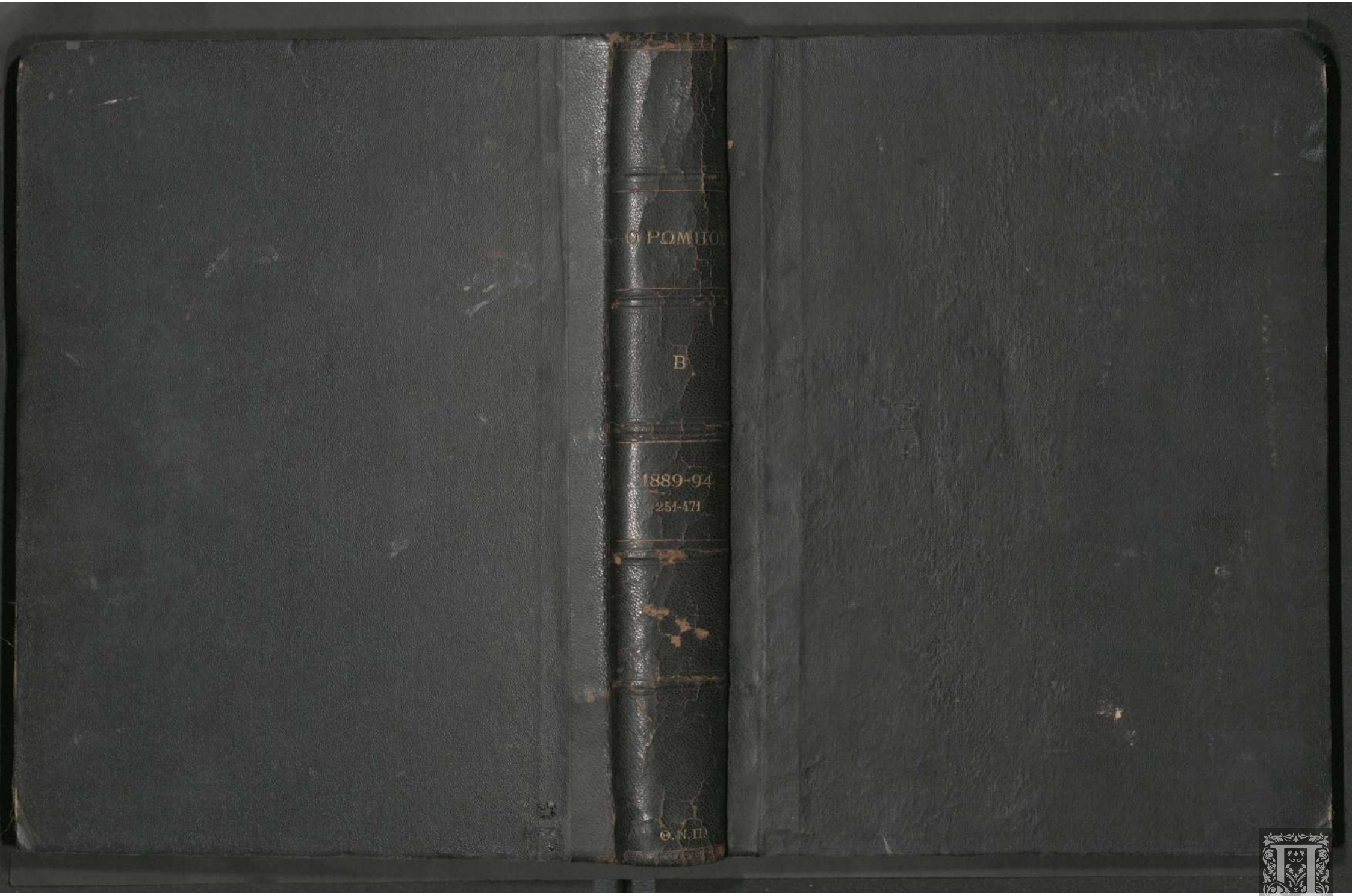
Ο ΡΩΜΙΟΣ
Β
1889-94
251-471
Θ.Ν.Π.

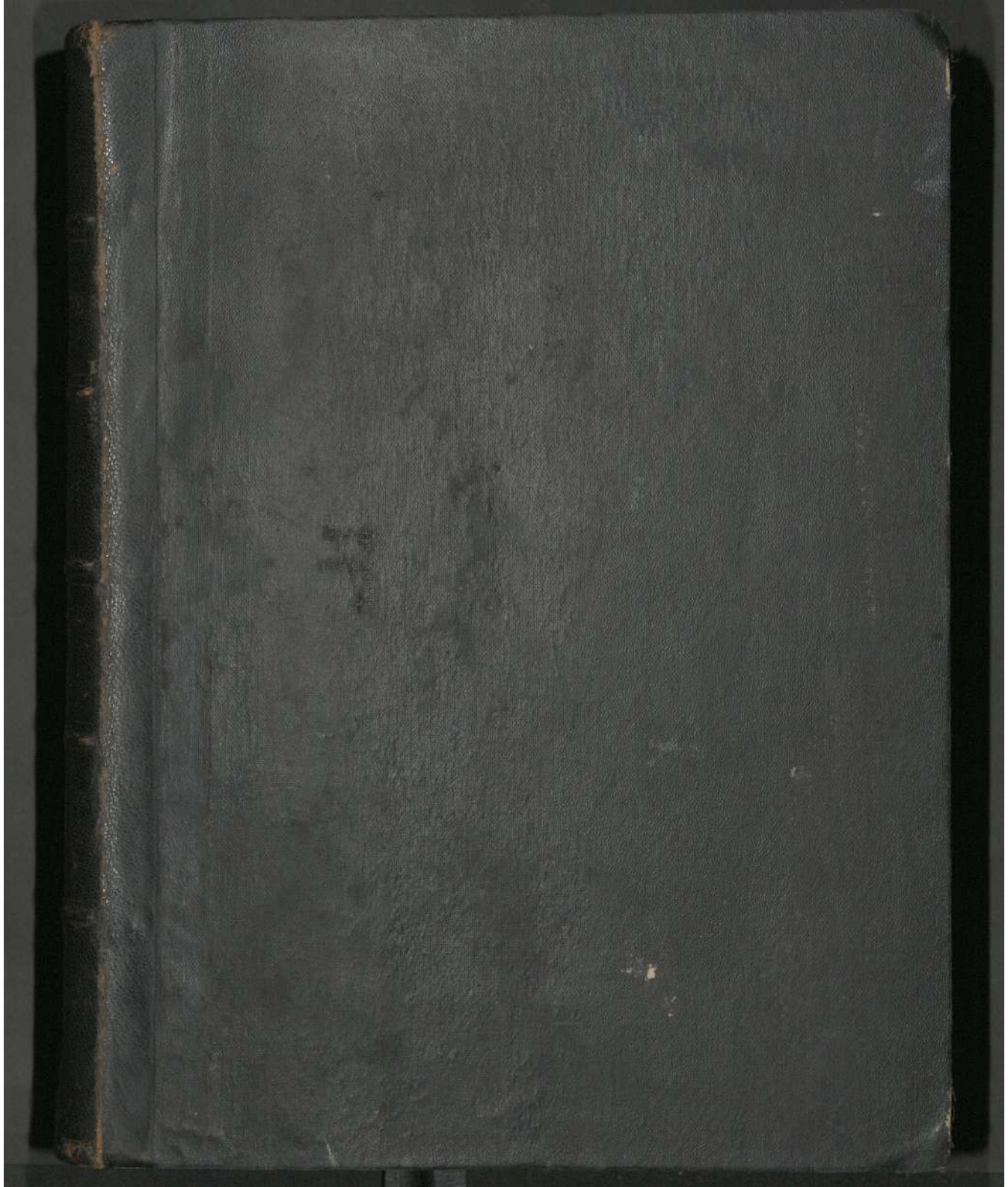

Ρωμηός

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον Έτος τοῦτο εἶναι,
κι' Ἔξρα πάλιν οἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὁπότε μοῦ βολαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμαι — διότι τοὺς ἀνῆκει,
μοναχὰ στὰς Ἐπαρχίας — καὶ στὸ Ἑξωτερικόν,
ἐπειδὴ καὶ οὐς στωχεῖας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἀδύνατον συνδρομηταί — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν πιστεύω συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νεκρεδόρι — μὲ κανένα κανονέρι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπευθύνονται σ' ἐμέ.
Μίαν στὶς φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Μαΐου ἕξῃ,
'στοὺς ἀνθοὺς καθεὶς ἂς τρέξῃ.

Παόντος δεκάδος πενῆντα ἕνα
κι' ἀγγούρια βγῆκαν καλοθρεμμένα.

Μ' ἔφρδ σας φάλλω τόνο
τοῦ Ρωμηοῦ τὸν ἕκτο χρόνο.

Μέσα 'στὸ καλοκαῖρι, μαζὶ μὲ τὰ σαντούρι,
μὲ τοὺς ἀνθοὺς τοῦ Μάη, τοὺς τσίρους καὶ τ' ἀγγούρια,
καὶ ὁ Ρωμηὸς ἐμπῆκε 'στὸν ἕκτο του τὸ χρόνο,
καὶ χαιρετᾷ τὸ ἔθνος, καὶ χαιρετᾷ τὸν θρόνο,
τοὺς νεωτέρους κλέπτας, τοὺς ἀρχαιοκαπῆλους,
καὶ ὅλους τοὺς μεγάλους καὶ τοὺς μικροὺς φίλους.

—

Τοὺς ἥρωας κυττάζει, ποῦ ὕμνησε ὡς τώρα,
ἐμπρός του νὰ βαβαίνουν μὲ ἕλκηθρα τὴ χιόνα,
κι' ἀπὸ χαρὰ μεγάλη τὰ δῶ του χέρια τρίζει,
σὰν πετεινὸς φουσκόνει καὶ τὸ μουστάκι στρίβει,
πιστεύει δὲ νὰ εὗρῃ καὶ ἄλλους πλειοτέρους
τῶν πρώτων του ἡρώων καθ' ὅλα ὑπαρτέρους.

—

Ὡσὰν θεὸς κρυμμένος ἐντὸς λευκῆς νεφέλης
« εὐρ! εὐρέν! φωνάζει, ὦ τέκνον τῆς Σεμέλης. »
Τὴν λύρα τὴν σπασμένη μὲ χαμογέλοιο πιάνει,
μὲ τρίχες τοῦ Σεμτέλου χορδαῖς καινούριαις ἔνει,
καὶ τραγουδεῖ σὰν πρῶτα τὴν προκοπὴν τοῦ κράτους,
τὰ θάνεια τὰ νέα, τοῦ Χὸρν τοὺς ἀποπάτους.

—

Εὐχαριστεῖ ἐκείνους, ποῦ γράμματα τοῦ στέλλουν
μὲ χίλιους θρὸ ἐπαίνους, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζουν,
εὐχαριστεῖ ἐκείνους, ποῦ τὸ καλό του θέλουν,
εὐχαριστεῖ κι' ἐκείνους, ὁποῦ τὸν σκυλοβρίζουν.
Εὐχαριστεῖ ἐκείνους, ὁποῦ γι' αὐτὸν ἐβρόνουν,
ἀλλὰ πρὸ πάντων ὅσους ἐγκαίρως τὸν πληρόνουν.

—

Γυρεύει εὐεργέτας, τρανοὺς Μεγαλοσταύρους,
βασιλικοὺς, ἀντάρτας καὶ πατριώτας λαύρους.
Παρακαλεῖ τὰς Μούσας μὲ τόσα παρακάλια
νὰ εἶναι ὅπως πάντα καλὸ τὸ ροιζικό του,
πολλῶν ἐξοχοτάτων νὰ σπάσῃ τὰ κεφάλια,
ἀλλὰ χωρὶς νὰ σπάσῃ ποτὲ καὶ τὸ δικό του.

—

Μὲ ἀγκινάρας φύλλα, γρασίδια καὶ μαρούλια
'στοῦ πτερωτοῦ Πηγάσου καθίζει τὰ καπούλια.
Μὲ θούρια γεμίζει τὸ κάθε του συρτάρι,
κυλιέται σὰν γαϊδοῦρι 'στὸ πράσινο χορτάρι,
καὶ ἀνυψῶν τὸ βλέμμα 'στῶν οὐρανῶν τοὺς θόλους
ὡς Βασιλεὺς φωνάζει πῶς θὰ σᾶς ἔχῃ ὅλους.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Πῶς 'πέρασαν, βρὲ Περικλῆ, αὐτὰ τὰ πέντε χρόνια,
κι' ἀκόμη βλάκες εἴμαστε καὶ πρῶτα κουφαιδόνια.
Π.—'Αληθινά, βρὲ Φασουλῆ . . . κακομοιριὰ καὶ ψύρα.
Φ.—Θυμᾶσαι τί ἐκάναμε, βρὲ Περικλῆ, ὡς τώρα;
Π.—'Αχ! τόσα λόγια ἐμμέτρα ἐπῆγαν 'στὰ χαμίνα.
Φ.—Θυμᾶσαι ποῦ ἐτσάκωσαν ἐπίστρατον κι' ἐμένα;
Π.—'Αμμὲ θυμᾶσαι τοὺς καιροὺς τοῦ γαύρου Δεληγιάννη,
ποῦθελε σώνει καὶ καλὰ τὸν πόλεμο νὰ κάνῃ;
Φ.—Θυμᾶσαι ποῦ τοῦ 'κόλλησε γιὰ πόλεμο ἡ μυγα
κι ἐγὼ μεγάλο σχέδιο πολεμικὸ τοῦ 'πῆγα;
Π.—Θυμᾶσαι ποῦ οἱ ῥήτορες μᾶς 'μπῆκαν 'στὸ ρουθοῦνι;
Φ.—Θυμᾶσαι ποῦ ἐσκότωσα μὲ μαχαιρᾶς τὸν Δούνη;
Π.—'Αμμὲ θυμᾶσαι τὸν Ρουμπόρ, ποῦ τοῦδωσες ατηλιάρι,
τοῦ 'Απριλίου τὰς ἑπτά, τὴν τρίτη τοῦ Γενάρη;
Φ.—Θυμᾶσαι καὶ τὰ λάχανα καὶ τὰς φωνὰς ἐκείνας,
καὶ τοῦ γεροῦ τὸ κόψιμο καὶ τὰς φρικτὰς ὀδύνας;
Π.—'Αμμὲ τὴν Κούτρα, Φασουλῆ;
Φ.— Ποτὲ δὲν τὴν ξεχάνω.
Π.—'Αμμὲ τὴν ἀποχώρησι; ἀμμὲ τὸν Καραπάνο;
Φ.—'Αμμὲ τὸ 'Ισοζύγιον καὶ τὸ περίσσευμά μας,
ὁποῦ τὸ ὑπερέχθημεν μὲ ἀνοικτὰς παλάμας;
Π.—Θυμᾶσαι ὁποῦ ἔγινες 'στοῦ Ψύχα μασκαρᾶς;
Φ.—Θυμᾶσαι ποῦ μ' ἀνέκρινε καὶ ὁ Μαυρομαρᾶς,
ἐγὼ δὲ τὸν ἐρώτησα κείνα παππᾶς ἢ πλάρι;»
Π.—Θυμᾶσαι ποῦ 'σηκώθηκε ὁ πόσμος 'στὸ ποδάρι
μ' ἐκεῖνα τὰ κουνήματα τοῦ φοβεροῦ Λεξίδη
κι' ἐμᾶς τοὺς δρό, βρὲ Φασουλῆ, μᾶς 'πῆγε ριπιτίδι
καὶ σὺ 'στὸ αὐρηγήριον τὸ φούγμά σου 'πῆρες;
Φ.—'Αμμὲ θυμᾶσαι, Περικλῆ, τοῦ Σπάρταλη τῆς λίρας,
καὶ τὰ ξενύκτια τῆς Βουλῆς καὶ τὴν λυσσιδῆ πάλην;
Π.—'Αμμὲ τὴν περιφέρειαν θυμᾶσαι τὴν μεγάλην,
ποῦ ἐδυμέ της ἑρεαν αἷδῶ 'στὴν παρειάν μου
κι εὐρυνομένην ἴδιεπε τὴν περιφέρειάν μου;
Φ.—Θ'υμᾶσαι τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰς νέας βελτιώσεις;
Π.—'Αμμὲ θυμᾶσαι, Φασουλῆ, τὰς ἐνηλικιώσεις,
ὁποῦ ἐπιδότης ἔγινα ὁ ἕνας κι' ἄλλος χοῖρος;
Φ.—Θυμᾶσαι ποδάγινα κι' ἐγὼ ἐπιδότης τοῦ Σωτῆρος;
Π.—'Α μὲ θυμᾶσαι τοῦ γοροῦ ἐκείνου τὸ σπρωξίδι
κι' ἐκεῖνο τὸ ἀθάνατο σπαθὶ τοῦ Εὐγενίδη;
Φ.—'Αμμὲ θυμᾶσαι, Περικλῆ, κι' αὐτὴν τὴν Μανωλάδα,
καὶ τοῦ Σκουλούδη τὴν γνωστὴν καὶ δανεικὴν βελλάδα;
Π.—'Αμμὲ θυμᾶσαι, ἀδελφέ, καὶ τὰ 'Ιωβιλαῖα,
ποῦ πκτινάδα 'κάναμε κι' ἐμεῖς 'στὸν Βασιλέα;
Φ.—'Αμμὲ θυμᾶσαι, Περικλῆ, 'στὸν παρελθόντα χρόνον
ποῦ "πῆγα τὸν Γεώργιον 'στοὺς τάφους τῶν προγόνων
περὶ τὸ μεσονύκτιον καὶ δι' ὁδῶν ἐρήμων,
διότι αὐτως ἤθελε ὁ κύριος Φελήμων,
κι' ἐκεῖ μονάχον ἄφησα τὸν 'Ανακτα τοῦ θρόνου
ἐκ φόβου μήπως προσβληθῶ ὑπὸ κωλικοπόνου;
Π.—'Αμμὲ θυμᾶσαι τὸν παρᾶ, ποῦ ἤθραν 'στὸ Τσιμέτο,
καὶ ὁ Τρωΐπης τὸ στρίφτε γιὰ τὸ Φρενακομέτο;
Φ.—'Αμμ' τὸ Μανσέλα, Περικλῆ, θυμᾶσαι τὴν φευγάλα;
Π.—Τοῦ Ραμποῦλου λημονεῖς τὰ ἔργα τὰ μεγάλα;
Φ.—Θυμᾶσαι ποῦ ἔγινε κάθε Μουσεῖο χάνι;
Π.—Θυμᾶσαι καὶ τὴν 'Αθηνᾶ τοῦ Ντὲ Καρακατσάνη;
Φ.—Θυμᾶσαι καὶ τὴν 'Εκθεσι ἐκείνη τὴν μεγάλη,
ποῦ ὁ βλέπας ἔτρεχε μὲ τὸν Παντιᾶ τὸν Ράλλη,
ὁποῦ γιούρμα ἔστειλαν ἀπ' ὅλην τὴν 'Ελλάδα
καὶ τὸ ταχυρό μου ἔστειλα κι' ἐγὼ μὲ τὴν βελλάδα;
Π.—Θυμᾶσαι τοῦ Φιλήμονος τὰ μέτρα γιὰ τὴ σκόνη;
Φ.—'Αμμὲ μᾶσαι, Περικλῆ, κι' αὐτὴ τὴν 'Αντιγόνη,
ποῦ ὁ γεγαίος Σοφοκλῆς μ' ἕνα ραβδὶ 'στὸ χέρι
ἀπ' ἔξεις τὸ θέατρο μᾶς ἔκανε καρτέρι;
Π.—Θυμᾶσαι καὶ τὰ 'ξαφνικὰ τῆς Μπίρσας τὰ μεγάλα,
ὁποῦ ἀλλεῖ μουφλοΐζηδες ἐγύρευαν κρεμάλα;
Φ.—Θυμᾶσαι καὶ τὸν Κορωνιὸ σ' ἐκεῖνο τὸ κακό;
Π.—Θυμᾶσαι ὁποῦ ἔδωσες καὶ μπάλο καλικό;
Φ.—Θυμᾶσαι ὁποῦ ἔδωσα καὶ μπάλ ντ' ἀνφὰν μεγάλο
κι' ἡ Φασουλῆ ἐρρίχτηκε 'στὸν Μονθελιὼν τὸν Γ'άλλο;
Π.—'Αμμὲ θυμᾶσαι τοὺς λησταῖς, μωρέ, τῶν ὑπονόμων,
κι' ἐκεῖνα τὰ τρεχάματα Σταϊκων κι' 'Αστυνόμων;
Φ.—Θυμᾶσαι ποῦ εὑρήκαμε 'στὴ βοῦτα τόσαις μίτραις
καὶ ἄπερα τῆς 'κάναμε 'στὰ μαγειρᾶ μας χοῦτραις;
Π.—Θυμᾶσαι καὶ τὸ ζήτημα γιὰ τὸν Μητροπολίτη,
ποῦ ἐσεῖ ἔγασαν γι' αὐτὸ Παρασκευὴ καὶ Τρίτη;
Φ.—Θυμᾶσαι τὸν Μισέδιον, ὁποῦ δὲν χωρατεύει,
καὶ πτε πῶς 'στὸν Γολγοθᾶ μονάχος του θ' ἀνέβῃ,
ἀλλ' τῆς Σόρας ἔπειτα ἔπῆρε τὰ βουνὰ
κι' ἐβάϊνε κι' αὐτὸς χορὸ μὲ τὸν Ταιροπινᾶ;
Π.—'Αμμὲ καὶ τὸν Πανάρετο θυμᾶσαι τὸν Δεσπότη;
Φ.—'Αμὲ θυμᾶσαι, Περικλῆ, καὶ τὸν Τσιγγρὸ τὸν Χιώτη,
ποῦγρὰ τὸν Μεγαλόσταυρο τὸν ἔχει πάσει τρέλλα
καὶ στὸν κλειτὸν Πρωθυπουργὸν ἐκόλλησε σὰν βδέλλα,
καθὸν ἀρὸν κάποτε 'στὸ θέατρο τὸν σέρνει,
ἀλλ ἐμως ὁ δραδέντρου γυρὸς μὲ τέτοια ἐν τὸν πέρνει;
Π.—Θυμᾶσαι τὴν ἀπογραφήν, ποῦ ἔκαμαν ἐσχάτως,
κι ἀφάνη μέγας ὀργασμὸς πῶς εἶναι εἰς τὸ κράτος,
κι ἐντὸς ὀλίγου αὔξησιν ἐπασιδήθη θὰ κάμῃ,
ἀκοὶ δὲν γίνονται θερρῶ αὐτὸν τὸν μῆνα γάμοι;
Φ.—Θυμᾶσαι ποῦ τὸ φράκο μου τὸ δανεικὸ ἔπῆρα
κι 'στὰ καλὰ καθούμενα ἔπῆγα εἰς τὴν Σόρα,
κι εἶδα τὸν Ταιροδιῶρα καὶ δνους πτερωτούς;
κ' ἐτσάμπασα κρυφὰ κρυφὰ τὴν ἄντζα τῆς Μπάτους;
Π.—Θυμᾶσαι ποῦ κι' ἡ Φασουλῆ 'σιὼν 'Αθηνῶν τὰ δάση
ἤγκε μὲ τὴν Περικλῆ τὴν 'Αλεποῦ νὰ πάσῃ;
Φ.—Θυμᾶσαι τὸ καμάρι μας καὶ τὸ κουδαρνταλῆκε;
Π.—Θυμᾶσαι καὶ τὴν δωρεὰν τοῦ Σταύρου τοῦ Μπουλίκη;
Φ.—Ἀμμὲ θυμᾶσαι, Περικλῆ, καὶ ἕλα τἄλλα δῶρα;
Π.—Ἐχῶ καὶ τὸ μπαγλάρωμα ποῦ ἔφαγες ὡς τώρα;
Φ.—Ἐσεῖ μου δὲν τὸ λησμονῶ κι' ἡ ῥάχη μου τὸ ξέρει.
Π.—Ὡρσε καὶ ἄλλαις τρεῖς σδερκιαῖς μὲ τὸ ζερβὶ μου χέρι.

Κ' ὁ Ρωμηὸς θ' ἀφιερώσῃ
'λίγα λόγια εἰς τὸν Ρόσση.

Τί στέφανο γιὰ σένα καὶ ὁ Ρωμηὸς νὰ πλέξῃ;...
Καλλίτερα ὁ κόσμος γιὰ σὲ νὰ σιωπᾷ,
καὶ ἡ θεὰ τῆς Τέχνης, χωρὶς νὰ βράλῃ λάξι,
νὰ σαμαρώσῃ τὴς ῥόδα 'στὸν Ρόσση ἂς σκορπᾷ.

'Ο Φασουλῆς 'στοὺς Νάνους ὁμιλεῖ
μὲ στόμφον καὶ ἀγέρωχον παλύ.

'Εν μέσῳ τόσων σοβαρῶν δανείων καὶ συμβάντων
καὶ σεῖς οἱ νάνοι ἔρχεσθε 'στὴν χώραν τῶν γιγάντων,
νὰ δείξετε τὸ μέγεθος τοῦ ἀναστήματός σας,
τὸ σθένος σας, τὴν δύναμιν, καὶ καλλονάς σας τόσας.
Καλῶς μᾶς ἤλθατε λοιπόν, ὦ νάνοι προσφιλεῖς...
σᾶς ὑποδέχεται θερμῶς ὁ γίγας Φασουλῆς.

—

'Εμπρός σας φαίνεται Τιτὰν καὶ ὁ Εὐαγγελίδης...
καθένας ξεκαρδίζεται 'στὰ γέλοιά νά'σας βλέπῃ,
καὶ εἰμπορεῖ, ἀγαπητοί, ὁ Παρασκευαΐδης
νὰ κρύψῃ ὅλους σας μαζὶ 'στὴ μιᾶ του μόνο τσέπη.
Καὶ ὅμως ἔχετ' ἐντελῆ καὶ σεῖς ὀργανισμὸν
κι' αἰσθάνεσθε καθὼς ἡμεῖς ἐρώτων ὀργασμόν,
κυττάζω δὲ μετὰ χαρᾶς 'στὼν νάνων τὴν χορείαν
καὶ μίαν ἑτοιμόγεννον καὶ ὑπανδρον κυρίαν.

—

Μικροὶ τὸ δέμας φαίνεσθε, ἀλλ' ὅμως μαχηταί,
ἀρτιμελεῖς ὡς ἄνθρωποι καὶ παῖδων ποιηταί.
'Εργάζεσθε νυχθημερὸν, κοιμᾶσθε, ὁμιλεῖτε,
καὶ τέλος πᾶσαν φυσικὴν ἀνάγκην ἐκτελεῖτε,
ἂν δὲ ποτὲ τὸ γένος σας προσβλῇ βουλιμία,
μπορεῖτε νὰ τροπώσητε 'στὰ Κεντρικὰ Ταμεῖα
καὶ τόνα των καὶ ἄλλο των ν' ἀδειάσετε ὁμπάρι,
χωρὶς κανένας μυρωδιὰ γιὰ τοῦτο νὰ σᾶς πάρῃ.

—

Σᾶς βλέπω ἐκ τοῦ ὄφους μου γελῶν ὑπερηφάνως
καὶ λέγω μὲ ἀγέρωχον «ἐγὼ δὲν εἶμαι νάνος...
»ἰδοὺ καὶ ἄλλοι ἀνθρῶποι πολὺ κατώτεροί μου,
»σπιθαμιαῖοι, τόσοι δά, τριῶν δακτύλων σῶμα,
»ποῦ σὰν μὲ πρόσῃ ὁ θυμὸς κι' ἀνάψῃ τὸ μπουρί μου
»σηκόνω τὸ ποδάρι μου κι' εὐθὺς τοὺς κάνω λιᾶμα.»

—

'Οποίαν ἀνακούφισιν ὁ Φασουλῆς εὑρίσκει!...
ἰδοὺ καὶ ἄλλα πλάσματα, ἰδοὺ καὶ ἀνθρωπίσκοι,
ὑπὸ ἐμπρός των φαίνομαι ὡς Γολιὰθ καὶ Γίγας,
καὶ κυνηγῶ τὸ πλῆθος των μὲ τὸ φτερὸ τῆς μυίγας.

—

Εἰς ταύτην τὴν μεγάλην γῆν, 'στὴν 'Αθηνῶν τὸ χῶμα,
ποῦ ἔχει τόσους γίγαντας προγόνους κι' ἀπογόνους,

ποῦ νάνος φαίνεται μικρὸς καὶ ὁ Τιτὰν ἀκόμα
καὶ οἱ γαϊδάροι τραγουδοῦν γιγαντομάχων χρόνους,
πονῶ καὶ ἀπελπίζομαι μὲ τὴν σμικρότητά μου
καὶ θέλω νάνιαν νὰ ἴδῶ μικρόσωμον κοντά μου.

—

Ἐλᾶτε, νάνοι προσφιλεῖς, ἐλᾶτε τέλος πάντων...
ἀπηύδησα νὰ ζῶ σ' αὐτὴν τὴν χώραν τῶν γιγάντων,
ὅπου δὲν στρέφει πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα του κανείς
καὶ σύρω τὸ σαρκίον μου μικρὸς καὶ ἀφανής,
καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς γίγαντας τὴν ἀνθρωπιά μου χάνω
καὶ ἄδειος παρέρχομαι καὶ χαρτοσιὰ δὲν πάνω.

—

Ἂν εἶναι τόσοι γίγαντες εἰς ἄλλην γῆν εἰπέτε...
ἴδοὺ ἐδῶ Μπουλίκηδες, κλεινοὶ θωρεσθόται,
καὶ Μεγαλόσταυροι Τσιγγροί, τοῦ ἔθνους εὐεργέται,
καὶ χρυσοκάνθαροι πολλοὶ μεγαλοπατριῶται.
Ἰδέτε, νάνοι, γύρω σας τί ἄνθρωποι μεγάλοι!...
ἐγὼ δὲ σκύβω ἄσημος εἰς τούτους τὸ κεφάλι
κι' ὀπίσω εἰς τὸ ἅρμα των ὡσὰν Παρίας τρέχω
καὶ σῦτε κλέφτην γίγαντα ὡς πρόγονον δὲν ἔχω.

—

Ἐμπρὸς εἰς τόσους γίγαντας πῶς νὰ μὴν εἶμαι νάνος ; ...
καὶ ἂν κεθέρνους δῆθεν εἰς τοὺς ἐκάλουν νὰ φορέσω,
καὶ ἂν κοσμήσῃ Αἴαντος τὴν κεφαλήν μου κράνος,
νὰ ὑψηλώσω σπιθαμὴν ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω.

—

Ἐλᾶτε, νάνοι προσφιλεῖς, ἐλᾶτε τέλος πάντων...
ἀπηύδησα νὰ ζῶ 'σ αὐτὴν τὴν χώραν τῶν γιγάντων.
Ποῦ εἶναι ὁ πλανήτης σας καὶ τὸ Βασίλειόν σας
καὶ τί τὸ ἀντικείμενον τῶν συνομιλιῶν σας ;
Ἔχετε Σύνταγμα καὶ σεῖς, Βουλήν, Πρεσβεύοντας, νόμους,
σὺραδοχεῖα, δάνεια, στρατοὺς, σιδηροδρόμους ;

—

Ἂν Ἄνακτα δὲν ἔχετε 'στὸν τόπον σας κανένα,
ὡς Ἡγεμόνα πάρετε τὸν Φασουλῆν ἐμένα.
Κι' ἐγὼ θὰ κάμω ἔνδοξον καὶ μέγα τὄνομά σας,
θὰ μεγαλώσω ἑνταυτῷ καὶ τὸ ἀνάστημά σας,
καὶ τἄφανὲς Βασίλειον τῶν μικροσώμων νάνων
θὰ γίν' ὑπὸ τὸ σκῆπτρόν μου ἀντάξιον παιάνων.

—

Καὶ τότε οἱ Μπουλίκηδες τοῦ μικροβασιλείου,
τρυγῶντες τοὺς χρυσοῦς καρποὺς τοσούτου μεγαλείου,
θὰ κάμουν εἰς τὸν Ἄνακτα γενναίας προσφοράς,
κι' ἂν ἀντιλέγῃ δ' αὐτὸ κανένας μασκαρᾶς,
ἀμέσως μὲ τὴν πτέρναν μου θὰ τὸν τσαλαπατῶ
καὶ μ' ἕνα μόνο φύσημα ψηλὰ θὰ τὸν πετῶ.

—

Ἐλᾶτε, ἀνθρωπάρια, 'στὴν Φασουλῆν τριγύρω...
σᾶς βλέπω, σᾶς περιφρονῶ, κι' ἐκ μέσης σᾶς εἰκτείρω.
Τώρα ἐνόησα κι' ἐγὼ πῶς εἶμαι κάτι τί
καὶ ὅτι ἀπὸ γίγαντας ἡ σκούφια μου κρατεῖ.

Τώρα κι' ἐγὼ πραγματικῶς καταλαβαίνω πιὰ
πῶς εἶμαι ἄνθρωπος σωστός, πῶς ἔχω ἀνθρωπιά.

—

Ἐλᾶτε, ἀνθρωπάρια, 'στὴν Φασουλῆν τριγύρω...
σᾶς βλέπω, σᾶς περιφρονῶ, κι' ἐκ μέσης σᾶς εἰκτείρω.
Ἐμπρὸς σὲ σᾶς κορδόνομαι κι' ἐγὼ περιφανῆς
καὶ τἄκρα τοῦ κραπέδουμου φιλήσετε πρηνεῖς.
Ἐμπρός σας εἶναι, μύρμηκες, κι' ὁ Φασουλῆς ὁ νάνος
ἐλέφας, λέων, Βασιλεύς, Μπουλίκης, Ταμερλάνος.

—

Ἐλᾶτε 'στὸν ἀπόγονον ἐμὲ τῶν Κορυβάντων,
οἱ νάνοι Βασιλέα των ἂς ἔλθουν νὰ μὲ στέψουν...
ἀλλὰ προσέχετε καλὰ 'στὸν τόπον τῶν γιγάντων
μήπως μὲ δ,τι ἔχετε οἱ γίγαντες σᾶς κλέψουν.

—

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς τὸ χέρι του ἁπλόνει
κι' ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς 'στὴ σκούφια του τοὺς χώνει,
κι' ὀπίσω του περίεργος φωνάζει μαγκαρία
καὶ μὲς 'στὸ σκοῦφο του γεννᾷ ἡ ἔγκυος κυρία.)

—

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

—

Στὸ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βαλσάμη,
κάτω τοῦ Ὑπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θαυμάσιον γρανίτην θὰ εὕρῃς μὲ καλέμι
καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ὄρας εὐφροσύνης.
Ἐκεῖ μὲ καλαμάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷς
καὶ εἰς σπανίαν γεῦσιν κι' ἀπόλαυσιν τρυφᾷς.

—

Τὸν Κίμωνα Ὀρλάνδον καὶ ὁ *Ρωμηὸς* συγχαίρει,
ποῦ ἰατρὸς τυγχάνει τὰ μάλα φιλτατός του,
διότι τοῦ Σωτῆρος τὸν ἀργυροῦν θὰ φέρῃ,
ἐλάχιστον βραβεῖον τῆς ἱκανότητός του.

—

Τῆς *Ἀθηνᾶς* ὁ *Τμῆος*, καλοί μου συμπαλίται,
ποῦ ὅλον περιέχει τὸ πάλαι μεγαλεῖον,
σᾶς λέγομεν πῶς μόνον ἀντὶ δραχμῆς πωλεῖται
εἰς τῆς γνωστῆς *Ἑστίας* τὸ βιβλιοπωλεῖον.

—

Τὴν αὔριον ἡμέραν 'στὸ Ζάππειον ἐκεῖ
θὰ κάμῃ συναυλίαν ἡ Φιλαρμονικὴ
ὑπὸ τὴν προστασίαν εὐμούσων δεσποινῶν
κι' ἀθρόον θὰ συρρεύσῃ τὸ εὐγενὲς κοινόν.

—

Καὶ ὁ *Ρωμηὸς* ἀνθαστεφὴς προσέρχεται νὰ φάνῃ
τοὺς γάμους τοῦ ἀγαπητοῦ Καμπούργλου τοῦ Γιάννη,
κι' εἰς τοὺς νυμφίους εὔχεται ζωὴν τοῦ Μαθουσάλα,
πᾶν ἀγαθὸν τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,	μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει	καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποὺταν ἄλλοτε μαμμή.
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — ὅμὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι.	

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — ποῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι, — Ἔτος χίλια ἑκτακόσα κι' ἐβδομήκοντα ἑνιαῖα,
κι' ἔβρα πάλιν αἱ 'Ἀθῆναι. — καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἰδιομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ, — γιὰ τὰ ξένα δημος μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ὅταν ἔχῃ ἐξοπλάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ. — Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι, — κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν πιρνᾷς συνδρομητής.
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν, — Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
ἐπειδὴ χειροῦς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν. — Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο, — Μὲς 'στῶν φώτων τὴν ἀντέρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Μηνὸς Μαΐου δεκάτη τρίτη, — Πενήντα δύο πεθντοι καὶ ὁμακόσα
καπνίζει πάλιν ἡ *Ἀμφιτρίτη*. — καὶ τῶν παππάδων 'πάνχοσε ἡ γλῶσσα.

Κολιάτσος πρὸς Συνοδικοὺς καὶ θεοφόρους κληρικούς.

ΚΟΛ.— Ὦ ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί, συλλογισθῆτε πάλιν
ὅτι ὁ κλῆρος κατ' αὐτὰς μεγάλα ἐπεπόνθει,
εἰς κρίσιμον εὑρίσκεται ἡ Ἐκκλησία πάλιν
κι' ὀλίγου δεῖν ν' ἀνταλλαγοῦν καὶ μεταξύ μας γρόν-
Σφεδρῶς δὲ κλυδωνίζεται τὸ Ἱερὸν μας σκάφος [θοι.
καὶ σκάπτεται βαθύτατος τῆς Ἐκκλησίας τάφος.

—

Ὦ ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί, σεῖς οἱ σωτῆρες εἶσθε,
σεῖς μόνοι πρὸς βοήθειαν καὶ συνδρομὴν καλεῖσθε,
σεῖς μόνοι δὲν θὰ ρίψετε τὰ ὄσια 'στοὺς κύνας,
τὰς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος λαμπάνοντες ἀκτῖνας.
Ἐγὼ δὲ ὁ ἐλάχιστος προσέρχομαι συμπράξειν
συμφώνως πρὸς τὴν νόμιμον καθεστηκυῖαν τάξιν.

—

Ὦ ἀδελφοί μου ἐν Χριστῷ, συλλογισθῆτε ὅτι
ὁ νόμος ἐξωθέλιστος, τὸ δίκαιον ὑπνώττει,
μηδεὶς δ' ὑμῶν, ἀγαπητοί, πλανώμενος πιστεύσῃ
πῶς ἂν τὴν νέαν ἐκλογὴν προθύμως ἐπισπεύσῃ
βελτίωσις ἐπέρχεται εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας
κι' ἀνοίγεται τὸ στάδιον προόδου ἐξαισίας.

—

Ὦ ἀδελφοί, τρυφήσαντες εἰς τῶν θεσμῶν τὸν πλοῦτον,
συλλογισθῆτε πῶς αὐτὸ δὲν ὠφελεῖ παράπαν,
οὐδ' ἂν αὐξεθείην πώποτε γενέσθαι τὸ τοιοῦτον,
ἄλλως τινάζω αὐθωρεὶ τὴν Ἱερὰν σας κάππαν.
Μὴ γένοιτο, Σεβάσμιοι, τὸ ζήτημα λυθῆναι,
ἂν καὶ μ' αὐτὸ ἐξήφθησαν ἐσχάτως αἱ Ἀθῆναι.

—

Μὴ καταχρᾶσθε πώποτε τὰ τοῦ Ὑψίστου δῶρα,
μὴ γένοιτο, Σεβάσμιοι, Μητροπολῖτης τώρα,
ἂς μένῃ χῆρος ὁ σκῆπτὸς τῆ: Ἐκκλησίας θρόνος,
τὸ ζήτημ' ἀναβάλλετε περὶ ἀρχὰς χειμῶνος,
κι' ἂς γίνῃ τότε κεφαλὴ ὅστις τοῦ κλήρου τύχῃ...

—

(Ὁ Ἅγιος Πανάρατος ὀλίγον ξηροβήχει.)

—

ΚΟΛ.— Εἰ τοῦτο πράξοιτε ὑμεῖς, διώκετε τὸν ὄλον
καὶ πᾶσα περιελήλυθεν ἀπάτη καὶ κακία,
τηρεῖτε τὰ θεσπίσματα τῶν θείων Ἀποστόλων
καὶ τῆς Συνόδου τῆς γνωστῆς τῆς ἐν Λαοδικείᾳ,
οὐδὲ τῆς Ἐκκλησίας μας κυβεύετε τὰς τύχας,
τιμᾶτε δὲ τὴν μίτραν σας καὶ τὰς μακρὰς σας τρίχας.

—

Ἐγὼ μὲν πάντα ἐκτιμῶν τῆς Ἐκκλησίας μύστην
τὸν νόμον μου τετέλεκα, τετήρηκα τὴν πίστιν,
κι' ἂν καὶ ἠκούσθη δι' ἐμὲ παρήγορος φωνὴ
κι' ὡμίλησαν Χρυσόστομοι καὶ Ναζιανζηνοὶ
εἰς Πρωτανείας κι' ἀγορὰς, εἰς ἀγυιὰς καὶ ῥύμας,
μή, ἀδελφοί, πιστεύετε εἰς ἀντιχρίστων ῥῆμας.

—

Οὐ μὴ θηρεύσω πώποτε Μη ῥοπαλίτου θρόνον,
ἀλλ' ἂν τοιοῦτος ἐκλεγῶ, αὐτὸ τὸ θέλω μόνον
νὰ σώσω τὰ ναυάγια τοσαύτης καταιγίδος...

—

(Ἀρχίζει τὸν ξηρόβηχα καὶ ὁ τῆς Ἀργολίδος.)

ΚΟΛ.—Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε
καὶ ταυτηνὶ τὴν γνώμην μου ἐμφρόνως ἀσπασθῆτε.
Εἰ δ' ἀρετῶν ἐμπίπλαμαι, κακῶς οὐ ταύτας χρῶμαι,
οὐδὲ θηριώδη δι' αὐτῶν ἀξίωμ' ἄρον ἄρον,
ὃς δ' ἂν βουλεύσηται κακά, ἐκεῖνον καταρῶμαι, . .
δὲν 'ξέρει τί τοῦ γίνεται καὶ τὸν κακόν του φλάρον.

—

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, τρισάγιοι πατέρες,
ἵνα μὴ πέσητε τυφλῶς εἰς χεῖρας διαβόλων. . .
θρηνοῦν τὰ τέκνα τῆς Σιών, θρηνοῦν αἱ θυγατέρες,
οἱ μάρτυρες τῆς πίστεως πατοῦν ἐπὶ τριβόλων,
κι' ἀκούω θρῆνον τῆς Ραχὴλ ἐν τῇ ἁγίᾳ πόλει. . .

—

(Ἀρχίζουν τὸν ξερόβηχα οἱ Δεσποτάδες ὅλοι.)

—

ΚΟΛ.—Ἐλθέτω ἐπὶ τῆς Σιὼν ὑμῶν ἡ συνδρομὴ
καὶ συνταχθέντες ἅπαντες τῇ γνώμῃ τῇ ἐμῇ
ἐγείρατε θεόπνευστοι τὴν Ἱερὰν παλάμην. . .
Καὶ οὖν συντάσσεσθε αὐτῇ ;
Ο ΑΡΓ.— Ἐγὼ συνετάξάμην.
Ο ΜΕΣ.—Ἐγὼ δὲ σοῦ. . .
Ο ΝΑΞ.— Οὐδὲ κι' ἐγώ. . .
Ο ΥΔΡ.— Ἀλλ' οὔτ' ἐγὼ ἐπίσης,
καὶ παρ' ἡμῶν ἀναβολὴν δὲν πρέπει νὰ ἐλπίσῃς,
καὶ γὰρ συνεταξάμεθα μετὰ τοῦ Πανορέτου,
ὅςπερ τυγχάνει παρ' ἡμῖν εὐνοίας ἐξαιρέτου.
Ο ΜΕΣ.—Προβῶμεν εἰς τὴν ἐκλογὴν κι' ἂς λείψουνε τὰ λοῦσα.

—

(Ὁ Κορινθίας ἔξαφνα πετᾷ μιὰ πανταχοῦσα.)

—

ΚΟΛ.—Ἀφοῦ λοιπόν, τρισάγιοι, ἀναβολὴν ἀρνεῖσθε,
σᾶς λέγω Σιμωνιακοὶ κι' ἀντίχριστοι πῶς εἶσθε,
προδότκι, ἱερόσυλοι, μουλάρια, μασκαράδες,
τσιγάρτοι σὺν καὶ τσιγαροῦν γυρεύετε παράδες,
'στὸ πῦρ δὲ τὸ ἐξώτερον τοὺς πάντας ἀποστέλλω
καὶ ὡς Ἰούδας πονηροὺς εὐθὺς σᾶς καταγγέλλω,
ἀμέσως δὲ τὸν Δαμαλᾶν παρακινῶ καὶ πάλιν
ποιῆσαι διαβήλωσιν ὑπὲρ ἐμοῦ μεγάλην,
χειροτονοῦμαι μόνος μου ἐν ἀγορᾷ πληθούσῃ
κοινῇ βουλήσει τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Μυριανθούσῃ,
ὁπόταν δὲ τὴν ὑψηλὴν ἀνέλθω λειτουργίαν
θὰ σᾶς ἀλλάξω πάραυτα Χριστὸν καὶ Παναγίαν
πρὸς δέξαν τῆς ἐμῆς ἀρχῆς τῆς περιφανεστάτης...

—

(Αὐτὰ καὶ ἄλλα κεκραγὼς ὁ ἅγιος Σωκράτης
ἐμπτύει κατὰ πρόσωπον τοὺς τρισαγίους ὅλους
καὶ μὲς 'στὴ μούρη των πετᾷ τοὺς δώδεκ' Ἀποστόλους
καὶ νόμους καὶ θεσπίσματα παρελθουσῶν Συνόδων,
ἐνῷ σημαίνει ὁ βαρὺς τοῦ Ἐπιτρόπου κώδων.)

—

(Ἀλλὰ ἐγείρετ' ἔξαλλος καὶ ὁ τῆς Μεσσηνίας
καὶ 'στὸν Κολιάτσον ἐφορμᾷ μετὰ πολλῆς μανίας,
τινάζει δὲ 'στὸν "Αγιον πέντ' ἕξη κομπολόγια,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Ἀρσένιος πετᾷ δρὸ εὐκολόγια,
καὶ ἄνω κάτω γίνονται οἱ Δεσποτάδες ὅλοι
καὶ τραμπουκέρηδες πηδοῦν 'στὴν Σύνοδον διαβόλοι.)

—

(Καὶ ἱεροδιάκονοι προσέρχονται συγχρόνως
καὶ νεωκόροι πάμπολλοι καὶ ὁ γνωστὸς Μασσόνος,
κι' ὁ θεολόγος Δαμαλᾶς μὲ τὸν Μυριανθούσῃ
καὶ ὅλοι τρέχουν κατ' αὐτοῦ καὶ τοῦ μαδοῦν τὸ μοῦσι,
κι' ἐπικρατεῖ ἀναβρασμὸς ἐξάψεως πολλῆς.
ὅταν μὲ παπαδίστικα ὁρμᾷ κι' ὁ Φασουλῆς.)

—

ΦΑΣ.—Σιγή, σιγή, παρακαλῶ, εἰς τουτονὶ τὸν χῶρον...
ἀκούσετε, Σεβάσμιοι, κι' ἐμὲ τὸν θεοφόρον.
Τὸ Πνεῦμα τὸ Τρισάγιον, ποῦ, ὡς φησὶ τὸ γράμμα,
πορεύεται κι' ἐκ τοῦ Πατρὸς κι' ἐκ τοῦ Υἱοῦ συνάμα,
μὲ καλλονὴν περιστερᾶς κι' ἀκτινωτὸν στεφάνι
περὶ τὸ μεσονύκτιον 'στὸν ὕπνον μου ἐφάνη,
καὶ μ' εἶπε «σοῦρ' ἐκ μέρους μου νὰ δώσῃς ἕνα μπάτσο
'στὸν ἅγιον Πανάρετον καθὼς καὶ 'στὸν Κολιάτσο.»
Ταῦτα εἰπὸν ὡσεὶ ἀτμὸς ἀνῆλθεν εἰς τὰ ὕψη,
ἐμένα δὲ ὀλίγου δεῖν ἡ βίδα νὰ μοῦ στρίψῃ,
καὶ νῦν, πεθῶν τὴν ἐντολὴν πιστῶς νὰ ἐκπληρώσω,
ἐκ μέρους του προσέρχομαι νὰ σᾶς ἐμβαγλαρώσω,
καὶ στρέψετε τὴν ράχη σας κωμπόσκις νὰ σᾶς βρέξω
καὶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς πετάξω ἔξω,
διότι μετεβάλατε εἰς οἶκον ἐμπορίου
τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σιών, τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου.

—

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς μὲ μάτια γουρλωμένα
κατ' ἐντολὴν τοῦ Πνεύματος ἀρχίζει τὰ χαστούκια,
καὶ φεύγουν οἱ τρισάγιοι μὲ ῥάσσα σηκωμένα,
πρὶν σπάσουν εἰς τὴ ράχη των καὶ δυνατὰ ματσούκια.)

—

(Διώξας δὲ ὁ Φασουλῆς τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον
ἀπὸ τὸ μοῦσι τὸν σεπτὸν Μυριανθούσην πιάνει,
κι' εἰς τὴν τιμίαν κάραν του εὐχὰς μυρίας φλάλλων
Μητροπολίτην ἔξαφνα προσωρινὸν τὸν κάνει.)

Ὁ φίλος Τριαντάφυλλος, λαβὼν κι' αὐτὸς ὑπ' ὄψει
τὴν πάσχουσαν ὑγείαν του, εἰς τὸ κοινὸν ἀγγέλλει
πῶς τὸν διπλοῦν του *Ραμπαγᾶν* μικρὸν θὰ διακόψῃ
καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας του τοὺς ἀσπασμούς του
[στέλλει.

Ἀλλὰ εὐχόμεθα κι' ἐμεῖς εἰς τῶν Μουσῶν τὸν μύστην
ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μας ἀνάρρωσιν ταχίστην.

—

Ἀφοῦ πολλοὶ τὰ ἔβαλαν μ' ἐμὲ τὸν φουκαρᾶ
καὶ 'στὸν *Ρωμηὸ* συνδρομητὰς ἀγγράφουν ὅταν θέλουν,
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ λέγω σοβαρὰ
πῶς ὅσοι μόνον πρὸς ἐμὲ τὴν συνδρομὴν δὲν στέλλουν
καὶ πληρωμῆς ἀπόδειξιν ὁ Βίος δὲν τοὺς κάνῃ,
γιὰ τοῦτους δὲν ἐνέχεται ἡ μοῦρη μου καθόλου,
κι' ἂς μὴ φορτόνωνται συχνὰ 'στὴ ράχη μου ἀπάνω,
νὰ μὴν τοὺς στείλω ἄναυλα κι' ἐγὼ κατὰ διαβόλου.

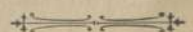

Γεῦμα Τσιγγροῦ τρανόν,
Φλοὺξ χωρὶς σκηνῶν.

—

(Τῶν Ἀναβρύτων ἔξοχή... τριγύρω καταρράκτα
καὶ ποταμοὶ καὶ χείμαρροι καὶ πρασιαὶ καὶ φράκται,
κι' ὁ εὐπατρίδης ὁ Τσιγγρὸς ἔχει περιπατῶν
μετὰ χαρᾶς κι' ἐξάψεως λαλεῖ καθ' ἑαυτόν).

—

ΤΣΙΓ.—Μὰ μήπως εἶναι ὄνειρο;... καλὰ μὰ τεῖναι ταῦτα;
οὐγοῦ! καὶ φέρτεν τὰ βιολιὰ καὶ φέρτεν τὰ λαγοῦτα.
Ὁ Βασιλὲς θάλθῃ ἐδῶ μὲ ὅλη τὴ φαμίλια...
οὐγοῦ καὶ φέρτεν στέφανα καὶ στρῶστεν χαμομήλια.
Ὁ Βασιλὲς θαλθῇ ἐδῶ μὲ ὅλο τὸ Παλάτι
νὰ φάγ 'στὸ Τραπέζι μου καὶ νὰ μοῦ 'πῇ σπολλάτη.
Σὲ ποιὸν ὡς τώρα 'γίνηκεν τιμὴ καὶ δόξα τόση;..
Ὁ Βασιλὲς 'στὸ σπῆτι μου;.. ὁ νοῦς μου θὰ φουντώσῃ.
Ὁ Βασιλὲς 'στ' Ἀνάβρυτα... ἀκοῦτεν το, βρὲ βούβια,
ὁποῦ σᾶς πρέπουν μοναχὰ νὰ τρῶτεν κουντουροῦδια,
ποῦ γιὰ μεγάλο ἄνθρωπο κι' ἐμένα ἐν θκρρεῖτε,
γιατὶ καὶ σεῖς νὰ κάμετεν Τραπέζια ἐν 'μπορεῖτε.
Ὁ Βασιλὲς 'στ' Ἀνάβρυτα... βαστάτενε τὸν νοῦ μου. .
ἐλάστενε, διαβρόντου γυιοί, νὰ 'δῆτεν τὸ μενοῦ μου.
Νά! ἔρχεται ὁ Βασιλὲς... μαζὶ κι' ἡ Πριγκηπέσσα...
γιὰ 'δῆτενε ἡ λίστα μου καὶ τί ἐν ἔχει μέσα ;...
ὡς καὶ φωλγαῖς χελιδονιῶν, ποῦ τρῶνε οἱ Κινέζοι....
θὰ ζαλιστῇ καθένας σας μὲ ταῦτο τὸ Τραπέζι,
καὶ καθενός, διαβόντρου γυιοί, θὰ πέσουνε τὰ σάλια
καὶ ὅλοι σας θὰ χάσετεν τ' αὐγὰ καὶ τὰ Πασχάλια.
Πολλοὶ Τραπέζια ἤκαμαν τοῦ Βασιλὲ μεγάλα,
μὰ σὰν καὶ ταῦτο πουθενὰ ἐν ἤγινε κανένα...
γιὰ 'δῆτενε τὰ πιάτα μου καὶ τὰ σερβίτσια τάλλα
καὶ 'πῆτενε ἂν 'δρίσκεται καὶ ἄλλος σὰν κι' ἐμένα.
Καὶ ἀπὸ τώρι μέλιστα, διαβόντρου περιδρόμοι,
ὁποῦ θὰ φᾶμ μές' σ' αὐτὰ κι' ὁ Βασιλὲς ἀκόμη,
θὰ τιμηθοῦνε τοῦ Τσιγγροῦ τὰ πιάτα πιὸ πολύ,
καὶ τότε ποιὸς θὰ τὸν βαστᾷ καὶ ποιὸς θὰ τοῦ 'μιλᾷ;

—

(Ὁ Βασιλεὺς 'στ' Ἀνάβρυτα μὲ τὴν Αὐλή του φθάνει
καὶ γονατίζει ὁ Τσιγγρὸς καὶ τρεῖς μετάνοιαις κάνει.)

—

ΤΣΙΓ.-Καλῶς τὰ μάτια σας τὰ ζηρά, Μεγαλειότατέ μου . . .
τέτοια τιμή, νὰ σᾶς χαρῶ, ἐν ἤλπιζα ποτέ μου.
Ἐν ἔχω μάτια νὰ σᾶς 'δῶ καὶ γλῶσσα νὰ 'μιλήσω. . .
ἀφῆτέν με, νὰ σᾶς χαρῶ, νὰ πέσω νὰ φιλήσω
αὐτὸ τὸ χῶμα ποῦ πατεῖ βασιλικὸ ποδάρι
καὶ ἂς μὲ πέρνουν 'στὸ μεζὶ ξετσίπωτοι γαβάροι.

—

(Ὁ Βασιλεὺς 'στὴν Τράπεζαν τὴν θέαιν του λαμβάνει κι' ὁ εὐπατρίδης ὁ Τσιγγρὸς τὸν σερβίτορο κάνει.)

—

ΤΣΙΓ.—Νά! φάτενε τὸ ἔχειν μου καὶ ὅλα μου τὰ βόλια, τὸν Ὠρωπό, τ' Ἀνάβρυτα καὶ τἄλλα περιβόλια, ἀλλὰ τὸν Μεγαλόσταυρο μονάχα σᾶς γυρεύω, κι' ἐγὼ μὲς 'στὸ Παλάτι σας θἄλθω νὰ μαγειρεύω.

—

(Μακρὰν ταινίαν 'στὸν Τσιγγρὸ ὁ Βασιλεὺς περνᾷ καὶ ὁ Τσιγγρὸς μ' ὁλόχρυσο ποτῆρι τὸν κερνᾷ.)

—

ΤΣΙΓ.—Πῆτεν, Μεγαλειότατε, νὰ φύγουν ἡ χολαῖς... ἐν ἤπιε τοῦτο τὸ κρασὶ κανένας Βασιλές. Ἐγὼ πληρόνω τακτικὰ μεγάλους ἐπιστάταις καὶ δούλους καὶ γραμματικοὺς καὶ σκύλους καὶ δραγάταις καὶ ὅλα τὰ Τραπέζια μου κοστίζουν ἀκριβά... Πῆτεν, Μεγαλειότατε, καὶ βάλτεν το στρκβά. Σὰν τὰ Τραπέζια τοῦ Τσιγγροῦ ἐν κάνουν οὔτε Φράγγοι... ὀκτὼ δραχμαῖς, νὰ σᾶς χαρῶ, κοστίζει τὸ σπαράγγι... Πῆτεν, Μεγαλειότατε... ψυχή μου 'στὰ Πατήσια...

—

(Ὁ πρίγκηψ ὁ Χριστόφορος φωνάζει «μπάρμπα τσίσια,» κι' εὐθὺς ὁ μπάρμπας ὁ Τσιγγρὸς σιγὰ σιγὰ τὸν πιάνει καὶ εἰς τὸν Βασιλόπαιδα τὴν παρομάνα κάνει.)

—

ΤΣΙΓ.—Πηδήσετεν, χερεψετεν, νὰ πᾶν ἡ πίχραις κάτω καὶ ὁ Τσιγγρὸς σᾶς χαιρετᾷ μὲ τὸ πουγγί γεμάτο. Φᾶτεν, Μεγαλειότατε, καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ φροῦτα... ἂς παίζουν τὰ σιμάρματα, ἂς παίζουν τὰ λαγοῦτα... Μὲ τόσα πλούτη τοῦ Τσιγγροῦ ὁ νεῦς σας ἐν σκοτίζει; δέκα δραχμαῖς, νὰ σᾶς χαρῶ, ἡ φράουλα κοστίζει. Ἡ δέξα τὴν σακκοῦλά μου κοντεύει νὰ φιράνῃ...

—

(Γιὰ νὰ γελάσουν τὰ παιδιὰ καὶ τὴν ἀρκοῦδα κάνει.)

—

ΤΣΙΓ.—Ἐμέθυσα, μ' ἐπήασανε τὰ Χιώτικα καπρίτσια... νά! σπάστεν τὰ τσανάκιαμου καὶ ὅλα τὰ σερβίτσια.... Οὐγγοῦ!.. ἤβε!.. ἐμέθυσα... ἐν ξέρω τί νὰ κάνω... οὐγγοῦ!.. ὁ Μεγαλόσταυρος 'στὸ στῆθός μου ἀπάνω... Ὁ Βασιλὲς 'στὸ σπῆτι μου... ὁ κόσμος ἂς τὸ μάθῃ, κι' ἂς χάσῃ κάθε μου ἐχτρὸς ταῦγά μὲ τὸ καλάθι... Ἂς τὸ τηλεγραφήσουνε οἱ τόσοι μου ἀθρῶποι 'στὴ Σύρα, 'στὸν Τσιρπινᾶ, 'στὴ Χιὸ καὶ 'στὴν Εὐρώπη... Νά! πάρετεν τ' Ἀνάβρυτα καὶ καθεμιᾷ μου μάνδρα... δίνω τρακόσαις μετρηταῖς κι' ἐγὼ 'στὴν Ἀλεξάνδρα... Ἂς πᾷ, Βασιλέ, κι' αὐτὸ μὲ τἄλλα τὰ κοντούλια....

—

(Ὁ Βασιλεὺς εὐχαριστῶν ἀβεμάζει μιὰ μποτίλια.)

—

ΤΣΙΓ.—Χαρίζω καὶ τὸν Ὠρωπό... ἐδόθα ἡ πατρίς...

—

(Ὁ Βασιλεὺς εὐχαριστῶν ἀβεμάζει ἄλλαις τρεῖς.)

—

ΤΣΙΓ.—Πηδᾶτεν, τραγουδήσετεν καὶ μὲ τὸ παραπάνω, κι' ἐγὼ τὸ ἴσο σᾶς βαστῶ, τὸν γάβαρο σᾶς κάνω... Μοῦ βάζουν Μεγαλόσταυρο καὶ ἀπ' δεξιᾶς κι' ὀπίσω... ἀνθένερο γιὰ τὸ Θεὸ νὰ μὴ λιγοθυμήσω... οὐγγοῦ!... τὸν Μεγαλόσταυρο, βραδύντου γυιοί, ἐπῆρα, καὶ τὸ μαντάτο γράψιτεν 'στὴ Χιὸ καὶ εἰς τὴ Σύρα... ἤβε!.. ὁ Μεγαλόσταυρος 'πιπίλισε τὸν νοῦ μου... ἔλαστεν κι' ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ 'δῆτεν τὸ μενοῦ μου.

—

(Ὁ Χιώτης ἐνθουσιασθεὶς τσακίζει μιὰ μποτίλια κι' ὁ Βασιλεὺς σηκόνεται μὲ ὅλη τὴν φαμιλιά, κι' ὁ εὐεργέτης ὁ Τσιγγρὸς μὲ τούμπαις 'πίσω τρέχει, ἡ δὲ Αὐλὴ τὸν βεβαιοῖ πῶς πάντα θὰ τὸν ἔχῃ.)

—

Πρὸς τὴν Αὐλὴν ἐπιστολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

—

Ἀφοῦ τραπέζι ἔκαμε εἰς τὴν Αὐλὴν ὁ Χιώτης, τολμῶ κι' ἐγὼ 'στὸ σπῆτι μου, καθὼ δωρεοδότης, νὰ προσκαλέσω τὴν Αὐλὴν μὲ ὅλον μου τὸ θάρρος κι' ἂς εὐδοκήσῃ κι' εἰς ἐμὲ μικρὸν νὰ δώσῃ βάρος. Θὰ ἔχω 'στὸ τραπέζι μου ἑλληνικὸν γκουβέρτσι, γιαοῦρτι καὶ σπληνάντερα κι' ὀλίγον κακορέτσι. Ἂν εἶναι Μεγαλόσταυροι, ἀλλ' εἴμεθα κι' ἐμεῖς, μονάχα ὁ σιὸρ Τσιγγρὸς δὲν φαίνεται ἀοίκης, ἐλπίζων δὲ ν' ἀξιωθῇ καὶ ταύτης τῆς τιμῆς μένει θεράπων ταπεινὸς....

ὁ Σταῦρος ὁ Μπουλίκης.

—

(Ἀπάντησις ἐκ τῆς Αὐλῆς καμμία δὲν ἐδόθη καὶ μένουν ἀνεκπλήρωτοι κι' οἱ τοῦ Μπουλίκη πόθοι.)

—

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

—

Ἀπόκρυφα τῶν Ἀθηνῶν καὶ θαύματα ἐκείνου τοῦ τρελλο—Ἄγγλου τοῦ Τζακὶτ τοῦ Περιγγητοῦ... ἐγράφησαν κι' ἐκδίδονται ὑπὸ ταῦ Φερεντίνου, ἀσχολουμένου εἰς αὐτὰ κι' ἐσὺ' ὅτε παιγνοῦ.

—

Ἂς μάθῃ κάθε Νομικὸς καὶ ἡ Δικαιοσύνη πῶς Ἐβγῆκαν τώρα Ἐκλογα Λεξεις—Κωνσταντίνι, καὶμὰ ἀππεντίτσε ἐντιντιτ Ἀντόνις Μομφερράτους, ἰν ἅμνες ἰλλουστρίσιμους ἐτ πρίμους ἀδουκάτους.

—

Βιογραφία γλαφυρὰ τοῦ πάλαι Μομφερράτου, γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ Πανᾶ, ἀνδρὸς λογιωτάτου.

—

Στὸ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βαλσάμη, κάτω τοῦ Ὑπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης, θαυμάσιον γρανίτην θὰ εὕρῃς μὲ καλάμι καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ὥρας εὐφροσύνης. Ἐκεῖ μὲ καλομάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷς καὶ εἰς απανίαν γεῦσαν κι' ἀπλάυσιν τρυφᾷς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι, κι' Ὥρα πάλιν αἰ' Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα, καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος ἔχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
Κι' ὅταν ἔχῃ ἐξοπλάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μόναχα 'στὰι Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν.
ἐπειδὴ καιρους πτωχίας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωντας ποτέ.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν πιστεύω συνδρομητὴς.
Κι' οὔτε θέλω νταβαδίρι — μὲ κανένα κανονέρι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φώρων τὴν ἀντάρα —κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὴν δεκάρα.

Μηνὸς Μαΐου εἰκοστῇ, μᾶς φεύγει νύφη ξακουστή.

Ποδῶντος δρακόσα πενῆντα τρία, πολέμου κρότος καὶ φασαρία.

Καὶ ὁ Ρωμηὸς ξεπροβοδεῖ τοῦ Βασιλιᾶ μας τὸ παιδί.

—

Βασιλοπούλα λιγερὴ καὶ μοσχαναθρεμμένη, κυττάζεις τὸ Παλάτι σου καὶ στέκεις λυπημένη, ἀπὸ τ' ἀθῶα μάτια σου μαργαριτάρια χύνεις καὶ τὴν Ἀθήνα χαιρετᾷς καὶ νύφη πᾷς νὰ γίνῃς. Βασιλοπούλα λιγερή, ὥρα καλὴ σοῦ λέμε, καὶ ὅλοι μὲ καρδιόχτυπο καὶ μὲ λαχτάρα κλαῖμε.

Χιλιάδες σὲ ξεπροβοδοῦν, χιλιάδες παραστέκουν, καμαρωταῖς πεντάμορφαις ἐβγῆκαν νὰ σὲ 'δοῦν, Νεράϊδες ἡλιογέννηταις στεφάνια κρυφοπλέκουν, χίλια πουλιὰ χρυσόφτερα γιὰ σένα κελαϊδοῦν. Κι' ἀπὸ τὰ πράσινα βουνὰ κι' ἀπὸ τοὺς κάμπους πέρα σαλεύουνε δακρύβρεκτα μαντύλια 'στὸν ἀέρα.

Βασιλοπούλα λιγερὴ μὲ τὸ χρυσὸ κεφάλι, ποῦ στάζει ἀπ' τ' ἀχείλι σου τοῦ Τμηττοῦ τὸ μέλι, τοὺς ζηλεμμένους γάμους σου ὁ κόσμος ὅλος φάλλει κι' ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια του εὐχὴ γιὰ σένα στέλλει. Κι' ὁ Ἡσαΐας γελαστὸς χορὸ μεγάλο σέρνει... χαρὰ 'στὸν νεῦ ποῦ σ' ἀγαπᾷ. 'στὸν Ρήγα ποῦ σὲ πέρνει.

—

Βασιλοπούλα λιγερή, ἐκεῖ ποῦ πᾷς 'στὰ ξένα, ὁ νοῦς σου πάντα νὰ πετᾷ σὲ χρόνια περασμένα. Νὰ μὴν ξεχνᾷς τὸ φτωχικό, τὸ πρῶτο σου Παλάτι, νὰ μὴν ξεχνᾷς πῶς ἔφαγες ἐδῶ φωμὶ κι' ἁλάτι, ἐδῶ πῶς ἐμεγάλωσες, ἐδῶ πῶς ἀνετράφης... ποτέ σου νὰ μὴν τὰ ξεχνᾷς καὶ πάντα νὰ μᾶς γράφῃς.

Καὶ ὅταν μαύρη συννεφιὰ τὸν οὐρανὸ πλακώνῃ καὶ πέφτουν χιόνια Ρούσσικα, θυμήσου τὴν Ἑλλάδα, θυμήσου τοῦ Φιλήμονος τὴν ξακουσμένη σκόνη, τὸν οὐρανὸ τὸν ξάστερο, τὴ ζηλεστὴ λιακάδα. Καὶ σκόρπα τὴν κακοκαιριὰ μὲ τ' ὥμορφό σου γέλοιο, μὰ διάβαζε καὶ τοῦ Τσιγγροῦ ἐκεῖνο τὸ Βαγγέλιο.

Ὥρα καλὴ... σὲ χαιρετᾷ τῆς Ἀθηνᾶς ἡ χώρα... ρίξε μιὰ ὕστερη ματιὰ 'στὸν ἥλιο της ἀπάνω... κι' ἐγὼ σοῦ στρώνω λούλουδα καὶ 'στ' ἀκριβά σου ὥρα μιὰ φοῦχτα σκόνη χάρισμα πολύτιμο σοῦ κάνω. Μαζί σου ἡ ἀγάπη μας, μαζί σου ἡ ψυχή μας... ὥρα καλή, πεντάμορφη, καὶ σύρε 'στὴν εὐχή μας.

Φασουλῆ ἀνταποκρίσεις,
ὁποῦ εἶναι ν' ἀπορῇσῃς.

'Αγαπητέ μου Περικλῆ, ποῦ κακὸ χρόνο νἄχῃς,
εἰς τὸ πεδίον τὸ εὐρὺ αἀλλίζομαι τῆς μάχης.
Καμπόσκ μέρη ἀφανῆ κι' ἀσήμαντα τὸ πρῶτον,
τοῦτέστι τὸ 'Ασουστερλίτζ, τὸ Βατερλῶ καὶ ἄλλα,
διὰ τὴν μνήμην, Περικλῆ, σπουδαίων γεγονότων
κατήντησαν περίβλεπτα καὶ ἀληθῶς μεγάλα.
Τοιουτοτρόπως σήμερον κι' αὐτὸ τὸ Κριεκοῦκκι,
ποῦ πέρνει ὁ Κουκούλεζας τοὺς ψήφους μονοκοῦκκι,
θὰ καταστῇ περίδοξον καὶ μέχρι τῶν περάτων
διὰ τὸν ψευτοπόλεμον τῶν φλογερῶν σπαθάτων.

—

'Αγαπητέ μου Περικλῆ . . .
'Εκατοντάκις χαῖρε . . .
περικλεεῖς ἀνέτειλαν εἰς τὸν στρατὸν ἡμέραι.
Τρέχω κι' ἐγὼ ἐνθουσιῶν μετ' ἄλλων παραφόρων
εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς τὸ καὶ σταχυοφόρον,
καὶ τραγουδῶν τὸ *Λιγερόν* χωρὶς κανένα φόβο
μὲ σαπαράκιν ἱππικοῦ τὰ στάχυα πετσοκόβω.
Στάχυ γερὸ δὲν ἄφησαν οἱ Μαραθωνομάχοι
κι' ὁ πόλεμος ἐξέσπασε 'στῶν χωρικῶν τὴ ράχη.

—

'Αγαπητέ μου Περικλῆ . . .
Παντοῦ πολέμου κτύπα . . .
'στὸ Κριεκοῦκκι ἔφθασαν τοῦ Βασιλέως ἵπποι,
ἀλλ' ἐπειδὴ γιὰ τάλογα δὲν ἦτον ἄδειος τόπος
ὁ Δήμαρχος μετὰ πολλῶν ἐσκέφθη πολυτρόπως
καὶ τὸ Σχολεῖον ἔγινε προσωρινῶς ἀχοῦρι
καὶ τοῦ Δασκάλου τοῦ σοφοῦ ἐξύνισε ἡ μοῦρη.

—

Δεκάτη πέμπτη τοῦ μηνός . . . Πεδίον τοῦ πολέμου. . . .
Τὸ Κριεκοῦκκι σήμερον ἀνάπτει, ἀδελφέ μου.
'Ο Πετμεζᾶς καὶ εἰς ἐμὲ ἀνέθεσεν ἐπίσης
νὰ κατοπτεύσω τοῦ ἐχθροῦ τὰς μυστικὰς κινήσεις
κι' ἐγὼ εἰς τὸ στρατόπεδον ἐλθὼν τῶν ἐναντίων
κατώρθωσα διὰ πολλῶν μεθόδων καὶ παντοίων
νὰ ἴδω τὰς κινήσεις των ἡμέρα μεσημέρι,
καὶ ὅλοι μοῦπαν «ἀφερίμ» καὶ μοῦσφιξαν τὸ χέρι.

Δεκάτη πέμπτη τοῦ αὐτοῦ.— Ταμποῦρλα δυνατά . . .
αὐτὸς ὁ ψευτοπόλεμος δὲν εἶναι χωρατά.
Δὲν ἤλθαμε νὰ πάσωμε κι' ἐδῶ τὴν 'Αλεποῦ
καὶ δι' αὐτὴν νὰ κάμωμεν φαιδρὰς συνομιλίας . . .
ἐπιάσθηκαν 'στὴν γέφυραν ἐκεῖ τοῦ 'Ασωποῦ
τὸ ἱππικὸν τῶν 'Αθηνῶν μὲ τὸ τῆς Θεσσαλίας.

Πεδίον μάχης αὐθωρεί.— 'Ο Βασιλεὺς περνᾷ
καὶ ἀπὸ κόσμον, Περικλῆ, γεμίζουν τὰ βουνά.
'Αλλὰ 'στὸ Κριεκοῦκκιον ὁ Βασιλεὺς δὲν 'μπῆκε
κι' ὁ Δήμαρχος τῶν 'Ερυθρῶν μπαστούνια τὰ εὑρῆκε,
ἡ δὲ θερμὴ προσφώνησις, ποῦ εἶχε καμωμένα,
κακῇ του μοίρᾳ καὶ στραβῇ ἐπῆγε 'στὰ χαμένα.

Λεύθημερόν.— 'Ο Βασιλεὺς μᾶς βλέπει καὶ γελᾷ,
τοῦ λέγουν δὲ 'στὴν γέφυραν τοῦ 'Ασωποῦ, «ἄλτ λά»,
κι' ἀμέσως ἐσταμάτησε ὁ Βασιλεὺς ἐκεῖ
νὰ γίν' ἡ ἀναγώρισις ἡ στρατιωτική,
καὶ γνωρισθέντος τάχιστα τοῦ Μεγαλειστάτου
τὸν ἄφησαν ἐλεύθερον νὰ πάῃ 'στὴ βουλειά του.

—

Λεύθημερόν.— 'Ο Βασιλεὺς εἰσέρχεται 'στὰς Θήβας
καὶ τὰς πτωχὰς των πυραιτοῦν οἱ κάτοικοι καλύβας,
μὰ καὶ γυναῖκες πηλαλοῦν μὲ τοὺς καρποὺς ἐρώτων
κι' ἡ ζέστη κάνει, Περικλῆ, τὰ πράσωπά των ἔξαλλα,
καὶ προσφωνεῖ ὁ Δήμαρχος Γεώργιον τὸν πρῶτον,
ἀκούει δὲ ὁ Βασιλεὺς τὰ ἴδια κουρουφίξαλα.

Λεύθημερόν.— Οἱ κάτοικοι κατενθουσιασμένοι,
καὶ τῶν Θηβαίων τὰς 'Αρχὰς ὁ Βασιλεὺς γνωρίζει,
καὶ 'στοῦ Δραμάντη ἔπειτα τάρχοντικὸ πηγαίνει,
καὶ τρωγοπίνοντας ἐκεῖ τὴν 'Αρτα φοβερίζει.

Λεύθημερόν. — Οἱ ἀρχηγοὶ τὰ ἔχουν σὰν χαμένα
καὶ ὅπουον βλέπεις ἐμπροστὰ τὸν πέρνεις γιὰ ζουρλό. . .
ἐν ταύταις ὁ καιρὸς χαλᾷ καὶ βρίχει ὁλοένα. . .
τοιουτοτρόπως ἔβρεχε καὶ εἰς τὸ Βατερλώ.

Πεδίον μάχης αὐθωρεί. — Σοῦ λέγω, ἀδελφέ μου,
πῶς 'πῆγα εἰς τὸν 'Αρχηγὸν ἐν σχέδιον πολέμου,
ὠρθώθη δὲ ὁ 'Αρχηγὸς ὡς βαθυχαίτης λέων
κι' εἰς πόλεμον ἀνέτρεξε ὁ νοῦς μας παρελθόντα,
ἐνῷ δ' ὡμίλουν μετ' αὐτοῦ ὡς ἄλλος Ναπολέων
ἐπάνωθέν μας, Περικλῆ, ὁ οὐρανὸς ἐβρόντα.

Πεδίον μάχης αὐθωρεί. — 'Εγὼ μὲν εἶπα πρῶτον
πῶς πρέπει νὰ προσβάλωμεν ἐκ τῶν ἐμπρὸς τὸ κέρας,
μὰ εἶπαν ἄλλ' ἡ προσβολὴ νὰ γίνῃ ἐκ τῶν νώτων,
ἂν θέλωμεν νὰ λάβωμεν τῶν νικητῶν τὸ γέρας.
'Εν τούτοις γνώμη ἔφθασε παρὰ τοῦ 'Γπουργείου
ἡ προσβολὴ τοῦ Βαλτινοῦ νὰ γίνῃ ἐκ πλαγίου.

Πεδίον μάχης αὐθωρεί. — 'Απεφασίσθη τώρα
νὰ βώσωμεν εἰς τὸν ἐχθρὸν μιὰ δυνατὴ σπαλιόρα
καὶ ἀπ' ὀπίσω κι' ἀπ' ἐμπρὸς καθὼς κι' ἀπὸ τὰ πλάγια,
καὶ ἄκρα ἐχαμόθεια τηρεῖται, Περικλέτο,
ἂν δὲ προδότης εὑρεθῇ 'σὰν τὸν Θανάση Βάγια
εὐθὺς καταδικάζεται καὶ πάει 'στὸ μουσκέτο.

Δεκάτη ἕκτη τοῦ μηνός.— Μὲ μερικούς του φίλους
Τρικούπης ὁ πολέμαρχος πετᾷ 'στὰς 'Επταπόλους,
καὶ τρέχει ὁ Κουκούλεζας 'στὸν ξένον ὁδοιπόρον,
σύρων ὀπίσω του πληθὺν ἐκ φουστανελοφόρων,
καὶ νέων προσφωνήσεων ἀρχίζουν οἱ μπελάδες,
ὁ δὲ Τρικούπης βεβαιοῖ ἐν πάσῃ συνειδήσει
τὸν κύριον Κουκούλεζαν καὶ τοὺς φουστανελάδες
πῶς ἡ 'Ελλὰς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

Λεύθημερόν.— Τί προπομπὴ καὶ θέαμα ὁποῖον ! . .
ὁ κύριος Πρωθυπουργός, Τρικούπης ὁ Σκηπίων,
'στοῦ φίλου του Κουκούλεζα ἐκούρνιασε τὸ σπῆτι
καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν πόλεμον ἀναφανδὸν κηρύττει.

—

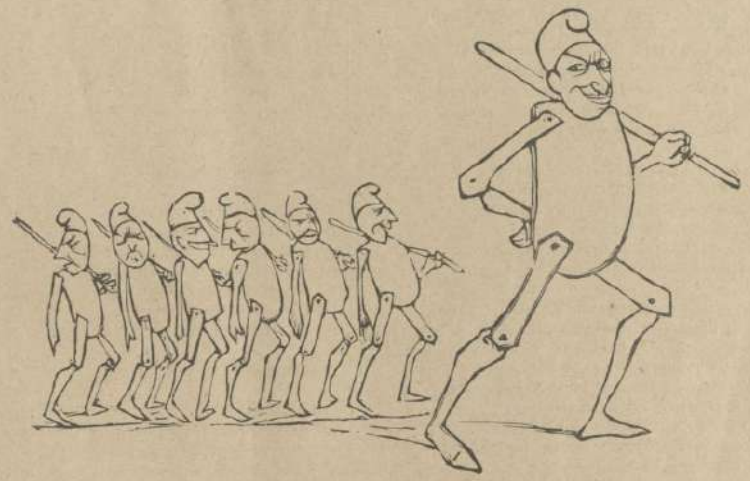

Δεκάτη ἕκτη τοῦ αὐτοῦ.—Κανεὶς δὲν θὰ γλυτώσῃ. . .
ἡ Τρίτη ἐξημέρωσε, μὴν εἶχε ξημερώσει.
Πολλῶν σαλπίγγων ἠχουσῶν, τῶν ἵππων καλπαζόντων,
ἀγρίως τοὺς ὀδόντας των τῶν μαχητῶν τριζόντων,
τῶν τηλεβόλων διαρκῶς κροτούντων σμερδαλέως,
τοῦ δὲ Τρικούπη χάσκοντος μετὰ τοῦ Βασιλέως,
συγκρουομένων κρατερῶς τῶν ἐχθρικῶν κεράτων,
λακτιζομένων γαϊδουριῶν καὶ μουλαριῶν βαρδάτων,
πιπτούσης συνεχοῦς βροχῆς ἀσφαίρων φυσιγγίων,
τὸν πόλεμον δὲ βλεπουσῶν καὶ γυναικῶν ἐγκύων,
νεῶν καπνοῦ καθύπερθεν ἡμῶν ἐγειρομένων.
σπευδόντων ἵππων καὶ πεζῶν καὶ ἀνακατωμένων,
στῆθος πρὸς στῆθος σθενερῶς τῶν πάντων πολεμούντων
καὶ οὔτε βῆμα πρὸς στιγμὴν μὴ ὀπισθοχωρούντων,
σμήνους κοράκων κρώζοντος μὲ πεινασλέον στόμα,
ἀλλ' ὅμως μὴ εὑρίσκοντος ἐν θνησιμαῖον πτῶμα,
παρατηρούντων ἐνταυτῷ τῶν εὐκλεῶν προγόνων
ἐκεῖνον τὸν κονίσαλον τῶν εὐγενῶν ἀγώνων,
τῆς δόξης δὲ μὲ στέφανον στεφούσης τὴν 'Ελλάδα,
ἐμοῦ δὲ ἀνακράζοντος ἀνὰ τὴν πεδιάδα,
«'Ω ξεῖν' ἀγγέλλειν τάχιστα τοῖς τέκνοις τῶν 'Ελλήνων
πῶς ζῶμεν πάντες συνῳδὰ τοῖς ῥήμασιν ἐκείνων,»
τῆς μουσικῆς πρὸς πόλεμον τοὺς πάντας προσκαλούσης,
μιᾶς δὲ δυου παρδαλῆς σχεδὸν ἀποδαλούσης,
καὶ Φιλελλήνων μερικῶν δρώντων τὰ ἐκεῖ,
ἐνὸς κυρίου 'Ατασὲ ἐσχίσθη τὸ βρακί.

Λεύθημερόν.— Οἱ μαχητὰ δὲν βλέπουν ἐμπροστά των
κι' ὀλίγου δεῖν νὰ τσακωθοῦν μὲ ὅλα τὰ σωστά των.
Σημαίνεται ἀναχωρὴ πάντοῦ διὰ τυμπάνου,
Πλαπούτας αἰχμαλώτισε τὸν Χατζηχώννου,
πτηνὸν ἐφάνη ἄνωθεν ὡς εἶδός τι Γεράκι,
ὁ Μπακομᾶγρος 'πήκοτηκε μὲ τὸν Σκαπετουράκη.

Λεύθημερόν.—Γκρεμίστηκα κοντὰ εἰς ἕνα ρέμμα
κι' ἐξέγδαρα τὴ μύτη μου κι' ἔβγῆκε 'λίγο αἷμα.

Λεύθημερόν.—'Ενίκησα καὶ μὲ τὸ ἄστε ντούα. . .
ἔρρει τὰ ὅπλα, Περικλῆ, οὐδεὶς δὲν ἀπεσούα. . .
πεινῶντι τῶνδρες καὶ τραφῆν ἐμβάσατε ἀδράν,
τοιγάρτοι ἀπορέομες τί χρὴ ἐν τούτῳ δρᾶν.

Λεύθημερόν.— Κατέπαυσε ἡ ζάλη τοῦ ἀγῶνος . . .
κι' ὁ Πετμεζᾶς κι' ὁ Βαλτινὸς ἐνίκησαν συγχρόνως.

Ἡ Δόξα δέ, βρὲ Περικλῆ, περιπατεῖ μονάχη
ἐπάνω 'στοῦ Κριεκουκκιοῦ τὴν δοξασμένη ράχη
καὶ στεφανόνει μέτωπα 'Ελλήνων ἐν σιγῇ
μὲ ὅσα στάχυα ἔμειναν 'στὴν ἔρημη τὴ γῆ.

—

Αὐθημερόν.— 'Εκάθισα ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους
καὶ εἶπα «κλέες ἄφθιτον εἰς τοὺς Κριεκουμάχους»,
ἐκεῖ δὲ στήλην ἔστησα μεγάλην, Περικλέτο,
κι' εἰς ταύτην ἐνεχάραξα οὓς λόγους παραθέτω:
«Τῷ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
»τῷ κραταιῷ Πρωθυπουργῷ εὐχαριστήρια.
»'Αδρῶς τοὺς Βασιλόπαιδας ἐπροίκισε
»κι' ἐνθάδε ἦλθεν, εἶδε, κατενίκησε.»

—

Αὐθημερόν.— 'Ο ἥλιος μεσουρανῶν ὑψώθη,
ἡ νίκη μᾶς προμειδιᾷ καὶ παίζ' ἡ μουσική...
μιὰ σπάθα δὲν αἱμάτωσε, κανεὶς δὲν ἐσκοτώθη,
τοῦ ἀκολούθου μοναχὰ ἐσχίσθη τὸ βρακί,
κι' ἕνα καινοῦργιο δι' αὐτὸν δυγήγορα προσμένω
γιατί θὰ εἶναι προσβολὴ νἀλθῇ μὲ τὲ σχισμένο.

—

Αὐθημερόν.— 'Εσαστέρωσαν τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι
κι' ἀπὸ τῆς μάχης τὰ δεινὰ βεβαρημένοι ὅλοι
'στὴν πόλιν εἰσερχόμεθα Θηβῶν τῶν εὐαρμάτων
μὲ Ἰστορίαν πάγχρυσον κλεινῶν κατορθωμάτων,
πολλὰς δ' ἐκάμαμεν σπονδὰς 'στὸν "Αρην ἐν σιγῇ
καὶ ὅπλα κατετέθησαν πεζῶν τε καὶ ἱππέων,
καθὼς ἄφηκαν κι' οἱ ἑπτὰ τὸ πάλαι λοχαγοὶ
τὰ τέλη των τὰ πάγχαλκα 'στὸν Δία τὸν Τροπαῖον.

—

Αὐθημερόν.— Παρέρχεται τῆς δόξης ὁ καιρὸς
κι' ἐπὶ τῇ νίκῃ ἄρχισε μεθύσι καὶ χορός.
καὶ συζητοῦν τοὺς ἄθλους των οἱ μαχεσθέντες πάντες,
κι' ἴσως ζητήσουν κι' εἰς αὐτοὺς νὰ γίνουν ἀνδριάντες.

—

Ἐκ τῶν Θηβῶν αὐθημερόν. — Φυσᾷ πολέμου πνεῦμα,
ἡ φουστανέλα ἡ λερὴ 'σηκώθη 'στὸ πεδάρι,
κι' ὁ "Αναξ τὸν Πρωθυπουργὸν ἐκάλεσε εἰς γεῦμα
κι' ἕνας τὸν ἄλλον, Περικλῆ, ἐνθέρμως συνεχάρη.

—

Αὐτόθεν. — Ἡ Ἑπτάπυλος εὗρῆκε τὸν μπελᾶ της,
ὁ δὲ σοφὸς Πρωθυπουργὸς καὶ μέγας στρατηλάτης
ὑπόσχεται ἀνάμεσα εἰς τὰς γλωρὰς μυρσίνας
οἱ φροὶ νὰ ἐλαττωθοῦν καθ' ἕνα ἡμιόλιον,
οἱ δὲ Θηβαῖοι τὸν ὁμοῦ καὶ τοῦ προσφέρουν χῆνας
διὰ νὰ σώσῃ μὲ αὐτὰς τὸ νέον Καπιτώλιον.

—

Αὐτόθεν.— Τοῦ Κουκούλεζα κατέλαμψε ἡ στέγη,
εἰς τοῦτον δὲ ὁ Πρόεδρος περὶ τῆς μάχης λέγει,
καὶ τοὺς ψευτοπολέμους του δὲν παύει νὰ μετρᾷ
καὶ τώρα εἰς τὴν Αἴθηψὸν πηγαίνει γιὰ λουτρά.

—

'Αγαπητέ μου Περικλῆ...
Χωρὶς καιρὸν νὰ χάνω
μὲ ἄγριον ἡμίονον ἐντὸς ὀλίγου φθάνω.
Κι' ἐγὼ τὸ δόρυ ἐσφιξα εἰς στιβαρὰν παλάμην
κι' ἐγὼ 'στὸν ψευτοπόλεμον δεινῶς ἐμαχεσάμην,
κι' ἐγὼ μὲ ὅλους ἔζησα γιὰ τὴν πτωχὴν πατρίδα,
ἂν καὶ τὸν θάνατον ἐκεῖ ἐκ τοῦ πλησίον εἶδα,
καὶ μὲ τὴ φοῦχτα ἔφαγα καὶ πάλι τὸ μπαροῦτι
καὶ τὸ μαλό μου ἔγινε νεράδραστο κουρκοῦτι.
Καὶ νῦν τὸν ψευτοπόλεμον ἡρωϊκῶς περάνας
προσέρχομαι μὲ λάφυρα, θουρίους καὶ παιᾶνας,
καὶ ὡς ἀνάμνησιν κρατῶ πολέμου διαρκῆ
ἐκεῖνο τὸ ἀθάνατο τοῦ 'Ατασσὲ βρακί.
καὶ δι' αὐτοῦ περιφρονῶ ριφάσπιδας καὶ νάνους
καὶ φέρω κι' ἄλλον στέφανον 'στοὺς τόσους μου στεφάνους.
Δέξου καὶ πάλιν, Περικλῆ, μετὰ πολλῶν ἐπαίνων
τὸν τροπαιοῦχον νικητὴν τὸν ἐστεφανωμένον,
καὶ στρατηλάτην κάνε με μ' ἕνα χοντρὸ ματσοῦκι,
καὶ μὴ λησμόνει πώποτε αὐτὸ τὸ Κριεκοῦκκι,
καὶ φάλε τρόπαια καὶ σὺ πολέμου τρισολβίου...
αὐτὰ καὶ σὲ ἀσπάζομαι καὶ σ' ἔχω διὰ βίου.

—

'Αγαπητέ μου Φασουλῆ...
Μετὰ χαρᾶς καὶ φρίκης
ἐξιλέασα τὸν πόλεμον, τὸν θρίαμβον τῆς νίκης.
'Εν τούτοις εἰς τὰ τρόπαια νὰ φασκελώσῃς μέσα
κι' ἐλθὲ τὴν 'Αλεξάνδρα μας νὰ 'δῇς τὴν Πριγκηπέσσα,
διότι σ' ἀποχαιρετᾷ καὶ φεύγει ὥρα ὥρα
κι' ὅλοι παρουσιάζονται καὶ τῆς προσφέρουν δῶρα,
κι' ἔλα καὶ σὺ ἐλάχιστον νὰ τῆς προσφέρῃς φόρον
καὶ νὰ τῆς κάμῃς ἀκριβὸν διὰ τοὺς γάμους δῶρον.

—

'Αγαπητέ μου Περικλῆ...
'Εὰν μὲ ἀγαπᾷς,
'στὴν Πριγκηπέσσα 'γρήγορα ἐκ μέρους μου νὰ πᾷς,
κι' εἰπέ της τὰς προσρήσεις μου, τὴν τόσην μου λατρείαν,
κι' εὐχήσου της πολλὰ καλὰ καὶ ραιζικὸ καὶ τύχη,
καὶ δός της τῶν 'Αμαριωλῶν τὴν θείαν Σωτηρίαν,
τὸ μέγα 'Ωρολόγιον καθὼς καὶ τ' 'Οκτωῆχι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους 'Αγγελίαις.

—

Μαζὶ μὲ ἄλλα τόσα συγγράμματα παντοῖα
ἐσχάτως ἐξεδόθη καὶ μία πραγματεία
περὶ *Ἐπιμελείας τῆς Διπλωματικῆς*...
Κυδέλος ὁ συγγράψας, Διδάκτωρ Νομικῆς.
Διὸ τὴν συνιστῶμεν εἰς τοὺς μεμυημένους,
τοῦτέστιν εἰς τοὺς Πρέσβεις κι' εἰς ὅλους τοὺς Προξένους.

—

Τὸν Μαθαρίκων τὸν πολὺν καὶ ὁ *Ρωμηὸς* συγχαίρει,
γιατί ἀνθυπομοίραρχος 'ξεφύτρωσε βαρβάτος,
τοῦ σφίγγει τὸ ἀριστερὸ καὶ τὸ ξεζί του χέρι
καὶ νὰ γενῇ τοῦ εὔχεται περιφανὴς σπαθάτος.

—

Σμυρνιοῦ Κωνσταντινίδη στιχουργήματα,
μὲ ἄλλους λόγους κάμποσα ποιήματα
μὲ ὄνειρα ἐρώτων καὶ ἰδυλλιάτα,
μὲ οὐκ ὀλίγον σίστρον καὶ μὲ ἅλματα.

—

'Στὸ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βαλσάμη,
κάτω τοῦ Ὑπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θαυμάσιον γρανίτην θὰ εὕρῃς μὲ καλάμι
καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ὥρας εὐφροσύνης.
'Εκεῖ μὲ καλαμάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷς
καὶ εἰς σπανίαν γεῦσιν κι' ἀπόλαυσιν τρυφᾷς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Εκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔβρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

"Ετος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
Κι' ὅταν ἔχῃ ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ ἐχάσωμαι — διότι τοὺς ἀνέχωμαι,
μοναχὰ 'στὰς 'Επαρχίας — καὶ 'στὴ 'Εξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ 'Ελληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μίσυ,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν πιρνᾶς συνδρομητής.
Κι' αὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Εἰκοστὴ τοῦ Μαΐου κι' ἑβδόμη
κι' ἀπὸ *γάλαις* γεμίζουν οἱ βρόμοι.

Ποδῶντος πενῆντα τέσσερα καὶ μὲ δγακόσ' ἀκόμα,
τῆς Κρήτης μᾶς χαρίζεται τὸ σκλαβωμένο χῶμα.

Τὸ μυστικὸν καὶ ὅσιον
Ὑπουργικὸν Συμπόσιον.

(Οἱ τοῦ Τρικούπη βουλευταὶ καὶ φίλοι του βαρβάτοι
ἐπῆγαν τὴν Κυριακὴν εἰς τὸ γνωστὸν Χαρβάτι
κι' ἐπανηγύρισαν φαιδροὶ τοῦ Μάη τὴν ἐννάτην,
ἡμέραν ἀλησμόνητον καὶ σημαντικωτάτην.
'Αρνιὰ 'στὴ σούβλα κάμποσα ἐψήθησαν ἐκεῖ,
μὰ ἦσαν καὶ λαλούμενα καθὼς καὶ μουσική,
οὐχ ἧττον παρευρίσκετο μετὰ λαμπρᾶς στολῆς
τοῦ τύπου ἀντιπρόσωπος κι' ὁ μέγας Φασουλῆς.)

—

('Αφοῦ λοιπὸν ἐχέρτασαν καὶ ἤλθαν εἰς τὸ κέφι
καὶ νὰ γυρίζῃ ἄρχισε ἡ βίβα καθενός,
μὲ κρύον ἀγγουρόχλουδον τὸ μέτωπόν του στέφει
καὶ κάμνει πρόποσιν μικρὰν ὁ κὺρ Αὐγερινός.)

—

ΑΓΓ.—Προπίνω ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, ποῦ ἔχει κάμει τόσα,
ὁποῦ τσακίζει κόκκαλα ἡ δυνατή του γλῶσσα,
ποῦ διευθύνει ἐμβριθῶς τοῦ ἔθνους μας τὰς τύχας,
ὁποῦ δὲν βάφει πώποτε τὰς μαύρας του τὰς τρίχας,
ποῦ ὅλοένα σχέδια ἐγκυμονεῖ μεγάλα,
ποῦ δὲν τὸν ἐξετρέλλανε καμμιὰ κυρὰ δασκάλα,
ὁποῦ κομμιὰ πολιτικὴ δὲν τὸν τρομάζει μπέρα,
ποῦ γεροντοπαλλήκαρον ἀπέμεινε ὡς τώρα,
ὁποῦ δὲν ἔχει μέσα του ἐρωτικὴ φωτιά,
ὁποῦ ἐφορολόγησε τοῦ τζόγου τὰ χαρτιά,
ὁποῦ ποτὲ 'στὴν τράπουλα δὲν ἔβαλ' ἕνα πόντο,
καὶ ὅσα λέγουν κατ' αὐτοῦ πηγαίνουν εἰς τὸν βρόντο.
Κι' ἐγὼ ποῦ ἤμουν ἄλλοτε μὲ ὠμορφιὰ καὶ γλύκα,
ἐγὼ ποῦ τόσον ἔπαιξα εἰς τὰς κυρίας ρόλον,
τὰς ἡδονὰς τοῦ ἔρωτος διὰ παντὸς ἀρνᾶμαι
καὶ 'στὸν Τρικούπην ἔστρεψα τὸν ἔρωτά μου ὅλον.
Τοῦτον τὸν ἄνδρα, κύριοι, ἂς μιμηθῶμεν πάντες
κι' ἂς γίνωμεν θεράποντες αὐτοῦ καὶ κουβερνάντες,
διότι οὗτος ὁδηγεῖ τὸ σκάφος πρὸς λιμένα
καὶ Πρόεδρον ἰσόδιον ἀνέδειξε κι' ἐμένα.

—

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Πρόεδρος ὁ καὶ ρητορικὸς
κι' ἀρχίζει ὁ Σιμόπουλος ὁ μαθηματικός.)

ΣΙΜ.—Συνδαιτημόνες προσφιλεῖς, καθένας σας γνωρίζει
πῶς ἑορτὴν τὸ κόμμα μας λαμπρὰν πανηγυρίζει,
εἰς τὴν ὁποίαν ἔρχομαι κι' ἐγὼ νὰ συμμεθέξω...
ναί μέν, καθὼς εἰξεύρετε, μὲ ἄρησαν ἀπ' ἔξω,
ναὶ μὲν ἐπίστευα κι' ἐγὼ πῶς ἔτσι δὲν θὰ μείνω,
ναί μὲν τὸ εἶχα βέβαιον πῶς Ὑπουργὸς θὰ γίνω,
ὅτι κι' ἐγὼ τὸ ἐπ' ἐμοὶ θὰ σώσω τὴν Ἑλλάδα,
καὶ ἀκριβὴν παρήγγειλα ἐπίτηδες βελλάδα,
καὶ ὠνειρεύθην πρὸς στιγμὴν παράσημα κι' ἀστέρας,
ὁ δὲ κουρεὺς μ' ἐξύριζε πεντάκις τῆς ἡμέρας,
κι' ἐπρόσμενα νὰ προσκληθῶ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως
τὸν ὄρκον τὸν ἐπίσημον νὰ δώσω θαρραλέως,
ναί μὲν χαρτοφυλάκιον δὲν ἔδωσαν σ' ἐμένα
καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ μὲ ἄφησαν μὲ χέρια σταυρωμένα,
κι' ἀμόντε τὰ τρεχάματα ἐπῆγαν κι' οἱ μπελάδες
καὶ τὰ συχνὰ ξουρίσματα καὶ ἡ κομψὴ βελλάδες,

οὐχ ἧττον ἔμως τὸν κλεινὸν Πρωθυπουργὸν γεραίρω
καὶ θερματάτην πρόποσιν ὑπὲρ ἐκείνου φέρω,
διότι οὗτος ἔσωσε ἀπὸ τὴν καταιγίδα
τὰ τῆς Βουλῆς ναυάγια, τὸ Στέμμα, τὴν πατρίδα,
κι' ἔπηρε δίπλα του κι' ἐμὲ τὸν νέον Ἀρχιμήδη
νὰ βλέπω τί 'ξοδεύεται 'στὸ λάδι καὶ 'στὸ ξύδι.
Συνδαιτημόνες προσφιλεῖς, μακρὰν οἱ στεναγμοί,
καὶ ἡ ἀργὰ ἡ 'γρήγορα ἐλεύσεται στιγμή,
καθ' ἣν καὶ ὁ Ἀνάργυρος ὁ ἐκ τῶν ἀπορρήτων
βαρὺ χαρταφυλάκιον Ὑπουργικὸν θὰ λάβῃ,
κι' ἐξάγων περισσεύματα ἐκ πλούτων ἀμετρήτων
θὰ διορίζῃ τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς κακοὺς θὰ πάῃ.
Ἂς ἔχωμεν ὑπομονήν . . . μακρὰν μας αἱ ὀδύναι . . .
ὀρθώσατε τὸ μέτωπον ἀγέρωχοι καὶ γαῦροι . . .
καὶ τώρα πίνω μεθ' ὑμῶν, ἂν κι' ἡ ψυχή μου εἶναι
ἕως θανάτου, κύριοι, περίλυπος καὶ μαύρη.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ κύριος Ἀνάργυρος δακρύζει
κι' ἀναπολεῖ ὁ δυστυχὴς τὰ τόσα του δεινά,
καὶ κλαίων τὸ πετρῆρι του μὲ τοὺς λοιποὺς τσουγκρίζει,
κι' εὐθὺς ὁ λογυδάτατος Καζάζης ἀρχινᾷ.)

ΚΑΖ.-Ἰδοὺ προπίνω, κύριοι, κι' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων,
διότι 'στοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας
ἐπῆλθε κι' ἡ ἐφεύρεσις τῶν εὐσεβῶν πασσάλων,
κι' ἐγὼ ἐκάθισα σ' αὐτοὺς καὶ εἶδα τοὺς ἀστέρας.
Καὶ βλέπων ὁ Πρωθυπουργός, ὁ πᾶσαν γῆν κινῶν,
πῶς 'στοὺς πασσάλους ἔτρεφα πολλὴν ἀδυναμίαν,
τοῦ Τηλεγράφου μ' ἔκαμε διευθυντὴν κλεινόν,
κι' ἐγὼ ἐκεῖ ἐργάζομαι μὲ πᾶσαν προθυμίαν,
καὶ μὴ γνωρίζων τὸν καιρὸν πῶς ἄλλως νὰ σκοτώσω
πασσάλους τηλεγραφικοὺς σᾶς στήνω κάθε τόσο.
Εἰς ὅλα τάξις θαυμαστὴ καὶ σύγχυσις κραμία . . .
ἐβίβα ὁ Τηλέγραφος καὶ τὰ Ταχυδρομεῖα.

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ ἄδειασε μιὰ τσότρα ὡς 'στὸν πάτο
κι' ἐνθουσιῶν ὁ Νεκλῆς τσακίζει ἕνα πιάτο.
Ὁ δὲ Καλογερόπουλος σηκόνεται μὲ φούρια,
ἐνῷ ἀρχίζ' ἡ μουσικὴ καὶ παίζουν τὰ σκαντεύρια.)

ΚΑΛΟ.-Προπίνω γιὰ τοὺς βουλευτάς, ποῦ ἔβιωσαν λευκὸν
εἰς τοῦ ἀνδρὸς τὸ σύστημα τὸ οἰκονομικόν,
κι' ἐπροίκισαν τ' Ἀνάκτορα, ἐλέησαν τῆς χήρας,
κι' ἐχάρισαν τοῦ Σπάρταλη τῆς τρεῖς χιλιάδες λίρες.

(Ταῦτα εἰπὼν ἐκάθισε κι' αὐτὸς ὁ πατριώτης
κι' ἐνθουσιῶν σηκόνεται ὁ κύριος Ζιλιώτης.)

ΖΙΛ.-Ἐβίβα τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἂς κράξωμεν, ὦ φῶτα,
καὶ ἂς χαρώσουν κι' ἂς κρυφθοῦν οἱ πεινασμένοι σκύλοι.
Τί ἔκαμε ἀληθινὰ σὲ τόσο 'λίγο χρόνο! . .
κι' ἐγὼ τὸ ἰσοζύγιον τὸ ἐπιδεδειγμένο.
Ἐβίβα τοῦ Πρωθυπουργοῦ! . . ἆχ! πῶς τὸν ἀγαπῶ . . .
τρέμ' ἡ φωνή 'στὰ γέλια μου, δὲν ξέρω τί νὰ 'πῶ.

(Εἶπε καὶ τὸ ποτῆρι του εἰς τὰ 'φηλὰ τινάζει,
καὶ τότε ὁ Παππαλουκᾶς ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ.)

ΠΑΠ.-Προπίνω ὑπὲρ τοῦ ἀνδρός, ποῦ μ' ἔν του μόνον νεῦμα
τσαλαπατεῖ ὡς μύρμηκας τοὺς νάνους καὶ γελοίους,
ποῦ χάριν τούτου γίνεται κι' αὐτὸ ἐδῶ τὸ γεῦμα,
κι' ἔχει ἀστέρας, λέοντας, σελήνας καὶ ἡλίους,
ποῦ σέρνει ἀπ' ὀπίσω του καὶ τὸν Παππαλουκᾶ
νὰ τοῦ κρατῇ λογαριασμὸ γιὰ ὅλα ταχτικά.
Ὅπου Τρικούπης ἀναίξις, ὅπου Τρικούπης φῶτα,
ὅπου Τρικούπης γεύματα, Παππαλουκᾶς καὶ κότα,
καὶ ὅπου δρὰ ὑπὲρ αὐτοῦ κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς μαζί,
καὶ ὅσοι δὲν τὸν προσκυνοῦν μοῦ φαίνονται χαζοί.

(Καὶ ἄλλα ἤθελε νὰ' πῇ, μὰ χάνει τὴν 'μιλιά του,
κι' ἡ γλῶσσά του μπερδεύεται καὶ πέρτουν τὰ [γυαλιά του,
καὶ φαίνεται τὸ βλέμμα του ὀλίγον τι θολόν,
καὶ ὁ Ἀναγνωστόπουλος σηκόνεται γελῶν).

ΑΝΑΓ.-Προπίνω ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς μὲ λαύραν εἰς τὰ στήθη...
μικρὸς μικρὸς τὸν ἔτυχα εἰς τῆς ζωῆς τὸ ρεῦμα
καὶ ἡ ψυχή μου ἔκτοτε εἰς τοῦτον ἐκολλήθη...
αὐτὸς πατήρ, αὐτὸς υἱὸς καὶ ἅγιόν μου πνεῦμα.
Καὶ τώρα ἔχω ἐντολὴν ἐκ μέρους του μεγάλην
ὡς μυστικός του σύμβουλος νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ πάλιν
πῶς ἡ Ἑλλὰς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ...

(Ταῦτα εἰπὼν ἐκάθισε κι' ἐστρώθη 'στὸ μεθύσι
καὶ χωρατεύει κάποτε μαζὶ μὲ τὸν Δεμάθη,
κι' ὁ Φρούραρχος σηκόνεται μὲ μιὰ μεγάλη σπάθα).

ΦΡΟΥΡ.-Ὁ νόμος τὸ δικαίωμα δὲν δίδει τοῦ σπαθίτου
εἰς γεύματα πολιτικὰ νὰ χώνῃ τὴν οὐρά του,
ἀλλὰ ἐγὼ ἀνάμεστος πολεμικῆς ἀνδρείας
μεγάλην φέρω πρόποσιν ὑπὲρ γνωστῆς κυρίας,
καὶ οὔτε διὰ τὸν στρατὸν τολλάχιστον δὲν πίνω...
τὴν ὑπὲρ τούτου πρόποσιν εἰς ἄλλους τὴν ἀφίνω.

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ τὰς ὀφρῦς σουφρόνει τὰς βασείας
κι' ἰδοὺ ὁ Ἀγγελόπουλος τῆς *Παλιγγενεσίας*.)

ΑΓΓΕΛ.-Ἂν καὶ πολὺ ἐφοβήθην καὶ μοῦλθε ριπιτίδι
κι' ὑπὲρ τοῦ τύπου ἔπρεπε νὰ πιῶ καὶ τοῦ Σπαρτίδη,
παρακαλῶ τοὺς φίλους μου καὶ τοὺς συνδαιτημόνας
ὑπὲρ τῆς μάχης τῆς πλαστῆς νὰ πίουν τῆς Ρετσόνας,
ὁποῦ ἀπεθανέτισε τὰ ὅπλα τῶν Ἑλλήνων...

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐκάθισε τὴν κεφαλήν του κλίνων,
κι' ὁ Παππαδημαντόπουλος πρὸς τὰ καλὰ ὀργῶν
θέλει νὰ φέρῃ πρόποσιν ὑπὲρ τῶν Ὑπουργῶν,
ἀλλ' ἅμως ὁ Σιμόπουλος νὰ πιῇ δὲν τὸν ἀφίνει
κι' ὑπὲρ τῶν γκρὶων καὶ αὐτὸς τῆς Ἀλεξάνδρας πίνει,
καὶ σύγχυσις ἀκούεται καὶ θόρυβος πολύς,
ὁπόταν ἐξεγείρεται κι' ὁ μέγας Φασουλῆς.)

ΦΑΣ.-Μὲ ἀετὸν τὸν ὕψιστον Τρικούπην παραβάλλω,
ποῦ βλέπει ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ἡμᾶς τὰς παταλούδας ...
αὐτὸς δὲν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλ' εἶναι κάτι ἄλλο,
εἶν' ἕνας Κρόνος, Ἅπις, Φθᾶς, θεὸς μεγάλος, Βούδδας.
Βοῶν καὶ ταύρων εἰς αὐτὸν ἂς κάμωμεν θυσίας,
δεῖται ἂν σταθῇ στιγμὴν μακρὰν τῆς ἐξουσίας,
θὰ γάσωμεν τὸν μπούσουλα, ἡ βίβα μας θὰ στρίψῃ,
ἀπὸ τὸν χάρτην τῶν ἐθνῶν τὸ ἔθνος μας θὰ λείψῃ,
καὶ οὔτε πνεῦμα ἐν' αὐτοῦ ζωῆς θὰ ἐπιπλέῃ,
ἡ δὲ Ραχήλ τὰ τέκνα της μὲ σπαραγμὸν θὰ κλαίῃ,
καὶ θἄλθῃ ὁ Ἀντίχριστος μαζὶ μὲ τοὺς δημάδους
ὡσὰν παλγκουφλοζύγδες νὰ μᾶς βουλώσῃ ὅλους.
Τρικούπην τὸν Ἰεχωβᾶν ἂς προσκυνῶμεν πάντες,
εἰς τοῦτον εἶδωλ' ἂς στηθοῦν, βωμοὶ καὶ ἀνδριάντες,
κι' ἂς κρεμασθῶμεν ὅλοι μας εἰς τἄπηρα του φιόκλα,
ἀλλέως εἰς τὴν ἔρημον θ' ἀφήσωμεν τὰ κῶλα.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς κι' ἐσφάγη ἐκατόμβη,
ἐνῷ τὸ πλῆθος ἐξαλλον ἐκεῖ περιεβόμβει,
τῆς δὲ θυσίας ὁ καπνὸς καὶ ἡ εὐῶδης κνίσσα
'στὴ μύτη τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐπῆγε ὁλοΐσα,
κι' ἀρχίζει τότε ὁ χορὸς ἐν ὅλῃ τῇ σπουδῇ
καὶ ὁ ἱππότης Φασουλῆς μὲ γλύκα τραγουδεῖ.)

ΦΑΣ.-Ἐμπᾶτε ὅλοι 'στὸ χορὸ κι' ἐπήραμε τὴν Κρήτη
κι' ἂς πᾶμε μὲ λαλούμενα 'φηλὰ 'στὸν Ψηλορείτη
νὰ παίξωμε τὸν ταμπουρᾶ, νὰ σφάξωμε γελάδια,
κι' ἐκεῖ νὰ φᾶμε, βρὲ παιδιά, παχειὰ παχειὰ κουράδια.

(Πηγαίνει κι' ὁ Σιμόπουλος 'στὸν Φασουλῆ κοντὰ
κι' ἀρχίζει ἕνα σαμπαὶ γεμάτο μὲ σεβντᾶ.)

ΣΙΜ.-Κρῖμα 'στὰ τόσα νοήματα καὶ 'στὸ κουβαρνταλῆκι...
ἄλλος καϋμὸς δὲν βρίσκεται σὰν τὸ Ὑπουργιλίκι.

'Αμάν, ἀμάν... δὲν γίνεται σεβντᾶς σὰν τὸν 'δικό μου...
νὰ 'πῶ πῶς εἶμαι Ὑπουργὸς καὶ τώρα... τὸν κακό μου.

(Τραγουδεῖ καὶ ὁ κλεινὸς
τῆς Βουλῆς Λόγιερινός.)

ΑΓΓ.-Ἄϋτε, μωρὲκαχπὲ-ντουνιᾶ, σ' ἐμένα μὴν 'πινεμέσαι...
ἐγῶμαι ποῦ σ' ἐγλέντισα καὶ τώρα μ' ἀπαρνεμέσαι.

(Κι' ὁ Καζάζης ὁ 'φηλὸς
σκούζει μ' ὅλους σὰν τρελλός.)

ΚΑΖ.-Κι' ἐγὼ τραγούδια ἤμαθα, κι' ἐγὼ τραγούδια ξέρω...

Διὰ τὸν ψευτοπόλεμον σὰν κόκορας φουσκόνει
καὶ τὸν 'φηλό του τὸν λαιμὸ 'φηλότερα σηκόνει.

Βρὲ Καλαματιανοῦλα μου, φαρμάκωσ' τον τὸν γέρο,
καὶ πάρ' ἐμὲ τὸν εὐσεβῆ μὲ τὸ κορμὶ τὸ ἴσο
σὲ Τηλεγράφου ὑφηλὸ παλοῦκι νὰ σὲ στήσω,
νὰ βλέπῃς τὴν Ἁγιὰ Σοφιά, τὴν ξακουσμένη Πόλι,
κι' ἐκεῖνο τοῦ Ντολμα-Μπαξὲ τὸ πρῶτο περιβόλι.

—

(Καὶ ὁ Ἀναγνωστόπουλος μὲ τὸν Παππαλουκᾶ
σαλτάρει μέσα 'στὸ χορὸ καὶ τραγουδεῖ γλυκά).

—

ΑΝΑΓ.-Τρικούπη μου Βασιλικὰ μὲ τὰ σαράντα φύλλα,
ἂς γίνουν βλα θάλασσα, ἂς γίνουν βλα νῆλα.

—

Τρικούπη μου, λεμεντάρι μου, ὁποῦ γκρεμίζεις κάστρα,
μαζί σου βλει 'φήλωσαν καὶ κουτσουλοῦν μὲ τάστρα.

—

Ἐσὺ τἀθάνατο νερό, τἀθάνατο κρασί...
νὰ σὲ χαρῶ, Τρικούπη μου, νὰ μὲ χαρῇς καὶ σύ.

—

(Κι' οἱ Σακαράκηδες πηδοῦν
κι' ἐκεῖνοι γλυκοτραγουδοῦν).

—

Πότε θὰ γίνῃ ρεμπελιό, μωρὲ παλληκαράδες,
ψευτοπολέμους νἄχωμε μαζὶ μὲ τῆς κυράδες.

—

(Κι' ὁ Κερδορούμπας ἦν ἐκεῖ καὶ φάλλει κατὰ μόνας,
τὸν θηριώδη πόλεμον τῆς εὐκλεοῦς Ρετσόνας,
ἐνῷ ἐὲ ὅλοι τραγουδοῦν καὶ τὸ σουραύλι παίζει
πηδᾷ μ' ὁρμὴν ὁ Φασουλῆς ἀπάνω 'στὸ τραπέζι,
καὶ ρίχνει πάτα κατὰ γῆς καὶ τσάτραις καὶ μαχαίρια
κι' ὅλα τὰ κάνει θάλασσα μὲ πόδια καὶ μὲ χέρια).

Ἕνα δάκρυ μας πικρό
σὲ τραγουδιστὴ νεκρό.

Χρυσῆ καρδιὰ λαχταριστὴ 'στὰ στήθεια σου 'πηδοῦσε
καὶ τὰ τραγούδια ἔγραφες μὲ φτερωτὴ κοντύλι,
τὸν *Ραμπαγᾶ* καὶ τὴν *Μαγιὼ* καθένας 'τραγουδοῦσε
καὶ γέλοιο ἐστεφάνωνε τὰ ρόδινά σου χείλη.
Κι' ἦσαν ζωῆς ἀξένοιαστης εὐτυχισμένοι χρόνοι,
ποῦ τόσα μᾶς ἀξέλφωναν ὀνείρατα καὶ πόνοι.

—

Τοῦ Βερανζέρου τοὺς χρυσοῦς μᾶς ἐσκορποῦσες στίχους
κι' ἀκούγαμε 'στὴ λύρα του τῆς λύρας σου τοὺς ἤχους.
Ἀκόμη ἐὲν ἐξίχασαν πολλοὶ τὸν Βασιλᾶ,
ποῦ Πάππας ἔγινε τρανὸς ἀπὸ τὴν τεμπελιά,
τῶν φόρων τὸν εἰσπράκτορα σ' ἕνα φτωχὸ χωριὸ
καὶ τ' Ἅη Πέτρου τὸ κλειδὶ ποῦ 'πῆρε ἡ Μαρμώ.

—

Ὁ *Ραμπαγᾶς*, ὁ *Ρομπαγᾶς*... ζωή, φωτιά, τραγούδια,
καὶ γύρω του 'πετούσανε τρελλὰ ξεπεταρούδια.
Κι' ἐπέρασε ἡ ξακουστὴ κι' ἐπλάκωσε μαυρίλα,
τὸν λιγερὸ τραγουδιστὴ ζητᾷ ὁ κόσμος ναβρῇ,
μὰ πίκρας 'ρίζωσαν βαθειὰ μὲς 'στῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα
καὶ τὴ χαρὰ ἐσκέπασε μελαγχολία μαύρη.

—

Καὶ ἡ ζωή σου ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ λιώνῃ
καὶ ἤτανε ὁ θάνατος παρηγοριὰ σου μόνη.
Χαρὰς καὶ λύπας σ' ἄφησαν, γιὰ ὅλα ἐδουλάθης,
καὶ σκοτισμένο ἔβλεπες τὸν λαμπερό σου νοῦ . . .
γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐφώτισες, γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐχάθης
σὰν ἕνα βιαβατάρικο ἀστέρι τσὐρανοῦ.

—

Ἔτσι πολλοὶ ποῦ 'πλάσθηκαν τραγουδιστὰ νὰ γίνουν
μ' ἄδεια καρδιὰ καὶ μ' ἄδειο νοῦ βιαβαίνουνε καὶ σβύνουν.
Μονάχοι τῆς φτερούγαις των σὲ ἄλλον ἥλιο κλίνε
κι' ὁ κόσμος τὰ τραγούδια των βιαβάζει καὶ γελᾷ,
καὶ σὰν κλειοθῇ τὸ στόμα των καὶ τί γι' αὐτοὺς δὲν λένε
ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔχουνε τὰ φρόνιμα μιαλά.

—

Ἀγαπητὲ τραγουδιστή, δὲν ἴσβυσες οὐ μόνος...
ὅλους τοὺς πρώτους φίλους σου κρυφὸς τοὺς τρώει πόνος.
Ἔτσι κι' ἐγὼ τἀχεῖλι μου τὸ βιάζω νὰ γελάσῃ,
μὰ δέρνουν λύπαις ἄγνωσταις καὶ τὰ 'δικά μου στήθεια,
καὶ σέρνω τὸ κουφάρι μου σ' αὐτὴ τὴν σάπια πλάση
γιὰ νὰ γελῶ 'στὰ ψέμματα, νὰ κλαίω εἰς τἀλήθεια.

Καὶ δλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ἐκεῖ ἀντίκρυ 'στὴν Βουλὴν 'στοῦ Κόκοτα πλησίον
λοκάντα τώρα ἤνοιξε σπανίων φαγητῶν,
ὁποῦ 'μποροῦν νὰ συγκριθοῦν πρὸς τὰ τῶν Παρισίων...
διὸ οἱ πάντες σπεύσατε πρὸς τὸν *Λυκαβητόν*.

Στὸ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βαλσάμη,
κάτω τοῦ Ὑπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θυμάσιον γρανίτην θὰ εὕρῃς μὲ καλάμι
καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ὥρας εὐφροσύνης.
Ἐκεῖ μὲ καλαμάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷς
καὶ εἰς σπανίαν γεῦσιν κι' ἀπόλαυσιν τρυφᾷς.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,		μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει		καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμή.
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — ὅρη 'στὸ λάδι, σχεδὸν 'στὸ ξύδι.		

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔβρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
Κι' ὅταν ἔχω εὐτυχιάδα — κι' ὅπερε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς τὸ δίχνωμαι — διάτι τοὺς ἀνέχομαι,
μονοχῶ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν.
ἀπειθὴ καιρούς πτωχείας — τρίχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα κατ' μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως κάρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κοατῆς — δὲν τερνᾶς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιάρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα—κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἰουνίου τρίτη,
μᾶς 'πῆρανε τὴν Κρήτη.

Ποδῶντος πενῆντα πέντε καὶ μὲ δίακόσ' ἀκόμη,
τοῦ Τσάρου νέα πάλιν τριχάματα καὶ τρόμοι.

Γράφουν καμπόσοι κοῦκοι
ἀπὸ τὸ Κριεκοῦκι.

Σὲ χαιρετοῦμε ἐλοι, Τρικούπη Στρατηλάτη,
μὲ χίλιαις ἐὲ μετάνοιαις σοῦ λέμε τὸ σπολλάτη.
Καὶ τοῦτο τὸ φτωχό μας καὶ ἄγνωστο χωριὸ
« εἰς τἄρματα, φωνάζει, μωρὲ κῆφηναριέ. »
Τὸν ψευτοπόλεμό σου ἀκόμη ἐὲν ξεχνᾷ . . .
μακάρι κι' ἄλλους τέτοιους νὰ ἔχωμε συχνά.

Τρικούπη Στρατηλάτη, νὰ ζήσῃς χίλια χρόνια...
ἀκόμη 'στὸ χωριό μας καπνοβολοῦν κανόνια.
Μ' αὐτὸν τὸν πόλεμό σου ἐμείναμε 'στῆς φάθαις...
ἐκεῖν' οἱ στρατηγοί σου τὸ ἔβαιξαν ἀλήθεια...
φαρδαὶς πλατγαὶς μὲ φόρα ἐγύμνωσαν τῆς σπάθαις
καὶ ἐὲ γερὰ 'στὸν κάμπο ἐὲν ἄφησαν ρεβίθια.

Ἀπὸ τῆς πρώτης μάχης ἐκείνη τὴν ἡμέρα
ἤλθαν ἐδῶ κοράκια καὶ τόσοι πελεκάνοι . . .
στειλε τοὺς στρατηγούς σου γιὰ 'λίγο ἐδῶ πέρα
νὰ 'βοῦν μὲ τὰ σπαθιά των τί θράσοι ἔχουν κάνει.
Στὸν Ὄλυμπο ροβόζει, 'στὸν Πίνδο ξημερόνει,
κι' ὅπου πατοῦμε τώρα ρεβίθι ἐὲν φυτρόνει.

Καὶσύ, Πρωθυπουργέ μας, ποῦ πάντα χρόνους νἄχῃς,
ἔλα νὰ 'ᾖς μαζί των τὰ λείψανα τῆς μάχης.
Τρικούπη, Ἅη-Γεώργη, μὲ τὸ χοντρὸ κεφάλι,
ὁ Ἄρης ἐγεννήθη ἀπ' τὰ 'δικά σου στήθεια,
λαμπρὸς ὁ πόλεμός σου κι' ἡ νίκη σου μεγάλη,
ἀλλ' ὅμως νὰ πληρώσῃς ἀμέσως τὰ ρεβίθια.

Διαταγὴν νὰ δώσῃς 'στὸν Κεντρικὸν Ταμίαν
εἰς ὅλους νὰ πληρώσῃ τῆς μάχης τὴν ζημίαν.
Κι' ἂν τοὺς 'δικούς μας φήφους τοὺς θέλῃς μονοκοῦκι,
σ' ἐμᾶς τὴ δυνατή σου μὴν ἀρνηθῇς βοήθεια,
ἀλλέως 'στὸ νειρό σου θ' ἀκοῦς τὸ Κριεκοῦκι
νὰ σοῦ ζητῇ παράδες γιὰ ὅλα τὰ ρεβίθια.

Αὐτὰ τοῦ γράφουν κι' ἄλλα καὶ τοῦ ζητοῦν παρᾶ
πολλοὶ Κριεκουκιῶται ποῦ παίζουν ταμπουρᾶ,
κι' ὁ μέγας Στρατηλάτης, ὁ ἐφορῶν τὸ γένος,
παντοῦ ρεβίθια βλέπει 'ξυπνὸς καὶ κοιμισμένος.
Κι' ἐγὼ εἰς τόσας δάφνας μαζὶ μὲ τοῦτον γέρνω
καὶ ὅλα τὰ ρεβίθια πληρόνει τὸ Κουβέρνο.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Τί γίνεσαι, βρὲ Φασουλῆ, καὶ δὲν σὲ βλέπω βιόλου ;
Φ.—Τί ἀγαπᾷς νὰ γίνωμαι, κανάγια τοῦ βιαβόλου ;
Τρέχω μὲ τὸν Φιλήμονα νὰ στήσω ἀποπάτους.
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λὲς τί γίνονται τὰ πράγματα τοῦ κράτους ;
Φ.—Μεγάλοι ἀντιπρόσωποι πλακόνουν διαφόρων
διὰ τὸν σιδηρόδρομον ἐκεῖνον τῶν Συνόρων,
μὲ ἄλλους λόγους Ἰταλοὶ καὶ Γάλλοι καὶ Μαλτέζοι,
καὶ Ἄγγλοι καὶ Ἰάπωνες κι' Ἑβραῖοι καὶ Κινέζοι,
καὶ 'στὸν κλεινὸν Πρωθυπουργὸν κολλᾷ καθεὶς ἀὴν μοῦγα
κι' ὁ πρῶτος δίνει πῆ πολλὰ κι' ὁ δεύτερος πῆ 'λίγα,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς νὰ φάγ δὲν προφθάνει,
τοὺς πάντας ὑποδέχεται, δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ,
ἀκούει τὸν Ἰάπωνα, τὸν Ἄγγλο καὶ τὸν Γάλλο,
καὶ βάζει ἀπὸ τὸν' αὐτὶ καὶ βγάζει ἀπὸ τἄλλο,
καὶ νύκτα 'μέρα ὁ πτωχὸς εἰς τὸ ποδάρι στέκει
καὶ ὅλοένα τρέφεται μ' Ἐγγλέζικο μπιφτέκι
διὰ νὰ ἔχῃ δύναμιν ν' ἀνθέξ' εἰς τόσους κόπους
καὶ νὰ λαλῇ νυχθημερὸν μὲ τοὺς ἀντιπροσώπους.
Τοιαῦτα οὖν πρὸς τὸ παρόν, ἀγαπητέ μου βλάμη...
μὰ γίνονται καὶ οἱ χρυσοὶ τῆς Ἀλεξάνδρας γάμοι,
καὶ ὁ Δραγούμης δι' αὐτοὺς σπουδαῖο κάνει μπάλο...
Π.—Καλὸ τὸ ἕνα, Φασουλῆ, καλλίτερο τὸ ἄλλο.
Φ.—Ἀλλὰ θὰ φέρουν καὶ νερὸν ἀπὸ τῆς Στυμφαλίας.
Π.—Ἡ γῆ αὐτὴ κατῄντησε μιὰ γῆ Ἐπαγγελίας.
Φ.—Σὰν νὰ τὸ ξέρῃς, μασκαρᾶ... ἐδὲ καλῶς καὶ κρῖνε...
νὰ χαίμαρροι καὶ ποταμοὶ καὶ φρέατα καὶ κρῆναι.
Νερὸν κινεῖ τὰς μηχανάς, νερὸν κινεῖ τοὺς μύλους,
κι' ὁ Ἐλιέζερ ἔρχεται μὲ δώδεκα καμήλους,
πηγὰς δ' εὑρίσκει παντοῦ νεροῦ ἀφθονωτάτου,
ποτίζει τῆς καμήλας του καὶ πάει 'στὴ δουλειά του.
Ἐπάνωθέν μας μειδιᾷ φιλάμπελος Εἰρήνη,
γεμίζ' ἡ Ἐννεάκρουνος τῆς Καλιρρόης κρήνη,
καὶ τρέχουν ἡ Πλακιώτισσαις μὲ στάμναις καὶ παγούρια
καὶ 'στὰ νερὰ τοῦ Ἰλισσοῦ μαζεύουνε καβούρια,
κι' ἐδοὺ ἀλήθει, Περικλῆ, ἀδιάκοπα ὁ μύλος
τῆς θειᾶς μας τῆς Θανάσενας, τῆς θειᾶς μας τῆς Κονδύ-
[λως.
Π.—Τ' λές, μωρέ ;
Φ.— Τί νὰ σοῦ 'πῶ εἰς τόσην παραζάλην...
νέαν χρυσῆν περίοδον τὸ ἔθνος τρέχει πάλιν.
Ἀήρ φυσᾷ μεθυστικὸς καὶ αὔρα ζεφυρίτις
καὶ διαρεᾶν μᾶς δίδεται καὶ τὸ νησὶ τῆς Κρήτης.
Ἡ Διφρωθέα, τζόγια μου, ἡ νύφη μας ἐκείνη,
'στὸν Κωνσταντῖνο γιὰ προικὸ νομίζω πῶς τὸ δίνει.
Π.—Θὰ τρελλαθῇ...
Φ.— Νὰ τρελλαθῇς... καθ' ὅλα εὐτυχία,
καὶ δὲν μᾶς λείπουν μοναχὰ παρὰ οὐροδοχεῖα.
Πηγαίνω οὐρητήρια ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ στήσω...
τραβᾷ ὁ Δήμαρχος ἐμπρὸς κι' ἐγὼ πηγαίνω 'πίσω.

Οὐροδοχεῖα καὶ οἱ δρὸ βαστοῦμε εἰς τὸ χέρι
καὶ πᾶμε νὰ τὰ στήσωμε εἰς ἀναγκαῖα μέρη.
Πηγαίνομε εἰς τοῦ Ψυρρῆ, ἀλλὰ ἑρμοῦν καμπάσοι,
καὶ ὁ Ψυρρῆς σηκόνεται νὰ μᾶς ξυλοφορτώσῃ.
Τραβοῦμε τότε, ἀδελφέ, εἰς τοῦ Βερῆ τὴ βρύσι,
μὰ δὲν τὸν ἄφησαν κι' ἐκεῖ οὔτ' ἕνα κᾶν νὰ στήσῃ.
Ἐντεῦθεν ἐκινήσαμεν κατὰ τὸ Μοναστῆρι,
μὰ τοῦ Κωτρούλη ἔγινε κι' ἐκεῖ τὸ πανηγῦρι,
καὶ μὲ τὰ οὐρητήρια ὁ Δήμαρχος 'στὸ χέρι
ἀπέτεινε προσφώνησιν 'στοῦ μαχαλᾶ τὰ σκέρι,
μὰ πῆ πολὺ ἀγρίεψε τῶν δημοτῶν ἡ μοῦρη
κι' ἀμέσως μὲ τὰ τέσσερα τὸ 'κόψαμε κουμπόδρι.
Τραβοῦμε εἰς τὰ Γύφτικα, 'στοὺς Ἅγιους Ἀποστόλους,
μὰ τὴν αὐτὴν ὑποδοχὴν εὑρίσκομεν ἀπ' ὅλους.
Παντοῦ μᾶς ὑποδέχονται καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες
μὲ ξύλα, μὲ κοντόξυλα, μὲ ρόπαλα καὶ στέκες,
κι' ὁ Δήμαρχος δὲν εἵμπορεῖ μὲ τόσην εὐγλωττίαν
νὰ στήσῃ οὐρητήριον εἰς βρόμον ἢ Πλατεῖαν.
'Στοῦ Διογένη ἔπειτα τραβοῦμε τὸ φανάρι,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖ σηκόνεται ὁ κόσμος 'στὸ ποδάρι·
οἱ Φαναριῶται μὲ φωναῖς μᾶς 'σήκωσε τὸν νοῦ
καὶ εἰς τὴν Πόλην φθάνομεν τὴν τοῦ Ἀδριανοῦ.
Π.—Καὶ δὲν σᾶς ἄφησαν κι' ἐκεῖ...
Φ.— Μᾶς 'πῆρε μυρωδιὰ
καὶ μὲ κοτρόναις 'πλάκωσαν τῆς Πλάκας τὰ παιδιά.
Π.—Καὶ ὕστερα ;
Φ.— Ἐσκέφθημεν μετὰ σειρὰν ἀγώνων
νὰ πᾶμε νὰ τὰ στήσωμεν 'στοὺς τάφους τῶν προγόνων,
καὶ ὅταν ἐξαπλώνεται τῆς νύκτας τὸ σκοτάδι
νὰ βγαίνουν δλαις ἡ σκιαὶς νὰ κατουροῦν τὸ βράδυ.
Π.—Λοιπόν;
Φ.— Στὸ Κοιμητήριον τραβοῦμε ὁλοῖσα...
ψάλλει ὁ βάϊς, Περικλῆ, καὶ γύρω κυπαρίσσια,
κι' ἐμεῖς τὰ οὐρητήρια βαστάζοντες ἐπ' ὤμων
προχάδην διερχόμεθα τὸν τελευταῖον δρόμον.
Ἀλλ' ὅμως μόλις φθάνομεν πρὸ τῆς μεγάλης θύρας
τοὺς νεκροθάπτας βλέπομεν μὲ δίκρανα 'στὰς χεῖρας,
καὶ μόλις λόγον ἄρχομαι εἰς τούτους ν' ἀπαγγείλω
ὀλίγου δεῖν μᾶς ἔλυναν τὸν ἁφαλὸ 'στὸ ξύλο.
Ἐξῆλθον δὲ κι' οἱ πρόγονοι ἐκ τοῦ Κοιμητηρίου
μὲ σάββανα καὶ πρόσωπα ὡς εἶδος σουδαρίου,
βρυκόλακες, φαντάσματα καὶ ἄγρια στοιχεῖα,
καὶ τὰ πλευρά μας ἔσπασαν μὲ τὰ οὐροδοχεῖα,
καὶ οὕτω πως ἡ ἐκδρομὴ ἐπῆγε 'στὰ χαμένα...
Π.—Ὅρσε λοιπόν, ξετσίπωτε, στηλιτέρι κι' ἀπὸ 'μένα.

Ὁ Φασουλῆς φλογίζεται
καὶ ὅλο ἀερίζεται.

Τὸ Γκάρντεν-Πάρτις τοῦ Φασουλῆ,
ὅπου γιὰ τοῦτο 'μιλοῦν πολλοί.

Τὴν ἡμερίδα τοῦ Παχὺ μαθὼν κι' ὁ Φασουλῆς
εὐθὺς ἐσκέφθη καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ Γκάρντεν-Πάρτις,
καὶ μετ' ἐπισημότητος ἐκάλεσε πολλῆς
αὐτοὺς ποῦ ἐπροσκάλεσε κι' ὁ βουλευτὴς τῆς Ἄρτης.

Ἡ σύζυγος τοῦ Φασουλῆ μὲ τσικμαδεῖ φουστάνι
'στὴν θερινὴν της ἔπαυλιν μεταρρυθμίσεις κάνει.
Ἐκεῖ τυκνὰ φυλλώματα, παντοδαποὶ λειμῶνες,
καὶ πίδακες καὶ σπήλαια καὶ βράχοι τεχνητοί,
καὶ κύκνοι γιονόπτεροι, πτηνὰ καὶ ἀηδόνες,
καὶ δ,τι πᾶσαν αἰσθησιν εἰς ἔκστασιν κρατεῖ.

Καὶ ἦλθε πρώτ' ἡ Περικλῆ σὰν πάπια τοῦ γιαλοῦ,
κατόπιν δ' ἄλλαι δέσποιναι τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ,
καὶ ἡ Κουνέλα ἡ γνωστὴ μὲ τὴν ἀγέλην ὅλην,
καὶ κόραι διατρέχουσαι τὴν μέσην ἡλικίαν,
καὶ δ,τ' ὑπάρχει ἐκλεκτὸν 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
εἰς κάλλος, εἰς εὐγένειαν, εἰς πνεῦμα καὶ βλακείαν.

Μὰ ἦλθε καὶ ὁ Περικλῆς μὲ ἀγκινεροκούκκια
κι' ἀμέσως ἔγινε δεκτὸς μὲ κάμποσα χαστούκια,
κι' ὁ Φασουλῆς σειοσπυγῶν κι' ἀνακινῶν τὰ νῶτα
τοιαῦτα προσεφώνησε κατὰ τὰ εἰωθότα.

«Τὴν τόλμην πάλιν, κύριοι ἀγαπητοί, λαμβάνω
»νὰ σᾶς καλέσω εἰς χορὸν ὡραίας ἐξοχῆς,
»κι' εἰς ταύτην μου τὴν ἔπαυλιν τὸ Γκάρντεν-Πάρτις κάνω
»καθὼς αὐτὸ ποῦ ἔκαμε ὁ κύριος Παχύς.
»Ἀφοῦ τοσαύτας ἔδωσα ὡς τώρα ἐσπερίδας,
»καὶ μπάλ ντ' ἀνφὰν καὶ κοστουμὲ κι' ἔοθ' ὅτε καλικό,
»ποῦ ὅλοι τὰς ἐξόμνησαν εἰς τὰς ἐφημερίδας
»καὶ ἦλθε εἰς τὸ σπῆτι μου τὸ κάθε θηλυκό,
»ἐσκέφθην ὅτι ὤφειλα τοὺς τύπους νὰ τηρήσω
»καὶ πῶς δὲν πρέπει τοῦ Παχὺ κι' ἐγὼ νὰ ὑστερήσω,
»ἀλλὰ τηρῶν τῶν εὐγενῶν τὸν ἕνα κι' ἄλλον τύπον
»νὰ δώσω ἓν' ἀπρὲ μιντὶ κι' εἰς τοῦτον μου τὸν κῆπον
»τὸν μῆνα ποῦ σηκόνεται ὁ ἔρως 'στὸ ποδάρι
»κι' ἐρωτικῶς συμπλέκονται γαϊδάρως καὶ γαϊδάροι.

«Διόπερ σᾶς ἐκάλεσα καὶ πάλιν ἐδῶ πέρα
»νὰ πάρετε τῆς ἐξοχῆς τὸν καθαρὸν ἀέρα,
»καὶ δὴ θερμῶς παρακαλῶ τὰς νέας Ἀμαζόνας
»νὰ πιάσουνε τὴν Ἀλεποῦ εἰς τούτους τοὺς ἀνθῶνας.
»Δρέψατε πάλιν, ἔρασταί, ὡραίους ὑακίνθους
»στοῦ Φασουλῆ τοὺς θέλοντας καὶ εὐώδεις λαβυρίνθους,
»καὶ στέψατε τὴν Ἀλεποῦ, ποῦ κουρασμένη κλίνει...
»χορεύσατε, σκιρτήσατε, κι' ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ.
»Δὲν εἶναι πάντα Μάτσος, Ἰούνιος δὲν εἶναι,
»μαραίνονται τοῦ ἔαρος αἱ ἀνθηραὶ μυρσῖναι,
»καὶ πέρνουν τὰ γεράματα τῶν ἐραστῶν τὰ ζεύγη
»καὶ ὕστερα ἡ Ἀλεποῦ διὰ παντὸς μᾶς φεύγει.»

—

Εἶπε κι' εὐθὺς μὲ βίβισμα προσέτρεξε ταχὺ
καὶ γιὰ τὴν ἡμερίδα του συγχαίρει τὸν Παχύ
καὶ μὲ τὰ κοπλιμέντα του τοῦ ἔγινε κουνοῦπι,
κατόπιν δ' ἐστεφάνωσε τὴν κάραν τοῦ Τρικούπη
διὰ τὸν ψευτοπόλεμον ἐκείνων τῆς Ριτσόνας,
ποῦ ὅλους ἐπεσκίασε τοὺς πάλαι Μαραθῶνας.

—

Ἀλλ' ἔμεις ὁ Πρωθυπουργὸς ποσῶς δὲν ἀπαντᾷ
κι' ἐπῆγε 'στὸν Σιμόπουλον ὁ Φασουλῆς κοντά.
«Ἂν καὶ λυποῦμαι ἐλπίθες, τοῦ εἶπε, νὰ σᾶς βλέπω,
»αὐχ ἧττον ὅμως εἰς χαρὰν καὶ τέρψιν σᾶς προτρέπω.
»Μέχρι τρυγὸς ἐπιάτε πικρότατον ποτήρι
»καὶ τὸ Ἰδικό σας, μὲν ἀμέ, δὲν ἔγινε χαρᾶρι,
»ἀλλ' ἂν κι' αἱ πρασδοκίαι σας ἐψεύσθησαν ἐκεῖνοι
»νὰ ἔχετε ὑπομονὴν κι' ὁ κόσμος τέτοιος εἶναι.
»Ἐκ τῆς μεγάλης λύπης σας ἐρείνατε μισός...

—

Εἰς ταῦτα ὁ Σιμόπουλος δὲν ἀπαντᾷ ποσῶς,
μονάχα τὸ κεφάλι του δεξὶ τρεῖς φοραῖς σηκόνει
καὶ τῦνα κι' ἄλλο μάτι του μὲ δάκρυα βουρκόνει.
Δακρύσας δὲ ὁ Φασουλῆς καὶ τοῦτον περιστέφει
καὶ εἰς τὸ κάθε μάγουλο τοῦ δίνει δυὸ φιλιά,
καὶ εἰς τὸν κύριον Παχὺν κατόπιν ἐπιστρέφει
καὶ τοῦ χαϊδεύει γελαστὸς τὴν ἀχαμνὴ κοιλιά.

—

Ἀρχίζει τότε ὁ χτῆς κι' ὁ Φασουλῆς μὲ τρέλλα
χορεύει βάλς Γερμανικὸ μαζὶ μὲ τὴν Κουνέλα,
ἐνῷ δ' ἐγίνοντο αὐτά, ὑπὸ πυκνὰς φιλόρας
ἐχάζευ' ἕνας πρεσβευτὴς μὲ δύο ζωντοχήρας,
μὰ πάει καὶ ὁ Περικλῆς σὲ νειόπαντρη κοντά
καὶ τῆς πρόσφερε εὐγενῶς ἀγγούρι τροφαντά.

—

Ἐνῷ δ' ἐλάλουν τὰ πτηνὰ καὶ ἤνθιζε πας κλάδος
ὀξὺς ἐξαίφνης κοπετὸς ἠκούσθη ἐκ σκιάδος,
κ' ὁ Φασουλῆς πρὸς τὰ ἐκεῖ προσέτρεξ' ἐν τῷ ἅμα
καὶ εἶδε τὸν σιὸρ Τσιγγρὲ σκασμένο εἰς τὸ κλάμμα.

«Τί ἔχετεν, σιὸρ Τσιγγρέ, κι' ἐδῶ μοῦ κλαττεν μόνος;...
«ὁ κῆπος μου κατήντησε ὁ κῆπος τοῦ χλαυθμῶνος.»

—

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς εἰς τὸν Τσιγγρὸν προσκλίνων
καὶ ὡς νὰ ἐκατάλαβε τὸ αἴτιον τῶν θρήνων
τὸν εὐεργέτην τοῦ Παντὸς ἀπὸ τὸ χέρι πιάνει
κι' ἀμέσως Μεγαλόσταυρον μὲ ἄχυρα τοῦ κάνει,
χαρὰ δὲ τότε 'στοῦ Τσιγγροῦ τὸ πρόσωπον ἐχύθη
κι' ἠσθάνθη ἀνακούφισιν εἰς τὰ θλιμμένα στήθη,
κι' ἐχόρευσε ὁ φουκαρᾶς τὰς χεῖρας του κροτῶν
τὴν *Νεραντζοῦ-la gountoti* μὲ πόδα πτεροτόν.

—

Ἐν τούτοις χάνονται πολλαὶ εἰς λαβυρίνθων βάθη,
ἀλλ' ὅμως καὶ ἡ οὐζυγὺς τοῦ Φασουλῆ ἐχάθη,
κι' ἀκούονται ψιθυρισμοὶ καὶ σκώμματα καὶ γέλως.
τρέχει παντοῦ ὁ Φασουλῆς μὲ τὴν γνωστὴν βελλάδα,
καὶ τὴν πιστὴν του σύνευνον τὴν ἀνευρίσκει τέλος
μὲ Σεκρετάριον κομψὸν σὲ μιὰ περικοκλάδα.

—

. . . . . .

Τοιοῦτα οὖν συνέβησαν μεγάλα κι' ἀπευκταῖα
εἰς ταύτης τῆς ἐπαύλεως τὴν συναναστροφήν,
ὅπου ἐξ ὅσων ἔγιναν ὀπῆρξε τελευταία,
πλουσία δὲ εἰς σκάνδαλα, εἰς πλοῦτον καὶ τρυφήν.

—

Καὶ νῦν ὁ μέγας Φασουλῆς μὲ ἤδονὰς παντοίας
εὐχαριστήσας τὸν σωρὸν τῆς ἀριστοκρατίας,
κι' ἐπιτελέσας πρὸς αὐτὴν πᾶν ὑψηλὸν καθῆκον
καὶ συλλαβὼν τὴν Ἀλεποῦ ἀγρόθεν καὶ κατ' οἶκον,
ἐντὸς μικροῦ ἀνέρχεται εἰς ὕψος φοβερὸν
νὰ στείλῃ μούντζοις ἀπ' ἐκεῖ 'στὸν κόσμον τῶν χορῶν.

Καὶ ἐλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

—

Δημήτριος ὁ Κρεμεζῆς, ἀγαπητὸς μας βλάμης
καὶ δικηγόρος κάλλιστος καὶ προσφιλὴς ἀντάμης,
μὲ τὰς εὐχὰς τῶν φίλων του καὶ τὰς θερμὰς προσρήσεις
ὡρραβωνίσθη κατ' αὐτὰς 'στὴν πόλιν τῆς Ἀμφίσσης
μὲ κόρην ἀξιάραστον καὶ πολυζηλεμμένην,
τοῦ Κωνσταντίνου δηλαδὴ τὴν ἀγαθὴν Ἑλένην.
Στὺ ζεύγος εὔχομαι κι' ἐγὼ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς
χαρὰν, ζωὴν ἀκύμαντον καὶ γάμους εὐτυχεῖς.

—

Βασιλείου Χ. Σπεράντσα Κάνιστρον Ποιητικῶν,
συλλογὴ μὲ ἄλλους λόγους παιγνιδίων λυρικῶν.
Εὐχηθῶμεν καὶ εἰς τοῦτον τὸν πετῶντα νεοσσὸν
νὰ λυσσάξῃ 'στὴν Καστελλίαν, ν' ἀναβῇ 'στὸν Παρνασσόν.

92

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πὼς 'στὸ σπίτι μου ἀνοίξη,
'στὴν Νεάπολιν ἁπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συναρτύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ζώδη, — ἐρὶ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι.

μὲ Χαμεῖον μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χῶρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.

98

Τύποις τοῦ Στεφανιανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔβρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γεννάια.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
Κι' ὅταν ἔχει ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διόλου τοὺς ἀνέχομαι,
μονάχα 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὴ χίρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωσιν ποτέ.
κι' ἐσὲ φύλλα κι' ἐνκοστῆς — δὲν πωλῶ συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νεσαδέρι — μὲ κανένα κανονίρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φύλλων τὴν ἀνετρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὴν δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου δεκάτῃ,
τὸ καμμένο στεγάζουν Παλάτι.

Πεῦτος δραχόσα πενῆντα ἕξη,
ἀπὸ τὸν Βίσμαρκ κάτι θὰ δρέξῃ.

Τοῦ Βίσμαρκ ἡ φωνὴ
τὸν κόσμον συγκινεῖ.

'Ο σιδερένιος Βίσμαρκ φωνάζει ἀπ' ἐκεῖ:
«Στῆτε, Μακαρονάδες, καὶ σεῖς Αὐστριακοί.
»Δὲν θέλω τὴν Ἑλλάδα καθόλου νὰ κτυπᾶτε,
»εἰς ταύτην γὰρ ἐστράφη ὁ ὑψηλός μου ἔρως...
»ζητῶ τοὺς Ἕλληνάς μου ἐνθέρμως ν' ἀγαπᾶτε,
»καὶ τοὺς κρυφοὺς σκοπούς σας ἀφῆτε κατὰ μέρος.

—

«Πρὸς χάριν τῆς Ἑλλάδος ρυθοῦνι ἂς μὴ μείνῃ.
»ὀφείλετε ἀγάπην εἰς ὅσους ἀγαπῶ.
»ἔ,τι ἐγὼ ζητήσω πρέπει εὐθὺς νὰ γίνῃ,
»ἀλλέως θυμωμένος τὸ πόδι μου κτυπῶ,
»μὲ δύο λόγους μόνο σᾶς κόβω τὸν ἀέρα
»κι' ὁ διάβολος σᾶς πέρνει καὶ μάννα καὶ πατέρα.»

—

Αὐτὰ ὁ Βίσμαρκ λέγει μὲ τὰ σωστά του ὅλα
καὶ βάζει ὁ Τρικούπης ψηλότερα φωκόλα,
καὶ πιὸ πολὺ ποζάρουν Ρωμηοὶ τεμπελχανάδες
καὶ χάνουν τὰ νερά των ἐχθροί των ραδιοῦργοι,
κι' ἐνσκήπτει τόσος τρόμος εἰς τοὺς Μακαρονάδες
καὶ σὰν βρεγμέναις γάταις ζαρώνουν οἱ Ἁψβοῦργοι.

—

Ὡς πότε, παλληκάρια, θὰ ζῶμεν 'στὰ στενὰ
καὶ ἡ Ἑλλὰς θ' ἁπλώνῃ 'στὸν ἥλιο τραχανά;
'Απάνω τὸ κεφάλι, στρατάρχαι τῆς Ριτσόνας,
κι' ἀπὸ τῆς σακαράκαις ρεβίθι μὴ γλυτώσῃ...
εἰς τῶν ψευτοπολέμων τοὺς αὐλεῖς ἀγῶνας
ὀφείλεται τοῦ Βίσμαρκ ἡ εὔνοια ἡ τόση.

—

Ὡς πότε, παλληκάρια, θὰ ζῶμεν 'στὰ στενὰ
καὶ θὰ μετροῦμε μυίγαις σ' ἀλόγων πισινά;
Μαζί μας καὶ Ἀψβοῦργοι, μαζὶ μας κι' Ἰταλοί,
ὁ Κρίσπης τσαμπουνίζει γιὰ 'μᾶς εἰς τὴ Βουλή,
κι' ἀμέσως λησμονοῦνται κακὰ καὶ μαῦρα χρόνια
καὶ στέλλει 'στὸν Τρικούπη ὀκάδες μακαρόνια.

—

Γιὰ σέ, πατρίς μου φίλη, χρυσαῖ δουλεύουν μοῖραι,
ἡ τύχη σου καὶ πάλιν κατήφορο ἐπῆρε.
ἡ παλαιά σου δόξα ἐκ νέου βασιλεύει...
ρούφα τὸν ναργιλέ σου κι' ἡ μοῖρα σου δουλεύει.
Εὖσε! καιροὶ αἰῶνος ἀνέτειλαν χρυσοῦ...
ὁ Ὕψιστος μαζί σου κι' ὁ Βίσμαρκ μετὰ σοῦ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Πῶ ! πῶ ! καῦμένε Περικλῆ, τί πράγματα ποῦ εἶδα !...
θαυμάζω πῶς δὲν ἔστριψε καὶ ἡ 'δικὴ μου βίδα.
Π.—Ποῦ ἦσουν, βρέ ;
Φ.— Εἰς τοὺς χρυσοὺς τῆς 'Αλεξάνδρας γάμους
καὶ εἶδα τόσ' 'Ανάκτορα καὶ νυμφικοὺς θαλάμους.
Π.—Βρὲ πῆγαινε 'στὸ διάολο καὶ σύ, παλιοκακοσίδα.
Φ.—Παρὰλ ντονέρ, βρὲ Περικλῆ, 'στὸν ὕπνο μου τοὺς εἶδα.
Π.—'Αμμ' ἔτσι 'πές μου, γάϊδαρε...
Φ.— Μ' ἐφάνη 'στὄνειρό μου
πῶς ἤμουν 'στὴν Πετρούπολι μαζὶ μὲ τὸν στυρό μου.
Γεμάτ' οἱ δρόμοι, Περικλῆ, παράθυρα, μπαλκόνια,
ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ ἐπέφτανε κανόνια,
πλοῦτος, ἀσῆμι, μάλαμμα, λογῆς λογῆς ἀσκέρι,
στρατάρχαι, ὑποστράτηγοι, Οὐσσάροι, Γρεναδιέροι,
χρυσοκλ καρότσαις κι' ἄλογα μ' ὁλόχρυσα χαμούρια
καὶ ἄνθρωποι ὁλόχρυσοι κι' ὁλόχρυσα γαϊδούρια,
πριγκήπισσαις καὶ κόμησαις καὶ Δούκισσαις μεγάλαις,
ἡ Λομπανώφ, ἡ Κλανακώφ, ἡ Σκριῶφ, ἡ Ρῶφ καὶ ἄλλαις.
Π.—Κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν, Φασουλῆ ;
Φ.— Θαρρῶ πῶς κάπου σ' εἶδα
μ' ἕνα μακρὺ γουναρικὸ ἀπὸ λευκοΐκτίδα.
Π.—Βρὲ τί μοῦ λές ;
Φ.— Νὰ σὲ χαρῶ...
Π.— Λέγε λοιπόν, κανάγια...
Φ.—Ὁ κόσμος ἐπλημμύρησε εἰς τὴν ὁδὸν Μορσκάγια,
καὶ ἤρχοντο οἱ κόμητες, ἡ τῶν Δουκῶν ἀγέλη,
οἱ Τσάρεβιτς, οἱ Ρωμανώφ, καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει,
στευλάρχαι καὶ στὰλ-μάϊστερ καὶ ἀρχιππόκομοι,
καὶ ὁ Γεωργίτσας κι' ὁ Μερτοῦδ καὶ ἄλλοι ἀστυνόμοι,
καὶ δίφροι καὶ Φαέθοντες καὶ τέθριπποι κι' ἁμάξια
κι' ἐσθῆτες κυανόλευκοι, βελλοῦδα καὶ μετάξια,
καὶ ἀετοὶ δικέφαλοι, τρικέφαλοι, καὶ ἄλλα
τεκμήρια καὶ σύμβολα θεοποτισμοῦ μεγάλα.
Π.—Θαυμάζω πῶς δὲν σοῦστριψαν, βρὲ ἀδελφέ, ἡ βίδες.
Φ.—Μία καρότσα 'πέρασε γεμάτη βιολιτζῆδες,
'πίσω τῆς νύφης τὰ προικιά, κατόπιν ὁ κουμπέρος,
ὁ πεθερός, ἡ πεθερά, ἡ Τσάρενα, ὁ Τσάρος,
καὶ ὁ τρικούβερτος γαμπρὸς καὶ ἡ ὡραία κόρη,
οἱ καλεσμένοι ἔπειτα καὶ οἱ θωρακοφόροι,
ἐν μέσῳ δὲ τῆς τελετῆς τῆς τόσον ἐξαισίας
ἐπρόβαλε ξυπόλυτος κι' ὁ Σάχης τῆς Περσίας
μὲ μιὰ τιάρα, Περικλῆ, ἀπάνω 'στὸ κεφάλι...
ἀλλὰ κι' ὁ Χατζηπέτροβιτς εὑρίσκετο καὶ ἄλλοι,
κι' ὁ Βελλιανέτοβιτς, γνωστὸς εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Τσάρου,
παρίστατο εἰς τὴν πομπὴν ἐπὶ τεθρίππου κάρου,
καὶ δύο Φαναριώτισσαις, γνωσταὶ 'στὸν κόσμον ὅλο,
ποῦ φύλαε νάνα οσσαρὲς καὶ πᾶνε καὶ 'στὸν Πόλο.
'Αλλὰ κι' ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, ἐν μέσῳ τῶν Κοζάκων
παρηκολούθουν τὴν πομπὴν μὲ τὸ γνωστόν μου φράκον,
κι' ὀλίγο παραπίσω μου ἀγέρωχος καὶ γαῦρος
ὡς συνωδὸς παρείπετο κι' ὁ Μπουλικιὼφ ὁ Σταῦρος,
κι' ἐφόρει Μεγαλόσταυρον τοῦ ἄσπρου 'Λετοῦ...
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λὲς πῶς βρέθηκε καὶ ὁ Σταυρῆς αὐτοῦ ;
Φ.—Σέρω κι' ἐγώ, βρὲ ἀδελφέ... μυστήριον τρόπον.
Π.—Λοιπόν ;
Φ.— Λοιπὸν ἠκούοντο φωναῖς, οὐρρὰ καὶ βρόντοι,
καὶ μὲ λουλούδια ἔρραιναν τὴν ζηλεμμένη νύφη,
καὶ τὸ μουστάκι ὁ Σταυρῆς δὲν ἔπαυε νὰ στρίφῃ.
Καὶ ὕστερα εἰς τοῦ Καζὰν τὴν 'Εκκλησιὰ μὲς πᾶνε,
καὶ ἡ καμπάνας ἄρχισαν ἀμέσως νὰ κτυπᾶνε,
ἐκεῖ δὲ τοὺς ηὐχήθημεν καὶ εἴπαμε σπολλάτη
καὶ εἰς τὴν νύφη ἔδωσε ζερὸ ψωμὶ κι' ἁλάτι
ὁ Δήμαρχος τοῦ Πετερχὼφ σὲ ἀσημένιο δίσκο,
ἐνῷ τριγύρω ἔψαλαν τὸ *Ντόμινο Μπαμπίσκο*,
καὶ ὅλοι ἐμακάριζαν τῆς νύφης τὸν πατέρα...
Π.—'Αμμ' ὁ Φιλήμων, Φασουλῆ, δὲν ἦτον ἐκεῖ πέρα ;
Φ.—Ποῦ τὸν ἀφίνουν ἡ δουλειαὶς καὶ τὰ οὐρσοσχεῖα.
Π.—Λοιπόν ;
Φ.— 'Αμέσως ἡ πομπὴ ἐκίνησε ταχεῖα
καὶ τότε εἰς τ' 'Ανάκτορον μᾶς 'πῆγαν τοῦ χειμῶνος,
ποῦ λάμπει μυριόχρυσος τῶν Ρωμανὼφ ὁ θρόνος.
Κι' ἐδοὺ προσῆλθε ὁ σωρὸς τῆς εὐγενείας πάσης
καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀρχίζουν αἱ συστάσεις,
ἀλλὰ κι' ἐμένα ἔξαφνα μ' ἐπῆραν ἄρον ἄρον
καὶ μὲ πολλὴν εὐγένειαν μ' ἐσύστησαν 'στὸν Τσάρον,
κι' ὁ Αὐτοκράτωρ, Περικλῆ, λαβών με κατὰ μέρος
περιποιήσεις μ' ἔκαμε πολλὰς βιαιτέρως.
Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ.— Τί νὰ σοῦ 'πῶ.. μ' ἐγνώρισε κι' ὁ Τσάρος,
ἐγὼ δὲ τοῦ ὡμίλησα μὲ ὅλον μου τὸ θάρρος,
καὶ σὰν νὰ ἤμουν, Περικλῆ, τῆς γούνας του μενίκι
ἀμέσως τοῦ ἐσύστησα τὸν Σταῦρο τὸν Μπουλίκη.
Κι' ἐκεῖ ποῦ ἐσυστήνοντο οἱ εὐγενεῖς καὶ πρῶτοι
μοῦτη μὲ μοῦτη 'βρέθηκα μὲ τὸν Τσιγγρῶφ τὸν Χρύτη.
Κάτι ἐδῶ, σιὸρ Τσιγγρῶφ; ... τὸν 'ρώτησα μὲ γέλοιο...
μὴ θὰ χαρίσῃς δεύτερο τῆς νύφης μας Βαγγέλιο ;
ἀλλ' ὁ Τσιγγρῶφ ἀπάντησιν δὲν ἔδωσε κακθόλου
καὶ ἀνεμίχθη σκεπτικὸς μετὰ τοῦ πλήθους ὅλου.
Μεγαλοσταύρους ἤκουσε ὁ Τσάρος πῶς θὰ χύσῃ
καὶ ἤλθε 'στὴν Πετρούπολι μὲ ὅλο τὸ μελίσσι·
ἐνῷ δ' εἰς τόσους ἄρχοντας καὶ εἰς ἱππότας γαύρους
ὁ Αὐτοκράτωρ ἔδιδε λαμπροὺς Μεγαλοσταύρους
τοῦ Λέοντος, τοῦ 'Λετοῦ, καθὼς καὶ ζώων ἄλλων,
χερσαίων καὶ θαλασσινῶν, μικρῶν τε καὶ μεγάλων,
κι' ὁ Χιώτης Μεγαλόσταυρον ἐδέχθ' ὑπὸ τοῦ Τσάρου
τοῦ Πετεινοῦ, τοῦ Μουλαριοῦ, τῆς Χήνας, τοῦ Γαϊδάρου.

Εἰς τὄνειρό του βλέπει κι' ὁ δόλιος Φασουλῆς
πῶς εἶναι εἰς τοὺς γάμους τῆς Ρωσσικῆς Αὐλῆς.

Π.—Μίλα καλά. . .
Φ.— Σοῦ ὁμιλῶ μὲ ὅλα τὰ σωστά μου.
Π.—Καὶ ποῖος τὸ μυστήριον ἐτέλεσε τοῦ γάμου;
Φ.—'Ο τρόμος τῶν Συνεδικῶν, ὁ 'Αγιος Καλιάτσος.
Π.—'Στὸ μάγουλό σου, Φασουλῆ, βαρὺς θὰ πέσῃ μπάτσος.
Φ.—Κι' ὁ 'Αγιος Πανάρετος ἐρώτησε 'στὴ μέση
κι' ἐζήτει τὸ μυστήριον κι' ἐκεῖνος νὰ τελέσῃ,
ὁ δὲ Καλιάτσος, Περικλῆ, ἐρεθισθεὶς καὶ πάλιν
τοῦ Παναρέτου ἔκαμε καταγγελίαν κι' ἄλλην,
κι' ὀλίγου δεῖν τὸν φουχαρὰ νὰ τὸν ἐμβαγλαρώσῃ,
ἐὰν δὲν τοὺς ἐχώριζαν ντακυλοπαππάδες Ρῶσσοι.
Π.—Θὰ φᾶς στηλιάρι, μασκαρᾶ, νὰ βάλῃς καὶ 'στὴν τσέπη.
Φ.—Τί πράγματα ὁ ἄνθρωπος εἰς τ' ὀνειρό του βλέπει! . .
'Αφοῦ δ' ἐξεπληρώθησαν οἱ τῶν νυμφίων πόθοι
γαμήλιον συμπέσιον 'στ' 'Ανάκτορα ἐστρώθη,
εἰς τοῦτο δὲ τὸ πρόγευμα ἐκάθισαν καὶ μένες
ὁ Βελλιανέτοβιτς, ἐγώ, καὶ οἱ περὶ τὸν θρόναν.
Κι' ἡ νύφη ἐκαμάρωνε κι' ἐρόδιζε κι' ἐσκίρτα
κι' ἐφόρει 'στὸ κεφάλι της τῆς Δεκελείας μύρτα,
κι' ἐγὼ προπόσεις ἔκαμα γιὰ τὸ χρυσὸ ζευγάρι,
ποῦ ἔλαμπε, βρὲ Περικλῆ, σὰν ἥλιος καὶ φεγγάρι.
Τὸ βράδυ ἔδωσαν χορὸ καὶ οσσαρὲ μεγάλο
κι' ὁ Γιάγκος ὁ Γεννηκαρλώφ διεύθυνε τὸν μπάλο,
κι' ἦσαν ἐκεῖ ἐπίσημοι ἀριστοκράται Ρῶσσοι,
ὁ Σγούτκοβιτς, ὁ Ψύχκοβιτς, ὁ Μαυρουδιὼφ καὶ τόσοι,
οὐχ ἧττον καὶ ὁ Κορωνιὼφ προσῆλθε χαρωπὸς
κι' εὐθὺς τὸν Μεγαλόσταυρον ἔπηρε τοῦ Γυπός,
μὰ ἤλθαν καὶ ὀλίγιστοι ἀβρότατοι Μουζίκοι
καὶ τότε πιὰ ἐγούρλωσαν τὰ μάτια τοῦ Μπουλίκη.
'Εγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, τὰ μάλα εὐθυμήσας,
τὴν Παλωνίζα 'χόρευα μὲ ὑφηλὰς κομψάσας,
κι' ὁ Ρῶσσος Βελλιανέτοβιτς εἰς τὸ λεφοῦσι μέσα
μὲ τὴν Λαμπάνωφ τάψησε θαρρῶ τὴν Πριγκηπέσα.
Κι' ἄλλα πολλὰ περίεργα συνέβησαν 'στὸν μπάλο
κι' ἑνὸς Οὐσσάρου στρατηγοῦ ἐπάτησα τὸν κάλο,
ὁ δὲ Μπουλίκης ἔσπρωξε ἀγροίκως ἓν' ἀγόρι,
κι' οἱ Γρεναδιέροι 'θύμωσαν καὶ οἱ θωρακοφόροι,
καὶ εἰς τοὺς δυό μας ἔδωσαν μπαγλάρωμα ἐκρεδίτο

καὶ μὲ κλωτσαὶς μᾶς 'γκρέμισαν ἀπὸ τῆς σκάλας κάτω.
Τί πράγματα ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ νειρό του βλέπει...

Π.—Γιατί, μωρέ, δὲν φέρεσαι 'στοὺς μπάλους ὅπως πρέπει;
Φ.—Βρὲ ἄφησέ με νὰ σοῦ 'πῶ...
Π.— Λέγε λοιπόν, κοπρίτη.
Φ.—Κατόπιν ἐκινήσαμε γιὰ τοῦ γαμπροῦ τὸ σπίτι,
κι' ὀλίγου δεὶν μὲ τὸ βιολὶ τὸν κόσμο νὰ τρελλάνῃ
ὁ Γιοβάνικος βιολιτζῆς, ποῦ παίζει 'στὸ Γεράνι,
κι' ἔκει ποῦ ἐπερνούσαμε ἀπὸ καμπόσαις Στέπκαις
ξρὲ λιποβόϋται, Περικλῆ, μοῦ ἄδειασαν τῆς τσέπκαις...
Π.—Πιὸ γαῦρης τέταια ὄνειρα εἶς τὸν 'Ονειροκρίτη!..
Φ.—Μετ' σὺ πολὺ ἐφθάσαμε εἰς τοῦ γαμπροῦ τὸ σπίτι,
καὶ τότε κάθε μαχαλὰς 'σηκώθηκε 'στὸ πόδι
κι' ἡ πεθερὰ γιὰ τὸ καλὸ ἐσνέρτισ' ἕνα ρέδι,
καὶ εἰς τὴν νύφη ὁ γαμπρὸς τὰ θῶρα του προσφέρει,
ἐνῷ τριγύρω ἔχασκε τῆς ἀρχοντιᾶς τ' ἀσκέρι.
Κατόπιν του προσέφεραν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι. . .
τί φέλλια κι' ἐνώτια κι' ἀδάμαντες ποικίλοι
καὶ σμάραγδοι καὶ σάπφειροι εἰς θήκας σκορπισμένοι
καὶ στιλβόντες ἀμέθυστοι καθὼς καὶ μεθυσμένοι.
Τότε ποῦ λὲς κι' ὁ Μπουλικῶφ προσθλῆβε παρακρῆμα
κι' ἕνα καινούργο ἔβωσε 'στὴν 'Αλεξάνδρα κτῆμα,
'στὸν Βασιλέα δεύτερο καὶ τρίτο 'στὸν κουμπάρο,
εἰς τὴν Τσαρίνα τέταρτο καὶ πέμπτο εἰς τὸν Τσάρο,
ἐφ' ᾧ κι' ἱππότης ἔγινε τῆς *Στρογγυλῆς Τραπέζης*.
Π.—Παρατηρῶ, βρὲ Φαουλῆ, ἐν οὐ πικτοῖς πῶς παίζεις...
Φ.—'Εγὼ αὐτὰ τ' ἀλλόκοτα τὰ εἶδα 'στ' ὀνειρό μου
καὶ σοῦ τὰ λέγω μοναχά, περίτριμμα τοῦ βρόμου,
γιὰ νὰ γεμίσῃ ὁ Σουρῆς μὲ ὅλ' αὐτὰ τὸ φύλλο
καὶ ξοκιμάσ' ἡ ράχη μου τὸ τακτικό της ξύλο.
Π.—Λοιπόν;
Φ.— Εὐχήθηκεν καλὰ καὶ χρόνους Μαθουσάλα
καὶ τὸ ἀθάνατο νερὸ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα,
καὶ ὕστερα ἐφύγαμε μὲ δακρυσμένα μάτια
μαζὶ μὲ τόσα θηλυκὰ κι' ἀθάνατα κομμάτια.
'Εγὼ δὲ τότε ἀπαυθεὶς τὴν χεῖρα τῆς Τσαρίνας
ἐζήτησα τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθω εἰς 'Αθήνας,
κι' ἐκεῖνη μοῦ ἐχάρισε γεμάτο πορτοφόλι. . .
τοιαῦτα, φίλε Περικλῆ, τὰ ἐν τῇ Πετρουπόλει.
Π.—Τελείωσες;
Φ.— 'Ακόμη, βρέ. . .
Π.— 'Εμπρὸς λοιπόν, σακάτη.
Φ.—Μὴ βιάζεσαι, βρὲ Περικλῆ, σὰν χῆρα 'στὸ κρεββάτι.
Π.—Μὲ τρώει τὸ ἀριστερὸ καὶ τὸ δεξί μου χέρι
κι' ὅσαις ξυλιαῖς δὲν οὐδώσαν ἐκεῖν' οἱ Γρεναδέροι
σὲ βεβαιῶ πῶς θὰ τῆς φᾶς ἀπ' τὰ δικά μου χέρια. . .
Φ.—'Ενῷ ποῦ λὲς ἐφέγγανε 'στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια,
ἐνῷ μαχρόθεν ἤκουες νὰ ψιλᾷ ἡ κουκουβάγια,
ἐγὼ δὲ μόνος ἔμενα εἰς τὴν ὁδὸν Μορσκάγια,
καὶ τὰ καντήλια ἔσβυναν καὶ οἱ φανοὶ κι' οἱ λύχνοι,
ἀέρατος Μηδενιστὴς ὁδοῦζιον μοῦ ρίχνει,
καὶ μὲ αὐτὸ ἐπίταξα 'ψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα
καὶ ἀνακλὰ σὲ μιὰ στιγμὴ μ' ἐτίναξ' ἔξω πέρα,
κι' ἐμπρός σου πάλιν ἔρχομαι σκυφτὸς καὶ κακομοίρης
καὶ σήκωσε τὸ ξύλο σου ἀμέσως νὰ μὲ δείρῃς.
Π.—Γιὰ ἔλ' αὐτὰ ποῦ μεθύσαλες, βρὲ Φασουλῶφ σαλιάρη,
μολὼν λαβὲ 'στὴ ράχη σου ἀτράντακτο στηλιάρι

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

'Εκ τῶν Καταστημάτων τῶν τοῦ Κωνσταντινίδη,
ὁποῦ δὲν παύει τόσα βιβλία νὰ ἐκδίδῃ,
ἐδγῆκε μέγας Ἄτλας καὶ Γεωγραφικός,
θαυμάσιος τὸ εἶδος καὶ δὴ μοναδικός,
ἐξειργασθεὶς ἐντέχνως κι' ἐν πάσῃ ἐντελείᾳ
καὶ χρήσιμος τὰ μάλα δι' ὅλα τὰ Σχολεῖα.
'Εντὸς αὐτοῦ ὁ κόσμος κι' αἱ κλασικαὶ 'Αθῆναι
καὶ ἀφιερωμένος 'στὸν Βασιλέα εἶναι,
ὅστις τὸν ἀπεδέχθη καὶ δι' ἀποστολῆς
κι' ἐκ νέου ἐδ:ξάσθη 'Ανέστης ὁ πολύς.

Κῶδηξ τοῦ χαρτασήμου ὑπὸ τοῦ Φιλαρέτου
μετὰ φιλοκαλίας καὶ τύπου ἐξαιρέτου.
Καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον παντὸς ἂς γίνῃ κτῆμα
καὶ ὁ καθεὶς ὀφείλει τὸν Κώδηκα νὰ μάθῃ,
διότι ἄνευ τούτου δὲν γίνετ' ἕνα βῆμα
καὶ χάνει τὰ νερά του, τ' αὐγὰ καὶ τὸ καλάθι.

Περὶ '*Ερωτοκρίτου* μεγάλη πραγματεία
τοῦ Γιάνναρη τοῦ φίλου μὲ γνῶσι καὶ μὲ νοῦ,
μὲ τόσας σημειώσεις κι' ἀνέκδοτα παντοῖα
πρὸς τέρψιν τῶν λογίων καὶ ὄλου τοῦ κοινοῦ.
'Εντὸς μικροῦ ἐκδίδει καὶ ὅλον τὸ βιβλίον
μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων καὶ γλωσσικῶν σχολίων.

'Στὴν Ζάκυνθον ἐκδίδεται καὶ πάλιν τακτικῶς
τῶραῖον περιοδικὸν «*Ἀθῶν Ποιητικός*».

'Ο Παππανικολάου, ὁ Γεώργης δηλαδή,
τοῦ 'Ιπποκράτους μύστης κι' ἀσκικὸ παιδί,
μέσα 'στοῦ 'Ιουνίου τὴ λαύρα καὶ τὴ ζέστη
τὴν γενικὴν ἰσχάτως ἐξέτασιν ὑπέστη,
καὶ τὰ φιλιὰ τῶν φίλων ἐδέχθη τὰ θερμότερα
καὶ οἱ καθηγηταί του τοῦ εἶπαν κι' εἰς ἀνώτερα.

Ἐκεῖνο τοῦ Πολίτου τὸ νέον Λεξικόν,
τοὐτέστι τὸ μεγάλον '*Εγκυκλοπαιδικόν*,
κατήφορο ἔπῆρε κι' εἰς τεύχη προσδιδεῖ
καὶ καθ' ἑκάστην πλῆθος συνδρομητῶν μαζεύει.
Καὶ ἄλλοτε σᾶς εἶπα καὶ σᾶς τὸ λέγω πάλιν
πῶς συνδρομὴν εἰς τοῦτο ὀφείλετε μεγάλην.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,	μὲ Χνμαῖον μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει	καὶ μιὰ χῶρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — ὅρὸ 'στὴ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,	

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ – τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εντεκα ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔβρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

"Ετος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ ἔχαίνῃ.
Κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅπου μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὲς τὰ δίχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι.
μεγάλα 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ 'Εξωτερικόν.
ἐπειδὴ καιροὺς στενεύεις — τρέχει τὸ 'Ελληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δράχμα ἑωδεκα καὶ μόνο.

χιὰ τὰ ξένα διπλοῦ μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν τερνὲς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταοδίρι — μὲ κακὰ κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στὸν φόρον τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

'Ιουνίου δεκάτη ἑβδόμη,
ἀπὸ ἥλιο πυρόνουν οἱ βράμοι.

Δισχόσα πενῆντα κι' ἑπτά,
καλοκαίρι δίχως λεπτά.

'Στὸν μεγάλο Δεληγιάννη.
ποῦ ταξειδι τώρα κάνει.

Δεχθῆτε τον, Παρισινοί... καλῶς νὰ σᾶς ὁρίσῃ...
ἂς τὸν δεχθῇ κι' ὁ Μπούφαλο μ' Ἐρυθροδέρμων σμῆνος..
ὁ Θεοδωράκης ἔφυγε καὶ πάει 'στὸ Παρίσι
'στὸ τμῆμα τοῦ αἰθρ Παντιὰ νὰ ἐκταθῇ κι' ἐκεῖνος.
Προσέχετε. Παρισινοί, καὶ σύ, βρὲ Βουλανζέ,
μήπως ὁ στρατηλάτης μας σᾶς πάρῃ 'στὸ μεζέ.

'Ο ζέφυρος τῆς ἄοπραις του μπαρμπάταις ἂς φυσᾷ,
ἂς ρίπτῃ βλέμμ' ἀτάραχον 'στῶν θαλασσῶν τὰ βάθη,
ὀναίρατα τριγύρω του ἂς βλέπῃ περισσά,
κι' οὔτε στιγμὴν ναυτίασιν καὶ ζάλην ἂς μὴ πάθῃ.
'Ο Θοδωράκης ἔφυγε...ἂς πάῃ 'στὸ καλό...
μπουνάτσα τοῦ εὐχόμεθα καὶ ἥσυχο γιαλό.

'Ο Θοδωράκης ἔφυγε... εἰς τὸ Παρίσι φθάνει...
τί τάχατε νὰ σκέπτεται; τί τάχατε θὰ κάνῃ;
'Στὸν Πύργον τὸν θεάρατον τοῦ 'Αΐφελ ἀνέβῃ
καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπισκοπῶν καὶ τοὺς πολέμους ἄθεν
'στοὺς ὄχλους τῶν Παρισινῶν μὲ στόμφον ῥητορεύει,
καθὼς ὡμίλει ἄλλοτε 'στὰ πλήθη, τῶν 'Αρκάδων.

'Αλλόνς ἀνφὰν ντὲ λὰ πατρί!... φωνὰς ἀκούει κι' ἄλλας...
ἐκτείνει πρὸς τὸ ἄπειρον φρενήρης τὰς ἀγκάλας,
τὸν Κλεμανσὼ περὶ βουλῆς καὶ ἄλλων ἐρωτᾷ,
πρὸς ὅλους ὑποκλίνεται, τοὺς πάντας χαιρετᾷ,
καὶ οἱ Φραντζέζ' οἱ φίλοι του τὸν βλέπουν σὰν χαζοὶ
ἐνῷ συνδιαλέγεται μὲ τὸν Καρνὼ μαζί.

Εἰς τὸ Παρίσι μὲ τὸν νοῦ νομίζω πῶς γυρνῶ...
τὸν βλέπω 'στὰ 'Ηλύσια μαζὶ μὲ τὸν Καρνώ...
'Εξασφαλίζει πρὸς καιρὸν τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνην,
ἐμπρός του καὶ ὁ Μπούφαλο μὲ χάσκον στόμα μένει,
αὐτὸς ὅπου κατέκοψε τὴν Χειρατὴν Κιτρίνην,
ποῦ εἶχε γιὰ πατέρα της τὴ Μύτη τὴν Κομμένη;

Σαστίζει μὲ τοὺς λόγους του τῶν φίλων του ὁ νοῦς,
'στὸν Θοδωράκη χαρτσιὰ κι' ὁ Βουλανζὲ δὲν πιάνει,
τρελλαίνει καὶ τὸν Μπούφαλο καὶ τοὺς Παρισινούς,
καὶ νύκτα μέρα τραγουδοῦν τὸ μάρς τοῦ Δεληγιάννη.
'Ο Θοδωράκης ἔφυγε καὶ πάει 'στὸ Παρίσι...
δεχθῆτε τον, Παρισινοί... καλῶς νὰ σᾶς ὁρίσῃ.

Συμπόσιον Δημαρχικόν.
τὰ μάλιστα σημαντικόν.

Στοῦ Θοδωράκη τοῦ γιατροῦ τὸ πρῶτο περιβόλι
προσέτρεξαν φαιδρότατοι μετὰ σπουδῆς μεγάλης
ὁ Δήμαρχος Φιλήμονάς κ' οἱ Σύμβουλοί του ὅλοι,
γιατὶ τραπέζι ἔκανε ὁ Δάμπρος ὁ Μιχάλης.

Καὶ ἦλθε ὁ Καλλιφρονάς, ὁ Πρόεδρος τῶν ὅλων,
ὁ Ξένος μὲ τὴ μύτη του, ὁ Αἴσωπος, ὁ Σέλων,
ὁ Γέροντας, ὁ κωμῳδός, ποῦ εἶναι ὅλος πεῖρα,
ποῦ νύφη πέρνω 'στὰ νερὰ ἕνα σωρὸ βατράχια,
καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ πίνῃ μόνο μπύρα
κ' αὐτὴν συστήνει πάντοτε εἰς ὅλα τὰ στεμάχια.
Ὁ Ζαχαρίας ὁ γνωστὸς κ' εἰς τὰ νερὰ ὁ μόνος,
Ἀδριανὸς νεώτερος καλούμενος συγχρόνως,
γιὰ τοὺς ρπατζάδες αἶσκός, τὰ παλαιὰ πηγάδια,
καὶ ὅπου τρύπαις ἀνοικταὶς θὰ στήσῃ καὶ σημάδια.
Ἐσχάτως μὲ τὸν Δήμαρχο τὰ εἶχε χαλασμένα
καὶ ἀγριοκυττάζοντο μὲ μάτια γουρλωμένα,
καὶ ὡς ἐκ τούτου σκάνδαλα συνέβησαν μεγάλα
μὰ τώρα τὰ ξανάφτειασαν καὶ εἶναι μέλι γάλα.

Ὁ Ζηχαρίτσας, Σύμβουλος καθὼς καὶ δικηγόρος,
πρὸς δὲ ὁ Ψάλλας, Βουλευτὴς καὶ πρώτης λιμαδόρος,
Βουρνάζος, εἰς τὰ νούμερα τὰ μάλα εἰδικὸς
κ' ἐπίτροπος Ἐκκλησιῶν καὶ Τραπεζιτικός,
ὁ Σούλης ὁ ἀθάνατος, ποῦ τάλλο καλοκαῖρι
ἐκ τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ μ' ὀκάδες θὰ μᾶς φέρῃ,
ὁ Μεταξᾶς, μηχανικός, ὅπου πηγὰς θ' ἀνοίξῃ
ποῦ ἔφαγε τὸν Σολωμὸ καὶ τώρα θὰ τὸ δείξῃ.

Μὰ ἦλθε μ' ἕνα φλάουτο καὶ ὁ γιατρὸς ὁ Σπάθης
κ' ὁ Κώστας ὁ Σταυρόπουλος κ' ὁ Χοϊδᾶς ὁ Στέθης,
ὁ πρῶτος καὶ καλλίτερος ἀπὸ τοὺς ἐγλεντζέδες,
ποῦ γιὰ ραχάτι ἔφερε σαράντα ναργιλέδες.
Κι' ὁ Χρηστομάνος ἦλθ' ἐκεῖ μὲ ὅλο του τὸ βάρος
καὶ 'στὸ τσουμποῦσι αὐθωρεὶ ἐπέπεσε ὡς γλάρος,
κ' ἀμέσως ἐπλησίασαν οἱ ἄλλοι 'στὸ Τραπέζι,
γιατ' εἶξευραν ὁ Χημικὸς πῶς 'στὸ φαΐ δὲν παίζει.

Κωνσταντινίδης δ' ὁ πολὺς δὲν ἦλθε 'στὰ Πατήσια,
διότι, ἔπιως ἔλεγε πολλῶν φλυάρων στόμα,
ἕνα 'ψηλὸ παρήγγειλε καπνόρρο 'στὰ Παρίσια
καὶ τὸ καπέλο φαίνεται δὲν ἔφθασε ἀκόμα.
Μὰ κ' ὁ Δεκτάκης ἔλειπε καὶ ἄλλη συντροφιά,
γιατὶ καὶ τοῦτος χάνεται μὲ τὰ Νεκροταφεῖα,
καὶ γιὰ νεκρῶν σκοτίζεται καὶ τρέχει κάθε τόσο
καὶ δὲν ταῦ μένει μιὰ στιγμὴ νὰ τσούξῃ καὶ καμπόσο.

Προσῆλθε δὲ κ' ὁ Δήμαρχος μὲ τσότραν ὁπὸ μάλης
κ' ὁ Ἀμφιτρύων ἔπειτα, ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης,
μὲ μιὰ κοιλίτσα ἀξύνατη καὶ μούρη σὰν τὸ θεράφι,
καὶ πρὸς τὸν Ἀμφιτρύονα πᾶς βαυτιμὸν ἐστράφη.

Εἶχαν κιεφτέδες μπόλικους καὶ φάρ. σκορδαλιά,
μὰ ἦλθε καὶ ὁ Παντελῆς μαζὶ μὲ τὰ βιολιά,
κ' ἐνῷ ἐσυμποσίαζαν οἱ Σύμβουλοι τοῦ Δήμου
αὐτὸς βαρούσε 'στὸ βιολὶ τὸ *λιγερὸ σκαθί μου*
καὶ σαμπὰ Σμυρναΐκο καὶ τοῦ σεβντᾶ χαβάδες,
ποῦ κάνουν καὶ τοὺς πιὸ ψυχροὺς νὰ γίνουν κουβαρντάδες.

Ὁ Παντελῆς μὲ τὸ βιολὶ τὴν εὐθυμίαν χύνει
κ' ὑπὲρ τοῦ Ἀμφιτρύονος ὁ Δήμαρχος προπίνει,
εἰς τοῦτον δὲ Λατινιστὶ ὁ Λάμπρος ἀπαντᾷ
καὶ 'στὸ Τραπέζι ἐξαλλος τοὺς γρόνθους του βρονᾷ.
Κ' ὁ Χρηστομάνος ἅπλωσε σὲ μία τσότρα χέρι
καὶ γιὰ τὸ Γκάζ καὶ τὰ νερὰ θερμὰς προπόσεις φέρει,
κ' ὁ κωμῳδὸς ὁ Γέροντας ἐξ ὅλης του καρδίας
προπόσεις γιὰ τὸν θίασον τοῦ Ταβυλάρη κάνει,
καὶ λέγει πῶς ἑτοίμασε καὶ ἄλλας κωμῳδίας
καὶ παίγνια καὶ φλύσακας, ποῦ κόσμο θὰ τρελλάνῃ.

Ὁ Σπάθης δὲ ὁ ἰατρὸς καὶ ἀοιδὸς γλυκὺς
ὑπὲρ κατευοδώσεως τῆς Φιλαρμονικῆς,
ὁ δὲ Βουρνάζος, Σύμβουλος ἐκ τῶν πολὺ πεζῶν,
προπίνῃ ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς καὶ ἄλλων Τραπεζῶν,
καὶ ὁλοψύχως εὔχεται νὰ γίνουν κ' ἄλλα ὄγνεια,
ποῦ εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εἶναι τοσοῦτον σπάνια,
ὁ Ξένος δὲ ὁ μυταρᾶς, τὰ ὕδη θεωρῶν,
προπίνει γιὰ τοὺς Ἱσπανοὺς καὶ γιὰ τὸν Καλδερών,
κ' ὁ Κώστας ὁ Σταυρόπουλος μὲ βλέμμ' ἀκτινοβόλον
προπίνῃ ὑπὲρ νυμφεύσεως τῶν ἀνυπάνδρων ὅλων,
κ' ἰδίως τοῦ Φιλήμονος μὲ μιὰ καλὴ κυρά,
ποῦ μόνον μὲ τὴν προῖκα τῆς νὰ φέρῃ τὰ νερά.

Κ' ἄλλαι προπόσεις ἔγειναν μὲ τόσην εὐθυμίαν,
ἀλλ' ὅμως παραλείπονται διὰ τὴν συντομίαν,
καὶ οὕτω πως εὐφρόσυνοι παρήρχοντο αἱ ὧραι
κ' ὁ Σπάθης μὲ τὸ φλάουτο ἀρχίζει τὸ μινόρε,
μὰ παίζει τὴν κιθάρα του κ' ὁ Γέροντας μὲ χάρι,
ἐνῷ μακρὰν ἀκούονται ἀηδόνια καὶ γαϊδάροι,
κ' ἐπάνω εἰς τοῦ Τραπεζιοῦ τὴν ζάλη καὶ τὸν βρόντο
κρατεῖ τὸ πρίμ' ὁ Γέροντας κ' ὁ Σπάθης τὸ σεγόντο,
κ' ὁ Χοϊδᾶς ραχάτευε μὲ ναργιλὲ γεμάτο
κ' ἕναν κεφτὲ ὁ Χημικὸς δὲν ἄφησε σὲ πιάτο.

Μὰ παίζει καὶ ὁ Παντελῆς ἀντάμικο χαβᾶ
κ' ὁ Δήμαρχος συγκίνεται καὶ τὸ χορὸ τραβᾷ.

ΦΙΛ.— Κι' ἂν πᾷς, Μαρκὼ μου, γιὰ νερὸ
δὲν βιάλεξες καλὸ καιρό.
Ὅπου κ' ἂν ρίξῃς τὴ ματιὰ
δὲν θαῦρες μιὰ σταλαματιά.

Κι' ἂν πᾷς, Μαρκὼ μου, γιὰ νερὸ
κ' ἐγὼ 'στὴ βρύσι καρτερῶ
νὰ σοῦ τσακίσω τὸ σταμνὶ
νὰ πᾷς 'στὸ σπῆτι ἀδειανή.

(Φωνάζουν ὅλοι ἐν χορῷ.)

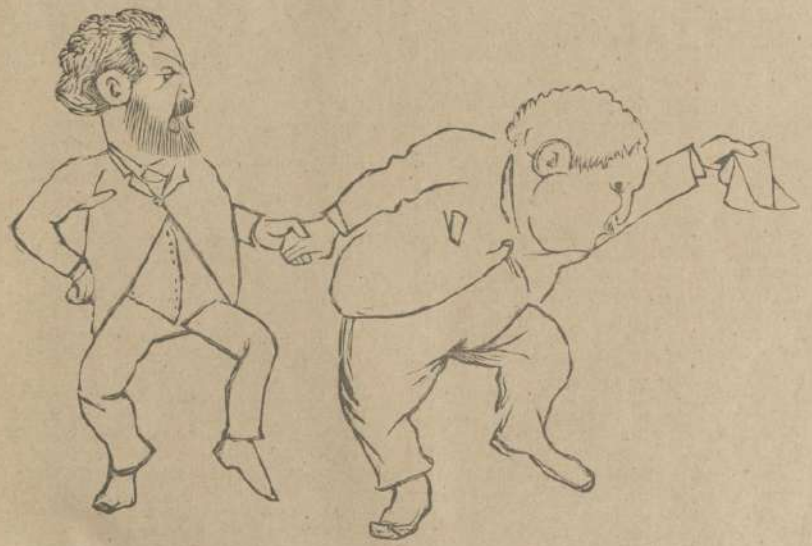

ΟΔΟΙ.— Μὴν πᾷς, Μαρκώ μου, γιὰ νερὸ
καὶ τὸν κακό μας τὸν καιρὸ
εἰς ἕνα μπάλωμα γερό.

(κ' ὁ Σούλης ἀρχινᾷ
νὰ λέγῃ σιγανά.)

ΣΟΥ.-Θαυμάζομαι τὸ κρὸ νερὸ
—ὄχ ! τὸ νεραντζοφίλτμα—
ὁποῦ σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
κατήντησ' ἕνα δήλημμα.

Ἀπ' τὴν Πεντέλη 'πλάκωσε,
—ὁ Δήμαρχος τὸ 'τσάκωσε—
καὶ 'στὴν Ἀθήνα μπαίνει
τὴν καταδιφασμένη.

Πατίζει δέντρα καὶ κλαριὰ
καὶ καθεμιὰ κλυματαριά,
πατίζει λεϊμονίτσαις
—χαρά σας, κοπελίτσαις.—

Μὰ μές 'στὸ κατρακύλτμα
—ὄχ ! τὸ νεραντζοφίλτμα—
κάθε νερὸ στειρεύει
κ' ὁ Δήμαρχος χορεύει.

ΦΙΛ.-Νερὸ πολυδιήγητο, ποῦ τόσα σὲ προσμένω,
—Πιπερόριζα,
φιλὴ λιγνή μου μέση καὶ νὰ σ' ὁρίζω—
λυπήσου ἕνα Δήμαρχο πολυβασανισμένο.
—Κάντα θάλασσα...
γιὰ σένα ἕως τώρα κόσμο 'χάλασα.

(Ὅλοι 'στὸ χορὸ πηδοῦν
καὶ μὲ κέφι τραγουδοῦν.)

ΦΑΟΙ.—Οὐροβοχεῖο, μάτια μου, 'στὰ φρύδια σου θὰ χύσω
κι' ἕνας διαβάτης θὰ γενῶ νὰλθῶ νὰ σὲ ποτίσω.

Δὲν ἔχει ἄλλος Δήμαρχος τὴν ἴδικήν σου χάρι,
νὰ τοῦ ζυγίζουν τὸ νερὸ μὲ τὸ μαργαριτάρι.

Βρυσοῦλα πεντοκάνουλη, νερό μου ζηλεμμένο,
πετράκτιστο πηγάδι μου, γιατ' εἶσαι στειρεμένο ;

'Υπομονή καὶ τὸ νερὸ θἄλθῃ ἀπ' τὴν Πεντέλη ..
ἀγάλι' ἀγάλια γίνεται κι' ἡ ἀγουρίδα μέλι.

Γκρούσαλέ μου κόκκινο, γαρουσαλιᾶς κλωνάρι,
ὁ διάβολος μὲ τὰ νερὰ κι' ἐφέτος θὰ μᾶς πάρῃ.

'Απὸ τὰ βρῦ χειλάκια σου κατρακυλᾷ τὸ ᾄμμα
σὰν τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ ποὺ πάει ρέμμα ρέμμα.

Γιὰ τὴν Πεντέλη χάνομαι, γιὰ τὸ νερὸ πεθαίνω,
γιὰ ἕν' ἀπόπατο καλὸ σχίζω τὴ γῆ καὶ μπαίνω.

('Αφοῦ παρατραγούδησαν ἐκάθισαν καὶ πάλι
καὶ τὸ κρασὶ ἐκύπησε εἰς ἕλων τὸ κεφάλι
κι' ὁ Δήμαρχος ὁ κουδουνᾶς εἰς τὸ πρωτὶ τὸ στρώνει
καὶ εἰς τὴς τούτρακες ρίχνεται καὶ ξαναδευτερόνει.)

ΦΙΛ.—Βαστᾶτε με. ὦ Σύμβουλοι... ζαλίζουμαι... τὰ χάνω...
νά ! νά ! ὁ Πύργος 'Αἰφελ 'στὸ Σύνταγμα ἐπάνω.
Ἰδού ! ἐμπρός μας στέκεται... ὁ κόσμος θ' ἀπορήσῃ...
νὸ ! ἔβαλα 'στὴν ἀρμυρὴ καὶ βρέπω τὸ Παρίσι.
Νά ! καὶ ὁ Μπούφαλος ὁ Μπὶλ μὲ ἅγρια θηρία...
Ἔλα καὶ οὐ νὰ τὸν ἰδῇς, καιμένε Ζαχαρία.
Νά ! νά ! κι' οἱ 'Ερυθρόδερμοι μὲ κόκκινα κορμιά...

(Εἶπε αὐτὰ ὁ Δήμαρχος καὶ τοσοῦζει ἄλλη μιά.)

ΦΙΛ.-Γιὰ ὅλους θυσιάζεται καὶ γίνομαι κομμάτια...
τί θέλετε, παρακαλῶ; ... κρυστάλλινα παλάτια ;
νερὰ εἰς τὰς οἰκίας σας καὶ εἰς τὰς ὁπονόμους;
σύροβοχεῖα, πίδακας καὶ κρυσταλλίνους βρόμους;
'Ολα θὰ γίνουν... ἔγινον.. Ἰδού ! ἐμπρός σας εἶναι...
ὦ φίλαι ἰσοτέχνοι, θαυμόναι 'Αθῆναι !...
ἀγαπητὸν πτολίεθρον καὶ πόλις μου χρυσῆ...
εὐθὺς τὴν ράβδον δότε μου τοῦ θείου Μωϋσῆ
τὸ ἔδαφος αὐτῆς τῆς γῆς μ' ἐκείνην νὰ τρυπήσω
νὰ τρέξουν ἄφθονα νερὰ καὶ ἀπ' ἐμπρὸς κι' ὀπίσω...

(Προσφέρουν εἰς τὸν Δήμαρχο ἕνα ραβδὶ γερό,
ὁ δὲ Φιλήμων τὸ κτυπᾷ καὶ φαίνεται νερό,
κι' ὁ Ζαχαρίας τὸ θαρρεῖ γιὰ παλαιὸ πηγάδι
καὶ σημειόνει παρευθὺς τὸ μέρος μὲ σημάδι.)

ΦΙΛ.-Ἔ ! ἔ ! τί ἀνακάλυψις κι' ὑδάτων τρικυμία !

(Κτυπᾷ καὶ πάλι τὸ ραβδὶ καὶ σφίγγει ἄλλη μία.)

ΦΙΛ.-Εἰπέτε μου, παρακαλῶ, τί διάβολο σᾶς λείπει ;...
Ἰδού ! Ἰδού κι' οἱ κρεμαστοὶ τῆς Βαβυλῶνος κῆποι !...
Ἴδετε τί λαβύρινθοι !... εἰς τούτους ἃ; κοπιάσουν
αἱ 'Αμαζόνες αἱ καλαὶ τὴν 'Αλεποῦ νὰ πιάσουν...
'Ιδοὺ κι' ἀνέλπιστον νερόν... κανένας ἃς μὴ ἀκούσῃ...

(Κτυπᾷ καὶ πάλι τὸ ραβδὶ καὶ ἄλλη μία τσοῦζει.)

ΦΙΛ.-Τί θέλετε, παρακαλῶ, ἀκόμη νὰ σᾶς κάνω ;
τὸ χρέος μου τὸ ἔκαμα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ὅταν ὁ Καίσαρ ὁ πολὺς ἐλθῇ τῶν Γερμανῶν
καὶ 'δῇ τὸν Πύργον 'Αἰφελ κι' ἐντὸς τῶν 'Αθηνῶν
θὰ ὀνειρεύεται ἐξυπνος τὸ 'Αστυ τῶν 'Ελλήνων
καὶ θὰ μὲ πάρῃ Δήμαρχον διὰ τὸ Βερολίνον...

('Ενῷ στιγμὴν ὁ Δήμαρχος τὸ στόμα του δὲν κλείει
ὁ Χρηστομάνες τὸ νερὸ ἐντέχνως ἀνελύει,
εὑρίσκει δὲ τὸν ἀφαλὸ βατράχου ἐπαράτου
κι' ὀλίγου δεῖν ὁ Πέροντας νὰ βγάλῃ τἀντερά του.)

ΦΙΛ.—Τὰ πάντα ἐτελείωσαν... πετῶ εἰς τὸν γαϊδάρα...
ὁ Αὐτοκράτωρ ἔρχεται... τραβᾶτε παραπέρα...
μοῦ σφίγγει τὸ ἀριστερὸ καὶ τὸ δεξὶ μου χέρι...
ἰδοὺ ! κι' ἡ Αὐτοκράτειρα ἐκ μέσης μὲ συγχαίρει...
Καὶ τώρα, φίλοι Σύμβουλοι, μετὰ σειρὰν ἀγώνων
ἁπλόνομαι φαρδὺς πλατὺς 'στοὺς τάφους τῶν προγόνων
καὶ μυροβόλος ζέφυρος τὴν κόμην μου φυσᾷ...
ἐλᾶτε νὰ μὲ στέψετε μὲ στέφανα χρυσᾶ...

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Δήμαρχος τὸ κοῦτελο σηκόνει
καὶ μ' ἕνα μάτσο μαϊντανὸ καθεὶς τὸν στεφανόνει
κι' ἀρχίζει πάλιν ὁ αὐτὸς μετὰ βρυγῆς καὶ ζάλης
καὶ γίνετ' ἐρυθρόδερμος ὁ Δάμπρος ὁ Μιχάλης,
κι' ὁ Ξένος ἀκτινοβολεῖ σὰν τὸν ἀποσπερίτη
καὶ κουτουλᾷ ἡ μύτη του τοῦ Γέροντα τὴ μύτη,
κι' ὁ Χειδᾶς τοῦ ναργιλὲ βαστῶντας τὸ μαρκοῦτσι
σαλτάρει μέσα 'στὸ αὐτὸ καὶ πάει κοῦτσι κοῦτσι,
ἐνῷ δὲ ὅλους ὁ χορὸς καὶ τὸ κρασὶ πυρόνει
προφθάνει καὶ ὁ Φασουλῆς καὶ τοὺς ἐμβαγλαρόνει.)

Τὰ θερινὰ τὰ θέατρα βουλεύουν κάθε βράδυ,
τοῦ Ταβουλάρη ἐηλαδὴ καὶ τοῦ 'Αλεξιάδη,
καὶ τρέχουν οἱ φιλήμουσοι 'στὸ ἕνα καὶ 'στὸ ἄλλο,
καὶ γέλοιο γίνεται πολὺ καὶ κλάψιμο μεγάλο.

'Ο Ρωμηὸς γυιοστὸν σὲς κάνω — πῶς 'στὸ σπίτι μου ἀνίδη,	μὲ Χτιμεῖον μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ σοῦδα σκορούσι	καὶ μιὰ χῆρα δίχως ἄνδρα, — ποὺταν ἄλλοτε μαμμή.
μὲ ξενοδοχεῖον Σοῦδ', — δρὶβ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι.	

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ Ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Εκτον ἔτος τοῦτο εἶναι, — 'Ετος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
κι' Ὥρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι. — καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ, — γιὰ σὰ ξένα θιάσους μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὰ χέρι.
Κι' ὅταν ἔχῃ ξυσπάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ. — 'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι, — κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν ἀρτιᾷς — δὲν τσιτσιᾷς συνδρομητής.
μονεχὰ 'στὰς 'Επαρχίας — καὶ 'στὸ 'Εξωτερικόν, — Κι' οὔτε θέλω ντασαβίρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
ἀπειθῆ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ 'Ελληνικόν. — Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο. — Μὲς 'στὴν φόρμαν τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ 'Ιουνίου εἰκοστὴ τετάρτη, — Δρακόσα πενῆντα κι' ὀκτὼ
παραίτησις Καλιάτσου τοῦ ἀντάρτη. — καὶ χάσκω μὲ στόμ' ἀνοικτό.

'Ο Κλήδονας τοῦ Φασουλῆ,
ὅπου μαζεύονται πολλοί.

'Ο Φασουλῆς ἐκάλεσε εἰς τὸ ἀρχοντικό του
ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς τὸν Κλήδονα νὰ κάνῃ;
καὶ ὁ καθένας ἔτρεξε ν' ἀκούσῃ τὸ 'δικό του
κι' ἐγέμισε τὸ μέγαρον τοῦ πρώτου μπεχλιβάνη.

'Ηλθαν λειτὸν καὶ κληρικοὶ καὶ βλ' οἱ ἐν τέλῃ πρῶτοι,
ποῦ προσκαλοῦνται πάντοτε 'στὸν κάθε του χορό,
καὶ τότε μὲ πλατὺ σταμνὶ ὁ 'Υπουργὸς Βουλπιώτης
'πῆγε νὰ φέρῃ μόνος του *ταμπλέτο νερό*·
ἀλλ' ὅμως τόσοι κόποι του ἐπῆγαν 'στὰ χαμένα
διότι ὅλα τὰ νερὰ τὰ κύρε στειρεμένα.

Καὶ ἀβεμονὲς ἀγόρισε χωρὶς μιλιὰ νὰ ἐγάνῃ,
ἐσκέφθη δὲ ὁ Φασουλῆς μετὰ τοῦ Περικλέτου,
ἀφοῦ δὲν 'ἐρίσκεται νερό, τὸν Κλήδονα νὰ κάνῃ
'στὸ καλυμμαύκι τοῦ πατρὸς ἁγίου Παναρέτου.
'Αλλὰ δὲν ἐσυμφώνησαν εἰς τοῦτο οἱ ἐν τέλει
κι' ὁ ἅγιος 'Αρσένιος καὶ τἄλλα πετραχήλια,
καὶ ὁ Φιλήμων ἔστειλε τὴν στάμνα 'στὴν Πεντέλη
κι' ὁ Σούλης τοῦ τὴν 'γόρισε γεμάτη ὡς 'στὰ χείλια.

Καὶ τότ' ἐπιφωνήματα ἠκούσθησαν καὶ κρότος
καὶ ὁ Τρικούπης ἔρριξε 'στὴ στάμνα πρῶτος πρῶτος
παράσημον τοῦ Λέοντος καθὼς καὶ τοῦ 'Ηλίου,
τεκμήρια δυνάμεως, τιμῆς καὶ μεγαλείου.
Κατόπιν ὁ Σιμόπουλος μιὰ κεραμίδα ρίχνει
κι' ὁ Φασουλῆς καλὰ καλὰ εἰς τοὺς κλητοὺς τὴν δείχνει,

ὁ τῆς Βουλῆς Αὐγερινὸς φελλὸ κρασοπουκάλα,ς
καὶ μιὰ πλεξίδα κατσαρὴ μιᾶς κυρᾶς βασκάλας
ὁ Θεοτόκης ὁ πολὺς μικρὸ κονδυλοφόρο,
ποῦ 'στὸ νομὰ του τοῦκαμε ὁ Βασιλεὺς γιὰ δῶρο,
ὁ εὐεργέτης ὁ Ταιγγρὸς χρυσὸ Κωνσταντινάτο
καθὼς καὶ μιξομάντυλο μὲ δάκρυα γεμάτο,
δύο χαλίκια σουβλερὰ ὁ Δήμαρχος Φιλήμων,
ἓν σύριγα τηλεγραφικὸν Καζάζης ὁ εὐσχήμων,
εἷς ζεύγυγος μακάριος δηὸ κέρατα διωδίαν,
μεγάλο σβῶλο ἁλατιοῦ δηὸ χήραις ποὺχουν λύσσα,
ἡ Φασουλῆ ξυλάγκουρο, ἡ Περικλέτου πράσσο,
Καλιάτσας ὁ Συνοδικὸς ἕνα κομμάτι ράσσο,
καὶ ὅλοι τέλος ἔρριξαν 'στὴ στάμνα κἄτι τί
καὶ ὅ,τι πρᾶγμα ἔτυχε καθένας νὰ κρατῇ.

Κι' ἀφοῦ ἡ στάμνα 'γέμισε τοῦ Φασουλῆ 'στὸ τέλος
ἀπ' τὸ μουστάκι του μαζῇ μιὰ τρίχα κι' ὁ Σεμιτέλος,
καὶ τότε πιὰ ὁ Φασουλῆς τὰ δυὸ του χέρια δάζει
κι' ἀνακατεύει τὸ νερὸ καὶ τὰ σημάδια βγάζει.
καὶ τῶν προσκεκλημένων του τὸ ἐκλεκτὸ λερῶσι
προσέχει ἀπ' τὰ χείλη του τὴν ἄμπακο ν' ἀκούσῃ.

'Ο Λέων τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἔβγηκε πρῶτα πρῶτα
κι' ὁ Φασουλῆς ἐκάγχασε καὶ εἶπε τὰ εἰκότα.

Φ.—Βλὲ τὸν "Ηλιο πρόσωπο, Πρωθυπουργὲ Κεφάλα,
καὶ 'στὸ Λεοντάρι ἔπειτα σὰν Μπούφαλος καβάλα.

Σὰν Ἥλιος ἀκτινοβολεῖς, μουγγρίζεις σὰν Λειοντάρι,
καὶ μὲ τὰ Ἰσοζύγια μᾶς τρῶς εἰς τὸ καντάρι.

—

(Αὐτὰ εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν εἰπὼν ἐκ τοῦ προχείρου
τὴν κεραμίδα ἔπειτα ὑμνεῖ τοῦ Ἀναργύρου.)

—

Φ.—Τὴν κεραμίδα ποὖρριξες πάρτην καὶ πάλι ’πίσω
τὴν ἔρημη κοιλίτσα σου νὰ λθῶ μ’ αὐτὴν νὰ ξύσω.

—

Τί σοὔμελλε, Ἀνάργυρε, νὰ ξύνεσαι μὲ τοῦβλα
κι’ ἀπ’ τὸν καιρὸ νὰ ψήνεσαι σὰν Δράκος εἰς τὴ σοῦβλα.

—

(Εἰς τὸν κλεινὸν
Ἀϋγερινόν.)

—

Δασκάλισσα, Δασκάλισσα, γιὰ σκόλα τὴν Ἑλένη,
γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὴν ἰδῶ γιατ’ ἡ ψυχή μου θγαίνει.

—

Ὁ λύκος κι’ ἂν ἐγέρασε κι’ ἄλλαξε τὸ μαλλί του
μηδὲ τὴν γνώμη ἄλλαξε, μηδὲ τὴν κεφαλή του.

—

(Στὸν εὐσεβῆ Καζάζη,
ποῦ τὰ ’ψηλὰ κυττάζει.)

—

Μέσα σὲ χίλιους νὰ σὲ ’δῶ, μέσα σὲ δῶ χιλιάδες,
γνωρίζω τὸ κορμάκι σου ἀπὸ τῆς νοστιμάδες.

—

Κυπαρισσένιο μου κορμὶ καὶ λιγερή μου μέση
τὴν σηκωμένη μύτη σου γιὰ δάστα μὴ σοῦ πέσῃ.

—

(Στὸν Θεοτόκην τῶν Ναυτικῶν
καὶ τρόμον τόσων Συνοδικῶν.)

—

Βάρκα θέλω ν’ ἁρματώσω μὲ σαράντα δρὸ κουπιὰ
ἐπειδὴ καὶ τὸν Κολιάτσο δὲν τὸν ὑποφέρω πιά.

—

Τὸ ἕνα πόδι ’στὸ κελλὶ καὶ τἄλλο ’στῆς φρεγάδες,
τὸν μπούσουλά μου ἔχασα μ’ αὐτοὺς τοὺς Δεσποτάδες.

—

Ποιὸς εἶδε ἄλλον σὰν κι’ ἐμὲ τρανὸ καραβοκύρη,
νὰ βλέπῃ μιὰ ’στὸ μπούσουλα καὶ μιὰ εἰς τὸ φαλτῆρι;

—

(Στὸν Τσιγρὸ τὸν αὐεργέτη,
ποὖχει γιὰ σταυρὸ σεκλέτι.)

—

Σταυρέ μου, Μεγαλόσταυρε κι’ Ἅγιο Κωνσταντινάτο,
ἔχω τραγούδια νὰ σοῦ ’πῶ ἕνα σακκὶ γεμάτο.

—

Μ’ αὐτὸ τὸ ἄχ, μ’ αὐτὸ τὸ βάχ τὸ στῆθος μου σπαράζει,
μ’ αὐτὸν τὸν Μεγαλόσταυρο μοῦ ’κόλλησε μαράζι.

—

Μ’ αὐτὸν τὸν Μεγαλόσταυρο ἐν ξέρω τί νὰ κάνω...
σὰν τὸ Λιστὴ ’σταυρώθηκα εἰς τὸ σταυρὸ ἀπάνω.

—

Θολόνουν τὰ ματάκια μου καὶ τρέχουνε σὰν βρύσι
καὶ πέρνω τὰ βρεμμένα μου καὶ πάω ’στὸ Παρίσι.

—

(Εἰς τὸν Φιλήμονα
τὸν πολυτλήμονα.)

—

Ἡ ἄσπρη πέτρα τοῦ γιαλοῦ δὲν πιάνει πρασινάδα
καὶ ὁ Φιλήμων μὲ νερὸ δὲν ἔχει νοστιμάδα.

—

Δὲν εἶν’ αὐγὴ νὰ σηκωθῶ χωρὶς ν’ ἀναστενάξω
καὶ γιὰ νεροῦ σταλαματιὰ νὰ μὴν πικραλυσσάξω.

—

Ποιὸς εἶδε θηλυκὸ παππᾶ καὶ δράκο γκαστρωμένο,
ποιὸς εἶδε καὶ τὸν Δήμαρχο ἀπὸ νερὸ πρισμένο;

—

(Στὸν Σεμτέλον τὸν δικοῦν
μὲ σοφίαν περισσήν.)

—

Λατινικὰ κι’ Ἑλληνικὰ τί ὄμορφο τὰ θέλω,
ὅταν ’στὸν κόσμο φαίνομαι Σπανὸς σὰν τὸν Σεμτέλο;

—

Ἀπὸ τὴν ὄψη τὴν πολλὴ ξεραμασῶ μακρίχα...
εἶδα ’στὴ γῆ πολλοὺς Σπανοὺς, μᾶχαν καὶ ’λίγη τρίχα.

—

(Στὸν μεγάλο Δαμαλᾶ
μὲ τὰ μπόλικα μυαλά.)

—

Νᾶχα φτερὰ νὰ πέταγα ἐκεῖ ποῦ εἶν’ ἀγγέλοι
κι’ ἀπὸ κοντὰ νὰ ἔβλεπα τὰ κρυφιὰ τῶν μέλῃ.

—

(Στὸν Παυλίδην τὸν σπουδαῖον
εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν Χαλδαίων.)

—

Ἡμέρα νύκτα ἐρωτῶ ποιὸ τάχα ’βγῆκε πρώτα,
ἡ κότα ἔβγαλε ταὺγὸ ἢ τὸ αὐγὸ τὴν κότα;

—

(Στὸν Φιντικλῆ
τὸν θεριακλῆ.)

—

Ἂν μιὰ γραμμὴ ὡς σήμερα δὲν ἔγραψα ποτέ μου
γιὰ ’μένα εἶναι συγγραφαὶ οἱ τόσοι μαθηταί μου.

—

Καὶ ὁ Σωκράτης ὁ παλιὸς δὲν ἔγραψε γραμμή,
ἀλλὰ γιὰ τοῦτο τοῦ σοφοῦ δὲν χάνει τὴν τιμή.

—

Ἴσως δοξάσῃ τόνομα κι’ ἐμοῦ τοῦ πολυμήτιος
κανένας Πλάτων, Ξενοφῶν καὶ Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος.

—

(Στὸν Κολιάτσο τὸν πολὺ
καὶ Δεσπότῃ σεβνταλῆ.)

—

Εἰς ὅλους τοὺς Συνοδικοὺς τὸν ἄμπακο θὰ ψάλω...
σ’ ἕνα παπαοῦτσι καὶ τὰ δρὸ ποδάρια των θὰ βάλω.

—

Κατέβα κάτω, οὐρανέ, καὶ ’πές, δικαιοκρίτῃ,
ἂν πρέπῃ καὶ τὸν Γερμανὸ νὰ ’δῶ Μητροπολίτῃ.

—

Μ’ αὐταῖς τῆς πανταχοῦσαις μου, διαβόλου καλογέρα,
θὰ τρίβετε καλλίτερα τάλάτι καὶ πιπέρι.

—

(Εἰς τὸν Πανάρετον τῆς Μεσσηνίας
καὶ ἄνδρα ἔμπλεων θερμανίας.)

—

Ἐκεῖνος ποῦ τοῦ ’κάπνισε παππᾶς νὰ κατανήσῃ
ἂς τρέξῃ ’στὸν Πανάρετο νὰ τὸν χειροτονήσῃ.

—

Παππαδοπαῖδα τοῦ παππᾶ ἀγάπα τὸν Δεσπότη,
ἀλλοιῶς τοῦ ὄλεσε σου παππᾶ τοῦ ψήνω τὸ σηκότι.

—

Στεῖλε κι’ ἐμένα, παππαδιά, ψωμιὰ σιμιγδαλένια,
ἀλλοιῶς σ’ ἀφίνω τὸν παππᾶ χωρὶς μαλλιὰ καὶ γένεια.

—

(Εἰς τὸν Σγούτα τὸν λεβέντη,
ποῦ ζουρλαίνεται γιὰ γλέντι.)

—

Γιὰ ’πέστε, πράσινα βουνὰ καὶ δέντρα φουντωμένα,
ἂν ἴδατ’ Ἐρωτόκριτο ’στὸν κόσμο σὰν κι’ ἐμένα.

—

Αὐτὰ τὰ ποδοφούσκωτα χειμῶνες καλοκαίρια
μοῦ τρῶνε τοὺς παράδες μου, μοῦ τρῶνε τὰ τζιέρπα.

—

(Εἰς τὸν Φίλιππα τὸν Λέλη,
ὅπου εἶναι βλος μέλι.)

—

Τὸ γεροντοπαλλήκαρο κεμμιὰ δὲν ἔχει χάρι,
ὁμοιάζει σὰν ἀνάλατο καὶ ποταμίσιο ψάρι.

—

Δὲν εἶναι βάρκαις ’στὸ γιαλό, οὔδὲ πανιὰ λυμένα,
δὲν εἶναι μιὰ εἰς τὸν ντουνιὰ ποῦ ν’ ἀγαπᾷ κι’ ἐμένα.

—

(Στῆς μαυροχήρας
τῆς κακομοίρας.)

—

Δὲν ἔτυχε ποτὰ νὰ ’δῇς πῶς τρίβει φεῖδι φύλλο;
ἔτσι κι’ ἡ χήρας ρίζονται σὰν ἄρρωστος ’στὸ μῆλο.

—

(Γιὰ τῆς καϋμένας
τῆς παντρεμμένας.)

—

Κυράδες μου, οἱ ἄνδρες σας ἂς ’μποῦνε ’στὸ ζεμπίλι
καὶ βάλτε τους ’ψηλὰ ’ψηλὰ νὰ μὴν τοὺς φᾶν οἱ ψύλλοι.

—

(Εἰς τῆς κοπέλλαις,
ποῦ θέλουν τρέλλαις.)

Τί ὠφελοῦν τὰ Γαλλικά, τὰ πιάνα καὶ ἡ προῖκες;...
ὁ κόσμος δίχως Ἀλεπού δὲν ἔχει δόλου γλύκαις.

(Καὶ εἰς ὀλίγους
καλοὺς συζύγους.)

Μεγάλα δώδεκα κουτούλοῦν εἰς τὸ παχνὶ τῆς μάντρας
κι' ὅποιος δὲν ἔχει κέρατο αὐτὸς δὲν εἶναι ἄντρας.

('Στὴν κυρίαν Φασουλῆ,
ποῦ πεθαίνει γιὰ φιλί.)

Δὲν ἔβανε τὰ μάτια μου τέτοια καλὴ γυναῖκα,
ἂν τὴν φιλήσω μιὰ φορὰ θὰ μοῦ γεννήσῃ δέκα.

('Στοῦ Περικλῆ τὸ ταῖρι,
ὁποῦ τὸν κόσμο ξέρει.)

Μαργαριτάρι 'στὸ χαρτὶ πουλειέται 'στὴν 'Ασία
καὶ σὺ τοῦ νέου Περικλῆ θὰ γίνῃς 'Ασπασία.

'Αν ἐκακοτραγοῦδησα νάμαι συχωρεμένος,
ἤπια νερὸ Φιλήμονος καὶ εἶμαι βραχνιασμένος.

(Εἶπε αὐτὰ ὁ Φασουλῆς καὶ παύει νὰ ὁμνῇ
καὶ 'στὰ κεφάλια τῶν τρανῶν τσακίζει τὸ στιμενί.)

Κολιάτσου προσκλητήριον 'στὸ Ἱερὸν Κριτήριον.

Προσέλθετε, 'Αρχιερεῖς, ἐκ τῶν τετρακεράτων,
εἴτε εἰς ἔρημα βουνὰ διέρχεσθε τὰς ὥρας,
ἢ μετὰ τόσων ἀσκητῶν καὶ παχυμουλαράτων,
ἢ ἀρετὴν διδάσκετε ἁγίας ψυχοκόρας,
ἢ καταλύετ' ἔλαιον καὶ οἶνον εὐφροσύνως,
εὐφραίνει γὰρ τὸν ἄνθρωπον κατὰ Δαυῒδ κι' ὁ οἶνος.

Προσέλθετε, 'Αρχιερεῖς, ὡς τάχιστα ἐδῶ,
ἀνάγκη γὰρ ἀπόλυτος τοὺς πάντας νὰ ἰδῶ.
'Η 'Εκκλησία κατ' αὐτὰς εὑρίσκεται εἰς σάλον
καὶ καταφεύγει πρὸς ὑμᾶς, τοὺς ταπεινοὺς τῆς δούλους,
οὐδὲ θὰ κύψω πώποτε τὴν κεφαλήν εἰς ἄλλον,
ἢ Θεοτόκην Τπουργόν, ἢ Νομικοὺς Συμβούλους.

Ὑμὶν γὰρ μόνον ἔξεστι συμφώνως πρὸς τὴν τάξιν
δικάσαι τὸν Πανάρετον καὶ πᾶσαν τοιάυτην πρᾶξιν,
κι' ἐσθ' ὅτε κόνδυλον βαρὺν εἰς τουτονὶ ἐντρίψαι
καὶ εἰς Συνόδων ἱερῶν θεσπίσματα ἐγκύψαι,
καὶ δῶσαι τσαμπράκοντα εἰς τοῦτον παρὰ μίαν,
ἵνα ταχέως παύσηται ἐγείρων τρικυμίαν.

Οὐ τὸ τοιοῦτον ἔξεστι τοῖς ἄλλοις τῶν ἀνθρώπων,
καὶ γὰρ ἔστι δικαίωμα τῶν 'Αρχιεπισκόπων.
Ὑμεῖς καὶ μόνοι δύνασθε πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
ἐπιδικάσ' ἐν ἀρετῇ καθὼς κι' εὐθυδικίᾳ,
περὶ πολλοῦ ποιούμενοι θεσπίσματα πατέρων
καὶ τῆς Συνόδου τῆς γνωστῆς τῆς ἐν Λαοδικείᾳ.

Προσέλθετε ἀκούοντες εἰς τὰς ἐμὰς πρεσβείας,
τοιγάρτοι πέπονθα κάγὼ ἐκ Γερμανοφοβίας,
ἡ δὲ ἁγία μου ψυχὴ βουλεύεται μεγάλα,
τυγχάνει δ' οὖσα κατ' αὐτὸς περίλυπος τὰ μάλα,
ὁ δὲ Πανάρετος χολὴν καὶ ὄξος μοὶ προσφέρει
καὶ τὰ παπούτσια μοῦδωσε ὁ Τπουργὸς 'στὸ χέρι.

Οὐ θέμις, πάντες εἴπατε, τῷ Θεοτόκῃ μόνον
εἰς τὸν χρυσοῦν τὸν Γερμανὸν ἀναβιβάσαι θρόνον.
Κι' εἰς τούτους ἐπιβάλλετε τὴν δέουσαν ποινήν,
τοῦ Πανάρετου κόψατε καὶ ἄλλων τὸν ἀέρα,
ἣν δὲ κι' ὑμεῖς κωφεύσητε πρὸς τὴν ἐμὴν φωνήν,
μονονουχὶ ὁ διάβολος σας πέρνει τὸν πατέρα.

Εἰδήσεις μερικαί,
πολὺ ἀθέντικαί.

(Κι' ὁ Φασουλῆς 'στὴ δούτα κατέβη ἐν σπουδῇ
μαζὶ μὲ τοὺς κλητῆρας καὶ τάλλο τὸ συνάφι
τοὺς κλέπτας τοῦ Μουσείου περίεργος νὰ ἰδῇ,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ τοιαῦτα 'στὸν Πειρικλέτο γράφει.)

Νυκτὸς δεκάτη ὥρα.—Σ' ἀσπίζομαι 'στὰ χείλη...
σοῦ γράφω ἀπ' τὴ δούτα μὲ φτερωτὸ καντῦλι.
'Στὰ τόσα ζαρκιὰ μας καὶ ἄλλο ζαρκικό...
κλίφτικι καὶ 'στὸ Μουσεῖο τ' 'Αρχαιολογικό.

'Η ὥρα ἑνδεκάτη.—Εἶπ' ἕνας κουτσιντὲς
πὼς κάπου ἐκτυποῦσι παραθυρόφυλλ μπερντὲς,
κι' ἐνόμισαν καμπόσοι πὼς 'κτύπησε λοστὸς
κι' ἄδικως τῶν κλητήρων ἐζήλεψε ὁ Χριστός.

'Η ὥρα δωδεκάτη.—'Αναπτουν κι' ἄλλοι λύχνοι...
νομίζω πὼς 'στοῦ κλέπτου εὑρίσκομαι τὰ ἴχνη,
καὶ ἂν τὸ φέρ' ἡ τύχη νὰ τὸν ἐνακαλύψω
ἀμέσως μὲς 'στὴ δούτα τὰ μοῦτρα του θὰ ἐρίψω.

Μεσάνυκτα καὶ κάτι.—'Ακοῦονται βρονταῖς...
νομίζω πὼς ὁ κλέπτης δὲν εἶναι ὁ μπερντές...
κλητήρων κι' 'Αστυνόμων ἐναπηξὲ τὸ στῆθος,
'στὴ δούτα κατεβαίνει κι' ἀρχιελλήνων πλῆθος,
κι' ἀνακαλύπτουν τέλος τὰ ἴχνη γυναικός,
κι' ἀκοῦσες τότε γωὑκας τοῦ ἄθλ παλαβοῦ,
λέγουν οἱ μὲν πὼς εἶναι ὁ κλέφτης θηλυκός,
οἱ ἄλλοι ὅτι κάποια θὰ εἶχε ραντεβοῦ.

'Η ὥρα εἶναι δύο.—Βαβαὶ τῆς εὐωδίας!...
αὐτὴ τὴν ὥρα ἦλθε κι' ὁ ρέκτης Καββαδίας,
καὶ γνώμας περὶ κλέπτου ἐπρότεινε σοφὰς
καὶ πίθηκον νὰ κάμῃ κι' ἐδῶ ἀναφάς.

'Η ὥρα εἶναι τρίτη.—Θεέ μου! τεῖναι τοῦτα;...
ὁ ρέκτης Καββαδίας ἐκόλλησε 'στὴ δούτα,
καὶ τρέχουν νὰ τὸν ἁγάλουν κλητῆρες κι' 'Αστυνόμοι,
μὰ μένει κολλημένος ὁ δύστυχὸς ἀκόμη.

Τρεῖς καὶ εἰκοσιπέντε.—'Ας πάῃ νὰ χαθῇ...
ἀδύνατον ὡς τώρα ὁ κλέπτης νὰ βρεθῇ,
καὶ ὑγαίνω μὲ τοὺς ἄλλους καὶ μὲ τὸν Καββαδίαν
κατεθουσιασμένος ἀπὸ τὴν εὐωδίαν.

'Εκ Πατρῶν ἐπιστολή,
κατεπείγουσα πολύ.

Κι' ἐμεῖς ἐδῶ ἐπάναμε τὸν Κλήδονα γιὰ γοῦρι
καὶ τοῦτ' οἱ στίχοι ἔτυχαν 'στὸν δόλιο Κοντογοῦρη:
«Κεφαλλονίτη—Πατρινέ, ποῦ κάνεις τόση χαύρα,
ἀτρέμα σ' αὐτὴ τὴν ἐλογιὰ μὴ 'βγῇς ἀπὸ τὰ μαῦρα.»

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Εκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔβρα πάλιν κι' 'Αθῆναι.

'Ετος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄγῃ περισσεύματα γενναῖα.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μήνα μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.
Κι' ἐταν ἔχω ἑξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι χωὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς 'Επαρχίας — καὶ 'στὸ 'Εξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ 'Ελληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ἔθνος μέτοι — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομητοὶ — δὲν θὰ γίνωσιν ποτέ.
κι' ὅσοι χρῶμα κι' ὄνομάτης — δὲν πιστεύουν συνδρομητής.
Κι' ὅστι θέλω ντεσπεδίσει — μὲ κανένα κανονίρι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές' στῶν φώτων τὴν λιτέρα — εἰ ὁ Ρωμηὸς ἔκαμε μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἰουλίου πρώτη,
μᾶς φέρνουν τὸν Δεσπότη.

Δεκάδισα πεζὰ ἐννιά,
μπάμ! μπούμ! σκοτωμοὶ 'στὸν ντουνιᾶ.

Μᾶς ἔρχεται καὶ ὁ τρανὸς
ὁ Καλλιγᾶς ὁ Γερμανός.

'Ο Γερμανὸς μὲ μπούγιο ἐδῶ μᾶς ἀριβάρει,
ντελόγκου ὁ Κολιάτσος κρυφὰ τὸ σκαπουλάρει,
πλακόνει ὁ Δεσπότης ἀπ' τὴν Κεφαλλονιά,
δῶστε τσῆ ἄλλους οὔλους σκοῦνι καὶ σχοινιά,
οὗλοι, μουρά, ἀπάνου εἰς τὰ καμπαναρία,
βαρέστε καμπανέλια νὰ γίνῃ φασαρία.

Γιαμὰ ἐσεῖς οἱ ἄλλοι ἀδειάστε τὴν γωνιά,
ἡ μούζικαις ἀβάντι, τίγκ τὰγκ τὰ καμπανέλια...
πλακόνει ὁ Δεσπότης ἀπ' τὴν Κεφαλλονιά...
πῶ! πῶ! τσῆ ἄλλους οὔλους κακὸ καὶ συφορέλια.
Πλακόνει ὁ Δεσπότης... ἐμπρός, Κεφαλλονίταις...
κτυπᾶτε παλαμάκια, σηκώσετε τσῆ μύταις.

Καλῶς τον τὸν Δεσπότη, καλῶς τὸν Καλλιγᾶ,
ὁποῦ γιὰ δαῦτον οὗλοι ἀνοίξανε καυγᾶ,
ποῦ 'βγῆκαν Δεσποτάδες μεγάλοι 'στὸ ντουέλο
κι' εἶπε πολλὰ ἡ γλῶσσα τοῦ κόσμου τοῦ τρελλοῦ,
γιὰ 'κεῖνον τοῦ Θεοτόκη σαλτάρει τὸ τσερβέλο
καὶ τοῦ χαλᾷ ἡ κόντρα σοφίτα τοῦ μπαλοῦ.

Γιὰ 'κεῖνον ἐσηκωθῆκαν τὰ ράσσα 'στὸ ποδάρι,
γιὰ 'κεῖνον καὶ ὁ Τρικούπης τ' ὄνόρε του σπορκάρει,
γιὰ 'κεῖνον καὶ ὁ Κολιάτσος μὲ τσῆ 'Ελληνικ-ὑραις
πατόκορφα τσῆ ἄλλους τοὺς λοῦζει 'στὸ βρισίδι,
γιὰ 'κεῖνον καὶ ὁ Δεσπότης τῆς Σύρας μὲ λιγοόραις
'στὸν Γολγοθᾶ ἐπῆγε νὰ πιῇ χολὴ καὶ ξύδι.

Καλῶς τον τὸν Δεσπότη, καλῶς τὸν Καλλιγᾶ,
ποῦ 'χάσαν τὸ καλάθι οἱ ἄλλοι μὲ ταῦγά.
Αὐτὸς ἀπ' οὔλους ἔχει πιὸ δυνατὸ κεφάλι
χωρὶς ἀμφιβολία καὶ ἀσολουταμίντε,
κι' ἂν μίτρα διαμαντένια Μητροπολίτη βάλῃ
κάζο πενσάτο θἄναι καὶ ὄχι ἀτσιδέντε.

Καλῶς τον τὸν Δεσπότη καὶ τὸν Μητροπολίτη,
ποῦ 'μπῆκε μὲ τὸ ζόρι 'στῶν ἀλλονῶν τὴ μύτη,
ὁποῦ τοῦ πρέπει σμόρνα καὶ μπόλικο λιβάνι,
ὁποῦ Μητροπολίτη τὸν θέλουν κι' οἱ Βαλλιάνοι.
Καλῶς τον τὸν Δεσπότη, καλῶς τὸν Γερμανό,
ποῦ 'στὴν 'Αθήνα πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Θεέ μου! πόσοι σκοτωμοί!.. τί βάσολο θὰ γίνῃ;
Φ.—Σέρω κι' ἐγώ. βρὲ Περικλῆ!.. ρουθοῦνι δὲν θὰ μείνῃ.
'Σκοτώθη ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ ἱππικοῦ πιστόλα
γιατὶ τοῦ ἐτσαλάκωσαν ὀλίγο τὰ φωκόλα,
μὰ κι' ὁ Βουλπιώτης, Περικλῆ, πάει κι' αὐτὸς καλιά του,
γιατὶ τοῦ 'πῆραν πρὸ καιροῦ Νεράϊδες τὴν μιλιά του,
ὁ Θεοτόκης 'πνίγηκε μαζὶ μὲ μιὰ Γαλλίδα,
γιατὶ μὲ τὰ δεσποτικὰ τοῦ ἔστριψε ἡ βίδα,
καὶ ὁ Δραγούμης 'πνίγηκε μετὰ τοῦ Θεοτόκη,
διότι τὸν ἐσάστισαν οἱ τρόποι τοῦ Καλνόκη,
ὁ τῆς Βουλῆς Αὐγερινὸς ἐπνίγη μὲ κρεμάλα,
γιατὶ δὲν στρέφει νὰ τὸν 'βγ κομμιὰ κυρὰ βασκάλα,
ἐσφάγη κι' ὁ Σιμόπουλος μὲ δίκοπο μαχαίρι,
γιατὶ χαρτοφυλάκιον δὲν ἔβαλε 'στὸ χέρι,
μὰ κι' ὁ Καζάζης ἔγινε αὐτόχειρ φανερά,
γιατὶ μὲ τὸν 'Αδαντινὸ ἐπιάσθη 'στὰ γερά
καὶ δυνατὰ λιγοθυμιαῖς τοῦ ἤλθαν 'στὸ βρισίδι
καὶ οἱ κλητῆρες τοῦφεραν ἀνθόνερο καὶ ξύδι.
Πρὸς τούτοις ηὐτοκτόνησε Κολιάτσος ὁ Πρεσβότης
γιατὶ δὲν ἔγινε κι' αὐτὸς χρυσὸς Μητροπολίτης,
ἀλλ' ὄμως κι' ὁ Πανάρετος ἐπνίγη μὲ σχοινί,
γιατὶ τοῦ λὲν πῶς ποπποδαιῖς πολλαῖς χειροτονεῖ,
καὶ ὁ Μασσήνος ὁ λινὸς μὲ μερικοὺς Δεσπότας,
καὶ ὁ Παυλίδης, ἐπειδὴ δὲν τοῦ γεννοῦν ἡ κότες,
κι' ὁ θεολόγος Δαμαλᾶς, ὁ γράφων κι' ἀπαγγέλλων,
διότι τὸν ἐσάστισε τὸ γένος τῶν ἀγγέλων,
καὶ ὁ Σεμτέλος μὲ σουγιᾶ θαρρῶ Κολοκοτρώνη,
γιατὶ ὡς τώρ' ἀπάνω του μιὰ τρίχα δὲν φυτρόνει,
κι' ὁ Φιντικλῆς τὰ 'κόρδωσε μὲ τρόπον καταχθόνιον,
ὡς ὁ Σωκράτης δηλαδὴ κατέπιε τὸ κώνειον,
διότι τὸν ἐτρέλλανε ἡ τόση του σοφία...
Π.—Δὲν θὰ χωρέσουν πιὰ νεκροὺς τὰ δρὸ Νεκροταφεῖα.
Φ.—Κι' ὁ Μιστριώτης ἔσπευσε καὶ αὐτοχειριάσθη,
διότι τοῦ προσώπου του ὡς Νάρκισσος ἠράσθη,
ἐκόπη δὲ καὶ ὁ Ψιακῆς μ' 'Εγγλέζικο ξουράφι,
γιατὶ τοῦ εἶπαν μερικαῖς πῶς τὰ μαλλιά του βάφει,
μὲ μία κάμα ἔγινε κι' ὁ Λέλης δρὸ κομμάτια,
γιατὶ καμμιὰ σκορδόπιστη δὲν τοῦκανε τὰ μάτια,
ὁ Σγούτας 'στὴν Φελιρακὴν ἐπνίγη παρελίαν,
διότι ἔπαιχε δεινῶς ἀπὸ μελαγχολίαν,
τὸν Σγούταν δ' ἠκολούθησε κι' ὁ Μαυρουδῆς ἐν τάχει,
διότι δὲν ὑπέφερε μεγάλα γένεια νύχτι,
κι' ὁ Ψύχας δὲ ὁ Στεφανῆς ἀπέμεινε νεκρός,
διότι δὲν ὑπέφερε νὰ εἶναι φαλακρός,
ἐσφάγη κι' ὁ Γεννηταρλῆς μ' ἕνα ἐπὶ μεγάλο,
γιατὶ δὲν 'βρίσκεται κανεὶς νὰ δώσῃ τώρα μπάλο.

Πρὸς τούτοις ηὐτοκτόνησαν καὶ ἄλλοι ἐν τοῖς πρώτοις,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ καὶ ὁ Τσιγγρὸς ὁ Χιώτης,
διότι Μεγαλόσταυρον δὲν 'πῆρε ὁ πανελλήμων,
'στὰς ὑπονόμους ἔπεσε κι' ὁ Δήμαρχος Φιλήμων,
διότι δὲν τὸν ἄφιναν τὸν φουκαρᾶ νὰ στήσῃ
κανένα οὐρητήριον καὶ 'στοῦ Ψυρρῆ τὴ βρύσι.
Εἰς τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ ἐπνίγη καὶ ὁ Σοῦλης,
μ' ὅλο τὸ σκυλολόγι του ἐσφάγη κι' ὁ Σταμούλης,
κι' ὁ Ζαχαρίας, Σύμβουλος, αὐτόχειρ ἀποθνήσκει,
γιατὶ ἄρχαῖα φρέατα καὶ ἄλλα δὲν εὑρίσκει,
κι' ὁ Γέροντας ὁ Σύμβουλος, γιατρὸς εἰς τὰ στομάχια,
γιατ' ηὗρε μέσα 'στὸ νερὸ ἑπτὰ ὀκτὼ βατράχια,
ἐν τούτοις ηὐτοκτόνησε ἀγρίως σὺν τοῖς ἄλλοις
ἀπὸ πολλὴν ὠχρότητα κι' ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης,
κι' ὁ Πίπης ὁ κασίγνητος, ποῦ κόβει σὰν ψαλλίδι,
διότι δὲν ἐπέρασε 'στὴ λίμα τὸν Κοκκίδη.
Καὶ τοῦτος ηὐτοκτόνησε δ' ἀφορμὰς ὁροίας,
κι' ὁ κύριος Θωμόπουλος ὁ τῆς 'Αστυνομίας
διὰ σφαγέως, Περικλῆ, ἐσφάγη ἀπαισίου,
γιατὶ δὲν ἀνεκάλυψε τοὺς κλέπτας τοῦ Μουσείου,
κι' ὁ Καββαδίας ὁ πολύς, τὸ δέρμα του ἐκδάρας,
γιατὶ δὲν ἤβρε ἴχνος κἂν τῆς Ἱερᾶς γαϊδάρας,
ποῦ δωρεὰν ἐτρέφετο 'στὸ πάλαι Πρυτανεῖον,
κι' ἐχάθη ἀνακάλυψις ἐκ τῶν πολὺ σπανίων.
Π.—Πάψε, καϋμένε Φασουλῆ, γιατὶ θὰ μὲ τρελλάνῃς.
Φ.—Πρὸς τούτοις ηὐτοκτόνησε κι' ὁ λαῦρος Δεληγιάννης,
ἀπὸ τὸν Πύργο ἔπεσε τοῦ Αἰφφὲλ ἀπάνω,
γιατὶ δὲν ἄκουσε φωνὴ ἀπὸν Περισιάνο,
αὐτοκτονεῖ ἐκ μαρασμοῦ κι' ὁ βουλευτὴς τῆς Ἄρτης,
καὶ ὁ Λεβίδης, Περικλῆ, ἐκεῖνος ὁ ἀντάρτης,
γιατὶ δὲν εἶχε τώρα πιὰ νὰ δώσῃ ἀποφάρι,
καὶ ὁ Στεφικὸς ἑνταυτῷ, τὸ τρυφερὸ ἀγόρι,
διότι δσον γίνεται, δρὰ Περικλῆ, μεγάλος
κατὰ τοσοῦτον χάνεται τὸ τρυφερὸν τοῦ κάλλος.
Κι' ὁ Ράλλης ηὐτοκτόνησε παρὰ τὴν ἀφειλόκην,
διότι δὲν ἐκέρδισε τοῦ Σάρογλου τὴν δίκην,
πρὸς δὲ κι' ὁ Σωτηρόπουλος, τοῦπῆλλην Λεμονῆς,
διότι δὲν τὸν ἤθελε γιὰ 'Υπουργὸ κανείς,
κι' ὅλ' ἡ ἀντιπολίτευσις ἀνηλεῶς ἐσφάγη,
γιατὶ δὲν 'βρίσκει, Περικλῆ, καὶ λάχανα νὰ φάγῃ,
ἀλλ' αὐτοχειριάσθησαν μὲ τούτους ξαφνικὰ
κι' οἱ συμπολιτευόμενοι μὲ τὸν Παππαλουκᾶ,
γιατὶ ἐπαφαρούσκισαν ἀπ' τὸ πολὺ φαγί...
Π.—'Οποία ἐντὸς φοβερὰ κι' ἀνήκουστος σφαγή!
Φ.—Πρὸς τούτοις ηὐτοκτόνησε κι' ὁ Συριανὸς Κορέσης,
ἂν κι' εἶχε τόσας ὑφηλὰς μὲ τὸ Παλάτι σχέσεις,
γιατὶ τὸν παραγνώρισαν μικροί τε καὶ μεγάλοι
καὶ εἰς τὸ χέρι δὲν 'μπορεῖ μονόφραγκο νὰ δέλῃ,
πρὸς δὲ κι' ὁ γενναιόδωρος Μπουλίκης ὁ πολύς,
γιατὶ κι' αὐτὸς παιδαγωγὸς δὲν ἦτο τῆς Αὐλῆς.
Γι' αὐτὸ πηγαίνω, Περικλῆ, κι' ἐγὼ ν' αὐτοκτονήσω.
Π.—Πρὶν σκοτωθῇς μολὼν λαβὲ καμπόσας ἀπ' ὀπίσω.

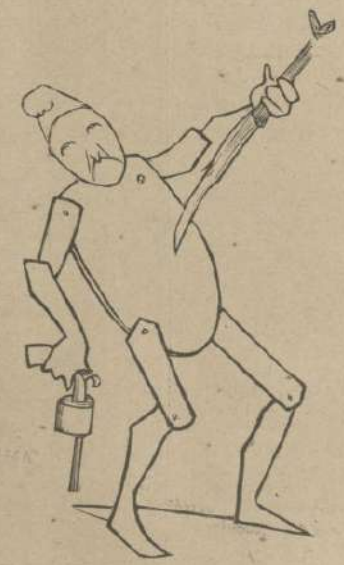

Αὐτοκτονία Φασουλῆ,
ἀπὸ τῆς ἄλλαις πιὸ καλή.

Εἰς τόσων αὐτοκτονιῶν τοσαύτην παραζάλην
μοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξις ν' αὐτοκτονήσω πάλιν.
'Ιδού, ἰδοὺ τοῦ Φασουλῆ αὐτοκτονία τρίτη...
τὸν πρόωρόν μου θάνατον καθένας ἂς κηρύττῃ...
Τὸ εἶπα μιά, τὸ εἶπα δρὸ, τὴν τρίτη θὰ τὸ κάνω...
ἐσήμανε κι' ἡ ὥρα μου καὶ τὸ κουμποῦρι πιάνω.

—

'Ο κόσμος πιὰ ἐγέρασε, μαραίνεται, πεθαίνει,
καθένας ἐβαρέθηκε τὸν ἄνθρωπο νὰ κάνῃ,
καὶ τίποτε καλλίτερον 'στὸν ἄνθρωπον δὲν μένει
παρὰ μὲ μία κουμπουριὰ μονάχος ν' ἀποθάνῃ.
Τῆς ἀνθηρᾶς νεότητος ἐπέρασαν τὰ ἔτη...
ἀκέμη κι' οἱ μπακάλιδες κατήντησαν 'Αμλέτοι.

—

Τί νευρικοὶ ποῦ ἔγιναν οἱ Φασουλῆδες ἔλοι!
καὶ τὸ παιδί της δὲν 'μπορεῖ νὰ σπρώξῃ μιὰ μητέρα,
γιατὶ τοῦ κακοφαίνεται καὶ πέρνει τὸ πιστόλι
καὶ τὰ μυαλά του ἔπειτα τινάζει 'στὸν ἀέρα.
Καθὼς ψυχρὸς πρὸς τὰ κακά, ψυχρὸς καὶ 'στὰ καλά του...
ὁ κόσμος ἐφρονίμεψε καὶ ἤλθε 'στὰ μυαλά του.

—

Αὐτοκτονοῦν οἱ ἄνθρωποι σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
χωρὶς κανένα ζήτημα, χωρὶς καμμιὰ αἰτία,
πρὶν βροσισθοῦν τὰ χείλη των 'στοῦ Σοῦλη τὸ νερό,
πρὶν γίνουν Πύργοι Αἰφφὲλ οἱ καθημιὰ Πλατεῖα,
πρὶν ἀνακούφισιν μικρὰν τῶν πόνων των ζητήσουν,
πρωτοῦ εἰς ἐν' ἀπόπατον τοῦ Χόρν ν' ἀποπατήσουν.

—

Μὲ τοῦτα τὰ σκοτώματα ἐλύσαξεν ἐφέτος...
ἐδῶ δὲν πιάνει χαρτοσιὰ κι' ὁ πρίγκηψ ὁ 'Αμλέτος.
Βλέπω ἀμοιάστακα πτηδιὰ μονάχα σκοτωμένα,
βλέπω ἀνθρώπινα μυαλὰ 'στοὺς τοίχους σκορπισμένα,
κι' αὐτοκτονούντων πεύματα τὸ ἐ' ἀπάνω 'στὸ ἄλλο,
καὶ δὲν εἰξεύρω τί νὰ 'πῶ καὶ ποῖν νὰ πρωτοφάλω.

—

Παρήκμασε ἡ ἄλλοτε νεάζουσ' ἀνθρωπότης
κι' ὅλοι φωνάζουν σήμερα « τὰ πάντα ματαιότης. »
Εἶσαι κακός;.. οἱ ἀγαθοὶ σὲ τρῶνε νύκτα 'μέρα...
εἶσαι καλός; ... ὁ βάσολος σοῦ πέρνει τὸν πατέρα.
Κλέβεις;... εὐθὺς σοῦ ρίχνονται νὰ φᾶνε τὰ κλεμμένα...
δὲν κλέβεις;.. τότε, μάτια μου, χειρότερο γιὰ σένα.

—

Θεέ μου ! τί κατάσταση! δὲν ὑποφέρω πλέον
τοιοῦτον βίον δύσκολον, ψεῦδη καὶ ψωραλέον,
κι' ἐντὸς μικροῦ αὐτοκτονῶ... λεπτὰ μοῦ μένουν 'λίγα...

—

('Στὴ μύτη τοῦ αὐτόχειρος καθίζει μία μυῖγα.)

—

'Ιδού ! μιὰ μυῖγα κάθεται 'στὴ μύτη μου ἀπάνω...
αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται καὶ πρέπει ν' ἀποθάνω.

—

(Τῆς δίνει μιὰ ὁ Φασουλῆς τὸ ἄκρι του νὰ βγάλῃ
κι' ἐκείνη φεύγει κι' ἔρχεται 'στὴ μύτη του καὶ πάλι.)

—

Αἰτίας γιὰ κουμπούρι μου ἔχω πολλὰς ὁ τάλας...
μή, ὀχληρὸν ζωῦφιον, μὴ μοῦ προσθέτῃς κι' ἄλλας.
'Εντὸς μικροῦ ἀπέρχεμαι ἀπὸ τὴν κοινωνίαν...
μὴ μὲ ὠθῇς ταχύτερον πρὸς τὴν αὐτοκτονίαν.

—

('Η μυῖγα φεύγει μιὰ στιγμή, ἀλλὰ σὲ 'λίγο πάλι
ξαναπειρᾷ 'στὴ μύτη του ζευγαρωμένη μ' ἄλλη.)

—

Μὰ δὲν ἀφίνεις ἄνθρωπον τοσοῦτον δυστυχῆ ;...
δὲν φθάνει ὅπου ἤρχεσο ὡς τώρα μοναχή,
μὰ μοῦφερες καὶ σύντροφο, ζωῦφιον ἀχρεῖον ;...
βαθὰ τῶν πόνων τῆς ζωῆς !.. βαθιὰ τῶν μαρτυρίων !...
Αὐτὸ τὸ γενναιόθυμα 'στὸν κόσμο δὲν θὰ λείψῃ ;..
ἂν τώρα πιὰ δὲν σκοτωθῶ βεβαίως θὰ μοῦ στρίψῃ...
'Τελείωσαν τὰ ψέμματα... δὲν μὲ χωρεῖ τὸ σπῆτι...

—

('Η μυῖγα πάει κι' ἔρχεται 'στεῦ Φασουλῆ τὴ μύτη,
κι' ὁ Φασουλῆς ἐρεθισθεὶς πρὸς εὐρανὸν ἐστράφη
καὶ τὰ ἑξῆς 'στὸν Περικλῆ κατεσπευσμένως γράφει.)

—

'Αγαπητέ μου Περικλῆ...
'Επῆρα πάλι φόρα,
δὲν ὑποφέρω τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀφίνω τώρα.
Δὲν ἔχρω πιὰ σ' αὐτὴ τὴ γῆ τί δίσταλο νὰ κάνω...
μιὰ βρωμομυῖγα κάθεται 'στὴ μύτη μου ἀπάνω...
τὴν δίωχνω μιά, τὴν διώχνω δυὸ μὲ ἰδικα κι' ἄλλο χέρι,
ἐκείνη ἔμως ἔστησε 'στὴ μύτη μου καρτέρι,
καὶ δὲν τῆς φθάνει πούρχεται μονάχ' ἡ παλιοβρῶμα,
μὰ κι' ἄλλη μυῖγα θηλυκὴ μοῦ κουβαλεῖ ἀκόμα
κι' ἀπάνω..εἰς τὴ μύτη μου τοὺς ἔρωτάς της πλέκει,
κι' ἐγώ, τὸν βίον βαρυθεὶς, ἁρπάζω τὸ τουφέκι.
Αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται... στιγμοῖς μοῦ μένουν 'λίγαις...
ἴσως θὰ 'ζεῦσα, Περικλῆ, ἂν ἔλειπαν ἡ μυῖγαις.

—

Δὲν ὑποφέρω, ἀδελφέ, τοσαύτην ἀτιμίαν,
τρέχω 'στὴ δοῦτα 'γρήγορα δὰ ν' αὐτοκτονήσω,
κι' ἀνάγγειλε τὸ γεγονὸς εἰς τὴν 'Αστυνομίαν,
μήπως ἐλθῇ ὁ Στάϊκος καὶ μὲ γυρίσῃ 'πίσω.

'Αφίνω 'στὴν γυναῖκά μου κι' εἷς σὲ τὸν θησαυρό μου,
δῶσε 'στὸν Χιώτη τὸν Τσιγγρὸ τὸν Μεγαλόσταυρό μου,
εἰς τὸν Σκουλοῦδη γύρισε τὴν δανεικὴ βελάδα,
μὰ δὸς καὶ πέντε φάσκελα εἰς ὅλην τὴν 'Ελλάδα,
κι' ἂν θέλῃς τρέξε 'γρήγορα μαζί μου νὰ πεθάνῃς...
αὐτὰ καὶ μένω...

Φασουλῆς, αὐτόχειρ μπεχλιβάνης.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους 'Αγγελίαις.

—

Γάμοι, χαραῖς, κουφέτα, παπποῦδων συναυλία...
τοῦ Λοιδωρίκ' ἡ κόρη, ἡ ὡμορφ' 'Ιουλία,
μ' ἐκεῖνα τὰ μεγάλα κι' ἀμυγδαλένια μάτια,
ποῦ τῆς καρδιᾶς ραγίζουν σὲ χίλια δρῶ κομμάτια,
τὸν Ράϊνερ ἐπῆρε, τὸν νέο τὸν σπαθάτο,
μὲ τόση ὀμορφάδα καὶ λεβεντιὰ γεμάτο.
Καὶ ὁ *Ρωμηὸς* σαλτάρει καὶ ραίνει μὲ κουφέτα
τὸν λιγερὸ λεβέντη, τὴν λιγερὴ Ζουλιέτα.

—

Καὶ τώρα ἡ *'Ακρόπολις* ἡ τοῦ Γαβριηλίδη
καὶ ἄλλην νίαν ὤδηση λαμπρᾶς προόδου δίδει,
καὶ κατ' αὐτὰς εἰσήγαγε τὴν στερεοτυπίαν
καὶ εἰς πολλὰ ἐπέκερε ταχίστην θεραπείαν.
Δι' ἓλ' αὐτὰ καὶ ὁ *Ρωμηὸς* ἐνθέρμως τὴν συγχαίρει
κι' ἄλλος πρεσβεύς τάχιστα τῆς εὔχεται νὰ φέρῃ.
'Αλλ' ὅμως κι' ἡ χαρίεσσα ἐπιφυλλὶς ἐκείνη
Καλαπεδάκη τοῦ γνωστεῦ τὴν εὐθυμίαν χύνει,
μεγάλον δ' ἐσχημάτισε 'στοὺς ἀναγνώστας ρεῦμα
διὰ τὴν τόσην χάριν της καὶ τὸ κεμψὸν της πνεῦμα.

—

'Εν μέσῳ τόσων φελεμῶν κυμάτων τοῦ ἡλίου
ἐβγῆκε καὶ τὸ Σάρωθρον τοῦ Παππαβασιλείου,
ἤτοι Σκιογραφήματα ὡραῖα καὶ τρελλά,
τῆς κοινωνίας σκάνδαλα μαστίζοντα πολλά.
'Εξετυπώθησαν κεμψῶς ἐν Σύρᾳ 'Ερμουπόλει,
καὶ πάρετε τὸ Σάρωθρον ν' ἀριοθῆτε ὅλοι.

—

'Στὸ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βαλσάμη,
κάτω τοῦ 'Υπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θαυμάσιον γρανίτην θὰ εὕρῃς μὲ καλάμι
καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ὥρας εὐτρεσύνης.
Ἐκεῖ μὲ καλαμάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷς
καὶ εἰς σπανίαν γεῦσιν κι' ἀπόλαυσιν τρυφᾷς.

—

Φειδοῦ Φαρμακοπούλου λαμπρὰ 'Επιτομὴ
Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, μικρὰ δὲ ἡ τιμή.
'Στὸ βιβλιοπωλεῖον πωλεῖται τοῦ Νοτάρη
καὶ κάθε ἀδουκάτος ἃ, τρέξῃ νὰ τὴν πάρῃ.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμή.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ —τοῦ ἐπαίνου τοῦ κλεινοῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Εκτὸν ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' Ὧρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

'Ετος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ, — γιὰ τὰ ξένα δίως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὰ χέρι.
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ, — 'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
Συνδρομητὰς νὰ λέγωμαι — διότι τοὺς ἀγαπῶμαι, — κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν πιστεύω συνδρομητάς.
μοναχὰ 'στὰς 'Επαρχίας — καὶ 'στὸ 'Εξωτερικόν, — Κι' οὔτε θέλω νταπαβίρι — μὲ κέρδος κανονικόν.
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — πρέχει τὸ 'Ελληνικὸν. — Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο, — Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἐντάρα —κι' ὁ Ρωμηὸς μὰς μιὰ δεκάρα.

'Οκτὼ τοῦ 'Ιουλίου
καὶ λύσσα τοῦ ἡλίου.

Δρακόσα ἑξήντα μετρῶ
καὶ τρέχω νὰ εὕρω γιατρό.

'Αμυγδαλοτσακίσματα.
σᾶς στέλλω χαιρετίσματα.

Σᾶς χαιρετῶ καὶ πάλι, καλοί μου ἀναγνῶσται...
πανῆγντα πάντε μούντζαις 'στὸν τροβαδοῦρο δέστε...
Μ' αὐτὴ τὴν σκυλοκάψα μ' ἀφίνουν, καὶ ἡ Μούσαις
καὶ πᾶν δροσιὰ νὰ εὕρουν σαρανταποδαρούσαις,
κι' οὔτ' ἕνα τὸ ξερό μου δὲν κατεβάζει στίχο,
ἂν καὶ κτυπῶ τὴν κοῦτρα εἰς ἕναν κι' ἄλλο τοῖχο.

—

Σᾶς χαιρετῶ καὶ πάλι.... τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...
ὁ ἥλιος μὲ ἀνάβει, μοῦ τσουρουφλᾷ τὰ φρύδια.
'Η ζέστη μοῦ ἀλλάζει Χριστὸν καὶ Παναγίαν...
ὦ 'Απολλον, βοήθει, καὶ μοῦστριψε ὁ νοῦς...
τὸ μούτσουνό μου ὅλο ἀλείβω μὲ τρυγίαν
καὶ τρέχω εἰς ταμπέλια μαζὶ μὲ Σειληνούς.

—

Εὐοί ! εὐάν !... ἐλᾶτε τριγύρω μου νὰ φάλω
καὶ θόρυβον ν' ἀκούσω ἀγρίας μουσικῆς...
θεόγυμνος ἐμπρός σας ὡς ὁ 'Αδὰμ προβάλλω,
νὰ σκεπασθῶ δὲν θέλω μὲ φύλλα ἐκ συκῆς,
κι' ἂν τοῦτο ἡ σεμνότης δὲν μοῦ τοῦ ἐπιτρέπῃ,
ἀλλ' ὅμως δὲν βιάζω κανένα νὰ μὲ βλέπῃ.

'Στὸν κόρφο του ἂς φτύσῃ ὁ κόσμος ὁ αὐσχήμων,
καὶ σεῖς, σεμναὶς μου Μούσαις, ἀφῆστε τὸ χορό,
καὶ 'στὰ ὄβραγωγεῖα ποῦ 'βρίσκει ὁ Φιλήμων
πηγαίνετε μὲ στάμναις νὰ πάρετε νερό,
καὶ φέρετε κανάτια, στάμνια ξεχειλισμένα,
καὶ λούσετε μ' ἐκεῖνα πατόκορφα κι' ἐμένα.

—

'Αμάν ! νερὸ κι' ἀέρα... δὲν μὲ χωρεῖ τὸ σπῆτι...
ὦ Γερμανὲ βοήθει, σεπτὲ Μητροπολίτη...
τὴν ἀκριβή σου εὐχὴ σου καὶ εἰς ἐμένα δῶσε
καὶ σὺν τῷ Παναρέτῳ τὸ ποίμνιόν σου σῶσε,
ποῦ ψήνεται μὲ μάτια γαρίβα γιὰ λεπτὰ
σὲ τοῦτο τὸ καμίνι τῶν παίδων τῶν ἑπτά.

—

Γιὰ ἕνα μῆνα μόνο σᾶς χαιρετῶ καὶ πάλι,
ὡς ὅτου νὰ γεμίσῃ τὸ ἄδειο μου κεφάλι.
'Επιεικεῖς φανῆτε, μαριόλαις καὶ μαριόλοι,
τὴν τόσην σας ἀγάπην τὴν πρὸς ἐμὲ εἰξεύρω,
ἐλπίζω δὲ ταχέως νὰ σκοτωθῆτε ὅλοι,
καὶ σὰν ξαναγυρίσω ρουθοῦνι νὰ μὴν εὕρω.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σχέτος.

Φ.—Νὰ σὲ φιλήσω, Περικλῆ...
Π.— Γρατί, μωρὲ κοπρίτη;
Φ.—Γιὰ τὸν Δεσπότη Καλλιγᾶ, γιὰ τὸν Μητροπολίτη.
Π.—Καὶ τέλος πάντων ἔγινε;
Φ.— Ἀστεία δὲν σοῦ κάνω....
Μητροπολίτης ἔγινε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Καὶ εἶπε ὁ Πανάρετος 'στοὺς ἄλλους ἐν-γαλήνῃ:
«Ἀφοῦ κανένας ἀπὸ 'μᾶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ,
»ἂς κάνωμε τὸν Καλλιγᾶ Μητρ-ολίτη τώρα
»καὶ ἂς τὸν προσκυνήσωμε σὰν μάγοι μὲ τὰ δῶρα.»
Καὶ εἶπαν 'στὸν Π-νάρετον οἱ ἄλλοι ταπεινῶς:
«Μητροπολίτης ἂ; γενῇ ὁ νέος Γερμανός,
»οὔτια γὰρ θέλει ὁ Πατὴρ ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
»κ' εὐθὺς τὴν πόρτα κλείσετε νὰ μὴν ἐλθῇ κανεὶς.»
Ταῦτα εἰπόντες ἔκλεισαν παράθυρα καὶ θύρας
καὶ ὕψωσαν οἱ Ἅγιοι πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας
κ' ἐκήρυξαν τὸν Καλλιγᾶ σωστὸ Μητροπαλούκη
κ' ἐκέρδισε τὴν ἐκλογὴ κ' ἐβγῆκε μενεκοῦκι,
ἀλλ' ὁ Δελοῦκας κόκκινος ὡς εἶδες τι ζαυκί
μόνον ἐκεῖνος ἔβωσε 'στὸν Καλλιγᾶ λευκή.
Μὰ εἶπε καὶ ὁ Γερμανός, ὁ πάνσοφος, Πρεσβύτης:
«Ἂν καὶ δὲν θέλω νὰ γενῶ ποσῶς Μητροπολίτης,
»ἐν τούτοις, τέκνα ἐν Χριστῷ κ' ἀπόγονοι μακάρων,
»ἀφοῦ τὸ ἐπιμένετε νὰ γίνω ἄρον ἄρον,
»γιὰ τοῦτο ἐκτιρῶν κ' ἐγὼ τὰ πρωτρήματά μου
»ψηφίζω μὲ τὰ χέρια μου τὴν 'Αγιότητά μου.»
Εἶπε αὐτὰ ὁ Καλλιγᾶς, μνηοθεὶς τῶν ἀρετῶν του,
καὶ παρευθὺς ἐψήφισε κ' αὐτὸς τὸν ἑαυτόν του,
καὶ τότε πλέον ἔγινε μεγάλη φασαρία
καὶ ἄρχισαν τὰ μάσκουλα καὶ τὰ καμπαναρία,
κ' ἐχάρ' ἡ συμπολίτευσις καὶ τόσαις μαλαγάναις,
καὶ ὅλαις τῆς 'Αγίας Σοφίᾶς σημαίνουν ἡ καμπάναις,
καὶ τοῦ κλεινοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐγέλασαν τὰ χείλη,
κ' ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν μὲ μαῦρο πετραχῆλι
ἐνκάγνιτο 'στὸ Φάληρο κατέβη νὰ γλεντίσῃ
καὶ ἤπιε ἤπιε κ' ἔγινε στουπὶ ἀπ' τὸ μεθύσι,
κ' ἐπῆγαν εἰς τὸν Καλλιγᾶ καὶ τοὔκαμαν καντάδες
Κεφαλλονίταις μερικοὶ καὶ ἄλλοι κουβαρντάδες,
κ' ὁ Δελῆγιάννης ἔχασε Παρασκευὴ καὶ Τρίτη
κ' ὡμίλησε εἰς τὸν Καφὼ γιὰ τὸν Μητροπολίτη,
καὶ 'στὸ Παρίσι 'έναξε τοῦ Καλλιγᾶ τὴν κάπα
κ' εὐθὺς ἐτηλεγράφησε γιὰ τοῦτον καὶ 'στὸν Πάπα.
Π.—Κι' ὁ ἅγιος Μεθόδιος;...
Φ.— Ὦ ἀπεφράς ἡμέρα!..
παρκίτησε τὸν Γολγοθᾶ κ' ἐπῆγε παραπέρα,
κι' ἐσήκωσε, βρὲ Περικλῆ, τὰ ράσσα ὡς ἀπάνω
καὶ θυμωμένος ἔσκουζε «νὰ 'δῆτε τί θὰ κάνω.»
«Ἀφοῦ ἐχειροτόνησαν οὗτὸν Μητροπαλούκη
»οἱ Σωρμανοὶ τὸν Μπούμπουλη θὰ βγάλουν μονοκοῦκι,
»κ' ὁ Ἴδιος εἰς τὴν κάλπη του θὰ πάω νὰ ψηφίσω,
»καὶ ὅποιος ψῆφο μ' ἀρνηθῇ κατάρα θὰ τἀφήσω»
Π.—Ἀμμ' ὁ Κολιάτσος, Φασουλῆ;...
Φ.— Τὸν οὐρανὸ κυττάζει
καὶ τῶν πατέρων τοὺς θεσμοὺς ἀκόμη ἐξετάζει
καὶ τῆς Συνέδου, Περικλῆ, τῆς ἐν Λαοδικείᾳ,
φωνάζει δὲ κ' ὁ Δαμαλᾶς πὼς εἶναι ἄδικα
καὶ σχίζει ὅσα ἔγραψε καὶ κρύβει 'στὰ ντουλάπια
πατέρων καὶ Συνοδικῶν πανάρχαια κιουτάπια,
καὶ χαίρει ὁ παππᾶ-Σκληρὸς καὶ ὁ Μοριανθούσης
κ' ἐγὼ καὶ σὺ καὶ οἱ ἐντὸς κ' ἐκτὸς τῆς πρωτευούσης,
καὶ σώζεται ἡ πίστις μας ἐκ τόσου ναυαγίου
καὶ ὅλη καθαρίζεται ἡ κόπρος τοῦ Αὐγείου,
καὶ ἀναλάμπον φαίνεται τοῦ Καλλιγᾶ τὸ στέρι,
τὸ Πνεῦμα δὲ τὸ Ἅγιον ὡς εἶδος περιστέρι
φωνάζει ἀπὸ τὰ ψηλὰ 'στὰ πέρατα τοῦ κόσμου:
«οὗτος ἐστὶν ὁ Γερμανός, ὁ προσφιλής υἱός μου,
«ἐν ᾧ ηὐδόκησε σοφῶς ὁ κύριος Τρικούπης
«καὶ ἂς φιλῇ τὸ χέρι του πᾶ; εὐσεβὴς χαλντούπης.»
Γιὰ τοῦτο πήγαινε καὶ σὺ μὲ ὅλο τὸ ἀσκέρι
καὶ φίλησε κ' ἐκ μέρους μου τοῦ Καλλιγᾶ τὸ χέρι,
καὶ τὴν ἁγίαν του εὐχὴν εἰπέ του νὰ σοῦ δώσῃ
κ' εὐχήσου του ὁ Ὕψιστος νὰ τὸν κατευοδώσῃ.
Ἐν τούτοις σοῦ γνωστοποιῶ μὲ συντριβὴν καρδίας
πὼς 'πέθανε κ' ὁ Σκλιάρ-Γιούγκ, ὁ Πρίγκηψ'στὰς Ἰνδίας,
αὐτὸς ποῦ σὰν τὸν ἔπιανε μεγάλη στενοχώρια
'πετοῦσε τὰ παπούτσια του ἐμπρὸς εἰς τὴν Βικτώρια
καὶ ὅταν ἤρχετο στιγμὴ νὰ κάμῃ τἀπικιά του
τρεῖς δοῦλοι τὸν ἐκάθιζαν ἐντὸς τοῦ ἀποπάτου.
Π.—Μπᾶ! τὸν καῦμένο!...
Φ.— Ἔσβυσε τὴν κεφαλήν του κλίνων
κ' αὐτὸς ὁ πρῶτος σύμμαχος καὶ φίλος τῶν Ἑλλήνων,
ποῦ τὸν Τρικούπη ἤαύμαζε μὲ ὅλα τὰ σωστά του
κ' ἐσκέπτετο τοὺς Ἕλληνας κ' ἐντὸς τοῦ ἀποπάτου.
Ἦτο Φιλέλλην ἀληθὴς καὶ τῶν Ἐγγλέζων στόλος,
καὶ ἄλλοτ' ἐχρημάτισε τοῦ Λοιδωρίκη φίλος.
Π.—Ἂς ἔχῃ γαῖαν ἐλαφρὰν κ' αὐτὸς ὁ μακαρίτης
κ' ἂς τοῦ ξιαβάσῃ μιὰ εὐχὴ καὶ ὁ Μητροπολίτης.
Φ.—Περὶ αὐτοῦ ἐσκόπευα πολλὰ νὰ σοῦ 'μιλήσω,
ἀλλὰ ἐλθὲ πλησίον μου νὰ σὲ γλυκοφιλήσω.
Π.— Ποῦ πᾶς;
Φ.— Σ' ἀφίνω μόνο σου γιὰ κάμποσο καιρὸ
ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ, Περικλῆ, τοῦ Σούλη τὸ νερό,
καὶ δυνατὰ μπαγλάρωσε τὸν ἀκριβό σου φίλο,
διότι τὸν Ἰούλιον δὲν θὰ μοῦ δώσῃς ξύλο.
Ὀρεβουάρ... ὀγλαινε, καθ' ὅλα εὐδαιμόνει,
καὶ τὸν θανόντα Σκλιάρ-Γιουγκ ποτέ σου μὴ λησμόνει.
Π.—Ὀρεβουάρ, βρὲ Φασουλῆ, καὶ λάβε δῶρ χαστούκια,
μὰ γύρνα καὶ τὴ ράχη σου νὰ σπάσω δῶρ ματσούκια.

Ὁ Φασουλῆς ὁ μασκαρᾶς
καὶ ἡ κοκότα Ζανταρᾶς.

Καὶ ὁ Φασουλῆς τρυφῶν
εἰς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν.

Ἤκουσε τὰ θεάματα κ' ὁ Φασουλῆς ἐκεῖνα,
ποῦ ἀπ' αὐτὰ ἐγέμισε ἡ κλασικὴ Ἀθήνα,
κ' ἔπῆρε τὴν κυρία του καὶ κάθε του παιδί
καὶ μὲ μεγάλη του χαρὰ ἐπῆγε νὰ τὰ 'δῇ.

—

Καὶ εἰς τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν μ'ἐπεῖγον σπεύδει βῆμα...
ἐκεῖ γερὸ μπαγλάρωμα, Κωστάκης, παντομίμα,
ἐκεῖ χερεῖ' ἡ Ζανταρᾶς μὲ τὰ παχειὰ τὰ πόδια,
ποῦ ὅσοι τὰ κυττάζουνε μουγγρίζουνε σὰν βόδια.

—

Ἐκεῖ δὲν τρέχει ὅπως πρὶν ὁ κόσμος ὁ κοινός,
ὁ πρόστυχος, ὁ βάναυσος, ὁ παρακατινός,
καὶ οὔτε βλέπεις ὅπως πρὶν 'στῶν δένδρων τὰ κλωνάρια
νὰ κρέμωνται ἀκροατῶν ξυπόλυτα ποδάρια.
Ὁ περιούσιος λαὸς πηγαίνει τώρ' ἀλλοῦ
καὶ ὁ Κωστάκης ἔγινε τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ.

—

Ἐκεῖ ὁ Κόζεκ ἔρχεται μετ' ἄλλων πρεσβευτῶν
κ' ὁ Θεοτόκης ὁ μακρὺς κ' ἐπίσημαις φιγούραις,
ὁ δὲ Κωστάκης πρὸς τιμὴν τοιούτων θεατῶν
παρλάρει δσαις ἔμαθε βκιειαῖς Ἑλληνικούραις.

—

Εἰσέρχεται κ' ὁ Φασουλῆς μὲ ὅλα του τὰ μέλη
γιὰ νὰ σκοτώσῃ καὶ αὐτὸς ὀλίγο τὸν καιρό του,
καὶ τοῦ Κωστάκη θεατὴς κυττάζει τοὺς ἐν τέλει
καὶ ἄπορεῖ κ' ἐξίσταται καὶ κάνει τὸ σταυρό του.

—

Ἐκεῖ πολλὰ κιγλίσματα καὶ σύγχυσις καὶ κρότος,
ἐκεῖ κ' ὁ Σγούτας ὁ μπλαζέ, γυναικοθήρας πρῶτος,
ποῦ τρέχει σὰν λαγωνικὸ 'στῆς ὥμορφαις κυρίδες
κ' ἐκείνας μὲ τὰ νάζια των τοῦ τρῶνε τοὺς παράδες.

—

Ἐκεῖ Στεφίκος ὁ ἀβρός, τοῦ Ἄντρου θιασώτης,
ἀκμαῖα ὅπως πάντοτε καὶ θαλερὰ νεότης,

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Βρὲ Φασουλῆ, βρὲ μασκαρᾶ, ποῦ ἤσουνα; τί κάνεις;
τόκα, μωρέ, τί γίνεσαι; τὸ χέρι μου δὲν πιάνεις;
Φ.—Καλῶς σὲ βρῆκα, Περικλῆ, νὰ σὲ φιλήσω ἔλα.
Π.—Ὦ! πόσον σ' ἐπεθύμησα, διαβόλου παππαρδέλα.
Φ.—Κι' ἐγώ, καῦμένε Περικλῆ, στιγμὴ δὲν σὲ ξεχάνω...
ἀλήθεια διακοίνωσις ἐστάλη στὸν Σουλτάνο;
Π.—Θαρρῶ πῶς ἀδυνάτησες κι' ἔχεις Λαζάρου χρῶμα.
Φ.—Αἰσθάνομαι χαλάρωσιν εἰς ὅλον μου τὸ σῶμα,
καὶ οἱ γιατροὶ παρήγγειλαν κοντὰ εἰς ὅλα τάλλα
νὰ πίνω γιὰ τὴν δίαιτα καὶ τῆς γαϊδάρας γάλα,
καὶ μιὰ γαϊδάρ' ἀγόρασα διὰ πολλὰς αἰτίας
καὶ τέλος πάντων ἤγινα γαϊδουροκτηματίας.
Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ.— Σὲ βεβαιῶ...
Π.— Αὐτὸ πολὺ μὲ θλίβει
νὰ ἔλεπα νὰ μαραίνεται ἡ ἀνήκρά σου ῥῖγη.
Φ.—Εὐχαριστῶ... τί γίνεσαι καὶ σὺ κι' ὁ κόσμος ὅλος;
ἀλήθεια καθαρίζεται ὁ ἐθνικός μας οὐρανός;
Δὲν ξέρεις ἅμα τάκουσα χαρὰ ποῦ τὴν ἔπηρε!..
ἀλήθεια ποῦ εὑρίσκεται κι' ἡ μαύρη μας ἡ μοῖρα;
ἀλήθεια πῶς ἐσηκώθηκε εἰς τάρματα ἡ Κρήτη
καὶ ὁ Τρικούπης ἔχασε Παρασκευὴ καὶ Τρίτη,
καὶ γίνεται συζήτησις εἰς ὅλα τἀγκωνάρια
καὶ ἡ γυναῖκες ὁμιλοῦν γι' αὐτὰ τὰ Μπουτσουνάρια;
Π.—Βρὲ ποῦ τὰ ξέρεις, μασκαρᾶ;
Φ.— Τὰ ἔχω μάθει ὅλα,
πῶς τοῦ Τρικούπη ἔπεσαν τὰ ὀβριλὰ φυσέκια,
διότι ὁ σοφώτατος μπαστούνια τὰ εὕρηκε,
κι' ὁ Κοντογούρης τῶν Πατρῶν στὴν ἐκλογὴ ἐβγῆκε,
ἐφ' ᾧ καὶ ὁ Θεόδωρος μετὰ μεγαλοσταύρων,
ἱππεύων δὲ τοῦ Μπούφαλο ἡμερωθέντα ταῦρον,
ἐντὸς ὀλίγου, Περικλῆ, μᾶς ἔρχεται δρομαῖος
ἐν παρατάξει καὶ πομπῇ ὡς στρατηγὸς Ρωμαῖος,
στὸ ζήτημα τὸ Κρητικὸ νὰ σπάσῃ τὸν Σουλτάνο
καὶ ἄλλον ἕνα δουλευτὴ νὰ ἔχῃ παρακάνω.
Ἀλλ' ἔμαθα καθήμενος ὑπὸ ἐλαίας κλάδον
πῶς πόλεμος ἐκίνειται στὰς νήσους τῶν Κυκλάδων,
πῶς παρλαμέντα γίνονται καὶ τῶν Ἑβραίων χαῖρε,
πῶς κινδυνεύει καὶ ὁ Γκιὸν νὰ βγῇ ἀπὸ τὰ μαῦρα,
καὶ ἀπὸ τώρα ἤρχισε κι' ὁ Γκιὸν νὰ τὸ πουλῇ
νὰ κλαίῃ μὲ παράπονο καὶ μὲ καῦμὸ πολύ.
Εὑρίσκω πῶς ὁ συνετὸς τοῦ Ἔθνους Κυβερνήτης
μεγάλην δείχνει σύνεσιν στὸ ζήτημα τῆς Κρήτης,
ἂν καὶ τοῦ ἔγραψα κι' ἐγὼ πῶς ἔμαθα καὶ εἶδα
ὅτ' ἡ μεγάλη σύνεσις εἶναι μεγάλη βίβα.
Εὑρίσκω πῶς ἀπέστειλε εἰς τὰς Δυνάμεις νότα
κι' ἐθύμωσε στ' ἀλήθεια καὶ εἶπε τὰ εἰκότα,
κι' ἐκείναις τοῦ ἀπήντησαν «βρὲ ποῦ τὴν πᾷς τὴν κλάρα;
»εὐθὺς 'στ' αὐγά σου κάθισε καὶ πάψε τὴν ἀντάρα.»
κι' ὁ συνετὸς ἐλοῦφαξε 'στὸ μύνημα ἐκεῖνο
κι' εἶπε «ἂς βοῦμε καὶ ὁ Γκιὸν τί γίνεται 'στὴν Τῆνο.»
Εὑρίσκω πῶς ὁ Βασιλεύς, ἐν Κοπενάγῃ μένων,
ὠμίλησε 'στεῦς πρεσβευτὰς μὲ ὕφος ἐγημένον,
κι' εἶπε πῶς μέτρα σοβαρὰ θὰ λάβωμεν κι' ἐμεῖς,
ἂν οἱ καῦμένοι Κρητικοὶ δὲν τύχουν συνδρομῆς,
μὰ πικραιτῶν ἔπειτα πάντες βαῖου μέτρου
καὶ ἤπιε κι' ἔφαγε καλὰ μετὰ τοῦ Χατζηπέτρου.
Εὑρίσκω, φίλε Περικλῆ, καὶ ἄλλη χαστουκιὰ
πῶς ἔδωσε εἰς τοὺς Ρωμηοὺς ἡ φίλη μας Τουρκιά,
μὰ δὲν εἰσεύρεις, μὸν ἀμί, πῶς ἡ καρδιά μου χαίρει
σὰν θυμηθῶ πῶς ἔμαθα τοῦ Βίσμαρκ συμπεθέρος.
Εὑρίσκω δὲ πολὺ καλὰ πρὸ ἀμετρήτων χρόνων
πῶς λέγομαι ἀπόγονος πανευκλεῶν προγόνων,
καὶ τοῦτο μὲ πληγώνει, κορδόνομαι, φουσκόνω,
καὶ σὰν λελέκι, Περικλῆ, τὸν σβέρκο μου σηκόνω
καὶ λέγω «τί ἂν ξέρωμαι καὶ μὲ τὸ παραπάνω;
»γιγάντων εἶμαι βλάστημα, τὴν δόξαν δὲν τὴν χάνω.
»Δὲν ἔχομεν Ἀκρόπολιν καὶ παλαιὰ κανάτια
»καὶ μνήματα κι' ἀγάλματα διὰ τὰ μαῦρα μάτια,
»ἀλλὰ νὰ τ' ἀνταπόδωμεν 'στῆς χαστουκιᾶς ποῦ τρῶμε
»καὶ νὰ συντάσσωνται μ' ἐμᾶς τῶν Φιλελλήνων γνῶμαι.»
Γνωρίζω πῶς, ὁ Δήμαρχος καὶ μερικοὶ ἐν πόλει
καθ' ὕπνους ἐφαντάσθησαν νερὰ εἰς τὴν Πεντέλη,
γνωρίζω πῶς μᾶς ἄλλαξαν Χριστὸ καὶ Παναγία
μὲ τ' ἀνακαλυπτόμενα παντοῦ ὀδραγωγεῖα,
πῶς ὁ Φιλήμων σκέπτεται μεγάλας πανηγύρεις
κι' εὑρίσκεται εἰς ἔκστασιν ὡσὰν Ἰνδὸς Φακίρης,
πῶς ἔργα 'στὴν πρωτεύουσαν δὲν γίνονται τυχαῖα,
πῶς ὅλα θὰ περιῤῥαγθοῦν τὰ μνήματα τἀρχαῖα
καὶ πάντα τὰ κεμήλια τῶν πανυρχαίων χρόνων
διὰ νὰ μὴ κοπρίζωνται παρὰ τῶν ἀπογόνων.
Γνωρίζω δὲ πῶς ἔνδομα ὑ' ἀλλάξουν οἱ κλητῆρες,
γνωρίζω πῶς μᾶς ἔρχονται καὶ τρεῖς ὁδοστρωτῆρες,
Λουκόπετρος καὶ *Καλωσὸς* καὶ τὸν κακὸ σου φλάρο...
γνωρίζω πῶς τοὺς δρόμους σας δὲν καταβρέχει κάρο,
πῶς θὰ ἐλθῇ 'στὰς ἑορτὰς ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα,
πῶς κάτω εἰς τὸν Πειραιᾶ θὰ γίνῃ μιὰ καμάρα,
πῶς ἴσως εἰς τὸ Σύνταγμα νὰ γίνῃ κι' ἄλλη μία,
πῶς ὅλα ξεπατώνονται τῶν Δήμων τὰ Ταμεῖα,
κι' ἐξάπτεται ἡ κεφαλὴ ἑκάστου συνδημότου
καὶ βγάζει φώσφορον πολὺ ὡς εὖρος πατριώτου.
Ἐγὼ δὲ τώρα καβάλλω τὸν γάϊδαρο ποῦ ἤπρα,
εἰσπνέων δὲ δυσώνυμα τῆς πρωτευούσης μύρα,
ὡς πρόβατον ἀπολωλὸς πετῶ πρὸς σὲ τὸν φίλον
νὰ δοκιμάσ' ἡ ῥάχη μου τὸ φιλικόν σου ξύλον.
Καλῶς σὲ βρῆκα ... σπάσε μου δπίσω δυὸ ματσούκια...
Π.—Ὡς εὐ παρέστης, Φασουλῆ, καὶ δρσε δυὸ χαστούκια.

Φ.—Μωρὲ Σακίρ, μωρὲ Γαλίπ, μωρὲ Τζεβδὰτ καὶ ἄλλοι,
τοῦ τσιμπουκιοῦ σας τὸν λουλὰ σᾶς σπάζω 'στὸ κεφάλι.

Καὶ ὁ Φασουλῆς ὁ βλάμης
στέλλει νότα 'στὰς Δυνάμεις.

Δυνάμεις ἐκλαμπρότατοι καὶ σύμμαχοι καὶ φίλοι,
ἐπῆλθον εἰς τὰ πράγματα μεταβολαὶ ποικίλαι,
βεβαίως δὲ γνωρίζετε τὰς ταραχὰς ἐν Κρήτῃ,
πῶς σφάζουν τοὺς Χριστιανοὺς οἱ Τοῦρκοι σὰν μανάρια,
πῶς πάλιν ἅρματα βαρεμὰ βροντοῦν 'στὸν Ψηλορείτη
καὶ πηλαλοῦν οἱ Κρητικοὶ κατὰ τὰ Μπουτσουνάρια.

—

Τὰ πάντα παραδίδονται εἰς τοῦ πυρὸς τὴν φλόγα,
ἀπὸ σταφύλι Κρητικὸ δὲν ἔμεινε μιὰ ῥόγα,
τὰ σπήτια ἐρημόνονται καὶ καίονται ἀγροί,
ἀλλὰ ἐμεῖς γιὰ ἄλ' αὐτὰ δὲν λέμε οὔτε γρῦ,
γιατί, ἂν 'ποῦμε κάτι τί, θὰ ἔχῃ συνεπείας,
κι' ἀνατροπὴ ἐπέρχεται εἰς τὰς Ἰσορροπίας.

—

Κι' ἐμεῖς, καθὼς εἰξεύρετε, καὶ πάντοτε καὶ τώρα
δὲν θέλομεν νὰ φέρωμεν ἀνατροπὴν καμμίαν,
καὶ μένει ἀδιάφορος ἡ τῶν Ἑλλήνων χώρα
εἰς πᾶσαν εἰσανήκοτε πολέμου τρικυμίαν.
Κι' ἂν τώρα πάλι 'στὲ φτερὰ ἡ Κρήτη ὅλη στέκῃ,
ἀλλὰ ἐμεῖς 'στοὺς Κρητικοὺς δὲν στέλλομεν φυσέκι.

—

Αὐτοὶ ποῦ θέλουν πόλεμο, αὐτοὶ ἂς τὰ τραβήξουν,
αὐτοὶ 'στοὺς Τούρκους μοναχοὶ τὰ δόντια των ἂς τρίξουν,
μὰ οἱ ἐλεύθεροι Ρωμηοὶ σὲ τοῦτη τὴν ἀντάρα,
παρὰ ντοννέρ, σᾶς βεβαιῶ, δὲν δίνουν μιὰ πεντάρα,
καὶ περιμένει ὁ καθεὶς τὸ χρέος του νὰ κάμῃ
ὁπόταν γίνουν οἱ χρυσοὶ τοῦ Διαδόχου γάμοι.

—

Ἂν χάνωνται οἱ Κρητικοὶ κι' ὁ πληθυσμὸς των ἔλος,
μὰ ὁ Τρικούπης δὲν 'μιλεῖ καθόλου ὁ μαρμόλος,
καὶ τρῶει πάντα μ' ὄρεξι 'Εγγλέζικα μπιφτέκια
καὶ μιὰ χαρὰ ὅς σήμερα κι' αὐτὸς τὰ καταφέρνει,
γιατί, ἂν στείλῃ μερικὰ 'στοὺς Κρητικοὺς φυσέκια
εὐθὺς τὸ ἰσοζύγιον ὁ ζιβέλεος τὸ πέρνει.

—

Καὶ βίβεια, γιὰ κάμπωσα τῶν Κρητικῶν κουράδια
πρέπει ἐμεῖς νὰ κάνωμε τὸν κόσμο ἄνω κάτω;...
ἂς σφάζουν οἱ Βεγγάζιοι τὰ Κρητικὰ κοπέδια,
τὰς δύο χεῖρας νίπτομεν κι' ἐμεῖς ἀλὰ Πιλάτο.
Ἡ σύνεσίς μας, βλέπετε, εἶναι πολὺ μεγάλη,
κι' ἀπὸ τὴν γνῶσι τὴν πολλὴ βαραίνει τὸ κεφάλι.

Κι' ἂν ὅλα ἑτοιμάζεται ὁ ἐθνικὸς μας στόλος
καὶ τὸ κομψὸ μουστάκι του ὁ Θεοτόκης στρήψῃ,
καθεὶς αὐτὴν τὴν βάρκα μας τὴν ἔνοσεί εὐκόλως...
θὰ πάῃ νὰ ὑποδεχθῇ τὴν ζηλευτή μας νύφη.
Γι' αὐτὸ καὶ μένων γίνεται ἑτοιμασία τόση
κι' ὄχι πῶς φεύγει τάχατε τοὺς Κρητικοὺς νὰ σώσῃ.

—

Ἐντὸς ὀλίγου ἡ Ἑλλὰς μεγάλαις φέστας θἄχῃ,
κι' οἱ Κρητικοί, ἂν ἀγαποῦν, ἂς πολεμοῦν μονάχοι.
Ἐμεῖς, καθὼς εἴδατε, δὲν τὸ κουνοῦμε βῆμα,
ἂν καὶ βαρὺς ἀκούεται τριγύρω μας σεισμός,
καὶ εἶνε μόνη σκέψις μας, συζήτησις καὶ λῆμα
ἐκεῖνος τοῦ Φιλήμονος ὁ ἐξωραϊσμός.

—

Γιὰ ἔλ' αὐτὰ καὶ γιὰ πολλά, ποῦ θὰ εἰποῦ κατόπιν,
παρακαλῶ τὴν φίλη μας καὶ σύμμαχον Εὐρώπην
νὰ φέρῃ ὅσον τάχιστα 'στὴν Κρήτην θεραπείαν,
ἂν θέλῃ τὴν εἰρήνην της καὶ τὴν εὐημερίαν.
Ἀλλέως, φίλοι σύμμαχοι, θυμόνομε "στ' ἀλήθεια,
καὶ τότε πιὰ τὰ Κρητικὰ δὲν εἶναι κολεκτίβα.

—

Αὐτὰ τὰ λέμε ὅλα δῆλα δὴ μονάχα γιὰ φοβέρας,
ἀλλ' ἂν μᾶς 'πῆτε «βγάλετε, γιὰ τὸ θεό, τὸ κράνος,»
ἐμεῖς δὲν θὰ ἀσχώσιμε γιὰ πόλεμο παντέρμας
κι' ἂν 'στὴν Ἀθήνα τὸν Σακὶρ μᾶς στείλῃ ὁ Σουλτάνος.
Κι' ὅπως γιὰ πόλεμο εἰπῆ, αὐτὸς θὰ πάῃ σπῆτι του
μὲ μιὰ μεγάλη κουτσουλιὰ ἐπάνω εἰς τὴ μύτη του.

—

Δυνάμεις ἑλκυμπρόταται καὶ σύμμαχοι καὶ φίλαι,
ἐπῆλθον εἰς τὰ πράγματα μεταβολαὶ ποικίλαι,
καὶ στεῖλετε βοήθειαν ὀλίγην κι' εἰς ἡμᾶς,
τοὺς γίγαντας, τοὺς ἥρωας, τοὺς ἄνδρας τοὺς μεγάλους,
διότι τώρ' ἀκριβῶς πολὺ κι' ὁ ταραμᾶς,
καὶ δὲν μᾶς ἔμεινε λεπτὸ νὰ βοηθοῦμε κι' ἄλλους.

Ἐσεῖς μονάχοι πόσετε τῶν Τούρκων τὸν ἀέρα...
κι' ἡ Γερμανία ἔγινε δική μας συμπεθέρα,
κι' ὅλοι μᾶς τρέμουν ἀληθῶς καὶ μᾶς παραγκωνοῦν,
κι' εἶν' ὀξυχος τὰ καφάλια μας οἱ Τοῦρκοι νὰ κτυποῦν.
Σεῖς μόνοι συνεπιάσατε τὸν χαζρετλοῦ Σουλτάνο,
γιατὶ μᾶς ἐφορτώθηκε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

—

Ἀλλ' ἂν δὲν μεσιτεύσετε ὑπὲρ ἡμῶν καθόλου
κι' ἀφήσετε τὰ Κρητικὰ νὰ πάν κατὰ βιαβόλου,
μὲ βλῆ μας τὴν ἐξαψι, μὲ βλαις τῆς φοβέρας,
ἐμεῖς δὲν θὰ μαλλώσωμε μὲ τόσαις συμπεθέρας,
καὶ πάλι ὅπως πάντοτε θὰ σᾶς εὐχαριστοῦμε,
γιατὶ ἐμεῖς ποτὲ θυμὸ μαζί σας δὲν βαστοῦμε.

—

Κι' ὁ Δήμαρχος, ποῦ γιὰ νερὸ ξυπνᾷ νύκτα 'μέρα,
καθ' Εὐρωπαίου 'Ανακτος θὰ κάνῃ μιὰ παντιέρα,
κι' εἰς κάθε σας πανήγυριν κι' εἰς πὰν Ἰωβιλαῖον
χέριν τιμῆς θὰ στήνεται 'ψηλὰ 'στὴν Δημαρχίαν,
καὶ ἴσως μὲ τὴν εὔνοιαν τοσούτων Βασιλέων
εἰς τὴν τριπλῆν καὶ ἡ Ἑλλὰς νὰ ἔμβῃ συμμαχίαν.

—

Ὅ,τ' ἡ Εὐρώπη ἀπαιτεῖ ἐκεῖνο καὶ ἂς γένῃ...
'στὴ Ρέθυμνο καὶ 'στὰ Σφακιὰ φουθοῦνι ἂς μὴ μείνῃ.
Ἐμεῖς δὲν θὰ τραβήξωμε γιὰ τοῦτο τὰ μαλλιά μας
καὶ πρὸς τὴν Δύσιν βλέποντες θὰ κάμε 'στὴ βουλειά μας,
κι' ἐγὼ 'στὸ ὑπουργεῖον θὰ τρέξω τῆς Βουλῆς...
αὐτὰ καὶ μένω δοῦλος σας...

Ὁ Ἕλλην Φασουλῆς.

Καὶ ἄλλη νότα τοῦ Φασουλῆ εἰς τὸν Σουλτάνο τὸν σεβντὰ λῆ.

Σουλτάνε κραταιότατε καὶ ὄγκε μεγαλείου,
ἐξάδελφε τοῦ φεγγαριοῦ κι' ἀδέλφι τοῦ ἡλίου,
καὶ πάλιν τρέμων ἔρχομαι καὶ ἄλαλος 'μπροστά σου
καὶ γονατίζω 'στὴν χρυσῆν Μεγαλειότητά σου.
Σουλτάνε ὑπερήψηλε, ἄκου κι' ἐμὲ τὸ βῶδι,
κι' ἐγὼ φιλῶ καὶ χέρι σου καὶ γάμπα σου καὶ πόδι.

—

Σφάξε μας ὅλους, σφάξε μας, κανένα μὴν ἀφήσῃς,
καὶ τὰ τσιλιπορδίσματα καθόλου μὴν ψηφήσῃς.
Κι' ἄλλα συντάγματα στρατοῦ 'στὰ Μπουτσουνάρια στεῖλε,
καὶ πέρνε τὰ καφάλια μας καὶ κόβε τα σὰν πράσσα,
ὅ,τι κι' ἂν θέλῃς κάνε μας, ἀγαπητέ μου φίλε,
μπαγλάρωσέ με, σφάξε με καὶ κόβε με ν' ἀγιάσω.

—

Σουλτάνε λαμπερότατε, τῆς νότιας μὴν ψηφᾷς,
καὶ ὅλα τὰ κουράδια μας μονάχος νὰ τὰ φᾷς.
Ἐμπρός σου στέκομε σκυφτοὶ ἐμεῖς οἱ παλιανθρῶποι,
κι' ἂν σοῦ καπνίσῃ τὸν καφὲ νὰ πάρῃς 'στὰ Χανιᾶ,
ἔτσι τὸ θέλ' ἡ σύμμαχος καὶ φίλη μας Εὐρώπη
καὶ τοῦ σοφοῦ Πρωθυπουργοῦ "φηλὴ διπλωματία.

—

Σουλτάνε κραταιότατε καὶ ὄγκε μεγαλείου,
ἐξάδελφε τοῦ φεγγαριοῦ κι' ἀδέλφι τοῦ ἡλίου,
ποῦ φθάν' ἡ ἐξουσία σου ὡς 'στὸν Εὐφράτη πέρα,
ὦ χαζρετλοῦ, ὦ μαζρετλοῦ, καὶ τὴν κακή μας μέρα,
θὰ εἶσαι πρῶτος μασκαρᾶς, ἂν σπεύσῃς ν' ἀπαντήσῃς
εἰς τῶν Κρητῶν προφορικὰς κι' ἐγγράφους ἀπαιτήσεις.

—

Ἂς χρησιμεύσῃ ὅπου δεῖ κάθε 'δική μας νότα,
ἐμπρός σου κι' ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ ἡ Εὐρώπη τρέμει,
ἐγὼ δὲ τοὐμπαλὶν φιλῶ τὰ σεβαστά σου νῶτα
καὶ προσκυνήματα πολλὰ εἰς ὅλο τὸ χαρέμι.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη, — μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἁπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδα συνορεύει — καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποὺταν ἔλθοτε μαμμῆ.
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δρὸ 'στὸ λέδι, τρεῖς 'στὸ ζοῦτ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ – τοῦ ἱππέως τοῦ κλειτοῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,	Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐβδομήκοντα ἑννέα,
κι' Εἶσαι πάλιν οἱ Ἀθῆναι.	καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.
Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἰδιοκτησία — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅμως αἴρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ὅταν ἔχῃ ἐξουσία — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.	'Αλλ' ἐδῶ συνέρχονται — δὲν θὰ γίνωνται τοτέ,
Συνέρχονται θὰ δίχωνται — δίδει τοὺς ἀντίχριστε,	κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κυπαρίσσι — δὲν πειρᾶς συνέρχονται.
μονιχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Κίωστεικόν,	Κι' οὔτε θἄλῃ νταραβέρι — μὲ κανένα κανενέρη.
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Κληρικόν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Συνέρχονται κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα κεἰ μόνο,	Μὲς 'στὴν χώραν τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὴ δεκάρα.
Μηνὸς Αὐγούστου δεκαεννιὴ,	Ἑξῆντα δύο ποδάντος καὶ ὀγκόσα,
μεγάλαις φέστας εἰς τὸν ντουνιᾶ.	τοῦ Θεοδωρῆ ἐλύθηνε ἡ γλῶσσα.

Δελῆγιάννη ὑποδοχὴ ἐν σεισμῷ καὶ ταραχῇ.

Ἑλλάς, ἀνάστα!... μειδιᾷ ἡμέρα σωτηρίας....
Ὁ Στρατηλάτης ἔφθασεν ἀπὸ τῆς Ἑσπερίας.
Τιμὴ 'στὸν πρωτοκάθεδρον, τὸν ἕνα καὶ τὸν πρῶτον,
παιᾶνας εἰς τὸν ἀρχηγὸν ἂ; παίξ' ἡ μουσική....
οἱ βουλοὶ κι' οἱ ἐλεύθεροι ἐξύπνησαν μὲ κρότον
καὶ πὰσ' Ἀνυποκίτευσις ἀξιωματική.

—

Ὁ Δελῆγιάννης ἔφθασε 'στὴν πόλιν τῶν Πατρῶν,
τῆς εὐγενοῦς καρδίας του ταχεῖς παλμοὶς μετρῶν.
Τί πάταγος καὶ τί πομπὴ μεγάλη ἐκεῖ πέρα !....
ἐρρέμπασαν οἱ Πετρινοί, κανόνια πέφτουν κούφια,
σκοῦρικις πολλαὶς τινάζονται ἀπάνω 'στὸν ἀέρα
καὶ μὲς 'στῆς ἄλλαις φαίνεται καὶ τοῦ Ρικὰκ' ἡ σκοῦ-
[φια.

—

Ἐξ αἰγίνης ἀκτινοβολεῖ τοῦ ἀρχηγοῦ ἡ μαύρη,
σκεπῇ τριγύρω ἐν βαρῇ τὸ κρκτικὸν του κόμμα,
ὁ δὲ Γεροκωστόπουλος μετὰ τοῦ Κοντογούρη
φιλοῦν τὸν πρωτοκάθεδρον γλυκὰ γλυκὰ 'στὸ στόμα,
κι' οἱ δύο μακαρίζοντες τῶ κόμματος τὰς τύχας
ἀπὸ τῆς βεβορίτσαις του τοῦ σύρουν δύο τρίχας.

—

Ἑλλὰς ἀνέστη, ὅλοι των φωνάζουν εἰς τὸν πρῶτον,
καὶ μάτς καὶ μούτς φιλήματα καὶ διαχύσεις τόσαι,
καὶ τρέχει πρὸς τὸν ἀρχηγὸν μετὰ κραυγῶν καὶ φώτων
ὁ περιούσιος λαός, πατεῖς με καὶ πατῶ σε.

Καὶ ὅλο πᾶε κι' ἔρχεται τοῦ Θοδωρῆ τὸ στῆθος
καὶ χύνων δάκρυα χαρᾶς ἀπᾴστεται τὸ πλῆθος.

—

Ἑλλὰς ἀνέστη.... τί χαρὰ καὶ θέαμα ὁποῖον!....
δὲν ἠξιώθη τελευτῆς τοιαύτης ὁ Σκηπίων.
Ὑφώνουν ὅλοι Γαλλικὰς κι' Ἑλληνικὰς σημαίας,
κι' ἐξέρχεται ὁ Ἀρχηγὸς ἐπὶ τῆς προκυμαίας
εἰς τάντιτα πολύτιμον τοὺς πόδας του πατῶν
τροπαιοφόρος νικητὴς ἐν μέσῳ νεκρῶν.

—

Κι' ὁ Κοντογούρης ἐν χαρᾷ κομπάζει καὶ φουσκόνει
κι' ἀπένω εἰς τὴν ῥάχη του καβάλλα τὸν σηκόνει,
καὶ μὲ ποικίλα φώσφορα καὶ φῶτα καὶ ρουκέτας
πυκνῶς χρωματίζοντες ἡ ἄστρις του μπαρμπέτας,
καὶ τέλος πάντων ἀναβὰς εἰς ὑψηλὸν ἐξώστην
τοιαῦτα λέγ' εἰς ἕκαστον τῆς Μιχάλους χρεῶστην.

—

ΔΕΛ.—Ὦ! χαῖρε, πόλις προσφιλής, ὦ πόλις τῶν Πατρῶν....
ἐκ Παρισίων ἔρχομαι τὰ μάλα ἐσπευσμένος,
ὅπου ὑπέστην δι' ἔτιαν μεγάλων ἰατρῶν,
καὶ βλέπω τοὺς φιλτάτους μου κατενθουσιασμένους.

—

Συνέταγον μὲ πρόσωπα σπουδαῖα κι' ὀφηλά,
μετὰ τοῦ Σποῦλλερ καὶ Καρνῶ ἐλάλησα πολλά,
τὰ πάντα ἐπεσκόπησα μὲ τόσην εὐστοχίαν,
συνέτρυβα καὶ τὴν τριπλῆν ἐκείνην συμμαχίαν,

παντοῦ ἐπαίνων ἔτυχα κι' ὑποδοχῆς μεγάλης,
μ' ἐξέθεσε 'στὴν Ἔνθεσιν καὶ ὁ Παντᾶς ὁ Ράλλης,
κι' ἐκεῖ γνωστὴ βασίλισσα δὲν ἔξερω ποίων νήσων,
πρὸ τῆς ὁποίας ἔκλινα τὸ γόνυ ταπεινῶς,
ἴδεσα κι' ἐκτιμήσασα τὸν ἐν τοῖς πρώτοις ἶσον,
τῆς ἄσπρης φαβορίτας μου ἠράθη ἐμμανῶς.
Κι' ἤθελε σώνει καὶ καλὰ μαζί της νὰ μὲ πάρῃ,
ἀλλὰ ἐγὼ ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔπερνα χαμπάρι.

—

Καὶ τώρα πάλιν ἔρχομαι μὲ χεῖρα στιβαρὰν
τὰ ἔργα τοῦ παμδέλυρσοῦ Τρικούπη ν' ἀνατρέψω,
νὰ θραύσω τὴν φαυλότητα καὶ τὴν διαφθοράν,
καὶ τὴν λευκήν μου κεφαλὴν μὲ λάχανα νὰ στέψω.

—

(Ἐνῷ τοιαῦτα ἔλεγεν ἐν σύνεργῷ φωνῇ
κι' ἡ ῥητορεία ἔτρεχε τοῦ ἐν τοῖς πρώτοις ἴσου,
ὁ φλογερὸς Ἐγκέλαδος ταράττει καὶ δονεῖ
τὸ ἔδαφος τῆς Στερεᾶς καὶ τῆς Πελοποννήσου,
μὰ σείονται βαρύβρομοι κι' αἱ νῆσοι τῶν Κυκλάδων
καὶ πᾶσα Ἤπειρος καὶ γῆ κι' ὁ πόντος ὁ κελάδων,
καὶ μυκηθμοὶ ἀκούονται ὀπόκωφοι καὶ βόγγοι
καὶ θρῆνος γίνεται πολὺς εἰς ἕνα κι' ἄλλον τόπον,
ἀλλ' αἰφνης συγκλονίζεται κι' αὐτὸ τὸ Μεσολόγγι,
καὶ τοῦτο κρίνεται κακὸν ὑπὸ εἰωνοσκόπων.)

—

ΔΕΛ.—Μὴ φοβηθῆτε τὸν σεισμόν ... παρακαλῶ σιγή....
Ὅταν ἐγὼ δημηγορῶ, σαλεύει ὅλ' ἡ γῆ.

—

(Καὶ ἄλλος γίνεται σεισμὸς καὶ νέο ζαφνικὸ
καὶ πέφτουν κάμποσα γιαμπὰ εἰς τὸ Αἰτωλικό.)

—

ΔΕΛ.—Τοῦ ὑπουργείου τάχιστα θὰ ἔχωμεν κηδείαν,
καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς ταύτην τὴν καρδίαν
ὑπὲρ τῶν ζούλων ἀδελφῶν καθόλου νὰ μὴ πάλλῃ
καὶ θὰ κατέλθωμεν ταχεῖς ἐν τῇ ἐνόδῳ πάλιν.

—

(Καὶ τρίτος γίνεται σεισμὸς καὶ πέφτουν δυὸ ἀγόρια
καὶ 'στὸ Ἀγρίνι δώδεκα πλακώνονται γαϊδούρια.)

—

ΔΕΛ.—Παντοῦ, ὡς βλέπω, θέλλα σφοδρὰ ἐπαπειλεῖται
καὶ νὰ μᾶς βοηθήσετε 'στὸ ἔργον, συμπολῖται.

—

(Ναί, ναί, θὰ βοηθήσωμεν, φωνάζουν μ' ἕνα στόμα,
κι' ἐδῶ καὶ τέταρτος σεισμὸς σφοδρότερος ἀκόμα,
καὶ φαίνεται Ἡφαίστειον 'στὸν Ἀστακὸ ἐκεῖ
κι' ἀπὸ τὴ θάλασσα πετοῦν χταπόδια κι' ἀστακοί.)

—

ΔΕΛ.— Κι' ὅταν ἡμεῖς κατέλθωμεν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν,
τὰ θλιβερά σας πρόσωπα φαιδρὰ θὰ εἶναι κι' ἤμερα,
δὲν θὰ σᾶς ἴδωμεν ὀχροὺς μὲ ὄψιν ἀπαισίαν
καὶ τόσον μελαγχολικούς, καθὼς σᾶς βλέπω σήμερα.

—

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ ὁ λαὸς πηδῶν ζητωκραυγάζει,
πολλοὶ δὲ εἰς τὸ Αἴγιον συνόδευσαν τὸν ἄνδρα,
καὶ λόγον πρὸς τοὺς Αἰγιεῖς μιᾶς πεντάρας βγάζει
κἀὶ γίνεται σεισμὸς κι' ἐκεῖ καὶ πέφτει μία μάνδρα.

—

(Κατόπιν εἰς τὴν Κόρινθον ἐκ τοῦ Αἰγίου φθάνει
κι' ὅ, τ' εἶπε εἰς τὸ Αἴγιον τὸ ἐπαναλαμβάνει,
τὸν δὲ Ἡγέτην προσφωνεῖ εἷς Δεληγιάννης ἄλλος,
τοῦ Θεοδωράκη συγγενὴς καὶ Δήμαρχος μεγάλος,
κι' ἡ Κόρινθος ἡ ἀφνειὸς συγκόνεται 'ατὸ πόδι
καὶ γίνεται κι' ἐκεῖ σεισμὸς καὶ χάνει' ἕνα βαρέλι.

—

Κατόπιν εἰς τὰ Μέγαρα ἐκ τῆς Κορίνθου φθάνει
καὶ λόγον πρὸς τοὺς Μεγαρεῖς μιᾶς δεκάρας βγάνει,
τῶν δὲ Μεγάρων ὁ λαὸς κτυπᾷ τὰ παλαμάκια
καὶ ῥήτορες τὸν προσφωνοῦν μὲ ἄσπρα κοντοβράκια,
ἀλλ' ἔξαφνα σεισμὸς δονεῖ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς
καὶ δέκα κάρα χάνονται μὲ τοὺς παραγωγεῖς.

—

Στὴν Ἐλευσῖνα ἔπειτα πετᾷ ἐκ τῶν Μεγάρων
καὶ βγάζει λόγον τέταρτον λεπτῶν δεκατεσσάρων,
εἰς τοῦτον δὲ καὶ μερικὰ περὶ Κρητῶν προσθέτει,
ἀμέσως δὲ τοῦ ἀπαντᾷ μ' εὐφράδειαν μεγάλην
Ρεντούμης ὁ ῥητορικὸς μὲ τὸν Χατζηπελέτη,
κι' ἐκεῖνος 'στὴν ἀπάντησιν ἀντιπαντᾷ καὶ πάλιν.
Πλὴν μέγα θαῦμα ἔγινε γιὰ νὰ χαρῇ τὸ κόμμα.....
μόλις ἐκεῖ 'στὸ ἀγῶνος τῆς Ἐλευσῖνος χῶμα
ἐπάτησε τοῦ ἀρχηγεῖου τὸ τυχερὸ ποδάρι
'στὴν Ἐλευσῖνα ἔξαφνα ἐφύτρωσε αἰτάρι.

—

Ἐξ Ἐλευσῖνος ἔρχεται εἰς τὰς Ἰσθμιάδας
νὰ κεραυνώσῃ τοὺς δειλοὺς πριβδύτας καὶ τοὺς νάνους.
Ἰδοὺ πολλῶν συντεχνιῶν σημαῖαι γαλαναί,
ἀλλὰ ἰδοὺ καὶ τῶν Κρητῶν σημαῖαι μελαναί,
καὶ ὅλη τῶν λωποδυτῶν ἡ εὐπρεπὴς σωρεία
καὶ παραμάνναις μὲ μωρὰ καὶ τόση μαγγαρία,
καὶ φάλαγγες Παυσανιῶν καὶ νησιακῶν χαρεῖαι
καὶ πατριῶται ἀληθεῖς μὲ ὄψεις ἰξυμμένας,
καὶ ἄλλο πλῆθος ἀμμικτον καὶ ἄρκεται κυρίαι,
κειλίας περιφέρουσαι πολὺ ἐξογκωμένας.

Ἐφ' ἁμαξῶν προσέρχονται κι' ἐν σοβαρᾷ σιγῇ
οἱ προὔχοντες τοῦ κόμματος καὶ ἄλλ' ὑπαρχηγοί,
τοῦ πενταπέρου Θεοδωρῆ γενναῖοι συμπλοκῆρες,
ὁ Ράλλης, ὁ Ζυγομαλᾶς, καὶ οἱ λοιποὶ σωτῆρες,
ἐν τούτοις καὶ ὁ Κατσανδρῆς, πονῶν διὰ τὴν Κρήτην,
πενθοῦσαν περιέφερε τὴν δικαννὸν του μύτην.

—

Οἱ πάντες σπεύδουν 'στὸν Σταθμὸν μὲ βῆμα κατεπεῖγον
Λεβίδης δὲ ὁ Νικολῆς ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς
μοιράζει ταπεφόρια του 'στὸ πλῆθος τῶν προσφύγων
κι' οἰκονομεῖται εὖτυ πως ὁ κάθε φουκαρᾶς.

Ὁ Στρατηλάτης ἔρχεται ... τροβᾶτε παραπέρα ...
μπάμ! μπαοὺμ! ρουκέτας, φῶσφορα καὶ σμπάρα 'στὸν ἀέρα.
Ὁ Στρατηλάτης ἔρχεται, ὁ πρῶτος ἐκ τῶν πρώτων,
ὑμοῦσι δὲ κονιορτὸς τοὺς πάντας ἐκπυφλώτων,
καὶ τρέχουν δέφρι κι' ἅμαξαι πολλαὶ ἀπὸ ῥυτῆρος
καὶ φθάνουν αἱ ζητωκραυγαὶ τὸν τρίτον οὐρανόν,
ἐνῷ τὸ πλῆθος χειρετᾷ ὁ ὑφιπέτης ἕρως,
ὁ τῶν Ἀρκάδων ἄλλοτε τὰ στέρνα συγκινῶν.

—

Μιᾷ φωνῇ τὸν Ἀρχηγὸν οἱ πάντες χαιρετίζουν,
καὶ κλαῖνε γυναικόπαιδα καὶ ἵπποι χρεμετίζουν,

μαλλιὰ κουβάρια γίνεται τὸ ἕνα κι' ἄλλο φίλον,
ἀκοῦονται γαυγίσματα πατριωτῶν καὶ σκύλων,
καὶ ἰραγουδοῦν οἱ νησιακοὶ ἐλευθερίας σίγχους,
ἐξαίροντες τὴν τελετὴν τὴν τόσον ἐξαισίαν,
ἐνῷ Ζακυναῖοι μερικοὶ πηδοῦν εἰς μανδρωτοίχους
νὰ καμαρώσουν ἀπ' ἐκεῖ τοῦ ἔθνους τὸν Μεσσίαν.

—

Ὁ Στρατηλάτης ἔρχεται, ὁ πλήρης μεγαλείου,
κι' ἐζάρωσαν οἱ μιαροὶ χωρὶς νὰ βγάλουν μόκο,
καὶ δέκα μάτσα φώσφορα ἑνὸς καπνοπωλείου
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα μονάχα 'πῆραν φόκο.

—

Εἰς τὸν Ἡγέτην ἔρχονται ὁ Ράλλης κι' οἱ λοιποὶ
κι' οἱ προεστῶτες τῶν Κρητῶν καὶ ἄλλοι κακετάνοι,
ἐνῷ δὲ λόγον ἀρχινᾷ ὁ ἀρχηγὸς νὰ 'πῇ
ἀπὸ τὰ τόσα φώσφορα ξερόβηχας τὸν πήνει.

—

Ἀκολουθοῦν περιχαρεῖς ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι
καὶ παιανίζ' ἡ μουσικὴ κι' ἀκούεται ντουλί,
καβάλα δὲ κι' ὁ Φασουλῆς 'στὸν ψαρογαϊδαρό του,
ποὺ κατ' αὐτὰς ἀγόρασε γιὰ τάρριωστο μωρό του,
μὲ ὅλα τὰ μουρέλλα του κι' ὁλόμαυρη πανιέρα
σκούζει 'στὸ πλῆθος τῆς πομπῆς «βαρβάτε παραπέρα»,
φωνάζει δὲ κι' ἡ Φασουλῆ καβάλα σὲ πουλάρι:
«βγάλε το' ἀποθαμμένε σας καὶ τσοῦ ἀπεμειναῖρα.»

—

Στὸν οἶκον τέλος ἔφεραν αὐτὸν τὸν λαοσώστην
κι' ἐκ τῶν ἀστέρων καὶ πυρῶν ὁ κόσμος καταυγάζει,

ὁ δὲ Ἡγέτης κάτισχρος προκύπτει 'στὸν ἐξώστην
καὶ λόγον εἶκοσι λεπτῶν 'στοὺς Ἀθηναίους βγάζει.

—

ΔΕΛ.—Μὲ λύπην μου παρατηρῶ καὶ πάλιν ὅπως πρῶτα
πῶς ἐκ τῆς πείνης τῆς πολλῆς βρωμοῦν πολλῶν τὰ [χνῶτα,
ἡ δὲ νησιωτεία, φίλοι μου, γνωστὸν ἐκ πείρας τόσης
πῶς κατεργάζεται πολλὰ καὶ δὴ διαδηλώσεις.
Προλέγω τρύγουν λαίμαργοι τὴν δύστηνον πατρίδα,
χωρὶς νὰ δίδουν κι' ἐμᾶς μικρὰν τινα μερίδα,
καὶ ἀποστρέφει ὁ λαὸς τὸ πρόσωπον μὲ ῥῖκνην
καὶ ἅρατο περιφανῆ ὁ Κοντογούρης νίκην.

—

Ἂν δὲ ὁ εὐγενὴς λαὸς καὶ πάλιν εὐδοκήσῃ
ὁ Ἱπποψυχὴς 'στὸν προσεχῆ ἀγῶνα νὰ νικήσῃ,
τότε βαθὺς ἀναίγεται εἰς τὸν Τρικούπην τάφος,
ἡμεῖς δὲ πᾶσαν συνδρομὴν θὰ δώσωμεν 'στὴν Κρήτην,
καὶ τὸ σαθρὸν θὰ σώσωμεν τῆς πολιτείας σκάφος,
πυξίδα μόνην ἔχοντες τοῦ Κατσανδρῆ τὴν μύτην.

—

Ἂν δέ, πολῖται, τῆς λεπτῆς καρδίας μας τὰ βάθη
δὲν θέλουν νὰ συγκινηθοῦν 'στῶν ἀδελφῶν τὰ πάθη,
τὸ λέγω τώρα καὶ εἰς σᾶς μὲ τὴν ψυχήν μου ὅλην,
καθὼς τὸ εἶπα φανερὰ καὶ 'στῶν Πατρῶν τὴν πόλιν,
πῶς θὰ τὰ παρακαφίξωμεν νὰ ἐνθουσιασθοῦν
κι' ἐκ νέου οἱ Ἀρκάδες μας τὸ ξίφος θὰ ζωσθοῦν.

—

παντοῦ ἐπαίνων ἔτυχα κι' ὑποδοχῆς μεγάλης,
μ' ἐξέθεσε 'στὴν Ἐκθεση καὶ ὁ Παντιᾶς ὁ Ράλλης,
κι' ἐκεῖ γνωστὴ βασίλισσα δὲν ξεύρω ποίων νήσων,
πρὸ τῆς ὁποίας ἔκλινα τὸ γόνυ ταπεινῶς,
ἰδοῦσα κι' ἐκτιμήσασα τὸν ἐν τοῖς πρώτοις ἴσον,
τῆς δοπρης φαβορίτας μου ἠράσθη ἐμμανῶς.
Κι' ἤθελε σώνει καὶ καλὰ μαζί της νὰ μὲ πάρῃ,
ἀλλὰ ἐγὼ ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔπερνα χαμπάρι.

—

Καὶ τώρα πάλιν ἔρχομαι μὲ χεῖρα στιβαρὰν
τὰ ἔργα τοῦ παμβδελυροῦ Τρικούπη ν' ἀνατρίψω,
νὰ θραύσω τὴν φαυλότητα καὶ τὴν δαφνοράν,
καὶ τὴν λευκήν μου κεφαλὴν μὲ λάχανα νὰ στέψω.

—

(Ἐνῷ τοιαῦτα ἔλεγεν ἐν οὐσηρᾷ φωνῇ
κι' ἡ ρητορεία ἔτρεχε τοῦ ἐν τοῖς πρώτοις ἴσου,
ὁ φλογερὸς Ἐγκέλαδος ταράττει καὶ δονεῖ
τὸ ἔδαφος τῆς Στερεᾶς καὶ τῆς Πελοποννήσου,
μὰ σείονται βαρύβρομοι κι' αἱ νῆσοι τῶν Κυκλάδων
καὶ πᾶσα Ἤπειρος καὶ γῆ κι' ὁ πόντος ὁ κελάδων,
καὶ μυκηθμοὶ ἀκούονται ὑπόκωφοι καὶ βόγγοι
καὶ θρῆνος γίνεται πολὺς εἰς ἕνα κι' ἄλλον τόπον,
ἀλλ' αἴφνης συγκλονίζεται κι' αὐτὸ τὸ Μεσολόγγι,
καὶ τοῦτο κρίνεται κακὸν ὑπὸ εἰωνοσκόπων.)

—

ΔΕΛ.—Μὴ φοβηθῆτε τὸν σεισμόν ... παρακαλῶ σιγή....
Ὅταν ἐγὼ δημηγορῶ, σαλεύει ὅλ' ἡ γῆ.

—

(Καὶ ἄλλος γίνεται σεισμὸς καὶ νέο ξαφνικὸ
καὶ πέφτουν κάμποσα γιαπιὰ εἰς τὸ Αἰτωλικό.)

—

ΔΕΛ.—Τοῦ ὑπουργείου τάχιστα θὰ ἔχωμεν κηδείαν,
καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς ἰωδίην τὴν καρδίαν
ὑπὲρ τῶν δούλων ἀδελφῶν καθόλου νὰ μὴ πάλῃ
καὶ θὰ κατέλθωμεν ταχεῖς ἐν τῇ ἐνδόξῳ πάλῃ.

—

(Καὶ τρίτος γίνεται σεισμὸς καὶ πέφτουν δυὸ ἀχούρια
καὶ 'στὸ Ἀγρίνι δώδεκα πλακώνονται γαϊδούρια.)

—

ΔΕΛ.—Παντοῦ, ὡς βλέπω, θύελλα σφοδρὰ ἐπαπειλεῖται
καὶ νὰ μᾶς βοηθήσετε 'στὸ ἔργον, συμπολῖται.

—

(Ναί, ναί. θὰ βοηθήσωμεν, φωναζουν μ' ἕνα στόμα,
κι' ἰδοὺ καὶ τέταρτος σεισμὸς σφοδρότερος ἀκόμα,
καὶ φαίνεται Ἡφαίστειον 'στὸν Ἄστακὸ ἐκεῖ
κι' ἀπὸ τὴ θάλασσα πετοῦν χταπόδια κι' ἀστακοί.)

—

ΔΕΛ.—Κι' ὅταν ἡμεῖς κατέλθωμεν ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν,
τὰ θλιβερά σας πρόσωπα φαιδρὰ θὰ εἶναι κι' ἥμερα,
δὲν θὰ σᾶς ἔλωμεν ἀγρὸς μὲ ἕφιν ἀπαισίαν
καὶ τόσον μελαγχολικούς, καθὼς σᾶς βλέπω σήμερα.

—

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ ὁ λαὸς πηδῶν ζητωκραυγάζει,
πολλοὶ δὲ εἰς τὸ Ἅγιον συνῴδευσαν τὸν ἄνδρα,
καὶ λόγον πρὸς τοὺς Αἰγιεῖς μᾶς πεντάρας βγάζει
κάὶ γίνεται σεισμὸς κι' ἐκεῖ καὶ πέφτει μία μάνδρα.

—

(Κατόπιν εἰς τὴν Κόρινθον ἐκ τοῦ Αἰγίου φθάνει
κι' ὅ,τ' εἶπε εἰς τὸ Αἴγιον τὸ ἐπαναλαμβάνει,
τὸν δὲ Ἡγέτην προσφωνεῖ εἰς Διληγιάννης ἅλλος,
τοῦ Θεοδωράκη συγγενὴς καὶ Δήμαρχος μεγάλος,
κι' ἡ Κόρινθος ἡ ἀφνειὰ σηκώνεται 'στὸ πόδι
καὶ γίνεται κι' ἐκεῖ σεισμὸς καὶ χάνετ' ἕνα βῶδι.

—

Κατόπιν εἰς τὰ Μέγαρα ἐν τῆς Κορίνθου φθάνει
καὶ λόγον πρὸς τοὺς Μεγαρεῖς μιᾶς δεκάρας βγάνει,
τῶν δὲ Μεγάρων ὁ λαὸς κτυπᾷ τὰ παλαμάκια
καὶ ῥήτορες τὸν προσφωνοῦν μὲ ἄσπρα κοντοβράκια,
ἀλλ' ἔξαφνα σεισμὸς δονεῖ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς
καὶ δέκα κάρα χάνονται μὲ τοὺς καραγωγεῖς.

—

Στὴν Ἐλευσῖνα ἔπειτα πετᾷ ἐκ τῶν Μεγάρων
καὶ βγάζει λόγον τέταρτον λεπτῶν δεκατεσσάρων,
εἰς τοῦτον δὲ καὶ μερικὰ περὶ Κρητῶν προσθέτει,
ἀμέσως δὲ τοῦ ἀπαντᾷ μ' εὐφράδειαν μεγάλην
Ρεντούμης ὁ ρητορικὲς μὲ τὸν Χατζημιλέτη,
κι' ἐκεῖνος 'στὴν ἀπάντησιν ἀνταπαντᾷ καὶ πάλιν.
Πλὴν μέγα θαῦμα ἔγινε γιὰ νὰ χαρῇ τὸ κόμμα.....
μόλις ἐκεῖ 'στὸ ἄγονον τῆς Ἐλευσῖνος χῶμα
ἐπάτησε τοῦ ἀρχηγοῦ τὸ τυχερὸ ποδάρι
'στὴν Ἐλευσῖνα ἔξαφνα ἐφύτρωσε σιτάρι.

—

Ἐξ Ἐλευσῖνος ἔρχεται εἰς τὰς ἰοστεφάνους
νὰ κεραυνώσῃ τοὺς δειλοὺς προδότας καὶ τοὺς νάνους.
Ἰδοὺ πολλῶν συντεχνιῶν σημαῖαι γαλανοί,
ἀλλὰ ἰδοὺ καὶ τῶν Κρητῶν σημαῖαι μελανοί,
καὶ ἔλη τῶν λιποδυτῶν ἡ εὐπρεπὴς σωρεία
καὶ παραμάννας μὲ μωρὰ καὶ τζόγη μαγγαρία,
καὶ φάλαγγες Παυσανιῶν καὶ ναυτικῶν χορεῖαι
καὶ πατριῶται ἀληθεῖς μὲ ὄψεις ἐξυμένας,
καὶ ἄλλο πλῆθος σύμμικτον καὶ ἀσχετὰ κυρίαι,
κοιλίας περιφέρουσαι πολὺ ἐξογκωμένας.

—

Ἐφ' ἁμαξῶν προσέρχονται κι' ἐν σοβαρᾷ σιγῇ
οἱ προὔχοντες τοῦ κόμματος καὶ ἄλλ' ὑπαρχηγοί,
τοῦ παντοπέρου Θαδδαῖ γενναῖοι σωτῆρες,
ὁ Ράλλης, ὁ Ζυγομαλᾶς, καὶ οἱ λοιποὶ σωτῆρες,
ἐν τούτοις καὶ ὁ Κατσανδρῆς, πενῶν διὰ τὴν Κρήτην,
πενθοῦσαν περιέφερε τὴν δίκαννόν του μύτην.

—

Οἱ πάντες σπεύδουν 'στὸν Σταθμὸν μὲ βῆμα κατεπείγον
Λεβίδης δὲ ὁ Νικολῆς ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς
μοιράζει τάπητα τοῦ 'στὸ πλῆθος τῶν προσφύγων
κι' οἰκονομεῖται οὕτω πως ὁ κάθε φουκαρᾶς.

Ὁ Στρατηλάτης ἔρχεται ... τραβᾶτε παραπέρα ...
μπάμ! μπούμ! ρουκέταις, φῶσφορα καὶ σμπάρα 'στὸν ἀέρα.
Ὁ Στρατηλάτης ἔρχεται, ὁ πρῶτος ἐκ τῶν πρώτων,
ὑψοῦται δὲ κονιορτὸς τοὺς πάντας ἐκτυφλώττων,
καὶ τρέχουν δίφροι κι' ἅμαξαι πολλαὶ ἀπὸ ῥυτῆρος
καὶ φθάνουν αἱ ζητωκραυγαὶ τὸν τρίτον οὐρανόν,
ἐνῷ τὸ πλῆθος χαιρετᾷ ὁ ὑβριστὴς ἥρως,
ὁ τῶν Ἀρχάδων ἅλλοτε τὰ στέρνα συγκινῶν.

—

Μιᾷ φωνῇ τὸν Ἀρχηγὸν οἱ πάντες χαιρετίζουν,
καὶ κλαῖνε γυναικόπαιδα καὶ ἵπποι χρεμετίζουν,

μαλλιὰ κουβάρια γίνεται τὸ ἕνα κι' ἄλλο φύλον,
ἀκούονται γαυγίσματα πατριωτῶν καὶ σκύλων,
καὶ τραγουδοῦν οἱ νησιῶται ἐλευθερίας ἀίσχος,
ἐξαίροντες τὴν τελευτὴν τὴν τόσον ἐξαισίαν,
ἐνῷ Ζακχαῖοι μερικοὶ πηδοῦν εἰς μανδροτοίχους
νὰ καμαρώσουν ἀπ' ἐκεῖ τοῦ ἔθνους τὸν Μεσσίαν.

—

Ὁ Στρατηλάτης ἔρχεται, ὁ πλήρης μεγαλείου,
κι' ἐζάρωσαν οἱ μιαροὶ χωρὶς νὰ βγάλουν μέκο,
καὶ δέκα μάτσα φώσφορα ἑνὸς καπνοπωλείου
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα μονάχα 'πῆραν φόκο.

—

Εἰς τὸν Ἡγέτην ἔρχονται ὁ Ράλλης κι' οἱ λοιποὶ
κι' οἱ προεστῶτες τῶν Κρητῶν καὶ ἄλλοι κακετάνοι,
ἐνῷ δὲ λόγον ἀρχιᾷ ὁ ἀρχηγὸς νὰ 'πῇ
ἀπὸ τὰ τόσα φώσφορα ξερόδηχας τὸν πιάνει.

Ἀκολουθοῦν περιχαρεῖς ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι
καὶ παιανίζ' ἡ μουσικὴ κι' ἀκούεται ντασοῦλι,
καὶ βάλλα δὲ κι' ὁ Φασουλῆς 'στὸν ψοφεγαῖδαρό του,
ποὺ κατ' αὐτὰς ἀγόρασε γιὰ ταρρωστο μωρό του,
μὲ ὅλα τὰ μουρέλλα του κι' ἁλμαυρη παντιέρα
σκούζει 'στὸ πλῆθος τῆς παμπῆς «βαρδᾶτε παραπέρα»,
φωνάζει δὲ κι' ἡ Φασουλὴ καβάλα σὲ πουλάρι:
«βγάλε το' ἀπεθαμμένε σας καὶ τσεῖ ἀπεμεινάρει.»

—

Στὸν οἶκον τέλος ἔφεραν αὐτὸν τὸν λαοσώστην
κι' ἐκ τῶν ἀστέρων καὶ πυρῶν ὁ κόσμος καταιγάζει,
ὁ δὲ Ἡγέτης κάτωχρος προκύπτει 'στὸν ἐξώστην
καὶ λόγον εἶκοσι λεπτῶν 'στοὺς Ἀθηναίους βγάζει.

—

ΔΕΛ.—Μὲ λύπην μου παρατηρῶ καὶ πάλιν ὅπως πρῶτα
πῶς ἐκ τῆς πείνης τῆς πολλῆς βρωμοῦν πολλῶν τὰ [χνώτα,
ἡ δὲ νησιωτεία, φίλοι μου, γνωστὸν ἐκ πείρας τόσης
πῶς κατεργάζεται πολλὰ καὶ δὴ διεξοδικῶς.
Προδότας τρώγουν λαμπρυγιὰ τὴν δύστηνον πατρίδα,
χωρὶς νὰ δίδουν κι' εἰς ἡμᾶς μικρὰν τινα μερίδα,
καὶ ἀποστρέφει ὁ λαὸς τὸ πρόσωπον μὲ φρίκην
καὶ ἤρατο περιφρονῆ ὁ Κοντογούρης νίκην.

—

Ἂν δὲ ὁ εὐγενὴς λαὸς καὶ πάλιν εὐδοκήσῃ
ὁ Μπουμπουλίνης 'στὸν προσεχῆ ἀγῶνα νὰ νικήσῃ,
τότε βαθὺς ἀνείγεται εἰς τὸν Τρικούπην τάφος,
ἡμεῖς δὲ πᾶσαν συνδρομὴν θὰ δώσωμεν 'στὴν Κρήτην,
καὶ τὸ σαθρὸν θὰ σώσωμεν τῆς πολιτείας σκάφος,
πυξίδα μόνην ἔχοντες τοῦ Κατσανδρῆ τὴν μύτην.

—

Ἂν δέ, πολῖται, τῆς λεπτῆς καρδίας μας τὰ βάθη
δὲν θέλουν νὰ συγκινηθοῦν 'στῶν ἀδελφῶν τὰ πάθη,
τὸ λέγω τώρα καὶ εἰς σᾶς μὲ τὴν ψυχήν μου ὅλην,
καθὼς τὰ εἶπα φανερὰ καὶ 'στῶν Πατρῶν τὴν πάλιν,
πῶς θὰ τὰ παρασφίξωμεν νὰ ἐνθουσιασθοῦν
κι' ἐκ νέου οἱ Ἀρκάδες μας τὸ ἔῤῥος θὰ ζωσθοῦν.

—

(Ἐνῶ τοιαῦτα ἐμιλεῖ, χωρὶς νὰ πιῇ σουμάδα,
μὲ τόνον ἀρειμάνιον, πολεμικὸν κι' ἀργίλον,
καὶ ἄλλος γίνεται 'σεισμὸς καθ' ὅλην τὴν 'Ελλάδα
καὶ κομματιάζονται πτερὰ πολλῶν ἀνεμομύλων.)

—

ΑΜΑ.—Κι' ἂν τόχῃ ὡς 'στὸ κόκκαλο νὰ φθάσῃ τὸ μαχαίρι,
προθύμως θ' ἀποκόψωμεν καὶ τὸ δεξί μας χέρι,
διότι ὡς γνωρίζετε, γενναῖοι 'Αθηρῖται,
ὡς πρὸ πολλοῦ ἀποκοπὲν τὸ ἄλλο θεωρεῖται.
Τοιοῦτον μέχρι σήμερον τὸ πρόγραμμά μας ἦτον
καὶ φοβισμένη πάντοτε μὲ εἶδε ἡ Εὐρώπη,
κι' οὐδὲ στιγμὴν δὲν ἔπαυσα τὸν πόλεμον κηρύττων,
ἂν καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ ἐκ ῥίζης ἀπεκόπη.

—

(Ἀκούσατε! 'Ακούσατε!... φωνάζουν μερικοὶ
κι' ἐνθουσιάζει τὸν λαὸν πολέμου μουσική.)

—

ΑΕΛ.—Ἐν τούτοις ἐπιλέγομεν πῶς ἀπὸ τῆς Κερκύρας
μέχρις αὐτοῦ τοῦ Ἄστεος τῶν φίλων 'Αθηνῶν
οἱ πάντες τεῦς ὑποψηκοὺς ἐχθαίρουν ὀλετῆρας
καὶ ῥίπτουν ἐναντίον των ραγδαῖον κεραυνόν.
Ἂν δὲ μαυρίσῃ καὶ τὸν Γκιῶν ἡ νῆσος τῶν Τηνίων
καὶ νέαν νίκην ἄρωμεν ἐκ τῶν πολὺ σπανίων,
βαθαίως τότε θάπτεται τὸν προδοτῶν τὸ σμῆνος
καὶ μεθ' ἡμῶν συντάσσεται ἡ Κέρκυρα κι' ἡ Τῆνος.

—

Ἂν δὲ ὑπῆρχεν ἀληθῶς κοινότης αἰσθημάτων,
τὸ ζήτημα τὸ Κρητικὸν θὰ ἦτον ἄλλως πῶς,
ἡ Πόλη θὰ εἰσήκουε τοσούτων αἰτημάτων
καὶ θὰ ἐξεπληρώνετο τῆς Κρήτης ὁ σκοπός.
Πλὴν τώρα συσσωρεύοντες πυκνὰ καὶ μαῦρα νέφη
κι' οὐδεὶς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν πεποίθησιν δὲν τρέφει,
καὶ διὰ τοῦτο βλέπετε τοὺς Μαραθωνομάχους
νὰ τρέχουν ἀπ' ὀπίσω μου μὲ νηστικοὺς στομάχους.

—

Ἂν δὲν καταλαμβάνετε τί λέγω, συμπολῖται,
μὴ μ' ἐρωτᾶτε παντελῶς, διότι μ' ἐνοχλεῖτε.
Ἀκαταλήπτως ἂν λαλῶ καὶ διπλωματικῶς,
τοιουτοτρόπως ὁμιλεῖ καθεὶς πολιτικός.

—

Πρὸ τῆς παρούσης θέσεως καρηβαρῶ καὶ φρίττω
καὶ ὁλολύζω καὶ θρηνῶ καὶ εἰμ' ἐν ἀγωνίᾳ....
καὶ νῦν ἂς ἀνακράξωμεν «τὸ ἔθνος ὅλον ζήτω,
ἡ Κρήτη, τὸ Βυζάντιον, καὶ ἡ Μακεδονία.»

—

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ 'Αρχηγὲς μὲ δύσνομα πνευμόνων
κι' ἀμέσως ἐταράχθησαν οἱ τάφοι τῶν προγόνων,
καὶ ὅλη τὴν 'Αγιὰ Σοφιὰ ἐκλόνισε σεισμὸς
καὶ τὸ Σαράγι τοῦ Χαμὶτ τὸ ἔπιασε σπασμός,
ὁ δὲ λαὸς τὸν ἔβλεπε μὲ μάτια διαρυσμένα
καὶ λόγον τοῦ ἐφώναζε νὰ βγάλῃ ἄλλον ἕνα.

—

(Ἐνῶ δὲ τὸ ἐλεύθερον καὶ σκλαβωμένον γένος
εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπῆγαινε πηλάλα,
ἐντὸς τοῦ πλήθους προχωρεῖ κι' ὁ Φασουλῆς μὲ σθένος,
καὶ τὸν 'Ηγέτην προσφωνεῖ 'στὸν γάϊδαρο καθέλα.

—

ΦΑΣ.—'Ως εὖ παρέστης, 'Αρχηγὲ καὶ πρῶτε λοχαγέ...
σὲ προσφωνεῖ καὶ δι' ἐμοῦ τῶν 'Αθηνῶν ἡ πόλις...
ὁ οἰκ Τρικούπης ἄπλωσε 'στὸν ἦλιο τραχανᾶ,
καὶ ὅλα μας κατήντησαν ἐξώλης καὶ προώλης.

—

Σὺ ῥητορεύεις, 'Αρχηγέ, καὶ τὰ ἐβάψη βρέμουν
καὶ συμμαχίαι τετραπλαῖ καὶ ὀκταπλαῖ σὲ τρέμουν,
τοὺς δὲ ἀνάνδρους καὶ δειλοὺς μὲ θάρρος ἐξοπλίζεις
καὶ τὴν 'Ελλάδα ξυγκυκᾷς καὶ τὴν ξυγογυλίζεις.

—

'Εσὺ καὶ πάλιν, 'Αρχηγέ, παρηγορίαν ἔδωσε
καὶ ἄστραψε καὶ βρόντησε καὶ τὴν 'Ελλάδα σῶσε,
καὶ ἄλλαξέ μας ὅπως πρὶν Χριστὸν καὶ Πανάγιαν
μ' ἐπιστρατείας, μὲ φωνάς, μὲ λαχανοφαγίαν.

—

(Βέλλει ὀξὺν ὀγκανισμὸν τοῦ ῥήτορος ἡ ὄνος
καὶ γίνεται ὀξύτερος τοῦ Φασουλῆ ὁ τόνος.)

—

ΦΑΣ.—'Επίτρεψον καὶ εἰς ἐμέ, ὦ ναφαὶ μεγάλη,
εἰς τὴν ψυχράν καρδίαν μου κι' ἐγὼ νὰ ἐπιτρέψω
'στῶν βοῦλων τὰ παθήματα ὀλίγον τι νὰ πάλλῃ
καὶ μὲ κυπαρισσόμηλα τὴν κάμην μου νὰ στάψω.
Ἂν ἐμως ἡ καρδία μου σταθῇ ψυχρὰ καὶ στείρα
καὶ τόσας μαύρας συμφορὰς κωτάζει ἐν ἀνέσει,
ἐγὼ εἰς σὲ τὴν παραιτῶ, τὴν θαυμαστὴν σωτῆρα,
καὶ κτύπα τὴν ἀλύπητα ὡς ὅτου νὰ πονέσῃ.

—

Σὺ ὁ ἐτάζων τοὺς νεφροὺς ἀνθρώπων καὶ καρδίας,
ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ζῇ μὲ διαρκεῖς εὐδίας,
σὺ ἐμβαλὸν εἰς ὅλους μας πολεμικὰ δαιμόνια,
κι' ἐπίτρεψον. ὦ 'Αρχηγέ, εἰς ἀναισθήτους τόσους
καρδιακὰ νοσήματα νὰ πάθουν μακροχρόνια
κι' ὀξεῖαν φυματίωσιν καὶ ἀνιάτους νόσους.

(Ἀφίνει αἴφνης δεύτερον ὀγκανισμὸν ἡ ὄνος
καὶ φθάνει 'στὴν διαπασῶν τοῦ Φασουλῆ ὁ τόνος.)

—

ΦΑΣ.—Ναί, ἄνερ λαοπρόβλητε, σορὲ καρδιογνῶστα,
ἐπίτρεψον, καὶ εἰς ἐμὲ κι' εἰς κάθε τρελλὸ-Κώστα
νὰ ὀγκανίζῃ θούρια καὶ πατριωτισμὸν
κι' εἰς ἔξαψιν νὰ ἔρχεται καὶ εἰς παροξυσμόν.

—

Ναί, 'Αρχηγέ... ἀγέρωχος πρὸ τῶν τυράννων στέθι...
πετσόκοψε τὰς κέρας των καὶ θὲς ἐπὶ πινάκων,
κι' ἂς ἀλαλάζουν γύρω σου τὰ μανιῶδη πλήθη
ῥητόρων, ἁσματοκαμπτῶν, μετεωροφενάκων.

—

(Τοιαῦτα πρὸς τὸν ἀρχηγὸν ὁ ῥήτωρ προσφωνεῖ,
ὁπόταν ἕβδομος σεισμὸς τὸ ἕβαρος δονεῖ,
καὶ ἡ γαϊδάρα πηλαλεῖ σὰν νὰ τῆς ἔχουν νέφτι
κι' ἀνάσκελα ὁ Φασουλῆς μὲ τὰ μωρά του πέφτει,
καὶ τοῦ Κουτρούλη γίνεται τὸ πανηγύρι τότε
καὶ φεύγουν μὲ τὰ τέσσερα κι' οἱ ἄλλοι πατριῶται.
Τοιούτων ἔτυχε τιμῶν 'Ηγέτης ὁ πολύς,
κι' ἀφοῦ παρ' ὅλων ἤκουσε καὶ εἶπε τὰ εἰκότα,
'στὴν αἴθουσάν του δέχεται γνωρίμους προσφιλεῖς
μὲ τὸ καπέλο τὸ στακτὶ καὶ μὲ τὴν ριδιγκότα.)

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,	Ἕτος χίλια ὀκτακόσια κ' ὀγδοήκοντα ἑνέα,
κι' ἔβρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.	καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.
Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα δαίμονα μέρη — δικαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἂν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.	'Αλλ' ἐδῶ συνδρομητοί — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
Συνδρομητὰς θὰ δίχνωμαι — διότι τοὺς διάφορα,	κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κοπῇς — δὲν πιρνοῦν συνδρομητήν.
μοναχὰ 'στὰς 'Επαρχίας — καὶ 'στὸ 'Εξωτερικόν,	Κι' οὐδὲ θἄλω πταφείρι — μὲ κανένα καλοχέρη.
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ 'Κληνικόν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,	Μὰς 'στῶν φίλων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.
Ἕκτη κι' εἰκοστὴ Αὐγούστου,	Πεῦντος ὁμακόσα ἑξῆντα τρία,
ἐποχὴ τοῦ νέου μούστου.	ὁ Στρατηλάτης πάλι 'στὰ κρῦα.

Ψάλλουν οἱ Τρικουπικοὶ
ἐν χορῷ καὶ μουσικῇ.

—

Κάτω 'στῆς Τήνου τὰ χωριὰ
—φᾶτε καὶ στρῶστε το βαρειά.—
καὶ 'στὰ πέντε βιλαέτια,
—ἔξω τώρα τὰ σεκλέτια.—

—

Βγάζουν τὸν Γκιῶνη βουλευτὴ
—χαρὰ 'στὴ δόξα μας αὐτή!—
καὶ ἀνάβουν τόσαις τράκες
κι' ὅλαις ἡ φουφοῦ λὰ βράκες.

—

Δὲν τέλεγ' ἕνας πῶς 'μπορεῖ
—κλάψε, καϋμένε Θοδωρῆ.—
τέτοια ἐκλογὴ νὰ πάρῃ
ἕνα Τηνιακὸ ζαγάρι.

—

Ποιὸς εἶδε πράσινο δενδρὶ
—κλάψε, καϋμένε Κατσανδρῆ!—
νάναι μὲ γαλάζια φύλλα...
τί ἀνέλπιστη μαυρίλα!

—

Καὶ 'στὴν κορφὴ μαλάμματα,
—ἀρχίσετε τὰ κλάμματα—
καὶ 'στὴ ῥίζα κρύα βρύσι...
πόσων μάτι θὰ μαυρίσῃ!

—

Πάει τὸ νάζι τὸ πολύ.
κλάψε, Λεβίδη Νικολῆ,
καὶ σχίσε ταπωφόρια σου
ἀπὸ τὴ στενοχώρια σου.

—

Φᾶτε καὶ πιῆτε... τραλαλά...
κλάψε, φτωχὲ Ζυγομαλᾶ,
μὰ καὶ σύ, καϋμένε Ράλλη,
ποδχεις τὸ ξανθὸ κεφάλι.

—

'Εβίβα, Γκιώνη... πιὲς κρασί...
πῶς θἄβγῃς βουλευτὴς καὶ σύ
οὔτε τῶδες 'στὸ νειρό σου
κι' ὅλο κάνεις τὸ σταυρό σου.

—

Νάναι ὁ Πρόεδρος καλὰ
κι' αὐτὸς θὰ φέρῃ—τραλαλά—
κάθε καλὸ ἐπίγειο
καὶ ἄλλο 'Ισοζύγιο.

Σκηνὴ μοναδικὴ
καὶ μᾶλλον τραγική.

(Ἐντὸς ἑνὸς κοιτῶνος
ὁ Δεληγιάννης μόνος.)

ΔΕΛ.-Ἐνίκησα... τετέλεσται... δὲν μένει πλέον ἄλλο...
σ' ἕνα παπoῦται καὶ τὰ βρὸ ποδάρια του θὰ βάλω.
Ἴδού!.. διὰ τοῦ Μπούμπουλη καὶ ἄλλην νίκην βρέπω
καὶ τότε ἀποθέωσις πολὺ ἐνδοξοτέρα...
τὰ πάντα πλέον ῥόδινα καὶ φωτεινὰ τὰ βλέπω
κι' ὑψόνομαι μετέωρος εἰς κυανοῦν αἰθέρα.

Ἐμπρὸς τὰ βαρβαρόφωνα, ἐμπρὸς ἡ μουσική,
οἱ προσφιλεῖς ἡμέτεροι καθὼς κι' οἱ Κρητικοί.
Αἱ γλῶσσαι βλιῶν ἂς φανοῦν γελῶσαι καὶ ἀκμαῖαι,
ἂς κυματίσουν γαλαναὶ καὶ μελαναὶ σημαῖαι,
ἀνάψετε βεγγαλικὰ καὶ φῶτα καὶ βαυλοὺς
καὶ ταμπουράδες παίξετε καὶ λύρας καὶ αὐλούς.
Ἐγὼ ἀπὸ τοῦ ὕψους μου γελῶ καὶ καμαρόνω
καὶ νῦν διὰ τοῦ Μπούμπουλη τὴν νίκην συμπληρόνω.

Ὢ! θὰ νικήσῃ βέβαια.. κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει...
στεφανωμένον νικητὴν τὸν ἐκλεκτόν μου βλέπω...
καὶ ὅμως ἡ καρδία μου ἀγωνιᾷ καὶ πάλλει,
χωρὶς ἐγὼ παντάπασιν νὰ τῆς τὸ ἐπιτρέπω.

Παῦσε, καρδία, τοὺς παλμούς... δὲν θέλω νὰ κινῆσαι...
περὶ τῆς νίκης ἄραγε βεβαία μὴ δὲν εἶσαι;
Ἐντὸς μικροῦ ὁ Μπούμπουλης ἀστράπτει καὶ βροντᾷ...

(Ἡ πάλλουσα καρδία του ποσῶς δὲν ἀπαντᾷ.)

ΔΕΛ.-Καρδία, παῦσε τοὺς παλμούς... ἐγὼ σοῦ τὸ προστάζω...
περὶ τῆς νίκης παντελῶς δὲν θέλω νὰ διστάζω.

(Ἡ πάλλουσα καρδία του δὲν ἀπαντᾷ καὶ πάλιν
καὶ τότε ὁ Θεόδωρος μὲ δύναμιν μεγάλην
σφριγῶσαν κι' αἱμοστάζουσαν ἐξέλλιως τὴν ἁρπάζει
κι' ἀπὸ τὸ στῆθος τὴν πετᾷ κι' ἀντίκρυ του τὴν βάζει.)

ΔΕΛ.-Ὢ σὺ καρδία τρυφερὰ κι' ἀγωνιῶσα λάλει...
μήπως οἱ τόσοι σου παλμοὶ κακὰ σημεῖα εἶναι;
μὴ τάχατε ὁ Μπούμπουλης τὸν Γκιὼν δὲν καταβάλῃ
καὶ ἄλλαι ἀπροσδόκητοι μὲ χαρτεροῦν ὀδύναι;

(Πηδᾷ ἡ βόλια του καρδιὰ χωρὶς νὰ τοῦ 'μιλᾷ.)

ΔΕΛ.-Ὢ ἀπειθὴς καρδία μου μ' ἐθύμωσες πολύ...
εἰπέ μου τώρα διατί δὲν σὲ χωρεῖ ὁ τόπος;
ὁμίλησε, παρακαλῶ, κι' αὐτὲς δὲν εἶναι τρόπος.

(Ἁρπάζει τὴν καρδίαν του καὶ τοὺς παλμοὺς μετρᾷ
κι' αὐτὴ ἀπὸ τὰ χέρια του σὰν χέλι τοῦ γλιστρᾷ.)

ΔΕΛ.-Ποῦ φεύγεις, ὦ καρδία μου;.. μὴ μέ ἀφίνῃς, στάσου...
ἐξάπτεσαι, ἀλλοφρονεῖς, δὲν εἶσαι 'στὰ σωστά σου.

(Τὴν κυνηγᾷ ὁ Ἀρχηγὸς μὲ βήματα μεγάλα
κι' αὐτὴ τοῦ φεύγει καὶ πηδᾷ σὰν λαστιχένια μπάλα,
κι' ἐνῷ κοντά της κάθιδρως ὁ Θεοδωράκης φθάνει
ἐκείνη τρέχει μακρυὰ καὶ γκὲλ μπουρντὰ τοῦ κάνει.)

ΔΕΛ.-Ἔλα ὀπίσω... γύρισε 'στὸ πονεμένον στῆθος.

(Εἰσέρχεται μαινόμενον ἐξ ἡμετέρων πλῆθος
καὶ σπεύδει μετὰ σημαιῶν 'στοῦ ἔθνους τὸν σωτῆρα
καὶ ὅλοι τραγουδοῦν μαζὶ μὲ ταμπουρᾶ καὶ λύρα.)

Κυπαρισσένιο μου κορμὶ καὶ ἄσπρη μου μπαρμπέτα,
ἂς γίνουν ὅλα θάλασσα καὶ βιόλι' ἐπικρέ τα.

Στακτὶ καπέλο φόρεσε καὶ μαύρη ρεδιγκότα
καὶ 'στὸ μπαλκόνι πρόβαλε νὰ 'βῇς χαρὰς καὶ φῶτα.

'Στὸ παραθύρι πρόβαλε, ὦ Ἀρχηγὲ μεγάλε,
καὶ εἰς τοὺς ἡμετέρους σου σαράντα λόγους βγάλε.

Ἦλθε ἡ ὥρα ἡ χρυσῆ... κυρά μου, ἔχε ἔχε!..
ποῦ θὰ γεμίσῃ μερικῶν τὸ νηστικὸ στομάχι.

Ποῦοι δεδίμ... ὁ Μπούμπουλης πλακόνει ἀπ' τὴ Σόρα
κι' ἂς πᾶμε νὰ τὸν ψέλωμε μὲ ταμπουρᾶ καὶ λύρα.

(Καὶ ὁ Λεβίδης ἔρχεται μὲ τάλλο τὸ ἀσκέρι
καὶ ἀποφόρια του βαστᾷ εἰς ἕνα κι' ἄλλο χέρι.)

ΑΕΒ.-Νὰ τὰ μοιράσω, Ἀρχηγέ;
ΔΕΛ.- Νὰ τὰ μοιράσῃς ὅλα.

(Οἱ πατριῶται ῥίχνονται 'στὰ ροῦχα τοῦ Νικόλα.
Ἐν τούτοις ὅμως ἔρχονται μετὰ βοῆς καὶ ζάλης
ὁ φλογερὸς Ζυγομαλᾶς, ὁ Κατσανδρῆς κι' ὁ Ράλλης.)

ΖΓΓ.-Ν' ἀνάψωμεν τὰ φώσφορα;
ΔΕΛ.- Ἀνάψετέ τα ὅλα
καὶ ἂς μαυρίσουν μὲ καπνὸν τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι.
ΡΑΔ.-Ἐμπρὸς ἡ διαδήλωσις...
ΚΑΤ.- Βκρεῖτε τὰ νταούλια.
ΑΕΒ.-Ἐνίκησαν τὰ λάχανα καὶ τὰ κοκκινογούλια.

(Ἐνῷ ἀρχίζει θόελλα καὶ τελετὴ μεγάλη
καὶ ἀλαλάζει θούρια πυκνὴ μυρμηκιά,
ἰδοὺ τὸ φάντασμα τοῦ Γκιὼν ἀπαίσιον προβάλλει
καθὼς 'στὸν Μάκβεθ φαίνεται τοῦ Βάγκου ἡ σκιά.)

ΔΕΛ.-Ὢ θέαμ' ἀποτρόπαιον... σταθῆτε παραχρῆμα...
σιγήσατε, παρακαλῶ... μὴν κουνηθῆτε βῆμα.
Ὢ! διὰ τοῦτο ἔπαλλε ἡ μαύρη μου καρδία...
ἂς σταματήσῃ πρὸς στιγμὴν ἡ φίλη συνοδεία.
Τίς εἶσαι σὺ ὁ βλέπων με; εἶσαι παππᾶς γιὰ πλάρι;
ὦ! σὲ γνωρίζω, μυσαρὲ καὶ Τηνιακὲ τσαγκάρη.

(Ὁ Γκιὼν γελᾷ 'στὸν Ἀρχηγὸν μὲ γέλωτα σαρδώνιον
καὶ τότε πιὰ τὸν Θοδωρῆ τὸν πιάνει τὸ βαιμόνιον.)

ΔΕΛ.-Πῶς; ἐχεις μοῦτρα καὶ γελᾷς, περίτριμμα τῆς Τήνου;
μακρύμου, φάντασμ'ἀναιδές... κάπνὸς καὶ σκόνη γίνου.

(Ἐνῷ τοιαῦτα ὁμιλεῖ ὁ Ἀρχηγὸς καὶ φρίττει
βάζει ὁ Γκιὼν μιὰ πιθαμὴ 'στὴν σηκωτή του μύτη
καὶ χάνεται σὰν ἀστραπὴ
χωρὶς μιὰ λέξι νὰ τοῦ 'πῇ.)

ΔΕΛ.-Ὢ χρησμοδότις μου ψυχή!... τὸ ἔθνος κατεστράφη,
ἡ Κρήτη δὲ διὰ παντὸς 'στὰ αἵματα ἐτάφη.

(Ὁ Ἀρχηγὸς λιποθυμεῖ 'στὰ χέρια τοῦ Λεβίδη
καὶ ὅλοι τρέχουν γύρω του μ' ἀνθίνερο καὶ ξύδι,
καὶ τότε βρὸ κακὰ πουλιά, βρὸ Γκιώνηδες ἀντάμα,
πετοῦν εἰς τὸ μπαλκόνι του καὶ τραγουδοῦν μὲ κλάμμα.)

Σβύσετε τὰ τόσα φῶτα,
ἂς μὴν παίζουν μουσικαῖς...
τώρα πάλι ὅπως πρῶτα
συμφορὰ καὶ τενεκές.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
τί σᾶς ἤτανε γραφτό...
Θοδωράκη κακομοῖρη,
πῶς τὸ ἔπαθες κι' ἐχύθη.

Λιγερό μου κυπαρίσσι,
σοῦ ἐκόψανε τὴ φόρα...
πιὸ καλὰ εἰς τὸ Παρίσι
νὰ καθόσουν ἴσως τώρα.

Τί γεινάτι καὶ τί πῆκα!..
τί μαυρίλα φοβερή!..
σὲ ἀφήσανε 'στὴ γλῶχα,
Θοδωρῆ, Θοδωρῆ.

Μαύρη πάλι γιὰ τὸ κόμμα
ἐξημέρωσε αὐγή...
δὲν τὸ ἔλεγ' ἕνα στόμα
πῶς ὁ Γκιὼν ποτὲ θὰ ἔβγῃ.

Ἕνας Τηνιακὸς τσαγκάρης
'στὸ ρουθοῦνι σου νὰ 'μπῇ;...

πόση λύπη θὰ τὴν πάρῃς
μὲς 'στὴν τόση σου πομπή !

—

Βουλευτὴς ποτὲ νὰ ἔβγῃ
δὲν τὸ 'πίστευε κανείς,
κι' ἡ καρδιά σου τώρα φεύγει
κι' ἀλαλάζεις καὶ πονεῖς.

—

Ὦ κακὴ καὶ μαύρη μοῖρα!
ὦ μεγάλο ξαφνικό!...
διαβήλωσις 'στὴ Σύρα
γιὰ τὸν Γκιῶν τὸν Τηνιακό.

—

Γιὰ τὸν Μπούμπουλή σου τζίφος...
πηλαλοῦν 'στὴν Βαφειαδάκη...
ἑκατὸ δραχμαὶς ἡ ψῆφος,
δὲν τ' ἀφῆσαν παραδάκι.

—

Τοῦ διαβόντρου τὰ κουλοὺκια,
εἰ Μπουρλῆδες εἰ χαζοί !..
ἀγοράζει μονοκοὺκια
ὁ παρὰς τοῦ 'Αμβρουζῆ.

—

Καὶ τοῦ Γκιῶν τὸ ζήτω φθάνει
'στὰς 'Αθήνας τὰς κλεινάς,
καὶ σαστίζει καὶ τὰ χάνει
ὁ πτωχὸς Τσιριπινᾶς.

—

Κι' ὁ Δεσπότης—ὠϊμένα !—
μὲ ταγάρι καὶ ντορβᾶ
καὶ μὲ ράσσα σηκωμένα
γιὰ τὸν Γολγοθᾶ τραβᾷ.

—

'Πῆραν δρόμο εἱ χορτάτοι,
εἱ προδόται εἱ φριχτοί. . .
βγάλε τώρα, Στρατηλάτη,
τὸ καπέλο τὸ στακτί.

—

Μαῦρα τῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα,
ἔλα μαῦρα καὶ φωτιά...
μὲς 'στὴν τόση σου μαυρίλα
δὲν τιριλίζουν τὰ στακτιά.

—

Τί χαρτὶς, φωναὶς καὶ χαῦρας
γιὰ τὸν Γκιῶν τὸν Τηνιακό...
ἂς στηθοῦν παντιέρας μαῦρας
ἀπὸ κάθε νησιωτικό.

—

Λευτεριά, γιὰ 'λίγο πάφε
νὰ κτυπᾷς μὲ τὸ σπαθί,
κι' ἔλα σίμωσε καὶ κλάψε
ἕνα μάρτυρ' ἀληθή.

—

Σβύσετε τὰ τόσα φῶτα,
ἂς μὴν παίζουν μουσικαῖς,
τώρα πάλι ὅπως πρῶτα
συμφορὰ καὶ τενεκές.

—

(Μόλις τῶν δύο Γκιώνηδων κατέπαυσε τὸ ᾆσμα
καὶ πάλιν ἐμφανίζεται τοῦ Γκιῶν τὸ ἄπρον φάσμα.)

—

ΔΕΛ.-Τίς εἶσαι σύ;... δὲν ὁμιλεῖς;... πρὸς τί μοῦ στωπᾷς;

—

('Ο Γκιῶν μεταμορφόνεται καὶ γίνεται παππας.)

—

ΔΕΛ.-Νὰ μ' ἀπατήσῃς προσπαθεῖ, ὦ Τηνιακὲ τσαγκάρη.

—

('Ο Γκιῶν μεταμορφόνεται καὶ γίνεται πουλάρι.)

—

ΔΕΛ.-'Εξαφανίσου, Τηνιακὲ τραγόπαππα καὶ πῶλε,
δαιμόνιον, τελώνιον, ἀπάτη, πλάνη, δόλε.

—

('Ο Γκιῶν ἐξαφανίζεται προσμειδιῶν 'στὸν Φάλλην
κι' ὁ Θαλωράκης ἔξαφνα λιποθυμεῖ καὶ πάλιν,
καὶ τότε θρῆνος γίνεται καὶ πάταγος πολὺς
καὶ πέρνει τἀποφάρια του ὀπίσω ὁ Νικολῆς,
καὶ μοιρολόγια ψάλλονται πολὺ σπαρακτικὰ
καὶ βογγητὰ ἀκούεται ἀπὸ τοὺς νησιωτικούς,
καὶ τρέχουν μὲ τὰ φώσφορα καὶ τὰ βεγγαλικὰ
καὶ τὰ πουλοῦν μισοτιμὴς εἰς τοὺς 'Υπουργικούς.

—

'Ενῷ δὲ τόσος γίνεται ἀλαλαγμὸς καὶ θρῆνος
προσέρχεται κι' ὁ Φασουλῆς πενθητοσῶν κι' ἐκεῖνος,
κι' εὐθὺς σημαίαν μελανὴν περίβακτος ἁρπάζει
καὶ μὲ αὐτὴν τοῦ 'Αρχηγοῦ τὴν κεφαλὴν σκεπάζει.)

Καὶ ἐλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους 'Αγγελίαις.

—

'Ο φίλος Μαυρογένης μὲ τὸν Παναγιωτίδη
τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου θ' ἀρχίσῃ νὰ ἐκδίδῃ
μικρὰν ἐφημερίδα « τὴν 'Αθηναϊκὴν »
μὲ ὕλην τερπνοτάτην καὶ δὴ κοινωνικήν.
Αὐτὸ τὸ νέον φύλλον δὲν θὰ φαγῇ μὲ χρῶμα,
τοῦτέστι δὲν θ' ἀνήκῃ 'στὸ ἕνα κι' ἄλλο κόμμα,
θὰ τύχῃ δὲ γενναίας παρ' ὅλων συνδρομῆς...
τὰ βέλτιστα εἰς τοῦτο εὐχόμεθα κι' ἐμεῖς.

—

'Ο Πρωτοπαππαδάκης, παιδὶ ἀγαπητὸ,
μὲ γνῶσι καὶ κεφάλι ἀλήθεια δυνατὸ,
ἐσχάτως ἐμνηστεύθη ἄνευ πομπῆς καὶ κόμου
μὲ τὴν ἀρίστην κόρην Σμαράγδαν Οἰκονόμου,
πρωτεύουσαν εἰς χάριν καὶ πλοῦτον ἀρετῶν
καὶ ὄχι παπαρδέλα καὶ τοῦ συρμοῦ ζαγάρι,
ὁ δὲ *Ρωμηὸς* συγχαίρει κι' ἐκείνην καὶ αὐτὸν
καὶ ραίνει μὲ λουλούδια τὸ ταιριαστὸ ζευγάρι.

—

Εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, εἰς τὴ Βουλὴ κοντὰ,
λαμπρὸν χαρτοπωλεῖον τοῦ Κόκκοτα θὰ 'βρῆτε...
τί ὄμορφα παιχνίδια ! τί φτήνεια περισσή !...
πηγαίνετ' ἐκεῖ πέρα καὶ τότε θὰ ἰδῆτε.
'Ένα χαρτοπωλεῖον εὑρίσκεται—τοῦ Κόκκοτα—
κι' ἐκεῖ πολλὰ ὑπάρχουν περίεργα κι' ἀλλόκοτα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εκτον Ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔβρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

"Ετος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ ροζὰ θὰ βγαίνῃ,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ἄπρατε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μονάχ' ἀπὸ 'Επάρχεια — καὶ 'ἀπὸ 'Εξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ 'Ελληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κοπιάσῃς — δὲν περνᾶς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανενέρι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές' στῶν χρόνων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Δευτέρα Σεπτεμβρίου
καὶ χαλασμὸς Κυρίου.

Πενῆντα ἑξῆντα τέσσερα καὶ μὲ ὄμικρὸ' ἀκόμη,
μὲ σκόρα καὶ μὲ χώματα ἐγέμισαν οἱ δρόμοι.

'Ο Πρωθυπουργὸς λαλῶν
περὶ ἄθλων του πολλῶν.

—

Κρισίμους διερχόμενοι καὶ σοβρὰς ἡμέρας
καὶ ἀγαγόντες πάμπολλα ζητήματα εἰς πέρας,
φαγόντες αὐγοτάραχα τοῦ τόπου μας ἁπλήστως
καὶ ἄλλα περισσεύματα εὐόρντες ἀνελπίστως,
καὶ ὅμως ἀναδείξαντες 'στὴν ζάλην μας αὐτὴν
ἕνα Τσαγκάρη Τηνιακὸ Κυκλάδων βουλευτήν.

—

Καταδιώξαντες γοργοὶ τοὺς νέους Δὸν-Κιχώτους,
τῆς 'Αντιπολιτεύσεως κτυπήσαντες τοὺς πρώτους,
κρημνίσαντες τὴν Πλάτανον, τὴν Λεύκην, τὴν Ἐλάτην,
καταβαλόντες μὲ τὸν Γκιῶν τὸν γαῦρον Στρατηλάτην,
κι' ἀφήσαντες τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην ἰατροῦ
καὶ τὴν 'Αντιπολίτευσιν 'στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

—

Χρῆμα πολὺ σκορπίσαντες 'στοὺς τέσσαρας ἀνέμους,
μεγάλας νίκας ἄραντες εἰς τοὺς ψευτοπολέμους,
μυρίσαντες μὲ τοὺς καπνοὺς τῶν οὐρανῶν τοὺς θόλους,
'στὴν ξένην ναυπηγήσαντες ἀξιομάχους στόλους,
κι' ἐκθάψαντες τὴν πίστιν μας ἀπὸ ζοφώδη τάφον
διὰ τῆς ἀνυφώσεως παντοίων χρεωγράφων.

—

Παντοῦ ἐπιτελέσαντες πυκνὰς συγκοινωνίας,
ἐφ' ᾗ εὐγνώμων πρὸς ἡμᾶς θὰ μένῃ πᾶς πολίτης,
περὶ πολλοῦ ποιούμενοι καὶ τῆς Μακεδονίας,
πολλὰ τσιλιποῤῥίσαντες 'στὸ ζήτημα τῆς Κρήτης,
καὶ μὲ τὰς δύο νότας μας τρομάξαντες Σατράπας
καὶ τοῦ Βισμὰρκ καὶ Σὸλσβουρυ τινάξαντες τὰς κάπας.

—

Κισπράξαντες ταχύτατα τὸν ἕνα κι' ἄλλον φόρον
διὰ προθύμου συνδρομῆς κυρίων Εἰσπρακτόρων,
οὐδ' ὀβολὸν ἀφήσαντες ἐντὸς ἰσχνῶν θηλάκων
καὶ στείλαντες πρὸς ἔρευναν διώκτας ὠκυπτέρους,
καὶ προσωποκρατήσαντες διὰ χωροφυλάκων
τοῦ Δημοσίου μερικοὺς θυστρόπους ὀφειλέτας.

—

Τὰ πάντα ἑτοιμάσαντες διὰ τοὺς νέους γάμους,
λακτίζοντες τὰ χρήματα ὡς εὐτελεῖς κυάμους,
πληρώσαντες τοῦ "Ανακτος τὸ εὐτυχὲς ταξείδι,
εἰς τὸ Κτηματολόγιον θ' ἀσχοληθῶμεν ἤδη·
κι' ὁ Χάρτλ, κι' ὁ Μάρτλ, κι' ὁ Δῶρ, κι' ὁ Δέρ, καὶ [καθεμία λέρα
παρακαλεῖται τάχιστα νὰ ἔλθῃ ἐδῶ πέρα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π.—Γιὰ τί θὰ 'ποῦμε σήμερα ;
Φ.— Γιὰ τίποτα, κενέφρη.
Δὲν ἔχω δίφλουν δρεξι καὶ γιὰ κουβέντα κέφι.
Π.—Τί τρέχει ;
Φ.— Τρέχουν ἅμαξες κι' ἀπὸ ρυτῆρος κάρα
κι' ἐγὼ καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, δὲν ἔχομε δεκάρα.
Τοῦ Σεπτεμβρίου ἄρχισε ἡ ζάλη καὶ ἡ φούρια
κι' ὅλοι ἀλλάζουν τὰ πκλιὰ καὶ πᾶνε 'στὰ καινούρια,
ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τὰ κῶλα νὰ τινάξουν
καὶ μιὰ γιὰ πάντα, Περικλῆ, 'στὸν τάφο νὰ κουρνιάξουν.
Π.—Φιλοσοφίες μ' ἄρχισες καὶ πάλι, μασκαρᾶ.
Φ.—Τὸ ἔφερε, βρὲ ἀδελφέ, τοῦ λόγου ἡ φορά.
Π.—Δὲν κατεβάζει τίποτα τὸ ξιροκολκόθι ;
Φ.—'Αλήθεια τὸ ἐξέχασα... τῶν ἐργατῶν τὰ πλήθη
εἰς τὸ Λονδῖνον ἔκαμαν μεγάλην ἀτεργίαν
καὶ τῶν κυρίων ἄλλαξαν Χριστὸν καὶ Παναγίαν.
Π.—Καὶ τί μὲ μέλει, βρέ, γι' αὐτό ;
Φ.— Ἐὰν τὸ ἐξετάσῃς,
θὰ ἴδῃς πῶς σχετίζεται μ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.
Π.—Τὸ ἐξετάζω, Φασουλῆ, ἀλλὰ χαμπίαν σχέσιν
δὲν κατορθόνω νὰ εὑρῶ μὲ τὴν παροῦσαν θέσιν.
Φ.—Ἐάν, μωρέ, δὲν ἐργασθοῦν τῶν ἐργατῶν οἱ χεῖρες
δὲν εἰμπορεῖν ἐδῶ νὰ ἔλθουν καὶ οἱ ὁδοστρωτῆρες,
ποῦ πρὸ καιροῦ παρήγγειλε ὁ κύριος Φιλήμων,
ὁ Δήμαρχος ὁ ἀτυχὴς καὶ μάλα πολυτίμων,
κι' ὅταν αὐτοὶ δὲν ἔρχωνται γιὰ τὴν κακή μας μοῖρα
ἀδύνατον νὰ στρώσωμεν τοὺς λίθους καὶ τὰ σκῦρα,
κι' ὅταν τὰ σκῦρα δὲν στρωθοῦν, ἀγαπητέ μου βλάμη,
δὲν εἶναι καὶ παράξενον ν' ἀναληφθοῦν κι' οἱ γάμαι,
κι' ὅταν αὐτοὶ ἀναληφθοῦν θὰ κοπανᾷς ἀέρα
κι' ὁ Αὐτοκράτωρ βέβαια δὲν θὰ λίθῃ ἐδῶ πέρα,
κι' ὅταν ἐκεῖνος ἔλθῃ 'στὸ Ἄστυμας, κοπρίτη,
δὲν θὰ δοθῇ ὡς δωρεὰ 'στοὺς Ἕλληνας ἡ Κρήτη,
κι' ὅταν ἐκείνη δὲν δοθῇ, τὸ μέλλον μας ἑτάφη,
καὶ θὰ βλαστήσουν ἄκανθαι 'στὰ κλασικὰ ἐδάφη,
κι' ὅταν βλαστήσουν ἄκανθαι, καθὼς καταλαμβάνεις,
κουράδια τότε ἔδν θὰ τρῷς κι' ἐκ πείνης θ' ἀποθάνῃς.
Γιὰ ὅλ' αὐτὰ πρὸς οὐρανὸν ἀνύψωσον τὰς χεῖρας
καὶ παρακάλει τὸν Θεὸν γιὰ τοὺς ὁδοστρωτῆρας,
διότι, ὅπως ἐννοεῖς, χωρὶς αὐτοὺς καὶ μένον
οὐδὲν ἐστὶ τὸ δυνατὸν καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.
Π.—Γιὰ τὸ Κτηματολόγιον ἀλήθεια τί γνωρίζεις ;
Φ.—Εἰς τὸ ἑξῆς τὸ κτῆμα σου μονάχος θὰ δρίζῃς,
θὰ ἔχῃς τίτλον κατοχῆς καὶ ἰδιοκτησίας
καὶ οὔτε θὰ πατῇς ποτὲ εἰς γαίας δημοσίας,
καὶ οὔτε μὲ τοὺς εὐσεβεῖς τὰς τάρρους θὰ πληρώνῃς
κι' οὐδὲ θὰ μπαγλαρώνεσαι, οὐδὲ θὰ μπαγλαρώνῃς.
Π.—Δὲν σ' ἐννοῶ, βρὲ Φασουλῆ, καθόλου. . .
Φ.— Τὸν κακό σου...
ὅταν τὸ κτῆμα ὁριοθῇ πῶς εἶναι ἰδικό σου,
ὁπόταν λείψουν οὕτω πως ἐκεῖνα τὰ χοτζέ μα,
τὰ ὁποῖα τὰ ἔγγραφα καὶ τέλλα καμπαΐτσα,
ὁπόταν τέλος ὁριοθῇ ὁ τίτλος καθενὸς
καὶ κάθε τόπος, Περικλῆ, δὲν εἶναι καὶ κοινός,
δὲν θὰ 'μπορῷ ἐλεύθερος 'στὸ κτῆμα σου νὰ τρέξω
καὶ μὲ τὸ ἅστε ντοὺκ οὔ νὰ σὲ πετάξω ἔξω.
Π.—Βρὲ τί μοῦ λές ;
Φ.— Νὰ σὲ χαρῶ. . . θὰ εἶσαι νοικοκύρης
κι' οὐδὲ ποτέ σου θὰ δοῦλ. οὐδὲ ποτὲ θὰ δείρῃς,
καὶ οὔτε 'στὸ χωράφι σου θὰ βόσκουν ξένοι τράγοι
καὶ ξένοι δορυκτήτορες καὶ εἰκοπεδοφάγοι,
καὶ οὔτ' ἐγὼ, ποῦ κάθε τι ἐστεῖον ἐκλαμβάνω.
θὰ ἔλθω τὴν ἀνάγκην μου 'στὴν μάνδρα σου νὰ κάνω,
καὶ τὸ Κτηματολόγιον σεβόμενος τοῦ κράτους
θὰ τρέχω δι' ἀνάγκην μου 'στοῦ Χὸρν τοὺς ἀποκτους.
'Αλλ' οὔτε ἡ γαϊδοῦρα μου, ὅποῦ μὲ τὸ σαμάρι
ἀντὶ πεντήκοντα ὀρχυμῶν τὴν 'πῆρα 'στὸ παζάρι,
οὐδὲ αὐτὴ 'στὸ κτῆμα σου θὰ τρέχῃ νὰ γκαρίζῃ,
διότι σὲ ὡς κύριον κι' ἐκείνη θὰ γνωρίζῃ,
καὶ μόνον σὺ ὁ κύριος ἂν τῆς τὸ ἐπιτρέψῃς
θὰ ἔρχεται καμμιὰ φορὰ νὰ κάνῃ ἐπισκέψεις.
'Αλήθεια σὲ εἰδοποιῶ πῶς μέσα σ' ὅλα τ' ἄλλα
πουλῶ εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ τῆς γαϊδούρας γάλα.
Π.—Τί ἔπαθες, βρὲ μασκαρᾶ, καὶ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων ψάλλεις,
μὲ τούτη τὴ γαϊδοῦρα σου τὴν πίστι μου θὰ βγάλῃς.
Φ.—Εἶναι τὸ μόνον κτῆμα μου ὡς τώρα, μία κάρα,
καὶ τίτλον κυριότητος ἀπὸ τὸν Χάρτλ θὰ πάρω.
Π.—Λοιπόν ;
Φ.— Καθὼς σοῦ ἔλεγα ὀλίγον ἀνωτέρω
ἐγὼ Κτηματολόγια πεσὼς δὲν ὑποφέρω,
καὶ ὅταν ἐμποδίζωμαι νὰ βόσκω ἐλευθέρως
εἰς στρέμματα δημόσια κι' εἰς ἕνα κι' ἄλλο μέρος
καὶ νὰ λιπαίνω γῆν ξηρὰν ἀλλοεθνῶν κτημάτων
αὐτὴ δὲν εἶναι, ἀδελφέ, κατάστασις πραγμάτων.
Τοιαῦτα δυστυχήματα ὀλέθρια ἐσχάτιως
ἐπαπειλοῦν καταστροφὴν τελείαν εἰς τὸ κράτος,
καὶ τώρα μᾶς ἐπαπειλεῖ κοντὰ σὲ ὅλα τοῦτα
Φαληρικὸς συνοικισμὸς τοῦ κοιλαρᾶ τοῦ Σγούτα,
ποῦ 'στὸ Παρίσι ἔφυγε νὰ 'δῇ γιὰ τὴν κοιλιά του
κι' ἐπῆρε τὰ βρεμμένα του καὶ πᾶει 'στὴ βουλειά του.
'Εν τούτοις ἂς ὑφώσωμεν πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας
καὶ μὴ λησμόνει παντελῶς καὶ τοὺς ὁδοστρωτῆρας,
διότι ἂν δὲν μᾶς ἔλθοῦν, καθὼς σοῦ τὸ προεῖπα,
μέσα 'στοῦ Σοῦλη τὸ νερὸ θὰ κάνωμε μιὰ τρύπα.
Π.—Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ τὴ ράχη σου νὰ στρώσῃς
καὶ ὅρσε δέκα ματσουκιὰς πρωτοῦ μὲ ξεθεώσῃς.

Πρὸς Γουλιέλμον ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλῆ.

—

Γκιέντιχερ χὲρ οὔντ Κάϊζερ τῶν φίλων Γερμανῶν,
ὁ κατ' αὐτὰς τοὺς "Ελληνας μεγάλως συγκινῶν,
πρὸ πάντων δὲ τὸν ἄρχοντα τοῦ Δήμου 'Αθηναίων,
ὅστις ὀργῇ πρὸς πᾶν καλὸν καὶ ἀληθῶς γενναίον,
τῆς κρατικῆς πορφύρας Σας τὰ κράσπεδα φιλῶ,
θιαιτέριος δὲ κι' ἐγὼ 'στὸ 'Αστυ Σᾶς καλῶ.

—

Πρὸς χάριν Σας εὑρίσκεται ἀνάστατος ἡ χώρα
καὶ πρὸ καιροῦ ἐπικρατεῖ πολὺς ἀνδραμός,
καὶ χάρις 'στὸν Φιλήμονα δὲν ἔπαυσε ὡς τώρα
τῆς πρωτευούσης τῆς κλεινῆς ὁ ἐξωραϊσμός.
Πιστεύω δέ, Παμβασιλεῦ, νὰ λάβετε τὸν κόπον
νὰ ἔλθετε καὶ εἰς αὐτὸν τὸν δοξασμένον τόπον.

—

Ναί, Αὐτοκράτωρ μέγιστε, τῶν Χοεντζόλλερν γόνε,
οἱ "Ελληνες ἐξύπνησαν καὶ ἄχυρα δὲν τρῶνε.
Τὸ πᾶν μεταρρυθμίζεται καὶ δὴ πυρετωδῶς,
ὁ Δήμαρχος συμβούλια κι' ἐπιτροπὰς καλεῖ,
καὶ πᾶσα βελτιόνεται πλατεῖα καὶ ὁδός,
καὶ εἶκοσι ἑτοιμόρροποι κρημνίζονται πολλοί.

Μεγάλους ἐξωραϊσμοὺς ἀκούω καθ' ἑκάστην
καὶ μὲ τὰς δύο χειράς μου εὐχαριστῶ τὸν Πλάστην,
διότι πάλιν ἡ κοιτὶς πατριωτῶν τοσούτων
θὰ δείξῃ πῶς ἡ δόξα της ἡ πρώτη δὲν ἐχάθη,
θὰ σᾶς ἀλλάξῃ τὸν Χριστὸν μὲ τὸν πολὺν της πλοῦτον
καὶ ὅλοι σας θὰ χάσετε ταῦγὰ μὲ τὸ κελάθι.

—

Κι' ἂν μαστιζώμεθα δεινῶς ὑπὸ τῆς ἀστιτίας
ἀφῖξες θὰ ὑφώσωμεν εἰς ὅλας τὰς πλατείας,
διὰ γραμμάτων δ' εἰς αὐτὰς μεγάλων καὶ χρυσῶν
τρισένδοξα ὀνόματα προγόνων θὰ γραφοῦν,
καί, ὅπερ οπουδαιότερον καὶ πάντων καὶ παντῶν,
μὲ κουρασάνι κόκκινο ἡ μάνδρας θὰ βαφοῦν.

—

Οὐχ ἧττον ἐπελήφθημεν καὶ μέτρων θρασυτέρων
ν' ἀπαλειφθοῦν καὶ οἱ σταυροὶ ἐκ τῶν οὐρητηρίων,
οὐ μὴν θὰ καταβάλωμεν καὶ οὐ σμικρὰς φροντίδας
νὰ περιφράξωμεν καλῶς κι' ἐσύ' ὅτε μὲ κιγκλίδας
καὶ πάντα τὰ κειμήλια τῶν παναρχαίων χρόνων,
ἅπερ κοσμοῦν ἐνίοτε καὶ κόπρους ἀετογόνων.

—

Κι' ἐγὼ βιωθεὶς ἀκολουθῶν 'στὸ ἅρμα σας ὀπίσω
εἰς ταῦτα μὲ τὸν Δήμαρχον θὰ σᾶς καθοδηγήσω,
καὶ τὴν ἀρχαίαν ἐδικλείαν ἡ λύρα μου θὰ φάλῃ
καὶ πᾶσαν τῆς παιρῴας γῆς θὰ ἴδετε γωνίαν,
ἂν δὲ βαρεῖά τις ὀρμὴ τὴν ῥινά σας προσβάλῃ
ἐγὼ ἀμέσως ὑπ' αὐτὴν θὰ χύνω ἀμμωνίαν.

—

Καὶ εἰς καιροὺς θ' ἀνέλθωμεν 'Ομηρικῶν ἀγώνων
καὶ θὰ ῥεμβάσωμεν μαζὶ 'στοὺς τάφους τῶν προγόνων,
καὶ τότε θὰ θαυμάσωμεν τὸ πάλαι μεγαλεῖον,
τὸ καταπλήξαν τοὺς σοσσὺς τοσούτων βασιλείων,
κι' ἐγὼ πλανώμενος μὲ Σᾶς εἰς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα
ἴσως κοπρίσω ἔνδικρυς παρὰ τὸν Παρθενῶνα.

—

Οὐ μὴν ἐξωραΐζεται μὲ πυρετὸν πολὺν
κι' αὐτὸ τὸ ὑρητήριον τὸ παρὰ τὴν Βουλήν.
Καὶ τοῦτο ἔχει ἀληθῶς μεγάλην ἱστορίαν,
ἀπ' ἀρχαντος Φιλήμονος μετὰ πομπῆς ἱστήθη,
ἐδέχθη δέ, Παμβασιλεῦ, εἰς ἱπποχὴν ἀγρίαν
ριζοσπαστῶν καὶ ἀνταρτῶν σὺρπιδόντα πλῆθη.

—

Αὐτὸ ἐξέχει κι' ἀπ' αὐτοὺς τοῦ Χὸρν τοὺς ἀποπάτους,
διότι μὲ τὴν ἐδικλείαν συνδέεται τοῦ Κράτους.
Εἰς τοῦτο τοὺς Φιλέλληνας πολλάκις δέχῃ
καὶ ὅσους πραγματεύονται περὶ τεκτονικῆς,
εἰς τοῦτο φέρω κάποτε τὸ βῆμά μου κι' ἐγὼ
μετὰ σφεδρὰν συζήτησιν περὶ πολιτικῆς.

—

Ἂν δὲ καὶ Σεῖς 'στὴν θλιβερὰν ἀνάγκην εὑρεθῆτε,
ὦ Καῖσαρ κρατιστότατε, νὰ τὸ ἐπισκεφθῆτε,
διότι μ' ὅλας τὰς τιμὰς τῆς χλαίνας τῆς χρυσῆς
καὶ τὰ βυρέα στέμματα Καισαρικῶν ἀστέρων
πολλὰς ἀνάγκας φυσικὰς θὰ ἔχετε καὶ Σεῖς
κι' οὐδὲ στερεῖσθε τῶν νεφρῶν καὶ τῶν τυφλῶν ἐντέρων.

—

Ἂν λέγω εἰς τὴν θλιβερὰν ἀνάγκην εὑρεθῆτε
καὶ Σεῖς, Μονάρχα ὄλβιε, νὰ τὸ ἐπισκεφθῆτε,
μὲ πᾶσαν πρεσβυμίαν μου ἐγὼ ἀναλαμβάνω
εἰς τὸν σκηπτοῦχον Καίσαρα τὸν ὁδηγὸν νὰ κάνω,
κι' ἐκεῖ θὰ συζητήσωμεν περὶ τῶν Κρητικῶν
κι' ἁπλήστως θ' ἀναπνεύσωμεν ὀξὺ ἁλκαλικόν.

—

Ναί, Ἀετὲ δικέφαλε, τῶν Χιεντζιλλερν γόνε,
εἰ Ἕλληνες ἐξύπνησαν καὶ ἄχυρα δὲν τρῶνε.
Τὰ πάντα, θεῖφ χάριτι, θὰ μεταρρυθμισθοῦν,
ἀλλὰ καὶ φῶς ἠλεκτρικὸν τὸ Ἄστυ θὰ φωτίσῃ,
καὶ οἱ τοῦ Χὸρν ἀπόπατοι μ' αὐτὸ θὰ φωτισθοῦν
κα ὑπὸ χείμαρρον φωτὸς καθεὶς θ' ἀποπατήσῃ.

—

Γκενέτιχερ χέρ οὖντ Κάϊζερ, τί σκῶρ καὶ τί ἄμμοι!
ἐπόπτης τοῦ καλλωπισμοῦ φυτρόνει πᾶς εἰδήμων,
καὶ ὅλα εἶμαι βέβαιος πῶς ῥόδ θὰ τὰ κάμῃ
ἐκεῖνος ὁ φιλότιμος Μπουργμάστερ Φιλήμων.
Καὶ τρόπαια καὶ πίθακες καὶ θυρεοὶ καὶ στύλοι
καὶ ἄλλοι ἐξωραϊσμοὶ πολλοί τε καὶ ποικίλοι.

—

Μέλις ἐδῶ πατήσετε 'στὸ κλασικὸν μας χῶμα
καὶ Σεῖς, ὦ φίλε Κάϊζερ, καθὼς καὶ οἱ λοιποί,
θὰ μείνετε σᾶς βεβαιῶ μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα
καὶ ντενερδέτερ ἔκθαμβος καθένας σᾶς θὰ 'πῇ.
Καὶ θὰ ἴδῃς, Τρικέφαλε, μὲ θησαυροὺς μεγάλους
κι' ἐρᾶς τοὺς τόσον ἀφανεῖς καὶ τοὺς μονοκεφάλους.

—

Ἀλλὰ καὶ 'στὴν Ἀκρόπολιν τραπεῖς θὰ στρωθῇ
κι' ὅλος τοῦ Δήμου ὁ παρᾶς σ' αὐτὸ θὰ φαγωθῇ.
Εἰς τοῦτο θὰ μαγειρευθῇ κατὰ παντοίους τρόπους;
κεβλήπυρις καὶ πορφυρὶς καὶ δρὸϋ κι' ἐρυθρόπους
καὶ κορυδὸς κι' ὀποθυμὶς καὶ φάττα καὶ πειρόλος
καὶ κολυμβὶς καὶ ἀμπελὶς καὶ κίττα καὶ σποργίλος.

—

Οὐ μὴν καὶ κόκκυξ θὰ φυθῇ καὶ ἀτταγᾶς καὶ φήνη
καὶ νέρτος καὶ χαραδριὸς κι' ὀρνίθων λάλα σμήνη,
καὶ ὅσα 'στοὺς ἀέρας μας κρησφύγετον ζητοῦν
καὶ εἰς πυκνὰ φυλλώματα εὐκέλαδα πετοῦν
κι' εἰς θάμνους χύνουν χλωρὸν τὸν ἄγνωστόν των πόθον
κι' ἑνόνουν λιγυρὰν ᾠδὴν μὲ τῇ ῥατα τῶν ὄνων.

—

Αὐτὰ καὶ ἄλλα θὰ σφαγοῦν οἱ τοῦτο τὸ τσουμποῦσι
ποῦ κι' ὁ φαγᾶς ὁ Λούκουλος σκατίζει νὰ τὰκούσῃ.
Μὰ καὶ τοῦ φούρνου, Κάϊζερ, θὰ ἔχωμεν γκιουβέτσι
καὶ ἀρκετὸ σπληνάντερο καθὼς καὶ κοκορέτσι.
Ὁ κύριος Μπουργμάϊστερ δὲν φείδεται χρημάτων
χάριν τοσούτων Μοναρχῶν καὶ Μεγαλειοτάτων.

—

Αὐτά, Μυριοκέφαλε, πρὸς τὸ παρὸν θὰ γίνουν
κι' οἱ μονοκέφαλοι Ρωμηοὶ ἀπέντχροι θὰ μείνουν.
Δὲν εἶναι παίξε γέλασε τοιοῦτον γεγονός,
ἐκ τῆς ἀφίξεως Ὑμῶν μεγάλα προσδοκῶμεν,
καὶ τώρα, φίλε Κάϊζερ, σᾶς λέγω ταπεινῶς:
«Γκρύσσεν οἱ μὶρ ντὶ Κάϊζερι σὸντ σάϊν οἱ βιλκόμεν.»

—

Εἰς τὴν ἕδραν Σταδίου, εἰς τὴ Βουλὴ καραί,
λαμπρὸν χαρτοπωλεῖον τοῦ Κόκκοτα θὰ 'βρῆτε...
τί ὥμορφα παιχνίδια! τί φτήνεια περισσή!...
πηγαίνετ' ἐκεῖ πέρα καὶ τότε θὰ ἰδῆτε.
Ἕνα χαρτοπωλεῖον εὑρίσκεται—τοῦ Κόκκοτα—
κι' ἐκεῖ πολλὰ ὑπάρχουν περίεργα κι' ἀλλόκοτα.

—

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Ναύπλιον ἀπάνω, —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, —δρὺς 'στὴ λάβι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μία χήρα ὀϊχῶς ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαιμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,	Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐβδομήκοντα ἐννέα,
κι' Ἔβρα πάλιν οἱ Ἀθῆναι.	καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θέλει, περισσεύματα γενναῖα.
Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	χιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.	Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
Συνδρομηταὶ τὰ δίχωρα — διότι τοὺς ἀνήκομαι·	κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κατέβῃ — δὲν περνῶ συνδρομητής.
μοναχὰ 'στὰς Ἀπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐλληνικόν,	Κι' οὐδὲ θέλω ντεραβέρι — μὲ κανένα κανονίερ.
ἑπειδὴ καιρὸς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ καθὲ χρόνο — ὁράγκα δώδεκα καὶ μόνο,	Μέ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.
Τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐννέα	Ἑξήντα πέντε παόντος καὶ ὀκτακόσα,
καὶ κεσσάτι πολὺ ἀπὸ νέα.	ἡ ἐφεδρεία ἔρχεται σφριγῶσα.

Μερικὰ Κρητικά.

Ὁ Σακλὴρ Πασσᾶς τῆς Κρήτης
τὰ φιρμάνια βὰν ἀφίνει...
σὰν καλὸς δικαιοκρίτης
ὅπως θέλει ἔτσι κρίνει.

—

Καὶ φωνάζει θυμωμένος
πῶς θὰ πάθῃ ξαφνικὸ
ὁποιος Κρητικὸς σπασμένος
δὰν προδώσῃ Κρητικό.

—

Καὶ τὴ ράχη ὅλων δέρνει
καὶ δεμένους τοὺς κρατεῖ,
καὶ τὰ ὅπλα των τοὺς πέρνει
καὶ γυμνοὺς τοὺς παραιτεῖ.

—

Κι' ἐξορίζει ὅσους θέλει
καὶ γυναῖκες καὶ παιδιά,
καὶ 'στοὺς ἄλλους παραγγέλλει
νὰ μὴ βγάζουν τσιμουδιά.

—

Καὶ ὁ γέρο Ψηλορείτης
σκύβει τούτη τὴ φορά,
καὶ τὰ πράγματα τῆς Κρήτης
πάνε πάλι μιὰ χαρά.

—

Κι' ὁ Τρικούπης ὅπως πρῶτα
μὲ θυμὸ καὶ μὲ χολὴ
στέλλει κι' ἄλλη μία νότα
εἰς τὴν Πύλη τὴν Ὑψηλή.

—

Καὶ τελόχρυσο κονδύλι
εἰς τὸ αἷμα λὲς καὶ βάφει,
καὶ μὲ φόρα εἰς τὴν Πύλη
τέτοι' ἀπάνω κάτω γράφει.

—

«Ὅ,τι ὁ Σακλὴρ κι' ἂν κάμῃ
δὲν θὰ ῥίξω βύο σκάγια...
ἂς τελειώσουνε οἱ γάμοι
καὶ τοῦ δείχνω τοῦ κανάγια!»

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

—Σήκω ἀμέσως, Περικλῆ, καὶ 'στὸ φτερὸ νὰ εἶσαι.
Π.—Γιατί;
Φ.— Διότι 'γρήγορα 'στὰ ὅπλα προσκαλεῖσαι.
Π.—Μία καλά...
Φ.— Εἰς τἄρματα, κηφηναρχῶ, καὶ πάλι..
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τὴν πίστι θὰ μᾶς βγάλῃ.
Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ.— Εἰς προσοχήν... ἐπ' ὤμου τὄπλον φέρε,
Θωρακοφόρε, γαΐδαρε, Οὐσσάρε, Γρεναδιέρε.
Ταρὰμ, ταμτάμ... ἐμπρός, μωρέ... θὰ ἐλθ' ἡ ἐφεδρεία.
Π.—Ἀλλὰ γιατί, βρὲ ἀδελφέ, ἡ τόση φασαρία;
γιατὶ καὶ πάλιν κουβαλοῦν ἐφέδρους ἄρον ἄρον;
μήπως γιατὶ ὁπλίζονται τὰ στίφη τῶν Βουλγάρων;
ἢ μὴ γιατὶ ὁπλίζεται σπουδαίως κι' ἡ Σερβία,
γι' αὐτὸ κι' ἐμᾶς εἰς τἄρματα μᾶς προσκαλοῦν ἐν βίᾳ;
—Οὔτε διότι ἀπειλοῦν τὰ τῶν Βουλγάρων στίφη,
οὔτε διότι ἀκονοῦν εἰς τὴν Σερβίαν ξίφη,
οὔτε διότι ὁ Σακὴρ τοὺς Κρῆτας ἐξορίζει,
οὔτε διότι πρὸ καιροῦ μπαρούτι μᾶς μυρίζει,
οὔτε διότι πόλεμος ἐπίκειτ' ἐπὶ θύραις,
οὔτε διότι ἄργησαν καὶ οἱ ὀδοστρωτῆρες,
ἀλλὰ διότι τενεκὲς καὶ ἥσυ καὶ θὰ εἶσαι
γι' αὐτὸ καὶ μόνον. Περικλῆ, 'στὰ ὅπλα προσκαλεῖσαι.
Π.—Δὲν σ' ἐννοῶ, βρὲ Φασουλῆ, σκφέτερον ὁμίλει,
νὰ μὴ σ' ἀστράψω ἕξαφνα ζανάστροφο σροντόλι.
Φ.—Ὅσο σαφῶς κι' ἂν ὁμιλῶ δὲν ἐννοεῖς καθόλου,
καθόσον εἶσαι πάντοτε κανάγιας τοῦ διαβόλου.
Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔρχεται τῶν Γερμανιῶν, γαϊδοῦρι,
γι' αὐτὸ μονάχα γίνεται τὸ νέο νταβατοῦρι,
γιὰ τοῦτο μόνον προσκαλοῦν τὰς τῶν ἐφέδρων τάξεις
καὶ τἄλλα τὰ συντάγματα, ποῦ εἶναι νὰ τρομάξῃς.
Πρέπει κι' ὁ Κάϊζερ νὰ 'δῇ πῶς κι' ἡ πατρίς μας ἔχει
στρατὸν ἑτοιμοπόλεμον καὶ ἄρτια στελέχη,
καὶ πῶς 'μπορεῦμε, Περικλῆ, ἂν ἀκουσθῇ ἀντέρα,
νὰ πέσωμε εἰς τὴν Τουρκιὰ μὲ τοῦ Κομνᾶ τὴν κλάρα
καὶ τὸν Σακὴρ νὰ κάνωμε ὡς εἶδος κυπριᾶ
καὶ νὰ τὸν φᾶμε καὶ αὐτὸν 'στὸν φοῦρνο καπαμᾶ.
Νά! δι' αὐτὴν τὴν σοβαρὰν πραγματικῶς αἰτίαν
ἐν νέου συγκαλοῦμεθα εἰς τὴν ἐπιστρατείαν.
κι' ὅταν ἴδῃ ὁ Κάϊζερ τοὺς Ἕλληνας Οὐσσάρους,
τοὺς πελαστὰς καὶ τοὺς φιλοὺς καὶ τοὺς λοιποὺς γαϊ-
[δάρους,
ὅταν καὶ σὲ εἰς τὴν γραμμὴν κυττάξῃ πρὸς τοὺς ἄλλους,
τότε κι' ἐκεῖνος θὰ γενῇ τῆς δόξης μας ντελάλης
καὶ ὡς συμμάχους του στενοὺς θὰ μᾶς ἀνακηρύξῃ
καὶ θὰ μᾶς 'πῇ «χαλάλ σας, μωρὲ παιδιά, κι' ἡ Κρήτη,
»κι' ἂν δὲν σᾶς εἶναι ἀρκετή, Ἑλλήνων Γρεναδιέροι,
»σᾶς δίδομεν καὶ μερικὰ τῶν Μακεδόνων μέρη. »
Κι' ἐμεῖς θὰ ὑποτάξωμεν Ἰλλυριοὺς καὶ Θρᾷκας,
καὶ τότε πιὰ τὴν κλάρα του θὰ κρύψῃ καὶ ὁ Τράκας,
καὶ ὅλα τότε, Περικλῆ, θὰ εἶναι γάλα μέλι
καὶ νύχτας ὁ Πρωθυπουργὸς 'στὸν Βίσμαρκ δὲν θὰ στέλλῃ,
κι' ἂν σεβλῇ καὶ καμμιὰ φορὰ ἡ Δύσις θὰ τρομάξῃ,
κι' οὔτε 'στὰ σκουπίδια του κανεὶς θὰ τὴν πετάξῃ,
κι' οὔτε ὁ Βίσμαρκ, Περικλῆ, θὰ τὴν προσέξῃ μόνον
ὁπόταν θὰ ἐνωχληθῇ ἀπὸ κοιλίας πόνον.
Τοιαύτην ἔχ' ἡ πρόσκλησις μεγάλην σημασίαν
καὶ κρίνε, σὲ παρακαλῶ, τὸ πρᾶγμα κατ' οὐσίαν,
ἂν καὶ τοιαῦτα πράγματα δὲν τὰ καταλαμβάνῃς
καὶ μένεις πάντα κούτσουρο καὶ χέχες μπεχλιβάνης.
Π.—Ἐννόησα ἡ πρόσκλησις ἐκείνη τί σημαίνει
κι' ὁ νοῦς μου ὅλος στραβᾷ καὶ εἰς ἐκστάσεις μένει,
κι' ἂν εἶναι μόνον δι' αὐτό, προσέρχομαι μὲ θάρρος,
καὶ γίνομαι, βρὲ Φασουλῆ, πρὸς τὸ παρὸν Οὐσσάρος.
Φ.—Γίνε Οὐσσάρος, πελτασταῖς. καὶ δ,τι ἄλλο θέλεις,
καὶ ἄρχισε ὀγρήγορα παῖανας ν' ἀπαγγέλλῃς,
καὶ παρατάξου 'στὴν γραμμὴν μὲ τὴν στολὴν Δρυγόνου,
διότι τὸ συμπλήρωμα ἐστήμανε τοῦ χρόνου,
καὶ φόρεσε ἀμπέχωνες, χιτῶνας καὶ σκελέας,
καὶ χαλυβδίνους θώρακας καὶ περικεφαλαίας
μὲ τῆς Μεδούσης κεφαλὰς κι' ἔσθ' ὅτε καὶ ἱππούρεις...
στάσου ὀλόρθος, Περικλῆ... μὴ φαίνεσαι καμπούρης...
μὴν ξύνῃς τὰ ὀπίσω σου... πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὴ σκύβῃς...
θεώρησόν με ἀτενῶς... τὴ μύτη σου μὴν τρίβῃς...
φανοῦ ἀντάξιος υἱὸς τῶν εὐκλεῶν προγόνων,
μεταμορφώσου πάραυτα εἰς ὄνον καὶ Δρυγόνον,
καὶ τίμησε τὸ ἔθνος σου, τὸ γένος, τὸνομά σου,
καὶ δεῖξε εἰς τὸν Κάϊζερ τὸ μέγ' ἀνάστημά σου,
ἂν θέλῃς νὰ γενοῦν αὐτὰ ποῦ εἶπα παραπάνω . . .
Π.—Ὅ,τι προστάξεις, Φασουλῆ, ἐκεῖνο καὶ θὰ κάνω.
Φ.—Καλὸν νομίζω νὰ ἐλθῇ καὶ ἡ Ἐνοφρουρά,
ἀλλὰ κι' οἱ χωροφύλακες νὰ ἐμβοῦν 'στὴ σειρά,
κι' ὅλ' ἡ Ἑλλὰς πρὸς τὸ παρὸν στρατόπεδον νὰ γίνῃ
καὶ δέχωσ στέμμα, Περικλῆ, κανένας νὰ μὴ μείνῃ.
Π.—Εἰς τοῦτο συμφωνῶ κι' ἐγώ. . .
Φ.— Πανστρατιὰν κηρύττω . . .
Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔρχεται... ὁ Αὐτοκράτωρ ζήτω.
'Στὰ ὅπλα σύ, μαζὶ κι' ἐγώ, κι' ὁ ἄλλος ὁ λεβέντης,
διότι φθάνει κατ' αὐτὰς καὶ ὁ Μουσὲ ἐφέντης,
ποῦ ὁ Σουλτάνος ὁ Χαμὶτ 'στοὺς γάμους; μᾶς τὸν στέλλει
καὶ τὄνομα του σὰν εἴπῃς θαρρεῖς πῶς τρῶς παστέλι.
Π.—Κυττάζω σύννεφα καπνοῦ εἰς τῶν Νυμφῶν τοὺς λόφους
καὶ ἀρχινῶ μεταβολὰς νὰ κάνω ἀγχιστρόφους,
κι' εἰς τῶν ἐφέδρων τάσσομαι τὰς τάξεις καὶ σειρὰς
κι' ἀπὸ τὰ ὀπίσθεν βροντῶ ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς.
Φ.—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, Περικλῆ, μοῦ φαίνεται πῶς κάνω
καὶ τὸ ραβδί μου παραιτῶ καὶ τὸ τουφέκι πιάνω,
καὶ στέκομαι εἰς τὴν γραμμὴν μὲ πόζα καὶ καμάρι,
καὶ τὴν γαϊδοῦρα μου πουλῶ μαζὶ μὲ τὸ σκμάρι,
μὰ καὶ γυναῖκα καὶ παιδιὰ τάφινω κατὰ μέρος . . .
Π.—Ὅρσε λοιπὸν τρεῖς ματσουκιὰς πρὶν γίνῃς Γρεναδιέρος.

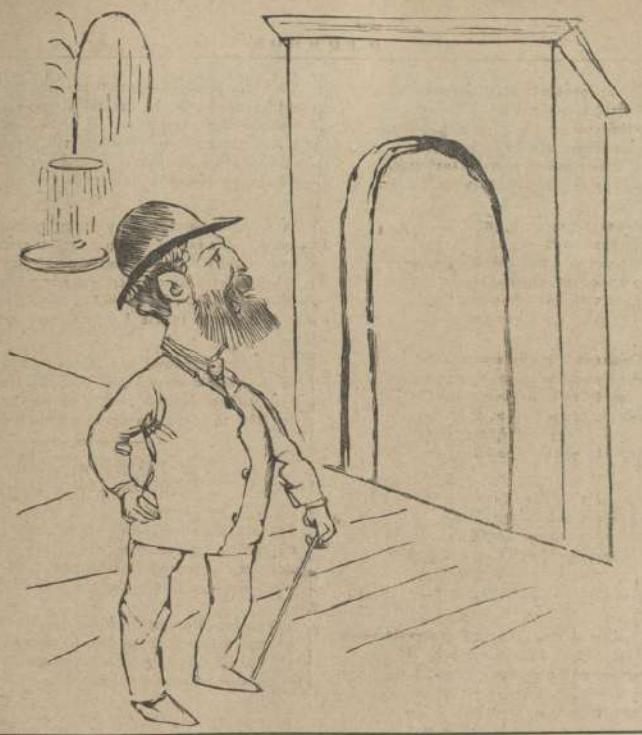

Ὁ Φιλήμων φλυαρῶν
κι' οἱονεὶ παραληρῶν.

Ὅπόσον κλέος ἀληθῶς μεγάλον μὲ προσμένει!..
ἀνοίγονται τὰ ἱερὰ τῶν Ἀθηνῶν τεμένη,
παντοῦ ζωὴ καὶ κίνησις, παντοῦ δρασκηριότης,
ἀπὸ τὸν λήθαργον ξυπνᾷ ὁ κάθε πατριώτης,
καὶ ἡ Ἐργάνη Ἀθηνᾶ τὴν δίκελλαν βαστᾷ
καὶ τῶν προγόνων ἄρχισαν νὰ τρίζουν τὰ ὀστᾶ.

—

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐργάζονται μὲ πόδας καὶ μὲ χεῖρας,
τὰ σκῦρα ὅλα στρώνονται μὲ τοὺς ὀδοστρωτῆρας,
ὅλα πηγαίνουν μιὰ χαρά, περίφημα, ὡραῖα,
ὑψόνονται τὰ χαμηλὰ καὶ ἡ Καπνικαρέα,
μὰ φαίνεται 'ψηλότερος καὶ ὁ Λυκαβητός,
καὶ στύλοι ἀνυψόνονται ἠλεκτρικοῦ φωτός.

—

Καθ' ὅλα ἐξωραΐσμεθα καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν. . .
δὲν ἔκαμε ὁ Περικλῆς τὴν πόλιν καλλιτέραν,
καὶ ἂν τὴν ἐκαλλώπισε μὲ κόσμους λαμπροτάτους,
ἀλλ' οὔτε ὠνειρεύθη κἂν τοῦ Χὸρν τοὺς ἀποπάτους.
Ἐμπρός, ἐμπρός, ἐργάζεσθε . . . κανεὶς καιρὸν μὴ χάνῃ...
ὁ Αὐτοκράτωρ ἔρχεται, ὁ Αὐτοκράτωρ φθάνει.
Εἶναι καιρὸς ν' ἀνδειχθῇ κι' ἡ φίλη μας πατρίς . . .
σημαίας πρακτικεῖα ὡς χιλιάδας τρεῖς,
ἅψις μεγάλη ἂς στηθῇ κι' ἐκεῖ ἐν τῷ Σταδίῳ,
καὶ ἂν δὲν φθάνῃ μοναχή, ἂς γίνουν ἄλλαι δύο,
καὶ ἂν δὲν εἶναι ἀρκεταί, ἂς γίνουν πέντε κι' ἕξη,
καὶ ὁ τοῦ Δήμου πακτωλὸς χωρὶς φειδὼ ἂς τρίξῃ.

—

Ὅπου κοπρῶν δυσώνυμος κι' οὐρητηρίων ῥῦπος
εὐθὺς ἂς γίνῃ εὐθαλὴς καὶ μυροβόλος κῆπος.
καὶ ὅπου λάκκος ἀνοικτὸς καὶ χώματος σωροὶ
λαμπρὸν ἀναβρυτήριον ἂς γίνῃ αὐθωρεί,
κι' εἰς τοῦτο πάλιν δεύτερον, κι' εἰς τοῦτο πάλιν τρίτον,
μὲ σταλακτίτας, μ' ἄνθρακα, μ' ἀγάλματα Χαρίτων.

—

Ναί! ἂς φωτίσῃ καθαρὸν ὁ τοῦ Ἡλίου δίσκος
κι' ἡμᾶς τοὺς καταισχύνοντας τοὺς Σκύθας καὶ βαρβάρους,
καὶ ὅπου ἐτοιμόρροπος καὶ ρυπαρὸς οἰκίσκος
ἂς ἴδωμεν αὐτοστιγμεὶ ναοὺς καλλιμαρμάρους,
καὶ ὅπου μάνδρα δυσειδὴς καὶ βόρβορος καὶ βρῶμα
ἀμέσως ἂς χρωματισθῇ μὲ τῆς Λαμπρῆς τὸ χρῶμα.

Ἐμπρός, ἐμπρός, ἂς ἐργασθοῦν αἱ χεῖρες καθενός...
πλατεῖα θέλω νὰ γενῇ ὁ δρόμος ὁ στενός,
μὰ θέλω τρεῖς πλατύτερα νὰ γίνουν κι' αἱ πλατεῖαι
καὶ νὰ φουντώσουν ἴσκιωνα πυκναὶ δενδροφυτεῖαι,
πλατὺ νὰ γίνῃ τὸ στενὸν καὶ τὸ πλατὺ πλατύτερον,
νὰ μὴ μᾶς λέγουν ἄχυρον πῶς τρώγομεν καὶ πίτερον.

—

Ἐμπρός, ἐξωραΐσατε τὸ πᾶν μετὰ σπουδῆς...
ὦ Αὐτοκράτορ Γερμανέ, ἐλθὲ νὰ μᾶς ἰδῇς.
Ἰδοὺ !.. ἀπεκαθάραμεν τοὺς πρὸ αἰώνων ρύπους
καὶ νῦν ἔβγ' τοὺς κρεμαστοὺς τῆς Βαβυλῶνος κήπους,
καὶ ἀηδόνων ἄκουσε τοσαύτας συναυλίας,
καὶ πάτησε εἰς γῆν χρυσῆν, εἰς γῆν ἐπαγγελίας.

—

Τὰ πάντα τοῦ Φιλήμονος τὴν εὐκλειαν λαλοῦν
καὶ ὅπου κόπροι φαίνονται κι' αὐταὶ μοσχοβολοῦν.
Στῆς νέας Ἱερουσαλὴμ τὸ δοξασμένον γῶμα
τὸ πᾶν ἀρωματίζεται, μοσχοβολᾷ κι' ἡ βρῶμα,
καὶ οἱ ἀπόπατοι τοῦ Χέρν μὲ τὸ ἠλεκτρικὸν
ταχέως κομμωτήρια θὰ γίνουν γυναικῶν.

—

Εἷς τὰ τεμένη πρόσελθε καὶ οὐ τὰ ἱερὰ
νὰ ἴδῃς ἀριστουργήματα καὶ δόξα μιᾶ φορά.
Νὰ μεγαλεῖα γνῶσαι, σωστὰ καὶ ἀληθῆ...
ἐλθὲ καὶ 'στὴν Ἀκρόπολιν τραπέζι νὰ σοῦ στρώσω,
καὶ ἂν ὁ Δῆμος πίστωσιν εἰς τοῦτο ἀρνηθῇ,
ἀναλαμβάνω μόνος μου ἐγὼ νὰ τὸ πληρώσω.

—

Κάτσε νὰ φᾷς, κάτσε νὰ πῇς, κάτσε νὰ τραγουδήσῃς,
κάτσε ἀέρα καθαρὸν καὶ οὐ νὰ καβουρδίσῃς.
Ἀνάγκη τὸ συμπόσιον νὰ γίνῃ ὅπως ὅπως
κι' ἂν πρέπει νὰ ξεπατωθῇ ὁ Δῆμος καὶ ὁ τόπος,
διότι, ἂν ματαιωθῇ, ἀλλοίμονον σ' ἐμένα,
τὰ τόσα μου τρεχάματα πηγαίνουν 'στὰ χαμένα.

—

Ἴδέτε ... παρακάθημαι ὡς μέγας καὶ πολὺς
μὲ τόσους Αὐτοκράτορας, μὲ τόσους Βασιλεῖς.
Καθὼς ὁ μέγας Περικλῆς Ὀλύμπιος θὰ γίνω...
τί τύχη ἀπροσδόκητος καὶ πόσαι συγκινήσεις !...
ὑπὲρ τοῦ Αὐτοκράτορος τῶν Γερμανῶν προπίνω
καὶ πολυγλώσσους καὶ στρυφνὲς παρλάρω προσφωνήσεις.

—

Ἡ δόξα μου μεσουρανεῖ, ἀνέρχομαι εἰς ὕψη ...
ὦ Αὐτοκράτερ βάτα με. διότι θὰ μοῦ στρίψῃ.
Ψυχὴ μεγαλεπήβολος. μὴν πάλῃς καὶ σκιρτᾷς,
κρατεῖτε τὸ κεφάλι μου κι' οἱ ἴσχατες κι' οἱ πρῶτοι,
καθόσον εἶναι κίνδυνος μετὰ τὰς ἑορτὰς
μὴν πέσω εἰς τὰ δίκτυα κι' ἐγὼ τοῦ Τσιριγώτη.

—

Ἰδού !... Μονάρχαι κρατικοὶ τὸν Δήμαρχον τιμοῦν
καὶ δικεφάλους ἀετοὺς 'στὸ στῆθος μου κρεμοῦν.
Θεέ μου τί παράσημα !... δι' ὄνομα Κυρίου
ὁ Αὐτοκράτωρ ἂς ἔλθῃ καὶ πρὶν τοῦ Ὀκτωβρίου,
κι' ἢ σήμερον ἢ αὔριον οἱ γάμοι ἂς γενοῦν,
διότι ὁ καλλωπισμός μου ἐστοίχισε τὸν νοῦν.

—

Ἀνάγκη τὸ συμπόσιον νὰ γίνῃ ἐσπευσμένως
καὶ χιλιάδας ἑκατὸν ὁ Δῆμος ἂς σκορπίσῃ,
διότι μόνον δι' αὐτοῦ θὰ δοξασθῇ τὸ γένος
κι' αὐτὸ 'στοῦ Αὐτοκράτορος τὰ μάτια θὰ κτυπήσῃ.
Ἐμπρός, ἐμπρός, ἐργάζεσθε .. κανεὶς καιρὸν μὴ χάνῃ ...
ὁ Αὐτοκράτωρ ἔφθασε, ὁ Αὐτοκράτωρ φθάνει.

—

(Ἐνῷ αὐτὰ μονολογεῖ, τὴν ράβδον ἐπισείων,
καὶ ὀνειρεύεται σταυροὺς ἀπ' ὅλας τὰς Δυνάμεις,
ὁ Γουλιέλμος ὡς σκιὰ φανεὶς ἐκεῖ πλησίον
τοῦ δίδει τὸ παράσημον τῆς Ἀνοικτῆς Παλάμης.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Γιῶτα Ζερβοῦ *Κακοῦργοι*, νέα μυθιστορία...
εἰς ταύτην δρᾷ κακούργων αἱμοχαρῶν σωρεία,
ποῦ ὁ καθένας τρέμει κι' ἴλιγγιᾷ καὶ πάλλει...
'στὴν Κέρκυρα ἔβγ̓ηκε τύπος τοῦ Νὶ Πετσάλη.

—

Τοῦ πρώτου Πρακτορείου ὀλίγα: καταχρήσεις,
ποῦ πρὸ καιροῦ ἔβρύθη μὲ οἰωνοὺς αἰσίους,
τὰς ἀναιρῶ ἀμέσως χωρὶς παρατηρήσεις...
συμβαίνουν τὰ τοιαῦτα καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.

—

Τὸ μέγα τοῦ πολίτου *Ἐγκυκλοπαιδικόν*,
μὲ ἄλλους λόγους ἦτοι τὸ νέον Λεξικόν.
καὶ ἄλλα πάλιν ταύχη ἐξέδωσεν ἐσχάτως,
καὶ γίνεται μεγάλη ἐξώδευσις 'στὸ κράτος.

—

Ἀλλὰ καὶ τοῦ Καμπούρογλου τῆς νέας ἱστορίας,
ποῦ ἐποχὰς τῶν Ἀθηνῶν ἐξιστορεῖ μυρίας,
νεώτερα φυλλάδια ἐβγῆκαν κατ' αὐλάς,
καὶ οὐκ ὀλίγους ἀποκτᾷ κι' αὐτὴ συνδρομητάς.

—

Τοῦ Κόκκου τὰ Ποιήματα πρὸς πέντε φράγκα μόνον
μετὰ πολλῆς κομψότητος καὶ γλαφυρῶν εἰκόνων,
πρωτεύοντα εἰς καλλονὴν καὶ εἰς φιλοκαλίαν
κι' ἐσὺ 'στε εἰς ἁρμονιῶν καὶ μέτρων ποικιλίαν.
Τοῦ Κόκκου τὰ Ποιήματα .. ζωή, χαρὰ καὶ γέλως,
καὶ ἀλὰ οὖνα, ντούε, τρί, πρατοῦ νὰ πάρουν τέλος.

—

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς 'στὸ στῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν κάπιο, —κι' ἀπὸ τοῦδε φυσορεύει
μὲ ξενοδυχεῖον Σύζη, —δρὸ 'στὸ λέδι, τραῖς 'στὸ ζύδι,
μὲ Χημεῖον μὲ μιᾶ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιᾶ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἀλλετε μαμμή.

Τυπεῖος τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἐκτὸς τοῦ κλεινοῦ.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ ἔγαίνῃ,
Κι' ἔτσι ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ἔτσι μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὲς θὰ δίχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἑλληνικόν.
ἐπειδὴ καιροὺς στυγνοὺς — τρίγει τὰ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἴδὲ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνέρμητής.
Κι' ὅτι θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς'στὸν ψίρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Δεκαέξη Σεπτεμβρίου
καὶ ὁσμὴ οὐρητηρίου

Ποῦντος διακόσα ἑξῆντα ἕξη,
μ' αὐτοὺς τοὺς γάμους κάτι θὰ φέξῃ.

Παρέλασις τρανὴ
'στοὺς γάμους θὰ γενῇ.

—

Ἀνέλπιστη φουρτοῦνα σὲ ταύτη τὴν γαλήνη,
μεγάλο τὸν Τρικούπη εὗρῆκε ξαφνικό,
ζητεῖ ὁ Αὐτοκράτωρ παρέλασις νὰ γίνῃ
νὰ ἴδῃ καὶ τῆς Ἑλλάδος τὸ νέο τακτικό.
Ὁ Βασιληᾶς τὸ γράφει, ὁ Βασιληᾶς τὸ θέλει,
καὶ 'στὸν Πρωθυπουργὸ του γραφὴ μεγάλη στέλλει.

—

Κι' ἀρχίζουνε μὲ φούρια τρεχάματα πολλὰ
καὶ τάσπρα του φωκόλα πηγαίνουν πιὸ 'ψηλά.
Φωνάζει ταγματάρχας καὶ ἄλλους ἀνωτέρους,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ σαλπίζει μὲ χίλιαις δρὸ τρομπέτας,
κι' ἀμέσως τῆς Ἑλλάδος καλεῖ τοὺς Γρεναδιέρους
καὶ τοὺς θωροκόφορους καὶ ὅλαις τῆς ρεμπέτας.

—

Παρέλασις θὰ γίνῃ . . . πῶ ! πῶ ! κακὸ καὶ μοῦρλα !..
σημάνετε, τρουμπέταις, κτυπήσετε, ταμποῦρλα.
Ἀπὸ ἁρμάτων κτύπον ἡ Ἀττικὴ βροντᾷ,
τὰ πάντα ἐνθυμίζουν τοὺς πάλαι Μαραθῶνας,
κι' ὁ Αὐτοκράτωρ τρέχει νὰ δῇ ἀπὸ κοντὰ
τοὺς νικητὰς ἐκείνους τῆς εὐκλεοῦς Ρετσόνας.

—

Ὅποιος γερὸς καθ' ὅλα δὲν εἶναι Γρεναδιέρος
αὐτὸς 'στὰς παρελάσεις θὰ μείνῃ κατὰ μέρος.
Ὁ Βασιληᾶς τὸ γράφει, ὁ Βασιληᾶς τὸ θέλει,
θὰ γίνῃ αὐτοψία σὲ καθενὸς τὰ μέλη,
κι' ὁποίου ποτὲ τὸ ξύγκι δὲν ἔχει κατεβῇ
ἐμπρὸς εἰς τὸν Μονάρχην ἐκεῖνος θὰ διαβῇ.

—

Παρέλασις θὰ γίνῃ... πῶ ! πῶ ! κακὸ καὶ τρέλλα !..
ὁ Κάιζερ τὸ θέλει, δὲν εἶναι παῖξε γέλα.
Τοῦ ἔθνους οἱ στρατῶνες ἂς ἔλθουν ἄνω κάτω,
εἰς τὸ φτερὸ καὶ τοῦτο κι' ἐκεῖνο τὸ φουσάτο,
παντοῦ ἑτοιμασία μετὰ βοῆς μεγάλης,
ἂς κορδωθῇ πεζάτος κι' ὁ Μαρεσὰλ ὁ Ράλλης.

—

Παρέλασις θὰ γίνῃ . . . ὦ ξαφνικὰ καινούρια !...
ἀμπέχονα, σκελίαι, σπαθιά, φλασκιά, παγούρια.
Ὁ Τζενεράλ Τρικούπης τὸν κεραυνὸν βαστᾷ,
γαρίζει καὶ ἡ νέα τῆς Φασουλῆ γαϊδάρα,
κι' ἀλύγιστος διαβαίνει 'στὸν Κάιζερ μπροστὰ
καὶ ὁ Κομνᾶς ὁ Τράκας μὲ τὴ χοντρή του κλάρα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Ἔλα μαζί μου, Περικλῆ, χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃς.
Π.—Ποῦ θὰ μὲ πᾷς ;
Φ.— Μὴν ἐρωτᾷς...
Π.— Τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς ;
Φ.—Θὰ βγάλω κιβδηλα χαρτιά...
Π.— Βρὲ τί μου 'λές ;
Φ.— Ἀληθεια...
θὰ βγάλω κιβδηλα χαρτιά, δὲν εἶνακι κολοκύθια.
Π.—Μὰ πῶς σοῦ ἦλθε, Φασουλῆ ;
Φ.— Ὅλο τὰ ἔβρε ψάλλεις...
ἀμέσως ἀκολούθει με χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάλῃς.
Εἰς σκοτεινὸν ὑπόγειον μαζί μου θὰ κατέβῃς,
χωρὶς ποσῶς νὰ μ' ἐρωτᾷς καὶ δίχως νὰ χαζεύῃς,
κ' ἐκεῖ χαρτονομίσματα θὰ κόψω, κασσιδιάρη,
χωρὶς κανένας μυρωδιὰ τὸ κόψιμο νὰ πάρῃ.
Ἀμέσως λύχνον ἅναψε κ' ἔλα μαζί μου κάτω,
καὶ εἰς τὴ φτώχια φώναξε «ἀντίο ντᾶλ πασσάτο»
Π.—Ποῦ ὁδηγεῖς τὸ βῆμά μου ;
Φ.— Μὴν εἶσαι κακομοίρης.
Π.—Ποῦ τρέχεις, κιβδηλοποιέ, καὶ ποῦ μὲ πᾶρα σύρεις ;
Φ.—Ἐντὸς ὀλίγου, Περικλῆ, θὰ ἔχῃς θησαυρὸν
καὶ θὰ γενῇς ὑπέρπλουτος καὶ σοῦ μὰ τὸν σταυρόν.
Ὀλίγον θάρρος, φίλε μου, καὶ σοῦ γελᾷ ἡ τύχη.
καὶ πᾶνε πιὰ 'στὸ διάβολο τὰ μέτρα καὶ οἱ στίγοι.
Εἰς τῆς προσόδου τὴν ὁδὸν ἡ μοῖρα θὰ μᾶς φέρῃ.
θὰ χώνῃς μέσ 'στῆς τσέπαις σου τὸ ἕνα κ' ἄλλο χέρι
καὶ χαρτονόμισμ' ἀπ' ἐκεῖ θὰ βγάζῃς ὅσο θέλεις
καὶ τότε σὰν καλόγερος θὰ εἶσαι τῆς Πεντέλης
Τότε θὰ κάνῃς μάγουλο, τότε θὰ κάνῃς χρῶμα,
τότε θὰ πέρτῃς σὰν Πασσᾶς σὲ πουπουλένιο στρῶμα.
τότε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ πρὸς ὅλους θὰ κηρύττῃς,
τότε θὰ εἶσαι τίμιος καὶ ἀγαθὸς πολίτης,
τότε θὰ εἶσαι χρήσιμος τιμιότι πατριώτης,
τότε θὰ γίνῃς δοξαστὸς καὶ πρῶτος ἐν τοῖς πρώτοις,
τότε δὲν θἄσκι χαϊδρος ζετσίπωτος καὶ χοῦρος.
τότε θὰ ἔχῃ πραγματ τὸγκάνισμά σου κόρος.
τότ' ἐλευθέρως θὰ ὁρᾷς τὰ κλασικὰ ἐδάφη
καὶ θὰ ὑμνοῦν τὰ οὖρά σου οἱ ἄλλοι πλαστογραφοι.
Ἄμμ' τί ; πολίτης τίμιος θἄρρεῖς πῶς εἶσαι τώρα ;
Θἄρρεῖς πῶς λέγεται τιμὴ, βρὲ ἀδελφέ, ἡ ψώρα ;
Θἄρρεῖς πῶς τίμιος 'ξυπνᾷς, πῶς τίμιος κοιμᾶσαι ;
Θἄρρεῖς ὡς φωστὴρ τίμιος 'στὸν κόσμον πῶς τιμᾶσαι;
νομίζεις πῶς δὲν φαίνεσαι 'στοὺς ἄλλους μπεχλιδάνες;..
εἶν' ἔντροπὴ παρὰ ντονιὲρ τὸν τίμιο νὰ κάνῃς,
νὰ ζῇς μακρὰν τῶν ἡδονῶν, τοῦ κόσμου, τῆς τρυφῆς,
ὁμολογίας πώποτε νὰ μὴ πλαστογραφῇς,
νὰ μὴν αἰσθάνεσαι ποτὲ πρὸς τὸ συφοράνειν πόθον,
οὔτ' ἕνα δίδραχμον καὶ σὺ νὰ μὴ σταμπάρῃς νόθον,
τῆς ψωροτιμιότητος οἰκτρὸν νὰ εἶσαι θῦμα,
νὰ φαίνεσαι πῶς κατ' αὐτὰς ἐβγῆκες ἀπὸ μνῆμα,
καὶ νὰ φωνάζῃς μὲ λυγμὸν εἰς ὅσους τρῶν ψωμὶ
«ἰδέτε πῶς μοῦ ἔκαμε τὰ μοῦτρα ἡ τιμή».
Ἐμπρός... εἰς τὸ ὑπόγειον τὸ σκοτεινὸν προχώρει...
ἂς Ὄγουν κ' ἀπὸ τὴν τσέπη σου ψευτολιμοκοντόροι,
ὁμολογίας ἔμβαζε κ' ἐδῶ καὶ σ' ἄλλα μέρη,
γιατ' εἶνακι ὅλα κιβδηλα σὲ τοῦτο τὸ λημέρι,
κ' ἐγὼ δὲν ξέρω, Περικλῆ, μὰ τῶν κλεφτῶν τὸ γένος
ἂν εἶμαι Φασουλῆς σωστὸς ἢ πλαστογραφημένος.
Ἐμπρός, ἐμπρός, κ' ἐφθάσαμεν...
Π.— Πῶ! πῶ! τί μηχανατσί..
Φ.—Ἐμπρὸς εἰς ἔργον, Περικλῆ, κ' ἂς λείψουν ἡ φωναῖς.
Τὸ νὰ μὴν ἔχω κιβδηλον ψωροδραχμὴν καμμίαν
αὐτὸ καὶ μόνον θεωρῶ ὑφίστην ἀτιμίαν.
Καὶ πεντακοσιόδραχμα θὰ κόψωμεν ἀκόμη.
Π.—Καὶ ἂν μᾶς πάρουν μυρωδιὰ κλητῆρες κ' ἐστυνόμοι;
Φ.—Ἄ ! μπά !... κ' αὐτοὺς ἐπασχολεῖ ὁ ἐξωραϊσμός,
ἀλλὰ καὶ ἂν μᾶς ζητηθῇ γι' αὐτὰ λογαριασμός,
ἀμέσως δίδω κιβδηλα καὶ εἰς αὐτοὺς κομπόσα,
καὶ οὕτω πως βουβαίνεται καὶ τῶν φρουρῶν ἡ γλῶσσα.
Ἐμπρὸς εἰς ἔργον τάχιστα, μωρὲ τεμπελχανέ,
ἂν δὲ ἡ θεία Πρόνοια χορτάσῃ τὰ πτηνά,
μὰ τὸ μοιρόλι σου μαζεύω καὶ σκίψου, βρὲ κενέφρη.
πῶς ἡ κλοπὴ τοὺς Ἕλληνας μονάχα διατρέφει.
Ὁμολογίας μερικὰς πλαστόγραψι, κασσίδη,
ἀμέσως νὰ τὰς στείλωμεν εἰς τὸν Μιχαηλίδη.
Π.—Βρὲ τί μοῦ λές ;
Φ.— Χρεώγραφα πλαστόγραψε καὶ ἄλλα,
νὰ κάμωμεν ὀγρήγορα ἐμβάσματα μεγάλα
εἰς τῆς Εὐρώπης τὰς μιαρὰς καὶ δικαίους πόλεις...
Π.—Ὦ ἄτιμε διαφθορεῖ ἐξώλης καὶ προώλης !
Φ.—Ναί! δρὸ ἑκατοστάρικα καὶ πάρτα χέρι χέρι
καὶ βάλε τὴν ὑπογραφὴν ἀμέσως τοῦ Ρεμέρη.
Ἐμπρὸς...μὴ χάσαις,Περικλῆ, κι' ἐν οὐ παικτοῖς μὴν
γίνεκαὶ σὺ Διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης. [παίζῃς,
Π.—Τί κάνεις, ἀσυνείδητε ;...ὦ πονηραὶ ἡμέραι !...
Φ.—Σκασμός, βρὲ ψωροτίμιε, καὶ δρὸ ταουδάλια φέρε.
Νά ! δίδραχμα, μονόδραχμα, πεντόδραχμα...
Π.— Ὦ πλούτη !
Φ.—Νά ! καὶ πεντακοσάρια τῆς Ἐθνικῆς, ταιφούτη.
Πάρε, μωρέ, καὶ χόρτασε μὲ ψεύτικο παρά,
ἀφοῦ ποτὲ ἀληθινὸ δὲν βλέπεις. φουκαρᾶ.
Π.—Πρὸς τὴν ὀργὴν μὲ ὁδηγεῖς ὡς ἄκακον ἀρνίον.
Φ.—Κὶ ὁμολογίας σοῦ δωρῶ τῶν ἐθνικῶν δακείων.
Ὅλ' ἡ Ἑλλὰς ἐπλούτισε, πλούτει καὶ σὺ μαζί της...
γίνε καὶ σύ, βρὲ ἀδελφέ, τῆς μόδας Τραπεζίτης.
Ὁμολογίας μοναχὰ τὸ κράτος θὰ ἐκδίδῃ ;..
στεῖλε ἀμέσως ἑκατὸν εἰς τὸν Μιχαηλίδη,
ἀλλ' ὅμως στεῖλε μερικὰς καὶ εἰς τὸν Κοντογιάννη...
Π.—Μὲ σὺ δὲν ὑποφέρεσαι, δικόλου μπεχλιδόνη.
καὶ ὅρσε δέκα μπασουκιαῖς 'στὴ ραχὴ σου καὶ κρῖνε
μονάχα τὸ μπαγλάρωμα πῶς ψεύτικο δὲν εἶναι.

Κ' ὁ Φασουλῆς νυχθημερὸν μὲ τὸν ὁδοστρωτῆρα
ὅλο πηγαίνει κ' ἔρχεται γιὰ νὰ στρωθοῦν τὰ σκοῦρα

Ὁ Φασουλῆς πρὸς τὸν Ἑρμῆν
κάμνει παράκλησιν θερμήν.

—

Ἑρμῆ, ὦ τέκνον τοῦ Διὸς καὶ Μαίας τῆς καλῆς,
ποὺ μόνον σὺ λατρεύεσαι 'στὴν γῆν αὐτὴν ἀκόμη,
ποὺ τόσους κτίζουν διὰ σὲ βωμοὺς πολυτελεῖς
ὅλ' οἱ ἀρχαιοκάπηλοι κ' οἱ βαλκανικιοτόμοι,
καὶ σὺ ἐξ ὅλων τῶν θείων αἰώνιος θὰ μένῃς
εἰς πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν αὐτῆς τῆς οἰκουμένης.

—

Ὦ σὺ θεὶ τῆς κλεφτουριᾶς, τῆς σούρκας, τῆς ἁμάκας,
ποὺνει τὸ ψέμμα πάντοτε ἡ μοναχὴ χαρά σου,
ποῦ δίδεις νοῦν πολύστροφον εἰς τόσους ἀρχιβλάκας,
ποῦ σ' ὅλαις τῆς βρωμοδουλειαῖς τρυπάνεις τὴν οὐρά σου,
κ' εἶσαι μεσίτης ἄριστος πανσόφου πονηρίας
'στὰ φόντα, 'στὰ χρεώγραφα, καθὼς καὶ 'στὰς κυρίας.

—

Ὦ πολυμήχανε θεέ καὶ ἀληθῶς μεγάλε,
ὁποῦ σοῦ ἔπρεπε βωμὸς σὲ κάθε ἀγκωνάρι,
ποῦ ἄνω κάτω ἔκαμες τοὺς Ἕλληνας τὸ πάλαι
καὶ τοῦ πατρός σου τοῦ Διὸς ἐκράτεις τὸ φαναρι,
καὶ τὸν ὠδήγεις εἰς παστοὺς παρθένων καὶ συζύγων
κ' ἐπληθύνανοι ἄνθρωποι ἐντὸς μηνῶν ὀλίγων.

Ὦ σὺ περίβλεπτε θεέ, ὁποῦ καὶ τώρ' ἀκόμα
κ' ἐμένα εἰς χυσῆν βροχὴν 'μπορεῖς νὰ μεταβάλῃς
καὶ εἰς Δανάης τρυφερᾶς νὰ εὑρεθῶ τὸ στρῶμα
καὶ νὰ μυρίσω ἄρωμα παρθενικῆς ἀγκάλης,
ἢ καὶ νὰ γίνω ἔξαφνα κανένας Ἀμφιτρίων
καὶ νὰ γεννήσω Ἡρακλῆν κοπιδα τῶν ἀνδρείων.

—

Ὦ σὺ πολύμορφε θεὲ νοὸς πολυμηχάνου
τῶν διαφόρων Τραπεζῶν καὶ τοῦ Χαβιαρογάνου,
ὦ σὺ ὁ κάτοχος πολλῶν πανταδαπῶν μεθόδων,
σὺ ὁ θεὸς ἰωποδοτῶν, μεγάρων καὶ τριδῶν,
ὁ τῶν Ἑλλήνων τοὺς υἱοὺς ἄριστ' εἰνοῶν
καὶ ὅλων ἔχων τὰς ψυχὰς αἰώνιον ναόν.

—

Ὦ βλάστημα Διογενὲς, εἰς τὴν παρεῦσαν ζέλην
ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου σ' ἐπικαλοῦμαι πάλιν.
Σὺ τὸν ἱππότην τοῦ σταυροῦ ἐκ τῆς πενίας σῶσε
καὶ δύναμιν 'στὸ σῶμά του καὶ εἰς τὸν νοῦν του δῶσε,
καὶ κάμε, σὲ παρακαλῶ, τὰ πάντα νὰ εἰξεύρω
καὶ νέαν μέθοδον κλοπῆς ὀγρήγορα νὰ εὕρω.

Σὺ δίδασκέ με τὴν κλαπὴν καὶ νύκτας καὶ ἡμέρας
καὶ κάμε μου, ἂν ἐγαπᾷς, τὰς χεῖρας μακρυτέρας.
καὶ δός μου γλῶσσαν εὐστροφον κι' ἀντίληψιν μεγάλην
ν' ἀγωνισθῶ μὲ δύναμιν εἰς τῶν κλεπτῶν τὴν πάλην,
καὶ νὰ σουφρώσω μὲ τὸ δεξὶ καὶ νὰ πλαστογραφήσω
πρωτοῦ 'στὴν ψαθαν ἀφανὴς τὰ κῶλα μου ν' ἀρήσω.

—

Ἂς κάμω τοὺς Ρωμηοὺς κι' ἐγὼ νὰ ἔλθουν ἄνω κάτω,
ἂς γίνω ἄνθρωπος κι' ἐγὼ ἐξόχου πανουργίας,
καὶ κίβδηλα νομίσματα μὲ τρόπον ἂς χαράττω
κι' ἔσθ' ὅτε ἂς πλαστογραφῶ χρυσᾶς ὁμολογίας,
καὶ ἰδικήν μου Τράπεζαν ἂς ἔχω δίχως ὅρους
μὲ πεντακοσιάδραχμα καὶ μὲ λιμοκοντόρους.

—

Ἐτρύπησαν τὰ ροῦχά μου, ξιλώθη τὸ βρακί μου,
κι' ἀπὸ τὴν ψώρα τὴν πολλὴ ἀνάγκη νὰ γλυτώσω,
πρέπει σὲ τόσαις Τράπεζαις νὰ γίνῃ καὶ δική μου
καὶ χαρτονόμισμα κι' ἐγὼ νὰ βγάζω κάθε τόσο.
Εἶναι σκληρὸν καθεὶς Ρωμηὸς νὰ εἶναι Τραπεζίτης
κι' ἐγὼ νὰ εἶμ' ἐλεεινὸς τῶν δρόμων ψωμοζήτης.

—

Ὀμίστε!... φθάνουν οἱ κλεινοὶ τοῦ Διαδόχου γάμοι
κι' ἡ Φασουλὴ δὲν εἶμπορεῖ φορέματα νὰ κάμῃ,
καὶ βλέπει νὰ παρέρχεται ταχύπτερος ὁ χρόνος
καὶ μὴ 'ρωτᾶτε τί τραβᾷ καὶ τί κακὸ παθαίνει,
καὶ ἴσως μείνῃ ἔξωθεν τῆς θύρας τοῦ Νυμφῶνος
μὲ τὴν λαμπάδα της σβιστὴν ὡς αἱ μωραὶ παρθένοι.

—

Ὦ, ναί, θεὶ πανίσχυρε, βοήθησε κι' ἐμᾶς,
μὴ χάσῃ κι' ἡ κυρία μου τοῦ γάμου τὰς τιμάς.
Ὡς πότε πιὰ θὰ τσαμπουνῶ τὸ ἴδιο τὸ τραγούδι ;
ὡς πότε πλέον θὰ φορῶ τὸ φράκο τοῦ Σκουλούδη
κι' ἱσπότης θάμαι τοῦ 'σταυροῦ χωρὶς λεπτὸ 'στὴν τσέπη;

—

Μήπως δὲν εἶμαι τάχατε ἀηδὼν ἐδῶ πέρα ;
δὲν ἀναπνέω τὸν αὐτὸν μὲ τοὺς Ρωμηοὺς ἀέρα ;
κι' ἐμὲ τῆς 'Ακροπόλεως δὲν συγκινεῖ ὁ βράχος ;
μὴν εἶμαι τάχατε Ρωμηὸς καὶ πατριώτης μοῦλος ;
Ἕλλην κι' ἐγὼ δὲν λέγομαι καὶ Μαραθωνομάχος,
τοῦ Γεωργίου ταπεινὸς ὑπήκοος καὶ δοῦλος ;

—

Πρὸς τί λοιπὸν οὐτιδανὲς νὰ σέρνω τὰ μαλλιά μου
καὶ μ' ἕνα τοῦβλο σὰν Τοῦβ νὰ ξύνω τὴν κοιλιά μου,
καὶ πάντα τὰ παράπονα τὰ ἴδια νὰ γκαρίζω
κι' ὡς Διογένης κυνικὸς τοὺς δρόμους νὰ γυρίζω,
κι' ὅλα νὰ μουρχωνται στραβὰ σὲ κάθε στραβομάνα
καὶ νὰ μοῦ βγκίνουν τὰ στραβὰ μὲ τὴν στραβὴ κοντσίνα;

—

Ἀ! ὄχι, ὄχι πιά, Ἑρμῆ, γιὰ τὸ θεὸ νιτάφι . . .
ἰδού! κι' πάλιν ἔνδοξοι ἐβγῆκαν πλαστογράφοι.
Ὅσοι μὲ βλέπουν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κατανταῖό μου κλαῖνε,
κυττῶ τοὺς κλέφτας γύρω μου μὲ σηκωμὸν αὐτιά,
καὶ ὅλοι μοῦ κορδόνονται καὶ μὲ γελοῦν καὶ λένε :
«Ἂν δὲν βαρρέσαι, κυυτεντέ, μουντζούρωτε χαρτιά».

—

Βοήθησέ με 'γρήγορα 'στὴ φτώχια νὰ μὴ ρέψω
καὶ κάτι γιὰ τὸ φόρεμα τῆς Φασουλῆ νὰ κλέψω.
Ἐπακουσον, ψυχοπομπέ, κι' ἀπού τοῦ φονικαρᾶ,
καὶ εἰς τὸν ἄπτερόν μου νοῦν μεγέλας δῶσε πτήσεις...
αὐτὸ σοῦ τὸ παρακαλῶ γιὰ ὕστερη φορά
κι' ἂν ἄλλοτε σοῦ τὸ εἰπῶ 'στὰ μοῦτρα νὰ μὲ φτύσῃς.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Προβλήματα τοῦ Στάη πῶς χρῄσιν τῶν Σχολείων,
εὐμέθοδον τριφόντι καὶ χρήσιμον βιβλίον,
ἐκ τῶν Κατασταλμάτων τῶν τοῦ Κωνσταντινίδη,
ποῦ χρήσιμα βιβλία δὲν παύει νὰ ἐκδίδῃ.

Ἡ τοῦ *Κλαυδίου σύζυγος*, τὸ δρᾶμα τοῦ Δουμᾶ,
ἀπὸ τὸν Κανελλόπουλον μεταφρασθὲν ἐσχάτως...
πολὺ τὸν μεταφράσαντα ἡ ἔκδοσις τιμᾷ
καὶ φαίνεται 'στὴν Γαλλικὴν μετακρατεῖ βαρβάτος.

Τοῦ Παύλου Φαφουτάκη τραγούδια Κρητικά,
περίεργα, ὡραῖα, καὶ δὴ πολεμικά,
ὅπου ὁμνοῦνται τόσοι γεννικοὶ πατριῶται...
Τύποις Ἀθηνᾶδος...ὁ Μπάρτ κι' ὁ Χίρστ ἐκδόται.

Εἰς τῆς *Ἑστίας* τῆς γνωστῆς τὸ βιβλιοπωλεῖον
πωλεῖται γλαφυρότατον καὶ χάριεν βιβλίον,
ἦτοι ἑνὸς Ἀγωνιστοῦ ποικίλαι Διηγήσεις
μὲ τῆς Ἐπαναστάσεως τοσαύτας συγκινήσεις.
Δροσίνης δὲ ὁ ποιητὴς συνέγραψε κι' αὐτὰς
διὰ μεγάλους καὶ μικρούς ἀκόμη μαθητάς.
Λεπτὰ ὀγδόντα μοναχὰ τοῦ τεύχους ἡ τιμή,
μὰ καὶ τὰ *Παραμύθια* του πωλοῦνται σὰν ψωμί,
κι' ἀρίνουν οἱ μικροὶ γι' αὐτὰ καὶ βώλους καὶ ἀμάδες
καὶ τὰ διαβάζουν 'στὰ παιδιὰ ἡ λατρευταῖς μαμμάδες.

Τοῦ Γεωργ τοῦ Κατσίμπαλη ἡ ζηλευτὴ Ἑλένη,
ἡ κόρη του ἡ ἀκριβὴ καὶ ἡ περιλημένη,
τὸ παλληκάρι τὸ κομψό, τὸν Μαλανδρῖνο 'πῆρε,
καὶ μὲ κουφέτα καὶ ἀνθοὺς τοὺς ἔρρανεν αἱ Μοῖραι.
Κι' ἐγόρτασε γλυκύσματα τῶν φίλων ἡ κοιλιὰ
καὶ ἀπὸ τούρταις ἔξεφνα ἐπέταξαν πουλιά.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνίδη,
'στὴν Νεάπολιν ἐπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δι' 'στὸ λέδι, τρεῖς 'στὴ ξύδι,
μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα ἄιχως ἄνδρα, — ποῦται ἄλλοτε μεμμῆ.

Τύποις «Κορίντης»

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἔκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
Κι' ἔτσι ἔχω ἐλπίδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὸς θὰ δέγωμαι — δίδη τοὺς ἀνήγωμαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὰ Ἑξωτερικόν,
ἐπειδὴ κερδὸς ψυχρείας — τρέχει τὴ Ἑλληνικόν,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνου — φράγκα δώδεκα καὶ μένο,

γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ἔσα φλάκα κι' θὰ κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' ἐδῶ θέλω νταροῦέρι — μὲ κανένα κουεντῆρι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ,
Μὲς 'στὸν φίρνον τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μὲς μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Σεπτεμβρίου εἰκοστὴ καὶ τρίτη
καὶ ὥρα ὥρα φθάν' ἡ Ἀμφιτρίτη.

Ἑπτὰ κι' ἑξήντα νούμερο καὶ μὲ διακόσ' ἀκόμα,
κι' ὁ Ράλλης ἀριθάρισε κι' ἐλύσσαξε τὸ κόμμα.

Μιὰ χαστουκιὰ εἰς τὴν Τουρκιά.

Βρὲ γείτονά μας Τουρκαλᾶ, θάλθῃς 'στὰ σύγκαλά σου;
θὰ σομμαζέψῃς, ἀδελφέ, ὀλίγο τὰ μυαλά σου ;
θ' ἀφήσῃς τὰ γειτόνια σου καὶ τόση πονηριὰ
κι' εἰς ὅσους ζοῦν πεντάρφανοι χωρὶς ἐλευθεριὰ
ποτὲ δεσπότης πίριος καὶ σὺ δὲν θὰ φανῇς ;
ποτὲ ὀλίγο ἀνθρωπος καὶ σὺ δὲν θὰ γενῇς ;

Δὲν βλέπεις τὴ σαπίλα σου καὶ τὴν κακομοιριά σου ;
δὲν βλέπεις πῶς ἀχάμνηναν, καυμένε, τὰ μεριά σου,
καὶ τάρρωστο κουράρι σου λυγίζεται καὶ τρέμει,
γιατί ζωὴ δὲν σ' ἄφησε τὸ σεβνταλὴ Χαρέμι ;
Δὲν βλέπεις πῶς καὶ ὁ χαζνὲς ἀδειάζει μέρα μέρα
καὶ οἱ ἀτρατοί σου τρίφονται μονάχα μὲ ἀέρα ;

Δὲν βλέπεις πῶς κατήντησες καὶ σὺ σαποκοιλιά,
πῶς τῆς Εὐρώπης ἔγινες ὁ πρῶτος μπεχλιβάνης,
πῶς θὰ σὲ στείλουν 'γρήγορα 'στὴν Κόκκινη Μηλιά,
μὰ θέλεις τώρα, Τουρκαλᾶ, καὶ τὸν νταὴ νὰ κάνῃς ;
Κι' ἀκόμη μᾶς κορδόνεσαι σὰν δράκος φουσκωμένος
σὺ ὁ νεκρὸς ὁ ζωντανός, ὁ παραγεμισμένος ;

Ἔτσι καὶ ὅποιος ξεψυχᾷ τὰ νεῦρα του τεντόνει,
ἔτσι κι' ὁ λύχνος πρὶν σβυσθῇ τὰ μάτια μας θαμπόνει.
Ἔτσι, σπασμένε Σαρικλῆ, τεντόνεσαι καὶ σύ,
καὶ πρὶν 'στὴ λάσπη ρίξουνε τὸ ἄδοξό σου στέμμα,
διψᾷς νὰ χύσῃς καὶ καλὰ 'στῆς Κρήτης τὸ νησὶ
ὅσο φαρμάκι κρύβεται 'στὸ σάπιο σου τὸ αἷμα.

Ποτὲ δὲν μᾶς ἐσήκωσες τόσο 'ψηλὰ τὴ μύτη,
τέτοιαις ἡμέραις ἄλλοτε δὲν ἔφεξαν 'στὴν Κρήτη.
Ἀπὸ τὴν τύφη ὠμορφιὰ δὲν ἔμεινε μισή,
μὰ 'σ' ὅλα τὸν ἀνήξερο καὶ τὸν ἀθῶο κάνεις,
καὶ ἀτιμάζει τέρφανὰ τῆς λεβεντιᾶς νησὶ
αὐτὸς ὁ ἄτιμος Σακὴρ, ὁ μπέστιας, ὁ τσογλάνης.

Ἐ! Τοῦρκε κακορίζικε, μονάχος φασκελώσου,
καὶ πάψε πιὰ τῆς πονηριᾶς, ἂν θέλῃς τὸ καλό σου.
Ἀλλοιῶς στὸ λέγω τρεῖς φοραῖς, μὰ τὸ τζαμὶ τῆς Μέκ-
μὰ τὸ βρακὶ τῆς Φατιμὲς καὶ καθεμιᾶς γυναῖκας, [κας,
πῶς ἂν δὲν δώσῃς 'γρήγορα ὅ,τι γυρεύ' ἡ Κρήτη
θὰ σοῦ κοπήσω πάρολι τὰ γένεια τοῦ Προφήτη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π.—Τί νέα ;
Φ.— Ἕνας Δάγγειος μᾶς; ἦλθε πρὸς τοὺς ἄλλους,
μὰ μὲ τὸν Δάγγειον μαζὶ ἐγύρισε κι' ὁ Ράλλης.
Π.—Ὡς εὖ παρέστη !..
Φ.— Ἔγινε ἀνάστατος ἡ χώρα...
ἕνα κλαρίνο ἔπαιζε κι' μία κλαπαδόρα,
καὶ ὅλοι παρευρίσκοντο οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι
καὶ κατήσπαζοντο θερμῶς τὰ φλογερά του χείλη.
Π.—Ἤσουν καὶ σύ ;
Φ.— Καὶ μ' ἐρωτᾷς μετ' ἀφελείας τόσης ;
καὶ πότε λείπω, τσεκνί, ἀπὸ διαδηλώσεις ;
λείπει ὁ Μάρτης, μασκαρᾶ, ἐκ τῆς Σαρακοστῆς...
Π.—Τῆς Μιχαλοῦς, βρὲ Φασουλῆ, θαρρῶ πῶς χρεωστεῖς.
Φ.—Ἂν σὺ ἀέρα κοπανᾷς καὶ μυίγνας χάφτῃς μόνο,
ἀλλὰ ἐγὼ αἰσθάνομαι γιὰ τὴν πατρίδα πόνο,
καὶ ὅπου βρῶ περὶ αὐτῆς συνομιλοῦν σπουδαίως
ἐκεῖ κι' ἐγὼ τσαζόμαι ὡς κερκυνὸς ραγδαῖος,
κι' ὅταν τοῦ ἔθνους ἀπαντῶ περιφανεῖς πιστῆρας
ἀφίνω τοὺς καλλωπισμοὺς καὶ τοὺς ὀδοστρωτῆρας,
καὶ τρέχω ἀπ' ὀπίσω των καὶ ὅλος συγκινοῦμαι
καὶ τοὺς σωτῆρας προσφωνῶ, οὐ μὴν καὶ προσφωνοῦμαι.
Ἐνῷ λοιπὸν ἐθαύμαζα μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα
τοὺς στύλους τοῦ ἠλεκτρικοῦ, τὰ σκῦρα καὶ τὸ χῶμα,
μακρόθεν ἀμαξῶν πολλῶν βκῦν ἀκούω κρότον
καὶ βλέπω τὴν ἀνταύγειαν πολυαρίθμων φώτων.
Ποιὸς ἔρχεται, ρωτῶ, παιδιά; ὁ Ράλλης, μοῦ φωνάζουν
καὶ δῶ γουλὲς ἀξαφνα εἰς τὰ ψηλὰ τσιναζοῦν.
Τότε κι' ἐγὼ ἐμούντζωσα καλλωπισμοὺς καὶ σκῦρα
καὶ γιὰ τὴν διαδήλωσι τὸ φύσημά μου 'πῆρα,
καὶ εἰς τὸ σπίτι ἔτρεξα τοῦ Ράλλη ἐσπευσμένος
καὶ τοδαφιξα τὸ χέρι του κατενθουσιασμένος.
Τὸν προσφωνῶ, μὲ προσφωνεῖ, τοῦ λέω καὶ μοῦ λέει...
κι' αὐτὸς μὲ πόνον, Περικλῆ, διὰ τὴν Κρήτην κλαίει,
φορεῖ καθόρνους τραγικοὺς καὶ πῦρ καὶ μύδρους ρίπτει,
βλέπει ὁμίχλη σκοτεινὴ τὴν Κρήτην πῶς καλύπτει,
ἐξώπτει κάθε ρίλεν του καὶ κάθε πατριώτην,
ἀποκαλεῖ τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν προδότην,
φωνάζει τῆς κουμπάρκιτσ του καὶ κάθε του κουμπάρον,
εἰς τὸ σκαμνὶ τὸν Πρόεδρον καθίζει ἔρον ἄραν,
ἐπικαλεῖται τῶν θεῶν τὰ ἱερὰ τεμένη,
'στὰ αἵματα πάχνιζοντα τῆς Κρήτης ξεθυμαίνει,
μᾶς βιᾶζεται πῶς ρόδινον τὸ μέλλον ὑποφώσκει,
τοῦ δὶ Τρικούπη θάνατον βαρὺν κατηγγυᾶται,
καὶ τὸν ποτᾷ, βρὲ Περικλῆ, μεθ' ὅλης τῆς παρέας
'στοὺς λάκκους τοῦ καλλωπισμοῦ καὶ τῆς Καπνικαρέας.
Λοιπὰ καὶ ἄλλα λέγοντας τοῦ Δημητρίου Ράλλη ῥέας
μὲ φωνὴ συνέφκασαν οἱ συγγενεῖς κι' οἱ ἄλλοι,
καὶ ὅλους κατεσπάραττον τὰ αἵματα κι' οἱ φόνοι
καὶ ὁ γιατρὸς μὲ τὸ λογο εἰς ταῦτα συνέφωνει,
καὶ «ζήτ' ὁ Ράλλης» ἐκούζαν καὶ «ὁ προδότης κάτω»,
κι' ἡ κλαπαδόρα, Περικλῆ, ἀγρίως ἐμυκᾶτο,
καὶ πότε πότε ἀνάβε καμμιὰ τριλλὴ βουλέτα
καὶ ἡ ὀρχήστρα ηὔξησε ῥὲ δύο κλαρινέτα,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἐφώναζα μὲ διψασμένα χείλη
καὶ ἄλλον λόγον δεύτερον τοῦ εἶπα ν' ἀπαγγείλῃ,
καὶ ὅλους ἐγαλβάνιζε θερμὴ φιλοπατρία
καὶ ἀπὸ δύο ἔγιναν τὰ κλαρινέτα τρία.
Π.—Καὶ ὕστερα τί ἔγινε ;
Φ.— Ὑπομονή, χαμάλη...
αὐτὰ εἰπόντος τσιγαροῦν τοῦ Δημητρίου Ράλλη,
εἰς ταῦτα δὲ συμφάσκοντος καὶ τοῦ γιατροῦ τοῦ Χρή-
(στου,
ἐπῆγε εἰς τὸ Φάληρον νὰ 'δῇ τοὺς συγγενεῖς του.
Τότε κι' ἐγὼ τὸν ἄφησα μὲ ὕφος ἐξημμένον,
τῶν κλαρινίτων δ' ἐκ τριῶν τεσσάρων γενομένων,
τῆς κλαπαδόρας δὲ πολλοὺς παῖσνας ἐξεμούσης,
ἐπῆγα τὸν καλλωπισμὸν νὰ 'δῶ τῆς πρωτευούσης.
Ἦτο δ' ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς περίπου ὡς ἐννάτη
καὶ τάξις καὶ ἀσφάλεια 'στὴν πόλιν ἐπεκράτει,
καὶ τὰς ἀψίδας χάσκοντες καμπόσοι ἐθεώρουν
καὶ κιβδηλα νομίσματα πολλὰ ἐκυκλοφόρουν,
κι' ἀκόμη σκῦρα ἔστρωναν δρὸ τρεῖς ὀδοστρωτῆρες
καὶ σοβαρῶς ἐπωπτευον καιμωμένοι κλητῆρες.
Ἐγὼ δὲ βλέπων, Περικλῆ, τὴν τρόοδον τοῦ κράτους
καὶ μὴ εὑρίσκων ἀνοικτοὺς τοῦ Χὸρ τοὺς ἀποπάτους,
διότι ἔκλεισαν κι' αὐτοὶ ἐκ τῆς μεγάλης βοῶμας
συμφώνως πρὸς τῶν ἰατρῶν τὰς πολυπειρους γνώμας,
καὶ τώρα ποῦ 'στὸ βιβόλο θὰ τρέχωμε δὶν ξέρω...
λοιπὸν καθὼς σοῦ ἔλεγα ὀλίγον ἀνωτέρω
θαυμάζων τὴν εὐμάρειαν καὶ πρόοδον τοῦ κράτους
καὶ μὴ εὑρίσκων ἀνοικτοὺς τοῦ Χὸρ τοὺς ἀποπάτους,
καὶ ταλανίζων δ' αὐτὸ τὴν δύσμοιρον πατρίδα
ἐπῆγα δι' ἀνάγκην μου ἐπάνω 'στὴν ἀψίδα,
ποῦ τώρα εἰς τὸ Σύνταγμα κατεσπευσμένως κάνουν
κι' ὁ Δήμαρχος τὴν 'σκέπασι νὰ μὴ τοῦ τὴν βασκα-
[νοῦν.
Π.—Καὶ ὕστερα ;
Φ.— Στὸ σπῆτί μου τραβῶ ἐλαφρυνόμενος,
συλλογιζόμενος τὸν Χὸρ καὶ κάποτε τὸ γένος.
Π.—Καὶ ὕστερα ;
Φ.— Περίδωσα τὰ πάντα εἰς τὴν λήθην,
κλμμύσας δὲ τὰ βλέφαρα ταχέως ἐκοιμήθην,
καὶ εἶδα πῶς κι' ἐγὼ καὶ σὺ κι' οἱ Μαραθωνομάχοι
εἴχαμε ὅλοι, Περικλῆ, τοῦ Κρόνου τὸ στομάχι,
καὶ πέτρας κατατίναμε καὶ χώματα καὶ σκῦρα
κι' οὔτ' ἐκατίζετο κανεὶς γιὰ τὸν ὀδοστρωτῆρα,
διότι πέτρας ἔτρωγε κι' ὁ Δήμαρχος ἀκόμη,
κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῇς πάτερ ἡμῶν ἐστρυθήκαν οἱ βρόμοι.
Καὶ ὕστερα ἐξύπνησα μὲ βαρὺς καὶ μὲ πόνον
κι' ἀμέσως ἔτρεξα πρὸς σὲ τὸν φίλον μου, τὸν μόνον
νὰ σοῦ εἰπῶ τὰ τρέχοντα καὶ νὰ μὶ ἀνταμείψῃς,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ νὰ μοῦ τῆς πασαλείψῃς,
γιὰ νὰ χωνέψω 'γρήγορα τῆς πέτρας ποῦ κατάπιε...
Π.—Ὄρσε λοιπὸν ὀκτὼ γροθιὲς 'στὰ δόντια σου τὰ σα-
[τιε.

Μᾶς ἦλθε καὶ ὁ Δάγγειος μετὰ παροξυσμῶν
νὰ ξυντελέσῃ καὶ αὐτὸς 'στὸν ἐξωραϊσμόν.

Πρὸς τὸν Ἀραγούμην ἐπιστολὴ
τοῦ φιλοξένου τοῦ Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητέ μου Ὑπουργὲ τῶν Ἐξωτερικῶν,
ποῦ ἀνδρα ἐβαπτίσατε κι' ἐμὲ Ἱπποτικόν,
ἰδὼν πῶς τώρα ὁ καθεὶς τὸν οἶκόν του προσφέρει
πρὸς χρῆσιν καὶ διαμονὴν τῶν ἐπισήμων ξένων,
δεοι θὰ ἔλθουν κατ' αὐτὰς καὶ 'στὰ δικά μας μέρη
χάριν τῶν γάμων καὶ ἡμῶν τῶν ἐξωραϊσμένων.

—

Ἐπιθυμῶν, ὦ Ὑπουργέ, καθίσον εἰμπορίσω,
'στῶν γάμων τὴν λαμπρότητα κι' ἐγὼ νὰ συντελέσω,
ἐπιθυμῶν τὴν θέσιν σας μικρὸν νὰ εἰκολύνω
καὶ κάθε τι ἀνώμαλον νὰ τὸ ἐξομαλύνω,
κι' ὁ φίλος μου ν' ἀνακδειχθῇ 'στὰς ἑορτὰς ὀλίγον
καὶ νὰ γενῇ τὸ ἄσυλον τῶν ὀψιλῶν προσφύγων.

—

Ἐπιθυμῶν νὰ μὴ φανῶ κατώτερος τῶν ἄλλων
'στῶν γαμηλίων ἑορτῶν τὴν ζάλην καὶ τὸν σάλον,
λαλήσας μὲ τὴν Φασουλῆ καὶ μὲ τὸν Περικλέτο,
μεγάλη, Ἐξοχώτατε, ἰδέα μοῦ κατέβη,
κι' ὁλόκληρον τὸν οἶκόν μου προθύμως διαθέτω
καθὼς ἐστὶ κι' εὑρίσκεται μὲ ὅλα του τὰ σκεύη.

—

Μεταρρυθμίσεις ἔκαμα 'στὸν οἶκόν μου μεγάλας
καὶ τοὺς μπερδέδες ἤλλαξα μιᾶς καὶ ἄλλης σάλας,
οὐχ ἧττον ἐξωράϊσα κι' αὐτὸ τὸ μαγειρειό
κι' ὅλους τοὺς τσιντζερέδες μου τοὺς ἔχω γανωμένους,
κι' ἐπῆγα τὴν γκαβοῦρά μου κοντὰ 'στὸ πλυστηριό,
καὶ τώρα δὲν θὰ ἀνοχλῇ τοὺς φιλοξενουμένους.

—

Ἐν τούτοις ἀνοικαίνισα τὰ πρῶτα ἐπιπλά του
καὶ κανατέδες ἔβαλα κι' ἐντὸς τοῦ ἀποπάτου,
Χαρίτων δὶ ἀγάλματα 'στὰ τέσσερ' ἀγκωνάρια
καὶ κάμποσα χρυσᾶ κλουβιὰ μὲ κίτρινα κανάρια,
καὶ τάπητα ἐπέστρωσα εἰς τοῦτον Περσικόν,
θὰ ρίψω δὶ ταχύτητα καὶ φῶς ἠλεκτρικόν.

—

Θὰ ἔχῃ ὄψιν, Ὑπουργέ, πολυτελοῦς αἰθούσης...
εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ 'δῇς καὶ ἄλλο νὰ τἀκούσῃς.
Οἱ πάντες θ' ἀναπαύωνται εἰς τοῦτον ἐν ἀνέσει,
ἂν δὲ ἀνάγκη ἔξαφνα μεγάλη τὸ καλέσῃ,
ἠμπορεῖ καὶ ὑπνευ ἐνταυτῷ δωμάτιον νὰ γίνῃ
καὶ μ' εὐχαρίστησιν πολλὴν κι' ὁ Κάϊζερ νὰ μείνῃ.

—

Καὶ πόρτας καὶ πικάθυρα καὶ κλειδαριὰς καὶ τζάμια,
κουβέρτας καὶ προσόψαλα καὶ στρώματα καὶ χράμια,
τὰ πάντ' ἀνακαινίσθησαν μὲ τόσην ποικιλίαν
κι' ἐπαισθητῶς ηὐξήθησαν τὸ πλοῦτος καὶ τὸ μῆκος,
σᾶς λέγω δὲ κοντολογὶς χωρὶς ἀμφιβολίαν
πῶς ἔγινε τὸ σπῆτί μου τοῦ Ἀβράεμ ὁ οἶκος.

—

Τοιοῦτον ὄντα, Ὑπουργέ, σᾶς τὸν παραχωρῶ,
καὶ ὡς δεσπότης δέξασθε τοὺς ξένους ἐν χορῷ.
Κι' ὁ Αὐτοκράτωρ ἂν ἔλθῃ, τὸν δέχομαι ἐμένως ..
θὰ φύγῃ ἐκ τοῦ εἴκοσι μου κατευθυσικρμένος...
ἀλλ' ἂν ἐκεῖνος ἀρνηθῇ, ἂς ἔλθουν ἄλλοι τότε,
ἡ Βασιλεῖς, ἢ Πρίγκηπες, ἢ ὡς ἐμὲ Ἱππόται.

—

Ἰδοὺ ἐγὼ προσέρχομαι τὰς θύρας μου ἀνοίγων
εἰς μεγιστᾶνας κρατικοὺς καὶ στέμματα χρυσᾶ,
ἐν τούτοις ὅμως προτιμῶ ἐξ ὅλων τῶν προσφύγων
τὸν Βίεμαρκ νὰ μοῦ στείλετε καὶ τὸν Μουνίρ Πασσᾶ.
Ἐκεῖνους περισσότερον τῶν ἄλλων ἀγαπῶ,
καὶ ἂν ἔλθοῦν 'στὸ σπῆτί μου γιὰ τούτους θὰ κοπῶ.

—

Ἀγαπητότατος κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος ὁ ἀνήρ,
κι' ἐπιθυμῶ εἰς τὸ ἐμὸν νὰ καταλύσουν δῶμα...
ἀπάνω 'στὸ κρεββάτι μου θὰ βάλω τὸν Μουνίρ
καὶ τὸν Ἐρβέρτο τὸν Βισμάρ'στῆς Φασουλῆ τὸ στρῶμα.
Οὐ μὴν πρὸς χάριν τοῦ Μουνὶρ θὰ πάρω καὶ σοφᾶ
κι' ἕνα μακρὺ κι' ὁλόχρυσο τσιμπούκι νὰ φουμᾶ.

—

Ἀγαπητέ μου Ὑπουργὲ τῶν Ἐξωτερικῶν,
τοῦ μὲ τὰς βελτιώσεις σας καθεὶς τὸν νοῦν του χάνει,
κι' ἐγὼ θὰ 'πῶ εἰς τὸν Μουνὶρ περὶ τῶν Κρητικῶν
ὁπότων θὰ κατηγίζωμεν ἐπάνω 'στὸ Ντιβάνι.
Ἐμπρός του ταπεινότατα ὡσὰν ραγιᾶς θὰ σεύδω
καὶ μόνος μου μὲ γκεδὺλ-σερπὲτ τὰ πόδια του θὰ τρίβω.

—

Καὶ πάλιν σᾶς παρακαλῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας
σ' ἐμὲ νὰ ἔλθῃ ὁ Μουνὶρ μετὰ τῆς συνοδείας.
Δὲν πρέπει νὰ φανῇ κανεὶς ἀχάριστος κι' ἀγνώμων
καὶ προτιμῶ φαμελικῶς νὰ μείνω εἰς τὸν δρόμον
καὶ ὅλων τῶν διαβατῶν τὸν εἶκτον νὰ κινήσω
παρὰ τοὺς νέους πρόσφυγας νὰ μὴ φιλοξενήσω.

—

Εἰς τοῦτο εἶναι σύμφωνον καὶ τὸ πιστό μου ταῖρι,
καὶ ὁ καθεὶς τὸ σπῆτί του ἀνάγκη νὰ προσφέρῃ
καὶ νὰ εὑροῦν φιλόξενον οἱ ξένοι τὴν Ἑλλάδα,
καθόσον εἶνε φοβερὸν τοσαῦτα μεγαλεῖα
ὡς ἄνθρωποι κοινότατοι νὰ πέσουν στρωματσαδα
'στοῦ Καρκμάνου τὴν Σχολὴν καὶ τὰ λοιπὰ Σχολεῖα.

—

Ἐὰν φιλοξενήσωμεν μὲ τρόπον φιλικὸν
τὸν ἕνα κι' ἄλλον Κάισαρα καὶ Δοῦκα καὶ Σκτράπαν,
τότε νομίζω, Ὑπουργὲ τῶν Ἐξωτερικῶν,
πῶς ἴσως προσελκύσωμεν τῶν ξένων τὴν ἀγάπην.
Καὶ ἴσως τότε λάβωμεν ὡς πρῶτα καὶ τὴν Κρήτην
καὶ χάσουν οἱ μισέλληνες Παρασκευὴν καὶ Τρίτην.

—

Αὐτὰ κι' ἐγὼ σκεπτόμενος καθ' ὑψηλὸν καθῆκον
ποιοῦμαι σᾶς παραχωρῶ τὸν εἰκοστὸν μου οἶκον.
Καὶ τώρα διατάξατε καὶ ἂς μοῦ γίν' ἡ χάρις,
ἐφ' ὅσον αἱ γαμήλιοι δὶς πούσουν τελεταί,
ἀπ' ἔξω εἰς τὸ σπῆτί μου κανεὶς περίβολαρης
εἰς τοῦτο τὸ διάστημα νὰ μὴ περιῇ ποτέ.

—

Καθόσον οἱ γαϊδάροι των προσβλέποντες μὲ πόνον
εἰς τὴν αὐλήν μου βόσκουσαν τὴν ἡμετέραν ὄνον
θὰ ἐνοχλοῦν μ' ὀγκαντισμοὺς τῶν ξένων μου τὰ ὦτα ...
Διότερ ἐνεργήσατε πρὸς τοῦτο τὰ εἰκότα,
ἀφοῦ κι' ἄλλοῦ ἐφέρατε μεταρρυθμίσεις τόσας ...
μένω θεράπων ταπεινὸς τῆς Ἐξοχότητός σας.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τοῦ Παπαγεωργίου Γραμματικὴ μεγάλη,
ὡσὰν κι' αὐτὴν ὡς τώρα δὲν ἐξεδόθη ἄλλη.
Ἐκτύπωσις δευτέρα πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων...
πωλεῖται 'στὴς Ἑστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον.

—

Τοῦ Παπαρρηγοπούλου σπουδαῖαι Πραγματεῖαι,
ἱστορικαὶ μελέται πολλαί τε καὶ παντοῖαι.
Εἰς ταύτας γεγονότα πολλὰ ἐξιστορεῖ
κι' ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ἐβγῆκαν τοῦ Περρῆ.
Καὶ τούτου τοῦ βιβλίου Κασδόνης ὁ ἐκδότης
κι' ἂς τρέξῃ νὰ τὸ πάρῃ πᾶς Ἕλλην πατριώτης.

—

Κασμαδες καὶ ἀξίναις καὶ ἄροτρα καὶ φτυάρια
καὶ τσάπαις καὶ πικούνια καὶ χίλια δρὸ στυλιάρια,
καὶ ὅ,τι ἐργαλεῖον ὡς χρήσιμον θαρρεῖτε,
ἡ δρέπανον κανένα, σφυρὶ καὶ κλαδευτῆρι,
εἰς τοῦ Σμυρνιωτοπούλου τὸ μαγαζὶ θὰ 'ρῆτε...
Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀντίκρυ 'στὸ Μέγα Μοναστῆρι.

—

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κι' ὁ Κόσμος θ' ἀνατείλῃ,
ἐφημερὶς πολιτική, κοινωνική, ποικίλη.
Θὰ γράφῃ κάθε λόγιος μικρὸς τε καὶ μεγέλος,
καὶ πάντα θὰ τυπώνεται κομψῶς καὶ φιλοκάλως.
Θὰ εἶναι καθημερινὴ μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων,
θὰ ἔχῃ δὲ ὡς συνδρομὴν δραχμὰς τριάντα μόνον.

—

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξάδη, — ἔχει 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μιγέλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χίρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις «Κορίννης», ὁδὸς Πραστείου ἀριθ. 10.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξαιρέσεις — κι' ὅπότε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὸς θὰ εἶχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὸς Ἕπαρχίας — καὶ 'στὰ Ἐξωτερικόν.
Ἐπειδὴ καιροὺς πενιχρὲς — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — τράχτα δώδεκα καὶ μόνα,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δικαπέντε καὶ 'στὸ γέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ.
κι' ὅσα γάλατα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περιᾷς συνδρομητάς.
Κι' ὅτε θέλω νταμπέρι — μὲ κανένα κανελέρι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές'στῶν φίρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Σεπτεμβρίου τριακοστὴ
καὶ φθάνουν στόλοι ἑξακουστοί.

Ἑξῆντα ὀκτὼ καὶ ὅμακόσα,
πλακὸν' ἡ Βουλὴ γαυριῶσα.

Πρόσκλησις Βουλῆς ὑπὸ τῆς Αὐλῆς.

—

Τοῦ Συντάγματος ἰδόντες
τἄρδρον τριανταεπτὰ
καὶ πολλὰ καταφαγόντες
'στὸ ταξειδί μας λεπτά.

—

Προσκαλοῦμεν τὴν Βουλὴν
μὲ ταχύτητα πολλήν.

Προσκαλοῦμεν τὸν Τρικούπη
μὲ τὰ τόσα του χαρτιὰ
νὰ ζαλίσῃ σὰν κουνοῦπι
τῆς ἀριστερᾶς ταὐτιά.

—

Περισσεύματα νὰ εὕρῃ,
κι' ἄλλα Ἰσοζύγια,
κι' ὅσα εἶξευρε κι' εἰξεύρει
ἀγαθὰ ἐπίγεια.

—

Προσκαλοῦμεν μετὰ λύσσης
νὰ ἐλθοῦν καὶ ὅλ' οἱ γαῦροι
καὶ ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
ὅλα ψεύτικα νὰ ταύρῃ.

—

Προσκαλοῦμεν τὸ Ραλλάκι
καὶ τῆς ἄλλαις τσιλιθήθραις.
καὶ τὸ Κατσικοπουλάκι
νὰ μᾶς κάνῃ μπουρμπουλήθραις.

—

Προσκαλοῦμεν τοὺς Λεβίδας
καὶ τοὺς ἄλλους Ροβεσπιέρους
νὰ τρυπήσουν μὲ λεπίδας
Ἐφιάλτας ἀνιέρους.

—

Προσκαλοῦμεν τοὺς πατέρας
ὅλα τἄλλα νὰ ταφήσουν
καὶ πιστώσεις νεωτέρας
γιὰ τοὺς γάμους νὰ ψηφίσουν.

—

Μὲ δρὸ λόγια νέτα σκέτα,
ἂν δὲν δώσουν χρήματα,
ὅλα τότε μουντζωσέ τα,
βράστα καὶ βλαστήματα.

Μᾶς ἦλθε ραδινότατος καὶ ὁ Μεγαλειότατος.

Κι' ὁ Βασιληᾶς μᾶς ἦλθε... τί χαρά!
κι' ὁ κόσμος τοῦ ἐφώναξε οὐρρά,
καὶ μόλις 'στὸ Παλάτι του ἐφάνη
γιὰ τὴ Βουλὴ μᾶς ἔβγαλε φιρμάνι.

Ἐγύρισε τοῦ κόσμου τὰς Αὐλάς,
ἐπῆγε καὶ 'στὴν Ἔκθεσιν ἀκόμα,
καὶ εἶπε πῶς δὲν παίζει κι' ἡ Ἑλλὰς
καὶ ὅλοι τὸν ἐκύτταζαν 'στὸ στόμα.

Μᾶς ἦλθε καὶ ὁ Γιωργος τὸ ξερτέρι,
ὁποῦ ζωὴ 'στὸ ναυτικὸ θὰ φέρῃ,
ποῦ ἀνεδείχθη πρῶτος μαθητὴς
καὶ εἶναι τοῦ Ῥωμαίου συνδρομητής.

Κι' ὅταν ἀκόμα ἦταν στὴ Δανία
μᾶς 'πλήρωσε γιὰ μιὰ ἑξαμηνία,
κι' ἡ συνδρομή του τώρα θὰ τελειώσῃ
καὶ τὸν παρακαλῶ νὰ μὲ πληρώσῃ.

Κι' ὁ Βασιληᾶς μᾶς ἦλθε... τί χαρά!...
κι' ὁ κόσμος τοῦ ἐφώναξε οὐρρά.
Μαζί του ἐκουβάλησε καὶ κάσσαις
μὲ πουλερὰ καὶ πέρδικαις καὶ φάσαις.

Μὰ ἔφερε καὶ χρυσὰ φαγητὰ
καὶ ἀμβροσίας κάμποσα μπουκάλια,
κι' ὁ κόσμος τὰ ἐστάτισε μ' αὐτὰ
κι' ἐπέφτανε τῶν νησικῶν τὰ σάλια.

Καὶ τρέχουν σούρτα φέρτα τὰ γκαρσόνια
κι' ἡ μιὰ κι' ἡ ἄλλη ἴτριζε μποτίλια,
καὶ μόλις ἀνοιχθῆκαν τὰ κατσόνια
ἐπήδησαν λαγοὶ μὲ πετραχήλια.

Κι' οἱ Αὐλικοὶ ἐχάσαν τὰ μυαλά των
καὶ ἦλθε ἄνω κάτω ἡ Αὐλή,
κι' ἐγλείφανε τὰ δέντα δάκτυλά των
ἀντιπολιτευόμενοι πολλοί.

Κι' ὁ Θεοτόκης τρέχει 'στὸ Παλάτι
καὶ κάθεται κοντὰ 'στὸν Βασιλέα
καὶ τελετῶν προγράμματα συντάττει
ἀλλόκοτα, μεγάλα, φρικαλέα.

Καὶ σχίζει τόνα πρόγραμμα καὶ τἄλλο
καὶ τρίτο ξεφουρνίζει πιὸ μεγάλο,
κι' ὁ Βασιληᾶς τοῦ δίνει μιὰ μυτζὰ
καὶ ὅλο μουντζουρόνουνε χαρτιά.

Ἦλθε κι' ὁ Βασιληᾶς μας ... τί χαρά!...
μὲ φαγητά, κρεββάτια καὶ μπαοῦλα,
κι' ἐπέταξαν μ' ὁλόχρυσα φτερὰ
ἐλεύθερα ὀνείρατα καὶ βοῦλα.

Καὶ 'στὸ Παλάτι ἀνάψαν τὰ φῶτα
κι' ἡ μουσικὴ μᾶς παίζει κάθε μέρα,
καὶ πάλι χτυπατίζει ὅπως πρῶτα
'ψηλὰ 'στὰ κεραμίδια ἡ παντιέρα.

Ὁ Βασιληᾶς καὶ τώρα σὰν παιδιά του
μᾶς ἔχει ὅπως πάντα 'στὴν καρδιά του,
κι' ἂν δὲν μᾶς τὸ ἐφώναξε καὶ πάλι,
ἀλλὰ κανεὶς γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλει.

Δήμαρχοι μικροὶ μεγάλοι 'στὴν πρωτεύουσα καὶ πάλι.

Ὦ Δήμαρχοι τοῦ κράτους, πηδήσετε, γελᾶτε,
καὶ 'στὴν Ἀθήνα πάλι ὀγρήγορα ἐλᾶτε...
γιὰ σᾶς θὰ γίνουν γάμων τρικούβερταις χαραῖς,
οἱ μπάλοι, τὰ τσουμπούσα, κι' ἡ ἄλλαις συμφοραῖς.

Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε καμάραις καὶ φανάρια,
σᾶς καρτεροῦν τραπέζια καὶ ἄρθονο κρασί,
καὶ σεῖς κι' ἐμεῖς ἐφέτος θὰ γίνωμε μανάρια
κι' οἱ ἀργυροὶ σταυροί μας θὰ γίνουνε χρυσοῖ.

Ἡ κάθε Δημαρχίνα ἐφέτος θὰ 'ντυθῇ
μὲ πιὸ καλὸ καπέλο, μὲ πιὸ καλὸ μποζᾶ,
κι' ὁ Κάιζερ ὁ φίλος ἐμπρός των σὰν 'βρεθῇ
βεβαίως θὰ φωνάξῃ «Λὲ φὰμ ἴλ νία ξάν.

Ἐφέτος μὲς 'στὸν μπάλο ἡ καψο-Δημαρχίναις
μὲ Αὐτοκρατορίσσας θὰ κάνουν φασαρία,
ἀπ' τὸ Παλάτι μέσα θὰ 'βγοῦν σὰν πάπιαις χήναις
καὶ δίδυμα θὰ βγάλουν μὲ πρώτη εὐκαιρία.

Ἐλᾶτε δίχως ναῦλο 'στὸν Βασιλέα γύρω,
νὰ σφίξετε τὸ χέρι τοῦ Κάιζερ τοῦ βλάμη,
μὲ τὸν τῆς Οὐαλίας ν' ἀρχίσῃ τέρτσο-τίρο
καὶ κάθε τζογαδόρος σκαλέταις νὰ τοῦ κάμῃ.

Πῶ! πῶ! χαραῖς καὶ γάμοι! πῶ! πῶ! κουβαρνταλήκια!
ἐμπρός με τὰ γαντζούδια καὶ με τὰ φυσεκλήκια...
Μαρφλοῦχτερ καὶ Φερφλεῦχτερ κι' ὀλίγα ταϊμπενμίρε..
ἐφέτος μὲ ταὺς γάμους ὁ δῆλος τὸ 'πῆρε.

Ἐφέτος θὰ μᾶς στρίψῃ καὶ θὰ μᾶς πιάσῃ μοῦρλα,
ἐφέτος ἡ παράταις, ἐφέτος ἡ ἀντάρα...
φόρα ἡ φουστανέλαις καὶ ἡ φεσάραις τοῦρλα
καθὼς τὸ παληορέσι τοῦ γερο-Κωνσταντάρα.

Στοῦ Φιλήμονος τῆς σάλαις
κι' ἡ καθημέναις ἡ Δασκάλαις.

(Ὁ Δήμαρχος ἐκάλεσε καὶ τὰς Διδασκαλίσσας, τοιαῦτα δέ, ὡς λέγεται, ἠκούσθη ὁμιλήσας.)

Κυρίαι Διδασκαλίσσαι, κρυφὰ κι' ἰδικιτέρως
σᾶς ἐπροσκέλεσα ἐδῶ νὰ συσκεφθῶμεν τώρα
ποῖον καὶ σεῖς θὰ παίξετε 'στὰ ἑορτάς μας μέρος
καὶ ποῖα θὰ προσφέρετε 'στοὺς μελλονύμφους δῶρα,
κι' εἰς ποίαν θὰ καθίσετε πολυτελῆ ἐφέδα,
τιμῶσαι καὶ γεραίρουσαι κι' ἐμὲ καὶ τὴν πατρίδα.

Πρέπει καὶ σεῖς ὡς τάχιστα νὰ ἐξωραϊσθῆτε
κι' ὑδαμιάς, παρακαλῶ, δαπάνης μὴ φεισθῆτε.
Μὴ κοκκινάδι βάλητε, ἀλλ' οὔτε σουλουμᾶ ...
τοιαύτη βάναυσος βαφὴ πουθὲ δὲν σᾶς τιμᾷ.
Μὲ βάψιμον καλλίτερον τοῦ τρίχαντος συρμοῦ
φανῆτε εἰς τὸ Σταδιον κι' εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Προσέλθετε ὡς Χάριτες, ὡς Νύμφαι καὶ ὡς Μοῦσαι,
προτεταμένον ἔχουσαι τὸ ἀπαλὸν σας στῆθος,
καὶ κλασευχενιζόμεναι καὶ δὴ σεισοπυγοῦσαι
κι' ἐρωτικῶς προσβλέπουσαι τοῦ Κάιζερ τὸ πλῆθος,
κι' ἐμὲ καὶ τοὺς Συμβούλους μου καὶ πάντας τοὺς ἐν
χωρὶς νὰ λησμονήσετε καὶ τῆς Αὐλῆς τὸν Δέλη. [τέλει,

Σφριγῶσαι σταματήσετε 'στῶν δρόμων τὰς γωνίας
καὶ κάμνετε λυγίσματα, τσακίσματα καὶ ἄλλα,
καὶ τὸν λαιμόν σας πλύνετε μὲ ὕδωρ Κολωνίας
νὰ μὴ φανῆτε 'στὴν πομπὴν σὰν μυῖγαις μέσ' στὸ γάλα.
Ὡς κύκνοι χιονόπτεροι προσέλθετε καὶ σεῖς
κι' ὡς ἐνδυθῇ μὲ πάλλευκα ἑκάστη κορασίς.

Κυρίαι Διδασκάλισσαι, λοιπὰ μὴ λυπηθῆτε,
κι' ὁ Δῆμος ἔχει ἀρκετοὺς πρὸς χάριν σας παραδες,
καὶ εἰς τὸν Κάιζερ ἐμπρὸς μὲ θάρρος νὰ σταθῆτε
ἀτρόμητοι καὶ ὀρθικι ὡς Οὐγγρικαὶ φορᾶδες.
Σᾶς θέλω, Διδασκάλισσαι, νὰ δείξετε 'στοὺς ξένους
πῶς πάντα ζῇ ἀκμάζουσα ἡ καλλονὴ τοῦ Γένους.

Νὰ βάλητε, παρακαλῶ, τὰ δυνατά σας ὅλα,
ποῦ νὰ σᾶς βλέπουν χάσκοντες οἱ τόσοι παριδίτκι ...
προσέλθετε μὲ πρόσωπα φαιδρὰ κι' ἀκτινοβόλα
καὶ ὡς ἀνεδυόμενοι τοῦ κάλλους Ἀφροδίτκι,
νὰ μὴν εἰπῇ κι' ὁ Κάιζερ πῶς εἶσθε ἀηδία,
ἀλλὰ πῶς εἶδι ἀληθῶς ἀγάλματα Φειδία.

Κυρίαι Διδασκάλισσαι, μετὰ σπουδῆς πολλῆς
εἰς τὸν κουρέα τρέξετε ἀμέσως τῆς Αὐλῆς,
κι' ὁ Αὐτοκράτωρ ἂς ἰδῇ 'Αθηδὰς κακλικόμους
κι' οἱ βόστρυχοί σας ἂς λυθοῦν κι' ἂς πέσουν εἰς τοὺς ὤμους
καὶ στέρουσαι τὴν κόμην σας διὰ ποικίλων ῥόθιον [μους,
πυδῶτε ἀλκλαζουσκι ἐν μέσῳ τῶν τριάθων.

—

Δὲν ζῶμεν, Διδασκάλισσαι, εἰς ἀσχημίας τόπον,
ὁποῦ γεννῶνται τέρκτα μὲ τὴν μορφὴν ἀνθρώπων.
Ζῶμεν εἰς χώραν καλλονῆς καὶ γέμουσαν ἐκ μύρων
καὶ ὄχι 'στὴν πρωτεύουσαν μπὲς καὶ ἄλλης βούτας,
μὰ νὰ προσέχετε καλὰ εἰς τοὺς σωροὺς τῶν σκίρων
μὴ φύγῃ τὸ γοβάκι σας καθὼς τῆς Σταχτοπούτας.

—

Τιμήσατε τὸ γένος σας, τὰ κάλλη, τὰς 'Αθηδάς,
ἂς ἀντηχήσουν μ' ᾄσματα καὶ ἄντρα καὶ λειμῶνες...
σκεφθῆτε ὅτι ἀπ' αὐτὰς τὰς ὑψηλὰς ἀφῖδας
τριακίλιοι περίδοξοι μᾶς χαιρετοῦν αἰῶνες,
καὶ μᾶς θυμαίζει ὁ σεπτὸς τῶν Χοενζόλλερν οἶκος
καὶ ὅλα μας τὰ ἔξοδα δὲν γίνονται ἀδίκως.

—

Σκεφθῆτε πῶς σᾶς μειδιᾷ πᾶς εὐλαὶς προπάτων,
σκεφθῆτε ὅτι ἔρχεται πρὸς σᾶς ὁ Αὐτοκράτωρ,
σκεφθῆτε τοὺς κροτάφους σας πῶς ἡ πατρὶς θὰ στέψῃ,
σκεφθῆτε πῶς ἐμόχθησε ὁ Δήμαρχος ὁ τάλας,
σκεφθῆτε πῶς κι' ὁ Καίζερ 'μπορεῖ νὰ σᾶς πανερίψῃ
καὶ νὰ γεννήσετε καὶ σεῖς διδασκκλίσσας ἄλλας.

—

Κυρίαι Διδασκάλισσαι, ποῦ τὰς μικρὰς ψυχὰς
τὰς ὁδηγεῖτε πάντοτε εἰς κάθε τι γενναῖον,
μὴν κάμνετε, παρκκαλῶ, καθόλου τὰς πτωχὰς,
φανῆτε ἄξιαι καὶ σεῖς τοῦ Δήμου 'Αθηναίων.
Ἂς πᾶν κι' αὐτὰ τὰ ἔξοδα μαζὶ μὲ ὅλα τάλλα
κακὶ ἂς φκνῇ 'στὸ μέσον σας καὶ ἡ κυρὰ Δασκάλα.

—

Σκιρτοῦν τριγύρω χαίρουσαι τῶν ἀγαθῶν αἱ Μοῖραι
κι' ὁ Δῆμος εἰς τὰ ἔξοδα κατέφορον ἐπῆρε.
Μ' αὐτοὺς τοὺς ἐξωραϊσμοὺς μᾶς πέρνει τὸ ποτάμι,
ἀλλὰ ἐγὼ τὸν ζῆλόν σας μὲ τούτους θὰ ἐξέφω,
καὶ ὅποιμ θέλει ἀπὸ σᾶς πρασφώνησιν νὰ κάμῃ
ἂς ἔλθῃ τὴν προσφώνησιν ἐγὼ νὰ τῆς τὴν γράψω.

—

Μὲ τὴν ἀρχαίαν δόξαν μας καὶ τὴν πολυλογίαν
ἀλλαξετε τῆς Νύφης μας Χριστὸν καὶ Παναγίαν.
Πρὸς τὸ καλὸν σας προσπαθῶ κι' ἐγὼ νὰ συντελέσω
καὶ πάλιν πρὸς συζήτησιν ἰδοῦ θὰ σᾶς καλέσω,
κι' ὅποια φκνῇ πρὲ κόμ ἰλ φό, ἐγὼ θὰ τὴν συνδράμω,
θὰ τῆς αὐξήσω τὸν μισθὸν καὶ κόρτε θὰ τῆς κάμω.

Ὑψηλαὶ ἀντικρίσεις, ὅπου εἶναι ν' ἀπορήσῃς.

—

Ὁ Δημαρχεύων Πειραιεύς, πολλὰ ἐν νῷ μετρῶν,
τὸν φίλον Αὐτοκράτορα μὲ βίαν ἐρωτᾷ :
«Ἐκ Πειραιῶς θὰ ἔλθετε ἢ μέσῳ τῶν Πατρῶν ;
«ἀμέσως ν' ἀπαντήσετε καὶ ὄχι χωρατά.
«Κι' ἂν ἔλθετε διὰ Πατρῶν, νὰ μᾶς τὸ πῆτε τότε,
«ὑγὲ νὰ μὴ κάμουν ξόδε κοίλα κι' οἱ Περαιῶται.

Κι' ὁ Αὐτοκράτωρ θυμωθεὶς στέλλει ἀπάντησιν εὐθύς.

—

Ἴσως ἔλθω, Μπουργμάστερ, θὰ τῶν δύο δρόμων,
ἀλλὰ καὶ πιθανότατον νὰ ἔλθω δι' Ἰλιοπεῦ ...
βιβλεῖαι θὰ ἐπισκεφθῶ τὴν γῆν τῶν ὑπονόμων,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ καλὰ καλὰ δὲν ξέρω ἀπὸ αὐτ.

Καὶ ὀλέγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Μιχαὴλ Κατσίμπελη Πιλοπωλεῖον κι' ἄλλο,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδόν, ἀπ' ὅλα πιὸ μεγάλο.
Τί λοῦσο καὶ τί ὠμορφιὰ !... μὰ εἶναι μία τρέλλα ! ...
τί μπαστουνάκια λιγερὰ κι' ἀλλόκοτα καπέλα.
Ἐγκαινιάσθη κατ' αὐτὰς μετὰ πομπῆς μεγάλης
καὶ λόγον ἐξεφώνησε ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης.

—

Ἔγιναν καὶ οἱ γάμοι τοῦ Κώστα τοῦ Γαρδίκη,
ποῦ εἶναι δικηγόρος καὶ δὲν τοῦ φεύγει δίκη,
μὲ τὴν καλλίστην κόρην, τὴν Ἀγυρὼ Καπράλου,
μετὰ χαρᾶς μεγάλης, ῥαιδρότητος καὶ σάλου.
Καὶ ἀπὸ τόσον κόσμον ἐγέμισε ἡ σάλα
καὶ χρόνους εἰς τὸ ζεῦγος εὐχήθη Μαθουσάλα.

—

Ἐν μέσῳ τῶν καλλωπισμῶν καὶ τόσης τρικυμίας
καὶ ὁ τῆς Ἀκροπόλεως ἐβγῆκε Καζαμίας
μὲ τὸ Ἁγιολόγιον καὶ ὅλην τερπνοτάτην,
γραμμένος χάριν τοῦ λαοῦ εἰς γλῶσσαν ἁπλουστάτην,
πολύτιμον κειμήλιον καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
ἡ δὲ τιμή του, κύριοι, λιπτὰ πενῆντα μόνον.

—

Προβλήματ' Ἀριθμητικῆς, ὠφέλιμον βιβλίον,
ἐπιζημίνη Ἔκδοσις πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων.
Ἄλλ' εἶναι δρὸ οἱ συγγραφεῖς καὶ ὄχι ἕνας μόνος...
μαζὶ μὲ τὸν Κωστόπουλον συνέγραψε συγχρόνως
καὶ ὁ Παπακευσταθίου ἐν μέρει κι' ἐν συνόλῳ,
κι' ἐξετυπώθη κατ' αὐτὰς εἰς ὄγδοον ἐν Βώλῳ.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἁπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — ὀρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μέ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χέρα ἀίχως ἄνδρα, — ποὖταν ἔλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίνης» τῆς καλῆς, — ὁδὸς τοῦ Πραστείου, καπαστὲ πολλὰ.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σαυρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι — Ἕτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
κι' ἔδρα πάλιν αἰ Ἀθῆναι. — καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θὄχη περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ ἐβγαίνῃ, — γιὰ τὰ ξένα ὅλως μέρη — δεκατέντε καὶ 'στὰ χέρι.
Κι' ἔτσι ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ, — 'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
Συνδρομητὰς θὰ δίχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι, — κι' ὅτε ρώλλε κι' ἀνκρατὲς — δὲν παρὲξ συνδρομητής.
μονοχὰ 'στὸ Ἑπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν. — Κι' οὔτε θἄλω ντεραβέρι — μὲ κανένε κανονέρη.
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν. — Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φρέγκα δύδεκα καὶ μόνο, — Μὲς 'στοὺς γάμους τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὲ δεκάρα.

Ἑβδόμη Ὀκτωβρίου — Δωδεκάτη ἑξῆντα ἐννιὰ
καὶ χαλασμὸς Κυρίου. — καὶ δλ' ἡ Ἑλλὰς 'στὰ πανιά.

Παντοῖαι ἀφίξεις, ποῦ εἶναι νὰ φρίξῃς.

—

Ἂν καὶ τῆς Κυβερνήσεως δὲν εἶμαι φίλος δόλου,
γιατὶ τὸ ἔθνος μὲ αὐτὴν τραβᾷ κατὰ ἐμβόλου,
χάριν τῶν γάμων ἔρχομαι κι' ἐγὼ εἰς τὰς Κλεινάς...
ὁ Δήμαρχος τῶν Σωρανῶν ὁ καὶ Τσιροπινᾶς.

—

Κι' ἐγὼ θὰ ἔλθω νὰ ἰδῶ τοὺς τρεῖς ὁδοστρωτῆρας
μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς τρελλοὺς....ὁ Δήμαρχος Κερκύρας.

—

Κι' ἐγὼ 'στοὺς γάμους θὰ ἔλθω τοῦ νέου Κωνσταντίνου
νὰ πάρω τὸν Φιλήμονα... ὁ Δήμαρχος τῆς Τήνου.

—

Κι' ἐγώ, κλεινὲ Πρωθυπουργέ, θὰ κάμω κάθε τροπαν
'στοὺς γάμους νὰ παρευρεθῶ... ὁ Δήμαρχος Δολόπων.

—

Κι' ἐγὼ 'στὴν νέαν πρόσκλησιν τὴν ἄγκυραν ἀπάρας
ἐντὸς ὀλίγου ἔρχομαι... ὁ Δήμαρχος Παπάρας.

—

Ἐκ Μενιδίου ἀπνευστὶ τὸ φυσιμά μου 'πῆρα
καὶ 'στὰς 'Αθήνας ἔρχομαι νὰ ἰδῶ αὐτὰ τὰ σκῦρα,
καὶ ἂς δοθῇ καὶ εἰς ἐμὲ καμμιὰ παληοβελάδα...
ὁ Μενιδίου Δήμαρχος, γνωστὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα.

—

Ἀφίνω τὰ κωλώνια μου καὶ εἰς τοὺς γάμους φθάνω...
ὁ Κωλωνίων Δήμαρχος κακὶ κάτι παραπάνω.

—

Αὐτοπροσώπως ἤθελα μετὰ μεγάλου ζήλου
νὰ συμμεθέξω τῶν φαιδρῶν τοῦ γάμου τελετῶν
καὶ πρώτους λούστρους νὰ ἰδῶ τοὺς Πέρσας τοῦ Αἰσχύ- [λου,
Οὐχ ἧττον στέλλω δωρεὰς εἰς τὸν γαμβρὸν πλουσίας
καὶ μένω ταπεινότατος... ὁ Σάχης τῆς Περσίας.

—

Κι' ἐγὼ τῶν γάμων ἤθελα νὰ 'δῶ τὰς συγκινήσεις
μὲ Μανδαρίνους μερικοὺς καὶ ἄλλους ἀνωτάτους,
μὰ τρέμω τοῦ Φιλήμονος ν' ἀκούσω προσφωνήσεις...
ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Σινῶν καὶ τοὐρανίου κράτους.

—

Ἴσως κι' ἐγὼ 'στὰς τελετὰς νὰλθῶ μετὰ στεφάνων...
Εἷς Βασιλεὺς μακάριος τῶν νήσων Μαριάνων.

—

Ἴσως κι' ἐγὼ 'στὰς τελετὰς νὰ ἔλθω μὲ πολλούς...
ὁ Αὐτοκράτωρ Μενελίκ, γνωστὸς 'στοὺς Ἰταλούς.

—

Θὰ ἔλθῃ κι' ἀντιπρόσωπος 'στοὺς γάμους ἰδικός μου...
ὁ τῶν 'Ινδῶν Μαχαραγιὰς καὶ κύριος τοῦ κόσμου

—

Κι' ἐγὼ 'σοὺς γάμους ἔρχομαι μ' ἀγρίους ἀσπρομαύρους...
ὁ μέγας Μπούφαλος ὁ Μπίλ, ὁποῦ δαμάζει ταύρους.

—

'Αφίνω πιὰ τὸν Γολγοθὰ καὶ φθάνω ἐν τοῖς πρώτοις...
ὁ ἅγιος Μεθόδιος, τῆς Σύρου ὁ Δεσπότης.

—

'Αν καὶ ὁ γάμος τῆς Λύλης ἀπάδει πρὸς τοὺς νόμους
καὶ τὴν ἁγίαν Σύνοδον τὴν ἐν Λαοδικείᾳ,
εἰς τὰς 'Αθήνας ἔρχομαι μὲ τὸν σταυρὸν 'στοὺς ὤμους,
νὰ μὴ σκεφθῇ τὸ πονηρὸν τοῦ κόσμου ἡ κακία.
Κι' ἐγὼ τοὺς γάμους εὐλογῶ μετὰ τῶν ἐπιλοίπων...
ὁ τῆς Κορίνθου ἅγιος, ὁ ἄνθρωπος τῶν τύπων.

—

Κι' ἐμεῖς 'στοὺς γάμους φθάνομεν μ' ὀλίγους μαστρατῶν νέων 'Ισραηλιτῶν Ραββῖνοι καὶ παππάδες. [πάδες...

—

Μὲ τὰς εὐχάς μας φθάνομεν καὶ δῶτε μας κρεββάτι...
'πενῆντα δρὸ 'Ηγούμενοι θρεμμένοι καὶ βαρβάτοι.

—

Τοὺς γάμους θὰ τιμήσωμεν μετὰ χαρᾶς μεγάλης,
ὀγκώδη εὐχολόγια κρατοῦσαι ὑπὸ μάλης,
καὶ νὰ οἰκονομήσετε κι' ἐμᾶς τῆς κακομοίραις...
ἐξῆντα 'Ηγουμένισσαις ἀνύπανδραις καὶ στείραις.

—

Φοβούμενοι τὰς σοβαρὰς τῶν γάμων συνεπείας,
ἂν κι' εἶν' εὐπροσωπότατος καθ' ὅλα ὁ ἀνήρ,
καὶ χάριν τῆς πολιτικῆς καὶ χάριν εὐπρεπείας
'στὰς γαμηλίους ἑορτὰς δὲν θἄλθῃ ὁ Μουνίρ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—'Εξωραΐσου, Περικλῆ, μετὰ σπουδῆς μεγάλης...
μὴ φαίνεσαι πολυάνθρωπος, μὴ φαίνεσαι χαμάλης.
'Εξωραΐσου, Περικλῆ, καὶ κάμε χέρι χέρι,
λούστρισε τὰ παπούτσια σου, κουρίφιον 'στὸν μπαρκαθάρισε τὸ σῶμά σου σὲ μπάνιο καὶ μαστέλα, [μπέρη,
μὰ κάμε καὶ μ' ἀρώματα λουτρὰ εἰς τὴν 'Εστέλλα.

Π.—Κι' ὅλα θὰ ἑτοιμασθῶ κι' εἰς ὅλα θὰ σ' ἀκούσω.
Φ.—'Εξωραΐσου, Περικλῆ, καὶ ρίξε το 'στὸ λιθάρι.
'Εντὸς μικροῦ ἡ γουσκυγῆ τῶν γάμων ἀνατέλλει,
μᾶς ἔρχεται ὁ Καΐζερ καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει.
πολλοὶ 'Αρχιεπίσκοποι, Μομμόνοι, Μαυδκρῆνοι,
'Ισραηλῖται πάμπολλοι, Χαλδαῖοι καὶ Ραββῖνοι,
κι' ἐξωραΐζεται πάντεθ ὁ κόσμος τῆς 'Ελλάδος,
καὶ τοῦτο τὸ πτολίεθρον, τὸ "Αστυ τῆς Πελλάδος,
ἐνδύεται τὴν παλαιὰν τῆς δόξης του στολὴν
κι' ὅλην τὴν Δύσιν συγκαλεῖ καὶ τὴν 'Ανατολήν.
Π.—Εὐσὶ τὰ Πανάθηναια!.. Θεέ μου, τί ἀτάκερι!
Φ.—Μὲ φθάνουν δίχως Κλαγκ καὶ τόσοι Γρεναδιέροι,
τοῦ φίλου Αὐτοκράτορος τιμητικὴ φρουρά,
καὶ μᾶς γυρεύουν ἄλογα βαρβάτα καὶ γερά,
καὶ τώρα γίνεται γι' αὐτὰ μεγάλη φασαρία
κι' εὑρίσκεται ἀνάστατος καὶ ὁ καβαλλαρία,
καὶ ὅπορο τοὺς φανῇ γερὸ τὸ τρέφουν νὰ παχύνῃ
καὶ οὕτω πως ἱππεύσιμον πρὸς τὸ παρὸν νὰ γίνῃ,
γιὰ νὰ μὴν 'πῇ ὁ Καΐζερ κι' οἱ ἄλλοι τενεκίδες
πῶς τρῶμε πάχυρα ἐμεῖς οἱ τῶν 'Ελλήνων παῖδες.
Καὶ τὰ πτωχά μᾶς ἄλογα, ποῦ εἶναι πεινασμένα,
χιλιμέντρουν, βρὲ Περικλῆ, καὶ λένε ὁλοένα:
«Καλῶς τὸν Αὐτοκράτορα μὲ ὅλο τὸ φουσάτο!
»γιὰ σένα τὸ στομάχι μας εὑρίσκεται γεμάτο.
»Διόμεθά σου σιγὰ σιγὰ 'στὸν τόπο μας νὰ μείνῃς,
»διότι καταντήσαμεν ἐκ τῆς μεγάλης πείνης
»ὡς εἶδος 'Αχαμνούντες τοῦ πάλαι Δὲν - Κιχώτου
»καὶ αἱμιθῆ τὰ θύματα τοῦ καθενὸς Ἱππότου».
'Εξωραΐσου, Περικλῆ, καὶ μᾶς γελοῦν ἡ Μοῖρες...
ἐκ τοῦ Λονδίνου ἔφθασαν καὶ οἱ ὀδοστρωτῆρες,
κι' ἐκ τῆς μεγάλης μου χαρᾶς κοντεύει νὰ μοῦ φύγῃ...
ἐξωραΐσου 'γρήγορα καὶ ὁ καιρὸς ἐπείγει.
'Ο Αὐτοκράτωρ ἔρθασε, δὲν ἔχομε καιρό,
ὁ 'Ησαΐας ἄρχισε τοῦ γάμου τὸ χορό,
τοῦ ἔθνους τὴν ἀνάστασιν ὁ οὐρανὸς κηρύττει...
ἐ! σύ, κυρὰ Φασουλῆ, σφουγγάρισε τὸ σπῆτι,
πλύνε ἀμέσως τῶν παιδιῶν κουρέλια καὶ πανάκια
καὶ ντύσε τὰ μουρλὰ μας ὡς εἶδος Δραγονάκια.
Γέλα, τρελλή... εὐρίσκεσαι καὶ πάλι 'στῆς χαρᾶς σου,
ἑτοίμασε τὰ Βλάχικα καὶ ὅλας τῆς οὐρᾶς σου,
στυλίσου μὲ βαρύτιμα βελλοῦδα καὶ μετάξια,
ἀπλώσου σὰν βασίλισσα οἱ δίφρους καὶ ἁμάξια,
ἐμπρὲς κι' ὀπίσω κρέμασε πτερὰ τῆς Μογγολίας
καὶ ρίξου εἰς τὸν Τσαρισβίτς καὶ τὸν τῆς Οὐκλίας.
'Εμπρός, κυρία Φασουλῆ, παρκέτα τὴν μουρμοῦρα,
μὰ ξύστρακα κι' ἐκείνη μας τὴν ἔρημα γαϊδοῦρα,
καὶ σέλα βάλε της χρυσῆ, γιατὶ θὰ τὴν προσφέρω
εἰς τοῦ μεγάλου Καΐζερ κανένα Γρεναδιέρο.
'Ε! δοῦλοί μου, ζυπνήσετε, μὴ χάνετε τὴν ὥρα...
ἰδοὺ! οἱ ξένοι ἔρχονται καὶ τὰ θωρακοφόρα.
Κλονεῖται τὸ πτολίεθρον, πᾶς λίθος καὶ πᾶς βράχος,
ὁ Αὐτοκράτωρ ἔρχεται κι' ὁ πρεσβευτὴς ὁ Βλάχος.
'Ε! δοῦλοί μου, ζυπνήσετε, κι' ἀρχίσετε δουλειά,
τινάξετε ἐγγλέζικα κουβέρτας καὶ χαλιά,
τοὺς τοίχους ὅλους βάψετε μὲ τῆς χαρᾶς τὸ χρῶμα,
ἀμέσως ξεκοριάσετε τὸ ἕνα κι' ἄλλο στρῶμα,
γρατζίσετε τὰ ὅπλα μου, τῆς πίστας, τὰ κουμπούρια,
ἀπ' τὸ σκυλί μου βγάλετε ἀμέσως τὰ τσιμπούρια,
ἀνάψετε ἠλεκτρικά, λυχνάρια καὶ καντοῦλια,
'στῆς λάμπικες ὅλαις βάλετε δεκαδιπλὰ φιτοῦλια,

δουλεύσετέ με, δοῦλοί μου, μὲ θέρμην καὶ μὲ λάβαν
καθὼς ποτὲ ὁ 'Ιακὼβ τὸν θεῖόν του τὸν Λάβαν.
Π.—Μ' ἐσάστισες, βρὲ μακαρᾶ, καὶ τὸ μυαλό μου χάνω...
δὲν ξέρω τί νὰ πρωτοπῶ καὶ τί νὰ πρωτοκάνω.
Φ.—'Εξωραΐσου, Περικλῆ, ἂς κάμωμεν θυσίας...
Π.—Ἐλύσαξες, βρὲ μακαρᾶ, μὲ τὰς ἑτοιμασίας,
καὶ τώρα ὅλα, Φασουλῆ, γιὰ νὰ σ' ἐξωραΐσω...
ὄρτε στηλάρι ἀπ' ἐμπρός, μὰ ὄρσε κι' ἀπ' ὀπίσω.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ
ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα θὰ γίνῃ πάλι νίλα,
μὲ ἄλλους λόγους ἤτοι θὰ βγάλω δύο φύλλα,
τὸ ἕνα τὴν Τετάρτη καὶ τάλλο τὸ Σαββάτο
κι' ἡ ξεροκεφαλή μου θὰ γίνῃ ἄνω κάτω.
Πρὸς δὲ μετὰ τῶν γάμων τὰ περιστατικὰ
θὰ βγοῦν καὶ ἄλλα δύο σὰν πανηγυρικά,
καὶ ὅλ' αὐτὰ θὰ γίνουν εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν
καὶ χάριν τῶν Νυμφίων καὶ χάριν δεκαρῶν.

Τελετῶν Προγράμματα
καὶ πολλὰ πραγμάτια.

—

Κατὰ τὰς νέας ἑορτὰς συμπόσιον τῆς 'Ελλάδος
θὰ κλείσουν Καταστήματα, Σχολεῖα καὶ ταβέρνικς,
θὰ ἐλθοῦν ὅλ' αἱ μουσικαὶ 'στὸ "Αστυ τῆς Πελλάδος
κι' ὀλίγαις φυσκρυόνικαις καὶ μιρικαῖς λαντέρνικς.

—

Πᾶς Ἕλλην πρέπει ταχιστα νὰ ἐξωραισθῇ
καὶ μὲ τοὺς γάμους τοὺς κλεινοὺς νὰ ἐνθουσιασθῇ,
κι' ἀβίδες νὰ στυλίσωμεν, ἐξώστες, προσωπαίας,
μονάχα μὲ Γερμανικὰς κι' Ἑλληνικὰς σημαίας.

—

Συμφώνως πρὸς τὴν τρέχουσαν ἐδῶ πολιτικὴν
ἀπαγορεύομεν ρητῶς σημαίαν Γαλλικήν,
κι' εἰς ὅποιο σπῆτι κρεμασθῇ μιὰ Γαλλικὴ παντιέρα
κύτοστιγμεὶ ὁ δῆκολος τοῦ πίρει τὸν πατέρα.

—

Χωρὶς κἂν δυσαρέσκειαν παραμικρὰν νὰ δείξῃ
πρέπει καθεὶς τὸ σπῆτί του 'στοὺς πρόσφυγας ν' ἀνοίξῃ
μὲ ὅλα του τὰ στρώματα καὶ μὲ τὰς ἀνδρομήδας,
ἐκεῖνος δὲ νὰ κοιμηθῇ ἐπάνω 'στὰς ἀβίδας.

—

Κατὰ καθῆκον ὑψηλὸν πᾶς Ἕλλην πρέπει τώρα
νὰ στείλῃ 'στὸν Διάδοχον καὶ 'στὴν Σοφίαν δῶρα·
ἂν εἶναι ὅμως ἄπορος, ὡς τάχιστα ὀφείλει
ὀλίγ' ἀπ' τἀποφόρια του τοὐλάχιστον νὰ στείλῃ.

—

Ὁ δὲ Μπουλίκης ὁ Σταυρὴς παρακαλεῖται πάλιν
νὰ κάμῃ μίαν δωρεὰν γενναίαν ὡς τὴν Ἕλλην.

—

'Αναγκη ἀπαραίτητος πᾶς ὁμιλῶν ἢ γράφων
τῶν Κυπρωνύμων τὰς σκιὰς νὰ σύρῃ ἐκ τῶν τάφων.

—

Πρὸς ἐνδειξιν περιφανοῦς εὐνοίας καὶ τιμῆς
θὰ ἐμβῇ ὅλος ὁ στρατὸς ἐντὸς μακρᾶς γραμμῆς,
καὶ ὅσοι νοσηλεύονται εἰς τὰ Νοσοκομεῖα
καὶ δὲν θὰ μείνῃ ἀδρανὴς κορῶνα οὔτε μία.

—

Πρὸς τούτοις θὰ παρατηχθοῦν καὶ ὅλα τὰ μουλάρια,
τοῦ μύλις τώρα σέρνονται 'στὰ τέσσερα πεδάρια,
κι' οἱ 'Αστυνόμοι ἐν στολῇ καθὼς καὶ οἱ κλητῆρες
κι' ὁ Δήμαρχος τῶν 'Αθηνῶν καὶ οἱ ὀδοστρωτῆρες.

—

Οἱ λωποδύται τῶν ἑδῶ ἰλιόθεροι θὰ μείνουν
κι' ἴσως κληρικοὶ καὶ αὐτοὶ 'στὴν τελευτὴν νὰ γίνουν.

—

Εἰς τὴν ἀψίδα τοῦ Ἑρμοῦ θ' ἀνέβῃ μὲ μιὰ σκάλα
μὲ μιρικὰς Δικηκαλίτσικας καὶ ἡ κυρὰ Δασκάλα.

—

Θὰ προηγοῦνται τῆς πομπῆς καμπόσοι μὲ βιολιὰ
καὶ ἀπ' ὀπίσω θ' ἀκολουθοῦν τῆς Νύφης τὰ λιλιὰ.

—

Θὰ γίνουν 'στὴν Μητρόπολιν οἱ γάμοι ἐν χαρᾷ
κι' ὅλ' αἱ καρδίαι θὰ σκιρτοῦν, Ἑλληνικαὶ καὶ ξέναι,
καὶ θὰ κρατοῦν ἐνίοτε τῆς Νύφης τὴν οὐρὰ
ὅσαι Δημάρχων σύζυγοι δὲν εἶν' ἐγγκεκριμέναι.

—

Θὰ ῥίξουν 'στὸ ἀνδρόγυνον αἱ κορασίδες μύρα,
κατόπιν δὶ 'στὸν Δήμαρχον φιλοκομμένα σαῦρα.

—

'Στῶν 'Ανακτόρων τὸ λαμπρὸν κι' ἐπίσημον τραπέζι
θὰ φαγωθοῦν σπληνάκτερα καθὼς καὶ πελεκάνοι,
κι' ἐνῷ θουρίους φλογέρους ἡ μουσικὴ θὰ παίζῃ
Γερμανικὴν προτρώγησιν ὁ Δήμαρχος θὰ κάνῃ.

—

Ἑλληνιστὶ ὁ Κάιζερξεὶς ταύτην θ' ἀπαντήσῃ
καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐκ τῆς χαρᾶς τρέλλὴ θὰ κατανtήσῃ.

—

'Στῶν 'Ανακτόρων τὸν χῶρον ἐκ τῶν ὡραιοτέρων
θὰ προσκληθοῦν ἀπόγονοι περιφανῶν πατέρων,
κι' αἱ τῶν Δημάρχων σύζυγοι πρὸς χάριν ποικιλίας
θὰ κάμουν κόρτε δυνατὸ μὲ τὸν τῆς Οὐκλίας.

—

Θὰ ἔλθουν κι' Ἀρχιναύαρχοι ἀπὸ τοὺς ξένους στόλους
κι' ὅσοι ἀμάξας δὲν εὑροῦν γαϊδάρους θὰ ἱππεύσουν,
οὐχ ἧττον ἐπιτρέπεται καὶ 'στοὺς Δημάρχους ὅλους
τοῦ ῥίζου Αὐτοκράτορος τοὺς ὤμους νὰ ὑφαπώσουν.

—

Θἀλθοῦν κι' Ἀρχιεπίσκοποι καὶ ἄλλοι καλογῆροι
νὰ δείξουν εἰς τὸν Κάιζερ πῶς τρίβουν τὸ πιπέρι.

—

Ἐν τούτοις θὰ παρασταθοῦν ὑπό τινος ὁμίλου [σχόλου.
οἱ Πέρσαι, λουδαροφόροι παπουτσῶν, κι' οἱ Πέρσαι τοῦ Αἰ-

—

Ἐπάνω 'στὴν Ἀκρόπολιν ἡμέρα μεσημέρι
ὁ Δήμαρχος 'στὸν Κάιζερ τὸ τσαΐ θὰ προσφέρῃ,
μὰ τίποτε παράξενον, τιμῶν τὰ καθιερῶτικα,
νὰ τοῦ σερβίρῃ ἐνταυτὸ σαλὶπι καὶ μπομπότα.

—

Εἰς τὰ Πυροτεχνήματα, ποῦ κόσμος θὰ σκοτίσῃ,
θὰ προσκληθῇ ὁ Κάιζερ μὲ ὅλην τὴν παρέχειν,
καὶ ἀπ' αὐτὰ ποῦ θὰ κάουν τὸ Ζ. θὰ παρατσήσῃ
τῆς Βαθέμας τὴν ὑπόνομον καὶ τὴν Καπνικαρέαν.

—

Θ' ἀνάψῃ τὸ ἀλεκτρικὸν 'στῶν δρόμων τὰ γκαζωνάρια
καὶ ὅλαις ἡ κωλοφωτιαῖς θὰ γίνουνε φανάρια.

—

Θὰ γράψωμεν 'στοὺς θρυλικοὺς τοὺς παλαιοὺς ἀγῶνας
καὶ τοὺς πολέμους τῶν Θηβῶν καὶ μάχας τῆς Ρετσόνας.

—

Θ' ἀναγραφοῦν ὀνόματα πατέρων μαχητῶν,
εἰς τοὺς ὁποίους στέφανος ἀθάνατος προσκεῖται,
οὐχ ἧττον καὶ ὀνόματα γνωστὰ εὐεργετῶν. [λίκη.
ὡς λόγου χάριν τοῦ Ταϊγγέτου καὶ Σταύρου τοῦ Μπαυ-

—

Χυδαῖ σταυροὶ θὰ κρεμασθοῦν καὶ εἰς τὰ στήθη παίδων
καὶ εἰς τῶν ἀκόλων τῆς οὐρᾶς ἐν εἴδει τενεκέδων.

—

Καὶ χάριτες βχσιλικαὶ πρὸς ὅλους θὰ δοθοῦν
κι' οὐδὲ κομμία κρατησις προσωπικὴ θὰ γίνῃ,
τοῦ δὲ Ταϊγγέτου αἱ φλόγκαι θὰ κατερημωθοῦν
καὶ μόνος ὁ Σπηλιόπουλος σὰν κοῦκος θ' ἀπομείνῃ.

—

Κ' ἄλλα γκλόνια θὰ ῥαφθοῦν εἰς σπαθοφόρων ὤμους
γιὰ νὰ μᾶς τρίζουν τὸ σπαθὶ καλλίτερα 'στοὺς δρόμους.

—

Μὲ τὸν γαμβρὸν Διάδοχον θὰ κάμουν ὅλοι τόκα
καὶ καλροσίζικα θὰ 'ποῦν καὶ γειά σου, ὀρὲ Κόκα.

—

Ἴσως καὶ σμπάρα ῥίξουνε καθὼς καὶ τὴν Λαμπρὴ
κουμπάροι καὶ συμπέθεροι καὶ νύφαις καὶ γαμπροί.

—

Ταιαῦτα μὲν πρὸς τὸ παρὸν θαυμάσια θὰ γίνουν,
ἐνῷ τοῦ ἔθνους ῥιδίνον τὸ μέλλον γλυκοφέγγει,
ἐκεῖνοι δὲ ποῦ τὰς πομπὰς τῶν γάμων διευθύνουν
θὰ κάμουν ὅ,τι τῇ κλωνῷ πετρίδι ξυνοίγκαι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Κ' ἡ προσφιλὴς δεσποινὶς Κομποῦργιου τοῦ Γιάννη
ἀφίνει τὴν πεντάρα της καὶ τὴν δεκάρα πάνω·
κι' ἀλήθεια ἦταν ἄδικο νὰ τοῦτη τὴν ἀντάρα
νὰ χάνεται ὡς σήμερα μὲ τὴν φωτοστεφάνη,
ὁ δὲ Ῥωμηὸς συζήτησι τῆ' αὐτὸ ἔδω ἐπιτρέπει,
καὶ ὅλοι τὴ δεκάρα των δ. 'Αγάζου ἀπ' τὴν τζέπη.

—

Ἠμερομηνίαι νέαι εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη,
μὲ γράμματα σουπλίκα, μὲ σχήματα καὶ εἴδη.
Ἑλληνικοὶ συνάμα καθὼς καὶ Γαλλικοί,
κι' ἀγγλικὰ δὲ μπαρδὲ παρατηροῦνε' ἐκεῖ,
καὶ γλαφυραὶ εἰκόνες ἀξιοθάστου θέας
τοῦ νέου Κωνσταντίνου μετὰ τῆς Δωροθέας,
καὶ φουστανελοφόροι ἀρματωλοὶ μὲ πάλα,
θερμόμετρα Κελσίου, βαρόμετρα καὶ ἄλλα.
Πῶ! πῶ! 'Ημερομήνιαι εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη...
εἶναι θαυμάτων θαῦμα κανένες νὰ τοὺς ἴδῃ.

'Ο Ρωμηὸς γυροτσίν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοὺδε συνορεῖει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξάνθη, — ὀρὲ 'στὸ λέει, τρεῖς 'στὸ ξύλο,
μὲ Χημίτσιν, μὲ μιὰ μόνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἔνδρα, — πούσιε ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κυρίννης» τῆς καλῆς. — Ὁδὸς τοῦ Προαστείου, τυποτὲ πολύς.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' Ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μίνο μιὰ φορὰ θὰ ὀγκίνῃ,
Κι' ἔτσιν ἔχω ἀξιωθῆ — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ λέγωμαι — εἶσαι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἠπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ κειροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δράχμα ἑξήκοντα καὶ μίνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δικαπέντε καὶ 'στὰ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — ἔδεν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅπα φίλτε κι' ὄνκρατζε — ἔδεν περνᾶς συνδρομητής.
Κι' ὅποι θέλω νταραβέρι — μὰ κοινὸν κυνοῦμεν.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέ'στὸν φρῶν τὴν ἀντέρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὲ δεκάρα.

Ὀκτωβρίου ἑνδεκάτη
κι' ἄνω κάτω τὸ Παλάτι.

Διακόσια, ἑβδομήντα λογαριάζω
καὶ ὁλοένα οἶστρο κατεβάζω.

Ὁ Φασουλῆς ἀνοίγει τὰς Βουλὰς
καὶ συγκινεῖται πᾶσα ἡ Ἑλλάς.

—

Εἰς ταύτας τὰς ὀλβίους καὶ ἀγαθὰς ἡμέρας
κυττάζω εὐχαρίστως τοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας
ἐλθόντας ἐσπευσμένως μὲ πατριωτισμὸν
νὰ συντελέσουν ὅλοι 'στὸν ἐξωραϊσμόν.
Ἀλλ' ἐναυτῷ κυττάζω μὲ φρένα ἐξημμένην
καὶ τὴν Βουλήν μας ταύτην τὴν ἐξωραϊσμένην.

—

Μεγάλα γεγονότα συμβαίνουν κατ' αὐτὰς
καὶ δι' αὐτὸ καλοῦμεν ἐδῶ τοὺς βουλευτάς.
Μετά τινας ἡμέρας 'στὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν
πατεῖ ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν φίλων Γερμανῶν,
ἐφ' ᾧ καὶ ὑπερχαίρει τὸ ἔθνος κι' ἡ Βουλὴ
καὶ τρέμει ὅλ' ἡ Δύσις καὶ ἡ Ἀνατολή.

—

Κι' ἀφοῦ παραχορτάσῃ τοὺς ἐξωραϊσμούς
καὶ κουφαθῇ μ' Ἑλλήνων ἐξῆς ὀγκανισμούς,
ἐπισκεφθῇ κατόπιν θὰ κάμῃ 'στὸν Σουλτάνο
νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ καὶ μὲ τὸ παραπάνω
δι' ὅσας προσπαθείας κατέβαλε καὶ κόπον
νὰ αἱματοκυλίσῃ τῆς Κρήτης κάθε τόπον.

—

Τόσον ὁ Αὐτοκράτωρ πολὺ μᾶς ἀγαπᾷ,
κι' ἂν 'στὴν φωνὴν τῆς Κρήτης ὡς τώρα σιωπᾷ,
μὰ ἔχει σημασίαν ἡ σιωπὴ ἐκείνη
καὶ στέκει καρφωμένος ὁ νοῦς του ἐδῶ πέρα,
διότι κι' ὁ Ψηλορείτης ἡμέτερος θὰ γίνῃ,
κι' ὅστις φρονεῖ ἀλλέως κακὴ ψυχρή του μέρα.

—

Ἐξύπνησε τὸ ἔθνος καὶ ἄχυρα δὲν τρώγει,
μᾶς ἔρχεται κι' ἡ Νύφη μὲ τὸ συγγενολόγι,
ἀράζουν 'στὰ νερά μας πολλὰ θωρακοφόρα
καὶ πλοῦτον κάθε στόλος 'στοὺς Ἕλληνας θ' ἀφήσῃ,
τὰ Ἰσοζύγιά μας θὰ πάρουν πάλι φόρα
κι' ἀπὸ τὴν ἀσιτίαν κανεὶς δὲν θὰ ψοφήσῃ.

—

Ἐλπίζομεν δὲ πάντες μετὰ καιρὸν καμπόσον
νὰ πάρωμεν καὶ ὅλας τὰς χώρας μας τὰς δούλας,
ἀφοῦ καὶ ὁ μεγάλος Διάδοχος τῶν Ρώσσων
ἐδιάβασε καὶ εἶδε τὴν «Τύχην τῆς Μαρούλας».
Δι' ὅλ' αὐτὰ καὶ πάλιν μετὰ χαρᾶς πολλῆς
τὴν ἔναρξιν κηρύττω τῶν ἔργων τῆς Βουλῆς.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ἤλθε λοιπὸν κι' ὁ Τσαρεβίτς ἐν τελετῇ μεγαλῃ...
Π.—Ἤσουν καὶ σύ, βρὲ Φασουλῆ ;
Φ.— Καὶ τὸ ῥωτᾷς, χαμέλη ;
Ἐπάνω κάτω ἔτρεχε ἀμέτρητο ἀσκέρι
κι' ἐδῶ καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ τοῦ ἔκανε καρτέρι
καὶ συνεζήτει δι' αὐτὸν πᾶς εὐγενὴς πολίτης...
Ἐξῆλθε οὖν ἀπὸ πέλαγος ὁ *Μαυροθαλασσίτης*
καὶ τρεχαντήρια κάμποσα κι' ἡ μοῖρά μας ἡ μαύρη
καὶ τὸν *Κορνίλωφ* ἔφαχνε τοῦ Διαδόχου ναύρη,
μὰ καὶ μὲ βόρκες μερικοὶ ἐπῆγαν παραπέρα
γιατ' ἦτανε καλὸς καιρὸς κι' ἀνοιξιὰς ἡμέρα.
Ὁ δὲ *Κορνίλωφ*, Περικλῆ, μετ' οὐ πολὺ ἀφάνη
κι' ἀνταρχὴ θ' ἡ θάλασσα καὶ ὅλο τὸ λιμάνι,
καὶ μ' ὅλους μας τοὺς βασιλεῖς ὁ Τσαρεβίτς ἐβγῆκε
κι' ἐμεῖς μ' αὐτὸν κι' αὐτὸς μ' ἐμᾶς τὸν διαβολό του
καὶ τόσος ἐνθουσιασμὸς ἀνὰ τὸ πλῆθος ἦτο [ἔρκει,
καὶ 'στὰς κεραίας μερικοὶ ξερνοβολοῦσαν ζήτω,
καὶ τότε ἀπὸ κάμποσα ψαράδικα καΐκια
ἔβγηκαν βρακάδες μερικοὶ μὲ τὰ ραρδὰ μανίκια
κι' ἐκύτταζαν τὸν Τσαρεβίτς μὲ ἀδιαφορίαν
καθὼς καὶ ὅλης τῆς Αὐλῆς τὴν ὑψηλὴν χορείαν,
καὶ πάντα τὰ πληρώματα εἰς τὰς κεραίας ἦσαν
καὶ καραβόσκυλα πελλὰ ἐγαύγιζαν μὲ λύσσαν,
καὶ 'στὸν λιμένα τῶν Ἀλῶν
γινῆκαν ἄλλα τῶν ἀλλῶν.
Ἐξῆλθε οὖν ὁ Τσαρεβίτς ἐν τελετῇ μεγαλῃ
μ' ἕνα καβοῦκι Ρωσσικὸ ἀπάνω 'στὸ κεφάλι,
παντοῦ δ' ἐγίνετο δακτὺς μετὰ πολλῆς ἀγάπης,
ἐστρώθη δὲ πρὸς χαρὶν του καὶ τῆς Περσίας τάπης,
Κοζάκου δ' ἔρερε σταλὴν ἀπὸ τὰς θωμασίας,
ἀλλὰ κι' ἐπιχιτώνιον μὲ πορυφὰς πλουσίας,
καὶ τῶν Ρωμηῶν 'λαχτάρισαν ἡ ἔρωτιάς καρδιαῖς,
κι' ἐβγήκαν οἱ μπεκαλῆδες μὲ Σκλυτσαῖς ποδιαῖς,
ἐνῷ δὲ ὅλοι, Περικλῆ, τὸν ἔβλεπαν 'στὸ στόμα
ὁ Τσαρεβίτς τὴ μύτη του ἔκατσόπιε ἀπ' τὴ βρῶμα,
καὶ 'στὸν λιμένα τῶν 'Ἀλῶν
γινῆκαν ἄλλα τῶν ἀλλῶν.
Εἰς δὲ τὸν Σιδηρόδρομον μεγάλαι τακαχεῖ...
ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν τοῦ κράτους αἱ ἀρχαί,
πᾶς κύριος σημαντικός, πᾶς ῥίκτης εὐπατρίδης,
τῶν Εὐελπίδων ἡ Σχολὴ κι' ὁ Πικρασκευαΐδης,
κι' ὁ Βασιλεὺς 'στὸν Τσαρεβίτς πολλὰς συστάσεις κάμει
καὶ τέλος, θεῖα χάριτι, καὶ 'στὰς Ἀθήνας ῥάνει. [ναι
Τότε δὴ τότε χαλασμὸς καὶ τριξίμων ὀδόντων,
ἐκεῖ παρῆσαν, Περικλῆ, τολλοὶ τῶν πρωτευόντων,
κι' ὁ Τσαρεβίτς ἐκύτταζε μὲ τύους θαυμασμὸν
τῆς ἀθανάτου πόλεως τὸν ἐξωραϊσμόν,
κι' ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν ἐν τόσῃ συγκινήσει
ἀπὸ κοντὰ του ἔτρεχε γιὰ νὰ τὸν προσφωνήσῃ,
κι' ἐν μέσῳ τῆς ὀχλοβοῆς κι' ἐκείνης τῆς ἀντάρας
'φορτώθηκε 'στὸν Τσαρεβίτς μὲ λόγο μιᾶς πεντάρας.
Οὐ μὴν τὸν ἐχαιρέτησε μετὰ χαρᾶς τάκαίρι,
τὸ ἐχαιρέτα δὲ κι' αὐτὸς μὲ τόνα μόνα χέρι,
γιατί τὸ ἄλλο, Περικλῆ, τὸ εἶχε εἰς τὴ μύτη....
Π.—Ἀλλὰ γιατί, βρὲ Φασουλῆ ;
Φ.— Διότι, βρὲ κοπρίτη,
ὁ Τσαρεβίτς τὴ μύτη του βαστοῦσε ἀπ' τὴ βρῶμα
κι' ἐξηκολούθησε κι' ἐδῶ νὰ τὴν κρατῇ ἀκόμα.
Π.—Μπᾶ !
Φ.— Τί φωνάζεις ἔτσι μπᾶ;.. μπᾶ! μπάκα καὶ κασ-
Π.—Ἀλλὰ τὸν εἶδες, Φασουλῆ ; [σίδα.
Φ.— Μὲ εἶδε καὶ τὸν εἶδα,
καὶ δός του ζήτω μὲ φωτιὰ καὶ μὲ βραχνὰς φωνάρες,
ποῦ ἔλεγες πῶς ἔφαγαν μὲ λαδὶ ἀγκινάρες.
Οὕτω λοιπὸν ὁ Τσαρεβίτς τὴν πόλιν διελάσας
καὶ ἀρκετὰ συγκινηθεὶς καὶ ἀρκετὰ γελάσας
εἰς τὸ Παλάτι ἔφθασε μετὰ πολλοῦ κοπάτου
κι' ὁ Βασιλεὺς τὸν ἔκλεισε εἰς τὰ δωμάτιά του.
Ἐν τούτοις πλῆθος, Περικλῆ, ἀνθρώπων διαφόρων
ἐγύριζε περίεργον ἔκτὸς τῶν Ἀνακτόρων,
κι' ἐτρόμαινε τὸν Τσαρεβίτς ἡ μούρη κάθε μύζη
νὰ βγῇ ἀπ' τὸ πκαθύρο καὶ ρουβλιὰ νὰ τοῦ ριξῇ,
κι' ἐγὼ μὲ ταύτην τὴν χρηστὴν καὶ ἀγαθὴν ἐλπίδα
ἐκύτταζα τ' Ἀνάκτορα, μὰ τίποτα δὲν εἶδα.
Τοιαῦτα τὰ τοῦ Τσαρεβίτς ἐν πάσῃ συντομίᾳ,
καὶ τώρα πάλιν γίνεται μεγάλη τρικυμία,
διότι χθὲς κατέφθασε 'στὸ Ἄστυ ραδιὸς
κι' ὁ τῆς Δανίας Βικελεὺς ὁ καὶ Χριστιανός,
τοῦ Βασιλέως ὁ πατὴρ, λαμπρὸν κατέχων θρόνον,
καὶ τρισμακάριος παπποῦς τοσούτων διεγγόνων,
μάγιορ πατερφαμιλιὰς ἑπτὰ ρέγκιμπους ἀταβῖς,
μὰ δὲν 'μπορεῖς Λατινικὰ ἐσὺ νὰ καταλάβῃς.
Καὶ ἦτο πλῆθος παμπολὺ ἐκ πάσης ἡλικίας
καὶ ὁ Χατζηδημήτριος ὁ τῆς Δανιμαρκίας,
καὶ μετ' αὐτοῦ παρίστατο 'στὴν χώραν τὴν πολλὴν
κι' ὁ νέος Ὑποπρόξενος, ἀλλὰ χωρὶς στολήν,
κι' ἐγὼ τιμῶν καὶ τὸν Δανὸν καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα
μὲ τοῦ Σακουλούδη ἔτρεξα τὴν δανικὴ βελάδα,
καὶ τοῦ Δανοῦ Χριστιανοῦ ἐκάστισε ὁ νοῦς
μ' ἐμᾶς τοὺς Ἑλληνόπαιδας κι' τοὺς Χριστιανούς,
ἡ γῆ δ' αὐτὴ τῶν ἀγαθῶν κι' ὁμῶν τῶν ψωραλέων
Αὐτοκρατόρων ἔγινε κοιτὶς καὶ Βασιλέων
κι' ἀκούω ἐκ τῶν οὐρανῶν ἀγγέλων συναυλίας...
μὰ ἔφθασε μὲ τοὺς Δανοὺς κι' ὁ Πρίγκηψ Οὐκλίας,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος κι' ὁ κόσμος δὲν προφθάνει
τὴν πράσουσαν ὑποδοχὴν οἱ πιὸν νὰ πρωτοκάνῃ.
Καὶ δι' αὐτὸν συνέβησαν τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
προσφώνησις Φιλήμονος παράτακις, κανουλέα,
καὶ 'στὸν λιμένα τῶν Ἀλῶν
γινῆκαν ἄλλα τῶν ἀλλῶν.
Π.— Καὶ ὄρεσ τρεῖς 'στὸν ἀραλόν.

Ὁ κὺρ Μπουλέκας ὁ Σταυρῆς, γνωστὸς εἰς ὅλους πλέον,
ὁ δίδων τόσας δωρεὰς εἰς τέκνα Βασιλέων,
ἀπὸ μικρὸν πρὸς τὸν *Ρωμηὸν* εὐγνωμοσύνης φόρον
τσιμπᾶται φράγκα ἔστειλε 'στὰ Φασουλάκια δῶρον.

Ὁ Οὐκλέας κι' ὁ Φασουλῆς
μετὰ μεγάλης κι' οἱ θρὸ στολῆς.

Φ.—Καλῶς ὁρίσατε καὶ σεῖς, ὦ Πρίγκηψ Οὐκλίας,
εἰς τοῦτο τὸ Βασίλειον τῆς διαρκοῦς εὐκλείας.
Ἂν εἶσθε μέγας κύριος τοῦ ἀχανοῦς Λονδίνου,
τοῦ Τσίστερ κόμης ἔνδοξος, τοῦ Γάρρικ, τοῦ Δουβλίνου,
τοῦ Ραθζεῦ πρῶτος δοῦξ κι' κύτὸς τῆς Κορνουάλης
καὶ τοῦ μεγάλου Ρέντριου βαρῶνος πρὸς τοὺς ἄλλους,
τῶν Νήσων λόρδος κράτιστος καὶ τέκνον τῆς Ἀναε-
καὶ τζέντλιμαν διάσημος τῆς Ἑσπερίας πάσης, [σης
καὶ κυνηγὸς καὶ σαπιστὴς καὶ κάλτσα τοῦ διαβόλου,
ἐγὼ γι' αὐτοὺς τοὺς τίτλους σας δὲν σᾶς τιμῶ καθόλου.
Ὁ Φασουλῆς σᾶς ἀγαπᾷ, ὦ Πρίγκηψ, παραφόρως
γιὰ ἕνα μόνον τίτλον σας, γιατ' εἶσθε τζογαδόρος.
Πρ.—Ἔχεωγε, μίστερ Φασουλή, ἐξ ἴδίᾳ γεγοῦ ἐπίσης.
Φ.—Γι' αὐτὸ πρωτεύει πάντοτε ἡ ἕξοχός σας φύσις,
γιατ' εἶσθε πάντα κουδκριντὲς καὶ γρόσα δὲν ψηφᾶτε
κι' εἰξεύρετε 'στὰς ἡδονὰς τοῦ κόσμου νὰ τρυφᾶτε,
καὶ οὔτε φαίνεσθε ποτὲ φιλάργυρος κασσίδης,
δι' ἃ διασίως λέγεσθε ὁ πρῶτος εὐπατρίδης.
Πρ.—Δι' κωφές, ὁμολογῶ πῶς παίζω πότε πότε.
Φ.—Πρακαλῶ τὴν χεῖρα σας τὴν ἀβρωτάτην δότε
κι' ἔλατε, Ὑψηλότατε, μ' ἐμὲ τὸν μπεχλιβάνη
'στὸ Ἔντεν Κλόμπ τοῦ Πρίντεζη κι' ἐκεῖνο τοῦ Ἀσ-
νὰ βυνθῆσετε καὶ σεῖς ἐμᾶς τοὺς φουκαράδες [λάνη,
καὶ μερικοὺς ν' ἀφῆσετε Πριγκηπικοὺς παράδες.
Γιοῦ γκίντ ;... ἐκορδίσατε ποτὲ εἰς τὰ χαρτιά ;
ἐμένα πάντα, Πρίγκηψ μου, μοῦ δίνουν εἰς ταύτιά,
καὶ βλαστημῶ ἐνίοτε μὲ χεῖλη ἀφρισμένα
ἐκεῖνον ὅπου μ' ἔσωρνε κι' ἐκεῖνην ποῦ μ' ἐγέννα,
καὶ τώρα ποῦ κατήντησα ὁ ἔρημος φαρίνα
βγάζω κι' ἐγὼ τὸ ἔκτι μου εἰς τὴν στράβῃ κοντσίνα.
Πρ.—Γιοῦ λόστ;... ἐχάσατε πολλά;
Φ.— Κι' ἂν σᾶς τὰ 'πῶ τί βγκίνει;
Ἀφῆτε ὅσους ἔχασαν νὰ 'βρίσκωνται χαμένοι...
μὲ ἄλλους λόγους μ' ἄρησαν ἀγρὸν ξερὸν καὶ χέρσον.
Πρ.—Ὦ! τί ὡραῖον πρόσωπον !... οὐδὲ ἐ τσάμιεν πέρσον !
Φ.—Κωφὲς 'στὴν ὡραιότητα τυφόντες δὲν μὲ φθάνει
κι' ὅμως κομμιὰ τὸν ἔρωτα δὲν θέλει νὰ μοῦ κάνῃ.
Ἀλήθεια, Ὑψηλότατε, μὲ λύπην μου μαθαίνω
πῶς εἶσθε πρῶτος γυναικᾶς καὶ μὲ τὸ παρακάνω,
καὶ ὅπου 'δῆτε θηλυκὸ σᾶς πέρτουνε τὰ σάλια
κι' ὅλκις μαζί σας χάνουνε ταΐγά καὶ τὰ Πασχάλια·

Κρῖμα σὲ σᾶς νὰ χάσκετε μὶ Λκτῖδες καὶ μὲ Μίς...
κρῖμα 'στὸν πρῶτο τζέντλιμαν, φωνάζομαι κι' ἐμεῖς.
Ἐγὼ, Πανιψηλότατε, ἐξ ἀπκλῶν ὀνύχων
ἀποστροφὴν κι' ἀπέχθειαν πρὸς τὰς γυναῖκας εἶχον,
αὐτὰ τὰ Μκοκολῆδια, τῆς Εὔας τὰ βλαστάρια...
Πρ.—"Οσα ντὲν φτάν' ἡ ἀλεποῦ τὰ κάνει κρεμαστάρια.
Φ.—Ἔχετε λάθος, Πρίγκηψ μου, καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε,
διὰ τοὺς λόγους μου αὐτοὺς βεβαίως ἀπορεῖτε,
ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς βεβκιῶ μὲ ὅρκους μου ἀπείρους
πῶς πάντοτε περιφρονῶ αὐτοὺς τοὺς παλογήρους,
καὶ τὰς γυναῖκας θεωρῶ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
ὡς ἕνα εἶδος μόρπιλα, ὡς ἕπταλα καὶ μόνον,
ποῦ πάντοτε χρειάζονται συχνὴ ἐπισκευὴ,
διὸ καὶ ἀφοσίωσιν μᾶς χρωστοῦν στραβὴν,
κι' ἂν ἔχουν γλῶσσαν, Πρίγκηψ μου, γιὰ νὰ μᾶς δι-
ἀλλ' εἶναι μόνον μηχαναὶ γιὰ νὰ γεννοβολοῦν. [λοῦν,
Πρ.—"Ω! Στερούμπιτ φίλε... εἶσαι βλαξ!..
Φ.— Εὐχαριστῶ, βαρόνε,
ἀλλ' ὅμως οἱ παλόγυροι ἐμένα δὲν μὲ τρῶνε.
Ντεκαπὲ τ' λίγο, Πρίγκηψ μου, σᾶς λέγω νέτα σκέτα...
μιᾶς καρακαζᾶς ἔπεσε ἡ βρωμοκαλτσοβέτα,
κι' ἀμέσως ἔγινε αὐτὴ τὸ θέμα τῆς ἡμέρας
εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὰς μικρὰς καὶ τὰς μεγάλας σφαί-
κι' ἐκάματε παράσημον τῆς ἐπιγονατίδος, [ρας,
τὸ πρῶτον καὶ καλλίτερον τῆς φίλης σας πατρίδος,
καὶ σεῖς μ' ὑπερηφάνειαν καὶ κόμπον τὸ φορεῖτε
καὶ τοῦτο δᾶζαν καὶ τιμὴν ὑψίστην τὸ θαρρεῖτε.
Οὶ σουὰ κὶ μαλὶ ! πάνς !... τί ὄνειδος καὶ χλεύη!...
ἐπάνω 'στὸ κεφάλι μου τὸ αἷμα μου θ' ἀνέβῃ. [δες,
Μὰ πῶς μοῦ κάνουν τὴν χολὴ κι' ἡ Μὶς καὶ ἡ Μυλλαί-
ποῦ κάτουν ὡς 'Ηρκίστεια κι' ὡς εἶδος ναργιλέδες,
κι' ἅμα τοὺς 'πῇς γιὰ 'σώβρακα τὰ μάτια κάτω σκύ-
[βουν
καὶ μὲ τὰ δύο χέρια των τὴν ἐντροπήν των κρύβουν,
πλὴν κατ' ἰδίαν λύονται αἱ φλύαροι των γλῶσσαι
καὶ τείνουν πρὸς τὸν δρόφον τὰς Περσικὰς γελάσαι.
Ὦ Πρίγκηψ Ὑψηλότατε, τί ὄνειδος καὶ χλεύη!...
ἂς πᾶνε εἰς τὸν διάολο τοῦ Σκτανιὰ τὰ σκεύη,
καὶ ἂς μᾶς ξιορτώνωντκι τοῦ κόσμου αἱ κυρίαι,
αἱ ἐχραντοι Μαγδαληναὶ καὶ ὅσιαι Μαρίαι.
Καὶ εἰσὲ ὁ ἔνδοξος βλαστὸς ἐπιφανῶν προγόνων
ἂν ἀναγκαῖα ἐπιπλα τὰς θεωρῆτε μόνον,
ὦ ! τότε, Δοὺξ τοῦ Κορνουάλ, ἐκ μέσης σᾶς συγχαίρω,
προθύμως δὲ τὰς χεῖράς μου ὡς φίλος σᾶς προσφέρω.
Ἂν ὅμως δυνατὸς σεβντᾶς σᾶς ψήχῃ τὰ τζιέρα,
ἂν δὶ' αὐτὰς ριμβάζετε καὶ βλέπετε τκατίρια,
ἂν εἰσθε τέλος Βέρθερος ἢ Φάουστ ἢ Ρωμαῖος
καὶ ἐδεώθη πλάσματα διώκετε δρομαῖος,
ἂν τὰ μαλὰ σας δι' αὐτὰς πετᾶτε 'στὸν ἀέρα
ὡς ὁ Ροδόλφος ὁ τρελλὸς πρὸς χεῖρν τῆς Βερτσίρε,
κι' ἂν τὰς γυναῖκας ὡς σωστὰς ἀνθρώπους θεωρῆτε,
τότε δὲν ἔχετε μπαλὶ καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε.

'Αλλ' ἤδη ἂς ἀφήσωμεν κ'ἐσᾶς τὰς θεωρίας
κι' ἂς ἐλθωμεν 'στῶν Ἀθηνῶν τὰς Μὶς καὶ τὰς κυρίας.
Κι' ἐδῶ θὰ 'βρῆτε, Πρίγκηψ μου, πολὺ καλὰ κομμάτια
μὲ χίλια δρὸ τσακίσματα, μὲ κάθε εἴδους μάτια,
κι' ἂν εἰς ἐμένα δὲν σκοτώνουν καμμιὰ φορὰ τὸ μάτι,
ἀλλὰ γιὰ σᾶς τὸν Πρίγκηπα μπορεῖ νὰ γίνῃ κάτι,
καὶ καθεμιὰ Μακρύλφα μας γιὰ σᾶς θὰ λαχταρίσῃ
καὶ ἡ Μυλλαΐδη Φασουλῆ ποθεῖ νὰ σᾶς γνωρίσῃ,
καὶ δὲν θὰ εἶσθε κύριος ἀπὸ μεγάλο τζέκι,
ἂν δὲν ἀφήσετε κι' ἐδῶ κἀνένα Ἐγγλεζάκι.
Κι' ἐδῶ θὰ εὕρετε καλὰ καὶ ἀγαθὰ μεγάλα
καὶ τὸ ἀθάνατο νερὸ καὶ τοῦ συκλιοῦ τὸ γάλα,
καὶ τόσα καύκαλα σοφὰ μὲ χκλασμένη κόρδα,
ἀλλὰ καὶ Λόρδους ἀρκετοὺς, ποῦ παίζουν πάντα λόρδα.
Καὶ τώρα ὅλ' ἀφῆτε τα καὶ φασκελώστε τα,
κι' ἐλᾶτε, σᾶς παρκαλῶ, νὰ παίξωμε παπσέτα.

—

('Ο Πρίγκηψ πιάνει τὰ χαρτιὰ καὶ παρευθὺς ποντάρει
πενῆντα λίρκας μὲ οὐρὰ ἐκάνω 'στὸ ποντάρι,
κι' ὁ τζογκαδόρης Φασουλῆς τοῦ κάνει ἕνα σκέρτσο
καὶ βγάζει σόστο τὰ ἑπτὰ καὶ τὸ ποντάρι τέρτσο).

—

Πρ.—Γιοῦ τσὶτ μι... κάνεις ζαβολιαῖς...
Φ.— Τέτοια ἐγὼ δὲν κάνω...
ἂν ἔπκιζα μὲ ζαβολιαῖς, δὲν ἤθελα νὰ χάνω.

—

(Δεῦτ τσίκλα ἑκατὸν λιρῶν ποντάρει καὶ 'στὴ νταμα
καὶ τέρτσος πάλι ἔρχεται ὁ Πρίγκηψ ἐν τῷ ἅμα).

—

Πρ.—Γιοῦ τσὶτ μι, μίστερ Φασουλῆ...
Φ.— Μὴ 'βρίζετε, καλέ...

—

('Ο Πρίγκηψ τσίκλα τέσσερα ποντάρει 'στὸν Βκλέ,
τὸν φέρνει δὲ ὁ Φασουλῆς 'στὸν πρῶτο πρῶτο λάκο).

—

Πρ—Γκόντεμ!...γκαϊντοῦρι Φασουλῆ...εὐτὺς ἀπάνω σήκω.

—

('Ο Πρίγκηψ τὸν ἐνόησε πῶς τοὔκανε σκαλέτσαις
καὶ τὸν ἁρπάζει μὲ θυμὸ ἀπὸ τῆς δρὸ σκαλέτσαις,
κι' εὐθὺς μὲ μίαν μπᾶζ γροῦτσ τὴ μύτη τοῦ ἀνοίγει,
τὰ χάνει δὶ ὁ Φασουλῆς, καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ).

Καὶ ὁλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τῶν *Ἐκλεκτῶν* τὸ Ἕκτακτον καὶ Πανηγυρικὸν
μετὰ εὐραίας μουσικῆς κι' εἰκόνων τεχνικῶν
πρὸς μόνον εἶκοσι λεπτὰ ὡς σήμερα πκαλίτσαι
καὶ τρίξετε νὰ πάρετε, γνωστοὶ συμπολῖται.

—

Βαρύτιμοι καὶ Βαζαῖοι, δρὸ σύντροφοι μαζί,
κοντὰ εἰς τὸ γνωστὸν καὶ τοῦ Γκιόκα μαγαζί.
Λοιπὸν εἰς τοῦ Παράντη πωλοῦνται κατ' αὐτὰς
μὲ σιμπόλα *Κονκάρδας* διὰ τὰς ἐορτάς.
καθ' ἕκαστον ἡμερομίσθιοι κι' ὑπὸ ἐπιτροπῆς,
κι' ἐξαίρετη γιὰ τοὺς γάμους ἡ κάθε τσελεπῆς.

'Εκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, — ὁδὸς τοῦ Προστατείου, κοντοστὰς πολύς.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στοῦ σκηπὶ μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνηρεῖς
μὲ ξενοδοχεῖον Ξόδη, — δρὸ 'στὸ λέδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μέ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ὄνδρα, — ποῦτεν ἄλλοτε μαμμή.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

'Ετος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
Κι' ἐτσὶ ἔγω ἑξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὲς θὰ δέχωμαι — ἄδιτι τοὺς ἀνέχωμαι,
μονεχὲ στὰς 'Επαρχίας — καὶ 'στὸ 'Εξωτερικόν,
ἐπειδὴ κειροὺς στοίχειος — τρέχει τὰ 'Ελληνικὸν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα ἑκατὸν καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα δίμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὶ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωντει ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — ἕξη περᾶς συνδρομητής.
Κι' ὀβτι θέλω νταραβέρι — μὲ κενίνε κανονέρι.
Γράμματε καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μίς 'στῶν φρέων τὴν ἐντέρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὲ δεκάρα.

Πῶ! πῶ!.. τοῦ 'Οκτωβρίου δεκατέσσαρες,
μᾶς ἦλθαν Αὐτοκράτορες καὶ Καίσαρες.

Διακόσα ἑβδομήντα κι' ἕνα,
ὁ νοῦς μου τἄχει σὰν χαμένα.

Κι' ὁ «Ρωμηὸς» προβάλλει
καὶ τὴ Νύφη ψάλλει.

—

Τὴ Νύφη στεφανώσετε τὴ μυριοζηλεμένη...
ἀπὸ τὰ χιόνια ἔρχεται, 'στὸν ἥλιο κατεβαίνει.
Μὴ τὴν παραζαλίσετε μὲ περασμένα χρόνια,
μὲ τῆς μεγάλης κλεφτουριᾶς τσαπράζια καὶ μηλιόνια,
μὲ τοῦ 'Ολύμπου τῆς κορφαῖς καὶ τῆς ψηλαῖς ραχοῦλαις,
μὲ τῆς παληαῖς τῆς δόξαις μας καὶ ἄλλαις ἀνακοῦλαις.

—

Καλῶς τὴ Νύφη τὴν καλὴ τὴ μυριοζηλεμένη
μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της τὴν πολυπικραμένη.
Ἡ πρὶν Αὐτοκρατόρισσα τὸ χῶμά μας πατεῖ...
γιὰ μιὰ στιγμὴ ἂν ἔλαμψε, τέτοια στιγμὴ τῆς φθάνει,
τριγύρω της μοσχοβολᾷ κι' ἀστράφτ' ἡ ἀρετὴ
καὶ 'στὰ μαλλιά της πλέκεται μαρτυρικὸ στεφάνι.

—

Καλῶς τὴ Νύφη τὴν καλὴ 'στὰ φωτισμένα μέρη...
καθένας νοιώθει μέσα του λαχτάρα νὰ τὴν 'δῇ,
κι' ὁ κόσμος τὴν ἐπρόσμενε ὡσὰν τὸ περιστέρι,
ὁποῦ 'στὸν Νῶε 'πέταξε μὲ τῆς ἐλᾶς κλαδί.
Καλῶς τὴ Νύφη τὴν καλὴ καὶ τὴ νοικοκυρά,
ποῦ ἔχει τὸ βελόνι της γιὰ μοναχὴ χαρά.

—

Πριγκήπισσα 'στὸν ἀργαλειὸ καὶ 'στοῦ σπητιοῦ τὴν τάξι,
δὲν εἶναι σὰν ἀρχόντισσα μὴ βρεξῇ καὶ μὴ στάξῃ,
στολίδι καὶ 'στῆς Ρήγισσαις καὶ 'στῆς νοικοκυραῖς,
σὲ ὅλα 'μοιάζει τῆς σεμνῆς καὶ φρόνιμης 'Αρήτης,
καὶ τὰ βαρειὰ μεταξωτὰ καὶ ὅλαις τῆς οὐραῖς
κουρέλια μόνο δρὲ λαπτῶν τὰ κάν' ἡ ἀρετή της.

—

Τῶν Χεντζέλλερν καύχημα καὶ ζηλευτὸ καμάρι
μὲ καθεμιὰ παρθενικὴ καὶ τιμημένη χάρι,
ὁ ἴσχιος τοῦ πατέρα σου χαρούμενος σὲ βλέπει,
ποῦ σὰν τὸν ἥλιο 'θάμπωνε τὸ στέμμα ποῦ ἐφόρει...
ὅ,τι καλὸ γιὰ σένα 'ποῦν ταιριάζει καὶ σοῦ πρέπει,
τέτοιου πατέρα γέννημα, τέτοιας μητέρας κόρη.

—

Τὴ Νύφη στεφανώσετε τὴ μυριοζηλεμένη,
ἀπὸ τὰ χιόνια ἔρχεται, 'στὸν ἥλιο κατεβαίνει.
Μὴν τῆς εἰπῆτε λεβεντιαῖς καὶ δόξας παραμύθια.
μονάχα ὅλα τὰ καλὰ ἡ μοῖρα νὰ τῆς κλώσῃ,
νὰ ρίξῃ λίγη παγωνιὰ μᾶς 'στὰ ζεστά μας στήθεια
καὶ εἰς τῆς καρακάξαις μας νὰ βάλῃ λίγη γνῶσι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Πῶ! πῶ! μεγάλο ξαφνικό... παράτα 'στὴν παράτα,
κατήντησε ἀδιαβατη κι' ἡ μιὰ καὶ ἄλλη στράτα.
Βρήκα κι' ἐγὼ μιὰ τούμπουλούς τὸ γέρο διαβολό μου,
'στὴ θέσι του, βρὲ Περικλῆ, δὶν στέκει τὸ μπαλό μου,
ἐλιγγιῶ, ἐξίσταμαι, καρηβαρῶ καὶ φρίττω,
καὶ ὁ λαιμός μου ἔκλεισε μὲ τὰ πολλὰ τὰ ζήτω.
Π.—Εἶδις τὴ Νύφη, Φασουλῆ;
Φ.— Ὅλους, μωρέ, τοὺς εἶδα,
καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ μοῦ σαλέψ' ἡ βίδα.
Ἡ δέξα ὅλη ἔλειμβε τοῦ βασιλείου σἴκου,
ἦλθε ἡ Νύφη, Περικλῆ, κι' ἡ χήρα Φρειδερίκου,
ὁ Πρίγκηψ τοῦ Σὰξ-Μάϊνιγγεν, τῆς Νύφης ἀδελφάδες,
κουμπάροι, φίλοι, σύμμαχοι, κουνεμάδοι, συννυφάδες,
ὁ Ρουμπαμπάκος, ὁ Βισμαρκ, ποῦ εἶναι μιὰ τρομάρα,
ὁ Βαλδημάρ, ὁ Βαλτασσάρ, ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα,
μὰ ἔρθηκε κι' ὁ Ἰτακός, ὁ Πρίγκηψ τῆς Ἀόστης,
καὶ τοῦτος, ὅπως φαίνεται, τῆς Μιχαλοῦς χρεώστης.
Π.—Κι' ἡ Νύρα;
Φ.— Ὅλη ἀστειφτε καὶ δὲν 'φοροῦσι βέλο.
Π.— Ἀλήθεια εἶνει ὥμορφη;
Φ.— Καθὼς ἐγὼ τὴν θέλω,
ἀληθινὴ ἀρχόντισσα καὶ ἄγγελος προύδου,
ἔχων τὴν γεῦσιν τοῦ καρποῦ, τὸ ἄρωμα τοῦ ρόδου.
Π.—Ἂς πᾶμε νὰ τὴν ρώτομεν μὶ ἔνθη καὶ μὲ μοῦρα.
Φ.—Ἀμὰ ἡ Αὐτοκράτειρα, τοῦ Φρειδερίκου χήρα;
ἄμμ' ὁ φιλόλογος τοῦ Σαξ, ἄνηρ ἐκ τῶν φιλοτίμων,
ποῦ ἀσχολεῖται παντοτε περὶ διὰ γραμμάτων·
Ἐπήγανε νὰ τὸν διχθοῦν δακρύλαις καὶ δασκάλα
καὶ ὁ Σαμπέλος ὁ Σπανὸς κι' ὁ Φιντικλῆς μὲ σάλι,
οὐ μὴν προσθλθε μετ' αὐτῶν τὰ μαλα ἐσπουδαίως
κι' ὁ Μιστριώτης μὲ γαλὰ κατεζωρατσμένος,
καὶ ὁ Παυλίδης ὁ κυνὸς, ποῦ τοὺς Ἑβραίους ξέρει,
μ' ἕνα καλαθι φρέσκ' αὐγὰ 'στὸ ἕνα κι' ἄλλο χέρι,
κι' ὁ θεολόγος Δαμαλᾶς κι' ὁ Λίριος καὶ ἄλλοι
καὶ γιὰ σημαία εἶχανε τοῦ Φιντικλῆ τὸ σάλι.
Ὁ δὲ Σαμπέλος, Περικλῆ, μὶ ὄρος τραγικῶν
τοῦ ἔκαμε προσφώνησιν εἰς τὸ Λατινικόν,
κι' ἔπῆρε πάλι κι' ἔδωσε τὸ μπούρις καὶ πεκούρις
καὶ ἀνυψώθ' ἡ σἀλαια καὶ ταύτης τῆς ἀρούρης.
Π.—Κι' ὁ Αὐτοκράτωρ, Φασουλῆ;
Φ.— Μὴ μ' ἐρωτᾶς γιὰ τοῦτον...
καὶ οἱ τρελλοὶ κι' οἱ φρόνιμοι ἔχασανε τὸν νοῦ των.
Αὐτὸς δὲν εἶνει ἄνθρωπος, αὐτὸς εἶν' ἕνα τέρας,
ριφθεὶς εἰς τὸν πλανήτην μὲξ ἄλλης κόσμου σφαίρας,
Μαμμούθ, πελέμου φάντασμα, καὶ μαγαιρᾶς χασκάπης,
μπαμπούλας, ἀγριάνθρωπος, Γίγας, Τιτὰν καὶ Δαίπης.
Εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸν 'δῇς καὶ ἄλλο νὰ τἀκούσῃς...
Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ.— Ἐκλόνισε τὴν γῆν τῆς πρωτευούσης,
κι' ὅσαις καμάραις 'πέρασε μὶ ὅλο τὸ φουστάνι
ἐκόντεψε τὸ κρᾶνος του νὰ τῆς γκρεμίσῃ κάτω.
Π.—Μίλα καλά, βρὲ Φασουλῆ...
Φ.— Τὸν κερασὸν ἐκράτει
κι' ἀνάμεσα 'στὸ κούτελο εἶχ' ἕνα τόσο μάτι,
ποῦ ἔλεγες ἀπόγονος πῶς εἶναι τῶν Κυκλώπων,
τυχαίως περιπλανηθεὶς 'στὸν ἰδικόν μας τόπον.
Π.—Πῶ! πῶ! Χριστὲ καὶ Παναγιά!...
Φ.— Μὴ σκούζῃς, βρὲ γομάρι...
λοιπὸν κατότιν ἤρχοντο Δραγόνοι καὶ Οὐσσάροι
μετὰ λοφίων πτερωτῶν, μετὰ χρυσῶν θωράκων,
καὶ δικεφάλων Ἀετῶν καὶ φαλακροκαράκων,
καθὼς καὶ ἄλλων, Περικλῆ παντοδαπῶν ὀρνέων,
ἀγνώστων κι' εἰς ἐμᾶς τοὺς δυὸ κι' εἰς κάθε Ἀθηναῖον.
Ἐβρόντα δὲ ὁ Κάϊζερ ἐν τόσῃ παρατάξει
κι' ἐγὼ 'στὸν κόσμο 'τρύπωσα γιὰ νὰ μὴ μὲ κυνταξῇ,
ἀλλ' ὅμως μ' ἐξετρύπωσε ἀνὰ τὸ πλῆθος ὅλον
καὶ μιὰ ματιὰ μοῦ 'τίναξε ὡσεὶ κερκυνοβόλον,
ποῦ μ' ἔπεσαν κοψίματα καὶ πόνοι ἐκ τοῦ τράμου
κι' ὀλίγου δεῖν νὰ 'ξαπλωθῶ κατάμεσῆς τοῦ δρόμου.
Π.—Πῶ! πῶ! Χριστέ!...
Φ.— Ἀπίβαλαν καὶ δύο 'γκαστρωμένας
καὶ ἄλλαις πολλαὶ ἔπεσαν σχεδὸν ἀποβαλμένας,
ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν τὸν ἰδῇς γιὰ μιὰ στιγμή, κακοσίδη,
τρεῖς χρόνους τὸ ἐλάχιστον θὰ ἔχῃς ριπιτίδι.
Τοσοῦτον εἶναι φοβερὸς ὁ Αὐτοκράτωρ, βλέμμα...
μὰ τώρα σήκω 'γκάγκουρα καὶ γίνοντ' οἱ γάμοι.
Π.—Θεέ μου!.. τί παραξενειὰ κι' ἀλλόκοτες ἡμέραις!
Φ.—Στεῖλε παλούκια. Περικλῆ, καὶ κρέμασε παντέρικις,
μὰ μὴν κρεμάσῃς Γαλλικὰ γιὰ τὸ θεῖο παντιέρα,
ἀλλέως πᾶς 'στὸ διάολο κι' ἀκόμη παραπέρα,
τὰ βρωμοπεζοδρόμια τοῦ μαχαλᾶ σου βρέχε.
τὰ πάντα ἐξωραΐζε καὶ ἄνω κάτω τρέχε,
καὶ σκούζε καὶ ὀγκανίζε μετὰ πατριωτῶν
ὡς ὅτου πλέον Δάγγλων νὰ πάθῃς πυρετόν.
Π.—Στοιμάτησε γιὰ τὸ θεῖο καὶ τὸ μπαλό μου χάνω...
δὶν ξέρω τί νὰ πρωτοειδῶ καὶ τί νὰ πρωτοκάνω.
Φ.—Ἀληθινὰ ἐσκάτισε καὶ ὁ δικός μου νοῦς... [νοῦς!
δουλεύκες μὲ φρύντακες, Περικλῆ... ἀλοί μας κι' ὄχο-
Καὶ πυροτέχνι 'πλάκωσαν καὶ Ἰτακοὶ καὶ Γάλλοι,
ὅλοι κοκκινοσκούφηδες κι' ὡς εἶδος Ἰσπανγάλοι,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀκρίβασαν χρωμάτιστὰ κανοῦλια [λια,
καὶ 'στῆς καμάρας στήνονται παντιέρακις καὶ μαντύ-
καὶ Δάκοι κι' Ἱππακίντυροι πολλοὶ μετὰ Βουβαλων,
ζῶα θαλάσσης καὶ ξηρᾶς, μικρὰ μετὰ μεγάλων,
κι' οἱ Τιγκιστὶ τσαγκάρηδες 'σηκώθηκαν 'στὰ πόδι
καὶ στέλλουν 'στὸν Δισδρογον δι δῶρον ἕνα βαδί,
ἀλλὰ καὶ πᾶσα ἡ ρυθμὴ δ,τι 'μπορεῖ τοῦ στέλλει,
ἀφοῦ δὲ τώρα ὁ καθεὶς χαίρει ὅ,τι θέλει,
κι' ἐγώ, ποῦ θέλω ἡ Λύδη νὰ μ' ἔχῃ πάντα φίλο,
σεσπεύω τὴν γειτοῦρα μου ὡς δῶρον νὰ τὴν στείλω.
Ἀλλὰ καὶ σὺ ἀγόρασε κομπόσα τσιγαρέτα
καὶ 'στὸν γαμβρὸν Δισδρογον γενναίως πρόσφερέ τα,
καὶ σὺ θυσίασε τὸ πᾶν καὶ σὺ φιλοτιμήσου...
Π.—Ὅρσε δυὸ τρεῖς, καὶ 'γράψορα 'στὴν τελετὴν γκρεμίσου.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ὁ πολὺς
κι' ὁ πατριώτης Φασουλῆς.

—

(Ὁ Φασουλῆς τὸν Κάϊζερ κρατεῖ ἀπὸ τὸ χέρι
κι' ἐπάνω 'στὴν 'Ακρόπολιν δι' ἑτραπὼν τὸν φέρει).

—

Φ. Γκνέντιχερ χέρ οὐντ Κάϊζερ, καθίσατ' ἐδῶ πέρα...
ἐλᾶτε ν' ἀναπνεύσετε ἀρχαϊκὸν ἀέρα.
Βλέπετ' ἐκεῖ λευχείμονα κι' ἀστράπτουσαν παρθένον
μὲ κόμην χρυσοπλόκαμον καὶ βλέμμα ἐξημμένον;
ἀκούετε τὸ συγκινοῦν καὶ λιγυρὸν της ἆσμα;...
τῆς Δόξης τῆς προγονικῆς τὸ λάμπον εἶναι φάσμα.
Κυττάξετέ την... ἔρχεται 'στὴν γῆν τὴν νεωτέραν,
ἐδῶ πλανᾶται, Κάϊζερ, καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν,
καὶ πρὸς τὸ Ἄστυ χαίρουσα τὰ βλέμματά της στρέρει
καὶ τοὺς κροτάφους ἔπειτα τοῦ Καββαδία στέφει.
Ἰδού!.. χωρεῖ πρὸς τὰ ἐδῶ... παρατηρήσατέ την,
καὶ βγάλετε τὸ κράνος σας καὶ προσκυνήσατέ την.

—

(Ὁ Κάϊζερ γονυπετεῖ, τὸ κράνος του πετᾷ,
εἰς γλῶσσαν δὲ Γερμανικὴν τὴν Δόξαν χαιρετᾷ).

—

Φ. Ὦ Εὔκλεια προγονική, ὁ μοναχὸς μπελᾶς μας,
ποῦ διὰ σοῦ ταράττομεν καὶ γῆν καὶ οὐρανόν,
πάρε στεφάνους μερικοὺς ἀπὸ τὰς κεφαλάς μας
κι εἰς τὰ κρανία βάλε τους τῶν φίλων Γερμανῶν.
Οἱ Ἕλληνες οἱ γίγαντες δὲν θέλουν ἄλλους, φθάνει...
ἂς βρίψουν τώρα μερικοὺς κι' οἱ φίλοι των οἱ νάνοι...
τραγούδα καὶ 'στῶν Γερμανῶν τὸ ἄξεστο αὐτί,
ἂς γλείφουν ἐκ τῆς Δόξης μας ὅ,τι ψίχουλα κι' αὐτοί,
κι' ἄξιωσαν, παρακαλῶ, τῶν θαλερῶν στεράνων
κι' αὐτὸν τὸν Αὐτοκράτορα, τὸν Κάϊζερ τὸν νάνον,
ποῦ ἦλθε μὰ κατάνυξιν εἰς ταῦτα τὰ τεμένη,
νὰ καταλάβῃ καὶ αὐτὸς ἡ Δόξα τί σημαίνει.

—

(Προσέρχεται τὸ φάντασμα, τὸ χέρι του σηκόνει,
καὶ τοῦ μεγάλου Κάϊζερ τὴν κόμην στεφανόνει).

—

Φ. Ὦ Εὔκλεια, σ' εὐχαριστοῦν ἐκ μέσης των καρδίας
ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν κι' ἐγὼ κι' ὁ Καββαδίας,
ἀφοῦ κι' αὐτὸν ηὐδόκησες νὰ στεφανώσῃς, κόρη...
Ἐγείρου τώρα, Κάϊζερ, καὶ γύρω σου θεώρει.
Ἴδετε τοῦ Φιλιππομονος μακρόθεν τὰς ἀψίδας,
ἴδετε τὸ Ἐρεχθειον μὲ τὰς Καρυατίδας,
ἴδετε καὶ τὴν φυλακὴν ἐκείνην τοῦ Σωκράτους,
ἐξοχικὸν ἀπόπατον τοῦ νεωτέρου κράτους.
Τοιαύτην δόξαν δίδομεν 'στὴν ἀδελφὴν σας προῖκα...
ἴδέτε, σᾶς παρακαλῶ, καὶ τὴν ἀρχαίαν Πνύκα,
ποῦ ὁ Τοτόμης τὸ βάλε 'ψηλὰ νὰ τὴν πιναίξῃ,
ἂν ὁ γνωστὸς Κοντόπουλος δὲν ἤθελε φωνάξει.
Ἴδέτε, σᾶς παρακαλῶ, μὲ τρίχας ὠρθωμένας
καὶ τὰς Ἀθήνας τὰς κλεινὰς τὰς ἐξωραϊσμένας.
Μὰ πῶς τὰς ἐξωράϊσε αὐτὸ τὸ φίλον ἦτορ,
ὁ Δήμαρχος Φιλήμονας, ὁ καὶ Τραπεζορήτωρ!...
Ὁποία πολυτέλεια καὶ τί καλλωπισμοί!...
ἀπὸ μακρὰν δὲν ἔρχεται 'στὴν ρινά σας ἁσμή;
θαρρῶ τὸ σύρτήριον τὴν στέλλει τῆς Βουλῆς
μὲ πνεῦμα ζεφυρίτιδος καὶ αὔρας ἁπαλῆς.
Εἶναι ὀξὺ ἀλκαλικὸν πατριωτῶν Ἑλλήνων...
ὀξὺ τοιοῦτον ἔχετε καὶ σεῖς 'στὸ Βερολίνον;
Ἔχετε τέτοια πράγματα καὶ σεῖς 'στὴν Γερμανίαν,
αὐτὸ τὸ κλίμα τὸ γλυκύ, τὴν φύσιν τὴν σπανίαν,
τὸν ἥλιον τὸν λάμποντα ἐν ἐκθαμβούσῃ σφαίρᾳ,
διορηλατοῦντα γαλανὸν καὶ διαυγῆ αἰθέρα,
γεννῶντα δὲ τοὺς ῥήτορας τῶν συλλαλητηρίων,
πολιτευτὰς τῶν ἀγυιῶν καὶ τῶν οὐρητηρίων,
τοὺς καλογήρους τῶν Μονῶν, τὴν τῆς σοφίας ψωραν,
τὸν καλλιστάρυλον βλαστόν, τὴν εὔχυμον ὀπώραν,
τὰ στίφη τῶν Παυσανιῶν, πεινώντων ὑπαλλήλων,
λωποδυτῶν, νυκτοκλεπτῶν καὶ ἀρχαιοκαπήλων,
τῆς κάμας κουτσαβάκηδες, ὠχρούς λιμοκοντόρους,
τοσούτους κιβδηλοποιούς καὶ κλέπτας διαφόρους;
Κυττάξετε καὶ τοῦ Διὸς τὸν ἕνα κι' ἄλλον στύλον,
ἀκούσατε τὸν θόρυβον ἀλαλαγμῶν ποικίλων!..
ἢ ἀγοράζουν ῥήτορες ἢ ὄνοι ὀγκανίζουν,
ἢ καὶ γυναῖκες γιὰ νερὸ 'στῆς βρύσαις ξεφωνίζουν,
καὶ 'βρίζοντ' καὶ δέρνονται καὶ στέκουν καφασοῦλι
καὶ περιμένουν τὸ νερὸ τοῦ ἀκαμάτου Σουλῆ.
Ἰδοὺ ἐμπρός σας, Κάϊζερ, ἡ γῆ τῶν Ἡλυσίων,
ἡ τοῦ Ζαππείου ἔκθεσις, τώραισθεν Θησεῖον,
τοῦ Διογένους ἔπειτα τὸ κλασικὸν φανάρι,
ἡ Πλάκα, ὁ Λυκαβητός, τοῦ Στρέφη τὸ Νταμάρι,
καὶ καλλιμάρμαροι ναοὶ καὶ μέγαρα ὡραῖα,
ὁ Ἑλαιών, ὁ Κηφισσός, καὶ ἡ Καπνικαρέα,
ποῦ ἀνεστάφη κατ' αὐτὰς καὶ ἦλθε ἄνω κάτω
καὶ πτερὰ ἐξωραϊσμοῦ εἰς ταύτην ἐπλανᾶτο,
καὶ ἦτον ὅπως καὶ ἡ γῆ πρὸ τῆς Δημιουργίας
κι' οὐδὲ παππᾶς ἐπήγαινε νὰ κάμῃ λειτουργίας,
καὶ δι' αὐτὴν ἐγράφοντο διατριβαὶ μεγάλαι...
Ἰδοὺ καὶ τὸ Κεραμεικὸν κι' ὁ Κολωνὸς ὁ πάλαι,
ποῦ ὁ Οἰδίπους ἔπαθε μεγάλαις συμφοραῖς
καὶ ὑπὸ βάσαις ἀηδὼν μινύρεται χλωραῖς.
Νά! καὶ τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν καὶ νὰ τὸ μονοπάτι,
ποῦ ἔβαλε πρὸ ἡμερῶν ἡ Ζανταρὰς ἡ Πάτη,
καὶ ἄρριζε κι' ἐφρίνιαζε τὸ κάθε θηλυκὸ
καὶ ὅλους μᾶς ἐτρέλλανε μὲ τὸ Κοκορικό.
Παντοῦ γκροσάρτιγ κολοσσὰλ καὶ ἱερὰ τεμένη...

(Ἐκστατικὸς κι' ἐμβρόντητος ὁ Αὐτοκράτωρ μένει).

—

Φ. Ἰδοὺ καὶ τὰ συχνότατα κλεπτόμενα Ταμεῖα,
καὶ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἡ Ἀκαδημία.

Ἰδοὺ σοφοὶ διδάσκαλοι μετὰ βαΐς μεγάλης,
μὲ τὴν σοφίαν τοῦ Σειράχ, μὲ βίβλους ὑπὸ μάλης,
παντοῦ τυγχάνοντες τιμῶν κι' εὐνοίας ἐξαιρέτου,
καὶ παρεκεῖ ὁ Περικλῆς μετὰ τοῦ Περικλέτου.
Πᾶς ἔζελ, ἤτοι γάϊδαρος, σοφίαν μᾶς διδάσκει...

—

(Χωρὶς νὰ βγάλῃ οὔτε γρῦ ὁ Αὐτοκράτωρ χάσκει).

—

Φ. Ὦ Αὐτοκράτορ, χάσκετε κι' ἐκπλήττεσθε δικαίως...
ἰδοὺ ὁ μέγας Πίνδαρος, ἰδοὺ καὶ ὁ Ἀλκαῖος...
Ἀκούετε τὰ βρεκεκὲξ τῶν λιγυρῶν βατράχων ;
τὴν δόξαν ψάλλουν, Κάϊζερ, τῶν Μαραθωνομάχων.
Ὅπου σταθῆτε τρόπαια καὶ κλεφτουριὰς λημέρι...
σᾶς κλέβω καὶ μὲ κλέβετε ἡμέρα μεσημέρι.
Ἔγετε σεῖς ἀπ' ὅλ' αὐτά;... μαρούλια μὲ τὸ ξύδι...
Θὰ διδαχθῆτε πάμπολλα σὲ τοῦτο τὸ ταξεῖδι.
Μὰ νά! καὶ τοῦ Φαλήρου μας ἐκεῖθεν ἡ λεκάνη,
ὅπου ὁ Σγούτας μελετᾷ συνοικισμὸν νὰ κάνῃ,
κι' ἐγὼ θὰ γίνω κύριος ἐπαύλεως χρυσῆς
καὶ σᾶς προτρέπω μετοχὰς νὰ πάρητε καὶ σεῖς.
Καὶ τοῦ Τσιγγροῦ τὰς φυλακάς. Ὦ Κάϊζερ, ἰδῆτε,
ποῦ εὐγενεῖς καὶ πρόστυχοι ρεμβάζουν λιποδυτᾶι.
Ἀλήθεια σᾶς παρακαλῶ ν' ἀκούσετε κι' ἐμένα
καὶ τοῦ Τσιγγροῦ νὰ δώσετε παράσημον κανένα,
ὅταν δὲ μαῦρον Ἀετὸν κι' ἐκεῖνος ἀποκτήσῃ
μπορεῖ καὶ σᾶς καμμιὰ φορὰ νὰ σᾶς εὐεργετήσῃ.
Ἰδέτε καὶ τὸ μέγαρον τὸ τοῦ Δρομοκαΐτη,
τὸ μόνον ὡς κατάλληλον Ἀνάκτορον καὶ σπῆτι
καὶ εἰς ἐμὲ τὸν σκώληκα καὶ τοὺς θνητούς τοὺς ἄλλους,
ἀλλὰ κι' εἰς Σᾶς, ποῦ Ἀετοὺς φορεῖτε δικεφάλους,
ἐνῷ σ' ἐμένα φαίνεσθε τοῦ μύθου ἡ γελώνη,
ἄπτερον δίπουν ὡς ἐγώ, μηδέν, ἀσκάς, μπαλόνι.
Ἰδοὺ ταμπελοχώραφα τοῦ Σταύρου τοῦ Μπουλίκη,
ποῦ τάδωσε εἰς τὴν Αὐλὴν ἀπὸ κουβαρνταλίκι,
ἰδέτε χώρας ἀπ' ἐκεῖ εὐφόρους καὶ πλουσίας
κι' ἀδέσποτα οἰκόπεδα καὶ γαίας δημοσίας,
ἂν δὲ σοῦ ἔλθῃ ὄρεξις νὰ γίνῃς νοικοκύρης
καὶ τὴν κοινὴν ὑπόληψιν καὶ σὺ νὰ ἐπισύρῃς,
ἡ τρέχεις ὁλομόναχος ἢ βοηθοὺς φωνάζεις,
καὶ ἀποσπᾶν τοὺς εὐσεβεῖς στὴν τάρρον τοὺς τινάζεις,
μὲ ἄλλους λόγους γίνεσαι ἀπόλυτος δεσπότης,
καὶ δι' αὐτὸ βαπτίζεσαι καὶ τοῦ σταυροῦ ἔμπότης
καὶ θάπτεσαι μετὰ πομπῆς στὸ δοξασμένον χῶμα.

—

(Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν κυττᾷ μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα).

—

Φ. Θαρρῶ πῶς ἀπὸ μέσα σας τὴν μοῖράν σας θὰ κλαῖτε
καὶ βλέποντες τοὺς Ἕλληνας μονάχος σας θὰ λέτε:
ἐκεῖ τεῦμ' ἐγὼ 'στοῦ Περικλῆ τοὺς νέους ἀπογόνους ;
κόρσε εἰς τοὺς Οὐσσάρους μου καὶ μούντζαις τοὺς Δραγό-
Ἰδοὺ τῶν ρώθωνα ἡ κοιτὶς καὶ τῶν χρυσῶν ἡλίων, [νους...
εἰδὲ τὸ μάνον ἀλήθες τοῦ κόσμου μεγαλεῖον.
Κι' ἐγὼ συχνά, ὦ Κάϊζερ, τιμῶν τὸν πάλαι πλοῦτον,
τὸν Βασιλέα ὁδήγω ἐπὶ τῶν βράχων τούτων,
ἢ ἔρχομαι καὶ μόνος μου μετὰ τοῦ Περικλέτου,
καὶ βλέπω τόσην εὐκλειαν ἐντὸς φωτὸς ἁπλέτου,
καὶ τότε πρὸς τὸ ἄπειρον τὰς χεῖράς μου ἐκτείνων
συνομιλῶ μὲ τὸν πολὺν Φειδίαν καὶ Ἰκτῖνον,
κι' ἐνῷ ἐγὼ συνομιλῶ μαζὶ μὲ τὸν Φειδία
ἀπὸ τὸ Ἄστυ ἔρχεται τῆς Βάθειας εὐωδία,
καὶ ἵπταται ὁ Δήμαρχος ἐντὸς κονιορτοῦ
καὶ μὲ πολὺν παροξυσμὸν Δαγγείου πυρετοῦ
ἐδῶ μαζί μου κάθεται τῆς δόξης ὁ θεράπων
καὶ προσφωνοῦμεν τὰς σκιὰς πατέρων καὶ προπάππων,
καὶ ἀτενίζομεν βωβοὶ γελῶντα οὐρανόν
κι' ἐνίοτε μᾶς κουτσουλᾷ εὐκοίλιον πτηνόν.
Δι' ὅλα ταῦτα, Κάϊζερ, τὸ κράνος πάλιν ρίψε
καὶ μ' εὐλαβῆ κατάνυξιν ἐνώπιον μας κύψε
καὶ δῶσε πέντε φάσκελα 'στὴν Γερμανίαν ὅλην
καὶ ἤδη ἂς κατέλθωμεν 'στῶν πόλεων τὴν πολιτ.

—

(Ταῦτα εἰπὼν 'στὸν Κάϊζερ ὁ ῥήτωρ ὁ πολὺς
ἀπηύδησε νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς δόξης πλέον...
ἀλλὰ ἐνῷ κατέρχονται, ὁ τλήμων Φασουλῆς
τρεῖς κόπρους αἴφνης ἀπαντᾷ ἐπὶ τῶν Προπυλαίων,
καὶ σταματᾷ ἐξ ἐντροπῆς τὴν κεφαλὴν του κλίνων
καὶ θέλων τὴν εὐπρέπειαν νὰ σώσῃ τῶν Ἑλλήνων,
χωρὶς τοῦ Αὐτοκράτορος τὸ μάτι νὰ τὸν βλέπῃ,
μὲ τρόπον κρύβει καὶ τὰς τρεῖς 'στοῦ φράκου του τὴν
[τσέπη.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Μ' ὀλίγους στίχους μοναχὰ εἰδοποιοῦμεν ὅτι
τοῦ Πρίγκηπος Σαΐδ-Μάϊνγτιν ἔδγηκε ἡ *Γαλάτη*,
κι' ὅστις ποθεῖ μετάφρασιν Πρηγκηπικὴν νὰ ἴδῃ
ἂς τρέξῃ ὅσον τάχιστα εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη.

—

Μὲ τοὺς μεγάλους ξένους κατέφθασε μί τάχος
κι' ἀνθρωπάκτην ὄφιν κι' ὁ Ἄγγελος ὁ Βλάχος,
ποῦ ἀντιπροσωπεύσει ἐκεῖ 'στὸ Βερολίνον
τὰ μάλα εὐπροσώπως τὸ Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.
Καὶ ἤλθαν τόσοι φίλοι κι' ἐπαίξανε βραδιὰ
καὶ μουσικαῖς κι' ἀντάρσαις καὶ μάτς καὶ μαύτς μιλιά.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ὄχι πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περιστεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
Κι' ὅταν ἴχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὸς θὰ δίγωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μονοχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὴ Ἑξωτερικήν,
ἐπειδὴ κηρυκτὸν πτωχεῖσε — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνα,

γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομητοὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ἂσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν πειράζ συνδρομητής.
Κι' ὅτε θέλω ν' ἀραβέρι — μὲ κανένα κανονίρη,
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέ' σοῦν φέρων τὴν ἐνέρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὴ δικέρα.

Τοῦ μεγάλου Ὀκτωβρίου δέκα σήμερα κι' ἐννιά,
ποῦ ὁ μέγας Αὐτοκράτωρ μᾶς ἐλευθέρωσε τὴ γωνιά.

Ποῦντο ἑβδομήντα δύο καὶ ὀκτακόσια λογαριάζω
καὶ ἀκόμη γιὰ τὴν φέσσαις στίχους μπόλικους σωρἀζω.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ
ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Φύλλο τοῦ Ρωμηοῦ καὶ ἄλλο
τὴν Κυριακὴν θὰ βγάλω.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π. Λέγε λοιπόν...
Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ ;
Π. Ἐκεῖνα ὅπου εἶδες.
Φ. Ὦ πόθοι τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὀνείρατα κι' ἐλπίδες!..
Π. Βρὲ ἄφησε τὰ τραγικὰ καὶ σύντομα ὁμίλει,
ἂν θέλῃς νὰ μὴ σοῦ φανῇ ὁ οὐρανὸς σφοντύλι.
Φ. Καὶ τὴ νομίζεις εὔκολον πῶς εἶναι ὅπως πρῶτα
νὰ σοῦ εἰπῶ λεπτομερῶς τοσαῦτα γεγονότα ;
καὶ μοῦ τὰ λέγεις, μακαρᾶ, μ' ἀφέλειαν μεγάλην,
ἐνῷ ἐγὼ εὑρίσκομαι εἰς ἔξαψιν καὶ ζάλην,
κι' οὔτε μοῦ εἶναι δυνατὸν τὸν νοῦ μου νὰ μαζέψω
καὶ ὅλην μου τὴν προσοχὴν εἰς ἓν πρὸς ἓν νὰ στρέψω,
καὶ τῶν πολλῶν μου ἰδεῶν νὰ συγκρατῶ τὸ νῆμα
καὶ νὰ φανῇ ὁ λόγος μου μὲ τὸ ἐμπρέπον σχῆμα ;
Καὶ ἂν τὰ πάντα σοῦ εἰπῶ τῆς τελετῆς ἐκείνης
πάλι δὲν εἶπα τίποτα καὶ καὐτσουρο θὰ μείνῃς,
κι' ἂν σὺ μονάχος, Περικλῆ, ἐκύτταξες τὰ πάντα,
πάλι δὲν εἶδες εἶποτε ἀπ' ὅλα τὰ συμβάντα,
καὶ ἂν δὲν εἶδες τίποτε, πάλι τὰ εἶδες ὅλα... [σκόλα.
Π. Βρὲ ἄλλαξε τὸ ὕφος σου κι' αὐταῖς τῆς μούρλαις
Φ. Ἤσουν καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, 'στὴν λαμπαδηφορίαν,
ὁποῦ βεβαίως θὰ γραφῇ 'στὴν νέαν ἱστορίαν ;
Ἐγὼ ἀμέσως ἔτρεξα μὲ ὅλο τὸ ἀνέρι
κι' ἕνα φανάρι κόκκινο βαστοῦσα εἰς τὸ χέρι,
κι' ἀπὸ τὰ ζήτω τὰ πολλὰ κατέβηκαν 'στὶς σκάλαις
ἡ Νύφη καὶ ὁ Κάϊζερ, οἱ ἄλλοι καὶ ἡ ἄλλαις,

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω. — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοριοῦσι
μὲ ξενοδοχεῖον Σβέη. — βρὲ 'στὸ λδέι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χῶρα δίχως ὕδρα, — πεῖτε· ἄλλοτε μαρμή.

'Απ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίνης» τῆς καλῆς, — ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοντοτὰ τοὺς.

καὶ τότε μ' ἕνα σκούντημα τριῶν λαμπαδηφόρων
σύρθηκα γονατιστὲς ἐμπρὸς τῶν Ἀνακτόρων,
κι' εὐθὺς ὡς ἀντιμούτσουνος τοῦ μακαρίου γένους
ἄνθη κι' ἐγὼ ἐπράσφερα 'στοὺς ἐπισήμους ξένους,
ὁ δ' Αὐτοκράτωρ ἔσκυψε μὲ τρόπο τὸ κεφάλι
καὶ μοῦ 'ψιθύρισε 'στ' αὐτί, χωρὶς ν' ἀκούσουν ἄλλοι,
πῶς καὶ ἡ Κρήτη θὰ βοηθ' ἐν πρώτῃ εὐκαιρίᾳ,
καὶ γὰρ τὸν ἐνθουσίασεν ἡ λαμπαδηφορία.
Αὐτὰ τοῦ Αὐτοκράτορος τῶν Γερμανῶν εἰπόντος
ἠκούσθη σύμμικτος βοὴ κι' ἀλαλαγμὸς καὶ βρόντος,
καὶ τότε ἀνεχώρησα κι' ἐγὼ κι' οἱ φανοκόροι
κι' ἐχάρ' ἡ Φρειδερίκενα καὶ ἡ χρυσὴ της κόρη.
Ὁπόταν δὲ μεσάνυκτα, βρὲ Περικλῆ, ἐκτύπων
καὶ ἄμαξαν δὲν ἔβλεπες ἢ δασυχαίτην ἵππον,
καὶ ἦτο κόσμου ἔρημος τὰς ὁδοὺς καὶ πλατεῖα,
βλέπω τὸν Αὐτοκράτορα κοντὰ εἰς τὰ Χαυτεῖα
μετὰ λαμπρᾶς χρυσοστολῆς καὶ πτεροφόρου κράνους,
κι' ἐκεῖ ποῦ 'γύριζε παῖζε μὲ δύο τρεῖς Οὐλάνους,
χωρὶς κανένας ἄνθρωπος νὰ τὸν παρατηρῇ,
ἄγραρασε χρυρὰ χρυρὰ κουλούρια καὶ τυρί.
Π. Βρὲ νὰ χαθῇς...
Φ. Παρὰλ ντοννὲρ...ὁ τρομερὸς Οὐσσάρος
μαζί μας 'πῆρε, Περικλῆ, πολὺ μεγάλο θάρρος,
καὶ τοῦτος μὲ τοὺς Ἕλληνας πολὺ ἐξοικειώθη
καὶ τώρα πιὰ θὰ πληρωθοῦν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι.
Τοιαῦτα οὖν συνέβησαν ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας,
ὁπόταν δὲ ὑπέφωσκε τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐρόδιζε γλαυκόχρους οὐρανές,
τρεῖς κανονιαῖς ἀνήγγειλαν τὸ μέγα γεγονός.
Τότε δὴ τότ' ἐξύπνησε πᾶς Ἕλλην καὶ Δραγόνος,
μετοικεσία ἔγινε τῆς νέας Βαβυλῶνος,
κατέφθασαν ἀπὸ παντοῦ τοῦ κόσμου τὸ ζαγάρια,
μὰ ἦλθαν ἀπὸ τὰ χωριὰ καὶ Βλάχοι μὲ ταγάρια,
καὶ στολισμέναις Βλάχισσαις μὲ τὰ παιδιὰ στὸ χέρι,
μιᾶς ἡμέρας ἔμβρυα κι' ἑνὸς αἰῶνος γέροι,
καὶ μία Βλάχα, ποῦ παιδὶ δὲν εἶχε σὰν τῆς ἄλλαις,
μὲ κλάμματα σὰν τὴν Ραχὴλ καὶ μὲ φωναῖς μεγάλαις
ἀνάμεσα τῆς συρροῆς ἐκείνης τῆς πανδήμου
προσέχετε γιὰ τὸ θεῖ, φωνάζει, τὸ παιδί μου.
Κι' ὁ κόσμος ὅλος ἐστρέφε περίεργος νὰ 'δῇ,
μὰ πουθενὰ δὲν ἔβλεπε τῆς Βλάχας τὸ παιδί,
ἀλλὰ ἐγὼ ἐννόησα ὁ θρῆνος τί σημαίνει,
γιατ' εἶδα ἡ κοιλία της πῶς ἦτο φουσκωμένη.
Ὅταν δὲ τέλος, Περικλῆ, ἐσήμαν' ἑνδεκάτη,
γαρὸν ὅλοι ἔκαμαν τὸ ἕνα κι' ἄλλο μάτι,
καὶ τότε πιὰ μὲ μουσικαῖς καὶ τραντακτὰ κανόνια,
μὲ ἄμαξαις ὁλόχρυσαις, μὲ ἄπειρα γαλόνια,
καὶ μὲ φοράδες διαλεκταῖς, θρεμμέναις καὶ βαρβάταις
ἔγγιζε στὴ σπράτα ἡ πομπὴ κι ἀμπαίζει τοὺς διαβά-
Περνᾶ ἡ πρώτη ἄμαξα κι' ἐγὼ φωνάζω ζήτω, [ται.
γιατί μὲ ὅλους νόμισα ἡ Νύφη μας πῶς ἦτο.
Περνᾶ καὶ ἄλλη ἄμαξα καὶ δὸς του ζήτω πάλι,
μὰ ἡ κυρία τῆς τιμῆς παρνοῦσε ἡ μεγάλη.
Περνᾶ καὶ τρίτη... πιὸ πολὺ φωνάζω μὲ μιὰ δοῦλα,
μὰ πάλι λάθος ἔκαμα, γιατ' ἦταν ἡ Χρυσοῦλα.

Καὶ πέμπτη...βάζω τῆς φωναῖς σὰν τὴν φορὰ τὴν πρώτη,
ἀλλὰ ἡ Θεοτόκενα περνᾶ μὲ τὴν Βουλπιώτη.
Μὰ 'πέρασε κι' ἡ ἄμαξα μὲ τάλογα τὰ ἕξη
καὶ τότε πιὰ ἐφώναξα ἁμάν, Χριστέ, κι' ἂς φέξῃ,
γιατί ἐννόησα κι' ἐγὼ κι' οἱ ἄλλοι παστιαμένοι
πῶς μὲς 'στὸ γράλινο κλουβὶ τὴν εἴχανε κλεισμένη.
Π. Τὸν εἶδες, βρέ, τὸν Κάιζερ;
Φ. Κι' ἐγὼ καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι...
ἓν κράνος δυσθεώρητον ἐφόρει 'στὸ κεφάλι,
εἰς τοῦτο δέ, ποῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ὑμνήσῃ γλῶσσα,
ἐπέτα ἕνας Ἀετὸς μὲ δυὸ κεφάλια τόσα,
ἐπάνω δὲ 'στὸν Ἀετὸν δυὸ κατάσπρα πτερά,
ποῦ ὕψωσαν μετέωρον κι' ἐμὲ τὸν φουχαρά,
ἐπάνω δὲ εἰς τὰ πτερά, ποῦ ἦταν τεντωμένα,
λαμποκοποῦσαν, Περικλῆ, διαμάντια ἕνα κι' ἕνα,
κι' ὁ Ἀετὸς μ' ἐκύτταζε μὲ φρικαλέον ὄμμα,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ τὸν ἔβλεπα μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
καὶ μεναχός μου ἔλεγα, τὴν ὁρασιν ἐντεῖνας,
κᾶς τὸν φοροῦσα μιὰ φορὰ κι' ἂς 'πέθαινα τῆς πείνας».
Π. Ἄμπ' ἡ Αὐτοκράτειρα;
Φ. Ποιὰν ἐννοεῖς, μαγκούφη;
Π. Τὴν Γουλιέλμενα, μωρέ, μὲ τὸ ξανθὸ τσουλοῦφι.
Φ. Χριστέ μου!..κάθε ἄνθρωπος νὰ τὴν ἰδῇ σαστίζει...
ἓξη ἑκατομμύρια τὸ στέμμα της κοστίζει.
Μανοῦλά μου, τί θησαυρός!.. ἐλᾶτε νὰ τὸ 'δῆτε
ἐσεῖς οἱ φευτοκλέφτηδες κι' οἱ βρωμολωποδῦται.
Νά! Θησαυρὸς γιὰ κλέψιμο, νά! πράγμα γιὰ ρεμοῦλα...
τάλλα δὲν εἶναι τίποτα, μονάχα μία νοῦλα.
Μ' αὐτὸ τὸ στέμμα, Περικλῆ, μοῦ 'κόλλησε μαράζι,
κάθε βαρδὶ διαμάντι του τὰ νεῦρά μου πειράζει,
κι' αἰσθάνομαι παροξυσμόν, παλμοὺς καὶ συμφορήσεις
μὲ τοῦτο τὸ διάδημα τῆς Αὐτοκρατορίσσης.
Π. Ἄμμ' ἤσουν 'στὴν Μητρόπολι;
Φ. Ἐπῆγα κι' ἐκεῖ πέρα
κι' ὁ διάολος, βρὲ Περικλῆ, μοῦ 'πῆρε τὸν πατέρα.
Ἐκεῖ πολλοὶ κατέλαβον τὰς θέσεις δι' ἐρέδου,
ἐκεῖ τὰ μέλη σύμπαντα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου,
ἐκεῖ Ἀρχιεπίσκοποι μὲ τὰς χρυσᾶς στολάς των,
πρὸς οὐρανὸν ὑψόνοντες τὰς θείας κεφαλάς των,
ὁ κλῆρος τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ ὁ τῆς πρωτευούσης,
καὶ ὁ Μασσόνος μὲ λινὰ καὶ ὁ Μυριανθούσης,
πρὲς δὲ ὁ Ξυλοπόδαρος θαυματουργὸς Μακράκης,
τοὺς Πρωτεστάντας ἱερεῖς καὶ ὁ Καλαποθάκης,
πέντ' ἕξη Καρδινάλιοι, πολλοὶ ὀραγκοπαππάδες,
ἕνας Ραββῖνος κάτισχνος μ' ὁλίγους μαστραπάδες,
Χριστιανοί, Λουθηρανοὶ κι' Ἑβραῖοι ἄνω κάτω,
κι' ὁ Πάππας μόνον ἔλειπε ἀπ' ὅλο τὸ φουσάτο.
Ἐπῆλθον οὖν κατὰ σειρὰν οἱ τόσοι ἐστεμμένοι,
τῶν Νεονύμφων ἡ δυὰς καὶ οἱ προσκεκλημένοι
συμφώνως πρὸς τὰ νόμιμα καὶ τὰ κανονισμένα,
κι' ὁ Αὐτοκράτωρ ποῦ καὶ ποῦ λοξόβλεπε κι' ἐμένα,
καὶ ἄρχισαν, βρὲ Περικλῆ, τριοὐβερταις χαραῖς
κι' οἱ δόκιμοι τοῦ Ναυτικοῦ βαστοῦσαν τῆς οὐραῖς,
ποῦ μιὰ μονάχα νάπερτε καὶ 'στὰ δικά σου βρόχια
γιὰ πάντα τότε θάλεγες ἀντίο εἰς τὴ φτώχια.

Προσῆλθον δὲ καὶ Ναύαρχοι πολλοὶ μὲ πεζοναύτας
καὶ ὅσοι παρευρίσκονται εἰς τελετὰς τοιαύτας,
φουστανελάδες Δήμαρχοι μὲ τῆς Λαμπρῆς κεράκια
κι' ὁ Ἀλονήσου Δήμαρχος μὲ ἄσπρα κοντοβράκια,
τὸ Ἀϊ-Λέτρ τῆς γνωστῆς κι' ἀγνώστου κοινωνίας,
κι' ὁ κουβαρντᾶς ὁ Δήμαρχος ὁ τῆς Ἀκαρνανίας
μ' ἕνα γαρούφαλο 'στ' αὐτί, μὲ τουρλωμένο φέσι,
καὶ μὲ σιλάχι ἕντε ντὲ 'στὴ λιγερή του μέση.
Ἐκεῖ λοιπὸν ἐχάσκανε σὰν ζαλισμένοι ὅλοι,
ὁ δὲ ναὸς ἐκ τοῦ χρυσοῦ λαμπρῶς ἠκτινοβόλει,
καὶ ἠκουες ὀξεῖς ψάλμοὺς ὡσεὶ φωνὰς ὀρνίθων
κι' ἐθάμβωνε ὁ Πακτωλὸς τῶν διαφόρων λίθων
σὰν τοῦ Σεβὰχ θαλασσινοῦ ἐκεῖνα τὰ πετράδια,
ποῦ ἤρχε μέσα σὲ ξερὰ καὶ ἄγνωστα πηγάδια.
Οὐ μὴν ἐνῷ ἐσπρώχνοντο οἱ τόσοι συμπολῖται
τοῦ γάμου τὸ μυστήριον ἀρχίζει νὰ τελῆται,
κι' εἰς κίνησιν ὁ χορευτὴς ὁ Ἡσαΐας ἦτον,
ποῦ τέχει στρώσει στὸ χορὸ πρὸ χρόνων ἀμετρήτων,
κι' ἡ Νύφη ἐτριγύριζε μετὰ τοῦ Κωνσταντίνου,
ἀγνὴ κι' εὐωδιάζουσα καθὼς ὁ κάλυξ κρίνου,
ὁ δὲ κουμπάρος Τσάρεβιτς κι' οἱ ἄλλοι τσελεπῆδες
τὰ στέφανα τακίμητα βαστοῦσαν μὲ τσιμπίδες,
καὶ πᾶς ὁ βλέπων ἴπτατο εἰς σφαῖρας οὐρανίας,
καὶ τότε πιὰ ὁ Δήμαρχος ὁ τῆς Ἀκαρνανίας
ἀπ' τὴν πολλή του τὴ χαρὰ φοράρει τὸ πιστόλι
καὶ ρίχνει μία πιστολιά, ποῦ ζιππασθῆκαν ὅλοι,
κι' ἕνα μικρό, βρὲ Περικλῆ, τῆς σφαῖρας του κομμάτι
τοῦ θείου Παντοκράτορος ἐπλήγωσε τὸ μάτι.
Ἐνῷ δὲ πᾶς ἐρλέγετο καὶ κατσουγκνιέτο,
ἐντίχει δ' ἡ Μητρόπολις ἀπὸ σύρρα καὶ ζήτω
καὶ ἄνω κάτω ἔβραζε τοῦ καθενὸς τὸ αἷμα.
ἐγὼ τῆς Γουλιέλμενας ἐκύτταζα τὸ στέμμα,
καὶ τὸ μαλό μου 'σκότιζα μὲ μιὰ μονάχα σκέψι
πῶς ὁ διάολο ἠμπορεῖ κανεὶς μὲ τρόπο νὰ τὸ κλέψῃ.
Τοιγάρτοι οὖν καὶ τοιγαροῦν, συνάρσει τοῦ Κυρίου,
συντελεσθέντος τοῦ τεσσαρακοστοῦ τῶν γάμων μυστηρίου,
συνωθουμένων ἐν βοῇ μικρῶν καὶ ἀνωτέρων,
ἀσπαζομένων δὲ θερμῶς νυμφῶν καὶ συμπεθέρων,
παιανιζούσης μουσικῆς, τῶν ἵππων καλπαζόντων,
κι ἐκ τῆς χαρᾶς ἐνίοτε τὸ χῶμα κοπριζόντων
πρὸς δόξαν καὶ τροφὴν ἡμῶν τῶν καβαλινοφάγων,
καὶ σφαζομένων εἰς βωμοὺς πολλῶν βοῶν καὶ τράγων,
τῶν δὲ Νυμφίων ἐν χαρᾷ τὰ πλήθη θεωμένων
κι' ἀπὸ ψηλὰ καὶ χαμηλὰ μὲ ρυζιοραινομένων,
ἡ συνοδεία ἔρβασε μὲ ζήτω 'στὸ Παλάτι
κι' ἐκεῖ 'στὸ ζεῦγος ἔδωσαν ξερὸ ψωμὶ κι' ἁλάτι,
κι' ἡ πενθερὰ Βασίλισσα τοὺς πέταξ' ἕνα ρόδο
καὶ τόνα κι' ἄλλο τῆς Αὐλῆς ἐρίχτηκε κορέδο.
Πλὴν μετ' ὀλίγον ἔγινε καὶ γάμος ἀλλ φράγκα
κι' εἰς τοῦτον δὲν ἐκάλεσαν κανένα μοσχομάγκα,
ὁ δὲ Ριβέλης ἔβαλε τὸ ντομινὸ μπαμπάκο
καὶ τραταμέντα ἔβγαλαν μὲ ἀσημένιο δίσκο.
Πρὲς τὸ ἑσπέρας ἔγινε τοῦ γάμου τὸ Τραπέζι
κι' ἡ μουσικὴ δὲν ἔπαυε τὸ λιγερὸν νὰ παίζῃ,
κι' ὁ Κάιζερ ἐμέθυσε μὲ ὅλα τὰ ωραῖα του
κι' ὑπὲρ ὑγείας ἔπινε τοῦ Μεγαλειοτάτου,
οὐχ ἧττον ὅμως ἄρχισε προπόσεις ν' ἀπαγγέλῃ
κι' ὑπὲρ τοῦ Θών, βρὲ Περικλῆ, καὶ Φίλιππα τοῦ Λέλη,
μὰ βλέπει καὶ τὸν Δήμαρχον, ποῦ ἦτον ἐκεῖ πέρα,
καὶ ἀδαμαντοκόλλητον τοῦ δίνει ταμπακέρα,
κι' ἀμέσως τὸν Φιλήμονα ἰδιαιτέρως κράζει
καὶ τὰς εὐχαριστίας του πρὸς ὅλους μας ἐφράζει,
καθὼς τοῦ ἐκάμαμεν ὑποδοχὰς μεγάλας
καὶ πάντες τὸν ἐδέχθημεν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.
Ἐδέχθη δὲ τὸ δῶρον του ὁ κύριος Φιλήμων,
ἐκ μέρους δὲ τοῦ Κάιζερ εὐχαριστεῖ τὸν Δήμον,
καὶ τοῦτο μάθε το καὶ σύ, καυμένε Περικλέτο,
καὶ τὸ εὐχαριστήριον παντοῦ ἀνάγγειλέ το,
κι' αὐτοὶ σ' ἐκείνους ἂς τὸ 'ποῦν καὶ εἰς αὐτοὺς ἐκεῖνοι,
ἡ εὐχαρίστησις αὐτὴ πασίγνωστος νὰ γίνῃ,
καὶ μανιώδεις ἐκ χαρᾶς κι' ἐμεῖς νὰ τὴν δεχθῶμεν
καὶ μὲ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ εὐχαριστηθοῦμεν.
Τὴν ἑπομένην, Περικλῆ, μὲ τόσους ἀνωτάτους
ἐπῆγαν εἰς τ' Ἀνάκτορα κι' οἱ Δήμαρχοι τοῦ κράτους,
καὶ στὴν Σοφίαν ἔτρεχε τὸ ὁμιλητὸ ἀσκέρι
καὶ καψουλάτο φίλημα τῆς ἔδινε 'στὸ χέρι,
ἀφοῦ δὲ τὸ ἱσπάζοντο οἱ Δήμαρχοι μὲ τάκα
μὲ τοῦ χεριοῦ τὰ νάπτοδο ἐσκούπιζαν τὴ γλύκα.
Τὴν ἑπομένην, Περικλῆ, καὶ ἄλλαις φασκίαις...
ἐφίλησαν τὸ χέρι της καὶ ὅλαις ἡ κυρίαις,
κι' ἐσυγκινήθη δι' αὐτὸ ἡ Νύφη μας πολὺ
κι' ὡμίλησε Ρωμαΐκα καὶ μὲ τὴν Φασουλῆ.
Ἀλλ' ἔκαφνα ἐφύσησε τρελλοβορᾶς ἀέρας
κι' οὐτ' ἕνα φῶς δὲν ἄφησε ν' ἀνάψουν τὸ ἑσπέρας,
κι' ἀδίκως κακοῦστέρησε καὶ ἡ φωτοχυσία
κι' ἔτσι δὲν ἔγινε κανεὶς ἑσπερινὴ θυσία.
Τότε δὴ τότε χορνιαχτὸς καὶ ξαφνικὸ μεγάλο
καὶ τὰ καντούλια τσουγκριζὰν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο,
καὶ τίγκι τίγκι ἄκουες 'στῶν καντυλιῶν τὴ στίβα,
ποῦ ἔλεγες πῶς ἔκαναν μονάχα των ἐβίβα.
Ἀλλὰ ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, μὲ φτερωτὸ ποδάρι
'στοὺς Νεονύμφους ἔτρεχα βαστῶντας τὸ φανάρι
κι' ἐστάθην φύλαξ ἄγγελος τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου,
κρατῶν ἐπὶ τοῦ στόματος τὰ πέντε δάκτυλά μου.
Π. Σταμάτα λίγο, Φασουλῆ...
Φ. Δὲν σταματῶ καθόλου...
θὰ σὲ λυσσάξω σήμερα, κανάγια τοῦ διαβόλου.
Λοιπὸν ὁ μάγας Κάιζερ κατενθουσιασμένος
ἐπῆγε 'στὴν Ἀκρόπολιν ἐπάνω ἐσπευσμένος
νὰ δῇ τὴν πάλαι δόξαν μας κι' αὐτὸς ὁ κακομοίρης,
κι' ἐκεῖ καμπάσοι εὐζωνοι ἐστέκαντο ξιφίρεις,
ξιφίρης δὲ παρίστατο κι αὐτὸς ὁ Καββαδίας,
ὁ φύλαξ ὁ ἀπόμαχος τῆς κλασικῆς παιδείας,
καὶ ὅλοι ξίφος ἔσφαιρα γιατ' εἶχαν μία σκέψι
πῶς ἴσως καὶ ὁ Κάιζερ κανεὶν ἀρχαῖο κλέψῃ.
Ὁπόταν δὲ ὁ Κάιζερ ἐν ὅλῃ τῇ σπουδῇ
ἐπῆρε εἰς τὸ χέρι του μιὰ πέτρα μας νὰ 'δῇ
καὶ ὅλη του ἡ προσοχὴ ἐκεῖ περιεσπᾶτο,
ἕνας ξιφίρης εὐζωνος τοῦ λέει «ἄστην κάτω...»

καὶ σὲ παρακαλῶ πουλὶ νὰ μὴν ἀγγίξῃς πέτρα,
ἀγλὰ νὰ μὴν ἐφαρμόσουμι τὰ σουβαρά μας μέτρα».
Ὅθεν ὁ Καῖσαρ φοβηθεὶς μεγάλας συνεπείας
ἐζήτησε τῆς δόξης μας πιστὰς φωτοτυπίας,
κι' ἐσκόρπισε παράσημα 'στὸν Δήμον 'Αθηναίων
τοῦ 'Λετοῦ, τοῦ Κόρακος, καὶ τῶν λοιπῶν ὀρνέων,
κι' εἰς 'Λστυνόμους μερικοὺς καὶ ἀρκετοὺς κλητῆρας,
'στοῦ Χόρν τὰ ουρητήρια καὶ τοὺς ὀδοστρωτῆρας.
Π. Σταμάτα, βρέ, γιὰ τὸ θεό...
Φ. Δὲν σταματῶ καθόλου...
θὰ σὲ λυτσάξω σήμερα, κανάγια τοῦ διαόλου.
'Επῆγ' ἀκόμη, Περικλῆ, καὶ στῆς Αὐλῆς τὸν μπάλο
καὶ ἄκουσε καὶ δι' αὐτὸν ὀλίγα νὰ σοῦ φάλω.
Εἰς τοῦτον προσελήθησαν πολλοὶ λογῆς λογῆς,
οἱ Πρεσβευταί, οἱ Ναύαρχοι καὶ οἱ καραγωγεῖς,
καμπόσοι κουτσαβάκηδες, ἀπ' τὸ μεθύσι τάπαις,
πολλοὶ Τσολιάδες Δήμαρχοι μὲ ψειριασμένας κάπαις,
ὁποῦ ἀκόμη, Περικλῆ, δὲν ἔπλυναν τὴν λέρα
ἀπὸ ἐκείνη τὴ φορὰ ποῦ ἤλθαν ἐδῶ πέρα,
ὁ κόσμος ὁ ἐπίσημος, ποῦ 'ναι μία φρίκη,
δηὸ Χόντζηδες μὲ πράσινο καὶ κόκκινο σαρίκι,
οἱ πρῶτοι τῶν Συντεχνιῶν οἱ καὶ προνομιοῦχοι,
πέντ' ἕξη μὲ βλαχόκαλτσας καὶ μὲ μισὸ τσαρουχι,
καμπόσοι πάλι μ' ἀντεριὰ καὶ μὲ φουφοῦ λὰ βράκαις,
καὶ ξένοι καὶ ἰθαγενεῖς καὶ Πελασγοὶ καὶ Θρᾷκες,
καὶ φοῦρδην μίγδην ἔβλεπες στολαῖς καὶ φουστανέλα
καὶ τόσα πολυποίκιλα κι' ἀλλόκοτα καπέλα,
σαρίκια, φέσια, τρικαντὰ καὶ ντρίτσαις καὶ καστόρια,
ποῦ τοῦ Λεβίδη ἔλεγες πῶς εἶναι ἀποφόρια.
Προσῆλθεν οὖν, βρὲ Περικλῆ, οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι
καὶ 'στοὺς Δημάρχους γελαστὸς ὁ Βασιλεὺς ὡμίλει
καὶ λόγους τοὺς ἀπηύθυνε τὰ μάλιστα καλοὺς
καὶ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα ἐτύστησε πολλοὺς.
Π. Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ. Σιώπαινε, μὴν εἶσαι φαφλατᾶς,
κι' εἰς ὅ,τι λέγω πίστευε χωρὶς νὰ μ' ἐρωτᾷς.
Ἐγώ, μωρέ, σοῦ ἔλεγα καὶ εἰς τὸ φύλλο τάλλο
πῶς θάρρος ἔλαβε μ' ἐμᾶς ὁ Κάτζερ μεγάλο,
κι' ἂν ἕνα μήνα ἤθελε 'στὸν τόπο μας νὰ μείνῃ
μὲ ὅλους θὰ τὸν ἔβλεπες σωστὸς Ρωμηὸς νὰ γίνῃ,
κι' ἴσως 'στὸ τέλος νἄτρωγε καὶ λίγαις καρυδιαῖς
καὶ κάτω θὰ τὸν ρίχναμε μὲ δηὸ τρικλοποδιαῖς.
Τοῦ Ἕλληνος ὁ τραχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.
Π. Θὰ φᾷς καμμιὰ ξανάτροφη μὲ τὸ ζερβί μου χέρι.
Φ. Λοιπὸν καθὼς σοῦ ἔλεγα, μωρὲ ξερὸ κεφάλι,
μὲ τοὺς Δημάρχους διαρκῶς ὁ Βασιλεὺς ἐλάλει,
ἐνῷ δ' ὡμίλει πρὸς αὐτοὺς ὁ τῶν ἀρχόντων ἄρχων
βαρειὰ βαρειὰ 'ρουθούνιζαν ἡ μύταις τῶν Δημάρχων,
καὶ μὲ πολλὴν ἀφίλειαν ἐρρίχναν, Περικλέτο,
τοὺς θησαυροὺς τῆς μύτης των ἀπάνω 'στὸ παρκέτο
καὶ 'στῆς οὐραῖς τῶν γυναικῶν καὶ εἰς τὰ τρικαντὰ
κι' εἰς ὁποιαν κι' ὁποιον 'τύχαινε νὰ 'βρίσκεται κοντά.
'Αλλὰ ἐνῷ κουβέντιαζα κι' ἐγὼ 'στὸν Κοσσονάκο
ἑνὸς τὰ σάλια ἔπεσαν καὶ 'στὸ 'δικό μου φράκο,
καὶ μέλις παρατήρησιν ἐπῆγα νὰ σοῦ κάνω
ἀκόμη ἕνα φτύσιμο μοῦ δίνει παραπάνω.
Π. 'Αμ' εἶδες, βρέ, τὸν Τσάρειτς;
Φ. Τί τσαμπουνᾷς, βρὲ τσούτη;
ποῦ Τσάρος καὶ ποῦ Τσάρειτς σ' ἐκεῖνο τὸ λεφοῦτι
'Εκεῖ δὲν ἦτο δυνατὸν κανένα νὰ γνωρίσῃς
κι' ὀλίγον ἔλειψε πολλοὶ νὰ πάθουν συμφορήσεις
κι' οἱ Δήμαρχοι ἐδέσποζον ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ σάλου...
ἐκεῖνοι καὶ Βασίλισσαι καὶ Βασιλεῖς τοῦ μπάλου.
Κι' ἐγὼ 'στὸ πανδαιμόνιον ἐκεῖνο τῶν ἀνθρώπων
μονάχος 'στὸν Φιλήμονα ἐσήμωσα μὲ τρόπον,
κι' ἐνῷ οἱ ἄλλοι 'χόρευαν δηὸ ὁρὰ τὴν Πολονέζα
ἀπὸ τὴν ταμπακέρα του ἐπῆρα μία πρέζα,
κι' ἀρχίζω τὰ φτερνίσματα 'στὸ τόσο νταβατοῦρι
κι' ἐπήγγανε τὰ σάλια μου 'στῶν Χόντζηδων τὴ μούρη,
κι' ἐθύμωσαν οἱ Χόντζηδες κι' ἀπὸ κοντὰ μὲ πέρνουν
καὶδηὸσβερκιαῖς,βρὲ Περικλῆ,καλαῖς μοῦ καταφέρνουν,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ κατραπακιαῖς τοὺς δίνω στὰ σαρίκια
κι' αὐτοὶ σηκόνουν μὲ θυμὸ ἀπάνω τὰ μανίκια,
καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε μπαγλάρωμα νὰ πέσῃ,
ἐὰν ὁ φίλος Κάτζερ δὲν ἔμπαινε 'στὴ μέση.
Π. Τί λές, μωρέ;
Φ. Σιώπαινε, μὴν εἶσαι φαφλατᾶς,
κι' εἰς ὅ,τι λέγω πίστευε χωρὶς νὰ μ' ἐρωτᾷς.
Ἦλθε κι' ἡ ὥρα τοῦ Σουπέ... πῶ! πῶ! τί πανηγύρι!..
ἡ γλῶσσα ἐπλατάγησε τοῦ κάθε μουσαφίρη,
καὶ 'στὸ Τραπέζι ἔπεσαν μὲ ἀδηφάγον στόμα
ὡς 'Λετὸς διαφάλος εἰς θνησιμαῖον πτῶμα,
κι' οἱ Δήμαρχοι 'στοὺς κέρφους των, σὲ φέσια καὶ καμπόσα ξεροκόμματα ἐτρύπωσαν καὶ κότας, [πόταις
κι' ὡς ποῦ νὰ πῇς πάτερ ἡμῶν δὲν ἔμεινε γεμάτο
οὔτε μπουκάλι, Περικλῆ, οὔτ' ἕνα μόνο πιάτο,
καὶ οὕτω πέρας ἔλαβε καὶ ὁ χορὸς ἐκεῖνος,
ἠκούσθη δὲ ὀξύτατος τῶν γυναικῶν ὁ θρῆνος,
γιατί δὲν ἐχορτάσανε σὰν κι' ἄλλοτε χορὸ
κι' ἐτράβηξαν τὰ πάνδεινα 'στὸν πρόστυχο σωρό,
καὶ πᾶν ἡ ντουαλέταις των καὶ ὅλα τὰ καλά των
καὶ ἄδικα ἐξώδεψαν τὰ μαλλοκέφαλά των.
Κι' ἐγὼ μὲ ὅλους ἔχασα παϊγνὰ καὶ τὰ Πασχάλια
καὶ τὸ ἐπούλεψα κρυφὰ γεμάτος ἀπὸ σάλια,
κι' ἐμπρός σου φθάνω νηστικὸς τῶν γάμων μουσαφίρης
καὶ σήκωσε τὸ ξύλο του ἀμέσως νὰ μὲ δείρῃς.
Π. Ναί! Θὰ σὲ δείρω σήμερα σὰν ἕνα παληοσκύλο,
κι' ἀφοῦ δὲν 'χόρτασες φαγὶ θὰ σὲ χορτάσω ξύλο.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπηλί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξόδη, — δρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χιμαῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα θἄχως ἕνδρα, — παῦσαν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆι καλῆς, — ὁδὸς τοῦ Πραστείου, κουτρτὶ ὀλίγ.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Χουρῆς.

Ἔκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ ὀγαίνῃ,
Κι' ἐσὺ ἐγὼ ἐξυπνάδα — κι' ὅπουτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὲς θὰ δέχωμαι — ἐδῶ τοὺς ἀνέχομαι.
μονοχὰ 'στὲς Ἐπαρχίες — καὶ 'στὸ Ἑξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιρούς πουχτίες — τρέχει τὸ 'Ελληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαεπτὰ καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνέρομηταί — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ὄνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θἄλω ντραβέρι — μὲ κανένα κανοίξη,
Γράμματα καὶ συνέρομαι — ὑποτέλλονται σ' ἐμέ.
Μέ'στῶν γόρων τὴν ἀντέρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὴ ξεκάρα.

Τοῦ Ὀκτωβρίου εἰκοστὴ δευτέρα,
μᾶς ψεύγει ἕνας ἕνας κάθε μέρα.

Διακόσα ἑβδομήντα τρία
καὶ πάει πιὰ ἡ φασαρία.

Κατευόδιο τώρα φάλλω
καὶ 'στὸν ἕνα καὶ 'στὸν ἄλλο.

Μᾶς φεύγει ἕνας ἕνας ἀπὸ τοὺς τόσους ξένους,
ποῦ ἦλθαν εἰς τοὺς γάμους τοὺς πολυξακουσμένους.
Μᾶς φεύγουν τέλος πάντων μὲ θλιβερὴ καρδιά,
χωρὶς κἂν νὰ τοὺς πάρῃ κανένας μυρωδιά,
καὶ μένομε ἀκόμη 'στὰ ἴδια καὶ 'στὰ ἴδια...
καλὸ των κατευόδιο, καλά των ξεκουμπίδια.

—

Πάει κι' ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ἄδειασε ἡ χώρα,
ἀλλ' ὅμως καὶ οἱ ἄλλοι μᾶς φεύγουν ὥρα ὥρα.
Μὲ ἡσυχία τόση ἀδειάζουν τὴ γωνιά,
'στὸ πόδι δὲν σηκόνουν τὴν κάθε γειτονιά,
δὲν γίνονται παράταις, δὲν πέρτουν κανονίδια...
καλὸ των κατευόδιο, καλά των ξεκουμπίδια.

—

Μᾶς παραφορτωθήκαν μ' αὐτὸν τὸν ἐρχομό,
καθένας μὲ τοὺς ξένους δὲν ἦταν 'στὰ μυαλά του,
κι' ὁ Βασιλεὺς μὲ τούτους δὲν ἔχει γλυτωμιὰ
κι' ἐξώδιψε κι' ἐκεῖνος τὰ μαλλοκέφαλά του,
καὶ δός του σοῦρτα φέρτα, τραπέζια καὶ στολίδια...
καλὸ των κατευόδιο, καλά των ξεκουμπίδια.

—

Μᾶς ζάλισαν τὸ ἕνα καὶ τάλλο μας αὐτί,
ἀντάρα 'στοὺς μαγείρους, φωνὲς 'στὸ Λύλαρχεῖο,
ἐσφάζοντο γιὰ τούτους καὶ μόχοι σιτευτοί
καὶ ἦταν τὸ Παλάτι σωστὲ Ξενοδοχεῖο,
κι' ἀγάνανε οἱ δοῦλοι κλειδιὰ καὶ παρακλείδια...
καλὸ των κατευόδιο, καλά των ξεκουμπίδια.

—

Γκρεμίστε τῆς καμάραις καὶ κάθε μας παλοῦκι
καὶ ἂς ἀρχίσῃ πάλι τὸ πρῶτο μαχμουρλοῦκι.
Ἂς τσύσουν τὰ καντόλια καὶ τάλλα μας τὰ φῶτα
καὶ ἡ πρωτεύουσά μας ἂς γίνῃ ὅπως πρῶτα,
ὑπόναμαι καὶ λάσπη καὶ βοῦρκαι καὶ σκουπίδια...
καλὸ των κατευόδιο, καλά των ξεκουμπίδια.

—

Μᾶς φθάνουν τόσαις φέσταις καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα,
ἂς ἔλθῃ 'στὰ μυαλά του ὁ κόσμος κι' ἡ Αὐλή,
ἂς μᾶς ἀφήσουν τώρα νὰ πάρωμε ἀέρα,
νὰ μᾶς δεχθῇ καὶ λίγο τοῦ ἔθνους ἡ Βουλή,
νὰ 'δοῦμε μπουρμπουλήθρας, ν' ἀκούσωμε βρισίδια...
καλὸ των κατευόδιο, καλά των ξεκουμπίδια.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ. Οὐαί! οὐαί! δεινά! δεινά!... βαβαὶ τῶν συμφορῶν,
καὶ τὸν κακόν μας, Περικλῆ, κι' ἀνάποδον καιρόν.
Ὀτοτοτοῖ! ὀτοτοτοῖ!.. παπαῖ τοῦ ὁλετῆρος!..
τοὺς γόους Μαρκιδονοῦ ἀκούω θρηνητῆρος...
Π. Τί ἔπαθες, βρὲ μακαρᾶ, κι' ὀτοτοτοῖ φωνάζεις;
Φ. Τὸ γένειόν σου μάθησε κι' ἀρχίνα νὰ στενάζῃς.
Ἀς κλαύσωμεν τὸν Ἀλπιστον, τὸν Πάρθον, τὸν Ὀθάρην,
τὸν Ξάνθιν, τὸν Μεγάβαζον, τὸν Τέλμον, τὸν Ἀγχάρην.
Π. Βρὲ τεῖναι τοῦτοι, γάϊδαρε;
Φ. Βαβαὶ ὁ Ἀρτεμβάρης
καὶ τόσοι ἄλλοι ποῦ φορεῦν τὰς Περσικὰς κιδάρεις!
Εἶδες τοὺς Πέρσας, Περικλῆ;
Π. Τοὺς βλέπω κάθε μέρα
ποῦ μὲ κασσόνια τριγυρνοῦν καὶ βούρτσαις ἐδῶ πέρα,
καὶ τάγκωνάρια τακτικὰ τεῦ κάθε δρόμου πάνουν
καὶ τὰ παπούτσια ὅλων μας λουστρίνι μᾶς τὰ κάνουν.
Φ. Ἀλλ' ὅμως ἐξεφύτρωσαν καὶ κάτι νέοι ἄλλοι,
ἀρχαῖοι Πέρσαι, Περικλῆ, καὶ ἀληθῶς μεγάλοι,
ὁ Μπαλτατζῆς, ὁ Καρυδιᾶς, ὁ Κόκος, ὁ Μελᾶς,
καὶ μὲ πολλὴν συγκίνησιν τοὺς εἶδε ἡ Ἑλλάς.
κ' ὁ κόσμος ὁ Ἑλληνικὸς ἠγέρθη ἐν σπουδῇ
καὶ 'στοῦ Τσιγγρεῦ τὸ θέατρον ἐπῆγε νὰ τοὺς δῇ.
Πρασῆλθον οὖν τὰ ἐκλεκτὰ τῆς κοινωνίας μέλη,
ὑπάλληλοι καὶ βουλευταὶ καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει,
οἱ Βασιλεῖς, ὁ Τσάρεβιτς, πολλοὶ Θωρακοφόροι,
ὑδρονομεῖς, καραγωγεῖς κ' ὀλίγοι φανοκόροι,
καθὼς καὶ ἄλλα πρόσωπα οὐχὶ ἐκ τῶν τυχαίων,
ποῦ κατὰ βάθος ἐννοοῦν τὴν γλῶσσαν τῶν ἀρχαίων,
κ' ὁ Δήμαρχος διὰ στοργῆς τιμᾷ ἰδιαιτέρας
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα εἰς ἐκλογῶν ἡμέρας.
Καὶ ἦτο σύγχυσις πολλὴ ἐνὸς καὶ ἄλλου φύλου
καὶ 'στὴν σκηνὴν ἐφάνησαν οἱ Πέρσαι τοῦ Αἰσχύλου,
ὁ Κιάππε καὶ ὁ Ρόδιος κ' ὁ Πολυκράτης κ' ἄλλοι
μὲ πουκαμίσαις νυκτικαῖς καὶ σκουφιαις 'στὸ κεφάλι,
καὶ γιὰ τὸν Ξέρξη ἄρχισαν διάφορα νὰ λένε
καὶ μ. ἴχο πλάγιο βαρὺ τὴ μοῖρά μας νὰ κλαῖνε,
καὶ τότε ἀνεμνήσθησαν τὸν παλαιὸν ἀγῶνα,
τὸν Σουσισκάνγν τὸν κλαινὲν καὶ τὸν Πηγασταγόνα,
τὸν Μάρδωνα, τὸν Θάρυβι, τὸν Τιμῶλο, τὸν Ἀστάσπη,
καὶ ἄλλους ὅπου τέκοψαν ἐκ τῆς Ἑλλάδος λάσπη.
Ἐνῷ λοιπὸν οἱ γέροντες τὴν μοῖραν μας ἐθρήνουν
καὶ ὅλους τοὺς ἀκροατὰς εἰς δάκρυα ἐκίνουν,
ἐπρόβαλε καὶ ἡ Ναούμ, ἡ Ἄτοσσα τοὐτέστι,
καὶ ἦταν εἰς τὸ θέατρο πολὺ μεγάλη ζέστη,
κι' ἐκεῖ ποῦ ἀερίζετο ἡ κάθε σουσουράδα
τὰ ξόανα τοῦ Μάϊνιγγεν ἐβγῆκαν 'στὴν ἀράδα,
θαλαμηπόλοι τῆς Ναούμ κι' ἀνύπαντραις Περσίδες,
ἦγουν ἡ Ψόφω τοῦ Κρασσᾶ καὶ ἄλλαι κορατίδες,
ἡ Παντελίδη δηλαδὴ καὶ τοῦ Μελᾶ ἡ κόρη,
καὶ μὲ λορνιὸν ὁ Τσάρεβιτς συχνὰ τὰς ἐθεώρει.
Λοιπὸν ἀρχίζει τῆς φωναῖς ἡ Ἄτοσσα Ναούμ
γιὰ τὸ κακὸ ποῦ ἔγινε εἰς τὴν Καπερναούμ,
ὀτοτοτοῖ, αἰαῖ, οἰοῖ, οὐγοῦ, γδοῦ καὶ ἄλλα,
κι' ἀπὸ ἐπιφωνήματα ἐβούιζε ἡ σάλα.
Μὰ ἐβγῆκε καὶ ὁ Μπαλτατζῆς, τὸ φάσμα τοῦ Δαρείου,
καὶ τότε πλέον ἔγινε ὁ χαλασμὸς Κυρίου,
καὶ ὅλοι κάτι ἔπαθαν σὰν εἶδαν τὸν Δαρεῖο
καὶ μιὰ ἐλιγοθύμησε εἰς ἕνα θεωρεῖο,
εἰς γλῶσσαν δὲ Γερμανικὴν ὁ Μπαλτατζῆς ἐθρήνει,
καὶ γὰρ οἱ Πέρσαι φύτρωσαν πολύγλωσσοι κι' ἐκεῖνοι.
Ὡμίλει δὲ ὁ Τσάρεβιτς 'στὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην,
τὰς Πριγκηπίσσας δηλαδή, μὲ ὄρεξιν μεγάλην,
ἐνῷ δ' ἐκτύπα ἡ Ναούμ τὰ πικραμένα στήθη
τοῦ θρόνου ὁ Διάδοχος ὀρθὸς ἀπεκοιμήθη,
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐνύσταζε κι' ἡ ἄλλη συντροφία,
καὶ μένον ἡ Βασίλισσα κι' ἡ Νύφη μας Σοφία,
ὡσὰν νὰ ἦτανε κανεὶς φιλόλογος Σεμτέλος,
τὸ φοβερὸν μαρτύριον ὑπέστη ὡς 'στὸ τέλος,
καὶ μὲ τοὺς Πέρσας, Περικλῆ, τὸν διάβολό της 'βρῆκε
κι' ὅλη τοῦ γάμου ἡ χαρὰ ξυνὴ θὰ τῆς ἐβγῆκε.
Οὐ μὴν κι' ὁ Ξέρξης Καρυδιᾶς εἰς τὴν σκηνὴν ἐφάνη
καὶ θρηνολόγι ἄρχισε σπαρακτικὸ νὰ κάνῃ,
ὠμίλει δὲ ὁ Καρυδιᾶς εἰς γλῶσσαν Ἀγγλικήν,
συγχεομένην κάποτε μὲ τὴν Ἑλληνικήν,
ποῦ μόλις ἡ Πριγκήπισσα θαρρῶ τῆς Οὐαλίας
πῶς κάτι ἐκατάλαβε ἀπὸ τὰς ὁμιλίας.
Μὰ ἦλθε καὶ ὁ Ἄγγελος, ὁ Κόκος δηλαδή,
καὶ μὲ φωνὰς σπαρακτικὰς καὶ τοῦτος τραγουδεῖ,
κι' ἐφώναζε ἀγριωπὸς «Ἑλλήνων παῖδες ἴτε,
»τοὺς λούστρους Πέρσας παντελῶς δὲν πρέπει νὰ μι-
»χωρὶς πολέμους ἄρατε κατὰ βαρβάρων νίκας, [σῆτε,
»κοπρίζετε εἰς ἱερὰ καὶ εἰς προγόνων θήκας,
»ὁ Μέγας Σάχης τῶν Περσῶν ἂς γίνῃ τώρα φίλος,
»κι' ἂς μὴν ἐλθῇ μὲ ρόπαλο κανένα ὁ Αἰσχύλος,
»ἀλλ' ἂς φανῇ ἐπιτεικὴς καὶ εἰς ἐμὲ τὸν Πέρση...
»τὸ λούρτιμο τοῦ Σοφοκλῆ θυμοῦμαι ἀπὸ πέρσυ.»
Ἐνῷ δὲ ταῦτα ἔλεγε μὲ δάκρυα καὶ γέλοια
οἱ λουστροι Πέρσαι στὴν σκηνὴν ὁρμοῦν μὲ τὰ κασσέλια,
κι' ἀρχίζουνε τὴν τύχη τους νὰ κλαῖν οἱ φουκαράδες
γκατ μὲ τὸ λουστράρισμα δὲν βγάζουνε παράδες,
καὶ λένε ὅτι ἄσχημα ἐπῆγε ἡ δουλειά των
καὶ τὸν Δαρεῖον τῶν θρηνοῦν καὶ πέρνουν τὰ μάλλιά
κι' ἀκούεται ὁλολυγμὸς καὶ ὀδυρμοὶ ποικίλος, [των,
καὶ φόρα, σκοῦζουν μερικοί, ὁ ποιητὴς Αἰσχύλος,
καὶ ὁ Αἰσχύλος ἔξαφνα πηδᾷ κατασρομάλλης,
σπουδαῖον ραμπαδόξυλον βαστάζων ὑπὸ μάλης,
ἐνῷ δ' ὁ Κόκος Ἄγγελος ὀτοτοτοῖ φωνάζει
τοῦ δίνει μία κουτελιὰ καὶ κάτω τὸν τινάζει,
καὶ κυνηγᾷ μετὰ κραυγῶν καὶ μυκηθμῶν ἀγρίων
τὸν Καρυδιᾶ, τὸν Μπαλτατζῆ, τὸν Ξέρξην, τὸν Δαρεῖον,

καὶ πάτ καὶ κ|οὐτ μπαγλάρωμα μετὰ μανίας τόσης
ποῦ μόλις αἱ ἀκόλουθοι γλυτόνουν τῆς Ἀτόσσης,
οἱ πάντες δὲ διὰ κλαυθμῶν καὶ γόων ἐπαράτων
ὀτοτοτοῖ ἐρώναζαν κρατοῦντες τὰ πλευρά των.
Ἀλλὰ κι' ἐγὼ δὲν γλύτωσα τοῦ ποιητοῦ τὸν κτύπον
κι' ἐκεῖ ὁποῦ ἐρώναζα μετὰ τῶν ἐπιλοίπων:
«Δ! βάσκε πάτερ ἄκακε δυνάστα Δαριάν»
μοῦ ἔρχετ' ἕνας σφάλιαρος 'στὴν μίαν παρειάν,
καὶ πέντε πέντε, Περικλῆ, κατρακυλῶ τῆς σκάλαις
καὶ φεύγω μὲ τὰ τέσσερα γιὰ νὰ μὴ φάω κι' ἄλλαις.
Βαλλὴν ἀρχαίος, ἰωά, ὦ δέσποτα ἰκοῦ,
κι' ἔτσι ποῦ λὲς ἐπήγανε κι' οἱ Πέρσαι τοῦ κακοῦ,
καὶ σὰν νὰ μὴ τοὺς ἔφθασε τοῦ Σοφοκλῆ τὸ ξύλο
μὰ ἤθελαν καὶ δεύτερο νὰ φᾶν ἀπ' τὸν Αἰσχύλο,
καὶ μὲ παγίδια καὶ πλευρὰ ἐφύγανε σπασμένα...
Π. Ὅρσε καμπόσαις χαστουκιαῖς, γαϊδοῦρι, κι' ἀπὸ μένα.

Δήμαρχοι χορτασμένοι
καὶ χορτζηλικωμένοι.

Ὁ Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν
'στὸν Δήμαρχον τῶν Ἀθηνῶν.

—

Ἀγαπητέ μου Δήμαρχε...
Μετὰ λαμπρῶν ταιάνων
τὸ Ἄστυ ἐχαιρέτησα τῆς παλαιᾶς εὐκλείας·
καὶ ἤδη ἐπισκέπτομαι τὸν κραταιὸν Σουλτάνον
ὅπως ἐξομαλύνωμεν μικρὰς ἀνωμαλίας.

—

Οὐχ ἧττον δὲν θὰ δυνηθῶ ποτὲ νὰ λησμονήσω
τοὺς τόσους ἐξωραϊσμοὺς καὶ τὴν ὑποδοχήν,
μὲ ἱερὰν συγκίνησιν θὰ στρέφω 'στὰ ὀπίσω
καὶ 'στὰς Ἀθήνας θὰ πετῶ μὲ νοῦν καὶ μὲ ψυχήν.

—

Δὲν λησμονῶ τὸν Δήμαρχον τῆς χώρας τῶν θαυμάτων
κι' ἐκείνην τὴν πανήγυριν τῶν πυροτεχνημάτων.
Μοῦ ἤρεσαν οἱ πυραυλοι καὶ ἡ βοὴ τοῦ κρότου,
τὸ θαυμαστὸν πανόραμα τῆς αἴγλης τῆς χρυσῆς,
ἀλλὰ κι' οἱ ἀνεμόμυλοι ἐκεῖνοι τοῦ Κισσώτου,
ποῦ σὰν κι' αὐτοὺς μοῦ φαίνεται γυρίζετε καὶ σεῖς.

—

Ἐκεῖνα τὰ βεγγαλικὰ 'στῶν δρόμων τάγκωνάρια,
ἐκεῖνα τὰ τρεχάματα τῶν ἐξωραϊσμῶν,
ἐκείναις ἡ κελοφωτιαῖς, ποῦ ἔγιναν φανάρια,
ἄ! ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἤνοιξαν τὸν φιλελληνισμόν.
Ἰδίως δὲ μοῦ ἤρεσε ἡ καθεμία μάνδρα
κι' ὡς πρῶτον πυροτέχνημα ἐκεῖν' ἡ Σ α λ α μ ά ν δ ρ α.

—

Ἐνθουσιάσθησαν πολλοὶ κι' ἐκ τῶν τῆς συνοδείας
μὲ τὰ ποικίλα χρώματα ἐκείνων τῶν πυρσῶν,
λυποῦμαι ὅμως ἀληθῶς ἐξ ὅλης μου καρδίας
διότι 'στὴν παράστασιν δὲν ἦμουν τῶν Περσῶν.

—

Διὸ εὐχαριστήσετε τοὺς Ἕλληνας εἰκότως,
εἰπέτε δὲ στοὺς εὐγενεῖς κι' εἰς ἕκαστον Πληθεῖον
αὐτὸ ποῦ λέγει πάντοτε Γεώργιος ὁ πρῶτος,
πῶς θὰ τοὺς ἔχω δηλαδὴ καθ' ὅλον μου τὸν βίον.

—

Καὶ τώρα γιὰ τοὺς κόπους σας καὶ γιὰ τὴν Σ α λ α-
[μ ά ν δ ρ α
κι' ὅσα λεπτὰ ἐκάησαν κι' ἐπήγαν 'στὸν ἀέρα,
τῶν Ἀθηναίων ἔξοχον σᾶς ὀνομάζω ἄνδρα
καὶ σᾶς ἐμβάζω σήμερα καὶ ἄλλην ταμπακέρα.

«Ο Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν 'στὸν Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν.

—

Ὦ Αὐτοκράτορ!...
Μὲ χαρὰν καὶ μ' ἔκπληξιν μεγάλην
τὴν ταμπακέρα ἔλαβα, τῶν κόπων μου βραβεῖον,
θερμῶς δὲ ηὐχαρίστησα τοὺς Ἀθηναίους πάλιν
καὶ εἶπα πῶς τοὺς ἔχετε καθ' ὅλον σας τὸν βίον.

—

Συγκατατάσσετε κι' ἐμὲ εἰς τοὺς ἐξόχους ἄνδρας
κι' εὐνοϊκῶς ἐκφράζεσθε περὶ τῆς Σαλαμάνδρας.
Θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος ἡ τῶν πυρῶν ἐσπέρα
καὶ θὰ λαλῆτε δι' αὐτὴν δι' ὅλου τοῦ καιροῦ σας,
κι' ἂν ἄλλοτ' εὐδοκήσετε νὰ ἔλθετ' ἐδῶ πέρα
θὰ καύσωμεν καὶ μερικὰς Σαραντα-οβαρουσας.

—

Οἱ μύλοι δὲ τοῦ Δὸν-Κισσὼτ ἦν θαῦμα ἦσαν νέον
καὶ πᾶς τις τοὺς ἐξύμνησε ὁ γνοὺς Κισσώτων νέον,
τὸ δὲ Ταμεῖον, Κάϊζερ, τοῦ Δήμου Ἀθηναίων
γιὰ τούτους ἔγινε ἰσχνὸν καθὼς ὁ Ἀχαμενόων.

—

Ἂν δὲ κι' ἐγὼ σᾶς φαίνωμαι πῶς σὰν κι' αὐτοὺς γυρίζω
μ' ἀρέσει ὅμως κάποτε πορφύραν νὰ μυρίζω.
Καὶ ἤδη χαιρετῶ Ὑμᾶς ἀπὸ χρυσοῦς αἰθέρας
καὶ ἄλλας δύο προσδοκῶν νὰ λάβω ταμπακέρας,
καταφιλῶ τὰ κράσπεδα πορφύρας λαμπροτάτης...
Φιλήμων, ἦδη Δήμαρχος καὶ πρώην Δημοκράτης.

**Κι' ὀλέγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

—

Μ' ὀλίγους στίχους μοναχὰ εἰδοποιοῦμεν ὅτι
τοῦ Περίγκηπος Σὰξ-Μαϊνίγγεν ἔβγηκε ἡ Γαλυτή,
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε ἀμέσως, συμπολῖται...
εἰς τὰς Ἐστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα πωλεῖται.

—

Οἱ Πέρσαι τοῦ Αἰσχύλου, παράφρασις καλὴ
τοῦ Κάπα Ξανθοπούλου γιὰ νὰ τὴν δοῦν πολλοί.
Ἐκδίδονται δαπάναις τοῦ Γμέγκου τοῦ Νοτάρη
κι' ἂς τρίξῃ ὁ καθένας εἰς τοῦτον νὰ τοὺς πάρῃ.

—

Ἀμὰ τοῦ Ματαράγκα ;... αὐτοὶ δὰ εἶναι κι' εἶναι...
αὐτοὺς τοὺς Πέρσας πρέπει νὰ πάρουν αἱ Ἀθῆναι.
Πωλοῦνται εἰς τὸν ὄβιον, ὁδὸς τοῦ Εὐριπίδη,
'στοῦ Βιλμπιργ, 'στὴν Ἐστίαν καὶ 'στοῦ Κωνσταν-
[τινίδη.

—

Ὁ Σπῦρος ὁ Μαρκέλος, λιβίντης ζηλευτός,
ποῦ βουλευτὴς Αἰγίνας ὑπῆρξε καὶ αὐτός,
τὴν Καῦλαν τοῦ Πετσάλη ἁρπαδωνίσθη τώρα
μὲ ἀρεστὰς παντοίας καὶ μὲ χρίτων δῶρα.
Ὁ δὲ Ρωμηὸς ἐν μέσῃ ἐπουχέται καρδίᾳ
κι' εἰς ταύτην κι' εἰς ἐκείνον ζωὴν χυσὴς εὐδίας.

—

Καὶ τοῦ Σωτηροπούλου ἡ ἀνθηρὰ Ἑλένη,
χαριεστάτη κόρη, ξυπνὴ καὶ προκομένη,
ἐσχάτως ἐνυμρεύθη μὲ τὸν Δημήτρη Στίρη,
σωστὸν ὡς πρέπει ἄνδρα καὶ πρῶτο νοικοκύρη.
Κι' ἐχάρησαν οἱ φίλοι κι' οἱ συγγενεῖς οἱ τόσοι
κι' εὐχήθησαν ἡ μοῖρα λευλαΐδια νὰ τοὺς στρώσῃ.

—

Εἰς κύκλον ὁμηγύριος στενῶς συνδεδεμένης
κι' ὁ φίλος Προβελέγγιος ὁ καὶ Ἀριστομένης
ἐστέφθη μὲ τὴν ἀγλαὰν τοῦ Βλαχου Ἀγλαΐαν,
ἡ νύμφη δὲ μὲ τὸν γαμβρὸν 'στὰ σύνεφα ἐπέτα,
καὶ ἴδαμεν χορεύοντα φαιδρῶς τὸν Ἡσαΐαν,
καὶ ὁ Ρωμηὸς ἀόρατος τοὺς ἔβραιτε κουφίτα.

—

Τὴν κῦριον 'στὸν Παρνασσὸν κρότο πολὺ θὰ κάνῃ
ἓν γλαφυρὸν ἀναγνωσμα τοῦ φίλου Βαλαβάνη.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὴ σταῖ μου ἀνέβη, — μὶ Χτελίον, μὶ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πολλαὶ ἄλλαι μαμμῆ.
μὲ ξενοδοχεῖον Ἕδεν, — δρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κομίνης» ἰδὲ καλῶς, — ὁδὸς τοῦ Πραστείου, συνορεῖ πολύ.

Ρωμηός

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ὄχι πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτὸς χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ ἐγαίνῃ,
Κι' ἐτσι ἔχω ἐλπίδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμεν — ὅλῃ τοὺς ἀνήκμαι.
μονεχὰ στὰς Κυκλάδας — καὶ 'στὰ Βλαχοχώρια,
ἐτσιδὴ καιροὺς στοιχίσας — τρέχει εἰς Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα ἑξῆντα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'σὲ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ἔσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν παύῃς συνδρομητής.
Κι' ὅστε θέλω στεφανέρι — μὲ κανένα κανονέρι,
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται ὁ' ἐμέ.
Μέ' ἑτῶν φόρων τὴν ἀντέρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὲ δεκάρα.

Τοῦ Ὀκτωβρίου εἴκοσι ὀκτώ, — *Ποῦντος ὀκτακόσια τέσσερα καὶ μ' ἑβδομῆντ' ἑκόμη,*
τοῦ Μελιγγένους ἄγγελμα φρικτό. — *ρὰς ἔφυγε κι' ὁ Μάϊνιγγεν καὶ ἄλλοι περιβόμοι.*

Φωνὴ τοῦ Δελιγιάννη, ὁπού σπασμοὺς μᾶς πήνει.

Τοῦ ἔθνους ἡ Βουλὴ
σηκόνεται 'στὸ πόδι...
ὁ Θοδωρῆς λαλεῖ
μὲ τὴν φωνὴν βροντώδη.

—

Μὲ στόμφον ἀναγγέλλει
εἰς ἕκαστον πολίτην
πῶς σκέπτεται καὶ θέλει
νὰ 'πῇ διὰ τὴν Κρήτην.

—

Σ' αὐτὸν τὸν σαματᾶ
ὁ κόσμος ὅλος φρίττει,
κι' ὁ Θοδωρῆς ρωτᾷ :
«τί ἔγινε ἡ Κρήτη ;»

—

«Ὠμίλησε 'στὸ γένος,
»μωρὲ Ἰσκαριώτη,
»ποῦ εἶσαι φουσκωμένος
»ἀπὸ τὸ φαγοπότι.

—

»Ἄλτ λά!...μὴν προχωρῇς...
»Ραχήλ τὰ τέκνα κλαίει...
αὐτὰ ὁ Θοδωρῆς
εἰς τὸν Τρικούπη λέει.

—

Μὲ τὸν θυμό του ὅλο
κατάρατς ἀραδειάζει,
καὶ τὸ 'ψηλὸ φωκόλο
ζαρόνει καὶ 'μουδιάζει.

—

Ὁ Θοδωρῆς πετᾷ,
τὸν σέρνει ἀπ' τὴ μύτη,
καὶ μὲ ἀφροὺς 'ρωτᾷ :
«τί γίνεται ἡ Κρήτη ;»

—

Τὸν ἐρωτοῦν καὶ ὅλοι
ἐκ τῆς ἀριστερᾶς
καὶ τῆς Βουλῆς οἱ θόλοι
ἠχοῦν ἀπὸ ἀρᾶς.

—

Κι' αὐτὸς χωρὶς φωνὴ
δὲν ξέρει τί νὰ κάμῃ,
καὶ μαῦροι καὶ ξυνοὶ
τοῦ βγαίνουσιν οἱ γάμοι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π. Γιατί τεντόνεσαι, μωρέ ;
Φ. Γιατί ὡς τώρ' ἀκόμα
πολὺ μεγάλην κούρασιν αἰσθάνομαι 'στὸ σῶμα.
Π. 'Εκεῖν' οἱ γάμοι, Φασουλῆ, μᾶς ἔσπασαν ἀλήθεια.
Φ. Ἀπὸ τὸ ζήτω μοῦ πονοῦν οἱ βρόγχοι καὶ τὰ στήθεια,
χασμουρητά, τεντώματα, φτυσίματα καὶ βήχας
καὶ μιὰ φαγοῦρ' ἀλλόκοτη εἰς ὅλας μου τὰς τρίχας,
ἀλλ' ἐνταυτῷ καὶ ὄρεξις πρὸς ζάλην κι' ἐμετόν ...
Π. Μοῦ φαίνεται πῶς Δάγγειον θὰ ἔχῃς πυρετόν.
Φ. Ἑστία ἔγινα κι' ἐγὼ παντοίων νοσημάτων
καὶ ἀπ' ἐκείνη τὴ βραδιὰ τῶν πυροτεχνημάτων
μ' ἐθέρισε τὸ κόψιμο καὶ ἡ εὐκοιλιότης . . .
Π. Τοιαῦτα ἔχει πάντοτε δεινὰ ἡ ἀνθρωπότης . . .
μία χαρὰ πληρόνεται μὲ δέκα συμφοράς
κι' ὑψίστατται τὰ πάνδεινα ὁ κάθε φουκαρᾶς.
Φ. Ντιάφι πιά, βρὲ Περικλῆ, αἱ τόσαι συγκινήσεις...
ἀρρώστησε κι' ὁ Δήμαρχος ἀπὸ τὰς προσφωνήσεις.
Π. Βρὲ τί μοῦ λές ;
Φ. 'Εβράγνιασε κι' ἐκεῖνος σὰν κι' ἐμένα
καὶ τώρα κάνει, Περικλῆ, γαργάραις ὁλοένα.
Π. Τοιαῦτα ἔχουν πάντοτε κακὰ αἱ προσφωνήσεις.
Φ. 'Αλλὰ κι' οἱ ἄλλοι Δήμαρχοι ἀρρώστησαν ἐπίσης,
καὶ ὅλοι ἔχουν κόψιμο ἀπ' τὸ πολὺ τὸ γλύκι
καὶ τώρα ρετσινόλαδο δουλεύει καὶ ραβέντι.
Π. Σὶκ τράνσιτ μοῦντι γκλόρια !
Φ. Τῶντι, Περικλέτε . . .
ὁ τόσος ἐξωραϊσμὸς εἰς κόρακας ἐρρέτω.
Τὰ πάντα ἐπανέρχονται 'στὸ πρώην ἄντε στάτους
καὶ πᾶν 'στὰς Ἐπαρχίας των οἱ Δήμαρχοι τοῦ κράτους,
καὶ κατ' ἰδίαν, Περικλῆ, τοὺς ἐκλογεῖς καλοῦν
καὶ παῦτα τὰ σημαντικὰ εἰς τούτους ὁμιλοῦν :
«Φιλιὰ καὶ χαιρετίσματα ὁ Βασιλιὰς σᾶς στέλλει
»καὶ ἅμα ἔλθουν ἐκλογαῖς μ' ἐμᾶς σᾶς παραγγέλλει
»νὰ ῥίξετε τὴν ψῆφό σας εἰς τὸν Τρικούπη ὅλοι,
»ἀλλοιῶς κακή σας καὶ ψυχρὴ, δὲν πέρνομε τὴν Πόλι.
»Αὐτὸ μᾶς τῶπε 'στὸ χορὸ κι' ἡ Νύφη μας Σοφιὰ
»κι' ὁ Κωνσταντῖνος ὁ γαμπρὸς κι' ἡ ἄλλη συντροφιά,
»καὶ νὰ τὰ 'πῆτε ὅλ' αὐτὰ καὶ 'στ' ἄλλο τὸ μπουλοῦκι
»καὶ λάβετε τὰ μέτρα σας νὰ πέσῃ μονοκοῦκκι».

Ἐν τούτοις κι' ὁ Σὰξ Μάτινιγγεν μᾶς ἄφησε ὑγείαν,
ποῦ οἱ Ρωμηοὶ τοῦ ἄλλαξαν Χριστὸν καὶ Παναγίαν
μ' ἀνεβοκατεβάσματα καὶ προσφωνήσεις τόσας
εἰς διαλέκτους τωρινὰς καὶ εἰς ἀρχαίας γλώσσας.
Ἐπῆγαν καὶ οἱ δάσκαλοι μαζὶ μὲ τὸν Γαλάνη
καὶ μερικοὶ τοῦ 'γύρεψαν ρουσφέτια νὰ τοὺς κάνῃ
καὶ ἤλπισαν ἀπὸ τὸν Σὰξ πολλοὶ διορισμὸν
καὶ ἀκριβὰ ἐπλήρωσε τὸν Φιλελληνισμόν.
Π. Μωρὲ καλὰ τοῦ ἔκαμαν οἱ φίλοι συμπολῖται,
ἀφοῦ ὁ Σὰξ ἐπιθυμεῖ Φιλέλλην νὰ καλῆται.
Φ. Καθένας τὴν ἀνάπην μας πληρόνει ἀκριβὰ
καὶ τῶν παθῶν του, Περικλῆ, τὸν τάραχον τραβᾷ,
πᾶς δὲ Φιλέλλην χρεωστεῖ νὰ εὔρῃ τὸν μπελᾶ του,
εὐδαίμων δὲ θὰ λογισθῇ, ἂν σώσῃ τὰ μαλά του.
Π. Γιὰ 'πές μου τὸν ἐγνώρισες ;
Φ. Καὶ μ' ἐρωτᾷς, βρὲ χάχα;
μήπως ἐγὼ τὸν Μάτινιγγεν ἐγνώρισα μονάχα ;
Π. Τοῦ 'πῆρες τίποτε λιανά ;
Φ. Πεντάρα δὲν τοῦ 'πῆρα...
Σὰξ-Μάτινιγγεν, τοῦ 'φώναξα, θέλει λεφτά ἡ λύρα,
καὶ ἂν δὲν σκέπτεσαι ποσῶς νὰ δώσῃς δρὸ παράδες
καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ζήτουλα κι' εἰς ἄλλους φουκαράδες,
ἕνα λεφτὸ δὲν δίνομε γιὰ μᾶς ἂν συγκινῆσαι
καὶ θάκανες πολὺ καλὰ Φιλέλλην νὰ μὴν εἶσαι.
Π. Κι' ἐκεῖνος τί σ' ἀπήντησε ;
Φ. Μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι
καὶ γιὰ τὴν γνωριμία μου μοῦ εἶπε ὅτι χαίρει.
Π. Καὶ σὺ τί τοὔπες ;
Φ. Τίποτα... εὐχαριστῶ... ἐπίσης...
μὲ καθυποχρεώνετε καὶ ἄλλας διαχύσεις.
Τὰς νέας ἐντυπώσεις σας ποθῶ νὰ μοῦ εἰπῆτε,
κι' ἐκεῖνος μ' ἐβεβαίωσε μεγάλως πῶς λυπεῖται,
διότι φεύγει κατ' αὐτὰς μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν
χωρὶς ποσῶς νὰ γνωρισθῇ μαζὶ μὲ τὸν Σπανόν.
Π. Μὲ ποιὸ Σπανό, βρὲ Φασουλῆ...
Φ. Ποιὸν ἄλλον ;.. τὸν Σεμτέλο...
Μοῦπε αὐτὰ καὶ τοῦβγαλα ὡς κάτω τὸ καπέλο,
καὶ ὅταν εἰς τὸ σπῆτί μου ἐπῆγα, μασκαρᾶ.
μαζεύτηκαν τριγύρω μου τὰ τέσσερα μωρά,
τὸ ἕνα τὸ ἀγόρι μου κι' ἡ τρεῖς μου σουσουράδες,
καὶ μ' ἐρωτοῦσαν, Περικλῆ, ἂν μοῦδωσε παράδες.
Π. Καὶ τέλος πάντων ἔφυγες ;
Φ. Μᾶς ἄφησε ὑγείαν,
ἀφοῦ ἐγνώρισε καλὰ τὴν τάξιν τὴν λογίαν.
Κι' ἐγὼ τὸν κατευόδωσα καὶ ἄρχισα τὸ κλάμμα...
Π. Ἀλήθεια πῶς σοῦ 'φήνηκε τοῦ Ζωντανοῦ τὸ δράμα;
Φ. Μὴν περιμένῃς νὰ σοῦ 'πῶ γιὰ τοῦτο τὰ εἰκότα,
ἂν μ' ἕνα τηλεσκόπιον δὲν ἐξετάσω πρῶτα
αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποῦ καλεῖ ὁ κόσμος παρθενίαν
καὶ τὴν μωρὰν καὶ φρόνιμον παράττει κοινωνίαν.
Λειτὲν καλὴν ἀντάμωσιν εἰς τὸ κατόπιν φύλλο.
Π. Σὲ περιμένω νὰ μοῦ 'πῇς καὶ ὅρσε 'λίγο ξύλο.

Κι' ὁ Φασουλῆς 'στὴ Φλώρα
γιὰ νὰ περάσ' ἡ ὥρα.

Δεληγιαννεκῶν χαρὰ
μὲ φωνὰς καὶ μὲ οὐρρά.

—

Ζήτω τοῦ Αὐτοκράτορος, οὐρρὰ τοῦ ἀθανάτου,
ποῦ 'στὸν Τρικούπη γύρισε κι' αὐτὸς τὰ πισινά του,
ὁποῦ καιμιὰ ἐπίσκεψι δὲν 'πῆγε νὰ τοῦ κάνῃ,
ὁποῦ τοῦ ἐταπείνωσε τὸ ὄρος του τὸ γαῦρον,
ποῦ τοὔδωσε παράσημον καθὼς τοῦ Δεληγιάννη,
τὸν Ἀετὸν τὸν Κόκκινον, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸν Μαῦρον.

—

Ὁ Κάιζερ Τρικουπικὸς καθόλου δὲν ἐφάνη,
μὲ τὴν μερίδα συμπαθεῖ κι' αὐτὸς τοῦ Δεληγιάννη.
Ζήτω τοῦ Αὐτοκράτορος, κάτι γιὰ μᾶς θὰ φέξῃ ...
γιὰ πίκα 'στὸν Πρωθυπουργὸ δὲν εἶπε μία λέξι,
καὶ ὁ Τρικούπης μιὰ ματιὰ δὲν μπόρεσε νὰ πάρῃ . . .
τὸν ἔβαλε 'στὴ θέσι του τὸν πρωτοκατεργάρη.

—

Φωνάξετε, μωρὲ παιδιά, μὲ ὅλη σας τὴν τρέλλα . . .
ἡ περιρρόνησις αὐτὴ δὲν εἶναι παῖξε γέλα.
Ἡ Γαλλικὴ πολιτικὴ ἂς μείνῃ κατὰ μέρος
καὶ ἂς 'στραφῇ 'στοὺς Γερμανοὺς ὁ φλογερός μας ἔρως.
Ζήτω τοῦ Αὐτοκράτορος, ἂς 'πᾶμε μ' ἕνα στόμα ...
καὶ τοῦτος εἶναι, βρὲ παιδιά, μὲ τὸ 'δικό μας κόμμα

Θρῆνος Τρικουπικῶν
μὲ τόνον τραγικόν.

—

Οὐέω τοῦ Αὐτοκράτορος μὲ ὅλο του τὰσκέρι ...
εἰς τὸ ἐξῆς κανένας μας δὲν θέλει νὰ τὸν ξέρῃ.
Κρῖμα τὰ τόσα ἔξοδα, ὁ ἕνας κι' ἄλλος στύλος ...
δὲν ἔπρεπε ὑποδοχὴ κανένας νὰ τοῦ κάνῃ ...
αὐτὸς δὲν εἶναι Κάιζερ, αὐτὸς θὰ γίνῃ φίλος
μὲ τὴν Ἀντιπολίτευσι καὶ μὲ τὸν Δεληγιάννη.

—

Πολὺ χαμένο φαίνεται κι' ὁ Κάιζερ κουρούπι ...
ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὴν εἰπῇ μιὰ λέξι τοῦ Τρικούπη ;
Κι' ἐμεῖς ἐπεριμέναμεν εὐνοίας καὶ τιμάς
κι' ἐκεῖνος οὔτε μιὰ φορὰ δὲν τούσφιξε τὸ χέρι ...
μ' αὐτὴν τὴν περιφρόνησιν ποῦ ἔδειξε 'σ' ἐμᾶς
μέσ' 'στὴν καρδιὰ μᾶς ἔσπαξε σὰν δίκοπε μαχαῖρι.

—

Τί διάβολε τοῦ 'κάπνισε νὰ ἔλθῃ ἐδῶ πέρα ;
αὐτὸς σὲ τίποτε καλὸ δὲν 'μοιάζει τὸν πατέρα.
Αὐτὸς δὲν εἶναι Κάιζερ μὲ γνῶσι καὶ κεφάλι
καὶ τί καλὰ ποῦ ἔκανε νὰ μᾶς ξεκουμπιστῇ ...
γιοῦχα, παιδιά, 'στοὺς Γερμανοὺς καὶ ζήτωσαν οἱ Γάλ-
οὐστ καὶ 'στὸν Αὐτοκράτορα τὸν Ντελῃγιαννιστή. [λοι...

«Ο Ταιγγρὸς θεσμοθετῶν μετὰ στόνων καὶ κραυγῶν.

Οὐγοῦ! ὁ κακορρίζικος κακὸ ποῦ μοῦρθε πάλι !..
μοῦ παραπιπίλισανε οἱ γάμοι τὸ κεφάλι.
Δουλειαῖς μὲ φούντωσε ἤπαθα μὲ τὴ γαλαντομία...
'στ' ἀρχοντικό μου 'γίνηκε ἀνέλπιστη ζημία.
Τί δαίμονας μ' ἐφώτισε νὰ κάνω τὸ μεγάλο
κι' ἐκεῖνον τὸν Σὰξ-Μάτινγγεν 'στὸ σπῆτί μου νὰ βάλω;

Οὐγοῦ! ἴντα ἔπαθα κι' ἐγὼ κι' οἱ ἄλλοι τενεκέδες!..
ἐδρώμησε ἡ χρεία τες κι' ἡ κάθε κάμαρά τος,
ἐγέμισαν τὰ σπήτια μας μὲ ξένους καὶ λακέδες
καὶ τὰ χαλιά μας 'λέρωσαν τὰ βρωμοπόδαρά τος.
Οὐγοῦ! ἐν ὑμείνε γερὸ 'στὸ σπῆτί μου χαλί !...
οὐγοῦ ! καλὰ νὰ τὰ,τραβᾷς, λωλή μου κεφαλή!

Ἴντα τὸν ἤθελα κι' ἐγὼ αὐτὸν τὸν μουταφίρη ;
ποιὸς μ' ἤρωτε 'στὸ σπῆτί μου νὰ βάλω νοικοκύρη ;
Τοῦ τόδωσα ὁ ἔρημος μὲ λοῦσο καὶ μὲ πάστρα,
οὐτε στιγμὴ ἐν ἤπαψα νὰ τοῦ τὸ σιγυρίζω,
κι αὐτὸς σὲ κάθε μόμπιλο μοῦ ἤφερε χαλάστρα
καὶ τέτοιο μοῦ τὸ ἤκανε ποῦ νὰ μὴν τὸ γνωρίζω.

Ἀνεβοκατεβαίνανε 'στὸ σπῆτι κάθε 'μέρα
νὰ 'δοῦνε τὸν Φιλέλληνα δασκάλοι κοὶ δασκάλαις,
ἐδῶ μοῦ κουβαλήθηκε ἡ μιὰ καὶ ἄλλη λέρα
κι' ἐλέρωσε ἡ βρωμιά τος τῆς μαρμαρένιαις σκάλαις.
Ἀκόμη κι' ὁ βρωμο-Σουρῆς μὲ τὰ κουμάσια τάλλα
ἁπλωσε τὰ ρημάδια του μὲς 'στὴ χρυσῆ μου σάλα.
[στρα!..
Γιὰ 'δῆτενε, διαβόντρου γυιοί, τοῦ Πρίγκηπα τὴν πά-
ἐσπάσανε τὰ κάδρα μου καὶ καθεμιά μου γλάστρα,
γεμίσανε φτυσίματα καὶ τσίχοι καὶ παρκέτα,
χαλάσανε ἡ κλειδαριαῖς καὶ ὅλα τὰ λουκέτα,
τὰ σίδερα τῶν κρεββατιῶν, ἡ κάμαραις, ἡ σάλαις,
τάγκειά μου, οἱ μπερντέδες μου, τὰ μάρμαρα κι' ἡ σκά-
[λαις.
Ἐλάστενε 'στὸ σπῆτί μου ν' ἀκούσετεν μιὰ βρῶμα...
βαστάτενε τὴ μύτη σας, καλὲ μισὲ Μπουρλῆδες...
οὐγοῦ ! καὶ τὸν ἀπόπατο μοῦ 'βρώμησαν ἀκόμα!..
ἠβοῖ ! μοῦ τὸν 'ξεχείλισαν οἱ ξένοι Νικολῆδες.
Καὶ ποιὸς τὸ ξέρει ἅματις τί γρόσα θὰ 'ξωδειάσω
νὰ φυγ' ἡ ξένη μυρωδιὰ καὶ νὰ τὸν ξαναδειάσω.

Οὐγοῦ! κακὸ ποῦ ἤπαθες, λωλή μου κεφαλή !...
μ' αὐτοὺς τοὺς γάμους ἤχασα Παρασκευὴ καὶ Τρίτη...
οὐγοῦ! αὐτὸς ὁ Μάτινγγεν μοῦ 'κοστισε πολύ...
οὐγοῦ! ὁ διαολόλωλος μοῦ 'γάλασε τὸ σπῆτι
Καὶ τώρι ποιὸς ἀπ' ὅλους σας θἄλθῃ νὰ μοῦ πληρώσῃ
γιὰ ὅλη τούτη τὴ ζημιὰ κανένα ψωγγρόσι ;

Οὐγοῦ! πῶς ἤμπλεξα κι' ἐγὼ ποῦ πᾶχω τετρακόσα ;
οὐγοῦ! κι' ἐγώ, διαβόντρου γυιοί, τῆς Μιχάλους χρυ-
ἠβοῖ! αὐτὲς ὁ Μάτινγγεν ἐν μοῦδωκε δρὸ γρόσα [σῶ..
καὶ οὔτε μιὰ ἐνθύμησι γιὰ τὸ εὐχαριστῶ.
Τί μούκαμε ὁ Μάτινγγεν καὶ ἡ κυρὰ Καρλότα!..
οὐγοῦ! καὶ πῶς ἐν ἤβαλαν 'στὰ σπῆτί μου μπουρλότα!

'Στὸν τοῖχο θέλεις κτύπημα, κεφάλι μου λωλό!..
μὲ τοῦτον τὸν Σὰξ-Μάτινγγεν κακὴ μὲ ἠβρε 'μέρα.
καὶ τώρι ξεκουμπίστηκε καὶ πάει 'στὸ καλὸ
καὶ μοῦμεινε γιὰ σουβενὶρ τῶν δούλων του ἡ λέρα.
Ὠχ! σπῆτί μου,σπητάκι μου,θἀφύγουν τὰμμαλά μου...
γιὰ σένα καταζώδεψα τὰ μαλλοκεφαλά μου.

Ἀλοί μου τοῦ κακόσορτου καὶ τί θὰ 'δῶ ἀκόμη !...
ἐν ἔχω πιὰ ὁ κουζουλὸς οὔτε 'στὸν ἥλιο μοῖρα...
ἐπῆραν τόσους Ἀετοὺς οἱ ἄλλοι περιδρόμοι
κι' ἐγὼ οὔτ' ἕναν πετεινὸ ὡς τώρι ἐν ἐπῆρα.
Ἀλοί, ἀλοί καὶ τρὶς ἀλοί !.. ἐν μὲ ψηφοῦν κι' ἐμένα,
καὶ ἡ ἐυεργεσίαις μου πηγαίνουν 'στὰ χαμένα.

'Εν εἴστεν σεῖς γιὰ τίποτα,διαβόντρου μου κουλούκια...
σεῖς ὅλοι θέτεν κρέμασμα 'στῶν δρομων τὰ παλούκια...
σεῖς θέτεν μόνο ρίξιμο 'στῶν σκουπιδιῶν τὸ κάρο...
μέσα 'στῶν γάμων τὴ χαρα καὶ μές 'στὴ φασαρία
κι' ἐγὼ τὸν Μεγαλόσταυρο ἐπίστευα νὰ πάρω,
μὰ πάλ' οἱ ἀθεόφοβοι μ' ἀφήκανε 'στὰ κρυα.

Παντρεύω κόραις ὀρφαναῖς, σπουδάζω παλληκάρια,
χαρίζω Εὐαγγέλια, Γραφαῖς καὶ Συναξάρια,
μὰ μ' ὅλα τὰ χαρίσματα ἐν εἶναι προκοπή,
τὰ πέρνουνε καὶ κάνουνε πῶς βλέπουνε ἄλλου,
κι' οὔτ' ἕνας διαλόλωλος ἐν 'βρίσκεται νὰ 'πῇ
«ἂς δώσωμ' ἕναν Ἀετὸ κι' αὐτοῦ τοῦ κουζουλοῦ».

Ὄχοῦ ὁ κακορρίζικος!.. ἠβοῖ ὁ κακομοίρης!...
μοῦ 'γάλασε τὸ σπῆτί μου ὁ ξένος μουταφίρης,
Ἀλοί! ἀλοί!.. τοῦ Μάτινγγεν μιὰν ἀγωγὴ θὰ κάνω
νὰ μοῦ πληρωσῃ τὴ ζημιὰ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
'Στὴ ράχη μου ἐξέσπασε κι' αὐτό του τὸ ταξεῖδι...
οὐγοῦ! ἐλιγοθύμησα καὶ τρέξετεν μὲ ξύδι.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν εἶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἐνίδη, | μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μένδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συναρύει | καὶ μιὰ χήρα δίχως ἔνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μορμῆ.
μὲ ξενοδοχεῖον Σόδη. — ἐρῆ'στὸ λάδι τριῖς 'στὸ ξύδι,

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πρακτείου, ἐυτυχοῦς πολύς.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι — Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι. — καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ ἐγαίνῃ, | γιὰ τὰ ἕξι δρωμ μέρη — διακαπίντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἔσεν ἔχω ἀξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καεβαίνῃ. | Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταί — δὲν θὰ γίνωνται τοτέ,
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — δίχι τοὺς ἀνέργους. | κι' ὅσα τρόλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
μονογὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὰ Ἐξωτερικόν, | Κι' ἂδτε θέλω ντραβίρι — μὲ κανένα κεινομέρη,
ἑταδὴ καιρὸς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν. | Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλοντει σ' ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο, | Μίς στῶν φέρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μιὰ δεκάρα.

Τέσσαρες Νοεμβρίου, — *Πούντος ὁμάκοσα πέντε καὶ μ' ἑβδομῆντ'-ἰαύμα,*
κι' ἀρχὴ τοῦ πρώτου χρόνου. — *εἷς τὴ βουλὴ φρενιάζει τὸ ἕνα κι' ἄλλο κόμμα.*

**Περικλέτος, Φασουλῆς,
σ' ἕνα πάλκο τῆς Βουλῆς.**

Π. Πῶ! πῶ ! τί κόσμος, Φασουλῆ !
Φ. Κι' ἀκόμη θἄλθῃ κι' ἄλλος.
Π. Ἀγὼν θὰ γίνῃ, φαίνεται, σπουδαῖος καὶ μεγάλος.
Φ. Τὸ ζήτημα τὸ Κρητικὸν δὲν εἶναι παῖξε γέλα.
Π. Καλὰ θὰ τὸ γλεντίσωμε...
Φ. Θὰ εἶναι μία τρέλλα.
Π. Ἐκεῖνοι πρὸς τὰ δεξιὰ πῶς λέγονται;
Φ. Προδόται.
Π Κι' οἱ ἄλλοι πρὸς ταριστερά ;
Φ. Μεγάλοι πατριῶται.
Τώρα λοιπόν, βρὲ ἀδελφέ, οἱ τῆς ἀριστερᾶς
θὰ ρίψουν εἰς τοὺς δεξιοὺς κατάρας φοβερὰς,
καὶ πάντες οἱ ἀριστεροὶ μὲ μηκυθμοὺς ἀγρίους
θὰ τοὺς εἰποῦν τοὺς δεξιοὺς ριψάσπιδας ἀχρείους,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ θὰ μᾶς εἰποῦν συντόμως
πῶς πρέπει τοὺς Ὑπουργικοὺς νὰ κόψ' ἡ λαιμοτόμος.

Π. Κι' οἱ δεξιοί, βρὲ Φασουλῆ ;
Φ. Θὰ μᾶς εἰποῦν μὲ τόνον
ὅτι τὸ ἔθνος δι' αὐτῶν θὰ προοδεύσῃ μόνον,
πῶς τὰ μεγάλα λόγια των δὲν πάνε 'στὰ χαμένα
κι' ὅσα ὡς τώρα ἔκαμαν εἶναι καλὰ φτειασμένα.
'Στῆς μονοτόνου μας ζωῆς τὸ θολωμένον ρεῦμα
πολλάκις τοῦ Συντάγματος σ' ἐξήγησα τὸ πνεῦμα,
ἀλλ' ὅμως δὲν κατώρθωσες ποτὲ νὰ ἐννοήσῃς
τίς ὁ Τρικούπης, Περικλῆ, κι' ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις.
Πολλάκις σοῦ ἐξήγησα πῶς εἶναι δρὸ μερίδες,
δρὸ κόμματα διάφορα, δρὸ κράτη, δρὸ πατρίδες,
κι ὅταν τὸ ἕνα ἐξ αὐτῶν τὴν ἐξουσίαν τρώγῃ
τὸ ἄλλο κόμμα δυνατὸ ἀρχίζει μοιρολόγι
καὶ κλαίει ἀκατάπαυστα μὲ Γκραββαρίτου λύραν
τὸ μέλλον μας τὸ ἐθνικὸν καὶ τὴν κακήν μας μοῖραν.

Τώρα λοιπὸν ἐννόησες τὸ πρᾶγμα πῶς συμβαίνει...
τοὺς μὲν χορτάτους φυσικῶς μισοῦν οἱ πεινασμένοι,
οἱ δὲ χορτάτοι, Περικλῆ, περιφρονοῦντες τούτους,
πᾶν ἀγαθὸν φαντάζονται καὶ ἀμυθήτους πλούτους,
πᾶς ὁ χορταίνων δηλαδὴ ἀνίερος προδότης,
πᾶς δὲ νηστεύων κράτιστος καὶ ποῦρος πατριώτης,
πᾶς ὁ χορταίνων ἀναιδὴς καὶ τῶν θεσμῶν ἀντάρτης,
πᾶς ὁ νηστεύων εὐσχήμως καὶ τῆς πατρίδος μάρτυς,
πᾶς ὁ χορταίνων ἄθρησκος καὶ λάτρης τῶν εἰδώλων,
κατὰ τοῦ κράτους τοῦ Χριστοῦ ὑφαίνων πάντα δόλον,
πᾶς ὁ νηστεύων ἄξιος στεφάνων ἐπιγείων,
τῆς Ἄννης, τοῦ Ἰωακείμ, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.
Ὁπόταν δὲ τὰ κόμματα ἰδῇς ν᾽ ἀλλάξουν τόπον
τότε ἀλλάζει, Περικλῆ, κι᾽ ἡ θέσις τῶν ἀνθρώπων,
κι᾽ οἱ Ἐφιάλται γίνονται μεγάλοι πατριῶται,
αὐτοὶ δὲ πάλιν μυσαροὶ κι᾽ ἀτάσθαλοι προδόται.
Τοιοῦτον τοῦ Συντάγματος τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα...
ἐντεῦθεν ἡ ἀλήθεια, ἐκεῖθεν δὲ τὸ ψεῦμα.
Ὅτι δὲ ἦῃ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους
θαυμάτων θαῦμα θὰ φανῇ γιὰ ὅλους τοὺς χορτάτους,
καὶ θὰ φωνάξουν χαίροντες μετὰ κραυγῶν καὶ κρότων
«ἕνὸς παρὰ τὸν ἔκαμε τὸν ἐν τοῖς ἰσοις πρῶτον.»
Ὅτι δὲ ἦῃ, βρὲ Περικλῆ, τοῦ Θεδωρῆ τὸ στόμα
θαυμάτων θαῦμα θὰ φανῇ ᾽στῶν νηστικῶν τὸ κόμμα,
καὶ θὰ φωνάξουν καὶ αὐτοὶ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια:
«τὸν ἔρριξε τὸν μιαρὸν ᾽στοῦ κάρου τὰ σκουπίδια.»
Ἄλλ᾽ ὅμως σὺ ἀμέριμνος τὰ κόμματα θεώρει
κι᾽ αὐτοὺς κι᾽ ἐκείνους, Περικλῆ, ἐκ μέσης σου συγχώρει.
Συγχώρει τὸν χορταίνοντα θριάμβους ν᾽ ἀναγγέλλῃ,
συγχώρει καὶ τὸν νηστικὸν νὰ σκούζῃ ὅ,τι θέλει
καὶ μελανὰ τὰ μέλλοντα νὰ ᾽δῇ καὶ τὰ παρόντα,
διότι ἐπιτρέπονται τὰ πάντα ᾽στὸν πεινῶντα.
Συγχώρει ὅλους, Περικλῆ, διὰ πολλὰς αἰτίας...
τοιοῦτος εἶναι ὁ θεσμὸς αὐτῆς τῆς πολιτείας,
ἀλλ᾽ ἔχομεν καὶ στόμαχον ὡς ἄνθρωποι θνητοί,
τροφὴν δὲ ἀκατάπαυστον ὁ στόμαχος ζητεῖ,
ἐκ τῆς ἀνάγκης δὲ αὐτῆς ποιοῦμεν πᾶσαν σκέψιν,
συμφώνως δὲ πρὸς τὴν καλὴν ἢ τὴν κακὴν του θρέψιν
συλλειτουργεῖ ὁλόκληρον τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος,
εὐθαίρων δὲ ὁ στόμαχος ὁ λειτουργῶν γεμάτος.
Ἄλλ᾽ ὅσα σοῦ ὡμίλησα κι᾽ ἐγὼ περὶ κομμάτων
θὰ τὰ ἰδῇς ὀγρήγορα ἐδῶ διὰ πραγμάτων,
καὶ στήριξε στὸ χέρι σου τὴν μίαν παρειάν σου
καὶ ξέσταινε καθήμενος τὴν περιφέρειάν σου.

Π. Ὁ Δεληγιάννης ἄρχισε νὰ ὁμιλῇ...

Φ. Βουβάσου,
κι᾽ ἀμέσως κάμε, Περικλῆ, γαρίδα τὰ στραβά σου.

Π. Ἄκουε τί λέει, Φασουλῆ;

Φ. Ζητεῖ διασαφήσεις.

Π. Παρακαλῶ σε, ἀδελφέ, τάστεια νὰ τἀφήσῃς.

Φ. Μία κτυπᾷ ᾽στὸ γάϊδαρο καὶ μία ᾽στὸ σαμάρι
καὶ λέει πῶς ἂν ἤτανε αὐτὸ τὸ παλληκάρι
σ᾽ ἕνα παποῦτσι θἄβαζε τὰ πόδια τῆς Τουρκίας
κι᾽ εὐθὺς θὰ ἐπεστράτευε πενῆντα ἡλικίας.

Π. Ἄκουσον, ἄκουσον καλῶς...

Φ. Ἀκούω, βρὲ χαλντούπη...
διὰ τὴν νόταν, Περικλῆ, φωνάζει τοῦ Τρικούπη,
πῶς ἠναγκάσθη ἐξ αὐτῆς ἡ τοῦ Σουλτάνου Πόλη
πολλὰ συντάγματα στρατοῦ ᾽στὴν Κρήτην ν᾽ ἀποστείλῃ.

Π. Ἀπαίσιον τὸ ἄκουσμα...

Φ. Κατεπροδόθ᾽ ἡ χώρα...

Π. Ἄκουσον, ἄκουσον, μωρέ...

Φ. Πῶ! πῶ! τί λέει τώρα!...
πῶς ὁ Τρικούπης τὸν Σακὴρ τὸν ἔπῆρε ἀπ᾽ τὸ χέρι
κι᾽ αὐτὸς τὸν ἐγκατέστησε ᾽στὰ προδοθέντα μέρη.

Π. Κι᾽ ἐμεῖς, μωρέ, ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἤπήραμε χαμπάρι.
Τί λέει τώρα;

Φ. Δὲν ἀκοῦς; ᾽μιλεῖ γιὰ τὸν Γρυπάρη.

Π. Κι᾽ αὐτὲς προδότης, Φασουλῆ;

Φ. Καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Π. Κι᾽ αὐτὸς τραμπούκος, φαίνεται, βαρεῖ ἀπ᾽ τὸν Σουλ-
Φ. Καινοῦν τῆς Κυβερνήσεως γυρεύει τὴν εὐθύνην [τάνο.
διὰ κακὴν προαίρεσιν κι᾽ ἴσθ᾽ ὅτε ἀφροσύνην.

Π. Πῶ! πῶ! χειροκροτήματα!...

Φ. Τὸ κόμμα τὸν συγχαίρει
κι᾽ ὅλοι τοῦ σφίγγουν τὸ δεξὶ καὶ τὸ ζερβί του χέρι.

Π. Τοὺς ἔσπασε τοὺς δεξιούς...

Φ. Σωτῆρα τὸν κηρύττω...

Π. Εὖοι ὁ πρωτοκάθεδρος!...

Φ. Ὁ Δεληγιάννης ζήτω!

Π. Ἐβράχνιασε ἀπ᾽ τῆς φωναῖς καὶ θέλει καραμέλαις.
Φ. Νά! ὁ Τρικούπης ὁμιλεῖ καὶ ἄφησε τῆς τρέλλαις.
Π. Τί λέει, βρέ;
Φ. Ὀρκίζεται εἰς τάσπρα του φωκόλα
πῶς θἄφιναν διὰ παντὸς οἱ Ἕλληνες τὰ κῶλα
καὶ δεύτερον ἀποκλεισμὸν θὰ ἔκαμναν τὰ κράτη,
ἂν ἄλλος τὸ πηδάλιον ᾽στὰς χεῖράς του ἐκράτει.
Π. Βλέπω ᾽ς τὰς δύο πτέρυγας πολὺν ἀναβρασμόν.
Φ. Ὁ Δεληγιάννης ἄφριτε μὲ τὸν ἀποκλεισμόν,
καὶ νῦν μὲ πᾶσαν δύναμιν φωνάζει τῶν πνευμόνων
πῶς τοῦτον τὸν προὐκάλεσε ὁ ρητορεύων μόνον.
Π. Ἡ πτέρυξ ἡ ἀριστερὰ ἐκ τοῦ θυμοῦ ἀφρίζει.
Φ. Πολλὴ ἀντάρα γίνεται καὶ ξύλο μοῦ μυρίζει.
Π. Ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ ὁ Πρόεδρος τὸν λόγον,
χωρὶς νὰ δίδῃ προσοχὴν εἰς ἕνα κι᾽ ἄλλον ψόγον.
Φ. Ἀκοῦς τί λέει, Περικλῆ;

Ἀκούω τώρα κάτι.

Φ. Ταὐτιά σου τὰ γαϊδουρινὰ ξεβούλωσε, σακάτη.
Ἂν δὲν γενῇ βελτίωσις τῶν οἰκονομικῶν
οὐδὲν θὰ διαπράξωμεν περὶ τῶν Κρητικῶν,
ἡ δὲ Τουρκία πάντοτε θὰ μᾶς ἐμβαγλαρώνῃ,
ἂν ἀγγύστως ἡ Ἑλλὰς τοὺς φόρους δὲν πληρώνῃ,
κι᾽ ἂν δὲν τὰ κακαρώσωμε ἀπὸ τὴν πεῖνα ὅλοι
ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσωμε νὰ πάρωμε τὴν Πόλι.

Π. Πολὺ σωστό...

Φ. Περίδρομος ν᾽ ἀκούσω τί συμβαίνει...
φωνάζει πῶς εὑρέθημεν ἀπομεμονωμένοι.

Π. Μὴ χωρατεύῃς, Φασουλῆ...

Φ. Βρὲ δὲν σοῦ χωρατεύω.

Π. Ἄ! μπᾶ! δὲν εἶνε δυνατόν... αὐτὸ δὲν τὸ πιστεύω,

ἀφοῦ καὶ Αὐτοκράτορες μᾶς ἦλθαν ἐδῶ πέρα
κι᾽ ἡ Γερμανία ἔγινε μαζί μας συμπεθέρα.
Φ. Λέγει πῶς ὅ,τι ἔκαμε γιὰ τὸ νησὶ τῆς Κρήτης
αὐτὸ θὰ ἔκαμνε καὶ πᾶς μὲ γνῶσιν Κυβερνήτης,
πῶς δὲν ἐμπόδισε ποτὲ κανένα συμπολίτην
νὰ στείλῃ ὅσα ἤθελε φυσέκια εἰς τὴν Κρήτην,
πῶς στὰς Δυνάμεις ἔστειλε μιὰ λυασασμένη νότα
κι αὐταῖς ἡ ἀφιλότιμαις τοῦ ᾽γύρισαν τὰ νῶτα,
πῶς δὲν εὑρέθη βοηθὸς καὶ σύμμαχος κανείς,
πῶς πρὸς ἡμᾶς δὲν φαίνονται οἱ Τοῦρκ᾽ εἰλικρινεῖς,
ἂν καὶ ὡς τώρα ἡ Ἑλλὰς κι᾽ ἡ τοῦ Σουλτάνου Πόλη
εἰς ἕναν ἦλιο ἄπλωναν τὰ ροῦχα των σὰν φίλοι,
πῶς δὲν ᾽μπορεῖ τὰ ἔγγραφα καθόλου νὰ μᾶς δείξῃ,
πῶς ᾽στὸν Σουλτάνο σκέπτεται τὰ δόντια του νὰ τρίξῃ,
πῶς μιὰ φορὰ καὶ ἡ Ἑλλὰς τὸν πόλεμο θὰ κάνῃ,
πῶς τοῦ χωριάτη τὸ σχοινὶ μονὸ ποτὲ δὲν φθάνει,
ἀλλὰ διπλό, βρὲ Περικλῆ, ἀρκεῖ καὶ περισσεύει,
πῶς ὑποβάλλει ὁ Σακὴρ τὰ ταπεινά του σέβη,
κι᾽ ἤξεις ἀφήξεις, Περικλῆ, οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ...

Π. Πές του νὰ πάψῃ, Φασουλῆ, καὶ ἄρχισα νὰ τρέμω.

Φ. Νά! νά! κατέβη, Περικλῆ...

Π. Πολλοὶ παραμερίζουν...

Φ. Οἱ φίλοι τὸν χειροκροτοῦν κι᾽ οἱ ἄλλοι τὸν σφυρί-
Π. Τί λὲς νὰ κάνω, Φασουλῆ; [ζουν.

Φ. Γιὰ τοῦτο στέψου μόνος...
καὶ χειροκρότει, Περικλῆ, καὶ σφύριζε συγχρόνως.
Μὰ νά! ᾽στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς ὁ Ράλλης ρητορεύει
καὶ ἄφησέ με ἡσυχο ν᾽ ἀκούσω τί γυρεύει.

Π. Ἄκοῦς τί λέει;

Φ. Ρίχνεται μὲ ὅλην του τὴν λύσσαν
καὶ βλέπει τὴν πατρίδα μας ἐκ νέου προδοθεῖσαν,
ὡς σιερδαλέος κερασυνὸς βαρύβρομος ἐνσκήπτει
καὶ ἀναθέματα πολλὰ εἰς τὸν Τρικούπην ῥίπτει,
τοῦ λέγει πῶς ἐπούλησε καὶ ταλογά μας ὅλα
καὶ ὅτι πρέπει νὰ ζευχθῇ αὐτὸς ᾽στὰ πυροβόλα.

Π. Δὲν τὸν ᾽ρωτᾶς γιατὶ κι᾽ αὐτοὶ δὲν ζέβονται σ᾽ ἐκεῖναι;

Φ. Γιατί αὐτούς, βρὲ Περικλῆ, τοὺς ἔζεψε ἡ πεῖνα.

Π. Τί ἄλλο λέει, Φασουλῆ;

Φ. Ἀκούω πῶς φωνάζει...
πῶ! πῶ! ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ποτῆρι βγάζει,

καὶ ἂν ποσῶς δὲν μ' ἀπατᾶ τοξυδερκές μου βλέμμα
θαρρῶ πῶς εἶναι, Περικλῆ, γεμάτο ἀπὸ αἷμα.
Π. Τῆς Κρήτης θἄναι βέβαια...
Φ. Κι' ἀκόμη ἀμφιβάλλεις;
σταλαματιὰ σταλαματιὰ τὸ 'μάζεψε ὁ Ράλλης.
Μία σταγὼν ἂν προστεθῇ εὐθὺς θὰ ξεχειλίσῃ.
Π. Στὸ αἷμα ὁ Πρωθυπουργὸς θὰ μᾶς ποδοκυλίσῃ.
Φ. Γιὰ κύτταξέ τον, Περικλῆ... ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸ δείχνει.
Π. Ἰλιγγιῶ...
Φ. Στὰ πρόσωπα τῶν δεξιῶν τὸ ρίχνει.
Π. Αἰσθάνομαι στὰς τρίχας μου τὸ ῥῖγος καὶ τὴν φρίκην.
Φ. Πῶ! πῶ! τῆς Κυβερνήσεως ζητεῖ τὴν καταδίκην.
Π. Τωόντι ἐπροδόθημεν...
Φ. Αὐτὸ δὲν εἶναι φέμμα.
Π. Δός μας κι' ἐμᾶς, κὺρ Δημητρό, νὰ πιοῦμε λίγο αἷμα.
Φ. Ἂς πέσῃ στὸν Πρωθυπουργὸν αὐτὴ ἡ πασπαρτοῦ φωλιά.
Π. Ὦ! ναί! ἂς πέσῃ κι' εἰς αὐτὸν καὶ στὰ παιδιὰ του ὅλα.
Φ. Ἀμμ' ὁ Τρικούπης, μασκαρᾶ, δὲν εἶναι παντρεμμένος.
Π. Ἀλήθεια τὸ ἐξέχασα γιατ' εἶμαι σαστισμένος.
Φ. Πῶ! πῶ! χειροκροτήματα καὶ ζήτω γιὰ τὸν Ράλλη!
Π. Κι' ἐμεῖς τί λὲς νὰ κάνωμε;
Φ. Καὶ μ' ἐρωτᾷς, χαμάλη;
χωρὶς καμμιὰ ἐρώτησι τοὺς πάντας χειροκρότει
καὶ μὴ χαλᾷς γιὰ τίποτα τὸ μαῦρό σου σηκότι.
Ὡς Ἕλλην καὶ ὡς ἄνθρωπος προσδέχου κάθε λόγον...
σωτὴρ τοῦ ἔθνους φαίνεται ὁ νηστικὸς κι' ὁ τρώγων.
Μὰ νά! 'στὸ βῆμα ἔξαλλον κυττάζω τὸν Λεβίδη...
Π. Ὅταν γυρίσω νὰ τὸν 'δῶ μὲ πάει ριπτίδι.
Φ. Ὦ! τὸν καλόν μας Νικολῆν!...
Π. Τί κίτρινος ποῦ εἶναι!
Φ. Τοιοῦτον τὸν κατήντησαν τοῦ ἔθνους αἱ ὀδύναι.
Π. Θὰ ξαναβάλῃ, φαίνεται, τὸν κόσμο σὲ μπελάδες.
Φ. Ἔτσι θὰ ἦσαν κάτισχνοι κι' ἐκεῖν' αἱ ἀγελάδες,
ποῦ εἶδε εἰς τὸν ὕπνο του ὁ Φαραὼ τὸ πάλαι
καὶ ἀφορίαι δι' αὐτὰς ἐπλάκωσαν μεγάλαι.
Π. Ἄκου τί λέει, Φασουλῆ...
Φ. Ὁ νοῦς μου ὅλος φρίττει...
ἀκούω λέξεις φοβερὰς, τὰ αἵματα, ἡ Κρήτη,
ἡ προδοσία, ὁ Σακκᾶρ, ἐμεῖς, τὰ Μπουτσουνάρια,
ὦ λιγερὸν καὶ κοππερόν, ὡς πότε, πολλὴ κάρα;
Π. Τώρα τί κάνει, Φασουλῆ;
Φ. Φοράρει μιὰ μαχαίρα
καὶ κόβει τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὴν κάραν πέρα πέρα,
καὶ μὲ πολλὴν ἀπάθειαν 'στὰ χέρια του τὴν πέρνει
ὡς ἡ Ἑβραία Ἰουδὶθ τοῦ πάλαι Ὁλοφέρνη.
Π. Ζήτω, παιδιά, τοῦ Νικολῆ, ποῦ σώζει τὴν πατρίδα.
Φ. Ποτέ μου φοβερώτερον σὰν τώρα δὲν τὸν εἶδα.
Κτύπα, μωρέ, τὰ χέρια σου καὶ ἄρχισε τὸ κρύο.
Π. Χειροκροτεῖ καὶ ἡ Ροζοῦ 'στ' ἀντίκρυ θεωρεῖο.
Φ. Πῶ! πῶ! γιὰ κύττα, Περικλῆ, ἀπάνω 'στὸ ταβάνι
μίαν παλάμην ἀνοικτήν...
Π. Τί λές, βρὲ μπεχλιβάνη;
Φ. Εἶναι τῆς Κρήτης, βρὲ στραβέ...
Π. Κι' ἐκεῖ ψηλὰ τι θέλει;
Φ. Καὶ εἰς τὰς δύο πτέρυγας τὰ φασκελάτης στέλλει,
καὶ οὕτως ἀντικαιδέονται οἱ ῥήτορες οἱ τόσοι...
Π. Πᾶμε, μωρέ, νὰ φύγωμε πρὶν καὶ σ' ἐμᾶς τὰ δώσῃ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Σεσόκου Ἡμερολόγιον μὲ πράγματα πολλά,
μὲ τραγουδάκια ὡμορφα κι' ὀλίγον τι τρελλά,
ἀλλ' ἔχει καὶ δικτρίδας τὰ μαλα σοβαρές,
καθὼς καὶ ζώντων καὶ νεκρῶν εἰκόνες γλαφυράς.
Τὸ διακρίνει καλλονή, κομψότης, ποικιλία,
πωλεῖται δὲ εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

Ἡ Στείρωσις τῆς Γυναικὸς τοῦ Ἰατροῦ Κινδύνη...
καλλίτερον ἀπὸ αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ.
Βιβλίον ὄντως χρήσιμον εἰς πᾶσαν μας κυρίαν,
ποῦ θέλει νὰ γεννοβολᾷ μὲ πρώτην εὐκαιρίαν.
Μόναν κύτὸ τὸ σύγγραμα ἡμᾶς δὲν ὠφελεῖ,
διότ' ἡ γονιμότης μας ῥιμίζεται πολύ.

Μουσεῖον τῆς Ἀνατολῆς περίεργον τὰ μαλα,
μ' ἐκθέματα πολύτιμα, ὠφέλιμα, μεγάλα,
'στὸ σπῆτι τοῦ Κορομηλᾶ, εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ,
κυρία δ' ἀξιόλογος ἐκεῖ θὰ ἐποπτεύῃ,
πιστεύομεν δὲ ταχιστα νὰ γίνῃ τοῦ συρμοῦ,
κι' ἀρχίζει ἀπὸ αὔριον τὸν κόσμον νὰ μαζεύῃ.
Μουσεῖον τῆς Ἀνατολῆς ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν,
ἀθρόον δὲ πιστεύομεν νὰ τρέξῃ τὸ κοινόν.

Φωκόλ, γραβάτακις δημοκρατικούς, διάφορα καπέλα
τοῦ Λίνκολν, Μπέννετ καὶ Λαβίλλ, ποῦ εἶναι μία τρέλλα,
ῥεπούπλικαις ἀντάμικαις, μπαστούνια, μανικέτια,
στολίδια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπαλέτσια,
ὅλα τῆς ὥρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὡραῖα,
πωλοῦνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασίλη τοῦ Κασδόνη,
ὁποῦ εὑρίσκεται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρέα,
κι' ἂς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κάθε κουφαδόνι.

Μικρὰ τοῦ Σώχου κατ' αὐτὰς ἐβγῆκε Φυσική,
γλαφυρωτάτη, σύντομος καὶ πειραματική,
εὐμέθοδον πραγματικῶς καὶ κάλλιστον βιβλίον
πρὸς χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν Δημοτικῶν Σχολείων.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Πάϊη, — ἐχεῖ 'στὸ λάδι τρίτος 'στὲ ξύδι,
μὲ Χαμεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα ὄλχως ἄνδρα. — πῦτσι ἄλλετι μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κυρίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου, συνοικτὸς πολλά.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἔκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ τὸ ἐγκένη,
Κι' ὅταν ἔχῃ ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀγέρωμαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ κοιροῦς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δύδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα δημος μέρη — δικαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γνωσθοῦν ποτέ.
κι' ὅσα σοῦλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περιῆς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω ντεραβέρι — μὲ κανένα κυνοψέρι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές' στῶν χεῖρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Νοεμβρίου ἑνδεκάτη
καὶ ἀδημᾷζει τὸ Παλάτι.

Πούτσι ἑβδομήντα ἕξη καὶ ὀγδόντα λογαριάζω,
καὶ 'στὴ Θάλασσα τῆς Ἄνδρου θησαυροὺς παληοὺς κυττάζω.

Πρὸς τὸν Δὸν Πέτρον ἐπιστολὴ
τοῦ φιλανθρώπου τοῦ Φασουλῆ.

Μανθάνω μετὰ λύπης μου, Δὸν Πέτρε Ἀλκαντάρα,
πῶς ἔγινε 'στὸ κράτος σου ἐξαφνικὴ ἀντάρα.
Ποιὸς τὸ ἐπίστευε καὶ σὺ ἐξορισμένος νᾶσαι...
ἀπὸ τὸν θρόνο σ' ἔρριξε ὁ μασκαρᾶς Φουσέκας,
καὶ τώρα μόνος κι' ἔρημος ἐδῶ κι' ἐκεῖ πλανᾶσαι
καθὼς καὶ οἱ Δερβίσηδες τῆς Μεδινᾶς καὶ Μέκας.

Ἐσὺ ποῦ τόσα ἔκαμες 'στοὺς Βραζιλιανούς,
ποῦ νύκτα μέρα 'δούλευε ὁ λαμπερός του νοῦς,
ποῦ 'στὸ ραχάτι ξένοιαστος δὲν τὄπατρωνες βαρειά,
ποῦ τόνομα ἐδόξαζες τοῦ κάθε Ἀλκαντάρα,
ποῦ καὶ 'στοὺς δούλους ἤθελες νὰ δώσῃς 'λευθερία
κι' οὐτ' ἔκανες τὸ μάτι σου γαρίδα γιὰ πεντάρα.

Ἐσὺ ὁποῦ δὲν σοῦβγαινε 'στὴν ἀρετὴ ὁ Κάτων,
ἐσὺ ποῦ ἦσουν βασιλεὺς φιλόσοφος ἀλήθεια,
ὅπως ζητεῖ τοὺς βασιλεῖς ὁ πρόγονός μου Πλάτων,
μὲ οἴστρο 'στὲ κεφάλι των καὶ φλόγα εἰς τὰ στήθεια,
κι' ὄχι ἐμπόρους μοναχὰ καὶ λαγοσαμάδες
νάχουν δουλειὰ παντοτεινὴ καὶ σείψ τοὺς παράδες.

Ἐσὺ ποῦ δέκα στέμματα σοῦ πρέπουν 'στὸ κεφάλι
καὶ ὁ Φουσέκας μπρούμητα τὴ δόξα σου νὰ ψάλῃ,
ποῦ ἄπρισαν ἡ τρίχες σου μὲ μιὰ καὶ ἄλλη ἔννοια,
καὶ σὺ πλανᾶσ' ἐξόριστος μὲ τάσπρα σου τὰ γένεια,
καὶ μὲ χολὴ σ' ἐπότισαν 'στῆς ὔστεραις σου ὥραις
καθὼς τὸν Λὴρ τὸν παλαβὸ ἡ παστριχαῖς του κόραις.

Κι' ἐμεῖς γι' αὐτὸ δὲν ξέρομε τί διάβολο νὰ 'τοῦμε
κι' ἐγώ, Δὸν Πέτρε σεβαστέ, κατάκαρδα λυποῦμαι.
Μὰ τώρα ὑπερήφανος ὡς Λὺτοκράτωρ στέκα,
λησμόνησε τὴν συμφορὰν ἡμέρας ἀποφράδος,
δῶστε καμπόσα φάσκελα σ' ἐκεῖνον τὸν Φουσέκα
κι' ἔλα νὰ ζήσῃς μιὰ χαρὰ 'στὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος.

Χαιρέτησε διὰ παντὸς τὴν γῆν τῆς Βραζιλίας,
παρθένα δάση, ψιττακοὺς καὶ ὄφεις κροταλίας.
Ἔλα ἐδῶ, ἐξόριστε, νὰ κτίσῃς μιὰ φωλιά,
νὰ τρῶς τσουρεπόδια ποῦ καὶ ποῦ 'στ' Ἀνάκτορα ἐπάνω,
κι' ἂν δὲν μπορέσῃς νὰ εὕρῃς καμμιὰ καλὴ δουλειά,
ἐγὼ ἀμέσως τοῦ Ρ ω μ η ο ῦ συνέταιρο σὲ κάνω.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

('Ο Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μ' ἕνα γερὸ καΐκι πάνε 'στὴς Ἄνδρου τὰ νερὰ νὰ φέρουν χαρτζηλίκι.)

—

Φ. Ἐμπρὸς 'στὴν Ἄνδρο, Περικλῆ...
Π. Ποῦ πᾶμε, βρὲ γομάρι ;
Φ. Ἀπὸ αὐτὰ ποῦ γίνονται δὲν πᾶρες σὺ χαμπάρι ;
Δὲν ξέρεις, ἀφιλότιμε, πῶς τόσοι σφουγγαράδες
βουτοῦν 'στὴς Ἄνδρου τὰ νερὰ καὶ βγάζουνε παράδες;
Δὲν ἔμαθες πῶς κατ' αὐτὰς ἐχάλασε ἡ πλάσις,
πῶς θησαυροὶ εὑρίσκονται 'στὸν πάτο τῆς θαλάσσης,
πῶς καὶ ἡ Ἄνδρος 'γρήγορα μὲ τούτους θὰ πλουτίσῃ
καὶ κάθε ὑπηρέτρια κυρὰ θὰ καταντήσῃ ;
Οἱ παπαρίγκοι μάτια καὶ σὰν ὅλ' οἱ φλόκοι.
Π. Βλέπω μακρὺ σκυλόψαρο νὰ μᾶς καταβιώσῃ.
Φ. Βρὲ μὴ φοβᾶσαι, Περικλῆ, καὶ φώναζ' ἔγκλα λέσσα...
δὲν μπαίνει τὸ σκυλόψαρο εἰς τὸ καΐκι μέσα.
Π. Βρὲ θὰ μὲ πνίξῃς, μασκαρᾶ...
Φ. Σικτὶρ ἀπ' ἐδῶ πέρα...
Θὰ φθάσωμεν πλησιστιοὶ μὲ οὖριον ἀέρα.

Π. Κι' ἂν τοὺς ἀσκοὺς του ἔξαφνα ὁ Αἴολος ἀνοίξῃ
καὶ αὐτανδρον, βρὲ Φασουλῆ, τὸ πλήρωμά μας πνίξῃς
Φ. Βρὲ μὴ σὲ πάρῃ, ἀδελφέ, γιὰ τοῦτο ριπιτί
κι' ὁ Αἴολος πρὸς χάριν μας κλειστοὺς θὰ τοὺς κρατῇ,
ὡς ποῦ ν' ἀράξωμε κι' ἐμεῖς 'στῆς Ἄνδρου τὰ νερὰ
καὶ μπόλικο ψαρέψωμε κι' ἀνέλπιστο παρά.
Π. Τί θησαυροὶ θὰ πέσουνε καὶ στὰ δικά μας βράχια.
Φ. Μὲ τρεῖς βουτιαὶς 'στὴ θάλασσα θὰ 'πῇς ἀντίο φτώχια.
Π. Αὐτὸ ποῦ φαίνεται μακρὰν δὲν εἶναι σὰν βαπόρι ! χια.
Φ. Ἀλήθεια...
Π. Κάποιος κάθεται νομίζω εἰς τὴν πλώρη.
Φ. Δός μου ἀμέσως τὰ λορνιόν...
Π. Καὶ θὰ γνωρίσῃς τάχα ;
Φ. Ἀμέσως τὸν ἐγνώρισα... ξέρεις ποιὸς εἶναι, χάχα ;
Π. Ποιὸς εἶναι, βρέ ;
Φ. Ὁ Τσάρεβιτς...
Π. Θὰ φᾷς γερὸ σφοντύλι.
Φ. Μᾶς εἶδε καὶ μᾶς χαιρετᾷ μὲ κάταπρο μαντύλι.
Π. Βρὲ τί μοῦ λὲς ;
Φ. Νά ! κύτταξε...

Π. Ἀλήθεια λές... μᾶς βλέπει,
καὶ βγάζει κι' ἄλλο, Φασουλῆ, μαντύλι ἀπ' τὴν τσέπη.
Φ. Καὶ ὁ Κουτούζωφ στέκεται 'στὸν Τσάρεβιτς ὀπίσω...
Π. Βρὲ δός μου τὸ μαντύλισου γιὰ νὰ τοὺς χαιρετήσω.
Φ. Εἶχα συνάχι, Περικλῆ, καὶ εἶναι λερωμένο...
Π. Καλὸ παιδὶ ὁ Τσάρεβιτς !...
Φ. Ἀλήθεια τὸ καυμένο !
Π. Θὰ ἔχῃ μέλλον...
Φ. Φαίνεται διάδοχος ἀσίκης.
Π. Πῶς εἶποτα δὲν 'χάρισε κι' εἰς τοῦτον ὁ Μπουλίκης;
καμμιὰ καρφίτσα Ρούσσικη δὲν ἔδωσε καὶ σένα ;
Φ. Οἱ ἄλλοι δῶρα δέχονται, γαϊδοῦρι, ἀπὸ 'μένα,
καὶ τὸν σταυρό μου σκέπτομαι ὡς δῶρον ν' ἀποστείλω
μὲ δρὲ καρφίτσαις ἀκριβαῖς 'στὸν Μάϊνιγγεν τὸν φίλο.
Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὅπως σὺ ψευτολιμοκοντόρος.
Π. Σώπα, μωρέ, καὶ φαίνεται κοντὰ ὁ Καβοντόρος.
Φ. Βρὲ μὴ φοβᾶσαι, Περικλῆ, καὶ πᾶμε ὅλο πρῖμα.
Π. Κυττάζω κατεπάνω μας νὰ ἔρχετ' ἕνα κῦμα.
Φ. Ἀσόβαλε τὸ αἴσθημα τῆς ἀπρεποῦς δειλίας.
Π. Ἀλήθεια πῶς τὰ ἔμαθες τὰ περὶ Βραζιλίας ;
Φ. Κάποιος Φουσέκας 'σήκωσε 'στὲ πόδι τὸ ἀσκέρι
καὶ τὰ παπούτσια ἔδωσε τοῦ Πέτρου εἰς τὸ χέρι,
καὶ πᾶν τοῦ Αὐτοκράτορος χαμένοι τόσοι κόποι
κι' ἔπρεπε τὰ βρεμμένα του καὶ πάει 'στὴν Εὐρώπη.
Π. Ἐλύσσαξαν οἱ ἄτιμοι μὲ τῆς δημοκρατίας.
Φ. Κι' αὐτοὶ θὰ εἶχαν τσαμπαῖς γιὰ κούνημα αἰτίαις,
γιατί κι' οἱ Αὐτοκράτορες αἰώνιοι δὲν εἶναι...
μαραίνονται τῆς δόξης των αἱ ἀνθηραὶ μυρσίναι
καὶ οἱ Ντελῆ-Φουσέκηδες τοὺς πέρνουν τὸν ἀέρα
καὶ μὲς 'στοὺς δρόμους βρίσκονται καὶ τοῦτοι μιὰ ἡμέρα.
Π. Καὶ σύ, μωρέ, συντάσσεσαι μὲ τὴν δημοκρατίαν ;
Φ. Ἐγώ, μωρέ, συντάσσομαι μὲ πᾶσαν πολιτείαν,
κι' ὅταν εὐνοίας Αὐλικῆς κι' ἐγὼ ἀπολαμβάνω
βαπτίζομαι βασιλικὸς καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ὁπόταν δὲ ὁ Βασιλεὺς ψυχρὸς ἔμπρός μου στέκῃ
κι' οὔτ' ἕνα κὰν δὲν μοῦ πετᾷ μὲ δίλεπτα φυσέκι,
ἀμέσως τότε γίνομαι κι' ἐγὼ Ντελῆ-Φουσέκας
κι' ἐμπνέω μίσος κατ' αὐτοῦ εἰς ἄνδρας καὶ γυναῖκας,
τοὐτέστι συμμορφόνομαι κατὰ τὰς περιστάσεις
καὶ κάποτε φαντάζομαι φριχτὰς ἐπαναστάσεις,
καὶ ρητορεύω δι' αὐτὰς κι' ἐργάζομαι ἀπρώτως...
Π. Μοῦ φαίνεται πῶς ἔρχεται τοῦ Ἰωνᾶ τὸ κήτος.
Φ. Δὲν εἶναι τίποτα, μωρέ, παρὰ μικρὸ δελφίνι...
ὁ Ποσειδῶν μονάχους μας στιγμὴν δὲν μᾶς ἀφίνει.
Π. Αἰσθάνομαι ναυτίαιν...
Φ. Ὑπομονὴ ὀλίγη
κι' ἐντὸς μικροῦ σὲ βεβαιῶ ἡ τύχη μας ἀνοίγει.
Π. Βοήθησον, ὦ Ποσειδών, νὰ εὕρωμεν λιμένα.
Φ. Μὲ ὅλην τὴν πεποίθησιν στηρίζου εἰς ἐμένα.
Π. Ἀλήθεια πῶς περίσσευμα εὑρέθη κι' ἄλλο τώρα ;
Φ. Ἀνέλπιστος ἐκ θησαυρῶν ἐπλάκωσε πληθώρα,
καὶ νέων χρεωκοπιῶν ἐπέρασαν οἱ τρόμοι...
τροποποιοῦνται κατ' αὐτὰς πολλοὶ ἀρχαῖοι νόμοι,
τῶν ἀδηλώτων τῶν γαιῶν καὶ τῶν οἰνοπνευμάτων,
καὶ γίνεται ἀπογραφὴ παντοδαπῶν κτημάτων.

Πλὴν καταργεῖται, Περικλῆ, κι' ὁ φόρος ὁ τοῦ οἴνου
χάριν τῶν γάμων, φαίνεται, τοῦ νέου Κωνσταντίνου,
κι' ἂν ἡ κατάργησις αὐτὴ θὰ βλάψῃ τὴν πατρίδα,
ἀλλ' ἀρκετὴν βοήθειαν θὰ δώσῃ 'στὴν σταρίδα,
ἐν τούτοις ἐλαττόνεται κι' ὁ τῶν ἀροτριώντων
καὶ τὰ μεγάλα σχέδια δὲν πάνε εἰς τὸν βρόντον,
καὶ κάθε κτῆνες ὅπως σὺ πιὸ 'λίγα θὰ πληρώνῃ
κι' ἂν κάθεται 'στὸν καφενὲ κι' ἂν γῆν ἀροτριώνῃ.
Ἀκόμη ὅμως μιὰ δραχμὴ γιὰ τὸν καπνὸ προσθέτει
καὶ χάνουν τὰ πασχάλια των οἱ τόσοι Περικλέτοι,
γιατί ἂν πάψῃ, Περικλῆ, καθένας νὰ φουμάρῃ,
δὲν θὰ 'μπορῇ πολιτικὰ ποτέ του νὰ λιμάρῃ,
καί, ὡς εἴξεύρεις, ὁ καπνὸς μὲ τὸν βαρὺν γλυκύν
ὑπάρχει ἀπαραίτητος εἰς τὴν πολιτικήν,
κι' ἄνευ αὐτῶν δὲν εἰμπορεῖ συζήτησις νὰ γίνῃ,
καὶ ἄνευ συζητήσεως τὸ ἔθνος ὅλον σβύνει,
κι' ὅταν στεφάνῃ ὁ καπνὸς τριγύρω μας δὲν κάνῃ
καὶ λόγος δὲν διαβάζεται κανεὶς τοῦ Δελιγιάννη,
καὶ ὅταν δὲν ἀκούεται πατριωτῶν μιλιὰ
κι' οἱ Τοῦρκοι δὲν γκρεμίζονται 'στὴν Κόκκινη Μηλιά.
Ἀλλὰ ὡς ἀντισήκωμα τοσούτων συμφορῶν
εὐτυχημάτων βλέπομεν καὶ θησαυροῦ σωρόν,
κι' ἕνας 'στὸν ἄλλον ρίχνεται, κι' ἕνας τὸν ἄλλον σφίγ-
κι' ὅλοι ἀντάμα βγάζομε κι' ἀπὸ τὴ μυίγα ξύγκι. [γει,
κι' ἀμέσως τὸ περίσσευμα φουσκόνει τοῦ Τρικούπη
καὶ τρώγ' ἡ μυίγα σίδερο κι' ἀτσάλι τὸ κουνούπι,
κι' ἡ πίστις μας ἡ ἐθνικὴ κῦμα ἐνέει ὁλόενα
μὲ τὰ ἑκατοντάδραχμα τὰ πλαστογραφημένα.
Τοσαῦτα εὐτυχήματα σπουδαῖα θεωρῶν
καὶ ὁ πολὺς ὁ Μίλησις εἰς τοῦτον τὸν καιρόν,
ζητεῖ ἀπ' τὸ περίσσευμα μερίδια μεγάλα.
μὰ δὲν τοῦ δίνουν τίποτα μὲ ὅλη τὴν τρεχάλα,
κι' ἀρχίζει θλιβερὸ χαβᾶ ὡσὰν τὰ ὀργανέτα
καὶ πάει 'στοὺς ἀριστερούς μαζὶ μὲ τὸν Μανέτα.
Π. Ἐφούσκωσε ἡ θάλασσα καὶ γέρνει τὸ καΐκι.
Φ. Βάστα, καυμένε Περικλῆ, ἂν θέλῃς χαρτζηλίκι.
Π. Τί θησαυροὶ στὴ θάλασσα, τί πλοῦτη στὴν ξηρά!...
Φ. Ἐρῶτος πιὰ θὰ δίνωμε κλωτσιαὶς εἰς τὸν παρά.
Ἀλλὰ ἰδού... τὸ Γαύριον τῆς Ἄνδρου διακρίνω...
Λίγο κουράγιο, Περτικλῆ...
Π. Ἀλήθεια εἶν' ἐκεῖνο.
Φ. Νομίζω πῶς ἐφθάσαμεν, βρὲ Περικλῆ, ἐγκαίρως.
Π. Ἐδῶ μοῦ εἶπαν βρίσκεται τοῦ θησαυροῦ τὸ μέρος.
Λοιπὸν ἀμέσως μιὰ βουτιά...
Φ. Βοήθησον, ὦ Τύχη,
νὰ 'βροῦμε θησαυρὸ κι' ἐμεῖς, νὰ λείψουν πιὰ οἱ στῖχοι,
νὰ γίνωμε σὰν τὸν Τσιγγρὸ κι' οἱ δυό μας εὐεργέται
καὶ ἄνθρωποι σημαίνοντες καὶ τῶν καλῶν ἡγέται.
Π. Τύχη τυφλὴ καὶ ἄστατος μαζί μας μὴ γελάσῃς !

—

('Ο Φασουλῆς κατέρχεται 'στὰ βάθη τῆς θαλάσσης, κι' ὁ Περικλῆς τὸν ἐρωτᾷ καὶ ἐπανῆ ἐκεῖνος κι' ἔρχεται συνδιάλεξις διὰ μακροῦ σωλῆνος.)

—

Π. Εὑρῆκες τίποτα, μωρέ;
Φ. Μὴν ἔχῃς τόση φούρια...
Π. Ἔτσι παντοῦ καλὰ καλά...
Φ. Εὑρῆκα δρὸ καβούρια.
Π. Φτοῦ! νὰ χαθῇς, βρωμόσκυλο!
Φ. Ἤδοτ καὶ ὠχονοῦς!
Π. Τί βρῆκες;
Φ. Δρὸ νερόφιδα καὶ πέντε ἀχτνοὺς.
Π. Μωρὲ θὰ σᾶς μπαγλάρωμα σὰν ἀνεβῇς ἀπάνω...
Φ. Ἀφοῦ δὲν βρίσκω τίποτα τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω;
Π. Γιὰ κύτταξε, μωρὲ στραβέ, καὶ λίγο παραπέρα.
Φ. Μή μοῦ 'μιλᾶς, βρὲ Περικλῆ, καὶ κάνε μου ἄκρα.
Π. Εὑρῆκες;
Φ. Βγάλε με, μωρέ, καὶ δὲν ἀντέχω πιά...
Π. Εὑρῆκες ἄλλο τίποτα;
Φ. Εὑρῆκα μιὰ σουπιά.
Ἕνα κταπόδι μὲ τσιμπᾷ 'στὰ δύο μου ποδάρια.
Π. Γιὰ κύτταξε καλλίτερα...
Φ. Νά! νά! καὶ δρὸ σφουγγάρια.
Τί νὰ σοῦ κάνω, ἀδελφέ;... ἐὰν θρίσκονται παράδες...
θὰ τοὺς ἐπῆραν, φαίνεται, οἱ ἄλλοι σφουγγαράδες.
Π. Ὦ τύχη, τύχη ἄστατος!...
Φ. Ἐλπὶς ψευδὴς καὶ φρούδη!
πάλι βελλάδες δανεικᾶς θὰ βάζω τοῦ Σκουλούδη.
Π. Ἀνέβ' ἀπάνω 'γρήγορα...
Φ. Ὢ! δάκρυα καὶ πόνοι!
ὅπου πατεῖ τὸ πόδι μας πεντάρα δὲν φυτρόνει.
Π. Γιὰ μᾶς κι' ἡ θάλασσα μπορεῖ ἀκόμη νὰ στειρέψῃ.
Φ. Μὲ ὅλο τὸ περίσσευμα ἡ φτώχια θὰ μᾶς ρίψῃ.
Π. Ἂς φασκελώσωμε κι οἱ δρὸ τῆς Ἄνδρου τὸ νησί.
Φ. Ἐγὼ τὸ ἐφασκέλωσα, φασκέλωστο καὶ σύ.
Π. Ἀδίκως ἐπλανήθημεν εἰς τὴν ὑγρὰν ὁδόν.

Ὁ Φασουλῆς ἀντέχεται λιπόθυμος σχεδὸν
μὲ δρὸ σφουγγάρια, μὲ σουπιές, μὲ φίδια κι' ἀχινούς,
κι' ὁ Περικλῆς ἀγριοπᾷ κιτρὶ τοὺς οὐρανούς,
καὶ δέρνει τὸν συντέκναρον ἀπ' ὅλως τῆς μεριᾶς
καὶ μέχρι 'στὴ μ ούρη του πετᾷ κομπόσκοινα σφουγγαρίστρες.

Μ' ἕξη στίχους 'στὸ φτερὸ τὴν σελίδα συμπληρῶ.

Καὶ τῆς Δανίας ἄρχοντες λοιπὸν οἱ Βασιλεῖς,
ποῦ ἄνω κάτω ἔφεραν τὸν κόσμον τῆς Δύλης.
Πάει κι' αὐτὸς ὁ Τσάρεβιτς κι' ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα
καὶ μένει τοῦ Συντάγματος μοναχὰ ἡ καμάρα,
πολύτιμον κειμήλιον τοῦ εὐτυχοῦς καιροῦ μας,
κι' ὅλ' εἰς αὐτὴν καλούμεθα νὰ πᾶμε πρὸς νεροῦ μας.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀθῆναι, νέαν αὐγγραμμα τοῦ Νίκου Σπανδωνῆ ...
ἐντὸς ὀλίγου καὶ αὐτὸ 'στὸν κόσμον θὰ φανῇ
μὲ δεκαπέντε πινακας κι' εἰκόνας ἀρκετὰς,
μὲ χάριν, μὲ κομψότητα, καὶ ἄλλας ἀρετάς.
Συνδρομητκὶ θὰ γράφωνται 'στὰ Βιβλιοπωλεία
κι' εἰς πάντα προπληρώνοντα θὰ γίνετ' εὐκολία.

Τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Ραγκαβῆ ἐβγῆκαν τεύχη κι' ἄλλα
μὲ εἰκονογραφήματα μικρὰ τε καὶ μεγάλα.
Εἰς τοῦτο μάθησις πολλὴ καὶ τόση ἀρχαιότης.
Κωνσταντινίδης δ' ὁ γνωστὸς καὶ τούτου ὁ ἐκδότης.

Τὸ τεῦχος τὸ ἐνδέκατον ἐβγῆκε κατ' αὐτὰς
τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Γιάνναρη τοῦ καὶ Ἤρηγητοῦ,
τοῦ βοηθείας πράγματι παρέχει ἀρκετὰς
εἰς τῶν λογίων τὴν σπουδὴν κι' ἑκάστου μεθητοῦ.
Ἀπὸ τὸ *λίαν* ἀρχινᾷ, 'στὴν *μήτραν* τελειόνει,
ὑποῦ γεννῶνται τῶν βροτῶν τὰ βασανα κι' οἱ πόνοι.

Ἰδοὺ κι' ὁ τελευταῖος ὁ τῶν *Μοχικανῶν*,
τοῦ νέου Ἀλεξάκη μεταφρασις καλή,
μεστὴ ἐπεισοδίων ὡραίων καὶ σκηνῶν,
καὶ χάρις οὐκ ὀλίγη κι' ὠφέλεια πολλή.
Ἔργον τοῦ Ἄγγλου Κούπερ, ὁ Μπάρτ κι' ὁ Χίρστ ἐκ-
καὶ παιτέ την ὅλοι καὶ ἀχορτ μὴν τρῶτε. [δόται,

Τοῦ Παπαγεωργίου λαμπρὰ Γραμματικὴ
τῆς γλώσσης τῆς Ἀρχαίας μετὰ Συντακτικοῦ ...
πολὺς ἀρχαῖος πλοῦτος εὑρίσκεται κι' ἐκεῖ
κι' ἡ δυόμισυ δραχμαῖς σας δὲν πᾶνε τοῦ κακοῦ.
Ἔκδοσις ηὐξημένη πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων ...
πωλεῖται 'στῆς Ἑστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Φωκᾶ, γραβάτσας ἁμαλικτάς, διάφορα καπέλα
τοῦ Λίνκολν, Μπέννετ καὶ Λαβίλλ, ποῦ εἶναι μία τρέλλα,
ρεπούμπλικαις ἀντάμικαις, μπαστούνια, μανικέτια,
στολίδια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα κομπαίτια,
ὅλα τῆς ὥρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὡραῖα,
πωλοῦνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασίλη τοῦ Καισδόνη,
ὁποῦ εὑρίσκεται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρέα,
κι' ἂς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κάθε κουφαιδόνι.

Ὁ Μόστρας καὶ ἡ Λιμάπεη ἐγίνανε ζευγάρι,
ἡ μιὰ κοπέλα ζηλευτὴ κι' ὁ ἄλλος παλληκάρι.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,	μὲ Χτεσῖνον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι ἀπὸ τοῦδε συνορεύει	καὶ μιὰ χήρα ὄχως ἄνδρα, — πούτσι ἄλλοτε μαμμή.
μὲ ξενοδοχεῖον Ξίδη, — ὅρθ'στὲ λέδι τρεῖς 'στὲ ἕξη,	

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πρυτανείου, κοντὰ τοὺς πολύς.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.
Κι' ἔτσιν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ ἀπεδείνῃ.
Συνδρομητὲς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι.
μονοχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν.
ἐπειδὴ καιροῦς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ.
κι' ὅτε φίλτε κι' ὅτε κράτες — δὲν σερνᾶς συνδρομητές.
Κι' ὅτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανεφέρι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὶς 'στὸν φόρον τὴν ἀντέρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Δεκαεννέα τοῦ Νοεμβρίου,
σάλος μεγάλος Βουλευτηρίου.

Δακόσα ἑβδομήντα κι' ἄλλα ἑπτὰ συνάμα,
κουδέντα γιὰ τὸ νέον τοῦ Διαδόχου γράμμα.

Γράμμα τοῦ Κωνσταντίνου 'στὸν Δῆμον Βερολίνου.

Εὐχαριστῶ θερμότατα μὲ τὴν ψυχήν μου ὅλην
τὴν εὐγενῆ κι' εὐδαίμονα τοῦ Γουλιέλμου πόλιν
καὶ σύμπαντα τὸν ἔξοχον τοῦ Βερολίνου Δῆμον
καὶ ὅλων τῶν ἀγαθῶν δὲν θὰ φανῶ ἀμνήμων,
μὰ πάντα θὰ ἐργάζωμαι κι' ἐγὼ ὑπὲρ ἐκείνου,
ὡσὰν νὰ εἶμαι κάτοικος κι' ἀστὸς τοῦ Βερολίνου.

Θὰ πάσχω εἰς τὰς θλίψεις του, θὰ χαίρω 'στὰς χαράς του,
καὶ θὰ ζητῶ ὑπὲρ αὐτοῦ πᾶν ἀγαθὸν τοῦ Πλάστου,
καὶ πρὸς αὐτὸν θὰ στρέφεται ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχή μου
καὶ ὅλα μου τὰ ὄνειρα κι' ἑκάστη προσευχή μου,
καὶ εἰς τὰς σφαίρας πάντοτε τοῦ εὐγενοῦς του κόσμου
ἡμέραν νύκτα θὰ πετῶ μετὰ τῆς γυναικός μου.

Θὰ τὸν τιμῶ ἀείποτε ὡς πρὶν τὸν ἐξετίμων,
ἐνῷ εἰς τὸν ἡμέτερον τῶν Ἀθηναίων Δῆμον,
ποῦ τώρα εἰς τοὺς γάμους μας συγκινημένος ἦτο
κι' ἐξεσθερκώθη ὁ πτωχὸς μὲ τὰ πολλὰ τὰ ζήτω,
δὲν εἶπα ἓν τοὐλάχιστον θερμὸν εὐχαριστῶ,
ἀλλ' οὔτε χάριν πρὸς αὐτὸν καμμίαν χρεωστῶ.

—

Μὲ ἄρθρα καὶ ποιήματα μοῦ 'ζάλισαν τ' αὐτιὰ
καὶ ὅλοι μ' ἐζωγράφιζαν μὲ τόση λεβεντιά.
Ὅλοι ἐξύμνουν τὴν αὐγὴν ἡμέρας τριπλοβίου
κι' ἀπὸ τὰ δῶρα 'γέμισε ὁ κάθε ἀραμπᾶς,
χωρὶς ν' ἀκούσουν πῶς κι' ἐγὼ τοὺς ἔχω διὰ βίου,
ὡς συνηθίζει πάντοτε νὰ λέγῃ ὁ μπαμπᾶς.

Ἐδῶ διὰ τοὺς γάμους μας τὸ πᾶν ἀνεστατώθη
καὶ πάντες ἐπληρώθησαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι.
Ἀσμένως ἀπεδέχθημεν τὰ δῶρα καθενός
κι' ἀργύρους καὶ ἀδάμαντας καὶ ψέλλια στρεπτά,
κι' ἐμεῖς διὰ τῶν γάμων μας τὸ μέγα γεγονός
δρὸ κάλπικα δὲν 'δώσαμε εἰς τοὺς πτωχοὺς λεπτά.

Καὶ ἤδη τλέον βαρυνθεὶς τὸν θόρυβον τῶν κώμων
'στοῦ Βερολίνου τὸν λαὸν διακτελῶ εὐγνώμων.
Κι' ἂν δι' αὐτὴν τὴν εὐνοιαν θυμώσῃ ὁ Φιλήμων
μὲ ὅλην τὴν ἐξέχουσαν τοῦ Δήμου συντροφίαν,
ἐγὼ τὸν πρῶτον θὰ ὑμνῶ τῆς Γερμανίας Δῆμον,
διότι οὗτος μ' ἔδωσε γυναῖκα τὴν Σοφίαν.

Βίβλος Κυανῆ
καὶ παντοῦ κοινή.

—

Οὐάιτ 'στὸν Σαλισβουρύ.—Τὴ τοῦ Σουλτάνου Πύλη
δὲν ἔδωσε ἀπάντησιν 'στοὺς Κρητικοὺς ρητήν,
ὁ δὲ Τρικούπης ἔμαθα πῶς σκέπτεται νὰ στείλῃ
καὶ ἄλλην διακοίνωσιν τὰ μάλα δυνατήν.

—

Βιλιώτης 'στὸν Σαλισβουρύ.—Σεισμὸς ἀνὰ τὴν Κρήτην...
παντοῦ ἐπαναστάσεως ἀναβρασμὸς καὶ τρέλλα,
ὁ δὲ Γρηπάρης ἔχασε Παρασκευὴν καὶ Τρίτην
καὶ δέκα κάλους ἔβγαλε ἀπὸ τὸ σύρε κὶ ἔλα.

—

Ὁ Μόνσων 'στὸν Σαλισβουρύ.—'Απὸ τῆς Ἑσπερίας
ὁ Δεληγιάννης ἔρθασεν ἐν ταραχῇ μεγάλῃ,
μοῦ εἶπαν δὲ πῶς μιλεστῇ, δοθείσης εὐκαιρίας,
μὲ τὴν 'Αντιπολίτευσιν 'στὴν Κρήτην νὰ εἰσβάλῃ.

—

'Στὸν Μόνσων ὁ Σαλισβουρύ.—Εἰπέτε εἰς αὐτὸν
καθὼς καὶ 'στοὺς ἐξέχοντας τῶν ἄλλων βουλευτῶν
ὅτι συμφέρει πρὸς καιρὸν τὴν εἰσβολὴν ν' ἀφήσουν,
ἀλλέως, ὅπως σκέπτονται, τῆς πείνας θὰ ψοφήσουν.

—

Ὁ Μόνσων 'στὸν Σαλισβουρύ.—'Επῆγα καὶ τοῦ τῶπα
κὶ αὐτὸς τὰς φαβορίτας του θωπεύων ἐσιώπα.

—

'Στὸν Μόνσων ὁ Σαλισβουρύ.—Μετὰ σπουδῆς μεγάλης
ἀμέσως ἐρωτήσετε τί σκέπτεται κὶ' ὁ Ράλλης.

—

Ὁ Μόνσων 'στὸν Σαλισβουρύ.—'Επῆγα κὶ' εἰς ἐκεῖνον
καὶ τὸν ἠρώτησα πολλὰ φλεγματικῶς κὶ' ἠρέμα,
κὶ' ὁ Δημητράκης φρικιῶν καὶ τὴν φωνὴν ἐντείνων
ἕνα ποτῆρι μ' ἔδειξε γεμάτο ἀπὸ αἷμα.

'Στὸν Μόνσων ὁ Σαλισβουρύ.—Χωρὶς ἀναβολὴν
καὶ 'στὸν Λαβίδην σπεύσατε, τὸν νέον Νικολήν.

—

Ὁ Μόνσων 'στὸν Σαλισβουρύ.—'Επῆγα καὶ εἰς τοῦτον
τὸν φλογερὸν πολεμιστὴν καὶ τὸν Ρωμαῖον Βροῦτον,
κὶ' ἐκεῖνος ἀποφορίαν του μοῦ ἔδειξ' ἕνα ἕνα
μέσα εἰς αἵματα τσκτὰ καὶ μαῦρα βουτημένα,
κὶ' ἐγὼ πρὸ τοῦ θεάματος τοσούτων ὠμοτήτων
ἀμέσως ἀνεχώρησα ἰλιγγιῶν καὶ φρίττων.

Τρικούπης 'στὸν Σαλισβουρύ.—Νὰ 'πῆτε 'στὸν Σουλτάνο
καὶ νέαν διακοίνωσιν πῶς σκέπτομαι νὰ κάνω.

—

Ὁ Μάνσων 'στὸν Πρωθυπουργόν.—'Γπομονὴ ὀλίγη...
τὸ ζήτημα τὸ Κρητικὸν ἀκόμη δὲν ἐπείγει.
Ποσῶς εἰς τὰς Προστάτιδας δὲν πρέπει νὰ θαρρῆτε
καὶ ἄλλο προσπαθήσετε περίσσευμα νὰ 'βρῆτε.

—

'Στὸν Μάνσων ὁ Πρωθυπουργός.—Περίσσευμα εὑρέθη,
ἀλλὰ μεθᾷ τοὺς νηστικοὺς ἡ τοῦ πολέμου μέθη.

—

Ὁ Μάνσων 'στὸν Πρωθυπουργόν.—Μονάχος μὴ τὸ τρῶτε,
ἀλλ' ἐκ τοῦ περισσεύματος καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δότε.

—

Ὁ Θεοδωρῆς 'στὸν Σώλσβουρυ.—Σᾶς λέγω ἐν τιμῇ
πῶς ἂν δὲν δώσουν κὶ' εἰς ἐμᾶς ὀγρήγορα ψωμί,
θὰ στέκωνται κὶ' οἱ Κρητικοὶ ἐπὶ ποδὸς πολέμου
κὶ' ἡ Συμμαχία ἡ Τριπλῆ κὶ' ὅλ' αἱ φυλαὶ τοῦ Αἵμου.

—

Τρικούπης 'στὸν Σαλισβουρύ.—'Επέτυχε κὶ' ὁ Σκάρπας
καὶ τὸν ἐδέχθ' ἡ Κέρκυρα μὲ ζήτω καὶ μὲ ἅρπας,
καὶ τώρα βεβαιῶ καὶ Σᾶς ἐν πάσῃ συνειδήσει
πῶς ἡ 'Ελλὰς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

—

Ὁ Θεοδωρῆς 'στὸν Σώλσβουρυ.—Βαβαὶ 'στοὺς ὀλετῆρας!..
ὁ Σκάρπας ἐθριάμβευσε εἰς τὸν Νομὸν Κερκύρας,
καὶ τώρα ποῦ οἱ δεξιοὶ θὰ γίνουν σὰν μανάρια
ταχέως θὰ εἰσβάλωμεν κὶ' ἐμεῖς 'στὰ Μπουτσουνάρια.

—

Ὁ Μόνσων 'στὸν Σαλισβουρύ.—Μεγάλη φασαρία....
ὁ Σέρβος πάλιν ἔμεινε εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρύα,
ἐγὼ δὲ ἠῦρα καθ' ὁδὸν καὶ τὸν Παππαλουκᾶ
κὶ' ἀμέσως τὸν ἐρώτησα πῶς πᾶν τὰ Κρητικά,
κὶ' ἐκεῖνος μοῦ ἀπήντησε πῶς πᾶνε πρίμα ὅλα,
ἀφοῦ κὶ' ὁ Σκάρπας τὰ 'ψηλὰ ἐδέξασε φωκόλα.

—

Κουμβρῆς 'στὸν Σαλισβουρύ.—Μὴν ἀπαντᾶτε δίβολου
εἰς νηστικοὺς πολιτευτὰς καὶ κάλτσαις τοῦ διαβόλου.
Κὶ' ἐγὼ ποτὲ δὲν ἀπαντῶ εἰς τὰς ἀνοησίας
καὶ μόνος ἀγωνίζομαι περὶ Κυπαρισσίας,
καὶ ὁλοένα προσπαθῶ εἰς πᾶσαν ὁμιλίαν
νὰ φέρω τὴν πρωτεύουσαν κοντὰ 'στὴν παραλίαν,
καὶ δυνατὰ κὶ' ἀδύνατα θὰ καταβάλω μέσα,
καὶ κάθε ὥρα πάνομαι καὶ μ' ἄλλους καὶ τὸν Φλέσσα,
κὶ' ἀπὸ τὴν θέτι μου 'μιλῶ κὶ' ἀπὸ τὸ βῆμ' ἀπάνω,
πλὴν κατ' αὐτὰς ἐμάλλωσα καὶ μὲ τὸν Καραπάνο,
καὶ ἄνοιξα τὸ στόμα μου καὶ ὅ,τι πρέπει τοῦτα
καὶ θυμωμένος τοὺσυρα ὅσα δὲν σέρν' ἡ σκοῦπα.

—

Κουμβρῆς ὁ Σαλισβουρύ.—Ναὶ μὲν μᾶς συγκινεῖ
τῆς Κρήτης ὁ ἀναβρασμὸς κὶ' ἡ αἱματοχυσία,
ἀλλ' ἂν ὀφείλῃ δι' αὐτὴν καθένας νὰ πονῇ,
δὲν εἶναι παῖξε γέλασε καὶ ἡ Κυπαρισσία.
Διὸ καὶ καταβάλετε προσπάθειαν μεγάλην
καὶ δι' αὐτὴν ἂς ἐχασθῇ τῆς Κρήτης ἡ ἀντάρα,
ἂν δ' ἡ ἀντιπολίτευσις ἀποχωρήσῃ πάλιν
σεῖς ἁπαρτίαν κάμετε ἀμέσως μὲ ταμπάρα.

—

Ὁ ῥήτωρ Κατσικόπουλος πρὸς τὸν Σαλισβουρύ...
Πάλιν τὴν Κρήτην κτύπημα δίσεισε βαρὺ
καὶ τὰ τυρὰ ἐχάλασαν κὶ' ἡ Κρητικαὶς μυζήθραις
κὶ' ἐγὼ πεινῶ μὲ τοὺς λοιποὺς καὶ κάνω μπουρμπου-
— [λήθραις.

Ὁ Κρίσπης 'στὸν Σαλισβουρύ.—Ὁ σὶρ Τρικούπης γράφει
ὅτι τῆς Κρήτης τὸ νησὶ 'στὰ αἵματα ἐβάφη,
κὶ' ὁ Δεληγιάννης ὁμιλεῖ περὶ αὐτῆς μὲ φρίκην
καὶ τοῦ Τρικούπη τάχιστα ζητεῖ τὴν καταδίκην.

—

Τὴν Κυανῆν ὁ Φασουλῆς
φέρει 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς.

'Στὸν Κρίσπην ὁ Σαλισβουρύ.—Μὲ πρώτην εὐκαιρίαν
'στὸν Δεληγιάννη στείλετε καμπόσα μακαρόνια,
καὶ ἴσως παύσῃ μὲ αὐτὰ τὴν τόσην ρητορείαν,
καθὼς κὶ' οἱ ἄλλοι ῥήτορες ὁποῦ νηστεύουν χρόνια.

—

Ὁ Κρίσπης 'στὸν Σαλισβουρύ.—Τρικούπης ἐξεμάνη
καὶ εἶναι μέγας κίνδυνος νὰ πάσῃ κατὰ κράτος,
διότι, ὅπως ἔμαθα ἐκ τοῦ Φεδοστιάνη,
ἐπῆγε 'στὴν ἀριστερὰν κὶ' αὐτὸς ὁ Βενιεράτος.

—

'Στὸν Κρίσπην ὁ Σαλισβουρύ.—'Ο πρίσβυς τῆς 'Ανάσσης
μοῦ γράφει ὅτι θὰ γενῇ τῶν ρουσφετίων σύλησις,
καὶ πῶς τὸ ἔθνος θὰ σωθῇ μετὰ τῆς Κρήτης πάσης,
διότι 'στὴν ἀριστερὰν ἐπῆγε καὶ ὁ Μίλησις.

—

Ὁ Μάνσων 'στὸν Σαλισβουρύ.—'Ο σὶρ Τρικούπης πάλιν
μοῦ εἶπε ὅτι σκέπτεται νὰ στείλῃ νότας κὶ' ἄλλην.

—

'Στὸν Μόνσων ὁ Σαλισβουρύ.—Χωρὶς ἀναβολὴν
ἂς στείλῃ νότας τέσσαρας ἐντὸς ἑνὸς τετάρτου,
γιατὶ ἐκρυολόγησα 'στῶν Λόρδων τὴν Βουλὴν
κὶ' εἶμαι πολὺ εὐκοίλιος κὶ' ἔχω ἀνάγκην χάρτου.

Βιλιώτης 'στὸν Σαλισβουρύ.—Εἰς τὸν Σακὴρ ἐπῆγα
καὶ γιὰ τῆς Κρήτης τὰ δεινὰ τοῦ εἶπα οὐκ ὀλίγα,
ἀλλὰ ἐκεῖνος ἄγριος μοῦ 'φώναξε ἐσικτίρ»...
τί νὰ σᾶς 'πῶ, Μυλλόρδε μου... ἀγροῖκος χαρακτήρ!..

—

Οὐάιτ 'στὸν Σαλισβουρύ.—'Επῆγα 'στὸν Σουλτάνο
παράπονα ἐκ μέρους σας μεγάλα νὰ τοῦ κάνω,
ἐκεῖνος δὲ καθήμενος ἀπάνω σὲ σοφᾶ
δὲν ἔπαυ' ἕνα ναργιλὲ μὲ γλύκα νὰ ρουφᾷ.
Τοῦ εἶπα ὅ,τι ἔπρεπε μὲ πᾶσαν παρρησίαν,
ἀλλ' ὅμως δὲν τὸν ἔμελε γιὰ ὅλ' αὐτὰ κουκοῦτσι,
καὶ μιὰ Χανοὺμ νεόφερτη ἀπὸ τὴν Κιρκασίαν
τοῦ ναργιλὲ του ἔπαιζε τὸ μακρουλὸ μαρκοῦτσι.

—

Πρὸς τὸν Οὐάιτ τὸν κλειστὸν ὁ σὶρ Σαλισβουρύ...
Λόρδοι κὶ' ἰδοὺ εὑρέθησαν τὰ μάλα σοβαροὶ
κὶ' ἀπὸ τὴν πλέον ὑψηλὴν τῶν Ἄγγλων κοινωνίαν
νὰ κυνηγοῦνε τὰ παιδιὰ μ' ἐρωτικὴν μανίαν.
Καὶ τοῦτο κατετάραξε διὰ πολλὰς αἰτίας
ὅλας τὰς Λαΐδας καὶ τὰς Μὶς τῆς ἀριστοκρατίας.

—

Οὐάτ 'στὸν Σαλισβουρύ.—Μετὰ πολλῆς χαρᾶς
μαθὼν κι' ὁ ἔνδοξος Χαμίτ τὴν νέαν συμμορίαν,
μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι μου δεκαοκτὼ φορᾶς
καὶ μοῦπε ὅτι σκέπτεται μὲ πρώτην εὐκαιρίαν [λη,
κι' ἀπ' τὸ Χαρέμι του παιδιὰ 'στοὺς Λόρδους μας νὰ στεί-
κι' εἰς τοῦτο εἶναι σύμφωνος καὶ ἡ 'ψηλή του Πύλη.

—

Πρὸς τὸν Κιαμὴλ Σαλισβουρύ.—'Αν ὁ Σουλτάνος στείλῃ
'στοὺς Λόρδους καὶ Μυλλόρδους μας παιδιὰ τῶν Χαρε-
οἱ 'Αγγλοι κι' οἱ Ὀθωμανοὶ θὰ εἶναι πάνταφίλοι [μῶν,
καὶ ὅπου δεῖ θὰ ρίπτωμεν τὰς νότας τῶν Ρωμηῶν.
Γιὰ τὰ λοιπὰ ζητήματα καθόλου δὲν μᾶς μέλει
καὶ γιὰ τὴν Κρήτην εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ,τι θέλει.

—

Κιαμὴλ πρὸς τὸν Σαλισβουρύ.—Εἰς τὸν Χαμὶτ τὰ εἶπα,
ἐκεῖνος δὲ τοὺς ὤμους μου ὑποπευτικῶς ἐκτύπα,
μοῦ εἶπε δὲ πῶς θὰ γενῇ ἡ χάρις σας εὐκόλως
κι' ἂς ἔλθῃ πρὸς παραλαβὴν ὁ κραταιός σας στόλος.

—

Ἤρος τὸν Κιαμὴλ ὁ Σάλσβουρυ.— Ἀγαπητὲ Βεζύρ,
'στὴν Κρήτην ὁ Σακὴρ Πασᾶς τὸν πανικὸν ἂς σπείρῃ,
καὶ ἀμνηστείαν δώστετε 'στοὺς Κρητικοὺς ψευδῆ
κι' εἰς κάθε Λόρδον στείλετε κι' ἕνα γερὸ παιδί.

—

Ὁ Φασουλῆς 'στὸν Σάλσβουρυ.—Κι' ἐδῶ κανεὶς εὑρίσκει
πολλοὺς πρὸς ἔρωτα καλοὺς καὶ καταλλήλους παῖδας,
κι' ἐδῶ ὑπάρχουν ἀρκετοὶ ἀφράτοι νεανίσκοι,
ποὺ εἶναι ὡραιότεροι ἀπὸ τὰς Μὶς καὶ Λαΐδας.
Κι' ἂν θέλετε σᾶς στέλλομεν καμπόσους καὶ ἡμεῖς
ὡς ἐλαχίστην ἔνδειξιν ἀγάπης καὶ τιμῆς.

—

Ὁ Σάλσβουρυ 'στὸν Φασουλῆν.—Πολλὴν τιμὴν σᾶς δί-
άν κι' ἐδῶ πέρα στείλετε κανένα Γαννυμήδη. [δει,

—

Ὁ Φασουλῆς 'στὸν Σάλσβουρυ.—Μετὰ πολλᾶς φροντίδας
κατώρθωσα ἑπτὰ ὀκτὼ νὰ εὕρω Γαννυμήδας
καὶ πρὸς τοὺς Λόρδους θὰ σταλοῦν ἐν δέοντι καιρῷ...
ἀλλ' ὅμως μὲ μεγάλην μου χαρὰν παρατηρῶ
πῶς νὰ μιμοῦνται ἄρχισαν κι' οἱ Λόρδοι 'στὸ Λονδῖνον
τὰ ἤθη τῶν Ὀθωμανῶν καθὼς καὶ τῶν Ἑλλήνων,
κι' ἴσως γενῇ ὀγρήγορα ἐκ μέρους τῶν τριῶν
ἡ Συμμαχία ἡ Τριπλῆ τῶν Περιφερειῶν.

—

Ὁ Θεοδωρῆς 'στὸν Σάλσβουρυ.—Μυλλόρδε ἁ προπὸ...
περὶ τῆς Κρήτης τίποτε δὲν ἔχω νὰ σᾶς 'πῶ,
ἐνῷ δὲ σεῖς θὰ ἔχετε μὲ Λόρδους ἱστορίας
θὰ συζητήσωμεν κι' ἐμεῖς διὰ Περιφερείας.
Ἡ δὲ Ἀντιπολίτευσις τὰ πρέποντα θὰ ψάλῃ
συμφώνως πρὸς τὴν εὔρυθμον τῶν νόμων λειτουργίαν,
κι' ἂν πᾶσαν περιφέρειαν 'στὸν τόπον της δὲν βάλῃ,
εὐθὺς θὰ μεταχειρισθῇ τὴν κωλυσιεργίαν.

—

Ὁ Φασουλῆς 'στὸν Σάλσβουρυ.—Μὲ δρᾶξιν μεγάλην
σᾶς λέγω, Ἐξοχώτατε, πῶς 'στὴν Βουλήν μας πάλιν
θὰ γίνῃ ἀντικείμενον πολλῶν φλυαριῶν
τὸ θέμα τὸ περίπυστον τῶν Περιφερειῶν,
κι' οἱ μὲν θὰ θέλουν τὴν μικρὰν κι' ἐκεῖνοι τὴν μεγάλην,
ἀλλ' ἀγνωστον τίς ἔσται ὁ νικητὴς 'στὴν πάλην.
Ὡς βλέπετε καθήντησε κι' εἰς τὰς ἐνταῦθα σφαῖρας
νὰ γίν' ἡ Περιφέρεια τὸ θέμα τῆς ἡμέρας,
καὶ ἂν δὲν ἔχουν τόσην δὰ οἱ Λόρδοι σας κἰδὼ
τοιοῦτοι Λόρδοι πάμπολλοι εὑρίσκονται κι' ἐδῶ.

—

Τριχούπης 'στὸν Σαλισβουρύ.—Ἐλπίζω μετ' ὀλίγον
νὰ παύσουν ν' ἀνταλλάσσωνται σοφῶν ἐγγράφων ὄγκοι,
οὐ μὴν διὰ τοὺς ἔρωτας τῶν Τόρεων κι' Οὐίγων
παραπολὺ ἐχάρησαν καὶ εἰς τὸ Μεσολόγγι.

—

Λεβίδης 'στὸν Σαλισβουρύ.—Ἡ τῶν Μυλλόρδων πρᾶξις
καὶ τὰς μικρὰς ἐτάραξε καὶ τὰς μεγάλας τάξεις,
κι' ἐκ φρίκης ἐσηκώθησαν αἱ τρίχες καθενὸς
καὶ ὁ Στεφῖκος ἔφριξε γι' αὐτὸ τὸ γεγονός.

—

Ἡ Φασουλῆ 'στὸν Σάλσβουρυ.—Μὲ τὴν παιδεραστείαν
βεβαίως ἡ κοιλία μας θὰ μείν' εἰς ἀχρηστίαν.

—

Ὁ Φασουλῆς 'στὸν Σάλσβουρυ.— Στηνίδιχήν μου κρίσιν
δὲν φαίνεται ἀθέμιτος κι' ὁ ἔρως παρὰ φύσιν
πλὴν θεμιτὸς καὶ 'στοὺς Ρωμηοὺς βεβαίως θὰ φανῇ,
καὶ οὕτω, θεία χάριτι, τελειόν' ἡ κυνή.

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Εἰς κύκλον ὁμηγύρεως στενῶς συνδεδεμένης
ἐστέρθ' ἡ κόρη τοῦ γνωστοῦ Δημάργου Κερυταίνης,
ἦγουν ἡ χαριτόβρυτος καὶ λιγερὴ Μαρίνα,
μὲ τὸν Οἰκονομόπουλον. Λεβέντην ἰατρόν,
καὶ τὸ ζευγάρι τῶμορφο τὸ ὑμνήσαν κλαρίνα,
κι' ὅλοι ἐκεῖ δὲν ἔπαυαν νὰ πίνουν καὶ νὰ τρῶν.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σκηνί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀκόμα — κι ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — ὀβὶ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὶ Χτμίτον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα ἄξιος ἄνδρα, — πούτσι ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Καινουργ.» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσταίου, κοντὰ στὸ πολύ.

Ἐφημερὶς ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἔκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' Ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἔννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ ὀγλίσῃ,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμεν — διότι τοὺς ἀνίκομεν,
μεταχὺ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐκεῖθι κυρίως πτοιεῖσαι — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀρᾶγκα δύδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ἕξια δυὸς μῆνες — δεκατέσσερ καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομητοί — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατᾷς — δὲν περᾷς συνδρομητής.
Κι' ὅτι θέλω κταραβάρ — μὲ κανεὶς κανοντάρ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέ' στὸν φόρον τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὴ δακάρα.

Τοῦ Νοεμβρίου πέμπτη κι' εἰκοστή,
συζήτησις καὶ μάχη θεσμοστή.

Μακρὰν ἑβδομήντα κι' ἕλλα ὀκτὼ συγχρόνως,
καὶ πάλιν ἡ Εὐρεῖα τὸ θέμα τοῦ ἀγῶνος.

Περιφερείας τελεταί,
ὁποῦ δὲν ἔγιναν ποτέ.

Πρώτη σκηνὴ
γιὰ τὴ Στενή.

(Ὅσοι τὴν Περιφέρειαν γυρεύουν τὴν Στενὴν
μαζεύονται μὲ θόρυβον, μὲ θόρρος καὶ φωνήν.
Προσέρχονται οἱ ἔσχατοι κι' οἱ πρῶτοι ἐν τοῖς ἴσοις,
ποὺ ἔχουν εἰς τὰ χείλη των τὸ κέντρον τῆς μελίσσης,
ἡ στίρυξ ἡ ἀριστερὰ μεθ' ὅλων τῶν ρητόρων,
μεθ' ὅλων τῶν Παυσανιῶν καὶ τῶν λιμοκοντόρων.
πολλοὶ Ἀριστογείτονες τῶν νέων Ἀθηνῶν,
οἱ συζητοῦντες πάντοτε μὲ στόμαχον κενόν,
οἱ τῶν τριόβολων τραγικοὶ καὶ ποῦροι πατριῶται,
ἀντάρται, δημοκρατικοὶ καὶ τῆς Αὐλῆς ἱππόται,
τοῦ Δεληγιάννη πάμπολλοι γενναῖοι συμπλοτῆρες,
οἱ μέλλοντες Πρωθυπουργοί, οἱ μέλλοντες σωτῆρες,
κι' ἐν γένει ὅσοι χρεωστοῦν νὰ βλέπουν τὴν πατρίδα
κατὰ σκοπέλων καὶ κρημνῶν χωρὶς μικρὰν πυξίδα.

Πλήνμετ' αὐτῶν προσέρχονται πολλοὶ ἐκ τῶν ἐμπόρων,
ἐξεγερθέντες ἄγριοι κατὰ τῶν νέων φόρων,
μὲ ὄκκρα καὶ κοπετοὺς ὀξεῖς καὶ διατόρους,
μὲ πανικὰ διάφορα, μὲ πῖγες καὶ μὲ ρούπια,
καὶ ἄλλοι ὅπου ἔφαγαν τὸ εἶναι τῶν 'στοὺς φόρους
καὶ τώρα ὡς ὁ Ἄσωτος χορταίνουν μὲ χαρούπια.

Ἀκούεται ἡ μουσικὴ θουρίων καὶ παιάνων
καὶ ὅλοι στεφανόνονται μὲ φύλλα ἐκ λαγάνων,
ὡς νέας νίκης σύμβολον καὶ δόξης καὶ χαρᾶς,
καὶ τουμπελέκι κάποτε κτυπᾷ καὶ ταμπουρᾶς,
καὶ ἀντηχεῖ βαρυγδουπος βαρβαροφώνων κρότος,
ἐνθουσιάζων τοὺς πολλοὺς ὑπὲρ ἐλευθερίας,
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος ἐμπρὸς πηγαίνει πρῶτος
μὲ γιωνόνι τι πρόπλασμα Στενῆς Περιφερείας,
ὀξεῖα δὲ ὀπίσω του ἀκούεται φωνή:
«Κάτω ἀμέσως ἡ Πλατεῖα κι' ἀπάνω ἡ Στενή».

Δελ.—Ὦ φίλοι πρωτοκάθεδροι καὶ ἄλλοι πατριῶται,
τὸν ἦχον τὸν ὀξύτερον εἰς τὴν φωνήν σας δότε,
κι' εἰς τὸν ἀγῶνα προσκαλῶ καθένα βουλευτήν
νὰ μὴν ἀφήσῃ τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα δι' αὐτήν,
πλὴν κρατερῶς ν' ἀγωνισθῇ μεθ' ὅλης του τῆς λύσσης
ὑπὲρ αὐτῆς τῆς ἀφανοῦς καὶ τῆς λησμονηθείσης.

«Ὦ πατριῶται προσφιλεῖς, προχθὲς καθ' ὕπνον εἶδα
μὲ σίδερα βαρύτατα τὴν δυσμοιρον πατρίδα,
κι' οἱ δεξιοὶ ἐβύζαναν τὴν ζωντανὴν νεκράν,
ἡ δὲ πατρὶς ἐβέλαζε ὡς ἔγκυος κατσίκα,
καὶ τότε Περιφέρειαν μοῦ ἔδωσε Μιτράν
καὶ μοῦ 'ψιθύρισε 'στ' αὐτὶ «ἐν ταύτῃ μόνον νίκα».

«Ἐν ταύτῃ μόνον τῇ Μικρᾷ ἡμῶν Περιφερείᾳ
ἐγκλείεται τοῦ κόμματος καὶ ἡμοῦ ἡ σωτηρία.
Διὸ ἂς τὴν εἰσάξωμεν εἰς τὴν Βουλὴν καὶ πάλιν
καὶ ἂς κατέλθωμεν θρασεῖς εἰς τὴν γενναίαν πάλην,
κἀ' ἴσως δευτέραν ἴδωμεν ἑβδόμην Ἀπριλίου,
ἡμέραν ἀναστάσεως καὶ τόσου μεγαλείου».

—

(Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ κόμματος ἀπὸ χαρὰν πηδοῦν
καὶ ὅλοι ἀλαλάζοντες ἐξάλλως τραγουδοῦν).

—

Σηκῶστε τὸ κεφάλι
μὲ θάρρος καὶ καρδιά,
καὶ γιοῦχα ἡ Μεγάλη
φωνάξετε, παιδιά.

—

Ὁ κάθε πατριώτης
ὃς σκούξῃ μὲ φωτιά,
κἀ' ἂς πέσῃ ὁ προδότης
μαζὶ μὲ τὴν Πλατειά.

—

Ὡς πότε, παλληκάρια,
θὰ ζοῦμε νηστικοί,
καὶ θάνει σὰν μανάρια
οἱ Κυβερνητικοί ;

—

Ὡς πότ' αἱ παρειαί μας
θὰ εἶναι ἀχαμναί,
κἀ' αἱ περιφέρειαί μας
θὰ φαίνωνται γυμναί ;

—

Σηκῶστε τὸ κεφάλι,
Ἀρκάδες καὶ Λοκροί...
ἀρῆστε τὴ Μεγάλη
καὶ πιάστε τὴ Μικρή.

—

Μ' ἐκείνην σωτηρία,
μ' ἐκείνην προκοπή...
ἐρρέτω ἡ Εὐρεῖα,
τοῦ ἔθνους ἡ ντροπή.

—

(Αὐτὰ καὶ ἄλλα τραγουδοῦν οἱ τῆς ἐριστερᾶς
κἀ' ἐπόμη δυνατώτερα βαρεῖ ὁ ταμπουρᾶς,
κἀ' εἰσέρχονται εἰς τὴν Βουλὴν μετὰ πομπῆς μεγάλης,
κἀ' ὁ Φασουλῆς κἀ' ὁ Περικλῆς φωνάζουν σὺν τοῖς ἄλλοις,
καὶ τὰς περιφερείας των ἀτυποῦν περιχαρεῖς,
ἐνῷ σημόνει τὴν Στενὴν ψηλὰ ὁ Θοδωρῆς).

—

Σκηνὴ δευτέρα,
ὡρατοτέρα.

—

(Τὸ πλῆθος τῶν Ὑπουργικῶν καὶ ὅλων τῶν χορτάτων,
ποῦ συζητοῦν περὶ κοινῶν μὲ στόμαχον γεμάτον,
οἱ ῥήτορες τῆς δεξιᾶς οἱ ἐνθουσιασμένοι,
οἱ τῆς Βουλῆς ἐγκάθετοι καὶ νἱ δυσιάμενοι,
κἀ' ἐν γένει ὅσοι χρωστοῦν νὰ βλέπουν τὴν Ἑλλάδα
ἀσπὶ καλλίφωτον τροφὴν κἀ' ἀμαύραν ἀγελάδα).

—

(Ἀλλὰ εἰς τοῦτον τὸν ὡραῖον προσέρχονται γοργοὶ
πολλοὶ ἐμπελοκατήμονες κἀ' οἰνοπαφεγγοί
μὲ ὄσματα, μὲ γλῶσσες καὶ μὲ ἀμπέλου κλάδον
καὶ μὲ μεγάλους ἄμβυκας τῶν ἑκατὸν ὀκάδων,
καὶ ὁ Θεὸς Διόνυσος μὲ τέθριππον χρυσοῦν
κἀ' ἡ Δήμητρα μὲ θέρτρα καὶ σάκκες σιτοφόρους,
κἀ' οἱ γεωργοὶ ὀπίσω της γλυκεῖς αὐλοὺς φυσοῦν
ὡς ἀντιδιαβάλλουσιν εἰς μερικοὺς ἐμπόρους.
Καὶ νύμφαι φαίνονται πολλαὶ μὲ στέφανα ἐκ ῥόδων,
κἀ' ὁ Σειληνὸς μετὰ μικρῶν Σατύρων τραγοπόδων,
καὶ ὅλοι κλημα τόρριγες καγχάζοντες ἰπαεύουν
καὶ τὰς περιφερείας των ἐνίοτε θωπεύουν).

—

(Τοῦ Διονύσου γίνονται ἀλλόκοτοι χοροὶ
καὶ μαίνονται οἱ Σάτυροι ἀπὸ πολλὴν κρασκάλην.
ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς μὲ στόμφον προχωρεῖ,
βαστέζων Περιφέρειαν Εὐρεῖαν καὶ Μεγάλην).

—

Τρ.—Μὲ γλυκυλάλους τῶν ἀηδόνων κιρτᾶτε συναυλίας,
τὴν εὐφροσύνην χύσετε εἰς τῶν πιστῶν τὰ πλήθη,
ἡμεῖς δ' ἀπομιμούμενοι τοὺς Λόρδους τῆς Ἀγγλίας,
καθόσον ἀνετράφημεν μὲ τῶν Τζὼν Μπούλ τὰ ἤθη,
τιμῶντες δὲ τὴν πάτριον τοῦ ἔθνους ἱστορίαν,
ἐμμένομεν ἀείποτε εἰς ταύτην τὴν Εὐρεῖαν.

—

«Ἀγωνισθῆτε δι' αὐτήν, τοῦ ἔθνους στρατιῶται,
καὶ πάντα περισσεύματα θὰ ἔχετε νὰ τρῶτε.
Νὰ μᾶς ποτίσουν προσπαθοῦν ποτήριον πικρὸν
κἀ' ἀνοίγουν ὑπὲρ τῆς Μικρᾶς τὸ στόμα των τὸ λάλον...
οἱ μὲν μικροὶ ἀείποτε λαλοῦν περὶ μικρῶν,
οἱ δὲ μεγάλοι ὡς ἡμεῖς λαλοῦν περὶ μεγάλων.

—

«Ἑλλήνων παῖδες ἀπεύσατε εἰς νέας πάλιν νίκας,
ἐλευθεροῦτε ἱερὰ καὶ τῶν προγόνων θήκας,
ὑψώσατε ὁμόθυμον καὶ σθεναρὰν φωνήν,
λακτίσατε οἰκτείροντες ἐκείνην τὴν Στενήν,
καὶ ἂς εἰσέλθῃ 'στὴν Βουλὴν καθεὶς σεισοπυγῶν...
νῦν ὑπὲρ πάντων πρόκειται τρισμέγιστος ἀγών».

—

(Ὁ εὐρὺς Πρωθυπουργὸς σημόνει τὴν Εὐρεῖαν
κἀ' ἀμέσως ὅσοι ψάλλεται ἀπ' ὅλην τὴν χορείαν).

—

Ζήτω, ζήτω, παιδιά, ἡ Εὐρεῖα,
γιοῦχα, γιοῦχα, παιδιά, ἡ Στενή...
τοῦ Τρικούπη ἡ μεγάλη χορεία
πιὸ μεγάλη μ' αὐτὴν ἂς γενῇ.

Τοῦ πολέμου ἠμέρ' ἀνατέλλει...
ταρλαμπούμπα, κρασὶ καὶ χορός...
τῆς Στενῆς μᾶς προσμένει ἡ ἀγέλη,
σημωθῆτε, ἀδέλφια, καιρός.

Τοῦ πολέμου ἠμέρ' ἀνατέλλει...
ὅποιος δόλιος πολίτης πεινᾷ
τὰ μεγάλα ποτὲ δὲν τὰ θέλει
κἀ' ὅλα γύρω τὰ βρίσκει στενά.

Ὅποιος ὅμως κοιμᾶται χορτάτος
ὅλα γύρω τὰ βλέπει πλατειά,
γι' αὐτὸν πάντα πλαταίνει τὸ κράτος
καὶ τεντόνει ὁλόρθα ταύτιά.

Ζήτω, ζήτω, παιδιά, ἡ Εὐρεῖα
κἀ' ὁ Τρικούπης ποῦ ἔχει μυαλά...
μᾶς προσμένουν λυσσῶντα θηρία...
τὴ Μεγάλη βαστᾶτε καλά.

Ἡ Μεγάλη προόδου σημεῖον,
ἡ Μεγάλη τοῦ ἔθνους τιμή,
μᾶς ἀνοίγει τὸ κάθε Ταμεῖον,
μᾶς χορταίνει μὲ φρέσκο ψωμί.

(Εἰσέρχεται εἰς τὴν Βουλὴν τὸ κόμμα τῆς Εὐρείας
καὶ προσφωνεῖ ὁ Φασουλῆς τὰς δύο Περιφερείας).

—

Φ. Ὦ δύο Περιφέρειαι, Μικρά τε καὶ Μεγάλη,
σεῖς εἰς τὸ ἔθνος φέρετε συχνὰς ἐπαναστάσεις,
ἐν τούτοις μοῦ ἀρέσετε κἀ' ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη
καὶ μὲ τὰς δύο τάσσομαι κατὰ τὰς περιστάσεις.
Ἡ μὲν Μικρὰ τὸ σύμβολον ἀρχαίων ἡμερῶν,
ἡ δὲ Μεγάλη σύμβολον τῶν καθ' ἡμᾶς καιρῶν,
ἀλλ' ὅμως εἶμαι τῆς Μικρᾶς καὶ τῆς Μεγάλης φίλος,
διότι ἂν ἀμφότεραι σταθῆτε παραλλήλως
δὲν εἰμπορῶ διαφοράν νὰ εὕρω ἐλαχίστην,
κἀ' αἱ δύο μᾶς ἀλλάζετε συχνότατα τὴν πίστιν,
κἀ' ἀπὸ τὰς δύο ἡ αὐτὴ πηγάζει προκοπὴ
καὶ βγάζετε τὸν Κότταρη καὶ τὸν Κατσικαπῆ.

—

Ἐγὼ δέ, Περιφέρειαι, καθ' ὑψηλὸν καθῆκον
οὐδὲ εἰς μεγάλους καὶ μικροὺς καθόλου μὴ ἀνήκων,
οὐδὲ χορταίνων μὲ τοὺς μὲν καὶ μὲ τοὺς δὲ πεινῶν
καὶ μόνος σιτιζόμενος ὡς τοὐρανοῦ πτηνόν,
τὰ χείλη μου τὰ ρυπαρὰ ἐνώπιόν σας νίπτω
καὶ ἀμφοτέρας σᾶς φιλῶ καὶ πρὸ τῶν δύο κύπτω.

—

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς μὲ στόμφον ῥητορείας
ἀπαξίτιαι θερμότατα τὰς δύο Περιφερείας,
καὶ τότε γίνεται ἀρχὴ τῆς πεισματώδους πάλης
καὶ ἡ Μικρὰ ὀρθώνεται ἀντίκρυ τῆς Μεγάλης).

—

Οἱ Ἔμποροι, ὁ Φασουλῆς
καὶ ὁ Τρικούπης ὁ πολύς

—

Τρικούπης μόνος ὁμιλεῖ
κἀ' ἄνω τὸ βλέμμα προσηλῶν.

Αὐτὰ τὰ Διακόσια... Θεέ μου! τί θὰ γίνουν!...
οἱ ἔμποροι ἐθύμωσαν καὶ γίνεται καυγᾶς,
κατὰ τῆς Κυβερνήσεως τὰ βέλη διευθύνουν
καὶ ἴσως ὄφρυν μ' ἐρνηθοῦν 'στὰς νίκας ἐκλογάς.
Αὐτὸ τὸ μέγα ζήτημα καθόλου δὲν μ' ἀρέσει...
ποιὸς ἤσθολος μ' ἐρώτισε καὶ τόδγαλα 'στὴ μέση;

—

Ἀμέσως τώρα καταργῶ τοὺς τῶν ὠνίων φόρους
ζητῶ ν' ἀνοίξω θηκακυρούς 'στοὺς Δήμους τοὺς κἀποίους,
ζητῶ νὰ κάμω κάτι τι, ποῦ δὶν τὸ κάνουν ἄλλοι,
καὶ ὅμως δὲν τὸ ἐνοεῖ τὸ κλούβιο των κεφάλι.
Βλέπουν πτωχείαν περισσὴν ἐκεῖ ποῦ τρέχει πλοῦτος...
τί ἄνθρωποι ἀνάποδοι!.. τί κόσμος εἶναι τοῦτος!...

—

Δὲν ἐντυποῦν παντάπασιν τὸ γενικὸν συμφέρον,
κανεὶς ἀπὸ τὴν μύτην του δὲν βλέπει παρακέρα,
συντάσσονται κἀ' οἱ ἔμποροι μετὰ τῶν Ἠμετέρων,
καὶ μὲ κατάρας φοβερὰς γεμίζουν τὸν ἀέρα.
Μ' αὐτὰ τὰ Διακόσια ὁ κόσμος ἐξεμάνη...
καὶ ἄλλο ἐξεφύτρωσε 'στὴ μέση μας ρεπάνι.

Δὲν θυμᾶσαι ὅτι ἔχομεν μεγάλας ἱστορίας
μὲ τῶν Κρητῶν τὸ ζήτημα καὶ τὰς Περιφερείας,
μὰ τώρα ἐξεγείρονται κατὰ τῶν νέων φόρων
καὶ μὲ ῥομφαίας ἔρχονται κρυμμένας ὑπὸ μύρτα,
καὶ μὲ τὴν γνώμην τάσσεται τῶν ἐμπαιῶν ἐμπόρων
κἀ' ἐκεῖνος ὁ πικρόχυτος, ποῦ τριγυρνᾷ μὲ σπίρτα.

—

Καὶ τώρα τί νὰ κάμωμεν μ' αὐτοὺς τοὺς ἐμπαιεῖς;..
τὰ ὀψιλέ μας σχέδια δὲν ἐνοεῖ κανείς.
Νὰ προχωρήσω 'στὰ ἔμπρός ;.. νὰ στρέψω 'στὰ ὀπίσω;
νὰ κάμω τροποποίησιν ἢ ἔτσι νὰ τὰφήσω ;
νὰ φέρω πάλιν ὅπως πρὶν τοὺς φόρους τῶν ὠνίων
καὶ ν' ἀποδίσω τοὺς βαρεῖς δασμοὺς τῶν Τελωνείων;

—

Νὰ γίνῃ ἀποκέντρωσις κατὰ τῶν Φλογαίτην
ἢ ὅλων ἡ συγκέντρωσις 'στὸ κράτος νὰ γενῇ,
καὶ τοὺς ἐμπόρους ἀψηφῶν καὶ κάθε συμπολίτην
ἐ· στεντορείᾳ νὰ εἰπῶ καὶ σθεναρᾷ φωνῇ :
«Κάτω τὰ Διακόσια κἀ' ἀνοίξατε τὰς πύλας
«νὰ ἔμβῃ πλοῦτος περισσὸς μὲ μούλους καὶ καμήλας;»

—

'Η τῶν μωρῶν τὴν τύφλωσιν καὶ τὴν μωρίαν ελκιων
νὰ τοὺς εἰπῶ «ἀδύνατον νὰ κυβερνήσω πλέον,
«καὶ τωρα τὸ πηδάλιον ἀρίνω μὲ χαράν
«'στὸν κύριον Θεόδωρον καὶ τὴν κριστερήν,
«κ' ἴσως ἐκεῖνος μὲ καλὰ σᾶς ὠφελήσῃ χίλια,
«φορολογῶν τοὺς Ἕλληνας μὲ τέλη Διαπύλια.»

—

(Ἐτῶ τοιαῦτα ὁμιλεῖ καὶ ἄλλα περὶ φόρων συνέρχεται ὁ Φασουλῆς μετὰ πολλῶν ἐμπορων.)

—

Φ. Οἱ ἔμπορυι 'σηκώθηκαν καὶ εἶναι 'στὸ πεδάρι,
διὰ καὶ σᾶς τοὺς ἔφερα ἐδῶ νὰ τοὺς ἰδῆτε...
φωνάζουν, φίλε Πρόεδρε, πῶς μὲ τὰ νέα βάρη
θὰ γίνουν πρόσφυγες κ' αὐτοί, ἐπιτέλει, λωποδύται,
καὶ θὰ τραφοῦν εἰς τέρτερα ζοφώδη καὶ ἀνήλια,
ἂν δὲν ἐπαναφέρετε τὰ πρώην Διαπύλια.

—

(Προσέρχετ' ἕνας ἔμπορος ρ' ἕνα κλειδὶ 'στὸ χέρι καὶ 'στὸν Τρικούπην μὲ θυμὸν καὶ πόνον τὸ προσφέρει).

—

Ἔ. Τοῦ μαγαζιοῦ μου τὸ κλειδί, Πρωθυπουργέ, σᾶς δίνω,
διότι ἀπὸ σήμερον τὸ μαγαζί μου κλείνω,
κ' ἂς ἀφραγισθῇ ὀγρήγορα μὲ 'λίγο Βουλοκέρι...
ὁ τῶν ἐμπόρων τράχηλος δεκρυοῦς δὲν ὑποφέρει.

—

(Προσέρχεται καὶ δεύτερος κ' ἄλλο κλειδὶ τοῦ δίνει).

—

Ἔ. Κι' ἐγὼ τὸ κλείνω σήμερα κ' ἂς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ.
Πάρτε 'Αμερικάνικα, χασέδες καὶ κασμίρια...
Θ' ἀρχίσω ἀπὸ σήμερα νὰ κάνω χοιρομήρικα.

—

(Καὶ τρίτος εἰς τὸν Πρόεδρον ἕνα κλειδὶ πετᾷ).

—

Ἔ. Πάει, 'μουφλούζεψα κι' ἐγώ, δὲν εἶναι χωρατά...
ἀδύνατον ν' ἀνοίξωμεν 'στὰ βάρη τὰ καινούρια...
εἴμαστε ἄνθρωποι, καλέ, δὲν εἴμαστε γαϊδούρια.

—

*(Τῶν μαγαζιῶν των τὰ κλειδιὰ πετοῦν καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι καὶ κρότος γίνεται πολὺς κ' ὀχλοβοὴ μεγάλη,
κι' ἡ σάλα τοῦ Πρωθυπουργοῦ γεμίζει μὲ κλειδιά,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς δὲν βγάζει ταμουδιά.
'Αλλὰ ἐμβαίνουν ἔξαφνα πολλοὶ φιλικατζῆδες
κι' 'Εβραῖοι μὲ τὰ γαλιὰ κ' ὁλίγοι χαλβατζῆδες
καὶ πᾶς ἐμπορευόμενος μὲ ὅ,τι πρᾶγμα ἔχει
κι' ἐκεῖνος ὁ παράλυτος, ποὺ μὲ τὰ σπίρτα τρέχει,
καὶ ὅλοι τὰ πικέρια των 'στὸν Πρόεδρον κινοῦν
καὶ μὲ ἀξεῖς ἀλαλαγμοὺς τριγύρω του φωνάζουν).*

—

'Ολ. Πάρε τὰ κουβαρκιὰ μας καὶ κάθε κουβαρίστρα,
πάρε καὶ τῆς τσκτσάρας μας νὰ κάνῃς τὴν χωρίστρα.
Πάρε τοὺς μαστρικπεδες μας καὶ κάθε μας τραμμάτεμα
καὶ 'στὰ πολλὰ γυρίζει νὰ βλέπῃς μαῦρα μάτια.
Μ' αὐτοὺς τοὺς φόρους ποῦβλις θὰ στέκωμε ἀργοί,
καὶ γίνε σὺ πραμματευτὴς κ' ἐμεῖς Πρωθυπουργοί.

Τ. Θὰ φέρω τροποποίησιν...

Ε. 'Αλλοῦ νὰ τὰ πουλᾷς...
μὲ τὰς τροποποιήσεις σου δὲν μᾶς ξαναγελᾷς.

Τ. Σκοπὸς δὲν εἶναι τῆς ζωῆς νὰ τρώγῃς καὶ νὰ πίνῃς,
πρέπει ὀλίγον νὰ σιερθῇ κανεὶς κ' ὑπὲρ πατρίδος.
κ' ἂν, ὃ μὴ γένοιτο ποτέ, ψοφήσει' ἐκ τῆς πείνης,
πλὴν θ' αὐξηθοῦν τὰ ἔσοδα τοῦ Δήμου τῆς Ψωφίδος.

—

(Εἰς συριγμὸς ἀκούεται τοῦ πλήθους ἐποκώφως.)

—

Τ. Πολῖται, ἡσυχάσετε, ποῦ νὰ σᾶς πιάσῃ φόρος...
Συλλογισθῆτε πρὸς στιγμὴν ὁποῖόν τι καλὸν
θὰ γίνῃ κ' εἰς τὸν Δῆμόν σας κ' εἰς πάντα ψωρκλέον...
κατὰ τῶν φόρων ὁ καθεὶς ἂς πάυσῃ ὁμιλῶν,
ἀφοῦ θὰ γίνῃ πλούσιος κ' ὁ Δῆμος 'Ομιλακίων.

Ε. Οἱ 'Ομιλαῖοι γιὰ δασμοὺς δὲν πρέπει νὰ μιλοῦν.

Τ. Καὶ ὅμως 'στὸ περίσσευμα κ' ἐκεῖνοι συντελοῦν.
'Αν δὲ τὰ Διαπύλια θὰ λείψουν καὶ τὰ 'Ωκια
καὶ ἂν προσθέτωμεν δασμοὺς ἐπὶ τῶν Τελωνείων,
σεῖς πρέπει νὰ πληρώνετε τὰ τέλη ὡς κωθώνια,
ἂν θέλετε νὰ εὐτυχῇ κ' ὁ Δῆμος Κωθωνίων.

—

(Εἰσέρχεται κ' ὁ Κουλουρτζῆς 'Αλέξης μὲ κουλούρια.)

—

Α. 'Εμεῖς δὲν εἴμαστε, καλέ, κωθώνια καὶ γαϊδούρια.

Τ. Τὸ πῶς δὲν εἶσθε γαϊδοροι κανεὶς δὲν τὸ ἀρνεῖται,
καὶ μὲ κιτούς τοὺς ὀγκηθμοὺς πολὺ μὲ συγκινεῖται.
Κι' ἂν κάθε Διαπύλιον κατήργησα καὶ 'Ωνιον,
σεῖς πρέπει τὴν ὑπομονὴν νὰ ἔχετε τὴν ὄνειον,
ἂν Μιχαθῶνες θέλετε κ' ἐξιομαχους στέλους...

—

*(Σπάζουν ὅμῶ τρεῖς τσιφούτηδες τοὺς μαστραπάδες ὅλους
κ' οἱ ἔμποροι λυσσομενοῦν καὶ σκούζουν γιὰ τὰ βάρη
καὶ ξετυλίζουν καὶ αὐτοὶ το κάθε των κουβάρι.
Κι' ἐνῷ κουβάρια λύνονται καὶ σπάγκα γαλικά
εἰσέρχεται ὁ Στάϊκος μὲ τὸν Παπαλουκᾶ
καὶ μὲ σβερκιὰς καὶ καρυδιὲς ἀνηλεῶς τοὺς σπρώχνουν
καὶ ὅλους μὲ τὸν Φασουλῆ κακὴν κακῶς τοὺς ὁμοχνουν).*

—

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἐνίδη, — μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἀπίνω — κ' ἐπὶ τοῦδε συνορεύει καὶ μιὰ χήρα ὄχως ἔνδρα, — ποὖτανε ἄλλοτε μαμμή.
μὲ ξενοδοχεῖον Ζεύη, — ὀρὸ'στὰ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κυρίννης» τῆς καλῆς, ὅλῃς τοῦ Προκατείκου, τουτουτὶ πολλῆς.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι — Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι. — καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ τὸ ὀγαίνει,
Κι' ἔτσαν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ,
Συνδρομητὰς θὰ ἀέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μονοχὰ 'τσὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἑλληνικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα δημος μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταί — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα ρώλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν πιρνᾶς συνδρομητήν.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονᾶρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ,
Μέ'στὸν φόρον τὴν ἀντέρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Νοεμβρίου εἴκοσι ἐννιά, — Δημοσίᾳ ἑβδομήντα κι' ἄλλα ἐννιὰ συνάμα,
'στοὺς βουλευτὰς σακοῦνι καὶ σχοινιά. — εἰς τὴν Βουλὴν μεγάλων καὶ φριχαλέων δράμα.

Χαιρετῶμεν τὴν Βουλὴν
μ' ἐνθουσιασμὸν πολύ.

Τῶν Ἑκατὸν Πενῆντα Βουλὴ μεγάλη χαῖρε...
τρισένδοξοι καὶ πάλιν ἀνέτειλαν ἡμέραι.
Θ' ἀφήσῃς ἀναμνήσεις ἐκ τῶν ὡραιοτέρων,
κ' οἱ τώρα σὲ δοξάζουν κ' οἱ μέλλοντες καιροί...
χαῖρε Βουλὴ 'Αγία τῶν σεβαστῶν πατέρων,
κοπρῶν, οὐροδοχεῖον ταβέρνα τοῦ Ψυρῆ.

—

Χαῖρε τοῦ ἔθνους φάρε καὶ ἄσυλον λεπρῶν,
ἀχοῦρι ποῦ γαϊδάροι σοφὰς γκαρίζουν γνώμας,
τῶν Ἑκατὸν Πενῆντα περίκλυτε κοπρῶν,
ποῦ ὁ καθεὶς κενόνει τῆς γλώσσης του τὰς βρώμας.
Χαῖρε βωμὲ τοῦ ἔθνους καὶ παληοκαψένε,
ποῦ ψάλλει ὁ καθένας 'δικό του ἀμανέ.

—

Χαῖρε χρυσᾶ παλαίστρα πεινώντων καὶ χορτάτων,
ποῦ ἄγρια μυκῶνται τοσοῦτοι ταυρομάχοι,
κ' ἀφρίζουν ἀπὸ λύσσαν καὶ σφίγγουν τἀντερά των
μὴν πέσῃ ἐκ τῆς πείνης τὸ ἄδειο των στομάχι.
Χαῖρε, Ναὲ κ' Ἑστία καὶ μάνδρα Καννιβάλων,
ποῦ βόσκουν τόσα ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων.

—

Χαῖρε ὁποῦ φυλάττουν τὰς πύλας σου ραβδοῦχοι
μὲ ψειριασμένα κάπα καὶ μὲ μισὸ τσαρούχι.
Χαῖρε ποῦ ρητορεύουν οἱ ρήτορές σου ὅλοι
μὲ ρόπαλά, μὲ ξύλα, μὲ κάμα καὶ πιστόλι,
καὶ γίνεται ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος μακελάρης
κ' ἀντάρτης Ροβεσπιέρος ὁ κάθε κιτρινιάρης.

—

Χαῖρε ποῦ τὰ σκαμνιά σου τὰ ἔκαμαν ταμπούρια
κι' οἱ βουλευταὶ κρυμμένοι φοράρουν τὰ κουμπούρια.
Χαῖρε ποῦ κάθε μύξης ἔβγαλε κουβαρντᾶς
κ' ἀφίνει ἀπ' ἐμπρός του κι' ὀπίσω του βροντᾶς,
χαῖρε ποῦ φοβιτσάρης δὲν φαίνεται κανείς,
χαῖρε ποῦ κοκκινίζει κι' αὐτὸς ὁ Λεμονῆς.

—

Χαῖρε Βουλὴ 'Αγία μὲ τἀγιόν σου Βῆμα,
ποῦ εἰς καμμίαν μάχην αἱματηρᾶς ἑσπέρας
τῶν Ἑκατὸν Πενῆντα θὰ γίνῃς μαῦρον μνῆμα,
ἡ δὲ πατρίς, θρηνοῦσα τοὺς προσφιλεῖς πατέρας,
θὰ τοὺς ραντίσῃ ὅλους ἐν ἱερᾷ σιγῇ
μὲ ὅσα οὖρα ἔχει τῆς 'Αττικῆς ἡ γῆ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π. Τί τοὔλθε μισοβδόμαδα νἀλθῇς νὰ μὲ σκοτίσῃς;
Φ. Τρέχουν σπουδαῖα πράγματα ποὖ εἶναι νὰ σαστίσῃς.
Π. Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ. Γιὰ νὰ σ' εὑρῶ πρὶν φθάσῃ τὸ Σαββάτο
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς ἔγινε ὁ κόσμος ἄνω κάτω.
Π. Τί τρέχει;
Φ. Σοῦπα, Περικλῆ, κι' εἰς φύλλα περασμένα
πῶς ἡ Ἀντιπολίτευσις τὰ ἔχει σὰν χαμένα,
πῶς ὁ Τρικούπης ἔμεινε πολὺ 'στὴν ἐξουσίαν
κι' ἐχόρτασαν οἱ φίλοι του ἀπὸ τὴν πανδαισίαν,
πῶς θεωρῶ ἐπάναγκες ὀγρήγορα νὰ πέσῃ
κι' ὁ Θοδωράκης ν' ἀνεβῇ 'στὴν ἰδικήν του θέσι,
πῶς πρέπει πιὰ νὰ φᾶν ψωμὶ καὶ οἱ ἀριστεροί,
διότι ὅσον, φίλε μου, ἡ πεῖνα προχωρεῖ
τόσον κι' ἐκεῖνοι ταραχὴν παθαίνουν τῶν φρενῶν
καὶ συνταράττουν θάλασσαν καὶ γῆν καὶ οὐρανόν.
Ἐξ ὅλων τῶν δυστυχιῶν ποὖ βλέπεις ἐν τῇ σφαίρᾳ
ἡ πεῖνα μόνον φαίνεται καὶ εἶναι χειροτέρα,
κι' ὅταν ἐκ πείνης, Περικλῆ, τὸ χωστό σου βρωμᾷ,
καὶ ἔρχ' καὶ ὅσια ἡ γλῶσσα βλασφημᾷ,
κι' ἂν λέγεσαι Τρικουπικὸς κι' ἂν εἶσαι Δεληγιάννης,
εὑρίσκεσαι εἰς ἔξαψιν, δὲν ξέρεις τί νὰ κάνῃς.
Σοῦ εἶπα πῶς τὰ πράγματα ἐβόλεψαν ἐσχάτως,
ὁ δὲ ὁρίζων φαίνεται μ' ἠλεκτρισμὸν γεμάτος,
σοῦ εἶπα πῶς ἀγρίεψε τοῦ Θοδωρῆ τὸ σκέρι,
σοῦ εἶπα ὡς στὸ κόκκαλο πῶς ἦλθε τὸ μαχαίρι,
καὶ ἂν δὲν προνοήσωμεν νὰ φάνε οἱ ἄρχοι,
ὁρὸ ἐξουσίαι νὰ γενοῦν καὶ ὁρὸ Πρωθυπουργοί,
θὰ φαγωθοῦν τὰ κόμματα τοῦ ἔθνους καθ' ὁδόν
καὶ 'στὴν Βουλὴν τὰ αἵματα θὰ τρέξουν κρουνηδόν.
Καὶ τίποτε παράξενον ν' ἀκούσῃς μιὰ φορὰ
πῶς ἔγινε εἰς τὴν Βουλὴν μεγάλη συμφορὰ
καὶ νὰ ἰδῇς τριγύρω σου τοὺς βουλευτὰς κομμάτια
χωρὶς παγίδια καὶ μαλὰ καὶ μὲ βγαλμένα μάτια,
ἀποβαμένους, πτώματα, ἐκτάδην κατὰ γῆς,
κι' ἐπάνω των πλανώμενον τὸ φάσμα τῆς σφαγῆς.
Π. Ὦ! μνήσθητί μου, Κύριε...
Φ. Δὲν εἶναι παῖξε γέλα...
ἡ πεῖνα φέρνει πόλεμο, ἡ πεῖνα φέρνει τρέλλα.

Π. Εἴθε τοιαύτην συμφορὰν ποτὲ μου νὰ μὴν πάθω...
μὰ λέγε μου τί ἔτρεξε καὶ λαχταρῶ νὰ μάθω.
Φ. Ἦτον ἡμέρα Σάββατον, ποὖ κατὰ τὴν Γραφὴν
κατέπαυσε ὁ Σαβαὼθ τὴν κτίσιν τὴν σοφὴν
καὶ εἶπε εἰς τὸν ἄνθρωπον ὀγρήγορα γκρεμίσου
καὶ μ' ἴδρωτα καὶ βάσανα νὰ βγάζῃς τὸ ψωμί σου,
κι' ἂν ἐκ νηστείας πρότερον ὡς σκελετὸς δὲν μείνῃς
νὰμὴ μπορῇς τοῦ κράτους σου Πρωθυπουργὸς νὰ γίνῃς».
Ἦτον ἡμέρα Σάββατον, ποὖ βγαίνουν κι' οἱ πτωχοί,
καὶ τὰς Ἀθήνας ἔλουζε ψιλὴ ψιλὴ βροχή,
καὶ ἦταν σὰν μουσταλευριὰ ἡ λάσπη ἁπλωμένη
καὶ κάθε γάμπα ἔβλεπες καὶ ράχη λασπωμένη,
κι' εἶδα πολλούς, βρὲ Περικλῆ, κι' ἀνέβαιναν τρεχάτοι
'στοῦ Καραπάνου τὸ 'ψηλὸ καὶ πλούσιο παλάτι,
κι' ἐκεῖ τυχαίως ἔμαθα παρὰ γνωστοῦ μου βλάμη
ὅτι τοὺς γάμους μελετᾷ τῆς κόρης του νὰ κάμῃ.
Ἦτον ἡμέρα Σάββατον καὶ λάσπη ὡς 'στὸ γόνα
καὶ οὔτ' ἐπρόσμενε κανεὶς αἱματηρὸν ἀγῶνα,
κι' ἐκάθισα εἰς τὴν Βουλὴν μετ' ἀδιαφορίας
ν' ἀκούσω τὴν συζήτησιν γιὰ τὰς Περιφερείας.
Παντοῦ γαλήνη, Περικλῆ, καὶ δίδυλου τριχυμία
καὶ καταιγίδος πουθενὰ δὲν ἔβλεπες σημεῖα.
Ἔτσι ἐνῷ ποντοπορεῖς ἡσύχως ἐν γαλήνῃ,
σίφνης βογκᾷ ὁ Αἴολος καὶ τοὺς ἀσκοὺς του λύνει
κι' εὐρίσκεσαι εἰς πέλαγος θαλάσσης ἀρισμένης
καὶ πᾶς στὸ φοῦντο αὐτανδρεὶ χωρὶς νὰ τὸ προσμένῃς.
Ὁ Δεληγιάννης ὁμιλεῖ μὲ δύναμιν πνευμόνων
καὶ λέγει τὸν Χαρίλαον τοῦ ἔθνους δολοφόνον,
ὁ δὲ Τρικούπης ἔξαφνα ἐν ἰσχυρᾷ φωνῇ
φωνάζει 'στοὺς ἀριστεροὺς πῶς τοὺς περιφρονεῖ,
πῶς στὰς ἀτασθαλίας των ἀπάντησιν δὲν δίδει
καὶ θεωρεῖ τοὺς λόγους των μαρούλια μὲ τὸ ξύδι.
Τότε δὴ τότε πάταγος καὶ σάλος 'στὴν Βουλήν,
διότι δὲν ἠνέχθησαν τοιαύτην προσβολήν,
καὶ ὁ καθεὶς ἀριστερὸς ὡς ταῦρος ἐμυκᾶτο
καὶ στὸν Τρικούπη ριχνόνται καὶ τοῦ φωνάζουν «κάτω».
Ἀλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς δὲν τὸ κουνεῖ καθόλου,
καὶ τότε πλέον ἄφρισαν ἐκ τοῦ μεγάλου χόλου
καὶ ἡ Βουλὴ ὁλόκληρος σηκόνεται 'στὸ πόδι
κι' ἀμφότερα τὰ κέρατα συγκρούονται λυσσώδη,
κι' ἐκόχλαζαν ἀδιάκοπα τοῦ καθενὸς τὰ στήθεια
καθὼς κοχλάζουν 'στὴ φωτιὰ φασόλια ἢ ῥεβίθια.
Κι' ὁ ἕνας τότε, Περικλῆ, ὁρμᾷ ἐπὶ τοῦ ἄλλου
μὲ πυρωμένους ὀφθαλμοὺς καὶ λύσσαν Καννιβάλου,
ἐγὼ δὲ μένω ἀπαθὴς 'στὸ θίαμα ἐκεῖνο,
κι' ὁ Φλέσσας πέφτει ἄγριος 'στὸν Τζάννε τὸν Λατῖνο,
ὁ Τζάννες δὲ Λατινιστὶ 'στὸν Φλέσσαν ἀπαντᾷ,
ὁ Σάκης δὲ ὁ νεαρὸς ὁποῖον εὗρε σκουντᾷ,
ἐνῷ δ' ὡς ἀερόλιθος ἐνσκήπτει ἀπ' ἐπάνω
φαρδὺς πλατὺς κατρακυλᾷ κοντὰ 'στὸν Καραπάνο,
κι' ὁ Καραπάνος ἔντρομος τὸ ροῦχό του τινάζει
καὶ στὴν Βουλὴν διάλυσιν στὸν Πρόεδρον φωνάζει.
Οὐ μὴν κι' ὁ Σωτηρόπουλος, ὁ Λεμονῆς τοῦτ' ἔστι,
κι' αὐτὸς ἑνὸς παλληκαρᾶ τὴν ἔφοδον ὑπέστη,

Ὁ Δολοφόνος τοῦ Δεληγιάννη,
ὁποῦ μεγάλαις ἀντίραις κάνει.

καὶ μ' ὄψιν ὡς σουδάριον καὶ μὲ φωνὰς ἀγρίας
ἀμέσως τὴν διάλυσιν ζητεῖ τῆς συνεδρίας.
Ἀλλὰ ἐν μέσῳ, Περικλῆ, τῆς θηριώδους πάλης
ὡς ἵππος οἰστρηλατηθεὶς ἐξώρμησε κι' ὁ Ράλλης,
πλὴν εἰς τὴν τόσην του ὁρμὴν μιὰ κουντρουβάλα κάνει
καὶ ῥίχνει κάτω τὸ κερὶ τοῦ γαύρου Δεληγιάννη,
κι' ὀλίγου δεῖν τοῦ Θοδωρῆ νὰ κάψῃ τῆς μπαρμπέτας
γιὰ νὰ χαροῦν τῆς δεξιᾶς ἡ παστρικαῖς ῥαμπέτας.
Π. Ὦ πόνοι δύσπονοι θνητῶν!..
Φ. Σικτὶρ καὶ σύ, χαμάλη,
ὁποῦ μ' ἐπιφωνήματα μοῦ πέρνεις τὸ κεφάλι.
Π. Γιατί μὲ ῥίζεις, μασκαρᾶ;
Φ. Δὲν πρέπει νὰ μιλῇς,
ἂν θέλῃς ὅλην νὰ σοῦ 'πῶ τὴν μάχην τῆς Βουλῆς.
Βρυγμὸς ὀδόντων, Περικλῆ, ὁλολυγμὸς καὶ θρῆνος,
κι' ὁ Δεληγιάννης ὄρθιος σηκόνεται κι' ἐκεῖνος
κι' εἰρήν' ὑμῖν ἀναφωνεῖ καὶ τοὔργεται νὰ κλαίῃ,
ὁ δὲ Δραγούμης στιγαλὰ εἰς τὸν Τρικούπην λέει:
«ἐμάν, θὰ γίνῃ φονικό, γιὰ τὸ Θεὸ κατέβα,
ἂν ῥέχῃ αἷμα Ἕλληνος 'στὴν καθεμιᾶ σου φλέβα».

Π. Καὶ ὁ Τρικούπης;
Φ. Ἔστεκε μπαστάκας εἰς τὸ βῆμα,
ἐνῷ τριγύρω τῆς Βουλῆς ἐφούσκωνε τὸ κῦμα·
Ἀλλ' ὁ γενναῖος Γουλιμῆς φοράρει μιὰ πιστόλα
καὶ ἀπειλεῖ πῶς σκέπτεται νὰ ῥίξῃ μές 'στὰ ὅλα,
κι' ὁ Σκιλτσοδῆμος μὲ πολλοὺς ἀριστεροὺς μαλλόνει
κι' ἐμπρὲς στὲ βῆμα τῆς Βουλῆς τὸ σῶμά του στηλόνει,
ὁ δὲ Κοκκέβης, Περικλῆ, ἐκεῖνο τὸ βλαμάκι,
τρεχάτος ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Βαλσαμάκη,
καὶ πέρνει τὸ ταμπάρο του μὲ δύναμιν μεγάλην
γιὰ νὰ τοῦ εἶναι χρήσιμον εἰς ἀπαρτίαν ἄλλην.
Οὐ μὴν κι' ὁ Κατσικόπουλος κοντὰ 'στὸν Δεληγιάννη
μὲ τοῦ θυμοῦ του τοὺς ἀφροὺς τρεῖς μπουρμπουλήθρας
κι' ὁ κύριος Κουκουλέζας μαζὶ μὲ τὸν Λεβίδη [κάνει,
ἀλλάζει τρυφερότατον ἑλληνικὸν βρισίδι,
κι' ὁ Νικολῆς ἀπὸ 'ψηλὰ μὲ ὄφεως χολὴν
τοξεύει 'στὸν Κουκούλεζαν γενναίαν ἀπειλὴν
καὶ νὰ τινάξῃ μελετᾷ τῶν δεξιῶν τὰς κάπας
καὶ γίνεται ἡ μούρη του σὰν τὸ ξυνὸ τῆς φράπας·

ἐνῶ δὲ μαίνεται ψηλὰ ὁ φλογερὸς ἀντάρτης
καὶ ὁ Ζουλούμης προχωρεῖ στὸν βουλευτὴν τῆς Ἄρτης
κι' ἀμέσως κόβει τὸν πολὺν τοῦ Καραπάνου βῆχα
καὶ ἀπειλεῖ στὰ γένεια του νὰ μὴν ἀφήσῃ τρίχα,
κι' ἂν τοῦ Ζουλούμη μερικοὶ δὲν ἔκοβαν τὴ φορὰ
ὁ Καραπάνος ὁ πτωχὸς δὲν θἄχε τρίχα τώρα,
καὶ δίχως γένεια θἄβλεπες κι' αὐτὸν τὸν κακομοίρη
στοῦ κοριτσιοῦ του τὴ χαρά, ποῦ ἦταν πανηγύρι.
Ἀλλ' εἰς τὸ βῆμα γίνεται δεινὸς ἀγὼν ἀκόμα,
καθὼς περὶ τοῦ Αἴαντος τὸ γιγαντῶδες σῶμα,
θὰ ἐνθυμοῦμαι δὲ αὐτὸν τὸν πόλεμον πολλάκις...
στὸν Κοσσονάκον προχωρεῖ ὁ εἷς Πετροπουλάκης
κι' ὁ εἷς τοῦ ἄλλου ἀντικρὺ ὀρθοῦται λυσσαλέος
καθὼς ὁ Ἕκτωρ ὁ γνωστὸς κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως,
κι' ἐνῶ μπαροῦτι δυνατὸ ἀπὸ παντοῦ μυρίζει
ὁ Θεοτόκης μὲ καλὸ τοὺς μαχητὰς χωρίζει,
ἀνὴρ ἐγκρίπτων εἰς θερμὴν κι' ἐρωτιῶσαν φύσιν
τοῦ Κάλχαντος τὸ ἔμπειρον, τοῦ Νέστορος τὴν κρίσιν.
Διότι ἂν κι' ἐκεῖν' οἱ δρὸ ἰπάνοντο στὰ χέρια
τότε δὴ τότε θἄβγαιναν πιστόλια καὶ μαχαίρια
κι' ἀμέσως θὰ ἐγίνετο τὸ βῆμα χασαπιὸ
κι' ἐγὼ ἡρώων αἵματα θὰ ἔτρεχα νὰ πιῶ.
Π. Ὢ φρίκη φρίκης!.
Φ Κι' ὁ Πλακᾶς ἀγρίεψε συνάμα
καὶ σὰν νὰ μοῦ ἐφάνηκε πῶς ἄστραψε μιὰ κάμα,
κι' ἐνῶ ἀντήχουν τῆς Βουλῆς τὰ πέριξ καὶ οἱ θόλοι
ἐπαραφούσκωσα κι' ἐγὼ καὶ βγάζω τὸ πιστόλι,
καὶ τοῦ Ρικάκη, Περικλῆ, σημάδεψα τὴ σκούφια,
μὰ κάνει τσὰφ ἡ πιστολιὰ κι' ἐπῆγε εἰς τὰ κούφια.
Μαχόμενον ἐκύπταζες τὸν ἕνα κι' ἄλλον βλάμην
στῆθος πρὸς στῆθος, Περικλῆ, παλάμην πρὸς παλάμην,
μαγκούραις, στόκοι, δίκανα, λακτίσματα, σπρωξίδια,
φτυσίματα καὶ φάσκελα καὶ κλασικὰ βρισίδια,
φτοῦ! νὰ χαθῇς, βρωμόσκυλο, φτοῦ του καὶ σύ, γουροῦνι,
κι' ὁ Προέδρος Δὐγερινὸς ἐκτύπα τὸ κουδοῦνι
κι' ἀναθεμάτιζε κι' αὐτὸς μὲς 'στοῦ καυγᾶ τὸ βρόντο
σὰν νἄχε χάσει στὰ χαρτιὰ πολὺ μεγάλο πόντο.
Μὰ κι' ἡ Ροζοῦ ἐξώρμησε μ' ἕνα μακρὺ στιλέτο
καὶ πάλι τὸ πιστόλι μου φοράρω, Περικλέτο,
καὶ σημαδεύω τῆς Ροζοῦς τὰ κατσαρὰ τσουλούφια,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖν' ἡ πιστολιὰ ἐπῆγε εἰς τὰ κούφια.
Ἐνῶ δὲ τρέμων ἔστεκε ὁ ἐν τοῖς ἴσοις πρῶτος
ἀπὸ τὸν φόβο μούγυζε δυσώνυμός τις κρότος,
κι' ἐνόμισαν, βρὲ Περικλῆ, πῶς ἔπεσε πιστόλι
καὶ φεύγουν μὲ τὰ τέσσερα οἱ πολεμάρχοι ὅλοι,
τὰ παλληκάρια τῆς Φακῆς καὶ τῆς Περιφερείας,
ποῦ ἐμαχέσθησαν δεινῶς ὑπὲρ ἐλευθερίας.

Ἀλλ' ὅμως φοβηθεὶς κι' ἐγὼ τὸν κρότον μου αὐτὸν
λάσπη εὐθὺς τὸ ἔκοψα μετὰ τῶν βουλευτῶν,
κι' οὔτε στιγμὴν δὲν ἔπαυα νὰ κάνω τὸ σταυρό μου
κι' ἅμα 'στὸ στρῶμα ἔπεσα μ' ἐφάνη σπόνερό μου
πῶς στὴν Βουλὴν ἐγίνετο ἀγὼν ἐκ τοῦ συστάδην,
πολλαὶ δὲ ἴφθιμοι ψυχαὶ κατήρχοντο στὸν Ἅδην,
κι' ἐπυροβόλουν πάμπολλοι ἀπὸ τὰ θεωρεῖα
κι' ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἡ Ροζοῦ καὶ καθεμιὰ κυρία,
καὶ γιαταγάνια ἔβγήκανε καὶ πάλαις καὶ μαχαίρας
καὶ ὅλοι κατεσφάγησαν τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες,
καὶ χίλιοι τραμπουκέρηδες ἐμπῆκαν ἐκεῖ πέρα
καὶ τῶν πατέρων τῆς Βουλῆς ἐπῆραν τὸν πατέρα,
ὅταν δὲ πλέον ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐμεινε ρουθοῦνι
ὁ Πρόεδρος ἐσήμανε πενθίμως τὸ κουδοῦνι
καὶ ἦλθαν ἐξαπτέρυγα, παππάδες, φανοκόροι,
καὶ ἅμαξ' ἐπερίμεναν ἀπ' ἔξω νεκροφόροι,
καὶ τότε εἶδα τελετὴ νὰ γίνῃ ἐξαισία
καὶ ὅλοι ἐκηδεύθησαν δαπάνῃ δημοσίᾳ,
ἐγὼ δὲ ἄπελπις θρηνῶν τὰ στέρνα μου ἐκτύπων
καὶ λόγον ἐπιτάφιον εἰς τοὺς θανόντας εἶπον
καὶ πρὶν τελειώσω ξύπνησα κι' ἦλθα νὰ φάω ξύλο...
Π. Ὁ τρόμος μὲ παρέλυσε, τῆς τρῶς στὸ ἄλλο φύλλο.

Πρὸς τὸ κοινὸν
τῶν Ἀθηνῶν.

Κι' ἄλλον Ρωμηὸ μὲ ἀρκετὰ περίεργα γεμάτο
θὰ βγάλω τὴν Κυριακὴν καὶ ὄχι τὸ Σαββάτο.

Ἐκ ὀλίγαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Παππαγεωργίου λαμπρὰ Γραμματικὴ
τῆς γλώσσης τῆς Ἀρχαίας μετὰ Συντακτικοῦ ...
πολὺς ἀρχαῖος πλοῦτος εὑρίσκεται κι' ἐκεῖ
κι' ἡ δυόμισυ δραχμαῖς σας δὲν πάνε τοῦ κακοῦ.
Ἔκδοσις ηὐξημένη πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων ...
πωλεῖται στὴς Ἑστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Φωκόλ, γραδάτσις δημοκρατίας, διάφορα καπέλα
τοῦ Λίνκολν, Μπέννετ καὶ Λαβίλλ, ποῦ εἶναι μία τρέλλα,
ραπούμπλικαις ἀντάμικαις, μπαστούνια, μανικέτια,
στολίδια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα κομπλέτια,
ὅλα τῆς ὥρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὡραῖα,
πωλοῦνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασίλη τοῦ Καισδόνε,
ὁποῦ εὑρίσκεται λοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρέα,
κι' ἂς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κάθε κουφετιδόνι.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι ἀπὸ τοὐδὲ συνορεῖ·
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — ὀδὸ 'στὸ λέβη τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μένορα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χώρα δίχως ἔνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Καρίννης» τῆς καλῆς. ὁδὸς τοῦ Προκοπείου, παρὰ τὸ κάθε κουφετιδόνι.

'Εφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ὀγδοήκοντα ἐννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἰδιοσύστασι — μόνο μιὰ φορὰ τὸ ἔβγαινε,
Κι' ἔτσαν ἔχω ἐλπίδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχεμαι — δὲ δίνει τοὺς ἀνέχομαι.
μονεχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἑξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅλως μίρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γ'ωνιοῦν ποτέ,
κι' ἔτσ φίλοι κι' ἀνραιτῆς — δὲν περιᾶς συνδρομητής.
Κι' οὐδὲ θίλω ντεμπέρι — μὰ κανένα κανονίρη,
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ,
Μέ'στῶν φόρων τὴν ἐντέρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μὲ δεκέρα.

Τοῦ Δεκεμβρίου τρίτη,
φεγγάρι γιὰ τὴν Κρήτη.

Δηλόσα καὶ ὀγδόντα λογαριάζω
καὶ κυττσούρα 'στο τζάκι μου σωριάζω.

Ὁ Σουλτάνος ἐξεμάνη
κι' ἐξαφοδώνισε φεγγάρι.

Εἰς τὸν σοφᾶ ἐπάνω μὲ ναργιλὲ βαρύ,
ἀνάμεσα σὲ δύο μαρμόλινα Οὐρί,
μὲ χάδια καὶ παιχνίδια γλυκὰ σὰν γκιούλ σερμπέτι
καὶ μπόλικη μαστίχα νὰ φύγῃ τὸ σεκλέτι,
ἐγὼ Χαμὶτ Σουλτάνος ἀπ' τὸ ψηλὸ Ντιβάνι
καινούριο ξεφουρνίζω 'στοὺς Κρητικοὺς φεγγάρι.

Προσταζω οἱ ἀντάρται νὰ φύγουν ἀπ'τὴν Κρήτη,
νὰ μὴν ξαναπατήσουν τὸν γέρο-ψηλορείτη,
καὶ ἂν ποτὲ γυρίσῃ κανένας ἐκεῖ πέρα
νὰ περασθῇ ἀμέσως μὲ δίκοπη μαχαίρα
νὰ μάθουν οἱ ραγιάδες νὰ τρέμουν τὸ Ντιβάνι
καὶ χέρι σὲ τουφέκι κανένας νὰ μὴ βάνῃ.

—

'Αφοῦ ἀπ' τὸ καρύδι μὲ σφίγγει κι' ἡ Φραγκιὰ
καὶ ὁ Τρικούπ-ἐφέντης συχνὰ μὲ φοβερίζει
καὶ στέλλει πανταχούσαις μεγάλαις 'στὴν Τουρκιὰ
καὶ ἀπαιτεῖ νὰ κάνω ἐκεῖνο ποῦ ὁρίζει,
γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο
εὐθὺς φιρμάνι νέο μοῦ 'κάπνισε νὰ βγάλω.

Εἰς τοὺς ἀντάρτας ὅλους ἀδιάκοπη σπαλιόρα,
ἀνάγκη τοὺς ἀπίστους καλὰ νὰ τοὺς κτυπήσω,
κι' ὅσα ἡ Κρήτη ἔχει προνόμια ὡς τώρα
τὰ καταργῶ ἀμέσως καὶ τῆς τὰ πέρνω 'πίσω
Καὶ τὸν Σακὶρ Πασσᾶ μου πολὺ εὐχαριστῶ,
ποῦ ἄλλαξε ἀὰν Τοῦρκος τῆς Κρήτης τὸ Χριστό.

—

Χαρίζω ἀμνηστεία σὲ κάθε Κρητικό,
ὁποῦ δὲν ἔβγαλ' ἔξω σπαθὶ πολεμικό,
ποῦ γιὰ ἐπαναστάσεις τρουμπέτα δὲν φυσᾷ,
ποῦ σκύβει 'στὸ Δουλέτι καὶ 'στὸν Χαμὶτ Σουλτάνο,
ποῦ ἔδωσε τὰ ὅπλα εἰς τὸν Σακὶρ Πασσᾶ
κι' ἐχόρτασε στπαλιόρι καὶ μ τὸ παραπάνω.

'Στοὺς φίλους μου τοὺς Φράγκους τραδῶ μιὰ χαοτουπαύω τὸ καθεφυλλόποῦ μπαίνει στὴν Τουρκιά, ἰμιά, σικτὶρ φωνάζω σ'ὅλους σὰν πρῶτος Μουσουλμάνος, παντοῦ ἀπαγορεύω τοὺς στίχους τοῦ «Ρωμηοῦ», καὶ μένω κι' ὑπογράφω 'Αβδοὺλ Χαμὶτ Σουλτάνος, ἐξαπλωμένος σ' ἕναν ὀντὰ τοῦ Χορεμιοῦ.

Συζήτησις τῶν Κυριῶν ἐπὶ τῶν Περιφερειῶν.

(Ἀκούσασα μετὰ πολλῆς χαρᾶς κι' ἡ Φασουλῆ
πῶς τώρα γίνεται καυγᾶς μὲ τὰς Περιφερείας
κι' ἐνασχολεῖται εἰς αὐτὸ τοῦ ἔθνους ἡ Βουλή,
ἀμέσως ἐπροσκάλεσε κι' ἐκείνη τὰς κυρίας
νὰ συζητήσουν δι' αὐτὸ τὸ θεμα τῆς ἡμέρας,
ποῦ τόσον συνετάραξε καὶ πάλιν τοὺς πατέρας.

—

(Καὶ ὅλ' πολλαὶ ὑπείκουσαι εἰς ὑψηλὸν καθῆκον
προσέδραμον μετὰ σπουδῆς στὴς Φασουλῆ τὸν οἶκον.
Ἰδοὺ ἡ Βά, ἡ Βού, ἡ Στᾶ, ἡ Ρό, ἡ Ψι κι' ἡ Βῆτα,
ἡ Κάλ, ἡ Ἀγ, ἡ Ὄμικρον, ἡ Δέλτα, Γιῶτα, Θῆτα,
ἡ Κώνστ, ἡ Δάμ, ἡ Μά, ἡ Κόν, ἡ Φῶ, ἡ Χὲ καὶ ἄλλαι,
ὅλαι κυρίαι κόμ' ἰλ φὲ καὶ δίσποιναι μεγάλαι,
ποῦ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς τσακόνουν πότε πότε
καὶ τὰς χορεύουν οἱ κομψοὶ τῶν Ἀθηνῶν ἱππόται.

—

(Εἰσέρχεται κι' ἡ Περικλῆ, τὸ παστρικὸν ἀγγεῖον,
μετὰ γνωστῶν της κυριῶν καὶ μερικῶν ἐγκύων,
κι' ἡ Καλιρρόη τοῦ Παρέ, ὁποὺ μὲ τόσον ζῆλον
ἐκδίδει, ὡς εἰξεύρετε, τῶν Κυριῶν τὸ φύλλον,
συγγράφει δὲ τῆς Γυναικὸς μεγάλην ἱστορίαν,
ὠφέλιμον καὶ χρήσιμον εἰς πᾶσάν μας κυρίαν.
Καὶ ἡ λογία Κεχαγιᾶ, ἡ φέρουσα τὰ πρῶτα,
κι' ἄλλαι κυρίαι λόγιαι μὲ λόγον καὶ μὲ θάρρος...
αἱ μὲν ἰσχναὶ εἰσέρχονται μ' ἐξογκωμένα νῶτα,
αἱ δὲ παχεῖαι κι' εὐσαρκοι χωρὶς κανένα βάρος.

—

(Ἐμβαίνουν δὲ μετὰ φωνῶν κι' ἐπαγωγῶν γελώτων
κι' ἡ σύζυγος τοῦ Φασουλῆ, κυρία τῶν ἐρώτων,
τὰς δέχεται περιχαρὴς μὲ τὸν καλόν της τρόπον
κι' εἰς ὅλας λέγει κάτι τι κι' εἰς ὅλας δίδει τόπον,
καὶ ἀνταλλάσσουν ἀσπασμοὺς μυρίους μεταξύ των
ὡς νὰ μὴν ἀνταμώθησαν πρὸ χρόνων ἀμετρήτων,
ἕνῳ πρὸ εἴκοσι λεπτῶν μὲ ψῶνα τοῦ συρμοῦ
δεκάκις ἐριλίθησαν εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

—

(Μὰ ἔρχεται καὶ ἡ Ροζοῦ εἰς ταύτην τὴν Βουλὴν
καὶ τρέχουν εἰς τὰς θέσεις των μὲ θόρυβον πολύν,
καὶ τότε συνεδρίασις ἀρχίζει παραχρῆμα
καὶ ἀνεβαίνει μιὰ χοντρὴ ἀπάνω εἰς τὸ βῆμα).

—

Χεν.— Ἐγὼ τὴν περιφέρειαν γυρεύω τὴν στενὴν
καὶ ὑπὲρ ταύτης πάντοτε ὑψόνω τὴν φωνήν,
κι' ἂν τὴν εὑρεῖαν προτιμοῦν καμπόσαις κοκκαλιάραις
δὲν πρέπει νὰ προσέχετε καθόλου στὴς σκλιάραις,
ἀλλὰ νομίζω ὀρόνιμον νὰ λείψουν ἡ μουρμούραις
κι' εὐθὺς νὰ καταργήσωμεν τὰ ποὺφ καὶ τῆς τουρνούρας.
Ἂν αἱ ἀδύνατοι ζητοῦν καϊμένουν στὴν μεγάλην [ραις.
καὶ δι' ἐκείνην μάχονται εἰς τὴν παροῦσαν πάλην,
καθόλου δὲν τὰς ἀδικῶ, πῶς μὲ τουρνούραις τρίχουν,
διότι περιφέρειαν αἱ δυστυχεῖς δὲν ἔχουν.
Ἀλλὰ ἐμεῖς ποὺ ἔχομεν τὰ μάλιστα εὐρεῖαν
παρὸλ ντοννὲρ σᾶς βεβαιῶ πῶς πράττομεν μωρίαν,
ἂν θέλωμεν νὰ κάμωμεν ἀκόμη εὐρυτέραν
καὶ νὰ παραφουσκώσωμεν τῶν νώτων μας τὴν σφαῖραν.
Ὅσαι κυρίαι θέλετε τὸ φούσκωμα τῶν νώτων
κι' αὐτὸ θαρρεῖτε στολισμὸν τῆς ἐποχῆς μας πρώτον,
ζητεῖτε περιφέρειαν νὰ κάμετε πλαστήν,
ἀλλ' εἰς ἡμᾶς τὰς εὐμελεῖς, ποὺ ἔχομεν σωστήν,
τὸ κάθε βάρος φαίνεται φορτίον περιττὸν
καὶ εἰρωνείαν προκαλεῖ καὶ σῶμα δυνατόν.
Διὸ καὶ κηρυσσόμεθα ὑπὲρ τοῦ Δελῆγιάννη,
ποῦ τὴν εὐρεῖαν προσπαθεῖ στενὴν νὰ ξανακάνῃ.

(Ὅλ' αἱ παχεῖαι κι' εὐσαρκοι, ποὺ τὴν στενὴν ζητοῦν,
τὴν ρητορείαν τῆς χονδρῆς θερμῶς χειροκροτοῦν,
καὶ ἀνεβαίνει μιὰ λιγνὴ καὶ κοκκαλιάρα πρώτης...)

—

Λιγ.—Μὲ τὴν στενὴν ὑπέφερε πολλὰ ἡ ἀνθρωπότης
καὶ ἀπορῶ ὑπὲρ αὐτῆς πῶς ὁμιλεῖ κυρία,
καὶ δαπανᾶται ἄδικα τοσαύτη ρητορεία.
Ὄχι, ἐμεῖς δὲν θέλομεν μονάχα τὴν εὐρεῖαν,
διότι θύομεν τὲ πᾶν εἰς τὴν κοκεταρίαν,
διότι περιφέρειαν δὲν ἔχομεν μεγάλην
καὶ θέλομεν ὀπίσω μας νὰ βάλωμεν καὶ ἄλλην.
Ἡμεῖς θὰ ἐπιμείνωμεν στὴν μόδαν τῆς εὐρείας
κι' ὑπὲρ αὐτῆς θὰ εἴμεθα κι' εἰς τὰ κατόπιν ἔτη,
διότι δίδει καλλονὴν εἰς ὅλας τὰς κυρίας
κι' εἰς τὰς λιγνὰς καὶ τὰς χονδρὰς κομψότητα προσθέ-
καθὼς κι' εἰς πᾶσαν ἄγονον καὶ γόνιμον συμβίαν, [τει,
καὶ συντελεῖ τὰ μάλιστα εἰς τὴν ἐργολαβίαν.
Ναί, δι' αὐτὸ τὴν θέλομεν καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
καὶ δι' αὐτὸ φωνάζομεν ὑπὲρ ἐκείνης μόνον,
καὶ προτιμῶμεν νὰ γενοῦν ὅλ' οἱ συρμοὶ σκουπίδι
καὶ νὰ μὴ βάλωμεν ποτὲ στὰ μοῦτρά μας φτεριδίδι
καὶ οὔτε νὰ γυρίζωμεν εἰς τοὺς χορεὺς σὰν σβούραις,
παρὰ νὰ καταργήσωμεν τὰ ποὺφ καὶ τῆς τουρνούραις.
Διὸ ἂς λείψουν τῆς στενῆς αἱ τόσαι φλυαρίαι,
ἐγὼ προτείνω μάλιστα, συνάδελφοι κυρίαι,
εἰς ταύτην τὴν πρωτεύουσαν τῶν κλασικῶν Ἑλλήνων
να γίνῃ πάλιν τοῦ συρμοῦ τὸ μέγα κριτολίνον,
καὶ περιφέρειαι παντοῦ νὰ φαίνωνται μεγάλαι,
νὰ σχηματίζωνται κι' ἔμπρος καὶ ὀπισθέν μας λόφοι,
καὶ τὸν συρμὸν μιμούμεναι τῶν κυριῶν τῶν πάλαι
νὰ πᾶμε στὸν Πρωθυπουργὸν φοροῦσαι μαλακόφι.

—

(Ταῦτα εἰποῦσα ἡ λιγνὴ ἐλύγισε τὸ σῶμα
καὶ τὴν ἐχειροκρότησε τῶν ἀχαμνῶν τὸ κόμμα
καὶ τὴν ἐπεδοκίμασε μετὰ χραυγῶν μεγάλων,
αἱ δὲ χονδραὶ ποδοκροτοῦν τὴν ρήτορα τὴν λάλον,

ἀλλ' ὅμως τὸ κουδοῦνί της κτυπᾷ ἡ Φασουλῆ
κι' ἡ Καλλιρρόη τοῦ Παρὲ ἀρχίζει νὰ 'μιλῇ).

—

Παρ.—Ὅταν ἐπῆγα πρό τινος κι' ἐγὼ εἰς Παρισίους,
κληθεῖσα εἰς Συνέδριον μεγάλων κυριῶν,
εἶπα κι' ἐκεῖ τὰ δέοντα διὰ συρμοὺς πλουσίους
καὶ δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα τῶν Περιφερειῶν.
Καὶ στὸ Παρίσι ἔδωσαν εἰς τὴν στενὴν τὸ γέρας,
κι' ἀφοῦ ἐκεῖ κατήντησε τὸ σύμβολον τῆς μόδας,
πρέπει καὶ σεῖς, ποὺ λάμπετε εἰς τὰς μεγάλας σφαῖρας,
νὰ τὴν ἐπευφημήσετε μὲ χεῖρας καὶ μὲ πόδας.
Ἐκτὸς δὲ τούτου ἡ γυνὴ κατὰ τὴν ἱστορίαν
ποτέ της περιφέρειαν δὲν ἔφερεν εὐρεῖαν,
κι' αἱ Ἀμαζόνες αἱ γνωσταὶ ἐκείνῳ τῷ καιρῷ
χωρὶς ὀπισθοκώλια ἐμάχοντο θαρρῶ.
Ἀκούσετε, παρακαλῶ, κι' ἐμένα τὴν σοφήν..
ἐγὼ τὸ ποὺφ ἀνέκαθεν τὸ εὕρισκα γελοῖον,
κι' ἂν δὲν πεισθῆτε εἰς αὐτό, μὲ νέαν συγγραφήν
θὰ κεραυνώσω τὸν συρμὸν τῶν ὀπισθοκωλίων.

Ἐγὼ ποτὲ δὲν χάνομαι εἰς ἔπη ἀνεμώλια..
περιφρονήσετε τὰ ποὺφ καὶ τὰ ὀπισθοκώλια.
Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τῶν κακῶν κοστίζουν κι' οὐκ ὀλίγον
καὶ γίνονται πλειότερα τὰ βάρη τῶν συζύγων.

—

(Ταῦτα εἰποῦσης τῆς Παρὲν μὲ τὸ ἐμπρέπον σχῆμα
σεισοπυγοῦσα ἀνέρχεται ἡ Φασουλῆ τὸ βῆμα).

—

Η Φ.—Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς κυττάζω συνηγμένας
τόσας κυρίας γύρω μου λογίας κι' εὐγενάς.
Με ὅλας σας εὑρίσκομαι εἰς σχέσεις φιλικάς
κι' οὐδὲ προσέχω παντελῶς τὰς γλώσσας τὰς κακάς,
ἀλλ' ἔχω τὴν πεποίθησιν, κυρίαι, πῶς καὶ σεῖς
μὲ ἀγαπᾶτε μ' αἴσθημα φιλίας περισσῆς.

—

«Πρέπει κι' ἐμεῖς, κυρίαι μου, κοντὰ εἰς ὅλα τάλλα
νὰ συγχρονισθῶμεν κάποτε Συνέδρια μεγάλα,
ἂς μάθῃ δὲ διὰ παντὸς τὸ φύλον τῶν κυριῶν,
τὸ ἀγινές, τὸ εὐτελές, τὸ ἀληθῶς ἀχρεῖον,

ὅτι καμμιὰ δὲν ἔγινε γιὰ νὰ γεννᾷ μουρέλια
καὶ τῶν παιδιῶν παληόπανα νὰ πλύνῃ καὶ κουρέλια
κι' εἰς τἄλλα νἄναι τίποτε καὶ νὰ τηρᾷ σιγήν,
μὰ ἦλθε μὲ ἀνώτερον προορισμὸν 'στὴν γῆν.

—

«Παρῆλθε ἀνεπιστρεπτεὶ ἐκεῖνος ὁ καιρός,
ποῦ δὲν μᾶς ἐπετρέπετο τὸ κόρτε κι' ὁ χορός,
ποῦ ἔβλεναν λουκάνικα εἰς τῆς οὐραῖς τῶν σκύλων
κι' ἐθεωρεῖτο εὐτελὲς τῶν γυναικῶν τὸ φῦλον.
Οἱ ἄνδρες τώρα φαίνονται ὡς δοῦλοι ταπεινοὶ
καὶ διαχύσεις γίνονται πρὸς ὅλας μας ἀδραί,
γιὰ ὅ,τι καὶ ἂν κάνωμε δὲν βγάζουνε φωνὴ
καὶ ἀκριβοὺς λογαριασμοὺς πληρόνουν 'στὴν Ὀδραί.
Στοὺς ἄνδρας τώρα καθεμιὰ μπορεῖ νὰ δώσῃ ξύλον
καὶ νὰ τοὺς σέρνῃ πίσω της μὲ μίαν ἁλυσίδα,
τοσοῦτον δὲ προώδευσε τῶν κυριῶν τὸ φῦλον,
ὁποῦ ἐκδίδει κι' ἡ Παρὲν σοφὴν ἐφημερίδα.
Πιστεύω δὲ ἀργότερα πῶς πανταχοῦ τῆς γῆς
θὰ λάβωμεν δικαίωμα καὶ ψῆφον ἐκλ[illegible]ς,
καὶ ὅλαι θὰ καπνίζωμεν ἀνὰ τὰ Πρυτανεῖα,
στὰς δημοσίας ἀγορὰς καὶ εἰς τὰ καφενεῖα,
καὶ δὲν θὰ βάζωμε βρακὶ οὐδέποτε κι' ἐμεῖς
καθὼς τῶν Λόρδων τῶν κλεινῶν ἡ Λαΐδες καὶ ἡ Μίς,
καὶ θὰ περνᾶ ἡ ὥρα μας μὲ τὴν πολιτικήν,
καθὼς συμβαίνει καὶ ἀλλοῦ καὶ 'στὴν Ἀμερικήν.

—

«Σᾶς βεβαιῶ, κυρίαι μου, μὲ τὸν μικρόν μου νοῦν
ὅτι γυναῖκες γρήγορα οἱ ἄνδρες θὰ γενοῦν
κι ἐμεῖς θὰ καταλάβωμεν τὴν θέσιν τῶν ἀνδρῶν
καὶ θὰ γαυγίζουν πίσω μας ὡς σκύλοι τῶν μανδρῶν.
Ἀλλ' ἂν οἱ ἄνδρες μ' ὅλ' αὐτὰ μᾶς γράφουν νύκτα μέρα
ἐκεῖ ὁποῦ εἰξεύρετε, κυρίαι προσφιλεῖς,
κι ἐγὼ εἰς τὴν πατρόνᾶ μου τοὺς γράφω πέρα πέρα,
κι' ἂν μίαν λέξιν δι' αὐτὸ μοῦ 'πῇ ὁ Φασουλῆς
ἀφόβως τὸ χειρόκτι μου 'στὰ μοῦτρά του πετῶ
ὡσὰν ἀρχαία Λάκαινα, ὡς ἄλλη Λαμπετώ,
τὸν πνίγω δὲ αὐτοστιγμεὶ μὲ τὴν μακράν μου κόμην,
κι εἰς τοῦτο ἔχω σύμφωνον καὶ τῆς Ροζοῦς τὴν γνώμην.

—

»Ἂς συγκροτοῦμεν καὶ ἡμεῖς Συνέδρια μεγάλα,
ἂς φάλωμεν εἰς τὸν συρμὸν παιᾶνας καὶ θυρίους,
καὶ πάντοτε θὰ εἴμεθα 'στὸν σβέρκο τῶν καββάλα,
ἂν καὶ αὐτὸ δυσάρεστον δὲν εἶναι 'στοὺς κυρίους.

—

«Καὶ νῦν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τὸ τῆς Περιφερείας
σᾶς λέγω πῶς ἀπαίζομαι τὴν μόδαν τῆς εὐρείας.
Κι ὁ μὲν μακρὶ πρὸς τὴν στενὴν ποσῶς δὲν ἔχει σχέσιν
καὶ κατ' αὐτῆς κηρύσσεται πολέμιος φρικώδης,
καὶ ὡς ἐκ τούτου προσπαθεῖ μὲ ὅλην του τὴν ζέσιν
νὰ εἶναι ἡ κυρία του εὐρεῖα καὶ ὀγκώδης.
Ἀλλ' ὅμως βλέπω πῶς καὶ σεῖς πολὺ φιλοτιμεῖσθε
καὶ ὡς πρὸς τὴν εὐρύτητα προθύμως μὲ μιμεῖσθε,
νομίζω δέ, ἂν θέλωμεν γυναῖκες νὰ φανῶμεν,
πῶς πρέπει δὶς τοὐλάχιστον κατ' ἔτος νὰ γεννῶμεν,
διότι φόνοι πάμπολλοι συνέβησαν ἰσχάτως
κι' ἀκόμη λίγο ἡ Ἑλλὰς θὰ σβύσῃ κατὰ κράτος,
ἂν δὲ χαθῇ τῶν κυριῶν ἡ γονιμότης ὅλη
δὲν θ' ἀπομείνουν Ἕλληνες νὰ πάρουνε τὴν Πόλι.

—

(Εἶπε αὐτὰ ἡ Φασουλῆ κατακαμαρωμένη,
καὶ τὴν ἐχειροκρότησε ἡ κάθε γκαστρωμένη.
Ἐν τούτοις διηρέθησαν αἱ γνῶμαι τῶν κομμάτων
καὶ ἄρχισαν ψιθυρισμοί, κακογλωσσιαῖς, μουρμούραις,
αἱ δὲ παχεῖαι ὥρμησαν κατὰ τῶν ἀδυνάτων
καὶ σχίζουν καὶ ποδοπατοῦν τὰ ποὺφ καὶ τῆς τουρνούρας.

—

(Ἡ δὲ ἀτρόμητος Ροζοῦ γιὰ τὴν ατενῆ φωνάζει
καὶ ὡς κυρία Ἱσπανὶς κομψὸ στιλέτο βγάζει, [γλίζουν
κι' ὀβρίζουν καὶ ὀβρίζονται καὶ σπρώχνουν καὶ στριγ-
καμπόσαις σκούζουν Γαλλικὰ καὶ μερικαῖς Ἀγγλίζουν,
καὶ κόττοι ξερριζόνονται καὶ πέφτουν τὰ μαλλιά των
κι' ἡ γκαστρωμέναις 'στὸν κοιλιὰ βαστοῦνε τὴν κοιλιά
καὶ σχίζονται ποδόγυροι καὶ γίνονται σκουπίδια [των,
κι' εἰς ὄπλα μεταβάλλονται ὀμπρέλαις καὶ ριπίδια,
ἡ δὲ Παρέν, κυττάζουσα τὴν πάλην τὴν ἀγρίαν,
συγγράφει περὶ γυναικὸς δευτέραν ἱστορίαν.

—

(Φωνάζει καὶ ἡ Φασουλῆ ασυχάσετε, καλέ...
«παρατηρῶ αἱ σχέσεις μας δὲν εἶναι ὁμαλαί,
»κι' ὀγρήγορα παρακαλῶ νὰ μοῦ ξεφορτωθῆτε
»κι εἰς ἄλλο μέρος πρέξετε νὰ συλοφαγωθῆτε».
Ἀλλ' ὅμως δὲν ἀκούεται ἡ τῆς δεσποίνης γνώμη
κι' ἀνέπτει λυσσωδέστερος ὁ πόλεμος ἀκόμη,
κι' ἡ Περικλέτου τριγυρνᾶ ὥσὰν ἀνεμοδούρα,
ἀλλὰ ξυπνᾶ καὶ ἡ γνωστὴ τῆς Φασουλῆ γαϊδούρα
καὶ ὀγκανίζει καὶ αὐτὴ μαζὶ μὲ τὰς κυρίας
καὶ φαίνεται πῶς προτιμᾶ τὴν μόδαν τῆς εὐρείας.

—

(Ἐνῷ δὲ βγάζ' ἡ Φατουλῆ τὸ ἕνα της στιβάλι
σιγὰ σιγὰ ὁ Φασουλῆς ἀόρατος προβάλλει,
ὁρμήσας δὲ 'στὴν αἴθουσαν τὰ χέρια του ἁπλώνει
καὶ τῆς λιγναῖς καὶ τῆς χοντραῖς στὸ ξύλο τῆς πλακώνει.)

—

Πάει 'στὸ Βερολῖνον
ὁ Πρέσβυς τῶν Ἑλλήνων.

Λοιπὸν 'στὸ Βερολῖνον μὲ ὅλον του τὸ ταῖχος
μᾶς ἔφυγε ὁ Πρέσβυς, ὁ Ἄγγελος ὁ Βλάχος,
ποῦ ἀνεδείχθη πρῶτος 'στοὺς νέους διπλωμάτας,
ἀφίνων ἀναμνήσεις πολλὰς καὶ γλυκυτάτας.
Τοσοῦτον δὲ ὡς φίλος μᾶς εἶναι προσφιλής,
ποῦ κι' ὁ *Ρωμιὸς* κύχηθη, τὴν κεφαλήν του κλίνας,
νὰ χάσῃ ὁ Τρικούπης τὰς ψήφους τῆς Βουλῆς
κι' ὁ Ἄγγελός μας Πρέσβυς νὰ ἔλθῃ 'στὰς Ἀθήνας.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραξιτέλους, κοντὰ στὰ πολλά.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι — Ἔτος χίλια ὀκτακόσα ἑπτὰ κι' ὀγδοήκοντα ἔννεα,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι. — καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θἄχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Τοῦ Δεκεμβρίου ἕκτη καὶ δεκάτη, — Πούντος ὀγδόντα ἑπτὰ ἕνα,
μὴν φεύγουνε οἱ βουλευταὶ τριχέτια. — γιὰ Καζαμία κρατῶ τὴν πίνα.

Τοῦ Ρωμηοῦ ὁ Καζαμίας
μὲ μικρὰς καινοτομίας.

Σταθῆτε, τόπον ὅλοι σας ... μᾶς ἦλθε ... νάτος! νάτος!...
θὰ ἔβγῃ τὰ Χριστούγεννα τρελλὸς καὶ κουδουνάτος.

Εἰς τοῦτον περιέχονται πολλαί τε καὶ παντοῖαι
τοῦ Φασουλῆ καὶ Περικλῆ μεγάλαι προφητεῖαι,
ἀλλόκοτοι, ἀνέλπιστοι, σωσταὶ καὶ ἀληθεῖς,
ποῦ μὲ αὐτὰς τρελλαίνεται καὶ χάσκει ὁ καθείς.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Φασουλῆς κι' ὁ βλάμης Περικλέτος
ἐπήρανε κατήφορο διὰ τὸ νέον ἔτος
κι' ὁ στῖχος ἐπλημμύρησε καὶ σὰν ποτάμι τρέχει
αὐτὸς ὁ Καζαμίας μας εἰκόνας δὲν θὰ ἔχῃ.

Ἁπλοῦς τοὺς ἀναγνώστας του ἐφέτος χαιρετᾷ
καὶ μ' ὅλους ἀστειεύεται καὶ κάνει χωρατά.
Στὸ τέλος δὲ ὁ Φασουλῆς, κυττάζων τοὺς ἀστέρας,
ὡς Κάλχας οἰστρηλατηθεὶς καὶ πλήρης μεγαλείου,
προλέγει τὴν καταστροφὴν τῆς ἀνθρωπίνης σφαίρας
διὰ τῆς ἀποψύξεως τοῦ δίσκου τοῦ Ἡλίου.

Δι' ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἄλλα σοβαρὰ
ὅσοι τὸν Καζαμίαν μας ἐπιθυμοῦν καὶ θέλουν
ἀμέσως τοὺς παρακαλῶ νὰ στείλουν τὸν παρᾶ,
ἀλλέως ἄδεια γράμματα μονάχα νὰ μὴ στέλλουν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθίνας νέτος σκέτος.

Π. Τί γίνεσαι, βρὲ ἀδελφέ ;
Φ. Τί νὰ γενῶ, βρὲ φῶς μου ;
ὁ κόσμος ὅλος τριγυρνᾷ κι' ἐγὼ μετὰ τοῦ κόσμου,
πιστεύω τὸν ἀληθινό, πιστεύω καὶ τὸν ψεύτη,
καὶ ὅ,τι ἔχω τὸ φορῶ καὶ δὲν φοβοῦμαι κλέφτη.
Π. Καὶ τὸν καιρό σου πῶς περνᾷς ;
Φ. Πῶς θέλεις νὰ περνῶ;
περιορῶν τὸν ἥλιον τοὺς δρόμους τριγυρνῶ,
κυττάζω τὸ παράσημον τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ μου
κι' ὅταν ἀνάγκη τὰ καλὴ πηγαίνω πρὸς νεροῦ μου.
Π. Καὶ δὲν πηγαίνεις στὴ Βουλή ;
Φ. Τί διάβολο νὰ κάνω ;
'σιχάθηκα τοὺς βουλευτάς καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Π. Γιατί, μωρέ ;
Φ. Καὶ μ' ἐρωτᾷς...γιὰ τὴν κακή των μέρα...
καμμία μάχη ὅπως πρὶν δὲν γίνετ' ἐκεῖ πέρα.
Δὲν εἶναι πλέον ἡ Βουλὴ ἐκείνη ὅπου ἦτον,
εἶναι τῶν Λόρδων ἡ Βουλὴ καὶ ἡ τῶν Κοινοτήτων.
Π. Τί ἐννοεῖς μ' αὐτὰ ποῦ λές ;
Φ. Πῶς ταύτας τὰς ἡμέρας
βλέπω πολλὴν εὐγένειαν 'στοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας.
Ὁ ἔντιμος συνάδελφος ὁ πρὸ ἐμοῦ λαλήσας,
ὁ εὐγενής μου κύριος ὁ τὴν συγήν του λύσας,
ἀσμένως ὑπεχώρησα 'στὸν εὐγενῆ μου φίλον,
καὶ ἄλλα τέτοια πράγματα, ὁποῦ ἀξίζουν ξύλον.
Τέτοιαις ψωροευγένειαις 'στοὺς Ἕλληνας δὲν πᾶνε
καὶ εἰς τ' αὐτιά μας, Περικλῆ, πολὺ κακὰ κτυπᾶνε.
Π. Εἰς τοῦτο συμφωνῶ κι' ἐγώ...
Φ. Σκέψου καλῶς καὶ κρῖνε
ἂν εἰμπορῇ Ρωμαίικη τέτοια Βουλὴ νὰ εἶναι,
καὶ ἂν 'μπορῶ ἐγὼ ποτὲ καὶ αὐ ὁ σεβνταλῆς
αὐτὰ τὰ κευρυφέξαλα ν' ἀκούμε τῆς Βουλῆς.
Π. Αὐτὴ δὲν εἶναι, Φασουλῆ, κατάστασις πραγμάτων.
Φ. Οἱ βουλευταὶ φρονίμεψαν μὲ ὅλα τὰ σωστά των,
κι' ἂν ἔτσι πᾶνε, Περικλῆ, σοῦ λέγω μετ' ὀλίγον
πῶς ἡ Βουλή μας θὰ γενῇ τῶν Τόρεων κι' Ὑφίγων,
καὶ τότε ὅλα μοὺντζωστα, τὰς συζητήσεις παῦσε,
κι' ὡς πατριώτης ἀληθὴς τὴν συμφορὰν μας κλαῦσε.
Σοῦ εἶπα κι' ἄλλοτε θαρρῶ καὶ σοῦ τὸ λέγω πάλιν
πῶς ὅταν βλέπῃς τὴν Βουλὴν χωρὶς ἀνεμοζάλῃ,
ὅταν φωναὶ δὲν ἀντιχοῦν ἀγρίων Καννιβάλων,
ὅταν δὲν δίνῃ φάσκελα ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον,
ὅταν βρισίδια δὲν ἀκοῦς, κατάρας καὶ μουρμούρας,
ὅταν δὲν φτύνωνται συχνὰ τῶν βουλευτῶν ἡ μούρας,
ὅταν δὲν βγάζουν, Περικλῆ, κομποῦρι, κάμα, στόκο,
ὅταν ἡσύχως στέκωνται χωρὶς νὰ λένε μόκο,
ὅταν δὲν σκυλοτρώγωνται καὶ τὴ δουλειὰ των βλέπουν
ὡσὰν τὰ εὔτακτα παιδιά, ποῦ εὔσημα τοὺς πρέπουν,
ὅταν τελειώνῃ καθεμιὰ συζήτησις συντόμως,
τότε παραβιάζεται τὸ Σύνταγμα κι' ὁ νόμος,
τοῦ ἔθνους τὸ πολίτευμα ποσῶς δὲν λειτουργεῖ,
πᾶς πατριώτης γνήσιος σχολάζει καὶ ἀργεῖ,
καὶ οἱ ἐγκάθετοι περνοῦν καλαῖς καὶ μαύραις ὥραις,
κι' ἐγὼ φωνάζω ἄπελπις «ὦ τέμπορα, ὦ μόρες!»
Π. Καὶ τώρα βλάμη, δὲν μοῦ λὲς τί κάνουν 'στὴ Βουλή;
Φ. Γιὰ νέα Νομοσχέδια καθένας ὁμιλεῖ
κι' ἀκαταπαύστως συζητοῦν περὶ τῶν προϊόντων,
περὶ γαιῶν, περὶ καπνοῦ, περὶ ἀροτριώντων,
κι' ἐγὼ ἀκούω, Περικλῆ, καὶ κάνω τὸν σταυρό μου
καὶ μὲ τὰ χασμουρήματα σκοτόνω τὸν καιρό μου,
γιατὶ δὲν εἶναι εἰς αὐτὰ τὸ ἰδικό μου φόρτε,
κι' οὔτ' ἡ Ροζοῦ δὲν ἔρχεται νὰ κάνω 'λίγο κόρτε.
Π. Βαβαὶ τῆς σάχλας τῆς πολλῆς, βαβαὶ τῆς ξηρασίας!
Φ. Ὁ δὲ Κοκκέβης ὁμιλεῖ περὶ Κυπαρισσίας
μὲ χάριν, γλαφυρότητα καὶ τόσην ποικιλίαν,
καὶ θέλει τὸν συνοικισμὸν κοντὰ 'στὴν παραλίαν,
καὶ ῥητορεύει δι' αὐτὸ μὲ ὅλη τὴν καρδιά του,
διότι ὅταν ἔβγαζαν δοντάκια τὰ παιδιά του
δὲν ἔπαθαν διάρροιαν καὶ κόψιμο ποτέ,
καὶ τοῦτο ἐπιμαρτυροῦν καὶ ἄλλοι βουλευταί.
Ἀλλὰ καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, ἂν εἶσαι μὲ κεφάλι,
ὅταν κανένα σου παιδὶ τὰ δόντια του θὰ βγάλῃ,
νὰ φύγῃς μὲ τὰ τέσσερα εἰς τὴν Κυπαρισσίαν
καὶ πάντοτε νὰ κατοικῇς 'στὴν παραθαλασσίαν.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα συζητοῦν εἰς τὴν Βουλὴν ἐσχάτως
καὶ ἀδρανεῖ, βρὲ Περικλῆ, τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος,
κι' ἐγὼ σφαλῶ τὰ μάτια μου καὶ γέρνω τὸ κεφάλι,
γιατὶ ὁ λύκος χαίρεται μέσ' 'στὴν ἀνεμοζάλη.
Π. Τέτοια Βουλή, βρὲ Φασουλῆ, καλλίτερα νὰ κλείσῃ.
Φ. Δὲν ἔχει πιὰ ἡ γλῶσσά μου κουράγιο νὰ μιλήσῃ.
Π. Καὶ ἡ δική μου, Φασουλῆ ...
Φ. Τὰ ἔχω σὰν χαμένα ...
οἱ βουλευταὶ 'φρονίμεψαν... ἀλλοίμονον σ' ἐμένα!
Δὲν εἶν' αὐγὴ νὰ σηκωθῶ νὰ μὴν ἀνασταίνω
καὶ σὰν γαϊδοῦρι, Περικλῆ, τὸ ἄχ νὰ μὴ φωνάζω.
Οἱ βουλευταὶ 'φρονίμεψαν, δὲν αἱματόνει μύτη ...
'φρονίμεψαν καὶ οἱ τριλλοὶ μὲς 'στοῦ Δρομοκαΐτη,
Θεέ μου, τί χασμούρημα! ... βαβαὶ καὶ ὠμένα! ...
Π. Μ' αὐτὰ ποῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, ἐνόησες κι' ἐμένα.
Φ. Γειάσου, ρὲ βλάμη...
Π. Ποῦ μοῦ πᾷς;
Φ. Στὸν ὕπνο νὰ τὸ στρώσω.
Π. Γύρνα λοιπὸν τὴ ράχη σου γιὰ νὰ σὲ μπαγλαρώσω.

Τοῦ Γειώργη Ρούφου τῶν Πατρῶν ὀλίγαι προσφοραὶ
'στὸν Πρίγκιπα Γεώργιον, τὰ μάλα σοβαραί.

Ὁ Ρούφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Μὲ ἀγαθὴν ἐλπίδα
σᾶς ἀποστέλλω τοῦ κλεινοῦ Μιαούλη τὴν πυξίδα,
μὲ τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ὡδήγει τόσα σκάφη,
καθὼς ἡ βίβλος ἡ χρυσῆ τῆς ἱστορίας γράφει.
Πιστεύω πῶς τὸ δῶρόν μου θὰ τὸ δεχθῆτε χαίρων
ὡς λείψανον πολύτιμον τῶν εὐκλεῶν πατέρων,
καὶ θὰ φανῆτε δι' αὐτοῦ ἀντάξιος ἐκείνων,
δοξάζοντες τὴν θάλασσαν ἐκ νέου τῶν Ἑλλήνων.

—

Ὁ Πρίγκηψ εἰς τὸν Δήμαρχον.—Μετὰ χαρᾶς μου εἶδα
τοῦ φοβεροῦ θαλασσινοῦ τὴν θαυμαστὴν πυξίδα,
μὲ τὴν ὁποίαν ἤνοιγεν εὐρὺν πρὸς νίκας δρόμον,
καὶ δι' αὐτὴν τὴν δωρεὰν διατελῶ εὐγνώμων.

—

Ὁ Ρούφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Πολὺ εὐχαριστῶν
δι' ὅσην μοῦ ἐκφράζετε θερμὴν εὐγνωμοσύνην,
καὶ ἄλλο δῶρον σήμερον σᾶς στέλλω σεβαστὸν
καὶ μέχρι τοῦδε ἀγνώστου 'στὴν νέαν Ρωμηοσύνην.
Μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ σᾶς στέλλω τὸ ταμποῦκι,
ὁποῦ ἐκάπνιζε ποτὲ ὁ γέρος τοῦ Μωριᾶ,
νὰ τὸ καπνίζετε καὶ σεῖς μ' ὀλίγο μαχμουρλοῦκι
κι' ὁ νοῦς σας νᾶναι πάντοτε 'στὴν πρώτη κλεφτουριά,
κι' ἂν ὡς Ρωμηὸς θυμώσετε καὶ σεῖς ἀληθινὸς
κομμάτια νὰ τὸ κάμετε 'στὴ ράχη κανενός.

—

Ὁ Πρίγκηψ εἰς τὸν Δήμαρχον.—Εὐχαριστῶ πολύ...
καὶ τὸ ταμποῦκι ἔλαβα τοῦ γέρου τοῦ Μωριᾶ...
μεγάλους χρόνους ἀληθῶς κι αὐτὸ ἀνατολεῖ,
γεμίζει δὲ τὸ στῆθός μου ἀπὸ παλληκαριά.
Εἰς τοῦτο τρέχω, Δήμαρχε, ὁπόταν ἐξυπνήσω
καὶ ψάλλω εἰς τὸν στρατηγὸν θουρίους καὶ παιᾶνας,
μὰ δὲν μοῦ εἶναι δυνατὸν μὲ τοῦτο νὰ καπνίσω,
διότι ἐσυνείθισα τὰ ποῦρα τῆς Ἀβάνας.

—

Ὁ Ρούφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Εὐχαριστῶν καὶ πάλιν
δι' ὅσην εὐχαρίστησιν ἐκφράζετε μεγάλην,

σᾶς στέλλω τοῦ Νικηταρᾶ τὸ πτερωτὸν τσαρούχι
νὰ τὸ φορῆτε κάποτε σὰν βγαίνετε κυνήγι,
πιστεύω δὲ πῶς κυνηγοὶ θὰ εἶσθε προπαιδεύχοι
καὶ οὔτε τσίχλα ἢ λαγὸς μὲ τοῦτο θὰ σᾶς φύγῃ.

—

Ὁ Πρίγκηψ εἰς τὸν Δήμαρχον.—Ἐν ἀληθεῖ χαρᾷ
καὶ τὸ τσαρούχι ἔλαβα τὸ τοῦ Νικηταρᾶ.
Ἀλλ' ἂν πολὺν κατέβαλον ἀγῶνα νὰ τὸ βάλω,
μὰ εἶδα μετὰ λύπης μου πῶς ἐμόλου δὲν χωρεῖ...
μοῦ φαίνεται τὸ πόδι μου πῶς εἶναι πιὸ μεγάλο,
καὶ πᾶς καλῶς γνωρίζων με τὸ ἐπιμαρτυρεῖ.

—

Ὁ Ρούφος εἰς τὸν Πρίγκηπα.—Μὲ λύπην μου μανθάνω
πῶς τὸ τσαρούχι, Πρίγκηψ μου, σᾶς ἔρχεται στενόν...
ἂν εἰμποροῦσα πιὸ φαρδὺ ἀκόμη νὰ τὸ κάνω,
βεβαίως θὰ τὸ ἔκαμνα τοὺς κόπους λησμονῶν.
Ἀλλὰ σᾶς στέλλω ἀντ' αὐτοῦ καὶ δεύτερο τσαμπούκι,
Ὑβραΐτικα, Σπετσιώτικα καὶ Ψαριανὰ βρακιά,
τοῦ Καραΐσκου τὸ σπαθί, τοῦ Τούσα τὸ τουζλούκι,
καὶ τοῦ Βλαχάβα τὴ φουδοῦ, ποὺ ἔψηνε κουκιά.

—

Ὁ Πρίγκηψ εἰς τὸν Δήμαρχον.—Διὰ τὰ τόσα δῶρα
δεχθῆτε τὴν ἀμέριστον Ἡμῶν εὐγνωμοσύνην...
ἐν πάσῃ, φίλε Δήμαρχε, κρισιμωτάτῃ ὥρᾳ
τὴν Ὑμετέραν πάντοτε θὰ λέγω καλοσύνην.
Σᾶς ἀγαπῶ πλειότερον ἀφ' ὅσον σᾶς ἠγάπων,
διότι μὲ προτιμᾶτε μὲ δωρεὰς σπανίας...
θὰ στείλω τὰ τσιμπούκια σας στὸν γηραιόν μου πάπ-
τοὐτέστιν εἰς τὸν Ἀνακτα τοῦ θρόνου τῆς Δανίας.[πον,
Μὲ τὰ Ὑβραΐτικα βρακιὰ στοὺς μπάλους θὰ χορεύω,
μὲ τοῦ Βλαχάβα τὴ φουδοῦ κουκιὰ θὰ μαγειρεύω,
τοῦ Καραΐσκου τὸ σπαθὶ στὴ μέση μου θὰ βάζω,
μὲ ἀναμνήσεις ἐποχῶν μεγάλων θὰ ρεμβάζω,
κἠ ἕνα πρὸς ἕνα θαύματα προγονικὰ μετρῶν
οὐδέποτε θὰ λησμονῶ τὸν Ρούφον τῶν Πατρῶν.

—

Ὁ Ρούφος εἰς τὸν Πρίγκιπα.—Λογίζομ' εὐτυχὴς
καὶ τὰς εὐγνωμοσύνας σας τὰς δέχομ' ἐκ ψυχῆς.
Σᾶς στέλλω κἠ ἄλλο δαμασκὶ νὰ κόβετε τὰ πράσσα,
τοῦ Διάκου κάμποσα μαλλιὰ καὶ τὰ παληά του ράσσα,
καὶ δώσατε τὰ ἱερὰ τοῦ μάρτυρος προγόνου
εἰς τὸν κλειτὸν σας ἀδελφόν, Διάδοχον τοῦ θρόνου,
ἀφοῦ αὐτὸς ἐσπούδασε καὶ τὴν Λειτουργικὴν
καὶ πᾶσαν ἄλλην μάθησιν Ἐκκλησιαστικήν.

—

Ὁ Πρίγκηψ εἰς τὸν Δήμαρχον.—Κατὰ τὴν ἐντολὴν
στὸν ἀδελφόν μου ἔδωσα τὴν ἱερὰν στολήν,
κἠ αὐτὸς τὰ ράσσα ἔβαλε καὶ τοὔλαθαν ἴσα ἴσα
καὶ τοῦπε κἠ ἡ γυναῖκά του ἐψυχή μου 'στὰ Πατήσαν.
Κἠ ἐκεῖνος σᾶς εὐχαριστεῖ μὲ τὴν Ὑψηλοτάτην,
ἀλλὰ κἠ ἐγὼ μαζί μ' αὐτοὺς διὰ φορὰν ὑστάτην
εὐγνωμονῶν ἀπὸ ψυχῆς τὸν Δήμαρχον καὶ φίλον
σᾶς στέλλω δι' ἀντάλλαγμα τοῦ Φασουλῆ τὸ ξύλον.

Βάτ' ὀλίγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Μιχαὴλ Κατσίμπαλη Πιλοποωλείων κἠ ἄλλο,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδόν, ἀπ' ὅλα πιὸ μεγάλο.
Τί λεύσο καὶ τί ὡμορφιά! ... μὰ εἶναι μία τρέλλα!...
τί μπαστουνάκια λιγερὰ κἠ ἀλλόκοτα καπέλα.
Λοιπὸν εἰς τοῦ Κατσίμπαλη, ἐμπρὸς μικροὶ μεγάλοι,
κἠ ἂς εἶναι τὰ καπέλα του σὲ καθενὸς κεφάλι.

—

Βιβλιοθήκη ἄρχισε νὰ βγαζῃ κἠ ἡ Ἑστία
ἀπὸ βιβλία σοβαρά, σπουδαῖα καὶ ἀστεῖα,
καὶ ὁ καθεὶς τόμος της μὲ χάριν ξερυτρόνει
κἠ ὁ πρῶτος ἐξαφύτρωσε μὲ τὸν Κυλοκατρώνη,
μὲ τ' Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γέρου τοῦ Μωρέᾳ,
ποὺ μᾶς γεμίζουν μ' αἴσθημα καὶ μὲ παλληκαριά.
Τιμᾶται μόνον μιὰ δραχμὴ τὸ καθε της βιβλίον
καὶ 'στῆς Ἑστίας τρέξετε τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

—

Πλουτολογίαι τοῦ Μπολιέ, γνωστοῦ κἠ ἐν τῇ Ἑλλάδι,
μεταφράσεις καλίλογος τοῦ Κώστα Κυπριάδη.
Ὅσοι πτωχοὶ κἠ ἀπένταροι ἀέρα κοπανοῦν
μὲ τὴν μετάφρασιν αὐτὴν τοὺς πόνους των περνοῦν.
Τοιοῦτον εἶναι τοῦ Μπολιὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα...
πέντε δραχμὰς ἂν δώσετε πλουτίζετ' ἐν τῷ ἅμα.

—

Τὰ Μετὰ τὴν Ἐπιστροφήν, ὡραῖα κωμῳδία,
μὲ δύο πράξεις πετακτὰς καὶ ἄλας Ἀττικόν,
παρέπαιαι καὶ δεκαὲξ ἀσμάτων συνοδεία
καὶ εἶναι Κωμειδύλλιον τὰ μάλα μουσικόν.
Ὁ Νίκος Κοτσελόπουλος ὁ κωμῳδὸς ἐστί,
οὗπερ ἡ τέχνη πρὸς αὐτὰ κἠ ἡ μάθησις γνωστή.

—

Σκόκου Ἡμερολόγιον μὲ πράγματα πολλά,
μὲ τραγουδάκια ὡμορφα κἠ ὀλίγον τι τρελλά,
ἀλλ' ἔχει καὶ διατριβὰς τὰ μάλα εὐθαρές,
καθὼς ἔκαι ζώντων καὶ νεκρῶν εἰκόνας γλαφυράς.
Τὸ διακρίνει καλλονή, κομψότης, ποικιλία,
πωλεῖται δὲ εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ στρῆτ μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἁπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξόδη, — ὅπ'στὸ λέδι τρεῖς 'στὶ ξύδι,
μὲ Χαμεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μεμμῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κοίνης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου, τετορτὶς πολλῆς.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Χουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι — Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κἠ ὀγδοήκοντα ἔννεα,
κἠ Ἑδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι. — καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ ἔχαίνῃ,
Κ' ἔτσι ἔχω ἑξωπόδα — κἠ ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὴς τὰ δέχομαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
Ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁρίγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ἔμως μέρη — δικαπίτσι καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταί — δὲν θὰ γνωσταὶ ποτέ,
κἠ ὅτα φίλτα κἠ ἂν κράτῃς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κἠ ὅτι θέλω νταραδίρι — μὲ κανένα κινοῦμαι,
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς στὸν φοῦρνον τὴν ἀντάρα — κἠ ὁ Ρωμηὸς μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Δεκεμβρίου τρίτη κἠ εἰκοστὴ — Παύντος διακόσα δύο καὶ ὀγδόντα
καὶ φεύγουν βουλῆφόροι σεβαστοί. — κἠ ὑφόνονται χρεώγραφα καὶ ᾄδοντα.

Μεγάλη Σχόλη
καὶ χαίρουν ὅλοι.

Χριστούγεννα, Χριστούγεννα, Χριστὸς γεννᾶται πάλιν,
κἠ ὁ κόσμος περιλύεται εἰς μέθην καὶ κραιπάλην,
ὁ δὲ Τρικούπης τέλ βουλὴν ἐναγγέλλει
καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας των τοὺς βουληφόρους στέλλει,
κἠ ἀναχωροῦν βιαζόντα τὰ τόσα πράγματά του,
τοῦ πάντοτε χειμαζομένου τὰ περισσεύματά του.

—

Πηγαίνουν εἰς τὰ σπίτια των σωτῆρες καὶ προδόται
καὶ χύνουν τὰ ἐπιμήνια των κεμπάδοι πατριῶται.
Χριστούγεννα, Χριστούγεννα μετ' ἀγαθὸν μυρίον,
ἐλλείμμενον 'στοὺς ἔχοντας στομάχους νηστικούς.
ὁ δὲ πολὺς Δεληγιάννης, γενναῖος Ἀμφιτρύων,
προσφέρει γουρουνόκουλα εἰς τοὺς Ὑπουργικούς.

—

Χριστούγεννα, Χριστούγεννα, ζωὴ ἐν πάσῃ φύσει,
καὶ κινδυνεύει ὁ καθεὶς τὰ κόλα του ν' ἀφήσῃ.
Τρέμουν ἐκ πείνης καὶ θυμοῦ τῶν νηστικῶν τὰ χείλη,
ὡς μαρτυρᾷς μὲ πρόσωπον προβάλλουν σχεμνόν.
καὶ τρώγουν οἱ μακάριοι τοῦ Ὑπουργείου φίλοι
μὲ ὄργανα καὶ τύμπανα τοῦ Πάσχα τὸν ἀμνόν.

—

Ἂς φάλωμεν τὴν ἱερὰν ἡμέρας χαρμοσύνου,
ἀργία καὶ κατάλυσις ἔλαιόν τε καὶ οἶνου.
Σφαλὰ τὸ Κοινοβούλιον μετὰ βοῆς καὶ κρότου
κἠ ὁ κύριος Θεόδωρος, σωστὸς ἐφημέριος,
προλέγει βέλτιστον ταχὺν τοῦ μιαροῦ προδότου,
κἠ εἰς τοῦτο εἶναι σύμφωνος πᾶς λαχνὸς ἀντάρτης.

—

Χριστούγεννα, Χριστούγεννα, ἐλπίδος αὔρα πνέει,
κἠ ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται καὶ ἄλλοι λοῦστροι νέοι.
Τὸ ἀφθονον περίσσευμα τὸ ἔθνος ἐκμυζᾷ,
εἰς σωτηρίας ἀνοικτὸν ἀρέζομεν λιμάνι,
καὶ δίδουν εἰς τ' Ἀνάκτορα τραπέζι τοῦ Ριζᾶ
γιὰ τοὺς συμμάχους μας Χαμὶτ τὸ Κρητικὸ φιρμάνι.

—

Χριστούγεννα, Χριστούγεννα, καὶ γίλωτες καὶ θρῆνοι,
τοῦ Ὑπουργείου πάθανον συμπλήρωσις νὰ γίνῃ.
Τάκούει ὁ Σιμόπουλος καὶ ξύνεται μὲ τοῦβλα
καὶ γίνεται ὁ φουκαρᾶς σὰν Δρέκος εἰς τὴ σοῦβλα,
κἠ ἡ μὲν ἡμίσεια Ἑλλὰς εἰς εὐτυχίας πλέει,
ἡ ἄλλη δὲ ἡμίσεια ὀδύρεται καὶ κλαίει.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθίνας νέτος σκέτος.

—

Π. Τί ἔπαθες, βρέ Φασουλῆ, καὶ τσιμουδιὰ δὲν βγάζεις
καὶ κουρασμένος κι' ἀδρανὴς στὰ μάτια μὲ κυττάζεις;
Φ. Βρὲ ἄφησέ με ἥσυχο εἰς τὸ πολύ μου χάλι ...
δὲν ἔχω γλῶσσα, Περικλῆ, καὶ νοῦ εἰς τὸ κεφάλι.
Π. Μὴν κάνῃς, βρέ, τὸν ἄρωστο καὶ ἄρχισε τὴ λίμα.
Φ. Θαρρῶ πῶς ἔγινα κι' ἐγὼ τῆς ἰμφλουέντζας θῦμα.
Π. Καὶ ἰμφλουέντζα τί ἐστί;
Φ. Ἀρρώστια, βρὲ κουέφη,
ποῦ σοῦ χαλᾷ τὴν ὄρεξι καὶ ὅλο σου τὸ κέφι,
ἕνα συνάχι δυνατὸ ποῦ διώχνει κάθε βρῶμα
καὶ γεῦσιν δὲν αἰσθάνεται παντάπασιν τὸ στόμα.
Καὶ ἂν χωθῇς, βρὲ Περικλῆ, ἐντὸς τῶν ὑπονόμων
καὶ ἂν ψοφήμια σκουντουφλᾷς καταμεσῆς τῶν δρόμων,
καὶ ἂν εἰσέλθῃς κι' εἰς αὐτοὺς τοῦ Χέρι τοὺς ἀποπάτους,
εἰς τὴν ἀρχαίαν φυλακὴν ἐκείνην τοῦ Σωκράτους,
'στὸ μέγα αὐρητήριον τὸ τοῦ Κοινοβουλίου,
κι' εἰς κάθε μέρος σεβαστὸν αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου,
εἰς τὴν Αὐλήν, εἰς τὴν Βουλήν, εἰς τόσα Ὑπουργεῖα,
εἰς Λύκεια ἐπίσημα καὶ Παθεναγωγεῖα,
εἰς μέγαρα ὑψηρεφῆ τῶν νέων Ἀθηνῶν,
εἰς τὰς αἰθούσας τὰς χρυσᾶς κυρίων εὐγενῶν,
ποῦ ἔχουν εἰς τὰς χεῖρας των τὸ λύειν καὶ δεσμεῖν,
καθόλου δὲν αἰσθάνεται ἡ μύτη σου ὀσμήν.
Τὰ δυὸ πλατειὰ ρουθούνιά σου δὲν τὰ σφαλᾷς σκληρῶτα,
δὲν ἀναπνέεις, Περικλῆ, τῶν ἀρωστικῶν τὰ γνῶτα,
ἀλλ' οὔτε τὰ ρεψίματα Ὑπουργικῶν χορτάσων,
ῥητόρων καὶ πατριωτῶν ἐκ τῶν φλεγεωτάτων,
τοὺς ρύπους ὅλων τῶν ὁδῶν καὶ τῶν ποζοδρομίων,
τὰ φώσφορα, τάλκαλικά, τὰς βρώμας τῶν τριῶν,
τῶν γυναικῶν ταρώματα καὶ τῶν σφριγώντων νέων,
τὰ ἕλη καὶ τὰ τάλματα εὐεργετῶν γενναίων,
τὴν ἀρετὴν τὴν ἄσπιλον τῶν φιλανθρώπων εἰκών,
τὴν ὄζουσαν ἀλήθειαν τῶν ἱεροκηρύκων,
τὰς ἀποφύσεις τὰς σορὰς λοιπὸν ἐξαιρέτων,
ἐπιστημόνων ἐμβριθῶν, πανσόφων Περικλέτων.
Ὦ νόσος σὺ εὐλογητὴ καὶ ὄντως μακαρία!...
τοὺς ῥώθωνάς μου δὲν κτυπᾷ τοσκύτη ρυπαρεία,
καὶ νὰ ἐμβαίνω εἰμπορῶ παντοῦ τῆς κοινωνίας,
χωρὶς νὰ ἔχω, Περικλῆ, ἀνάγκην ἀμμωνίας.
Ἀλλ' ὅμως τὰ καθέκαστα τῆς νόσου δὲν σοῦ εἶπα...
ὁ Δάγγειος ὁ πυρετὸς συνήντησε τὴν Γρίπα
καὶ μ' ὀργασμὸν ἀμφότεροι συνεωθέντες τόσον
τῆς ἰμφλουέντζας, Περικλῆ, ἐγέννησαν τὴν νόσον,
κι' ἐκείνη μὲ ταχύτητα διέδραμε πολλὴν
τὴν Δύσιν τὴν ἀπέραντον καὶ τὴν Ἀνατολήν,
προσβάλλει δέ, ὡς ἔμαθα, μετὰ μεγάλου θάρρους
καὶ Αὐτοκράτορας τρανοὺς καὶ Βασιλεῖς καὶ Τσάρους,
κι' ἐν γένει κάθε ἄνθρωπον ἢ φέροντα πορφύραν,
ἢ ἐπαιτοῦντα καθ' ὁδὸν μὲ Γκραββαρίτου λύραν,
παρηγοροῦμαι δὲ κι' ἐγώ, τὸ σκύβαλον τοῦ κάρου,
διότι ἔχω τὴν αὐτὴν ἀσθένειαν τοῦ Τσάρου,
καὶ ψιθυρίζω μόνος μου «ἂν δίχως στέμμα τρέχω,
ἂν μὲ τὸν Τσάρον, Περικλῆ, οὐδὲν κοινὸν δὲν ἔχω,
ἀλλ' ὅμως εἰμπορῶ κι' ἐγὼ καὶ πᾶς τῆς γῆς θνητὸς
νὰ πάθῃ τὴν ἀσθένειαν ποῦ πάσχει καὶ αὐτός.
Μία μονάχ' ἀσθένεια τοὺς πάντας ἐξισοῖ
κι' ὁ Τσάρος θῦμα γίνεται κι' ὁ μπεχλιβάνης σύ,
συναδελφοῦται τὸ μικρὸν μὲ τὸ μεγάλον πλάσμα,
καὶ οὕτω πως, βρὲ Περικλῆ, ἀμικρύνεται τὸ χάσμα,
ὅπου χωρίζει πάντοτε 'στὴν γῆν αὐτὴν τὴν πλάνον
πάντα σκηπτοῦχον Καίσαρα κι ἐμένα τὸν ζητιάνον».
Ἀλλ' ὄρεξις δὲν μοῦμεινε νὰ σοῦ πολυμιλῶ...
οἱ βουλευταὶ μᾶς ἔφυγαν... ἂς πᾶμε 'στὸ καλό...
ὁ δὲ Προϋπολογισμὸς ἀπέμεινε 'στὰ κρύα
καὶ δίχλου δὲν ὠφέλησε ἡ τόση ρητορεία.
Ὁ Θεοδωράκης ἔχασε ταύγα μὲ τὸ καλάθι
κι' ἂν ὁ Τρικούπης, Περικλῆ, τὴν ἰμφλουέντζαν πάθῃ
δὲν θὰ 'μπορέσ' ἡ μύτη του νὰ μυρισθῇ κανένα
παρήγορον περίσσευμα γιὰ ὅλους καὶ γιὰ μένα.
Ἀλλ' ὅμως ἂς μὴ χάσωμεν τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα
καὶ δὴ ἂς μακαρίσωμεν τὴν δύσμοιρον πατρίδα,
διότι πάλιν θὰ ἐλθοῦν μετὰ τὸ νέον ἔτος
καὶ τότε τὴν συζήτησιν θ' ἀρχίσωμεν ἀνέτως,
κι' ὁ Θεοδωρῆς θὰ κόβεται ἀπὸ τῆς ρεβερέντζαις
καὶ θὰ περάσουν πυρετοὶ καὶ γρίπες κι' ἰμφλουέντζαις,
πιστεύω δὲ κι' ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ὅλ' οἱ πατριῶται
πῶς δὲν θὰ ἔχουν, Περικλῆ, καταρροὴν ὡς τότε,
κι' εὐκόλως θὰ μυρίζωνται τῶν βουλευτῶν τὰς βρῶμας
καὶ θὰ ἐφεύρουν ἐπ' αὐτῶν τὰς σωστικὰς των γνώμας.
Μὰ παραπέρα πήγαινε... τὸ στόμα θὰ σφαλίσω...
μοῦ ἔρχονται φτερνίσματα καὶ θὰ σὲ πιτσιλίσω.
Θεέ μου, τί κατάστασις!...
Π. Τί κάνεις, βρὲ γαϊδοῦρι;
τὰ σάλιά σου 'πιτσίλισαν τὴν παστρικήν μου μοῦρη.
Φ. Ὁ διάολος, βρὲ Περικλῆ, μοῦ πῆρε τὸν πατέρα...
θὰ φτερνιστῶ πολλὰς φοράς καὶ τράβα παραπέρα.
Π. Σταμάτα λίγο, μασκαρᾶ...
Φ. Πονοῦν τὰ κόκκαλά μου...
ἡ μύτη τρέχει κρουνηδὸν ... δὲν εἶμαι 'στὰ καλά μου.
Ρίγῶ, κρυόνω, δῶτε μου ἀμέσως μιὰ βελέντζα ...
Π. Ὄρσε καμπόσαις ματσουκαῖς, διάολου ἰμφλουέντζα.

—

Ὁ Τρικούπης καμαρόνει
καὶ τοὺς βουλευτὰς σαρόνει.

Τοῦ Βασιλῆ τὸ γλέντι
μὲ τὸν Ριζᾶ ἐφέντη.

Λοιπὸν ἐπῆγε ὁ Ριζᾶ ὁ Πρέσβυς 'στὸ Παλάτι
γιὰ νὰ εἰπῇ 'στὸν Βασιλιᾶ καὶ 'στὴν Αὐλὴ σπολλάτη,
καὶ πρὸς τιμήν του ἔστρωσαν βασιλικὰ τραπέζι
κι' ἡ μουσικὴ δὲν ἔπαυε πρὸς χάριν του νὰ παίζῃ,
καὶ ὅλο παρακάθισε τὸ δηλεκτὸ συνάφι
καὶ τὸν ἐταραφούσκωσαν ἀπὸ ἀτζὲμ πιλάφι.

—

Καὶ 'στὸ Παλάτι ἔγινε μεγάλο πανηγῦρι,
ὁ ἕνας κι' ἄλλος φίλτατος εἰς τὸν Ριζᾶ ἐφάνη,
κι' ὁ Βασιλῆς ἐσήκωσε ἀπάνω τὸ ποτῆρι
καὶ ἄρχισε προσφώνησιν 'στὸν Πρεσβευτὴ νὰ κάνῃ.

—

«Προπίνω, φίλε Πρεσβευτά, γιὰ τὸν Χαμὶτ Σουλτάνο,
ὁποῦ μᾶς ὑπεχρέωσε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ὡς τώρα φίλος πρὸς ἐμὲ ἀληθινὸς ἐφάνη,
ποτὲ δὲν μᾶς ἐχθρεύεται, ποτὲ δὲν μᾶς μισεῖ,
κι' οὐδέποτε θὰ λησμονῶ ἐκεῖνο τὸ φιρμάνι,
ποῦ ἀμνηστείαν ἔδωσε 'στῆς Κρήτης τὸ νησί.

—

«Δι' ὅσα ἔκαμε καλὰ ὡς τώρα εἰς τὴν Κρήτην
μεγάλως τὸν εὐγνωμονεῖ ὁλόκληρον τὸ γένος,
ἐνόσω δὲ ὁ ἥλιος φωτίζει τὸν πλανήτην
κι' ἐγὼ θὰ εἶμαι πρὸς αὐτὸν καθυποχρεωμένος.

—

«Εἴθε νὰ λησμονήσωμεν τὴν ἔχθραν καὶ τὸ αἷμα
κι' ἀδελφωμένοι πάντοτε νὰ πίνωμεν κρασί,
εἴθε νὰ σμίξῃ 'γρήγορα τὸ ἰδικόν μου στέμμα
καὶ τῆς μεγάλης φύσας του ἡ φοῦντα ἡ χρυσῆ.

—

ὁ δὲ Σουλτάνος πρὸς ἐμὲ τζουτζέδες του νὰ στέλλῃ
κι' ἐγὼ εἰς τὸ Σεράγι του δικούς μου νὰ τοῦ στέλλω.
«Εἴθε οἱ Τοῦρκοι κι' οἱ Ρωμιοὶ νὰ εἶναι γάλα μέλι
καθὼς ἐγὼ ἐπεύχομαι κι' ἐπιθυμῶ καὶ θέλω,

—

«Εἴθε μ' ἀγάπην ἀληθῆ νὰ διαβῇ ὁ χρόνος
καὶ νὰ πατήσῃ κι' ὁ Χαμὶτ εἰς ταῦτα τὰ ἐδάφη,
καὶ δεῖπνον νὰ τοῦ χάμωμεν ἐπὶ τοῦ Παφθενῶνος
μὲ κοκορέτσι μπόλικο καὶ μὲ ἀτζὲμ πιλάφι».

—

Κι' ἀπήντησε ὁ Πρεσβευτὴς 'στὴν πρόποσιν ἐκείνην:
«Ὦ Βασιλεῦ Γεώργιε, ποῦ ἄρχεις μὲ εἰρήνην
τοῦ ἔθνους τοῦ ἱστορικοῦ καὶ τοῦ ὑπερηφάνου,
δεχθῆτε τοὺς χαιρετισμοὺς τοῦ χαρτελοῦ Σουλτάνου.

—

»Ὀρκίζομαι 'στὴν Φατμὲ καθὼς καὶ 'στὸν Προφήτην
πῶς ὁ Σουλτάνος καθ' Ὑμῶν κανὲν δὲν ἔχει πάρος,
καὶ ἂν τὸ αἷμα ἔτρεξε ἀφθόνως εἰς τὴν Κρήτην
γιαγνὲς ὀλντοῦ, ὦ Βασιλεῦ, συνέβη πάλιν λάθος.

—

»Ἂν ὁ Σουλτάνος κάποτε μὲ τρόπον σᾶς κτυπᾷ,
ἀλλὰ δὲν σᾶς ἐχθρεύεται, ἀλλὰ σᾶς ἀγαπᾷ,
καὶ οὔτ' αἱ σχέσεις δὶν χαλοῦν τῶν φίλων μας κρατῶν
διότι αἷμα ἔτρεξε ὀλίγων τῶν Κρητῶν.

—

»Ἂν ὁ Τρικούπης τὴν Τουρκιὰ μὲ νότες φοβερίζῃ
καὶ ὁ Βεζύρης ὁ Κιαμὴλ τῆς χώνει 'στὸ ντουλάπι,
μὰ ὁ Χαμὶτ προνόμια 'στοὺς Κρητικοὺς χαρίζει
καὶ ἴδια μένει πάντοτε τῶν Τούρκων ἡ ἀγάπη.

—

»Κι' ἂν δένεται μὲ πιὸ βαρειαῖς ἡ Κρήτη ἁλυσίδες
δὲν γράφει τὴν ἀγάπη μας μηδ' Οὐλεμᾶ καλέμι,
κι' οἱ τόσοι μπεγλιβάνηδες κι' οἱ Καφρεζήμπασῆδες
ἐμπνέουν Φιλελληνισμὸν εἰς ὅλο τὸ Χαρέμι.

—

»Ὁ κραταιὸς μου κύριος, τὸ ἔθνος σας τιμῶν,
ἐκ τοῦ ὑψίστου θρόνου του προπὶν ὑπῆρ Ὑμῶν.
Πρὸς σᾶς ὁ νοῦς του στρέφεται καὶ ἡ ψυχή του ὅλη
καὶ σεῖς μονάχα μιὰ φορὰ θὰ πάρετε τὴν Πόλιν».

—

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Πρεσβευτὴς μὲ τρόπο ντιλικάτο
κι' ἐπάταξε τὸ φίσι του 'στοῦ Βασιλῆ τὸ πιάτο,
καὶ διαχύσεις ἔγιναν διάφοροι ἐκεῖ
καὶ ἄρχισε τὸ λιγερὸν νὰ παίζῃ ἡ μουσική.

Καὶ ὀλίγαις ποικελίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τυρὸς Ἀγγαφιὼν σπάνιος εἰς τῶν τυρῶν τὰ εἴδη,
ποῦ εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὰς τραπέζας ὅλας,
πωλεῖται εἰς τὸν Πειραιᾶ εἰς τὸν Οἰκονομίδη
κι' εἰς πάντας τοὺς σημαντικοὺς ἐντεῦθα παντοπώλας.
Ἐκ παχυτάτου γαλακτος τὰ μαλα θρεπτικοῦ,
δεκάκις δὶ ταχύτερος καὶ τοῦ Ἐλβετικοῦ,
ἁβρὸς κατασκευάζεται μὲ μέθοδον σοφὴν
εἰς μίαν δυσθεωρητον τῆς Πίνδου κορυφήν.

—

Ὁ Μάης ὁ Εὐαγγελὸς μὲ τὸν Τσανακκλίδη,
ζαχαροπλάσται ἄριστοι καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
κάμνουν λαμπρὰ γλυκίσματα εἰς σχήματα καὶ εἴδη
'στὸ Ζαχαροπλαστεῖόν των, τὴν προσφιλῆ *Παλλάδα*,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ὀπίσωθεν καιμένην
κι' ἀπὸ τοὺς νέους τῶν γλυκῶν πολὺ εὐνοουμένην.
Ἐκεῖ σπουδὴν καὶ μάθημα πραγματικὴν θὰ ἴδῃς,
ἐκεῖ θὰ εὕρῃς πάντοτε περιποιήσεις τόσας,
ἐκεῖνος δ' ὁ πολύγλωσσος Κωστῆς Τσανακκλίδης
λιμάρει τοὺς πελάτας του μὲ διαφόρους γλώσσας.

Τοῦ Ρωμηοῦ ὁ Καζαμίας
μὲ μικρὰς κακνοτομίας.

Σταθῆτε, τόπον ὅλοι σας...μᾶς ἦλθε...νάτος! νάτος!.-
θὰ ἔβγῃ τὰ Χριστούγεννα πρελλὸς καὶ κουδουνάτος.

—

Εἰς τοῦτον περιέχονται πολλαί τε καὶ παντοῖαι
τοῦ Φασουλῆ καὶ Περικλῆ μεγάλαι προφητεῖαι,
ἀλλόκοτοι, ἀνέλπιστοι, σωσταὶ καὶ ἀληθεῖς,
ποῦ μὲ αὐτὰς τρελλαίνεται καὶ χάσκει ὁ καθεῖς.

—

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Φασουλῆς κι' ὁ βλάμης Περικλέτος
ἐπῆρανε κατήφορο διὰ τὸ νέον ἔτος
κι' ὁ στίχος ἐπλημμύρησε καὶ σὰν ποτάμι τρέχει
αὐτὸς ὁ Καζαμίας μας εἰκόνας δὲν θὰ ἔχῃ.

—

Ἁπλοῦς τοὺς ἀναγνώστας του ἐφέτος χαιρετᾷ
καὶ μ' ὅλους ἀστειεύεται καὶ κάνει χωρατά.
Στὸ τέλος δὲ ὁ Φασουλῆς, κυτάζων τοὺς ἀστέρας,
ὡς Κάλχας οἰστρηλατηθεὶς καὶ πλήρης μεγαλείου,
προλέγει τὴν καταστροφὴν τῆς ἀνθρωπίνης σφαίρας
διὰ τῆς ἀποψύξεως τοῦ ὑστέρου τοῦ Ἡλίου.

—

Δι' ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἄλλα σοβαρὰ
ὅσοι τὸν Καζαμίαν μας ἐπιθυμοῦν καὶ θέλουν
ἀμέσως τοὺς παρακαλῶ νὰ στείλουν τὸν παρᾶ,
ἀλλέως ἄβαια γράμματα μονάχα νὰ μὴ στέλλουν.

Εἰς μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν
λεπτὰ πενῆντα ἡ τιμή,
εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν
ἑξῆντα καὶ προπληρωμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κομίνεως τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου κατωτάτης πολιτ.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸ σᾶς κάνει — πῶς 'στὸ στενό μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνεργάτης
μὲ ξενοδοχεῖον Πόδη, — ἐρθ'στὸ λέβη τρεῖς 'στὲ ἕξδη,
μὲ Χημεῖον, μὲ μελέτη μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα θέχῃς ἄνδρα, — παῦτε ἄλλοτε μαμμῆ.

'Εφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος γιλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μαλά.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
Κι' ἔτσι ἔχει ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὴς θὰ δέχεσαι — διότι τοὺς ἀγέρωνας,
μοναχὰ 'σὰς Ἑκορχίας — καὶ 'στὸ Ἑξωτερικόν,
Ἐπειδὴ καιροὺς πενιχρὲς — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὲ ἕξη δίμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ γέρα.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομητὲς — δὲν θὰ γίνουνται ποτέ,
κι' ἔτσι φίλλα κι' ὄν κρατῆς — δὲν περνᾶς συνδρομητής.
Κι' ὅστε θέλω ντεραβέρι — μὴ κανένα κουνέρη,
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέ'στῶν φόρων τὴν ἐντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Ἐξη τοῦ μηνὸς Γενάρη,
φεύγουν οἱ καλικαντζάροι.

Ποῦντος διακόσα κι' ὀγδόντα τρία,
κι' ἀγκάζουν ὅλα ζεστὰ καὶ κρύα.

Σέρκλ Ντιστεγκὲ τῆς Φασουλῆ,
ποῦ θὰ ναστέσουνε πολλοί.

(*Ἐν μέσῳ πλήθους κυριῶν καὶ δισποινῶν μεγάλων*
ἀνοίγει πρῶτ' ἡ Φασουλὴ τὸ στόμα της τὸ λάλον).

—

Ἡ Φ. Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς ἀκούω καὶ μανθάνω
πῶς σκέπτεται ἀπὸ καιροῦ ὁ κόσμος ὁ ἐπάνω
νὰ κάμῃ τάξιν χωριστὴν διὰ τοὺς εὐγενεῖς,
καὶ τοῦτο δὲν τὸ εἶξευρε ὡς σήμερα κανείς.
Εἰς τοῦτο συμφωνῶ κι' ἐγὼ μὲ τὴν ψυχήν μου ὅλην
κι' εὑρίσκω λίαν εὔλογον τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν...
πρέπει νὰ ἔχωμεν κι ἐμεῖς 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
πραγματικὴν εὐγένειαν καὶ ἀριστοκρατίαν.
Εἶναι καιρὸς νὰ χωρισθοῦν τὰ τῶν βαναύσων πλήθη,
χωρὶς ν' ἀνακατεύωνται μ' ἐμᾶς τοὺς εὐγενεῖς,
εἶναι καιρὸς νὰ χωρισθοῦν αἱ τάξεις καὶ τὰ ἤθη,
οἱ ἄσημοι χειρώνακτες καὶ οἱ ἐπιφανεῖς.

—

Ὡς πότε πλίον, Δέσποινα, ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα;
ὡς πότε τὴν εὐγένειαν κανεὶς δὲν θὰ τιμᾷ;
ὡς πότ' ἐγὼ καὶ ἡ Τσιγγροῦ κι' ἡ Τύχα κι' ἡ Καμάρα
σημέρωσε θὰ δεχώμεθα τὴν κόρην τοῦ ψωμᾶ;
Ὡς πότε δὲν θὰ εἴμεθα μακρὰν ἐκ τῶν κοινῶν;
ὡς πότε τόσοι πρόστυχοι θὰ τριγυρνοῦν τὸ Στέμμα;
ὡς πότε θὰ λερώνεται μετὰ τῶν ἀγενῶν
τὸ αἷμά μας τὸ κυανοῦν, τὸ τιμιόν μας αἷμα;

Εἶναι καιρὸς νὰ χωρισθῇ τῶν εὐγενῶν ἡ τάξις
καὶ ἂν ὁ κόσμος καθ' ἡμῶν εἰπῇ τὰ ἐξ ἀμάξης.
Πῶς λόγου χάριν δέσποινα ἐκ τῶν πολὺ μεγάλων
μπορεῖ ποτὲ νὰ δέχεται τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον;
πῶς λόγου χάριν ὁ Τσιγγρὸς ἢ ἄλλος νέος Κροῖσος
μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνεται μὲ τὸν τυχόντα ἴσος,
καὶ πᾶς διακρινόμενος ἐπὶ ἀργαίω γένει,
ἐπὶ μεγάλοις θησαυροῖς καὶ χρήμασιν ἐν γένει,
μὲ τοὺς ἀνθρώπους εἰμπορεῖ νὰ τρέχῃ τῶν τριόδων
καὶ κάθε γαϊδουράγκαθον νὰ φαίνεται ὡς ρόδον;
Αὐτὸ ἀντιστρατεύεται 'στὴς φύσεως τοὺς νόμους,
δὲν πρέπει δὲ νὰ ρίπτωμεν τὰ ὅσια 'στοὺς δρόμους,
διότι τότε γάνεται τῶν εὐγενῶν ἡ ράτσα
καὶ δίνει κάθε πρόστυχος 'στὴ μοῦρη μας μιὰ μπάτσα.

—

Ἂς κάμωμεν εὐέλπιδες πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἓν βῆμα,
μὲ τίτλους καὶ περγαμηνὰς ἂς μᾶς ἰδῇ ὁ θρόνος,
καὶ μὲ τοῦ ἔτους τὴν ἀρχὴν ἂς γίνῃ παραχώρημα
ἡ ντιστεγὲ σοσιτὶ κι ἡ ἀναγκαῖ συγχρόνως.
Γενναίας ἀνυφώσατε ὑπὲρ αὐτῆς φωνάς
καὶ δείξετε τοὺς τίτλους σας καὶ τὰς περγαμηνάς,
καὶ 'στὴν Εὐρώπην στείλατε κανένα ποῦ νὰ ξέρῃ
καὶ ἀπ' ἐκεῖ κανονισμοὺς τῶν εὐγενῶν νὰ φέρῃ.

Εἶναι καιρὸς κι' οἱ εὐγενεῖς νὰ ἔχουν ἱστορίαν,
εἶναι καιρὸς νὰ ριψωμεν μακρὰν τὴν ρυπαρίαν,
καὶ νὰ μὴν ἀνεχώμεθα τὸν κάθε καστιδιάρη
νὰ μᾶς παρηφορτόνεται καὶ νὰ κτυπᾷ ποδάρι.

—

Ἀμέσως τὸ κεφάλι σας σηκώσετε ψηλὰ
ἐσεῖς ποῦ τόσα ἔχετε νὰ δείξετε καλά,
ποῦ οἱ γονεῖς σας ἔγιναν οἱ πρῶτοι ἐν Ἑλλάδι,
ποῦ τόσην δόξαν ἄφησαν εἰς τὴν ἀρχαίαν Πλάκαν,
ποῦ ἐπουλούσανε πατσᾶ καὶ φάβα σίχω λάδι
κι' ἐπλούτισαν σιγὰ σιγὰ μὲ κόπους καὶ ἱδρῶτα.
Διαφυλάξετε ἀγνὸν τὸ κυανοῦν σας αἷμα,
ἂς στρέφεται πρὸς τὴν Λύλλην τὸ φωτεινόν σας βλέμμα,
μὴν ἔχετε εἰς τὸ ἑξῆς μὲ τοὺς ἀσήμους σχέσιν
κι' ἂς λάβῃ τὴν κατάλληλον καὶ ἁρμοδίαν θέσιν
ἡ Πριγκηπέσσα Ταραμᾶ, ἡ Κόμησσα Σαρδίλα,
ἡ Μπακκλιάρου, ἡ Σκουμπρί, καθὼς κι' ἡ Μουρταδέλα.

—

Ὦ τέκνα εὐγενῶν βλαστῶν κι' ἀνδρῶν περισπουδάστων,
ὁποῦ ποτὲ δὲν ἔβαζαν ὀπίσω των κλωστήρι,
καὶ μέσα εἰς τοὺς τίτλους των καὶ τὰς περγαμηνάς των
ἐτύλιγαν τὸν ταραμᾶ καὶ τὸ τουλουμοτύρι,
ὦ γόνοι ἀριστοκρατῶν καὶ λόρδων ἀειμνήστων,
τηγανιζόντων κάποτε σηκότια στὸ παζάρι,
σεῖς τώρα καθιδρύσατε τὸ κράτος τῶν ἀρίστων
καὶ ὁ καθεὶς ὡς εὐγενὴς στὸν κόσμον ἂς ποζάρῃ.
Θαμβόνετε τοὺς ποταποὺς μὲ γεύματα καὶ μπάλους
καὶ δείχνετε τοὺς τίτλους σας καὶ λέτε εἰς τοὺς ἄλλους:
«κάθε χαλὲς ὀψίπλουτος ἐκεῖνος ἔχει γένος,
«ἐκεῖνος εἶναι ντιστεγκὲ καὶ διακεκριμένος».

—

Ἐγὼ δ' ἡ μᾶλλον ντιστεγκὲ δι' ὅλα ταῦτα χαίρω
κι' ἀμέσως περὶ εὐγενῶν κανονισμὸν σᾶς φέρω.

—

«Κάθε μπακάλης παραλὴς πλουτίσας ὁπως ὁπως
εὐθὺς ἀναγνωρίζεται ὡς πρῶτος εὐγενής,
εἰς τοῦτον δὲ ἀνοίγεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους τόπος
καὶ Πρίγκηπες βαπτίζονται τοῦ μέλους οἱ γονεῖς.

—

«Θὰ γίνῃ ἔλεγχος πολὺς ἐπὶ περγαμηνῶν,
καὶ ὅταν πλέον χωρισθοῦν αἱ τάξεις στὴν Ἑλλάδα,
κανεὶς δὲν θὰ εἰσέρχεται εἰς οἴκους εὐγενῶν,
ἂν δὲν φορῇ τοὐλάχιστον μιὰ δανεικὴ βελλάδα.

—

«Τὸ σῶμα τῶν διπλωματῶν θὰ ἔργετ' ἐλευθέρως
κι' εἰς τοῦτο θὰ παρέχωνται τιμαὶ ἰδιαιτέρως.

—

«Εἰς τοὺς χοροὺς θὰ ἔρχωνται κι' αὐτοὶ μὲ τριακοντό,
οἱ δὲ μὲ φράκο κόκκινο καὶ μὲ βραχὶ κοντό,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ πᾶς ντιστεγκὲ μπακάλης
μὲ σμόκινο θὰ προσέρχεται καὶ τίτλους ὑπὸ μάλης.

—

«Οὐδεὶς ἐρβαὶν' εἰς αἴθουσαν τῆς ἄνω κοινωνίας,
ἂν εἰσιτήριον προτοῦ δὲν δείξῃ εὐγενείας.

—

«Κανεὶς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φτύνῃ μὲς στὴ σάλα
καὶ νὰ λερώνῃ τὰ χαλιὰ καὶ μιὰ καὶ ἄλλη σκάλα.

—

«Δὲν πρέπ' ἡ μύτη κανενὸς τῶν ντιστεγκὲ νὰ τρέχῃ,
ἀλλ' οὔτε νὰ φτερνίζεται κι' ἂν ἰμφλουέντζαν ἔχῃ.

—

«Πᾶς μὴ ἀνήκων παντελῶς στῶν ντιστεγκὲ τὴν σφαῖραν
δὲν θὰ μανθάν' οἱ εὐγενεῖς τί κάμνουν καθ' ἡμέραν, [ρεν
οὐδὲ θὰ ἐπιτρέπεται εἰς ἄλλους ποῦ καὶ ποῦ
νὰ πιάνουν μὲ τοὺς ντιστεγκὲ μαζὶ τὴν Ἀλεποῦ.

—

«Πᾶσα κυρία ντιστεγκὲ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
ὀφείλει μὲ τοὺς ντιστεγκὲ νὰ ὁμιλῇ καὶ μόνον
καὶ μὲ αὐτοὺς νὰ κάθεται καὶ νὰ ἐργολαβῇ,
χωρὶς κἂν νὰ εὐθύνεται εἰς ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ,
νὰ στρέφῃ δὲ πρὸς τοὺς λοιποὺς τὰ εὐγενῆ της νῶτα
καὶ οὔτε νὰ μυρίζεται τὰ βρωμερά των χνῶτα.

—

«Πᾶσα κυρίαν τιστεγκὲ καθ' ὑψηλὸν καθῆκον
ἡμέραν νύκτα ντεκολτὲ θὰ δέχεται κατ' οἶκον.

—

«Διὰ τὰ γεύματα στολὴ θὰ ὁριθῇ μεγάλη
κι' οἱ σερβιτόροι τρικαντὰ θὰ βάζουν στὸ κεφάλι.

—

«Ὀφείλει κάθε ντιστεγκὲ μὲ σοβαρὸ μεγάλο
νὰ λέγῃ πόσ' ἀγόρασε τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο.

—

«Στὸ θέατρον θὰ ἔχωμεν ἑσπέρας ὁρισμένας,
ὀφείλει πᾶσα ντιστεγκὲ τόνορε νὰ κρατῇ...
δὲν πρέπει τὴν Σοσιετὲ νὰ βλέπῃ ὁ καθένας
κι' οὐδὲ νὰ γίνεται συχνὰ στὸν ἔχλον ὁρατή.

—

«Πᾶς ντιστεγκὲ διάσημος καὶ τζέντλεμαν ἐν γένει
ὀφείλει πρὸς ἀνάγκην του μὲ τρόπον νὰ πηγαίνῃ,
κι' εἰς τὰς κυρίας παντελῶς τὸ χέρι νὰ μὴ δίνῃ,
ἂν πρὶν μὲ μοσχοσάπουνο καὶ μῦρα δὲν τὸ πλύνῃ.

—

«Πᾶς ντιστεγκὲ δὲν θὰ μιλῇ Ἑλληνικὰ ποτέ,
ἀλλέως ἀποβάλλεται ἐκ τῆς Σοσιετέ.

—

«Συμφώνως πρὸς τὰ χρήματα ποῦ ἔχει ὁ καθένας
θὰ λέγεται Μαρκήσιος ἢ Κόμης ἢ Βαρόνος,
κι' οἱ ἄλλοι θὰ τὸν προσκυνοῦν μὲ χεῖρας σταυρωμένας
καὶ θὰ ὑμνῇ τὴν εὔκλειαν τοῦ γένους του ὁ χρόνος.

—

«Μονομαχίαι μὲ κοινοὺς ποτὲ δὲν θὰ γενοῦν
μήπως μὲ ἄλλα αἵματα μιχθῇ τὸ κυανοῦν.

—

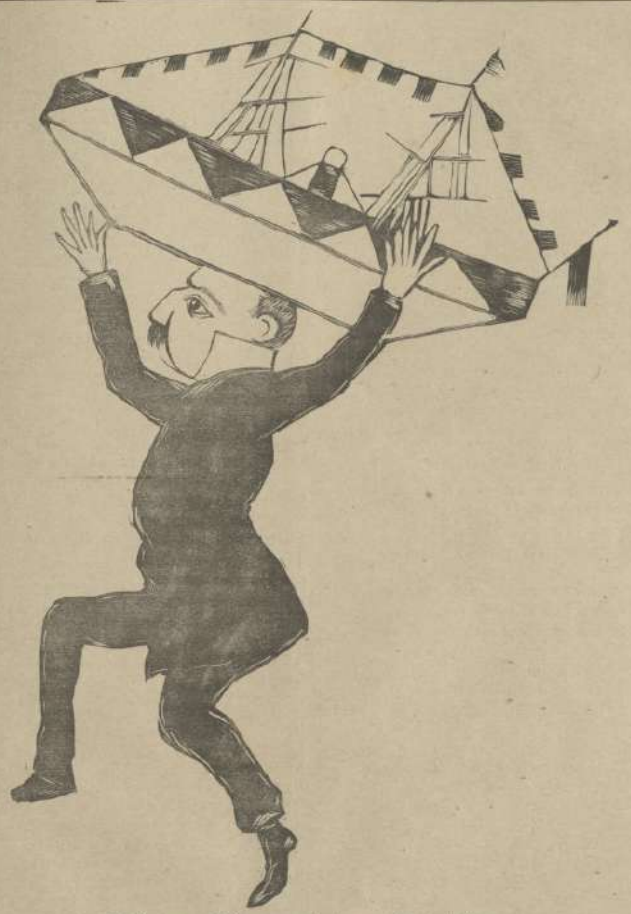

Καλήμερα, καλήμερα, καὶ τὴν κακή σας ἡμέρα,
κι' ὁ διάβολος τῶν βουλευτῶν θὰ πάρῃ τὸν πατέρα.

—

«Ἂν αἷμα στάξῃ κανενὸς τῶν εὐγενῶν κυρίων
ἀμέσως θὰ φυλάσσεται εἰς ἀργυρᾶν φιάλην,
θὰ εἶναι ὡς μετάληψις ἀχράντων μυστηρίων
καὶ κοινωνία μυστικὴ στὴν σφαῖραν τὴν μεγάλην.

—

«Ἂν σύζυγος στοὺς ντιστεγκὲ δὲν ἐπαρκέσῃ μία
εἰς τούτους ἐπιτρέπεται καὶ ἡ πολυγαμία».

—

Τοιοῦτος ὁ κανονισμὸς τῶν εὐγενῶν συντόμως,
ἀλλὰ θὰ ἐπιφέρωμεν πολλὰς μεταρρυθμίσεις...
στοὺς ντιστεγκὲ τῶν Ἀθηνῶν πλατὺς θ' ἀνοίξῃ δρόμος
μὲ ὅσας κι' ἂν ἀκούσωμεν πικρὰς ἐπιτιμήσεις.
Δὲν πάει δὲ κι' ὁ μὲν μαρὶ καὶ νύκτας καὶ ἡμέρας
δι' ὅλ' αὐτὰ τὴν γνώμην του νὰ λέγῃ τὴν σοφήν,
καὶ οὗτος τὸν κανονισμὸν εἰς τὰς μεγάλας σφαίρας
θὰ φέρῃ πρὸς ἐξέλεγξιν καὶ πρὸς ὑπογραφήν.
Ἀκόμα εἶναι ἄπειρος κι' ἀγροῖκος εἰς τὰς κρίσεις,
ἀλλὰ μοῦ φαίνετ' εὔπλαστος ἡ ἀξιοτός του φύσις,
κι' ἐγὼ πολὺ ἀγρήγορα τσιλίκι θὰ τὸν κάνω
καὶ θὰ τὸν δείξω ντιστεγκὲ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Εἶν' εὐγενὴς κι' ὁ μὸν μαρί, ἀγαπηταί κυρίαι,
καὶ μαρτυροῦν περὶ αὐτοῦ περγαμηναὶ μυρίαι,
ὁ δὲ παππούς του λέγεται πῶς στὰ πολλά του χάλια
σὰν τὸν πατέρα τοῦ Τσιγγροῦ πουλοῦσε σερβιτσάλια,
καὶ 'στοὺς ἀρρώστους τάβαζε θαρρῶ αὐτοπροσώπως,
ἐφ' ᾧ καὶ τὸν ἐκήρυξε φιλάνθρωπον ὁ τόπος.

—

Ἂν εἶναι τώρα πρόστυχος, ἀλλ' ὅμως μὴ σᾶς μέλῃ...
ἀγάλι' ἀγάλια γίνεται κι' ἡ ἀγουρίδα μέλι,
καὶ θὰ τὸν δῆτε γρήγορα νὰ γίνῃ ὅπως πρέπει
καὶ μὲ τὰ μάτια τέσσερα τοὺς ντιστεγκὲ νὰ βλέπῃ,
οὐδὲ τὸ αἷμα του τὸ μπλὲ μὲ ἄλλους θ' ἀναμίξῃ,
οὐδὲ ποτὲ θὰ ὁμιλῇ μὲ κάθε πλεμπούξη,
θὰ λάμπῃ δὲ ἀπὸ νομπλέσσα καὶ σμόκινς θὰ φορέσῃ
καὶ ὅ,τι ἄλλο εἰς τὸ Σέρκλ τῶν εὐγενῶν ἀρέσει.

—

Συλλογισθῆτε, Δέσποιναι τὰ μάλ' ἀγαπηταί,
καὶ 'στὴν Εὐρώπην τί θὰ 'πουν γιὰ τὴν Σοσιετέ.
Σᾶς βεβαιῶ θὰ παίξωμεν πολὺ σπουδαῖον ρόλον
καὶ ὁ Φωμποὺρ τὲ Σὲν Ζερμὲν καὶ ὁ Λονδῖνον ὅλον
καὶ θὰ σαστίσουν εὐγενῶν ἀπόγονοι χρυσοί,
οἱ Σώλσβουρυ καὶ οἱ Ἁμιλτὼν καὶ οἱ Μομπρανσύ.
Μὸν ντιέ, μὸν ντιέ... παρὸλ ντεννὲρ ὁ κόσμος θὰ χα-
τοὺς ντιστεγκὲ σᾶς βεβαιῶ κανεὶς δὲν θὰ γελάσῃ, [λάσῃ,
τὴν ὑψηλὴν εὐγένειαν καθένας θὰ τιμᾷ,
κι' οἰκόσημα θὰ ἔχωμεν 'στὰ ἐπιπλά μας ὅλα,
ἡ μὲν χαβιάρι κόκκινο, ἡ ἄλλη ταραμᾶ,
ἐκείνη τσόκαρο 'ψηλὸ καὶ τούτη κατσαρόλα.
Δὲν πρέπει τὸ οἰκόσημον διόλου νὰ μᾶς λείπῃ,
θὰ φέρουν σύμβολα λαμπρὰ καὶ ἅμαξαι καὶ ἵπποι,
ὁ δὲ μικρὸς θὰ σέβεται τὸ τζάκι τὸ μεγάλο,
κι' ἐγὼ εἰς τὴν γαϊδοῦρα μου οἰκόσημον θὰ βάλω,
καὶ οὕτω πως ἀσήμαντος κι' ἐκείνη δὲν θὰ μένῃ,
ἀλλὰ θὰ γίνῃ ντιστεγκὲ καὶ διακεκριμμένη.

—

Καὶ πρὸς ταφὴν τῶν εὐγενῶν θὰ χωρισθῇ τὸ χῶμα
καὶ Ὀλεστμίνστερ θὰ γενῇ καὶ Πάνθεον ἀκόμα,
καὶ πομπωδῶς θὰ θάπτωνται αὐτοὶ ξεχωριστὰ
τῶν ντιστεγκὲ καὶ ἀναγκαῖ τὰ ἔνδοξα ὀστᾶ,
καὶ λάσπη δὲν θὰ γίνωνται νὰ τοὺς πατοῦν οἱ ἄλλοι,
ὁπού δὲν ἠξιώθησαν νὰ γεννηθοῦν μεγάλοι.

—

(Εἶπεν αὐτὰ ἡ Φασουλὴ κι' εἰς ταύτας κι' εἰς ἐκείνας
κι' ἐζήτησε περγαμηνὰς ἀπ' ὅλας τὰς δεσποίνας,
καὶ μερικαῖς ἐμούρλιζαν ἀπὸ τουλουμοτύρι...
ἐνῷ ὁ αὐτὰς ἡ Φασουλὴ ποζάτη παρετήρει
εἰσέρχεται κομψότατος ὁ προσφιλὴς μαρὶ
κι' ἀρχίζει τὰς περγαμηνὰς κι' αὐτὸς νὰ θεωρῇ.
Ἀλλ' αἴφνης ἕνα ντιστεγκὲ γουργουρητὸ τὸν πιάνει
κι' ἀμέσως εἰς τὰ ἀναγκαῖ προστρέχει ἐν βοῇ,
καὶ ὅλας τὰς περγαμηνὰς στὴν τσέπη του ξεχάνει
καὶ μὲ αὐτὰς τί ἔκαμε καθεὶς τὰ ἐννοεῖ.)

—

Τοῦ Ρωμηοῦ ὁ Καζαμίας
μὲ μικρὰς καινοτομίας.

Γεμάτος ἀπὸ ὕλην σπουδαίαν καὶ ἀστείαν
ἐνεὶ λεπτῶν πενῆντα παλαίει 'στὴν Ἑστίαν.

—

Καὶ ὀλέγαις ποικελίαις,
μ' ἄλλους λύγους ἀγγελίαις.

Μὲ θάρρος ἐγκαινίζουσα τὸν νέον τοῦτον χρόνον
καὶ ἡ Ἑστία, ποὺ γυρνᾷ τὸν δρόμον της πηγαίνει,
θ' ἀρχίσῃ νὰ ἐκδίδεται μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων
καὶ καλλιτέρα κι' ἀπὸ πρὶν εἰς ὅλα της ἐν γένει.
Ὅστις λοιπὸν συνδρομητὴς δὲν εἶναι 'στὴν Ἑστίαν
τὰ δεκαπέντε φράγκα του ἐρέτος ἂς πληρώσῃ,
κι' ἐμεῖς ὁποῦ δὲν ἔχομεν καθόλου ἀληθείαν
ὀπίσω τοῦ τὰ δίδομεν ἂν ἴσως μετανιώσῃ.

—

Τοὺς Ἀγράφων ἐπάνιος εἰς τῶν τυρῶν τὰ εἴδη,
ποὺ εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὰς τραπέζας ὅλας,
πωλεῖται εἰς τὸν Πειραιᾶ εἰς τὸν Οἰκονομίδη
κι' εἰς πάντας τοὺς σημαντικοὺς ἐνταῦθα παντοπώλας.
Ἐκ παχυτέρου γάλακτος τὰ μαλα θρεπτικοῦ,
δεκάκις δὲ παχύτερος καὶ τοῦ Ἐλβετικοῦ,
ἀδρὸς κατασκευάζεται μὲ μέθοδον σορὴν
εἰς μίαν δυσθεώρκτων τῆς Πίνδου κορυφήν.

—

Ὁ Μάης ὁ Εὐάγγελος μὲ τὸν Τσανκαλίδη,
ζαχαροπλάσται ἄριστοι καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
κάμνουν λαμπρὰ γλυκύσματα εἰς σχήματα καὶ εἴδη
στὸ Ζαχαροπλαστεῖόν των τὴν προσφιλῆ *Παλλάδα*,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀπέναντι κειμένην
κι' ἀπὸ τοὺς νέους τῶν γλυκῶν πολὺ εὐνοουμένην.
Ἐκεῖ σπουδὴν καὶ μάθησιν πραγματικὴν θὰ ἴδῃς,
ἐκεῖ θὰ εὕρῃς πάντοτε περιποιήσεις τόσας,
ἐκείνος δ' ὁ πολύγλωσσος Κωστῆς Τσανκαλίδης
λιμάρει τοὺς πελάτας του μὲ διαφόρους γλώσσας.

—

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξόδη, — ἐρῶ 'στὰ λέδι τρεῖς 'κεὶ ἕδδη,
μὲ Χιωτῶν, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς ταλίγι, ὁδὸς τοῦ Προσκυνητοῦ κοντοστὰς πολύ.

'Εφημερὶς ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

'Εκτὸν ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

'Ετος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ ἔχῃ.
Κι' ἔτσι ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅλοις μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὸς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μονχὶ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ κοιτοῦν πτωχεῖας — τρίχες τὲ Ἑλληνικόν,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — τράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὰ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περιᾷς συνδρομητές.
Κι' ὁδὸς ὅλως ντεμοδέρι — μὰ κανένα κατοφέρι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέ' στῶν φόρων τὴν ἀντέρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὰ δεκέρα.

Τρεῖς καὶ δέκα τοῦ Γενναρίου
κι' ἡ Βουλή μας ὑριβάφει.

Πούντος δρακόσα τέσσερα καὶ μὶ ὀγδὼντ' ἀκόμη,
σφαλοῦν τὰ χαρτοπαίγνια κλητῆρες κι' ἀστυνόμοι.

Προσταγὴ γιὰ τὰ χαρτιά,
πούνκι λιόρα καὶ φωτιά.

Ἰδοὺσα τέλος κατ' αὐτὰς καὶ ἡ Ἀστυνομία
πῶς φέρει τὴν καταστροφὴν ἡ μιὰ κι' ἡ ἄλλη λέσχη,
πῶς γίνεται εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπαισθητὴ ζημιὰ
κι' ἐγκλήματα καὶ δργια καὶ ἄλλα τόσα αἴσχη,
καὶ νὰ προλάβῃ θέλουσα καὶ ταύτην τὴν πληγήν,
τοιαύτην τώρα σοβαρὰν ἐκδίδει προσταγήν.

—

'Εκεῖνος ὅστις συλληφθῇ νὰ παίζῃ μιὰ φορὰ
ἢ μόνος του ἢ μὲ πολλούς, κρυφὰ ἢ φανερά,
καὶ ἂν πολίτης λέγεται ἢ ἔσχατος ἢ πρῶτος,
κι' ἂν ἔρχεται εἰς τὰ χαρτιὰ ἢ τέρτσος εἴτε σάτος,
θὰ ὁδηγῆται πάραυτα εἰς τὴν Ἀστυνομίαν
καὶ θὰ λαμβάνῃ συμβουλὰς μὲ πᾶσαν προθυμίαν.

—

Ἀλλ' ὅστις ὅμως συλληφθῇ διὰ φορὰν δευτέραν
ἐκεῖνος θὰ ὑφίσταται ποινὴν αὐστηροτέραν.
Εἰς τὸ Δελτίον θὰ γραφῇ τὸ Ἀστυνομικόν,
κι' ἂν ἔχῃ ἐλαχίστην κἂν φιλοτιμίας δόσιν
βεβαίως ὡς φιλότιμος θὰ παύσῃ τὸ κακὸν
καὶ οὕτω πως ἐλπίζεται νὰ βάλῃ κάπως γνῶσιν.

—

'Εκεῖνος ὅστις συλληφθῇ καὶ τρίτον ὅτι παίζει
εἰς οἱουδήποτε συρμοῦ καὶ χρώματος τραπέζι,
ἢ τυχερὸ ἢ τεχνικὸ τῆς τράπουλας παιχνίδι,
ἀλλοίμονό του τρεῖς φοραῖς, τὸν ἔφαγε τὸ φεῖδι.
Θὰ δημευθῇ ὁ πλοῦτός του καὶ θὰ χυθῇ 'στὸν δρόμον
πρὸς χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν κλητήρων κι' ἀστυνόμων.

—

Ὀφείλει κάθε ὄργανον πεζὸν ἢ ἐφ' ἁμάξης
νὰ τρέχῃ ὅπου μυρισθῇ πῶς παίζουν τζογαδόροι,
ἂν κι' εἶναι μέγας κίνδυνος μ' αὐτὰς τὰς διατάξεις
σπουδαῖος νὰ ἐλαττωθοῦν τῆς τράπουλας οἱ φόροι.
Πρὸς τούτοις δὲ νὰ ἐρευνᾷ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον,
νὰ κάμνῃ δὲ κατάσχεσιν χρημάτων ἢ κοκκάλων.

—

Μ' αὐτὰ τὰ μέτρα φαίνεται κι' εἶναι μικρὰ ἐλπὶς
πῶς θὰ εἰσέλθῃ κι' ἡ Ἑλλὰς εἰς δρόμον προκοπῆς
καὶ δὲν θὰ διαφθείρωνται γενναῖοι χαρακτῆρες,
ἐν τούτοις ἐπιτρέπεται νὰ παίζουν οἱ κλητῆρες.

—

Ἂν ὅμως στὴν Κυβέρνησιν τὸ μέτρον δὲν συμφέρῃ
κι' ἀρνοῦνται ψῆφον δι' αὐτὸ καμπόσοι ἐκλογεῖς,

ἀφίνομεν ἐλεύθερα τῆς τράπουλας τὰ μέρη
καὶ κάμνομεν ἀνάκλησιν τῆς νέας προσταγῆς,
κι' ἂς χάνῃ τότε ὁ καθεὶς τὰ μαλλοκέφαλά του
καὶ ἂς τινάξῃ ἔπειτα 'στὸν δρόμο τὰ μαλά του.

—

Τοιαῦτα διατάσσομεν ἐκ τῆς Ἀστυνομίας
καὶ ἄλλας θὰ ἐκδώσωμεν διαταγὰς ὁμοίας.

—

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π. Λοιπὸν τί τρέχει, Φασουλῆ;
Φ. Γιὰ τοῦτο τρέχα 'ρώτα.
Π. Θέλω γι' αὐτοὺς τοὺς ντιστεγκὲ νὰ μάθω πρῶτα πρῶ-
Τοὺς ξέρεις; τοὺς ἐγνώρισες; τί ἄνθρωποι νὰ εἶναι; [τα.
Φ. Γι' αὐτοὺς μονάχα συζητοῦν ἐσχάτως αἱ Ἀθῆναι.
Μυστηριώδεις ἄνθρωποι αὐτῆς τῆς κοινωνίας
μὲ τίτλους καὶ περγαμηνὰς ἀρχαίας εὐγενείας,
μὲ ἄλλους λόγους ὁ ἀφρὸς τῆς νέας πρωτευούσης...
εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τοὺς δῇς καὶ ἄλλο νὰ τακούσῃς.
Π. Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ;...δὲν εἶναι σὰν καὶ σένα,
ποῦ ἔχεις γένος βάναυσον καὶ μοῦτρα λερωμένα.
Δὲν ἔχουν αἷμα κόκκινο καθὼς καὶ τὸ δικό σου,
οὐδὲ φοροῦν ἐσώβρακα καθὼς τὸ 'σώβρακό σου,
ἀλλ' ἔχουν αἷμα κυανοῦν μὴ βρίξῃ καὶ μὴ στάξῃ
κι' ἀσπόρρουχα κι' ἐσώβρακα πλεγμένα μὲ μετάξι,
ἀλείβονται νυχθημερὸν μὲ μῦρα καὶ κολόνιες.
γι' αὐτοὺς ἡ τέτη ἀρχοντιὰ, γιὰ τούτους τὰ σκλόνια,
μὲ γεύματα καὶ μὲ χοροὺς τῆς ὥραις τῶν περνοῦν,
καββάλα πᾶν 'στὴν Ἐκκλησιὰ, καββάλα προσκυνοῦν,
καββάλα τρῶν ἀντίδωρα ἀπ' τοῦ παππᾶ τὸ χέρι,
βαστοῦν πληροῦν ἀργυρὸ καὶ ἀργυρὸ μαχαίρι,
γιὰ ὅλα λένε κάτι τι, γιὰ ὅλα ξέρουν κάτι,
γυρίζουν τὰ ὀπίσω των σ' ἐμένα τὸν σακάτη,
αἱ δ' ὑψηλαὶ κυρίαι των μετ' ἀρετῶν σπανίων
εἰσάγουν λαθρεμπόρια συχνὰ στὸ Τελωνεῖον
καὶ κρύβουν στὰ παπλώματα λογῆς λογῆς δαντέλαις
καὶ μες 'στῆς βρακοζώναις των μετάξωταῖς κορδέλαις.
Π. Μὰ τί μεγάλοι ἄνθρωποι!..
Φ. Ἀλήθεια, Περικλέτο...
τοῦ ὄχλου ἡ ἀγένεια εἰς κόρακας ἐρρέτω. [πρέπουν...
Γι' αὐτοὺς τοὺς νέους ντιστεγκὲ ὅσα κι' ἂν πῇς τοὺς
τοὺς χαιρετᾷς; δὲν χαιρετοῦν καὶ κάνουν πῶς δὲν βλέ-
δὲν χαιρετᾷς...σὲ χαιρετοῦν κι' ἀρχίζουν διαχύ- [πουν..
εἶναι πολὺ περίεργος ἡ εὐγενὴς των φύσις. [σεις...
Ἐπίσκεψιν δὲν δέχονται παρὰ κατὰ τὸ βράδυ,
αἱ δὲ χυρίαι ὁμιλοῦν μαζὶ σου 'στὸ σκοτάδι
καὶ τῆς αἰδοῦς των, Περικλῆ, δὲν φαίνονται τὰ ρόδα...
τοιουτοτρόπως ἀπαιτεῖ τῶν ντιστεγκὲ ἡ μόδα.
Σοῦ ἔχουν κάτι ἔθιμα ποῦ εἶναι ν' ἀπορήσῃς...
τὰ χνῶτά των τὰ εὐγενῆ μονάχα νὰ μυρίσῃς
κι' ἀμέσως τότε, Περικλῆ, καὶ οὐ καταλαμβάνεις
ὅτι δὲν εἶσαι ὅπως πρὶν χυδαῖος μπεχλιβάνης,
ἀλλ' ἄνθρωπος τρι κόμ τὶ φό, μὲ γένος καὶ ἀξίαν,
πεσμένος εἰς αὐτὴν τὴν γῆν ἀπὸ τὸν Γαλαξίαν.
Π. Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ. Μοσχοβολᾷ κι' ἡ περιφέρειά των.
Π. Νὰ μὲ εἰσάξῃς, ἀδελφέ, εἰς τὰ μυστήριά των.
Φ. Σιγὰ σιγά, βρὲ Περικλῆ, καὶ θὰ τὰ μάθῃς ὅλα...
ἀγρήγορα εἰς μέγαρα θὰ ἐμβῇς μυροβόλα,
καὶ εἰς τοὺς κύκλους τοὺς καλοὺς προσπάθησε ν' ἀρέσῃς
καὶ 'σώβρακο μεταξωτὸ ἀμέσως νὰ φορέσῃς,
ἂν δὲ καὶ κάλτσα, Περικλῆ, ἀπὸ μετάξι βάλῃς
παύεις νὰ εἶσαι πρόστυχος καὶ ρυπαρὸς χαμάλης,
καὶ θὰ εἰσέρχεσαι παντοῦ μετὰ τῆς γυναικός σου
κι' εἰς ὅλους τὸ μεταξωτὸ θὰ δείχνῃς 'σώβρακό σου.
οἱ δ' εὐγενεῖς θὰ ἔρχωνται καὶ θὰ σὲ τριγυρίζουν
καὶ ὅλοι τὸ τσουρόπι σου θὰ τρέχουν νὰ μυρίζουν.
καὶ σὺ μὲ ὄφος σοβαρὸν τὸ πόδι σου θ' ἁπλώνῃς
κι' ἐμένα θὰ περιφρονῇς καὶ θὰ μὲ φασκελώνῃς.
Π. Μὰ ποῦ τὰ ξέρεις ὅλ' αὐτά;
Φ. Γιὰ τοῦτο μὴ ἐρώτα...
ἔλα καὶ σὺ νὰ συστηθῇς 'στοὺς φέροντας τὰ πρῶτα.
Π. Μὴν εἶσαι ντιστεγκὲ καὶ σύ;
Φ. Δὲν εἶμαι, μὰ θὰ γίνω...
τὴν τόσην βαναυσότητα διὰ παντὸς ἀφίνω.
ἀμέσως ἀπεκδύομαι τὸν Φασουλὴν τὸν πρῶτον
καὶ εἰς αἰθούσας εἰσχωρῶ εὐωδιῶν κι' ἐρώτων,
τοῦ γένους μου τοῦ ταπεινοῦ τὰ σύμβολα ξιλόνω
κι' εἰς τὴν χυδαίαν μύτην σου τὰ πόδια μου ἁπλόνω
κι' ἀγρήγορα πλησίασε καλὰ νὰ τὰ μυρίσῃς
κι' ἀληθινὴν εὐγένειαν καὶ τρόπους νὰ γνωρίσῃς.
Νίπτω κι' ἐγὼ τὰς χεράς μου νὰ φύγ' ἡ ρυπαρότης
καὶ ἀπὸ τοῦδε μόνος μου βαπτίζομαι ἱππότης
τοῦ αἵματος τοῦ κυανοῦ, τῆς στρογγυλῆς τραπέζης,
καὶ χάθου σύ, βρὲ μασκαρᾶ, ἂν οὐ παικτοῖς νὰ παίζῃς.
Ἀλήθεια ἐσιχάθηκα νὰ ζῶ μὲ τοὺς προστύχους...
ζωὴ δὲν λέγεται, μωρέ, νὰ τράφῃς μόνον στίχους
καὶ τὸ ξερὸ κεφάλι σου 'στὸν τοῖχο νὰ κτυπᾷς
καὶ ὅλο θέματ' ἄρητα νὰ ψάλῃς σὰν παππᾶς,
μὰ τότε λέγεται ζωή, διάολου μπεχλιβάνη,
σὰν γίνῃ θυμητὸ τάγγελὸ καὶ τάπαυτὸ λιβάνι.
Π. Θέλω κι' ἐμένα ντιστεγκὲ ἀμέσως νὰ μὲ κάνῃς.
Φ. Γι' αὐτὸ μὴ σεκλετίζεσαι καὶ μὴ μοῦ χολοσκάνῃς.
Θέλεις νὰ γίνῃς Πρίγκηψ, Δούξ, Μαρκήσιος, Βαρόνος;
Π. Ὅ,τι κι' ἂν θέλῃς κάνε με...τὸ δέχομαι εὐγνωμόνως.
Φ. Ἐγὼ Βαρόνον, Περικλῆ, πρὸς τὸ παρὸν σὲ κάνω
καὶ σὲ βαπτίζω ντιστεγκὲ καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
σοῦ δίδω δὲ περγαμηνᾶς εἰς θήκην ἐκλεκτὴν
κι' ὡς εὐγενείας σύμβολον παλάμην ἀνοικτήν.
Καὶ τώρα εἰς ἀνώτερα...
Π. Εὐχαριστῶ, σπολλάτη,
καὶ ὅρσε, φίλε ντιστεγκέ, τρεῖς μασσουχιαῖς στὴν πλάτη.

Φασουλῆς ὁ γαλαντόμος
κι' Ἕνας νέος Ἀστυνόμος.

(Εἰς ἀστυνόμος τριγυρνᾷ μ' ἕνα κλητῆρον λόχον
καὶ κλείνει χαρτοπαίγνια καὶ λίσχας διαφόρους,
καὶ πάνει καὶ τὸν Φασουλὴν εἰς ἕνα καπνοδόχον
συκοφαντῶν περὶ φυγῆς μὲ ἄλλους τζογαδόρους).

—

Ἀ. Σ' ἐπιάσαμε...
Φ. Ἀφῆστέ με...
Ἀ. Μὴν τὸ κουνήσῃς πάσσο...
εἰς ὁποιο μέρος κι' ἂν χωθῇς ἀμέσως θὰ σὲ πιάσω.
Ὁ Στάϊκος παρήγγειλε νὰ κλείσουν πλέον ὅλα,
νὰ λείψῃ πιὰ τῆς τράπουλας ἡ κάθε καρμανιόλα,
καὶ ὁποιος συλλαμβάνεται 'στὸ πράσινο τραπέζι
ἢ χρήματα ἢ κόκκαλα ἢ βέτσαλα νὰ παίζῃ,
θὰ ὁδηγῆται κάραυτα εἰς τὴν Ἀστυνομίαν
κι' ἐκεῖ θὰ στιγματίζεται με τόσην ἀτιμίαν.
Φ. Ἀφῆστέ με ἥσυχον...καὶ ἄλλοτε σᾶς εἶπα
πῶς μ' ὅλα τοῦτα κάνετε εἰς τὸ νερὸ μιὰ τρύπα,
καὶ ἂν τὰ χαρτοπαίγνια ὁ Στάϊκος σφαλᾷ
ἢ σήμερον ἢ αὔριον θ' ἀνοίξουν πιὸ πολλά,
κι' ἀδίκως στάκτη ρίχνετε 'στὰ μάτια τοῦ κοινοῦ,
γιατὶ γελοῦν οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἔχουν λίγο νοῦ.
Ἀ. Τοιαύτην ἔχω ἐντολὴν ἐκ τῆς Ἀστυνομίας.
Φ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι, ἀδελφέ, δημόσιος Ταμίας.
οὔτε σπαθάτος λιγερὸς καὶ κατακορδωμένος,
οὔτε κανένας ντιστεγκὲ καὶ διακεκριμένος,
καὶ ὅπου καὶ ἂν χώνωμαι καὶ ὅ,τι καὶ ἂν κάνω
ὑπόληψιν κι' εὐγένειαν παντάπασιν δὲν χάνω.
Ἐγὼ κι' ἂν παίζω τὰ χαρτιὰ καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
πίνω καὶ δίνω πάντοτε καβουρδιστὸν ἀέρα,
ἀλλ' ὅταν ὅμως χρήματα πραγματικὰ πληρώσω
ἀμέσως τότε θὰ σκαρφῶ πῶς πρέπει νὰ σουρρώσω,
καὶ ὅταν κλέψω μιὰ φορά, θὰ κλέψω καὶ δευτέραν,
καὶ οὕτω πως θὰ ὑψωθῶ 'στῶν ντιστεγκὲ τὴν σφαῖραν,
καὶ ὅταν γίνω ντιστεγκέ, θὰ εἶμαι ὅπως πρέπει,
ἡ ἐξουσία εἰς ἐμὲ τὸ πᾶν θὰ ἐπιτρέπῃ,
κι' ὅταν ἁπλώνω πρὸς κλοπὴν τὰς καθαράς μου χεῖρας
καὶ παίζω εἰς τὴν τράπουλα τὸν ὀβολὸν τῆς χήρας,

τὸ ξίφος μου, τὸ στέμμα μου, τοῦ ἔθνους τὰ Ταμεῖα,
ὁ Νόμος θὰ μὲ συγχωρῇ καὶ ἡ Ἀστυνομία,
καὶ πᾶς φρουρὸς τῆς τάξεως θὰ κάνῃ πῶς δὲν βλέπει
καὶ θὰ βουτᾷ τὸ χέρι του μὲς στὴ δική μου τσέπη.
Α. Ὀγρήγορα παρακαλῶ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.
Φ. Θαυμάζω μὲ τὸν ζῆλόν σας κι αὐτὴν τὴν προθυμίαν
καὶ χαίρω πῶς εὑρίσκονται καθὼς καὶ σᾶς φρουροὶ
εἰκίνητοι, δραστήριοι, γενναῖοι, αὐστηροί,
φροντίζοντες ἀείποτε περὶ τῶν πολιτῶν
καὶ σώζοντες τὸ ἔχειν μας ἐκ τῶν λωποδυτῶν.
ἀλλ' ἀπὸ τέτοια πράγματα ταύτι μας δὲν ἐρόνει
κι' ὁ περιούσιος λαὸς τοὺς φόρους του πληρόνει.
Εἶναι καλὸν νὰ ἐξυπνᾷ καὶ ἡ Ἀστυνομία
καὶ νὰ καταδιώκεται ἑκάστη ἀτιμία,
ὁ νόμος δὲ νὰ φαίνεται πῶς ὄντως λειτουργεῖ,
πῶς πᾶς φρουρὸς τῆς τάξεως καθόλου δὲν ἀργεῖ,
ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ πῶς ὅλα χάλτια εἶναι
καὶ ἡ τρεχάλαις γίνονται διὰ τὸ θεαθῆναι.
Κανεὶς Ρωμηὸς δὲν φαίνεται πτωχὸς καὶ φουκαρᾶς,
δι' ὅλους καλοπέρασις καὶ μπόλικος παρᾶς,
δὲν ξέρει τόσους θησαυροὺς κανένας τί νὰ κάνῃ
καὶ τρέχει πιὰ στὴν τράπουλα τὸν πόντο του νὰ βάνῃ,
κι' ἀδίκως τόση γίνεται συζήτησις κι' ἀντάρα,
γιατὶ κι' ἂν χάσῃ στὰ χαρτιὰ δὲν δίνει μιὰ πεντάρα.
Ὑπάρχει τὸ περίσσευμα τοῦ θαυμαστοῦ Τρικούπη,
ὑπάρχει ἀνεξάντλητον τοῦ Κεντρικοῦ τὸ κιοῦπι,
κι' ἐνόσῳ περισσεύματα ὁ οὐρανὸς μᾶς βρέχει
κι' ἀπ' τὰ καλαμοβράκια μας ἡ εὐτυχία τρέχει,
ἀφῆτε νὰ σκορπίζωμεν ἡσύχως τὸν παρᾶ μας
ὡς ὅτου πλέον ταμπουρα νὰ παίξουν τάντερά μας.
Α. Βρὲ τράβα εἰς τὸν Στάϊκο...
Φ. Τί διάβολος σᾶς πιάνει;
τὸν κόσμο δὲν ἀφίνετε τὸ γοῦστό του νὰ κάνῃ;
Ἂν εὐδυστύχει ἀληθῶς ἡ τροφιλὴς Ἑλλὰς
καὶ φόρους δὲν ἐπλήρωνε κανεὶς κρεμανταλᾶς,
θὰ σᾶς ἐφώναζα κι' ἐγὼ «κλειδώσετέ τα ὅλα,
προτοῦ ἐκ πείνης κάτισχνοι ἀφήσωμεν τὰ κῶλα».
Α. Βρὲ τράβα εἰς τὸν Στάϊκο χωρὶς νὰ μ' ἀπαντᾷς.
Φ. Ἕνα ἱππότην ὡς ἐμὲ δὲν πρέπει νὰ σκουντᾷς.
Ὁ κόσμος ὅλος εὐτυχεῖ καὶ δὲν μᾶς δέρνει ψώρα...
ποτὲ θὰ παίξῃ κι' ἡ Ἑλλὰς, ἐὰν δὲν παίξῃ τώρα.
Α. Βουβάσου κι' ἀκολούθει μας...
Φ. Τί διάβολος σᾶς πιάνει;
τὸν κόσμο δὲν ἀφίνετε τὸ γοῦστό του νὰ κάνῃ;
Ἀφοῦ τῆς πείνας ἔλειψαν καὶ τοῦ λιμοῦ οἱ φόβοι
ἂς ἔλθῃ καὶ ὁ Στάϊκος μαζί μας νὰ τὰ κόβῃ,
κι' ἂς τρέξῃ κι' ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ τὸ πουγγὶ γεμάτο
εἰς τὸν Βαγγέλη τὸν Ζερβὸ καὶ εἰς τὸν Ἀσημάτο.

Α. Δὲν ἐντρέπεσαι, παλιάνθρωπε;
Φ. Καμμιὰ ἐντροπὴ δὲν κάνω...
ἐγώ, μωρέ, φιλοσοφῶ στὴν τράπουλα ἐπάνω,
καὶ ἥσυχον παρακαλῶ καθένας νὰ μ' ἀφήσῃ...
ἐγὼ καὶ κάθε ἄνθρωπος ἐπλάσθη κλέπτης φύσει...
ἐὰν τὸν πλοῦτον ἀγαπᾷ, σιχαίνεται τὸν κόπον,
κι' ὅταν κλοπῆς δὲν εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ ἄλλον τρόπον,
μὲ τόσας σκέψεις πονηρὰς ἡ βίδα του σαλεύει
καὶ ρίχνεται στὴν τράπουλα καὶ κλέβεται καὶ κλέβει.
Μὲ τοῦτα τὰ τρεχάματα κτυπᾶτε στὸν ἀέρα,
κι' ἂν δὲν τὰ κόψουν ἀπ' ἐδῶ θὰ πάνε πκραπέρα,
κι' ἂν οἱ πολῖται σήμερα στὸν πειρασμὸν ἀνθέξουν,
ἀλλ' αὔριον μεθαύριον γιὰ σίγουρα θὰ παίξουν,
κι' ὁ Στάϊκος καὶ πᾶς ἀρχὴ ἂς μὴν τὸ ἐπιτρέπῃ...
Α. Κυττάξετέ τον 'γρήγορα στὴ μιὰ καὶ ἄλλη τσέπη.

—

(Ἀπὸ τὸν σβέρκο ἔξαφνα δρὸ τρεῖς φρουροὶ τὸν πιάνουν
καὶ κατὰ τσέπην ἔρευναν τοῦ φουκαρᾶ τοῦ κάνουν,
κι' ὅσα λεπτὰ τοῦ βρίσκουν μὲ τρόπο τοῦ τὰ πέρνουν
καὶ μὲ κλωτσιὰς καὶ μὲ γροθιὰς ἀλύπητα τὸν δέρνουν).

Τοῦ Ρωμηοῦ ὁ Καζαμίας
μὲ μικρὰς καινοτομίας.

—

Γεμάτος ἀπὸ ὕλην σπουδαίαν καὶ ἀστείαν ἡ
ἀντὶ λιπτῶν πινήτα πωλεῖται στὴν Ἑστίαν.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τοῦ Ἐπισκοπούλου ἡ νέ' Ἀδριανή,
τρὶ κόμ. Ω φὼ κορίτσι καὶ μουσικὸς τρανή,
ἐσχάτως ἐνωμφιάθη τὸν ποιητὴν τὸν Σκάκον
κι' ἡ μουσικὴ κι' ἡ λύρα εὐθὺς ἐπῆραν φόκον.
Μὲ τὴν καρδιὰ του ὅλη καὶ ὁ Ρωμηὸς ἔχάρη
γι' αὐτὸ τάγκαμένο καὶ τειρασστὸ ζευγάρι.

—

Ὁ τῆς Ἑλλάδος Ὀδυσσεὺς, γραφεῖς ὑπὸ Μακρίδην...
εἰς ὅλα λεπτομέρειαι κι' ἀκριβεῖα καὶ ταξις,
εἰς τοῦτον εἰμπορεῖ καθεὶς ἀληθινὰ νὰ ἴδῃ
πᾶν ἄφορῶν τοὺς Ἕλληνας, ποῦ εἶναι νὰ τρομάξῃς.
Συμβάντα κατακλυσμικὰ καὶ σχόλια ποικίλα...
βιβλίον χρυσαμώτατον καὶ εἰς τὰ δύο φύλλα.

—

Τὸ τῆς Σφιγγὸς βιβλίον μυστηριώδους ὕφους,
περιλαμβάνον τόσα αἰνίγματα καὶ γρίφους,
προβλήματα πκντοῖα, μικρὰ τε κἀι μεγάλα,
πολλὴν κρυπτεγραφίαν, κυβόλεξα καὶ ἄλλα.
Περίεργον τωόντι καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον...
πωλεῖται στὴς Ἑστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς στὸ σκηνί μου ἀνέβη,	μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μένδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι ἀπὸ ταῦδε συνορεῖει	καὶ μιὰ χήρα βίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμᾶ.
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — ὀρὸ στὸ λέδι τρεῖς στὸ ξύδι,	

Ἐκ τοῦ τυπογρ. «Κορίνης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου τοπορτὸς τοῦδε.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι	Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνο μιὰ φορὰ θὰ ὀγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— δικαπέντε καὶ στὸ χέρι.
Κι' ἔτσιν ἔχω ἐξυνοδέα	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.	Ἀλλ' ἐδῶ συνέρωμεναι	— δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
Συνέρωμενος θὰ δέχωμαι	— διότι τοὺς ἐνίχυμαι,	κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς	— δὲν περνᾷς συνέρωμενός.
μπογιὰ στὰς Ἐπαρχίας	— καὶ στὸ Ἐξωτερικόν,	Κι' οὔτε θέλω νταμπέρι	— μὲ κανένα κυνονέρη.
ἑπτὰ κιπρὸς πτυχεῖαι	— τρίχες τὸ Ἑλληνικόν.	Γράμματα καὶ συνέρωμαι	— ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Συνέρωμαι γιὰ κάθε χρόνο	— ὁράγκο δώδεκα καὶ μόνο,	Μέ'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα	— κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ ἐκάρα.

Εἴκοσι μηνὸς Γενναρη,	*Πούντες ὀκακόσα πέντε καὶ μὲ ὀγδόντ' ἀκόμα,*
τὼ Τριῳδὶ ἀριβάρει.	*διορισμοὶ μεγάλοι 'στὸ βασιλεῦον κόμμα.*

Ὁ Πρωθυπουργὸς λαλῶν
καὶ μονάχος του γελῶν.

—

Κανένα δὲν ἀκούω, ταύτιά μου τὰ σφαλῶ,
μὲ ὅλους χωρατεύω, μὲ ὅλους σας γελῶ.
Ἀνώτερον κανένα ὡς τώρα δὲν γναρίζω,
καὶ ἂν ἐκεῖνον παύω καὶ τοῦτον διορίζω
ἔτσι ἐγὼ τὸ θέλω, ἔτσι ἐγὼ φρονῶ,
κι' εἰς ὅσα τσαμπουνᾶτε τὰ 'πίσω μου γνρνῶ.

—

Τὰ Ἰσοζύγιά μου πηγαίνουν μιὰ χαρά,
τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα γεμίζουν μὲ παρᾶ,
κανένα ὅπως πρῶτα δὲν εἶναι κλειδωμένο
κι' ἐγὼ 'στὸν ἅλιο ἔχω ἁλυῦρι ἁπλωμένο
κι' ψιννῶ τὴν εὐτυχίαν μὲ οἴστρον τοῦ Πινδάρου
καὶ βάζω τοὺς ἐχθρούς μου 'στὰ πίσω τοῦ γαϊδάρου.

—

Παχὺς καὶ φουσκωμένος 'στὰ σύννεφα πετῶ
κι' ὡς σκώληκας σᾶς βλέπω καὶ σᾶς ποδοπατῶ.
Ὅσοι κουτοὶ τὰ βάζουν μαζὶ μὲ τὸν Τρικούπη
κι' ἐλέγχουν πᾶσαν πρᾶξιν ἐνὸς Μυλλόρδου γαύρου,
θαρρῶ πῶς ὁμοιάζουν μ' ἐκεῖνο τὸ κουνοῦπι,
ποῦ 'κάθισε ἀπάνω 'στὸ κέρατο τοῦ ταύρου.

—

Κι' ἐφώναξε ὁ ταῦρος «κουνοῦπι τοῦ διαβόλου,
καὶ τότε ὅπου ἦλθες δὲν μ' ἔμελε καθόλου,
καὶ τώρα ποῦ θὰ φύγῃς δὲν ἔδωσα λεφτό»,
κι' ἐμούγκρισε ὁ ταῦρος κι' ἐπέταξε αὐτό.
Ἔτσι κι' ἐγὼ εἰς ὅλους τοὺς κώνωπας φωνάζω
καὶ μ' ἕνα μούγκρισμά μου μακρὰν μου τοὺς τινάζω.

—

Εἰς ὅ,τι καὶ ἂν λέγουν ἐγὼ δὲν θ' ἀπαντήσω,
ἐγὼ διὰ τοὺς φίλους σπουδαίως θὰ φροντίσω.
Τὸ πᾶν διὰ τὸ κόμμα, καὶ πρὶν νὰ πέσω χάμω
τοῦ φίλου μου τὸν φίλον ἰσάβιον θὰ κάμω,
κι' ἂς σκούζουν οἱ ἐχθροί μου κι' οἱ φίλοι βουλευ-
εἰς τάχυρα γιὰ ψύλλους δὲν ἔψαξα ποτέ. [ταί...

—

Εἰς τοὺς θεράποντάς μου ζωῆς θ' ἀνοίξω πόρους,
θὰ τοὺς ἐγκαταστήσω εἰς θέσεις διαφόρους,
καὶ πάντοτ' εὐτυχίας καὶ πλούτη ἀναγγέλλων
θὰ τοὺς ἐξασφαλίσω καὶ τώρα καὶ 'στὸ μέλλον,
καὶ θὰ φωνάζω μόνος καὶ μὲ αὐτοὺς μαζὶ
πῶς ἡ Ἑλλὰς τωόντι προώρισται νὰ ζῇ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π. Τί ἔχομε, βρὲ ντιστεγκέ;
Φ. Τί νἄχωμε, Βαρόνε;
ὅσοι δὲν ἔχουνε πετνοῦν καὶ ὅσοι ἔχουν τρῶνε.
Π. Ἦλθε τὸ Κοινοβούλιον;
Φ. Δὲν πῆγα ὡς ἐκεῖ,
ἀλλὰ θὰ ἦλθε βέβαια...
Π. Ἀμμ' ἡ πολιτική;
Φ. Καθὼς τὴν ξέρεις, ἀδελφέ, μεταβολὴ καμμία,
ἐντεῦθεν μόσχος σιτευτὸς κι' ἐκεῖθεν βουλιμία.
Ὁ σὶρ Χαρίλαος γελᾶ κι' ὁ Θοδωράκης κλαίει,
γελοῦμε δὲ καὶ μὲ τοὺς δηὸ ἐμεῖς οἱ ψωραλέοι.
Καὶ πάλιν Κοινοβούλιον, φουρτούναις καὶ σεισμοί,
νηστεῖαι, περισσεύματα, προυπολογισμοί,
τὰ ἔσοδα, τὰ ἔξοδα, οἱ ἐθνικοί μας πόροι,
τὰ δάνεια τὰ πρέχοντα, τὰ πάντα, οἱ φόροι,
ἄδεια Ταμεῖα, Περικλῆ, παρὰς μὲ τὸ τσουβάλι,
καμήλα, ρόπαλα, χοροί, καινούριο καρναβάλι,
μουτσούνας πατριωτισμοῦ καὶ ἀρετῆς μεγάλης
καὶ φρόντισε καὶ οὐ καμμιὰ στὸ μοῦτρό σου νὰ βάλῃς,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ὑπόσχεται καλὰ
καὶ πέρνει γιὰ τὴ μοῦρη του μουτσοῦνα ποῦ γελᾷ,
ὁ Θοδωρῆς τὰ μάτια του μ' ἕνα κρεμμύδι τρίβει
καὶ μὲ τὰ δηὸ τὰ χέρια του τὰ δάκρυά του κρύβει,
ἡ Βασιλεία, Περικλῆ, γυρεύει πόρους νέους
κι' ἀπὸ τοὺς ἕξω Ἕλληνας κι' ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους,
τῶν εὐτυχῶν Τρικουπικῶν προβιβασμοὶ ποικίλοι,
τὸν χάρτην τοῦ Συντάγματος μασσοῦν πεινῶντες κύλοι,
εἰς τάξεις δὲ χωρίζονται οἱ εὐγενεῖς κι' οἱ Βλάχοι,
γενναθνται νέοι Ἕλληνες μὲ κάμα καὶ στιλάχι,
τοῦ Ἕλληνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,
στὰ χέρια ὅλων ρόπαλο, κουμπούρι καὶ μαχαῖρι,
ἡ δὲ Ἀντιπολίτευσις κατάρας ἐκστομίζει,
τοῦ Χάρου τὸ ἀκάτιον ἀπὸ Ρωμηοὺς γεμίζει,
κι' ἂν κι' εἶναι ἄρθονος παρὰς στοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα
δὲν ἔχουν οἱ κακόμοιροι νὰ δώσουν τὰ πορθμεῖα.
Ξύπνα, καϋμένε Περικλῆ, κι' αὐτὸ τὸ καρναβάλι
σ' ἕνα παπποῦτσι καὶ τὰ δηὸ ποδάρια μας θὰ βάλῃ.
Ἄκου τριγύρω μουσικαῖς καὶ ντέφια καὶ νταούλια...
σ' ἑνὸς γαϊδάρου κάθισε τὰ δυνατὰ κεπούλια.
σ' αὐτὴ τὴν παληομοῦρη σου μιὰν ἄλλη μοῦρη βάλε
καὶ τὴν Αὐλὴν καὶ τὴν Βουλὴν καὶ τὴν Ἑλλάδα ψάλε,
ἐξύμνει δὲ καὶ τωρινὰ καὶ περασμένα χρόνια
καὶ πάρ' ἐμπρός σου ἐν ἀγγειὸ καὶ τρῶγε μακαρόνια,
μὴν παύῃς δὲ νὰ χαιρετᾷς τρανοὺς καὶ φουκαράδες,
τοὺς ντιστεγκέ, τοὺς ἀναγκαί, καὶ ἄλλους μασκαράδες,
κι' ἀπ' τὸ κρασὶ ἂς γίνωμε κι' οἱ δύο μας κουρούνα..
Π. Καὶ δὲν μπορῶ νὰ χαιρετῶ χωρὶς καμμιὰ μουτσοῦνα;
Φ. Ὁ κάθε ἄνθρωπος, μωρέ, κι' ἄλλη μουτσοῦνα θέλει,
μὲ γέλοια ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ κάθε του κοπέλι,
μὲ δάκρυα ὁ Θοδωρῆς κι' οἱ δυστυχεῖς του φίλοι,
οἱ ντιστεγκὲ μὲ ψεύτικα φτειασιδωμένα χείλη,
οἱ κλέπται καὶ οἱ κάπηλοι μὲ τῆς αἰδοῦς τὸ χρῶμα,
οἱ εὐτελεῖς κι' ἐνάρετοι μὲ σφαλισμένο στόμα,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδή, εὐγενικὸ γαϊδοῦρι,
ἐμπρὸς σὲ κάθε ἄνθρωπο πρέπει ν' ἀλλάζῃς μοῦρη,
γιατὶ ἂν σ' ὅλους ἐμπροστὰ μὲ μοῦτρα στίκης ἴδια
καὶ οὔτε κλαῖς οὐδὲ γελᾷς, οὐδὲ φορεῖς φτειασίδια,
ὦ! τότε τρὶς ἀλλοίμονον σὲ σένα, φουκαρᾶ...
δὲν θὰ μπορέσῃς ντιστεγκὲ νὰ γίνῃς μιὰ φορά.
Καὶ τώρα πᾶμε στὴ Βουλή...
Π. Τί διάβολο νὰ κάνῃς;
Φ. Μὲ λύσσαν θὰ ἐπιτεθῇ ὁ λαῦρος Δεληγιάννης,
θ' ἀκούσωμεν ἐξάψαλμον περὶ διορισμῶν,
θὰ ἴδωμεν τὸν ἀληθῆ Προυπολογισμόν,
καὶ ποιὸς τὸ ξέρει, Περικλῆ, ἂν καὶ καυγᾶς δὲν γίνῃ
καὶ ἂν δὲν ἔλθῃ ὅπως πρὶν ἡ ἐποχὴ ἐκείνη.
Π. Ἂν εἴξερα πῶς στὴν Βουλὴν θὰ ἐπολέμουν πάλιν
ἀμέσως μ' εὐχαρίστησιν θὰ ἔτρεχα μεγάλην,
ἀλλ' ὅμως τώρα, Φασουλῆ, τί διάβολο νὰ κάνω ;...
ἐσπούδασα τοὺς ἀριθμοὺς καὶ μὲ τὸ παρεπάνω.
Συνειθισμένα πράγματα, καθένας τὰ εἰξεύρει,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς περίσσευμα θὰ εὕρῃ,
ἡ δὲ Ἀντιπολίτευσις ἐλλείμματα σπουδαῖα.
κι' εὐθὺς ποδοκροτήματα θ' ἀκούσωμεν ραγδαῖα.
Φ. Πρέπει καὶ σὺ τὰ ἔσοδα τοῦ κράτους νὰ γνωρίζῃς
καὶ δηὸ γαϊδάρων ἄχυρα νὰ μάθῃς νὰ χωρίζῃς.
Π. Τὰ ἔμαθα πολὺ καλὰ καὶ ἄντε νὰ χαθῇς.
Φ. Ἔλα νὰ πᾶμε, Περικλῆ, καὶ ὅταν βαρεθῇς
ἀφίνεις κάθε πρόστυχον καὶ ἀγενὲς στοιχεῖον
καὶ χώνεσαι εἰς τὸ γνωστὸν ἐκεῖ οὐροδοχεῖον,
καὶ ὄχως νούμερα ν' ἀκοῦς καὶ ἀριθμοὺς εὐήχους
μὲ τὸν Κολοκοτρώνη σου σκαλίζεις εἰς τοὺς τοίχους
τὰ ἔνδοξα ὀνόματα τῶν ντιστεγκὲ τῶν νέων
νὰ παραμείνουν σεβαστὰ εἰς κάθε Ἀθηναῖον.
Π. Ἂς εἶναι, μ' ἐκατάφερες καὶ πάλι, μασκαρᾶ....
ἂς γίνῃ τὸ χατῆρι σου καὶ τούτη τὴ φορά.
Φ. Θὰ ὑποστῶ τοὺς ἀριθμοὺς καθὼς εἶμαι ἀπορέσω.
Π. Καὶ ποιὰ μουτσοῦνα, Φασουλῆ, σ' ἀρέσει νὰ φορέσω;
Φ. Τοῦ πατριώτου τοῦ θερμοῦ...
Π. Τὴν ἔβαλα καὶ πᾶμε.
Φ. Ἐμεῖς οἱ δύο μονοχὰ τὸ ἔθνος ἀγαπᾶμε.
Π. Σὰν νὰ τὸ ξέρῃς ...
Φ. Ξύπνησε καὶ μίλα, βρὲ μουγγέ.
Π. Ὅρσε λοιπὸν δηὸ χαστουκιαῖς, μαγκούφη ντιστεγκέ.

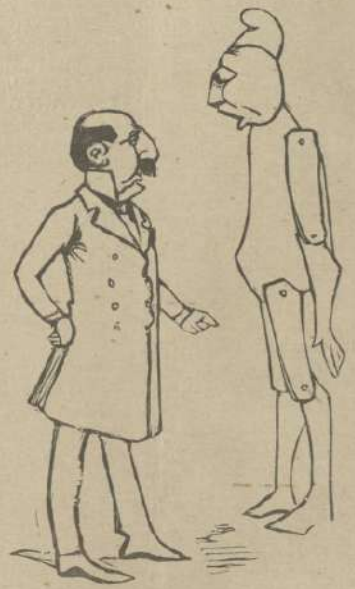

Ὁ Τρικούπης ὁ πολὺς
κι' ὁ ἀργὸς ὁ Φασουλῆς.

—

Φ. Εἶχα καιρὸν νὰ σᾶς ἰδῶ, Πρωθυπουργὲ μεγάλε...
ἀσθένειαι μ' ἐμπόδισαν καὶ ὑποβέσεις ἄλλαι.
Τῆς ἐμφλοιέντζας κατ' αὐτὰς μ' ἐμάστισε ἡ νόσος
κι' ἀφότου δὲν μὲ ἴδατε καιρὸς παρῆλθε τόσος.
Πλὴν ἀναρρώσας εὐτυχῶς κι' ἀναλαβὼν καθ' ὅλα
νὰ χαιρετήσω ἔρχομαι τὰ ὑψηλὰ φωκόλα.
Τρ. Λοιπὸν καλῶς ὁρίσατε...
Φ. Ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς κατ' αὐτὰς περίσσευμα θὰ εὕρατε καὶ ἄλλο.
Τρ. Τὰ πάνταβαίνουν κατ' εὐχήν, ποῦ εἶναι ν' ἀπορήσῃς...
τὰ νέα περισσεύματα κι' αἱ ἄλλ' ἐπιχειρήσεις,
ἐγὼ δὲ βλέπων τὴν πολλὴν τοῦ ἔθνους εὐτυχίαν,
τὴν τάξιν, τὴν ἀσφάλειαν, τὴν τόσην πειθαρχίαν,
τοὺς φίλους ὅλους δέχομαι μ' ἀγκάλας ἀνοικτὰς
καὶ ἰσοβίους ἔκαμα ἐκ τούτων Ἐλεγκτάς.
Φ. Τὰ ἔμαθα, Πρωθυπουργέ...
Τρ. Κι' αὐτὸ πῶς σᾶς ἐφάνη;
Φ. Τῶν νέων σας διορισμῶν τὸ ὑψηλὸν φιρμάνι
βαθέως συνεκίνησε τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
καὶ σᾶς συγχαίρει δι' ἐμοῦ μὲ τὴν ψυχήν της ὅλην.
Τρ. Εὐχαριστῶ...
Φ. Ἂν ὁλακτῇ ὁ τάδες ἢ ὁ δεῖνα
καθόλου μὴ προσέχετε στὰς ὁλακὰς ἐκείνας.
Δὲν πρέπει, Ἐξοχώτατε, νὰ γίνεται κανεὶς
θεράπων κι' ὑποπόδιον τῆς γνώμης τῆς κοινῆς,
οὐδὲ ν' ἀκούῃ πάντοτε τὰς διαφόρους κρίσεις,
τὰ σχόλια τῶν ἀμαθῶν καὶ τὰς παρατηρήσεις.
Ἂν ἀκούζουν οἱ ἀριστεροὶ μετὰ παραζυσμῶν
κατὰ τῶν νέων ἄθλων σας καὶ τῶν προβιβασμῶν,
γνωρίζετε πολὺ καλὰ τὸ αἴτιον τοῦ χόλου
κι' εἰς τὰς φωνὰς των προσοχὴν μὴ δίδετε καθόλου.
Ἂν δὲ φωνάζουν κατ' αὐτῶν καὶ μερικοὶ τῶν φίλων
καὶ στρέφουν στοὺς διορισμοὺς τὸ βλέμμα των ὀργίλον, [τοξεύει δὲ ἡ γλῶσσά των μυρία καθ' Ὑμῶν,
αὐτοί, καθὼς εἰξεύρετε, γαυγίζουν μὲ θυμόν,
διότι περισσότερον τοὺς ἄλλους ἀγαπᾶτε
καὶ πρὸς ἐκείνους ἀφειδῶς τὰς χάριτας σκορπᾶτε,

αὐτοὺς δὲ τοὺς ἀφίνετε μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα,
ἐνῶ κι' αὐτοὶ δὲν ἔπαυσαν δουλεύοντες τὸ κόμμα.
Τρ. Ὅλους τοὺς φίλους του κανεὶς δὲν ἀγαπᾷ ἐπίσης,
μά κάμνει μεταξὺ αὐτῶν ὀλίγες διακρίσεις.
Φ. Εἰς ὅλα ταῦτα σύμφωνον εὑρίσκετε κι' ἐμένα
καὶ ὅποιος ἀγαπᾷ πολλοὺς δὲν ἀγαπᾷ κανένα.
Πρέπει κανεὶς προτίμησιν ἐνίοτε νὰ δίδῃ,
εἰς τὸν Ἀναγνωστόπουλον καὶ εἰς τὸν Βαρελίδῃ,
ἢ καὶ 'στὸν Κανελλόπουλον καὶ εἰς τὸν Δεληζῆ,
διότι ὅλοι δὲν χωροῦν νὰ φᾶνε 'στὸ τραπέζι.
Κι' ἐγὼ ἂν εἶχα, Πρόεδρε, τοῦ κράτους τὰς ἡνίας,
θὰ ἔδιδα 'στοὺς φίλους μου τεσμήρια εὐνοίας,
τοὺς πάντας μὲ προσήνειαν πολλὴν θὰ ἐχαιρέτων,
μὰ πρὸ πολλὰ θὰ ἔδιδα 'στὸν φίλον Περικλέτον,
καὶ τοῦτον θὰ ἐχόρταινα. Πρωθυπουργέ, μονάχον
διὰ πολλῶν διορισμῶν καὶ ὑπ' αὐγοταράχων.
Τοιαῦτα, Ἐξοχώτατε, σᾶς λέγω ταπεινῶς,
δὲν πρέπει δὲ οὐδέποτε ὡς ἄνθρωπος κοινὸς
'στὰς κρίσεις νὰ προσέχετε τοῦ κάθε πατριώτου...
ὁ ἕνας λέγει τὸ μακρὺ κι' ὁ ἄλλος τὸ κοντό του.
Πρέπει καλὰ ν' ἀνταμειφθῇ ὅποιος γιὰ σᾶς παλεύει...
ἐξ ἔρωτος ἰδανικοῦ κανένας δὲν δουλεύει.
Σ' ἐδούλευσα, Πρωθυπουργέ... ὀφείλεις νὰ πληρώσῃς
καὶ πανδαισίαν ἄρθονον πρὸς χάριν μου νὰ στρώσῃς,
μὲ ἄλλους λόγους παστρικοὺς ἰσόβιος νὰ γίνω,
ἄλλως 'στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ γιὰ πάντα σᾶς ἀοίνω,
κι' ἐμπρὸς εἰς ἄλλον κύριον ἡ κεφαλή μου σκύβει,
ποῦ ἔμαθε καλλίτερα τοὺς δούλους ν' ἀνταμείβῃ.
Τοιοῦτος εἶναι πάντοτε ὁ νόμος παρ' ἡμῖν...
ὁ δοῦλος γιὰ τοὺς κόπους του γυρεύει πληρωμήν,
καὶ ὅπως λέγει, Πρόεδρε, κι' ἡ ρῆσις ἡ σοφή,
ὅστις δουλεύει 'στὸν ναὸν ἐκ τούτου θὰ τραφῇ.
Κανεὶς χωρὶς ἀνταμοιβὴν πλησίον σας δὲν μένει,
κι' ἂν εἶναι κι' ἐκ τῶν φίλων σας καμπόσοι θυμωμένοι,
σεῖς δῶστε ἀκρόασιν καὶ εἰς αὐτῶν τοὺς θρήνους
καὶ ἰσοβίους κάμετε ὀγρήγορα κι' ἐκείνους,
καὶ γίνετε τῶν νηστικῶν ἡ μόνη σωτηρία
κι' ὡς εἶδος ἀσφαλιστικὴ τῶν φίλων ἑταιρεία.
Ἀλλὰ ἐξασφαλίσατε παρακαλῶ κι' ἐμένα,
ὁποῦ κυττάζω τὰ 'ψηλὰ μὲ χέρια σταυρωμένα
καὶ πλούσιον θυμίαμα σᾶς κάνω καὶ λιβάνι,
κι' ἰσόβιον βαπτίσετε κι' ἐμὲ τὸν μπεχλιβάνη.
Τρ. Οὐδέποτε σᾶς λησμονῶ κι' ὑπ' ὄψει μου σᾶς ἔχω.
Φ. Μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴν 'στὸν Περικλέτον τρέχω,
καὶ σκούζω «Ζήτ' ὁ Πρόεδρος ὁ μέγας καὶ πολύς,
τὸ μόνον κατοφύγιον, ὁ τρόμος τῆς Βουλῆς,
ὁ τὰ στραβὰ κι' ἀνώμαλα εὐθὺς ἐξομαλύνας,
ὁ φέρων εἰς τὰ στήθη του ἡλίους καὶ σελήνας,
ὁ μετεωριζόμενος ἐντὸς χρυσῶν συννέφων,
ὁ μὲ γενναίας δωρεὰς τὴν Βασιλείαν τρέφων,
ὁ τόσα Ἰσοζύγια φουσκώσας καὶ μηχάνας,
ὁ Ἐφιάλτης τῶν ἐχθρῶν, τῶν φίλων ὁ Μαικήνας.
Τὰ ράκη τῆς πτωχείας μου μακρὰν μου τώρα ρίπτω,
ὡς ἄλλος δὲ Ὁράτιος ἐνώπιόν σας κύπτω.
Ὦ σύ, ἐντίτε Λόρδωμπους κοντεύλιμπους ἀτάβις,
μὰ θὰ 'στὰ 'πῶ Ρωμαίικα γιὰ νὰ τὰ καταλάβῃς.
Τρικούπη, καταγόμενε ἐκ Δόρδων καὶ Μυλλόρδων,
σὲ δι' ἐργάνων ἔξυμνῶ χαλκίνων τε κι' ἐγχόρδων,
σὺ μόνον μας πρεζίντιουμ καὶ κόσμημα γλυκύ,
σὺ ἄρτος ἐπιούσιος, σουρτοῦκε καὶ βραχύ.
Πλουσίαν δίδε πάντοτε 'στοὺς δούλους πληρωμὴν
νὰ σὲ ὑμνοῦμεν ὅλοι μας γονατιστοί... ἀμήν!

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Ἀγελάστου ἡ ξανθὴ καὶ ζηλεμμένη Τζούλια,
ὁποῦ ἀνθοῦν 'στὴν ὄψι της τὰ ρόδα καὶ τὰ φούλια,
μὲ τὸν λιεβέντη Καλλιγᾶ ἀρραβωνιάσθη τώρα
κι' ἡ μοῖραις τοὺς ἐχάρισαν τὰ πιὸ καλὰ τῶν δῶρα.
Χρυσομαλλοῦσα, ντροπαλή, χαριτωμένη νύφη...
τὴν καμαρόνει ὁ γαμπρὸς καὶ τὸ μουστάκι στρήφει,
ὁ δὲ *Ρωμηὸς* χαρούμενος τοὺς ἀρραβῶνας βλέπει
καὶ ὁμεναίους κι' ἔρωτας ὡς Ἀνακρέων ψάλλει
καὶ πλέκουν γύρω Χάριτες τὸ στέφανο ποῦ πρέπει
'στὴν ὠμορφιὰ τὴ φρόνιμη, 'στῆς Τζούλιας τὸ κεφάλι.

Τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν τερπνὴ καὶ πάλιν λίμακ,
ὁ Βαλαβάνης δηλαδή, ὁ τόσον συγκινῶν,
εἰς τοῦ Συλλόγου *Παρνασσοῦ* τὸ φημισμένον βῆμα
περὶ τοῦ βίου θὰ εἰπῇ τῶν Μικρασιατῶν.
Θὰ τρέξουν δὲ ἀκροαταὶ μὲ ἀνεκτὸν τὸ στόμα
κι' ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ κι' οὐδέτεροι ἀκόμα.

Γεώργιος ὁ Παμπάνος, ὁ ἰατρὸς ὀδόντων...
τὰ χρήματά σας δι' αὐτὸν δὲν πᾶνε εἰς τὸν βρόντον,
ἀνακοινίζει πάσχοντας ὀδόντας ἐν τῷ ἅμα
χωρὶς κανένα θόρυβον, χωρὶς κακμμὲ φασλάμα.
Οἱ ἔχοντες πονόδοντον ἂς μαζευθοῦν ἐκεῖ
κι' ἡ σαΐπμ ἡ μασσέλα των εὐθὺς θὰ γίνῃ νέα,
εἰς ὅλους δὲ γνωστοποιῶ πῶς οὗτος κατοικεῖ
'στῶν Πατησίων τὴν ὁδὸν ὑπ' ἀριθμὸν ἐννέα.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὶ σπῆτί μου ἀνίβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοράει
μὲ ξενοδοχεῖον Σίδη, — δρὸ 'στὸ λέδι τρεῖς 'στὸ ξύλι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χίρα ὄιχως ἔνδρα, — τοὔτεν ἄλλοτε μεμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου καντριτὰ πολύς.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι — Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενηντα... τί καλά!
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι. — περισσεύματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ τὰ ἔγαινε. — γιὰ τὰ ξένα ἔρως μέρη — ὁλκαπάντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἔπαι ἔχω ἐξοδάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει. — 'Αλλ' ἐδῶ συνδρομητὴς — δὲν θὰ γυρνᾶι ποτέ.
Συνδρομητὴς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνήκομαι. — κι' ἔτσι φίλος κι' ἀνωμότης — δὲν πετνᾶς συνδρομητές.
μοναχὰ 'στὲς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὲ Ἐξωτερικόν. — Κι' ἂν θέλω ντερβέρι — μὶ κανένα κανονέρι.
ἐπειδὴ καιρὸς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν. — Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο. — Μέ' στῶν φέρων τὴν, ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μὲς δενδρο.

Εἴκοσι κι' ἑπτὰ Γενάρη, *Πέντε καὶ ὀκτακόσια ὀγδόντα ἕξη,*
καὶ μουτσούνια 'στὸ παζάρι. *καὶ πάλι εἶμαι πολὺ θὲ τρίξη.*

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Ἐγείρου ἐκ τοῦ ὕπνου σου, ψυχὴ πεπορωμένη...
τετάρτη ἐπανάστασις ἐπιδιορθωμένη,
Ἀκοὺς πολέμου σάλπιγγας καὶ τῶν τυμπάνων κρότους;
ἐκ τῆς Λαρίσσης ἔρχεται τὸ σύνθημα τὸ πρῶτον.
Ἐφέτος εἰς τὴ Λάρισσα καὶ πέρυσι στὴ Λαμία...
Π. Πότε θὰ γίνῃ ρεμπελιὸ νὰ μποῦμε 'στὰ Ταμεῖα;
Φ. Ἀνεστατώθη ὁ στρατὸς καὶ οἱ τσολιάδες ὅλοι...
νά! πάρε τοῦτο τὸ σπαθὶ καὶ τοῦτο τὸ πιστόλι.
Σιγὰ σιγὰ καὶ προσοχὴ κανεὶς νὰ μὴ σὲ νοιώσῃ
κι' ὡς συνωμότην ἡ Ἀρχὴ 'στὰ κάτεργα σὲ χώσῃ.
Θὰ γίνῃ πρὶ τὸ κουνημα, δὲν εἶναι χωρατά...
μιὰ φουστανέλα φόρεσε καὶ κάπα γαλατᾶ,
βάλε μοντούρι κλέφτικο καὶ κόκκινο σιλάχι,
γιατὶ δὲν ξέρεις, Περικλῆ, τί διάβολο θὰ λάχῃ.
Θαρρῶ πὼς ἐτελείωσε τὸ ἕνα κι' ἄλλο ψίμμα...
πολεμικὰ συνθήματα... παντοῦ θὰ τρέξῃ αἷμα...
Ἰδοὺ! ἰδοὺ ὁ Βαλτινός... κανένας δὲν ἀργεῖ...
καὶ εἰς τ' Ἀνάπλι ὁ στρατὸς ἠγέρθη ἐν ὀργῇ...
Ἕν, δύο, τρία καὶ μισό... τὸ βῆμά σου γοργόν...
ἀλλοίμονον εἰς τὴν Ἀλλὴν καὶ 'στὸν Πρωθυπουργόν!
Δὲν ἤθελα στὸν κόρφο του νὰ εἶμαι οὔτε ψύλλος...
ἂς κλαίῃ γιὰ τὴν τύχη του κάθε πιστός του φίλος.
Ἕν, δύο, τρία καὶ μισό... δὲν κάνω πιὰ ὀπίσω...
μπάμ! μπούμ!... ἀγρίεψα, μωρέ, καὶ κάποιον θὰ κτυ-
Π. Σταμάτησε γιὰ τὸ Θεό... [πήσω.
Φ. Μὴ μοῦ βαπτᾷς τὸ χέρι...
ὡς μέσα εἰς τὸ κόκκαλο ἐμπῆκε τὸ μαγαίρι.
Μᾶς φθάνει τόσ' ὑπομονὴ ὡς σήμερα Ἰώβειος,
ὁ δὲ Τρικούπης ἔγινε Πρωθυπουργὸς ἰσόβιος,
καὶ χάρι εἶναι δίκαιον, καθὼς καταλαβάνεις,
νὰ φάγῃ τάχιστον καιρὸν κι' ὁ νῆστις Δεληγιάννης.
Θὰ τρέξω εἰς τὸν Βασιλέα καὶ θὰ τοῦ 'πῶ μὲ πόνον:
«Ὦ Βασιλεῦ, ποῦ κάθεσαι ἀνέτως εἰς τὸν θρόνον,

ἀν νὰ προκόψῃ ἀγαπᾷς καὶ ὁ δικός μας τόπος,
νὰ γίνῃ στὴν πολιτικὴ κανένας νέος τρόπος,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ νὰ ἔχουν καρναβάλι
τοὺς ἕξη μῆνας οἱ μισοί, τοὺς ἄλλους ἓξ οἱ ἄλλοι,
ἀλλέως ἐπανάστασιν θ' ἀκούσῃς κάθε τόσο
καὶ θὰ μὲ βάλῃς σὲ μπελὰ γιὰ νὰ σὲ γλυτώσω».
Αὐτὰ θὰ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ...
Π. Ποῦ πᾶς μὲ τόση φόρα;
Φ. Ἕν, δύο, τρία καὶ μισό... ἀνεστατώθ' ἡ χώρα.
Ὦ Ἕλληνες, ἂς φάλλωμεν τοὺς ἄνδρας τοὺς γενναίους,
τοὺς συνωμότας τοὺς θερμούς, τοὺς ἥρωας τοὺς νέους.
Π. Λαμπρὸς φωσφόρος ἔφεγγε σκηνὰς τὰς Ἑλληνίδας,
ὅταν ἠγέρθη ἔξαφνα ὁ νέος Πελοπίδας.
Φ. Πολέμου μαρς ἡ μουσικὴ θαρρῶ πῶς παιανίζει
καὶ ἡ γνωστὴ γαϊδουρά μου παιάνας ὀγκανίζει
Γιὰ κύτταξε κόσμο, Περικλῆ, ποῦ τρέχει ἐκεῖ πέρα...
ἀρχίζ' ἡ ἐπανάστασις... ὦ εὐτυχὴς ἡμέρα!...
κάτ' ὁ προδότης, γιουχά του, κι' ἂς γίνουν ὅλα νίλα.
Π. Βρὲ μὴν ἐνθουσιάζεσαι καὶ εἶναι ἡ Καμήλα.
Φ. Ὦ πόση ἐξαχρείωσις!... ὦ τέμπορα, ὦ μόρες!...
νὰ βγαίνουν καμηλιάρηδες σὲ τέτοιαις μαύραις ὧραις.
Π. Ἀλήθεια τί κατάστασις!
Φ. Εἰς τὸ Παλάτι τρέχω.
Π. Μωρὲ ἀμάν...
Φ. Ἐλύπαξα, στὴν πεῖνα δὲν ἀντέχω.
Πῶ! πῶ! τί κόσμος εἶν' ἐκεῖ... ἄ! ναί, δὲν ἀμφιβάλλω ..
κονσπιρατὲρ Ἑρνάνηδες θὰ εἶναι δίχως ἄλλο.
Φωναὶς ἀκούω, Περικλῆ, σουραύλια καὶ κλαρίνα...
Π. Εἶναι ὁ Γρίβας, Φασουλῆ, κι' ἡ Τρελλοκατερίνα.
Κι' οἱ δρὸ μὲ Καλαβρέζικα ἐβγῆκαν εἰς τοὺς δρόμους
κι' ἴσως πιασθοῦν ὡς ὕποπτοι ἀπὸ τοὺς Ἀστυνόμους.
Φ. Κατάρα καὶ ἀνάθεμα!..καμμιὰ φωτιὰ στὰ στήθεια.
Π. Δὲν ντρέπονται, βρὲ Φασουλῆ, ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀ-
ἐνῶ τοσαῦται συμφοραὶ τὰ στήθη μας πιέζουν, ζ|λήθεια,
ἐνοῦ γελοίοις νὰ γελοῦν κι' ἐνοῦ παικτοὶς νὰ παίζουν;
Φ. Ἑλλὰς πατρίς, κατήντησες ἀναίσθητος ὡς λίθος!..
ἀλλὰ τί βλέπω, Περικλῆ... νά! νά! καὶ ἄλλο πλήθος.
Π. Οἱ δρό μας οἱ συνάδελφοι χοροπηδοῦν στὰ κάρα.
Φ. Καὶ τοῦτοι γιὰ τὸ κούνημα δὲν δίνουν μιὰ δεκάρα.
Π. Ὦ Θοδωράκη πόδερε!...
Φ. Ἀντάρτης ἀτυχὴς!
Π. Ὦ σὺ περντοῦτα γελόρια καὶ σπαραγμὸς ψυχῆς!
Φ. Ὀρκίζομαι, βρὲ Περικλῆ, σὲ μάχητὴ στρουμπέταις,
στοῦ στρατηλάτου Θοδωρῆ τὴς παρδαλὲς μπερμπέταις,
στοῦ Ράλλη τὸ ξανθὸ μαλλί, στοῦ Μίλησι τὸ στόμα,
στὴν κιτρινάδα τοῦ Σαὶν-Ζοὺστ, στοῦ Δεμενὴ τὸ χρῶμα,
στοῦ Καραπάνου τοῦ σοροῦ τὰ οἰκονομικά,
στὰ σχήματα τὰ ἐξαλλα καὶ τὰ ρητορικά,
στοῦ Κορδερούμπα τὴν θερμὴν καὶ πάλλουσαν καρδίαν,
εἰς τοῦ Ἑρνάνη τὸ σπαθὶ καὶ τὸν πλατὺν μανδύαν,
εἰς ὅλους τοὺς ἀριστερούς, τοὺς φέροντας τὰ πρῶτα,
εἰς τῶν ἀρτῶν Πλουτανιῶν τὰ πεινασμένα χνῶτα,
στοῦ Σίλβα Δὲν Ρουί Γομὲζ τὸ φριχαλέον κέρας,
εἰς τὴν σκοτίαν τῆς νυκτὸς, στὸν δίσκον τῆς ἡμέρας,
εἰς τῆς Στυγὸς τὰ ὕδατα, στὰς Ἐριννύας ὅλας,
κι' εἰς κάθε μισοφούστανο τῆς νύμφης Δόνα-Σόλας,
πῶς θὰ κινήσω τὸν λαὸν καθόσον εἰμπορέσω,
πῶς Κατιλίνα φλογεροῦ μανδύαν θὰ φορέσω,
πῶς μόνος καὶ μετὰ πολλῶν θὰ ἐπαναστατήσω
καὶ μὲ τὴν ἐπανάστασιν τὸν κόσμον θὰ ταπεινώσω.
Π. Ἀλλὰ ὁρκίζομαι κι' ἐγώ, τὸ ἄψυχον κωθώνι,
μὰ ὅλους τοὺς ἐν Πλαταιαῖς καὶ τοὺς ἐν Μαραθῶνι,
τοὺς ἐν Λαμίᾳ μάρτυρας καὶ τοὺς ἐν τῇ Λαρίσσῃ,
κι' εἰς πάντα ποῦ τὸ αἷμά του 'στὸ ἔθνος θὰ χαρίσῃ,
πῶς ἀπὸ ταύτην τὴν στιγμὴν τὰς χεῖράς μου θὰ λύσω,
πῶς ὅλους τοὺς Τρικουπικοὺς θὰ αἱματοκυλίσω,
πῶς θὰ βαρέσω 'στὸ σταυρὸ χωρὶς κανένα πόνον
κι' ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ καλῇ θὰ σπάσω καὶ τὸν θρόνον,
πῶς ἄλλος Βροῦτος θὰ γενῶ, τοῦ θρόνου Ἐφιάλτης,
ἀνθρωποφάγος ἄπληστος, φρικτὸς ἀντεροβγάλτης,
καὶ τότε τὸ μαχαίρι μου θ' ἀφήσω ἐν χαρᾷ
ὁπόταν τὸ στομάχι μου δὲν παίζῃ ταμπουρᾶ.
Φ. Κρύψε ἀμέσως τὸ σπαθὶ κι' ἕνας κλητὴρ σιμόνει.
Π. Ἡ μοῦρη σου κιτρίνισε καὶ εἶναι σὰν λεμόνι.
Φ. Εἰς τὸ στηλιάρι, Περικλῆ, θαρρῶ πῶς θὰ μᾶς στρώσῃ.
Π. Ἂς φύγωμε 'στὰ τέσσερα προτοῦ μᾶς μπαγλαρώσῃ.

Πολεμικὰ μηνύματα καὶ μυστικὰ συνθήματα.

—

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Λάρισσαν.—Τί κάθεσθε;... ἀκόμα;
ἂς γίνῃ πιὰ τὸ κούνημα κι' εἶν' ἕτοιμον τὸ κόμμα.

—

Ἐκ τῆς Λαρίσσης.— Στήσετε ὀγρήγορα ταμπούρια,
εἰς ὅλους δὲ μοιράσετε τουφέκια καὶ κουμπούρια.

—

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Ἀκούεται ὑπόκωφός τις κρότος...
ὀγρήγορα γιὰ τὸ Θεό... Ἑρνάνης... Δὸν Κισσῶτος.

—

Ἐκ τῆς Λαρίσσης.—Σπεύσατε... τὸ βῆμα σας ταχύ...
Στρατὸς ἐπανεστάτησε... ἡ σάλπιγξ ἂς ἠχῇ.
Πολεμικὰ συνθήματα... φωτιά, σπαθί, λεπίδι,
ἀγγοῦρι, ρέβα, λάχανο, μαρούλια μὲ τὸ ξύδι.

—

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Σηκώνεται ὁ κόσμος εἰς τὸ πόδι...
πῆρε φωτιὰ τὸ κούνημα μαζὶ μὲ τὸ Τριῶδι.

—

Ἐκ τῆς Λαρίσσης.—Φθάνομεν.. ἀναβρασμὸς μεγάλος..
ζητεῖ τὴν ἐπανάστασιν ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος,
Διψᾷ πολέμων αἵματα τὸ στόμα καθενός
κι' ἀμέσως τώρα ἔρχεται αὐτοῦ ὁ Βαλτινός
ἐκ μέρους ὅλου τοῦ στρατοῦ νὰ εἰπῇ τὰ εἰκότα...
δὲν θέλει πλέον Ὑπουργὸν ποῦ βάζει ρεδιγκότα.

—

Παιδιά, σὰν θέλτε πλμάτσικα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ἐμένα νὰ 'ρωτήσετε τὸν πρῶτο καπετάνο.

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Ὡπλίσθησαν τῶν ἀνταρτῶν τὰ στίφη...
ἐν μύρτου χλοερῷ κλαδὶ νὰ κρύψετε τὰ ξίφη.

—

Ἐκ τῆς Λαρίσσης.—Πόλεμος... ἠχοῦν τὰ πέριξ ὄρη...
θὰ ἔλθωμεν ἀγνώριστοι μὲ ἀντεριὰ καὶ ράσσα...
αὐτὰ καὶ σᾶς ἀσπάζονται γενναῖοι σπαθοφόροι,
ποῦ πότε κόβουν τὰ χαρτιὰ καὶ κάποτε τὰ πράσσα.

—

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Ταρὰμ ταμτάμ... ὁ κόσμος ἠλεκτρίσθη
καὶ ὅλους μᾶς συνέδεσε ἀφικτὸς ἀγάπης κρίκος...
ὡρίμασε τὸ κούνημα καὶ ἄγριος ὡπλίσθη
καὶ τοῦ Σαὶν-Ζοὺστ ὁ ἀδελφός, ὁ μάγιμος Στεφῖκος.

—

Ἐκ τῆς Λαρίσσης.—Φθάνομεν μὲ μία μπασαβόλα...
Οὐρρὰ οἱ Σακαράκηδες καὶ κάτω τὰ φωκόλα.

—

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Προσδράμετε μὲ ὅλον σας τὸ θάρρος
καὶ τοῦ αἰσχροῦ Πρωθυπουργοῦ τινάξετε τὴν κάπα.
ἐπανεστάτησε κι' ἐδῶ ἕνας παληὸς φαντάρος,
ποῦ ἤπιε τὸν περίδρομο καὶ εἶχε γίνει τάπα.

—

Ἐκ τῆς Λαρίσσης.—Μπάμ! μπούμ! μπίμ!..μᾶς ἔχει πιά-
ὑπομονὴ καὶ φθάνομεν μὲ εἴκοσι ταμπούρλα, ζουρλα,
μὰ προσοχὴ νὰ μὴ γενοῦν 'στὸ συνθήμά μας λάθη
καὶ χάσ' ἡ ἐπανάστασις ταύτα μὲ τὸ καλάθι.

—

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Γιὰ πόλεμο καθένας ὁμιλεῖ
κι' ἐπῆλθε στὰ συνθήματα μικρὰ μεταβολή.
Ἰδοὺ πῶς μετεβλήθησαν... φωτιά, σπαθί, λεπίδι,
κοκκινογοῦλι, λάχανο, σπανάκι, κουνουπίδι.

—

Πρὸς Βασιλέα.—Βασιλεῦ, ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου
καὶ ἂν δὲν θέλῃς νὰ εὑρῇς μ' ἐμᾶς τὸν διάβολό σου,

τὸν Δεληγιάννην αὐθωρεὶ 'στὴν ἐξουσίαν φέρε,
ἄλλως προσμένουν πονηραὶ τὸν θρόνον σου ἡμέραι.
Ἂν δὲ ἀπὸ τὸ αἷμα μας χυθῇ κανένα δράμι,
τὴν Βασιλείαν τάχιστα τὴν πέρνει τὸ πετάμι
καὶ σωτηρίαν, Βασιλεῦ, καμμίαν μὴν ἐλπίσῃς...
ἂν δὲ χυθῇ μετὰ ὀκὰ καὶ κάτι περισσόν,
οὐκί καὶ 'στὸν Διάδοχον μετὰ τῆς Πριγκηπίσσης
καὶ εἰς ἑκάστην γενεὰν τυράννων Βασιλέων.
Ἡ τόση σου ἐπιμονὴ θὰ ἔχῃ συνεπείας,
οἱ νησιῶτοι ἀγρίεψαν καὶ τρίμει ὅλ' ἡ γῆ των,
ἂν δὲ ὑπῆρξε ἄλλοτε ὁ Ἵππαρχος κ' Ἱππίας,
ὑπῆρξε κι εἰς Ἀρμοδίος καὶ εἰς Ἀριστογείτων.
Τὸν Δεληγιάννην κάλεσε χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃς...
αὐτὰ σοῦ γράφει φλογερὸς κοσμοπολίτης Ἑρνάνης.

—

Καὶ ἄλλο συνωμοτικόν.—Ὦ Βασιλεῦ, σὺ μόνος
νὰ σώσῃς ὅλους εἰμπορεῖς ἀπὸ τὰς συμφοράς...
πᾶσαν ψυχὴν Ἑλληνικὴν κρυφὰ τὴν τρώγει πόνος
κι' οὐδ' ἔχει ὄρεξιν κανεὶς νὰ γίνῃ μασκαρᾶς.
Ὡχρίασαν ἐκ τοῦ λιμοῦ τῶν παρειῶν τὰ μῆλα,
ὁ μιαρὸς Πρωθυπουργὸς τὴν συμφορὰν μηχύνει,
κι' ἂν εἰς τοὺς δρόμους κατ' αὐτὰς ἐβγῇκε ἡ Καμήλα,
ἐπαναστάσεως χορὸν ἐχόρευσε κι' ἐκείνη.

—

Πρὸς τὸν Τρικούπην Φασουλῆν.—Τὸ αἷμά σου θὰ πιῶ,
πρὶν τὴν Ἑλλάδα, μιαρέ, νὰ κάμῃς χασαπιό.

—

Πρὸς Δεληγιάννην Φασουλῆν.—Προσέρχομαι σκιρτῶν
εἰς τὰς γενναίας φάλαγγας τῶν νέων ἀνταρτῶν.

—

Θεόδωρος πρὸς Φασουλῆν.—Λεπίδι καὶ σπαθί...
μ' ἐμένα μόνον καὶ μὲ σᾶς τὸ ἔθνος θὰ σωθῇ.

—

Πρὸς Περικλέτον Φασουλῆν.—Τί κάθεσαι, κανάγια;
εὐθὺς μπαροῦτ μπόλικο ἀγόρασε καὶ σκάγια
καὶ ἀπ' ὀπίσω, Περικλῆ, τουφέκιζε καὶ φύσα...
καινούρια ἐπανάστασις... ψυχή μου 'στὰ Πατήσα!
Ἂν θέλῃς ἕλα νὰ μ' εὑρῇς μὲ ξίφος ὑπὸ μάλης
νὰ σοῦ εἰπῶ τὸ σύνθημα τῶν ἐπαναστατῶν...
μοῦ τὸ 'ψιθύρισε 'στ' αὐτὶ κρυφὰ κρυφὰ ὁ Ράλλης
καὶ τεταρταῖον μ' ἔκαμε νὰ πάθω πυρετόν.

—

Ὁ Περικλῆς 'στὸν Φασουλῆν.—Κριμάλα 'στὸν Ἰούδα!..
πολλὴ μαυρίλα 'πλάκωσε ὡσὰν τὴν καλιακοῦδα.
Τὸ σύνθημα τὸ ἔμαθα καὶ τὸ σπαθὶ κρατῶ...
ἐπῆγα καὶ 'στὸν Νικολῆ καὶ μοῦπε τὸ καὶ τό.

—

Πρὸς Περικλέτον Φασουλῆν.—Μὲ μυστικὸ φρουσάτο
εἰς τοῦ Τρικούπη τριγυρνῶ τὸ σπήτι ἀποκάτω,
κι' ἀπ' ὥρα σ' ὥρα μὲ παλμοὺς τὸ κούνημα προσμένω
κι' ἀλλοίμονο, βρὲ Περικλῆ, σὲ κάθε χορτασμένο.

—

Ὁ Περικλῆς 'στὸν Φασουλῆν.—Ἐμπρός, κηρύναρχο,
καὶ σὰν ἀρχίσῃ τὸ μπὰμ μπούμ καὶ ἡ πολλὴ τρομοῦλα,
'στοῦ Παλατιοῦ νὰ πρέξωμε τὸ κάθε μαγειρεῖο
καὶ σ' ὅλα τὰ 'βρισκούμενα νὰ κάνωμε ρεμοῦλα.

—

Πρὸς Περικλέτον Φασουλῆν.—Μὲ λύπην μου μεγάλην
μανθάνω γιὰ τὸ κούνημα πῶς ἀνεβλήθη πάλιν.
Πάει 'στὰ κούφια, Περικλῆ, ὁ βρόντος ὁ πολύς,
ἀκόμη ζῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς μαύρης προδοσίας,
κι' ἐγὼ 'στὸ οὐρητήριον τρυπῶνω τῆς Βουλῆς
καὶ γράφω τὰ συνθήματα τῆς νέας ἀναρσίας.

—

Ὁ Περικλῆς 'στὸν Φασουλῆν.—Ἐλπὶς δὲν μένει μία...
καὶ πάλιν τὰ μαρτύρια καὶ πάλιν βουλιμία.

—

Πρὸς Περικλέτον Φασουλῆν.—Βαβαὶ καὶ ὠμένα!...
καὶ τοῦ στρατοῦ τὸ κούνημα ἐπῆγε 'στὰ χαμένα.
Ὁ Ἀνταλκίδας κυβερνᾷ καὶ πίνει τὸν καφρέ του,
ὁ δὲ Γεώργιος γλεντᾷ καὶ πέρνει τὸν λουφέ του,
γαυγίζει ὁ ἡ λιμώττουσα μερὶς τοῦ Δεληγιάννη,
καὶ μένομεν μὲ τόνομα μονάχα τοῦ Ἑρνάνη.

—

Ὁ Περικλῆς 'στὸν Φασουλῆν.—Ὦ τέκνοντων γιγάντων,
αὐτὸ τὸ βρωμοκούνημα θὰ γίνῃ τέλος πάντων;

—

Πρὸς Περικλέτον Φασουλῆν.—Ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς θὰ γενῇ τὸ κούνημα τὸ καρναβάλι τάλλο.
Εἶπα κι' ἐγὼ πῶς τώρα πιὰ θάλθῃ ὁ Δεληγιάννης
καὶ κάτι θὰ ὠφεληθῶ ἐκ τῆς ἀνεμοδούρας,
μὰ τώρα σ' ἀποχαιρετῶ καθὼς καὶ ὁ Ἑρνάνης
τῆς Γαλικίας τὰ βουνὰ καὶ τῆς Ἐστραμαδούρας.

—

Ὁ Περικλῆς 'στὸν Φασουλῆν.—Ἀνάθεμα προφέρω
καὶ ρίχνω τὰ σιλάχια μου καὶ τάρματά μου χάμω,
καὶ τώρα ἕλα νὰ μ' εὑρῇς μὲ κάθε Ροβεσπιέρο
νὰ φᾷς γερὸ μπαγλάρωμα μ' ἕνα τσουράπι ἄμμο.

—

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξούδη, — ἐβγὶ 'στὸ λέει τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα ἄχως ἔνδρα, — τοῦτον ἄλλοτε μαμμὴ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κοινωνίας τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου καντιρτὸς πολύς.

Ἐφημερὶς ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρὴς.

Ἔκτον ἔτος τοῦτο εἶναι — Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι. — περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μραλά

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ, — γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ὅταν ἔχῃ ξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ. — Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
Συνδρομηταὶ θὰ δέχωμαι — ἀλλὰ τοὺς ἀνεχόμαι, — κι' ὅσα φίλια κι' ἀνωμοτῆτα — ἔδιν περιττὰ συνδρομητές.
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν, — Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κοσμοπέρη,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν, — Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀρέγκα δώδεκα καὶ μίνο. — Μέ' στὸν φρῶν τὴν ἄντερα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὴ ξενάρα.

Τρίτη τοῦ μηνὸς Φλεβάρη — *Δακόσα ἑπτὰ καὶ ὀγδόντα,*
κι' οἱ ἀντάρται 'στὸ πυδάρι. — *τὸν Ἄρη ἀκούω βοιδντα.*

Περικλέτος, «Φασουλῆς,
σ' ἕνα πάλκο τῆς Βουλῆς.

Π. Θὰ εἰμπορέσουν ἄραγε χωρὶς ἀριστερὰν
νὰ κάμουν συνεδρίασιν οἱ ἄλλοι σοβαράν;
Φ. Δὲν τὸ πιστεύω, Περικλῆ, κι' εἰξεύρεις τὴν αἰτίαν...
δὲν θὰ μπορέσουν μοναχοὶ νὰ κάμουν ἀπαρτίαν.
Π. Καὶ τί θὰ γίνῃ τὸ λοιπόν;
Φ. Μωρὲ ξερὸ κεφάλι,
δὲν ἐννοεῖς πῶς θὰ γενῇ διάλυσις καὶ πάλι;
Κι' ἂν μὲν 'στὰς νέας ἐκλογὰς ὁ Θοδωρῆς κερδίσῃ
κι' ἡ δόξα τοῦ Πρωθυπουργοῦ εἰς τὴν μαυρίλαν δύσῃ,
πάει καλά, βρὲ Περικλῆ... θὰ λειτουργῇ ὁ νόμος,
καὶ τῶν ἐπαναστάσεων θὰ λείψῃ κάθε τρόμος.
Ἀλλ' ἂν καὶ πάλιν ἔξαφνα 'στὰς νέας ἐκλογὰς
νικήσῃ ὁ Πρωθυπουργός, ὁ ἄπληστος φαγᾶς,
τὰ ἴδια καὶ χειρότερα θὰ βλέπῃς ἐδῶ πέρα,
καὶ ἴσως πάλιν νὰ γενῇ διάλυσις δευτέρα·
ἂν δὲ καὶ τότε, Περικλῆ, ἐξέλθῃ νικητὴς
τοῦ μιαροῦ Πρωθυπουργοῦ καθένας βουλευτής,
ὀγρήγορα διάλυσιν θὰ ἔχωμεν καὶ ἄλλην,
κι' ἂν εἰς τὴν τρίτην ἐκλογὴν αὐτὸς νικήσῃ πάλιν,
τρεῖς διαλύσεις τῆς Βουλῆς θὰ ἔχωμεν ἀκόμη
ὡς ὅτου τοῦ Συντάγματος ν' ἀνατραποῦν οἱ νόμοι,
καὶ παύσῃ πλέον ἡ Βουλὴ νὰ λειτουργῇ τοῦ κράτους
καὶ ἴδωμεν κουνήματα καὶ χρόνους ἐπαράτους.
Π. Πῶ! πῶ! τί κόσμος σήμερα 'στὰ θεωρεῖα ὅλα
Φ. Ἐμβαίνει ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ τὰ 'ψηλὰ φωκόλα.
Π. Πῶς φαίνεται, βρὲ Φασουλῆς;
Φ. Κατευχαριστημένος...
μὰ νά! κατόπιν ἔρχονται καὶ ἄλλοι ἐσπευσμένως·
Ὁ Τακτζῆς, ὁ Κανταρτζῆς...

Π. Νά! νά! κι' ὁ Ζωγλοπίτης...
Φ. Μὰ ἡ Ροζοῦ δὲν φαίνεται 'στὸ πάλκο..
Π. Ἐντροπή της.
Φ. Δὲν θέλει συνεδρίαπις καὶ ἡ Ροζοῦ νὰ γίνῃ,
γιὰ τοῦτο ἐπροτίμησε 'στὸ σπῆτί της νὰ μείνῃ.
Π. Οὔτε ψυχὴ δὲν φαίνεται εἰς τὴν ἀριστερὰν.
Φ. Θρηνοῦν κρυμμένοι κι ἀφανεῖς τὴν τόσην συμφοράν.
Π. Στοιχηματίζω, Φασουλῆ, πῶς ὁ Τρικούπης μόνος
θὰ κάμῃ συνεδρίασιν...
Φ. Κακὸς ψυχρός σου χρόνος. Ὅλους
Π. Βλέπω κλητῆρας τῆς Βουλῆς καὶ ἄλλους ὑπαλλήνα τρέχουν καὶ νὰ κουβαλοῦν τοὺς κόμματος τοὺς φίλους.
Φ. Νά! ἦλθε καὶ ὁ Λέγγελης κι ὁ Δελαρόκας κι ἄλλοι.
Π. Ἡ ἀπαρτία θὰ γενῇ...
Φ. Δὲν θὰ γενῇ, χαμάλη.
Ἂς δίνῃ ὁ Πρωθυπουργὸς ρουσφέτια ὅσα θέλει,
ἂς τρώγῃ τὸ περίσσευμα τῶν φίλων ἡ ἀγέλη,
ἀλλ' ἀπαρτίαν μὲ αὐτοὺς ποτέ του δὲν θὰ κάνῃ,
ἐὰν δὲν ἔλθῃ κι ἡ μερὶς τοῦ πρώτου Δεληγιάννῃ.
Π. Πατέκορφα, βρὲ Φασουλῆ, θαρρῶ πῶς θὰ σὲ λούσω.
Φ. Διαβάζουν τὸν κατάλογο, περίδρομος ν' ἀκούσω.
Π. Λοιπὸν τί τρέχει;
Φ. Ἔγινε...
Π. Ἀμάν, Χριστέ, κι' ἂς φέξῃ!
Φ. Ἐπέρασαν οἱ βουλευταὶ τοὺς ἑβδομήντα ἕξη.
Π. Βλέπεις λοιπόν, βρὲ μασκαρᾶ;
Φ. Θὰ σκούξω, θὰ πλαντάξω,
καὶ τὴν Ἀντιπολίτευσιν θὰ τρέξω νὰ φωνάξω.
Π. Ποῦ πᾶς;
Φ. Πηγαίνω, Περικλῆ, νὰ σώσω τὴν πατρίδα
ἀπὸ αὐτὴν τὴν βδελυρὰν τῶν δεξιῶν μερίδα.
Π. Βρὲ κάτα' ἐδῶ...
Φ. Δὲν κάθομαι... τὸ ἔθνος μὲ καλεῖ...
προδίδεται τὸ Σύνταγμα. τὸ κράτος, ἡ Βουλή.

—

(*Ὁ Φασουλῆς 'στὸν Περικλῆ μιὰ καρυδιὰ τινάζει καὶ βγαίνει ἔξω μόνος του καὶ δυνατὰ φωνάζει*).

—

Φ. Ἐ! σεῖς Ἀριστεγείτονες, σωτῆρες, πατριῶται,
ἀγέρωχοι Ἑρνάνηδες, γενναῖοι συνωμόται,
ποῦ αἷμα προδοτῶν διψᾶ τοῦ ξίφους σας ἡ κόψις,
ποῦ εἶναι ὡς σουδάριον ἡ ἀχαμνή σας ὄψις,
λαχανοφάγοι μάρτυρες, πολὺ ἀδιενημένοι,
εἴτε εἰς κρύπτας ἀφανεῖς εὑρίσκεσθε κρυμμένοι,
ἢ μὲ μεγάλα ὄνειρα καὶ σχέδια τρυφᾶτε,
ἢ κάθεσθε 'στὴν καφφενὲ καὶ ναργιλὲ ρουφᾶτε,
ἢ λείχετε ἀχόρταγοι τῶν τραπεζῶν ψιχία,
ἢ δι' ἀνάγκην τρέχετε εἰς τὰ οὐροδοχεῖα,
ἢ τὴν πατρίδα κλαίοντες τὴν ὥραν σας περνᾶτε,
ἢ ὅπλα καθαρίζετε ἢ ξίφη ἀκονᾶτε,
ὅλοι μὲ βῆμα σπεύσατε εἰς τὴν Βουλὴν γοργόν
κι' ἀγρίαν κάμετ' ἐφοδον εἰς τὸν Πρωθυπουργόν.
διότι τὰ 'κατάφερε μὲ χίλια δόλ σεκλέτια,
μὲ καταδίκων χάριτας καὶ ἄφθονα ρουσφέτια,
χωρὶς τὴν παρουσίαν σας νὰ κάμῃ ἀπαρτίαν,
ἐνῶ ἡμεῖς ἐπάθαμεν ἀπὸ τὴν ἀσιτίαν.
Ἐμπρός, σωτῆρες, σπεύσατε χωρὶς ἀναβολήν
μὲ γλῶσσαν αἱμοστάζουσαν 'στοῦ ἔθνους τὴν Βουλήν,
κι' ἐκ τῶν χειρῶν του σώσατε κι ἐμᾶς καὶ τὴν Ἑλλάδα,
τὴν νέαν τοῦ Ἰωσαφὰτ παντέρημον κοιλάδα.

—

(*Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς μὲ δύναμιν μεγάλην 'στὸ θεωρεῖον τῆς Βουλῆς εἰσέρχεται καὶ πάλιν*).

—

Φ. Ἐπῆγα καὶ τοὺς 'φώναξα καὶ ὥρα ὥρα φθάνουν
καὶ τὸν Τρικούπη σου, μωρέ, τοῦ ἁλατιοῦ θὰ κάνουν.
Νά! νά! ὁ πρωτοκάθεδρος μεστὸς ὀργῆς μεγάλης,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ὁ Νικολῆς, ὁ Ράλλης...
Ἡ δυναταὶς μου ἡ φωναὶς δὲν 'πῆγαν εἰς τὰ κούφια...
νά! ἔφθασε καὶ ἡ Ροζοῦ καὶ τοῦ Ρικάκ' ἡ σκούφια.
Πῶ! πῶ! κακὸ ποῦ θὰ γενῇ!...
Π. Βρὲ πάψε τὴν μουρμοῦρα.
Φ. Ἐγὼ θαρρῶ τὰ πράγματα πῶς εἶναι 'λίγο σκοῦρα.
Νά! νά! ὁ πρωτοκάθεδρος 'λαλεῖ περὶ Λαρίσσης
καὶ λέγει τόσ' ἀλλόκοτα ποῦ εἶναι ν' ἀπορήσῃς.
Π. Καὶ ὁ Τρικούπης;
Φ- Στέκεται ὑλιγγιῶν καὶ φρίττων
καὶ παραμύθι βεβαιοῖ τὸ κούνημα πῶς ἦτον.
Π. Κι' ὁ Θοδωρῆς τί ἀπαντᾷ;
Φ. Μ' αὐτὰ δὲν μᾶς γελᾷς...
ἐχαντακώθη διὰ σοῦ ἡ δύσμοιρος Ἑλλάς.
Κι' ἂν δὲν ὑπῆρχε κούνημα παρὰ φανταστικὸν
πῶς μεταθέσεις ἔκαμες ἀξιωματικῶν;
ἢ μήπως θὰ μᾶς 'πῇς κι' αὐτὸ πῶς εἶναι φαντασίας;
Π. Αὐτὸ μονάχα ἔγινε γιὰ τὴν ὑπηρεσία.
Φ. Σύρε 'στὸ διάολο καὶ σύ, Τρικουπικὴ μαγάρα...
Π. Δὲν ἦταν κούνημα, μωρέ...
Φ. Βρὲ ποῦ τὴν πᾷς τὴν κλάρα;
Π. Σκασμὸς ἢ σ' ἐμπαγλάρωσα...
Φ. Βρὲ ὅσο κι' ἂν μὲ δέρνῃς,
δὲν γίνομαι ὠσὰν καὶ σὲ μπεμπὲς καὶ Ποσαπέρνης.
Π. Θὰ σοῦ ζητήσω ἔπειτα γι' αὐτὰ λογαριασμό.
Φ. Θαρρεῖτε πῶς θὰ πάρετε Προυπολογισμό;
Καλλίτερα νὰ σᾶς ἰδῶ ἀπάνω στὴν κρεμάλα
μαζὶ μὲ τὸν Πρωθυπουργό, τοῦ Μίχου τὸν Κεφάλα.
Θὰ κωλυσιεργήσωμεν καὶ ποίτη τὴ φορὰ
καὶ θὰ γενοῦν τὰ μάτια σας γαρίδα γιὰ παρά.
Ἀμμ' τί νομίζεις, Περικλῆ.. μονάχα σεῖς θὰ τρῶτες
μὴ τάχα οἱ ἀριστεροὶ δὲν εἶναι πατριῶται;
Π. Περίδρομος, βρὲ μασκαρᾶ, ν' ἀκούσω ποιὸς μιλεῖ.
Φ. Ὁ Παππαγιαννακόπουλος!.. τί πίκρα! τί χολή!
νά! νά!..γιὰ δὲς τον πῶς κτυπᾷ τὰ φλογερά του στήθη
καὶ λέγει πῶς τὸ κούνημα δὲν ἦτο παραμύθι,
κι' ἂν τώρα δὲν ἐπέτυχε, θὰ γίνῃ μιὰ ἡμέρα,
κι' ὁ διάολος τῶν δεξιῶν θὰ πάρῃ τὸν πατέρα.
Π. Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλους Φασουλῆ, θὰ πάρῃ τὸν δικόσου...
Φ. Σύρε καὶ σὺ 'στοὺς δεξιούς, μαζὶ των ξενδερκώσου,
ἀλλὰ ἐγὼ τῶν ἀνταρτῶν θὰ ψάλω τὸ τραγοῦδι,
καὶ τώρα ἔλα 'στὸ χορὸ νὰ πᾶμε τοῦ Σκυλούδη.

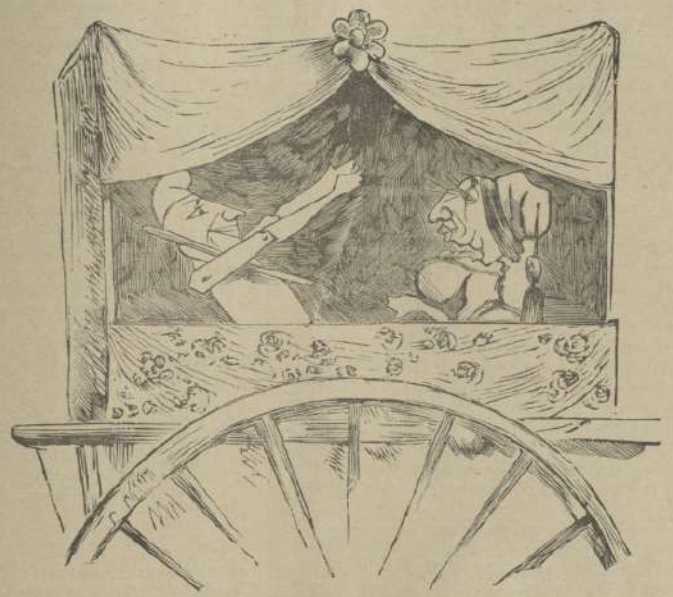

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ

—

Ἡ Φ. Ἐφέτος δὲν θὰ κάνωμε κανένα νέο μπάλο,
ἢ κοστουμέ, ἢ καλικό, ἢ μπὰλ ντ' ἀφάν, ἢ ἄλλο;
Ἔτσι θὰ τὴν περάσωμε;
Ὁ Φ. Ξέρω κι' ἐγώ, καϋμένη;
Ἡ Φ. Αὐτὸ τὸ ξέρω ποῦ μοῦ λὲς τί τάχατε σημαίνει;
Ὁ Φ. Θαρρῶ πῶς εἶναι δύσκολοι πολὺ αἱ περιστάσεις,
συμβαίνουν τόσα πράγματα καὶ τόσ' ἐπαναστάσεις.
Ἡ ἀπαρτία τῆς Βουλῆς, τὰ νέα τῆς Λαρίσσης...
Ἡ Φ. Αὐτὰ τὰ κουρουφέζαλα παρακαλῶ ν' ἀφήσῃς.
Πρέπει νὰ δώσωμεν χορὸν 'στὸ σπῆτι μας κι' ἐφέτος
κι εἰς τοῦτο εἶναι σύμφωνος θαρρῶ κι' ὁ Περικλέτος.
Ὁ Φ. Ἡ ἐθνικὴ κατάστασις δὲν ἐπιτρέπει μπάλους,
διότι εὑρισκόμεθα εἰς συμφορὰς καὶ σάλους.
Τὸ κούνημα προσμένεται νὰ γίνῃ ὡραῖα,
ἡ δὲ Ἀντιπολίτευσις πολλὴ 'πῆρε φόρα,
κι' ἐγὼ εἰξεύρεις, μὰ σὲρ φὰμ, πῶς εἶμαι πατριώτης
καὶ τίποτε παράξενον νὰ γίνω συνωμότης.
Καὶ ὕστερα, κυρία μου, ποῦ ναύρω τοὺς παράδες;
κι' οἱ πλούσιοι κατήντησαν πτωχοὶ καὶ φουκαράδες.
Ἕκαμα μιά, ἕκαμα δυό, ἕκαμα τρεῖς, μὰ τώρα
μᾶς 'πῆρε ὁ κατήφορος κι' ἐπλάκωσε ἡ φώρα.
τοὐτέστιν εἰλιγγιότερον, κυρία μου σουρτοῦκα,
μᾶς ἔκλεψαν τὰ τάλλαρα κι' ἀφῆσαν τὴν σεντοῦκα.
Ἡ Φ. Παραίτα τῆς μουρμοῦρας σου, μὴν εἶσαι κακομοίρης· ἀπὸ τὴμύτη μὴ θαρρῇς κι' ἐνένα πῶς θὰ σύρῃς.
Ὁ Φ. Ἐφέτος τἀπεράσισα, δὲν δίδω ἐσπερίδα,
καὶ ἄφησέ με ἡσυχον νὰ κλαύσω τὴν πατρίδα.
Ἡ Φ. Νὰ κλάψῃς τὸ κεφάλι σου...
Ὁ Φ. Ἀδίκως μὲ ὀβρίζεις
καὶ τὴν καλήν μου πρόθεσιν ἀνέκαθεν γνωρίζεις.
Ἡ Φ. Γὲ θέλω;...πρέπει νὰ γενῇ καὶ δίχως ἀντιρρήσεις.
Ὁ Φ. Μὰ σκέψου πῶς τὸ κούνημα ἐκεῖνο τῆς Λαρίσσης...
Ἡ Φ. Κακή σου 'μέρα, μὸν μαρῖ...ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλει...
ἐμένα γιὰ κουνήματα καθόλου δὲν μὲ μέλει.
Ὁ Φ. Δὲν ἔχεις βλέπω αἴσθημα μικρὸν πρὸς τὴν πατρίδα,
οὐδὲ ἀνήκεις ὡς ἐγὼ 'στὴν πάσχουσαν μερίδα;
Ἡ Φ. Θὰ φᾷς καμμιὰ ξανάστροφη μὲ τὸ δεξὶ σκαρπίνι.
Ὁ Φ. Παραπολὺ ἀγρίεψες, ἀφράτο μου πιπίνι,

ἀλλ᾽ ὅμως ἡ σακκοῦλά μου χορούς δὲν ἐπιτρέπει...
Ἡ Φ. Δανείσου, κλίψε, ἁρπαξε, καί κάμε ὅ,τι πρέπει.
Ὁ Φ. Ὦ τῆς πλευρᾶς μου σὺ πλευρά κι᾽ ὁστοῦν ἐκ τῶν [ὁστῶν μου,
μ᾽ αὐτὰς τὰς ἀπαιτήσεις σου ἀλλάζεις τὸν Χριστόν μου.
Ἡ Φ. Πρέπει νά δώσωμεν χορόν ὁπού ν᾽ ἀφήσῃ κρότον
καί ὅλοι κι᾽ ὅλαις νά τὸν ποῦν ἀπό τοὺς πρώτους πρῶτον.
Ἐφέτος δὲν θά προσκληθῇ καθόλου ἡ σαβοῦρα
γιά νά πηδᾷ καί νά γυρνᾷ στῆς σάλαις μου σὰν σβοῦρα,
οὔτ᾽ ἐλευθέρα Κέρκυρα τό σπῆτί μου θά κάνω
γιά κάθε παρακατινή, γιά κάθε τζαρλατάνο.
Ἐφέτος θά καλέσωμεν τοὺς ντιστεγκὲ καὶ μόνον,
αὐτοὺς ὁπού κατάγονται ἐξ εὐγενῶν προγόνων,
καί ὁποιος δείχνει, μὲν μαρί, τὸν τίτλον του᾽στὴ σκάλα
μόνον αὐτὸς ἐλεύθερα θά μπαίνῃ μές᾽ στὴ σάλα.
Ὁ Φ. Πῶς διάβολο σοῦ κάπνισες;
Ἡ Φ. Μὲ ἄλλους λόγους ἤτοι
θά κάμω μπάλο ντιστεγκέ, ὦ ντιστεγκὲ κοπρίτη,
κι᾽ οὔτ᾽ ὁ Τρικούπης θά ἐλθῇ, οὐδὲ ὁ Δεληγιάννης,
γιατί δὲν εἶναι ντιστεγκέ, καθὼς καταλαβάνεις.
Ἐφέτος θά τιμήσωμεν τὰ τζάκια τὰ μεγάλα
καί θά γεμίσῃ μὲ αὐτὰ ἡ καθεμιά μας σάλα.
Ἐφέτος μόνον ντιστεγκὲ καὶ διακεκριμένοι
καὶ κύκλος ὑψηλότερος, πεῦ κάτι τί σημαίνει.
βλαστοὶ Βαρόνων καὶ Δουκῶν κι᾽ ἑνὸς καὶ ἄλλου Δόγη...
ἐφέτος μόνον ντιστεγκὲ καὶ ὄχι σκυλολόγι.
Ἐννόησες;
Ὁ Φ. Ἐννόησα...
Ἡ Φ. Παῦσε λοιπὸν νὰ ψάλῃς
κι᾽ ἀμέσως τρέξε σώβρακο μεταξωτὸ νὰ βάλῃς.
Ὁ Φ. Βρὲ ἄφησέ με ἥσυχο κι᾽ ἔχω φωτιαὶς καὶ λαύραις.
Ἡ Φ. Θὰ βάλῃς κάλτσαις, μόν μαρί, μεταξωταῖς καὶ
κοντὸ βρακὶ ὁλόμαυρο καὶ ἀκριβὸ λουστρίνι.[μαύραις,
κι᾽ ἔτσι θὰ εἶσαι τρὲ σαρμὰν καὶ πρῶτο φιγουρίνι.
Θὰ βλέπουν δὲ τὴν χάριν σου καὶ τὰ γυμνά σου σκέλη
ὅλ᾽ αἱ μεγάλαι δέσποιναι τοῦ κύκλου τοῦ ἓν τέλει,
μὰ θὰ σὲ βλέπω δὰ κι᾽ ἐγὼ μὲ πόζα καὶ καμάρι
καὶ δὲν θὰ εἶσαι γάϊδαρος μονάχα γιὰ σαμάρι.
Ὁ Φ.Καὶ πῶς θὰ δείξω,μὸν μπεμπέ, τάσκέλη μου γυμνά,
ποὺ εἶναι κοκκαλιάρικα καὶ τόσον ἀχαμνά
Ὅλ᾽ αἱ κυρίαι ντιστεγκέ, ἀγαπητόν μου ταῖρι,
θέλουν τούλάχιστον μερὶ καθὼς καὶ τοῦ Σερπιέρη.
Ἡ Φ. Βάζεις μπαμπάκι, Φασουλῆ, καὶ κάνεις γάμπα
δὲν πρέπει νᾶναι ἀχαμνὸς ὡσάν καὶ σεἱππότης.[πρώτης.
Ὁ Φ. Καὶ πάλιν μ᾽ ἑκατάφερες νὰ δώσω τὸν χορόν.
Ἡ Φ. Ἐμπρός, καλέ μου σύνευνε,μὴ χάνωμεν καιρόν...
θέλω νὰ γίνω ντιστεγκὲ κι᾽ ἐγὼ ἡ ἀτυχής,
καὶ ἴσως, ὅπως ἄλλοτε ηὐχήθης ἐκ ψυχῆς.
κι᾽ ἐγὼ ἡ τόσον ἄδοξος καὶ πρόστυχη κυράτσα
σοῦ κάμω μοῦλον ντιστεγκὲ νὰ εἶναι ἀπὸ ράτσα.
Ὁ Φ. Μαχάρι νὰ γενῇ κι᾽ αὐτὸ σ᾽ ἐμένα τὸν καϋμένο!..
νὰ εἴξευρες μὲ τι παλμοὺς τὸν μοῦλον περιμένω.
Τί νὰ σοῦ πῶ!... ἐντρέπομαι, κυρία, ὅλοένα
νὰ κάνω γνήσια παιδιὰ καὶ νόμιμα μὲ σένα,
καί, ὡς γνωρίζεις, πρὸ καιροῦ μεγάλον ἔχω πόθον
μέσα στὰ τόσα γνήσια νὰ κάμῃς κι᾽ ἕνα νόθον.
Τὰ μάτια μου στὸν μοῦλόν μου μονάχα θὰ τὰ ρίχνω,
μὲ πιὸ καμάρι καὶ τιμὴ ἀπ᾽ ταλλα θὰ τὸν δείχνω,
καὶ θ᾽ ἀνεβαίνω τρέχωντας ἁπάνω στὴν παράτσα
καὶ θὰ φωνάζω «ἔπιασε καὶ ἡ γενιά μου ράτσα».
Ἡ Φ.Φθάνει νὰ γίνω ντιστεγκὲ κι᾽ εὐθὺς θὰσοῦτὸν κάνω.
Ὁ Φ. Τρὲ κόμ τίλ φό θὰ γίνωμε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Ἡ Φ. Θὰ προσκληθῇ κι᾽ ὁ Περικλῆς;
Ὁ Φ. Τί θέλεις τέτοια λέρα;
βεβαίως δὲν θὰ τὸν δεχθῇ τῶν εὐγενῶν ἡ σφαῖρα.
Ἡ Φ. Θαρρῶ πῶς εἶναι ντιστεγκέ...
Ὁ Φ. Ἂν εἶναι ἀς ὁρίσῃ,
ἀλλοιῶς ποιὸς καταδέχεται μιὰ λέρα νὰ γνωρίσῃ;
Ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτί μου ἡ παληοπατσαδούρας,
οἱ ἄνθρωποι τοῦ παζαριοῦ κι᾽ ἡ ἄλλαις ἡ σαβούραις,
κι᾽ ἂν ἔλθῃ πρόστυχος κανεὶς ἀς πάῃ στὸ κατῶγι...
ἐφέτος μόνον ντιστεγκὲ καὶ ὄχι σκυλολόγι.
Ἡ Φ. Καὶ τώρα,μόν σαρμὰν μαρί,ἔλθὲ νὰ μὲ φιλήσῃς.
Ὁ Φ. Ἐμπρὸς...τὸν μοῦλον μὴν ξεχνᾷς καὶ γράψε τὰς [προσκλήσεις.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ᾽ ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Βιβλιοθήκη νέα καὶ δὴ Ἑλληνική,
περίοδος δευτέρα, πολὺ σημαντική.
Ἐντὸς τοῦ πρώτου τεύχους σελίδες ἔργου νέου,
τὰς τύχας χρυσοθήρα θὰ ἴδητε Ἀθηναίου,
ποὺ τράβηξε καὶ εἶδε πολλὰ ὁ φουκαρᾶς,
τοῦ Μιχαὴλ Μητσάκη σελίδας γλαφυρᾶς.
Μὰ καὶ τοῦ Ξενοπούλου ὁ Σιγαλὸς Νικόλας
θὰ χύσῃ εὐθυμίαν εἰς ὅλους καὶ εἰς ὅλας.
Τιμὴ ἑκάστου τεύχους λεπτὰ πενῆντα μόνον,
πωλεῖται στὴν Κορίνην τὸ Βιβλιοπωλεῖον,
ὁποὺ πολλὰ θὰ κάμῃ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν χρόνον
καὶ τῶν καλαμαράδων θὰ γίνῃ τὸ Σχολεῖον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
στὴν Νεάπολιν ἀκόμα — κι᾽ ἀπὸ τοῦδε συνοικεῖ
μὲ ἐνοδοχεῖον Ξίδη, — δηλ᾽στὸ λέβ. τρεῖς στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ᾽ οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πιὸ τσαὶ ἄλλοτε μακρύ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ἄλλης τοῦ Προαστείου κατωφερὲς πολύ.

Ἐφημερὶς ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι — Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι᾽ ἐννενῆντα... τί καλά!
κι᾽ ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι. — περισεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ ἔγαινε,
Κι᾽ ἔτσιν ἔχω ἐξυπνάδα — κι᾽ ἄκουε μοῦ κατεβαίνε.
Συνδρομητὲς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνήκομαι.
μονοχὰ ἀπὸ Ἑπαρχίας — καὶ ἀπὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς ντιγκίτες — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνε — φράγκα δώδεκα καὶ μίνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἀπὸ χέρι.
Ἀλλ᾽ ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γ᾽ωσιτοι ποτέ.
κι᾽ ἂσε αὐλὰ κι᾽ ἂν κράτῃς — δὲν πειρᾶς συνδρομητές.
Κι᾽ αὐτοὶ θἄλω νταροβέρι — μὲ κανένα κανονέρι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ᾽ ἐμέ.
Μέ᾽στὸν φίρων τὴν ἀντάρα — κι᾽ ὁ Ρωμηὸς μας μὴ δεκάρα.

Τοῦ Φεβρουαρίου δέκα, — Διακόσα ὀκτὼ καὶ ὀγδόντα
ὅλα βάρτα καὶ πελέκα. — καὶ βλέπω καθένα πεινῶντα.

Μπάλ ντιστεγκὲ τοῦ «Φασουλῆ»,
ποὺ εἶναι μόνον οἱ καλοί.

(Ἡ αἴθουσα τοῦ Φασουλῆ, γνωστὴ κι᾽ ἐξ ἄλλων χρόνων,
ἐφέτος ἔχει σύμβολα πανευκλεῶν προγόνων,
μὲ σμάλτους δὲ ὁ Φασουλῆς καὶ μὲ βαμμένα χεῖλη
ἁμέσως ἐπαλλήλετεο τοὺς ντιστεγκὲ ἀπὸ σκάλα,
ἐμβαίνει δὲ ὁ Περικλῆς κι᾽ οἱ ἐκλεκτοί του φίλοι,
ὅλα σπουδαῖα μούτσουνα καὶ ἀληθῶς μεγάλα).

Φ. Ὦ! μές ἀμί!...ὦ! μές ἀμί...ὦ! ὦ! κι᾽ ὁ Περικλέτος!
Π. Καλὰ τὰ ἑκατάφερες, μόν σὲρ ἀμί, κι᾽ ἐφάτος
Φ Ἐ! ἐ! που πᾶς;...
Π. Στὴν αἴθουσαν...
Φ. Μὴν προχωρήσῃς βῆμα...
τοὺς τίτλους σου παρακαλῶ νὰ δείξῃς παραχρῆμα.
Π. Δὲν ἔχω τίτλους παντελῶς...
Φ Καὶ πῶς λοιπὸν τολμᾷς
μὲ ἄδεια χέρια, Περικλῆ, νὰ ἔρχεσαι σ᾽ ἐμᾶς;
Ἐδῶ καλοῦνται μοναχὰ οἱ ὄντως εὐγενεῖς,
ἐδῶ χωρὶς περγαμηνὰς δὲν ἔρχεται κανείς,
κι᾽ ἂν δὲν μπορῇς, ἀγαπητέ, τὸν εὐγενῆ νὰ κάνῃς,
ἀμέσως νὰ ξεκουμπισθῇς, χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃς.
Π. Βρὲ ἄφησέ με, Φασουλῆ...
Φ. Ἄ! μπᾶ! δὲν εἰμπορῶ....
μ᾽ αὐτὰ τὰ παλιγομούτσουνα δὲν μπαίνεις στὸ χορό.
Δὲν ἔχεις δήλου ντιστεγκὲ καὶ τρόπους σὰν κι᾽ ἐμένα,
οὐδ᾽ εὐγενείας σύμβολον δὲν σὲ κοσμεῖ κανένα,
οὔτε τὰ χέρια σου, μὸν σέρ, μυρίζουν μπακαλιάρο,
καὶ θέλεις πέταγμα καὶ σὺ στῶν σκουπιδῶν τὸ κάρο.
Π. Μὰ τίποτα δὲν εἰμπορεῖς καὶ δι᾽ ἐμὲ νὰ κάμῃς
ἐσὺ ὁ μόνος σύντροφος, ὁ μὸν ἀμί, ὁ βλάμης;
Φ. Ρίψε, ρίψε, ἀπβολιμάν, καὶ τράβα παραπέρα...
δὲν εἶναι γιὰ τὰ μοῦτρά σου τῶν ντιστεγκὲ ἡ σφαῖρα.
Π. Λοιπὸν μὲ δίνυγνες, Φασουλῆ;
Φ. Σὰν ντοὺτ, ἀγαπητέ,
κι᾽ ἄλλη φορὰ νὰ μὴν ἐλθῇς ἀπὸ ἀπῆτί μου ποτέ.
Π.Λάβε λοιπὸν τοὺς τίτλους μου,διάολου τζαρλατάνο,
νὰ δῇς πῶς εἶμαι ντιστεγκὲ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

(Ὁ Περικλέτος ἔξαφνα μικρὸν παραμερίζει
καὶ τίτλους εἰς τὸν Φασουλῆν ἀρχαίους ἐγχειρίζει,
ἁμέσως δ᾽ ὁ Φασουλῆς τὰ ματογυάλια βάζει
καὶ τὰς μακρὰς περγαμηνὰς τοῦ Περικλῆ διαβάζει).

«Ὁ ἐπιφέρων Περικλῆς καὶ Περικλέτος ἄλλος
οἰκογενείας εὐγενοῦς εἶν᾽ ἔκγονος μεγάλος.
Ἡ μήτηρ του ἡ ντιστεγκὲ κι᾽ ἀμυγδαλοπασχίστρα
πρὸ χρόνων διετέλεσε τῆς γειτονιᾶς τῆς πλώστρα,
ὁ δὲ πατήρ του ὁ σαπτὲς καὶ σύζυγος αὐτῆς
κι᾽ ἐκεῖνος ἐχρημάτισε κλεινὸς πραγματευτής
καὶ μὲ τὸ πανεράκι του πουλοῦσε κουβαρίστραις
εἰς τοὺ καιροὺ τοὺς τῆς Λιζιὲ κι᾽ εἰς ὅλαις τῆς μοδίστραις,

Πλὴν γεγονότα ἔξαφνα σημαντικὰ τὰ μάλα
ἠνάγκασαν τὸν ἔμπορον νὰ φύγῃ ἄρον ἄρον,
καὶ μετὰ χρόνους ἀρκετοὺς καὶ βάσανα μεγάλα
μακρὰν τῆς γῆς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὅλων τῶν γαιδάρων,
ἐγύρισε ὁμογενὴς 'σὰ πάτρια ἐδάφη
καὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων του τοιοῦτος διετέλει,
χαίρων πολλὴν ὑπόληψιν 'στὸ εὐγενὲς συνάφι
καὶ περισσοτιχιζόμενος ἀπ' ὅλους τοὺς ἐν τέλει.
Ὁ κόσμος ἐλησμόνησε καὶ σκάφην καὶ βελόνας
καὶ μόλις τὴν Βασίλισσαν ἡ πλούστρα χαιρετᾷ,
τὰ ἔχει δέ, ὡς λέγεται, καλὰ μὲ τοὺς Τελώνας
καὶ δὲν πληρόνει τίποτα γιὰ τὰ μεταξωτά.
Ἐκ ταύτης οὖν τῆς εὐγενοῦς καὶ σεβαστῆς δυάδος
εἶδε τὸ φῶς κι' ὁ Περικλῆς, ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος,
ὁ ἕλκων τὴν καταγωγὴν ἀμέσως ἐκ τῆς Εὔας
καὶ φέρων αἷμα κυανοῦν εἰς ὅλας του τὰς φλέβας.
Περιφρονεῖ τὰς ἀρετὰς ἀνθρώπων ἀγενῶν,
ἰδιαιτέρως δὲ τιμᾷ τοὺς κεφαλοφόρους τράγους,
καὶ πάππον ἔχει πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρὸς κλειτόν,
δεκάκις ἐνδεξότερον τοῦ πάλαι Ἀστυάγους,
κι' ἐπιδεικνύει σύμβολα ἑνὸς καὶ ἄλλου πάππου
καὶ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς τσακόνει κάπου κάπου,
μὰ παίζει καὶ τὸ λοντρὸ μετὰ διπλωμάτων
καὶ εἶναι ὄντως ντιστεγκὲ μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ,
οὐχ ἧττον δὲ κι' ἐπώδρακον φορεῖ μεταξωτόν,
κι' ὅποια κυρία δυσπιστεῖ ἂς πάῃ νὰ τὸν ψάξῃ».

—

Π. Λοιπὸν τί λές;
Φ. Πολὺ καλά...δὲν εἶσαι τοῦ σωροῦ...
ἀντρὲ λοιπόν, μόν νόμπλ ἀμί, 'στὴν σάλαν τοῦ χοροῦ.

—

(Ὁ Περικλῆς εἰσέρχεται μαζὶ μὲ τὴν κυρίαν
κι' ἀρχίζει τὰ κουνήματα κεἰ τὴν κοκεταρίαν,
ὅπως ἕνας Θησεὺς μὲ ὁμοίαν ἐνδυμένος
εἰς τὸν δεσπότην Φασουλῆν προσέρχετ' ἐσπευσμένως).

—

Θυ. Ὁ Βασιλεύς!...ὁ Βασιλεύς!..
Φ. Δὲν θὰ γενῇ δεκτός...
ὁ οἶκός μου 'στοὺς Βασιλεῖς δὲν εἶναι ἀνοικτός.

—

(Ὁ Φασουλῆς ἐξέρχεται μὲ τὸν Θεράποντά του
καὶ πλησιάζει τὸχημα τοῦ Μεγαλειοτάτου).

—

Φ. Ἀδύνατον 'στὸ σπῆτί μου νὰ σᾶς ἀνοίξω τόπον
κι' ἀδίκως, φίλε Βασιλεῦ, ἐλάβετε τὸν κόπον.
Μπορεῖ νὰ εἶσθε Βασιλεὺς καὶ στέμμα νὰ φορῆτε,
ἀλλὰ δὲν εἶσθε ντιστεγκὲ καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε.
Ὁ ἐρχομός σας μὲ τιμᾷ καὶ μὲ στενοχωρεῖ,
ἡ δὲ Μεγαλειότης σας δικαίως ἀπορεῖ
πῶς ἕνας ἄρχων γεννηθεὶς ἐν μέσῳ πορφυρῶν
δὲν εἰμπορεῖ 'στοῦ Φασουλῆ νὰ ἔμβῃ τὸν χορόν.
Κι' ἐγὼ λυποῦμαι δι' αὐτὸ ἐξ ὅλης μου καρδίας...

—

(Ὁ Βασιλεὺς ἀναχωρεῖ μετὰ τῆς συνοδείας,
ὁπόταν ἄλλος ἱππεὺς μ' ἐπίσημον στολὴν
δρομαῖος τὸν κατέλαβε τοῦ σιμώνει Φασουλῆ).

—

Θυ. Μᾶς ἦλθε κι' ὁ Διάδοχος μετὰ τῆς Πριγκηπίσσης...
Φ. Ταῦτὰ νὰ 'πῇς' ἐκ μέρους μου καὶ εἰς αὐτοὺς ἐπίσης.
Μεγάλον εἶνε τὸ σεπτὸν τῆς Δωροθέας γένος
καὶ πᾶς ἀνήκων εἰς αὐτὸ λαμπρὸς καὶ τιμημένος,
ἀλλὰ κανεὶς ἐξ ὅλων τῆς τῶν τύκλεῶν προγόνων
δὲν εἶχε γίνῃ σκουπιδᾶς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
οὐδὲ πρὸς ἐντεχνον κλοπὴν ἐγύμναζε τὴν φύσιν,
οὐδὲ πρὸς λαθρεμπόρια μικρὰν δὲν εἶχε κλίσιν,
καὶ δι' αὐτὸ δὲν φαίνεται κυρία ἐκλεκτὴ
καὶ 'στὸν χορὸν τῶν ντιστεγκὲ δὲ γίνεται δεκτή.

—

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς μὲ γλῶσσης εὐστροφίαν
καὶ φεύγει ὁ Διάδοχος μαζὶ μὲ τὴν Σοφίαν.
ἐμβαίνουν δὲ ἡ Ψώρ, ἡ Σκώρ, ἡ Κόπρ κι' ἡ Βρῶμ γελῶσαι,
ποῦ ὅλην τιμὴν τὸ γένος του αἱ τῶν βαναύσων γλῶσσαι,
ἐνῷ αὐταὶ τὸ μέτωπον ὑψοῦν ὑπερηφάνως
κι' ὁ κόσμος ὅλος φαίνεται 'σὰ ῥέμματά των νάνος.
Κρατοῦν χρυσᾶς περγαμηνὲς εἰς τὸ δεξὶ των χέρι
καὶ καθεμιὰ 'στὸν Φασουλῆν τοὺς τίτλους της προσφέρει).

—

Τῆς Σκὼρ περγαμηνή,
σπουδαία καὶ τρανή.

—

«Ὁ προσφιλής μου ὁ πατήρ, σωστὸς ἀριστοκράτης,
ὑπῆρξ' ἐκείνῳ τῷ καιρῷ κτημάτων ἐπιστάτης,
τὸν δὲ καλόν του κύριον πιστῶς ὑπηρετήσας
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα ταχύτατα πλουτίσας
καὶ φέρων ἀνεξάντλητον ἐκ θησαυρῶν πηγὴν
ἐπέστρεψε διὰ νυκτὸς εἰς τὴν πατρῴαν γῆν,
ὅπου τῷ ἀπεδόθησαν αἱ πρέπουσαι τιμαὶ
κι' ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀγαθῶν ἐγέννησε κι' ἐμέ,
κἀγὼ τὸ αἷμα φέρουσα γεννήτορος τοιούτου
τρυφῷ εἰς τὴν εὐγένειαν τοῦ ἀνελπίστου πλούτου,
καὶ δὲν ἀξίζει μία κὰν καὶ δούλα μου νὰ γίνῃ,
οὐδὲ τὴν βραχοζώνα μου τοὐλάχιστον νὰ λύνῃ.»

—

Τῆς Ψὼρ περγαμηνή,
ὀκόμη πιὸ τρανή

—

«Βρακιὰ ἐφόρει ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμὰ τσεμπέρι
κι' ἐμάλλωνε 'στῆς γειτονισσῆς ἡμέρα μεσημέρι,
κἀγὼ δασκάλα ἔπρεχα εἰς μίαν κι' ἄλλην κώμην
καὶ μὲ ραδικοβλάσταρα συχνάκις ἐτρεφόμην,
κι' ἔβαζα κόκκινο μποξὰ σὰν τὴν κυρὰ Δασκάλα
καὶ μόνη ἐσφουγγάριζα μὲ τσόκαρα τὴ σκάλα.
Μὰ τώρα εἶμαι ντιστεγκὲ καὶ τρίχαπτα φορῶ
καὶ μόλις τὴν Βασίλισσαν ὡς ἴσην θεωρῶ,
καὶ ὅλας τὰς περὶ ἐμὲ νομίζω κατωτέρας,
οἱ δὲ πτωχοὶ μοῦ φαίνονται οὐτιδανοὶ καὶ βλάκες,

κι' εἰσέρχεται ἡ κόρη μου 'στῶν ντιστεγκὲ τὰς σφαῖρας
μὲ τὸ τσεμπέρι τῆς γριᾶς καὶ τοῦ παπποῦ τῆς βράκες».

—

(Ὁ Φασουλῆς καλλίτερα τὰ ματογυάλια βάζει
καὶ τὰς λοιπὰς περιγραφὰς μὲ προσοχὴν ἀκροᾶζει,
γυρίζει δὲ κι' αὐτὲς σχεδὸν ὁμοίως μὲ τὰς ἄλλας
καὶ τὰς κυρίας δέχεται μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας).

—

Φ. Ὦ! κὶλ νομπλές! κέλ ντιστενξιόν!...ρασιρὲ βού, κυ-
ὁτι τιμοῦν τὸ ἔθνος μας τοιαῦται ἱστορίαι. [ρίαι,
Βούζ ἰτ. μαντάμ, τρεῖς ἀναγκαί...σεῖς φέρετε τὰ πρῶτα
καὶ θὰ περάσετε καὶ σεῖς 'στὸ Ἀλμανὰ ντὶ Γκότα.
Πρὸς χάριν σας ἐβίωξα τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον,
οὐδὲ τὸν Βασιλέα μας ἐδέχθην εἰς τὸν μπάλον,
ἀλλ' οὔτε τὸν Διάδοχον μαζὶ μὲ τὴν Σοφίαν
καὶ τῆς Αὐλῆς των τῆς μικρᾶς τὴν ἄλλην συντροφίαν.
Ἡ Σκώρ. Δὲν εἶναι ἡ Πριγκήπισσα τοῦ κύκλου μας κυ-
[ρία.
Ἡ Ψώρ. Τῆς λείπει καὶ ἡ ντιστενξιὸν καὶ ἡ κοκεταρία.
Ἡ Κόπρ. Ὦ! κὲλ πρενσὲς μπουρζαζί!...
Ὁ Φ. Πραγματικῶς, κυρίαι...
σεῖς εἶσθε μόνον ντιστεγκέ, τὰ ὅ' ἄλλα φλυαρίαι.
Δὲν εἶναι ὡς τὸ γένος σας τὸ γένος της σεπτόν...
κανεὶς ἐκ τῶν προγόνων της δὲν ἔκλεψε λεπτόν.

—

(Εἰσέρχεται εἰς τὸν χορὸν τῶν ντιστεγκὲ τὸ στίφος
μὲ ὅλον τὸ ἀγέρωχον καὶ σοβαρὸν του ὕφος,
τῶν εὐγενῶν μπακάληδων μεγάλη συνοδεία,
γεμίζει δὲ τὴν αἴθουσαν σεφδίλλες εὐωδία,
ὁ δὲ δεσπότης Φασουλῆς τὴν φάρδον του σηκόνων
εἰς ὅλους δείχνει τὴν σειρὰν προγονικῶν εἰκόνων,
καθὼς ὁ Δὸν Ρουΐ Γομὲζ 'στὸ δράμα τοῦ Ἐρνάνη,
κι' ἡ ντιστεγκὲ σοσιετὲ σαστίζει καὶ τὰ χάνει).

—

Φ. Ἐλᾶτε τοὺς προγόνους μου μαζί σας νὰ ἰδῶ...
κυττάξετέ τους ὅλοι σας κατὰ σειρὰν ἐδῶ.
Ἐκεῖνος ἦτο παππούτσης κι' αὐτὸς λαγανοπώλης
καὶ συνομίλει δι' αὐτοὺς ὁλόκληρος ἡ πόλις.
Νέ! τοῦ παπποῦ μου ὁ παππούς κι' ἐκείνου πάλιν ἄλ-
[λος,
τρὲ ντιστεγκὲ μπαλωματὴς καὶ ἄνθρωπος μεγάλος.
Νέ! τῆς γιαγιᾶς μου ἡ γιαγιά, ἡ πρώτη 'στὴν Ἑλ-
[λάδα,
ποῦ τοῦ γαιδάρου εἶξευρε ἀπ' ἔξω τὴν φυλλάδα,
καὶ ὅλο κάλτσα ἔπλεκε καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
κι' οὔτε ψωμὶ δὲν ἔπρωγε τὴν Καθαρὴ Δευτέρα.
Ἰδοὺ καὶ μία θεία μου μ' ἐξογκωμένα στήθη...
τῆς Ἀλεποῦς ἐγνώριζε κι αὐτὴ τὰ παραμύθι,
μὰ δὲν εἶξεύρω νὰ σᾶς 'πῶ ἐὰν ποτὲ καὶ ποῦ
ἐτσάκωσε κι' ἡ θεία μου κρυφὰ τὴν Ἀλεποῦ.

Ἰδοὺ καὶ ἄλλος πρόγονος καὶ ἄλλος παραπέρα...
ὅλοι αὐτοὶ τοὺς εὐγενεῖς τοὺς τότε συνεκίνων,
καὶ σεῖς τὰ μπακαλόπουλα, ποῦ πᾶτε ἄφαρ,
θὰ μιμηθῆτε βέβαια τὴν γενεὰν ἐκείνων,
καὶ εἰς αὐτοὺς θὰ κλίνετε τὸ γόνυ ταπεινῶς,
θαυμάζοντες κι' ἐξαίροντες τοὺς ἄθλους καθενός.

—

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς μὲ πόνον εἰς τὸ στῆθος
βεβίως συνεκίνησε τῶν εὐγενῶν τὸ πλῆθος,
καὶ τότε δὲ' οἱ ντιστεγκὲ καὶ οἱ χρυσοῖ των γόνοι
ποὺ τῶν εἰκόνων ἔκλινεν μ' εὐλάβειαν τὸ γόνυ,
ὁ δὲ ἱκανὸς Φασουλῆς συντόμως προσφωνεῖ
τοὺς Πατρικίους τοῦ συρμοῦ καὶ πάντα εὐγενῆ).

—

Φ. Ὦ ἀληθεῖς Πατρίκιοι, ὦ Λόρδοι καὶ Μυλλόρδοι,
Βαρόνοι, Δοῦκες, Πρίγκηπες, Μαρκήσιοι καὶ... ...
τὴν ὁμοιοκατάληκτον θὰ παραλείψω λέξιν,
καθόσον εἰς τοῦ κύκλου μας δὲν συμφωνεῖ τὴν ἔξιν.
Ἂν καὶ συχνὰ τὸ στόμα μου μυρίζῃ ἀπὸ σκέρδον
χυδαίους λόγους πώποτε δὲν θέλει σᾶς εἰπῇ,
ἂν ὅμως τὴν ἀντίστοιχον ζητήσετε τῶν Λόρδων
εὐθὺς τὸ λεξικὸν βγάλετε καὶ βάλετε τὸ πῦ.
Τὴν ὁμοιοκατάληκτον ἂν εἶπω φανερὰ
ἀμέσως θὰ φωνάξετε «φτοῦ! φτοῦ! τὸν μασκαρά!...
δὲν ἔχει ἐλιγκὰν ἐσπρί, δὲν εἶναι ὅπως πρέπει,
καὶ ὡς ἀγροῖκος μπουρζοὰ εἰς τὰ χυδαῖα ρέπει».
Ἐν τούτοις ἡ δισύλλαβος ἡ παρελειπομένη
τὴν ἰδικήν σας, μὲς ἀμί, εὐγένειαν σημαίνει,
καὶ ἡ δισύλλαβος αὐτὴ ἐμπεριέχει μένον
τὴν δόξαν τῶν πατέρων σας καὶ τῶν λοιπῶν προγόνων,
τοὺς τίτλους, τὰς περγαμηνάς, τοὺς τρόπους σας, τὰ
καὶ ὅλα σας τὰ σύμβολα τὰ ὁρατὰ 'στὰ πλήθη. [ἤθη,
Ὦ φίλοι μου Πατρίκιοι, μεγάλοι καὶ μικροί,
ἡ ντιστεγκὲ σοσιετὲ μᾶς ἔχει γίνει πάθος,
καὶ τὸ 'ππόταμ μᾶς τιμοῦν καὶ ζῶντες καὶ νεκροί,
ὁ Πόρθος, ὁ Ἀρτανιάν, ὁ Ἄραμις, ὁ Ἄθος.
Ἂς ἴδω πάντα εὐγενῆ μὲ τὸν λαιμὸν ὁλόρθον,
ἂν δὲ τὸ θέτε βγάλετε ἀπὸ αὐτὸν τὸν Πόρθον
κι' ἐν δίλεπτα τοῦ προσθέσετε, θαρρῶ πῶς εἰμπορεῖτε
τῶν Λόρδων τὴν ἀντίστοιχον καὶ πάλιν νὰ εὑρῆτε.
Θαρρῶ πῶς μ' ἐννοεῖσθ καλὰ οἱ νέοι εὐγενεῖς,
διότι βλάξ ἐξ ὅλων σας δὲν φαίνεται κανείς.
Καθὼς αὐτήν, Πατρίκιοι, τὸ γένος σας μυρίζει
κι' ὁ κόσμος σᾶς αἰσθάνεται καὶ σᾶς ἀναγνωρίζει,
καὶ τὰς πρεπούσας πάντοτε λαμβάνετε τιμάς
κι' ἀπὸ τοὺς φίλους Βασιλεῖς καθὼς κι' ἀπὸ ἡμᾶς.
Σηκώσατε τὸ μέτωπον ἐνώπιον τοῦ κόσμου,
καὶ σεῖς, κυρίαι, σπεύσατε μετὰ τῆς γυναικός μου
εἰς τοῦ χοροῦ τὸν στρόβιλον, εἰς μέθην καὶ κραιπάλην,
τῆς εὐγενείας δείγνετε πιστοποιητικά,
κι εἰς ὅλας τὰς αἰθούσας μου ἂς ἀκουσθοῦν καὶ πάλιν
τὰ μὶλ μερσί, τὰ μὶλ παρντόν, καὶ τάλλα Γαλλικά.

Ἐμπρός, ἐμπρός, τοῦ ταραμᾶ καὶ τοῦ πατσᾶ ἱππόται,
ξυπνήσετε, παρακαλῶ, καὶ ἄγυρα μὴν τρῶτε,
προτοῦ ἰδῆτ' ἐπάνω σας ἀνυρώπους ἀρανεῖς
καὶ τότε ὄρσε φάσκελα σ' ἐμᾶς τοὺς εὐγενεῖς.
Τηρεῖτε τῶν πατέρων σας τὰς ἰθιμοταξίας,
μὴν κάμνετε μὲ τοὺς κοινοὺς ποσῶς ἐπιμιξίας,
φροντίζετε νὰ λούζεσθε εἰς ἴδιον λουτρὸν
καὶ ἴδιον νὰ ἔχετε κουρέα κι' ἰατρόν,
εἰς τοῦτον δὲ ἂς γίνεται ἡ ἔξοχος τιμὴ
νὰ ἔρχεται καμμιὰ φορὰ νὰ μᾶς φλεβοτομῇ,
ὁ κύκλος δὲ τῶν ντιστεγκέ ἂς μὴν τὸ ἐπιτρέπῃ
κάθε κουρεὺς νὰ ἔρχεται τὸ αἷμα μας νὰ βλέπῃ,
ποῦ εἶναι ὅλον χυαγοῦν ὡς τοὐρανοῦ τὸ χρῶμα
καὶ δὲν τὸ ἐκηλίδωσε ἡ μία κι' ἄλλη βρῶμα.
Αὐτὰ σᾶς λέγω, μέζ ἀμί, μὲ πᾶσαν συντομίαν, [μίαν,
κι' ἂν προσοχὴν στοὺς λόγους μου δὲν δώσητε καμ-
ζὲ βουζ ἀσαὺρ πῶς θὰ χαθοῦν καὶ Λαΐδες καὶ Μυλλαΐ-
καὶ ὅλοι σας θὰ γίνετε Μαρκήσιοι χαλέδες, [δες
ἐγὼ δὲ τότε τὸ ραβδὶ στὸ χέρι μου θὰ πάρω
καὶ θὰ σᾶς πῶ «βατάν, σικτίρ, καὶ τὸν κακό σας φλάρο».
Ὀρθώσετε στοὺς λόγους μου τὸ οὖς προσεκτικὸν
καὶ γράψετε τῶν ντιστεγκέ τὸ Καταστατικόν,
ἢ δὲ κυρία Φασουλῆ στιγμὴν ἂς μὴν ξεχάνῃ
πῶς πρέπει μοῦλον ντιστεγκὲ ὀγρήγορα νὰ κάνῃ
καὶ νέος ἐκ τοῦ σίκου μου ν' ἀναβλαστήσῃ κλάδος
πρὸς δόξαν καὶ τοῦ γένους μου καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος.»

—

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς βαρὺς καὶ σοβαρὸς
καὶ παιανιζ' ἡ μουσικὴ κι' ἀρχίζει ὁ χορός.
τὰ ζευγη δὲ τῶν χορευτῶν ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρίζουν,
αἱ δὲ εἰκόνες ἐκ χαρᾶς ἐπὶ τὸν τοῖχων τρίζουν
ἕως ὅλα λοῦσο κι' ἀρχοντιὰ ποῦ εἶναι μία τρέλλα...
ἐκεῖ ὁ Πρίγκηψ Ταραμᾶς κι' ἡ Βαρωνὶς Σαρδέλλα.
ἐδῶ ἡ Κόμησσα Σκουμπρὶ μετὰ λαμπρᾶς χορίστρας,
ἡ Μαρκησία Τουαρδ, ὁ Δοὺξ ὁ Κυυβαριστρας,
ἡ Πριγκηπέσσα ἡ Φακῆ καὶ ἡ Τουλουμοτύρη
μὲ μαῦρον ὁλοστρικον κι' ὁλόχρυσο τιρτίρι,
ὁ Κόμης ὁ Σπληνάντερος κι' ὁ Λόρδος Μπακαλάρος,
ψηλὸς καὶ ὑπερήφανος ὡς παλαιὸς Βαγκάρος,
πρὸς δὲ ἡ Φάρα κι' ἡ Ἐλιὰ θρὸ παστριὰ τσανέτες,
σεισοπογοῦσαι ὁριλοῦν 'στὸν Λόρη Ρεπανάκια,
καὶ ἄλλοι τόσοι εὐγενεῖς, ποῦ τὸ μαλό σου χάνεις,
σκωτίζεσαι 'στὸ μέτρημα καὶ χαρτοσιὰ δὲν πάνεις.
Χορεύουν τόσαι δέσποιναι καὶ τόσαι δεσποινίδες,
χορεύει δὲ κι' ἡ Φασουλῆ μὲ θρὸ σκυροδεξιέδες,
καὶ φαίνεται πῶς προσπαθεῖ ἐν ὅλῃ τῇ τῆ ζέσει
τὴν ἐντολὴν τοῦ Φασουλῆ πιστῶς νὰ ἐκτελέσῃ.
Ἐνῷ δὲ γέλως ἀκμὴν ἀκούεται πολὺς
προσέρχεται εἰς τὴν Φακῆν ὁ ἔρχων Φασουλῆς
καὶ μὲ καμπόσα Γαλλικὰ τὴν πέρνει κατὰ μέρος
καὶ τὸ καλὸ του 'σώβρακο τῆς δείχν' ἰδιαιτέρως.

Ὁ Φ. Βάλετ' ἐδῶ τὸ χέρι σας τὸ τόσον ντιλικάτο...
Ἡ Φ. Ὁρίστε ποῦ τὸ ἔβαλα...
Ὁ Φ. Ὁλίγο παρακάτω.
Ἡ Φ. Κέλ ντιστενξιόν!...ἐσώβρακον μεταξωτὸν φορεῖτε.
Μόν ντιέ! μόν ντιέ! κέλ ραβτσάντ!...
Ὁ Φ. Καὶ πῶς μὲ θεωρεῖτε;
Κυτταξετε, μανταμ Πρεναές, τὰ εὐγενῆ μου σκέλη,
κι' εἰπῆτέ το παρακαλῶ εἰς ὅλους τοὺς ἐν τέλει.

—

(Ἡ Πριγκηπέσσα ἡ Φακῆ τὸ λέγει 'στὴν Κυρίτη,
αὐτὴ δὲ πάλιν φαντρὰ εἰς ὅλους τὸ κηρύττει.
οὐχ ἧττον δὲ κι' ὁ Περικλῆς, σκιρτῶν καθὼς ὁ Ἔρως,
τῆς Μαρκησίας Τουαρδ ρωτᾷ τὰ ἴχνη,
καὶ ὕστερα κρυφὰ κρυφὰ τὴν πέρνει κατὲ μέρος
καὶ ὅλα του τὰ σπορτσούγια μ' εὐγένειαν τῆς δείχνει,
κατόπιν δὲ 'στὸν Φασουλῆν σιμόνει μὲ καμάρι
ἐνῷ βρωμοῦν τὰ χέρια του ἀπὸ γονδρὸ τομάρι).

—

Π. Τί ἔχομεν, μόν νόμπλ ἀμί...πῶς πάνε ἡ βουλευαῖς;
Φ. Ἑτοίμασέ μου, Περικλῆ, δρὸ τρεῖς σαποκοιλιαῖς,
μὰ πρόσεξε οἱ ντιστεγκὲ νὰ μὴ σὲ μυριοθοῦν...
Π. Σὰν νὰ τὸ ἐκατάλαβα πῶς θὰ μᾶς χρειασθοῦν
καὶ δίχως λέξει νὰ μοῦ πῇς τῆς ἔφερα κρυφά...
Φ. Τὰ μέτρα σου, βρὲ Περικλῆ, μοῦ φαίνονται σοφὰ
καὶ θ' ἀνταμείψω ἀφειδῶς καὶ τοῦτόν σου τὸν κόπον,
μὰ τώρα σύρε γρήγορα καὶ φέρε της μὲ τρόπον.

—

(Ἐπαναρχίζει ὁ χορὸς μὲ θύμην πλειστίραν,
ἡ δὲ Σκουμπρὶ λὰ ρέν ντὶ μπάλ ντρώσσεται παρ' ὅλων,
καὶ τρέχουν οἱ Πατρίκιοι πρὸς τὴν ὡραιοτέραν.
ἡ δὲ προτίμησις αὐτὴ κινεῖ πολλῶν τὸν χόλον.
Ἀλλ' ἔξαφνα ἐνῷ πηδοῦν ἡ Φάρα κι' ἡ Ἐλιὰς
ὡραῖ ὁ ἔρχων Φασουλῆς μὲ δρὸ σαποκοιλιὰς
καὶ τὰ μεγάλα μούτσουνα τῶν εὐγενῶν λερώνει
κι' ὅλους τοὺς κάμνει ντιστεγκὲ μορφῆς ἐλεεινῆς,
καὶ φεύγουν μὲ τὰ τέσσερα οἱ Λοῦκες κι' οἱ Βαρόνοι
καὶ δὲν γυρίζει νὰ ἰδῇ τὰ 'πίσω του κανείς.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἷς νέος Καλαβρυτινὸς καὶ τῆς Φελλέως γόνος,
ὁ Γεώργης ὁ Λαμπρόπουλος, ὁ ζηλευτὸς καὶ μόνος,
ὁ πρακτικώτατος μὲ πολλὰ χαρίσματα καὶ δῶρα,
Διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς ἀνεκηρύχθη τώρα,
καὶ μετ' ἐπικίνων ἀρετῶν λίαν καλῶς ἐπῆρε
κι' ἐνώπιόν του ἤνοιξαν τῶν ἀσθενῶν αἱ θύραι.
Συγχαίρουν δὲ τὸν Δόκτορα οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι
καὶ τὸν φιλοῦν γλυκὰ γλυκὰ καὶ εἰς τὰ δρό του χείλη.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπιτάκι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξόδη, — ὀρθ' ὁπὸ λέει τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλετε μπαμπῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνης» τῆς καλῆς, ἄλλως τοῦ Πρωτοτύπου κοντοστὸς πολύς.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι — Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενήντα... τί καλά!
κι' ἔβρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι. — περισεύματα καὶ πλούτια μᾶς ἐπῆραν τὸ μυαλά.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ τὸ βγαίνη.
Κ' ἔβδεν ἔχω ἐξουσιάδα — κι' ὅπου μοῦ κατέβαίνει.
Συνδρομητὸς δὰ δίγωμαι — ἔλεε τοὺς ἀνίγωμαι.
μονογὶ 'στὴς Ἑπαρχίας — καὶ 'στὰ Κίνεργιακά.
Ἐκατὸ κιρμὰς πτωχείας — τρίχα τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μίσυ.

γιὰ τὰ ξένα δρώμε μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὰ γέρη.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομητὰ! — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ.
κι' ὅτα τάλλα κι' ἐκπρατζὲ — δὲν πιστεύ συνδρομητές.
Κι' ἀπὸ τάλλα νταραβέρι — μὰ κανένα κανονέρι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται ἐ' ἐμέ.
Μέ' στὸν φόρον τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὲ δεκάρα.

Ἑπτὰ καὶ δέκα Φεβρουαρίου, — Δακόσια ὀγδόντα ἐννιὰ
σύνοδος νέα Βουλευτηρίου. — καὶ φόνοι φρικτοὶ 'στὸν ντουνιᾶ

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μὲ πένθος σὲ σμιλερὸν
τελοῦν τὸ Ψυχοσάββατον 'στὴν χώραν τῶν νεκρῶν.)

—

Φ. Μακρὰν ὁ γέλως, Περικλῆ, καὶ πᾶσα εὐθυμία
καὶ ἤδη ἂς καθίσωμεν ἐπάνω στὰ μνημεῖα, [μοῖραν,
κι' ἂς κλαύσωμεν τῶν ζωντανῶν καὶ τῶν νεκρῶν τὴν
τὸν ὀρφανόν, τὴν ὀρφανήν, τὸν χῆρον καὶ τὴν χήραν.
Ἂς λησμονήσωμεν χορτὸν καὶ γλέντια καὶ τσουρπού-
μεταξωτὰ εσώβρακα καὶ ὅλα τάλλα λοῦσα. [σα.
ἂς φᾶμε φᾶβα καὶ φακῆ καὶ σκόρδα καὶ ρεβίθια
ἂς κτυπήσωμε βαρειὰ τάμαρτωλά μας στήθεια,
ἂς σκουζώμε «ἀλλοίμονο, βαβαὶ καὶ ὠμένα!»
κι' ἂς ποῦμε εἰς τὸν Σαββαϊὼθ μὲ μάτια δακρυσμένα:

«Συγχώρει καὶ τοὺς ζωντανοὺς καὶ τοὺς ἀποθαμένους,
τοὺς εὐγενεῖς, τοὺς ντιστεγκέ, κι' ἐμᾶς τοὺς ξεπεσμέ-
Μακρὰν ὁ γέλως, Περικλῆ, τῆς τόσης εὐθυμίας [νους»
καὶ γίνου μελαγχολικὸς ὡς ὁ Ἱερεμίας.
καὶ κλάψε τὸν ἀπέναντον, μὰ κλάψε καὶ τὸν Κροῖσον,
καὶ τρέμασε τὴν λύραν σου ἐπὶ τῶν κυπαρίσσων.
Κλάψε ἂν εἶσαι ἄνθρωπος, ἂν εἶσαι Περικλέτος...
Π. Ἰδού!...χωρεῖ πρὸς τὰ ἐδῶ ὁ Πρίγκηψ ὁ Ἀμλέτος.
Φ. Νὰ τὸν ρωτήσω, Περικλῆ;
Μᾶς βλέπει καὶ γελᾷ.
Π.
Φ. Θὰ τὸν ρωτήσω, ἀδελφέ, καὶ πρόσεχε καλά.
Ἐ! Χάμλετ Πρίγκηψ, δὲν μᾶς λὲς καὶ δὲν μᾶς ἐξηγεῖς
τί γίνονται οἱ ἄνθρωποι, τὰ ἑρπετὰ τῆς γῆς;

Ὅταν τὰ κακαρώσωμεν τελειόνει ὁ μπελᾶς;
κὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ...! Πρίγκηψ, δὲν μιλᾶς;

—

(Ὁ Πρίγκιπ χάνει ἔδαφος χωρὶς νὰ βρῇ λέξι).

—

Φ. Τὸ ἔστρωβε, βρὶ Περικλῆ, χωρὶς νὰ μᾶς προσέξῃ.
Οὐδὲ καλὰς μᾶς ἔλωσι οὐδὶ κακὲς ἐλπίδας.
Π. Βεβαίως ἐδῶ μᾶς ἔρχεται κι' ὁ βλάμης Καραβίδας,
καὶ ἀπ' ἐμπρὲς κι' ὀπίσω του ντορβᾶ μεγάλο ἔχει...
Φ. Ἂς ἐρωτήσωμεν κι' αὐτὸν νὰ μάθωμεν τί τρέχει.
Ἐ! Καραβίδα Πανατῆ καὶ φίλε κασσιδιάρη,
ποῦ πᾶγες ἅμα πίδανες στὸν Κρόνο ἢ στὸν Ἄρη;
Καὶ δὲν μᾶς λὲς, παρακαλῶ, πῶς ζῆς ἐκεῖ ἀπάνω;
μὲ ὅλους εἶσαι ὁμοιος ἢ κάνεις τὸν ζητιάνο;
Μὴ τάχα παρεκάθησαι μετὰ τῶν Βασιλέων;
μήπως μαζί σου ὁμίλει ὁ μέγας Ναπολέων;
ἢ μήπως εἶσαι σὰν κι' ἐδῶ τοῦ δρόμου ψωροκάρα
κι' εἰς ὁπαῖον δρὶς φορτόνεται καὶ τοῦ ζητεῖς δεκάρα;
Νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ, κατσίδη τοῦ διαόλου;

—

(Τοῦ Καραβίδα ἡ σκιὰ δὲν ἔπαυσε καθόλου).

—

Φ. Δὲν καταδέχεται καὶ σὺ ἀπάντησιν νὰ δώσῃς.
μόνο μᾶς βλέπεις καὶ τοὺς δηὲ μετ' ἐπιθέσεως τόσης
Ἐνόσω ἔζης ἔσκυφτες στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο
καὶ τώρα ποῦ ἐφόρεσες μᾶς κάνεις τὸν μεγάλο.
Π. Νὰ ζῆ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῆ...δὲν ἀπαντᾷς, μουγγί;
Φ. Μήπως στὸν Κρόνο ἔγινες κανένας ντιστεγκί;

—

(Ὁ Καραβίδας χάνεται μὲ γέλωτα σαρδόνιον).

—

Π. Θεέ μου! τί μυστήριον καὶ πρόβλημα αἰώνιον!
Φ. Γιὰ κάτσε γύρω, Περικλῆ, τί κόσμος λυπημένος!
Π. Δέκα φορὰς ἀλλοίμονον εἰς τῶν θνητῶν τὸ γένος!
Φ. Οἱ μὲν γελοῦν δι' ὅσους κλαῖν καὶ μοιρολόγια λένε,
οἱ δὲ γιὰ τούτους ποῦ γελοῦν θρηνοῦνται καὶ κλαῖνε.
Κλάψε καὶ σὺ μαζί μ' αὐτοὺς καὶ γέλασε μ' ἐκείνους
καὶ κάμε ψυχασθένειαν μὲ γέλωτας καὶ θρήνους.
Π. Νά! κλαίει γιὰ τὸν ἄνδρα της μιὰ τριαντάρα χήρα.
Φ. Ἔχει καιρὸ καὶ δεύτερο νὰ πάρ' ἡ κακομοίρα!
Π. Γιὰ τὸ παιδὶ της κλέβεται μιὰ ὠμορφη μητέρα.
Φ. Θὰ βάλῃ πάλι σὲ δουλειὰ τὸν ἄμοιρο πατέρα.
Π. Τί ἔννοεις μ' αὐτὰ ποῦ λές, διπλόπαν μπαχλιβάνε;
Φ. Ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ δροῦ καὶ ὅσα θέλει κάνει.
Π. Ἂς πάμε στοῦ πατέρα σου τὸν τάφο, δυστυχέ,
κι' ἂς πάρα κανενὸς παπποῦ νὰ φάλῃ μιὰν εὐχή.
Φ. Μὲ ὅλα τὰ περίσσευμα τοῦ θαυμαστοῦ Τριεύσου
μιὰ δραχμὴ γιὰ τὸν παππὰ δὲν ἔχω. βρὲ χαλντσένε,,
καὶ ἔρχεις πῶς χρειάζονται γιὰ κάθε τί παράδες
κι' ἀλλοίμονον καὶ στοὺς νεκροὺς σὰν εἶναι φουκαράδες
Δεῖ δεῖ χρημάτων. Περικλῆ... [ἴδες.
Π. Ἀλήθεια λές, κουμέντο
Φ. Οἱ θεοφόροι ἰωμαῖοι συχώρια δὲν σοῦ λένε,
κι' ἂν θέλῃς στὸν Παράδεισο τὴν κάπα σου νὰ στρώσῃ
δραχμὴ τοὐλάχιστον ἀνάγκη νὰ πληρώσῃς. [σχ
Μὰ νά! εἰς τοῦ πατέρα μου ἐφθάσαμεν τὸ μνῆμα
Π. Γονάτισε, βρὲ Φασουλῆ, μὲ τὸ ἁρμόζον τύπιμα
Φ. Ὁπόταν ὁ γεννήτωρ μου ἀπέθανε ὁ τλήμων
δὲν εἶπε εἰς τὸν τάφο του μιὰ λέξι ὁ Φιλήμων,
κι' ἡ τοῦ πατρός μου αἴκλεια παρῆλθεν ἀφανὴς
καὶ λόγος γιὰ τοὺς ἄθλους του δὲν ἔγινε κανείς
Μὰ τώρα ἔρχομαι κι' ἐγὼ μαζί σου νὰ τὸν κλάψω
κι' αὐτὸ τὸ ἐπιτύμβιον στὴν πλάκα του νὰ γράψω:
«Ἦτο καλὸς καὶ ἥσυχος πολίτης Ἀθηνῶν,
μὴ ἔλκων τὴν καταγωγήν ἐκ σπόρων εὐγενῶν,
μὰ στὴν ζωήν του ἔκαμε κακὸ μονάχα ἕνα,
ὁποῦ μὲ τάλλα του παιδιὰ ἐγέννησε κι' ἐμένα
Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, ἂς πᾶμε παραπέρα.
Π. Τί γέλοια καὶ τί κλάψιματα γεμίζουν τὸν ἀέρα!
Φ. Σὰν τὰ κορδώσω, ἀδελφέ, τί λόγο θὰ μοῦ πῇς
Π. Θὰ εἶναι τέτοιος, Φασουλῆ, ποῦ δὲν θὰ ἐντραπῇς.
«Αὐτὸς ἐδῶ, μετὰ φωνῆς θὰ κράξω σθεναρᾶς,
ὑπῆρξε ἀφιλότιμος καὶ πρῶτος μασκαρᾶς.
Περιφρῶν τὸν ἥλιον ἐστέκετο ἀργός,
ποτὲ δὲν ἤτο Βουλευτής, ἀλλ' οὔτε Ὑπουργός,
ἢ Δήμαρχος ἢ Πάρεδρος ἢ Σύμβουλος ἀκόμα,
οὔδε ἀνῆκε ὁ χαλὲς εἰς ἕνα κι' ἄλλο κόμμα,
κι' ἂν κι' εἰς τὰ πάλκα τῆς Βουλῆς ἐτρώτων χορτάτος
κατὰ διαβόλου ἔλεγε πῶς πῆγαινε τὸ κράτος'
εἰς δὲ τὰ Ἰσοζύγια τὰ παραφυτεμένα
καὶ εἰς τὰ περιστέρματα τὰ κοσμοξακουσμένα
τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν δὲν ἤθελε νὰ δίδῃ
καὶ ὅλα τοῦ ἐφαίνοντο μαρούλια μὲ τὸ ξύδι.
Εἰς ὑποσχέσεις κανενὸς δὲν πίστευε καθόλου
καὶ ὅλους στὸ κατάστιχο τοὺς εἶχε τοῦ διαβόλου,
καὶ τὴν Ἀντιπολίτευσιν καὶ τὰ ψιλὰ φωκόλα,
καὶ πάντοτε μοῦ ἔλεγε μὲ τὰ σωστά του ὅλα,
ἂν δρόμον θέλωμεν καλὸν καὶ ἡ Ἑλλὰς νὰ πάρῃ,
μιὰ καρμανιόλα νὰ στηθῇ σὲ κάθε ἀγκωνάρι.
Ὁπόταν δὲ κουνήματος ἠκούετο ἀντάρα
αὐτὸς ὁ ἀφιλότιμος δὲν ἔβγαινε πεντάρα
καὶ ἦτον ἀπαθέστατος εἰς φόνους καὶ σφαγάς,
φωνάζων γιὰ τὸ πάπλωμα πῶς εἶναι ὁ καυγᾶς.
Ὁ Βασιλεὺς μοῦ ἔλεγε πῶς κάθεται στὸν θρόνον
γιὰ νὰ μᾶς πάρῃ τὸν λουφὰ, γιὰ νὰ πλουτίζῃ μόνος,
καὶ νὰ τὸ ρίχνῃ ξένοιαστος εἰς τὸ καυδανταλάκι
καὶ κάποτε νὰ δίχεται καὶ ὥρα τοῦ Μπουλάκι.
Ἀλλὰ καὶ τὸν Διάδοχον, τὸν τόσω ταβαστόν,
ἐνόμιζεν ἀντάξιον τοῦ Ἀνακτος θλαστόν,
καὶ στὸν Τριεύσιον ἔλεγε, χωρὶς ν' ἀργοπορήσῃ,
καὶ Μανωλάδαν εἰς αὐτὸν δεύτεραν νὰ χαρίσῃ.
Τὰ πάντα ἦσαν ὀχλήρα εἰς τοῦτον τὸν ζουζέκη
καὶ τίποτα δὲν εὕρισκε στὸν τόπον του πῶς στέκει,
καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν
νὰ καταστρέψῃ κόσμους νὰ γενῇ διάφορος τοῦ πρώτου
καθὼς αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς τὸν εἶχε στὸ ξερό του.

Ὅσο κι' ἂν τσαμπουνᾶτε ἐγὼ θὰ σᾶς τὸν πάρω,
ἀλλοιῶς μ' αὐτὸ σᾶς ρίχνω 'στῶν σκουπιδιῶν τὸ κάρο.

Κατέβες τοῦ ἐδώρησε ἡ φύσις ἐξαιρέτους
καὶ τὸ πουγγί του ἔκρυβε ἀπὸ τοὺς ἐναρέτους,
καθόσον εἰς τὴν ἀρετὴν ποσῶς δὲν εἶχε πίστιν
καὶ τὴν ἐπωνυμία της ἔτρεφε ὑπόληψιν χειρίστην.
Ποτὲ του δὲν ἐπούρρωσε καὶ κάλπικο παρᾶ,
οὐδὲ κανένα πουλερὸ ἔπῆρε μιὰ φορά,
ἂν κι' ἔτρεχαν 'στὸ σπῆτι του τῆς γειτονιᾶς ἡ κότες,
καθὼς αὐτὸ τὸ μαρτυροῦν πολλοὶ ἐωρακότες.
οὐδὲ ἐμπλοχώραφα ἐπάτησε γειτόνων,
ἡγάνα δὲ συχνὰ παιδιὰ μὲ μιὰ γυναῖκα μόνον,
καὶ ταύτην ἐσυμβούλευε νὰ τοῦ γεννήσῃ μοῦλον
ἢ μὲ κιθάρι ντιστεγκὲ ἢ μὲ κανένα δοῦλον.
τοιοῦ δὲν ἔβαζε ψηλὸ, μὰ πρόστυχο καστόρι,
καὶ πέντοτε ὁ δυστυχὴς ἐπώβρακον ἐφόρει
ἀπὸ λιμερικάνικο καὶ πρόστυχο πανί,
ἂν κι' ἐπροσπάθει ντιστεγκὲ στὸν κόσμον νὰ φανῇ.
Σολλίβεγν ἦτον ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς τῆς πρώτης,
κι' ἐν τούτοις ἐχρημάτισε τοῦ ἀργυροῦ ἐπότης,
καὶ δι' αὐτὸ ἐξίστατο κι' ἐθαύμαζε κι' ἠπόρει
κι' οὐδέποτε τὸν ἀργυροῦν εἰς τοὺς χορροὺς ἐφόρει,
ἂν καὶ γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι τοῦ εἶπαν πῶς δὲν πρέπει
χωρὶς σταυρόνὸ Βασιλεὺς στοὺς μπάλους νὰ τὸν βλέ-
ὁμως αὐτὸς δὲν ἤθελε ποτέ του νὰ τὸν βάλῃ [πῃ·
καὶ τὸν φορᾶσε μοναχὰ σὲ κάθε καρναβάλι,
καὶ διετέλει οὕτω πῶς ἱππότης ἀφανὴς
καὶ σταυροφόρος κάνθαρος μορφῆς ἐλεεινῆς.
Εἰς τὴν λομβιοδόχην του δὲν ἔβαζε λουλοῦδι,
ὁπόταν δ' ἔγινε χορὸς στὸ σπῆτι τοῦ Σκουλοῦδη,
ἐκεῖνος ἐκαμάρωνε σ' αὐτὸ τὸ πανηγῦρι
μὲ μιὰ βελλάδα δανεικὴ τοῦ σηγτονοικοκύρη.
Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐγύριζε ὡσὰν ἀνεμοδοῦρα
κι' ἀγόρασε καὶ μιὰ στακτὰ πρὲ ντιστεγκὲ γαϊδοῦρα,
ποῦ ὁ πατήρ της ὁ κλεινὸς, χαριτωμένος ὄνος,
ὑπῆρξεν εὐνοούμενος κυρίας Ἀμαζόνος,
λαμβάνων δείγματα πολλὰ τυφλῆς ἀδυναμίας
καὶ χρησιμεύων μοναχὰ εἰς τὰς ὀνοδρομίας.

Ἂς φτύσωμεν ὀκτὼ φοραὶς τὸν Φασουλῆ τὸν κοθκκο...
κωλόκουρο δὲν τράβηξε στὸν κόσμο καὶ τραπόζο
καὶ εἰς τὸν ἥλιο ἁπλώνει ὁ κουτεντὲς ἀλεβρί...
ἦλθε, μᾶς εἶδε κι' ἔφυγε, καὶ τώρα ποιὸς εἰξεύρει
ἂν ἡ ψυχή του δὲν πετᾷ στῶν οὐρανῶν τοὺς θόλους
καὶ χειροπόδαρ' ἀπ' ἐκεῖ δὲν μᾶς μουντζώνῃ ὅλους.
Τοιοῦτος ψοφογάϊδαρος ὁ μακαρίτης ἦτον,
ὁ φίλος μου, ὁ βλάμης μου, ὁ ἐκ τῶν ἀπορρήτων,
καὶ μ' ὅλο τὸ στηλιάρι μου, μὲ τόνα καὶ μὲ τάλλο,
ποτὲ μαγαλὸ δὲν μ' ἀπόρεσε στὴ γκλάβα του νὰ βάλω,
καὶ τώρα τὸ κεφάλι του στὸν τοῖχο θὰ κτυπῶ...
Θεὲς σχωρέστον, ἀδελφοί...κουκουλωστον, παππᾶ.»
Λοιπὸν σ' ἀρέσει, Φασουλῆ;

Φ. Ἐκ μέσης σὲ συγχαίρω...
βρὲ τέτοιο λόγο δὲν μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ καταρέρω.
Καὶ ἤδη ἐκτελέσαντες τὸ ἱερὸν καθῆκον
τοὺς λόγους ἂς ἀκούσωμεν τῶν ἱεροκηρύκων,
ἂς πέσωμε στὰ κόλλυβα ὡσὰν ξεφυτιλισμένοι
κι' ἂς πᾶμε νὰ τσιμπήσωμε καμμιὰ κυρὰ θλιμμένη.
Οὐρρὰ εἰς ὅσους πέθαναν κι' εἰς ὅσους θὰ πεθάνουν...
ἂς μάθωμεν, βρὲ Περικλῆ, κι' οἱ ζωντανοὶ τί κάνουν,
τί γίνεται καὶ ὁ παχὺς Προυπολογισμός,
ποῦ δι' αὐτὸν ἐπιμπρατεῖ πολὺς ἀναβρασμός.
Ἀλήθεια ξέρεις τίποτα;...τὸν πῆρες θὰ τὸν πάρῃς;

Π. Ἐγὼ δὲν ἔχω, Φασουλῆ, γιὰ ὅλ' αὐτὰ χαμπάρι.

Φ. Ὅποιον ἄλγος φοβερὸν τὸ στῆθός μου πιέζει!
Π. Γιὰ πές μου ἦσουν εἰς τῆς Τᾶ ἐκεῖνο τὸ τραπέζι,
ποῦ εἰς αὐτὸ ἐκάλεσε πολλοὺς τε καὶ πολλὰς
μ' ἐνδύματα διάφορα καὶ ξένας κεφαλάς;

Φ. Ἂν τέτ ἐπῆγα ντεγκιζὲ καθὼς καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι
κι' ἑνὸς βωδιοῦ, βρὲ Περικλῆ, ἐφόρεσα κεφάλι.
Μὲ μοῦρα καὶ ἀρώματα τὸ πᾶν ἱμοιχοβόλει
κι' ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ ὅρεθήκαν σκνίπα ὅλοι
καὶ μὴ ῥωτᾷς, βρὲ Περικλῆ, τί ἔγιν' ἐκεῖ πέρα...
ἀλλ' ὅμως ἡ χυρία Τρέ, ἡ νηφαλιωτέρα,
ποῦ δὲν ἀπολυσήκωνε τὸ κάθε χωρατό,
διέδωσε πῶς μὲς στὴς Τᾶ συνέδη τὸ καὶ τό

Π. Κι' ἐκεῖνες;

Φ. Σὰν τὰ ἔμαθε ἁπλόνει τὸ ζωνάρι
καὶ γιὰ καυγᾶ φιρὶ φιρὶ πηγαίνει μὲ φανάρι
κι' εὑρίσκει τὴν κυρίαν Τρὲ εἰς ἕνα ξένο σπῆτι
καὶ στὰ καλὰ καθούμενα τῆς μπαίνει μὲς στὴ μύτη.
«Εἶπες ἐσύ, τὴν ἐρωτᾷ, πῶς εἶχα γίνει σκνίπα»
κι' εὐθὺς ἡ Τρὲ τῆς ἀπαντᾷ ἐναί, μάλιστα, τὸ εἶπα.
«Τὸ εἶπες, ἐε...σαλόπ, μπεκάς, μετρές, καὶ τὰ λοιπά»,
κι' ἡ μιὰ στὴν ἄλλη ρίχνεται καὶ βρίζει καὶ κτυπᾷ,
κι' ἐξέγδαραν τὸ χέρι των, τὸ τόσο ντιλικάτο,
κι' ἐλύθηκαν κι' οἱ κότσοι των καὶ ἤλθαν ἄνω κάτω,
κι' ἐμπῆκαν καὶ τῆς χώρισαν καὶ κύριοι καὶ δοῦλοι
καὶ τέλος πάντων ἔγινε ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη.
Αὐτὰ συμβαίνουν, Περικλῆ, στὸν κόσμο τὸν ψηλό,
κι' ἂν ἐρωτᾷς τί γίνεται καὶ εἰς τὸν χαμηλό,
ἀπὸ τὴν πεῖνα ξύνεται συχνὰ μὲ κεραμίδι
κι' ἔτσι γιὰ γοῦστο σφάζεται ὡς ποῦ νὰ πῇς κρεμμύδι,
καὶ περιμένει ὁ καθεὶς νὰ φθάσῃ κι' ἡ σειρά του
καὶ μὲ μαχαίρι χασαπιοῦ νὰ ἔβγουν τάντερά του,
καὶ μὴν κυττᾷς καλὰ καλὰ κανένα μὲς στὰ μάτια
γιατὶ ἂν τοῦλθῃ ὄρεξις σὲ κάνει δρὲ κομμάτια,
κι' ἂς σκούζῃ ὁ Πρωθυπουργὸς ἐν πάσῃ περιοθήσει
πῶς ἡ Ἑλλὰς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

Π. Ἐ! σεῖς,σκουλήκια,τρώγετε τὰς σάρκας μας ἀνέτως.

Φ. Μὰ νά!..καὶ πάλιν ἔρχεται ὁ Πρίγκιψ ὁ Ἀμλέτος.

Π. Γιὰ κύτταξέ τον, Φασουλῆ...χιμογελᾶ καὶ κλαίει.

Φ. Νά! νά! θαρρῶ πῶς μᾶς μιλεῖ...

Π. Ἀλήθεια κάτι λέει.

Ἄμ. Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ...ἐσεῖς γι' αὐτὸ τί λέτε;

Φ. Ξέρω κι ἐγὼ τί νὰ σοῦ 'ω, βρὲ ἀδελφὲ Ἀμλέτε;

—

(*Ο Πρίγκιψ φεύγει χειροτόν μὲ ἐνοικτὰς παλάμες*).

—

Π. Μ' αὐτὸν τὸν Χάμλετ βρήκαμε κι' οἱ δύο τὸν μπελᾶ
Φ. Ὅλο πηγαίνει κι' ἔρχεται...τί διάβολο νὰ θέλῃ;
Π. Κι' ἀπὸ μακρὰν μᾶς χαιρετᾷ καὶ φασκελα μᾶς στέλ-
[λει.
Φ. Ἂς φύγωμε πρὶν μπλέξωμε μὲ τούτους τοὺς δια-
Π. Ἂς ἔχουν γαίαν ἐλαφρὰν... [βόλους.
Φ. Θεὲς σχωρέστους ὅλους.

—

Ἰδοὺ ὀλίγαι ποικιλίαι.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ φίλος μας Ἰωακείμ, τουτέστιν Βαλκβάνης,
εὐδαιμὼς φαιδρύνεται θυσίαις καὶ δαπάναις,
εἰς τὴν Ἑλλάδα κατ' αὐτὰς ἀγγίλλει τὸ κοινὸν
πῶς ἐγάζει τἀναγνώσματα τῶν Μιερκοικιῶν.
Περίεργοι πραγματικῶς καὶ γλαφυρκὶ σελίδες,
ποῦ δι' αὐτὰς ὡμίλησαν καὶ ξέν' ἐφημερίδες.
Τὸ τεῦχος χαριέστατον, κομψότατον, ποικίλον,
φ' ἁπαρτισθῇ ὡς ἔγγιστα ἐκ δεκαπέντε φύλλων
δύο δραχμαὶ ἡ συνδρομὴ καὶ εἰς μεγάλον σχῆμα,
οἱ πάντες δὲ συνδρομηταὶ ἂς γίνουν παρακλῆμα.

—

Τοῦ Βιργιλίου Αἰνειάς, περιδοξαν βιβλίον,
μὲ πλῆθος σημειώσεων καὶ σοβαρῶν σχολίων.
Ἐξετυπώθη κατ' αὐτὰς δαπάναις τοῦ Νοτσρη
καὶ ὁ καθένας σπουδαστὴς ἂς τρίξῃ νὰ τὸ παρῃ.

—

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν εἶν' ἀκόμα — πῶς 'στὸ σαπὶ μου ἀνέβη, μὲ Χτυπῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖα καὶ μιὰ χήρα βίχως ἔνδρα, — πούτσαν ὅλλοτε μαμμῆ.
μὲ ξενοδοχεῖον Ξάδη, — ὅρε!'στὰ λέει τρεῖς 'στὲ ξύδι.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Καρίνης» τῆς καλῆς, ὅλως ταῦ Πραστείου εὐτυχοῦς πελάς.

Ἐφημερὶς ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενήντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνο μιὰ φορὰ θὰ ἔρχωνται,	γιὰ τὰ ἴδια δίμως μέρη	— ὀκταπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα	— κι' ἔχουσι μοῦ κατοικίαν.	Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ	— δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	— διότι τοὺς ἀγαπῶμεν,	κι' ἔσο μέλλε κι' ὁ κρατὴς	— δὲν πεινᾷς συνδρομητής.
μοναχὰ 'στὰς Ἑπαρχίας	— καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,	Κι' ὅτε θέλω ντεραρέρι	— μοῦ κανένα κανονέρι.
ἐκτὸς καιροῦς πτωχείας	— τρίγυι τὸ Ἑλληνικόν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— ὀράγκα δώδεκα καὶ μόνο.	Μέ'στῶν ὡρῶν τὴν ἐντέρα	— κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσιτέσσαρες μηνὸς Φλεβάρη,
Ἕκτακτος Σύνοδος, νέο τροπάρι.

Δακόσα ἑνενήντα λογαριάζω
καὶ 'στῆς Βουλῆς τὸ σταῦλο λημεριάζω.

Διάταγμα Βασιλικόν.
ἀνέλπιστον κι' ἐξαφνικόν.

—

Λαρύτης τὸν παχύτατον Προυπολογισμὸν
μετὰ πολλὰ τρεχάματα, μετὰ βαρὺν ἱδρῶτα,
μεγάλως ὠχριάσαντες ἀπὸ τὰς ἀγρυπνίας
καὶ βαίνοντες κατὰ κρημνῶν μὲ τὸ σαθρὸν ἁκάτιον,
παθόντες δὲ τὰ πάνδεινα καθὼς καὶ ὁ Αἰνείας,
ὅταν κι' ἐκεῖνος ἔπλεε πρὸς τὸ ἀρχαῖον Λάτιον.

—

Πληρώσαντες μὲ ἀρκετὰς κουλούρας τοὺς στομάχους.
ῥοφήσαντες ὡς βέλεσεμον τὸ προϊὸν σαλέκι,
ὀλίγας λίτρας χάσαντες ἐκ τοῦ πολλοῦ μας πάχους
κι' εἰς τὴν Ἀντιπολίτευσιν εἰσπύντες ὅ,τι πρέπει,
προβάλοντες δ' ἐκάστοτε μὲ τὸν Κανονισμὸν
εἰς τῆς Βουλῆς τὸν θόρυβον καὶ τὸν ἀναβρασμόν.

—

Τοὺς πάντας κολακεύσαντες μὲ τοὺς καλούς μας τρόπους,
ἀλλὰ μὴ κατορθώσαντες μετὰ τοσούτους κόπους,
ἂν καὶ καμπόσοι ἔβαλεν 'στὴ φάχη των ἐκδόρια,
νὰ εἰσαχθοῦν εἰς τὴν Βουλὴν τὰ νέα Νομοσχέδια,
καθόσον οἱ ἀριστεροὶ δὲν ἔχουν πλέον ὄρια
κι' εἶναι πολὺ τὸ θράσος των, ἡ τόλμη κι' ἡ ἀναίδεια.

—

Μεγάλων πόθων ἔχοντες ἀπὸ καιρὸν πολὺν
νὰ φέρωμεν ὡς τάχιστα 'στοῦ ἔθνους τὴν Βουλὴν
τοσαύτα Νομοσχέδια, πραγματικῶς σωτήρια,
ποὺ πάλιν τὰ παρέσυρε ἡ κωλυσιεργία
κι' ἐπύτσιαν τοὺς δεξιοὺς μὲ τόσα δηλητήρια,
δεκάεις καυστικώτερα ἐκείνων τοῦ Βοργία.

—

Ἀλλὰ καὶ λόγους ἔχοντες σπουδαίους καὶ ποικίλους
ὅπως καλοπληρώσωμεν τοῦ κόμματος τοὺς σκύλους
καὶ τοὺς ἀφώνους θαυμαστὰς τοῦ ὑψηλοῦ φωκύλου
ὡς ὄθνον τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς τυφλῆς των πίστεως,
διότι τὰ θρανία των δὲν ἔθρησαν καθόλου
κι' ὀλίγου δεῖν ἐπάθωναν καὶ στένωσιν τῆς αὐστηρᾶς.

—

Λιψῶντες εἰς τοὺς φίλους μας νὰ ὁδώσωμεν λεπτά,
ἀφοῦ τοὺς ἐπουτσίσαμεν μὲ ὄξος καὶ χολήν,
καὶ εἰς τὸ ἄρθρον κόψαντες τριάκοντα ἑπτά,
εἰς Σύνοδον ἐνίλπιστον καλοῦμεν τὴν Βουλήν.
καὶ δι' αὐτὴν προστάξομεν πολὺς νὰ γίνῃ κρότος...
*Τριακόσιοι ὁ Πρωθυπουργός...Γεώργιος ὁ **κρατὲς**.*

Περικλέτος, Φασουλῆς,
σ' ἕνα πάλκο τῆς Βουλῆς.

Φ. Ἔλα λοιπὸν καὶ τέντωστε ταύτιά σου, κακομοίρη.
Π. Πῶ! πῶ! τί συνεδρίασις!...τὰ θεωρεῖα πλήρη.
Φ. Ὁ Δεληγιάννης ὁμιλεῖ καὶ πρόσεχε καλά.
Π. Τί λέγει;
Φ. Πῶς ἐλλείμματα εὑρίσκονται πολλά.
Ἀλλὰ ζητεῖ ἐκ τῆς Βουλῆς καὶ παρ' ἡμῶν τῶν ἄλλων
ν' ἀφήσωμεν ἐλεύθερον τὸ στόμα του τὸ λάλον
νὰ μᾶς εἰπῇ τὰ πράγματα τοῦ κράτους πῶς τὰ βλέπει...
Π. Τὸ Σύνταγμα εἰς ἕκαστον τὸ λέγειν ἐπιτρέπει
καὶ εἶναι ὅλως περιττὸν νὰ ἐρωτᾷ κανένα...
Φ. Ἂν τοῦτο τὸ δικαίωμα ζητῇ καὶ ἀπὸ μένα
τοῦ ἐπιτρέπω, Περικλῆ, νὰ λέγῃ ὅ,τι θέλει.
Π. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, Φασουλῆ... πεντάρα δὲν μὲ μέλει.
Φ. Ἂν ἐλευθέρως δὲν λαλῇ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος,
ἂν μὲ τοὺς λόγους πόλεμος δὲν γίνεται μεγάλος,
πῶς τότε θὰ νοήσωμεν κι' ἐμεῖς οἱ ἐκλογεῖς,
οἱ βόσκοντες ἀπὸ ἴδαρος τῆς τρισενδόξου γῆς,
ἂν πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν καθόλου εἰς τὸ μέλλον,
ἂν βαίνωμεν κατὰ κρημνῶν, ὑφάλων καὶ σκοπέλων,
ἂν δὲν θ' ἀκούωμεν λυγμοὺς τοῦ κόσμου τοῦ πεινῶντος,
ἂν πάντες θὰ πλουτίσωμεν τοῦ χρόνου προϊόντος,
ἂν θὰ ὑπάρχουν ἀληθῶς στρατεύματα καὶ στόλοι,
ἂν θὰ μᾶς πάρουν αὔριον ἢ τώρα οἱ διαβόλοι,
ἂν θὰ καθίσωμεν ἐδῶ 'στὴν χώραν τῶν γαϊδάρων
ἢ 'στὴν Κωνσταντινούπολιν θὰ πᾶμε ἄρον ἄρον;
Πρέπει καθεὶς νὰ ὁμιλῇ ὅσο 'μπορεῖ καὶ θέλει,
ἀλλέως δὲν φωτίζεται ἡ τῶν Ρωμηῶν ἀγέλη
καὶ βλέπομεν τὸ φάντασμα πτωχείας ἐπαράτου,
κι' ἀντὶ νὰ κάθωμαι κι' ἐγὼ ἐκεῖ 'στοῦ Ζαχαράτου
καὶ μόνος μου νὰ κοπανῶ καβουρδιστὸν ἀέρα
νομίζω προτιμότερον νὰ ἔρχωμ' ἐδῶ πέρα
κι' ὡς πατριώτης ἀληθὴς καὶ δημοσιογράφος
νὰ βλέπω ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ποῦ φέρεται τὸ σκάφος,
καὶ ὅταν μὲν μοῦ φαίνεται πῶς ταξειδεύει οὖριον,
'στὸν Κυβερνήτην τὸν σοφὸν νὰ ψάλω ὕμνον θούριον,
ὁπόταν δὲ μοῦ φαίνεται πῶς ἴσα δὲν τραβᾷ
νὰ δίδω πέντε φάσκελα εἰς ὅλων τὰ στραβά.
Τοιοῦτος πρέπει πάντοτε νὰ εἶναι ὁ καθείς,
σὺ δὲ ὀφείλεις ὡς τυφλὸς νὰ μὲ ἀκολουθῇς,
καὶ μετ' ἐμοῦ τὰ φρόνιμα καὶ τὰ ὀρθὰ νὰ κρίνῃς,
ἢ τρώγων μόσχους σιτευτοὺς ἢ κλαίων ἐκ τῆς πείνης.
Κι' εἰς οἴκους καὶ εἰς ἀγυιὰς κι' ἐδῶ ἐν τῇ Βουλῇ
νὰ δίδῃς τὸ δικαίωμα πρὸς πάντα νὰ λαλῇ,
καθόσον εἰς τὸν χείμαρρον τῆς τόσης φλυαρίας
θὰ εὕρωμεν τὴν ἄγκυραν μέλλοντες σωτηρίας,
καὶ οὕτω πῶς θὰ φθάσωμεν εἰς τέρμα καὶ σκοπόν...
δὲν φαίνεται φιλόπατρις ποτὲ ὁ σιωπῶν,
οὐδὲ ἀξίζει ἔπαινον ἐλάχιστον νὰ πάρῃ,
ἂν δὲ κανεὶς ἐξ ὅλων μας μικρὸν δὲν ἐρωτᾶται,
ἢ ἐροσπάθει τῆς σιγῆς νὰ εἴπῃ κάτι κρεῖττον,
τίς πατριώτης ἀληθὴς καὶ φλογερὸς θὰ ἦτον;
Ὁ σιωπῶν μοῦ φαίνεται προδότης, Περικλέτο,
πᾶς δ' Ἕλλην ἐναντίον του τὸν λίθον του βαλέτω.
Π. Λοιπὸν ἂς ἐπιτρέψωμεν κι' ἐμεῖς 'στὸν Δεληγιάννη
τὸ νέον Ἰσοζύγιον νὰ 'πῇ πῶς τοῦ ἐφάνη.
Φ. Ὁρίστε... ὡμιλήσατε, κὺρ Θοδωρῆ, ἀνέτως...
σᾶς δίδομεν τὴν ἄδειαν κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος.
Ὁρίστε... ὡμιλήσατε καὶ μὴ διακοπῆτε,
καὶ ὅσο περισσότερα παράπονα εἰπῆτε
τόσο καλλίτερα γιὰ σᾶς, γιὰ ὅλους καὶ γιὰ μένα...
τὸ ἄρθρον τοῦ Συντάγματος δὲν ἀδικεῖ κανένα.
Π. Ὁπόσας ὥρας θέλετε λαλήσατε καὶ πάλιν,
ἐμεῖς θὰ σᾶς ἀκούσωμεν μὲ ὄρεξιν μεγάλην.
Φ. Μᾶς ἤκουσε καὶ ὁμιλεῖ...
Π. Τί λέγει;
Φ. Φοβερά!...
χαιωκοποῦμεν, Περικλῆ...
Π. Τί λές, βρὲ μασκαρᾶ;
Φ. Πῶ! πῶ! τὸ Ἰσοζύγιον ἀμέσως ξεφουσκόνει
κι' ἀπὸ τὰ περισσεύματα δὲν μένει οὐτε σκόνη.
Π. Καὶ σὺ πιστεύεις εἰς αὐτά, μωρὲ παληοχαλντούπη;
Φ. Νομίζω κουρουφέξαλα τὰ λόγια τοῦ Τρικούπη
καὶ εἶναι πρῶτος μασκαρᾶς ἐκεῖνος ποῦ πιστεύει...
τὸ ἔλλειμμα, βρὲ Περικλῆ, 'στὰ ἑπτακόσ' ἀνέβη,
ἂν θέλῃς δὲ νὰ φωτισθῇς κι' ἀπὸ τὸν Καραπάνο
θὰ σοῦ εἰπῇ τὸ ἔλλειμμα πῶς εἶναι παραπάνω.
Π. Ποῦ εἶναι τώρα;
Φ. Προχωρεῖ ἀκόμη περαιτέρω
καὶ λέγει ὅλα τὰ γνωστὰ ποῦ ξέρεις καὶ ποῦ ξέρω.
Ἀλλ' ὅπερ σπουδαιότερον, ποῦ ἔχει καὶ σοφίαν,
ζητεῖ ὁ θρόνος νὰ καλῇ τὴν μειονοψηφίαν,
νάναι οἱ λίγοι δηλαδὴ 'στὸ σβέρκο τῶν πολλῶν,
καὶ τοῦτο θεωρῶ κι' ἐγὼ τρισμέγιστον καλόν,
διότι τότε ὁ καθεὶς γιὰ φίλους δὲν θὰ τρέχῃ
κι' ὀλιγωτέρους βουλευτὰς θὰ προσπαθῇ νὰ ἔχῃ,

καὶ ὅταν εἶναι εἴκοσι τοῦ κόμματος οἱ φίλοι
θὰ εἶναι ὀλιγώτεροι καὶ οἱ πεινῶντες σκύλοι,
τοὐτέστι δὲν θὰ δίδωνται ρουσφέτια μὲ τὸ φτιάρι
καὶ τότε δὲν θὰ μᾶς πουλοῦν γιὰ πράσινο χαβιάρι.
Ἐννόησες, βρὲ Περικλῆ, αὐτὴν τὴν θεωρίαν;
Π. Εἰς ταύτην βλέπω ἀσφαλῆ τοῦ ἔθνους σωτηρίαν.
Φ. Λοιπὸν τί στέκεις σὰν χαζὸς καὶ δὲν χειροκροτεῖς;
Π. Ζήτω λοιπὸν τῆς Γόρτυνος ὁ ἀναμορφωτής.

—

(Ἕνας φρουρὸς τῆς τάξεως ὀλίγον θυμωμένος
'σὰν Φασουλῆν καὶ Περικλῆν πηγαίνει ἐσπευσμένως).

—

Φρ. Γιατί χειροκροτεῖτε, βρέ;
Φ. Διότι μᾶς ἀρέσει
καὶ θέλομεν ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς νὰ πέσῃ.
Φρ. Αὐτὸ τὸ ξεροκούκαλο ἀμέσως σοῦ τὸ σπάνω.
Φ. Καὶ ὅταν δὲν χειροκροτῶ τὰ χέρια τί τὰ κάνω;
Π. Καὶ ὅταν δὲν ποδοκροτῶ τὰ πόδια τί τὰ θέλω;
Φρ. Ἔξω, γαϊδούρια, εἰδαμὴ 'στὴ φυλακὴ σᾶς στέλλω.
Φ. Εὐθὺς ἱκανοποίησιν θὰ τρέξω νὰ ζητήσω.
Π. Ὁρίστε μας!... νὰ μὴ μπορῶ κι' νὰ χειροκροτήσω.
Φ. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μου δὲν τάχω γιὰ τὸν τύπο
καὶ ὁ Θεὸς μοῦ τάδωσε γι' ἀντάρα καὶ γιὰ κτύπο.
Φρ. Μωρὲ γαϊδοῦρι ξύστρωτο, χειροκροτεῖς ἀκόμη;
Φ. Μοῦ δίδουν τὸ δικαίωμα οἱ καθεστῶτες νόμοι.
Π. Τοῦ Θοδωρῆ μᾶς ἄρεσε ἡ νέα θεωρία.

—

(Ἡ πέρυσι ἡ ἐριστικὴ σημαίνεται ἀγρία,
ἀκούει δὲ ὁ ἄγρυπνος φρουρὸς τὰ ἐξ ἁμάξης,
κι' εὐθὺς ἀποκαθίσταται εἰς τὴν Βουλὴν ἡ τέξις,
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μὲ γλώσσης εὐστροφίαν
εὐχαριστοῦν ἐκ μέσης των τὴν μειονοψηφίαν).

—

Φ. Κατάρα εἰς τοὺς μιαροὺς καὶ εἰς τοὺς ἀνιέρους.
Π. Ὁ Δεληγιάννης τόστριψε μ' ὀλίγους ἡμετέρους.
Φ. Κρεμάλα εἰς τοὺς δεξιοὺς τοὺς παχυμουλαράτους.
Π. Σιώπα καὶ ψηφίζονται τὰ ἔσοδα τοῦ κράτους
καὶ ἄδικα ἐπήγανε οἱ τῶν ρητόρων λόγοι...
Φ. Γιὰ κύτταξε τὸν Πρωθυπουργὸ γλυκύσματα ποῦ τρώει.
Π. Ὁ κύριος Παππαλουκᾶς τοῦ φέρνει καταίφι. [γει!
Φ. Δές τον τὸν ἀφιλότιμο τὰ χέρια του πῶς γλείφει!
Π. Ποῦ πάει τώρα, Φασουλῆ;
Φ. Ποιὸς ξέρει ποῦ πηγαίνει;
Π. Ἀ! νάτος! ἦλθε 'γρήγορος, μὰ πάλι ἔξω βγαίνει.
Φ. Θαρρῶ πῶς κάποια πλίκετα προδοτικὴ πλεκτάνη.
Π. Πηγαίνει τὴν ἀνάγκη του, βρὲ μασκαρᾶ, νὰ κάνῃ,
γιατ' εἶναι ἄνθρωπος κι' αὐτὸς καθὼς κι' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι
κι' εὐκολιότης φαίνεται τὸν ἔπιασε μεγάλη.
Κι' ἐγὼ μαζί του, Φασουλῆ, ἐπιθυμῶ νὰ τρέξω.
Φ. Ποῦ πᾷς, βρὲ ἀφιλότιμε;
Π. Ὀλίγο παραέξω.
Φ. Δὲν φαίνεσαι φιλόπατρις...
Π. Γιὰ μιὰ στιγμὴ καρτέρει.
Φ. Ἔλα, μωρέ, γιατί θαρρῶ πῶς θάχωμε νυκτέρι.
Π. Βάστα καλὰ τὴ θέσι μου...
Φ. Ἀλλ' ὅμως μὴν ἀργήσῃς...
πρέπει καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, νὰ κωλυσιεργήσῃς,
διότι βλέπω ἀνωθεν θολὰ καὶ μαῦρα νέφη.

—

(Ὁ Περικλῆς ἐπέρχεται καὶ πάλιν ἐπιστρέφει).

—

Π. Τί γίνεται, βρὲ Φατουλῆ;
Φ. Δὲν 'πρόσεξα καθόλου.
Π. Κάποιος νομίζω πῶς 'μιλεῖ περὶ τοῦ Σαριπόλου.
Φ. Νά! κι' ὁ Λεβίδης, Περικλῆ, ὠχρὸς ἐξ ἀσιτίας.
Π. Ἰδού! προτείνει ἔνστασιν περὶ τῆς ἀπαρτίας.
Φ. Διαβάζουν τὸν κατάλογο... ἡ ἀπαρτία πλήρης.
Π. Τί νύστα κι' ὁ Αὐγερινὸς τραβᾷ ὁ κακομοίρης.
Φ. Λαλοῦν περὶ μηχανικῶν...ὁ Ράλλης πέρνει φόρα...
Π. Δὲν λέγεις τίποτα καὶ σὺ γιὰ νὰ περάσ' ἡ ὥρα;

—

('Στὸ θεωρεῖον στέκεται ὀρθὸς ὁ Φασουλῆς
καὶ πρὸς τοὺς δύο πτέρυγας φωνάζει τῆς Βουλῆς).

—

Φ. Ὑπῆρξεν ἄλλοτε ποτὲ εἰς ταύτην τὴν ὑφήλιον
πρωτότυπον πραγματικῶς κι' ἱστορικὸν Βασίλειον
μὲ βρόνον, μὲ Διάδοχον, μὲ Σύνταγμα, μὲ νόμους,
μὲ Ὑπουργούς, μὲ Βουλευτάς, καὶ ἄλλους περιδρόμους.
Καὶ συνεζήτουν 'στὴν Βουλὴν τὸν Ἀπολογισμόν
μὲ σχήματα ρητορικὰ καὶ μὲ ψυχῆς βρασμόν,
κι' ὁ ἕνας τὸν ἐφούσκωνε καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν
κι' ὁ ἄλλος τὸν 'ξεφούσκωνε ὡς ποῦ νὰ 'πῇς ἀμήν.
Ὁ δὲ λαὸς ἀμέριμνος μὲ τὸ ὑστέρημά του
ἐπλήρωνε τὸ φούσκωμα καὶ τὸ ξεφούσκωμά του.
Κι' ἀφοῦ μεγάλο ἔγινε εἰς τὴν Βουλὴν νυκτέρι
κι' ἐπῆγαν εἰς τὰ σπήτια των 'στὸ ντάλα μεσημέρι,
τὸν 'πῆρε ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ τοῦπαν «καὶ τοῦχρόνου»,
κι' εὐθὺς δρομαῖος ἔσπευσε 'στὸν Ἄνακτα τοῦ θρόνου
καὶ τοῦπε «πρέπει, Βασιλεῦ, καὶ σὺ νὰ μὲ συνδράμῃς
καὶ μίαν νέαν Σύνοδον πρὸς χάριν μου νὰ κάμῃς,
διότι ἔμπλεξα κακὰ μὲ τόσους μασκαράδες
κι' οἱ φίλοιμου κι' οἱ φίλοι σου χρειάζονται παράδες».
Καθίσας δὲ ὁ Βασιλεὺς 'στὸν θρόνον του ἀπάνω
τοῦ εἶπε ἐμὴ σκοτίζεσαι καὶ ὅ,τι θέλεις κάνω»,
κι' ὑπέγραψε Διάταγμα Ἐκτάκτου παραχρῆμα
καὶ τοῦτο τὸ ἀνέγνωσαν εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα,
κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ τὸ ἤκουσαν μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα
καὶ κατεχειροκρότησε τὸ χορτασμένον κόμμα.
Καὶ συνετάραξε σροβὸς τὴν πολιτείαν σάλος,
ἡ δὲ Ἀντιπολίτευσις ἐθύμωσε μεγάλως,
κι' ἐνῷ ἀγρία κατ' ἀρχὰς τὰς χεῖρας της ἐκίνει
κατόπιν συγκατένευσε νὰ πληρωθῇ κι' ἐκείνη,
καὶ ὁ καθένας ἔσπευδε πρὸς πληρωμὴν δρομαῖος
ἵν' ἀγοράσῃ δι' αὐτῆς ἀγρὸν τοῦ Κεραμέως.
Ἀλλ' ἦτο κι' ἕνας Φασουλῆς εἰς τοῦτον τὸν καιρόν,
μακρόθεν τὰ γενόμενα κι' αὐτὸς παρατηρῶν,

κι' ἐδέετο τοῦ Σαββαΐθ εἰς τὸ πτωχόν του στρῶμα
νὰ τοῦ δοθῇ γιὰ φτύσιμο καὶ ἄλλο ἕνα στόμα.

—

(Τοιαῦτα ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ εἶπεν ὁ Φασουλῆς ἀνευφημούμενα βροντωδῶς ὑφ' ὅλης τῆς Βουλῆς).

—

Π. Ἐνύσταξα, βρὲ Φασουλῆ...δὲν εἰμπορῶ ν' ἀνθέξω...
Φ. Βρὲ κάτσε, ἀφιλότιμε...
Π. Θὰ πάω πάλι ἔξω.
Φ. Μᾶς βλέπει ἐκ τῶν ἄνωθεν ἡ δύσμοιρος πατρίς.
Π. Βρὲ ἄντε ξεφορτώνου με κι' ἡ ὥρα εἶναι τρεῖς.
Φ. Ἂν οἱ πατέρες μαρτυροῦν κι' ἀδιάκοπα λιμάρουν
μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς γερὸ κωλόκυρο θὰ πάρουν,
ἀλλὰ ἐσύ, βρὲ Περικλῆ, πιστὸς εἰς τὸ καθῆκον
κι' εἰς τῆς πατρίδος τὴν φωνὴν ἀείποτε ὑπείκων,
ὀφείλεις ἀφιλοκερδῶς νὰ ρίβῃς ἐδῶ πέρα
ὡς ποῦ ὁ γέρο διάβολος μᾶς πάρῃ τὸν πατέρα.
Π. Θὰ κοιμηθῶ, βρὲ Φασουλῆ, σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος.
Φ. Κοιμήσου μὲ ἀνάπαυσιν καὶ σ' ἐξυπνῶ ἐγκαίρως.
Κοιμήσου, Περικλάκη μου, καὶ κάνε νάνι νάνι
καὶ πλέκεται πρὸς χάριν σου ἀμάραντον στεφάνι.

—

(Μὲ βῆμα ἕνας σαλεπτζῆς εἰσέρχεται χαρτῶν κι' εὐθὺς σαλέπι δίδεται εἰς τὸν Πρωθυπουργόν, ἀλλὰ κι' οἱ ἄλλοι ρίχνονται 'σὲν σαλεπτζῆ μὲ φούρια καὶ ἀγοράζουν ὅλοι τὸν σαλέπι καὶ κουλούρια).

—

Φ. Ἂν ἀγρυπνῆτε, μάρτυρες, κι' ἂν πίνετε σαλέπι,
ἀλλ' ἡ πατρὶς ἀόρατος τὰ βάσανά σας βλέπει.
Ἐ! πατριώτη σαλεπτζῆ, τί γίνεται ἡ χώρα;
δὲν λέγεις τίποτα καὶ σὺ γιὰ νὰ περάσ' ἡ ὥρα;
Ἀλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται ὁ Ἀπολογισμός;

—

(Μία φωνὴ ἀκούεται τοῦ Περικλῆ «Σκασμός»).

—

Φ. Ἡ ὥρα ἐπροχώρησε... τί θέαμα φρικτόν!
ὅσον ἀπέραντον ἐστὶ τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν!
Οἱ πετεινοὶ ἐξύπνησαν παντοῦ τοῦ Βασιλείου
κι' ἀκόμη δὲν ἐπρόβαλε τὸ ἅρμα τοῦ Ἡλίου.

—

(Καὶ ἄλλος ἕνας σαλεπτζῆς ἐμβαίνει προπετῶς ὅταν φωτίζῃ τὴν Βουλὴν χρυσῇ ἀκτὶ φωτός.)

—

Φ. Ὦ σὺ Αὐγὴ κροκόπεπλε, ὦ ἄστρον τῆς ἡμέρας,
ποῦ κι' ἄλλοτ' ἐχαιρέτησες ἀγρύπνους τοὺς πατέρας,
σὺ φῶτισε μὲ τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνάς σου καὶ πάλιν
αὐτὴν τὴν ἀτελείωτον τῶν Βουλευτῶν κραιπάλην.
Σήκω ἀμέσως, Περικλῆ, κι' ἡ ὥρα πάει ἔξη.
Π. Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεός...ἀμάν, Χριστέ, κι' ἂς φέξῃ.
Φ. Γιὰ κύττα μούτρα,Περικλῆ, στὸ ἕνα κι' ἄλλο κόμμα.
Π. Παρὸλ ντοννὲρ ὁ Λάζαρος δὲν εἶχε τέτοιο χρῶμα.
Φ. Δι' ἀπαρτίαν ἐνστατὶν ὁ Νικολῆς προβάλλει.
Π. Νά! ἔρχεται καὶ ὁ Μπασιᾶς κι' ὁ Βαλσαμάκης κι' [ἄλλοι.
Φ. Θαρρεῖς πῶς πέρτουν 'στὴ Βουλὴ ὡς εἶδος σιταρή- [θραις.
Π. Νά! νά! κι' ὁ Κατσικόπουλος, ποῦ κάνει μπουρ- [μπουλήθραις.
Φ. Πῶ! πῶ! κι' ὁ Σωτηρόπουλος!...
Π. Καλὰ των ξυπνητούρια.
Φ. Δῶσε εἰς ὅλους,σαλεπτζῆ, ἐκ μέρους μας κουλούρια.
Π. Τῆς Ἀντιπολιτεύσεως ἀνάβουν τὰ καντύλια.
Φ. Περίδρομος...ψηρίζονται τὰ ὕστερα καντύλια.
Π. Ὁποία νὺξ σημαντικῶν καὶ φοβερῶν συμβάντων!
Φ. Ἔσκασε πιὰ ὁ διάβολος...τὸν πῆρε τέλος πάντων.
Π. Οὐρρά!...λοιπὸν ἂς φύγωμε κι' ἡ ὥρα εἶναι δέκα.
Φ. Μὴν εἶσαι ἀφιλόπατρις, ἀκόμη λίγο στέκα,
καὶ θὰ 'μιλήσῃ καὶ γιὰ 'μᾶς ἡ νέα ἱστορία...
Π. Ζήτω ἡ πίστις, ἡ πατρὶς, καὶ ἡ ἐλευθερία

—

Τῆς Πέμπτης ἡ μεγάλη Συνεδρία
κι' οἱ βλάμηδες 'φηλὰ 'στὰ θεωρεῖα.

—

Φ. Τί φέστα!... τὰ στρατεύματα εἰς τὴν ἀράδα 'μπῆκαν.
Π. Πάλι καλῶς τοὺς βρήκαμε,πάλι καλῶς μᾶς βρῆκαν.
Φ. Ἔτσι τὸ θέλει, Περικλῆ, ὁ παντοκράτωρ θρόνος.
Π. Μιὰ 'μέρα μόνο 'πέρασε καὶ μοῦ ἐφάνη χρόνος.
Μὰ νά! ὁ κόσμος πλάκωσε ὁ τῶν διπλωματῶν.
Φ. Μοῦ ἔρχεται, βρὲ Περικλῆ, νὰ κάμω ἐμετόν.
Π. Τί ἔπαθες;
Φ. Αἰσθάνομαι εἰς τὴν κοιλιὰ λιγούρας...
νομίζω πῶς μ' ἐπείραξαν ἐκεῖναις ἡ κουλούρας.
Τὸν διάβολό μου 'τράβηξα μ' ἐκεῖνο τὸ νυκτέρι.
Π. Πᾶς πατριώτης εἵμαρται πολλὰ νὰ ὑποφέρῃ.
Λησμόνησε τὸ παρελθόν, σαλέπια καὶ κουλούρια,
κι' ἴσως νυκτέρια, Φασουλῆ, νὰ ἔχωμεν καινούρια.
Φ.Νά! ἔφθασε καὶ ἡ Ροζοῦ μὲ τὸ σγουρὸ μαλλί της.
Π. Νά! ἦλθε καὶ ἡ Σύνοδος καὶ ὁ Μητροπολίτης
καὶ ἁγιάζει τὴν Βουλὴν μὲ φανικὸν ὀξύ . . .
Φ. Ἂς ἴδωμεν τί γίνεται σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ.
Π. Ἄκου,μωρέ...ἡ Σύνοδος τοὺς Βουλευτὰς διαβάζει,
τὸ πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον ἐξ ὕψους κατεβάζει.
Φ. Νά! κατεβαίνει, Περικλῆ, ὡσεὶ περιστερὰ
κι' ἡ δεξιὰ φωτίζεται καὶ ἡ ἀριστερά.
Π. Ἀμὴν καὶ ἀλληλούια . . .
Φ. Σκασμός, μωρὲ κοπρίτη,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τὴν Ἔκτακτον κηρύττει.
Π. Εὐοί! εὐάν! ὁ Βασιλεύς! . . .
Φ. Βρὲ σκάσε, ρεμπεσκέρη . . .
ἡ φέστα ἐτελείωσε καὶ φεύγει τὸ ἀσκέρι
κι' οἱ διπλωμάται κι' ἡ Ροζοῦ καὶ κάθε λιγερή
καὶ τρέχουν ὁλ' οἱ Βουλευταὶ εἰς τὸν Καλογερῆ.
Π. Ὁπόση ἀφοσίωσις καὶ τί φιλοπατρία!
Φ. Ζήτω ἡ πίστις, ἡ πατρὶς, καὶ ἡ ἐλευθερία.

Ἐφημερὶς ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι,		Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενήντα... τί καλά! περισσεύματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἔπιραν τὰ μραλά.
Μηνὸς Μαρτίου τρίτη, σακόνεται ἡ Κρήτη.		Διακόσα ἑνενήντα ἕνα, ὅλα σαχλὰ καὶ σιχαμένα.

Ὁμιλία Φασουλῆ
πρὸς τὸ πλῆθος τὸ πολύ.

(Ὁ Φασουλῆς ἐν τῷ Ναῷ κεκραδὼν συχνὰ τὸ στέμμα ἐκλιτ ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος 'στὸν εὐσεβῆ τὸ πλῆθος.)

—

Φ. Ἀγαπητοὶ Χριστιανοὶ καὶ τέκνα ἐν Χριστῷ,
ἱεροκήρυξ ἔξαφνα 'στὴ μέση σας προβάλλω,
στουδάκιον ραμπαδόξυλον 'στὸ χέρι μου βαστῶ
κι' ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος ψηλὰ τὸν ἄμπακο σᾶς ψάλλω.
Ἀπηύδησα νὰ πηλαλῶ εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ κράτους,
νὰ ἀμιλῶ 'στοὺς νηστικοὺς καλῶς καὶ 'στοὺς χορτάτους·
τοὺς εἶπα μιά, τοὺς εἶπα δυό, ἀλλ' ὅμως—ὠτιμένα!—
τὰ λόγια μου, Χριστιανοί, ἐπῆγαν 'στὰ γαμένα,
καὶ μ' ὅσα κι' ἂν τοὺς ἔψαλα δὲν ἔδρωσε ταὐτί των
καὶ τέλος πάντων ἔχασα τοῦ λόγου μου τὸν μίτον.
Γι' αὐτὸ τοὺς ἐβαρέθηκα μὲ ὅλα τὰ σωστά μου
κι' ἀφοῦ τὰς χεῖρας ἔπλυνα μὲ μῦρον ροδοστάμου
ἐφώναξα 'στοὺς Βουλευτὰς ἐκκλησιχτὴν φωνὴν σας μέρα»
καὶ τοὺς ἀφῆκα 'στὴν Βουλὴν νὰ κοπανοῦν ἀέρα.

—

Καὶ νῦν τοῦ κόσμου βαρυνθεὶς τὰς τόσας ἀηδίας
προσέρχομαι εἰς τὸν Ναὸν μὲ συντριβὴν καρδίας
'στῶν εὐσεβῶν τὸ πλήρωμα τὸ βλέμμα μου νὰ ρίψω
καὶ τὸν καιρὸν εἰς κήρυγμα σοφὸν νὰ καταρίψω,
καὶ δίδων πέντε φάκελα εἰς ὅλα τὰ ἐπίγεια,
εἰς τοὺς κυρίους ντιστεγκὲ κι' εἰς εὐγενεῖς τρανούς,
εἰς τῆς Βουλῆς τοὺς ῥήτορας καὶ εἰς τὰ Ἰσοζύγια,
νὰ ὑψωθῶ μετέωρος ἀνὰ τοὺς οὐρανούς.
Ἀγαπητοὶ Χριστιανοί, κι' ἐγὼ καλῶς σᾶς βρῆκα...
τὴ σκάφη σκάφη θὰ σᾶς 'πῶ, τὰ σῦκα μόνο σῦκα,
θὰ εἶναι δὲ ὁ λόγος μου γυμνὸς χωρὶς σχημάτων
καὶ οὔτε θὰ πραγματευθῇ περὶ διὰ γραμμάτων.

—

Ἱεροκήρυκες πολλοὶ καὶ μαῦροι ραπορόοι,
ποῦ ἡ μεγάλη πίστις των μετακινεῖ τὰ ὄρη,
'στοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανοὺς φωνάζουν καθ' ἑκάστην
τί χρεὼ πρέπει ὁ καθεὶς 'στὴν γῆν νὰ ἐκπληρώσῃ,
ἂν θέλῃ μετὰ θάνατον νὰ ζήσῃ μὲ τὸν Πλάστην
καὶ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραὰμ τὴν κάπα του νὰ
Γνωρίζετε, Χριστιανοί, ὁποῖον τι καθῆκον [ἁπλώσῃ.
ἡ γλῶσσα σᾶς ἐπέβαλε τῶν ἱεροκηρύκων,
καὶ μὲ χαρὰν παρατηρῶ πῶς προσπαθεῖτε ὅλοι
νὰ μὴ σᾶς πάρουν τὴν ψυχὴν οἱ ἄτιμοι διαβόλοι.

—

Τὰ ἱερὰ καθήκοντα σᾶς τάπαν ἕνα ἕνα,
ἀλλ' ἂν κανένας ἀπὸ σᾶς τιμώσῃ καὶ σ' ἐμένα
καὶ μοῦ εἰπῇ «Διδάσκαλε μεγάλε, τί ποιήσω,
ἵνα ζωὴν αἰώνιον κι' ἐγὼ κληρονομήσω;»
Θὰ τοῦ εἰπῶ: ἐὰν ποθῇς τῶν οὐρανῶν νὰ λάχῃς
ἀμέσως ἅρπαξε νὰ φᾷς κι' ἀπ' ὅλα κλέψε νάχῃς,
ἂν δὲ ἀπὸ δημόσιον δὲν πληρωθῇς Ταμίαν
δὲν βλέπεις τὴν οὐράνιον καὶ σὺ κληρονομίαν
καὶ οὔτε τὰ Ἠλύσια ἐκεῖνα τῶν μακάρων,
μὰ 'σὰν ψοφῇσι σὲ πιτοῦν 'στοῦ σκαυτιοῦ τὸ κάρον,
καὶ δίχως νοῦλο, δύσμοιρε, πηγαίνεις ἐκεῖ πέρα,
ποῦ ἥλιος ψήνει τὸ ψωμὶ καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα.

—

Ἀγαπητοὶ Χριστιανοί, μὴ τόσον ἀπορῆτε
καὶ μὴ μὲ περιέργειαν πολλὴν μὲ θεωρεῖτε.
Συνείθισε, Χριστιανοί, τὸ πλῆθος τῶν ἀγροίκων
ν' ἀκούῃ τὰ διδάγματα τῶν ἱεροκηρύκων,
καὶ τὸν αὐχένα κύπτετε 'στὰς συμβουλὰς ἐκείνας
κι' οὐδέποτε τὰ ὄστρια δὲν ρίπτετε 'στοὺς κύνας.

Ἀλλὰ ἐγὼ 'στοὺς εὐσεβεῖς φωνάζω «ἕως πότε
εἰς πλάνην θὰ εὑρίσκεσθε καὶ χάδρα θὰ τρῶτε;
ὡς πότε ψύλλους στάχυρα ὁ κόσμος θὰ γυρεύῃ
καὶ μὲ νηστείας αὐστηρὰς καὶ προσευχὰς θὰ ρίβῃ;
ὡς πότε καὶ ὁ Δαμαλᾶς θὰ μᾶς νομίζῃ βλάκας;
ὡς πότε θὰ πιστεύωμεν στοῦ Μωϋσῆ τὰς πλάκας;

—

Ἂν ἤθωσε ὁ Σαββαΐδ ἐκείνας τὰς ἡμέρας
εἰς τὸν προφήτην Μωσῆν καὶ τοὺς λοιποὺς πατέρας
τὸν ἅγιον Δεκάλογον, τὸν ἔκπαλαι γνωστὸν
'στοὺς γεννηθέντας πρὸ Χριστοῦ καὶ 'στοὺς μετὰ Χριστόν,
πρὸς τοῦτον νὰ τηρήσωμεν εὐλάβειαν καὶ πίστιν;
Ἐγὼ φρονῶ, Χριστιανοί, ἂν κι εἶμαι μπουνταλᾶς,
πιστεύω δὲ κι εἰς ὅλους σας νὰ γίνῃ πιστευτόν,
πῶς ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε τὰς δέκα ἐντολάς
διὰ νὰ μὴ φυλάξωμεν καμμίαν ἐξ αὐτῶν.
Τοὺς ἄλλους μὴν ἀκούετε, πιστεύετε σ' ἐμένα ...
ὁ φωτεινὸς Παράδεισος δὲν εἶναι γιὰ καθένα.
Εἰς τοῦτον δὲν εἰσέρχεται ὁ ταπεινὸς Τελώνης,
μὲ πλειοτέραν δὲ θαρρῶ πῶς δύναται εὐκολίαν
τὸ νὰ εἰσέλθῃ κάμηλος εἰς τὴν ὀπὴν βελόνης
ἢ νὰ εἰσέλθῃ φουκαρᾶς 'στὴν ἄνω Βασιλείαν.

—

Ὅταν τὰ καναρώτετε κατὰ καλήν σας μοῖραν
καὶ τὴν κλεισμένην χρύσετε τοῦ Παραδείσου θύραν,
ἐκεῖνος ποῦ μ' εὐγένειαν θάλθῃ νὰ σᾶς ἀνοίξῃ
'στὸ σῶβρακό σας κατ' ἀρχὰς τὸ μάτι του θὰ ρίξῃ.
Φορεῖς βρακὶ μεταξωτό;... ὁ Πέτρος θὰ σοῦ πῇ ...
ὁρίστε 'στὸν Παράδεισο χωρὶς καμμιὰ 'ντροπή.
Φορεῖς Ἀμερικάνικο;... 'στὸ διάβολο, γαϊδοῦρι ...
δὲν εἶναι ὁ Παράδεισος γιὰ τὴ δική σου μοῦρη.
Τὴν τιμέρον κατήντησε καὶ ἡ Ἕδεμ τῆς μόδας,
δὲν φαίνεται ἀπὸ πτωχοὺς ὡς πρὶν κατοικημένη,
εἰς ταύτην δὲ εἰσέρχονται μὲ χέρας καὶ μὲ πόδας
οἱ εὐγενεῖς, οἱ ντιστεγκέ, οἱ διακεκριμένοι.
Εἰς τὴν Ἕδεμ ὡς ἄλλοτε δὲν πᾶν χωρὶς παράδες ...
μέσα οἱ πολυτάλαντοι, μακρὰν οἱ φουκαράδες.

—

Μακάριος, Χριστιανοί, ἐκεῖνος ἐξ ἡμῶν,
ὁ Μαμμωνᾶν καὶ Σαββαὼθ ἐξ ἴσου ἐκτιμῶν,
ὁ κλίνων γόνυ ταπεινῶς 'στὸ εἴδωλον τοῦ Πλούτου
καὶ τοῦτο ἔχων κύριον παντὸς τοῦ μυελοῦ του,
ὁ πλάττων ὁμοιώματα καὶ ἄλλων θεοτήτων,
ὁ κάπηλος τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων,
ὁ πίστιν 'στὸν αὐθέντην του μηδέποτε τηρῶν,
ὁ πληρωνόμενος κρυφὰ καὶ ψευδομαρτυρῶν,
αὐτὸς ποῦ τῶν γειτόνων του ἐπιθυμεῖ τὸ χρῆμα,
τὴν δούλην, τὴν γυναῖκά των, τὴν ὄρνιθα, τὸ κτῆμα,
ποῦ κλέπτει κάθε τέρενος καὶ ἱερὸν Μουσεῖον
κι' ἐν γένει κάθε ἄνθρωπον ἢ ξένον ἢ πλησίον,
αὐτὸς ποὺ τρώγει τὸν παρὰ τῶν ἐναρέτων δούλων,
αὐτὸς ποῦ γίνεται πατὴρ περισσοτέρων μούλων,
ποῦ βλασφημεῖ ἐντὸς λεπτοῦ πεντάκις τὸν Χριστόν,
καὶ χύνει ἔξω τάντερα κι' ἀγνώστων καὶ γνωστῶν,
καὶ ὅταν διὰ χάριτος Βασιλικῆς γλυτώσῃ
τοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξις καὶ ἄλλους νὰ σκοτώσῃ.

—

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ποῦ χάριν τῆς ψυχῆς του
λατρεύει τὴν θεότητα τῆς τρυφηλῆς ἀργίας,
μακάριος κι' ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος τοῦ Ὕψιστου,
ὁποῦ τρυπᾷ τὸν διάκο του ἐν ὥρᾳ λειτουργίας.
Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ἔχει ἕξη χείλη,
ποῦ ἔχει δέκα πρόσωπα καὶ δώδεκα καρδίαις,
ἀλλ' ὁμως τριστιακάριον καὶ καθὶ πετραχήλι,
ποῦ κυνηγᾷ τῆς ὥμορφχις κι' ἁρπάζει παπαδιαῖς.
Μακάριος καὶ ὁ ἀνήρ, ποῦ γίνεται γυναῖκα,
κι' ὁ ἔχων πέντε τρίβωνας κι' ἁρπάζων ἄλλους δέκα,
ποῦ ὅσοι κλέβουν μοναχὰ τοῦ φαίνονται σωστοί,
ποῦ δὲν πληρόνει κάλπικο εἰς ὅσους χρεωστεῖ, [κια,
ποῦ δὲν χορταίνει μὲ φαγί, μ' ἐλπίδας καὶ βρεκτοκούκ-
ποῦ ἂν 'στὸ ἕνα μάγουλο τοῦ δώσῃς δρὸ χαστούκια
δὲν σρέφει καὶ τὸ ἄλλο του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃς κι' ἄλλα,
μόνο μὲ μία μαχαιριὰ σοῦ σχίζει τὴν κακκάλα.

—

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ὅρκους δὲν κρατεῖ,
ποῦ σὰν κτυπᾷ τὴν πόρτα του ἡ μακρὴ ἀρετή,
αὐτὸς ἀμέσως ἀπαντᾷ μ' εὐγένειαν καὶ τρόπον:
«'στὴν παρακάτω γειτονιὰ κι' ἐδῶ δὲν ἔχει τόπον.»
Μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ποὺ δὲν εὑρίσκει φίλον,
ποῦ ἐπορεύθη ἐν ὁδῷ ἀνομιῶν ποικίλων,
ποῦ φασκελόνει ἕκαστον τῆς ἐπιστήμης μυστῆν,
ποῦ εἰς Θεὸν καὶ Σατανᾶν ποσῶς δὲν δίδει πίστιν,
ποῦ πᾶσαν μέλλουσαν ζωὴν τὴν θεωρεῖ ἀέρα
καὶ λέγει «ὅ,τι κλέψωμε κι' ἁρπάξωμε ἐδῶ πέρα».
Μακάριος ὁ ἄνθρωπος παντοῦ καὶ 'στὴν Ἑλλάδα,
ποῦ κάνει τὸν ἀνάρχατο γιὰ νὰ γελᾷ τοὺς ἄλλους,
ποῦ δὲν πηγαίνει 'στοὺς χοροὺς μὲ δανεικὴ βελλάδα
καὶ κολακεύει τοὺς μικροὺς καὶ ὅλους τοὺς μεγάλους,
ποῦ τρέχει μὲ τάμάξι του καὶ ὁποῖον βρῇ πλακόνει,
ποῦ τὴν οὐρὰ τῆς Ἄλπεως ἐνίοτε στακόνει,
ποῦ τῆς πιστῆς συνεύνου του καιμιὰ φορὰ τῆς βρέχει,
ποῦ προσκυνεῖ πολλοὺς Θεοὺς κι' ἕνα Θεὸν δὲν ἔχει.

—

Εἰς ὅσα λέγω πρόσεξε καλά, Χριστιανέ...
οἱ κήρυκες φωνάζουν μή, ἐγὼ φωνάζω ναί.
Ἂν τῆς ψυχῆς σας θέλετε τωόντι τὸ καλὸν
καμμίαν μὴ φυλάξετε τῶν δέκα ἐντολῶν,
διότι 'στὸν Παράδεισον νὰ πᾶτε δὲν μπορεῖτε,
ἂν δὲν ἴδω, Χριστιανοί, τι σώβρακα φορεῖτε.

Ὅστις τὰ νῶτα πρὸς ἐμὲ Χριστιανὸς γυρίσῃ
καὶ ὀρὸ γαϊδάρων ὄχυρα δὲν ξέρει νὰ χωρίσῃ,
ἀλλ' ὅστις σπεύσῃ πρός ἐμὲ μὲ χαίρουσαν ψυχὴν
καὶ ταύτην τὴν σωτήριον ἀκουσῃ διδαχὴν
αὐτὸς θὰ ἴδῃ τὴν Ἕδεμ καὶ ἀγαθὰ μεγάλα...
τὴν προσεχῆ Κυριακὴν θὰ σᾶς διδάξω κι' ἄλλα.

Πρὸς Σεμτέλον τὸν Σπανὸν
καὶ Λατινιστὴν κλεινόν.

Ἠλίκον ἐωφκαμεν οἱ Ἀθηναῖοι θαῦμα!
Σεμτέλον τὸν Λατινιστὴν ἀνάπλεων τριχῶν,
βαρύτατον εἰς τὸν Σουρὸν κατενεγκόντα τραῦμα,
ὅσπερ τανῦν ὀδύρεται βαρέως στοναχῶν.
Ἐπὶ τοιούτῳ θαύματι, φανέντι κατὰ πρῶτον,
οἱ πάντες ἐξιστάκεσαν, ἀλλήλους δὲ ἠρώτων.

—

Οὐδὲν καινὸν ἐν ἀγορᾷ, ἀνέκραγεν ὁ εἷς,
ἢ ὅτι τρίχες ἑβλαστὸν εἰς τὸν Σπανὸν Σεμτέλον.
οἱ πάντες δὲ προσέτρεχον πρὸς σὲ μετὰ βοῆς,
τινὲς δὲ τούτων δύσπιστοι σαρδώνιον ἐγέλων.
Οὐ μὴν ὁρῶντες σε καυτοῦ οὐχ ὡς τὸ πρὶν ὁμοῖον
ἅμφω τὼ χεῖρε τοῦ σταυροῦ ἐποίουν τὸ σημεῖον.

—

Κἀγὼ δὲ οὐκ ἐπίστευον εἰς τῶν πολλῶν τοὺς θρύλ- [λους.
οὐδ' εἰς τοὺς ἀγαπῶντας σε περισπουδάστους φί- [λους,
οὐδὲ χυδαίου σκώμματος καὶ γέλωτος μετέσχον.
τερθρείας δ' ὑπελάμβανον φλυάφων ἀδολέσχων.
καθ' ἑαυτὸν δ' ἐψέλλιζον «ἐὼ τοὺς ἄλλους χαίρειν,
καὶ γὰρ οὐ ῥᾴδιόν ποτε Σεμτέλον τρίχα φέρειν».

—

Ὁπότε ὅμως εἶδόν σε, Λατῖνε, καθ' ὁδὸν
ἡδάσκοντά τε καὶ δασὺν ὡς βαθυχαίτην ἵππον,
τὸ κάλλος τοῦ γενείου σου ἐμβρόντητος ἰδών,
«Μέγας εἶ, Κύριε, κἀγὼ μετὰ τῶν ἄλλων εἶπον,
οὐδεὶς δὲ λόγος φαίνεται πρὸς ὕμνον ἱκανός,
τοιγάρτοι ἔνθριξ γέγονε Σεμτέλος ὁ Σπανός».

—

Πῶς οὗτος δυνατὸν τυχεῖν τριχώσεως ποικίλης;
τοιαῦτα θαύματα, ὦ Ζεῦ, ὀψόμεθα καὶ ἄλλα;...
οὐδ' ἐν ναῷ Ἀρχιερεὺς ἂν ἱερούργει θᾶλυς,
οὐδ' ἱεροδιάκονος ἐγκυμόνων τὰ μάλα.
οὐκ ἐκπλαγεῖν ἂν ποτέ, Διδάσκαλε, τοσοῦτον,
ὅσον ἰδὼν σε φέροντα μακρὰς κινάβρας πλοῦτον.

—

Ἠλίκον ἐγκαλλώπισμα χ' ἡδῶσα ἡλικία!
ἰδρῶτι περιρρέομαι, Διδάσκαλε, ψυχρῷ
οἷῳ ἐχρίσω ἄραγε φαρμάκῳ, Μυστακία,
καὶ τρίχες βεβλαστήκασιν ἐν κεκαρμένῳ χρῷ;
Πῶς κατεργάσω ταύτην τὴν τρίχωσιν, Σπανέ;...
ἐτ ντίκτον ἐστ ὀρίμπιλις ἐτ βίζου, μὰ τὸ ναί.

—

Ἰδέ, ἰδὲ ὁ ἄνθρωπος ὡς ἀληθῶς ὡραῖος,
τανῦν δὲ χοῦτος δέεται ξυροῦ τε καὶ κουρέως.
Πρὸ τῶν χρυσῶν ἰούλων σου κατάπλεκτος σιγῶ,
καρκομόων πέφυκε ὁ πρὸ μικροῦ Σπανός...
«Ἤτταμαι καὶ τὴν ἧτταν μου πρηνὴς ὁμολογῶ
καθάπερ ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός.

—

Ἰδέ, ἰδὲ ὡς γέγονεν ὁ ἄθριξ βαθυπώγων,
θωπεύων μύστακα πυκνὸν καὶ φεύγων πάντα φόγον,
καὶ ἄβα τὸν Σουρὸν ὁρῶν, τὸ προπετὲς κωθώνιον,
μεγάλα βάλλει σκώμματα καὶ γέλωτα σαρδώνιον,
σορκάζων δὲ ἀναφωνεῖ: «Τί δὴ ὁρᾷς, τσιφούτη;
ἐξίστασαι ὡς ἰουλοι ἐφύσαν τοιοῦτοι;»

—

Ἐν τῷ καινῷ τοῦ Φασουλῆ ἐγκρίτῳ Καζαμίᾳ
ἐπισκοπήσας θέσφατα καὶ οἰωνῶν σημεῖα
τὴν σὴν προεῖπον τρίχωσιν, Λατῖνε, ποὸς τοῖς ἄλ-
καὶ τοῦτο διεσάλπισα μετὰ χαρᾶς μεγάλης. [λοις
ἐφάνην δὲ μετὰ Χριστὸν προφήτης ἀληθὴς
καὶ πώγων ὡς ἐκ θαύματος σ' ἐκόσμησε βαθύς.

—

Νοῦνκ ἄγκε, μοῦσα Ἐρατώ, τοῦ βάτερ. ντίβα, μόνε...
ὑμνήσωμεν τὸν θάλλοντα Λατῖνον ἐν χορῷ,
καὶ γὰρ αὐτοῦ αἱ παρειαὶ καθάπερ ἀνεμῶναι
ἐν χρώματι ἐβάφησαν τὰ μάλα πορφυρῷ.
Στεφάνους περιτίθεμαι ἐκ θριδάκος καὶ κράμβης
καὶ στίχοις χρῶμαι μολοσσοῖς κι' ἐσθ' ὅτε χολιάμ-
[βοις.

—

Οἷον τῷ ὄντι δρᾶμα τριχῶν πολυειδῶν!
ἀναμετρεῖ τοῦ πώγωνος ἑκάστην ἕξοχὴν
καὶ καθικνεῖται γενειὰς καὶ ἄχρι τῶν ποδῶν,
καὐτὸς κλασαυχενίζεται ὡς νηχομένη χήν,
καὶ τοῦτο ᾖδιστόν ἐστι τὸ τοὺς ἰούλους τρίβειν
ὥσεὶ τὴν πρώτην ἔτρεχε τὰς ἡλικίας ἄβην.

—

Ἡ τῶν Σπανῶν ὁμήγυρις ἐξέστη ἀποροῦσα,
κἀγὼ δὲ ὄπισθεν μετ' αὐτῆς ὁ φθονερὸς Ἑβραῖος...
εὐφήμει τὸν Διδάσκαλον, θεσπιῳδὸς μου Μοῦσα,
καὶ πρόχειρε τὸν ἄκρατον διὰ τοῦ ἀμφορέως,
ἐγὼ δ' οὐ παύομαι φαιδρὸς τὸν ἀνθοσμίαν πίνων...
εὖοι καὶ τὸ Γερονδιον! εὐὰν καὶ τὸ Σουπῖνον!

Ἰδιαίτερες ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ Παναγῆς Χριστόδουλος, ὁ μένων ἐν Βραΐλᾳ,
ἀνέλαβε πρὸς πώλησιν καὶ τοῦ *Ρωμηοῦ* τὰ φύλλα,
κι' ἅ,τι βιβλίον ἀπ' ἐδῶ ἐκδίδει ὁ καθείς
στὸ βιβλιοπωλεῖον του ἐς στέλλη παρευθύς.
Κι' ὅστις νὰ γίνῃ τοῦ *Ρωμηοῦ* συνδρομητὴς θελήσῃ,
πρὸς τοῦτον θ' ἀπευθύνεται, μ' αὐτὸν θὰ ὁμιλήσῃ,
καὶ θὰ ἐμβάζῃ εἰς χεῖρας του ἑκάστην συνδρομὴν
καὶ πᾶσαν οἱανδήποτε τοῦ φύλλου πληρωμὴν
καὶ τέλος ὅλ' αἱ πράξεις του θὰ ἔχουν μέγα κῦρος...
Εἶπα... Γεώργιος Σουρῆς, ἱππότης τοῦ Σωτῆρος

—

Θερμὰ συγχαρητήρια καὶ ὁ *Ρωμηὸς* μας στέλλει
εἰς τὸν γνωστὸν καὶ ἄριστον τεχνίτην Κουσουρέλη
διὰ τὸν πολυέλαιον τὸν ἀργυροῦν ἐκεῖνον,
ποῦ θὰ σταλῇ μετὰ πομπῆς μεγάλης εἰς τὴν Τῆνον.
Δὲν εἶναι πολυέλαιος ἐκ τῶν συνειθισμένων
καὶ πανψηφεὶ βραβεύεται μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

—

Ἀντίκρυ τοῦ γνωστοῦ ναοῦ τῶν δύο Θεοδώρων
τοῦ Ζησιμᾶ εὑρίσκεται λευκὸς καὶ μαῦρος οἶνος,
ἀντίδοτον τῆς θλίψεως καὶ νόσων διαφόρων,
ποῦ διαθέτει τὰς ψυχὰς τὰ μάλα εὐφροσύνως.
Ἐμπρὸς λοιπὸν στοῦ Ζησιμᾶ ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ,
ἐκεῖ ζωὴ καὶ ἄρωμα καὶ χρῶμα κι' εἰωδία.

—

Ἐξέλιξις τοῦ Ναυτικοῦ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων
τοῦ Ζουρτὶν ντὲ λὰ Γκραβιέρ, τοῦπρώτου παρὰ Γάλλοις..
τί ἔκαμαν οἱ πρόγονοι εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον
τὸ περιγράφει ὁ Γκραβιὲρ μετὰ σπουδῆς μεγάλης.
Βιβλίον περισπούδαστον τοῦ Ναυτικοῦ μας κλάδου,
ἄριστη δὲ μετάφρασις τοῦ Κωνσταντίνου Ῥαδοῦ,
σπανίου νέου ἀληθῶς μὲ πνεῦμα προκομένου,
διὸ καὶ οὗτος κρίνεται ἀνταξίως ἐπαίνων.

—

Τοῦ νέου Ταγκοτούλου οἱ πρῶτοι πρῶτοι στίχοι...
καὶ οὗτος πρέπει μνείας ἐν τῷ *Ρωμηῷ* νὰ τύχῃ.
Τί στιχῶν ἀρθονία καὶ πλοῦτος περισσός!
αἱ Μοῦσαι μειδιῶσαι καὶ τοῦτον θεωροῦν,
ὑπόσχεται δὲ μέλλον ὁ ψαλλὸν νεοσσός,
διόπερ καὶ βραβεῖον λαμβάνει ἀργυροῦν.

—

Τῆς Γυναικοῦς σημαντικὴ τὰ μάλα Ἱστορία,
ποῦ τὴν ἐκδίδει τοῦ Παρὶν ἡ ἐμβριθὴς κυρία.
Καὶ ἄλλο τεῦχος κατ' αὐτὰς κομῶν ἐξετυπώθη
καὶ οὕτως ἐκπληρόνονται τῶν κυριῶν οἱ πόθοι,
ἅσπερ συγχαίρει κι' ὁ *Ρωμηὸς* μετ' ἀληθοῦς χαρᾶς
καθόσον ἔτυχον χειρὸς καθ' ὅλα γλαφυρᾶς

—

Ὁ φίλος μας Ἰωακείμ, τοὐπίλλην Βαλαβάνης,
οὐδέποτε φειδόμενος θυσίας καὶ δαπάνης,
εἰς τῆς Ἑλλάδος κατ' αὐτὰς ἀγγέλλει τὸ κυνηγὸν
πῶς ὀγαζεῖ τἀναγνώσματα τῶν Μικρασιατῶν.
Περίεργοι πραγματικῶς καὶ γλαφυραὶ σελίδες,
ποῦ δι' αὐτὰς ὠμίλησαν καὶ ζῖν' ἐφημερίδες.
Τὸ τεῦχος χαριέστατον, κομψότατον, ποικίλον,
θ' ἀπαρτισθῇ ὡς ἄγγιστα ἐκ δεκαπέντε φύλλων·
δύο δραχμικὴ ἡ συνδρομὴ καὶ εἰς μιγλὸν σχῆμα
οἱ πάντες δὲ συνδρομηταὶ ἂς γίνουν παρακαλῶμα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν πᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνοίγει,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοριάει
μὲ ξενοδοχεῖον Σόδη, — ὃπου 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα ἄχως ἄνδρα, — ποὖταν ἄλλοτε μαμμᾶ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Καλίνης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Πραστείου κεντροτάτου πολύς.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι — Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήντα... τί καλά!
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι. — περισσεύματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ, — γιὰ τὰ ξίνα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ὅτιν ἔχω εὐτυχία — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ. — Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταί — ἔλν θὰ γίνωνται ποτέ,
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμεν — δίδη τοὺς ἀνέχομαι, — κι' ἔσο φίλλε κι' ἄνκρατῆς — ἔλν παρῇς συνδρομητής.
μονοχὶ 'στὰς Ἕπαρχίας — καὶ 'στὰ Ἐξωτερικά, — Κι' ὅδε θέλω νταβέρι — μὲ κανένα κανονίερη.
ἐπειδὴ καιρὸς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν, — Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἐποστέλλονται σ' ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο, — Μὶς 'στὴν φρῦν τὴν ἀντέρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὲ δικέρα.

Μαρτίου δεκάτῃ,
'στὸν Βισμαρκ σπολλάτη.

Πούντο ἐνενήντα ἑνὸς καὶ διακόσα λογαριέζω,
κι' ἂν κανεὶς μοῦ 'πῇ «τί τρίχες;» «Διαπύλια» φωνάζω.

Ὁ «Ρωμηὸς» ὁ φαφλατᾶς 'στοὺς κυρίους Βουλευτάς.

—

Μὰ τί Βουλὴ ἀνάλατη καὶ κρύα!..
δὲν τρέχει πιὰ κανεὶς 'στὰ θεωρεῖα.
Ὁ αἰθέριος ὁ Βίσμαρκ παρηγιᾷ,
τεράστιοντεῦ κόσμου τὰ Βασίλεια,
καὶ τῶν ρητόρων τῆς Βουλῆς τὰ στήθη
ἐστέγνωσαν μ' αὐτὰ τὰ Διαπύλια.

—

Ἐλέγαμε πῶς κἄτι θὰ γενῇ
καὶ κούνημα κανένα θὰ φανῇ.
Ἀλλ' ἄδικα ἐχύθησαν παράδες
καθὼς καὶ τῆς θαλάσσης τὰ κυγχύλια,
καὶ ὅλοι τῆς Βουλῆς οἱ μασκαράδες
ἐλύσσαξαν μ' αὐτὰ τὰ Διαπύλια.

—

Ἐλέγαμε πῶς θἄρχουνε μαχαῖρα,
ἐλέγαμε πῶς θἄχωμε νοκάουτ,
καὶ πῶς μπαρεῖ καμπόσοι βουλευταὶ
νὰ πέσουν εἰς τὰ Τάρταρα τανάλια,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤλπιζε ποτὲ
πῶς ὅλοι θὰ ριχτοῦν 'στὰ Διαπύλια.

—

Ἐλέγαμε νὰ γίνῃ ρεμπελιὸ
καὶ τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα μακελειό.
Ἀλλὰ κι' ἐδῶ μὲ ταύτην τὴν ἐλπίδα
πρὸς τὴν Βουλὴν τὸν πίθον μου ἐκύλια,
μὲ τοῦρε — ὥμπε εἰς τὴν πατρίδα! —
μᾶς ἔσπασαν μ' αὐτὰ τὰ Διαπύλια.

—

Κανένα ὅπως πρῶτα νέον θῦμα
τῶν Βουλευτῶν δὲν ἄναψε τὸ αἷμα.
Ἀδίκως τῶν ρητόρων τὸ μελίσσι
θαρρύρωσε τὰ φράγκα τὰ διοχίλια,
κι' ἡ Σύνοδος ἡ Ἔκτακτος θὰ κλείσῃ
μ' αὐτὰ τὰ σιχαμένα Διαπύλια.

—

Μὰ τί Βουλὴ ἀνάλατη καὶ κρύα!
δὲν τρέχει πιὰ κανεὶς 'στὰ θεωρεῖα.
Σοῦ ἔρχεται ναυτίασις καὶ ζάλη
κι' αἰσθάνεσαι κοψίματα εὐκοίλια,
ὅταν ἀκοῦς κι' ἐκεῖνος καὶ οἱ ἄλλοι
νὰ τσαμπουνοῦν γι' αὐτὰ τὰ Διαπύλια.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Λοιπὸν γιὰ τὴν παράτησι τοῦ Βίσμαρκ τί φρονεῖς;
ἐδῶ σὲ θέλω νὰ ἰδῶ τι πνεῦμα θὰ φανῇς.
Θὰ γίνῃ τάχα πόλεμος ἢ θὰ γελᾷ εἰρήνη;
Φ. Ἐὰν κανένας, Περικλῆ, ἐκ τῶν σημείων κρίνῃ
οὔτε τὸ ἕνα θὰ γενῇ, ἀλλ' οὔτε καὶ τὸ ἄλλο,
κι' ὁ κόσμος θὰ εὑρίσκεται εἰς δίλημμα μεγάλο.
Π. Θαρρῶ πῶς πνεῦμα πώποτε προφητικὸν δὲν εἶχες.
Φ. Ἄμμ' τότε, βρέ, πῶς ἔβγαλε καὶ ὁ Σεμπέλος τρίχες;
Ἐγὼ δὲν τὸ ἐμάντευσα;... γιατί λοιπὸν μὲ σκάνεις;
Π. Γιὰ τὸν Σεμπέλο μάλιστα, μάντις σωστὸς ἐφάνης,
μὰ γιὰ τὸν Βίσμαρκ τίποτα δὲν βγάζει τὸ ξερό σου
κι' εἰς μάταια κι' ἀνωφελῆ σκοτόνεις τὸν καιρό σου.
Ἐδῶ σὲ θέλω, κάβουρα, ν' ἀοήσῃς τὸν Σεμπέλον,
καὶ νὰ μοῦ πῇς τι θὰ γενῇ ὁ κόσμος εἰς τὸ μέλλον
καὶ τότε νὰ σοῦ πῶ κι' ἐγώ, βρὲ γάϊδαρε ξετσίπωτε,
ἐμπράβο σὲ σένα, Φασουλῆ, καὶ εἰς ἐμένα τίποτε.
Φ. Πρέπει καὶ σὺ ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸ βλέμμα σου νὰ ρίψῃς
κι' εἰς τῆς μαντείας τὴν σπουδὴν σπουδαίως νὰ ἐγγιατί ἐγὼ δὲν εὐκαιρῶ εἰς ὅλα νὰ προφθάνω [κύψῃς,
καὶ τὸν προφήτην, Περικλῆ, σὲ κάθε τι νὰ κάνω.
Μὲ φθάνει νὰ ἐπισκοπῶ τὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος,
τὴν τρέχουσαν πολιτικήν, τὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος,
τῶν ντιστεγκὲ καὶ ἀναγκαῖ τὸ γένος τὸ κλεινόν,
καὶ νὰ προλέγω ἀσφαλῶς τὴν τρίχωσιν Σπανῶν.
Ἂν κάθωμαι, βρὲ Περικλῆ, καὶ ἄλλα νὰ κυττάζω
καὶ τὶ συμβαίνει καὶ ἀλλοῦ νὰ πολυεξετάζω
καὶ νὰ ἐλέγχω αὐστηρῶς καὶ ξένης πολιτείας,
τὰ σφάλματα τῆς Δύσεως καὶ τῆς διπλωματίας,
γιατὶ καὶ πῶς ἐκάπνισε στὸν Ἀρχιμαγκελάριον,
ὅστις τὸ πᾶν συνέτριψε καθάπερ λεπτοκάρυον,
νὰ δώσῃ τὴν παράτησιν στὸν Αὐτοκράτορά του
καὶ ἂν ἐκόπῃ οὕτω πως ὀλίγον ἡ οὐρά του,
ἂν τοῦτο ἐπιδέχεται ἢ ὄχι θεραπείας,
ἂν ἡ παράτησις αὐτὴ θὰ ἔχῃ συνεπείας,
ἂν ἐπιδράσῃ πράγματι τὰς τύχας τῶν Ἑλλήνων
καὶ παύσῃ ὁ Διάδοχος νὰ παίζῃ μανδολίνον,
ἂν δὲν θὰ γίνῃ πόλεμος, ἂν δὲν θὰ γίν' εἰρήνη,
καὶ πῶς αὐτὸ τὸ κίνημα πᾶς ἄνθρωπος τὸ κρίνῃ,
ἂν καὶ τὰ ξένα κάθωμαι νὰ ἐπιβλέπω κράτη
κι' ἂν κάθε ξένον γεγονὸς τὰς φρένας μου ταράττῃ,
δὲν θὰ μοῦ μείνῃ πιὰ μαλὸ κευδένταις νὰ σοῦ κάνω
καὶ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς καμμιὰ φορὰ νὰ πιάνω.
Γιὰ τοῦτο πρέπει, Περικλῆ, καὶ σὺ νὰ βοηθήσῃς
καὶ εἰς τὸ ἔργον τὸ βαρὺ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς,
καὶ νὰ κυττάξῃς κάποτε τὰ πράγματα τὰ ἔξω,
γιατὶ ἐγὼ μονάχος μου δὲν εἶμπορῶ ν' ἀνθέξω.
Ναί, ἀδελφέ μου Περικλῆ, ἐγείρου κι' ἐπισκόπει...
γιὰ 'μένα τὸ Ρωμαϊκο, γιὰ σένα ἡ Εὐρώπη,
γιὰ σὲ ὁ Καγκελάριος κι' ὁ Ἔρβερτ ὁ χαλνατούπης,
γιὰ 'μένα ὁ Θεόδωρος καὶ ὁ σοφὸς Τρικούπης.
Ἐγὼ θὰ βλέπω στὰ ἐδῶ καὶ σὺ πρὸς τὴν Εὐρώπην
καὶ διεθνῆ συζήτησιν θ' ἀρχίζωμεν κατόπιν,
καὶ δὴ ἀναμιγνύοντες μὲ τὰ Ἑλληνικὰ
ὅλα τὰ ξένα πράγματα καὶ περιστατικά,
τοῦ Βίσμαρκ τὴν παράτησιν καθὼς καὶ τοῦ υἱοῦ του
καὶ πᾶσαν ἄλλην, Περικλῆ, ἐκείνου τε καὶ τούτου,
τὸν ἐκ τῆς παρατήσεως σεισμὸν τῶν Βασιλείων
μ' αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον περὶ Διαπυλίων,
τοῦ Γουλιέλμου ἔπειτα τὸν λόγον τὸν ραγδαῖον
μὲ τοῦ κυρίου Λεμονῆ τὸν λόγον τὸν σπουδαῖον,
τὴν τῆς σταφίδος σύμβασιν Ῥιβῶ καὶ Φραισσινὲ
μὲ ὅσα συζητοῦν ἐδῶ στὸν κάθε καφενέ,
τὴν πρὸς τὴν φυσαρμόνικαν τοῦ Διαδόχου κλίσιν
μὲ κάθε Ἀνατολικοῦ ζητήματος τὴν λύσιν,
τοῦ προσφιλοῦς μας Ἄνακτος τὰς τόσας ἀπουσίας
μὲ τὰ ταξείδια τὰ συχνὰ τοῦ Σάχη τῆς Περσίας,
τῶν διαφόρων πόλεων ὁδοὺς κι' ἀναβρυτήρια
μὲ τὰ ἐδῶ ὑπάρχοντα τῆς μόδας ὁρητήρια,
τῶν Φράγκων τὰ στρατεύματα καὶ τὰ λοιπὰ θαυμάσια
μὲ ὅσα μέλλουν νὰ γενοῦν στὴν Λεπενοῦ γυμνάσια,
τὴν πρὸς ἡμᾶς συμπάθειαν τοσούτων Φιλελλήνων
μὲ τὴν σπουδὴν τοῦ Πρίγκηπος νὰ μάθῃ μανδολίνον,
τῆς Πριγκηπίσσης τὴν ροπὴν πρὸς τὰ μαθεῖν μπουζοῦκι
γιὰ νὰ ξυπνοῦμε μὲ αὐτὸ κι' ἐμεῖς κι' οἱ ἄλλοι κοῦκοι,
τὴν πρὸς τὰ ὄργανα ροπὴν ἐν γένει τῶν Ἱπποκράπων
μὲ ὅσα γράφονται κι' ἐδῶ καὶ εἰς τὸν ἕξω τύπον,
τὴν τοῦ Ζαππείου Ἔκθεσιν μ' ἐκείνην στὸ Παρίσι,
τὰς σχέσεις τῶν Ἀδυτσινῶν καὶ τοῦ γιατροῦ Παρίση,
τὰ ξένα Κοινοβούλια πρὸς τὴν ἐδῶ Βουλήν,
τοὺς ξένους μπεγλιβάνηδες μ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆν,
τὰ ξένα Ἰσοζύγια μαζὶ μὲ τὰ δικά μας,
τῶν Λόρδων τὰ ἐσώβρακα μὲ τὰ ἐσώβρακά μας,
ἐπισκοποῦντες δηλαδὴ τὰ ντοπία καὶ τὰ ξένα
ἀνάμικτα, βρὲ Περικλῆ, καὶ ἀνακατωμένα,
ἐκ τούτων συμπεράσματα μεγάλα θὰ ἐξάξωμεν
καὶ κάτι τι ὠφέλιμον στὸ ἔθνος μας θὰ πράξωμεν.
Ἐννόησες;
Π. Ἐννόησα...
Φ. Σαφῶς τὸ πᾶν σοῦ εἶπα,
καὶ τώρα ἔλα δεῖρε με καὶ μὲ τὰ δρό σου κτύπα,
γιατὶ σὲ φύλλα τέσσερα δὲν ἔφαγα στηλιάρι ...
Π. Καλὰ ποῦ τὸ θυμήθηκες ... ὄρσε λοιπόν, σαλιάρη.

Ὁ Βίσμαρκ παρητήθη... ἀναβρασμὸς πολέμου...
Ἔ! καψέτζη, γιὰ βάλε φωτιὰ στὸν ναργιλέ μου.

Πρὸς τὸν Βισμάρκ ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτου «Φασουλῆ.

Ἠρὲ Ἀρχιαγκελάριε σοφὲ τῶν Γερμανῶν,
ὁποῦ ποτὲ δὲν ἔπεσες τὸν κόσμον συγκινῶν,
θηρίον, ἀγριάνθρωπε, Μαμμούθ, χασάπη, μοῦργε,
Πυθία, Μορμολύκειον, μεγάλε ραδιοῦργε,
Ἀράχνη, ποῦ στὸ δίκτυ σου τσακόνεις κάθε μυῖγα,
κι' ὅσα κανεὶς γιὰ σένα 'πῇ θὰ μοῦ φανοῦν ὀλίγα.

—

Ἠρὲ Ἀρχιαγκελάριε, καταγραμένε δαίμον,
ποῦ θεωρεῖς ἀτάραχος τὸ φάσμα τῶν πολέμων,
ποῦ τῆς Εὐρώπης τῆς σοφῆς ἐπῆρες τὸν ἀέρα,
ὁποῦ καὶ Αὐτοκράτορας προστάζεις καὶ ὁρίζεις,
ἐτοῦ ποῦ στὸ τακοῦνι σου μᾶς γράφεις νύκτα μέρα,
ἀλλὰ κι' ἐμεῖς σὲ γράφομεν ἐκεῖ ποῦ δὲν γνωρίζεις.

—

Ἠρὲ Ἀρχιαγκελάριε σοφὲ τῶν Γερμανῶν,
τανοῦργε πολυμήχανε, θεότης Αἰγυπτία,
ποῦ Δύσις κατ' Ἀνατολὴ μὲ γόνυ ταπεινὸν
ἐνώπιόν σου σιωπῇ καὶ στέκεται ὑπτία,
μόνος δ' ἐγὼ στὴν δόξαν σου τὰ ὀπίσθιόν μου στρέφω
κι' οὐδὲ καμμίαν πρὸς αὐτὴν ὑπόκλησιν δὲν τρέφω.

—

Ἠρὲ Ἀρχιαγκελάριε, Λερναία Ὕδρα, Τέρας,
μὲ ἀμέτρητους κεφαλὰς καὶ γλῶσσας πλειοτέρας,
ὁποῦ στὸν κόσμον ἔφερες χολέραν καὶ πανώλην
καὶ εἰς τὰ αἵματα τρυφᾷς πολέμου ἐπαράτου,
κι' ἐγὼ μονάχος ἀψηφῶ τὴν δύναμίν σου ὅλην
καθήμενος φαρδὺς πλατὺς ἐκεῖ στοῦ Ζαχαράτου.

—

Ἠρὲ Ἀρχικαγκελάριε καὶ ὕπαρξις φρικώδης,
Βυργράβε, Μεγαθήριον, καὶ Σφίγξ μυστηριώδης,
ἀπαίσιον γερόντιον μὲ ἕνας σιδηρᾶς,
ποῦ μέσα εἰς τὸ κόκκαλο μᾶς βάζεις τὸ μαχαίρι,
ὁ κόσμος ὅλος ἔμαθε μετὰ πολλῆς χαρᾶς
πῶς τὰ παπούτσια σοῦδωσε ὁ Κάϊζερ στὸ χέρι.

—

Ἐχάρησαν κι' οἱ Ἕλληνες οἱ Μαραθωνομάχοι,
ἀλλὰ ἐγάρην μὲ αὐτοὺς κι' ὁ Φασουλῆς ἐγώ,
ποῦ σ' ἔχω περισσότερον ἀπ' ὅλους στὸ στομάχι
καὶ τῆς ραδιουργίας σου τοὺς τρόπους ἐξηγῶ.
Ἡ δόξα σου, ἡ φήμη σου, τῶν ἄθλων σου τὸ πλῆθος
ἔπεσε τὸ ατέρνον μου καθὼς Κυκλώπων λίθος.

—

Τὸ Σύμπαν συνετάραξες εἰκοσιπέντε χρόνους,
ὁ κόσμος ἔφερε ζυγὸν βαρὺν καὶ ἀργαλέον,
ἐπιφανεῖς συνέτριψες καὶ τροπικυχους θρόνους
κι' εἰς ράκη μετεβλήθησαν πορφύραι Βασιλέων,

κι' ἡ δόξα σου διέσεισε ὠκεανοὺς καὶ ὄρη
καὶ σὲ Καισάρων Καίσαρα πᾶν ἔθνος ἐθεώρει.

—

Κι' ἐμὲ πολὺ ἐτάραξε τὸ κλέος τοῦ καιροῦ σου . . .
ὡμίλεις, Καγκελάριε, κι' ὁ κεραυνὲς ἐβρόντα.
καὶ ἂν τυχὸν ἐπήγαινες μὲ βίαν πρὸς νεροῦ σου
κατέβαιναν κι' ἀνέβαιναν χρειώγραφα καὶ φόντα.
καὶ κόψιμο μᾶς ἔπιανε κι' ἐδόγκα ὅλ' ἡ γῆ
ὡτάκ' νὰ τὴν ἐμάστιζε τοῦ Ψαρὰ πλυγή.

—

Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔστρεφες καὶ πρὸς ἡμᾶς τὸ βλέμμα
καὶ εἶπες, βέλος καθ' ἡμῶν τοξεύων ἰσβόλον,
ὅτι ἑνὸς Πομερανοῦ δὲν θυτάλεις αἷμα
ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ καὶ τῶν Ἑλλήνων ὅλων.
Καὶ σὰν νὰ σοῦ ἐφάγαμε κι' ἐμεῖς τὸ πιρνοκόκι
δὲν ἔπαυε τὸ χέρι σου νὰ μᾶς καταδιώκῃ.

—

Ἀλλ' ἔννοια σου, χὲρ φὼν Βισμάρκ, μαύρη ψυχὴ καὶ [κρύα,
κι' ἂν τῶν Ἑλλήνων τὴν κλεινὴν περιφρονῇς ἀγέλην
θὰ γράψῃ ὅμως διὰ σὲ ἡ νέα ἱστορία
πῶς δὲν ὑπῆρξες πώποτε οὐδὲ στιγμὴν Φιλλέλλην.
Καὶ τοῦτο τὴν μεγάλην σου θὰ στιγματίσῃ φήμην
καὶ θ' ἀμαυρώσῃ ὁπωσοῦν τὴν ἔνδοξόν σου μνήμην.

—

Ἀλλὰ κι' ἐγώ, χὲρ φὼν Βισμάρκ, ὁπόταν σ' ἀπαντήσω
ἐκεῖ ὁπού ὁ Θάνατος μᾶς κάμνει ὅλους ἴσους.
μὲ ὕφος ἐπιπακτικὸν τὸν λόγον θὰ ζητήσω
τῆς ἔχθρας σου τῆς πρὸς ἡμᾶς καὶ τοῦ πολλοῦ σου μί- [σους.
Δι' ὅσα δὲ μᾶς ἔκαμες καλὰ θὰ σὲ πληρώσω,
μὲ ἄλλους λόγους ἐννοεῖς πῶς θὰ σ' ἐμβαγλαρώσω.

—

Ναί, Βίσμαρκ ἀφιλότιμε, Βρυκόλακα, Κεφάλα,
τὴ δόξα πιὰ τὴν ἔφαγες καὶ σὺ μὲ τὴν κουτάλα,
κι' εἶναι καιρὸς τὸ τόσον σου νὰ πέσῃ μεγαλεῖον,
νὰ λείψουν τὰ τριχάματα, νὰ ἡσυχάσουν ὅλοι,
κι' ἐμεῖς νὰ συζητήσωμεν περὶ Διαπυλίων
καὶ μ' ὅλο τὸ ραχάτι μας νὰ πάρωμε τὴν Πόλι.

—

Ἐὰν δὲν μᾶς ἠγάπησες, ἂν δὲν μᾶς ἀγαπᾷς,
μὰ τώρα τὸ κεφάλι σου ἀπὸν τοῖχο θὰ κτυπᾷς.
Εἰς τὸ καλό, χὲρ φὼν Βισμάρκ... μοῦ φαίνεσαι σὰν Χά- [σύρε
ἀπὸ γέρο διάβολο κι' ἀκόμη παραπέρα, [ρος...
νὰ φύγῃ ἀπὸ πάνω μας τοῦ ὄγκου σου τὸ βάρος,
νὰ πάρωμε ἀναπνοή, νὰ πάρωμε ἀέρα.

—

Καλά σου ξεκουμπίσματα, Μισέλλην τοῦ διαόλου,
κι' οἱ πατριῶταί σου αὐτοὶ δὲν σὲ χωνεύουν διόλου.
Ἂν καὶ εἰς δόξαν ἐλήλῳς τοὺς ἔφερες ὀψίστην,
κι' ἐκεῖνοι τώρα χαίροντες φωνάζουν «ἀπὸ καλό»...
μᾶς ἔσπασες, μᾶς ἔρεψες, μᾶς ἔβγαλες τὴν πίστιν,
καὶ μέσα 'στὸ κεφάλι μας δὲν ἄφησες μυαλό.

—

Θὰ λείψῃ κι' ἡ πανίσχυρος τοῦ Βίσμαρκ βασιλεία
καθὼς καὶ ἄλλα ἔσβυσαν τοσαῦτα μεγαλεῖα.
Καὶ νὰν ὁ Καγκελάριος τῆς λόρδας Φασουλῆς,
ὁ πρὸ τῶν ὄγκων πώποτε τὴν κεφαλήν του κλίνας,
ψάλλει τὰ ξεκουμπίδια σου μετὰ χαρᾶς πολλῆς
ἀπὸ τὴν γῆν τὴν κλασικήν, τὴν γῆν τῆς καββαλίνας.

—

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Προμηθεὺς Δεσμώτης τοῦ τραγικοῦ Αἰσχύλου,
μεταφρασις σπουδαία τοῦ Μιχαὴλ Μουσέτη,
ἐγκύψαντος εἰς τοῦτην μετὰ μεγάλου ζήλου,
διὸ πολλῶν ἐπαίνων βραβεῖον τοῦ ἀνήκει.
Ἀνάλυσις εἰς ὅλα καὶ τόσαι σημειώσεις
καὶ κρίσεις οὐκ ὀλίγη καὶ μάθησις καὶ γνῶσις.

—

Στὸν Δεύτερον Φιλιππικὸν κατὰ τοῦ Ἀντωνίου
τοῦ ῥήτορος Κικίρωνος μεγάλαι σημειώσεις
ὑπὸ Βιαγκίνη τοῦ γνωστοῦ, Καθηγητοῦ σπανίου,
μετὰ σχολίων ἀκριβῶν καὶ σοφηνίας τόσης.
Ἐσχάτως ἐξεδόθησαν βαπέναις τοῦ Νοταρᾶ,
κι' ἂς τρέξῃ τὸν Κικίρωνα πᾶς σπουδαστὴς νὰ πέρῃ

—

Λεπτομερὴς Κατάλογος Ῥημάτων Ἀνωμάλων,
ἁρμοσθεὶς ἐξ Ἀττικῶν, μικρῶν τε καὶ μεγάλων.
Λουκᾶς Χριστοδούλος ἐστὶ ὁ γράψας τὸ βιβλίον
πρὸς χρῆσιν καὶ ὠφέλειαν Ἑλληνικῶν Σχολείων.
Καὶ τοῦτο τὸ ἐξέδωκε Νοταρᾶς ὁ γνωστός,
πού μ' Ὁμαλὰ κι' Ἀνώμαλα τοῦ βγῆκε ὁ Χριστός.

—

Ὁ Πενταγὼς Χριστοδουλος, ὁ μένων ἐν Βρεττλᾳ,
ἀνέλαβε πρὸς πώλησιν καὶ τοῦ *Ρωμηοῦ* τὰ φύλλα,
κι' ὅ,τι βιβλίον ἀπ' ἐδῶ ἐκδίδει ὁ καθείς
'στὸ βιβλιοπωλεῖον του ἂς στέλλῃ παρευθύς.
Κι' ὅστις νὰ γίνῃ τοῦ *Ρωμηοῦ* συνδρομητὴς θελήσῃ,
πρὸς τοῦτον θ' ἀπευθύνεται, μ' αὐτὸν θὰ ἐμιλήσῃ,
καὶ θὰ ἐμβάζ' εἰς χεῖρας του ἑκάστην συνδρομὴν
καὶ πᾶσαν οἱανδήποτε τοῦ φύλλου πληρωμὴν
καὶ τέλος ὅλ' αἱ πρᾶξεις του θὰ ἔχουν μέγα κῦρος...
Εἶπα... Γεώργιος Σουρῆς, Ἱππότης τοῦ Σωτῆρος.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὶ ἐπῆγί μου ἀνέβη, μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα. — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει καὶ μιὰ χήρα ἔιχως ἄνδρα, — τοῦτον ἄλλοτε μεμμῆ.
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — ὀρὺ 'στὸ λέδι τρεῖς 'στὸ ξύλι,

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προκοπείου κανιορτὸς πολύς

Ἐφημερὶς ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναί — Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
κι' ἔβρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι. — περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ. — γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἔτσι ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ. — Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταί — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
Συνδρομητὲς θὰ δέχωμαι — βέβαι τοὺς ἀνέχομαι. — κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν παρατῆς συνδρομητής.
μονοχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν, — Κι' οὐδὲ θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κακομοίρη.
ἐτησία καιροῦς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν. — Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο, — Μὲς 'στὸν φῶρον τὴν ἀντέρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα

Τοῦ Μερτίου δεκάτη ἑβδόμη, — Πούντος ἰνυήντα καὶ διακόσα τρία,
Διαπύλια σκουζουν ἀκόμη. — μὲ τοὺς Τούρκους πάλι νέα φασαρία.

«Φεύγει ἕνα μαῦρο καράβι κι' ὁ «Ρωμηὸς» γι' αὐτὸ ἀνάβει.

Φεύγει ὁ Μιαούλης, σχίζει τὰ νερά...
πρασταγὴ μεγάλη ... ἔκανε φτερά
Φεύγει ὁ Μιαούλης... ἔγια μόλα λέσσα....
πάει μὲ τραγούδια 'στὸ Ταιρίγο μέσα.
Ὅλοι μὲ λαχτάρα τρέχουν νὰ τὸν δοῦν...
γύρω 'στὰ πλευρά του Τρίτωνες πηδοῦν.

—

Ἀλυσσοδεμένη στέκεται ἡ Κρήτη,
ὁ σπασμένος Τοῦρκος σήκωσε τὴ μύτη,
τὰ σαπόξυλά του 'στὰ νερὰ μας στέλνει,
δὲν ψηφᾷ τοὺς Φράγκους, κάνει ὅ,τι θέλει,
σχίζει σὲ κομμάτια ὅλα τὰ χαρτιά,
τὸν Χριστὸ μᾶς βρίζει, μᾶς βαρεῖ 'στ' αὐτιά.

Ὁ σπασμένος Τοῦρκος νόταις δὲν ψηφᾷ,
τὸ παλιὸ σηκόνει τῆς Φατμὲς βρακί
κι' ὅλος ξαπλωμένος σ' ἁπαλὸ σοφᾶ
πίνει γκιοὺλ σερμπέτι κι' ἄφθονο ραχί,
κι' ἂς τοῦ στέλλῃ νόταις ἡ σοφὴ Φραγκιά...
δὲν ἀξίζουν ὅλαις μιὰ Χανοὺμ γλυκειά.

—

Ἕνας βρωμοτοῦρκος, ἕνα ἄπιο σῶμα,
μ' αὐματα πεπιζει διψασμένο χῶμα.
Ἕνας βρωμοτοῦρκος, μιὰ σκροκοιλιά,
ὁποῦ χουνωμένος 'στοὺς σοφάδες γέρνει,
βάζει 'στὸ λαιμό μας ἄτιμη θηλειὰ
κι' ἀπ' ὀπίσω σκλάβους ἕως τώρα σέρνει.

—

Ἕνας βρωμοτοῦρκος, ἄψυχο κουφάρι,
ποὺ μὲ βόγγο βγαίνει τὸ 'στερνό του χνῶτο,
στέκεται ὁλόρθος μὲ μιστὸ ποδάρι
καὶ μᾶς ρίχνει 'πίσω 'στὸν καιρὸ τὸν πρῶτο.
Ἔξω πιὰ ἡ πέναις, ἔξω πιὰ ἡ νόταις,
ἡ σκυφταῖς μετάνοιαις κι' ἡ ντροπαῖς ἡ πρώταις.

—

Φεύγει ὁ Μιαούλης... μιὰ του κανονιὰ
ἂς ξυπνήσῃ λίγο τὸν νεκρὸ φονιᾶ.
Ἔγια μόλα λέσσα... κλαῖν οἱ μαῦροι σοῦλοι..
ἔβγ' ἀπὸ τὸ κύμα, Δόξα τοῦ Μιαούλη...
ἡ καρδιαῖς φτερόνουν, ὁ βαυλὸς ἀνάβει...
ὁ Σταυρὸς μαζί σου, ζηλευτὸ καράβι.

Καὶ ἄλλαι πάλιν σοβαραὶ
στὸν Κωνσταντῆνον προσφοραί.

Ἀγαπητὲ Διάδοχε τοῦ θρόνου τῶν Ἑλλήνων,
μαθὼν πῶς ἔρως μουσικὸς σᾶς ἔφλεξε πολύς,
Σᾶς στέλλω ἕνα τέλειον καθ' ὅλα μανδολῖνον,
ὅπως μ' αὐτὸ διέρχεσθε τὰς ὥρας τῆς σχολῆς
Ἐλπίζων πῶς τὸ δῶρόν μου θὰ τὸ δεχθῆτε χαίρων
μένω θεράπων ταπεινός... ὁ Μούρτζινος ὁ γέρων.

—

Ἀγαπητὲ Διάδοχε, μαθὼν μετὰ χαρᾶς
πῶς πλήξεις δίχως ὄργανα καὶ μαρασμὸς σᾶς πιάνει,
κι' ἐγὼ τὸ μόνο μου βιολὶ σᾶς στέλλ' ὁ φουκαρᾶς...
ὁ Γιοβανῖκος, βιολιτζῆς, ποῦ παίζει στὸ Γεράνι.

Κιθάραν εἰκοσάχορδον, Διάδοχε, Σᾶς στέλλει
ὁ Ξύντας ὁ διδάσκαλος καὶ πρῶτος εἰς τὰ μέλη.

—

Σᾶς στέλλω τὴν κιθάραν μου, Διάδοχε τοῦ θρόνου,
κι' ἐλπίζω νὰ τὴν παίξετε ἐντὸς ὀλίγου χρόνου
πρὸς δόξαν καὶ τοῦ γένους σας καὶ ὅλης μας τῆς φά-
ὁ πρώτιστος κιθαρῳδὸς Ἀνδρέας Νικολάρας. [ρας...

—

Μαθὼν πῶς πάθος ἔχετε στὴν μουσικὴν μεγάλον
Σᾶς στέλλω τὴν κιθάραν μου κι ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων,
ποῦ στὸ πλευρό μου πάντοτε τὴν ἔχω σὰν παιδί μου...
ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ Γέροντας, ὁ Σύμβουλος τοῦ Δήμου.

—

Δεχθῆτε, Ὑψηλότατε, ὡς ταπεινόν τι δῶρον
κι' ἕνα περίφημο βιολὶ ἀπὸ τὸν Μπεκατόρον.

—

Δεχθῆτε κι' ἄλλο δεύτερον ἀπὸ τὸν νέον Ρόδιον
καὶ τῶν ποδῶν Σας οἱ ἐχθροὶ ἂς γίνουν ὑποπόδιον.

—

Οὐδεμιᾶς φειδόμενος θυσίας καὶ δαπάνης
Σᾶς στέλλει ἕνα του βιολὶ καὶ ὁ Ἀνεμογιάννης.

—

Ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν ποσῶς νὰ Σᾶς γνωρίζω,
ἐν τούτοις φυσαρμόνικαν μεγάλην Σᾶς χαρίζω,
καὶ εἴθε νὰ τὴν παίξετε καλλίτερ' ἀπὸ μένα...
ἕνας στραβός, ποῦ τραγουδεῖ στοὺς δρόμους ὁλοένα.

—

Ἀγαπητὲ Διάδοχε, Σᾶς στέλλονται ὡς δῶρα
δηὸ πίερα, δηὸ φλάουτα, καὶ μία κλαπαδόρα,
νὰ τὰ σπουδάσετε κι' αὐτὰ μετὰ τῆς Πριγκηπίσσης...
ὁ μουσικὸς ὁ Καίσαρης κι' ὁ Σάϊλερ ἐπίτης.

—

Σᾶς στέλλω τέργανέτο μου νὰ παίζετε Τραβιάτα...
μιὰ Ἰταλίς, ποῦ τριγυρνᾶ στὴ μιὰ καὶ ἄλλη στράτα.

—

Χωρὶς νὰ θέλω ἀπὸ Σᾶς, Διάδοχε, λεφτό,
Σᾶς στέλλω ἕνα μου βιολὶ καὶ μὲ δοξάρι πρώτης
Σέντε Λουτσία κάποτε νὰ παίξετε μ' αὐτό...
Μαρῖνος ὁ πασίγνωστος, τοῦ Κρίσπη πατριώτης.

—

Ἐπιθυμῶν νὰ συνδεθῇ μαζί Σας τόνομά μου,
δωρῶ προθύμως πρὸς Ὑμᾶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὥραν
ὅσα πωλοῦνται ὄργανα εἰς τὸ Κατάστημά μου...
ὁ μουσικὸς Βελούδιος, γνωστὸς εἰς πᾶσαν χώραν.

—

Ἂν θέλετε, Διάδοχε, νὰ μάθετε καντάδες,
δεχθῆτε τὰς κιθάρας μας... δηὸ τρεῖς φραγκορραφτάδες.

—

Σοῦ στέλλω τὴν φλογέρα μου νὰ παίζῃς μὲ γλυκάδα...
ἕνας τσοπάνης Τσέλιγκας ἀπὸ τὴν Μανωλάδα.

—

Σᾶς στέλλω ἕνα ταμπουρᾶ κι' ἐγὼ μὲ τὰ ἐπίλοιπα...
ἕνας κουτσὸς ποῦ κάθεται κοντὰ στὸν Ἅγιο Φίλιππα.

—

Μιὰ γκαΐδα στὸν Διάδοχον χαρίζομεν νὰ παίζῃ...
αὐτὰ καὶ μένουν ταπεινῶς καμπόσοι Καλαβρέζοι.

—

Κι' ἐγὼ δηὸ βιολοντσέλα μου, Διάδοχε, σᾶς στέλλω...
Γουίντα ἰλλουστρίσιμο μαέστρο ντι καρτέλο.

—

Ἂν θέλετε, Διάδοχε, μὲ ἄλλην μουσικὴν
ἐκ περισσοῦ ν' ἀκούσετε κι' ὀλίγην ψαλτικήν,
ψαλτῆρι σᾶς προσφέρομεν νὰ μάθετε χοβᾶ...
οἱ ψάλται οἱ τῆς Βλασσαροῦς καὶ οἱ τοῦ Ραγκαβᾶ.

—

Ἀφοῦ Σᾶς στέλλει ὄργανα ὁ κάθε πατριώτης,
Σᾶς στέλλει τὸ σουραύλι του κι' ἕνας νταής Πλακιώτης.

—

Ἂν θέλετε καὶ ὄργανα νὰ μάθετε ἀλλοιώτικα
Σᾶς στέλλομε καὶ κάμπόσα μπουζούκια Σκαρπαθιώτικα
κι' οἱ κόποι Σας πιστεύομε πῶς δὲν θὰ πᾶνε ἄδικα...
δηὸ Σκαρπαθιώταις τσούρηδες ἀπὸ τὰ Πιθαράδικα.

—

Μιὰ καραμοῦζα λάβετε κι' ἕνα ντααῦλι πρώτης...
ἕνας ἀντάμης τοῦ ψυρρῆ, τοῦ θρόνου θιασώτης.

—

Ἂν θέλετε νὰ Σᾶς περνοῦν εὐχάριστα αἱ ὧραι
καὶ νὰ μὴ βγαίνῃ ἄνθρωπος μαζί Σας στὸ μινόρε,
προσφέρονται διδάσκαλοι νὰ γίνουν ταπεινοί
τρεῖς Κεφαλλῆνες Κόντηδες καὶ τρεῖς Ζακυνθινοί.

—

Κι' ἐγώ, σαπτὲ Διάδοχε, Σᾶς στέλλω ἕνα ντίφι
νὰ τὸ βαρῆτε κάποτε σὰν ἔρχεσθε στὸ κέφι
κι ἂς εἶναι καὶ ἀπάνω μου τῆς σκέπης Σας ἡ χάρις...
ἕνας ποῦ τῆς Ἀπόκρηας ἔβγήκε γκαμηλιάρης.

—

Δεχθῆτε δύο σάλπιγγας μεγάλης ἱστορίας...
δηὸ σαλπίγκται τοῦ πεζικοῦ καὶ τῆς καββαλαρίας.

—

Ἕνα ταμποῦρλο πρὸς Ὑμᾶς καὶ μιὰ γρὰν κάσσα στέλλει
ἕνας παλιὸς Ταμποὺρ-Μαζόρ, τῶν δούλων Σας κοπέλι.

—

Κι' ἐγὼ Σᾶς στέλλω πρόθυμος ἕνα μικρό μου πιάνο...
ὁ Λαμπελαΐ, προφέσσορας καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

—

Σᾶς στέλλωμίαν πόλκαν μου ἐκ τῶν σκιρτικωτάτων...
Δαμέντος, ὁ διδάσκαλος μαθητριῶν ἀφράτων.

—

Δῶλε τσ' ἀποθαμένοι μας καὶ τσῆ ἀπομεινάροι
ἐφώναξε ὁ ἄμοιρος μὲς στὴ χαρὰ ποῦ πῆρα,
καὶ στέλλει ἕνα ὄργανο στὸ ἄξιο παλληκάρι
καὶ ὁ μάστρος Μανωλιός, ὁποῦ βαρεῖ τὴ λύρα.

—

Ἐκμέρους μου Σᾶς στέλλεται καὶ μία μπασαβιόλα...
ὁ Νικοσίας, μουσικός, ὁποῦ βαρεῖ ἀπ' ὅλα.

—

Ἂν θέλῃ, ὅπως ἤκουσα, Διάδοχε κλεινέ,
νὰ μάθῃ κι' ἡ Πριγκήπισσα ὀλίγον ἀμανέ,
εἰς τὸ Παλάτι ἔρχεται ἀμέσως ἡ Ἑλένη,
ἡ σιδηρᾶ Σμυρνιά, ποῦ κόσμο ξετρελλαίνει.

—

Κι' ἐγὼ συνθέσεις μουσικάς, Διάδοχε, Σᾶς στέλλω...
ὁ Πολυκράτης ὁ πολύς, ποῦ παίζει βιολοντσέλο.

—

Ἂν θέλετε βαρύτονος νὰ γίνετε σωστὸς
ἐμένα νὰ φωνάξετε... ὁ Ρώκ, παντοῦ γνωστός.

—

Ἂν θέλῃ κι' ἡ Πριγκήπισσα νὰ μάθῃ μουσικήν,
τοὐτέστι τὴν ἐνόργανον καὶ τὴν φωνητικήν,
ὡς πρὸς αὐτὸ διδάσκαλοι προσφέρουν ἔφθηνὰ
ἡ Παντελίδου ἡ Σειρὴν καὶ ἡ Ἀγγλὶς Πανᾶ.

—

Ἂν θέλετε τῆς μουσικῆς μικρᾶς λεπτομερείας
πάρτε τὸν Γιανναράπουλον τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας.

—

Ἂν θέλετε Γιαννιώτικο νὰ μάθετε χαβᾶ
ἕνας Γιαννιώτης ἔρχεται, ὁποῦ πουλεῖ χαλβᾶ.

—

Ἂν καὶ τραγούδια θέλετε Ἀλβανικῆς ποιήσεως,
τὸ ἔρδε Λάζαρε περδὲ κι' ἄλλα τοιαύτης φύσεως,
ὑπάρχομαι ὀγρίγορα μ' ἐμένα νὰ τὰ μάθετε...
ἕνας παληὸς Κουτσόβλαχος, ποῦ στὸ Μενίδι κάθεται.

—

Ἂν θέλετε καὶ Τηνιακά, εἶσαι παππᾶς γιὰ πλάρι,
πάρετ' ἐμένα τὸν Μαθιό, τὸν Τηνιακὸ τσαγκάρη.

—

Ἂν θέλετε καὶ τοῦ χοροῦ τραγούδια ἕνα κι' ἕνα,
ἀλέγρα ὅλων τῶν Νησιῶν καὶ ἀνακατωμένα,
σαράντα δηὸ Ἀμοργιανοὶ στὸ γάϊδαρο καββάλα,
ἀμὴν ἀμήν τσαὶ πάλ' ἀμὴν τσαὶ κόντρ' ἀμὴν τσαὶ ἄλλα,
τσαὶ ὁσαψάλλει ὁ Μωριᾶς τσ' ἡ Ρούμελη τσαὶ Ἤπειρος,
προσφέρετ' ἕνας καϊξῆς, τραγουδιστὴς πολύπειρος.

—

Ἂν θέλετε νὰ μάθετε τί γίνεται κι' ὁ μόλος
ἐκείνης τῆς σκορδόπιστες, τῆς θειᾶς μας τῆς Κοντύλως,
ἐγὼ γιὰ τ' Ἀθηναῖτικα τὸν δάσκαλο σᾶς κάνω...
εἰς Γκαγκαρέος σαμαρτζῆς ἀπὸ τὴν Πλάκα ἀπάνω.

—

Ἂν θέλετε καὶ Κρητικά, τὸ ποῦρι ποῦρι ποῦρι,
ἔχεις δεδῶ τσαὶ ὠμορφιὰ τσαὶ κούτελο τσαὶ μούρη,
τὸν δόλιο Ἐρωτόκριτο τσαὶ τὸν Καραμανίτη,
ἕνας βρακᾶς προσφέρεται, ποῦ ἔζησε στὴν Κρήτη.

—

Ἂν θέλετε καὶ σαμπαὶ νὰ εἶναι ἅντε ντὲ
ἕνας Πολίτης ἔρχεται, ποῦ εἶχε μπεγιαντέ.

—

Ἂν θέλετε καὶ κλέφτικα τῶν παλαιῶν καὶ νέων,
τῆς ἁμαρτίας δηλαδὴ τῶν Κολοκοτρωναίων,
ποὺχουν τὰ σήμια τὰ πολλά, τῆς ἀσημένιας πάλαις,
κι' ἀκόμη μὲς στὴν Ἐκκλησιὰ πηγαίνουν μὲ καβάλ-
ἔρχομ' ἐγὼ μπαλωματῆς ἀπὸ τὴ Δημητσάνα, [λαις,
ποῦ ὅλη μέρα τριγυρνῶ στῆς γειτονιαῖς παγάνα.

—

Ἂν θέλετε καὶ Χιώτικα, πῶς 'στὸ γιαλό, κοντή,
μιὰ Νεραντζόλα ἤπλενε, μιὰ κόρη φουντωτή,
κι' ἐκεῖ ποῦ ἤπλενε — ἦβοΐ! — κοντὰ 'στὸ περιγιάλι,
ἀγέρας φύσηξε — οὐγοῦ! — ὡς εἶδος μαϊστράλι,
κι ἡράνηκε ἡ ἀντζα της καὶ ὁ ἀστράγαλός της,
τὰ ξέρει ὁ μισὲ Τζαννῆς, τῆς Μιχαλοὺς χρεώστης.

—

Ἂν θέλετε, Διάδοχε, πρὸς κόσμον τῆς Αὐλῆς
νὰ μάθετε καὶ μερικὰ ἐκ τῆς Ἀνατολῆς,
Τε'ν ἀρχινίσω ἄ δουδούμ
νὰ σὲ 'παινέσω ἄ κουζούμ,
ντουτούμ μ' ἰψήνει ὁ σεβντᾶς,
καρντιά, γιατί ντὲ ντυγιαντᾶς,
θὰ τὰ σπουδάσετε κι' αὐτὰ χωρὶς κανένα θόπο
τὸν Χατζῆ Σάββ' ἂν πάρετε, Ἀγὴ Βασίλη τόπο.

—

Κι' ἐγὼ τὰ μουσικώτατα μαθών αἰσθήματά σας
ἀμέσως ἐπακάρισα τοῦ ἔθνους μας τὴν μοῖραν,
ἐφ' ᾧ καὶ στέλλω σήμερον 'στὴν Ὑψηλότητά σας
τὴν πάλαι ἅρπαν τοῦ Δαυὶδ καὶ τοῦ στραβοῦ τὴν λύραν.

Ἐνῶ δὲ Σεῖς θὰ παίζετε πρὸς γενικὴν χαρὰν
καὶ θὰ ἐκμηδενίζωνται τῶν Τούρκων αἱ πλεκτάναι,
ὁ περιούσιος λαὸς θὰ παίζῃ ταμπουρᾶν:
«Καραϊσκάκη Ἀρχηγὲ καὶ πρῶτε καπετάνε.»

—

Ἂς ἔχῃ δόξαν καὶ τιμὴν ἡ νεαρὰ πορφύρα,
κ' ὅπως ἐμάγευε τὸ πᾶν ἡ τοῦ Ὀρφέως λύρα
καὶ δι' ἐκείνης ἄψυχοι συνεκινοῦντο λίθοι
θὰ ἡμερώσετε καὶ Σεῖς τὰ τῶν Ἑλλήνων πλήθη,
καὶ τροπαιοῦχους θ' ἄρετε κατὰ βαρβάρων νίκας
καὶ θὰ ἐλευθερώσετε τὰς τῶν προγόνων θήκας.
Σπουδάσετε πᾶν ὄργανον, Διάδοχε μεγάλε,
κι' ἂς ἐκπλαγῇ ἐμβρόντητος ἡ τῶν ἀμούσων ποίμνη,
ἐγὼ δὲ ψάλλω πρὸ Ἡμῶν ὡς ὁ Δαυὶδ τὸ πάλαι
τοῦ Βασιλέως του Σαοὺλ τὰ τρόπαια ἐξύμνει.

—

Αὐτὰ ἐλπίζων σταματῶ καὶ μένω Φασουλῆς,
διδάσκαλος τοῦ ταμπουρᾶ καὶ δοῦλος τῆς Αὐλῆς.

Ἀρὸ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,
κ' ἄλλο 'ξαφνικὸ ταξεῖδι.

—

Μᾶς φεύγει κι' ἡ Βασίλισσα ἡ Μεγαλειοτάτη,
πάει τῆς Ἀλεξάνδρας της νὰ δῇ τὰ γεννητούρια,
καὶ ἀπ' ὀπίσω τρέχοντας κι' ἐμεῖς καὶ τὸ Παλάτι
τῆς λέμε Κατευόδιο της μ' εὐχαῖς καὶ μὲ σαντούρια.

—

Ἀγόρι τῆς εὐχόμεθα σωστὸ νὰ γεννηθῇ
κι' ἁγίου Ρώσσου ὄνομα εἰς τοῦτο νὰ δοθῇ,
εὐχόμεθα ἡ θάλασσα νὰ μὴ μᾶς τὴν πειράξῃ
κι' ἂν 'στοῦ Βοσπόρου τὰ νερὰ 'στὸ γυρισμὸ ἀράξῃ,
νὰ εὕρῃ, ὅπως κι' ἄλλοτε, ὑποδοχὴν μεγάλην,
ὁ δὲ Χαμὶτ ὁ Χαζρετλοῦ νὰ τῆς προσφέρῃ πάλιν
διάφορα ὁπωρικά, κορόμηλα καὶ τζάνερα,
τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης του σημεῖα ὀλοφάνερα.

Καὶ ὀλίγαις ποικελίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Σαυτὸν βοήθει, σύγγραμμα τοῦ Σμάϊλς γλαφυρόν,
τὰ μᾶλιστα κατάλληλον εἰς τοῦτον τὸν καιρόν,
μὲ κάλλος, μὲ κομψότητα, μὲ τόσα νέα πράγματα,
μὲ σοφωτάτας συμβουλὰς κι' ὠφέλιμα δ.δάγματα.
Αὐτὸ δὲ τὸ πολύτιμον βιβλίον, συμπολῖται,
εἰς τῆς Ἐσφαγῆς τὸ γνωστὸν Κατάστημα πωλεῖται.
Ἀλλὰ τὰ μελετήματα τοῦ Βαλέη τὰ ποικίλα,
ὁποῦ ὁκτὼ χαρίεντα θ' ἀποτελέσουν φύλλα,
ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδοντκι δραχμὰς Κοντογόνη,
ἡ δὲ τιμὴ των δίδραχμος . . . εἶπα πολλὰ καὶ σώνει.
Καὶ τοῦ Πολίτου ἔπειτα τὸ μέγα Λεξικόν,
μὲ ἄλλους λόγους τὸ πολὺ Ἐγκυκλοπαιδικόν,
τὸ εἰκοστὸν καὶ ὄγδοον ἐξέδωσε φυλλάδιον
καὶ εἰς αὐτὸ εὑρύτατον ἀνοίγεται τὸ στάδιον.
Τοῦ Μηλιαράκη ἐν αὐτῷ σπουδαῖα πραγματεία
καὶ ἄρθρα καὶ ὀνόματα πολλὰ τε καὶ παντοῖα.
Ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ *Προμηθεύς*, τὸ Περιοδικόν,
τὰ μάλα περισπούδαστον κι' ἐπιστημονικόν,
μεγάλης διεξιώσεως κι' ὑποδοχῆς τυγχάνει
καὶ ὅστις τοῦτο μελετᾷ ποτέ του δὲν τὰ χάνει.
Οὐ μὴν πιστεύσετε κι' ἐμὲ τὸν ταπεινόν σας δοῦλον
πῶς καὶ ἡ *Θέμις* ἡ γνωστὴ τῶν δρὸ Ἀγγελοπούλων
θὰ ὠφεληθῇ οὐ σμικρὸν τὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος
καὶ δι' αὐτῆς θὰ φωτισθῇ τῶν δικαστῶν ὁ κλῆρος.
Περὶ αὐτῆς καὶ ἄλλοτε θὰ εἴπωμεν πολλάκις . . .
ἐν τούτοις ὁ Κυνουριεύς, ὁ Γιάγκος Παντελάκης,
νέος πολὺ δραστήριος, λαβέντης ζηλευτός,
διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς ἐγένετο κι' αὐτός,
κ' ὡς ἀμοιβὴν τῶν κόπων του λίαν καλῶς ἐπῆρε
κι' ἀμέσως τοῦ ἠνοίχθησαν αἱ τῶν ἀρρώστων θύραι.
Ἀλλ' ὅμως καὶ γαμήλιον ἂς ψάλωμεν τραγούδι . . .
ἡ προφιλὴς ἀνεψιὰ τοῦ βουλευτοῦ Σκουλούδη,
ποῦ μοῦδωσε τὸ φράκο του νὰ τρέχω 'στοὺς χορούς
καθόσον εὑρισκόμεθα εἰς δυστυχεῖς καιρούς,
ἡ Ἑλλ' ἡ χαριτόβρυτος ἡ τοῦ Ἀθηνογίνους
ἠρραβωνίσθη κατ' αὐτὰς ἐν μέσῳ ὀλίγων φίλων
μὲ τὸν Μιχούλην τὸν γνωστὸν ἐκ τοῦ ἀρίστου γένους
κι' ἔχαρη ὅλων τῶν νυμφῶν καὶ τῶν γαμβρῶν τὸ φῦλον.
Μὰ δὲν ἀξίζει τίποτα ἡ ἀκριβή της πρόσκα
ὅσον ἡ χάρις ἡ σεμνὴ καὶ ἡ πολλή της γλύκα.
Καὶ νῦν εὐχόμενοι κι' ἐμεῖς ἀνέφελον γαλήνην
ἂς ἴδωμεν τὸ θαυμαστὸν «Ταξεῖδι 'στὴν Σιλήνην».
Καλαποθάκης ὁ δεινὸς πρὸς τὰ ἐκεῖ μᾷ; φέρει
μὲ ἅλας Ἀττικώτατον καὶ ἀρκετὸν πιπέρι.
Τί πράγματα περίεργα καὶ ὄντως θαυμαστά!
ἰδικιτέρως ὁ *Ρωμηὸς* παντοῦ τὸ συνιστᾷ.
Μὲ καὶ τὰ *Λόγια τῆς Λαμπρῆς* τοῦ Κωνσταντίνου Μάνου
τὰ θιωρῶ ἀνταξία ποιητικοῦ στεφάνου.
Οἱ στίχοι του μελίρρυτοι, μεστοὶ ζωῆς καὶ σφρίγους...
νομίζω νέους ὡς αὐτὸν πῶς ἔχομεν ὀλίγους.

Καὶ μιὰ ξεχωριστὴ
καὶ πρὸ καιροῦ γνωστή.

—

Φωκάλ, γραβάτας, διαλεκτοῦ, διάφορα κιπάλα
τοῦ Λίνκολν, Μπέννετ καὶ Λαβίλλ, τοῦ εἶναι μία τρίλλα,
ρεπούμπλικαις ἀντάμικαις, μπαστούνια, μανικέτζα,
στολίδια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καμπαίτζα,
ὅλα τῆς ὥρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὡραῖα,
πωλοῦνται εἰς τὰ μαγαζὶ Βασίλη τοῦ Καισόνη,
ὅπου εὑρίσκεται κοντὰ εἰς τὴν Κάπικαρέα,
κι' ἂς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κάθε κουρελοῦδι.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει — πῶς 'στὸ σπιτικόμου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀτίνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνεργεῖα
μὲ ξενοδοχεῖον Πάθη, — ὀρθ'στὸ λέβα τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα ὄλχως ἔνδρα, — ποῦτα ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Καρίνης» τῇ κελῇ, ὁδὸς τοῦ Προφητείου κοντοστὰς πολύς

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἔκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὲ θὰ βγαίνῃ,
Κι' ἔπειτ' ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δίχωμεν — ὀλίγους τοὺς ἀνεχομεν,
μονάχα 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὰ Ἐξωτερικόν.
Ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀρέγκα δύδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅλως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομητὰ — δὲν θὰ γνωσταὶ ποτέ,
κι' ὅσα οὐλλα κι' ἔνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' ὁδτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κχνοτέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές'στοὺς ρόρους τὴν ἐντέρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μὲ δεκάρα

Τεταρτη τοῦ Μαρτίου κι' εἰκοστὴ
κι' ἡμέρα ξημερώνει χαριστή.

Πυθύτερος θυκόσια τέσσερα καὶ μ' ἐνενῆντ' ἀκόμα,
ξένοι μὲ βίλα ἔρχονται 'στο κλασικό μας χῶμα.

Ὁ «Ρωμηὸς» μὲ Βάγια ψάλλει
ἔρδε Λάζαρε καὶ πάλι.

Ἔρδε Λάζαρε Περδέ, τῶν Βαγιῶν τὰ Βάγια,
μὲ χαρὰς καὶ λούλουδα ἔφεραν τὸν Λάζαρο,
ξεφωνίζει 'στὴ Βουλὴ κάθε κουκουβάγια,
βγαίνουν σιδηρόδρομοι 'στὸ γαϊδουροπάζαρο,
καὶ ἀποξηραίνεται τόνα κι' ἄλλο ἔλος...
οὐνα, ντούε, ἀλὰ τρέ, καὶ θὰ πάρουν τέλος.

—

Ἔρδε Λάζαρε περδέ... τὶ Βουλὴ ἀξία !...
σ' ὅλους μας ὑπόσχεται βίον Παραδείσιον,
συζητεῖται μὲ σπουδὴν σμύρις ἡ Ναξία
κι' ἄφθονον ἐξάγεται τὸ γνωστὸν μαγνήσιον.
Συζητήσεις σήμερον ἀληθῶς σοφαί...
δὲν ἐπῆραν ἀδίκα τὸν πολὺ λουφέ

—

Ἔρδε Λάζαρε περδέ... αὔρα δόξης πνέει...
τὰ μεγάλα χρέη του ἕνας δὲν ἠμέλησε,
πᾶνε τὰ κουνήματα κι' οἱ Σαὶν-Ζοῦστ οἱ νέοι
κι' ὅλοι των ἐργάζονται καὶ βόμβοῦν ὡς μέλισσαι.
Πρόοδος ἀνέλπιστος, πρόοδος μεγάλη,
κι' ὁλοένα ἔρχονται ξένοι κι' Ἀγγλογάλλοι.

—

Ἔρδε Λάζαρε περδέ... ἡ Βουλὴ μὲ ζῆλον
τυπωμένα σχέδια μελετᾷ κι' ἀτύπωτα,
κι' ἔτσι βγαίνει ἄνοστον τοῦ «Ρωμηοῦ» τὸ φύλλον
καὶ δὲν βρίσκει ὁ Σουρῆς νὰ σᾶς γράψῃ τίποτα
Πάνε τὰ τρεχάματα κι' οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι,
ὅπου ἕνα κοινὸν τοὺς Ρωμηοὺς ἑκίνει.

—

Ἔρδε Λάζαρε περδέ... φεύγ' ἡ τεμπελιά,
σμύριδες, μαγνήσια, ὀρυκτὰ καὶ μέταλλα...
ἡ Ἑλλὰς κατήφορο 'πῆρε 'στὴ δουλειά
κι' ἔτσι δὲν τινάζει, ὅπως λέν, τὰ πέταλα.
Σιδηρόδρομοι παντοῦ κι' ἐργασία τόση...
ἀπὸ τόσαν πρόοδον ποιὸς θὰ μᾶς γλυτώσῃ ;

—

Βγάκε καὶ ὁ Λάζαρος πάλι "στὸν περίπατο
καὶ κυττάζει χάσκωνταις κάθε σπίτι τρίπατο,
ἀλλ' ἐνῷ παρατηρεῖ — τρὶς βαβαὶ τοῦ τελώνους!—
μπαίνει μὲς 'στὰ μάτια του σκόνη τοῦ Φιλήμονος,
καὶ γυρνᾷ 'στὸν τάφο του μία ὥρ' ἀρχήτερα
καὶ περνοῦμ' ἐμεῖς καλὰ καὶ αὐτὸς καλλίτερα.

Ὁ Φασουλῆς μὲ τόνον στοὺς τάφους τῶν προγόνων.

Τῆς Λαύρας ξημέρωσε ἡ ἑορτὴ καὶ πάλιν
κι' ἐγὼ ὑμνῶ τοὺς ἄθλους σας, τὴν γιγαντώδη πάλην.
Ἔμπρός, σκιαί, πετάξετε μὲ ὅλα τἄρματά σας...
ἰδού! . . . ἐγὼ εὑρίσκομαι ἀπέναντί σας μόνος . . .
ὀρθώσατε τὰς κεφαλὰς καὶ ταναστήματά σας
καὶ δώσατέ μου φάσκελα . . . τὰ δίχρ' εὐγνωμόνως.

—

Ἰδοὺ καὶ πάλιν ἔρχομαι περιφρονητὴς ὁ τλήμων
καὶ ἄφοβος πατρίτρωτος τὰς τῶν προγόνων θήκας . . .
ἂν ἔλεπα, ὦ πρόγονοι, ἐγὼ καὶ ὁ Φιλήμων,
ἡ λήθη θὰ παρίσαρε τὰς θαυμαστάς σας νίκας.
Ἐγὼ κι' ἐκεῖνος, πρόγονοι, ἐμεῖς οἱ δύο μόνοι
φυλάττομεν τὴν μνήμην σας εἰς τὴν φοβὼ τῶν χρόνων.

—

Μόνος ἐγὼ προσέρχομαι ἀπ' ὅλην τὴν σωρείαν
καὶ εἰς τὸ χέρι μου κρατῶ καμπόσα παλιοκόλυβα
κι' εἰς σελίδας γράφω μὲ αὐτὰ τὴν νέαν ἱστορίαν
καὶ κλαίω πρὸ τῶν τάφων σας καὶ σᾶς προσφέρω κάλλυβα,
καὶ τῆς Ἐπαναστάσεως τὸ λάβαρον βαστῶ,
καὶ σεῖς μὲ φασκαλόνετε γιὰ τὸ εὐχαριστῶ.

—

Ἀλλὰ ἐγὼ τὸ ἐλέχομαι . . . ἐς εἶναι, δὲν πιστεύω . . .
καὶ τώρα, πρόγονοι σεπτοί, ἐφήσατε τοὺς τάφους . . .
αὐγὴ φοδίνου μέλλοντος ἀπὸ μακρὰν χαράζει
κι' ἡ Δόξα στέφει τῶν υἱῶν κι' ἐγγόνων τοὺς κροτάφους.
Ναί! σηκωθῆτε χαίροντες κι' ἴσως ἐδῶ τὸ χρόνο
μαζί μὲ τὸν Διάδοχον νὰ ἐλθωμεν τοῦ Θρόνου.

—

Χαρῆτε καὶ ἀναψήσατε κι' ἐγὼ μὲ σᾶς νὰ χαίρω . . .
τοῦ Θρόνου τὸν Διάδοχον ἰδοὺ θὰ σᾶς τὸν φέρω.
Δὲν εἶναι ὅπως ἄλλοτε ἀνέλικο παιδί,
ἠνδρώθη κι' ἐμεγάλωσε πρὸς δόξαν τῶν Ἑλλήνων,
τὸν ἔφαγαν τὰ γράμματα, ἡ γνῶσις κι' ἡ σπουδή,
καὶ νύχα τοῦ ἐκάκισαν νὰ ράβῃ μανδαλίνον.

—

Χαρῆτε, πρόγονοι σεπτοί . . . τοῦ θρόνου ὁ βλαστὸς
ἀνὴρ καθ' ὅλα ἔγινε καὶ Βασιλεὺς ὁσιότης.
Ἐδῶ θὰ ἔλθῃ μετ' ἰμοῦ τὴν κεφαλήν του κλίνων,
ἰδοὺ μὲ μέθρα θὰ χοιαθῇ τῆς νέας Βασιλείας,
κι' ἐγὼ κρατῶν τὸν τσαπουρὰ κι' αὐτὸς τὸ μανδολάτον
θὰ κάμωμεν 'στοὺς τάφους σας ἀγγέλων συναυλίας.

—

Καὶ σεῖς εἰς τῶν ὀργάνων μας τὸν ἦχον τὸν γλυκὸν
μουντζώνοντες τὴν γνώμην τὴν ἀριστοκλίκην
μὲ οἶστρον κι' ἐνθουσιασμὸν θὰ λίτε τοῦ καὶ ποῦ :
«Ἄντε, μωρέ, νὰ πᾶμε κι' ἐμεῖς τὴν 'Ἀλεπού,»
καὶ θὰ φωνάζετε μ' ἐμᾶς ἐκεῖ ποῦ θὰ χορεύετε:
«χαλέλι τὸ παλιμπέλο, ἂς πάῃ νὰ κουρεύτεις.»

—

Ὦ! ἔλα, Ἐνθουσιασμέ, τριγύρω μου ν' ἀστράψῃς,
τὸν οἰστρόν μου τὸν χιαρὸν ὡς ἄλλοτε ν' ἀνάψῃς,
νὰ ψάλω τῶν προγόνων μου παιᾶνας καὶ θουρίους,
νὰ συγκινήσω μὲ αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας τοὺς κρύους,
νὰ γίνω ἕνας Πίνδαρος ἢ ἕνας κἂν Τυρταῖος
καὶ τὴν πατρίδα πνρετὸς νὰ καύσῃ τειαρτιαῖος.

—

Ἰδού! ἐνθουσιάζομαι . . . δὲν εἶναι χωρατά . .
εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν πηγαίνω κοῦτσι κοῦτσι,
ἁπλόνομαι φαρδὺς πλατὺς ἐκεῖ 'στὸν Γιαλατᾶ
καὶ μοῦ προσφέρει μὲ Χανοὺμ τοῦ νεργιὲ μερκοῦτσι,
καὶ βλέπων τοὺς προγόνους μου ξεφαίνομαι 'στὰ γέλοια
καὶ εἶναι οἱ παιᾶνες μου τρελοὶ παπᾶ Βαγγέλια.

—

Σᾶς συλλυποῦμαι ἀληθῶς, μεγάλοι πρόγονοί μου,
μὲ δάκρυα ὡς ἄλλοτε τὴν μνήμην σας δὲν βρέχω,
δὲν χύνεται εἰς θούρια ἡ λιγυρὰ φωνή μου,
καὶ οὔτε καταδέχομαι προγόνους νὰ σᾶς ἔχω.
Τοῦ πρώτου ἐνθουσιασμοῦ μοῦ 'πίρασε ἡ τρέλλα . . .
ῥωμὴ καὶ τὸ τσαρούχι σας κι' ἡ παληοφουστανέλα.

—

Τί νὰ σᾶς 'πῶ! . . παρὸλ ντονὺρ καθόλου δὲν μ' ἀρέσει
ἡ κάπα, ἡ βλαχόκαλτσα, τὸ λιγδωμένο φέσι.
Χυδαῖοι κἄπως φαίνονται τῆς δόξης σας αἱ φρέσαι,
ξυδαῖα τὰ μηλόγηρα σας, ἡ τσέστα, τὸ θυμάρι . . .
ἐγὼ μονάχα εὐγενὴς ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι
κι' ἂς ἔχω εἰς τὴν ράχη μου γαϊδουρινὸ σαμάρι.

—

Ἐγὼ αὐτὴν τὴν εὐαλωσιὰν 'στὸ ὁμάρι τὴν στέλλω,
τειαύτην δόξαν ἐς πόθουν καμπόσα τενεκέδες,
ἐγώ, μεγάλοι πρόγονοι, ἄλλους μεγόνους θέλω
μ' ἀσάρκωτα μεταξωτά, μὲ ὁμοκίνες, μὲ λακέδες
Θέλω νὰ εἶναι ντιστεγκέ, λεπτοί, πρωνομιοῦχοι,
καὶ ὄχι κλέφτες πρωτοχρονιὰ μὲ κόπα καὶ τσαρούχι.

—

Θέλω προγόνους αἵματος ὀλίγον κυανοῦ,
νὰ εἶναι κλέφτες πόλεων καὶ ὄχι τοῦ βυνεοῦ.
Τοιούτων πάππων ἱερὸς ῥοῦς φαίνεται ὁ τάφος.
εἰς τούτους δὲ προσέρχεται ἡ νέα αἰσυρίνη
μὲ ὅλην τὴν θυμίαμα ποὺ ἡ ὀρχὶς Πάφος
'στὴν Ἀφροδίτης ἔκαιε τὰ ἴκτινα τερένη.

—

Θεὸς ξηφορτωθήτε με καὶ αὖρτε 'στὸ καλό . . .
φοκὰχ' αὐτοὺς τοὺς φτιστεγκὲ γενήτορας καλῶ.
Πῶς πρόγονος φουσανελὲς μακρὰν μου ἂς τραβᾷ . . .
σὲ τοιούτους περιφρόνησις καὶ δυνατὸ μαγκάφρα,
'στοὺς ἄλλους τὸ θυμίαμα ἐκεῖνο τοῦ Σαβᾶ
μὲ τὸν ἀνθόνον τὸν χυμὸν καὶ τὸ εὐώδες ἄρωμα.

—

Κάποιος κι' ἐγὼ ἐξύπνησα τὸ τελευταῖον δίμηνον
καὶ ἀποτράφηκα ἔκτοτε τοὺς ἰδικούς σας χρόνους,
καὶ οὔτε κἂν μὲ ἄνυθον ἂς φαίνω ἢ καὶ κυμινον
καὶ πάνω ἐκεῖ σήμερα νὰ σᾶς καλῶ προγόνους.
Μικρὰν μου, γέννη βένανσα καὶ φτσοφόρων σμήνη,
καὶ θαυμαστής σας μεναχὸς ὁ Δήμαρχος ἂς μείνῃ.

Ἕνας παπποῦς κι' ὁ Φασουλῆς μετὰ μεγάλης συστολῆς.

Φ.— Βαλε τὸ πατραχῆλι σου... παππᾶ μου, μὴν ἀργῇς,
καὶ ἄρχισε ἐγκόρτσα νὰ μ' ἐξομολογῇς.
Παππᾶ, ἡ γαμὴς τοῦ Θεοῦ ἂς ἔλθῃ κ' εἰς ἐμᾶς...
ἡ τῶν Παθῶν ἑσίμωσε Μεγάλη Ἑβδομὰς
καὶ θέλω σὰν Χριστιανὸς κι' ἐγὼ νὰ κοινωνήσω
καὶ τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐμοῦ εἰς οἶκτον νὰ κινήσω.
Εἶμαι πολὺ ἁμαρτωλός, ἀξίζω γιὰ τὸ κάρο,
καὶ ἔχω ἁμαρτιῶν πρασίνων νὰ πάρω.
Βαλε τὸ πατραχῆλι σου... παππᾶ μου, μὴν ἀργῇς,
καὶ ἄρχισε ἐγκόρτσα νὰ μ' ἐξομολογῇς.

Π.— Καὶ πόσα ἔχεις κρίματα ;

Φ.— Ἕνα βουνὸν ἐξ ἁμαρτιῶν
δὲν εἶναι τίποτε, παππᾶ, ἐμπρὸς 'στὰ κρίματά μου.

Π.— Καὶ ποῖον εἶναι, ἀ-θῶμαι, τὸ πρῶτον σου τὸ κρῖμα ;

Φ.— Νὰ μὴν πιστεύω πάντελῶς εἰς κανενὸς τὸ ῥῆμα.
Αὐτὸ ἐξ ὅλων πρώτιστον τὸ θεωρῶ, παππᾶ,
καὶ ἀπὸ τοῦτο ἔπεινα πηγαίζουν τὰ λοιπά.

Π.— Βρὲ τί μοῦ λὶς ;

Φ.— Τί νὰ σοῦ 'πῶ!... ποτὲ δὲν δίδω πίστιν
'στὴν λεγομένην ἀρετὴν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην.
Καὶ τώρα, πατερ ἅγια, ἐδῶ πιῶ μοῦ 'μιλεῖς
κι' εἰς ἐληθῆ κατανυξιν τὸν δοῦλον σου κλεῖς,
φοβοῦμαι μὴ 'στὴν τσέπη μου τὴν πρασινὴν σου στρέψῃς,
μὲ ἄλλους λόγους ἀκλεὴ φοβοῦμαι μὴ μὲ κλέψῃς,
φοβοῦμαι μέσα εἰς αὐτὸ τὸ μακρὸ φαιδομάνικο
μὴν κρύβῃς, πάτερ ἅγιε, μακαίρι μαυρομάνικο,
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα τὰ σωθικά μοῦ βγάλῃς
καὶ τοῦ θανάτου ἔπειτα τρισμάρια μοῦ ψάλῃς.
Ὅπου σταθῶ, Διδάσκαλε, κι' ἀπ' ὅπου κι' ἂν πιάσω
φοβοῦμαι καὶ τὰ φραγκικὰ, φοβοῦμαι καὶ τὸ γάσαο,
καὶ ἂν μοῦ 'πῇς δι' ἀρετὴν φωνάζω «κακὲς ψευτιὲς»
καὶ φεύγω μὲ τὰ τέσσερα σὰν νὰ μοῦ βάζουν νέρτι.
Ὅταν δ' ἀκούσω κάποτε Ἀριστίδιον κανένα
περὶ πατρίδος νὰ λαλῇ μὲ λόγια φουσκωμένα,
χωρὶς νὰ ἔχω τὴν τιμὴν ποσῶς νὰ τὸν γνωρίζω,
ἀπὸ κοντά, Διδάσκαλε, τὸ χιῶτο του μυρίζω.
Ὅταν δ' ἀκούσω ἕξαφνα κανέν' Ἀριμανδρίτην
νὰ συμβουλεύῃ τοὺς τσιστοὺς κι' ἐμένα τὸν κοπρίτην,
δὲν ξέρω, πάτερ ἅγιε, γιατί κομμὰ φορὰ
μοῦ βασκαίζει τὸ μπαλὶ ἰδέα πονηρὰ
καὶ λέγω ἀπὸ μέσα μου «βρὲ ποῦ τὸν πᾷς τὸν κλέρα ;
καὶ σὺ γιὰ κάποια παπποβρὰ θὰ ἔπαιρες λαχτέρα.»
Ἐν γένει, πάτερ ἅγιε, ἐκτὸς Θωμάδες κάτω
καὶ 'στὸ νόημα τῆς ἀρετῆς τὰ πιεινά μου τρέχω.
Βεβαίως μὲ τοὺς λόγους μου, παππᾶ μου, θ' ἀπορῇς;
καὶ ἴσως τὴν ἁμαρτωλὴν ψυχήν μου ἀφορίσῃς.

καὶ δὲν θὰ δώσῃς ἄδειαν εἰς ἄπιστον ἀχρεῖον
νὰ μετακλαθῇ τῶν σεπτῶν κ' ἁγιάντων μυστηρίων,
ἀλλὰ γνωρίζω πρό πολλοῦ πῶς εἶμαι καλασμένος,
πῶς εἶμαι ὁ Ἀντίχριστος ὁ μεταμορφωμένος,
πῶς ὅλα τὰ δεκμόνικ πνεύματων σκοτεινῶν,
ποῦ ὁ Χριστὸς ἐξέβαλεν ἐκ τῶν Γαδαρηνῶν
κ' ἐπήδησαν στριγγλίζοντα 'στῶν χειρων τὴν κοιλίαν,
τὰ ἔχω μέσα μου, παπᾶ, χωρὶς ἀμφιβολίαν.
Γνωρίζω τὸ ἀπαίσιον καὶ σκοτεινόν μου μέλλον,
πῶς δὲν θὰ ἴδω πώποτε τὴν ὄψιν τῶν ἀγγέλων,
πῶς θὰ ψηθῇ 'στὴν Κόλασιν τὸ ἀχαμνὸ κορμί μου
κ' ὁ Διάβολος νυχθημερὸν θὰ πίνῃ τὸ ζουμί μου.
Ἀλλ' ἂν μὲ κάμῃς σύ, παπᾶ, τῆς ἀρετῆς σου μύστην
καὶ κατορθώσῃς ἀληθῶς μιὰρὰν νὰ δώσω πίστιν
εἰς τοῦ σοφοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ νέα περισκέμματα
κ' ἃς εἶναι κουλουδάκατα καὶ φουσκωμένα ψεύματα,
εἰς τοῦ κυρίου Θοδωρῆ τὴν μαύρην ρητορείαν,
ποῦ φέρει τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν πανολεθρίαν,
'στοὺς ρήτορας τοὺς νηστικοὺς καθὼς καὶ 'στοὺς χορτάτους,
'στὴν δόξαν καὶ τὸν ὄλεθρον τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ κράτους,
εἰς τὴν ψευδῆ ἀλήθειαν, 'στὸ ἀληθεῦον ψεῦμα,
'στῶν δικαστῶν τὸ δίκαιον καὶ 'στὸ εὐθύ των πιεῦμα,
'στῶν στιστεγιὲ τὰ αἵματα καὶ τὰ μεγάλα γένη,
'στὴν θεοσέβειαν καὶ σοῦ καὶ καθε τραγογένη,
'στὰ ἱερὰ διδάγματα τῶν ἱεροκρύκων,
'στὴν μὴ μοῦ ἅπτου ἀρετὴν τῶν ἐναρέτων οἰκων,
ποῦ βρῶμα 'πίσω της σκορπᾷ καθὼς καὶ ἡ Μερφίτις
καὶ ἡ ρεμοῦλα φαίνεται καὶ εἶναι ἡ τροφή της,
'στῶν γυναικῶν τὸ ἄμωμον καὶ τὴν ὀρθορροσύνην,
τὴν νόμιμόν των σύζευξιν καὶ τὴν ἐγκυμοσύνην,
'στὸ ἄσπιλον τοῦ κάλλους εὐχύμου παρθενίας
κ' ἐν γέν' εἰς πᾶσαν ἀρετὴν αὐτῆς τῆς κοινωνίας,
δ! τότε ἄξιος παπᾶς ἐμπρός μου θὰ φανῇς
καὶ Πκτριάρχης 'γρήγορα σοῦ πρέπει νὰ γενῇς.
Π.—Ἔλα κοντά μου, ἄνθρωπε, καὶ θὰ σὲ συγχωρήσω.
Φ.—Φοβοῦμαι, πάτερ ἅγιε, πρὸς σὲ νὰ προχωρήσω,
φοβοῦμαι τὼρολόγι μου μὲ τρόπο μὴ σουρρώσῃς
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα νὰ μὴ μὲ μαχαιρώσῃς.
Π.—'Αφορισμένος ἐς θεὶ νὰ εἶσαι, τρισκατάρατε . . ,
μακρὰν μου, πνεῦμα πονηρόν, ἀπ' μου τοὺς κύκλους ταραττε.
Φ.—Συγχώρει, πάτερ ἅγιε, τὴν ψυχικήν μου νόσον
καὶ χύσε εἰς τὸ πνεῦμά μου τῆς πίστεως τὴν δρόσον.
Π.—Μακρὰν . . .
Φ.— Παπᾶ μου, τοὔμπαλιν 'στοὺς πόδας σου θὰ πέσω.
Π.—Μακρὰν μου, Δαῖμον ἄπιστε . . . ἀφορισμένος ἴσο.

(*Φεύγει μὲ φρίκην ὁ παπᾶς ἐνώπιόν μου εἰπὼν*
κ' ὁ Φασουλῆς ἐπέρχεται τὸ σεληθός του κτυπῶν).

Καὶ ὀλίγαις ποικιλέαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελέαις.

Ὁ Φιλοποίμην ὁ θερμός, ὁ Παρασκευαΐδης,
τοῦ πρόθυμον εἰς πᾶν καλὸν ἐργάτην θὰ τὸν ἴδῃς,
τὸν *Λάμπρον* καὶ τὸν Στέμνη του ἐκδίδει κατ' αὐτὰς
μὲ τόσην γλαφυρότητα καὶ τόσας ἀρετάς.
Βιβλίον χρησιμώτατον, διδασκαλίας πλῆρες,
ποῦ πρέπει τώρα καθενὸς νὰ τὸ κρατοῦν αἱ χεῖρες.
Ὀλίγα λόγια φρόνιμα, ὀρθότατα, σωστά . . .
ἰδιαιτέρως ὁ *Ρωμηὸς* παντοῦ τὸ συνιστᾷ.
Συγχρόνως δὲ σᾶς συνιστῶ τὸν Ἰατρὸν Μηνιάτην,
τοῦ ἱεροῦ Ἀσκληπιοῦ δρακτήριον ἐργάτην,
ποῦ ὄντως ηὐδοκίμησε εἰς τὴν Ἰατρικήν,
κ' ἐκ τοῦ πλησίον ἄστεκ καὶ δέκτορας ἰδῶν
παθολογίαν ἔμαθε τὴν ἐσωτερικήν
καὶ καθεται εἰς τὴν γνωστὴν τοῦ Βούλγαρη ὁδόν.
Οὐχ ἧττον ἐν χαρᾷ κ' ἐμεῖς ἀγγέλλομεν μεγάλη
τὰ νέα Διηγήματα τοῦ Λάμπρου Ἐνυέλη,
ποῦ ἐγκατέστη πρό καιροῦ ἐν τῇ Φιλιππουπόλει
καὶ εἶναι νέος λόγιος καὶ τὸν γνωρίζουν ὅλοι.
Τέσσερα φράγκα ἡ τιμὴ καὶ ὅλ' αὐτὰ 'στὸ χέρι,
φοβεῖτσι γὰρ ὁ συγγραφεὺς τὸν κάθε κανονιέρη.
Ἐν τούτοις ἐπευχόμεθα μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν
χρόνους πολλοὺς καὶ συνδρομὰς χωρὶς τινὸς ζημίας
'στοῦ Τσιριμώκου τοῦ γνωστοῦ τὴν *Νέαν Ἐποχήν*,
ποῦ κατ' αὐτὰς θὰ ἐκδοθῇ 'στὴν πόλιν τῆς Λαμίας.
Τὰ ἴδια καὶ καλλίτερα ἐπιχόμκι συγχρόνως
'στῶν *Ὑποβολέων* τὴν Φωνὴν, ποῦ εἶναι ὅλη πόνος,
καὶ περιγράφει τὰ δεινὰ τῆς Κρήτης ἐκτενῶς
καὶ μὲ αὐτὰ σπαράσσεται τὸ στέρνον καθενός.
Ἀλλὰ ἐπεύχεται καὶ πᾶς, βαρὺν τὸν πόνον ῥέρων,
ταχέως νὰ ὀνομασθῇ Φωνὴ τῶν Ἐλευθέρων.

Καὶ μιὰ ξεχωριστὴ
καὶ πρὸ καιροῦ γνωστή.

Φωκάλ, γραβάτκις ἠμελετᾶς, διάφορα κεπέλα
τοῦ Λίνκολν, Μπένετ καὶ Λαβίλλ, ποῦ εἶναι μία τρέλλα,
ρεπούμπλικους ἀντιμικις, μπαστούνια, μανικέτια,
στολίδια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα κομπλέτια,
ὅλα τῆς ὥρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὡραῖα,
πωλοῦνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασίλη τοῦ Κασδόνη,
ὅπου εὑρίσκεται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρέα,
κ' ἂς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κάθε κουφετζόνι.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σκεπτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Σόβη. — ἐρὶ 'στὸ λέβι τρεῖς 'στὸ ξόβι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μένδρε, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πωλεῖται ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ἀδελφῆς τοῦ Πρωτείου κοντιορτὸς πολύς.

'Εφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι — Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κ' ἐννενήντα... τί καλά!
κ' ἔδρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι — περισσεύματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἔπιραν τὰ μυαλά.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ τὸ βγαίνει.
Κ' ἔστω ἔχω ἐξουσιάδα — κ' ἔποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι.
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἑκατὸν καιροὺς πτοχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μίνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομητοί — δὲν θὰ γ'νωσται ποτέ,
κ' ἔσα φύλλα κ' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κ' ἔστω θέλω τεραβέρι — μὲ κανένα κανονέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέ'στῶν φόρων τὴν ἐντάρα — κ' ὁ Ρωμηὸς μας μὰ δακάρα

Μηνὸς Μαρτίου τριάντα μία, — *Πούντος ὁπισόσα πέντε καὶ μ' ἐννενήντ' ἀκόμα,*
Πάσχα κουμπούζαις καὶ ἀτιμία. — *Χριστὸς ἀνέστη φάλλει τὸ ἕνα κ' ἄλλο σπόμα.*

Ὁ Τρικούπης φλυαρῶν πρὸς τῶν φίλων τὸν σωρόν.

Πηγαίνετε εἰς τὸ καλό, καλοί μου Βουλευταί ...
τὴν τόσην σας εὐπείθειαν δὲν λησμονῶ ποτέ.
Εἰργάσθητε πραγματικῶς μὲ ὅλα τὰ σωστά σας,
τὰ μάλα ἐμαράνθησαν τῶν δύο παρειῶν σας,
ἀφήσατε τοὺς τόπους σας καὶ τὰ συμφέροντά σας,
κ' ἐμέτρυνε τὸ μέγεθος τῶν περιφερειῶν σας

Ἐδείξατε διαγωγὴν ἐποίων ἀνταξίαν,
τὴν πρὸς ὑμᾶς ἀγάπην μου δὲν εἰμπορῶ νὰ κρύψω,
καὶ μὲ ροισφέτζα δυνατὰ καὶ σμύριδα Ναξίαν
τοὺς κόπους καὶ τοὺς μόχθους σας σκοπεύω ν' ἀν-
Πηγαίνετε εἰς τὸ καλὸ νὰ πῆτε καὶ νὰ φᾶτε ταμείψω.
κ' εἰς τόσα περισσεύματα τοῦ ἀρχηγοῦ τρυφᾶτε.

Πηγαίνετε εἰς τὸ καλό, ἀγαπητοὶ λακέδες,
κ' ἂς ψάλλουν τόσα καθ' ἡμῶν οἱ ἄλλοι τενεκέδες.
Προδότας μᾶς ἀποκαλοῦν, μᾶς λέγουν ὁλετῆρας,
πῶς 'στὰ Ταμεῖα σήμερα δὲν εἶναι παραδάκι,
πῶς θέλω σώνει καὶ καλὰ μὲ σμύριδος στατῆρας
νὰ ὠφελήσω τὸ πουγγὶ τοῦ γέρου Βαφειαδάκη.

'Αλλ' ἔστω ... κ' ἂν ὠφεληθῇ κ' ὁ πάμπτωχος αὐτὸς
ὑπῆρξε πάντα σύμμαχος καὶ φίλος ζηλευτός,
ὅταν δὲ τύχῃ κάποτε περίστασίς τις κρίσιμος
ὁ Βαφειαδάκης φαίνεται εἰς τοὺς σκοποὺς μας χρή-
κ' ἂν ἔχῃ ἐκ τῆς σμύριδος ὠφέλειαν μεγάλην ἡσιμος,
πρὸς χάριν μας τὰ κέρδη του θὰ θυσίσῃ πάλιν.

Πηγαίνετε εἰς τὸ καλό, ἀγαπητὰ κοπέλια,
ν' ἀκούσετε μ' εὐλάβειαν τὰ Δώδεκα Βαγγέλια.
Τὴν τόσην σας ὑπομονὴν δὲν παύω ἐξυμνῶν
πηγαίνετε νὰ φᾶγετε τοῦ Πάσχα τὸν ἀμνόν,
καὶ πάλιν νὰ γυρίσετε μὲ τὴν μπουκιὰ 'στὸ στόμα,
διότι ἔτσι ἀπαιτεῖ τὸ ἔθνος καὶ τὸ κόμμα.

Πηγαίνετε νὰ ψάλετε κανέναν ἀμανέ,
ἀφοῦ μ' ἐξεκουφάνατε μὲ τόχι καὶ τὸ ναί.
'Αλλ' ἂν δὲν ἐπανέλθετε καὶ μείνετε 'στὰ ἴδια
διότι σᾶς ἐκούρασε πολλὴ φιλοπατρία,
χωρίζω τὸ περίσσευμα εἰς κάμποσα μερίδια
καὶ κάμνω νέαν Σύνοδον καὶ πέρνετε τὰ τρία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— *Χριστὸς ἀνέστη, Περικλῆ...*
Π.— *Χριστὸς ἀνέστη πάλιν.*
Φ.—*'Ανάστασις,βρὲ Περικλῆ... ριφθῶμεν εἰς κραιπάλην.*
Π.—*'Αλλήλους συγχωρήσωμεν...*
Φ.— *Φονεύσωμεν ἀλλήλους*
καὶ δὴ ἂς μαζαιρώσωμεν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους.
'Ιδού ! καὶ οἶνος ἄφθονος καὶ μόσχοι σιτευτοί...
ὃς βάλωμε γαρύφαλλο 'στὸ κάθε μας αὐτί,
ἂς πάρωμε τριαντάφυλλα τῆς γειτονιᾶς παγάνα
καὶ ἂς ἀλλάξωμε φιλιὰ μὲ κάθε παραμάνα.
Χριστὸς ἀνέστη, Περικλῆ, καὶ φίρε τὰ βιολιὰ
καὶ ἂς χορτάσῃ καθένας ἡ ἀδημονοῦσα κοιλιά.
'Αρὴν, ἀμήν, βρὲ ἀδελφέ, σοῦ λέγω ἐν τιμῇ
πῶς ἡ ἀρχὰ ἡ γυῆγυρα δὲν θἄχωμε ψωμί,
κ' ὑπείκοντες εἰς τοῦ λιμοῦ τὸν φριχαλέον νόμον
θὰ τρώγωμεν τὰ σίδερα στενὸν σιδηροδρόμων.
Χριστὸς ἀνέστη, Περικλῆ... πνοὴ ἁγίας αὔρας...
εἶδα καὶ πάλιν ἔξαλλος τὴν ἐορτὴν τῆς Λαύρας,
βαρὺς καὶ πάλιν ἤχησε τῶν πυροβόλων κρότος.
ἐπῆγε 'στὴν Μητρόπολιν Γεώργιος ὁ πρῶτος
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσης
κ' ὁ μουσικὸς Διάδοχος μετὰ τῆς Πριγκηπίσσης.
Δοξολογία ἔγινε κατὰ τὰ εἰωθότα,
ἐπῆγαν εἷς τ' 'Ανάκτορα οἱ φέροντες τὰ πρῶτα,
ἡ μουσικὴ δὲν ἔκανε τὸ λιγερὸν νὰ παίζῃ
κ' ἐδόθη 'στοὺς ἀγωνιστὰς τὸ τακτικὸ τραπέζι,
ἀλλ' εἰς αὐτό, βρὲ Περικλῆ, παροῦσαι ἦσαν μόνον
πολλαὶ ἀόμματοι σκιαὶ τῶν σφαγέων προγόνων,
καὶ δὴ περιεκτάμενα μὲ πάλλουσαν καρδίαν
ὡσφραίνοντο τῶν φαγητῶν τὴν τόσην εὐωδίαν
καὶ τότε κάθε πρόγονος μὲ ὅλα τὰ σωστά του
τοιαῦτα εἶπε 'στὸ αὐτὶ τοῦ Μεγαλειωτάτου :
«'Ενόσω τῶν ἀγωνιστῶν ἡ γιαὶ ἐπίζη
ὑπῆρχε λόγος, Βασιλεῦ, νὰ δίδῃς τὸ τραπέζι,
μὰ τώρα ποὺ ἀγωνιστὴς δὲν ἔμεις' ἐδῶ πέρα
μὴν ἐξοδεύῃς, Βασιλεῦ, λεπτὰ εἰς τὸν ἄρα,
κ' αὐτὶ ἀδίκως νὰ σκορπᾷς τὸ τίμιόν σου χρῆμα
ἀγόρασε καλλίτερα κανένα νέον κτῆμα.»
Καὶ μουσικαὶ ἠκούσθησαν καὶ θοῦρια καὶ λόγοι
κ' ἐξήφθη τῶν πατριωτῶν τὸ μέγα ὀκυλολόγι,
κ' ὁ σεβαστὸς Διάδοχος, τὰ μάτια του λιγόνων,
μὲ τὴν κιθάραν ἔψαλε μινόρε τῶν χρυσόνων,
κ' ἐκεῖνοι μακαριζοντες τὴν φάλουσαν 'Ελλάδα
ἐπίτηδες μετὰ κρεμμυδιοῦ κατὰ τὴν Μανωλάδα.
'Αλλὰ κ' ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, ὁ φλογερὸς Τυρταῖος,
ὅπου ποτὲ δὲν ἔμεινα ὡς τώρα τιλυνταῖος
εἰς ὅ,τι καὶ ἂν γίνεται πρὸ χρόνων ἐν 'Ελλάδι,
ἐκρέμασα 'στὸ σπῆτι μου καντύλια ὄχως λέδι,
κ' ἀνῆλθον τὴν 'Ακρόπολιν μὲ τὴν ψυχὴν ἀκμαίαν
νὰ στήσω τοῦ Φιλήμονος τὴν ἐθνικὴν σημαίαν,
κ' ἐκεῖ πρὸ τάφων ἱερῶν τὴν κεφαλήν μου κλίνας
ἐντόνως προσευχόμενος τὰς περὶξ καββαλίνας.
Καὶ τῶν παθῶν ἀναμνησθεὶς τοῦ πάσχοντος Κυρίου
ἐκάθισα πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ θυσιαστηρίου,
καὶ τὸν Νυμφίον ἠκουσα τὴν τύφην ψαλμῳδίαν
κ' ἀνέπνευσα τὴν θέλγουσαν τῶν σάρδων εὐωδίαν,
καὶ εἶδα πλῆθη εὐσεβῆ πολλῶν Χριστιανῶν
νὰ ἔρχωνται δακρύοντα πρὸς τὸν Ναζαρηνόν,
κ' εἶδα σταυροκοπούμενον τὸ ἕνα κ' ἄλλο χέρι
ποῦ μέσα εἰς τὸ κόκκαλο σοῦ βάζει τὸ μαχαίρι,
κ' εἶδα μεταλαμβάνοντα ἐν τάσῃ συντριβῇ
πάντα χρηστὸν κ' ἐνάρετον καὶ πάντα εὐσεβῆ,
ὅπου νηστεύει τὸ αὐγὸ καὶ τὸ τουλουμοτύρι
καὶ χύνει τὴν μετάληψιν καὶ κλίβει τὸ ποτῆρι.
Καὶ τὸν σταυρὸν ἡσπάζοντο ἐντέρμως αἱ κυρίαι,
αἱ ἄφραντοι Μαγδαληναὶ καὶ ὅσαι Μαρίαι,
πεθ μὴ μοῦ ἔπρου φαίνεται πῶς εἶναι καθεμία
καὶ κάποτε γεννοβολοῦν γὰ τὰ Βρεφοκομεῖα.
Κ' εἶδα πολλοὺς θωπεύοντας ἀχράντους ποδογύρους
καὶ μυκωμένους ἤκουσα σφριγῶντες καλογήρους
ἀπὸ αὐτούς, βρὲ Περικλῆ, ποῦ τρίβουν τὸ πιπέρι
καὶ μόνον ἡ μανίκα των τὰ μυστικά των ξέρει.
Καὶ εἶδα κλαῖον ἔμπροσθεν τοῦ περηφόρου ξύλου
τὸ πρόσωπον παντὸς λησταῦ, παντὸς ἱεροσύλου,
κ' ἐκ τῶν δακρύων κάθυγρα τὰ βλέμματά των ἦσαν,
καὶ τότε εἶδα τὴν συκῆν τὴν ἀποξηρανθεῖσαν,
τὴν γενεὰν τῶν Τελωνῶν καὶ τῶν 'Αρχιερέων,
κ' ἐκάθισα περίλυπος παρὰ τὸν Ναζωραῖον
κ' εἶπα : «Χριστέ, γιατὶ ἔρχεις καὶ χάνεις τὸν καιρό σου
κ' ἀπάνω 'στὰ κεφάλια μας δὲν σπάζεις τὸν σταυρό σου;»
'Αλλ' ὁ Χριστὸς μὲ οἰκτιρμὸν τὸ πλῆθος ἐθεώρει
καὶ ὅλους τοὺς ἐδέχετο καὶ ὅλους ἐσυγχώρει,
κ' ἐφίλει τὸν Διδάσκαλον τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης
κάθε ταρτοῦφος Βαρυββᾶς καὶ μαχαιρᾶς χασάπης.
Χριστὸς ἀνέστη, Περικλῆ, ἐλθὲ νὰ σὲ φιλήσω...
μοῦ ἔρχεται ἡ ὄρεξις νὰ σ' εἰμοτοκυλίσω...
ἂς φύγῃ κάθε νησιὸς καὶ κάθε κακορίζης...
πολὺς ὁ μόσχος, Περικλῆ, καὶ ἡ Ναξία σμύρις...
ἂς ρίξω μία πιστολὰ... τσουμπούδσι καὶ χορός...
Π.— Τὰ σμπάρα τὰ ἐμπόδισαν ἐφτὲς αὐστηρῶς.
Φ.— 'Αληθεια τὰ ἐμπόδισαν ;... ἂς ρίξω ἄλλο ἕνα.
Π.— 'Αστυνομίας προστατὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα.
Φ. 'Αλήθεια τὰ ἐμπόδισαν ;... ὃς ρίξω ἄλλα τρία...
τὸ ἀπαιτεῖ καὶ ὁ Χριστὸς κ' ἡ πιστις ἡ πατρία.
Π.— Νά ! ἔρχεται ὁ Στάϊκος καὶ δύο 'Ασενόμοι.
Φ.— Χριστὸς ἀνέστη, Στάϊκε, καὶ ὄρσει δυὸ ἀκόμη.

Εὐαγγελίου πρόσχωμεν τοῦ κατὰ Θοδωρῆν
μὲ ἦχον κάπως πένθιμον καὶ πλάγιον βαρύ !

Καὶ εἶπεν ὁ Θεόδωρος τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ:
Νῦν ἐδοξάσθη τὸνομα ἑκάστου Βουλευτοῦ.
Εἰ ἐδοξάσθην ἐν ὑμῖν, δοξάσεσθ' ἐν ἐμοί..
Τεκνία ἔτι μεθ' ὑμῶν ἐλάχιστον εἰμί.
Καὶ πάλιν οὖν ἀπέρχομαι τὰ λάχανα νὰ φάγω
κ' ὑμεῖς οὐ δύνεσθ' ἐπεσθαι ὅπου ἐγὼ ὑπάγω.

—

Καὶ τώρω ἔχων μεθ' ὑμῶν ἀργίαν καὶ σχολὴν
τοῖς μαθηταῖς μου δίδωμι τοιαύτην ἐντολήν,
καὶ ταύτην τυμπανίσατε πρὸς ἅπαντας τοὺς φίλους:
ὑπομονὴν νὰ ἔχετε κι' ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους.
Ἐν τούτῳ μόνον γνώσονται οἱ ἄλλοι μικροὶ
ὅτι τῳόντι μαθηταὶ ἐστὲ τοῦ Θοδωρῆ.

—

Κ' εἶπεν ὁ Μίλησις αὐτῷ : καὶ ποῦ ὑπάγεις ἄρα ;
καὶ εἶπεν ὁ Θεόδωρος : Περιλυπένη κέρα,
γιγνώσκεις ὅτι κάλλιστος τῶν μαθητῶν μου εἶσαι,
ἀλλὰ οὐ δύνασαί μοι νῦν μακρὰν ἀκολουθῆσαι.
Κ' εἶπεν ὁ Μίλησις αὐτῷ : Σωστὲ Μεγαλομάρτυ,
καὶ διατί οὐ δύναμαι ἀκολουθῆσαι ἄρτι ;

—

Καὶ εἶπεν ὁ Θεόδωρος : 'Αλέκτωρ οὐ φωνήσει
καὶ σὺ τὸν Πρωτοκκθεδρον πολλάκις ἀπαρνήσει.
Μὴ ταρασσέσθω δὲ ὑμῶν ἡ δύστηνος καρδία,
μὴ ἀνυπόμονοι ἐστὲ ὡς τὰ μικρὰ παιδία,
καὶ γὰρ ἐγὼ πορεύομαι νὰ ἑτοιμάσω τόπον,
ὅπου ὑμεῖς οὐρήσετε ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων.

—

Λέγει Γερκωστόπουλος : καὶ ποῦ ὑπάγεις ταχὰ ;
Τῷ λέγει ὁ Θεόδωρος : πῶς ; οὐ γιγνώσκεις, χαχὰ ;
Οὐ γὰρ πιστεύεις ὡς ἐγὼ ἐν τῇ πατρίδι μένω,
αὖτη δὲ πάλιν ἐν ἐμοὶ τῷ κλυδωνιζομένῳ ;
Οὐκ ἔστι, φίλοι, ἐξ ἐμοῦ ἡ λίμα ἡ πολλή,
ἀλλ' ἡ πατρὶς ἡ ἐν ἐμοὶ τὰ ῥήματα λαλεῖ.

—

'Αμὴν ἀμήν, λέγω ὑμῖν, ὦ φίλοι ἀγαστοί,
πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ λιμὸν θὰ ὑποστῇ.
Μοχθοῦμεν ἐν αἰσθήματι μεγάλῳ καὶ ἀγνῷ
κ' ἐπὶ πολὺ νηστεύομεν, ἵνα ὁ κόσμος γνῷ
ὅτ' ἡ 'Αντιπολίτευσις δουλεύει τὴν πατρίδα,
ἐφ' ᾧ οὐκ ἐξελέξατο τὴν ἀγαθὴν μερίδα.

Οὐκ ἔτι, φίλοι, πάμπολλα λαλήσω μεθ' ὑμῶν...
κἰσθάνομαι τοῦ πόνου σας τὸν δίκαιον θυμόν
Ταῦτα λελαλημα ὑμῖν, ἵνα ἐγκαρτερῆτε
κ' ὑπομονὴν Ἰώβειον ἐπὶ μακρὸν τηρῆτε,
καὶ ταύτην οὖν τὴν ἐντολήν, τὴν ἐκ πασῶν μεγίστην,
ἐντέλλομαι πρὸς ἕκαστον τοῦ κόμματός μου νῆστιν.

—

Οὐχ οἱ πολλοὶ ἀκούσωσι τοὺς ἡμετέρους λόγους
καὶ δι' ποιήσουσιν ὑμᾶς καὶ ἀποσυναγώγους,
ἀλλ' ἡμῶς ὑπομείνατε κ' ἐλεύσεται ἡμέρα,
καθ' ἣν πολλῶν ὁ δίκαιος θὰ πάρῃ τὸν πατέρα,
καὶ τὰ ἐμὰ κοινήματα διάξουσι τὸν φεῦλον,
τὸν μακαρίως βόσκοντα εἰς τῆς Αὐλῆς τὸν σταῦλον.

—

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε
καὶ πάντες μὲ ὑπομονὴν καὶ θάρρος ὁπλισθῆτε
Ἐγείρεσθε κ' ὑπάγωμεν εἰς σταδίων τιμᾶς.
ἐγὼ ἡ ζωπελος εἰμί, τὰ κλῆματα ὑμεῖς,
ἐξελεξάμην δὲ ὑμᾶς πρὸς ἅγιον σκοπόν,
ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε καὶ φέρητε καρπόν.

—

Ἂν μὴ τις μένῃ ἐν ἐμοὶ καὶ τῇ ἐμῇ τῇ λίμᾳ
ἐμέσως ἔξω βάλλεται ὡς ἄκρητόν τε κλῆμα
πῶς δὲ ὁ μένων ἐν ἐμοὶ κκρπὸν μεγάλων φέρει
καὶ κεφαλὴν ὑφαύγενα πρὸς τοὺς ἀστέρας κἰρει.
Ὡς δ' ὁ πατρὶς μ' ἠγάπησε μὲ δόξας καὶ τιμὰς
κἀγὼ κ μέσης μου ψυχῆς ἠγάπησα ὑμᾶς.

—

Οὐ τρέρω σγέδια ποτὲ οὐδὲ σκοποὺς ὑπούλους,
οὐκέτι δὲ ὑμᾶς καλῶ τοῦ κόμματός μου δούλους
οὐδ 'ἐν τῷ οἴκῳ τῷ ἐμῷ, ἀλλ' οὖτ' ἐν τῇ Βουλῇ,
ὡς ὁ Τρικούπης βδελυρῶς τὰ ζῷα του καλεῖ,
ὑμᾶς δὲ φίλους εἴρηκα καὶ ἀρωγοὺς ὁμοῦ.
ὅτι κ' ὑμεῖς νηστεύετε πρὸ χρόνων μετ' ἐμοῦ.

—

Θκρρεῖτε καὶ προσεύχεσθε καὶ ὄψεσθε τὴν ζριδκ.
ἔστω δ' ὑμῶν ἡ προσοχὴ πρὸς τὴν Ναξίαν σμύρίδα,
καὶ ἂν ἐν τῇ ἀγάπῃ σας τὰ πένθεινα ὀπίσσην
ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐ τοῦ παρόντος ἔστιν,
ὑμεῖς δὲ φίλοι μου ἐστέ, ἂν ἐκτελῆτε ὅσα
ἐντέλλεται ἡ ἐγκρατὴς τοῦ Θεοδώρου γλῶσσα.

—

Οἱ λόγοι μὴ ἐχέτωσαν καὶ τέλος καὶ ἀρχήν,
ἡ λύπη γὰρ πεπλήρωκεν ἅπαντων τὴν ψυχὴν
Ταῦτακλελάληκα ὑμῖν ἐν λόγῳ φλογερῷ
νὰ μνημονεύητε αὐτῶν ἐν δέοντι καιρῷ,
ταῦτα δ' οὐκ εἶπον ἐξ ἀρχῆς, ὅτ' ἤμην μεθ' ὑμῶν,
τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα σας μεγάλως ἐκτιμῶν

—

Καὶ νῦν, τεκνία προσφιλῆ, ἐναγκαλίσασθέ με . . .
μικρὸν καὶ οὐχ ὁσῶτέ με, μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με.
Λέγει Λεβίθης ὁ Σκὶν-Ζούστ μὲ πρόσωπον νεκρόν :
«τί ἔστι τοῦτο ἅρα γε ὃ λέγει, τό Μικρόν ;»
Λέγει δ' ὁ πρωτοκαθέδρος πρὸς τοῦτον κεκυφότα :
«περὶ μικρῶν, ὦ Νικόλη, καὶ ἄλλων μὴ ἐρώτα.»

—

Ἐξ ἀλ τὸν πρωτοκαθέδρον τριόντι ἀγαπᾷς
εἰς τὸν Τρικούπην φώναζε «τὴν ἀλήθειαν ποῦ τὴν πᾷς ;»
ὁπότκν δ' ἔλθῃ ἐκλογὴ τῶν νέων βουλευτῶν
καὶ πότε συμπαρέλθωμεν ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτόν.
καὶ πάντες πρὸς τ' Ἀνάκτορα ἐν ὕμνοις θὰ ὑπάγωμεν
καὶ λάχανα καὶ σίσεουλα καὶ πρασσα δὲν θὰ φάγωμεν.

—

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θοδωρῆς, ὃν τήκουσιν αἱ λύπαι,
ἀπάρας δὲ πρὸς οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς προσεῖπε :
«Νῦν δόξασόν σου, ὦ πατρίς, τὸν ἔνδοξον υἱόν,
ἵνα καὶ τοῦτο δοξάσῃ σε, τὰ δόξαντα ποιῶν,
καὶ γὰρ ἡμῶν τὰ στόμκτα ἰγίνοντο εὐκοΐλια
μὲ τὰς Ναξίας σμύριδας καὶ μὲ τὰ Διπύλια.

—

«Οὓς δέδωκάς μοι ἐν ἐμοὶ μενέτωσαν πιστοί . . .
πὰν τὸ ἐμὸν καὶ σὸν, πατρίς, τὰ σὰ δ' ἐμὰ ἐστί,
πιστὸς ἐν τῇ μερίδι μου μενέτω καὶ ὁ Μίλησις,
γενέσθω δὲ καὶ παρ' ἡμῶν τῆς Ἐξουσίας σύλησις.
Τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκας ἐμοί,
κἀγὼ ὅλων τὰ μάτιχ ἔγιναν γαρίδκ γεὶ ψωμί».

—

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θοδωρῆς, περίλυπος καὶ μόνος
ἐξῆλθεν εἰς τὸν χείμαρρον τοῦ Κήπου τοῦ Κλεισθμῶνος,
εἰς ὃν εἰσῆλθε καὶ αὐτὸς κ' οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ
μετὰ φωνῆς σπκρκιτικῆς κ' ὀργίου κοπετοῦ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Νικος Ἀγκωνάκης, παιδὶ χαριτωμένο,
μὲ γνῶσι καὶ μὲ κρίσι κ' ἀλήθεια προκομένο,
ποῦ ἔχει λίγα λόγια καὶ φρόνιμα κ' εὐχάριστα
καὶ οὔτε ξιπασμένος δὲν φαίνεται ποτέ,
τῆς Νομικῆς Διδάκτωρ ἐβγῆκε μὲ τὸ Ἄριστα
κ' ἠπόρησαν μαζί του καὶ οἱ Καθηγηταί.

—

Φωκόλ, γραβατσις βιαλετατς, διάφορα κκπέλα
τοῦ Λίνκολν, Μπέννετ καὶ Ἀκβίλλ, ποῦ εἶναι μία τρέλλα,
ρεπούμπλικαις ἀντέμικαις, μπαστούνια, μανικέτες,
στολίδια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καπαέτσκ,
ὅλα τῆς ὥρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὡραῖα.
πωλοῦντκι εἰς τὸ μαγαζὶ Βασίλη τοῦ Κασδόνη,
ὅπου εὑρίσκεται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρέα,
κἰ' ἂς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσιρα τὸ κάθε κουρκιδόνι.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σκῆτί μου ἐνίδη, — μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα. — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἐπάνω — κ' ἐπὶ τοῦδε συνορεύει καὶ μιὰ χῆρα ἄξιως ἄνδρα, — τοῦτον ἄλλοτε μαμμή.
μὲ ξενοδοχεῖον Ξόδη, — ὃρὴ 'στὸ λίθι τρεῖς 'στὸ ξύλι,

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου κυνιορτὸς παλιά.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κ' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κ' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ, — γιὰ τὰ ξένα δίως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κ' ἔπειτα ἔχω ἐξυπνάδα — κ' ἔπειτα μοῦ κατεβαίνῃ. — Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι, — κ' ὅσα φύλλα κ' ἂν χρεστῆς — δὲν πεινᾷς συνδρομητής.
μονχὶ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν, — Κ' ὅσα θέλω ντερβέρω — μὲ κανένα κινυγέρη.
ἐπειδὴ καιροὺς στυγεῖας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν. — Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο, — Μέ'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κ' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα

Ἑβδόμη τοῦ Ἀπριλίη, — Πούντος ἐνενῆντα καὶ ὀγακόσια ξέη,
'στοὺς κάμπους χαμομῆλι. — 'στοὺς ἄδρας τύρα κ' ὁ «Ρωμηὸς» θὰ τρέξῃ.

Ὁ Φασουλῆς πετᾷ μὲ τὸ μπαλόνι
κ' ἀπὸ 'ψηλὰ τὸν κόσμο φασκελόνει.

Πετῶ καθὼς ὁ Ἴκαρος 'στῶν οὐρανῶν τοὺς θόλους...
ἐρίνω γειὰ 'στοὺς φίλους μου καὶ 'στοὺς ἀντιπάλους μου.
Δὲν εἰμπορῶ τὰ βάσανα τοῦ κόσμου νὰ βαστάξω, ζλους.
ὡς ἀετὸς ἐπιθυμῶ εἰς ὕψη νὰ πετάξω...
δὲν θέλω πλέον, ἀδελφοί, νὰ μείνω ἐδῶ πέρα,
τῶν μετεώρων λαχταρῶ τὸν καθαρὸν ἀέρα.

—

Ἡ γῆ μοῦ φαίνεται μικρὰ καὶ διόλου δὲν μ' ἀρέσει,
δὲν εἰμπορεῖ τοῦ Φασουλῆ τὰς σκέψεις νὰ χωρέσῃ.
Εἰς τὸν ἀέρα ἔπρεξα πολλάκις μὲ τὸν νοῦ,
μὰ τώρα θέλω ν' ἀνεβῶ 'ψηλὰ καὶ μὲ τὸ σῶμα,
νὰ πλανηθῶ 'στὸν γαλανὸν αἰθέρα τοῦρανοῦ
καὶ σεῖς νὰ μὲ κυττάζετε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα.

—

Ἀπηύδησα εἰς τὰ γαβᾶ τοῦ κόσμου ἐντυρῶν
καὶ τῶν Ἑλλήνων νὰ ὑμνῶ τὸ κλέος τὸ παντοῖον...
θέλω νὰ γίνω κύριος πρὸς ὥραν τῶν νεφῶν,
εἰς ρεύματα ν' ἀφίνωμαι ἀνέμων ἐναντίων,
τὸν σμερδαλέον κεραυνὸν ἀπὸ κοντὰ ν' ἀκούσω,
καὶ ὅλο τὸ Ρωμαϊκο πατόκορφα νὰ λούσω.

—

Ἐμπρός, ἐμπρός... ὁ Φασουλῆς τὰ πάντα φασκελόνει
κ' ἐπάνω εἰς τὰ σύννεφα τραβᾷ μὲ τὸ μπαλόνι.
Ἀδέλφια, συχωρᾶτε τον καὶ ὁ θεὸς ἀχωρέσει,
διότι ἐνδεχόμενον ὁ δυστυχὴς νὰ πέσῃ,
κ' ἐνῶ ταχὺς διέρχεται τοὺς οὐρανίους ὁρόμους
νὰ εὑρεθῇ 'στῶν Ἀθηνῶν τὰς νέας ὑπονόμους.

'Εκεῖνος ποῦ ἐλεύθερος εἰς τοὺς ἀέρας τρέχει
σᾶς βεβαιόνω πῶς ζωῆς ἀσφάλειαν δὲν ἔχει.
Ἐνῷ πρὸς τέσσαρα φέρεται μὲ σῶμα καὶ μὲ πνεῦμα
τὸν παρασύρει ἕξαρνα σφοδρῶν ἀέρων ρεῦμα,
ἢ 'στὰ καλὰ καθούμενα πέρνει φωτιὰ τὸ γκάζι
κ' ἀνάποδα κατρακυλᾷ κ' ὁ κόσμος κάνει χάζι.

—

Ἀπηύδησα σηπόμενος ἐπὶ τῆς γῆς νὰ κεῖμαι
καὶ θέλω εἰς ἀτμόσφαιραν νὰ ζήσω ἀραιάν,
περίλυπος καὶ σκυθρωπὸς ἕως θανάτου εἶμαι
κι' οἱ ἄνθρωποι μ' ἐμίσησαν ὡς τώρα δωρεάν.
Ἐμπρὸς στὸ ἀερόστατον κι ὅς μὴν περνᾷ ἡ ὥρα...
ἀδέλφια, συχωρᾶτε με... ἀντίο, Λεονώρα.

—

(*Ὁ Φασουλῆς ἀνέρχεται εἰς ὕψος φοβερόν,*
τὸν βλέπει δὲ κι' ὁ Περικλῆς μετ' ἄλλων ἀπορῶν.)

—

Φ. Πῶ! πῶ! Χριστὲ καὶ Παναγιά!.. φοβοῦμαι... νά! θὰ
ζαλιγγιῶ, καρηβαρῶ, καὶ θέλω νὰ ἐμέσω. [πέσω...
Σᾶς χαιρετῶ ἀπὸ ψηλὰ μὲ κατάπαπρο μαντύλι ..
ὁ οὐρανός τριγύρω μου γυρίζει σὰν σφεντύλι.
ὡς κόκκος τις σινάπεως μοῦ φαίνεται ἡ σοᾶρα..
τί διάβολο μοῦ 'κάπνισε ν' ἀνέβω στὸν ἀέρα ;
Ξεμπαλίσμένε Φασουλῆ, ποῦ πᾶταξες στὰ ὕψη,
μὲ λύπην μου παρατηρῶ πῶς τώρα θὰ σοῦ στρίψῃ.
Ἰδού ! πετῶ ἀκράτητος... ριγῶ... τὰ κακαρόνω...
ἔ ! σεῖς ἀπὸ τὸν Σείριο, ἔ ! σεῖς ἀπὸ τὸν Κρόνο,
πῶς εἶσθε 'στὴν ὑγείαν σας . . ἐμεῖς πολὺ καλά...
ἡ τοῦ Γριπούπη προκοπὴ μᾶς πῆρε τὰ μυαλά...
μ' ἐμπούχτισε ἡ πρόοδος, ἡ δόξα καὶ ἡ πάστρα,
καὶ τώρα ἔρχομαι κι' ἐγὼ νὰ κουτουλήσω τάστρα.

—

Ὦ κάτοικοι ἀόρατοι τῶν φωτεινῶν ἀστέρων,
ἰδέτε με ὡς Ἴκαρον ἐπάνω τῶν ἀέρων,
καὶ σᾶς θὰ κατακτήσωμεν μὲ τοὺς διδύμους μας νόμους.
Στὴν πρώτην του κατάστασιν ὁ κόσμος δὲν θὰ μείνῃ..
ἰδού! ἰδού! ἐκεῖ μακρὰν κοράκων μαῦρα σμήνη...
διέρχονται πλησίον μου... κρωγμοὺς ἀγρίους βάλλουν...
παρόλ' αὐτὰ ἐρμοῦ φαίνεται τὴν δόξαν μας πῶς φάλλουν..
θαρρῶ κι' οἱ κόρακες αὐτοὶ Τρικουπικοὶ πῶς εἶναι...
εὐσὲ ! χρυσοῦν πτολίεθρον, ἀθάνατοι Ἀθῆναι !..

—

Ἐ! σύ, Φιλήμων Δήμαρχε, ἀνέβα ἐδῶ πέρα,
ἐσὺ ποῦ κτίζεις μέγαρα καὶ πύργους στὸν ἀέρα.
Ἔλα ἐδῶ νὰ κτίσωμεν Νεφελοκοκκυγίαν
καὶ τῶν Ρωμηῶν ν' ἀλλάξωμεν Χριστὸν καὶ Παναγίαν.
Θὰ παύσῃς πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς εὐνοίας διανέμων,
θὰ λέγωμεν περὶ φορᾶς ὑδάτων καὶ ἀνέμων,
κι' ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἐπὶ γῆς θὰ σύρωνται ὡς δοῦλοι
ἡμεῖς θὰ ζήσωμεν ζωὴν παντοτεινῆς γαλήνης,
μὰ πάρε, σὲ παρακαλῶ, μαζί σου καὶ τὸν Σούλη,
καὶ ἴσως κατεβάσωμεν νερὰ ἐκ τῆς Σελήνης.

—

Θαρρῶ τὸ ἀερόστατον πῶς πρὸς τὰ κάτω κλίνει...
ὅσο πηγαίνω πιὸ 'ψηλὰ ὁ ἀφαλός μου λύνει,
κι' ἐνῷ 'στὸ τρίτον ἔφθασα τῶν μετεώρων στρῶμα
ἕως ἐδῶ μοῦ ἔρχεται τῶν Ἀθηνῶν ἡ βρῶμα.

Σᾶς βλέπω, κατεργάρηδες, ἀπόγονοι Τιτάνων,
ποῦ 'γρήγορα θὰ ρίψετε τὸ κράτος τῶν Σουλτάνων,
ποῦ τοὺς ἐχθρούς σας ἄμορφον θὰ κάμετε σωρὸν
κι' ἐγὼ τὴν εὐτυχίαν μου μαζί σας θὰ ἑνώσω...
μὰ νά! κι ὁ φίλος Περικλῆς μὲ βλέπει ἀπορῶν...
βάρδ' ἀπὸ κάτω, Περικλῆ, διότι θὰ κενώσω.

—

Πῶς ἤθελα συχνότατα νὰ γίνωμαι πτηνόν,
νὰ πτερυγίζω ἐλαφρὸς ἀνὰ τὸν οὐρανόν,
καὶ πρὸς τὴν γῆν τὴν κλασικὴν τὰ ὀπισθέν μου κλίνων
νὰ κουτσουλῶ ἐνίοτε τὴν μύτην τῶν Ἑλλήνων.
Ἰδοὺ τριγύρω γεράνοι !... μὰ νὰ καὶ χελιδόνια !...
τοῦ θρόνου ὁ Διάδοχος χρυσῆν κιθάραν παίζει,
καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀφνοστεργὴς κοντά του κάνει νάνι
κι' ἡ γλύκα τῆς κιθάρας του ὡς ἐδῶ πέρα φθάνει.
Σὲ χαιρετῶ ἐκ τῶν νερῶν, τρισόλβιον Βασίλειον...
τὴν δόξαν ὡς ἱμάτιον μαζί σου θὰ φορέσω...
ἐπῆρα δρόμο δυνατὸ καὶ φθάνω εἰς τὸν Ἥλιον...
ἰλιγγιῶ... ζαλίζομαι... βαρδᾶτε καὶ θὰ πέσω.

—

(*Ὁ Φασουλῆς σκοτίζεται καὶ κράζων «τεῖναι, τοῦτα,»*
μέσα στῆς Βάθεως ἔξαφνα κατρακυλᾷ τὴν βοῦτα.)

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π. Δὲν ξέρεις τίποτα νὰ 'πῇς ;
Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ, κασσίδα :
Ἐβρέβαιες τὴν κριτικὴν ἐκείνην τοῦ Ρεΐδη,
ποῦ ἦτο 'στὴν Ἀκρόπολιν πρὸ δέκα ἡμερῶν
μὲ χάριν, μὲ κομψότητα, μὲ σῶμα γλαφυρόν ;
Π. Μὰ δὲν μοῦ λὲς 'στὴν πίστι σου ποιὸς εἶναι τοῦτος πάλι,
ποῦ κάθει τόση, Φασουλῆ, σηκόνει τὸ κεφάλι
καὶ ποιητὰς χειροτονεῖ ὡς ποῦ νὰ 'πῇς ἀριμοῦδι
καὶ ὅπουος θέλει 'στὴ στιγμὴ τοὺς κάνει σὰν σκοπίδι ;
Φ. Ἐδῶ εἰς τὸ Ῥωμαΐικο, τὸν τόπον τῶν ἐν τέλει.
ὁ ἕνας κι' ἄλλος εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ὅ,τι θέλει.
Ἐδῶ ἀκμάζουν εὐθαλεῖς αἱ δάφνικαὶ μυρσῖναι,
ἐδῶ δὲν φαίνεται καθεὶς ἑκεῖνος ὅπου εἶναι,
ἐδῶ κανένας χαρτουμὲ μὲ τοὺς σοφοὺς δὲν πιάνει,
ἐδῶ κι' αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τὸν Βασιλέα κάνει.
Καὶ ὁ Ρεΐδης κριτικὸς ἠθέλησε νὰ γίνῃ
καὶ πάντα ψάλτην τῶν Μουσῶν ὡς ὄνον νὰ τὸν κρίνῃ,
κι' ἐκ τῶν πιράτων ἔκραξαν οἱ Γκραββέρεῖται ὅλοι
«βέλεις νὰ εἶσαι κριτικός ; . . . νὰ εἶσαι, κὺρ Μανώλη.»
Καὶ ὁ Μανώλης ἔγινε Πυθία χρησμοδότις,
Κατῆς, Ποντίφηξ, Σαλομών, καὶ κριτικὸς ἐν πρώτοις.
τρώγει γαλακτομπούρεκα ἐκεῖ 'στοῦ Ζαχαράτου
καὶ ὕστερα, βρὲ Περικλῆ, τραβᾷ 'στὴν κάμαρά του,
πέφτει τοὺς ξένους κριτικούς, τοὺς κάνει μιὰ σαλάτα,
καὶ βάφει τὰ μουστάκια του ὡς εἶδος τσοκολάτα,
κι' ἀφοῦ παρδαλομοῦστακος ὁ Λιλιάκας γίνῃ
μὲ παρδαλὴν διαγωγὴν ταῖς τσοβδαδούσας κρίνει,
καὶ ὁ Παράσχος τοῦ βρωμᾷ καὶ ὁ Βαλκωρίτης
κι' ὁ ἕνας κι' ἄλλος στιχουργὸς τοῦ φαίνεται κοπρίτης,
ναί ὅλους μὲ τὸ πνεῦμα του τοὺς ρίχνει 'στὰ σκουπίδια
καὶ κοπανίζει, Περικλῆ, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
καὶ γράφει μὲ τὴν δύναμιν τῆς κριτικῆς του πένας
ἀνοηπίας εὐφυΐας, κομψιᾶς, τετορνευμένας,
ὠδάς, φυλλάδας, κέφαλα καὶ ἱππαλεκτρυόνας,
ὁρίζει δὲ παντοδαποὺς ἑκάστοτε κανόνας,
καὶ ἂν τοὺς βρωμοστίχους σου δὲν χύνῃς, βρὲ χαλντούπη,
'στοῦ καλλιγλώσσου φιτσικοῦ τὰ κριτικὰ καλοῦπι,
βαβαὶ καὶ τρὶς ἀλλοίμονόν σὲ σένα, φουκαρᾶ . . .
μὲ μίαν εἰρωνείαν του σὲ κάνει μακαρᾶ.
Δὲν θέλει ξεφωνήματα καὶ στεναγμοὺς ποτέ,
ὑπόσους οἱ ἐμβρόντητοι στενάζουν ποιητικί,
οὔδὲ εἰς ἀρχαιότητας πρὸς ἔμπνευσιν νὰ τρέχῃς,
οὔδὲ μὲ πόνου δάκρυα τὰ λείψανα νὰ βρέχῃς.
οὔδὲ νὰ ἠλεκτρίζεσαι μ' Αἰσχύλους καὶ Πινδάρους,
ἀλλ' ὡς ὁ Κόκκος νὰ ὁμνῇς γαϊδάρους καὶ γαϊδάρους,
καὶ σὰν παληάτσος σήμερα μὲ ὅλα νὰ γελᾷς
καὶ μ' ἂχ καὶ βάχ τὰ μέσα σου ποτὲ νὰ μὴ χαλᾷς.

Ὅλοι τοῦ φαίνονται σαχλοὶ κελοκυθοκορφάδες
καὶ ξεφουρνίζει συθαρὸς φιρμάνια καὶ φετφάδες
μὲ γλῶσσης καὶ μὲ πνεύματος μεγάλην εὐστροφίαν,
καὶ ὀγκανίζει κριτικὴν καὶ πέρδεται σοφίαν,
κι' εἰς τοῦτον τρέχουν κολοιοὶ καὶ ὀνοψέλται τόσοι
καὶ τσέζε 'γρήγορα καὶ σὺ φιρμάνι νὰ σοῦ δώσῃ.
Ἂν ἀγαπᾷς ἀληθινὸς νὰ γίνῃς ποιητής
κι' ἀπὸ τὰ γίνεμα, Περικλῆ, τὸν Πάπαν νὰ κρατῇς.
Π. Μὰ δὲν μοῦ λὲς ὁ κριτικὸς ἐκεῖνος πῶς ἔγραφε ;
Φ. Τοῦ ἐφορτώθη τὸ 'ψηλὸ τῶν αἰθουσῶν συναφι,
κι' ὡς λέγουν τοῦ ὡμίλησαν πολλοὶ ἀπὸ τὸ ἀσῆμι
καὶ Βουλευταὶ καὶ Ὑπουργοὶ καὶ Δέσποιναι ἀκόμα.
«Πρέπει νὰ γράψῃς κάτι τι σπουδαῖον περὶ Κόκκου
κι' ἐμεῖς θὰ σοῦ πληρώσωμεν τὴν χαρὶ μετὰ τόκου,
καθότι 'στὸν Πρωθυπουργὸν διατελεῖ εὐγνώμων
κι' εἰς τοῦτον ἀφιέρωσε τῶν στίχων του τὸν τόμον,
καὶ ἡ καρδιά μας γίνεται μαζί του περιβόλι
κι' ἐπιθυμοῦμεν κριτικὴν νὰ γράψῃς, κὺρ Μανώλη.»
Καὶ κατ' ἀρχὰς ὡς λέγεται, βρὲ Περικλῆ σπασμένε,
οὐκ ἠδυνήθη ὁ σοφὸς εἰς τοῦτα συνιέναι,
ἀκούσας ὅμως ὕστερον τοὺς λόγους κάθε στόματος
ἐνόησε κατὰ μικρὸν ὁ κριτικὸς τοῦ κόμματος,
διότι ἂν δὲν ἔγραφε τὴν κριτικήν, βρὲ βλάκα,
θὰ ἔρευγε ὁ Καντακουζὴς μετὰ τοῦ Καζαμπάκα.
Τότε δὴ τότε ὁ σοφὸς εἰς τῶν πολλῶν τὸ πεῖσμα
εὐθὺς τὸν Κόκκον ἔχριτε μὲ τῶν Μουσῶν τὸ χρῖσμα
καθὼς τὸν Ἄνακτα Σκουλὲ καὶ ὁ Δκιλὲ τὸ πάλαι,
κι' ἀνευφημίαι τῶν πιστῶν ἀντήχησαν μεγάλαι,
καὶ συμπαρίστη ὁ χορὸς τῶν Ἑλικωνιάδων
καὶ εἰς τὸν Κόκκον ἔδωσε χλωρὸν κοτίνου κλάδον,
ἐξηφανίσθη δ' ἐκ τῆς γῆς ὁ κάθε στιχοπλόκος
κι' ὡς φωτεινὸν μετέωρον κατέλαμψε ὁ Κόκκος,
κι' ἐκ τῆς μεγάλης του χαρᾶς κοιλόπονον ὑπέστη
κι' ὑπῆρε τὴν γυναῖκα του κι' ὑπῆγε εἰς τὴν Πέστη.
Π. — Ἄμμ' ἔτσι τώρα γίνονται κι' οἱ ποιηταί, βρὲ βῶδι,
κι' ἂν κάθεσαι 'στὸν καφενὲ ἀπ' ἔξω σταυροπόδι
κι' κλώνῃς τῆς ἀρίδες σου καὶ δὲν παρακαλᾷς,
καὶ ἂν σοδιᾷς, βρὲ κουτενέ, βρεγμένας δὲν φιλᾷς,
χαμκλὴς ἐξιοπρεπὴς διὰ παντὸς θὰ μένῃς
καὶ εἰς τὸν κόσμον τίποτα καὶ σὺ δὲν θὰ σημαίνῃς.
Ἄφρα μόνο κοπανᾷς χωρὶς πολιτικήν . . .
αὐτὴ καὶ εἰς τὰ γαμήματα καὶ εἰς τὴν κριτικήν,
καὶ εἶναι κρῖμα, Φασουλῆ, καὶ ἄδικον μεγάλον
νὰ στέκῃς ξύλο κούτσουρο 'στὸ Πάνθεον τῶν ἄλλων,
καὶ ἀφανὸς νὰ καθέσαι μὲ ὅρος δικκονιάρη,
ἐνῷ 'στοὺς δρόμους χύνεται σοφία μὲ τὸ φτιάρι
καὶ μέσ' ἀπὸ ἐσώβρακα τὴν βλέπεις νὰ πετᾷ

κι' ἀπό 'Αμερικάνια κι' ἀπό μεταξωτά.
'Ας σὲ ἰδοῦν σοφώτατον κι' κλασικαὶ 'Αθῆναι
καὶ σὺ σπουδάζοις κριτικὸς σὰν τὸν Ροΐδη γίνε,
κι' ἂν τίποτα δὲν ἔγραψις καθόλου δὲν πειράζει...
γιὰ τοῦτο δὲν θὰ βάλωμε μὲς 'στὴν κακοδιὰ μαραζί.
Καὶ ὁ Ροΐδης, Φασουλῆ, πρὸ ἀμετρήτων χρόνων
τὴν Πάπισσαν τὴν ὕποπτην συνέγραψε καὶ μόνος,
οὐ μὴν κι' ὁ μέγας Φιντικλῆς, τὸ δυνατό κεφάλι,
ποῦ ὅλ' ἡ γνῶσις κρύβεται 'στὸ παραλό του σκέλι,
κι' αὐτὸς ἐκληροδότησε ὡς μοναχὴν οὐσίαν
ἕνα μικρὸν διάφορον 'στὴν *Παλιγγενεσίαν*
ἀλλ' αἱ ὀλίγιστοι γραμμαὶ τοῦ Φιντικλῆ ἐκεῖναι
μὲ βιβλίων τοὐλάχιστον πῶς ἰδικοί του εἶναι,
ἐνῷ τοῦ νέου κριτικοῦ τὰ πλεῖστα εἶναι ξένα
καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ τρόπο σουρρεαλίνα.
Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ!.. τὸ πνεῦμα του μοῦ φαίνεται χυδαῖον,
γιατί ξεχνᾷς τί ἔγραψε καὶ εἰς τὸν *Δημόσιον*,
γιατί ξεχνᾷς πῶς ἔβγαλε καὶ Κριτικὴν φυλλάδα
ποῦ ἐβγαλαν, βρὲ Περικλῆ, τὸν κόσμο σὲ μπελάδες.
Ἐγὼ μὲ ὅσα κι' ἂν μοῦ λὲς ἀπ' ὅλους τὸν χωρίζω.
τὸν Θεοτοκόπουλον προσκυνῶ καὶ τὸν ἀναγωρίζω,
ἂν καὶ θαρρῶ πῶς τέχνασε κι' αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς,
γιατί τοῦ 'πῆρε τὸ μηλὸ ἐκεῖν' ἡ Ζανταρᾶς.
Π. 'Αλήθεια τὰ ἐπέστισε μὲ τὸ Κοσορικό
καὶ ἔβλεκα θὰ χάσωμε τὸν μόνο κριτικό.
Φ. Ἡ πεῖρα μᾶς ἐδίδαξε πῶς ἔρχεται καιρὸς,
ποῦ ἀναλπίστως καταντᾷ κι' ὁ ἔξυπνος μωρός,
κι' ἀφίνεται ὁλόκληρος 'στῶν ἡδονῶν τὸν ζῆρον
καὶ λησμονεῖ ἐπάνω τί ἔγραψε τὴν σήμερον.
Ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, χωρὶς ντροπὴ τρίχω
κι' οὔτε κανένα πρόγραμμα Ποιητικῆς δὲν ἔχω,
μὲ τέτοιαν κουρουφέλκω τῆς ὥρας μου δὲν χάνω
καὶ οὔτε καταδέχομαι τὸν ποιητὴν νὰ κάνω,
τὰς δὲ μυρσίνας τὰς πετῶ 'στῶν σκουπιδιῶν τὰ κάρα
καὶ εἶναι μόνη δόξα μου τοῦ κόσμου ἡ δεκάρα.
'Ελεύθερον εἰς κάθε τί ἀφίνω τὸ μηλό μου
κι' ἐκεῖνα ὅπου ἔρχονται 'στὸ ξερακύκλό μου,
καθὼς εἶξεύρεις, Περικλῆ, τὰ λέγω ἕνα ἕνα
ἁπλούστατα, πεζότατα, ὀρθὰ κοφτὰ κομμένα
Ἀπέρυχα δὲ πάντοτε κακυγάδες καὶ μαλλώματα
καὶ ὅλα τὰ ποιητικὰ τῶν κριτικῶν διπλώματα
μὲ κυνικὴν ἀναίδειαν τὰ μὲν 'στὰ δὲ στιβάζω
καὶ μέσα 'στὸ ὑπόμηλόν μου δωμάτιον τὰ βάζω
μαζὶ μὲ τὰς περγαμηνὰς τῶν εὐγενῶν δακτύλων,
τῶν ντιστεγκὶ μπακάληδων καὶ τῶν μπακλωματάδων.
Μοῦ φέρει δὲ ναυτίκαιν κι' ὁ ἔπαινος κι' ὁ ψόγος
καὶ φαίνεται ἀλήθεια ὁ Ἰδιαύς μου λόγος,
καὶ ὅσον ἡ ἀλήθεια κι' ἂν εἶναι τετριμμένη,
τοιαύτη ὅμως ἔμεινε ἀείποτε καὶ μένει.

Π. Καὶ τί ἐστὶν ἀλήθεια;
Φ. Ἐκεῖνο ποῦ δὲν νομίθεις.
Π. Τὰ λόγια σου, βρὲ Φασουλῆ, παραπολὺ τὰ κλωθεις.
Φ. Δὲν εἶναι ἡ ἀλήθεια εἰς ἴριδας κρυμμένη,
καθὼς πιστεύομεν κι' ἐμεῖς καὶ ἄλλοι ἐξημμένοι,
ὁ τόπος της Παραδείσου δὲν εἶναι χλοερός,
κι' ἂν μὲς 'στὸν βοῦρκο δὲν χωθῇς σὰν χοῖρος βρωμερός,
μὲ ὅλην σου τὴν ἔμπνευσιν, μὲ ὅσα κι' ἂν εἰξεύρῃς,
τὴν ἄσπιλον ἀλήθειαν δυσκόλως θὰ τὴν εὕρῃς.
Ἂν εὔκολα δὲν μ' ἐννοῇς, δημόσιον μπουντάλι,
καὶ ἄλλοτε περὶ αὐτῶν θὰ σοῦ εἰπῶ πολλά.
Κι' ἂν ὁ Ροΐδης σήμερα, ὁ κάλπικος παρᾶς,
ποῦ πέρτουνε τὰ σκίρα του ἐμπρὸς 'στὴν Ζκυταρᾶς,
ἐπέρχεται δριμύτατος κατὰ τῶν στιχοπλόκων
καὶ χάριν τοῦ Πρωθυπουργοῦ ὑπερμυῆ τὸν Κόκκον
μὲ τὸν σκοπὸν ἐντύτωσιν ὡς ἄλλοτε νὰ κάμῃ,
παρῆλθε ὅμως ὁ καιρός, ἀγαπητέ μου βλάκα,
ποῦ ὅλαις ἡ κολοφωτιαὶς 'περνοῦσαν γιὰ φανέρα
κι' ἐκάπτετο ἡ ποίησις μὲ κριτικὸν ἀχναρίκι.
Π. Καὶ νῦν ἂς στεφανώσωμεν δι' ἀνθρωπῶν φυλλώματος
τὸν ποιητὴν καὶ κριτικὸν τοῦ μακαρίου κόμματος,
τοὺς λόγους δὲ ἀφίνοντες παράμερα, σκλάφοι,
ἂς ὁπλισθῶμεν τάχιστα μὲ δυνατὸ στηλιάρι,
καὶ πάρε σὺ τὸν ποιητὴ κι' ἐγὼ τὸν κριτικὸ
καὶ ἂς τοὺς μπαγλαρώσωμε μὲ τὸ Λεξικορικό.

Καὶ ὀλίγαις ποικελίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τὴν «Ἑστίαν» κύριος ἡ κόρη *Λιγερή*,
μυθιστορίαι μ' ὅλα τσι, βαρβάτη καὶ γερή.
Ὁ Καρεαβίτσας ἔγραψε, ἡ ἐν κρυπτῷ κυψέλη.
ὁποῦ εἰώδες κι' ἄρθονον ὑπόσχεται τὸ μέλι.

—

Ὁ Παππακωνσταντίνου, ὁ Γεώργης δηλαδή,
οὐπὲρ τὸ ἔργον εἶναι ἀκάματος σκουδή.
Ἰατρικῆς Διδάκτωρ ἐβγῆκε κατ' αὐτάς,
εὐκαιρεῖ τήσας ὅλους καὶ τοὺς Καθηγητάς.

—

Φωκάλ, γραβάταις δικλεκτάς, διάφορα καπέλα
τοῦ Λίνκολν, Μπέννετ καὶ Λαβίλλ, ποῦ εἶναι μία τρέλλα,
ρεπούμπλικαις ἀντάμικαις, μπαστούνια, μανικέτια,
στολίδια ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ἄλλα καπαίτια,
ὅλα τῆς ὥρας πράγματα καὶ ἀληθῶς ὡραῖα.
πωλοῦνται εἰς τὸ μαγαζὶ Βασιλῆ τοῦ Καραβάνη.
ὅπου εὑρίσκεται κοντὰ εἰς τὴν Καπνικαρέα,
κι' ἂς τρέξῃ μὲ τὰ τέσσερα τὸ κάθε κουρελάνι.

Ὁ Ρωμιὸς γυωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ φαΐ του ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπῆνω — κι ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξόδη, — βρὸ 'στὸ λέβι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μένδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα θίχως ἔνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Καρίνης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προφυλακείου κοντὰ τοῦ Κωνσταντίνου κυλός.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕκτον ἔτος τοῦτο εἶναι — Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήντα... τί καλά!
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι. — περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

Ὁ Ρωμιὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
Κι' ἐτὸν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὲς θὰ δίγωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μονεχὲ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐκεῖθε κειριὸς πτωχείας — τρίχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀρέγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα δρως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομητοί — δὲν θὰ γνωσταὶ ποτέ.
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν παρᾷς συνδρομητές.
Κι' οὔτε θέλω νταραΐρι — μὲ κανένα κανονέρι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμιὸς μας μὲ δεκάρα

Δίκα καὶ τέσσαρις τοῦ Ἀπριλίου. — Ἐννενήντα ἑπτὰ καὶ ὀκτώ,
πλούτη ἀνέλπιστα τοῦ βασιλίου. — ἀγαπὲ μὲς ἐπλάκωσαν τόσα.

Τοῦ Τρικούπη πατινάδα
μὲ ζωὴ καὶ μὲ γλυκάδα.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς τὰ βραδυνάτων πάνουν καὶ τρέχουν 'στὸν Πρωθυπουργὸ καὶ σερενάδα κάνουν.)

Φ.— Ὄχ! πατρίδα!...
ὄχ! σταφίδα!...
ὄχ! τί πλούτη μὲ σωρό.

Σηκωθῆτε
καὶ στρωθῆτε
'στὸ πιστὶ καὶ 'στὸ χορό.

Ὅλ' ἡ χώρα
σκούζει τώρα:
«εἰρ Τρικούπη, ὡσαννά!»

Κι' ἡ Κορώνη
κι' ἡ Μεθώνη
καὶ τὰ νέα Λεχαινά.

Ἐμπρὸς ὅλοι... βιολιὰ καὶ σαντούρια!...
ὄχ! τί δόξα καὶ πάλι καινούρια!...
Τραλαλά! τραλαλό!...
τί μεγάλο καλό!
δὲν θὰ μεῖν' εἰς κανένα μυαλό.

Π.— Ὄχ! πατρίδα!..
ὄχ! σταφίδα!...
ἕνας κι' ἄλλος τραγουδᾷ.

Κι' ὅλοι χαίρουν
καὶ γεραίρουν
τὸν μεγάλο Σταφιδᾶ.

Τὶ μεγάλη
παραζάλη,
τί πολὺς ἀναβρασμός!

Ὄχ! τί φτήνεια!
δρὸ σελήνια
τῆς σταφίδος ὁ δασμός.

Μὲ χαρὰς τρέχουν ὅλοι καὶ γέλοια
ὅσοι ἔχουν σταφίδος ἀμπέλια,
καὶ φωνάζουν εἰς σέ:
«εἰρ Τρικούπη χρυσέ,
σοῦ ἀνήκουν τιμαὶ περισσαί!»

Φ.— Παρ' ἐλπίδα
'στὴν πατρίδα
πέφτει κι ἄλλος λουκουμᾶς.

Τὶ φιλία
ἡ Ἀγγλία
ὁποῦ ἔδειξε σ' ἐμᾶς.

Ἔξω γρίνια . . .
δρὸ σελίνια
'στὴν σταφίδα μοναχά.

Ὅλ' ἡ χώρα
τώρα τώρα
γιὰ τοὺς Ἄγγλους ξεψυχᾶ.

Νὰ τοὺς ζήσ' ἡ καλή 'των Βιτώρια,
ν' ἀποκτήσουν καὶ ἄλλα βαπόρια.
Τραλαλό, τραλαλά,
νἄναι πάντα καλὰ
καὶ μπιφτέκια νὰ τρῶν πιὸ πολλά.

Π.— Νὰ γελοῦνε,
νὰ μιλοῦνε,
νὰ μὴν εἶναι σπληνικοί.

Κι' ἡ Ἀγγλίδες,
ποὺχουν βίδες,
νὰ φορέσουν πιὰ βρακί.

Νὰ μὴν εἶναι σὰν πρῶτα χαλέδες,
νὰ μὴν ἔχουν ξεβράκωταις Λαΐδες.
Καὶ αὐταῖς τοῦ λοιποῦ
μὲ βρακὶ ποῦ καὶ ποῦ
νὰ τσακώνουν καμμιὰν Ἄλεπού.

Φ.— Πρῶτοι φίλοι,
πρῶτοι στύλοι
τῆς Ἑλλάδος νὰ φανοῦν.

Κι' ἐδῶ πέρα
μιὰν ἡμέρα
ὅλοι Λόρδοι νὰ γενοῦν.

Νὰ μᾶς στέλλουν ἐκεῖνοι στερλίνας,
νὰ τοὺς στέλλωμ' ἐμεῖς καβαλίνας.
Τραλαλό, τραλαλά,
κι' ἀπὸ τζάκια ψηλὰ
νὰ γενοῦν Σερχὶ Ἀνγκλὲ πιὸ πολλά.

Π.— Ὤχ ! τὶ ζάλη !...
κλάψε πάλι,
Θοδωράκη, Θοδωρῆ.

Πρῶτ' ἐν πρώτοις,
ὁ προδότης
μὲ σταφίδες σὲ βαρεῖ.

Σήκω τώρα
ὅλος φόρα
καὶ ἀρχίνα νὰ βαρῇς.

Πές τον πλάνο,
τζαρλατάνο,
κι' ὅ,τι διάβολο 'μπορεῖς.

Τραχανὰ μὴν ἀπλώνῃς 'στὸν ἥλιο
καὶ θὰ μπλέξῃς μ' αὐτὸν τὸν Σγαρίλιο.
Μὴν κοιμᾶσαι βαρειὰ
καὶ μὲ μιὰ πονηριὰ
θὰ σοῦ πάρῃ κι' αὐτὸν τὸν Μωριᾶ.

Φ.— Σήκω σήκω,
γερολύκο,
κι' ἂς γενῇ πολὺς καυγᾶς.

Πρὶν σὲ βάλῃ
'στὲ τσουβάλι
μὲ τὰς νέας ἐκλογάς.

Σκοῦξε ὅλα πῶς εἶναι πλεκτάνη,
πῶς μαζί μας γελοῦν τζαρλατάνοι.
Τραλαρό, τιριρί,
δεῖξε σὺ, Θοδωρῆ,
πόσ' ἀπίδια ὁ σάκκος χωρεῖ.

Π.— Γῆ εὐκλείας,
ἐξ Ἀγγλίας
φθάνει πλοῦτος, φθάνει φῶς.

Καὶ φρυσκόνει
σὰν μπαλόνι
ὁ Τρικούπης ὁ σοφός.

Ἂν καὶ δράμι δὲν ἔχω σταφίδα
θὰ μοῦ στρίψῃ κι' ἐμένα ἡ βίδα.
Νίλα ὅλα... οὐρρά !...
τί καινούρια χαρά !
μὲς 'στὶς βουτιὰς σκορποῦν τὸν παρᾶ.

Φ.— Ὤχ ! σταφίδα !...
ὤχ ! πατρίδα !...
νέα τύχη μᾶς γελᾷ.

Ὤχ ! λαγοῦτα !...
εἶναι τοῦτα
τἀπροσδόκητα καλά !

Σὲ θαυμάζω, Τρικούπη Μεσσία,
ὅλ' ἂς γίνουν γιὰ σένα θυσία.
Ὤχ ! Ἐγγλέζοι χρυσοῖ !...
ὤχ ! Τρικούπη καὶ σύ !...
ὤχ ! σταφίδος μασχάτο χρασί !

Ὕμνος ξιφοκτόνων
μὲ Πινδάρου τόνον.

Ὁ μεγαρήων Πίνδαρος τοὺς Ὀλυμπιονίκας,
τοὺς ἐκεῖκει ὀξιάσαντας τὰς τῶν προγόνων θήκας,
τοὺς τρίχοντας εἰς Στάδια μὲ θέλος νέων ῥόδων
ἐπένω ἵππων φλογερῶν καὶ ἀκμαντοπόδων,
ἐξύμνησε μὲ φόρμιγγας Δωρίας καὶ αὐλούς,
μὲ ὕρνους μελιγέρνας, μεγάλους κι' ὑψηλούς.

Ἐγὼ δὲ τώρα, τοῦ κλεινοῦ Πινδάρου ὁ ἀντίπους,
θὲν ψάλλω οὔτε Θήρωνα κανένα κι' Ἀγησίαν,
οὐδὲ ἀκμαντόποδας καὶ βαθυχαίτας ἵππους,
ἐνδόξους παραμείναντας εἰς τὴν ἀθανασίαν,
πλὴν τὸν Φιλόπλων ἕξυμνῶ τὸν Ὅμιλον ἐκεῖνον,
βοὸν κι' ἑκατολούμενος τὴν δόξαν τῶν Ἑλλήνων.

Εἰς Κηφισσίαν ἕδραμον μεγάθυμοι ἐν τάχει
οἱ τοῦ Ὁμίλου εὐκλεεῖς κι' ἀκμαῖοι ἐφορμάχοι,
καὶ κόσμος συμπαρίστατο ἐκ δεσποινῶν μεγάλων
καὶ νύφαι καλλιπάρειοι ῥοδίζουσαι εἰς κάλλη,
ὁ δ' Ἄρης ὁ κελαινεγχὴς, μαχῶν τι δῶρ' πάλλων,
μὲ μελιγδούπους ἀοιδὰς τοὺς παῖστὰς ἐκάλει.

Παρῆσα δὲ ἡ Εὔκλεια σελίδας ἀνειδίφει,
ἐν πορφυρέοις ἕρνεσιν ἐνθησαμένη κόμην,
κι' ἐκεῖ διαστραφέντες μυριόφωνα ξίφη
δεινὸς κατεκρίσαντο μὲ Κορυβάντων ῥώμην,
καὶ βαρυγδούπων παλαμῶν ἐντύχησεν ὁ κρότος
κι' ἐνίκα νίκας ἀγλαὰς ὁ ἔσχατος καὶ πρῶτος.

Ὕμνοι ἀναξιφόρμιγγες καὶ Μοῦσαι λιγυραί,
τίνας θεοὺς καὶ ἥρωας καὶ ἄνδρας κελαδήσομεν ;
ἐγὼν ἐπανέτειλαν ἡμέραι φοβεραὶ
κι' εἰς ὕρνους καὶ εἰς θούρια προσόρως θ' ἁπαδήσομεν
Προσέλθετε ἀέρωτοι καὶ πρὸς ἐμὲ τὸν τάνον
καὶ ἕθλους κελαδήσατε νικῶν χρυσοστεφάνων.

Ὁ Ἐμπειρέως εἰσπηδᾷ ταχὺς εἰς τὴν κονίστραν,
ὁ φέριστ μύστακα κομῶν κι' ἐπαγωγὸν χωρίστραν,
καὶ μείανῃ περισκελὴς μέχρι γονάτων φθάνει
κι' ἐπεμφιτὸς κάμπτονται τὰ εὔστροφά του σκέλη,
ἡμὶ δ' ἡ πέριξ μουσικὴ ἐν ἠχηρῷ παιᾶνι
κι' ἀνίπταται γοργώπειρα τὰ εὔστροφά της μέλη.

Καὶ προσωπὶς τὸ πρόσωπον τοῦ παλαιστοῦ κελύπτει
καὶ μελανὸν χειρόκτιον ἑκάστην χεῖρα κρύπτει,
ὁ δὲ κλασικχενίζεται πρὸ κυρίων μυρίων
καὶ στρέφοντει τὰ βλέμματα νυμφῶν πολυταλάντων
πρὸς βλάστημα περιφανὲς περιφανῶν Ἀνδρίων,
ἑλκόντων γένος ἄωτον ἐκ γενεᾶς γιγάντων.

—

Ὁ παλαισεὶς ἐξάπτεται καὶ βρέμεται ἡ πάλη
κι' ἐγὼ μὲ βλίμμα ἐκθαμβὸν τὸν παρακολουθῶ,
ὁ δὲ τὸ ξίφος τὸ βαρὺ ἐπιχαίτιος πέλλει,
ὡς παίζει μὲ τὴν ἄτρακτον ἡ μοῖρα ἡ Κλωθώ,
παλίρροους δὲ καὶ ἄφθονος ἱδρὼς τὸν περιῤῥέει
καὶ νεανίσκοι ἐν χορῷ ἐπευφημοῦν ὡραῖοι.

—

Λαμπρὸν τῆς Ἄνδρου ἔρεισμα, ὦ Ἐμπειρίκε, χαῖρε,
εἰς ὃν τὴν γῆν τὴν πάτριον πολὺ τὸ κλέος φέρει
καὶ δεῖξον τώρα δι' ἐθνῶν καὶ κρατερῶν ἀγώνων
πῶς ἡ παιρὶς ἡ πόντια δὲν ὑποτρέφει μόνον
ὑπηρετρίας καὶ τιτθὰς μὲ ζείδωρον μαστόν,
ἀλλὰ καὶ γένος μάχιμον ἐκπέμπον παλαιστῶν.

—

Οἱ Ψύχαι ἤδη προχωροῦν κι' ὁ Βούρος μετ' αὐτῶν,
παῖδες καλοὶ καὶ ἄλκιμοι καθὼς ὁ Ἀλκιμίδων . . .
ὦ Χτύ, μᾶτερ τοῦ Σουρῆ καὶ ἄλλων ἐρατεῶν,
τοὺς ἄθλους ἀποθαύμασον τῶν προσφιλῶν σου παίδων.
Μᾶτερ ἐμά, τὰ τέκνα σου δὶν δειλιοῦν ὡς πρῶτον,
πλὴν σείουν ξίφος αἰχμηρὸν μετὰ φαιδρῶν γιλώτων.

—

Δὲν εἶσαι μόνον ἡ πηγὴ καὶ χώρα τῆς μαστίχας,
κοιτὶς τῆς ἅμιλλας τῆς Μπατοῦς καὶ τοῦ μισὸ Τζαννῆ,
πλὴν γαλουχεῖς καὶ μαχητάς, τοὺς Βούρους καὶ τοὺς Ψύχας,
κ' εἰς τὰς ἀπάς σου φέρεται ἀρῆος φωνή,
καὶ ἤδη ψάλλει τρόπαια μετὰ τοῦ ποιητοῦ
πᾶς ἀγαθὸς μισὸ Τζαννῆς κ' ἡ ἅμμα ἡ Μπατοῦ.

—

Καὶ ὁ Κανάκης εὐτολμος χορεῖ μετὰ σιγῆς,
μικρὸς τὸ δέμας πρόμαχος καὶ ἀοιδὸς λιγύς,
τούτου δ' αὐδὴ καὶ μέλιτος πρεχεῖται γλυκυτέρα,
ὁπόταν κρούῃ μάλιστα πισσοῦς κλειδοκυμβάλων . . .
καὶ οὗτος βάλλει σπαθισμοὺς εὐθεῖς πρὸς τὸν ἀέρα
καὶ γέρας αἴρει ζηλωτὸν κατὰ τῶν ἀντιπάλων.

—

Ἀλλὰ προβαίνει ἔξαφνα καὶ ὁ Λεβέδης γαῦρος,
ἀδελφιδοῦς μεγασθενὴς τοῦ τρυφεροῦ Στεφάνου . . .
λυγίζει σῶμα εὔκαμπτον κ' ἐν μέσῳ πίπτει ἰάβρος,
παλαίει δὲ ἀκάματος μετὰ τοῦ Ἐμπειρίκου.
Κρούουν τὰ ξίφη εὐστροφα αἱ ῥωμαλέαι χεῖρες,
λαμπροὶ δ' ἐκ τῆς συγχρούσεως ἐκπέτονται σπινθῆρες.

—

Ὦ φορμιγξ ποικιλόγαρυς, ὁποίους ἀνδρας ψάλλεις !...
ὦ φίλον ἦτορ, μὴ κτυπᾷς .. ἰδοὺ ὁ Χρῆστος Ῥάλλης,
ὁ ἰατρὸς ὁ φιλιππος, ὁ ἀληθὴς Τιτάν,
φθεγγόμενος μετὰ βοῆς «ἡ τὶν ἢ ἐπὶ τᾶν,»
ἀδελφὸς ὁμόκλαρος τοῦ ῥέστου Δημητρίου,
τοῦ ὁἀψυχος θρέπτορος πολλὲς ἐκ τοῦ Βουλευτηρίου.

—

Ὀρθοῦται ὑπερήφανος ὡς λέων μέσῳ σκύρνων,
ἀνταξίως ἀριπρεπὴς καὶ πολυφίτων ὕμνων.
Τὸ βλέμμα του ὀξύτατον, ταχὺ, ἀστραπηβόλον,
κτυπᾷ ἐν εἴδει παιδιᾶς τὴν πρώτην καὶ τὴν τρίτην,
καὶ μειδιῶν συμπλέκεται μετὰ τῶν ἄλλων ὅλων,
καθὼς ὁ Ἐρωτοκρίτος μὲ τὸν Κερμανίτην.

—

Ἀλαλαγμοὶ ἐβρόντησαν ἀνὰ τὴν Κηφισίαν,
γεραίροντες τὴν ἑορτὴν τὴν ὑπερθαυμασίαν,
καὶ βάτραχοι ἐκάβαξαν ἀπὸ τὸν Κηφισσόν,
καὶ κόρ' ἐλικοβλέφαροι ἐκρότησαν τὰς χεῖρας,
ὅσαι θηρεύουν τοὺς γαμβροὺς εἰς κώμους αἰθουσῶν,
εἰς παντηγήρεις αἵματος καὶ Ἀλωπέκων Θήρας.

—

Οἱ Φίλοπλοι ἀπηύθυναν εἰς τὸν μαχρὸν ἀγῶνα,
μετὰ τὴν τόσην Θύελλαν ἐπῆλθεν ἡ εὐδία,
τὰ χείλη δὲ ὑγράναντες μὲ ὕδατος σταγόνα
τὰ ὅπλα των ἀνέθηκαν εἰς τὸν Τροπαῖον Δία.
καὶ ὕψωσαν μεγάλαυχοι τὸν τράχηλον ὁλόρθον
ὡς ἥρωες δαφνοστεφεῖς πολέμων πτολιπόρθων

—

Κ' εἰς δεῖπνον παρεπέδισαν ἐβδόντες νιανίσκοι,
ὁπόσοι κορδακίζονται ἐν σιρικῇ σκελέᾳ,
ἡ δὲ πατρὶς τῶν ἱππότων ὑπὸ χαρᾶς μεθύσκει
καὶ στεφανοῖ τὸν "Ομιλον ἐν θαλερᾷ ἐλαίᾳ.
Ἀλλὰ ἰδὼν κ' ὁ Φασουλῆς τὸ τὸν Φιλοπλων πλῆθος
κατεβαγλάρωσιν αὐτούς, ὡς γίνεται συνήθως.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Βαλαβάνης ὁ γνωστὸς ὁ καὶ Μικρασιάτης,
ἀγαπητὸς ἐν γρώμμασι κ' ἀκμαστος ἐργάτης,
ἠρραβωνίσθη κατ' αὐτὰς μετὰ τῆς Πολυξένης,
σπκνίας κόρης ἀληθῶς, χρυσῆς, χαριτωμένης,
τῆς τοῦ Γεράρδου θυγατρὸς, ποῦ τὸν γναρίζουν ὅλοι,
κ' ἔχει λαμπρὸν Κατάστημα ἐν Κωνσταντινουπόλει.
Εὐχὰς εἰς Ζεῦγος σεσυρμὶς ἐπεύχομαι χιλίας,
δρόμον εὐθὺν, ἀνθόστρωτον, καὶ γῆν Ἐπαγγελίας.

—

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὲς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Σῶζη, — ὅπου 'στὸ λέβι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὶ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα θίχως ἄνδρα, — πεῦται ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὅλος τοῦ Προαστείου κοντοστὸς πολύς.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἔκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κ' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κ' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ τὸ βγαίνει,
Κ' ἔτσν ἔχω ἐξυπνάδα — κ' ἔποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς τὰ δίχωρα — ἐδῶ τοὺς ἀνέχουσι,
μονοχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἑλληνικόν.
Ἐπιδὴ κειρὸς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικὸν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀράγκα δώδεκα καὶ μίνο.

γιὰ τὰ ξένα ἔωως μέρη — ἐκατὸν δέκα καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κ' ἔσκ φύλλο κ' ἔν κρατῆς — δὲν περνᾶς συνδρομητής.
Κ' ἔβιε φίλο νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέ στὸν φόρον τὴν ἀντέρα — κ' ἐ Ρωμηέμος μὲ ἔτικέρα.

Τοῦ Ἀπριλίου εἰκοσιμία,
παρᾶς καὶ πλοῦτος καὶ βουλιμία.

Ἐνενῆντα ὀκτὼ καὶ ὁμακόσα,
Βουλευτῶν ἀκουλπαι ἡ γλῶσσα.

Ἐλᾶτε μὲ τὸ ζόρι,
τοῦ ἔθνους Βουληφόροι.

Ἐλᾶτε πάλιν, Βουλευταί... τὸ ἔθνος σᾶς καλεῖ...
ἐκεῖνο διὰ στόματος Τρικούπη σᾶς λαλεῖ
Ὁ Βασιλεὺς εἶν' ἕτοιμος νὰ πάῃ σὲ ταξείδι,
δύο 'στὸ λάδι δηλαδὴ καὶ ἄλλους τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μελλούσης δ' ἀνασιάσεως τὸ σήμαντρον σημαίνει
κ' ὁ Σταφιδᾶς Πρωθυπουργὸς μὲ σχέδια προσμένει.

Ἐλᾶτε νὰ ξεσπάσετε 'στὴν κοῦτρα τοῦ κασσίδη,
ἐλᾶτε νὰ σηκώσετε τὸν κόσμο 'στὸ ποδάρι
τώρα ποῦ βγαίνει μπόλικο 'στοὺς κάμπους τὸ γρα
καὶ ρητορεύουν σὰν καὶ σᾶς τῆς Πλάνας οἱ |σίδι
Ἐλᾶτε νὰ φωνάξετε μαζί μας ἅπντε ντέ, |γαϊδάροι.
ἐλᾶτε νὰ μᾶς παίξετε τὸν Καραγκιὸζ Μπερντέ.

Σταφίδες, σιδηρόδρομοι, ἐπὶ δανείων δάνεια,
καὶ ἄλλα εὐτυχήματα κ' ἐνέλπιστα καὶ σπάνια,
μὲ σάλπιγγα Τυρρηνικὴν τοὺς Βουλευτὰς φωνάζουν
κ' οἱ Φράγκοι τὰ ἐσάστισαν καὶ τὸν γιακᾶ τινάζουν.
Ὁ διάβολος τοὺς ἔσκωσε τὸν κύρη καὶ τὴ μάννα...
βασιλικὸ φυτεύομε καὶ βγαίνει μαντζουράνα

Χίλια καλὰ μᾶς 'πλάκωσαν, δὲν εἶναι μόνον ἕνα,
ὁ γαλαντόμος Σταφιδᾶς μᾶς τὰ χορίζει προῖκα,
καὶ ὅλ' αὐτὰ εὑρίσκονται σφικτὰ σφικτὰ δεμένα
σὰν χοιρινὰ λουκάνικα, σὰν μιὰ τσαπέλα σῦκα
Τοῦτο μ' ἐκεῖνο δένεται, τόνα τραβᾷ τὸ ἄλλο,
κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ 'πῶ καὶ ποιὸ νὰ πρωτοψάλω.

Ἡ τῶν Ἑλλήνων δὲ πατρὶς ἀμέριμνος χορεύει,
ἀπὸ μεγάλων ἀγαθῶν ἐχόρτασε χαράν,
καὶ σήμερα φιρι φιρι μὲ τὸ κερὶ γνρεύει
ἕνα μικρὸν δυστύχημα κ' ὀλίγαν συμφοράν
Μὰ τῶν παθῶν της δὲν |μπορεῖ τὸν τάραχον νὰ
κ' ἡ Δυστυχία φαίνεται πῶς δι' αὐτὸν ἐχάθη. |πάθῃ,

Κανένα μὰν ἀκούετε τεμπελχανὰ κλαψάρη,
ἐλᾶτε' ἐδῶ, ποῦ καρτερεῖ ρουσφέτι καὶ παρᾶς,
ἐλᾶτε νὰ θαυμάσετε τοὐλάχιστον τὸ ψάρι
ποῦ 'στὰ νερά μας ἔπιασε περίφημος ψαρᾶς,
ποῦ τόδε καὶ ὁ Βασιλεὺς μὲ ὅλο τὸ ἀσκέρι
καὶ τὸ σταυρό του ἔκαμε μὲ τὸ ζερβί του χέρι

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Σ' ἀφίνω 'γειά, βρὲ Περικλῆ...
Π. Ποῦ πᾶς, μωρὲ ρεζίλη;
Φ. Ὅπου τῆς ἀρχαιότητος περεύονται οἱ φίλοι.
Π. Δὲν σ' ἐννοῶ, βρὲ Φασουλῆ...
Φ. Πηγαίνω εἰς ἐκείνας
τὰς τρισενδόξους, Περικλῆ, καὶ ἱερὰς Μυκήνας,
πηγαίνω εἰς προγονικὰ καὶ πλούσια ἐδάφη,
ὁποῦ τῶν πάλαι Ἀτρειδῶν εὑρίσκονται οἱ τάφοι.
Π. Καὶ τί σοῦ ἦλθε, μασκαρᾶ, νὰ κάνῃς τὸν ἀρχαῖο;
Φ Δὲν θέλω, βρέ, οἱ ἄνθρωποι νὰ μὲ θαρροῦν τυχαῖο.
Δὲν θέλω πλέον εἰς μικρὰ τὴν ὥρα μου νὰ χάνω,
ὡς Σλῆμον θέλω πάνσοφος ἀνασκαφὰς νὰ κάνω,
νὰ εὕρω μισοφούστανα παλιᾶ τῆς Κλυταιμνήστρας,
ἐκείνης τῆς ἐλεεινῆς ἀμυγδαλοτσακίστρας,
ποῦ μιὰν ἡμέρα ἔσφαξε τὸν ἄνδρα της ἡ Φρύνη
σὰν τὴν Σκριβάνου τὴν γνωστὴν μὲ τὸν φονιᾶτὸν Πίνη.
Θέλω νὰ εὕρω θησαυρούς, βωμοὺς ἀρχαιοτάτους,
ἀρχαίας βούτας, Περικλῆ, ἀρχαίους ἀποπάτους,
τὴν κόπραν τὴν πολύτιμον τοσούτων Βασιλέων,
ὁποῦ τὴν ἀπεξήρανε ὁ πανδαμάτωρ πλέον,
καὶ ἡ ὁποία σήμερα μπορεῖ νὰ μᾶς πλουτίσῃ
καὶ ἀνδριάντας δι' αὐτὴν ὁ κόσμος νὰ μᾶς στήσῃ.
Π. Μαζί σου, φίλε Φασουλῆ, καὶ ἡ ψυχή μου φεύγει.
Φ. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴν ποιὸς ξέρει τι θὰ ἐβγῇ.
Εἰς τὰς Μυκήνας τὰς κλεινὰς δένφεύγω γιὰ τὰ μάτια,
μαζί μου στάμναις, Περικλῆ, θὰ πάρω καὶ κανάτια,
ἕνα ζευγάρι κέρατα μεγάλα καὶ βωδίσια,
καὶ ἄλλα πράγματα πολλά... ψυχή μου 'στὰ Πατήσια!
Κι' ἀφοῦ 'στὴν γῆν τῶν Μυκηνῶν βαθειὰ βαθειὰ τὰ
θὰ πάω πάλι ἔπειτα γιὰ νὰ τἀνακαλύψω, [κρύψω
μὲ ἄλλους λόγους θὰ εἰπῶ «Σηκῶστε τὸ κεφάλι»
καὶ θησαυροὶ τῶν Ἀτρειδῶν εὑρεθήσαν καὶ ἄλλοι,
κι' ὅσους δὲν ἀνεκάλυψε ὁ Σλῆμαν ὁ σοφὸς
ὁ Φασουλῆς κατώρθωσε νὰ ἐβγοῦν εἰς τὸ φῶς
Ἀνακαλύψεις θαυμαστὰς ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε,
τὴν δόξαν τὴν Ἑλληνικὴν ἐκ νέου κελαδεῖτε
καὶ διατυμπανίσατε τοῦ Φασουλῆ τὸ κλέος...
Ἰδοὺ τὰ πλούτη τἀληθῆ τοῦ πάλαι Βασιλέως,
Ἰδοὺ τὸ κτένι, πούκανε ἡ κόρη του χωρίστρα,
Ἰδοὺ κι' αὐτὰ τὰ κέρατα, ὁποῦ ἡ Κλυταιμνήστρα
εἰς τοῦ ἀνδρός της ἔβαλε τὸ μπρούτζενο κεφάλι,
ὡς μαρτυροῦν περὶ αὐτοῦ ἱστορικοὶ μεγάλοι.
Παρέμειναν ἀνέπαφα εἰς τὴν ἀθανασίαν
καὶ ἁλάτι οὔνα, νποὺς, τρέ, εἰς τὴν δημοπρασίαν.
Ἐλᾶτε νὰ τὰ πάρετε... μὴν τὰ βαρρῆτε ψέμμα...
αὐτὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐστόλισαν τὸ στέμμα,
καὶ ποιὸς αὐτὰ τὰ κέρατα προθύμως δὲν θὰ βάλῃ,
ποῦ Βασιλέως εὐκλεοῦς ἐβάρυναν κεφάλι;
Ἐλᾶτε νὰ τὰ πάρετε... πιστεύετε σ' ἐμένα...
ἐδῶ κατὰ τὸν Ὅμηρον εὑρίσκοντο κρυμμένα.»
Ἔτσι θὰ σκούζω, Περικλῆ, χορεύων καὶ πηδῶν,
καὶ ἂν περάσουν ὅλ' αὐτὰ ὡς πλούτη Ἀτρειδῶν,
τότε θὰ λάμψωμεν κι' ἐμεῖς παντοῦ τοῦ Βασιλείου
καὶ μέγαρα θὰ κτίσωμεν καὶ Μέλαθρα Ἰλίου,
καὶ τότε πιά, βρὲ Περικλῆ, θὰ 'δῇς χαραῖς καὶ γέλοια,
κουδούκλια μὲ τὰ κλήματα καὶ φούρνους μὲ καρβέλια,
καὶ Σὲρκλ Ἀγγλοι καὶ Ντιστεγκὲ καὶ θεραπείας δού-
καὶ Ἀλεποῦς κυνήγημα καὶ γεννητούρια μούλων. [λων
Ἰδοὺ ὁ κύριος σκοπὸς αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς...
πρέπει ν' ἀνακαλύψωμεν κειμήλια κι ἐμεῖς,
ἀφοῦ δὲν θ' ἀποκτήσωμεν καὶ τώρα καὶ στὸ μέλλον
οὔτε κανὲν οἰκόπεδον ἢ γῆν σταφιδαμπέλων.
Κι' ἂν 'στὴν Ἀγγλίαν ἔπεσε ὁ φόρος τῆς σταφίδος
καὶ ἀνελπίστως ηὐξήσαν τὰ πλούτη τῆς πατρίδος,
αὐτὰ σ' ἐμᾶς δὲν ὠφελοῦν, ὦ ψωραλέα κάρα,
καὶ οὔτε γίνεται γιὰ μᾶς στερλίνα ἡ δεκάρα.
Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐνειρον πολὺ σπουδαῖον εἶδα,
ποῦ παρ' ὀλίγον, Περικλῆ, νὰ μοῦ σαλέψ' ἡ βίδα.
Π. Γιὰ πές μου...
Φ. Ἀνεκάλυψα 'στῶν Μυκηνῶν τὴν γῆν
ἀρχαιοτάτων θησαυρῶν ἀκένωτον πηγήν,
ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ, ἀνθίζουσα εἰς κάλλη,
περὶ ἀνακαλύψεων σοφώτατα ἐλάλει
ἐνώπιον πανευγενῶν Μυλλόρδων καὶ Μυλλαίδων
κι' ἀρχαιολόγων Γερμανῶν κι' ἄλλων σοφῶν χαλέδων,
κι' ἐκεῖνοι τὴν ἐκύτταζαν μὲ στόμα κεχηνός
κι' ἐνώπιόν της ἔκλιναν τὸ γόνυ ταπεινῶς.
Π. Καὶ ὕστερα;
Φ. Δαφνοστεφὴς καὶ πλήρης μεγαλείου
εὑρέθηκα δὲν ξέρω πῶς 'στὸ Μέλαθρον Ἰλίου,
καὶ παχυτέρα ἔγινε ἡ περιφέρειά μου
καὶ τόνομα μοῦ ἔδωσαν τοῦ Ἄνακτος Πριάμου,
ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ ἐλέγετο Ἑκάβη,
καὶ γύρω μας ἐστέκοντο θεράποντες καὶ σκλάβοι.
Π. Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ. Ὁ Σλῆμαν δὲ μ' ἐφάνη ἄλλος Πάρις,
ποῦ ὅλη τὸν ἐστόλιζε τῆς καλλονῆς ἡ χάρις,
κι' ἐγὼ εἰς τὴν Ἑλένην του δι' ἔρωτας ἐλάλει
δρὸ καρυδιᾶς τοῦ ἔδωσα στὸ φαλακρὸ κεφάλι,
κι' ἐξύπνησα, βρὲ Περικλῆ, σὰν πρῶτα ψωραλέος,
χωρὶς Ἰλίου Μέλαθρα καὶ δόξαν Βασιλέως.
Π. Τί ὄνειρο, βρὲ Φασουλῆ!... παρὰλ ντοννὲρ τὰ χάνω.
Φ. Αὐτὰ κι' αὐτὰ μ' ἐρέθισαν τὴν ἐκδρομὴν νὰ κάνω,
καὶ ἴσως φέξῃ καὶ γιὰ μᾶς τρισευτυχὴς ἡμέρα...
Σὺ δὲ καθήμενος ἐδῶ κοπάνιζε ἄερα,

Ὁ Φασουλῆς ὑπὲρ ποτε τοὺς πόδας του μηκύνας
ἀπέρχεται ταχύτατος εἰς τὰς κλεινὰς Μυκήνας.

καὶ πρόσεξε εἰς κάθε τι νὰ μὲ ἀναπληρώσῃς,
πληροφορίας δὲ σαφεῖς δι' ἔλα νὰ μοῦ δώσῃς.
Ἂν μάθῃς δὲ πῶς τῆς Βουλῆς θὰ γίνῃ συνεδρία
ὁ πρῶτος καὶ καλλίτερος νὰ πᾷς 'στὰ θεωρεῖα,
ἂν δὲ τὸ ἀερόστατον τοῦ Σπέλτερίνη πάλιν
ἀνυψωθῇ, βρὲ Περικλῆ, μὲ δύναμιν μεγάλην,
φασκέλωσε τὰ μούτσουνα ρητόρων Βουλευτῶν
καὶ 'στὰ ψηλὰ ἐκ μέρους μου ν' ἀνέβῃς μὲ αὐτόν,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ποῦ ἄνθρωπος κανεὶς δὲν θὰ σὲ βλέπῃ,
νὰ κάμῃς 'στὸ Ρωμαΐικο ἐκεῖνο ποῦ τοῦ πρέπει.
Τὰς ἐντολάς μου φύλαττε καὶ πάντοτ' ἐνθυμοῦ
κι' ἡ μνήμη σου ἡ προσφιλὴς θὰ εἶναι μετ' ἐμοῦ,
ἂν δὲ μπορέσω τίποτε ἀρχαῖα νὰ σουφρώσω
εἰς τὸ τσουμπούσι ἔπειτα μαζί σου θὰ τὸ στρώσω.
Π. Κι' ἐλπίζεις τίποτα νὰ 'βρῇς;
Φ. Κι' ἐγὼ δὲν τὸ εἰξεύρω,
ἀλλ' ὅμως προαισθάνομαι πῶς κάτι τι θὰ εὕρω.
Πρέπει νὰ φύγω πρὸς καλόν... ἐρράτω ἡ πτωχεία...
σ' ἀφίνω 'γειά, βρὲ Περικλῆ...
Π. Καλὴ ἐπιτυχία.
Φ. Μὴ λέγῃς ὅμως τίποτε, ἂν σ' ἐρωτᾷ κανείς.
Π. Ὅρσε καμπόσαις χαστουκιαῖς νὰ μὴ μὲ λησμονῇς.

Μὲ δάκρυ ραίνομεν πικρὸν
τοῦ Οἰκονόμου τὸν νεκρόν.

Ἐσκίρτων ὅταν ἔθαλες καὶ σὺ
ἐν μέσῳ χαρμοσύνων πελετῶν,
ὁπόταν σ' ἐστεφάνωνε χρυσῆ
ἡ ψῆφος φιλοδήμων πολιτῶν.

Ἐκρότητα μὲ ὅλους ἐπιχαίρων,
ἐμέθυσε ἡ νίκη σου ἐκείνη . . .
πολιτικὴ ἀρχῶν φιλελευθέρων
τῶν ἐργατῶν τὰ στήθη συνεχίνει.

Ὑμνήσατε, πολύπονοι ἐργάται,
πολιτικὸν μεγάλης ἀρετῆς . . .
θνήσκει τὸ ἀγαθὸν ἐὰν σιγᾶται,
εὐκέλαδος φωνάζει ποιητής.

Ὡς κύματος ὁ λόγος του ἐρόχθει
γλυκύτατον καὶ πρᾶον παφλασμόν,
καὶ' ἀπόνητος ἐπάλαιε κ' ἐμόχθει
νὰ σᾶς ἑνώσ' εἰς ἄρρηκτον δεσμόν.

Ἐτέρπετο ἐκεῖνος νὰ πονῇ
μὲ τὸ πονοῦν καὶ φίλεργον στοιχεῖον,
κ' ὑψώθη μία εὐτολμος φωνή,
εἰς στιβαρὸς κι' ἀλύγιστος βραχίων.

Ἀκούραστος ἐδίψασε μὲ σᾶς
πλάσιν θερμήν, διάπυρον, ἀκμαίαν,
καὶ εἰς νεφέλας ἔτρεχε χρυσᾶς,
καινὴν περιβαλλόμενος σημαίαν.

Μεστὸς ἰσχύος, σφρίγους καὶ ἀλκῆς
ἰσφάλισε τὸ κελαδῆσαν στόμα,
κι' ἐσίγησε ὁ λόγος ὁ γλυκύς,
ποῦ γέλως τὸν ἐπέστεψε καὶ σκῶμμα.

Προστάτην ὅπως τοῦτον λατρευτὸν
ἴσως ποτὲ δὲν κλαύσετε παρόμοιον,
κι' ὁ πόνος σας θὰ εἶναι δι' αὐτὸν
τὸ εὐφραδὲς καὶ ἄριστον ἐγκώμιον.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἂν θέλῃς ἐντυπώσεις πολὺ ποιητικὰς
ἴδε τὰς Ἀναμνήσεις τὰς Σκανδιναυϊκὰς
τοῦ Ἀσιανολόγου ἐν πρώτοις Καρολίδα,
ὁποῦ τὴν Σουηδίαν εὐτύχησε νὰ ἴδῃ.
μὲ σοφωτάτους ἀνδρὰς συνεσθιῶν καὶ τρώγων,
κ' ἐτρόφησε εἰς τόπους Μακαρωνξέπιγίους,
κ' ἐντὸς τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἀσιανολόγων
ἐτίμησεν ἐξόχως τοὺς Ἕλληνας λογίους.

Μεγάλου Ναπολέοντος ὀγκώδης ἱστορία
μὲ γλαφυρὰς περιγραφὰς κ' ἀνέκδοτα μυρία.
Γεώργιος Λαμπίσιος ἔγραψε, πυζῇ γερὸ κεφάλι,
κ' ἐξετυπώθη κατ' αὐτὰ ὑπὸ Γελανυκλῆ.

Τοῦ Ξενοπούλου *Μητριά*, παράρτημα *Ἑστίας*,
κομψότατον τομίδιον μὲ ἀρίστας παντοίας.
Δὲν βροῦν εἰς τοῦτο ἔνλα τῆς φαντασίας πλάσματα
κ' ὠφέλιμα ἐξάγοντα δι' ὅλους συμπεράσματα.

Μοσχάκης ὁ Ἰγνάτιος, ἀνὴρ ρητορικός,
ἀκλλίφωνος, μελίρρυτος, κ' Ἐκκλησιαστικός,
ἐξέδωκε λαμπρὰν σειρὰν ὁμιλιῶν ποικίλων,
καὶ ταύτας πᾶς Χριστιανὸς ἂς μιλετᾷ μὲ ζῆλον.

Ὁ Ἱερὸς ὁ Λόγος τῶν νέων τῶν χρυσῶν
ὁ ἐν Δραγατσανίῳ ἀτρόμητος πεσών,
ὑπὸ Ἀντωνοπούλου, ἀνδρὸς γυμνασιακοῦ,
τῆς ἀγωγῆς τῶν παίδων ἐπόπτου γενικοῦ.
Εἰς τοῦτον δὲν ἀρνεῖται τὸν ἔπαινον κανείς
δι' ὅσους ἠγωνίσθη ἀγῶνας εὐγενεῖς.

Τοῦ Μιχαὴλ Κατσίμπαλη Πιλοποιλεῖον κ' ἕλλο,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδόν, ἀπ' ὅλα πιὸ μεγάλο.
Τί λοῦσο καὶ τί ὠφορμὴ !... μὰ εἶναι μία τρέλλα!...
τί μπαστουνάκια λιγερὰ κ' ἀλλόκοτα καπέλα.
Λοιπὸν εἰς τοῦ Κατσίμπαλη, ἐμπρὸς μικροὶ μεγάλοι,
κ' ἂς εἶναι τὰ καπέλα του σὲ καθενὸς κεφάλι.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πὼς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνοφρεῖ
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη. — ὅρε 'στὸ λίδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μαγάζι' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἔλλοτε μαμμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, θῶς τοῦ Πραστίου κατιορτὸς πολύς.

'Εφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

'Εκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

'Ετος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
Κι' ἔτσι ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μονχὰ 'στοὺς 'Επαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐκεῖθι καιροὺς πτωχείας — τρίχτι τὸ 'Ελληνικόν.
Συνδρομὴ μιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα δίμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἰδὼ συνδρομητοί — δὲν θὰ γ'νωστοὶ ποτέ,
κι' ἔσο φίλτε κι' ὄνκρατῆς — δὲν περνᾶς συνδρομητής.
Κι' ὅτε θέλω ντεραβέρι — μὲ κανένα κονενέρι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέ'στῶν φόρων τὴν ἐντέρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μιὰ δεκάρα.

Πέμπτη Μαΐου τοῦ χρυσομάλλη,
ὁποῦ ραδιάρων χορὸς τὸν ψάλλει.

'Ενενῆντα ἐννιὰ καὶ δυακόσα
κι' ἡ Βουλὴ ὅπως πρῶτον λυσσάσα.

Θούριον εἰς τὴν Βουλὴν
μὲ παροξυσμὸν πολύν.

Καὶ πάλιν πολέμου ἡμέρ' ἀνατέλλει...
ἐμπρός, ἀνταμάκια τῆς νέας Βουλῆς...
ἂς σπάσουν ρητόρων μεγάλων τὰ μέλη
καὶ κρότος ἂς γίνῃ καὶ γδοῦπος πολύς.
Ἐμπρὸς ὁ καθένας ἀσίκης καὶ ντοῦρος
κ' ἀβθόνως ἂς τρέξῃ τὸ αἷμα ὡς οἶνος.

Σαὶν Ζοὺστ καὶ Μαράτοι καὶ ἄλλοι Χαλδαῖοι
πιασθῆτε ἀμέσως μαλλιὰ μὲ μαλλιά,
καὶ δείξετε σ' ὅλους πῶς ἄνδρες σπουδαῖοι
χωρὶς τὸ στηλιάρι δὲν κάνουν δουλειά.
Γι' αὐτὸ σας πληρόνει ἀδρὰ τὸ Ταμεῖον,
γιὰ νᾶναι τὸ ξύλον προόδου σημεῖον.

Τί στέκεις σὰν χάχας καὶ σύ, Θοδωρῆ ;
ἐμπρὸς 'στὸν Τρικούπη μὲ λύσσα μεγάλη,
καὶ κτύπα καὶ κτύπα μιὰ κόκκα γερή,
ποῦ ἔχει ὡς τώρα τὴν πίστι σου βγάλει.
Ἐμπρός, Θοδωράκη, τὸ χέρι ἁμόλα
καὶ κύλιστον κάτω μὲ τάσπρα φωκόλα.

Καὶ σύ, σὶρ Τρικούπη, γιατὶ νὰ κοιμᾶσαι
καὶ τόσων ἐχθρῶν σου δὲν κόβεις τὸν βῆχα ;...
καὶ σὺ ἀπ' τὰ γένεια τὸν Θόδωρο πάσει
καὶ μιὰ μὴν ἀφήσῃς ἀπάνω του τρίχα.
Ἂς λείψουν καὶ λόγοι καὶ τρόποι καλοί . . .
τὸ ἔθνος εἰς μάχην τοὺς πρώτους καλεῖ.

Ἂν ὄντως τὴν δόξαν καὶ σεῖς ἀγαπᾶτε
ἐμπρὸς 'στὸν ἀγῶνα μὲ βῆμα ταχύ . . .
βαρεῖτε, βαρεῖτε, κτυπᾶτε, κτυπᾶτε,
κι' ἂς πέφτῃ ροπάλων καὶ ξύλων βροχή.
Κι' ἂν ξύλα δὲν ἤθάνουν μονάχα καὶ χέρια,
ἂς ἔβγουν κουμπούραις, ἂς ἔβγουν μαχαίρια.

Ὡς πότε τὰ λόγια καὶ τάλλα τὰ σάλια ;
ὡς πότε φοβέραις καὶ τόσα βρισίδια ; . . .
ἀνοῖχτε ρουθούνια καὶ σπάστε κεφάλια
καὶ ὅλοι κρατεῖτε σπασμένα παγίδια.
Μὲ λόγια μονάχα καὶ δίχως μπερντάχι
ποτὲ τὸ Ταμεῖον παράδες δὲν θάχῃ.

Καὶ πάλιν πολέμου ἡμέρ' ἀνατέλλει . . .
ἐμπρὸς μὲ ματσοῦκα 'στὸ χέρι χοντρή . . .
γιὰ τοῦτο ἡ ψῆφος τοῦ πλήθους σᾶς στέλλει
'στῆς νέας Ἑλλάδος τὸ πρῶτο μαντρί.
Ἐσεῖς εἰς τὸ βῆμα κ' ἐμεῖς εἰς τὸν δρόμον
ἂς βάψωμεν μ' αἷμα τὸ γράμμα τῶν νόμων.

Ἐν μέσῳ παντοίων πληγῶν ἀνηκέστων
τὸ αἷμα σας εἶναι παρήγορον ὦρον,
κ' ἐγὼ διὰ στίχων γοργῶν κ' ἀναπαίστων
ὑμνῶ τὸ στηλάρι τοσούτων ῥητόρων,
κ' ὡς φάρους κυττάζω 'στοῦ ἔθνους τὰ χάλια
σπασμένα ρουθούνια, σπασμένα κεφάλια.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—"Ας δρίψωμεν τὸν Μάϊον, ἀγαπητὲ κασσίδη,
κ' ἂς κυλισθοῦμε καὶ οἱ δυὸ ἀπάνω 'στὸ γρασίδι.
Γιὰ κύττα γύρω, Περικλῆ... ὁ κόσμος 'στὸ ποδάρι
καὶ ὁγκανίζουν ἔρωτας τρὲ ντιστεγκὶ γαϊδάροι.
Π. — Πῶς ἤθελα τὸν κόθορνον τοῦ ποιητοῦ νὰ βγάλω
καὶ τῶν γαϊδάρων ἐξάλλους τοὺς ἔρωτας νὰ ψάλω,
νὰ κάμω φιλολογικὴν γαϊδουροεσπερίδα
καὶ νὰ καλέσω εἰς αὐτὴν τὴν ἐκλεκτὴν μερίδα,
τὸν Βασιλέα δηλαδὴ μὲ ὅλα του τὰ μίλη,
τῶν Πατρικίων τὸν ἀφρὸν καὶ πάντας τοὺς ἐντίλει,
καὶ μὲ γαϊδάρων συμπλοκὰς καὶ ἄλλας ἱστορίας
νὰ συγκινήσω, Φασουλῆ, τὰς ντιστεγκὶ κυρίας,
καὶ δὴ ἀνευφημούμενος ὑπὸ τῶν Βασιλέων
κ' ὑφ' ὅλων τῶν ἀκροατῶν, ἀρρένων καὶ θηλέων,
νὰ κυλισθῶ βαφνοστερὴς ἐπὶ τοῦ Μαγιοζύλου
καὶ νὰ γενῶ τὸ κακόγημα Ροΐδη ὀνοφίλου.
Φ. — Ἐμπρός, καῦμένε Περικλῆ, καὶ γίνε ἄρον ἄρον
Τυρταῖος καὶ Θεόκριτος καὶ Πινδαρος γαϊδάρων.
Ἰδὲ τριγύρω συμπλοκὰς καὶ ὄχου συναυλίας . . .
αὐτὸς ὁμνεῖ τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Στυφαλίας,
ἐκεῖνος δὲ τὰ δάνεια καὶ τὴν συγκοινωνίαν
καὶ τῶν μεταρρυθμίσεων τὴν ἱερὰν μανίαν.
Κι' ἐμεῖς μὲ τούτους, ἀδελφέ, ὁμνήσωμεν τὸ κράτος . . .
ἀπὸ τὴν Πόλι ἔρθασε καὶ ὁ Μαυροκορδάτος,
κ' ἔχει ἐκ μίρους τοῦ Χαμὶτ μεγάλην ἐντολὴν
νὰ δώσῃ ἀσπασμοὺς θερμοὺς εἰς ὅλην τὴν Αὐλήν,
'στὸν κύριον Πρωθυπουργὸν καὶ τοὺς λοιποὺς Συμβούλους
καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς εὐπιθεῖς καὶ ταπεινοὺς των δούλους.
Αὐτὸ τὸ νέον γεγονὸς δὲν εἶναι πατζὲ γέλα . . .
ἀπὸ τὴν Πόλι ἔρχεται καὶ στὴν κορφὴ κανέλα.
Ὡς εὖ παρέστης, Πρεσβευτά, κ' εἰπὲ εἰς τὸν Σουλτάνο
πῶς 'στὰ φιλιὰ μᾶς ἔσπασες καὶ μὲ τὸ παρακάνω,
κ' εἰπὲ του, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ φοβᾶται δίόλου
κ' ἀπὸ τοὺς νέους Ἕλληνας, τῆς καλτσακις τοῦ διαβόλου,
κ' ἂς μᾶς ἀλλάζῃ τὸ Χριστὸ καὶ ἂς γελᾷ σὰν χάχας...
κ' ἐμεῖς ἂν θέλωμεν σφαγὰς καὶ ἀνδροφόνους μάχας,
βροντοῦμε τὸ πιστόλι μας, ἀστράπτ' ἡ μάχαιρά μας,
κ' ὡς ποῦ νὰ 'πῇς πάτερ ἡμῶν πετοῦμε τάντερά μας,
κ' ἀπολαμβάνομεν τιμῶν καὶ ἄθλων ἐπιγείων
εἰς τοῦτο τὸ χασάπικο, εἰς τοῦτο τὸ σφαγεῖον.
Ναί, ἂς πληρώσωμεν κ' ἐμεῖς τὸν ταπεινόν μας φόρον
'στὸν χρυσομάλλην Μάϊον, τὸν τόσῳ αἱμοβόρον,
ὁποῦ κρατεῖ χασάπικα μαχαίρια καὶ πιστόλια,
ὁποῦ δλῷ ξεκοίλιασμα καὶ ὄχι περιβόλια,
ποῦ περιστρέφει ἄγριον τὸ βλοσυρόν του βλέμμα
κι' ὅλα τὰ ρόδα τέχνωμα τὰ χρωματίζει μ' αἷμα.
Κτύπα ἐσύ τὴ λύρα σου κ' ἐγὼ τὸν ταμπουρᾶ μου...
πᾶρε μαχαῖρι δίκοπο καὶ βγᾶλε τάντερά μου,
κ' ἐγὼ μὲ ἄλλο τρίκοπο νὰ σ' αἱματοκυλίσω
καὶ ἀνυμνῶν τὸν Μάϊον νὰ σὲ τεκροφιλήσω.
Κ' ἐμεῖς γιγάντων εἴμεθα καὶ γέννημα καὶ θρέμμα...
ἂς πορφυρώσῃ τὰ φυτὰ τὸ εὐγενές μας αἷμα,
ἂς μᾶς ἐμπνεύσῃ ᾄσματα ἡ αἱματοχυσία
κ' ἐς γίνωμεν 'στὸν Μάϊον ἑσπερινὴ θυσία.
Καυγὰ σπουδαῖον ἔκαμαν καὶ 'στὴ Βουλὴ μας μέσα...
ὁ Παλαμήδης, Περικλῆ, ἐπιάσθη μὲ τὸν Φλίσσα,
κι' ἀπὸ κρανία ἔτρεξε τὸ αἷμα κρουνηδόν,
κι' ὁ περιούσιος λαὸς τὰ αἵματα ἴδιόν,
εἰς τοῦτο δὲ τὸ θέαμα ἐνθουσιῶν καὶ χαίρων,
τὰ κεφαλοσπασίματα εὐφήμει τῶν πατέρων.
Π. — Εὐοί! εὐάν!...
Φ.— Περίδρομος...
Π. — Ἤσουν καὶ σὺ παρών;
Φ. — Ὄχι...
Π. — Γιατί, βρέ γαϊδαρε;..
Φ. — Δὲν ἔλαβα καιρόν.
Κι' οὔτε πηγαίνω 'στὴ Βουλή. βρὲ Περικλῆ, σὰν πρῶτα
νὰ φωτισθῇ τὸ πνεῦμα μου μὲ τῶν σοφῶν τὰ φῶτα,
καὶ οὔτε κάνω τώρα τιὰ τὸν ποθρο πατριώτη,
γιατὶ αὐτὰ τὰ πράγματα μοῦ τρῶνε τὲ ἐκάστι.
Δὲν φθάνε ποῦχω, Περικλῆ, γιὰ κάθε τί φροντίδα,
μὰ νὰ παρακαλίζωμαι κ' ἐγὼ γιὰ τὴν πατρίδα,

Μέλλων καυγᾶς ἐν τῇ Βουλῇ,
ἀναμενόμενος πολύ.

γιατί μιὰ 'μέρα ἔγινα ἱππότης τοῦ Σωτῆρος; . . .
μ' αὐτὰ κ' αὐτὰ ὁ φουκαρᾶς κατέντησα σὰν τσίρος,
κ' ἐν δίνομυουζώπω 'γρήγορα πολιτιεὺν καὶ κράτος
κ' ἐκ τῶν λοιπῶν δὲν τρεκηχθῶ καθὼς ὁ Κιγκινάτος,
μόλις τὰ δυὸ ποδάρια μου θὰ σύρωνται μὲ κόπον,
θὰ κατεντήσω ἄξιος τοῦ οἴκτου τῶν ἀνθρώπων,
οὔτε θὰ ἔρχεται κανεὶς 'στὸ ζύλο νὰ μὲ στρώσῃ
κ' οὔτε Ρωμηὸς δὲν θὰ 'βρεθῇ γιὰ νὰ μὲ μαχαιρώσῃ,
κ' ἐδῶ, ποῦ νόμος ἔγινε ἡ κάμα κι' ἡ πιστόλα,
βροντοῦμε τὸ πιστόλι μας, ἀστράπτ' ἡ μάχαιρά μας,
κ' ἐμεῖς γιγάντων εἴμεθα καὶ γέννημα καὶ θρέμμα...
Κὶ' ἐμεῖς γιγάντων εἴμεθα καὶ γέννημα καὶ θρέμμα...
Δὺτὰ λοιπὸν σκεπτόμενος ἀπίστιν τῆς Βουλῆς,
οὐχ ἧττον ὅμως ἤκουα μετὰ χαρᾶς πολλῆς
ὅτι κ' αἱ δύο πτέρυγες βουλεύουν ἀκαμάτως
καὶ νέα Νομοσχέδια κληρονομεῖ τὸ κράτος,
καὶ παρακάλουν τὸν Θεὸν εἰς τὸν παρόντα χρόνον
νὰ μοῦ χαρίσῃ, Περικλῆ, τοὐγκάνισμα τῶν ὄνων,
νὰ ἐξυμνήσω μὲ αὐτὸ τὰ φρόνιμα μοὰλὰ
καὶ ὅλα τ' ἀνερίγραπτα κ' ἀνέλπιστα κακὰ.
Π.—Καὶ ἡ δικὴ σου ἡ φωνὴ, μαγκούφη, δὲν σοῦ κάνει;
Φ.—Ἡ τῶν ἀνθρώπων λαλιὰ τοὐγκάνισμα δὲν φθάνει,
οὐδ' ἔχει τὸν κατάλληλον χρωματισμὸν καὶ τόνον
πρὸς ὕμνον τῆς προόδου μας καὶ τῶν χρυσῶν αἰώνων.
Τοιαῦτα ἐμερμήριζα κατὰ θυμὸν καὶ φρένα
κ' ἐκύτταζα τὸν οὐρανὸ μὲ χέρια σταυρωμένα,
ὅταν μὲ φοῦντες ἄκουσα πῶς ἔγιναν δουλειαὶς
κ' ἀρχίσαν μπαγλαρώματα καὶ κατακερκλαῖς,
καὶ τότε τρέχω 'στὴ Βουλὴ μὲ ὅλα τὰ σωστά μου
καὶ βλέπω μαῦρα αἵματα νὰ τρέχουν ἐμπροστά μου,
μαγκούρας, ραμπαδόξυλα, καὶ κόκκαλα σπασμένα,
κρανία δὶ σοφώτατα εἰς δύο χωρισμένα,
καὶ οἱ κλητῆρες ἔτρεχαν μὲ σκούπες καὶ σφουγγάρια,
καὶ τότε ἤλθαν, Περικλῆ, κ' ἐμένα τὰ φευγάρια,
καὶ εἶπα κ̀δόξα τῷ Θεῷ, ποῦ 'σώθηκαν τὰ ῥέμματα,
καὶ ἔβαμε καὶ 'στὴ Βουλὴ νὰ τρέξουν λίγα αἵματα,
γιατ' εἶχα βαρεθῇ κ' ἐγὼ μὲ ὅλους νὰ προσμένω
νὰ 'δῶ κανένα Βουλευτὴ μὲ καὶ̀καλο σπασμένο».
Ἤτο δὲ κόσμος ἀρκετὸς ἀνὰ τὰ θεωρεῖα
καὶ ξένων περιηγητῶν περίεργος σωσεία,
καὶ Λόρδοι μὲ τῆς Λαΐδις των εὐρίσκοντο ἐκεῖ
ἀπὸ αὐτὰς ποῦ 'ντρέπονται ν' ἀκούσουν γιὰ βρακί,
τῆς δὲ Βουλῆς ὁ πόλεμος πολὺ τοὺς συνεκίνει
κ' ἐσκέφθησαν νὰ βαπτισθοῦν Φιλέλληνες κ' ἐκεῖνοι.
Ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς εἰς τοῦτο τὸ κακὸν
κρυφὰ κρυφὰ τὸ ἔστριψε μὲ τρόπον Γαλλικόν,

πρὸς δὲ καὶ ὁ Θεόδωρος μετὰ τῶν ἡμετέρων,
οὐ μὴν κ' οἱ φλογερώτεροι τῶν προφιλῶν πατέρων,
πρὸς τὴν πατρίδα σπείσαντες σπουδὴν ἐξιλαστήριον,
εἰς τῆς Βουλῆς κατέφυγαν τὸ μέγα οὐρητήριον.
Ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, ἐπῆρα τὰ ματσούκια,
κ' ἔνα στεφάνι ἔπλεξα μὲ ἀγκιναροκούκκια,
περιδάκρυς δ' ἐπέθεσα τὸν στέφανον αὐτόν
εἰς τὰ σπασμένα καύκαλα τῶν ταύρων Βουλευτῶν
κ' εἶπα «μικρὰν ἀντιμοιδὴν δεχθῆτε κ' ἀπὸ 'μένα....
τὰ κεφαλοσπασίματα δὲν πάνε 'στὰ χαμένα,
καὶ ὅσον αἷμα χύνεται μὲ λύσσαν καὶ θυμὸν
'στοῦ ἔθνους θυσιάζεται τὸν ἅγιον βωμόν,
κ' εἶν' ἕνα βῆμα βέβαιον πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν
καὶ πρὸς τὰ Ἰσοζύγια καὶ τὴν συγκοινωνίαν,
ἄνευ δὲ ὅπλων, μαχαιρῶν, καὶ ξύλων καὶ ρουκλῶν
ποτὲ ἂς μὴν ἐλπίζωμεν εὐτύχημα μεγάλον.
Γι' αὐτὸ καὶ σὺ τὸ ξύλο σου παραίτ' ἀπὸ τὸ χέρι
καὶ 'στὸ ἑξῆς νὰ μὲ κτυπᾷς μὲ δίκοπο μαχαίρι,
ἂν θέλῃς νὰ σ' εὐχαριστῶ καὶ νὰ σοῦ εἶμ' εὐγνώμων ...
Π.—Λάβε λοιπὸν μιὰ μαχαιρὰ 'στὸν δεξιόν σου ὦμον.
Φ.—Ὁποία εὐχαρίστησις !... ὁποία ὄντως χαρὰ !...
ἐπιθυμῶ ἀπάνω μου νὰ γίνῃς μακελάρης,
καὶ ἄν, μωρέ, δὲν μ' ἀγαπᾷς μοναχὰ γιὰ τὰ μάτια,
ἀμέσως τώρα κάνε με πορτοκάλες καὶ κομμάτια.
Τὰ ξύλα τὰ περιφρονῶ κι' δὲν μ' εὐχαριστοῦν ...
Π.—Ὄρεε καὶ μία μαχαιρὰ 'στὸ ἱερὸν ὑστοῦν.
Φ.—Εἶθε τὸ ραχοκόκκαλό της μάννας σου ν' ἀγάσῃ
καὶ 'στὸ πλευρὸ τοῦ Ἰακὼβ μιὰ 'μέρα νὰ πλαγιάσῃ.
Π.—Ὄρεε καὶ ἄλλη 'στὰ νεφρά ...
Φ.— Ὁποία ἡδονή !...
τὸ αἷμα ῥέει κρουνηδόν, πλὴν δὲν μὲ συγκινεῖ. [πλάτη
Π.—Δός μου καὶ σύ, βρὲ Φασουλῆ, μιὰ μαχαιρὰ 'στὴν
γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ εὐχαριστῶ καὶ χίλια δυό σπαλλάτη.
Φ. — Ὅρσε λοιπόν...
Π. — Ὦ ! μὶλ μερσί !...
Φ.— Λαβὲ καὶ ἄλλην μίαν.
Π. — Δὲν 'βγαζω αἷμα, Φασουλῆ...
Φ. — Θὰ Ἰχῃς ἀναιμίαν.
Π. — Φέρε μπαλτάδες, Φασουλῆ, ἀπὸ τὸ χασαπιό..
μεγάλη λύσσα μ' ἔπιασε τὸ αἷμα σου νὰ πιῶ. [μης,
Φ.—Πιὲ τὸ λοιπόν... τί καθίσαι;... σωστὸς δὲν εἶσαι βλα-
ἂν κοκορέτσι, Περικλῆ, τῆς σούβλας δὲν μὲ κάμῃς.
Ἂς τρέξῃ καὶ τὸ αἷμα μας εἰς τὸν βωμὸν τοῦ γένους
κ' ἂς μᾶς ἰδῇ ὁ Μάϊος αἱματοκυλισμένους.

—

(*Γυμνόνουν κάμαις καὶ οἱ δυὸ καὶ μὲ τὰ μαχαιρώματα*
σωριάζονται ἀναίσθητοι καὶ μένουν κρύα πτώματα.)

Τελευταία ὥρα
μὲ μεγάλη φάρα.

—

Κεῦ' ἦν στιγμὴν ὁ Φασουλῆς
ἐγέρασε τὸ φύλλον,
μανθάνομεν ἐκ τῆς Βουλῆς
πῶς ἔπαυσε τὸ ξόλον.

—

Καμμιὰ δὲν ἀνακάτωσε
τοὺς Βουλῆφόρους ζέλη,
κ' οὔτε ρουθούνι 'μάτωσε,
οὔτ' ἔσπασε κιμάλι.

—

Δὶν βγέζουν γρῦ καὶ τσιμουδιὰ
καὶ τὴ δουλειὰ των βλέπουν . . .
'γινῆκαν ἐντάκτα παιδιά,
ποῦ εὐσημα τοὺς πρέπουν.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ Γκίνης ὁ Πετούνες, ποῦγει γερὸ κεφάλι
κ' εἶναι 'στὸ ξακουσμένο Καπάτσικα τοῦ Ῥάλλη.
Χώτης καὶ συγγενὴς μας ἐκ τῶν προφιλεστέρων
καὶ μπὸν βιβὰν γαλάντης καὶ πλήρης θυμηδίας,
ἀποσκευὰς μεγάλως καὶ πλοῦτον ὅλων φέρων
'στὸ Ἄστυ μας ἐσχάτως ἀφίχθη ἐξ Ἰνδίας,
σωθεὶς ἀπὸ τὴν Κόμπραν, τὸ λυσσασμένο φαΐδι,
ποῦ μόλις τὸ κυττάξῃς τὲ πάει ριπιτίδι.

—

Ἡ Κοῦλα τοῦ Πετσάλη, χαριτωμένη κόρη,
ἔπῆρε τὸν καλόν της, τὸν Σπῦρον τὸν Μικρέλον,
ὁ δὲ *Ρωμηὸς* τοὺς γάρους μακρόθεν ἐθεώρει
καὶ ῥόδινον 'στὸ ζιγὸς ἐπηύχετο τὸ μέλλον.

—

Νέα τῆς *Ἀκροπόλεως* μεγάλη Συλλογὴ
ποικίλων μυθιστοριῶν λαμπρῶς κατηρτισμένη,
κ' ἐς γίνῃ πᾶς συνδρομητὴς χωρὶς ποσῶ; νάργῃ . . .
δὶς τοῦ μηνὸς ἐκδίδεται εἰκονογραφημένη.

—

Τοῦ Παπαδοπετράκη, Κρητὸς προηγουμένου,
τῶν προσφιλῶν Σφακίων ἐγκώδης ἱστορία,
πολλῆς σπουδῆς βιβλίον κ' ἀνταξίων ἐπαίνου,
ἐκ ταύτης δὲ γενήσεται πολλὴ φιλοπατρία.
Τῆς ὅλης ἱστορίας ἀποτελεῖ ἓν μέρος
κ' ἐξάπτεται μὲ ταύτην ὁ πρὸς τὴν Κρήτην ἔρως.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κ' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κ' ἐννενήντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ ἔγαινε.
Κ' ἔστω ἴχω ἐξουσίαν — κ' ἔπειτα μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὲς θὰ δέχωμαι — ἔξω τοὺς ἀνέγνωαι.
μοναχὰ 'στὲς Ἐπαρχίες — καὶ 'στὲ Κζωτερικόν.
Ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ἀράχνα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — ἐκαπέντι καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — ἔδεν θὰ γίνωντει ποτέ.
κ' ἔτσι φύλλα κ' ἔνκατζὲ — ἔδεν παρᾶς συνδρομητές.
Κ' ἔστε ἄλλα ντοροβέρι — μὲ κανένα κανονέρι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς'τσῦν φέρων τὴν ἄντερα — κ' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα

Τοῦ Μαΐου δωδεκάτη,
λύρα, ὄπνος καὶ ραχάτι.

Ἀριθμὸς τριακόσια
στείλετέ μας χρύσα.

Ὁ Φασουλῆς φουσκώνων
ἀγγέλλει νέον χρόνον.

—

Ἐγώ, ποῦ σκέψεις καὶ νιφρούς ἀνθρώπων ἐξετάζω,
τὸ ῥόδα δὲ καταπατῶ καὶ ἁρπάω τὰς τριβόλους,
μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς τριγύρω μου κυττάζω
τοὺς προσφιλεῖς μου Ἕλληνας, τοὺς ἥρωάς μου ὅλους,
ποῦ ἴθριψαν τὴν γλῶσσαν μου καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ἕνος
καὶ μετ' ἐμοῦ ἐλάλησε πολλὰ κ' ὁ Περικλέτος.

—

Συνεπληρώθη τοῦ «Ρωμηοῦ» καὶ ἄλλος ἤδη χρόνος
κ' εἰσέρχεται 'στὸν ἕβδομον μετὰ σπουδῆς μεγάλης.
ἐγὼ δὲ χαίρω καὶ πηδῶ, λακτίζω δὲ ὡς ὄνος,
ὁποὺ ὀρέξεις τοῦ γεννᾷ ὁ μὴν ὁ χρυσομάλλης
καὶ γαυριῶν τὸ βλέμμα μου 'στὰ παρελθόντα φίπτω
καὶ πρὸ τοῦ Πανδαμάτορος τὸν τραχηλόν μου κύπτω.

—

Ἀγαπητοί μου Ἕλληνες, γαιθυρία μου, παιδιά μου,
καὶ πάρε, ὅπως πέντοτε, σᾶς ἔχω 'στὴν καρδιά μου.
Καλὰ τὸν ἐπεράσαμεν τὸν περασμένον χρόνον.
περίφροντις ἐβούλευσα μαζί σας τὴν πατρίδα,
τοῦ Μιχαλειτάτου μας ἐξύμνησα τὸν θρόνον
καὶ γαμηλίους τελετὰς τοῦ Διαδόχου εἶδα.

Καὶ Αὐτοκράτορες δεκτοὶ καὶ ἄλλοι ἐστεμμένοι
ἐπάνουν τοῦ Φιλήμονος τὸ κοσμισμένον χῶμα,
καὶ ἡ Ἑλλὰς φρενόληπτος καὶ οἰστρηλατημένη
τοὺς γάμους ἐχαιρέτησε μὲ ἀλαλάζον στόμα,
καὶ τῶν δεινῶν της ἤλπιζεν ἀπαλλαγὴν νὰ εὕρῃ
καὶ εἰς τὸν ἥλιο ἄπλωνε καὶ τραχανᾶ κ' ἀλεύρι.

—

Καὶ ἡ καρδιά της ἔγινε ὡς εἴδος περιβόλι
καὶ ὡς Βακχὶς ἐμαίνετο καὶ κρύταλα ἐκτύπα,
κ' ἐγὼ μὲ τὸ γαϊδοῦρι μου ἐπέταξα 'στὴν Πόλι,
κ' ὑψώσας τὸ στιλπνάρι μου πρὸς τὸν Σουλτάνον εἶπα :
«Βαρδάτε κ' ὁ Διάδοχος πλανόνει ἐδῶ πέρα,
»βαρδάτε πρὶν ὁ ἀβρόλιος σᾶς πάρῃ τὸν πατέρα.»

—

Καὶ τὴν πατρίδα ἔβλεπα νὰ εἶναι εἰς ἐκστάσεις
κ' ἐχαίροντο οἱ ἔσχατοι κ' οἱ πρῶτοι ἐν τοῖς ἴσοις,
ὅταν ἐξαίφνης ἤκουσα φρικτὰς ἐπαναστάσεις
καὶ σύνθημα ἰδίδατο πολέμου ἐκ Δαφνίσης.
Τὸ δὲ κοχλάζον αἷμα μου ἀνάπτει καὶ πυρώνει
κ' ἐν μύρτου ἔκρυφα κλαδὶ σουγιᾷ Κολοκοτρώνης.

—

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπίτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνοικεῖ.
μὲ ξενοδοχεῖον Ζάδη, — δηὸ 'στὸ λέβι τρεῖς 'στὸ ἕδάφι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πολὺ σπάνιον μαμμοῦ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραξιτέλους κατωτέρω καλοῦ.

Τοῦ 'Αρμοδίου τὸ σπαθὶ κι' ὁ Περικλῆς ἐβάστα
κι' οἱ δύο ἐφωνάζαμεν : 'Ελλὰς πατρίς, ἀνάστα . . .
Ἂς γίνουν τέφρα οἱ χρυσοὶ τῶν Συνταγμάτων χάρται,
Ἂς ἐπιπέσῃ ἄγριος ὁ σοφρετὸς τῶν Βρυούτων . . .
μὰ δὲν εἰξεύρω τί κακὸν παθόντες οἱ ἀνταρται
τὰ ξίφη ἐρρίψαν χαμαὶ κι' ἐπῆγαν πρὸς νεροῦ των.

—

Καὶ ξυνεγογγυλίζοντο αἱ κλασικαὶ 'Αθῆναι
κι' ἐφώναζαν πῶς κούνημα καὶ εἶναι καὶ δὲν εἶναι,
ἐβρόντων δὲ οἱ φήτορις μὲ κερευνοῦ βροντήν,
πολλοὶ δὲ ὄνοι ἔβαλαν ξαίφνης λευτεήν,
κι' ἐνῷ ἠκούετο μακρὰν ὁ τῶν τυμπάνων ἦχος
ἐγὼ τὸ γουργουλίδιον ἐκάπνιζα ἡσύχως.

—

Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἔσκουζαν χορὶς ἀρχὴν καὶ τέλος
κι' ἐτρόμαζε τὸ κούνημα τοῦ θρόνου τοὺς Συμβούλους,
παχεῖας τρίχας ἐτρεφε ὁ κύριος Σεμτέλος
κι' ἐφαίνετο εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ θάλλοντας ἰούλους,
οἱ δὲ παρατυγχάνοντες ἠρώτων μ' ἀπορίαν
πῶς τρίχες βεβλαστήκασιν εἰς τὴν Σπανομαρίαν.

—

'Αλλὰ κι' ἐγὼ βοηθηθεὶς ἀπὸ τὸν Περικλέτον
τοὺς νόμους ἐπανέφερα 'στὴν πρώτην λειτουργίαν,
προστρέχων δὲ εἰς τὴν Βουλὴν μετὰ τῶν ἐγκαθέτων
παρηκολούθουν ἄγρυπνος τὴν κωλυσιεργίαν,
ἐπικροτῶν μὲ φάσκελα, μὲ πόδας καὶ μὲ χεῖρας
τοὺς χορτασμένους ἑνταυτῷ καὶ νηστικοὺς σωτῆρας.

—

Πολλάκις δὲ εἰς τὴν Βουλὴν μὲ ἦρε τὸ ξημέρωμα
κι' ἐπρόσμενα μπαγλάρωμα νὰ πίσῃ καὶ μαχαίρωμα,
καὶ ὅλην νύκτα ἔχασκα θαυμάζων πάντα πρόμαχον
μὲ γουργουρίζον ἔντερον καὶ μὲ φυσῶντα στόμαχον,
φρονῶν καὶ ὁ μικρὸς ἐγὼ μεθ' ὅλων τῶν πατέρων
ὅτι ὀφείλω ν' ἀγρυπνῶ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον.

—

Καὶ ἤκουσα ὁλολυγμοὺς τῆς τοίμυης τῆς πεινώσης
κι' ὑπὲρ τῆς Κρήτης μαχητὰς ἠτένισα ἑτοίμους,
καὶ τοῦ Τρικούπη ἔβλεπα σφοῦρες διακοινώσεις
νὰ εἶναι εἰς διπλωμάτων θαλάμους δυσνούμους,
ὁ δὲ Χαρὶτ ὁ φυκαρᾶς δὲν ἔπανε νὰ τρέμῃ
κι' ἡμέρα νύκτα ἔμενε κρυμμένος 'στὸ Χαρέμι.

—

Παρῆρχετο ἡ ὄξα του καθὼς ἀστὴρ διάττων,
ἡ δ' ὑψηλή του κεφαλὴ δεινῶς ἐκαρτζάρει,
καὶ μία διακοίνωσις ἐκ τῶν ἐντυνωτάτων
σὲ μᾶζε ναζλοὺς λανούμισας εὐρέθη τὸ σαΐβάρι,
κι' ἐξίστατο κι' ἐθαύμαζε πᾶς φλύαρος κοπρίτης
τὴν σθεναρὰν πολιτικὴν 'στὸ ζήτημα τῆς Κρήτης.

—

Τὴν συνετὴν πολιτικὴν ἠσπάσθη καὶ τὸ Στέμμα,
μακρὰν τῶν λόγων τῶν κοινῶν, μακρὰν τῆς τόσης ζάλης,
κι' ὁ Θοδωρῆς τὰ γένεια του τὰ ἔβαφε 'στὸ αἷμα
κι' ἵνα ποτῆρι μὲ αὐτὸ ἐγέμισε κι' ὁ Ράλλης,
καὶ 'στὴν Βουλὴν τὸ ἔδειξε ὡρὸς ἀπὸ τὸν τρόμον
κι' ὅλοι κηλίδες εὕρισκαν αἵματον εἰς τὸν δρόμον.

—

Κι' ἐγὼ συχνὰ ἐμούντζωνα τὸν φίλο μας Σουλτάνο
κι' ἐρέθιζαν τὸν ὕπνον μου ἀνείρατα χρυσᾶ,
κι' ὅλους τοὺς Τούρκους ἔγραφα 'στὴ φτέρνα μου ἀπάνω,
ἐνῷ ἐκεῖνοι ἔσφαζαν μὲ τὸν Σακὶπ Πασσᾶ.
'Ο δὲ Τρικούπης ἔλεγε : «ὑπομονὴ ὀλίγη,
καὶ μὲ τὰς νότας ὁ Χαμὶτ 'στὰ καίρια ἐπλήγη.»

—

Οὐχ ἧττον εὐτυχήματα ὑπέρ ποτε μεγάλα
ἐπῆλθον ὡς ἀντίρροπον 'στὴν συμφορὰν τῆς Κρήτης,
τοὐτέστι σιδηρόδρομοι καὶ ἄφνεια καὶ ἄλλα,
ὅσα γνωρίζει ἕκαστος ἰθαγενὴς πολίτης.
Μὰ ἠλαττώθη κι' ὁ δεσμὸς ἐξαίφνης τῆς σταφίδος
κι' ἐπῆραν τὸν κατήφορον τὰ πλούτη τῆς πατρίδος.

—

'Ο δὲ Τρικούπης, ὄπισθεν τὴν εὐτυχίαν σύρων,
πᾶν ἀγαθὸν ἐφαίνετο εἰς τὴν Ἑλλάδα σπείρων,
καθὼς καὶ ὁ Τριπτόλεμος εἰς παλαιὰς ἡμέρας
μὲ ἅρμα ἔτρεχε χρυσοῦν ἐπάνω 'στοὺς ἀέρας,
συρόμενον μὲ δράκοντας πολλοὺς καὶ πτερωφόρους,
νὰ διανείμῃ πανταχοῦ τῆς Δήμητρος τοὺς σπόρους.

—

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐπίστευε εἰς ὅλα ταγαθὰ
κι' ὁ οἶστρος του δὲν ἔπαυε μ' ἐκεῖνα νὰ μεθᾷ.
Σιδηροδρόμων ἔστρωναν τριγύρω του γραμμὰς
κι' ἐκεῖθετο πῶς τὸ ψωμὶ κανένας δὲν νηστεύει,
ἀλλὰ ὁ ἄλλος Φασουλῆς, ὁ ἄπιστος Θωμᾶς,
ἐμούντζωνε τὸν Φασουλῆν ἐκεῖνον ποῦ πιστεύει.

—

Κι' ἐμάχοντο νοχθημερὸν οἱ δύο Φασουλῆδες,
ἐκεῖνος ποῦ ἐπίστευε καθὼς κι' ὁ ἀπιστῶν,
οἱ λόγοι των ἐφούσκωναν καθὼς αἱ φυσαλίδες,
κι' ὁ ἕνας τότε ἄλλαζε τοῦ ἄλλου τὸν Χριστόν,
ὑπῆρχτε δὲ κἄποτε μ' ὑπόκλισιν τῶν νώτων
ὁ πρῶτος εἰς τὸν δεύτερον κι' ὁ δεύτερος 'στὸν πρῶτον.

—

Αὐτὸ καὶ ὁ Διάδοχος ἐτέρπετο νὰ βλέπῃ
καὶ ἡ χαρὰ ἐσάλευε τοῦ στήθους του τὰ βάθη,
καὶ ὅπως γίνῃ Βασιλεὺς καθ' ὅλα ὅπως πρέπει
κιθάραν τοῦ ἐκάπνιζε ὀρχήγορα νὰ μάθῃ.
Καὶ οὕτω πως διήρχοντο εὐχάριστοι αἱ ὧρες
μὲ τὸ φασολαντορεμὶ καὶ μὲ τὸ λὰ μινόρε.

—

Ρεμβάζων ἐκιθάριζε ὑπὸ πυκνὴν φιλύραν
τῆς Μανωλάδας τοὺς καρποὺς καὶ τὴν παλὴν μας μοῖραν,
καὶ μὲ τὸν νοῦν του, ἐμπλέον γραμμάτων καὶ σπουδῶν,
διέτρεχε τὴν παλαιὰν Ἑλλάδα τὴν κλεινὴν
μὲ ὅσον τάχος ἔτρεχε ὁ μέγας Μακεδὼν
τὴν Γεδρωσίαν ἔρημον καὶ τὴν Βακτριανήν.

—

'Ο δὲ πατήρ, ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη τοῦ υἱοῦ του,
ἠγάλλετο κι' ἐπέχαιρεν εἰς τὰς προόδους τούτου,
κι' ἐκ τῆς ἀγαλλιάσεως τοῦ ἤρχετο νὰ κλαύσῃ
καὶ πλούσια 'στοὺς δούλους του παρεῖχε τὰ ἐλέη,
κι' ὅπου ἀντίκρυζε πτωχὸν ἀμέσως ἔσταμάτα
καὶ ὀβὸ χαρτούτσα τοὔδοινε μὲ εἴλεπτα γεμάτα.

—

'Αΐντε, παιδιά, κι' ἐβγάσαμε 'στὸν ἕβδομο τὸν χρόνο
καὶ πίνωντας τὴν πίπα μου σᾶς κατακαμάρωνω.

Καὶ τάξις ἐβασίλευσε κι' ἀσφάλεια καθ' ὅλα
καὶ θαῦδιν ἔφτρε πολλὴν ἡ κάμα κι' ἡ πιστόλα,
καὶ κατεμίγνυ' ὁ λαὸς τῆς νέας Ρωμιοσύνης,
ἠπόρει δὲ ὁ 'Υπουργὸς ὁ τῆς Δικειοσύνης
πῶς ὁ καθένας εἰμπορεῖ τὸν ἄλλον νὰ σπαράττῃ,
ἐφοῦ αὐτὸς τὴν πλάστιγγα τῆς Θέμιδος ἐκράτει.

—

Κι' ἐνῷ αὐτὰ ἐσκέπτετο ἐκεῖνος ἀπορῶν
κι' ἐκύπα κατακόκκινος τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια,
οἱ ἐξημένοι 'Ελληνες δὲν ἔχανον καιρὸν
καὶ πὸ πολλοὶ ἐσφάζοντο παρὰ τραγὶ καὶ βόδια,
κι' ἕνας τὸν ἄλλον ἔκυβε ὡς εἶδος τερμᾶ
καὶ κοπιτὲς ἠκούετο καθὼς ἐν τῇ Ραμᾶ.

—

'Εν μέσῳ δὲ τῶν κυπετῶν κι' ἐκείνης τῆς σφαγῆς,
ποῦ εἰς γενναίαν ἅμιλλαν τοὺς 'Ελληνας ἐκίνει,
ξηλεύαντες κι' οἱ Βουλευταὶ τοὺς φίλους ἐλογεῖς,
τὰ καψαλιὰ των ἔσπασαν μὲ ρόπαλα κι' ἐκεῖνοι.
Καὶ συνεχάρησαν θερμῶς τὰ τέκνα τοὺς πατέρας
κι' ἀπὸ κοινοῦ ἐμοίρασαν τὸ τῶν ἀγώνων γέρας.

—

Καὶ λωποδύται, ἄξιοι μεγάλης ἱστορίας,
τὴν γῆν περιηγούμενοι ὡς πλάνητες μοιραῖοι,
ἀπὸ τὰ σπίτια ἔβγαζαν κυρίους καὶ κυρίας
κι' αὐτοὶ ἐγίνοντο ἐκεῖ σωστοὶ νοικοκυραῖοι.
'Αλλ' 'Αστυνόμους καὶ 'Αρχὰς ὁ κόσμος ἐθεώρει
κι' αὐτὸ τὸν ἀνεκούφιζε καὶ τὸν ἐπαρηγόρει.

—

Οὐ μὴν ἀλλὰ εἰς τῶν κλοπῶν τὴν τόσην τρικυμίαν
μεταρρυθμίσεις ἔκαμαν εἰς τὴν 'Ασυνορίαν,
καὶ νόμοι μ' αὐστηρότητα ἐγράφησαν πολλὴν
καὶ τοῦτο ἐνιθάρρυνε μικροὺς τοὺς παροδίτας,
καὶ ἄλλην νέαν οἱ φρουροὶ ἐφύρισαν στολήν,
κι' ἐκείνη τοὺς διέκρινε ἀπὸ τοὺς λωποδύτας.

—

'Η εὐτυχία τοῦ λαοῦ ἐπήδησε πὰν ὅριον
κι' ἀνεγωρίσθη θεμιτὸν παντοῦ τὸ λαθρεμπόριον,
κι' ἐπλήθυναν αἱ πρόσοδοι τῶν Τελωνειακῶν,
τοῦ δὲ Πολίτου τὸ πολὺ 'Εγκυκλοπαιδικὸν
ὑπῆρξε τὸ χρησφύγετον πολυτελοῦς δαυτέλας
πρὸς χάριν βέβαια τινὸς Κομήσσης Μουρτεδέλας.

—

Τῆς δ' Ἐκκλησίας ὁ σεπτὸς καὶ δοξασμένος κλῆρος
'στὸν βουβὸν ἰκολίστο μακάριος ὡς χοῖρος,
καὶ ἡ ἐγία Σύνοδος μεθ' ἱερᾶς μανίας
μαλλιὰ κουβάρια ἔγινε μὲ τὰς χειροτονίας,
καὶ τόσαι ἀποστέλλουσαι τῶν θεοφόρων μίτραι
κατάλληλοι πρὸς πλύσιμον ἐστερροῦντο χύτρει.

—

Καὶ δείπνους εἶχον μυστικοὺς καὶ ἱερὰ συμπόσια
καὶ εἷς τοὺς κύνας ἱερατὸν ἀνεῖ τροφῆς τὰ ὄσια,
ἐλπίζω δὲ ἀρχύτερα ἐν μουσικῇ κιθάρᾳ
νὰ ψάλω τοὺς Συνοδικοὺς μ' ἦχον βαρὺν καὶ πλάγιον,
καὶ τσακισμένας νὰ ἰδῶ τὰς σεβασμίας κάρας,
ποὺ τὰς φωτίζει ἄνωθεν τὸ πνεῦμα τὸ τρισάγιον.

—

Πανώλης δὲ τῶν Ἀθηνῶν τοὺς ἐκλογεῖς ἠπείλει
κ' ἐνυχορράγουν καθ' ὁδὸν τυμπανιαῖοι σκύλοι,
τὸ πάλαι δὲ πτολίεθρον Αἰσχύλων καὶ Πινδάρων
καὶ τοῦ Τρικούπη τὸ λαμπρὸν αὐτὸ Χρηματιστήριον
Νεκροταφεῖον ἔγινε ἀλόγων καὶ γαϊδάρων
καὶ ὅλης τῆς Ἀνατολῆς τὸ πρῶτον οὐρητήριον.

—

Κ' ἐνῷ νερὸ δὲν ἔτρεχε ἀπὸ τὰς βρύσεις στάλα
κ' εἰς γῆν ξηρὰν οἱ ῥάπαροι ἐτέλουν συναυλίας,
οἱ διψασμένοι κάτοικοι κοντὰ εἰς ὅλα τάλλα
ἐπρόσμεναν τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Στυμφαλίας
νὰ πλημμυρήσουν ἄφθονα τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα
καὶ μὲ αὐτὰ νὰ κορεσθῇ τὸ διψαλέον στόμα.

—

Καὶ τὸν λαὸν ὁ Δήμαρχος ἐκάλ' εἰς πανηγύρεις
καὶ εἰς ἐκστάσεις ἔπιπτε ὡς Βουδδισὴς Φακίρης,
καὶ κήπους ἐσχεδίαζε καὶ μόνος καὶ μετ' ἄλλων
καὶ ἄνθηρε καὶ πίδακας καὶ πύργους ἐκ κρυστάλλων,
καὶ Καινηφόροι ἔσπευδον μετὰ χρυσῶν κανίστρων
κ' ὅσα ἐξάπτουν τοῦ θερμοῦ Φιλήμονος τὸν οἶστρον.

—

Κ' ἐνῷ συνίβαινον αὐτὰ καὶ πάρπολλα παρόμοια
ἐφύτρωσαν τὰ Νειστερκὶ καὶ τάλλα σωμετζέ,
τὸν ὄχλον δὲ κατέπληττε μὲ τίτλους καὶ προνόμια
τῶν εὐγενῶν ἱωποδυτῶν ἡ ἀριστοχρατία.
Κι' ὁ Φασουλῆς μετὰ χαρᾶς τὸ γεγονὸς ἀκούσας
τοῦ φιλοξένου οἴκου του ἀνοίγει τὰς αἰθούσας.

—

Καὶ χρέος ἀπαραίτητον ὡς εὐγενὴς ἐνόμισε
νὰ δώσῃ ἀπαράμιλλον 'στοὺς Νειστερκὶ χορόν,
καὶ ἦλθαν τόσαι λούσασαι, ποιχηπίσασαι καὶ κόμησσαι,
κ' ὁ Περικλῆς ἀσπρόρουχα μεταξωτὰ φορῶν.
Ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ ἀνεκηρύχθη Κόμησσα,
ἀλλὰ κ' ἐγὼ περγαμηνὰς σπουδαίως ἀπεκόμισα.

—

Μοῦ μένουν ἀνεξάλειπτοι ἐκεῖν' αἱ ἀναμνήσεις...
τὶ κόσμος ἐκτινοβολῶν καὶ πόσαι συγκινήσεις!
Μπαλωματήθων ἤστραπτον μεγάλαι ἱστορίαι
καὶ Λόρδοι Ρεπανέπηδες ὑμνοῦντο ἐν 'χορῷ,
ἐφοῦ δὲ μ' ἐψηλέφησεν τρὲ ντιπλεγκὲ κυρίαι
ἐπίστευσαν πῶς 'σώρακα μεταξωτὰ φορῶ.

Τὸ βλέμμα στρίφω 'στοῦ «Ρωμηοῦ» τὸ λοῦνα καὶ λαβεῖν
καὶ μειδιῶσαν χειρετῶ τὴν μοῖραν τὴν στιμπήν.
Πολλὰ μ' ἐπεβαψίλευσεν ἀνέλπιστα ἡ τύχη...
εὗρας μόνον τὸ Λαβεῖν κ' ἐπὶ κοντόρθα στίχοι,
τοῦ Δοῦναι δὲ τὴν ὀχληρὰν μερίδα καθορῶν
πέντε παιδιὰ στὴ φάχη μου μετρῶ πρὸς τὸ παρόν.

Ἂν δὲ προσθέσω 'στὸ Λαβεῖν τὸ ἀργυροῦν παράσημον
καὶ τοῦ Σκουλούδη τὴν κουφὴν καὶ δαπανηρὰν βελλάδα,
εὐρίσκω εἰς ἐξίσωσιν τὸ κέρδος μὲ τὸ χέσιμον
καὶ μακαρίζω ἐ ψυχῆς τὴν εὐτυχῆ Ἑλλάδα,
ποὺ ὁ καθένας χαίρεται Παράδεισον ἐπίγειον
καὶ εἷς ἀλάνθαστον τρυφᾷ καὶ πλήρης ἰσοζύγιον.

Ἂς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεὸς καὶ ὅλα πᾶνε πρίμα...
κ' ἡ παιδαλὴ γωιδοῦρα μου μικρὸν δὲν εἶναι κτῆμα.
Ἀλλ' ὅμως λέγιν καὶ ἐμοῦ βορεῖαν μὴ προφέρετε,
ἂν ἔγραινα 'στὴ φούρα μου καὶ τίποτα παράβολο,
καὶ τώρα, φίλοι Ἕλληνες, εὐδαιμονεῖτε, χαίρετε,
ἢ, ὅπερ καὶ καλλίτερον, σύρτε 'στὸ γίφο Διάβολο.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τοῦ Ἀργέντ' ἡ Μυριάνθη, ἡ γλυκειὰ σὰν πιτιμέζι,
καὶ ἀνιψιὰ τοῦ Γιάννη κι' Ἀνδριάνας Μασαγνέζη,
κατ' αὐτὰς ἀνεκηρύχθη ὡς θετὴ τῶν δύο κόρη
κι' ὁ Θεὸς γονεῖς δεντέρους καὶ προστάτας τῆς ἐδώρει.
Καὶ παρ' ὅλων ἐξαιρέσεῃ μία ἐνδεκμος εὐχὴ
'στὴν ἀποκατάστασίν της, τὴν τοσοῦτον εὐτυχῆ.

—

Ὁ Φοίρας ὁ Νικόλκος καὶ δὴ ἐκ Καλαμῶν,
νέος πολὺ βρετθήριος καὶ σώρων καὶ γλυκύς,
τὴν γενεὰν τῶν Φοίρηδων καὶ τόνομα τιμῶν,
Διδάκτωρ τώρα ἔγινε τῆς Φιλοσοφικῆς.

—

Περὶ προβλεπτικότητος τῶν Ταμιευτηρίων,
ὑποσχομένων πρόσοδον καὶ πλοῦτον περισσόν,
μελέτη Βαμβᾶ τοῦ γνωστοῦ, μεστὴ καλῶν μυρίων ...
ἀνετυπώθη κατ' αὐτὰς ἀπὸ τὸν Παρνασσόν.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπηγί μου ἐνίδρ,
'στὴν Νεάπολιν ἀπίνω — κι ἀπὸ τοὺδε ευνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξάθη, — δηλ'στὸ λίδι τρεῖς 'στὸ ξάδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μένδρε, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χῆρα ἄχως ἔνδρε, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κοινωνία» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραξιτέλους κεντροτάτης πλησ.

Ἐφημερὶς ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κ' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κ' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἔπεραν τὰ μηλά!

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μίνο μιὰ φορα θὲ ἐγαίνῃ,
Κι' ἔτσιν ἔχω ἀξυπνάδα — κι' ὅπατε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὴς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι.
μοναχὰ 'στὰς Ἐκκρι'ώσεις — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐκεῖθ' καιρὸς πτωχεῖος — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀράγκια δώδεκα καὶ μίνε,
γιὰ τὰ ξένα δίμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὰ χέρα.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἔνκρατῆς — δὲν πειράζ συνδρομητής.
Κι' ὁπότε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονέρη,
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ,
Μέ' 'στῶν φόρων τὴν ἀντέρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μὲ δεκάρα

Μηνὸς Μαΐου δεκαεννιά
κι' ὁ ἥλιος ψήνει κάθε ντουνιᾶ.

Πούντος τρακόσα ἔτια
καὶ ὅλα σιχαμένα.

Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι
χατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.

Γνωρίζοντες οἱ Ἕλληνες πῶς εἶναι ρεμπεσκίρηδες
κι' ὀλίγον ἀφιλότιμοι καὶ πρῶτοι κανονέρηδες,
με ἄλλους λόγους εὔκολα δὲν ρίχνουν τοὺς παράδες
'στοὺς τροβαδούρους τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς καλαμαρᾶ·
ἡ δὲ φιλομουσία των δὲν εἶναι παρὰ χίμαιρα. [δες,
δὲν 'κάναμε εἰς τὸν «Ρωμηὸ» συνδρομητὰς ὡς σήμερα.

—

Μὰ τώρα εἰσερχόμενοι 'στὸν ἕβδομόν μας χρόνον
καὶ βλέποντες πῶς ἡ Ἑλλὰς πηγαίνει 'στὰ καλλίτερα,
κι' ἐκ τῶν πολλῶν ἀναγνωστῶν ὀλίγοι μένουν μόνον
ποὺ σκάζουν κάποτε γερὰ κανόνια σὰν προτήτερα,
καὶδὲν μποροῦντας ἕξεις των τὰς πρώτας ν' ἀποβάλουν
καὶ θέλουν σώνει καὶ καλὰ τὴν πίστι μας νὰ βγάλουν.

—

Καλῶς ἐπισκοπήσαντες τὴν θέσιν τῆς πατρίδος,
ἐκείνην τὴν ἐλάττωσιν τοῦ φόρου τῆς σταφίδος,
τὸν μέγαν σιδηρόδρομον τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσης,
τῆς Στυμφαλίας τὸ νερὸ καὶ ἄλλα εὐτυχήματα,
ὁποῦ ὁ νοῦς σου σταματᾷ καὶ εἶναι ν' ἀπορήσῃς,
καὶ βράστα κι' ἀνακάτευτα καὶ φτύστα καὶ βλαστήματα.

—

Τὰς βελτιώσεις βλέποντες τοῦ μακαρίου τόπου,
ὁποῦ σηκόνονται μ' αὐταῖς ἡ τρίχες τοῦ ἀνθρώπου,
καὶ πῶς μεταρρυθμίζεται καθ' ὅλα ἡ Ἑλλὰς
καὶ ὅτι τὰ χρεώγραφα μικρὰν δὲν ἔχουν μείωσιν,
καὶ θέλοντες νὰ φέρωμεν κι' ἐμεῖς μεταβολὰς
καὶ εἰς τὸ φύλλον τοῦ «Ρωμηοῦ» ποιάν τινα βελτίωσιν.

—

Μὲ σκέψιν ἐρευνήσαντες τὰ οἰκονομικά μας,
ποῦ ἦλθαν σοῦλφ καὶ βερεσὲ ὡς ποῦ νὰ 'πῇς λουκάνικο,
ἰδόντες δὲ τἀσπρόρρουχα καὶ τὰ ἐσώβρακά μας
πῶς εἶναι ἀπὸ πρόστυχο πανὶ Ἀμερικάνικο,
ἀκούσαντες καὶ τὴν σοφὴν τοῦ Περικλέτου γνώμην
καὶ τοῦ κυρίου Φασουλῆ μὲ τὴν βαθεῖαν κόμην·

—

Καθίσαντες ἀγέρωχοι σ' ἑνὸς βωλιοῦ τὰ κέρατα
κηρύττομεν μὲ σάλπιγγα 'στῆς γῆς τὰ τετραπέρατα
πῶς 'στὸ ἑξῆς συνδρομητὰς ἀπὸ παντοῦ δεχόμεθα
καὶ ὅλους θὰ τοὺς θέλωμεν καὶ θὰ τοὺς ἀνεχώμεθα,
καὶ ἂν κανένας ἀπ' αὐτοὺς ἀμέσως δὲν πληρώνῃ
θὰ στέλλωμεν τὸν Φασουλῆν νὰ τὸν ἐμβαγλαρώνῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλίτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π. Πῶς εἶναι τὰ πολιτικά ; βρωμοῦνε ἢ μυρίζουν ;
Φ. Σὰν τοῦ Κοφάκου τὰ παιδιά, βρὲ Περικλῆ, μυρίζουν.
Π. Πῆρε πουθενά ; στοιτίζεσαι πιρὶ τῆς ἀπαρτίας,
ἢ ἔκανες νὰ μεριμνῇς περὶ τῆς πολιτείας ;
Φ. Καὶ μεριμνῶ καὶ χαίνομαι γιὰ ὅλα, βρὲ μαγκούφη,
καὶ παίζω μὲ τοὺς Βουλευτὰς κι' ἐγὼ τὸ κλωτσοσκούφι,
κι' ἄκουσα τὴν συζήτησιν μὲ σημασίν' αὐτά,
ὡς ποῦ μιὰ μέρα σὰν ἄτμος, σὰν μιὰ κολοφωτιά,
σβύσω κι' ἐγὼ εἰς τὸν βωμὸν τῆς προσφιλοῦς πατρίδος
ἐκ τῶν μεγάλων σκέψεων καὶ τῆς συνῃθ φρυντίδος.
Π. Καὶ δέν μου λὲς τί γίνεται ;
Φ. Τί μ' ἐρωτᾷς, βρὲ χάχα ;
δὲν ἐννοεῖς τί πάνουνε οἱ Βουλιφόροι τάχα ;
Λέτο ποῦ πάντα γίνεται εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ κράτους,
νὰ πιάνωνται οἱ νησιακοὶ μαζὶ μὲ τοὺς χορτάτους.
Π. Βαρέθηκα νὰ κοπανῶ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
βαρέθηκα τῆς μαγκουφιᾶς κι' ἐκεῖνα τὰ βριοῦδια.
Θέλω καινούρια πράγματα, καϋμένε Φασουλῆ . . .
δὲν θέλω πιὰ νὰ ἔρχεται καθόλου ἡ Βουλή,
δὲν θέλω πιὰ Συντάγματα καὶ ἄλλα μαραφέτια
κι' ἐξάρχεις πατριωτισμοῦ καὶ νησιακιᾶς καὶ ρουσφέτζα,
ὁποῦ τάκούω μιὰ φορὰ καὶ εἴκοσι ξερνῶ . . .
θέλω μὲ ἄλλα πράγματα τὴν ὥρα νὰ περνῶ.
Φ. Κι' ἐγὼ τὰ ἐμαρέθηκα, ἀλλ' ὅμως τί νὰ κάνω ;
μὲ τοῦτα σεκλετίζομαι καὶ τὸν καιρό μου χάνω,
ἐνόσῳ δὲ ξακόφωνη κυττᾷς τὰ κεραμίδια
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ θὰ γίνονται τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
κι' ἐγὼ αὐτὰ θὰ κοπανῶ, κανάγια τοῦ ἀβγάλου,
καὶ σὺ ταύτιά σου βούλωνε καὶ μὴν ἀκούς καθόλου.
Π. Λέγε λοιπὸν τί γίνεται . . .
Φ. Μὲ γλῶσσαν σθιναρὰν
φωνάζει ὁ Πρωθυπουργὸς εἰς τὴν ἀριστερὰν :
« Στὰς συνεδρίας τῆς Βουλῆς καθόλου μὴν ἀργῆτι
καὶ παύσατε γιὰ τὸ θεὸ νὰ κωλυσιεργᾶτε . . .
Ἀφῆστε με, μωρὲ παιδιά, νὰ σώσω τὴν πατρίδα
κι' ὕστερα πέρνετε καὶ εἰς τὴν πρέπουσαν μερίδα,
τῆς Στυγφαλίας τὰ νερὰ νὰ φέρω μιὰν ἡμέρα
κι' ἰχθρούς καὶ φίλους μ' αὐτὰ νὰ πνίξω πέρα πέρα,
νὰ κάμω νέον δάνειον μὲ τόσας ἐγγυήσεις
διὰ τὸν σιδηρόδρομον τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσης,
ὅπου τὸ ἔθνος θὰ γενῇ μπεξὶς καὶ περιβόλι
καὶ κατ' εὐθεῖαν ἀπ' ἰδῶ θὰ πᾶμε μέχ' στὴν Πόλι,
νὰ ἰδωμεν κι' ἐμεῖς πιοὺς καὶ πλούτου καὶ χαλήνης,
νὰ πάρωμεν καὶ τὰ λουτρὰ Μεθάνων καὶ Κυλλήνης,
νὰ γιατρευθοῦν οἱ ἄρρωστοι ἀρχήτερα μιὰ ὥρα,
νὰ λείψουν ὅλα τὰ κακὰ κι' ἡ γῆ καὶ ἄλλη φώρα,
καὶ ὅλοι νὰ φωνάξετε τραβῶντας ὁλοῦχα :
« ψυχή μου 'στὴν Κυλκυθοῦ, ψυχή μου 'στὰ Πατήσια ! »
Καὶ ἀπαντᾷ ὁ Θοδωρῆς « βρὲ ποῦ τὴν πᾷς τὴν κλάφα ;
δὲν μᾶς γελᾷς, Πρωθυπουργέ, μὲ τὰ 'ψηλὰ κολλάρα.
Τόσον καιρὸ ἀδελάκοπα μᾶς τρώει τὸ σεκλέτι
κι' ἐγίνανε τὰ μάτια μας γεράδα γιὰ ρουσφέτι,
τόσον καιρὸ μ' ἐκούφασαν οἱ πόνοι κι' αἱ ὀδύναι
κι' ὅλα κουκκιὰ μὲ ρίγανη μοῦ φαίνονται πῶς εἶναι.
Μὲ τέτοια δὲν ξεπαίζεται ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
καὶ θὰ σ' ἀλλάξω τὸ χριστὸ μὲ τὰς ἐπερωτήσεις.
Καὶ πῶς ἐκεῖνο ἔγινε καὶ πῶς αὐτὸ θὰ γίνῃ . . .
μ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις μας καιρὸς δὲν θὰ σοῦ μείνῃ,
γιατὶ μὲ λόγια προσπαθεῖς τὸν κόσμο νὰ κουρδίσῃς
καὶ εἰς τὰς νέας ἐκλογὰς σὰν πρῶτα νὰ κερδίσῃς,
καὶ τότε ὅπως σήμερα ὁ Θοδωρῆς νὰ ρέψῃ
κι' αὐτοὺς τοὺς Ἡμιτέρους του μὲ λάχανα νὰ θρέψῃ. »
Καὶ ὁ Τρικούπης ἀπαντᾷ « βρὲ Θοδωράκη, στάσου,
μὴν πάνῃς ἔτσι σὰν παιδί, γιὰ ἔλα 'στὰ σωστά σου,
κι' οὔτε μὲ λόγια προσπαθῶ τὸν κόσμο νὰ κουρδίσω,
οὔτε 'στὰς νέας ἐκλογὰς σὰν πρῶτα νὰ κερδίσω,
ἀλλ' εἶναι μόνος μου σκοπὸς νὰ πλέξω τὴν Ἑλλάδα
'στῆς Εὐτυχίας τὸν κορμὸν ὡσὰν περικοκλάδα,
ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ἀπ' αὐτὴν ξεκολλημὸ ποτὲ
κι' ὁ Φασουλῆς νὰ τὴν ὑμνῇ καὶ ἄλλοι ποιητεί,
καὶ ὕστερα νὰ σοῦ εἰπῇ χορτάτη καὶ σκιρτῶσα :
ἔλα καὶ σύ, κὺρ Θοδωρῆ, νὰ κάμῃς ἄλλα τόσα. »
Κι' ὁ Θοδωράκης ἀπαντᾷ « δὲν μᾶς γελᾷς σὰν πρῶτα,
οἱ ξέρουμε, Πρωθυπουργέ, σὲ ξέρουμε, πρυδύτα . . .
μαῦρα τὰ μοῦρα τῆς μουρῆς καὶ πράσινα τὰ φύλλα,
λογάριασε καὶ τὸν καιρό, ποῦ τέχεις κάμει νύλα. »
Καὶ σκούζει ὁ Χαρίλαος « Ἀφῆστε νὰ μιλήσω,
ἀλλέως θὰ παραιτηθῶ ἢ θὰ σᾶς διαλύσω. »
« Ναί, βλέπεις κι' ἂν παφαιτηθῇς, τοῦ λέν οἱ φαρμασύνοι,
θὰ χάσ' ἡ Πόλι μάλαμμα κι' ἡ Βενετιὰ βελόνι
Ἀμμ' ἴσα ἴσα σήμερα αὐτὸ ζητεῖ καθεύς,
νὰ πέσῃς, ἀφιλότιμε, καὶ νὰ μὴ σηκωθῇς,
ἂν εἶχες δὲ ἀπάνω σου φιλότιμον ὀλίγον
δὲν θἄρρωγε λαχανιὰ τὸ κόμμα τῶν Οὐίγων. »
Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγονται κι' ἔτσι περνᾷ ἡ ὥρα,
ἡ δὲ φιλτάτη μας Ἑλλάς, τοῦ μέλλοντος ἡ χώρα,
τῶν Δαναΐδων, Περικλῆ, τὸν πίθον μ' ἐνθυμίζει,
ποῦ νύκτα μέρα ὁ κλεινὸς Τρικούπης τὸν γεμίζει
μὲ τόσα εὐτυχήματα, πρωτοφανῆ σὲ τόπο,
ἐξ ἄλλου δὲ ὁ Θοδωρῆς τοῦ τὸν τρυπᾷ μὲ τρύπο,
καὶ τὰ καλὰ κατρακυλοῦν καὶ φεύγουν ἀποκάτω
καὶ μένει τὸ πιθάρι μας μὲ ἀδειανὸ τὸν πάτο.
Ἐγὼ δὲ μὲ τὰ ροῦχα μου γρινιάζω καὶ μαλλόνω,
κουράστηκε τὸ χέρι μου μὲ τὸ νὰ φασκελόνω,
κι' ἀνακατεύομαι παντοῦ καὶ θέλω καὶ μὴ θέλω,
καὶ ψαυτιῶ μὲ τὸ παρὸν καὶ φτύνω εἰς τὸ μέλλον,
ὡς νὰ μοῦ πάρῃ, Περικλῆ, ὁ δημάρχους τὴ μάννα
καὶ μιὰ γῆ πάντ' ἀναπαυθῇ 'στοῦ Βούδα τὴ Νιρβάνα,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ ἐκεῖ ὁποῦ δὲν εἶναι
οὐδὲ Τρικούπη ἀγαθὰ καὶ Θοδωρῆ ὀδύναι,
οὐδὲ ἀκούονται παῦδες ἐκρήξεις καὶ βρονταὶ
κι' οἱ ἄνθρωποι δὲν παίζουνε τὸν Καραγκιόζ-μπερντέ.
Καὶ τώρα ὅρσε μιὰ φτυσιὰ 'στὴ βρωμερὴ σου μοῦρη...
Π. Οὗσε καὶ σὺ τρεῖς ματσουκιαῖς, σεϊμαρὶ μουρμούρη.

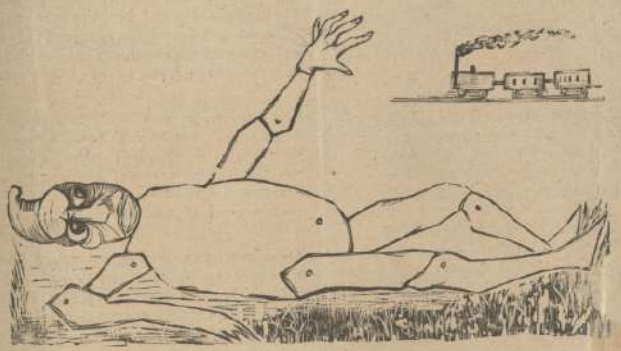

Μαγράτσκη παραφορὰ
τοῦ Φασουλῆ τοῦ φουκαρᾶ.

—

Ὦ τόσμε σὺ ἀλλόκοτε μὲ τὰ παράξενά σου,
ὦ γῆ, ποῦ πάντα στρέβεσαι περὶ τὸν ἄξονά σου,
καὶ πάλιν τὸ κρανίον μου μεταβολὴν ὑπέστη
καὶ πάλιν ὅπως φαίνεται μ' ἐπείραξε ἡ ζέστη,
καὶ εἰς στιγμὰς εὑρίσκομαι παραφορῶν ἐξάλλων
καὶ ὁμιλῶ μονάχος μου καὶ βλέπω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

—

Καὶ πάλι τὸ σιχαμερὸ κυττάζω καλοκαῖρι,
ἀπὸ τὴν λαύρα ψήνονται τῆς σφαίρας τὰ ταλούπια,
ἡ μούρη μου κατήντησε ὡς εἶδος θειαφοκέρι
καὶ πίνουνε τὸ αἷμα μου τάχόρταγα κουνούπια,
καὶ μὲς' στὰ δύο μου ταύτιά δηὸ ψύλλαροι πηδοῦν
καὶ δέο πᾶνε κι' ἔρχονται καὶ ὅλο τραγουδοῦν.

—

Ὁ ἕνας ἔχει τὴν φωνὴ νομίζω τοῦ Τρικούπη
κι' ὁ ἄλλος πάλι τὴ φωνὴ τοῦ μαύρου Δεληγιάννη,
κι' αὐτὸς μοῦ λέγει ἀπ' ἐδῶ « Σήκω μωρὲ κουροῦπι,
νὰ 'δῇς τὸ ἔθνος 'στὰ ἐμπρὸς τὶ πήδημα ποῦ κάνει,
σιδηροδρόμους, δάνεια, νερὸ μὲ τὸ τουλοῦμι,
καὶ νὰ τὰ χάψῃς ὅλ' αὐτὰ σὰν τὸ ραχάτ-λουκοῦμι. »

—

Κι' ὁ ἄλλος λέγει ἀπ' ἐκεῖ « Βαβαὶ καὶ ὠϊμένα !...
σήκω ἀπάνω 'γρήγορα καὶ φώναξε καὶ κλάψε,
κι' ὄν πατριώτης λέγεσαι κόλλησου εἰς ἐμένα
κι' εὐθὺς θανάτου σάββανα γιὰ τὴν πατρίδα ράψε.
Ὡς μέσα εἰς τὸ κόκκαλο ἐμπῆκε τὸ μαχαῖρι
καὶ εἶναι γιὰ παλούκωμα ἐκεῖνος ὁποῦ χαίρει. »

—

Αὐτά οἱ ψύλλοι τραγουδοῦν κι' ἀρχίζει τὸ χορὸ
ὁ ψύλλος ὁ καλόκαρδος μαζὶ μὲ τὸν κλαψάρη,
κι' ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ δεξὶ πετᾷ 'στ' ἀριστερὸ
κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ζερβὶ μὲς' 'στὸ δεξὶ σαλτάρει.
Κι' ἐκεῖνος μὲ ὀνείρατα χρυσᾶ μ' ἀποκοιμίζει
κι' αὐτὸς μὲ θρήνους κι' ὀδυρμοὺς τ' αὐτιά μου τὰ
[γεμίζει.

Κι' ἐγὼ δὲν παύω καὶ 'στοὺς δηὸ τὴν ἀκοήν μου κλίνω
καὶ λέγω πότε εἰς αὐτὸν καὶ πότε εἰς ἐκεῖνον: [ναν
« Πινακωτή, Πινακωτή,
ἔλ' ἀπὸ τἄλλο μου αὐτί »
κι' οἱ ψύλλοι πᾶνε κι' ἔρχονται μὲ λιγυρὰν φωνὴν
καὶ μοῦ χαλοῦν τὴν σάλπιγγα τὴν Εὐσταθιανήν.

—

'Δφῆστε με νὰ κοιμηθῶ, ἀφῆστε νὰ 'συχάσω,
μὲ τοῦτα τὰ τροχούδια σας κοντεύω νὰ τὰ χάσω.
Πῶς θέλετε νὰ φαίνωμαι; δακρύων ἢ γελῶν;
πῶς εἶμαι χρησιμώτερος 'στοῦ ἔθνους τὸ καλόν;
Ἂν ἕκαστον εὐτύχημα τοῖς μετρητοῖς τὸ πέρνω,
ἢ ἂν κτυπῶ τὸ στῆθός μου καὶ τὰ μαλλιά μου σέρνω;

—

Ὅπως μοῦ 'πῆτε φαίνομαι, ὅ,τι μοῦ 'πῆτε κάνω...
καὶ 'στὰ καλὰ καὶ 'στὰ κακὰ καθόλου δὲν τὰ χάνω.
Ἂν θέλετε ὀδύρομαι, ἂν θέλετε γελῶ...
ποτὲ τὸ κέφι κανενὸς ὡς τώρα δὲν χαλῶ
Ἐγὼ μὲ γέλοια εἰμπορῶ καὶ κλάμματα νὰ ψάλω,
ἐγὼ τὸ ἔχω εὔκολο καὶ τόνα καὶ τὸ ἄλλο.

—

Ὦ κόσμε σὺ ἀλλόκοτε μὲ τὰ παράξενά σου,
ὦ σφαῖρα σύ, ποῦ στρέφεσαι περὶ τὸν ἄξονά σου,
ὦ μοῖρα σύ, ποῦ τῶν θνητῶν τὰς τύχας περιπλέκεις,
ὦ σὺ Ἑλλάς, ποῦ σὲ ὑμνεῖ καὶ γῆ καὶ οὐρανός,
μὲ δύο τώρα πρόσωπα ἐνώπιόν μου στέκεις
καθὼς καὶ ὁ διπρόσωπος τῆς Ρώμης Ἰανός

—

Γελᾷς ἀπὸ τὸ ἕνα σου κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο κλαῖς,
τραγούδι ἀνοικτόκαρδο καὶ μοιρολόγι λές,
κι' ἐγὼ κυττῶ μὲ γελαστὸ καὶ δακρυσμένο μάτι
τὴ μιὰ καὶ ἄλλη μούρη σου, τὴν καθεμιὰ κοιλιά
ἡ πρώτη ἄδεια φαίνεται κι' ἡ δεύτερη γεμάτη, [σου...
καὶ σὺ γκαρίζεις πεταχτὴ καὶ σέρνεις τὰ μαλλιά σου.

—

Κι' ἐγὼ μαζί σου, ὦ πατρίς, καὶ κλαίω καὶ γελῶ
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς γιὰ πράσινο χαβιάρι τοὺς πουλῶ,
καὶ τρώγω αὐγοτάραχο καὶ κάποτε χαροῦπι
καὶ ἡ κοιλιά μου τρέφεται καὶ ταμπουρᾶ βαρεῖ,
καὶ δίνω μιὰ κι' εὑρίσκομαι κοντὰ εἰς τὸν Τρικούπη
καὶ δίνω μιὰ κι' εὑρίσκομαι κοντὰ 'στὸν Θεοδωρῆ.

—

Παραφρονῶ, ζεσταίνομαι, δὲν ξέρω τὶ νὰ κάνω...
κατρακυλῶ 'στὰ χαμηλὰ ἐνῶ πετῶ ἀπάνω.
Ὁ Παππαγιαννακόπουλος μοῦ κόβει τὰ φτερὰ
καὶ ἄλλοι μάντεις ἀσφαλεῖς καὶ μετεωροσκόποι,
κι' ἡ εὐτυχία ἡ χρυσὴ κι' ἡ μαύρη συμφορὰ
μὲ παίζουν εἰς τὰ χέρια των σὰν λαστιχένιο τόπι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Ο φιλτατός μας Γιάγκος, Πατούνας ὁ πολύς,
ποῦ τόσας ἀνακμήσεις ἄφηκε προσφιλεῖς,
τὴν κύριον μᾶς φεύγει καὶ πάει 'στὰς Ἰνδίας,
τῶν ὄφεων, τῆς λακέρας, τῶν πυρετῶν τὴν γῆν.
Ὁ δὲ Ρωμηὸς ἐξ ὅλης τοῦ εὐχετει καρδίας
ἐπάνοδον κίτρινον καὶ θησαυρῶν πηγήν.

—

Καὶ τοῦ Κυρμακοπούλου ἡ Ἐθνικὴ ἰδέα,
ἐφημερὶς μεγάλη ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων,
κι' ὑποδοχὴν ἀπ' ὅλους ἐγκάρδιον εὗρηκε
ὡς ἐξυπηρετοῦσα τὸ γενικὸν συμφέρον.
Εὐχηθῆ δὲ εἰς ταύτην κι' ἡ τοῦ *Ρωμηοῦ* ψυχὴ
μακρὸν νὰ ἔχῃ βίον καὶ μέλαν εὐτυχῆ.

—

Ὁ Χάμλετ τοῦ Σαιξπήρου, μεταφρασις μεγάλη
καὶ γλαφυρὰ καθ' ὅλα ὑπὸ τοῦ Δαμιράλη,
λογιωτάτου νέου καὶ δὴ Ἀγγλομαθοῦς
κι' ἐργάτου τῶν γραμμάτων καὶ ρέκτου ἀληθοῦς,
προσφέροντος προθύμως τὸν φόρον τῶν γραμμάτων
μὲ μεταφράσεις ἔργων ἐκ τῶν κλεεινοτάτων.

—

Καὶ τῆς Λειψίας ἡ Ἀλειώ, τὸ Περιοδικόν,
ποῦ ἀμιλλᾶται πρὸς πολλὰ τῶν Εὐρωπαϊκῶν,
τὸ πλούσιον εἰς γλαφυρὰς εἰκόνας καὶ εἰς ὕλην,
χαριτωμένην πάντοτε καὶ πάντοτε ποικίλην,
συστήνεται θερμότατα πρὸς ὅλους κι' ἀπὸ μᾶς
καὶ σπεύσετε νὰ στείλετε ταχέως συνδρομάς.

—

Ὁ ἐξ Ἠπείρου ρητητής, ὁ Βλάχος Παναγιώτης,
ἐγένετο Ἰατρικῆς Διδάκτωρ ἐν τοῖς πρώτοις,
καὶ μετ' ἐπαίνων ἀρκετῶν τὸ ἄξιο πελλήκαρο
λίαν καλῶς κατώρθωσε 'στὸ Δίπλωμα νὰ παρῃ.

—

Γεώργιος ὁ Παμπκνος, ὁ ἰατρὸς ὀδόντων . . .
τὰ χρήματά σας δι' αὐτὸν δὶν πᾶνε εἰς τὸν βρόντον,
ἀνακαινίζει πάσχοντας ὀδόντας ἐν τῷ ἅμα
χωρὶς κανένα θόρυβον, χωρὶς καμμιὰ ρεκλάμα.
Οἱ ἔχοντες πονεδόντων ἂς μαζευθοῦν ἐκεῖ
κι' ἡ σέπια ἡ μακεσέλα των εὐθὺς θὰ γίνῃ νέα,
εἰς ὅλους δὲ γνωστοποιῶ πῶς οὗτος κατοικεῖ
'στὸν Πατησίων τὴν ὁδὸν ὑπ' ἀριθμὸν ἐννέα.

—

Στὸ Ζωκροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βασσάμη,
κάτω τοῦ Ὑπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θαυμάσιον γρανίτην θὰ εὕρῃς μὲ κελάμι
καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ὄρκς εὐφροσύνης.
Ἐκεῖ μὲ καλαμάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷς
καὶ εἰς σπανίαν γεῦσιν κκὶ ἄρωμα τρυφᾷς.

—

Νέον Ἡμερολόγιον καὶ δὴ Γεωργικόν,
γλαφυροτάτῃ συγγραφῇ τοῦ Πίτρου Φιλκρέτου,
μετὰ ποικίλων γνώσεων ἐπιστημονικῶν
καὶ ὠφελείας πρόξενος τὰ μάλα ἐξκισέτου.
Διδάσκει πάντα γεωργὸν συντόμως κι' εὐφροσύνως . .
ἐσχάτως τὸ ἐξέδωσε ὁ Σπῦρος Κουσουλίνος.

—

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σκῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοριάει
μὲ ξενοδοχεῖον Ζώδη, — ὃ,τι 'στὸ λέδι τρῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλετε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς κελῆς, ὁδὸς τοῦ Προεστείου κοντοστὰ πολύς.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔβδομη πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

Τῶν ὁρισμὸς μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξοικάλα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὸς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ στοὺς Ἀθηνῶν τὴν πλίνι — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ὑντροπήν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δωδεκα καὶ μόνο.
γιὰ τὰ ἕξι ὁμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ γέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἔν κρατῆς — ἔγινες συνδρομήτης,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν ρῆς μαῖρο φαῖδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ νύχτα καὶ τὴ μέρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μηνὸς Μαΐου ἕκτη κι' εἰκοστή,
καὶ ἀτμοσφαῖρα κρύα καὶ ζιστή.

Πούντο τρακόσα δύο λογαριάζω
καὶ ὅλο χασμουριοῦμαι καὶ νυστάζω.

Νεοσύστατος Σχολὴ τῆς κυρίας Φασουλῆ.

(Ἡ Φασουλὴ ἀνοίγουσα τὸ στόμα της τὸ λάλον
τοιαῦτα λέγει σοβαρὰ 'στὰς κόρας τῶν μεγάλων.)

—

Ἡ Φ. — *Ἀγαπητὰ κοράσια καὶ σπόροι μεγαλείων,*
βεβαίως θὰ ἐμάθατε πῶς γίνεται Σχολεῖον,
ποῦ θὰ σπουδάζουν εἰς αὐτὸ τὸν εὐγενῆ αἱ κόραι
κι' εἰς μάταια κι' ἀνωφελῆ, θὲν θὰ περνοῦν αἱ ὧραι.
Ἐκ τῶν ἐπόρων γυναικῶν τὰ χρήματα θὰ πάρωμεν
καὶ μὲ αὐτὰ θὰ συστηθῇ Σχολεῖον ὅπως πρέπει,
ὅπου πολλὰ περὶ πολλῶν σπουδαῖα θὰ λιμάρωμεν
κι' ὁ Φασουλῆς μετὰ χαρᾶς μεγάλης θὰ μᾶς βλέπῃ.
Τοιαύτ' ἡ γνώμη δεσποινῶν τὰ μάλα τιμωμένων
περὶ σπουδῆς καὶ ἀγωγῆς τῶν εὐγενῶν παρθένων
ἂν δὲ γενοῦν πρὸς τὸν σκοπὸν θυσία οἱ παράδες,
μὴ τοὺς ὁποίους τρέφουσι γυναῖκες τῶν ἀπόρων,
καὶ ἐν φωνέζουν ἐμμανεῖς καμπόσοι μασκαράδες
πὼς τοῦ Συλλόγου τὸν φρενῶν καταπατοῦμεν ὅρον,
ἐσεῖς, ποῦ αἷμα ἔχετε 'στὰς φλέβας κυανοῦν
καὶ προῖκα πολυτέλαντον καὶ πλούσιον τὸν νοῦν,
εὐθὺς μὲ περιφρόνησιν νὰ σφέψετε μεγάλην
πρὸς ἕνα κι' ἄλλον πρόστυχον κι' οὐτιδανὸν χαμάλην.

—

Ἂν αἱ γυναῖκες αἱ πτωχαὶ νηστεύουν τὸ γυαλὶ
καὶ ἂν ψαρεύουν ὅλαι των, πεντάρα μὴ σᾶς μέλῃ,
θὰ εἶναι δὲ καὶ δι' αὐτὲς οὐχὶ μικρὰ τιμή
πῶς μὲ τὸ χρῆμα των γλεντοῦν αἱ κόραι τῶν ἐν τέλει.
Καθόλου μὴ προσίχετε πρὸς τὰς πτωχὰς βρωμούσας,
αἵτινες δὲν ἔχουν ὅπως σεῖς πολυτελεῖς αἰθούσας,
οὐδὲ λαϊκὲς μὲ σεμνὴν, οὐδ' ὅπουν οὐδ' ὁμάξας,
οὐδὲ νοῦς καὶ σώματος καὶ χάριν κι' εὐσυρρίαν,
οὐδ' εἰμποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ σᾶς τὰς καρακάξας
ὡς πρὸς τὸ γένος, τὴν χροιάν, τὸ κάλλος, τὴν σοφίαν,
οὐδὲ εἰξεύρουν τί θὰ 'πῇ τῆς 'Αλιπούς οὐρά,
οὐδὲ φιλοῦν τὸ στόμα των σκυλάκια μαλλιαρά,
οὐδὲ κιλίζουν κάποτε, οὐδὲ σεισοπυγοῦν,
οὐδ' ἀπασὲ τῶν Περισσίων μὲ λύσσαν κυνηγοῦν,
οὐδ' ἐν κρυπτῷ ὑποπεύονται εἰς χορεσπερίδας,
οὐδὲ ὑμνοῦνται ὡς μποτὲ εἰς τὰς ἐφημερίδας,
οὐδὲ μὲ μύρων ἄρωμα τὸ θέρμα των δὲν τρίβουν,
οὔτε δαντέλλας ἀκριβὰς εἰς πέδυτά των κρύβουν,
οὐδ' εἰς λουτρὰ δὲν λούονται πιτύρων κι' ἀμυγδάλων,
οὐδὲ Μπιττορεν ἔψαλαν ἐπὶ κλειδοκυμβάλων,
οὐδ' ἔχουν τὸ κελάδημα Σειρήνων κι' ἀηδόνων,
οὐδὲ τὸν γαργαλίζοντα λαμπρυγισμὸν καὶ τόνον,
οὐδὲ ἱππεύουν φλογεροὺς Ντουρλίδες καὶ Καράδες,
οὐδὲ τὸ σῶμα των λυγοῦν ὡς Οὐγγρικαὶ φοράδες,

οὐδ' ὑπερβαίνουν τὰς κλεινὰς τῶν μύθων Ἀμαζόνας,
οὐδὲ φοροῦν μεταξωτὰς καὶ λείας βρακυζώνας,
οὐδὲ ὁ ἕνας τοὺς ρωμῆ κι' ὁ ἄλλος τοὺς μυρίζει,
οὐδὲ μηνστήρων συρφετὸς ἐμπρός των σαιταρίζει,
οὐδὲ εἰς μαλθακώτατον ἁπλοῦνον κανενά,
οὐδὲ ἀγαράζουν νωχελῶς τὸν Φρανσοὰ Κοππέ,
οὐδὲ παρλάρουν Γαλλικὰ κι' Ἐγγλέζικα καμπόσε,
ἀλλ' ὁμιλεῖ Ἑλληνικὰ ἡ βρωμερὰ τῶν γλώσσα.

—

Εἰς σᾶς ἁρμόζουν γυάμματα καὶ τύφλαις εἰς ἐκείνας,
ποὺ κάθουνται 'στὸν ἐργαλεῖο, ὅπου γυφοῦν τῆς πείνας
Ὄριστε! πῶς σᾶς φαίνεται, μαθήτριαί μου, τώρα
νὰ θέλῃ γνῶσιν καὶ οπουδὴν ἡ πεῖνα καὶ ἡ γόρα!
Μονο γιὰ σᾶς τὸ ἐννοῶ, μὰ νὰ ζητοῦν κι' ἐκείναι...
εἰς τὰς πτωχὰς καὶ ἡ ζωὴ θαρρῶ πολὺ πῶς εἶναι.
Ὄριστε! πεῖνα καὶ οπουδή!... ὁποία ὄντως χλένη!
μὰ εἶναι νὰ ξερνᾷ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀηδίαν...
ἡ φυσα μόνον χρειωστεῖ τὸν πλοῦτον νὰ δουλεύῃ,
καὶ οὕτος ὡς προνόμιον νὰ ἔχῃ τὴν παιδείαν.

—

Καὶ νῦν ἀπολαμπρύζουσαι τὰς ἀγενεῖς ἀπόρους
Σχολεῖον θὰ συστήσομεν ὑπὸ καλλίστους δρους,
καὶ θὰ γενῇ προστάτρια ἡ Μεγαλειοτάτη,
ἡ εὐσπλαγχνος βασίλισσα καὶ ἡ ἀγαθωτάτη,
τοῦ ἐπιχεῖ ἔφθονον παρηγορίας ὄρδσον
εἰς τὰς ὀδύνας τὰς πικρὰς τῶν ἀθενούντων Ρώσσων,
καὶ βυήτεῖ ἀκυόραστος μεγάλους καὶ μικρούς
καὶ συνοδεύει κλαίουσα τὸν Ρώσσον τους νενρούς,
ὑποῦ τὸ τσούζουν 'στὰ γερὰ καὶ πάντα σκνπτα εἶναι
καὶ τὰ κορδόνουν ἔξαφνα ἀπὸ τὸ πιτε πίνε,
ἰσχάτως δέ, ὡς ἔμαθα, θὰ ὁρισθῇ καὶ μέρος
ὅπως οἱ Ρῶσσοι θάπτωνται αὐτοῦ ἰδιαιτέρως,
καὶ θὰ ὑπάρχῃ οὕτω πως διάκρισις ἐκείνων
ἀπὸ τὰ βρωμοκόκκαλα τῶν ἀγενῶν Ἑλλήνων.

—

Ἐγὼ δέ, ὦ μαθήτριαι, καθόσον εἰμπορίσω
οὐχὶ μικρὸν 'στὴν πρόοδιν ὑμῶν θὰ συντελέσω,
καὶ μὲ τὸ νεοσύστατον Σχολεῖον θὰ λυσσάξω,
ταχέως δὲ κανονισμὸν οπουδαῖον θὰ εἰσάξω,
ποὺ ὅλαι σας θὰ γίνετε ξεφτίρια 'στὸ ἀμόρε,
καὶ θὰ πληρώνουν ὅ' αὐτὸ τῶν Παριῶν αἱ κόραι.

—

Ἐλπίζω δέ, ἀγαπηταὶ μαθήτριαι καὶ Μ'ες,
μετὰ ὀλιγιστον καιρὸν νὰ βγάλωμεν κι' ἐμεῖς
αὐτὸ ποὺ σόαν φαίνεται εἰς τὰς σεμνὰς Ἀγγλίδας
καὶ ἀναφίρεται συχνὰ εἰς ταύτας τὰς σελίδας,
αὐτὸ ποὺ ξέρετε καὶ σεῖς καὶ ὅπως κ' ἐν τὸ 'πῶ
τρὲ φὸρ θὰ εἶναι πάντοτε καὶ θὰ καταντραπῶ.

—

Τὰ Σὶρκλ Ἀνγκλαὶ τὰ Ντιστρικὶ καὶ τ'' Ἀναγκαὶ καὶ τἄλ-
χειροκροτουν τὴν σύστασιν τοῦ ἑλληκτοῦ Σχολείου, [λα
ἀλλὰ κι' ἐγὼ, 'στὴν παρδαλὴ γαϊδοῦρα μου καββάλα,
τὸ συνιστῶ θερμότατα παντοῦ τοῦ βασιλείου.
Ἂν δέ, καθὼς πιστεύομεν ἐκ τῶν προηγουμένων,
καρποφορήσῃ κι' ἡ Σχολὴ τῶν κόμ ἰλ φὸ παρθένων,
σ' ἕνα παπποῦτσι τῶν ἀνδρῶν θὰ βάλωμεν τὰ πόδια
καὶ 'στὸ ἀλέτρι θὰ ζευχθοῦν σὰν τοῦ ζευγᾶ τὰ βώδια.

—

Καὶ ἡ κυρία Φασουλὴ τοιοῦτον τι θὰ κάμῃ
τὸν ἄνδρα της τὸν μπουρζοά, ἐκεῖνον τὸν χαμάμη,
ποῦ δὲν τοῦ ἔρχεται ποτὲ μιὰ εὐγενὴς ἰδέα
κι' ἐνδιατρίβει 'στὰ μικρὰ κι' εἰς τὰ πολὺ χυδαῖα,
κι' εἰς βωμολόχους τέρπεται κι' ἀκόσμους φλυαρίας,
τεντώνει δὲ ὁ ἀναιδὴς τῆς θρὸ τὸν τῆς πολάρεις,
οὐδ' ἐκτιμᾷ παντάπασιν τὰς ὑψηλὰς κυρίας,
καὶ ὅλας μᾶς ἀποκαλεῖ τρὲ ντιστεγκὲ γαϊδάραις.

—

Ἀλλὰ περιφρονήσατε τὰς λέξεις τὰς τραχείας
κι' εἰς τῆς διδασκαλίας μου τρυφήσατε τὴν θρόσον,
οὐδὲν δὲ βδελυρώτερον δὲν εἶναι τῆς πτωχείας
καὶ οὔτε ἄλλο δὲν κινεῖ τὴν ἀηδίαν τόσον.
Μακρὰν τῶν κάτω τάξεων, καλαί μου δεσποσύναι,
καὶ ὅλη σας ἡ προσοχὴ πρὸς τὴν Σχολὴν ἂς εἶναι,
ὅπου σὰ κύρη ἀγαπᾷ τὸ χρέος της νὰ ξέρῃ,
νὰ ἐξυπνᾷ μὲ χαύνωσιν κατὰ τὸ μεσημέρι,
εἰς τῶν ἀνδρῶν τὸν ὑράχηλον σφικτὰ νὰ περιπλέκεται,
νὰ πηλαλῇ μὲς' 'στοὺς χορούς σὰν νὰ τῆς βάζουν νέφτι,
ἢ μὲ βαμμένα μάγουλα νὰ χάσκῃ καὶ νὰ στέκεται
τρεῖς ὥραις 'στὸ παράθυρο καὶ δέκα 'στὸν καθρέφτη,
νὰ σέρνῃ ἀπ' ὀπίσω της κι' ἐμπρός της ἐργολάβους,
νὰ ἔχῃ ὅλους τοὺς γαμβροὺς καὶ τοὺς Δαντὴδες σκλάβους,
νὰ κυδωνίζουν θέλλαι τοῦ στήθους της τὰ βάθη,
ἢ νὰ τὴν καὶῃ ἄβρεστος τῆς Ἀλεπούς ὁ πόθος,
ἢ τέλος πάντων λαχταρᾷ καὶ φλέγεται νὰ μάθῃ
ποῖος ὁ γνήσιος καρπὸς τοῦ γάμου καὶ ὁ ῥυθός,
καὶ ὅ,τι ἄλλο προσφιλὲς 'στῶν κυριῶν τὸ φῦλον,
ποῦ πρῶτον ἐδοκίμασε τῆς γνώσεως τὸ ξύλον,
'στὴν ἰδικήν μου τὴν Σχολὴν ἐμέσως ἂς γροφῇ,
ὅπου μορφὸν' ἡ μάθησις καὶ ἡ ἀνατροφή.

—

Ἐγώ, ἐγὼ θὰ σᾶς εἰπῶ πολλὰ περὶ τοῦ γάμου
καὶ τὸ γλυκὺ μυστήριον τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου.
Μαζί μου θὰ πηδήσετε, μαζί μου θὰ σαιτάρετε,
ὅταν δὲ σύζυγον καὶ σεῖς μὲ τὸ καλὸ θὰ πάρητε,
κι' ὅταν πλευρά του γίνετε κι' ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστῶν του,
θὰ μάθητε ν' ἀλλάζετε μὲ τέχνην τὸν Χριστόν του,
καὶ κἄποτε θὰ δίνετε 'στὴ μύτη του μυτιάζ,
ἐνῶ θὰ τοῦ γλαρώνετε τῆς θώμιες σας μετιάζ.
Κι' ἐγὼ ἡ διδασκάλισσα καὶ ἡ τροφὸς ἡμῶν
θὰ βλέπω καμαρώνουσα τοιαύτας μαθητρίας,
ποῦ ὄντως τὰς ἀπίθωσα 'στοῦ ἔθνους τὸν βωμὸν
τρὲξ ἀγκρεάμπλ, τρὲ κὸμ ἰλ φό, τρὲ ντιστεγκὲ κυρίας.

—

(Ἐνῷ καὶ ἄλλα πάμπολλα λαλεῖ περὶ Σχολῆς
ἡ σοφωτάτη δέσποινα κι' ἡ ὄψις της πυρόνει,
εἰσέρχεται σιγὰ σιγὰ ὁ φαῦλος Φασουλῆς
καὶ χύνεται ἀπάνω της καὶ τὴν ἐμβαγλαρόνει.)

Φάμπρ. ὁ Δήμαρχος ὁ Γάλλος,
κι' ὁ Φιλήμων ὁ μεγάλος.

(Ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν μὲ ὕφος ἐξημμένον
τὰς καλλονὰς τῆς πόλεως ἐξαίρει πρὸς τὸν ξένον.)

—

Μὸν σὲρ κονφρέρ, ὁρίστ' ἐδῶ 'στὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος,
εἰς τὸ κλεινὸν πτολίεθρον τῆς κλασικῆς Ἑλλάδος.
Ὑσφράνθητε, παρακαλῶ, τὰς τόσας εὐωδίας,
ἴδετε ὕδωρ ποταμῶν, θαλάσσιον, πηγαῖον,
καὶ συγχαρῆτε ὕστερα ἐξ ὅλης σας καρδίας
τὸν Δήμαρχον τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τῶν ἐκλογέων.

—

Μὸν σὲρ κονφρέρ, μὴ χάσκετε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
πατεῖτε γῆν Φιλήμονος καὶ δοξασμένον χῶμα.
Κυττάξετε τῆς φύσεως τὴν ῥόδινον στολήν,
ἁπλούστως ἀναπνεύσατε τὸν ζείδωρον ἀέρα,
κι' εὐθὺς θὰ μακαρίσετε τὴν ὥραν τὴν καλήν,
ποῦ εὐτυχήσατε καὶ σεῖς νὰ ἔλθετ' ἐδῶ πέρα.

—

Ἴδετε τοῦ Συντάγματος τὸ νέον περιβόλι,
ποῦ τόσα ῥόδα ἐξαφνα ἐβγήκαν ἀνελπίστως,
καὶ μὲ τὸ θαῦμα τάχασαν οἱ συμπολῖται ὅλοι
καὶ μὲ τὰ μάτια τέσσερα τὰ θεωροῦν ἁπλήστως.

Ἀλλ' ὅμως πάρετε καὶ σεῖς ὀλίγα ἐξ αὐτῶν
ὡς σουβενὶρ ἀτίμητον καὶ ὄντως ζηλευτόν.

—

Ὁπόταν δὲ πατήσετε τὸ ἔδαφος τῆς γῆς σας
μὲ ἀναμνήσεις προσφιλεῖς τῆς χώρας τῶν λειψάνων,
αὐτὰ τὰ ῥόδα δείξετε 'στοὺς χάχας ἐκλογεῖς σας
ὡς ὄφρον ἀλησμόνητον ἐκ τῶν ροδοστεφάνων.
Κι' ἐκεῖ φυτεύσετε αὐτὰ ἐν μέσῳ τῶν τριόδων
καὶ ἴσως τὸ ἀμάραντον ἀναβλαστήσῃ ῥόδον.

—

Ἴδετε τοὺς ὡραϊσμοὺς τῶν πλατειῶν καὶ δρόμων..
ἐγὼ τὰ ἐξωράϊσα τὰ πάντα συμβιβάσας...
ὁρίστε κι' ἕνα σχέδιον περὶ τῶν ὑπονόμων,
κι' ἀνοίξετε, παρακαλῶ, μὲ τοῦτο τὰ στραβά σας.
Εἰς τὰ μεγάλα σχέδια σπουδαίως ἐπροχώρησα,
καὶ χαίρω ἀληθῶς πολὺ διότι σᾶς ἐγνώρισα.

—

Νομίζω εὐτυχέστερον ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων
αὐτὸν ποῦ γίνῃ Δήμαρχος 'στὸν ἰδικόν μας τόπον.
Αὐτὸς ὁ τόπος φαίνεται μὲ κάθε τι γεμάτος,
ἐδῶ τὰ πάντα, μὸν κονφρέρ, γεννῶνται αὐτομάτως,

τὸ Παραδείσιον πτηνόν, ἡ ψεῖρα καὶ ἡ κόρυζα,
τὸ ῥόδον τὸ ἀμάραντον καθὼς κι' ἡ πιπερόριζα.

—

Ὦ! χαῖρε γῆ τῆς Χαναὰν κι' Ἐπαγγελίας χώρα,
ὁποῦ ὁ μέγας Περικλῆς ποτὲ ἀκτινοβόλει . . .
ἐγώ, ἂν θέλετε, μπορῶ νὰ διατάξω τώρα
τὸ δεῖνα οὐρητήριον νὰ γίνῃ περιβόλι,
κι' εὐθὺς ἐκεῖνο νὰ γενῇ πλατεῖς Ντολμᾶ-Μπαξὲς
κι' ἡ καβαλίνα νὰ φανῇ ὡραῖος μενεξές.

—

Κι' ἂν ἄλλοθαῦμαθέλετε τοῦ πρώτου θαυμαστότερον,
τὸν κιπουλιτοῦ Συντάγματος τὸν κάμνω οὐρητήριον,
καὶ τοῦτο εἶναι εἰς ἐμὲ δεκάκις εὐκολώτερον . . .
τί νὰ σᾶς πῶ! . . παρὸλ ντονὲρ θὰ σᾶς φανῇ μυστή-
Οἱ κῆποι οὐρητήρια κι' αὐτὰ εὐῶδες κῆποι! . . [ριον!
πλειότερα ἡ γλῶσσα μου ἀδυνατεῖ νὰ εἰπῇ.

—

Τὸ πρᾶγμα, φίλτατε κονφρέρ, δὲν εἶναι καὶ ἀστεῖον
καὶ μὲ αὐτὰ τὰ θαύματα μαλὸ δὲν θὰ σᾶς μείνῃ . . .
παρομοιάζω τὰ γκαρσὸν τῶν ζαχαροπλαστείων,
ὁποῦ φωνάζουν κουραμπιὲς ὁ μπακλαβᾶς νὰ γίνῃ.
Καὶ ὅμως εἰς τὰ πράγματα ἐμπράκτως ἐμβαθύνας
τὸ πᾶν εὑρίσκω δυνατὸν ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας.

—

Μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ κλείζεται τῶν Ἀθηνῶν ἡ φήμη
καὶ κάθε λίγο ἔρχονται τοσοῦτοι ὁδοιπόροι,
θαυμάζοντες τὰ ῥόδα της, τὸ κάθε της ψοφῆμι,
τὰ μέλη τοῦ Ἀπόλλωνος, τῆς Ἀθηνᾶς τὸ δόρυ.
Καὶ γίνονται Φιλέλληνες μετὰ παραφορᾶς
κι' ὑπὲρ ἡμῶν ἐργάζεται ὁ κάθε μασκαρᾶς.

—

Ἰδέτε τὸ πτολίεθρον ἐκεῖνο τῶν Πινδάρων,
ἰδέτε πτώματα γαλῶν καὶ σκύλων καὶ γαϊδάρων.
Σᾶς βλέπω εἰς τῶν ψοφημιῶν τὴν θέαν νὰ τρυφᾶτε,
κι' ἐκ τῆς ἀγάπης τῆς πολλῆς πρὸς τὴν χρυσῆν μας
σᾶς ἔρχεται ἡ δρεξὶς μαζί μου νὰ τὰ φᾶτε [πόλιν
καὶ νὰ καυχᾶσθε δι' αὐτὸ εἰς τὴν Γαλλίαν ὅλην.

—

Μυρίσετε κι' ὀλίγον τι τοῦ Ὑμηττοῦ θυμάρι,
ἰδέτε δενδροφυτειῶν σφριγῶσαν εὐρωστίαν,
κι' ἂν σᾶς στραβώσ' ἡ σκόνη μου νὰ τόχετε καμάρι
πῶς ἐτυφλώθητε καὶ σεῖς 'στὸν φῶτων τὴν ἑστίαν.
Κι' ἂν τόνα μάτι χάσετε ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς ἐκ ψυχῆς θὰ εὔχεσθε νὰ στραβωθῇ καὶ τάλλο.

—

Μὸν βοαγιάζ, μὸν σὲρ κονφρέρ, εἰς τὸ καλὸ νὰ πᾶτε
καὶ πάντα νὰ μᾶς ἔχετε καὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾶτε.
Μὸν βοαγιάζ, μὸν σὲρ ἀμί, καὶ μὴ ποτὲ ξεχάνετε
τὰ ῥόδα τοῦ Συντάγματος καὶ μάνδρας μυροβόλους,
τοὺς δ' ἐκλογεῖς σας 'γρήγορα Φιλέλληνας νὰ κάνετε
καὶ νὰ εἰπῆτ' ἐκ μέρους μου μιὰ κομπλιμὰν εἰς ὅλους.

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἡ τῆς Ἑστίας τῆς γνωστῆς λαμπρὰ Βιβλιοθήκη,
πρὸς τὴν ὁποίαν ἔπεινος οὐχὶ σμικρὰς ἀνῆκεν,
τὸ τῆς Ὑγείας κατ' αὐτὰς ἐξέδωκε βιβλίον,
τὸ συγγραφὲν ὑπὸ Φλωρᾶ μετὰ μεγάλης πείρας,
τερπνότατον καὶ πρόξενον ὠφελειῶν χιλίων,
ποῦ πρέπει νὰ εὑρίσκεται εἰς κάθενός τὰς χεῖρας.
Ἡ δὲ τιμή του μικρὰ δραχμὴ κι' ἀμέσως τὸν παρὰ
νὰ πάρετε τὸ ἄριστον βιβλίον τοῦ Φλωρᾶ.

—

Κι' ἡ τοῦ Κωμπούργλου λαμπρὰ καὶ νέα Ἱστορία,
ποῦ τόσων κρότων ἔκαμε κι' ἐν πάσῃ Ἑσπερίᾳ,
κι' ἀξίζει πάσης συνδρομῆς καὶ ζῆλον θερμοτέρου,
τὸ πρῶτον τεῦχος ἐβγαλε τοῦ τόμου τοῦ δευτέρου.
Τοῦ πρώτου σπουδαιότερος ὁ δεύτερος θὰ εἶναι,
διότι περιγράφονται εἰς τοῦτον αἱ Ἀθῆναι
μὲ πᾶσαν λεπτομέρειαν καὶ καλλονὰς παντοίας
ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς φρικτῆς τῶν Τούρκων δεσποτείας.
Δι' ἕκαστον φυλλάδιον δραχμὴ μονάχα μία
καὶ ἄλλη μιὰ τὰ χωριστὰ τῶν Ἀθηνῶν Μνημεῖα.

—

Ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑστίας τὸ Βιβλιοπωλεῖον
ἐξέδωκεν ἰσχάτως παλύτιμον βιβλίον,
πῶς ἦγουν ἀποκτᾶται ὁ πλοῦτος ἀκωδύνως,
καθὰ ὁ μέγας λέγει Βενιαμὶν Φραγκλίνος.
Καὶ ὅστις πλούτη Κροίσου χωρὶς ἰδρῶτα θέλει
εὐθὺς λεπτὰ πενῆντα εἰς τὸν Κασδόνην στέλλει.

—

Ἡ Μάδυτος, ὀνομαστὴ τῆς Χερρονήσου πόλις,
Παπαδοπούλου συγγραφή, τοὐτείλην Χρυσοστόμου . . .
τιμᾶται δὲ ἡ Μάδυτος δραχμὰς ὡς δύο μόλις
μετὰ κομψῆς περιγραφῆς, πλουσίας καὶ συντόμου.
Κι' αὐτὸ τὸ ἀξιόλογον βιβλίον τὸ ἐκδίδει
τὐπωμαστὸν Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδη.

—

Μὰ καὶ τὰ Μελετήματα τοῦ Βάλβη τοῦ Σταμάτη,
τὰ ἐκδοθέντα κατ' αὐτὸς δαπάναις Κοντογόνη,
μὲ δίχρωμον ἐξώφυλλον κτυπῶν καλὰ 'στὸ μάτι
καὶ ὁ καθεὶς μὲ προσοχὴν τὰ φύλλα των ξιλόνει.
Βιβλίον χαριέστατον καὶ χρήζον συνδρομῆς,
τὸ συνιστῶμεν δὲ θερμῶς πρὸς ὅλους καὶ ἡμεῖς.

—

Τὸ δὲ Θεραπευτήριον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ,
τὸ πάντοτ' ἐργαζόμενον μετ' ἐνθουσιασμοῦ,
λογοδοσίαν ἔδωσε περὶ τῶν πεπραγμένων,
ἀξίαν ἐκτιμήσεως καὶ ἀρκετῶν ἐπαίνων.

"Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σκεπί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπέναι — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοικεῖ
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — ὀρὸ 'στὸ λέδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μελὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χώρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μεμαῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Καρίνης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου τοπωτὸς πολύς.

Ἐφημερὶς παῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἕλρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα . τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.
κι' ἐπὶ τρία ξυνημέρια — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοπαρμ,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.
γιὰ τὰ ξένα ὅρια μόνο — δεκαπέντε καὶ 'στὰ γρόσ.
Κι' ἐκ φύλλο ἂν πρωτᾶς — ἔχεις συνδρομητές,
κι' ὅπως τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν βρῇ μαῦρο σεβντᾶ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εἰδήσεις πρὲς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σόρα καὶ τὴ μπρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου δευτέρα
κι' ἦλθαν Τοῦρκαις Χανουμ κι' ἐδῶ πέρα.

Ποῦντος τρακόσια τρία
καὶ ἀγαθῶν σωρεία.

Συλλαλητήριον τοῦ Φασουλῆ,
ὅπου μαζεύονται κι' ἄλλοι πολλοί.

(Ὁ Φασουλῆς δημηγορεῖ πρὸς Φασουλῆδες ἄλλους
καὶ πρώτους Μαιχλιβάνηδες, μικρούς τε καὶ μεγάλους,
τοιαῦτα δ' ἐναλλάσσεται τοῦ λόγου του τὸ χρῶμα,
ἐκεῖνοι δὲ κι' ὁ Περικλῆς μὲ ἐνοικιὸ τὸ στόμα.)

—

Φ. — Ἔλατε, Μπεχλιβάνηδες αὐτῆς τῆς πολιτείας . . .
ἰδοὺ σᾶς ἐπροσκαλέσαμε διὰ πολλὰς αἰτίας.
Ἔλατε σεῖς Μπιρτέδουλοι, ἔλατε, Περικλέτοι,
Παληάτσοι, Καραγκιόζηδες, Τζουτζέδες, Ριγκολέτοι,
ὅπως κι' ἐμεῖς περὶ πολλῶν συερθῶμεν συμφερόντων,
πρὶν πάνε εἰς τὸν δημόβολο, πρὶν πάνε εἰς τὸν βρόντον.

—

Παντοῦ συλλαλητήρια καὶ θόρυβος πολύς,
πᾶς ῥήτωρ ἐξεγείρεται τὸ ἔθνος νὰ συνδράμῃ,
καὶ τοῦτον τὸν ἀναβρασμὸν ἰδὼν κι' ὁ Φασουλῆς
λαμπρὸν συλλαλητήριον τοῦ 'κάπνισε νὰ κάμῃ,
ἀβρὰ δὲ συνέρρευσεν ἐν ἱερᾷ μανίᾳ
τῶν Φασουλήδων ἡ κλεινὴ καὶ πρώτη συντεχνία,
ὅπως εἰπῇ τὰ δέοντα καὶ δείξῃ 'στὴν Ἑλλάδα
πῶς 'πίσω ἔχει τὴν οὐρά, ὡς λέγουν, ἡ ἀγλαδα.

—

Δὐτὴ δὲν εἶναι, κύριοι, κατάστασις πραγμάτων,
τοσαῦτα Νομισχέδια χρυσῶν εὐτυχημάτων
νὰ μένουν χάρτης ἄγραφος καὶ ἄδοντα ἀ' ἀργοῦν,
διότι θέλουν μερικοὶ νὰ κωλυσιεργοῦν.
Αὐτὰ τὰ Νομοσχέδια τὰ περὶ Ναυτιλίας,
περὶ μεταγετεύσεως ὀδάτων Στυμφαλίας,
καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπά, μᾶς λέν πῶς εἶναι θεῖα,
καὶ βλέπουν μόνον εἰς αὐτὰ δημοκοπίας πνεῦμα,
κι' ἡ θέσις εἶναι φοβερὰ καὶ ἀπελπιστική . . .

—

(Ἀκούσατε, Ἀκούσατε, φωνάζουν μερικοί.)

—

Φ. — Ὁ Μπαγκατζόγλους, κύριοι, ὁ Τόμαν καὶ οἱ ἄλλοι,
ποῦ ἔχουν τετραγωνικὸ πραγματικῶς κεφάλι,
θρηνολογοῦν μὲ τυμπουρὰ καὶ μία καραμούζα
τὴ Σόρα τὴν κακότυχη, τὴ Σόρα τὴν μουρλοῦζα.
Κι' ἐγὼ κτυπῶ τὸ στῆθος μου καὶ κλαίω σὰν παιδάκι,
κι' ἡ Σόρα τοῦ Τσιροπινᾶ καὶ ἡ τοῦ Βαφειαδάκη,
τοῦ Φερεκύδους ἡ πατρίς, τοῦ Μάσκα, τοῦ Ἀγκᾶ,
ἀπὸ τὴν φτώχια σήμερα στενάζει καὶ βογκᾷ,
καὶ δὲν εὑρίσκεται κανεὶς τὸ χέρι του ν' ἁπλώσῃ
κι' ἐκ τῶν δαιμῶν τοὺς Συμπκνοὺς μουφλοῦζηδες νὰ σώσῃ.

—

Κι' ὁ Κόρπας μὲ ταχύτητα ἐκ τῶν Κυκλάδων φθάνει
καὶ ψιθυρίζει μυστικὰ 'στ' αὐτιὰ τοῦ Δεληγιάννη:

«Τῆς παρλαπίπαις, Θοδωρῆ, παρακάτρα ν' ἀφήσετε
»κ' εὐθὺς τὸ Νομοσχέδιο» ἐκεῖνο νὰ ψηφίσετε,
»διότι τοῦτο συζητοῦν 'στῆς Σύρας τὰ καντούνια
»καὶ εἶμαι ρεζὲ 'στὰς ἐκλογὰς νὰ ταῦρετε μπαττούνια.»
Καὶ ἀπαντᾷ ὁ Θοδωρῆς «ψηφίζω, δὲν μὲ μέλει...»
μὰ ὁ Λεβέδης ἔξαφνα φωνάζει πῶς δὲν θέλει,
εἰς τοῦτο δὲ καὶ ὁ Μπακιρᾶς προθύμως συμφωνεῖ,
καὶ 'στὴν ἀνταρα γανεται τοῦ Κόρπα ἡ φωνῆ,
κ' ὁ Θοδωρῆς 'στοὺς Συριανοὺς τὰ δεισθέν του στρέφει,
ἀφίνει δὲ νὰ γίνεται τῶν φίλων του τὸ κέφι,
καὶ κλαίνε οἱ μουφλούζηδες οἱ Ἀτμοπλοΐκοι,
ὁποῦ δὲν ἔχουν σήμερα νὰ βάλουνε βρακί,
κ' ἀκούεται ὁλολυγμὸς μὲς' στὸ νησὶ τῆς Σύρας
κ' ὁ νοῦς των τρέχει 'στὰς γνωστὰς τοῦ Φερικύδους ψείρας.

—

Ἐνῷ δ' ὁ Τόμαν, κύριοι, κ' ὁ Μπογιατζόγλους κλαίνε
καὶ τὰ δεινοπαθήματα τῶν Συριανῶν μᾶς λένε,
τὰς δὲ καρδίας συγκινοῦν τὰ τρέμοντά των χείλη
καὶ φλέγεται καὶ ὀχριᾷ ἑκάστη παρεϊά των,
τοὺς δίδει ὁ Θεόδωρος μεταξωτὸ μαντῦλι
γιὰ νὰ σκουπίσουν μὲ αὐτὸ τὰ τόσα δάκρυά των.
Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐδέχθησαν ἐκεῖνο οἱ πατριῶται
καὶ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν ἐγὼ τὸ 'πῆρα τότε,
κ' ἐσκούπισα τῆς μύτης μου τὸ δυνατὸ συνάχι,
ἐξ οὗ προσβάλλονται συχνὰ οἱ Μαραθωνομάχοι.

—

Αὐτὰ συμβαίνουν, κύριοι, τὰ μάλιστα φρικώδη,
οὐχ ἧττον δὲ κ' οἱ Πειραιεῖς σκιάνονται 'στὸ πόδι,
ἡ ἕδρα δὲ ἡ δικαία τῆς νέας ἑταιρίας
ζητοῦν χωρὶς ἀντίρρησιν νὰ γίνῃ ἐδῶ πέρα,
ἀλλέως ἑτοιμάζονται νὰ κάμουν ἱστορίας
κ' ὁ διάβολος τῶν Συριανῶν θὰ πάρῃ τὸν πατέρα.
Καὶ τοῦ Τρικούπη τοῦ σοροῦ ἐσάετισε ὁ νοῦς
μὲ τοὺς ἐμπόρους Πειραιεῖς καὶ μὲ τοὺς Συριανούς,
καὶ εἶναι τὸ τσαρβέλο του ὡσὰν μαλλιὰ τρελλῆς,
τοῦ στέλλει δὲ ἀναφορὰν καὶ ὁ μιστὲ Μπουρλῆς,
καὶ τοῦ φωνάζει «κάμετον τὴν ἕδρα μὲς 'στὴ Σύρα,
γιατὶ ἐμεῖς ἂν ἔχομε μηδὲ 'στὸν ἥλιο μοῖρα.»
Περὶ τῆς ἕδρας στέλλονται ἀναφοραὶ μεγάλαι
καὶ πάταγος ἀκούεται ὡς 'στοὺς καιροὺς τοὺς πάλαι
γιὰ ἕνα μῶλο ἔγινε σπουδαῖο νταβατοῦρι
'στοῦ Λασκαράτου τὸ γνωστὸ κ' ἐθαύματο Ληξοῦρι,
ποῦ ὁ καθένας ἤθελε τὸν μῶλο μὲς' στὴ μύτη του
κ' ἐφώναζε κ' ἐγρίνιαζε 'στὸ δρόμο καὶ 'στὸ σπῆτι του.

—

Τοῦ κόσμου ἐξεγείρονται λαοί τε καὶ βασίλεια,
κακλανχρυῶν κ' οἱ Πατρινοὶ μ' αὐτὰ τὰ διαπύλια,
ὁ δὲ λαὸς μὲ τὰ νερὰ τοῦ Φενεοῦ χαζεύει,
ὁ δὲ Φιλήμων πηλαλεῖ κ' ὑπογραφὰς μαζεύει,
φωνάζει δὲ «ἂν θέλετε δεξαμενὰς νὰ κτίσωμεν,
τὰ ρόδα τοῦ Συνταγματος ἀφθόνως νὰ ποτίσωμεν,
τῆς Κλλιρρόης τοὺς ἐνιγὲ νὰ ἴδωμεν κρουνούς,
τὰ βγκίνουν κ' ἡ Πλακιώτισσαις μὲ τὰ παχειὰ ποδάρια
νὰ πιάνουν εἰς τὸν Ἅισσὸ κτσπόδια κ' ἀχινούς,
καὶ μὲ νερὸ νὰ ξεγειλοῦν κουβάδες καὶ πιθάρια,
κ' ἂν νύκτα ἡμέρα θέλετε.» ἀλέθῃ καὶ ὁ μύλος
τῆς θειᾶς μας τῆς Θανάσαινας, τῆς θειᾶς μας τῆς Κοντύλως,
νὰ στείλετε ἀναφορὰν μ' ὑπογραφὰς χιλίας
γιὰ νὰ μᾶς φέρουν τὰ νερὰ τῆς λίμνης Στυμφαλίας.»

—

Κ' ὁ ἕνας κ' ἄλλος τὸ χαρτὶ ἀμέσως μουντζουρόνει,
ἀλλ' ἡ Ἀντιπολίτευσις μὲ τέτοια δὲν ἰδρόνει,
κανὲν συλλαλητήριον ποσῶς δὲν τὴν ταραττει,
τοιαῦτα δὲ ἀναφωνεῖ 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς:
«ὅταν ἐξαίφνης σηκωθοῦν τὰ κράτη ἐπὶ κράτη
»καὶ τῶν λαῶν οἱ Ἄνακτες ἐπὶ τοὺς Πασιλῆς,
»ὅταν βουλώσῃ ὅλους μας τοῦ Σατανᾶ τὸ χέρι
»καὶ τυλιχθῇ ὁ οὐρανὸς σὰν τὸ χαρτὶ τῆς πόστας,
»καθὼς ὁ Ἀγαθάγγελος ὁρίζει κ' ἀναφέρει,
»κ' ὁ ρήτωρ ὁ ὑπαίθριος, ὁ μέγας τρελλὸ Κώστας,
»τότε κ' ἐμεῖς οἱ ἔσχατοι καὶ πρῶτοι ἐν τοῖς ἴσοις
»θ' ἀφήσωμεν τὰ πείσματα καὶ τὰς ἐπερωτήσεις,
»καὶ ὅλα θὰ ψηφίσωμεν τὰ νέα Νομοσχέδια,
»ποῦ τὰ ἐμπνέει πονηρὰ δημκγωγοῦ ἀναιδεια.»

—

Κ' ἐγὼ ἀφίνω, κύριοι, τὴν κωλυσιεργίαν
κ' ἀμέσως εἰς τὴν Σύνοδον προστρέχω τὴν ἁγίαν,
καὶ λέγω 'στὸν Πανάρετον «Ἀμήν, Δεσπότη, ἔλα
εἰς τοὺς 'Αντιμουτσούνους μας νὰ ψάλῃς ἁγιασμό,
ὅλους τοὺς ῥήτορας κτυπᾷ ἡ μοῦρλα καὶ ἡ τρέλλα
καὶ δὲν 'μπορεῖ κανεὶς μ' αὐτοὺς νὰ 'βρῇ λογαριασμό.»
Ἀλλὰ ἐκεῖνος μ' ἀπαντᾷ: «βρὲ ξέρεις τί σοῦ κάνω;
»αὐτὴ τὴν πατερίτσα μου ὀπίσω σου τὴν βάνω.»

—

Κ' ἐγὼ αὐτὸ τὸ χωρατὸ φοβοῦμαι μὴ μοῦ κάνῃ
καὶ φεύγω μὲ τὰ τέσσαρα, ποῦ 'λιφι δὲν μὲ φθάνει,
καὶ τρέχω εἰς τὸ σπῆτι μου χωρὶς στιγμὴν ν' ἀργῶ
καὶ νέον εἶδος Κιβωτοῦ ὡς Νῶε τεχνουργῶ,
ποῦ καθὲ δευτερόλεπτο νὰ πίρῃ δέκα μίλια,
μήπως σωθῶ μὲ ὅλη μου τὴν ξύλινη φαμίλια,
ὁπόταν φθάσῃ, κύριοι, τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου
καὶ πλημμυρήσουν τὰ νερὰ τῆς λίμνης Στυμφαλίας,
κ' ὁ μουσικὸς Διάδοχος ἐπὶ κρατίστου θρόνου
μὲ τὴν κιθάραν τοῦ Δαυὶδ ἀρχίσῃ συναυλίας.

—

(*Ἀκούσατε, Ἀκούσατε, ὁ Περικλῆς φωνάζει,*
κ' ἀμέσως ἕνα μάσκουλο 'στὸν ῥήτορα τινάζει.)

—

Φ. — Μὴ ρίχνῃς μάσκουλα, μωρέ, ἀλλὰ θρηνεῖτε πάλιν,
διότι ἐναυάγησαν τὰ σχέδιά μας ὅλα,
μανθάνω δὲ αὐθεντικῶς μὲ λύπην μου μεγάλην
πῶς ἡ Βουλὴ ἀπὸ προχθὲς ἐτίναξε τὰ κῶλα,
κ' ὁ Δεληγιάννης τζαρίψε μετὰ τῶν Ἡμετέρων,
ἀφοῦ ὑπερεμόχθησε πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον,
καὶ τοῦ Τρικούπη ἄλλαξε κ' ἡμῶν τὴν Παναγίαν
μὲ παρλαπίπας δυνατὰς καὶ κωλυσιεργίαν.

—

Τοῦτον τὸν ἥρωα κ' ἐμεῖς ὑμνήσωμεν ἐν ὕμνοις,
οὗτος γὰρ ἐμαχέσατο ὑπερηρωϊκῶς,
κ' ἂν δὲν ἀφῆκε τὰ νερὰ τῆς Στυμφαλίας λίμνης
νὰ κατακλύσουν σύμπασαν τὴν γῆν ὁρμητικῶς,
ἀλλὰ θαρρεῖτε κ' ἔρχεται ἡ εὐτυχὴς ἡμέρα...

—

(*Δυὸ μάγκες ρίχνουν ἔξαφνα μιὰ φοῦσκα 'στὸν ἀέρα.*)

—

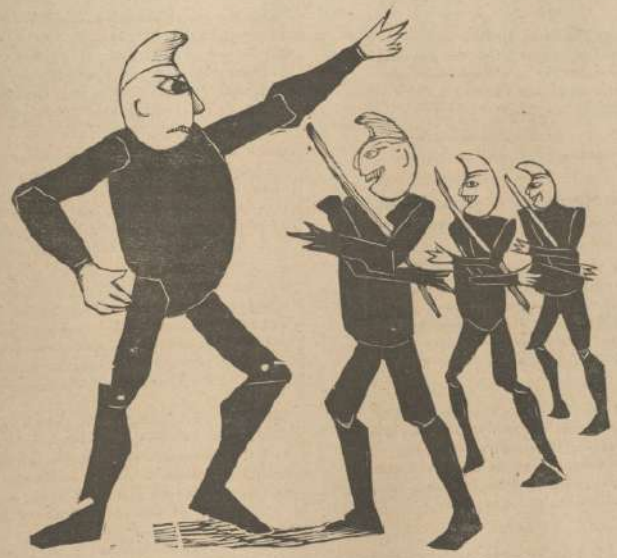

Φ. — Ἂς ὑμνηθῇ, παρακαλῶ, ἐν ὕμνοις καὶ ὀργάνοις
ὁ ἐν τοῖς ἴσοις ἄριστος καὶ πρῶτος Δεληγιάννης·
καὶ οὗτος μέστης φαίνεται, πυρῶδης καὶ ὀξύς,
θὰ κάμῃ δὲ τριπλάσιον τὸ γενικὸν εἰσόδημα,
ἐρεῖ κ' εἰς τοῦτον νὰ δοθῇ τοῦ κράτους ἡ πυξὶς
καὶ νὰ μὴν τρώγῃ λάχανα καὶ ὅμοιᾳ ἐδωδιμα.

—

Ἂν δὲ 'στὴν Σύνοδον αὐτὴν μεγάλως ἠγανάκτησε
καὶ τόσα Νομοσχέδια πολύκροτα ἐλάκτισε,
δὲν θέλει ὅμως, κύριοι, νὰ τὰ ταλαιπώσῃ ὅλα
ὁ κύριος Χαρίλαος μὲ τὰ ὀρθὰ φωκόλα,
ἀλλὰ πολὺ ἐπιθυμεῖ καὶ κρυφολαγτῳρᾷ,
ὅταν ἰδῇ 'στὰ πράγματα κ' ἐκεῖνος μιὰ φορά,
νὰ κάμῃ κάτι καὶ αὐτὸς ὁ νυχοποδαράτος,
καὶ νὰ μὴν 'πῇ ὁ συγγραφεὺς τῆς νίας Ἱστορίας
πῶς τίποτ' ἐπὶ Θοδωρῆ δὲν ἔγινε 'στὸ κράτος,
πκρ' ἕνας μόνον πόλεμος κατὰ τῆς Βουλγαρίας.

—

Ναί, δι' αὐτήν, συναδελφοι, τὴν εὔλογον αἰτίαν
συχνὰς ἐνστάσεις εἴχαμεν ὡς πρὸς τὴν ἀπαρτίαν,
κ' ἔλυσσα ὁ Πρωθυπουργός, αὐτὸς ὁ λυκοπλάνος,
ποῦ δὲν εἰξεύρω διατὶ τὸ ἔθνος κατατρέχει,
κ' ὠρθώνετο πελώριος ὁ μέγας Καραπάνος,
μακρὺς μακρὺς καλόγερος ποῦ κόκκαλα δὲν ἔχει.

—

Ναί, δι' αὐτήν, συναδελφοι, τὴν εὔλογον αἰτίαν
συχνὰς ἐνστάσεις εἴχαμεν ὡς πρὸς τὴν ἀπαρτίαν,
κ' ἐπερωτήσεις ἴγιναν πολλαί τε καὶ ποικίλαι,
ὡς ὅτου πλέον τῆς Βουλῆς ἐκλείσθησαν αἱ πύλαι,
κ' ἐματαιώθη ἄδικα καὶ τοῦτο τὸ σωτήριον
Φασουλομπεχλιδανεχομιξοσυλλαλητήριον,
καὶ οὔτε ἠξιώθημεν ὡς ἄλλοι τῆς τιμῆς
νὰ στείλωμεν εἰς τὴν Βουλὴν ἀναφορὰν κ' ἐμεῖς.

—

Καὶ νῦν οἱ 'Αντιμούτσουνοι μᾶς ἄφησαν 'στὴν κάψα,
κ' ἀρχίσετε, συναδελφοι, τὴν γρίνια καὶ τὸν κλαῦσα,
καὶ κλαῖτε τὴν ἀναποδιὰ διεστραμμένης μοίρας
μαζὶ μὲ τοὺς μουφλούζηδες τῆς ταλαιπώρου Σύρας.
Κ' ἐγὼ καὶ σεῖς καὶ ὅλοι μας κατὰ διαβόλου τρέχομεν
κ' οὔτε σταγόνα κἂν νεροῦ πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχομεν,

μήπως κανένα βάλωμεν δροσιστικόν κλυστῆρι
εἰς ταύτην τοῦ πυρὸς τὴν γῆν καὶ 'στὸ καβουρδιστῆρι,
καὶ οὔτ' ἐλπίδος μακρυνὸν δὶν βλέπομεν ἀστέρα . . .

—

(*Πενήντα φούσκαις ἔξαφνα πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα.*)

—

Πνεῦμα κακὸν καὶ βάσκανον εἰς ὅλα μᾶς διέπει
κι' ἀδειάζουν νεριὰ βέρελα καὶ πίθοι καὶ βαγένια,
καὶ τώρα ποῦ τὰ πρέποντα σᾶς εἶπα ὅπως πρέπει
κλωτσᾶστε με 'στὸν ἀφαλὸ καὶ φτύστε με 'στὰ γένεια.

—

(*Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς ἐν πόνῳ καὶ ὀδύνῃ
καὶ μιὰ γερὴ κατραπακιὰ ὁ Περικλῆς τοῦ δίνει.*)

—

Βγαίνει. βγαίνει . . . νάτος, νάτος.
Πούπουλης ὁ Σπιρουνάτος.

—

Τοῦ Κουκουλέζα τὴ θέσι ἕνας 'βγῆκε νὰ τὴν πάρῃ,
ποῦ ὁ κόσμος δὶν εἰξεύρει τί καπνὸ κι' αὐτὸς φουμάρει,
ἕνας ἄγνωστος ὡς τώρα, μακρομαύτακος, χειλᾶς,
πρῴην Δήμαρχος Κρωπίας, λιγερὸς φουστανελᾶς,
τοῦ Σταυροῦ σωστὸς ἱππότης, καββαλάρης κατσονάτος,
Πούπουλης ὁ Σπιρουνάτος.

—

Εἰς τὸ τέλος τῆς Συνόδου τῆς Κοινοβουλευτικῆς
γιὰ τὸν νέο Σπιρουνάτο, γιὰ τὸν ἄξιο καββαλάρη,
ὁ Νομὸς ὁ δοξασμένος Βοιωτίας κι' Ἀττικῆς
θὰ γενῇ μαλλιὰ κουβάρια καὶ θὰ εἶναι 'στὸ ποδάρι.
Καὶ θὰ λὲν γελῶντας ὅλοι «βγαίνει,βγαίνει.. νάτος,νάτος,
Πούπουλης ὁ Σπιρουνάτος.»

—

Εἰς τὸν Δήμαρχο τί δόξα, τί τιμὴ 'στὸν καββαλάρη! . .
καὶ μονάχα μία ψῆφο μᾶς 'στὴν κάλπη του ἂν πάρῃ,
βουλευτὴς θὰ ἐβγῇ πρῶτος, θὰ τὸν στεφανώσ' ἡ νίκη,
καὶ θὰ 'δῇ γιὰ μιὰ ἡμέρα τὸ χρυσὸ βουλευτιλίκι.
Καὶ θὰ στέκεται ἱππότης ἀπὸ τώρα πιὸ ποζάτος
Πούπουλης ὁ Σπιρουνάτος.

—

Μοναχὸς εἰς τὸν ἀγῶνα δίχως νάχῃ ἀντιπάλους,
κομματάρχας ξεκουσμένους, ἀσθενεῖς, μικροὺς, μεγάλους,
δίχως νάναι καλλημένος εἰς τὸ ἕνα κι' ἄλλο κόμμα,
μὲ παντέρμα ἰδική του, δίχως πρόγραμμα καὶ χρῶμα,
ξετρυπόνει μᾶς 'στὴ μέση ὀτοφῶφιος βαρδάτος
Πούπουλης ὁ Σπιρουνάτος.

—

Τὰς μερίδας τὰς μεγάλας δὶν θὰ φέρῃ ἴδιω κάτω,
ὁ καθένας θὰ ψηφίσῃ μοναχὰ τὸν Σπιρουνάτο,
κι' ὄχι κόμμα τοῦ Τρικούπη κι' ὄχι κόμμα Δεληγιάννη,
κι' εἰς αὐτὸν τῆς δόξης ὅλης θ' ἀπομείνῃ τὸ στεφάνι.
Σηκωθῆτε, ψηφοφόροι, καὶ μᾶς ἔρχεται τρεχάτος
Πούπουλης ὁ Σπιρουνάτος.

—

'Στῆς Βουλῆς κι' αὐτὲς τὲς ἕδρες δὶν θ' ἀπλώσῃ τὴν ἀρίδα,
οὔτε ναὶ θὰ 'πῇ καὶ ὄχι γιὰ τὴν ἀμυλερὴ πατρίδα,
δὶν θὰ πιῇ τῆς ρητορείας τὸ ποτῆρι τὸ πικρό,
οὔτε κἂν λουφὲ θὰ παίξῃ καὶ ρουσφέτι κἂν μικρό.
Καὶ παρὰ δὲν θὰ 'κοστίσῃ 'στὸ Ταμεῖον καὶ τὸ κράτος
Πούπουλης ὁ Σπιρουνάτος.

—

Δὶν θ' ἀλλάξῃ δρὸ βρισιδιὰ καμπόσαις χαστουκιαῖς,
'στὸ κεφάλι του ἀπάνω δὶν θὰ πίσουν ματσουκιαῖς.
οὔτε κἂν θὰ συντελέσῃ 'στῆς Βουλῆς τὴν λειτουργίαν,
εἰς τὰ ὄξεις οὐκ ἀφῆξεις καὶ τὴν κωλυεργίαν,
κι' οὔτε κἂν Σαὶν-Ζοὺστ θὰ γένῃ καὶ Λεβιδὴς καμπανάτος
Πούπουλης ὁ Σπιρουνάτος.

—

Κι' ὅμως θἄναι βουληφόρος Σπιρουνάτος ὁ πολύς,
βουλευτὴς καθὼς τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ ἔξω τῆς Βουλῆς,
καὶ τὴν νέαν Ἱστορίαν θὰ τιμήσῃ τὴν μεγάλην,
καὶ 'στὴν δόξαν τοῦ Δημάρχου θὰ προσθέσῃ δόξαν κι' ἄλλην,
καὶ θ' ἀστραπτῇ ἀπὸ τίτλους κι' ἀξιώματα γεμάτος
Πούπουλης ὁ Σπιρουνάτος.

—

Εἰς αὐτὴν τὴν τρικυμίαν, εἰς αὐτὴν τὴν παραζάλην,
μοναχὸς μὲ τάλογό του τρέχει μέσα εἰς τὴν πάλην,
κι' ἂν ὡς βουλευτὴς τὸ ἔθνος δὶν μπορέσῃ νὰ συνδράμῃ,
μὰ γνωστὸν διῴξῃ τὸ γένος τῶν Πουπουλήδων νὰ κάμῃ,
καὶ ἂς καθεται ἀπ' ἔξω τῆς Βουλῆς ὡς Κιγκινάτος
Πούπουλης ὁ Σπιρουνάτος.

—

Ποῦ μᾶς ἔτυχε ἀλήθεια καὶ αὐτὸ τὸ κελεπούρι! . . .
τίρι λίρι τὸ κατγέλι καὶ τὸ Ἐλι γιὰ μαξούρι . . .
νά! κτυπᾷ τὸ ἄλογό του μὲ τὰ δύο του σαιρούνια
καὶ ἀφρίζουν κι' κίμα τόνουν τοῦ ἀλόγου τὰ ρουθούνια,
κι' ἀπὸ πέρα τροπαιοῦχος μᾶς: «ἐλᾶτε νάτος, νάτος,
Πούπουλης ὁ Σπιρουνάτος.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Στὸ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βαλσάμη,
κάτω τοῦ Ὑπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θεσμοθέτων γρανίτην θὰ εὕρῃς μὲ καλάμι
καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ὥρας εὐφροσύνης.
Ἐκεῖ μὲ καλαμάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷς
καὶ εἰς σπανίαν γεῦσιν καὶ ἄρωμα τρυφᾷς.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σκηνί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοὺδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Σόδη, — δεξὶ στὸ λίδι τρεῖς 'στὸ ξόδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μεγὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ γύρα ἄχυρα ἄνδρα, — ποὺταν ἄλλοτε μεμαῆ.

'Εκ τοῦ τυπογραφείου «Καρίνης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου παντοφερὲς πολύς.

'Εφημερὶς ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

'Εβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν σ' Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μαλά!

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ὅσων ἔχω ἐξυπνάδα — τὴ μισὴ δὲν ἔχομε,
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γρατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ 'στὴν 'Αθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλισβάπην,
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα ὅλην — δίχως νάζῃ κι' ἐντροπήν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — γράφνα δυὸ δεκὰ καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατᾷς — ἔχεις συνδρομητής,
κι' ὅπαρχος τὸν παρὰ δὲν εἶδε — θὰ τὸν φᾶ μαῦρο σκῶρ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εἰδήσεις πρὸς ἐμέ,
γιὰ τὴ φάρα καὶ τὴ μάρα — νάβε φύλλα μιὰ δεκάρα.

Τοῦ *Ἰουνίου* ἕκτη καὶ δεκάτη,
καὶ τοῦ *Ρωμηοῦ* ἀρχίζει τὸ ρεχάτε.

Τρακόσα τέσσερα κρατῶ
καὶ τὸ κουτάλι παραιτῶ.

Ὁ Ρωμηὸς σᾶς χαιρετᾷ
καὶ 'στὴν ἐξοχὴ πετᾷ.

Γιὰ ἕνα μῆνα μοναχὰ σᾶς χαιρετῶ καὶ πάλιν.
ἀπηύδησα 'στὸν θόρυβον, τὴν τύρβην καὶ τὴν ζάλην.
Ἂν καὶ νομίζω περιττὸν νὰ ἐπαναλαμβάνω
πῶς σκέπτομαι ὡς πάντοτε διακοπὲν νὰ κάνω.
ἀλλὰ τὸ λέγω, κύριοι, διὰ τὸν τύπον μόνον
πρὸς γνῶσιν καὶ ἀποφυγὴν παντοίων παραπόνων.

—

Τὴν νέαν μου ἀνάληψιν πρὸς ὅλους ἀναγγέλλω
μὲ πόνον, μὲ συγκίνησιν καὶ μάτια δακρυσμένα...
Ὥρα καλή. . . ἀναχωρῶ διότι ἔτσι θέλω.
χωρὶς γῆ αὐτὸ λογαριασμὸ νὰ δώσω εἰς κανένα
Ἂν δὲ σκαιὸς συνδρομητὴς τὰ δόντια του μοῦ τρίξῃ,
παρακαλῶ τὴ ράχη του ἀμέσως νὰ μοῦ δείξῃ.

—

Τὰ γεγονότα τῆς Βουλῆς, τὰ τόσον σοβαρά,
ἡ εὐτυχία ἡ πολλὴ κι' ἡ τόση συμφορά,
αὐτὸ τὸ δράμα τῆς ζωῆς κι' ὁ γρίφος τοῦ θανάτου,
ἐκεῖνα τὰ τριχάματα περὶ συνδυασμῶν,
ὁ θρίαμβος τοῦ Πούπουλη, ταὐπίκλην Σπιρουνάτου,
ἐπέφτραν 'στὰ νεῦρα μου πολὺν ἐρεθισμόν.

Τῆς Σύρου τ' Ἀτμοπλοϊκὰ μετὰ τοῦ Βαφειαδάκη,
ποῦ 'στοὺς πτωχοὺς μουφλούζηδες δὲν δίνει παρακέντησε ὁ 'Ανύσιος, ὁ Παππαδάμ, ὁ Σκάσης, [δάκι,
τὰ δάνεια καὶ ὁ Κουρτζῆς καὶ ὁ Μαυρογορδάτος...
ἂ! μ' ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα σοῦ ἔρχεται νὰ σκάσῃς.
ἂ! μ' ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα σοῦ ἔρχεται νὰ σκάσῃς.
κι' ἂν ἔχῃς τίποτα μαλὰ τὰ χάνεις κατὰ κράτος

—

'Απηύδησε καὶ ὁ Σουρῆς ὁ Μαραθωνομάχος
νὰ πολεμῇ ἀκούραστος μὲ ὅλους καὶ μονάχος
'Απηύδησα νὰ θλίβωμαι, ἀπηύδησα νὰ χαίρωμαι,
'στοὺς βούρκους νὰ βυθίζωμαι κι' εἰς οὐρανοὺς νὰ αἰκαὶ τώρα ὡς ὁ Πούπουλης πηγαίνω ἐλαφρὸς [ρωμαι,
ἐκεῖ ὁποῦ τοῦ κύματος ἀφρίζει ὁ ἄφρός

Δὲν εἰμπορῶ πλειότερον ἐν μέσῳ σας νὰ μείνω,
ἂν καὶ λυποῦμαι δι' αὐτὸ πολὺ ὁ φουκαρᾶς.
σεῖς δ' ὅλοι εὐχηθῆτε μου 'στὸ Μὸν Ρεπὸ νὰ γίνω
μανάρι, γουρουνόπουλον, καὶ Σγούτας κοιλαράς.
Ὥρα καλή.. ἀναχωρῶ γιὰ νάλθω 'στὰ καλά μου,
δεχθῆτε δὲ παρακαλῶ καμπόσα φάσκελά μου.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Ἀναχωρῶ...
Π. — Ποῦ πᾶς, μωρέ;
Φ. — Καὶ θέλεις νὰ 'στὸ 'πῶ;
πηγαίνω πρὸς ἀπάπαυσιν ἐκεῖ 'στὸ Μὸν Ρεπό.
Π. — Λοιπὸν καὶ πάλι ἐξοχὴ σκοπεύεις νὰ μοῦ κάνῃς;
Φ.—Τί προσποιεῖσαι, μπουνταλᾶ, πῶς δὲν κατελαμβάνεις;
Καὶ ἂν ἀκόμη ἔστεκα κοντά σου, βρὲ μουρμούρη,
δὲν ἐκαθόμουν ῥέμπαι γιὰ τὴ 'δική σου μούρη,
ἀλλὰ πρὸς χάριν τοῦ κλεινοῦ κ' ἐνδόξου Βασιλέως,
καὶ δι' αὐτὸ ὑπέφερα τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου.
Πᾶς ρήγορ ἐπερμένα τὸ σοῦρα νὰ σφαλίσῃ,
ἐπρύσμενα καὶ ἡ Βουλὴ τὰς θύρας της νὰ κλείσῃ,
ἐπρόσμενα 'στὰ σπίλη των νὰ βάλουνε βραχὶ
τῆς Σύρας οἱ μουφλοῦζηδες οἱ 'Ατμοπλοΐκοι.
ἐπρόσμενα πολλὰ καλὰ νὰ γίνουν εἰς τὸ κράτος.
ἐπρόσμενα κ' ὁ Πούπουλης νὰ 'βγῇ ὁ Σπιρουνάτος.
ἐπρόσμενα κ' ὁ Βασιλεὺς νὰ φύγῃ 'στὲ λουτρά του,
κ' ὁ προσφιλὴς Διάδοχος τοῦ Μεγαλειωτάτου
νὰ δώσῃ σοβαρώτατος, βαρὺς καὶ ομορδαλέος,
τὸν ὅρκον τὸν ἐπίσημον τοῦ 'Αντιβασιλέως.
Καὶ τώρα ὁποῦ ἔγιναν, βρὲ ἀδελφέ μου, ὅλα
καὶ ἡ 'Ελλὰς δὲν ἄφησε 'στὴν ἔρημον τὰ κῶλα,
σοῦ δίνω πέντε φάσκελα καὶ λέγω 'στὴν πατρίδα:
«'Ελλὰς πατρίς, ἀναχωρῶ, πρὶν νὰ μοῦ στρίψ' ἡ βίδα.
»'Εβγῆκε καὶ ὁ Πουπουλης τοῦ ἔθνους Βουλευτὴς
»κ' ἡ δόξα σου ἰσάρτησε καὶ πάντες μετ' αὐτῆς.
»Ἐπέρασαν πολλὰ καλὰ καὶ χρόνια κακομοίρικα,
»τὸ ἔργον μου τετέλεκα, τὴν πίστιν μου τετήρηκα.
»Παντοῦ σαλπίζουν ἀγαθὰ ταχύπτεροι αἱ φῆμαι
»κ' ἐγὼ τραῦμ 'στὴν ἐξοχὴ σὰν ντιστεγκὲ ποῦ εἶμαι.»
'Αναχωρῶ, βρὲ Περικλῆ, πλὴν χεῖρε κ' εὐδαιμόνει
καὶ τὸν πιστόν σου Φασουλῆν οὐδ' ὥραν μὴ λησμόνει.
καὶ φρόντισε οἱ φίλοι σου κ' οἱ γνώριμοι, χαλντούπι,
νὰ κάμουν διαδήλωσιν γιὰ σένα 'στὸν Τρικούπη,
μήπως προσλάβῃ οὕτω πως καὶ σὲ μετὰ τῶν ἄλλων
εἰς τῶν σπουδαίων ἐκλογῶν τὸν θορυβώδη σάλον.
Κ' ἂν σοῦ εἰπῇ ὁ κύριος Τρικούπης ξεκουμπίδια,
εἰς τὸν Δραγούμη πήγαινε, κ' ἂν σοῦ εἰπῇ τὰ ἴδια,
τράβα 'στὸν Πρωτοκάθεδρον, κ' ἂν 'δῇς πῶς σὲ γελᾷ,
σύρε 'στὸ γέρο Μπαμπαλῆ καὶ 'στὸν Ζυγομαλᾶ,
ἂν δὲ κ' αὐτὸς ὁ ἰσχυρὸς κ' ἐτεῖνος δὲν σὲ θέλῃ,
τρέξε 'στὸν Ράλλη 'γκρίγορα κ' εἰς ἄλλους τῶν ἐν τέλει,
ἂν δὲ κ' αὐτοὶ δὲν σὲ δεχθοῦν 'στοὺς νέους Βουλευτάς,
'στοὺς 'Ελευθέρους, Περικλῆ, κολλήσου Σκιπετάς,
ἀλλ' ἂν σὲ δώξουν κ' ἀπ' ἐκεῖ κακὴν κακῶς, βρὲ λέρα,
σύρε 'στὸ γέρο Διάβολο κ' ἐκεῖ παραπέρα.

'Αναχωρῶ... ὑγίαινε καὶ χαίρει κ' εὐδαιμονεῖ
καὶ τὸν πιστόν σου Φασουλῆν οὐδ' ὥραν μὴ λησμονεῖ,
ἂν δὲ 'στὸ οὐρητήριον εἰσέλθῃς τῆς Βουλῆς,
θυμήσου πόσα ἔφαλε αὐτοῦ ὁ Φασουλῆς,
καὶ τοῦ Δημάρχου τὸνομα καὶ τοὺς 'δικούς μου στίχους
μὲ τὸν σουγλὲ σου σκαλισε βαθιὰ βαθιὰ 'στοὺς τοίχους.
'Εὰν δὲ φάγῃς ἔξαφνα ὑπωρικόν τι ὄψιμον
καὶ πάθῃς κολικόπονον καὶ τῆς κοιλίας κόψιμον,
θυμήσου ποῦ σοῦ ἔλεγα, βρὲ Περικλέτο, πάλιν
πῶς εἶναι τὸ Ρωμαϊκὸ εἰς κίνησιν μεγάλην.
Καὶ ἂν ἐκεῖ ποῦ περπατῇς καὶ βλέπῃς τὸν αἰθέρα
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα σοῦ ἔλθῃ καμμιὰ σφαῖρα,
ἢ σπάσῃ τὸ κεφάλι σου καὶ πιάκα σοῦ τὸ κάμῃ
καμμιὰ τοπρίνα δυνατὴ πολεμιστοῦ ἐντάφιε,
θυμήσου ποῦ σοῦ ἔλεγα χειμῶνα καλοκαίρι
ὅτι ὁ σβέρκος τῶν Ρωμαίων ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.
Κ' ἐν ἀπομείνῃς ἔξαφνα ὡς ποῦ νὰ 'πῇς λουκάνικο
χωρὶς βρακὶ μεταξωτό, χωρὶς 'Αμερικάνικο,
θυμήσου ποῦ σοῦ ἔλεγα 'στὲς τόσες συζητήσεις
πῶς κάνει κ' ὁ Θωμόπουλος πυλλὰς μεταρρυθμίσεις.
Κ' ἂν ἔλθῃ καὶ τοῦ Παρνηθὸς ἐκεῖνο τὸ νερό,
στεῖλε μιὰ στάλα κ' εἰς ἐμὲ ὁποῦ θὰ λαχταρῶ,
κ' ἐν κυφῇς τοῦ Φιλήμονος τὰ ῥοῦχα τἀνθισμένα
μὴ λησμονήσῃς ἀπ' αὐτὰ νὰ στείλῃς κ' εἰς ἐμένα.
'Αλλ' ἂν ἐκεῖνα τὰ νερὰ καθόλου δὲν φανοῦν
καὶ χαρβαλίναις, Περικλῆ, τὰ ῥοῦχα μας γενοῦν,
ἐπί συστάσει στεῖλε μου κεἰ μιρικὰς ἐκ τούτων
νὰ ἐντυφῶ 'στὸν κλασικὸν τῶν 'Αθηναίων πλοῦτον.
'Αναχωρῶ... ὑγίαινε, χασοῦρη προσφιλή,
καὶ ἐν ὁ 'Αντιβασιλεὺς τὰ χρέη του τελῇ,
λεπτομερείας στέλλε μου καὶ δι' αὐτὸ πυλλὰς
γιὰ νὰ μαθαίνω, Περικλῆ, πῶς εἶναι ἡ 'Ελλάς.
Κ' ἂν νέον τι εὐτύχημα το ἔθνος συγκινήσῃ,
τοὐτέστι ἂν ἡ σεβαστὴ Πριγκήπισσα γεννήσῃ,
ἀρσενικὸ ἢ θηλυκό, κάθε δουλειᾶ ν' ἀφήσῃς,
καὶ ὅπου κ' ἂν εὑρίσκωμαι νὰ μοῦ τηλεγραφήσῃς,
γιὰ νὰ χαρῶ, μωρέ, κ' ἐγὼ τὸ ἀθλιο κορπόρι
καὶ σαλγαρίτσαις καὶ φασκιαῖς νὰ στείλω 'στὸ μουρέλι.
'Αναχωρῶ... ὑγίαινε μετὰ τῆς συντροφιᾶς,
κ' ἂν ὁ Χατζίσκος προσληφθῇ ὡς μάμπος τῆς Σοφίας,
νὰ μοῦ τὸ γράψῃς καὶ αὐτὸ 'στὸ Μὸν Ρεπὸ ἐκεῖ,
νὰ μάθω πῶς ἐπρόκοψε καὶ ἡ Μαιευτική.
Καὶ ἂν ἡμέρας τυχοῦς ξημέρωμα χαρᾶξῃ
καὶ ἡ σεπτὴ Βασίλισσα 'στὸν Βόσπορον ἀράξῃ,
ὁ δὲ Σουλτάνος τὴν δεχθῇ καὶ πάλιν μὲ λαγούτα
καὶ τῆς προσφέρῃ τξάνερα κ' ἀπ' ὅλα τἄλλα φροῦτα.
νὰ μοῦ τὸ γράψῃς καὶ αὐτό, παμφίλατε χαλέ,
νὰ μάθω ἂν αἱ σχέσεις μας θὰ εἶναι ὁμαλαί.
Καὶ ἂν γυρίσῃ ὁ τροχὸς διεστραμμένης μοίρας
καὶ ἀξιόπιστοι γενοῦν οἱ κάλπηδες τῆς Σύρας,
νὰ μοῦ τὸ γράψῃς καὶ αὐτό, καὶ ἴσως μοῦ φανῇ
νὰ τοὺς δανείσω κάρβουνα, σαπούνι καὶ σχοινί.
Καὶ ὅταν τὸ σαρκίον σου τὸ καῦμα καταφλέγῃ,
καὶ ὅταν, ὅπως ἤσμα τι τοῦ χύδην ὅλου λέγῃ,
τῆς θείας σου τὰ ὀπίσθεν ἤχοῦν ὑπὸ ἰτέας,
μὴ λησμονῇς καὶ τὰς στιγμὰς αὐτὰς τὰς τελευταίας.
Π.—Ὥρα καλή... σοῦ εὔχομαι καθ' ὅλα νηεμίαν,
καὶ ὕφσε εἰς τὴ ραχὴ σου σαράντα παρὰ μίαν.

Ὅρκος δικός μου μ' ἀλαλαγμόν,
χωρὶς κανένα ὑπαινιγμόν.

Ἐὰν δὲν ἤμουν ἀφανὴς καὶ κάρπ ψωραλέα,
ἀλλὰ σεπτὸς Διάδοχος τοῦ θρόνου τοῦ τυχόντος
καὶ ὁ πατήρ μου μ' ἄφινε ὡς 'Αντιβασιλέα,
θὰ ὁρκιζόμην οὕτω πως εὐσχήμως καὶ πρεπόντως.

«'Ακούσατε, ὑπήκοοι, τί ὅρκον θ' ἀλαλάξω . . .
ὁρκίζομαι παρὸλ ντονλὲρ πῶς πίστιν θὰ φυλάξω
εἰς τὸ τυχὸν τολίτευμα καὶ τοὺς κειμένους νόμους
καὶ δὲν θ' ἀφήσω πώποτε νὰ κυλισθοῦν 'στοὺς δρόμους.
'Αλλὰ κ' ἂν γίνουν ἔξαφνα καμμιὰ φορὰ κουρέλι
ὁρκίζομαι καὶ δι' αὐτὸ λεπτὸ νὰ μὴ μὲ μέλῃ.

—

«'Ορκίζομαι τὴν ὥραν μου ἀκόπως νὰ περνῶ,
τοὺς 'Υπουργοὺς τοῦ Στέμματος νὰ δίχωμαι σιμά μου,
νὰ βασιλεύω ἥσυχος χωρὶς νὰ κυβερνῶ,
κ' ἰδοὺ κ' ἐκεῖ φαρδὺ πλατὺ νὰ γράφω τὄνομά μου.

—

«'Ορκίζομαι τριγύρω μου νὰ ἔχω Μπερτοδούλους,
θεράποντας, διαγγελεῖς, ὑπασπιστάς, συμβούλους,
νὰ μάχωμαι μὲ τὰς σειὰς καὶ τοὺς ἀνεμομύλους,
νὰ μὴ γυρεύω σοβαρὸς 'στοὺς ἀχυρῶνας φύλλους.

μὲ τὸ σακκὶ παρόστημα πρὸς ὅλους νὰ μοιράζω,
καὶ τὰς κυρίας τῆς τιμῆς ποτὲ νὰ μὴν πειράζω.

—

«'Ορκίζομαι ἀμέριμνος ν' ἀπλώνω τραχανᾶ,
νὰ μὴν πετῶ διώβολον ἀπὸ τὸν Κορβανᾶ,
νὰ μὴν ἀφίνω τοῦ παρὰ ἡ χρεία νὰ μὲ σφίγγῃ,
κ' ἀπὸ τὴ μυῖγα κἄποτε πηχὺ νὰ βγάζω ξύγκι,
νὰ δίχωμαι καὶ κτήματα καὶ πλούτη ἐθνικά,
καὶ τοῦ μπαμπᾶ μου τὸν λουφὲ νὰ πέρνω τακτικά.

—

«'Ορκίζομαι νὰ ἐργασθῶ ἐπιμελῶς κ' ἐνδόμως,
νὰ φαίνωμαι μὲ τὸν παρὰ τῶν ἄλλων γαλαντόμος,
εἰς τὸ κεφάλι νὰ φορῶ ἀγέρωχος τὸ κράνος,
νὰ τρέμῃ πᾶς πολίμιος καὶ καθε μασταρᾶς,
καὶ ὅταν μὲ βαρῇ σ' αὐτὰ κανεὶς ἐχθρός μου νάνος
διακοινώσεις πρὸς αὐτὸν νὰ στέλλω φλογεράς.

—

«'Ορκίζομαι ἀνέφελον εἰρήνην ν' ἀναγγέλω,
τὸ παξιμάδι πάντοτε βρεγμένο νὰ τὸ θέλω,

οὐδὲ πολέμου κήρυγμα ποτὲ μου νὰ μὴ γράψω,
καὶ νὰ προσμένω μ' ἐξαψιν καὶ μ' ἀνοικτό τὸ στόμα
νὰ πέσῃ ἀπό τὰ ψηλὰ ἡ Δόξα νὰ τὴν χάψω
καὶ πέρνωντάς την ἀγκαλιὰ νὰ πέρτω εἰς τὸ στρῶμα.

—

«Ὀρκίζομαι εἰς τὰς στιγμὰς ἀγρίας καταιγίδος
νὰ μὴν ἀφήσω 'στ' ἀνοικτὰ τὸ μέλλον τῆς πατρίδος,
κι' ἂν κλείσουν τοὺς λιμένας μου τῶν ἀλλορύλων σκάφη
καὶ ἂν πατήσουν βάρβαροι τὰ ἐθνικὰ ἐδάφη,
νὰ τρέξω κατεπάνω των μὲ θυματὰ καὶ ράσσα,
καὶ σὺν Θεῷ τὰ λάχανα νὰ κόψω καὶ τὰ πράσσα.

—

«Ὀρκίζομαι ἀνάμακταν τὸ Στέμμα νὰ τιμήσω,
τὸν σβέρκο μου μ' ὁλόχρυσα γαλόνια νὰ γεμίσω,
νὰ σκέπτωμαι τὴν εὐλείαν εἰρηνικῶν ἀγώνων,
τῆς Ἱστορίας τὰς χρυσᾶς σελίδας νὰ σκαλίζω,
κι' ἐκεῖ ποῦ ὀνειρεύομαι τὸν δόξαν τῶν προγόνων
τὰ δῶρό μου 'ματια νὰ σφαλῶ κι' ὀρθὸς νὰ ρουχαλίζω.

—

«Ὀρκίζομαι νὰ μὴν τιμῶ οὐδὲ γιὰ δῶρο παραδες
τὰς τέχνας καὶ τὰ γράμματα καὶ τοὺς καλαμαρκλὲς,
νὰ χαρηγῶ ἀξίωμα 'στοὺς Μπιρτοδαΐλους ὕπκτον,
νὰ παίζῃ μὲ τὸ σκῆπτρον μου ὁ κάθε Φασουλῆς,
χωρὶς ἁμάξι κι' ἄλογο νὰ βγαίνω 'στὸν περίπατον,
καὶ οὔτω πως νὰ γίνωμαι 'στὸ πλῆθος προπηλὴς.

—

«Ὀρκίζομαι νὰ μισθῶ καθ' ἕλκ τὸν πατέρα,
νὰ κάμω μὲ τὴν σπάθαν μου τοὺς ἀέρα,
τὰ πλούσια εἴλη μου παντοῦ νὰ κατκρίχω,
κι' ὡς Βασιλεὺς νὰ βεβαιῶ πῶς ὅλους θὰ τοὺς ἔχω

—

καὶ ὁλίγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Τὸν Πικλαμᾶν τὸν ποιητὴν καὶ φάλτην λιγυρὸν
καὶ τὸν Πολέμην τὸν γλυκὺν καὶ τόσον τρυφερόν,
τοὺς δαφνηφόρους ποιητὰς τοῦ Διαγωνισμοῦ
συγχαίρει τώρα κι' ὁ *Ρωμηὸς* μετ' ἀνθουσιασμοῦ,
ἀλλὰ πρὸ πάντων χαίρεται γιὰ τὸν παρὰ ποὺ 'πῆραν,
βραβεῖον σπανιώτατον 'στῶν ᾠδῶν τὴν σπέραν.

—

Ὁ Μάης ὁ Εὐάγγελος μὲ τόσα προτερήματα,
ζαχαροπλάστης ἄριστος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
κάμνει περίφημα γλυκὰ εἰς εἴδη καὶ εἰς σχήματα
'στὰ ζαχαροπλαστεῖον του, τὴν προσφιλῆ *Παλλάδα*,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀπέναντι κειμένην
κι' ἀπὸ τοὺς νέους τῶν γλυκῶν πολὺ εὐνουμένην.
Λοιπὸν ἀμέσως ὅλοι σας τραβᾶτε 'στὴν *Παλλάδα*,
νὰ 'δῆτε καλοπέρασι, νὰ νοῶσετε γλυκάδα.

—

Πλατσούκας ὁ Ὕδρατος, τυὐπίκλην Παναγιώτης,
καὶ λογιστὴς σπουδαῖος παντὸς τοῦ Ναυτικοῦ,
τῆς Νομικῆς ἐβγῆκε Διδάκτωρ ἐν τοῖς πρώτοις,
κι' ἡ τόση του μελέτη δὲν 'πῆγε τοῦ κακοῦ.
Κι' οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι τοῦ ἔφριξαν τὸ χέρι
καὶ ὁ *Ρωμηὸς* μὲ ὅλους ἐμέσης τὸν συγχαίρει.

—

Ὀλύμπια κι' Ἀγῶνες οἱ Ὀλυμπιακοὶ
μετὰ τινων πινάκων κι' εἰκόνων γλαφυρῶν,
σπουδαῖα πραγματεῖα ἐπιστημονικὴ,
ἀναπολοῦσα δόξαν ἀρχαίων ἡμερῶν.
Δραχμῶν τιμᾶται πέντε καὶ συγγραφεὺς αὐτῆς
ὁ Παπαγεωργίου, δεινὸς Καθηγητὴς.

—

Κωλέττης Ἰωάννης, μελέτη γλαφυρὰ
τοῦ Τὰκ' Ἠλιοπούλου, ἐν συγγραφῆς δοκίμου,
εἰς ταύτην δ' εἰκονίζει ἐν γλώσσῃ σθεναρᾷ
τὸν τύπον τοῦ Κωλέττη, τοῦ τόσον διασήμου.

—

Στὸ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βκλσάμη,
κάτω τοῦ Ὑπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θυμάσιον γρανίτην θὰ εὕρῃς μὲ καλάμι
καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ὥρκς εὐφροσύνης.
Ἐκεῖ μὲ καλαμάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷς
καὶ εἰς σπανίαν γεῦσιν καὶ ἄρωμα τρυφᾷς.

—

Τὸ τοῦ Πολίτου ἔγκριτον καὶ μίγκ Λεξικόν,
μὲ ἄλλους λόγους τὸ πολὺ Ἐγκυκλοπαιδικόν,
μὲ δυνατὴν ταχύτητα αὐθὶς ἔπῃρε δρόμον
κι' ἑκαστος συνεπλήρωσε τὸν πρῶτον τοῦ τὸν τόμον,
καὶ τώρα εἰς τὸν δεύτερον εἰσέρχεται δρομαῖον
συνεργασίᾳ ἐμβριθῶν καλάμων καὶ ἀκμαίων.

—

Τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Γιάνναρη, τοῦ Θησαυροῦ τῆς Γλώσσης,
δρὸ τεύχη ἐξεδόθησαν μὲ οὐκ ὀλίγας γνώσεις.
Ἀπὸ τὴν λέξιν *Πλάξιππος* ἡ *Πληξιππος* θ' ἀρχίσετε
καὶ εἰς τὸν *Πυρροπύραμα* τὸ Λεξικὸν θὰ κλείσετε.
Κι' αὐτὸ δέ, ὡς εἰξεύρετε, πρὸ χρόνου τὸ ἐκδίδει
τόμοσμαστὸν Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδη.

—

Ὁ Βίος καὶ τὰ Ἤθιμα τῶν Παίδων τῶν Ἀπόρων
μετ' ἀνεκδότων κάποτε πολλῶν καὶ διαφόρων,
τερπνότατον ἀνάγνωσμα τοῦ Λάμπρου τοῦ Μιχάλη,
ἀπαγγελθὲν 'στὸν *Παρνασσὸν* ἐν συρροῇ μεγάλῃ.

—

Καὶ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Ἐρυθροῦ ὁ Σύλλογος καὶ πάλιν,
ὁ φάρος τῶν τραυματιῶν καὶ ἰατρὸς τῶν πόνων,
ἐξέδωκε τομίδιον μ' ἀκρίβειαν μεγάλην
καὶ γράφει ὅσα ἔκαμε τὸν παρελθόντα χρόνον.

—

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπιτάκι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι ἀπὸ τοῦδε συνορεῖτε
μὲ ξενοδοχεῖον Σέβη. — θρὶ'στε λέβη τρεῖς 'στὸ ξέβη,
μὲ Χημεῖον, μὲ μὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χῆρα δίχως ἄνδρα. — πούτσε· ἄλλους μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Καρίνης» τῆς κακῆς, ἐλὲς τοῦ Πραστείου κατωρτὸς παλύ.

Ἐφημερὶς ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρής.

Ἕβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἔπῃραν τὰ μυαλά!

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ὅσον ἔχω εἰσοδάκια — κι' ὅτοτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομαι,
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως ναῦλα κι' ἐντροπήν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ἕξη ἥμισυ μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο δυ πεντάρες — ἔχεις συνδρομητής.
κι' ἔπειτα τὸν παρὰ μαζύ σου ἐλὲς ἀλλοῦ — θὰ τὸν φᾶῃ μαζὺ σου ἐλὲς ἀλλοῦ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἂν ἐζήσεις πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ φάρα καὶ τὰ μέρη — κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.

Δύρυστου δέκα καὶ ὀκτὼ
καὶ πάλιν στίχους ὑλαπτῶ.

Ποθοῦσ πέντε καὶ τρακόσα
καὶ τραχίζεται ἡ γλῶσσα.

Ἔρχομαι καὶ πάλιν
μὲ ἀνεμοζάλην.

—

Ἂς λείψῃ μιὰ τὸ Μὸν Ρεπὸ καὶ τὸ πολὺ ραχάτι...
οἱ πτερωτοί μου Πήγασοι μ' ἐσήκωσαν τρεχάτοι.
Εἶναι ἀνάγκη 'γρήγορα νὰ πάσω τὴν δουλειά μου,
γιατὶ ἐπαραπέινασα κι' ἐγὼ κι' ἡ φαμελιά μου.

—

Θαραπαλὺ ἁπλώσαμε 'στὸν ἅλιο τραχανᾶ...
σημόνουν αἱ πολύκροτοι τοῦ κράτους ἐκλογαί,
ὁ Ράλλης καὶ οἱ φίλοι του ἐσκέφθησαν καινά,
κι' ὁ Κρεστενίτης ἔλεγε τὸν Θοδωρὴ Γεγέ.

—

Εἶδα νὰ δίνῃ ὁ Χαμὶτ Βεράτια 'στοὺς Βουλγάρους
κι' ἐφώναξα «Πατρὶς Ἑλλάς,' στὸν 'Ολυμπον ροβόλα»,
κι' ἐθαύμασα τὴν δύναμιν τοῦ ἀνδρικοῦ σας θάρρους
καὶ τοῦ σοφοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ συνετὰ φωκόλα.

—

Τὶς ὑψηλὲς πολιτικὲς ἐρεύνησα πᾶν ὄργιον,
ἀλλὰ συλλαλητήρια ρητόρων ἐμμανῶν,
ἡ δὲ Σοφία ἔτεξε τὸν δεύτερον Γεώργιον,
τὸν μεγαλοφυέστερον τοῦ πάππου ἐγγονόν.

—

Καὶ εἶδα πυρπολούμενα τριγύρω δάση τόσα
καὶ σφαῖραν καταπόφυρον κι' ἀπὸ καπνοὺς θολήν,
καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐπὶ φλογῶν ὑψώνετο σκιρτῶσα,
σπινθῆρας δ' ἐξεκόντιζε πρὸς τὴν Ἀνατολήν.

—

Ὅλα κι' ἐγὼ τὰ ἔβλεπα ἐκεῖ 'στὸ Μὸν Ρεπό,
κι' ἂν δὲν ἠκούσθην τίποτε ὡς τώρα νὰ εἰπω,
μὰ μὲ τὰ δέκα δάκτυλα ἐμούντζωνα τὸν Ἅλιο,
ὁποῦ φωτίζει τοὺς Ρωμηοὺς κι' ἐμένα τὸν Σγαρλίο.

—

Ὁ Λεοπάρδης, ποῦ πολλαὶ τὸν ἔτρωγαν ὀδύναι
κι' ἡ λύρα του δὲν ἔπαυε κατάρας νὰ τινάζῃ,
λέγει 'στοὺς μαύρους στίχους του πῶς εὐτυχὴς θὰ
ἂν ἔχῃ στῆθος νὰ πονῇ, πνοὴν ν' ἀναστενάζῃ. [εἶναι

—

Ὅμως ἐγώ, ποῦ κάλπικο γιὰ τίποτε δὲν δίνω,
τότ' εὐτυχὴς καὶ γελαστὸς 'στὸν καφφενὲ θ' ἁπλώνω,
ἂν 'λίγο σάλιο μοναχὰ μοῦ μένῃ νὰ σᾶς φτύνω
κι' ἂν ἔχω πέντε δάκτυλα γιὰ νὰ σᾶς φασκελώνω.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Τί γίνεσαι, βρὲ ἀδελφέ, βρὲ μάτια μου, βρὲ φῶς μου;
τόσον καιρὸ τοῦ ἔτρεχες κι' ἐχάθης ἐκ τοῦ κόσμου;
Φ. Ἄχ! ἀρητέμε, Περικλῆ, καὶ ὅλα ἴδια ταῦρα.
Π. Πῶς εἶσαι; πῶς ἐπέρασες;
Φ. Κακὰ ψυχρὰ καὶ μαῦρα.
Π. Πῶς εἶναι ἡ γυναῖκα σου καὶ τὰ μπαστάρδικά σου;
Φ. Ὅλα πετσὶ καὶ κόκκαλο καθὼς καὶ τὰ δικά σου,
κι' ὀλίγου δεῖν στῆς ἐξοχῆς τὴν ἀριστοκρατίαν
τὰ 'κόρδωνα φαμελικῶς ἀπὸ τὴν ἀσιτίαν.
Π. Καλὰ νὰ πάθῃς, μακαρὰ, ποῦ θέλεις Μὲν Ρεπό...
ἐγὼ σοῦ εἶπα κι' ἄλλοτε καὶ τώρα θὰ στὸ πῶ
πῶς ἂν ζητᾷς μὲ τὸ στανιὸ τὸν ντιστεγκὲ νὰ κάνῃς
ἀπὸ τὴν καλοπέρασι τῆς πείνας θὰ 'πεθάνῃς,
ἂν δὲ καὶ σὺ δὲν σοφισθῇς κανένα λαθρεμπόριον
δὲν ἀποκτᾷς εὐγένειαν οὐδὲ πολλοστημόριον,
καὶ μ' ὅσα 'σώβρακα καὶ σὺ μεταξωτὰ κι' ἂν βάλῃς,
θὰ εἶσαι τὸ πολὺ πολὺ τρὲ ντιστεγκὲ χαμάλης.
Φ. Ὦ! πόσον σ' ἐπεθύμησα!... νά! δῶσ' φιλιὰ στὰ μάτι γίνονται τὰ πράγματα, τὸ ἔθνος, τὰ Βερσάγια [τια...
Τὰ ἔδωσε 'στοὺς Γαστρίδες ὁ φίλος μας Σουλτάνος;
Π. Τὰ ἔδωσε, καὶ ἡ Πατρὶς μὲ θώρακα καὶ κράνος
ἀποῦ βρίσκεται, μ' ἐρώτησε, ὁ Φασουλῆς κρυμμένος;
»δὲν βλέπει ὅτι χάνεται διὰ παντὸς τὸ γένος;
»γιατὶ δὲν ἔρχεται κι' αὐτὸς νὰ κάμῃ τὰ εἰκότα,
»στὴν Συμμαχίαν τὴν Τριπλῆν νὰ στείλῃ χαμηλὰ νότα,
»παιδνὰς ν' ἀναβρύσετε καὶ νέα εὐβατήρια.
»τὸν κόσμον νὰ χαλάσετε μὲ τόσας ἱκεσίας.
»εἰς τοὺς ναοὺς νὰ σπεύσετε μὲ τόσας ἱκεσίας.
»νὰ δεηθῆτε κλαίοντες ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας,
»κι' ἔτσι νὰ χαντακώσετε καὶ Τούρκους καὶ Βουλγάρους,
»Καλνόκυδες, Καπρίβιδες, καὶ τοὺς λοιποὺς γαϊδά-
Αὐτὰ καὶ ἄλλα μ' ἔλεγε μὲ πάσχουσαν ψυχήν. [ρους;»
ἀλλὰ ἐσὺ δὲν ἤρχεσο ἀπὸ τὴν ἐξοχήν,
καὶ μ' ἕνα χλεφτοφάναρο τραβῶ νὰ σὲ ζητήσω,
κι' ἐγὼ ἐπῆγαινα ἐμπρὲς καὶ ἡ Πατρὶς ὀπίσω.
Κατόπιν τούτων ἤγιναν ἐκεῖνα τὰ γνωστὰ
τῆς Ἀχαϊοηλίδος, τὰ τόσον θαυμαστά.
Φ. Τὰ ξέρω...
Π. Πῶς τὰ ἔμαθες, ἀφοῦ ἐσὺ ἐχάθης;
Φ. Τὰ ἔμαθα πολὺ καλὰ καὶ ἄκου νὰ τὰ μάθῃς.
Ὁ Κρεστενίτης, ἀδελφέ, ἡ ἐξημμένη φύσις,
Γεγὲν ἐτιτλοφόρησε τὸν πρῶτον ἐν τοῖς ἴποις.
καὶ τοῦτο τόνομα παντοῦ ἐτάλπισε ἡ φήμη,
καὶ μία Βίβλος Κυανῆ ἐβγῆτε τοῦ Ζαΐμη,
ἐξ τῆς ὁποίας ἐναργῶς καὶ καθαρὰ ἐφάνη
πῶς ὁ Γεροκωστόπουλος, ὁστοῦν τοῦ Δεληγιάννη,
ὡς μέλος τοῦ συνδυασμοῦ δὲν ἄρεσε καθόλου
'στὸν Παπαγιαννακόπουλον, τὴν κάλτσα τοῦ διαβόλου
διότι τὸν ἐνόμιζε ὡς ὁποῖον Ἡμέτερον, [λου,
τοῦ Ράλλη δὲ ἀγαπητὸν καὶ φίλον ἰδιαίτερον.
Π. Ἀλήθεια λές... ποῦ τάμαθες;
Φ. Σκασμὸς νὰ σοῦ μιλήσω..
ἄχ! πόσον σ' ἐπεθύμησα... θὰ σὲ ξαναφιλήσω.
Τότε ποῦ λες ἐφρύαξαν κι' ἠλάλαξαν τὰ στόματα
κι' ἀμέσως συνεκρούσθησαν ὁρμητικῶς τὰ κόμματα,
καὶ δὴ κατεμαχέσαντο μετὰ βοῆς μεγάλης,
κι' ἐβγῆκαν δυὸ σχίσματα, ὁ Θεοδωρῆς κι' ὁ Ράλλης,
ἡ πρὶν δὲ Αὐτοκέφαλος εἰς δύο ἀπεκόπη,
συνεκλονίσθη δ' ἡ Ἑλλὰς καὶ πᾶσα ἡ Εὐρώπη.
Π. Ἀλήθεια λές... καὶ ἀπὸ 'μὲ τὰ ξέρεις πιὸ καλά.
Φ. Θαρρεῖς πῶς μυίγαις ἔχαφτα μονάχα, μπουνταλᾶ;
Ἀλλ' ὁ Γεροκωστόπουλος συλλογισθεὶς κατόπιν
ὅτι τὸ σχίσμα κλονισμὸν θὰ φέρῃ στὴν Εὐρώπην,
τυφλὴν ἀνωμολόγησε 'στὸν Δεληγιάννην πίστιν
κι' ἀμφιβολίαν δὲ αὐτὸ δὲν ἄφησ' ἐλαχίστην,
μεθ' ὅρκου δ' ἐβεβαίωνε εἰς ὅσους τὸν ἠρώτων
ὅτι ποτὲ δὲν θ' ἀρνηθῇ τὸν ἀρχηγόν τὸν πρῶτον
οὐδὲ αὐτὸς οὐδ' ἄλλος τις οὐδὲ καὶ ὁ Ρικάκης
κι' ἂν ὁ ἀλέκτωρ, Περικλῆ, φωνήσῃ μυριάκις.
Αὐτὰ συνωμολόγησε μετὰ θερμῆς καρδίας
κι' ὁ Λάππας ὁ γιγάντειος καὶ προὔχων Λεβαδείας,
καὶ πᾶς πολίτης ἐκ χαρᾶς τὰ δῆθ' του χέρια τρίβει
κι' ἡσύχασε ὁ Σώλσβουρυ κι' ὁ κύριος Καπρίβη.
Π. Δὲν σοῦ ξεφεύγει οὐτε νί, μαγκούφη, οὐτε σίγμα.
Φ. Καὶ τώρα πῶς εὑρίσκεται, βρὲ Περικλῆ, τὸ ρήγμα;
Ἀλήθεια πῶς μεγάλωσαν ἡ τρίχες τοῦ Λατίνου;
πῶς εἶναι ἡ Πριγκήπισσα κι' ὁ γυιὸς τοῦ Κωνσταντί-
Π. Τὸ ξέρεις πῶς ἐγέννησε; [νου;
Φ. Μὰ τόσο πιὰ μὲ κάνεις;
Μ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις σου πολὺ μὲ χολοσκάνεις.
Εἰξεύρω πῶς ἀπέκοψε τὸν λοῦρο τοῦ μωροῦ
Χατζίσκος ὁ διάσημος καὶ μάμμος πρὸ καιροῦ,
ἐφ' ᾧ ἐδόθη πρὸς αὐτὸν ἡ πρέπουσα τιμή,
κι' ἐσάστισε καὶ ἡ Ἐγκέφ. τρε κὲμ ἰλ φὸ μαμμῆ.
Εἰξεύρω δὲ πῶς τὸ μωρὸ ἐζήτησε αὐγὰ
καὶ 'στὸ Παλάτι ἔστησαν τρικούβερτο καυγᾶ.
Π. Κι' αὐτὸ ἀκόμη τόμαθες; ... φτού! νὰ χαθῇς, καπ- [τίδη.
Φ. Κι' ἀμέσως ἔτρεξαν γι' αὐγὰ 'στὸν αὐγουλᾶ Παυλίδη,
ποῦ ξέρει τὰ Ἑβραϊκὰ καὶ τρέφει κόταις τόσαις,
ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ αὐτός, γιατ' ἦσαν ὅλαις κλῶσσαις.
Πρὸς δὲ εἰξεύρω τὸ μωρὸ πῶς εἶναι χαριέστατον
κι' ὡς γάννημα βασιλικὸν καθ' ὅλα εὐφυέστατον,
ὁ νοῦς του δέ, ὡς ἔμαθα, μεγάλας δείχνει τάσεις
καὶ ἀπὸ τώρα εἰμπορεῖ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις.
Εἰξεύρω δὲ πῶς ἔγιναν βασιλικὰ βαπτήσια,
κι' ἐνῷ ἐκεῖνο ἔκανε τὰ εὔσεμά του τσίσια,

ὁ πάππος Μεγαλόσταυρον τοῦ ἔβαζε 'στὸ στῆθος
κι' ἐθαύμαζε τὸ ἐκλεκτὸν τῶν παρεστώτων πλῆθος.
Ἐπῆγαν δὲ αὐτόκλητοι καὶ δημοσιογράφοι
κι' ὁ Βασιλεὺς τοὺς ἔδιωξε μὲ τὸ σικτὶρ-πιλάφι,
διότι τοὺς ὑπώπτευσε πῶς ἴσως γράψουν τίποτα
περὶ φιλῶν, περὶ χονδρῶν, κι' ἄλλα πολλὰ 'ξετσίπωτα.
Π. Μὰ ξέρεις, βρέ, πῶς ἔγινε μεγάλο παρλαμέντο
κι' ὀλίγον δρόμον ἔστρωσε ὁ Φάμπρ ἀπὸ τσιμέντο;
Φ. Τὸ ξέρω...
Π. Μπᾶ! νὰ ξεραθῇς... ἐσὺ τὰ ξέρεις ὅλα.
Φ. Κι' εἰξεύρω πῶς διέταξαν εὐθὺς τὰ πυροβόλα
ἀπὸ τὸν δρόμον νὰ διαβοῦν τὸν τσιμεντοστρωμένον
μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα καταδιωκομένων.
Κι' ἐκεῖνα ἐσηκώθησαν ἐπὶ ποδὸς πολέμου
καὶ πᾶσα ἡ Χερσόνησος ἐσείστο τοῦ Αἵμου,
καὶ 'στὸ τσιμέντο ἔτρεχαν κανόνια, ρόδες κι' ἅτια,
τοῦ ἔλεγες 'στὸν πόλεμο πῶς πᾶν γιὰ τὰ Βερσάγια.
Μανθάνω δὲ πῶς θὰ γενῇ καὶ δοκιμὴ δευτέρα
καὶ ἴσως ὅλος ὁ στρατὸς διαβῇ ἀπ' ἐκεῖ πέρα,
καὶ ἱππικὸν καὶ πεζικὸν κι' Οὐσσάροι καὶ κλητῆρες
καὶ ὅλ' οἱ χωροφύλακες καὶ οἱ ὁδοστρωτῆρες.
Εἰξεύρω δὲ πῶς ἡ Ἑλλὰς κατήντησε καμίνι
καὶ πεῦκο δὲν εἰμπόρεσε 'στὴ θέσι του νὰ μείνῃ,
κι' ὡς ἄλλος Νέρων ἔβλεπα τὰς γλώσσας τοῦ πυρὸς
καὶ τὰ μαλλιά του ἔσερνε ὁ κύριος Χλωρός,
ἡ γῆ δ' ὡς βάτος Μωυσῆ ἐφάνη καιομένη
κι' ἀπὸ τῆς τρύπαις οἱ λαγοὶ ξετρύπωναν ψημένοι,
καὶ ὅλοι ἐμακάριζαν τῆς Χαναὰν τὸν τόπον,
ὁποῦ κυνῆγι ἄφθονο εὑρίσκεις δίχως κόπον,
καὶ μὲς 'στὰ τόσα τάγαθὰ καὶ τὰ καλὰ τὰ χίλια
ψητοὺς ἐμπρός σου ἀπαντᾷς λαγοὺς μὲ πετραχήλια.
Π. Μὰ ἔμαθες πῶς ἔπιασαν δρὸ τρεῖς πυρπολητάς;
Φ. Τὸ ἔμαθα, βρὲ Περικλῆ, καὶ τοῦτο κατ' αὐτάς,
ἀλλ' ἐπειδὴ 'στὴν ἐκλογὴν κι' ἐκεῖνοι θὰ ψηφίσουν
δὲν εἶναι καὶ ἀπίθανον λυτοὺς νὰ τοὺς ἀφήσουν,
καὶ ἴσως τοὺς ἐπιτραπῇ νὰ κάψουν κι' ἄλλ' ἀκόμα,
ἀρκεῖ καὶ μόνον νὰ ταχθοῦν 'στὸ βασιλεῦον κόμμα.
Π. Παρατηρῶ, βρὲ Φασουλῆ, πῶς ἔμαθες τὰ πάντα,

και τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ ἐγνώρισες συμβάντα.
Μὰ δὲν μοῦ λὲς πῶς πέρασες στὴν ἐξορί, ψωρίλη;
Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ!... στὸ Θάληρον ἐγύριζα τσιγκλί,
καὶ πότε πάλιν ἔχασκα μὲ τῶν Τζὼν-Μπούλ τὸν στόλον
καὶ μοναχός μου ἔλεγα: ἐὰν χωρὶς παράδες
μᾶς χάριζαν τὸν στόλον των οἱ Ἄγγλοι οἱ μασκαράδες,
τί ἄρδρα θὰ ἐγράφαμεν κατὰ τῆς Βουλγαρίας
καὶ τί φωνὰς θ' ἀφίναμεν καὶ ὑλακὰς ἀγρίας,
ἀφοῦ καὶ τώρα, Περικλῆ, ποῦ δὲν μᾶς δίνουν ἕνα,
μὲ τάρδρα μας τὸν Σταμπουλὼρ τὸν ἔχομε σπασμένα.
Τοιαῦτα ἐψιθύριζα μὲ κόκκους παίζων ἄμμου
κι ἕναν ψιλὸ ἐκούταζα κάθε βραδιὰ κοντά μου.
Καὶ τίς αὐτός; ἐρώτησα, μοῦ εἶπαν δὲ πῶς ἦτον
ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Τρίτων,
καὶ ὡς Σεβὰχ θαλασσινὸς μοῦ ἔλεγαν πῶς πρέπει
ἀπὸ κοντὰ τὴν θάλασσαν πολὺ συχνὰ νὰ βλέπῃ,
πλὴν βουτηχτὴς καὶ στὴν ξηρὰν ἐκτῶν ἀρίστων εἶναι,
δὲν τὸν φοβοῦνται λαίλαπες καὶ στρόβιλοι καὶ δίναι,
καὶ εἰμπορεῖ, ὡς ἔμαθα, μὲ δύο τρεῖς ματιὰς
νὰ κάμῃ στὸν καλλίτερο τοδόγυρο βουτιάς.
Ἀλλ' ὅμως κι' ἄλλον ἔβλεπα, ποῦ ἦτον ὅλος χάρις,
μοῦ εἶπαν δὲ πῶς λέγεται καὶ εἶναι Κανακάρης.
Ἐκάθητο συχνότατα μετὰ τοῦ Μαυρουδῆ
περὶ παιδείας συζητῶν μὲ τοῦτον ἐδῶ σπουδῆ,
κι ἐγὼ τὸν Θάνον θεωρῶν, ποὺ πάντα' ἐμειδία,
ἐψέλλιζα καθ' ἑαυτὸν κἂν τώρα κι' ἡ Παιδεία
δὲν φέρῃ ἀγλαοὺς καρποὺς μ' αὐτὸν τὸν τσελεπῆ,
ἐ! τότε πιὰ φασκελωστὴν, δὲν εἶναι προκοπή.»
Οὐχ ἧττον κι' ἄλλος ἔρχετο καραβοτσακισμένος.
Π. Θὰ ἦτον ὁ Σιμόπουλος...
Φ. Ἐκεῖνος ὁ καθυμένος,
ποῦ ὁ Σκουλούδης μὲ χολὴν τὸν ἔστισε καὶ ξύδι
καὶ ὕστερα τὸ ἔστριψε κι' ἐπῆγε σὲ ταξείδι.
Καμμιὰ φορὰ μ' ἀντίκρυζε μὲ μάτια δακρυσμένα
σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε μ' αὐτὸ «Βαβοῖ καὶ ὠμμένα!...
ἐπάλι στὴ γλύκα ἐμεινα, ἐλπὶς τὰ πάντα φρούδη!...
«ἀνάθεμά σε ποῦ φορεῖς τὸ φράκο τοῦ Σκουλούδη.»
Μὰ καὶ ὁ ρέκτης Τσαμαδὸς εὐτύχναζεν αὐτοῦ,
ποῦ ἄξιος ὡς Ὑπουργὸς ἐκρίθη τοῦ Στρατοῦ,
καὶ Σπιρουνάτους ἔβλεπα χρυσοῦς κι' ἀκτινοβόλους
μὲ τὰ λευκὰ πιλίκια προβιδασμένους ὅλους,
ἁπλήστως δὲ ἀνέπνεαν τὸ ξείδωρον ἰώδιον
ὡς τῆς ὑγείας ἀσφαλὲς καὶ τῆς ἀκμῆς ἐφόδιον,
διὰ νὰ μὴ κουράζωνται νὰ τρίχουν στὰ σαλόνια
καὶ νᾶναι πάλιν ἕτοιμοι γιὰ δεύτερα γαλόνια,
ἂν ὁ Σουλτάνος, Περικλῆ, μὲ τοὺς λοιποὺς βαρβάρους
χωρὶς περισσότερα Βιράτια στοὺς Βουλγάρους.
Καὶ τὶς δεσποίνας ἔβλεπα, τὰς κόρας καὶ τὰς χήρας
τὰ πιστινά των νὰ κρατοῦν καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας,
αὐτὲν δὲ λέγουν τὸν τυρμὸν ἐγέννησεν ὁ τρόμος,
διότι τώρα λειτουργεῖ ὁ παρὰ φύσιν νόμος.
Ἔτσι λοιπὸν ἐπέρασα, βρὲ Περικλίτο, πάλιν,
καὶ χαίρων ἐπανέρχομαι στὴν φίλην σου ἀγκάλην,
καὶ δός μου τὸ στηλιάρι σου νὰ τὸ καταφιλήσω
ποῦ θὰ μ' ἀργάσῃ τὸ πετσὶ καὶ ἀπ' ἔμπρὸς κι' ὀπίσω.
Ναί! σ' ἀκοῦτε τὸ γρήγορα καὶ κτύπα ὁλοίνα...
Θὰ εἶναι δρόσος τοὐρανοῦ κάθε ξυλιὰ γιὰ μένα.
Ὁ ἴδιος μένω πάντοτε καθὼς μ' ἐπρωτογνώρισες...
Π. Ὄρσε σαράντα ματσουκιαῖς γι' αὐτὸ τὸ καλῶς ὥρισες.

Διάλυσις Βουλῆς καὶ θόρυβος πολύς.

Ἂν φωνάζουν Μακεδόνες, ἂν φωνάζουν Κρητικοί,
μὴ νομίζετε τὰ ψεῦδη ὡς μεγάλης ἀληθείας...
νὰ! κι' ὁ Ἄναξ φεύγει ἔξω μήπως πάλιν ἀπ' ἐκεῖ
τῶν μεγάλων συγγενῶν του κουδουλήσῃ συμπαθείας.

Ἂν οἱ φίλοι συγγενεῖς του κάθε τόσο μᾶς κτυποῦν,
ἂν 'στοὺς Τσουσπιδες σκορπίζουν μεγαλεῖα καὶ τιμές,
τὴν Ἑλλάδα ὅμως πάντα κατὰ βάθος ἀγαποῦν...
τὰ Βερατζια 'στοὺς Βουλγάρους, ἡ ἀγάπη των σ' ἐμᾶς.

Πλὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες νὰ χαροῦν χαρὰν πολλὴν
ὅσοι θέλουν μὲ τὸ ζόρι μάχας, πόλεμον, σφαγάς,
διαλύομεν συμφώνως πρὸς τὸν νόμον τὴν Βουλὴν
καὶ ὁρίζομεν τὰς νέας τῶν Νομῶν μας ἐκλογάς.

Ἔτσι θέλει καὶ ὁ νόμος, ἔτσι θέλει καὶ τὸ Στέμμα,
καὶ εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα πιθανὴ ἐλπὶς ὑπάρχει
πῶς μπορεῖ σφαγαὶ νὰ γίνουν, πῶς μπορεῖ νὰ τρέξῃ αἷμα,
κι' ἔτσι κάπως ἡσυχάσουν οἱ λυσσῶντες πολεμαρχοι.

Ἂς πατάξωμεν τοὺς Τούρκους εἰς καιρὸν καὶ ὥραν ἄλλην,
τώρα δὲ παρακαλοῦμεν νὰ κατέλθουν εἰς τὴν πάλην
Κουσαλῆδες, Κοτσομπλῆδες, Κατρουλῆδες, καὶ λοιποί,
ποῦ τὰ στήθη των φουσκώνουν οἱ μεγάλοι μας σκοποί.

Πεποιθότες πῶς τὸ γέρας θὰ δοθῇ ἐξ ὁλοκλήρου
εἰς τὴν Μάλτκε τῶν φωκῶν, τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου,
ἀλαλάζομεν μὲ ὅλους «Ὄρρα, Ζήτω, Ἐλελεῦ!...
«ἡ Βουλὴ διαλυθήτω, κκτευόζω, Βκαλεῦ!»

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει — πῶς 'στὸ σκηπί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεαπολιν ἀπάνω — κι ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξίδη, — ὅπου 'στὸ λέδι τρεῖς 'στὸ ξύδι.
μὲ Χημεῖον, μὲ μεδ μάνδρα, — μὲ μαγαζὶ οἰκοδομή,
καὶ μὲ χήρα θέχω ἄνδρα, — παῦτε Ἄλλοτε μαμμή.

'Απ τοῦ τυπογραφείου «Καινήτης τῆς ταλῆς, ἐδῶ τοῦ Πραστείου τσιμπρτὲς τοῦδε.

'Εφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

'Εβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ἔσως ἔχω ἐξουσίδα — κι' ἔπειτ μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὲς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν εἶδαι,
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ἔχω νάζια κι' ἐντροπήν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ἕξυ μῆνες μέση — δεκαπέντε καὶ στὸ χέρι.
Κι' ἔκαμε τρία τετράδια — γράψε συνδρομητές,
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εἰδεῖαι πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ τάξη καὶ τὴ μέρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Λίγο ὕστερ' πέμπτη κι' εἰκοστή
κι' ὅλ' ἡ ἀτμόσφαιρα βροντή.

Παίρνεις ἔξη καὶ τρακόσα
καὶ συμβάντα τρέχουν τόσα.

Πρὸς τὸν Χαμὶτ ἐπιστολὴ τοῦ λυσσασμένου Φασουλῆ.

Τόσον καιρὸ μᾶς ἔσπασες μὲ τὰ πολιορβεράτια
κι' ἐγὼ ἀκόμη τίποτα δὲν σοῦπα γιὰ τὰ μάτια.
Μὰ τώρα ποῦ μοῦ ἄναψαν καὶ πάλιν τὰ καντύλια,
τώρα ποῦ ἦλθ' ἀδιάντροπος ἀπὸ τὴν ἐξοχήν,
τώρα ὁποῦ ξανάπιασα μελάνια καὶ κοντύλια,
αὐτὰ σοῦ γράφω, Χαζρετλοῦ, μὲ καίουσαν ψυχήν.

Στάσου νὰ βγῇ διάταγμα περὶ ἐπιστρατείας,
ὁ Δεληγιάννης νὰ τὰ πῇ ὀλίγον μὲ τὸν Ράλλη,
νὰ γίνῃ ὁ συνδυασμὸς Ἀττικοβοιωτίας,
τῆς Ἀχαϊζήλιδος, καθὼς καὶ ὅλ' οἱ ἄλλοι,
νὰ 'δοῦμε ὁ Θεόδωρος, τὸ φλογερὸ καμίνι,
ἐν Πρωτοκάθεδρος Γεγὲς καὶ πάλιν θ' ἀπομείνῃ.

Στάσου καὶ ὁ Χαρίλαος τὰ δόντια του νὰ τρίξῃ.
στάσου, Σουλτάνε Μαζρετλοῦ, χωρὶς νὰ φασκελώνῃς,
νὰ 'δοῦμε τὸν Πρωθυπουργὸν ἂν θὰ ὑποστηρίξῃ
ὁ τῶν Δημάρχων Δήμαρχος γνωστὸς Κολοβελόνης,
στάσου 'στῶν νέων ἐκλογῶν τὴν πεισματώδη πάλην
νὰ 'δοῦμε ἂν κι' ὁ Πούπουλης θὰ ἐκτεθῇ καὶ πάλιν.

Στάσου νἀλθῇ κι' ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὰ ἔξω μέρη,
ποῦ συμπαθείας μυστικὰς ἐπῆγε νὰ μᾶς φέρῃ,
στάσου ὀλίγον νὰ σκεφθῇ Ἀνατολὴ καὶ Δύσις
πῶς τὰ στραβὰ τῶν ἀνοιξαν μὲ τὰ δικά μας φῶτα,
στάσου κι' ὁ νεογέννητος υἱὸς τῆς Πριγκηπίσσης
νὰ βγάλῃ κἂν τουλάχιστον τὰ δόντια του τὰ πρῶτα.

Στάσου νὰ λείψῃ καθεμιὰ τοῦ Φαραὼ πληγή,
οἱ νέοι σταφιδόκαρποι νὰ μὴ βραχοῦν 'στ' ἀλώνια,
καμπόσοι Σαχαράκηδες νὰ γίνουν στρατηγοί
κι' οἱ σβέρκοι των νὰ φορτωθοῦν ἀπὸ χρυσὰ γαλόνια,
κανένας ψευτοπόλεμος ἀναίμακτος ν' ἀνάψῃ,
ποῦ μιὰ καρδιὰ νὰ μὴ ραγῇ καὶ μάτι νὰ μὴν κλάψῃ.

Στάσου τὸ ἔθνος νὰ καῇ ὡς ἡ ἀρχαία Ρώμη,
ἀπὸ τσιμέντο νὰ στρωθοῦν τῶν Ἀθηνῶν οἱ δρόμοι,
νὰ στέψωμεν τὸν ἄρχοντα τοῦ Δήμου ἐνχορῶ,
νὰ πλημμυρήσῃ μὲ πηγὰς ἡ πόλις τῶν Σοδόμων,
νὰ φθάσῃ καὶ τοῦ Πάρνηθος ἐκεῖνο τὸ νερό,
ποῦ κάθε τόσο ἔρχεται καὶ σταματᾷ 'στὸν δρόμον.

Στάσου νὰ τρέξῃ κι' εἰς ἡμᾶς τῶν ἀγαθῶν ἡ βρύσις,
μεγάλων καὶ μικρῶν κλεπτῶν νὰ κόψωμεν τὸν βῆχα,
ὁ μέγας σιδηρόδρομος ν' ἀρχίσῃ τῆς Λαρίσσης
καθὼς καὶ ὁ ὑπόγειος τοῦ Στεφανῆ τοῦ Ψύχα,
καὶ ὅλα τὰ ὑδραυλικὰ νὰ γίνουν κοῦτσι κοῦτσι
ἐλέῳ τοῦ μακαρονᾶ καὶ Ἰταλοῦ Μαρκουέττη.

—

Στάσου τῶν τόσων φονικῶν ἡ ἐξαψις ν' αὐξήσῃ
κι' εἰς ὅσους μείνουν ζωντανοὶ νὰ δώσωμε μπαξίσι,
στάσου ὁ κάθε νησιτικὸς ν' ἁπλώνεται χορτάτος,
νὰ μᾶς βουτᾷ στὸν Πακτωλὸν ὁ κυβερνῶν τὸ κράτος,
ποῦ φόρτωσε στὸν Τσαμαδὸ στιλέτη καὶ στρατεύματα
καὶ μὲ τὰ μοῦτρα ἔπεσε νὰ ἐδρῇ περιστεύματα.

—

Στάσου τῶν πάππων αἱ σκιαὶ νὰ σηκωθοῦν στὸ πόδι,
πολλὰ συλλαλητήρια νὰ κάμωμεν λυσσώδη,
ν' ἀκούσωμεν καὶ ῥήτορας καὶ ψάλτας βροντοφώνους
καὶ μ' ὅλα τὰ διαπασῶν καὶ τῆς φωνῆς τοὺς τόνους
νὰ κερασοβολήσωμεν τὰ Τσούτσικα Βεράτια,
κι' ὅλα νὰ γίνουν θάλασσα καὶ τάχυρα κομμάτια.

—

Στάσου ὁ κάθε Κωνσταντῆς καὶ στιβαρὸς ἀντάμης
νὰ σταίλῃ διακοίνωσιν στὰς κραταιὰς Δυνάμεις,
νὰ βρῇ νερὸ στὸν Πειραιᾶ καὶ ὁ Ρετσίνας πόσιμον,
μὲ φόλα νὰ φαρμακωθοῦν πεινώντων μούργων σπεῖραι,
νὰ δοῦμε τί ἀπέγινε καὶ τὸ κλαπὲν χαρτόσημον,
κἂν ποντικὸς τὸ ἔφαγε, κἂν ἄνθρωπος τὸ πῆρε.

—

Στάσου καὶ μ' ἄλλους ἰσχυροὺς νὰ γίνωμεν κουμπάροι,
στάσου τὸν Μεγαλόσταυρον καὶ ὁ Τσιγγρὸς νὰ πάρῃ,
τῶν Συριανῶν μουφλουζήδων νὰ σηκωθῇ ὁ μπλόκος,
νὰ τοὺς δανείσ' ἡ Τράπεζα καὶ ὁ Τσιγγρὸς ἀτόκως,
προτοῦ οἱ Παππαδάμηδες τῆς Ἀτμοπλοΐκης
νὰ σκεπασθοῦν θεόγυμνοι μὲ φύλλα ἐκ συκῆς.

—

Στάσου μὲ νάματα Μουσῶν νὰ ποτισθῇ τὸ γένος,
ν' ἀνθίσουν καὶ τὰ γράμματα κι' οἱ ἄλλοιμας οἱ κλάδοι,
κι' ὁ Κανακάρης Ὑπουργὸς κατενθουσιασμένος
ἐκ τῆς χαρᾶς του τὰ βιολιὰ νὰ πέρνῃ κάθε βράδυ,
καὶ νὰ πηδοῦν τριγύρω του βασκάλοι καὶ βασκάλαις,
καὶ μεθυσμέναις νὰ πετοῦν ποτήρια καὶ μπουκάλαις.

—

Στάσου 'στὸν πόντον ν' ἀκουσθῇ κι' ἡ τοῦ Ὀρφέως λύρα,
νὰ γυμνασθῇ κι' ἡ Μαύρη μας κι' ἡ Ἄσπρη μας ἡ Μοῖρα,
νὰ 'δοῦν καὶ λίγο θάλασσα οἱ πρόμαχοι τοῦ στόλου,
κι' ἂν ὅλοι σκάσουν οἱ ἀσκοὶ τοῦ φοβεροῦ Αἰόλου,
αὐτοὶ ποτὲ νὰ μὴ μποροῦν νὰ χάσουν τὰ νερά των
κι' οὔτε σὲ κάθε κουνημα νὰ βγάζουν τάντερά των.

—

Στάσου τὰ δηό μας θωρηκτὰ νὰ φύγουν ἐκ Γαλλίας
καὶ νὰ ἐξομαλύνωμεν μικρὰς ἀνωμαλίας,
ὑπὸ τὸ βάρος τῶν σκαφῶν τὸ κῦμα νὰ στενάξῃ
κι' ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ὡς Στέντωρ νὰ φωνάξῃ:
«οἱ παππαφίγκοι μάτνα καὶ σία κάθε φλόκος
κι' ὅπου καλὸς ποδόγυρος ἀποκλεισμὸς καὶ μπλόκος».

—

Στάσου καὶ ὁ Γεώργιος ὁ Πρίγκηψ ν' ἀπομάθῃ
νὰ σφενδονίζῃ κεραυνοὺς 'στῶν θαλασσῶν τὰ βάθη,
νὰ καίῃ τὰ θωρακωτὰ σὰν νάναι ροκανίδια
κι' ἔτσι ν' ἀφήσῃ πιὰ κι' αὐτὸς τοῦ Πόρου τὰ ταξείδια.
ὁ δὲ Βουλπιώτης ν' ἀφιχθῇ ἀπὸ τὸ Καρπενήσι,
ὅπου δὲν ἔμεινε Τσολιᾶς νὰ μὴ τὸν προσφωνήσῃ.

—

Στάσου ὁ Σλῆμαν ὁ πολὺς βρυχώμενος ὡς λέων
νὰ ἐξορύξῃ λείψανα Αἰάντων κι' Ἀχιλλέων,
νὰ γονιμοποιήσωμεν τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος,
πλουσίως νὰ κοπρίσωμεν τὸν δοξασμένον βράχον,
κι' ἐκεῖ ἀπὸ τὸ ἔδαφος τοῦ πάλαι Μαραθῶνος
κι' ἄλλα ὁστᾶ νὰ ἐκταφοῦν τῶν Μαραθωνομάχων.

—

Στάσου καὶ ὁ Σιμόπουλος νὰ πάρ' Ὑπουργιλίκι
καὶ Τελετάρχην τῆς Αὐλῆς νὰ φέρουν τὸν Μπουλίκη,
στάσου ν' ἁρμέξωμεν καλὰ τὴν εὐτραφῆ Ἑλλάδα,
νάχουν αὐγὰ κι' οἱ πετεινοὶ κι' ἡ ἀγουρίδες μέλι,
νὰ δώσουν 'στὸν Διάδοχον δευτέραν Μανωλάδα,
κι' αὐτὸς νὰ κοκορεύεται πῶς τάχα δὲν τὴν θέλει.

—

Στάσου καὶ ἄλλα Σέρλι Ἀγκλὲ καὶ Ντιστεγκὲ ν' ἀνοίξωγιὰ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς τὸ σθένος μας νὰ δείξω- [μεν,
νὰ μὴν πονοῦν τὰ νεῦρά μας, νὰ εἶναι σὰν ἀτσάλια, [μεν,
καὶ τόσα φακλανίδια, ποῦ κάνουν τὴν γυναῖκα,
νὰ μάθουν τὰ μὲν ντιέ, ντιντόν, καὶ ἄλλα τέτοια σάλια,
ποῦ νὰ τακούσῃς μιὰ φορὰ καὶ νὰ ξεράσῃς δέκα.

—

Στάσου κι' ἡ νέα Σύνοδος νὰ ἔλθῃ τῶν Ἁγίων,
νὰ ἔβγουν τὰ Βεράτια των ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον,
περὶ Ἕδρων κι' Ἐπισκοπῶν ὀξὺς ν' ἀρχίσῃ θρῆνος,
ὁ κάθε ὅσιος πατὴρ νὰ θέλῃ τὰ δικά του,
καὶ ἄξιος νταουλόπαππας ν' ἀναδειχθῇ ἐκεῖνος,
ποῦ δουλεψαν στὰς ἐκλογὰς τὰ φαρδομάνικά του.

—

Στάσου ἀκόμη πρὸς καιρὸν νὰ βασιλεύσ' εἰρήνη,
νὰ κηρυχθῶμεν σύμμαχοι καὶ τούτου καὶ τοῦ ἄλλου,
νὰ 'δοῦμε κι' ἡ Ἀνάκρισις πῶς διάβολο θὰ κρίνῃ
περὶ Ραζῆ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ ῥέκτου διδασκάλου,
ἂν ὄντως ἐκολόκυφε τὸ τέκνον τοῦ Γαγάνη
ἢ μὲ τὸ καρεκλόξυλο ἢ μὲ τὸ γραταγάνι.

—

Στάσου θρεμμένος ὅπως πρὶν κι' ὁ Σγούτας νὰ γυρίσῃ,
ποῦ κάθε τόσο ἔρχεται καὶ φεύγει 'στὸ Παρίσι,
καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ γένους του, τῆς ῥάτσας καὶ ἀλκῆς
νὰ μοῦ χαρίσῃ γήπεδον τῆς Οἰκοδομικῆς του, [του,
καὶ κτηματίας νὰ φανῇ κι ὁ ψωρο-Φασουλῆς
καὶ ὄχι μόνον κύριος γαϊδάρας παρδαλῆς.

—

Στάσου καὶ νύφαις μερικαῖς, ποῦ 'στοὺς παρόντας χρό- [νους
γυρεύουν Δοῦκας, Πρίγκηπας, Μυλλόρδους καὶ Βαρό- [νους,
ἀλλ' ὅμως τέτοιοι δύσκολα ξεπέφτουν ἐδῶ πέρα
κι' αὐταῖς 'στὸ ῥάφι κάθονται καὶ κοπανοῦν ἀέρα,
στάσου ποῦ λὲς νὰ φωτισθοῦν ὡς κόραι τῆς Παλλάδος
νὰ συζευχθοῦν πρὸς τὸ παρὸν μὲ Λόρδους τῆς Ἑλλάδος.

—

Στάσου καιμπὸσ' ἀνδρόγυνα νὰ μὴν κοιμοῦνται χώρια
καὶ κάπου κάπου νὰ γεννοῦν καὶ δίδυμα τἀγόρια,
στάσου κι' ἀπὸ τὴν σύζυγον τοῦ Φασουλῆ τὴν μάγισσαν
ν' ἀναβλαστήσουν μαχηταὶ ὡς ὁ Παχὺς χονδροί,
κι' ἔτσι ν' ἀναπληρώσωμεν ἐκείνους ποῦ ἐσφάγησαν
ὡσὰν νὰ ἦσαν Λαγιαρνιὰ τοῦ Παπκαλεξανδρῆ.

—

Στάσου ν' ἀκμάσῃ ὅπως πρὶν τὸ ἄφθιτόν μας κλέος
καὶ τὸ Παλάτι νὰ κτισθῇ τοῦ Ἀντιβασιλέως,
νὰ σείσωμεν καὶ Ὄλυμπον καὶ Ὄσσαν καὶ Ταΰγετον,
νὰ βρυχηθῇ τὸ πέλαγος κι' ὁ ἅγριος Μαλέας,
καὶ ὅλοι νὰ ζητήσωμεν εἰς τὸν Γρελλὸν κρησφύγετον
μὲ κράνη, μὲ πιλίκια, καὶ περικεφαλαίας.

—

Στάσου καὶ ἄλλα νὰ συμβοῦν σπουδαῖα τέλος πάντων
εἰς ταύτην τὴν γεννέτειραν μανιωδῶν Γιγάντων,
ποῦ δὲν μοῦ εἶναι δυνατόν, ἂν δὲν περάσ' ἡ ζέστη,
οὔτε γραπτῶς νὰ σοῦ τὰ 'πῶ, ἀλλ' οὔτε διὰ ζώσης,
διότι βλάβην κατ' αὐτὰς ἡ βίβα μου ὑπέστη,
καὶ ἀπορῶ πῶς ἔγραψα κι' αὐτὰ ποῦ θ' ἀναγνώσῃς.

—

Στάσου κι' ἡ Θεία Πρόνοια νὰ ἔλθῃ βοηθὸς
καὶ τότε βλέπεις, Μαζρετλοῦ, ἂν εἶσαι ἀληθῶς
ἐξάδελφος τοῦ Φεγγαριοῦ κι' ἀδέλφι τοῦ Ἡλίου
κι' ἂν ὡς τοιοῦτος εἰμπορῇς παντοτεινὰ νὰ φέγγῃς,
ἢ ἂν κατήντησες σκιὰ τοῦ πρώτου μεγαλείου
καὶ κάθε μπίστιας Ὀσμανλῆς σπασμένος πεζεβέγκης.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Τί τρέχεις ἔτσι;... ἔρχεσαι κατακλαγγιχασμένος...
Φ. Τρέχων σπουδαῖα πράγματα καὶ εἶμαι σκατισμένος.
Π. Λέγε λοιπὸν καὶ μ' ἔσωσες...
Φ. Κι' ἂν σκάσης, κουραιδόνι,
θὰ χάσ' ἡ Πόλι μαλλιαρὸ κι' ἡ Βενετζὲ βελόνι.
Π. Θά 'ρχες χαστουκιά...
Φ. Πράσμενε ὀλίγον ν' ἀναπάνω
καὶ ὕστερα λεπτομερῆ περιγραφὴν σοῦ κάνω.
Π. Βρὲ 'πές μου πόθεν ἔρχεσαι καὶ τρέχεις σὰν τσακάλι;
Φ. Ἀπὸ τοῦ γέρο-Μπεμπακῆ καὶ τοῦ ντελῆ τοῦ Ράλλη.
Ἀλήθεια πόσον ἤθρωσα... ἐλπὶ νὰ μὲ σουσπίσῃς...
συνδιασκέψεις, Περικλῆ, καὶ προσυνεννοήσεις,
ἐπιστολικὲς τρεχάματα, καὶ ὅλο πήγαιν' ἔλα...
Στοῦ Ράλλη μὲ ἀπέστειλε ἡ ἄστρη φουστανέλα
νὰ τοῦ εἰπῶ 'στὸ σπῆτι της νὰ ἔλθῃ ἐσπευσμένος
νὰ γίνῃ ὁ Συνδυασμὸς ὁ τρισευλογημένος.
Τρκῶ 'στοῦ Ράλλη, Περικλῆ, ἀλλ' ὅμως—ὠιμένα! —
τὸ τόσο μου τὸ τρέξιμο ἐπῆγε 'στὰ χαμένα
Δὲν ἦτον εἰς τὸ σπῆτι του, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω,
προσμένω δύο τέταρτα καὶ κάτι παρακάτω,
μὰ τέλος ἐβαρέθηκα νὰ χάσω ἐκεῖ πέρα
καὶ τρέχω 'στὸν Καλλιρροῆ, τὸν σεβαστὸν πατέρα.
Ἦσαν δ' ἐκεῖ προσμένοντες μετὰ σπουδῆς πολλῆς
Ζυγομαλλᾶς, Γεωργκιτζᾶς κ' ὁ Ζούστ ὁ Νικολῆς,
παρῶσαι δὲ καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐξέτεινε τὰς χεῖρας
'στοὺς περιλθόντας, μέλλοντας, καὶ τωρινοὺς σωτῆρας.
Δὶν τὸν εὐρῆκα, κύριοι, τοὺς εἶπ' ἀπηλπισμένος,
κ' ἂν γάνετ' ἔσαι ὁ καιρός, ἀλλοίμονον 'στὸ γένος!...
μοῦ λέγει δὲ ὁ Μπεμπακῆς «ἂν ὄντως ἀγαπᾷς
τὸ ἔθνος τὸ κακόμοιρον, εὐθὺς νὰ ξανακῇς.»
Π. Καὶ σὺ ἐπῆγες;
Φ. Βέβαια... ξανατρκῶ 'στοῦ Ράλλη...
Π. Στοιχηματίζω, Φασουλῆ, τῶς δὶν τὸν κύρες πάλι.
Φ. Τὸν βρῆκα τοῦτη τὴ φορά, τοῦ εἶπα τὰ εἰκότα,
ἐκεῖνος ὅμως, Περικλῆ, μοῦ ἔστρεψε τὰ νῶτα.
Ποτὲ εἰς συνεννόησιν δὲν θὰ παρευρεθῶ
ἂν εἷς προσυνεννόησιν μικρὰν δὶν προσκληθῶ.
Μωρὲ ἀμάν, ἐρώναξα... δὲν ἔρχομαι, μοῦ λέγει...
καὶ κοκκινίζ' ἡ ὄψις του καὶ ἡ ματιὰ του φλέγει,
κ' ἐγὼ γὰ τοῦ Καλλιρροῆ καινούργια πέρνω φόρα,
κ' ἄστρον λαμπρὸν μὲ ὁδηγεῖ γωρὶς νὰ λείψῃ ὥρα.
Λοιπὸν τὸν ηὗρες;... μαλιστα, τοῦ εἶπα τὶ καὶ τό...
Ἐλαχάνιασα, 'κουράστηκα, 'στὰ πόδια δὲν κρατῶ.
Κι' ἐκεῖνος τί σ' ἀπάντησε;... μοῦ εἶπαν μ' ἐνε στόμα.
Π. Καὶ σὺ τί τοῦ ἀπάντησες;
Φ. Πῶς δὲν 'μπορεῖ ἀκόμα
νὰ ἔλθ' εἰς συνεννόησιν περὶ τῶν καθιστώτων,
ἐὰν προσυνεννόησις δὲν γίνῃ κατὰ πρῶτον.
Καὶ τότε ὁ Ζυγομαλλᾶς καὶ οἱ λοιποί μοῦ λένε:
«ἄμα' ἔπρεπε νὰ τοῦ εἰπῇς καὶ σύ, εὐλογημένε,
»πῶς ἡ συνάθροισις αὐτὴ 'στοῦ Μπεμπακῆ τὸ δῶμα
δὶν εἶναι συνεννόησις πραγματικὴ ἀκόμα,
»ἀλλὰ προσυνεννόησις μικρὰ πρὸς τὸ παρόν
»κ' ὡς πρὸς τὴν συνεννόησιν θὰ ἔχωμεν καιρόν».
"Ω! ἀμάδολε! τὸ 'ξέχασα καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε...
πηγαίνω νὰ ἐξηγηθῶ καὶ νὰ μὲ καρτερῆτε.
Ἐπῆγα, τὸν ἀντάμωσα, παρντόν, τοῦ εἶπα, Ράλλη,
συνίδη πκρεννόησις, ὡς φαίνεται, μεγάλη,
δὲν εἶναι συνεννόησις, αὐτὴ πρὸς τὸ παρόν,
ἀλλὰ προσυνεννόησις κλεισμένων τῶν θυρῶν.
Αὐτὰ μοῦ εἶπαν νὰ σοῦ 'πῶ, κ' ἐκεῖνος μ' ἀπαντᾷ:
«'πὲς τοῦ 'Αντώνη, τοῦ Σαλν-Ζούστ, καὶ τοῦ Γεωργκντᾷ,
»πῶς πρέπει κ' ὁ Μητσόπουλος νὰ προσκληθῇ ἐν τάγει,
»καὶ ἂν αὐτὸς τοὺς καθέσει κπάνω 'στὸ στομάχι,
»δὲν εἰμπορῶ γιὰ τίποτε μαζί των νὰ 'μιλήσω
»καὶ μονονοὺ τὴν πόρτα μου εἰς ὅλους θὰ σφαλίσω».
Ἐπῆγα 'στοῦ Καλλιρροῆ καὶ ἄκαιρα μιὰ εἶπα
κι' μὲ τὸ σίγμα καὶ τὸ νῦ τὰ δίοντα τοὺς εἶπα.
Π. Κ' ἐκεῖνοι;
Φ. Μοῦπαν «'γρήγορκ 'στὴ μέση νὰ κοπῇς
καὶ τρέξε μὲ τὰ τέσσερα 'στοῦ Ράλλη νὰ τοῦ πῇς
πῶς δὲν 'μπορεῖ πρὸς τὸ παρὸν νὰ προσκληθῇ ἀκόμα,
ἀφοῦ ὁ Τρύφων μόλις χθὲς προσῆλθε εἰς τὸ κόμα».
Πολὺ καλά, τοὺς ἀπαντῶ, καὶ δός του δρόμο πάλι,
ἀλλὰ ἐγὼ ἐπήγκινα πηλάλκ εἰς τοῦ Ράλλη,
σχεδὸν ἐλιποθύμησα καὶ μοῦλθε νὰ 'πεθάνω,
ὁπότκν εἰς βελοσπὶ μ' ἐλάθιεκν ἀπάνω,
κ' ἐπηλκλοῦσκ, Περικλῆ, καὶ μ' εἶχε πιάσει λύσσα,
κ' ἀπὸ τὸν "Αννα Γερεχα 'στὸν Καϊάφα ἴσα.
Π. Μὲ τίλος πάντων, Φασουλῆ, τὸν ηὗρες;
Φ. Εἶχε φύγει,
καὶ τότε ἡ καρδία μου 'στὰ καίρια ἐπλήγη.
Τὸ ἔστρεψε κρυφὰ κρυφὰ γιὰ τὴ Φανερωμένη,
ὅπου τσεμπούσι ἔμαθε καλὸ πῶς τὸν προσμένει.
Π. Καὶ σύ;
Φ. Ἐξεναγύρισα εἰς τοὺς κλεινοὺς συντρόφους
ὠχρὸς καθὼς συδάριον καὶ μὲ πιασμένους γόφους,
κ' ἀπὸ τὰ δῶ ποδάρια μου λὲς κ' ἐπετοῦσαν σπίθες
καὶ τὰ μαλλιά μου ἔγιναν σὰν νεροκολοκύθες.
Ἐνῷ δ' ἐκεῖνοι μοῦλεγαν «τί ἔκαμες λοιπόν;
»τῆς προσυνεννοήσεως τοῦ εἶπες τὸν σκοπόν;»
ἐγὼ ἐμουγκρίζα βαρειὰ «Πατρὶς κατακαϋμένη,
»κ' ἐγὼ ἀπὸ τὴν Κούλουρη καὶ 'στὴ Φανερωμένη
»τὸν Δημητράκη ἔχασα, ποῦ νάχῃ καλὴ μοῖρα,
»καὶ εἶθε σὲ καλὸ νὰ 'χῃ ὁ δρόμος ποῦ ἐπῆρε.»
Ἡ δὲ προσυνεννόησις εμέσως διελύθη
καὶ τέλος ἔφυγα κι' ἐγὼ γρηθοκοπῶν τὰ στήθη,
διότι ἄν, βρὲ Περικλῆ, ἀργήσω νὰ τελειώσω,
κ' ἄλλα Βερσέζκ ὁ Χωὶτ 'στοὺς Τσούσηδες θὰ δώσῃ.
Ἀλήθεια πόσον ἤθρωσα... νὰ μὲ σκουπίσῃς ἔλκ...
Π. Ὄρεσε καμπόσαις ματσουκιές, μ' αὐτὴ τὴν μανκβέλκ.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
νὰ' Ἑβρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενηντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἔσπειραν τὰ μαλαί!

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμὴς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κ' ἔτσι ἔχω ἐξοικάδα — κ' ἔπειτα μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ δίχνωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχουν,
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἐλλοβοσίν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νἄζῃ τι' ἐντροπήν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ γέρι.
Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατῆς — ἔχεις συνδρομητής.
κι' ὅπομενετὸν σκαμὶ δὲν δίδει — θὰ 'σὲ σκὴ μεδῶ αὐτῆ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἂν αὐθείας πρὸς ἐκεῖ.
Γιὰ τὴ πάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιᾷ δεκάρα.

Τοῦ Σεπτεμβρίου πρώτη,
μετοικεσίας κρότος.

Ἔπτὰ καὶ τρακόσα κρατῶ
καὶ χαίρων τὸ Σχίσμα κυττῶ.

Εἰκὼν πολιτικὴ φαντασμογορική.

(Εἶναι σχεδὸν χαράγματα κι' ὁ Φασουλῆς ἀκόμα στριφογυρίζει ἄγουπνος καὶ σχεπτικὸς 'στὸ στρῶμα).

Φ. Θεέ μου, τί μαρτύριον!.. βρὲ Φασουλῆ, θὰ ρέψῃς...
τὸ καύκαλό σου τὸ ξερὸ βολόνουν τόσαι σκέψεις...
ἐκεῖνα τὰ τρεχάματα κι' αἱ προσυνεννοήσεις
δὲν σὲ ἀφίνουν μιὰ στιγμὴ τὸ μάτι σου νὰ κλείσῃς.
Ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ, ἂν καὶ κλινήρης κεῖμαι,
ἂν δὲ μικρὸν ἀναπαυθῶ σηκόνομαι μὲ φρίκην,
κ' ἕως θανάτου φαίνομαι περίλυπος πῶς εἶμαι
ὡσὰν νὰ εἶχα κτήματα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην,
καὶ ἡ φωτιὰ μοῦ ἔφαγε τὸ ἕνα κ' ἄλλο κτῆμα
καὶ τώρα σέρνομαι γυμνὸς καὶ πεινασμένος θῦμα.
Κ' ὅμως δὲν εἶχα τίποτα νὰ χάσω ἐκεῖ πέρα,
οὔτε ὁ μοῦστος ξύνισε, οὐδ' ἡ σταφὶς ἐβράχη,
οὔτ' ἔφθασε ὡς σήμερα τῆς Μέκκας ἡ χολέρα,
οὐδ' ἐρεθίσθη κανενὸς ἀνθρώπου τὸ στομάχι,
ἀλλὰ ἡ τύχη καὶ γιὰ μᾶς τόσ' ἀγαθὰ ἐκλώσησε,
καὶ ὁ Σουλτάνος ἔδωσε 'στοὺς Κρῆτας ἀμνηστείαν,
κ' ὁ οὐρανὸς μᾶς ἔβρεξε καὶ ὁ καιρὸς ἐβρόσισε,
καὶ τἀσθενῆ μας σώματα χινοῦμεν μ' εὐρωστίαν,
καὶ ὁ καθένας εὔκολα χωνεύει καὶ γαροῦπι
καὶ οὔτε ψύλλος μᾶς τσιμπᾷ, οὐδ' ὀχληρὸν κουνοῦπι,
κ' ἄλλην βροχὴν ὑπόσχονται τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι,
κ' εἶναι κι' ἐγὼ πολὺ καλὰ κ' ἡ φαμελιά μου ὅλη,
σφιγτὰ καὶ ἡ γαϊδάρα μου ἀπὸ πολλὴν ὑγείαν,
κ' εὐχαριστῶ νυχθημερὸν Χριστὸν καὶ Παναγίαν.

Τὰ πάντα φωτεινότατα μοῦ φαίνονται καὶ ρόδινα
μὲ τίλη ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικὰ κ' ἀνάδυνα.
κ' ἐν τούτοις εἶναι κάτι τι ὁποῦ μὲ βασανίζει
καὶ ὅλον μου τὸ σύστημα τὸ νευρικὸν κλονίζει.
Ἂν καὶ δὲν ἔχω ἀφορμὰς κακὰ νὰ ἐνθυμοῦμαι,
ἀλλ' ὅμως ὕπνος κ' εἰς ἐμὲ δὲν ἔρχεται βραχύς.
ἐνῶ ἀνέτως ἔπρεπε κ' ἡσύχως νὰ κοιμοῦμαι,
νὰ βλέπω κἂν στὸν ὕπνον μου πῶς εἶμαι δυστυχής.
Ἀφ' ἧς στιγμῆς διέλυσαν τοῦ ἔθνους τὴν Βουλὴν
συνεταράχθ' ἡ εὐγενὴς καὶ τρυφερά μου φύσις
μ' ἐκεῖναν τὸν συνδυασμὸν τὸν μέγαν καὶ πολὺν
τῆς Ἀντιπολιτεύσεως τῆς διχοτομηθείσης.
Ἐκεῖνος ὁ συνδυασμὸς μὲ κάνει νὰ βουλίζωμαι,
νὰ σκέπτωμαι, ν' ἀδημονῶ, καὶ νὰ παραζαλίζωμαι,

κι' ἂν ἔτσι πᾶν οἱ προϋχοντες καὶ ἴσοι ἐν τοῖς πρώτοις,
ἄρατε πύλας, ἄρχοντες, νἀλθῇ ὁ Τσιριγώτης.

—

Ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ... ἐγείρου, Φασουλῆ...
τὸ ἔθνος ὅπως πρότερον τὰ λείσθια δὲν πνέει...
τὴν φουστανέλα ὕψωσε τοῦ γέρο-Μπαμπαλῆ
καὶ ὑπ' αὐτὴν σκιάζονται πολεμισταὶ γενναῖοι. (λει,
Νά! ὁ Ἀντώνης, ὁ Σαὶν-Ζοὺστ, καὶ ἄλλοι τῶν ἐν τέ-
ὁ Ράλλης μόνον ὑπ' αὐτὴν νὰ σκιασθῇ δὲν θέλει,
καὶ τότε πιθανὸν κι' αὐτὸς τὸν τράχηλον νὰ κύψῃ,
ἂν ὁ Μητσόπουλος κληθῇ καὶ ὁ Κατσίνας λείψῃ.

Ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ... ἐγείρου, μπεχλιβάνη...
ἀκούω μυστικὰς φωνὰς καθὼς τὸν Δεληγιάννη.
Ὀγρήγορα τὰ ροὐχαμου ... δὲν μὲ χωρεῖ ὁ τόπος...
ἀνάγκη ὁ συνδυασμός νὰ γίνῃ ὅπως ὅπως...
ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ... παρουσμὲς μὲ πιάνει..'
ἐμπρός, Πατρίς, ὁδήγει με νὰ εὕρω τὸν Μεσσιαν...
'στὸ ἕνα κι' ἄλλο μου αὐτὶ βοῇ σαλπίγγων φθάνει
ὡς νὰ σαλπίζουν Ἄγγελοι δευτέραν παρουσίαν.

—

(*Φωνὴ βροντώδης καὶ μεγάλη*
ταυτιὰ τοῦ Φασουλῆ προσπάλλει.)

—

Φ ω ν. Ἐνῷ τοσαῦτα σχέδια ἐλέγοντο μεγάλα
κι' ἐφαίνοντο τὰ πράγματα πῶς ἦσαν μελὶ γάλα
κι ὑπῆρχε τόπος ὁπωσοῦν καθένας νὰ χωρέσῃ
ἄλλο ἀγγοῦρι ἔξαφνα ξεφύτρωσε 'στὴ μέση.
Κατσίνας ὁ ἐκ τῶν Θηβῶν ἀνήλικος ἐφάνη,
κι' ὁ Ράλλης δὲν τὸν δέχεται εἰς τὸν συνδυασμόν,
περὶ τῆς ἡλικίας του ὁ κόσμος ἐξεμάνη
κι' ὅλα τὰ φόντα ἔπαθαν σπουδαῖον ἐκπεσμόν.

—

(*Φωνὴ δευτέρα*
ἰσχυροτέρα.)

—

Φ ω ν. Συνεννοήσεις γίνονται, μὰ τίποτα δὲν βγαίνει...
'στὴν ἀνηλικιότητα ὁ Ράλλης ἐπιμένει,
ἐνῷ θυμόνει ὁ Σαὶν-Ζοὺστ καὶ ὁ Ζυγομαλᾶς,
καὶ ἄνω κάτω βρίσκεται ἡ τάλαινα Ἑλλάς

—

(*Τρίτη Φωνὴ*
γαρδουρινή.)

—

Φ ω ν. Συνεννοήσεις ἔγιναν καὶ διασκέψεις ἄλλαι.
εἰς ὅλας ὅμως ῥήγανη καὶ μὲ τὰ δρό σου βάλε.
Τοῦ κάκου... τὸν ἀνήλικον ὁ Ράλλης δὲν τὸν θέλει,
μητρῶα δὲ ὁ Δήμαρχος τῶν Ἑπταπύλων στέλλει,
ὅπως μ' ἐκεῖν' ἀποδειχθῇ πῶς ἔχει τὰ προσόντα,
ἀλλὰ 'στὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὅσο κι' ἂν θέλῃς βρόντα.

—

(*Κι' ἄλλη Φωνὴ*
πιὸ μακρυνή.)

—

Φ ω ν. Προτάσει, ὅπως λέγεται, τοῦ ἀτιθάσσου Ράλλη,
εἰς μίαν συνεννόησιν συνέρχονται κοινὴν
Κατσίνας καὶ Κουκούλεζας καὶ Λάππας καὶ οἱ ἄλλοι
τὸν τραχηλόν των κύπτοντες 'στοῦ ἔθνους τὴν φωνήν.
Οὐχ ἧττον θὰ παρευρεθῇ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
κι' ὁ μέγας Πρωτοκάθεδρος μετὰ τῶν Ἡμετέρων.

—

(*Πέμπτη Φωνὴ*
πού συγκινεῖ.)

—

Φ ω ν. Σήκω ἀπάνω, Φασουλῆ... τί κάθεσαι, κοτρίτη;
δὲν βλέπεις πῶς ἱστορικὴ γλυκοχαράζ' ἡμέρα;...
ὁ Μπαμπαλῆς μετώκησε 'στοῦ Γέροντα τὸ σπῆτι
καὶ ἴσως ὁ συνδυασμὸς τελειώσῃ ἐκεῖ πέρα.

—

(*Κι' ἔκτη ἀκούεται Φωνή,*
ὁπού τὰ ἔγκατα θυνεῖ.)

—

Φ ω ν. Ξιφὶ μπαλέρ... ὁ κίνδυνος σχεδὸν ἀπεσοβήθη
κι' ἀνέπνευσαν τῶν πολιτῶν τὰ πλακωμένα στήθη.
Ἐκ τοῦ μητρῴου τῶν Θηβῶν τρανῶς ἐφανερώθη
πῶς ὁ Κατσίνας κέκτηται τὰ νόμιμα προσόντα,
καὶ οὕτως ἐπληρώθησαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι
καὶ 'στὰ Χρηματιστήρια ὑψώθησαν τὰ φόντα.

—

(*Κι' ἄλλη Φωνὴ ἑβδόμη,*
ἰσχυροτέρα' ἀκομη.)

—

Φ ω ν. Ἀγάπης πνεῦμα ἤμερον τὰς δυσχερείας αἴρει
κι' ὁ Ράλλης τοῦ Καλλιφρονᾶ ἐρίλησε τὸ χέρι,
πλὴν ἀσπασμὸν ἀντήλλαξε καὶ μὲ τὸν Νικολῆ. (μα,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος μάτς καὶ μοὺτς τὸν ἔσπασε 'στὸ φίλη-
περὶ θριάμβων προσεχῶν καθένας ὁμιλεῖ,
κι' ὁ Θοδωρῆς χαμογελᾷ καὶ αὐτὸς κάθε δίλημμα.

—

(*Φωνὴ ὀγδόη καὶ ψιλή,*
ποῦ τὴν ἐλπίδα προκαλεῖ.)

—

Φ ω ν. Τὸν Ράλλην προσεκάλεσε κρυφὰ κρυφὰ ὁ Γέρων
νὰ γίνουν προβουλεύματα καὶ σχέδια βαρβάτα,
κι' ὁ Λάππας ὁ τῆς Λεβαδειᾶς, χαρὰν μεγάλην χαίρων,
ἀμέσως καταπράτινη ἐφόρεσε γραβάτα.

—

(*Φωνὴ ἐννάτη καὶ χοντρὴ*
σὰν τοῦ Θανάση Κατσαντρῆ.)

—

Φ ω ν. Σπουδαία συνεννόησις κλεισμένων τῶν θυρῶν...
οὐδ' ἕνας κἂν Ἡμέτερος εὑρίσκεται παρών.

Ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα οἱ πρόγονοι κυττοῦν,
ὁ σεβαστὸς Καλλιφρονᾶς ἀνάβει τὸ ταμπούκι,
κι' ὁ Ράλλης κι' ὁ Θεόδωρος μὲ σθένος συζητοῦν
ἐὰν ὁ Λάππας φαίνεται ψηλότερος τοῦ Ρούκη.

—

(*Δεκάτη ὑπόκωφος Φωνὴ*
ἀὰν νἄρχεται ἀπὸ χωνί.)

—

Φ ω ν. Ἡ δέσποινα Καλλιφρονᾶ μὲ τὸ δεξὶ της χέρι
'στοῦ Κρεστενίτη τὸν Γεγὲν καφφὲ βαρὺ προσφέρει,
κι' ὁ Θοδωράκης βεβαιοῖ, παρόντος καὶ τοῦ Ράλλη,
πῶς τέτοιον καϊμακλῆ καφφὲ καμμιὰ δὲν ψήνει ἄλλη,
ἀρχίζει δὲ περὶ αὐτοῦ σπουδαίαν θεωρίαν
κι' ὁ Γέρος μένει ἔκπληκτος μαζὶ μὲ τὴν κυρίαν.

—

(*Φωνὴ ἐπὶ τὸν τοῖχον*
μὲ νέον ὅλως ἦχον.)

—

Φ ω ν. Ὥραν σχεδὸν διήρκεσε ὁ λόγος τοῦ καφφὲ
καὶ τέσαι γνῶμαι δι' αὐτὸν ἐλέχθησαν σοφαί.
Διὰ τῆς ρητορείας του τῆς τόσον γλαφυρᾶς
καὶ μ' ὅλην τὴν ἐμβρίθειαν τῆς ὑψηλῆς του τόχας
ἀπέδειξε πῶς ὁ καφφὲς τῆς σεβαστῆς κυρᾶς
εἶναι πολὺ καλλίτερος καὶ τοῦ καφφὲ τῆς Μόκας.

—

(*Πλαγία δωδεκάτη*
τοῦ Φασουλῆ παράττει.)

—

Φ ω ν. Περὶ τοῦ Λάππα ὁμιλοῦν καὶ τοῦ μικροῦ Κατσίνα,
ἂν πρέπει νὰ συμπροσληφθοῦν καὶ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα,
ὁ Ράλλης δὲ ἀπήντησε γελῶν 'στὸν Δεληγιάννη
πῶς δὲν 'μπορεῖ συνδυασμὸν μὲ νήπια νὰ κάνῃ,
τοῦ εἶπε δὲ ὁ Θοδωρῆς μὲ βλέμμα φλογισμένον:
«ἀπὸ νηπίων στόματα θὰ καταρτίσω αἶνον.»

—

(*Δεκάτη τρίτη ἐκ τῶν ἑκατὸν*
περὶ προχείρων ἐμβαλωμάτων.)

—

Φ ω ν. Λογομαχία ἔγινε περὶ τοῦ τί σκοπεύει
νὰ κάμῃ ὁ Θεόδωρος ἂν 'στὴν ἀρχὴν ἀνέβῃ.

κι' ἐκεῖνος ἐβεβαίωσε πῶς πρὸς τὸ θεαθῆναι
τοῦ Πιρτινιᾶ Πρωθυπουργοῦ μπαλωματὴς θὰ εἶναι.
Τοιοῦτον τοῦ Προγράμματος τ' Ὠμέγα καὶ τὸ Ἄλφα,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ θὰ παίξῃ ρόλο Κάλφα,
καὶ θἄνατ μόνη του δουλειὰ νὰ βάζῃ μεντζιτόλια
'στῶν παπποῦτσιῶν τ' ἀνοίγματα καὶ εἰς τὴς τρύπιες ὁ-
Κι' ὁ Ράλλης τοῦ ἀπήντησε τοιαῦτα ἐπὶ λέξει, [λαις.
πῶς πρόσωπον μπαλωματὴ δὲν ἔννοεῖ νὰ παίξῃ,
τοῦ εἶπε δὲ ὁ Θοδωρῆς «θαρρῶ πῶς θὰ μαλλώσωμε,
ἀφοῦ δὲν ἔρχεσαι καὶ σὺ παπποῦτσια νὰ μπαλώσωμε».

—

(Θρηνῳδὸς ἔρχεται Φωνή,
Ἠλί Λαμὰ Σαβαχθανί).

—

Φων. Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαύρη ἡμέρα,
σήμερα πιὰ ὁ διάβολος μᾶς πῆρε τὸν πατέρα,
σήμερα θλίβονται βουνὰ καὶ συγκινοῦνται θάλασσαι,
κι' ὁ Ράλλης μὲ τὸν Θοδωρῆ ὁριστικῶς τὰ 'χάλασε.
Κανένας δὲν ἐπίστευε ἡ σφαῖρα νὰ θολώσῃ
κι' ὁ νέος Κάλφας μοναχὸς παπποῦτσια νὰ μπαλώσῃ.

—

(Ὁ Φασουλῆς σηκώνεται ἀπάνω ἐξημμένος,
ἀλλ' ἐξαφνα ὁ Περικλῆς ὁρμᾷ κατεσπευσμένως).

—

Φ. Ψτοῦ! νὰ χαθῇς, παλιάνθρωπε, μοῦ ἔκοψες τὴ φόρα...
μὰ δὲν μοῦ λὲς τί ἔπαθες καὶ ἤλθες τέτοιαν ὥρα;
Π. Ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ ... τί ἔπαθα δὲν ξέρω.
Φ. Κι' ἐγώ, καυμένε Περικλῆ, τὰ ἴδια ὑποφέρω.
Π. Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ. Ἀδύνατον τὸ μάτι νὰ σφαλίσω
κι' ἀκούω μυστικὰς φωνὰς καὶ ἀπ' ἔμπρος κι' ὀπίσω.
Ἀπ' ὅλας ὅμως μιὰ φωνὴ μ' ἔτάραξε σπουδαίως
κι' ὡς κεραυνὸς ἐπάνω μου ἐνέσκηψε ραγδαίως.
Π. Καὶ δὲν μοῦ λέγεις, ἀδελφέ, τί σοῦπε ἡ φωνή;
Φ. 'Εβρόντησε κι' ἐφώναξε «Λαμὰ Σαβαχθανί!»
«Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαῦρ' ἡμέρα,
πσήμερα πιὰ ὁ διάβολος μᾶς πῆρε τὸν πατέρα,
πσήμερα θλίβονται βουνὰ καὶ συγκινοῦνται θάλασσαι,
κι' ὁ Ράλλης μὲ τὸ Θοδωρῆ ὁριστικῶς τὰ 'χάλασε».
Π. Κι' ἐγώ, μωρέ, τὴν ἄκουσα ...
Φ. Βρὲ τί μοῦ λές; ἀλήθεια;
Π. Παρὸλ ντονιέρ τὴν ἄκουσα κι' ἐφώναξα «βοήθεια»,
κι' ἤλθα γι' αὐτὸ νὰ τρέξωμεν 'στοὺς ἴσους ἐν τοῖς πρώ- [τοις...
Φ. Πῶς φαίνεσαι, βρὲ Περικλῆ, πῶς εἶσαι πατριώτης.
Π. Ἂς τρέξωμεν, ἂς τρέξωμεν, κι' ἂς μὴν ἀπελπισθῶμεν.
Φ. Ἂς κλίνωμεν τὰ γόνατα καὶ ἂς προσευχηθῶμεν.

—

(Κι' οἱ δυὸ μὲ ὄψος τακεινὸν
προσεύχονται 'στὸν οὐρανόν).

—

Π. Ὦ οὐρανὲ πεῦσαι 'ψηλὰ κατέβα κάμε κρίσι ..'
τὰ 'μάτια μας ἐβούρκωσαν καὶ τρέχουν σὰν τὴν βρύσι.
Εἶναι πολλὰ τὰ βάσανα καὶ ἡ καρδιά μας λίγη,
καὶ μία κουταλιὰ νερὸ τὸν ἄνθρωπο τὸν πνίγει,
κι' ὡς ποὺ νὰ σπάσῃ μιὰ φορὰ τῆς σφαίρας τὸ καλοῦπι
θὰ τρώγῃ ἡ μυῆγα σίδερο κι' ἀτσάλι τὸ κουνοῦπι.
Ναί, Οὐρανέ, στερέωσε μεγάλα κολοκυθένια ...
μπόϊ 'στὸν Λάππα χάρισε καὶ 'στὸν Κατσίνα γένεια,
νὰ γίνῃ ὁ κοντὸς ψηλὸς καὶ ὁ σπανὸς Σαμψών,
κι' ἐκεῖνος ὁ συνδυασμὸς νὰ πάρῃ ἕνα τέλος,
καὶ ἴδε μας κι' ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελόν σου ταύτην
καὶ δῶστε νοῦν εἰς ἕκαστον τῆς πολιτείας ναύτην,
καὶ ἂς μᾶς σώσ' ἡ χάρις σου γιὰ νὰ μὴν πᾶμε ὅλοι
'στοῦ Τσιριγώτη τὸ Δαφνί, στὴν Κέρκυρα, στὴν Τῆνο,
προτοῦ ἀκόμη, Οὐρανέ, νὰ πάρωμε τὴν Πόλι
μὲ τὸν νταὴ τὸν Βασιλιᾶ καὶ μὲ τὸν Κωνσταντίνο.
Φ. Ναί, κύριε τῶν Οὐρανῶν, σὺ βοηθὸς γενοῦ,
κι' ἐπάκουσον τοῦ δούλου σου τοῦ τόσον ταπεινοῦ.
Ἐλάφρωσε τοὺς κόπους μας καὶ τὰς πολλὰς φροντίδας,
τοὺς στεναγμούς μας ἤκουσες, μὰ καὶ τὴν πίστιν οἴδας,
καὶ τὰ Βεράτια ἔμαθες καὶ τἄλλα μας τὰ χάλια,
καὶ βλέπεις πῶς ἐχάσαμε ταῦγα καὶ τὰ πασχάλια.
Συμβίβασε τὰ πράγματα προτοῦ πλακώσῃ μπόρα,
κι' ἐκεῖνος ὁ συνδυασμὸς ἂν δὲν τελειώσῃ τώρα,
ἐπαπειλεῖται θύελλα, καθὼς ὁ κόσμος κρίνει,
κι' ἀμέσως ἡ παγκόσμιος σαλεύεται εἰρήνη,
κι' ὁ Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν ἀδίκως μὲ τὸν Τσάρον
συσκέπτεται περὶ αὐτῆς καὶ τὸν κακὸν των φλάρον.
Π. Ναί, Κύριε τῶν Οὐρανῶν, μὲ πόνο θὰ φωνάξω ..
δὲν εἶν' αὐγὴ νὰ σηκωθῶ νὰ μὴν ἀναστενάξω.
Ἐκεῖνος ὁ συνδυασμὸς μοῦ πῆρε τὸ μυαλὸ
καὶ νύκτα μέρα μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια δὲν σφαλῶ.
Φ. Κι' ἐγώ, μεγάλε Οὐρανέ, τραβῶ τὸν διάβολό μου,
θὰ φύγῃ τὸ τσερβέλο μου, θὰ στρίψῃ τὸ μυαλό μου.
Διαβαίνω ἡ νύκτα ἡ ἀργὴ κι' ἐγὼ γυμνὸς 'στὸ στρῶμα
παραμιλῶ καὶ ἀκέπτομαι τί θὰ συμβῇ ἀκόμα,
κἂν 'στὴν προσυνενόησιν θὰ προσκληθῇ κι' ὁ Τρύφων,
κἂν θὰ γενῇ παραδεκτός, κἂν θάχῃ γνώμης ψῆφον,
κἂν τὸν Κατσίνα θὰ δεχθῇ ὁ Ράλλης καὶ τὸν Λάππα,
κἂν θὰ τινάξῃ, καὶ τῶν δυὸ τὴν γοῦνα καὶ τὴν κάπα,
κἂν ὁ Ἀντώνης καὶ τοὺς δυὸ θὰ τοὺς ὑποστηρίξῃ,
κἂν κι' ὁ Λεβίδης ὁ Σαὶν-Ζοῦστ τὰ δόντια του θὰ τρίξῃ,
κἂν κι' ὁ ξανθὸς ὁ Γεωργαντᾶς μὲ τὸν Σαὶν-Ζοῦστ θ' [ἀστράψῃ,
κἂν νέον ρῆγμα θ' ἀνοιχθῇ, κἂν πόλεμος θ' ἀνάψῃ,
κἂν θἀλθῃ κι' ὁ Κουκουλέζας, κἂν θἀλθῃ κι' ὁ Πετράκης,
κἂν θὰ τὰ πῇ ὁ Θόδωρος κι' ὁ γαῦρος Δημητράκης,
κἂν θὰ μαλλώσουν καὶ οἱ δυὸ πρὸς τέρψιν τοῦ Φωκόλου,
κἂν τόσα διαβούλια θὰ πᾶν κατὰ διαβόλου,
κἂν θὰ σηκώσῃ ὁ καθεὶς ξεχωριστὴ παντιέρα,
κἂν τὸν κακό μας τὸν καιρὸ κἂν τὴν ψυχρή μας μέρα.
Π. Σήκω ἀπάνω, Φασουλῆ, κι' ἡ προσευχή μᾶς φθάνει,
ἐσὺ 'στὸν Ράλλη πήγαινε κι' ἐγὼ 'στὸν Δεληγιάννη.
Φ. Ἂς σπεύσωμεν, ἂς σπεύσωμεν, κι' ἐλπὶς ἀκόμη μένει,
ἐλπίζω δὲ οἱ λόγοι μας πῶς δὲν θὰ πᾶν χαμένοι.
Π. Λοιπὸν εἰς ἔργον, Φασουλῆ ..μὴν εἶσαι φαφλατᾶς.
Φ Ἂς σπεύσωμεν, ἂς σπεύσωμεν ... ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς.

Ἐφημερὶς ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἕβδα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	—	μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	—	φράγκα δώδεκα καὶ μόνα.
κι' ὅταν ἴχω ἐξοπλάδα	—	κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέση	—	δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	—	γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,	Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατῆς	—	Ἕγινες συνδρομητής.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	—	καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν,	κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει	—	θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὴν Ἑλλάδα ὅλην	—	δίχως νάζῃ κι' ἐντροπήν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
			Γιὰ τὴ σέρα καὶ τὴ μάρα	—	κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.

Ὀγδόη Σεπτεμβρίου,
μηνὸς πολυομβρίου.

Τρακόσα κι' ὀκτὼ λογαριάζω
καὶ ζήτω τοῦ Ράλλη φωνάζω.

Ὁ Θοδωράκης 'στὸν Μωριᾶ...
καλὲ, πύλαις καὶ χωριά.

Μᾶς φεύγεις, Πρωτοκάθεδρε, καὶ 'στὸν Μωριᾶ θὰ πᾶς
νὰ ὁμιλῇς ἀδιάκοπα χωρὶς νὰ σιωπᾷς.
Ὥρα καλή, κὺρ Θόδωρε... τὸ ἔθνος σὲ χαλάρει,
Ἀρκάδες τρέχουν 'πίσω σου μὲ ζήτω καὶ οὐρά,
διαβαίνεις τῆς κακοστομίας καθέδρα σὲ μουλάρι
κι' Ἡμέτεροι μὲ δάκρυα κτυποῦν τὸν ταμπουρᾶ.

—

Μᾶς φεύγεις, Πρωτοκάθεδρε... πῶ! πῶ! χαραῖς καὶ βάγια!
τὴν μοῖρα τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἂς κλάψῃ ἡ κουκουβάγια.
Μὲ τὴν δροσιὰ τοῦ λόγου σου τὰ πλήθη θὰ πατίσῃς,
τῆς Ἀρκαδίας τὰ βουνὰ γιὰ σένα χαμηλόνουν,
καὶ πέρτουν 'στὸ μουλάρι σου ἔμπρὸς νὰ τοὺς πατήσῃς
ἐκεῖνοι ποὺ ἐσπούδασαν παπούτσια νὰ μπαλώνουν.

—

Μᾶς φεύγεις, Πρωτοκάθεδρε, μὲ τὴν ἀνεμοζάλην,
ἀφοῦ ἀφῆκες ἔρημον καὶ μοναχὸν τὸν Ράλλην.
Τὸ κόμμα ἐπικρότησε τὸ ἀνδρεικόν σου θάρρος,
τοῦ 'πῆρες καὶ τὸν Τρύφωνα, τὸν 'κτύπησες βαρειά,
καὶ τώρα φάλλει ὁ καθεὶς τοῦ Δημητροῦ κουμπάρος :
«βάστα, καυμένε Ράλλη μου, κι' αὐτὴ τὴ μαχαιριά».

—

Ἔξω κι' ὁ Ράλλης, Θοδωρῆ... μοναχὸς του ἂς μείνῃ,
ἀφοῦ δὲν θέλει καὶ καλὰ μπαλωματὴς νὰ γίνῃ.
Πήγαινε σὺ ἀξενοίαστος σ' ἐκείναις τῆς μεριαῖς,
ὁποῦ Ἀρκάδες προσφιλεῖς λουλούδια θὰ σοῦ στρώσουν,
ὁποῦ Ζακχαῖοι κάμποσοι θ' ἀνέβουν 'στῆς μουριαῖς
νὰ 'δοῦν τὴς φαβορίτας σου καὶ νὰ σὲ καμαρώσουν.

—

Κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς πῶς ἤθελα 'στὰ πόδια σου νὰ πίσω,
στεφάνι ἀπὸ λάχανα καὶ πράσσα νὰ φορέσω,
καὶ μὲ τὰ δυὸ τὰ χέρια μου λουλούδια νὰ σοῦ ρίξω,
νὰ βουτηχθῶ σὲ ποταμοὺς καὶ βούρκους ὡς 'στὸ γόνα,
καὶ χίλια δυὸ μαρτύρια γιὰ σένα νὰ τραβήξω,
ὅσα κι' ὁ μέγας Στάνλεϋ ζητῶν τὸν Λιβιγκστῶνα.

—

Μᾶς φεύγεις, Πρωτοκάθεδρε, καὶ 'στὸν Μωριᾶ θὰ πᾶς
νὰ ὁμιλῇς ἀδιάκοπα χωρὶς νὰ σιωπᾷς.
Καὶ ὅταν πιὰ μὲ τὸ καλὸ γυρίσῃς, Θοδωρῆ,
κι' ἀφήσῃς τοὺς Ἀρκάδας σου νὰ γίνουν παρανάλωμα,
τὸ μέγα Πανελλήνιον νταούλια θὰ βαρῇ
μὲ τρύπια παληοπάπουτσα ποὺ δὲν τὰ πιάνει μπά-

(λωμα.

«Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτους σκέτος.

Φ. Ζήτω τοῦ Ράλλη, Περικλῆ ...
Π. Τί σκούζεις ἔτσι, βρῶμα ;
Φ. Ἐγὼ θὰ πάω 'γρήγορα μὲ τὸ δικό του κόμμα.
Π. Ἐγὼ δὲν πάω πουθενά ...
Φ. Θὰ βλάψῃς τὴν πατρίδα...
πρέπει καὶ σύ, ἂν μ' ἀγαπᾶς, νὰ πᾷς σὲ μιὰ μερίδα,
ἀφοῦ κι' ὁ Σόλων ἔλεγε, βρὲ Περικλῆ, ἀκόμα
πῶς πρέπει κάθε ἄνθρωπος νὰ ἔχῃ ἕνα κόμμα.
Π. Νὰ βράσω καὶ τὸν Σόλωνα καὶ σένα τὸν μαγκούφη.
Φ. Αὐτὰ τὰ λίνε μοναχὰ οἱ βλάκες καὶ οἱ μπούφοι.
Π. Νὰ μὲ ἀφήσῃς ἥσυχο ...
Φ. Βρὲ παλιοκαφφενέ,
εἰς ὅ,τι 'πῇ ὁ Φασουλῆς ἔπρεπε νὰ λέγῃς ναί,
γιατί ἐγὼ ἐνέκυψα εἰς τὰ τῆς πολιτείας
κι' ἐσπούδασα τὰς τύχας της καὶ τὰς περιπετείας,
καὶ ἔδρωσα κι' ἐμόχθησα κι' εἶδα καὶ γνωρίζω
πολλῶν γαϊδάρων ἄχυρα μονάχος νὰ χωρίζω,
ἐνῷ ἐσύ, βρὲ κούτσουρο, ποτὲ σου δὲν διαβάζεις,
περὶ πολλὰ δὲ μεριμνᾷς ἀδίκως καὶ τυρβάζεις,
κι' ἐξ ὅλων τούτων τῶν πολλῶν ἑνὸς δὲν εἶναι χρεία,
καὶ μένουν ἀδιάφορα τὰ μοῦτρά σου τἀχρεῖα.
Π. Θὰ πιάσω τὸ κοντόξυλο ...
Φ. Ἂν δὲν βαρρέσαι κτύπα...
ἐν παροιμίαις πάντοτε τὰ πρέποντα σοῦ εἶπα,
κι' ὅταν ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ ἐσὺ νὰ σιωπᾷς,
καὶ νὰ μὴ θέλῃς Περικλῆ, μονάχα νὰ κτυπᾷς.
Π. Λοιπὸν ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖς θὰ πάω σ' ἕνα κόμμα.
Φ. Πρέπει καὶ σὺ νὰ φαίνεσαι πῶς ἔχεις κάποιο χρῶμα.
Π. Ἐγὼ ἀμέσως θὰ ταχθῶ στὸν πρῶτον ἐν τοῖς ἴσοις.
Φ. Σὲ βεβαιῶ, βρὲ Περικλῆ, πῶς θὰ μετανοήσῃς.
Π. Θὰ τρέξω εἰς τὸν Θοδωρῆ μὲ ὅσα κι' ἂν μοῦ φάλῃς.
Φ. Ἔλα ἐδῶ, βρὲ Τινεκέ, ποῦ σὲ καλεῖ ὁ Ράλλης.
Π. Ἐγὼ θὰ πάω, Φασουλῆ, ἐκεῖ ποῦ μοῦ ἀρέσει,
καὶ ἴσως ὁ Συνδυασμός κι' ἐμένα νὰ χωρέσῃ
ἐγὼ δὲν εἶμαι ἔσχιος σου μηδὲ νευρόσπαστόν σου,
κι' ἂν ἐπιμένῃς πιὸ πολὺ θ' ἀλλάξω τὸν Χριστόν σου.
Φ. Ἀφοῦ τὸ θέλεις, Περικλῆ, ὀγρήγορα γκρεμίσου,
ἀλλ' ὅμως καὶ τοῦ φίλου σου τοὺς λόγους ἐνθυμήσου.
Τράβα μὲ τοὺς Σαὶν-Ζούστηδες καὶ μὲ τοὺς Ροβεσπιέρους,
μὲ βυζανιάρικα μωρά, Κατσίνηδες καὶ γέρους,
νὰ ἔρχωνται τριγύρω σου σαγλοὶ τυραννοκτόνοι,
νὰ κρύβῃς 'στο σιλάχι σου σουγιᾶ Κολοκοτρώνη,
εἰς τὸν ἀέρα νὰ βαρῇς καὶ νὰ τὰ κάνῃς νέλα,
καὶ νὰ βρωμᾷ τὸ χιῶτό σου ἀπὸ τὴν λαχανίλα.
Π. Ὅ,τι κι' ἂν πῇς δὲν ἔρχομαι ...
Φ. Δὲν ξέρεις τὸ καλό σου
καὶ θὰ κτυπᾷς ἀργότερα τὸ ξεροκαύκαλό σου.
Σύρε 'στὸν Πρωτοκάθεδρον νὰ ράβῃς, νὰ ξιλώνῃς,
καὶ νύκτα 'μέρα, Περικλῆ, παπούτσια νὰ μπαλώνῃς,
κι' ἐγὼ τὸ τόσο χάλι σου μὲ οἶκτον θὰ κυττάζω,
καὶ φτοῦ σου, βρὲ μπαλωματῆ, μὲ γέλοια θὰ φωνάζω.
Π. Εὖσε ὁ Πρωτοκάθεδρος !... ἐγὼ ἐκεῖνον θέλω ...
Φ. Δὲν θὰ φορέσῃς πιὰ σαγρέ, λουστρίνι καὶ βιδέλο,
καὶ μὲ λαχτάρα θὰ κυττᾷς τοὺς Ράλληδες κι' ἐμένα,
ὁποῦ ποτὲ δὲν θὰ φορῶ παπούτσια μπαλωμένα.
Π. Μ' ὅσα κι' ἂν λές, βρὲ Φασουλῆ, μονάχα λόγους χά-
Φ. Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται, δὲν ξέρεις τότι κάνεις. [νεις.
Ἰδοὺ καὶ τὰ παπούτσια μου, μπαλωματῆ, ἀντάρτα ...
σοῦ τὰ πετῶ στὰ μοῦτρα σου, σοῦ τα χαρίζω, πάρτα.
Π. Θὰ φᾷς μὲ τὰ παπούτσια σου καμμιὰ εἰς τὸ κεφάλι.
Φ. Φτού! νὰ χαθῇς, μπαλωματῆ...ἐγὼ τραβῶ 'στὸν Ράλ-
ποῦ λάμπει κι' ἀκτινοβολεῖ μὲ τὸ ξανθόντου χρῶμα. [λη,
ὁπου κανένα λάχανο δὲν ἔφαγε ἀκόμα,
ποῦ στέκει ροδοκόκκινος κι' εἶναι γεμάτος αἷμα,
ποῦ φαίνεται τῆς λεβεντιᾶς καὶ γέννημα καὶ θρέμμα,
ποῦ θέματ' ἄρρητα πολλὰ δὲν κόβει καὶ δὲν ράβει,
ποῦ σὰν τὴν τσακμακόπετρα καὶ σὰν τὴν ἴσα' ἀνάβει,
ποῦ δὲν σφαλᾷ τὸ σπῆτί του ποτέ του μὲ ἀμπάρας,
ποὺχει κουμπάρους δυνατοὺς καὶ διαλεχταῖς κουμπά- [ραις.
θρεμμένους,μαρμαρόστηθαις καὶ μαρμαροτραχήλαις,
καὶ σὰν τῆς 'δῇς σὲ πιάνουνε κακαῖς ἀνατριχίλαις.
Π. Ἐλύσσαξες, βρὲ μασκαρᾶ, μὲ τὸ καινούριο κόμμα.
Φ. Ζήτω τοῦ Ράλλη, Περικλῆ ...
Π. Θὰ φᾷς καμμιὰ 'στὸ στόμα
Φ. Ζήτω τοῦ Ράλλη ...
Π. Μ' ὅσα 'πῇς καὶ μ' ὅσα καὶ ἂν κάνῃς,
θὰ εἶναι μόνος ἀρχηγὸς ὁ μέγας Δεληγιάννης,
κι' ἐγὼ ἐμπρός του ταπεινῶς τὰ γόνατα θὰ κλίνω ...
Φ. Κι' ἐγὼ 'στὸν Ράλλη πηλαλῶ κουμπάρος του νὰ [γίνω.
Π. Ὄρσε λοιπόν ...
Φ. Μὴ μοῦ τραβᾷς τὸ καταρρὸ τσουλοῦφι...
Π. Ὄρσε κλωτσιαῖς καὶ ματσουκιαῖς 'στὸν ἀφαλό, [μαγκούφη.

Εἰς τὸν Συγγρὸν τὸν Κῶτην,
λαμπρὸν ζωρεοδότην.

Γειά σου, Συγγρέ, ποῦ 'σκόρτισες χιλιάδες τετρακόσιας
σὰν ἄγγελος παρηγοριᾶς 'στοὺς Θεσσαλονικεῖς...
θὰ εὐλογοῦν κιώνια τὸν δυστυχῶν ἡ γλώσσαις
τὸ τιμημένο χέρισμα καρδιᾶς ἀγγελικῆς.

Κι' ἐγώ, Συγγρέ, σὲ χαιρετῶ κι' ἀστεῖα πιὰ δὲν κάνω ...
σοῦ πρέπουν Μεγαλόστομοι καὶ κάτι παραπάνω,
μὰ σὺ γιὰ τὰ παράσημα μὴ δίνῃς μιὰ πενταρα
καὶ μόνη ζηλευτὴ τιμὴ κεῖ δίξα σου ἂς μένῃ
τῆς ἀδελῆς κι' ἀληθινῆς ἀγάπης ἡ λαχτάρα,
ποῦ 'στένομα σου θὰ γροικοῦν οἱ εὐεργετημένοι.

Κατευόδιο, Θοδωρῆ,
ἡ Ροζοῦ νὰ σὲ χαρῇ.

Ὁ «Φασουλῆς διώκεται ἀπὸ τοὺς κεραυνοὺς
καὶ δέεται γονυκλινὴς καὶ σκούζει «Ἄχουδούς!»

Φ. Πῶ! πῶ! μεγάλο ξαφνικό!... χαλᾷ ὁ κόσμος ὅλος ...
ἐθόλωσι κι' ἐμαύρισε τῶν οὐρανῶν ὁ θόλος,
οἱ καταρράκται μὲ βροντὰς καὶ μ' ἀστραπὰς ἀνοίγουν,
πέφτει βροχὴ μὲ τὸ σακκὶ καὶ τὰ νερὰ μᾶς πνίγουν,
καὶ πλημμυροῦν ὑπόγεια καὶ σταῦλοι καὶ ἀχούρια,
καὶ παρασύρομαι κι' ἐγὼ μὲ κάμποσα γαϊδούρια.

Πῶ! πῶ! μεγάλο ξαφνικό!... οἱ οὐρανοὶ ἀνάβουν ...
ὅλοι γυρίζουν κιβωτοὶ τοῦ Νῶε ... ὠμοῖνα!...
οἱ κεραυνοὶ ἐλόσσαξαν, βαθεῖὰ τὸ χῶμα σκάβουν,
καὶ σ' ὅποιον πέσουν φουκαρᾶ τὸν κάνουν ὁύο κι' ἕνα.
Κατακλυσμός ... κατακλυσμός ... βροντὴ κ' ἀστροπελέκι ...
μᾶς 'πῆρε πιὰ ὁ ὀξέβολος ... ἡ γῆ καλὰ δὲν στέκει.

Ἰδού! θαρρῶ πῶς καίεται ἡ πόλις τῶν Σοδόμων,
στριγγλίζουν γάτες καὶ σκυλιὰ καὶ κρύβονται μὲ τρόμον,
πεντοῦ 'ψηλὰ καὶ χαμηλὰ οἱ κεραυνοὶ κτυπᾶνε
ὡς ν' ἀναγγέλλουν τοῦ Θεοῦ τὴν αἰωνίαν νίκην,
τὰ πετεινὰ τῶν οὐρανῶν δὲν ξέρουν ποῦ νὰ πᾶνε,
κ' ἐγὼ εἰς τὸν ἀπόπατον κλειδόνομαι μὲ φρίκην.

Ἀλλὰ ὁ φλίγων κεραυνὸς μὲ κυνηγᾷ κι' ἐκεῖ ...
δὲν σὲ φοβοῦμαι ... βρόντησε ... κ' ἡ Φασουλῆς βροντᾷ...
ἐγὼ φορῶ σὰν ντιστεγκὲ μεταξωτὸ βρακί,
κ' ὅπου μετάξι, κεραυνέ, δὲν ἔρχεσαι κοντά.
Δὲν δένουν τώρα τῆς οὐρᾶς τῶν σκύλων μὲ λουκάνικα...
ὅλοι βρακιὰ μεταξωτά ... κανεὶς 'Δμερικάτικα.

Εὐλογημένος τρεῖς φορᾶς ὁ εὐγενὴς σωρός,
ποῦ 'σαβρακε μεταξωτὰ μοῦ ἔμαθε νὰ βάζω,
καὶ δὲν φοβοῦμαι ὅπως πρὶν τὰ βέλη τοῦ τυρός
καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ Σαββαὼθ ἀγρόμητος κυττάζω.
Εὐλογημένος τρεῖς φορᾶς ... δὲν ἔχω πιὰ τρομάρα,
κ' ἂς σκάζεται τοὺς κεραυνοὺς ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα.

Ἀστεράντετε, φλογίζετε, βροντᾶτε ὅσον θέλετε,
τὴν μυκωμένην σας ὀργὴν εἰς τοὺς προστύχους στέλλετε.
Ἕνα βρακὶ ὁ Φασουλῆς ὡς ὅπλον του βαστᾷ ...
νά! ἕνας πέφτει 'πίσω μου καὶ δεύτερος 'μπροστά ...
μὰ κ' ἕλλος τρίτος πᾷ βαρὺς μοῦ κόβει τὸν ἀέρα,
κ' ἐγὼ τοῦ δίνω μιὰ κλωτσιὰ καὶ πάει παραπέρα.

Γιατί αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ τῆς μπόρας τῆς μεγάλης ;
γιατί τὰ ἔγκατα τῆς γῆς βροντοῦν βαριὰ βαρειά ;
μήπως γιατί τὰ 'χάλασαν ὁ Θοδωρῆς κ' ὁ Ράλλης;
μήπως γιατί ὁ Θοδωρῆς πηγαίνει 'στὸν Μωρεᾶ
τῆς 'Αντιπολιτεύσεως τὸν λόγον νὰ κηρύξῃ
καὶ 'στοὺς 'Αχαΐδας ἔργιος τὰ δόντια του νὰ τρίξῃ ;

—

Γιατί νὰ βρίχῃ μὲ βροντὰς τοσοῦτον φρικαλέας
καὶ καταρρέουν χείμαρροι παντοῦ τῆς πρωτευούσης ;
μήπως γιατί θὰ προσληφθῇ ὁ κύριος Μαλέας ;
μήπως γιατί θὰ προσληφθῇ ὁ κύριος Πετούσης ;
μήπως γιατί μὲ τοὺς λοιποὺς προσῆλθε καὶ ὁ Τρίφων
καὶ λύσιν 'στοῦ Συνδυασμοῦ ἐπέφερε τὸν γρίφον ;

—

Γιατί, μεγάλε Οὐρανέ, βαρυβοργᾷς καὶ βρέμεις ;
γιατί θάλθῃ ὁ 'Υπουργὸς ὁ τῆς Δικαιοσύνης,
καὶ χαιρετᾷ μὲ κεραυνοὺς ἡ Οὐρανία Θέμις
τὴν λευκοφόρον Θέρειαν τῆς νέας Ρωμιοσύνης ;
ἢ μήγιατί ὁ Πούπουλης θὰ ἐκτεθῇ ἐκ νέου
ὑπέκεινα 'στὸ μεγάθυμον ἰκάστου 'Αθηναίου ;

—

Γιατί ῥουχᾶσαι, κεραυνέ, καὶ μᾶς καταδιώκεις ;
μήπως γιατί 'στὴν Κέρκυρα τραβᾷ κι' ὁ Θεοτόκης ;
μήπως γιατί πολιτευταὶ σοφοὶ περιοδεύουν ;
μήπως γιατί τὰ θωρηκτὰ θὰ ἔλθουν ἐκ Γαλλίας,
κι' οἱ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος μ' αὐτὰ θὰ ταξειδεύουν,
φυσιόνοντες τοὺς ἐκλογεῖς μὲ τὰς ἐπαγγελίας ;

—

Γιατί ερομάζει τοὺς Ρωμηοὺς ἡ βροντερά φωνή σου ;
τι νὰ σημαίνουν, Κύριε, οἱ τόσοι κεραυνοί σου ;
Μὴ τὰ φωκόλα τὰ 'ψηλὰ θὰ πέσουν ὥρα ὥρα ;
μὴ πόλεμον θὰ ἔχωμεν καὶ τοῦ Σαὶν-Ζουὲστ κουτήματα ;..
ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ, Σαββαὼθ, ἂς ἐγοστέῤ' ἡ μπόρα,
κι' ἂς ξελυσσάξουν ἡ φωτιαὶς καὶ τὰ βρουντοκτυπήματα.

—

Γαλήνιος, 'Ιεχωβέ, 'στὰ σύννεφά σου κλείσου.
μὴ σφενδονίσῃς πῦρ παλὶν κατὰ τοῦ Φασουλῆ σου,
πρὶν νὰ ἰδῇ τουλάχιστον ἂν θ' ἀγαπήσῃ πάλιν
ὁ μέγας Πρωτοκάθεδρος μὲ τὸν ἀσκὸν Ράλλην,
κι' ἂν τρίτος ὅλη γενῇ καυγᾶς πρὸς χάριν τοῦ Κατσόνα,
γιὰ νὰ χαρῶ κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς καὶ πιῶ καμμιὰ ρετσίνα.

—

Μπάμ ! μπούμ !... θαρρῶ πῶς μύριοι μᾶς βομβαρδίζουν
φθάνει γιὰ δυσμὲ Θεοῦ, οὶ προσκυνοῦμεν ὅλοι. [στόλοι...
Μὴ φίρῃς 'στὸ Ρωμαίικο καὶ ἄλλας δυστυχίας,
μὴν πέσῃ τρίζον κεραυνὸς 'στὰς πυροβολαρχίας
καὶ πάρουν ὅλα μας φωτιὰ καὶ ὁ Χαμὶτ τὸ μάθῃ,
καὶ χάσωμε οἱ ἄμυριοι ταῦγά μὲ τὸ καλάθι.

—

Μπάμ ! μπούμ !... λεγούραις ἔρχονται εἰς τὴν κουλιά μου
ἐς παύσουν τέτοια χωρατὰ καὶ τόσαις μπαταρίαις.[κρύαις ...
Μὴ ἁρμονίας Χερουβεὶμ καὶ μουσικὴν 'Αγγέλων
φανέρωσε εἰς τοὺς Ρωμηοὺς τὸ μετ' ὀλίγον μέλλον,
κι' ὀργήγορα τῶν Οὐρανῶν τῆς μπουκαπόρτιας σφάλισε,
καὶ εἰς τὴν φάραν τῶν Ρωμηῶν μὲ ἄλλην γλῶσσαν λάλησε.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλείαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Μιλέτη Βελλιανίτου περὶ τοῦ Μακρορὲ
ἐμβριθεστάτη ὄντως καὶ μέλα γραφυρα,
μὲ χάρη, μὲ ὄλατι καὶ πνεῦμα περισσόν,
καὶ δὴ ἀνεγνωσθεῖσα καὶ εἰς τὸν *Περνασσόν*.
Θερμῶς τὴν συνιστῶμεν πρὸς ὅλους καὶ ἡμεῖς
πωλεῖται 'στὴν 'Εστίαν ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

—

Πιστὸν Ἡμερολόγιον Φραντζέζου στρατιώτου,
ὅπου βραδείου ἴτυχε εἰς τὴν Γαλλίαν πρώτου.
Καὶ τοῦτο τὸ μετέγραφε Ξανθιάνης ὁ Σωκράτης
μετὰ πολλῆς κομψότητος στρατιωτικωτάτης.

—

Λουκᾶ τοῦ Χριστοδούλου βιβλίον ἀνωμάλων
ῥημάτων κ' ὀνομάτων μικρῶν τε καὶ μεγάλων.
Ἐκδίδεται καὶ τοῦτο δικπάναις τοῦ Νοταρᾶ
καὶ κάθε μαθητοῦδι ἀς τρέξῃ νὰ τὸ πάρῃ.

—

Αὐτὸς ὁ ἴδιος, τὸ ψωμὶ μὲ τόσους κόπους τρώγων,
ἰσχάτως συνεξέδωσε ποικίλας σημειώσεις
'στὸν δεύτερον Φιλιππικὸν κατ' 'Αντωνίου λόγον
μετὰ πολλῆς λιπτότητος καὶ σαφηνείας τόσης.
Ἔργον καλοῦ Καθηγητοῦ, τοῦ Μάρκου τοῦ Βιαγκίνη,
ὅπου σπουδὴ καὶ μάθησις σωστὴ τὸν διακρίνει.

—

Τοῦ τραγικοῦ Αἰσχύλου ὁ Προμηθεὺς Δεσμώτης,
μεταφρασις καλλίστη μὲ σημειώσεις πρώτης,
ὑπὸ τοῦ φιλολόγου Μιχάλη τοῦ Μουρίκη,
ποῦ ἔπαινος κι' εἰς τοῦτον οὐχὶ μικρὸς ἀνήκει.

—

Παπισσα Ἰωάννα, ἀλλὰ ἡ ἀληθής,
ὅπου θὰ τὴν ἐμπόδιση ἁπλήστως ὁ καθείς.
Τοῦ Λιβαθηνοπούλου εἰς μεταῤῥασεις πρώτη,
ἐσχάτως ἐκδοθεῖσα ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ
ὑπανεις τοῦ Τηνίου, τοῦ Γεωργ. δηλονότι,
ποῦ τεύχη ἕως τώρα ἐξέδωσι μυρία.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν ἂς κάνῃ — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἐνίδη,
'στὴν Νεάπολιν ἐπέρνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξόδη, — ὅρὸ 'στὸ λέδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα. — μὲ μεγάλ' εἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούτανε ἄλλοτε μεμαῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης τῆς καλῆς, ἐδὲ τοῦ Προπυλαίου κοντοστὰς πολύς.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

"Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

'Ετος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἔπιραν τὰ μυαλά

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ἔτσι ἔχει ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ λέγωμαι — γιατὶ λαπὰ δὲν ἔχομε,
καὶ 'στὸν 'Αθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ γέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἕν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν ῥαίνῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ πάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.

Τοῦ Σεπτεμβρίου πέμπτη καὶ δικάτη,
μεγάλοι ἀρραβῶνες 'στὸ Παλάτι.

'Εντὸς τοῦντος καὶ τρακόσα,
σοῦρτα φίρτα πάλι τόσα

Ὁ νέος Ὁδοιπόρος, μεγάλη τραγῳδία.
ποῦ συγκινεῖ σὲ πᾶσα Ἑλληνικὴ κ.ρδία.

—

Πρώτη Σκηνὴ
ἐλεεινή.

—

(Εἰς τὴν Σκηνὴν παρίστανται ξηρὸς καὶ μέλας βράχος
καὶ δυὸ παπποῦδες ἔξαφνα εἰσέρχονται μὲ τάχος.
τοὺς ἐστύνει ὁ Παΐσιος κι' ὁ φίλος Θευδόσιος,
ὁ ἕνας κι' ἄλλος Μοναχὸς ἐναίριος καὶ ὄσιος).

—

Θ.—Ποῦ εἶναι ὁ νεόφυρτος, ὁ ξένος Ὁδοιπόρος :
ὡς σκυθρωπὸν μετέωρον ἐσκίπασε πᾶν ὄρος.
Π.—Τὸν εἶδα χθὲς... ἐτρόμαξα... μ' ἐπάγωσαν τὸ αἷμα
τὸ σιγαλόν του πάτημα, τὸ σκοτεινόν του βλέμμα,
κι' αἱ σηκωμένοι καὶ λευκαὶ τῆς κεφαλῆς του τρίχες ...
ἰδιαιτέραν μαρ' αὐτοῦ συνομιλίαν εἶχες ;
Θ.—Αὐτὴν τὴν ὥραν, τέκνον μου, ἐνῷ γλυκοχαράζει,
ἐνῷ κτυπᾷ τὸ σήμαντρον κι' ὁ πετεινὸς φωνάζει,
σ' αὐτὰ τὰ ὄρη ἔρχεται,μοναχὸς του μαλλώνει,
κι' ἀρχίζει σὰν μπαλωματὴς παπούτσια νὰ μπαλώνῃ.
Π.—Παράδοξος καλόγερος καὶ παπουτσὴς βαρβάτος . . .
ἄκουω κρότον... ἔρχεται... εἶν' ἡ φωνή του, νάτος.

—

Σκηνὴ δευτέρα
φοβερωτέρα.

('Ο Δεληγιάννης ἔρχεται μὲ καλυγήρου σχῆμα
κι' ἀρχίζει τότε ἡ γνωστὴ τοῦ 'Οδοιπόρου φυμα).

Δ.— Αὐτὸ βλέπεις τὸ κουκοῦτσι,
ὁποῦ φαίνεται σπασμένο ;
αὐτὸ βλέπεις τὸ παποῦτσι,
ὁποῦ εἶναι μπαλωμένο ;
Ἐγὼ εἶμαι τὸ κουκοῦτσι,
τὸ παποῦτσι πρόγραμμα μου,
καὶ μὲ τοῦτο κοῦτσι κοῦτσι
μεγαλόνει τόνομα μου.

—

Ἐξεθόλωσε καὶ τρίχει, Ὁδοιπόρε, ἡ ζωή σου..
τί ἔπραβηξες ὡς τώρα, κακομοίρη, συλλογίσου.
Σὲ παρεπήσαν μοναχὸν καὶ Ἡμίτεροι καὶ φίλοι,
ὡς κι' ἐκείνης τῆς Ῥαλλοῦς σου σ' ἔφαρμακεψαν τὸ γιλὴ.
'Ολοι σ' ἔστησαν δολίως
τὴν ταγίδα τῆς ἀπάτης,
καὶ ὁ ἕνας ὁ γελοῖος
καὶ ὁ ἄλλος ὁ σακκτης.

—

Τρίτη Σκηνή
ποῦ συγκινεῖ.

—

(*Ὁ Μοναχὸς Παΐσιος 'στὸν 'Οδοιπόρον τρέχει*).

—

Π.—Καλῶς σὲ κύρα. Μοναχέ !... ὁ νοῦς σου τί νὰ ἔχῃ ;
Δ.—Τῶν συννέφων ὁμοιάζω τὰς μαυροδαφεὶς σκιάς
ὅταν τρέχουν ἀριμένα 'στῶν ἀνέμων τὰς πνοάς.
Π.—Τοῦ κόσμου πάθη, Μοναχέ, τὸ ράσσο σου μὴν κρύπτῃ
σὰν θειαφι φαίνεσκι χλωμάς. . . τὸ συνειδός τὲ τύπτει ;
ὁ σκώληξ ὁ ἀκοίμητος τῶν ἐκλογῶν σὲ τρώγει ;
Δ.—Μ' αὐτὸ τὸ ἱκατόκομπον μακρύ σου κομπολόγι
δὲν εἰμπορεῖς τῶν ψόγων μου τὸ πλῆθος νὰ μετρήσῃς.
Π.—Θαρρῶ πῶς εἶσαι, Μοναχέ, ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις.
Δ.—'Στῶν ἐκλογῶν τὴν τραπεζαν τὸν ταπητα πρὶν στρώσω
καὶ τὸν Κατσίνα ἤθελα 'στους δικαστὰς νὰ χώσω,
ἀλλὰ κι' αὐτὸν ἀνάλικον μ' ἐπρόσφερεν ἡ μοῖρα...
τὸν εἶπα :... ἐπαλεύωσα... κατήρρευσεν ἐπῆρα.
Καλλίτερον ὁ ἄνθρωπος νὰ ἦτο κρὺα πέτρα
παρὰ νὰ κάμνῃ κόμματα, μπαλώματα καὶ μέτρα.
Ὦ πάτερ μου, ἐγνώρασες, καὶ τὸ ψυχρὸν σου γῆρας
ψυχρὰ προφέρει ὡς αὐτὸ μαθήματα τῆς εἵρας
ἀλλὰ γνωρίζεις ἔνδον μου τὶς ὄρεις ἐμρωλεύει ;
γνωρίζεις πῶς νυχθημερὸν τὸ πνεῦμα μου σαλεύει ;
γνωρίζεις ὅτι φαντασμα μὲ κυνηγᾷ 'στὰ σκότη μ...
προχθὲς ἡ ὥρα τῆς νυκτὸς ἐσήμαινεν ἡ πρώτη ..
μ' ἕνα σκεπάρνι ἑακαθε γιὰ τὸν Τρικούπη μνῆμα ...
τοῦ καταρράκτου ἔβλεπα τὸ μελανόχρουν κῦμα,
κι' ἐφώναζα σακαθὼς αὐτὸ παρῆλθον τόσοι χρόνοι
κι' ὀλίγα ξερολαγανα τροφή μου ἦσαν μόνη».
Φωνὴ ἐξαίφνης κλαυθμηρὰ ἠκούσθη 'στοὺς ἀέρας,
τοὺς ὀφθαλμούς μου ἔστριψα 'στὰ σκότη τῆς ἐσπέρας.
Τὴν εἶδα ... ἦτον ἡ Ραλλοῦ, ὁ Ράλλης ὁηλαδή,
καὶ τοῦ Κατσίνα ἔσκουζε ν' ἀφήσω τὸ παιδί.
Τί πταίω καὶ μὲ κυνηγᾷ ἡ τρομερὰ σκιά της ;
σκιὰ σκληρά, τί σ' ἔπταισα καὶ μὲ σκληροσπαράττεις ;
Σκιὰ τοῦ Ράλλη, τῆς Ραλλοῦς, τί σ' ἔκαμ' ἀδελφέ ;
θυμᾶσαι ὅτου ἤπιαμε 'στοῦ Μπεμπεκλῆ καφρί ;
θυμᾶσαι ποῦ σ' ἐφώναζε ἡ ἄσπρη φουστανέλα ;
θυμᾶσαι τὰ τρεχάματα καὶ τόσα πήγκιν' ἔλα ;
θυμᾶσαι ποῦ μ' ἐβίλησες ; θυμᾶσαι ποῦ σ' ἐβίλησα ;
γιὰ τὸν Κατσίνα τὸν μικρὸ θυμᾶσαι πῶς σοῦ 'μίλησα ;
θυμᾶσαι πῶς ἐκλείσαμε τῆς πόρτας μὲ τὰ μανδάλια
γιὰ νὰ μὴ μάθουν οἱ ἔγθροί τοῦ κόμματος τὰ σκάνδαλα;
θυμᾶσαι ποῦ μᾶς ἔκουκε καὶ οἱ τριγύρω κόκκοι
τὸ μπρὸ νὰ συγκρίνωμεν τοῦ Λαππα καὶ τοῦ Ρούκη ;
θυμᾶσαι ὅτι ἄρχισες κατόπιν νὰ μαλλώνῃς
γιατί δὲν ἤθελες καὶ σὺ παπούτσια νὰ μπαλώνῃς ;
Π.—Τί μου, ἀπὸ σίδηρον ἢ πέτραν καιμωμένος
ὁ μένων εἰς τὰς λύπας σου ἀνείσθητος καὶ ξένος.
Δ.—Μὲ κρύπτει ράσσου σήμερον ἡ σαρκοβόρος σαίπη
καὶ ἀσκητὴν φιλόσοφον ὁ βραχος σου μὲ βλέπει,
ἀλλ' ἔννοια σου,καὶ τῆς Ραλλοῦς τὰ πρέποντα θὰ ψάλω,
σ' ἕνα πακοῦτσι καὶ τὰ δυὸ ποδάρια της θὰ βάλω.
'Απὸ τὸν 'Αχλαδόκαμπον 'στὴν Τρίπολιν ἐπῆγα,
ἀφοῦ τραπέζια ἔφαγα τῶν φίλων οὐκ ὀλίγα,
κι' ἐκεῖ πρὸς τ' 'Αγιωργίτικα μὲ χαίρουσαν ψυχὴν
πολλοί μοῦ προητοίμησαν λαμπρὰν ὑποδοχήν,
ἐγὼ δὲ τότ'ἐσύστησα 'στὰ τῶν 'Αρκάδων πλήθη
ὁπομονήν, εὐπείθειαν, καὶ τ' ἄλλα τὰ συνήθη.
Κατόπιν εἰς τὴν Τρίπολιν εἰσῆλασα ὀργίλος,
Χριστόπουλος δ' ὁ Μπόλικος, Ἡμέτερος καὶ φίλος,
μοῦ ἔκαμε προσφώνησιν μὲ νία λήγια μπόλικα
κι' ηὐχήθη κάθε ταπεινὸν νὰ μηδενίσω σκώληκα.
Ἐγὼ δὲ ἀνταπήντησα μὲ ἄλλον λόγον μπόλικον,
χωρὶς κἂν λάθος εἰς αὐτὸν νὰ περιστρέψῃ σόλοικον,
κι' ἐφώναξα «Κυτταζετε πῶς κατιστρὰφ' ἡ χώρα,
ἂν δὲ τῆς Κυβερνήσεως δὲν πᾶσον αἱ πλεκτάναι,
ἀρχίσετε νὰ ψάλιτε μαζί μου ἀπὸ τώρα
Καραϊσκάκη ἄρχηγὲ καὶ πρῶτε Κατσάνε».
Καὶ πᾶς 'Αρκὰς ἠλαλαξε κι' ἤσκεν ἐκεῖ παρρῦσκι
τῆς 'Αρκαδίας Χάριτες σαρκανταποδαρῦσαι,
καὶ μ' ἔρραναν μὲ στέφανα καὶ μασκουλα ἐκτύπων
κι' ἀντήχει ὁ γλυκὺς ζουρνᾶς πολλῶν παζῶν κι' ἱππων.

—

(*Ἐνῷ αὐτὰ παραλαλεῖ μὲ τύφην φαντασίαν*
καὶ ὅλος ἀπεναυβολῶν τὸ μαῦρον ράσσον ρίπτει,
τοῦ κάμνει ὁ Παΐσιος μιρὰν ψυχρολουσίαν,
κι' ἐκεῖνος φεύγει ἔντρομος, καὶ ἡ αὐλαία πίπτει).

—

Δευτέρα Πρᾶξις
ποῦ θὰ τρομάξῃς.

—

Πρώτη Σκηνὴ
ὅλο φωνή

—

(*Ὁ Δεληγιάννης θεωρεῖ τὸ φάντασμα τοῦ Ράλλη*
κι' ἀμέσως βάζει τῆς φωναῖς μὲ ξύσκεπο κεφάλι).

—

Δ.—Ποῖκ σύγχυσις τὸν νοῦν μου αἰσθημάτων ἀνατρέπει ;
τὴν Ραλλοῦν ἢ ὁρκεῖς μου ἢ τὸ φάντασμά της βλέπει ;
Τὸ ἀγγελικόν της σῶμα,
τὸ ροδόχρουν της χρῶμα,
τὴν Ραλλοῦν μου, τὴν Ραλλοῦν,
εἰς τὸν νοῦν μ' ἀνακαλοῦν.
Τὴν Ραλλοῦν εἰς τὰς κινήσεις, εἰς τοὺς λόγους της εὐρίσκω,
τὴν κυττάζω, τὴν τρομάζω, καὶ γυρίζω μὲ τὸν δίσκο.
Ρ.—Πόσα μαῦρα θὰ σοῦ δώσω μὲ τὸν κάθε μου κουμπάρο.
Δ.—Ὦ ! λυπήσου με, Ραλλοῦ μου ...
Ρ.— Κι' τὸν Τρύφωνα θὰ πάρω.
Δ.—Ποῖον ἔχω 'στὴν ψυχήν μου καὶ 'στὸ πνεῦμα μου εσεῖς
Ὦ Ραλλοῦ, μικρὴ ἀκόμα, [σμόν !...
μὴ ζητῇς νὰ κάμῃς κόμμα,
παραδέξου τὸν Κατσίνα 'στὸν πολὺν συνδυασμόν.
Ρ.—Ὄχι, ὄχι, δὲν τὸν θέλω ...
Δ.— Μὴ τὰ ματία σου γουρλώνῃς,
Ὅλα πάλι ν' ἀγαπήσῃς καὶ παπούτσια νὰ μπαλώνῃς.
Βλέπεις πόσον θριαμβεύω 'στὰς λαμπρὰς περιοδείας,
βλέπεις πόσον μὲ δοξάζει ὁ Νομὸς τῆς 'Αρκαδίας.

Ρ.—Μὲ κι' ἐμένα εἰς τὰς Θήβας δὲν μοῦ ἔκαμαν ὅλίγα
μὲ τοὺς δύο τοὺς Μαλέκας καὶ τὸν Μπέλλο τὸν κολ—
Δ.—Βιβλιώσου πῶς θ'ἀνοίξῃς μίαν τρύπα 'στὸ νερό. [λίγα
Ρ.—Βιβλιώσου 'στὸν Κατσίνα πῶς ποτὲ δὲν προσχωρῶ.
Καὶ μακρὰν τῆς ἐξουσίας
καὶ μακρὰν ξηρολαγάνων,
καὶ εἰς ὥρας πανδαισίας
καὶ 'στοὺς ἤχους τῶν σκιάνων
θὰ κυτπᾷς τὸ φαντασμά μου.
Κι' εἰς τὸ μέσον τόσων σάλων
κι' εἰς τὸ μέσον τῶν ἐλπίδων
κι' εἰς τὸ μέσον τῶν μεγάλων
καὶ μικρῶν μπαλωματήδων
θὰ θυμᾶσαι τόνομά μου.

—

(*Τοιαῦτα εἶπε ἡ Ραλλοῦ καὶ φεύγει παραφόρου,*
καὶ τρέχει ὡς φρενόληπτος ὁ τέλας 'Οδοιπόρος).

—

Σκηνὴ δευτέρα
ἀγριωτέρα.

—

(*Παιδιὰν κυμπάρων τῆς Ραλλοῦς ἀπὸ μακρὰν ἤκει*
κι' εἰσέρχονται εἰς τὴν σκηνὴν οἱ δύο Μοναχοί).

—

Θ.—Τὰς κόρας τῶν ὀμμάτων του ἰδὲ ἀνιστραμμίνας
καὶ τοῦ ὠχροῦ μετώπου του τὰς πρίχας ὡρθωμένας.
Π.—Μοῦ φαίνεται πῶς ὁμιλεῖ 'στὸ φάσμα τῆς Ραλλοῦς.
Θ.—Ἐγὼ νομίζω πῶς κι' αὐτὸς χρωστεῖ τῆς Μιχαλοῦς.
Π.—Ὡς τότε θὰ νυκτοπερνᾷς 'στοὺς βράχους, Ὀδοιπόρε ;
ἐνόμαναν αἱ δώδικα τῶν μεσανύκτων ὧραι.
Δ.— Καὶ μακρὰν τῆς ἐξουσίας
καὶ μακρὰν ξηρολαχάνων,
καὶ εἰς ὥρας πανδαισίας
καὶ 'στοὺς ἤχους τῶν παιάνων
καὶ... καὶ... καὶ... καὶ τὰ λοιπά,
ἡ Ραλλοῦ θὰ μὲ κτυπᾷ.

—

(*Ἐνῷ τοιαῦτα μ' ἔξαψιν παραλαλεῖ μεγάλην*
τοῦ κάμνει ὁ Παΐσιος ψυχρολουσίαν κι' ἄλλην).

Πράξις τελευταία,
ὄντως ἀπευκταία.

—

Σκηνὴ πρώτη
ὅλο κρότοι.

—

(*Ὁ νέος Ὁδοιπόρος*
φωνάζει διατρώς).

—

Δ.— Τί ζητεῖ αὐτή, τί θέλει
τῶν τυράννων ἡ ἀγέλη ;
Διὰ ποίους αἱ ἁλύσεις ;
γιὰ τὸν πρῶτον ἐν τοῖς ἴσοις ;
Χωρεῖτε, χωρεῖτε,
Τρικούπην βαρεῖτε,
κτυπᾶτε καὶ Ράλλην
μὲ λύσαν μεγάλην,
κουράγιο κ' ἐμπρός...
Ὡς πότε 'στὸ γίνες
θὰ μένῃ σβυσμένος
φωσφόρος λαμπρός ;

—

Βλέπω τὰ ψηλὰ Φωκόλα
νὰ τιναζουνε τὰ κῶλα,
ἀλλὰ βλέπω καὶ τὸν Ράλλην
νὰ κυλιέται 'στὴν πάλην.
Βλέπω σφαίρας φλογισμένας καὶ τρομάζω μὲ βροντὰς...
νικηφόρος ὁ Ἀντώνης, ὁ Σαὶν-Ζουστ, κ' ὁ Γελωγγαντὲς...
νικηφόρος καὶ ὁ Λάππας κ' ὁ ἀνήλικος Κατσίνας...
τὰ ντακούλια σας κτυπᾶτε καὶ ἀνάψετε ρετσίνας.
Συνταράττει τὰ ἔδαφη τῆς Ἑλλάδος μὰς σεισμὸς
καὶ νικᾷ τοῦ Ὁδοιπόρου ὁ καθεὶς συνδυασμός,
κ' ἐκτελεῖ ὅτως πρώτα πλήρης γαύρου μεγαλείου
ἡ ἑβδομὰ Ἀπριλίου.

—

Σκηνὴ δευτέρα
κ' ἀστράπτει πέρα.

—

(*Πάλιν οἱ δύο Ἀσκηταὶ προβάλλουν στὴν Σκηνὴν*
τοῦ Ὁδοιπόρου τρίμοιρες τὴν βροντερὰν φωνήν.
Ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν τὰ πέριξ ἀνταυγάζουν
κ' ὅλος ὁ βράχος ἔξαφνα φωτίζεται ὀπίσθεν,
ὅταν οἱ δαὸ Καλόγεροι τὰ μαῦρα ράσσα βγάζουν
καὶ φαίνεται ὁ Φασουλῆς κ' ὁ βλὰξ ὁ Περικλέτος).

Δ.— Τί ζητεῖ αὐτή, τί θέλει
τῶν τυράννων ἡ ἀγέλη ;
Θὰ σᾶς 'μπῇ βαθειὰ 'στὴ μύτη
ὁ Γεγὶς τοῦ Κρεστενίτη.
Καὶ σύ, Ράλλη, πρῶτε βλάμη,
ποῦ παντίρα μοῦ κρατεῖς,
σὰν κουρέλι θὰ 'στὴν κάμῃ
ὁ κλεινὸς μπαλωματής.
Σηκωθῆτε πιά, ζαγάρια,
μὴ φαντῆτε πάλι βούβια...
μὰ τί βλέπω ;... δὸ στηλάρια...
ἂς τὸ βάλω εἰς τὰ πόδια.

—

(*Τὸ κόβει λάσπη ἐνερμος ὁ μέγας Ὁδοιπόρος*
κ' ὁ Φασουλῆς κ' ὁ Περικλῆς συμπάλλουν παραφόρως).

—

Ἂς γραψωμεν ἀγρήγορα 'στὸν βράχον ποῦ ἐγέρασε
πῶς ἕνας Πρωτοκαθέδρας ὡς Ὁδοιπόρος πέρασε.

—

Διαβαίνουν οἱ χρόνοι
καὶ ὅλα σαρώνει
τοῦ χρόνου τὸ σάρωμα,
κ' οἱ δρὸ μας μονάχοι
ζητοῦμε μιὰ ραχη
νὰ πέσῃ μπαγλάρωμα.

—

Τὰ πάντα συγχίζονται,
παπούτσια ξεσχίζονται,
χαλᾶ ὁ ντουνιᾶς...
καὶ μόνος ὁ Θόδωρος
θὰ ζῇ γενναιόδωρος
ἡμῶν Πιρπινιᾶς.

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Ὁ Ἰωάννης Δρόσος, στενὸς μας συγγενής,
ὁ ἐν τῇ Μαγχεστρίᾳ ἀποκατεστημένος,
ἐστέφθη μετὰ κόρης πολὺ ἐρατεινῆς,
μὲ τὴν Κατίνον Λάμπρου, καλλίστην καὶ εἰς γένος.
Καὶ ὁ *Ρωμηὸς* μαζὶ των ἐκ τῆς χαρᾶς μεθᾷ
κ' ἐπιγχάνει 'στὸ ζεύγος τοῦ κόσμου τὰ καλά.

—

Ὁ Μιχαὴλ Κατσίμπαλης ἐλθὼν ἐξ Ἑσπερίας
ἐκόσμησε τὰ δύο του μεγάλα Καταστήματα
μὲ τόσα νέα πράγματα καὶ συλλογὰς μυρίας
ποικιλοτάτας καὶ λαμπρὰς εἰς εἴδη καὶ εἰς σχήματα.
Λοιπὸν μὴ περιμένετε, μὰ τρέξετε προχάδην,
ὅπως πηγαίνουν δηλαδὴ καὶ οἱ στρατιὰ 'στὸν Ἅδην.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — τοὺς 'στὸ σκῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ζώη. — ἐκεῖ 'στὸ λέει τρεῖς 'στὸ ἕνα.

μὲ Χημεῖον, μὲ μεγὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χύρα θίχως ἄνδρα, — πούτσαν ἄλλοτε μεμμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Καρίνης» τῆς καλῆς, ἐδῶς τοῦ Πραστείου τοπικοῦ καλῆς.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κ' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κ' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ τὰ βγαίνῃ. | Συνδρομὴ γιὰ κάθε γρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.
κ' ἔταν ἔχῃ ζητιάνδα — κ' ἔστω μοῦ κατεβαίνει. | γιὰ τὰ ξένα ὅρη μέση — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Συνδρομητὰς τὰ δέκαμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε. | Κ' ἕνα φύλλο ἂν κοπῇς — ἔγινες συνδρομητής.
καὶ 'στοὺς Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοπλὴν, | κ' ὅπως τὸν παρῇ δὲν δίδει — θὰ τὸν φὰη μαῦρο φίδι.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δίκην — δίχως νάζῃ κ' ἔντροπην. | Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εἰθεῖαν πρὸς ἐμέ.
| Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μᾶς δεκάρα.

Δευτέρα Σεπτεμβρίου κ' εἰκοστή,
μπαλωματήδων φέστα ξακουστή.

Πούντες δέκα καὶ τρακόσα
κ' ἡ φατρία γαυριῶσα.

Διαβήλωσις μεγάλη,
ποῦ μᾶς 'πῆρε τὸ κεφάλι.

—

Γιατὶ μὲ συνεφα κανοῦ οἱ οὐρανοὶ θολώνουν ;
γιατὶ τὰ τόσα βογγητὰ, τὰ τόσα νταϊκατούρια ;
μήτε βουβάλια σφάζοντας, μήτε θερμὰ μακλώνουν :
μήτε Βερατζὰ πῆρανε οἱ Βούλγαροι καινούρια :

—

Μηδὲ βουβάλια σφάζοντας, μηδὲ θερμὰ μακλώνουν,
μηδὲ Βερατζὰ 'πῆρανε οἱ Βούλγαροι καινούρια,
μόνον ἐκεῖνοι πούμαθαν παπούτσια νὰ μπαλώνουν
γωρίζουν κ' τὸ Κορωπὶ μὲ ζήτω καὶ σαντούρια.

—

Χίλια τοὺς πᾶνε ἀπ' ἐμπρὸς καὶ δῶ χιλιάδες 'πίσω,
ἄλλοι μανόρε τραγουδοῦν κ' ἄλλοι βαστοῦν τὸ ἴσο,
χωροπατεῖ κατόπιν των κ' ἡ ἔνδοξος Ἑλλάς,
κι ὁ μίγας Τσιλεπίτσαρης, πεινῶν φρουστανελᾶς,
σηκόνει παληοπάπουτσο μ' ἕνα μακρὺ κελάμι
κ' ἐνθουσιάζ' ἡ μυρωδιὰ τὸν ἕνα κ' ἄλλον βλάμη.

—

Ἀκολουθεῖ ἀπὸ κοντὰ κ' ὁ Φασουλῆς ἡ λίρα
καὶ τοῦτος παληοπάπουτσο σηκόνει γιὰ παντίρα,
ἀλλὰ κ' ὁ φίλος Περικλῆς μετὰ χαρᾶς μεγάλης
βαστάζει παληοπάπουτσα κομπόσα ὑπὸ μάλης,
φωνάζουν δὶ κ' οἱ δρὸ μαζὶ «Παπούτσια νὰ μπαλώσωμε,
νὰ ἔλθωμε στὰ πράγματα καὶ τραχηλὰ ν' ἀπλώσωμε.»

—

Ζήτω τὸ παληοπαπουτσο, φωνάζουν παραφόρως,
γειά σου, μὲ μπῦρο, τσαμπουνᾷ κ' ὁ φουστανελοφόρος,
καὶ φθάνουν 'στοῦ Καλλιρρόης, ποῦ κάθεται 'στοῦ Γίρωντα,
νὰ 'ποῦν ἐκεῖ γιὰ τὰ κακὰ τοῦ Ἔθνους καὶ συμφέροντα,
καὶ πίστευον τόσα μακρυὰ, μὰ πίστει κ' ἕνα φιάσκο,
καὶ νά! ὁ Νέστωρ Μπαμπαλῆς μ' ἕνα μακρὺ τσαμπάρι.

—

Μ.—Γιὰ τοῦτον τὸν ἀγῶνα σας σᾶς ἐπαινῶ, παιδιά μου,
κ' ἐγὼ καθὼς τὸν Βασιλιᾶ σᾶς ἔχω 'στὴν καρδιά μου.
Ἐλᾶτε νὰ σᾶς εὐχηθῶ καὶ νὰ σᾶς εὐλογήσω,
θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος τῶν παπουτσιῶν ἡ φίστα,
ἀλλὰ φοβοῦμαι, βρὲ παιδιὰ, νὰ μὴν κρυολογήσω,
κ' ἐς 'βγῇ ὁ Νικολάκης μου νὰ σᾶς εἰπῇ τὰ ρέστα.

—

(*Εἰσέρχεται σιγὰ σιγὰ ὁ Νέστωρ Μπαμπαλῆς*
κ' ἐξέρχεται αὐθεστιγρεὶ ὁ νέος Νικολῆς.)

—

Ν.—Ὁ τοῖον πόνος, Ἀγαπιέ, καὶ τί ἀγρηματιὰ !...
ἐντεῦθεν μὲν οἱ Βούλγαροι καὶ ἡ διπλωματία,

ἐκεῖθεν ὁ Πρωθυπουργὸς κι' ἡ κόπρος τοῦ Αὐγείου
καὶ τὸ 'Ανακτοβούλιον Στιφάνου τοῦ 'Αγίου,
ὁ δὲ λαὸς ἱλιγγιᾷ, μουγκρίζει καὶ στενάζει...

—

('*Ακούσατε, ἀκούσατε, ὁ Φασουλῆς φωνάζει.*)

—

Ν.—Ἰδέτε τί τικταίνεται ὁ κύριος Καλνόκυ,
καὶ ὁ Καπρίδη ἀληθῶς δὲν εἶναι 'στὰ καλά του,
ἐρέτος δὲν θὰ φαγωμεν καθόλου καλαμπόκι
καὶ οὔτε ἀραπόσταρα θὰ δοῦμε τοῦ γαλάτου.

—

('*Ακούει τἀραπόσταρα κυρία φουσκωμένη*
κι' *ἀμέσως μὲ το ἔκουσμα λιγοθυμᾶ καὶ μένει.*)

—

Ν.—Τὰς συνεντεύξεις βλέπετε κλεινῶν Αὐτοκρατόρων,
γνωρίζετε τὸ φόρτωμα τῶν δυσβαστάκτων φόρων,
γνωρίζετε πῶς ὁ λιμὸς δὲν ἔχει πλέον ὅριον,
πῶς φθίνει καὶ ἀσπριτιᾷ τὸ ἐθνικὸν ἐμπόριον,
πῶς τῆς Ἑλλάδος ὁ στρατὸς δεινῶς καρηβαρεῖ...

—

Φωνή. Γιατί, βρὲ Νικολάκη μου, μᾶς κάνεις τὸν βκρύ;

—

Ν.—Πῶς ὁ φρικτὸς Πρωθυπουργὸς τὰ δρύ του χέρια τρίβει...

—

Φωνή. Ζήτ' ὁ Βισμάρκ, ὁ Βάλδερσε, ὁ Μόλτκε κι' ὁ Καπρίδη.

—

Ν.—Πῶς ἐκ τῆς πίνακος τῆς πολλῆς σᾶς ἔρχεται ναυτία...

—

Φωνή. Ζήτ' ὁ Φερὶ καὶ ὁ Κκρνὼ καὶ ἡ Δημοκρατία.

—

Ν.—Πῶς πρέπει νὰ ψηφίσετε πιστοὺς ὑποψηφίους,
διότι ἔχομεν ἐχθροὺς ἀσπόνδους καὶ κρυφίους,
καὶ νῦν τὸν λόγον, εὐριοι, θὰ λάβῃ ὁ Πετούσης...

—

Πετ. Ὁπόσην ἔχων εὐνοιαν, λαὶ τῆς πρωτευούσης,
διατελῶ πρὸς ἅπαντας ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ,
τοσούτην τώρα εὔχομαι ὑπάρξει παρ' ἐμοὶ
εἰς τουτονὶ τὸν μονογὸ δυτρόρητον ἀγῶνα...
μαῦρο τοῦ Ράλλυ, βρὲ πκιδιά, ὁποῦ νὰ πάῃ γόνα,
καὶ ζήτω τοῦ Συνδυασμοῦ τοῦ ἀληθῶς μεγάλου...
ἂν δὲ 'στὸν δρόμον εὕρετε τὴν πέτραν τοῦ σκανδάλου...

—

('*Ακούεται βραχνὴ φωνὴ* «καὶ τοῦ *Πετράκη ζήτω!*»)

—

Πετ. Κλωτσήσατέ την, βρὲ παιδιά, κι' ἡ γῆ πυρὶ μιχθήτω.
Πολλὰ οἱ προλαλήσαντες περὶ πολλῶν σᾶς εἶπον,
ἂν δὲ πκρεκτρεπόμενον κυττάζετε τὸν Τύπον,
φωτιὰ εἰς τὴν Ἀεροπολιν καὶ τὴν Ἀσημερίδα,
νὰ σώσετε μ' αὐτὸ τὸ πῦρ τὴν δυστυχῆ πατρίδα.

—

(*Τὰ δύο φύλλα καίονται μιτὰ βοῆς καὶ θρήνου,*
μὰ καίει καὶ ὁ Φασουλῆς τὸν «Χρόνον» τοῦ Λονδίνου
καὶ ἄλλα φύλλα πάμπολλα κι' ἀλλοδαπὰ καὶ ντόπια.)

—

Πετ. Κόρτε, παιδιά, τὰ Γιάννενα, βάλτε φωτιὰ 'στὰ τόπια.

—

Φωνή. Ζήτ' ὁ Πετούσης ὁ Ἄλης, τῆς Θήβας κουβαρντᾶς.

—

(*Εἰς τὸ μπαλκόνι ὁ ξανθὸς προβάλλει Γεωργαντᾶς.*)

—

Γ.—Ἐγώ, πελᾶται προσριλεῖς, δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο,
μονάχα τὸν Πρωθυπουργὸν εἰς τὸ σκαμνὶ νὰ βάλω.
Φωνή. Μωρὲ ἀμὰν γιὰ τὸ Θεό, μὴν κάνῃς σὰν τὸν μπόγιε.
Γ.—Εἰσαγγελεύς του θὰ γενῶ κι' αὐτὰ δὲν εἶναι λόγια...
θὰ τὸν καθίσω 'στὸ σκαμνὶ καὶ θὰ τοῦ πιῶ τὸ αἷμα...
Φωνή. Σὰν τῆς Πιντέλης τὸ νερὸ ποῦ πάει ρέμμα ρέμμα.
Γ.—Κατήντησε ἀχώνευτος, μᾶς ἔριψε ὁ σκύλος.
Φωνή. Δὲν ἤθελα 'στὸν κόφο του νὰ εἶμαι οὔτε ψύλλος.
Γ.—Κι' αὐτὸν ποῦ βγῆκε ἀρχηγὸς εἰς τοῦ Ψυρρῆ τὴ βρύση
πρέπει καθείνας ἀπὸ μᾶς πατόκορφα νὰ 'βρίσῃ,
γιατὶ καὶ τοῦτος ἔγινε 'στὴ ράχη μας τσιμποῦρι...
Φωνή. Τρία πουλάκια καθόνεσι 'στοῦ Δράκου τὸ τσιμποῦρι.
Γ.—Κι' αὐτὸς ὁ Βουλγαρόφιλος δολίως μᾶς προδίδει.
Φωνή. Ἔβγ' ἀνδονάκι, λάλησε, Χρυσόστομε Λεβίδη.

—

(*Τὸ ἀηδονάκι τὸ γνωστὸ καμαρωτὸ προβάλλει*
κι' ὁ *Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς γλυκὰ γλυκὰ τοῦ ψάλλει.*
«*Ἀηδόνια καὶ παγόνια καὶ Λεβιδάκια μου,*
μὴ μοῦ τὸν ἐξυπνᾶτε τὸν Σουμαδάκια μου...
Ὅλα τὰ πουλάκια ζυγὰ ζυγά,
ὁ Σαιν-Ζούστ, τὰηδόνι τὸ μοναχό,
περπατεῖ καὶ κλείει σιγὰ σιγά,
καὶ γελᾷ ὁ κόσμος γιὰ το φτωχό.»)

—

Δ.—Κουράστηκα, μωρὲ παιδιά, τὰ μάτια νὰ γουρλώνω,
νὰ ῥητορεύω 'στὴ Βουλὴ καὶ μ' ὅλους νὰ μαλλώνω,
κουράστηκα νὰ πολεμῶ τοῦ Ἔθνους τὸν προδότην,
τοὐτέστι τὸν Πρωθυπουργὸν τὸν καὶ Ἰσκαριώτην,
κουράστηκα νὰ πολεμῶ καὶ μ' ὅλους σας καὶ χώρα,
κουράστηκα ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ δίνω ἀποφάρα,
καὶ ἰδικά μου 'σώβρακα καὶ τοῦ Στερίκου τρύπα,
ζιστὸ φαγὶ δὲν ἔφαγα, σταλιὰ νερὸ δὲν ἤπια.
Θέλω, παιδιά, νὰ κοιμηθῶ... στρῶστε κλαρὶ ν' ἁπλώσω...
ἀλλοίμονο!... δὲν θὰ 'μπορῶ παπούτσια νὰ μπαλώσω.

—

Φωνή. Νὰ σὲ χαρῶ, Λεβίδη μου, κιτρινογουστιρίτσα.
Δ.—Φίρτε, παιδιά, γιὰ ν' ἀκουρπῶ Δεσπότη πατερίτσα
καὶ μοιρολόγια ψάλλετε σ' ἐμὲ τὸν κουρασμένο...
κι' ἂν ξερυτρώσῃ δίπλα μου παπούτσι τρυπημένο,
'στὸν Δεληγιάννη δῶστε το κι' ἐκεῖνος τὸ μπαλόνει,
ποῦ εἶναι πρωτομάστορας καὶ ράβει κιὶ ξηλόνει.
Κι' ἂν γουστερίτσα κίτρινη τριγύρω σας πεταχτῇ,
κανένας σας μὴ φοβηθῇ, κανεὶς σας μὴν τρομάξῃ.
Θὰ εἰμ' ἐγὼ τὸ ἑρπετόν, γενναῖοι πατριῶται,
καὶ πάρτε την 'στὰ χέρια σας κι' αὐτὰ εἰπῆτε τότε:
«Ὁ γουκαρᾶς ὁ Νικολῆς κακὴν κακὼς ἐχάθη...
ἐκεῖνα τὰ κουνήματα, οἱ κόποι καὶ τὰ πάθη.

κι' ἡ πεῖνα ποῦ τοῦ θέριζε τὴν γνοτικὴν γαστέρα
ἀπὸ Σαὶν-Ζοὺστ κι' ἀπὸ Μαρξ τὸν ἔκαμεν γουστέρα.»
Φωνή. Ζήτω τοῦ Ράλλη, Νικολῆ...
Εἰς τόνομά του φρίττω...
Δ.—
κι' ἐκεῖνος ποῦ ἐγκάρισε ὑπὲρ τοῦ Ράλλη ζήτω
θὰ ἐπληρώθη καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν Βουλγαρίαν
γιὰ τοῦ Σκρύγλου τὴν γνωστὴν εἰς ὅλους ἱστορίαν.
Φωνή. Ζήτω τοῦ Δημητράκη μας...
Καὶ σὺ τὰ ἤθελε ψάλλιες;
Δ.—
καὶ σίνα θὰ σ' ἐπλήρωσε ὁ Στκμπούλωφ ὁ Ράλλης.
Φωνή. Μὰ δὲν μᾶς λὲς τί γίνεται καὶ τοῦ σπηλιοῦ ὁ λῶτος;
Δ.—Οἱ Βούλγαροι σᾶς 'πλήρωσαν κι' ὁ Ράλλης πρῶτος
Φωνή. Τοὐλάχιστον νὰ ἔβινε καὶ σίνα τὰ μισά;
Δ.—Ὁ δὶ Δραγούμης τάψησε μὲ τὸν Σκκὴρ Πκασκ
καὶ ὁ Βουλευτὼτης μιλετῇ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
μετὰ τοῦ Τάκη ληστρικὴν νὰ κάμῃ συμμορίαν,
καὶ ἂν ἰσὶς δὲν ρίψετε τὴν ψῆφόν σας εἰς τοῦχι
ὅλοι θὰ γίνουν 'γρήγορα κρυπτοὶ ληστεσοδόχοι.
Φωνή. Ζήτω ἡ Κρήτη... μπράβο σου... κάτ' ὁ Δραγούμης...
Δ.—

Ἄλλη—Δός του ἀκόμη καμποσα τοῦ ἀδελφοῦ σου ροῦχα.

—

(*Ταῦτα εἰπούσης τῆς τρελλῆς κιτρινογουστερίτσας*
ἀρχίζει τὴν ῥητορικὴν ὁ Σίμος Ζαχαρίτσας,
ἀλλὰ τὰ χάνει ἔξαφνα καὶ σὰν τὸν χάρο μίνει,
καὶ ὁ Πετράκης ἐξαλλος εἰς τὸ μπαλκόνι βγαίνει.)

—

Πετ. Κι' ὁ Ράλλης εἶναι ἄνθρωπος τῆς πλάντης καὶ τοῦ δόλου,
τὸ πρόσωπόν του καθαρὸν δὲν φαίνεται καθόλου,
ἐνῷ ἀγνὸν καὶ ἄσπιλον τὸ ἰδικόν μου εἶναι
καὶ πάντοτε μ' ἐγνώρισαν τοιοῦτον οἱ Ἀθῆναι·
ἂν δὶ μὲ χρῶμα πκρβαλὸν προβάλλω πότε πότε,
μὴν 'πῆτε ὅτι βάρομαι, καλοί μου πατριῶται.
Πολλοί.—Τὸ ξέρομε, τὸ ξέρομε...
Φωνή. Ἄ! μπᾶ! ἐσὺ βαμμένος;
Π.—Ἡ μυσαρὰ Κυβέρνησις κατάστρεψε τὸ γένος
καὶ σεῖς ὡς Ἕλληνες σωστοὶ ὁρκίζετε ν' ἀνάψετε
καὶ ἄλους τοὺς Τρικουπικοὺς καὶ Ράλληδες νὰ βάψετε
μ' ἐκεῖνα τὴν καραμπογιὰ ποὺ θὰ σᾶς 'πῶ ἐγώ...

—

('*Ορμᾷ 'στὴν διαδήλωσιν κι' ἡ Τρελλο-Μαριγώ,*
ὁπόταν καὶ ὁ Πέγκαλος ὀργίζῃ νὰ 'μιλῇ.
ἀλλὰ μπιρδεύεται κι' αὐτὸς ἀπ' ὅλους πρὸ πολύ,
καὶ ὁ Κατσίνας τὸν Θηβῶν ἐξέρχεται 'στὸ φῶς).

—

Κ.—Καὶ ὁ μεγάλος Ναστραδδίν, ὁ Χόντζας ὁ σορός,
ἐποῦ παντοῦ φημίζεται ἡ γνῶσις κι' ἡ σπουδή του,
ἐντρίπιτο 'στοὺς φίλους του νὰ δείξῃ τὸ παιδί του,
γιατὶ τὸ εὗρισκε μικρὸ κι' ἀνήλικο μουρέλι...
ἔτσι κι' ἐγὼ ἐντρέπομαι μὰ τὰ μεγάλα μέλη
ἐνώπιόν σας νὰ φανῶ, ἂν καὶ μικρὸς δὲν εἶμαι,
καθὼς φωνάζουν φλύαροι τῶν ἐναντίων φήμαι,
κι' ἀδίκως ἔγιναν γιὰ μὲ σκυλακυγάδες τόσοι...
Φωνή. Νὰ ἔβγῃ κι' ὁ Κουκούλεζας νὰ μᾶς τὸ βεβαιώσῃ.

—

(*Προκύπτει κι' ὁ Κουκούλεζας, τὸ πλῆθος θεωρεῖ.*
κι' ἐνόρκως τὸ ἐνήλικον τὸ ἐπιμαρτυρεῖ).

—

Φωνή. Ζήτω καὶ ὁ Κουκούλεζας κι' ἡ Θήβα, βρὲ παιδιά.
Ἄλλη. Νὰ 'ἔβγῃ κι' ὁ Λάππας 'γρήγορα...
Ἄλλη. Ζήτω κι' ἡ Λειβαδιά.
Ἄλλη. Εἶναι κοντὸς καὶ 'ντρίπεται...
Ἄλλη. Ἂς εἶναι... μᾶς ἀρέσει...
Ἄλλη. Φωνάξετε 'ψηλότερα τακούνι νὰ φορέσῃ.

—

(*Βγαίνει κι' ὁ Λάππας 'ντρυπαλὸς καὶ ὁμιλεῖ 'στὸ πλῆθος*).

—

Φωνή. Στέκω 'στῆς ῥτέρνας σου 'ψηλὰ καὶ πρότεινε τὸ στῆθος.
Δ.—Μικρὸς τὸ δέμα φαίνομαι, ἀλλ' εἶμαι μαχητής,
καὶ θὰ γενῶ 'ψηλότερος ἂν ἔβγω βουλευτής.
Φωνή. Ζήτω τοῦ Λάππα, βρὲ παιδιά, καὶ ὅλοι μονοκόλκα.
Δ.—Στὴν πίστι σας, δὲν φαίνομαι 'ψηλότερος τοῦ Ρούκη;
Φωνή. Καλὲ τί λόγος!... βέβαια... δὲν σ' ἔχομε γιὰ νάνο...
Ἄλλη. Ἐσ' εἶσαι Γίγας, Γολιάθ, καὶ κάτι παρακάνω.
Ἄλλη. Πάλι γραβάτα κάτασπρη ἐφόρεσες σὰν χιόνι.
Δ.—Τὴν πρ' ἀπὸ τὸ μαγαζὶ ἐκεῖνο τοῦ Κασδόνη,
καὶ εἰς αὐτὸ καθένας σας γρκβάτας πρώτης θαῦρῃ...
Φωνή. Γιαννάκη, πρόσεξε καλὰ νὰ μὴ φορίσῃς μαῦρη.
Ἄλλη. Νὰ βγῇ καὶ ὁ Μητσόπουλος...
Ἄλλη. Δὲν ἤλθε ὁ κατήφορος...
ἐκάθουσι 'στὸν Πειραιᾶ γιατ' εἶναι κουφασμένος.
Ἄλλη. Κρῖμα ποῦ δὲν θ' ἀκούσωμε καὶ τὸν στωμύλον Τρό—
(φωνα.
Ἄλλη. Νὰ 'δοῦμε τὸν Ζυγομαλᾶ, τὸν στρόβιλον, τὸν σίφωνα.
Ἄλλη. Δὶν εἶν' ἐδῶ καὶ ἄδικα τὰ χέρια σας κτυπᾶτε,
κι' ἂν τὸν 'Αντώνη θέλετε 'στὸ σπῆτι του νὰ πᾶτε.
Ἄλλη. Στοῦ 'Αντωνάκη 'γρήγορα...
Ἄλλη. Ὠχοῦ, Χριστέ, κι' ἂς φέξῃ!
Ἄλλη. Τὸ λιγερὸν καὶ κοπτερὸν ἡ μουσικὴ ἂς παίξῃ.

—

('*Ακούσται τοῦ λιγεροῦ καὶ κοπτεροῦ ὁ τόνος*
καὶ τραγουδεῖ ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς συγχρόνως.)

—

«Ὦ σύ, πκληὸ πκαπούτσι μπαλωμένο,
καὶ σύ, φτωχὸ στομάχι πεινασμένο,
γιὰ σᾶς τὰ δύο πολεμῶ
καὶ βγαίζω σβέρκο καὶ λαιμό,
κι' ἂν μείνω πάλι ἄζω
βεβαίως δὲν θ' ἀνθέζω.

—

»Παπούτσι μου, σὰν εἶσαι τρυπημένο,
στομάχι μου, σὰν εἶσαι πεινασμένο,
εὐθὺς ἡ βίδα μου γυρνᾷ
καὶ πέρνω σβάρνα τὰ βουνά,
καὶ γιὰ νὰ ξεθυμάνω
τὸν Ροβεσπιέρο κάνω.»

—

(*Τὸ πλῆθος 'στοῦ Ζυγομαλᾶ μετὰ βοῆς πλακώνει*
κι' ὁ *Ἀντωνάκης ἄγριος ὁρμᾷ εἰς τὸ μπαλκόνι.*)

Ζ.—Ψηλὰ τὸ παληοπαπουτσο κρεμασιτε γιὰ πίκα ...
φωνὴ μοῦ λέγει μυστικὴ «ἐν τούτῳ μόνῳ νίκα.»
Τὸ σύμβολόν μας ἂς γελᾷ κάθε σαχλὸ κωθώνι ...
τί θὰ εἰπῇ μπαλωματῆς ;... κύτις ποῦ διερθώνει.
Λοιπὸν κ' ἐμεῖς σκοπεύομεν, ἂν ἔλθωμεν 'στὰ πράγματα,
νὰ βάλωμεν μπαλώματα εἰς τὴν γυμνὴν πατρίδα,
κ' ἂν μᾶς πειράζουν οἱ ἰχθροὶ μὲ ἄνοστα πειράγματα,
ὁ τίτλος τοῦ μπαλωματῆ δὲν ἄξιζει τὴν μερίδα.
Φωνή. Πίες τα λοιπὸν νὰ βουδαθῇ τὸ καθε κουραϊδόνι.
Ἄλλη. Ἐσ' ἰέσαι τὸ κανάρι μας κ' ὁ Νικολῆς τἀηδόνι.
Ζ.—Ναί, ἂς λουράζουν τύραννοι καὶ ἀρχηγοὶ νταηδες,
σήκω τὸ παληοπάπουτσο ἐδῶ ποῦ τὸ κρατεῖς,
ζήτω κ' ἐγώ, μωρὲ παιδιὰ, καὶ οἱ μπαλωματῆδες,
ζήτω καὶ ὁ μεγάλος μας ἀρχιμπαλωματῆς.

—

(*Ὁ Τσελεπέτσαρης 'ψηλὰ τὸ λάβαρον σηκόνει*
καὶ φίρνει τὸ παπούτσι του 'στὴ μύτη τοῦ 'Αντώνη,
κ' ὁ 'Αντωνάκης τὸ φιλεῖ κ' ἀπλήστως τὸ μυρίζει
καὶ εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα πᾶς ἐκλογεὺς ἀφρίζει,
κ' ὑμνεῖται καὶ δοξάζεται ἡ ἐθνικὴ παντιέρα
καὶ τρύπα καραμάντουλα πετοῦνε 'σὺν ἄέρα,
ἀλλ' ὅμως ταύρου μηκυθμὸν ὁ Φασουλῆς ἀφίνει
καὶ ἀνεβαίνει πηδηκτὶς ἀπάνω σὶ κοφφίνι.)

—

Φασ.—Κοντά μου τώρα ἔλθετε γενναῖοι καὶ θρασεῖς,
κ' ἐγὼ ὑψώ τὸ σύμβολον, τὸ ἀληθῶς ὡραῖον,
καθὼς τὸν ὅρκον ὕψωσι ὁ πάλαι Μωϋσῆς
καὶ χάσκοντες τὸν ἔβλεπαν οἱ παῖδες τῶν Ἑβραίων.
Ἂς γίνῃ τὸ Σατζάκ-Σερίφ καὶ ἱρὰ σημαία.
κ' ἂς ἔλθῃ πᾶσα ἡ μερὶς σρυγῶσα καὶ ἀκμαία.
κ' ἂς πίρτουν λόγοι σὰν βροχὴ, παπούτσ' σὰν χαλάζι,
καὶ πᾶς πιτνῶν Ἡμέτερος μ' ἰμὲ ἂς ελαλάζῃ.

—

Τἀκούσατε τἀηδόνι σας καὶ τὸ χρυσὸ κανάρι,
ἀκούσκετε, παρακλῶ, κ' ἐμένα τὴν γαλάνδρα...
ἕνα παποῦτσι ἂς στηθῇ σὲ κάθε ἀγκωνάρι
νὰ ἐνθυμίζῃ τὸν κλεινὸν τῆς Ἀρκαδίας ἄνδρα.
Μὶ τοῦτο θὰ πακύνετε, θὰ γίνετ μανάρι,
μὲ τοῦτο μόνον ἐμπροστὰ θὰ πᾶτι σὰν καβοῦροι,
καὶ τότι πρὸ τἀηδόνια σας μαζὶ μὲ τὰ κανάρια
μέσα σ' ὁλάχρυσο κλουβὶ θὰ τρῶνε κανακοῦρι.

—

Περὶ αὐτὸ ἂς μαζευθοῦν κρετοῦντες τἀντερά των
τυραννοκτόνοι ἄφοβοι μὲ ξίφη καὶ μὲ θώρακας,
περὶ αὐτὸ ἂς κελαδοῦν κρετοῦντα τὰ πτερά των
τὰ Περκαδείσια πτηνὰ μὲ μαύρους νυκτικόρακας.
Πάσης φωνῆς περὶ αὐτὸ ἂς ἀκουσθῇ ὁ τόνος,
ἂς ὀγκανίσῃ ἐδῶκεικ κ' ἡ παρδαλή μου ἔνος,
περὶ αὐτὸ ἂς ἔρχεται πᾶς μέγας καὶ μειρὸς
κ' ἂς σκληπισθῇ τὸ κήρυγμα τῶν νέων προγραμμάτων,
περὶ αὐτὸ καθήμενοι ἂς κλαύσωμεν πικρῶς
ἐν τῷ μνησθῆναι τῆς Ἀρχῆς καὶ τῶν ἐμβλημάτων.

—

Περὶ αὐτὸ οἱ ρήτορες κ' οἱ τόσοι καλιόδουλοι,
Τζουντζίδες, Καραγκιόζηδες, τοῦ κόσμου οἱ Μπιρτέδουλοι,
οἱ ἀγκὼθ προλέγοντες 'στὸ ἔθνος μυρικάκια,
οἱ τρῶγοντες τὰ λάχανα καὶ γλείφοντες τὰ κόκκαλα.
Περὶ αὐτὸ ἂς παίζωμεν συχνὰ τὸ κλωτσοσκούφι,
περὶ αὐτὸ οἱ κόκκινοι τῶν Ραβεσπιέρων σκούφοι,
περὶ αὐτὸ ἂς σχίσωμεν τοῦ θρόνου τὴν πορφύραν,
περὶ αὐτὸ ἂς δράμωμεν μὶ τκαπουρὲ σπασμένον,
περὶ αὐτὸ ἂς ἐξυμνοῦν τὴν εὐτυχῆ των μοῖραν
οἱ μέλλοντες ἀπόγονοι προγόνων σεσωσμένων.

—

Ἐμπρός !... ἂς ἐντρυφήσωμεν εἰς τὸ γλυκύ του ἄρωμα
καὶ ἂς τὸ περιφέρωμεν 'στὴν κλασικὴν Παλλάδα,
ἂς πέσῃ δὲ ὀγρήγορα τὸ πρῶ γερὸ μπαγλάρωμα
εἰς δοῦς ἐπαγγέλλονται νὰ σώσουν τὴν Ἑλλάδα.
Τοὺς ἤκουσα τοὺς ρήτορας καὶ μοναχὸς μου εἶπα
πῶς ὅλοι των ἐμέθυσαν ἀπὸ τὸν νέον μοῦστον,
κ' ἐρούσκωνε τὸ στηθός μου κι' ἔπλατσινε κι' ἐκτύπα
'στὰ γλυκοκελαδήματα καὶ τοὺς λαρυγγισμούς των.
Ἐδάγκασα τὰ χείλη μου κ' ἐβόμβησα ὡς μέλισσα
ὁπόταν εἶδα Γίγαντας καὶ νάνους χαμηλούς,
τοὺς ἤκουσα τοὺς ρήτορας καὶ μόνος μου ἐψέλλισα
πῶς ἦλθα 'λίγο ἢ πολὺ χρωστοῦν τῆς Μιχαλοῦς.
Τοὺς ἤκουσα τοὺς ρήτορας μὲ προσοχὴν μεγάλην
καὶ εἶδα πῶς μᾶς ἐβγάλαν ἀσπροπροσώπους πάλιν,
μὰ τὴν αὐγνωμοσύνην του ὁ Φασουλῆς δὲν κρύβει
κ' ἰδοὺ τὴν ρητορείαν των κ' αὐτὸς πῶς ἀντιμείβει.

—

(*Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς κ' ἀπὸ τὴν τσίκη βγάνει*
ἕνα κλυστῆρι μακρουλὸ γεμάτο μὲ μελάνι,
καὶ ἀμουντζούρωτον ἐνὸς τὸ πρόσωπον δὲν μένει
καὶ φεύγουν μὲ τὰ τέσσερα καταμουντζουρωμένοι.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Μιχαὴλ Κατσίμπελης ἐλπὶς ἐξ Ἑσπερίας
ἱκίσμησε τὰ δύο του μεγάλα Καταστήματα
μὲ τόσα νέα πράγματα καὶ συλλογὰς μυρίας
ποικιλοτάτας καὶ λαμπρὰς εἰς εἴδη καὶ εἰς σχήματα.
Λοιπὸν μὴ περιμένετε, μὰ τρέξετε τροχάδην,
ὅπως πηγαίνουν δηλαδὴ καὶ οἱ στρεβοὶ 'στὸν Ἅδην.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σκηνί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀνέτως — κ' ἀπὸ τοῦδε συνοριεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἕδεν, — ὀρὸ 'στὸ λεδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χώρα δίχως ὕδωρ, — τοῦτον ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Καρίνης» τῆς καλῆς, θέσις τοῦ Πρασσείου κεντρικῆς πόλεως.

'Εφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρὴς.

'Εβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

'Ετος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	—	μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	—	ὀράγκια δώδεκα καὶ πρόσω.
κ' ἔταν ἔχω ἐξοπλίσει	—	κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	γιὰ τὰ ξένα δοῦτι μέρη	—	δεκαπέντε καὶ 'στὸ χρέος.
Συνδρομητὴς θὰ βλέπωμαι	—	γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	Κι' ἔνα φύλλο δὲν κρατεῖς	—	ἔγινες συνδρομητής.
καὶ 'στὴν 'Αθήνων τὴν πόλιν	—	καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	εἰ' ὅποιος τὸν παρὲ δὲν δίδει	—	θὰ τὸν φᾶη μαῦρο φεῖδι.
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα ὅλην	—	δίχως νάζῃς κι' ἐντροπήν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
			Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	—	κάθε φύλλο μὲ δεκάρα.

Τοῦ Σεπτεμβρίου εἴκοσι κ' ἕνια — *Τραούσα ἑνδεκα κρατῶ,*
Προγράμματα μεγάλα καὶ γενναῖα. — *κ' ὑποψηφίους χαιρετῶ.*

Ὁ Φασουλῆς ἐπὶ πολὺ μονάχος του παρακλεῖ.

Εἶδα χρυσῆν πανήγυριν καὶ μεθυσμένων κώμους
καὶ τὸν καθένα ἤκουσα νὰ λέγῃ τὰ 'δικά του,
εἶδα τὸν Πρωτοκάθεδρον νὰ τὸν γυρεύῃ 'στοὺς δρόμους
μὲ τὸ ἱπανωφόρι του καὶ τὴν ρεπούμπλικά του,
κ' ἐφώναζαν τριγύρω του «Δῆτο κ' ὁ Ναπολέοντας.
ὅπου θὰ σώσῃ τοὺς Ρωμηοὺς κ' ἔτσι θὰ πάῃ λέοντας.»

—

Κ' ἐφρένιαζαν κ' οἱ δεκατρεῖς μαζὶ μὲ τὸ φουσάτο
κι' ἄστραφτε τὸ μάτι των τὸ παραγουρλωμένο,
κ' εἶδα τὸν Ναπολέοντα νὰ χαιρετᾷ ὡς κάτω
ὅπου παποῦτσι ἔβλεπε παληὸ καὶ μπαλωμένο.
καὶ ἀπ' ὀπίσω ἔτρεχαν ἀμάξια κ' ἀραμπάδες
καὶ Μυροφόραις κάμποσαις μὲ τῆς Λαμπρῆς λαμπάδες.

—

Ἐξύπνησαν αὐτοστιγμεὶ κ' ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι
κ' ἐμπρὸς ἐκτύπα ὁ ζουρνᾶς καὶ τὸ βαρὺ ντααοῦλι,
κ' ὁ κύριος Ζυγομαλᾶς ἐφαίνετο πῶς ἦτο
ὁ Σάϊλερ κ' ὁ Καίσαρης τῆς ἐθνικῆς ὀρχήστρας.
κ' ἠνώνετο ἡ μουσικὴ μὲ τὰ πολλὰ τὰ ζήτω
καὶ τἀγλυκὰ κιχλίσματα καμμιᾶς τρελλοτσακίστρας.

—

Ἐκελαϊδοῦσαν γύρω του τἀηδόνια καὶ κανάρια,
οἱ Προῦτοι κ' οἱ Σαὶν-Ζούστηδες μὲ σκούφους καὶ σου-
[γιάδες,
καὶ λιτανείαις ἔψαλαν 'ατῶν δρόμων τἀγκωνάρια
τοῦ κόμματος οἱ Κάλχαντες καὶ οἱ Μαχαραγιάδες,
καὶ τὸν Τρικούπην ἔλεγαν ἐξώλης καὶ προώλης
ἐν μέσῳ τῶν ἀλαλαγμῶν τῆς μαγγαρίας ὄλης.

—

Ὁποῖον Πάσχα ἱερὸν καὶ Πάσχα πανσεβάσμιον!...
κυκλώσετε περιχαρεῖς τὸν ἄνδρα τὸν ἐράσμιον.
Νά! ὁ Μεσσίας ὁ σωστός, ὁ μέγας Δεληγιάννης,
αὐτὸς θὰ κρίνῃ τοὺς κακοὺς καὶ τοὺς ἀπατεῶνας...
σεῖς ἱερεῖς ὑμνεῖτε τον ἐν ἐθνικοῖς ὀργάνοις,
λαὸς ὑπερυψοῦτε τον εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

—

Καὶ μερικοὶ Τρικουπικοὶ μὲ τὸν σωρὸ ἐγύριζαν
καὶ τοῦ Ρωμαίου στρατηγοῦ τὸν θρίαμβον ἐσφύριζαν,
καὶ γιὰ τὸν Κάββα ἔψαλαν πολλὰ τὰ ἐξάμετρα
καὶ γροῦχα ἐσαμπούνιζαν 'στὸ ἕνα κ' ἄλλο κήρυγμα,
κ' ὀλίγου δεῖν νὰ σαλευθῇ τῆς τελετῆς ἡ τάξις,
γιατ' εἶχαν Στέντορος φωνὴν καὶ δυνατὸ τὸ σφύριγμα.

—

Καὶ τέλος πάντων ἔφθασε 'στὰ ἔνδοξά του σπήτι
αὐτὸς ὁ λαοπρόβλητος Γεγὲς τοῦ Κρεστενίτη,
καὶ μερικαῖς γειτόνισσαις ἀφῆκαν τὰ μωρά των
κι' ἀμέπως ἀνεσκούμπωσαν τὰ μπράτσα τὰ λευκώλενα,
κι' ἐκρέμασαν τὸ κόδρο του εἰς τὰ παράθυρά των
καὶ ἡ κυρὰ Δημήτρενα καὶ ἡ κυρὰ Νικόλενα.

—

Κι' ὁ Ναπολέων Θοδωρῆς ἐπρόβαλε 'στὰ πλήθη
μὲ τοὺς θωρακοφόρους του καὶ μὲ τὰς γουστερίτσας,
καὶ μ' ὕφος Αὐτοκράτορος καὶ κόμπον ἀφηγήθη
τὰ τῆς Ἑλένης τρόπαια καὶ τῆς Ἀουστερλίτσας,
καὶ ὁ καθένας ἤκουεν ἐμβρόντητος σὰν χάχας
τοῦ νέου Ναπολέοντος μυριονέκρους μάχας.

—

Κι' ὁ Ναπολέων ἔκραξε «τάστεια νὰ ταφήσετε,
κι' ἂν ὅλοι σας δὲν θέλετε τῆς πείνας νὰ ψοφήσετε,
νὰ δώσετε τὴν ψῆφον σας εἰς ὅλο τὸ κορδόνι.
ἀλλέως τὸ Ρωμαϊκο γιὰ πάντα τὰ κορδόνει,
καὶ τὴν πατρίδα γρήγορα θὰ τὴν ἰδοῦμε σκλάβα
καὶ τότε τρὶς ἀλλοίμονον καὶ σ' ὅλους καὶ 'στὸν Κάββα».

—

Τοιαῦτα εἶπε τρομερὰ κι' ἐγὼ τὸ κουφαλόδόνι,
ὁποῦ εἰς ὅλα τῶν Ρωμαίων μπερδεύομαι τὰ κόμματα,
εἰς τοῦ βραχίονός μου ἔγραψα τὸ ἄπλυτο κορδόνι
τῶν προσφιλῶν δεκατριῶν τὰ σεβαστὰ ὀνόματα,
καὶ σὰν ἐπῆγα σπήτι μου δὲν ἤμουν 'στὰ σωστά μου,
καὶ νά! τοῦ Ναπολέοντος τὸ φάντασμα μπροστά μου.

—

Τὸν εἶδα... παληοπάπουτσα βαστοῦσε μπαλωμένα,
καὶ πότε τὸν ἐρώτησα μὲ χέρια σταυρωμένα:
«Βρὲ Ναπολέων φοβερέ, ὁποῦ εἰς μίαν ὥραν
τὸν κόσμον ὅλον ἔπαιζες ἐπάνω εἰς τὴν χώραν,
πῶς ἔγινες Γορτύνιος ἀρχιμπαλωματὴς
καὶ τώρα παληοπάπουτσα 'στὸ χέρι σου κρατεῖς;»

—

«Ἡ μετεμόρφωσις αὐτὴ μοῦ φαίνετ' ἕνας γρίφος...
πῶς σακορράφα ἔγινε τὸ κοσμοκτόνον ξίφος;
ὑπάρχει μετεμψύχωσις ἀληθινὴ λοιπόν;
λύσε αὐτὸ τὸ πρόβλημα σ' ἐμένα τὸν μουρμούρη...»
ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔφυγε ταχὺς καὶ σιωπῶν
καὶ δεκατρία μούριξε παπούτσια μὲς 'στὴ μούρη.

—

Καὶ τὸν Τριακοστὴν ἤκουσα, ποῦ ἄλλοτε κι' αὐτὸν
Μεγάλον τὸν ὠνόμασε Ἀλέξανδρον ὁ Κρέμος,
ποῦ ἔσυρε τὰ ποιμνία τοσούτων Βουλευτῶν,
ὁποῦ τὸν τρέμει κι' ἡ Τουρκιὰ κι' ἡ Δύσις καὶ ὁ Ἄϊμος,
νὰ λέγῃ πρὸς τοῦ Στέμματος τοὺς σεβαστοὺς Συμβού-
[λους
κι' εἰς ὅλους τοὺς φιλτάτους του καὶ ταπεινοὺς τοῦ δού-
[λους.

—

«Ἔμπρός, πηγαίνετε καὶ σεῖς τὰ δόντια σας νὰ τρίξετε
καὶ τοὺς μεγάλους λόγους μου 'στὸ ἔθνος νὰ κηρύξετε.
Εἰπῆτε πῶς ἐγὼ μπορῶ κι' ἐγὼ μονάχα ξέρω
τὸν περιούσιον λαὸν 'στὴν Χαναὰν νὰ φέρω,
καὶ πεῖσετε τοὺς ἐκλογεῖς κι' ἂς δῇ ὁ κόσμος ὅλος
ὅτι δὲν εἶμαι Μυταρᾶς, βαμμένος καὶ Μαγγόλος.

—

»Ἁρματωθῆτε δυνατά, καπνοβολοῦν οἱ λόγγοι,
κι' ὁ Ναπολέων σκέπτεται νὰ μπῇ 'στὸ Μεσολόγγι,
νὰ φάγ τ' αὐγοτάραχα, τοὺς σπάρους, τὰ πετάλια,
κι' ἂν ράψ' ἡ γλῶσσα του κι' ἐκεῖ καὶ κόψῃ σὰν ψαλλίδι,
δεμένους χειροπόδαρα μᾶς στέλλει στὰ Σπητάλια
κι' ἀλλοίμονον κι' εἰς ὅλους μας καὶ εἰς τὸν Βαρελίδη.

—

»Δὲν θέλω πιὰ νὰ λέγωμαι Ἀλέξανδρος μεγάλος,
μηδὲ τρανὸς Πομπήτος, μηδὲ κανένας ἄλλος.
Ἐντὸς ὀλίγου δίδεται τοῦ Βατερλὼ ἡ μάχη,
καὶ πρὶν κρεμάσῃ πίσωμας ὁ Γάλλος καραβάνα
θέλω νὰ γίνω Βέλλιγκτων 'στοῦ Θοδωρῆ τὴν ράχη
καὶ τῆς Ἑλένης τὸ νησὶ νὰ γίν' ἡ Δημητσάνα.

—

»Ἔμπρός, 'στὰς Ἐπαρχίας σας τὸ φύσημά σας πέρνετε,
κακὴ χαρδιὰ 'στ' ἀνάθεμα, καθεὶς ἂς ταξειδεύῃ,
καὶ ἀπ' ἔμπρὸς κι' ὀπίσω σας 'τοὺς ψηφοφόρους σέρνετε
καὶ τὸ Κουβέρνο χάρβουνο ἀλύπητ' ἂς ξοδεύῃ,
καὶ ὑπ' ἀτιμὲν ἂς στέκωνται τὰ ἐθνικά μας σκάφη,
ποῦ καὶ καλέμι Οὐλεμᾶ τὴν δόξαν των δὲν γράφει.

—

»Λόγων πολλὴ κατάλυσις καὶ παντελὴς ἀργία,
τρεχάματα, ζητωκραυγαί, ἀψῖδες, πυροβόλα,
κι' ἂν μείνουν δίχως Ὑπουργοὺς καὶ δέκα Ὑπουργεῖα,
νάναι καλὰ ὁ Πρεσδρος καὶ τὰ σηκόνει ὅλα.
Ἔτσι κι' ὁ Ἄτλας ἄλλοτε, ὁ Γίγαντας γεννῶν,
ἐβάσταξε 'στοὺς ὤμους του καὶ γῆν καὶ οὐρανόν.»

—

Καὶ εἶδα καὶ 'στὸν Πειραιᾶ μπουλοῦκι νὰ πλακώνῃ
κατ' ἄλλους ἀπειράριθμον, κατ' ἄλλους οὔτ' ὀλίγον,
καὶ τοῦ Ρετσίνα ἔγινε τὸ ὑψηλὸ μπαλκόνι
ὁ ἄμβων τῶν δεκατριῶν τοῦ Μυταρᾶ τεττίγων.
Καὶ τόσον ἐνθουσίασαν κι' ἐμένα τὸ σριζόνι,
ὁποῦ τοὺς ἔγραψα κι' αὐτοὺς 'στὴν ἰδία βρακοζώνη.

—

Καὶ εἶδα πόλεις ἀνθρὰς καὶ κώμας μυριάνδρους,
μεγάλους Ναπολέοντας, μεγάλους Ἀλεξάνδρους,
καὶ μένος ἐψιθύρισα κ' ἐλέ μὰ τί 'ντροπή!
νὰ βγαίνουν τόσοι γύρω μου Τιτᾶνες ἕνας κι' ἕνας,
κι' ἐγὼ νὰ λέγω πῶς γιὰ μᾶς δὲν εἶναι προκοπὴ
καὶ τὴν Ἑλλάδα νὰ θρηνῶ μὲ τρίχας μαδημένας;»

—

Ἀπὸ ἀρχαίαν εὐκλειαν τὸ γένος μας ἐμύρισε
κι' ἀπὸ Μεγαλειότητας ὁ τόπος ἐπλημμύρησε.
Ἀνθρώπους Ἑκατόγχειρας ἐμπρὸς μου ἀντικρύζω ...
Θεέ μου, τί Κορυδάντες καὶ θέαμα ὁποῖον! . .
μὴν εἶμαι τάχατε κι' ἐγὼ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω
Ἀννίβας Καρχηδόνιος κι' Ἀφρικανὸς Σκηπίων;

—

Νά! ἡ Ἑλλάς . . . ἐπὶ ποδὸς βροντοφωνεῖ ἀθρόα,
αἰσθάνεται τὴν ἐξάλλον μανίαν τῶν Μαινάδων,
καὶ οἱ Ρωμηοὶ λυσασμανοῦν καὶ στήνονται Ἥρῳα
κι' ὀβόνουν παληοπάπουτσο καὶ τῆς ἐλαίας κλάδον,
καὶ βρίζονται καὶ δέρνονται καὶ πέφτουν καὶ σηκόνονται
καὶ βυζανιάρικα μωρὰ 'στὸ ζήτω ξεσδερκόνονται.

—

Ὁ Κανακάρης ἔρχεται κι' ὁ Θεοτόκης φεύγει . . .
ἀπὸ τὸ ζήτω τὸ πολὺ ὁ σδέρκος μας θὰ ἔδγῃ . . .
δουλειαῖς μὲ φούνταις, μάσκουλα, ρητορικὴ εὐφράδεια..
ἀποτινάζετε ζυγὸν βαρὺν καὶ ἀργαλέον . . .
ἐλπὶ καὶ παληοπάπουτσο τὰ ἱερὰ Παλλάδια . . .
ἐντεῦθεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἐκεῖ ὁ Ναπολέων.

—

Φιρίλ μαλέ . . . γιὰ ξύπνησε, βρὲ Φαπουλῆ, καὶ σύ,
σύρε τοῦ Ναπολέοντος παπούτσια νὰ μυρίσῃς,
βάλε 'στὸ ξυδὶ τὴν ἐλπὶ καὶ κάμε τὴν τουρσὶ
καὶ τρέγα ἐμβατήρια καὶ ζήτω νὰ γκαρίσῃς,
κι' ὑψῶν σημαίας Ἀγγλικὰς καὶ Γαλλικὰς μαζὶ
προσεύχου ὁ Χαρίλαος κι' ὁ Θοδωρῆς νὰ ζῇ.

—

Κεββάλα 'στὸν Βουκέφαλον ἀστράπτω καὶ βροντῶ
καὶ βάζω Ναπολέοντος σπαθὶ καὶ τρικαντό,
καὶ γίνομ' Ἐξαρχόπουλος καὶ λέγω «Ἄϊτε ὅλοι
πῶς ἡ Ἑλλὰς κατήντησε τοῦ κόσμου περιβόλι,
ποῦ ἀναπνέει ὁ καθεὶς τὸν καθαρὸν ἀέρα του
μὲ τὴν ἐφημερίδα του καὶ μὲ τὴν ταμπακέρα του!»

—

Μὴν ἔβρεξε εἰς τοὺς Ρωμηοὺς ὁ οὐρανὸς κρασί;
μὴ νίκη ἐστεφάνωσε τὰ ὅπλα των χρυσῆ;

μήπως ἐμπρός των ἔκυψαν πολλοὶ λαοὶ Ἀρκτῶοι,
ἢ μήπως ὁ Διάδοχος ἀφῆκε τὸ Τατόϊ
καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν τοῦ ἔκαπνισε νὰ πάρῃ.
κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος μου δὲν ἔχομε χαμπάρι;

—

Γιατί ὁ τόσος χαλασμός, ὁ βρόντος κι' ὁ πονόλαιμος;
γιατί;... ἐγὼ νὰ σᾶς τὸ 'πῶ, ποῦ βλέπω μ' ἄλλο μάτι...
γιατί μεθᾶ τοὺς Ἕλληνας ὁ πιὸ μεγάλος πόλεμος,
νὰ σηκωθοῦν οἱ νησιακοί, νὰ πέσουν οἱ χορτάτοι.
Γι' αὐτὸ ζουρνάδες, τεύμπανα, λαγοῦτα καὶ βιολιά,
γι' αὐτὸ τὸ παλιοπάπουτσο, γιὰ τοῦτο κι' ἡ ἐλιά.

—

Καὶ πάλιν στρέφω, Οὐρανέ, τὸ βλέμμα μου πρὸς τἄνω,
αὐτὸ ποῦ πρέπει στοὺς Ρωμιοὺς δὲν εἶμπορῶ νὰ κάνω.
Μὰ σὺ ποῦ κάθεσαι ψηλά, ὦ Οὐρανὲ μεγάλε,
παρακαλῶ σε ταπεινῶς τὰ γονατάμου κλίνων,
ὅπως τὸ μάνα ἔβρεχες εἰς τοὺς Ἑβραίους πάλαι
σφίγγου καὶ βρέχε κυπριὰ στὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ μέγας Ναπολέων βουχώμενος ὡς λέων.

Βάρδα, βάρδα εἰς τὸν δρόμο τῆς μεγάλης μου παλλάκας —
ἔπεσ' ἔσκασε ὁ Ἄγγλος, ὁ βαμμένος, ὁ Κερκάλας...
ἔπεσ' ἔσκασε ὁ Ἄγγλος... μέν' ἡ δόξα του γυμνή...
ὁ ξανθὸς ὁ Γεωργκαντὲς μου θὰ τὸν βάλῃ στὸ σκαμνί...
ἔπεσ' ἔσκασε ὁ Ἄγγλος, πούχει χρῶμα σὰν κυδώνι...
εἶμαι μέγας Ναπολέων... τὸ κορδόνι τὰ κορδόνια.

—

Βάρδα. βάρδα... μὲ τὰς μάχας τῆς Ἴένας καὶ Βαγγράμης
νεωτάτας καὶ ἀκμαίας ἐπανέκτησα δυνάμεις...
ταρατάμ μὲ τοὺς ζουρνάδες, ταρατάμ μὲ τὴν καρδοῦσα,
τοὺς ἐπῆρα ὅλους σβέρνα, μοῦ βαπτοῦν καλὰ τὰ κότσια...
δὲν κοπῆκαν τὰ ρτερά μου, μὰ πετῶ σὰν χελιδόνι...
εἶμαι μέγας Ναπολέων... τὸ κορδόνι τὰ κορδόνια.

—

Νά! Ταμπούρ-Μαζὸρ ἱμπρός μου, νά! ψηλοὶ θωρακοφόροι...
νά! ὁ Λαππας κι' ὁ Κατσίνης, τὸ ἀνήλικο τάγμα...
νά! παντζήρικες, νά! παπούτσια, νά! τσαπούρλα, νά! παρλάτα...
θὰ σᾶς κόψω πίρκα πίρκα, θὰ σᾶς κάμω μιὰ σκλάτα.
Ἔξω, Ράλλη, τῶν Βουλγάρων ὁ παρᾶς σὲ κηλιδόνια...
εἶμαι μέγας Ναπολέων... τὸ κορδόνι τὰ κορδόνια.

—

Νά! ἱμπρὸς οἱ στρατηγοί μου μὲ παράστημα λαμπρόν,
ὁ Πετράκης ὁ Μακσίνας καὶ ὁ Κάββας ὁ Κεμπρών...
νά! κι' ἡ κίτρινη γουστέρα κι' ὁ Ζυγομαλὲς ὁ Νίου...
μάρς! ἱμπρὸς μὲ τὰ ντσούλικα, πολεμάρχοι μου γενναῖοι.
Τσίου τσίου τὸ κανάκι, τσίου τσίου καὶ τἀνδόνι...
εἶμαι μέγας Ναπολέων... τὸ κορδόνι τὰ κορδόνια.

—

Ταρλαμπούμπα, ταρλαμπούμπα... εἰς τὴν μάχην σᾶς καλῶ...
πῶ! πῶ! πῶ! καὶ τὶ θὰ γίνῃ στὸ κακιούρτο Βατερλώ.
Ἔξω, Ράλλη, κατω, Ράλλη, γιοῦχε, Μυταρᾶ, καὶ σύ...
δὲν θὰ φύγω ντροπιασμένος στῆς Ἑλένης τὸ νησί.
Δὲν μὲ φθάνει τοῦ Βουλγάρου καὶ τοῦ Ἄγγλου ἡ σρενδόνη...
εἶμαι μέγας Ναπολέων... τὸ κορδόνι τὰ κορδόνια.

—

Βάστα, Κάββα, μπράβο, Κάββα, γειά σου. Κάββα στραμπᾶς ὑπόσχοντας θριαμβους ὅλ' αἱ μέλλουσ' ἐκλογαί. [τηγέ...
Πᾶ ψηλὰ τὰ ρώσσορά σας γειὰ νὰ φίγγω καὶ νὰ λάμπω...
ὅπως μπῆκα μὲς στὴ Μόσχα καὶ στὸ Μεσολόγγι θάμπω...
Κυντσγῆ-Πασσᾶς θὰ γίνω... τὸ μπαλκόνι μου ξεβιδόνει...
εἶμαι μέγας Ναπολέων... τὸ κορδόνι τὰ κορδόνια.

—

Τρακτάρι 'στὸ Μεσολόγγι, ποῦ ἐγέννησε τὸ τίρας..
μάρς! ἡ μαύρες μου σημαίες, μαρς! ἐμπρὸς κι' ἡ Γαλλικαῖς κι' ὅπως ἄλλοτ' ἐτινάχθη μὲ βροντὴν εἰς τοὺς ἀέρας [μου...
ἔτσι πάλιν θὰ τὸ κάψω μὲ τῆς μπόμπες τῆς διακῆς μου,
κι' ὁ καπνὸς θὰ τὸ σκεπάσῃ σὰν κατακαμάρι σενδόνι...
εἶμαι μέγας Ναπολέων... τὸ κορδόνι τὰ κορδόνια.

Πᾶσι τὸ «Ἄστυ» τὸ κλεινὸν φύλλον καθημερινόν.

Μέσα 'στῶν νέων ἐκλογῶν τὴν τόση παραζάλη,
τὸ «Ἄστυ» μεταμόρφωσιν θὰ δοκιμῇ μεγάλη,
καὶ τώρα καθημερινὴ ἐφημερὶς θὰ γίνῃ,
ὁ Θέμος δὲ ὁ Ἄννινος αὐτὴν θὰ διευθύνῃ.

—

Θὰ εἶν' ἐντρύφημα τερπνὸν εἰς τάλλα ἐντρυφήματα,
εὐάλωτος θὰ γίνεσθαι ἡ γλαφυρά της ὕλη,
κι' εἰκόνες δὲ θὰ ἔλθετε καὶ τελοσπάντων πρώτης,
μὲ τοῦ Ἀνείνου τὸ χρυσὸ κι' ἀμίμητο κονδύλι.

—

Συντάκται εἶναι τακτικοὶ ὁ Γεώργιος ὁ Δροσίνης,
γνωστότατος ἐντὸς κι' ἐκτὸς τῆς νέας Ρωμηοσύνης
κι' ὡς ποιητὴς ἐθαυμάσθης κι' ὡς παζιγυράφος πρώτης,
ποῦ σ' ὅ,τι γράφῃ φαίνεται τὸ πνεῦμα κι' ἡ ἐβρότης.

—

Κι' ὁ Καλαμάνος ὁ Μιμῆς, ἀξιωτότη φύσις,
καὶ πνεῦμα πλουσιώτατον κι' ἐμβριθεστάτη κρίσις,
καὶ διανοίαν στάδιον εὐρύτατον μ' αὐτὰ
τὰ σπάνια χαρίσματα τοῦ ὄντως ζηλευτά.

—

Μὲ τούτων τῶν Διευθυντῶν, μὲ τούτους τοὺς Συντάκτας
θὰ τρίξῃ ἄρθωνος παρᾶς ὡς ἀπὸ κατερράκτας,
τὸ «Ἄστυ» δὲ ἀναμέσιτον κομφότητος καὶ νοῦ
ἐφημερὶς μενάριθμος θὰ γίνῃ τοῦ κοινοῦ.

Νέο μεγάλο Μαγαζί, ποῦ στέκουν ὅλοι σὰν χαζοί.

Ἐκεῖνο τὸ Κατάστημα Βασλῆ τοῦ Κασδόνη,
ὁπού 'στὸ σπῆτι δρίσκεται τοῦ Δέμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβόνει
καὶ μὲ στολίδια χίλια βγὸ φαγγοδιλεῖ γυαλιστό.
Θαῦμα ἰδέσθαι ἀληθῶς!.. Τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!..
μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο αἱ Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελασθῆς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω νὰ περάσῃς
ἀμέσως μέσα θὰ ἐμβῆς καὶ κάτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος ἢ πρῶτος κασσελίρης
τότε θὰ φύγῃς μονοχὰ καὶ πρῆγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρόν, γιατ' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἔξω νὰ κοντάζητε αὐτὸ τὸ Κοπελλάδικο.

Μυθιστορήματα πολλά, ὅλα ὡραῖα καὶ καλά.

Ὁ Χηΐτης, ὁ Διευθυντὴς τῶν Μυθιστορημάτων,
τῶν λογοτέχνων Ἑλλήνων τῶν κατόντες τερπνοτάτων,
μᾶς ἀναγγέλλει ἔκδοσιν τοιούτων καθ' ἡμέραν
καὶ τ' Ἀπομνημονεύματα τοῦ Πατροῦ θὰ δγάλῃ,
μυθιστορίαν τοῦ Δουμᾶ πασῶν ὡραιοτέραν,
κι' ἁρπάζετέ την ἄφθονον μικροί τε καὶ μεγάλοι.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενήντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλοῦτοι μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά

Τῶν ὥρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέροντα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.
κι' ἔπειτ' ἔχει ξεσκολὲς — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομὴ τὸ κάθε χρόνο — δεκαπέντε καὶ τὸ χέρι.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — ὅλ' χωρὶς νὰ ξοδεύσῃς.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ὅ,τι κι' ἂν ἀγοράσῃς.

Συνδρομὴ τὸ κάθε χρόνο — ὀρτύκια δύδεκα καὶ μόνο.
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἔνα φύλλο δὲν κρατεῖς — ἕνας συνδρομητής.
κι' ὅπερ τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶ μαῦρο σκῦλο.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' ἐδῶ στέλλει πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μέρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἔκτη τοῦ Ὀκταβρίου
καὶ χαλασμὸς Κυρίου.

Τρακόσια δώδεκα κρατοῦ
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς χεροκροτοῦ.

Ὁ Φασουλῆς μὲ τὸν σταυρὸ καὶ τὴν γνωστὴν βελλάδα κάμνει μακρὰν προσφώνησιν 'στὴν ἔξαλλον Ἑλλάδα.

Φ.— Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητη; ποῦ τρέχ' ἡ συλλογή σους;
τὸ στεφανάκι σου ὄνειρο;... γιατί σ' αὐτὴ τὴ γῆ σου
ὡς τώρα δὲν ξαμύτρωναν σοφοὶ Μπαλωματάδες,
ὅτου μᾶς στέλλ' ἡ δύῃς των τόσους χρυσοὺς ἀγγέλους;
γιατί, γιατί 'στὰ χείλη σου νὰ μὴ γλυκοχαράζῃ
ἕνα γλυκὸ χαμόγελο;... γιατί νὰ μὴ σκιάζῃ
μέσα 'στὸ στῆθος ἡ καρδιὰ καὶ πῶς τὰ βλέφαρα σου
τείνει κακὴ τὰ μαύρισεν, ποῦ θέρει τἄντερά σου;

—

Τριγύρω οἱ Τσιαουσάκοι καὶ οἱ Μπαλωματάδες
τὴ λύτρωσί σου γαιρετοῦν μὲ χίλιες δηλ ἐλπίδες,
κι' ὁ Ἤλιος σκύβτει καὶ φιλεῖ τὸ ἔνδοξό σου γόμα,
ὁποῦ τὸ κάνει ἀλκοτὸ τῶν ψορημιῶν ἡ βόμα
καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ κοπριὰ... Θυμᾶσαι τὴν ἡμέρα,
ὁποῦ κι' αὐτὴν ἐρώτισες τὴ Δύσι πίρκα πίρκα,
τὰ πρῶτα μαγκλεῖα σου, τὴν βόγγη, τὸν κακμὸ σου,
καὶ τὸ σχοινὶ ποῦ 'πέρασε ὁ κόσμος 'στὸ λαιμό σου,
ποῦ ξάκλωνες 'στὸν καπρενὲ μὲ νταγλὰ μακρούτσι,
καὶ 'στὰ γυμνὰ ποδάρκια σου δὲν ἔβαζες παπούτσι.
Δὲν θλιμμόνησε ποτὲ τὴν Σίνη σου Ἀκρίβα
κι' οὔτε τὴν νέα Βασιλικῆ, ποῦ μὲ χρυσῆ χλαμύδα
τὴν σάρκα σου ἐσκέπασε τὴν κατηγημένη
καὶ οἱ Ρωμηοὶ 'στὸ θρόνο τὸν ἱμπρὸς γονατισμένοι

ἐκύτταζαν γαρούμενοι πῶς σ' ἔχει 'στὴν καρδιὰ του...
Τώρα σὲ βλέπει 'στὰ χρυσᾶ κι' Ἀδυὲς καὶ τὰ σεντᾶ του,
καὶ τὸ παλιὸ παπούτσι σου τὸ στραβοπατημένο
τὸ ἔρριψε ὁ Θοδωρῆς καὶ τώρα μπαλωμένο
θὰ στέκῃ πάντοτε 'ψηλὰ κι' αἰώνιο θὰ ζήσῃ
νάναι φοβέρ' ἀβδίκητη σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

—

Τέσσερα χρόνια 'πέρασαν σὰν νύχτανε μιὰ 'μέρα
γιὰ ὅσους τῶν καὶ πίνουνε φαΐγων γλυκεῖς. Μητέρα..
Πετεῖν ἡ ὥρκες ἀμέτρητες 'στὰ πέντε Βικαίτια.!
γιὰ μᾶς 'στὸ δευτερόλεπτο μᾶς τρῶνε τὰ σεκλέτια.
Τέσσερα χρόνια 'πέρασαν κι' ἀκόμ' ἀνατριγίλα
σοθειὰ μᾶς βόσκει τὴν καρδιὰ καὶ μὲ λαγάνων φύλλα
ποῦ πλέκομε οἱ ἄμοιροι τὸ νέο στέφανό σου
κι' ὑψώνει 'στὸν οὐρανὸ τὸ μουγκλιδωτό σου
μὲ λαγανίλας μυρωδιὰ καὶ μὲ τὸ παραδάκι
τοῦ κόσμου ποῦ ἐπείνασε... τί ἄλλο πιὰ μᾶς λείπει;
Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητη; ποῦ τρέχ' ἡ συλλογή σου;
τέχα θὰ ρθῇ πιὰ ψωμὶ μ' αὐτὴ τὴν ἐκλογή σου;

—

Ἐξύπνησαν ἀνέλπιστα οἱ νικημένοι δοῦλοι
κι' ἐκεῖ ἀπὸ τὸ Ταίναρον ὡς μιὰς 'στὸ Κακοσοῦλι
μουγκρίζει γῆ καὶ θάλασσα... σεισμός... φωτιὰ... τρομάρα...
εἶμαι καὶ παλιοπάπουτσο καὶ τότε σαγλαμάρα.

Ἀστράφτουν καὶ βροντοβολοῦν τὰ κλέφτικα λημέρια,
γυρνᾶ τοῦ Χάρου κοπανοῦν τἀχέρταγκα τὰ γέρια.
κι' εἶναι χαρὰ ὁ πόλεμος, τὰ φονικὰ παιχνίδια...
θολόνουν τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ συρωμένα φρύδια
κι' ἀμέσως τοῦ Μπαλωματῆ ὀρθώνεται ἡ ράχη...
ἔσκασι, πίρτα, ἔπεσε, φωνάζουν κι' οἱ βατσάχοι,
καὶ ἀποκρίνεται σ' αὐτοὺς τὸ μούγκρισμα τοῦ Κάβδα,
καὶ τὰ σασπίζ' ἡ μπρούτζινη τοῦ Χαριλάου γκλάβα.

—

Ἀπὸ τοῦ Αἵμου τὰ βουνὰ πουλὶ κυνηγημένο
σὰν σύνναρο μὲ τὸν βοριᾶ καὶ μαυροφορεμένο
σκοτείνιασε τὸν οὐρανὸ μὲ τὰ πλατειὰ φτερά του
κι' ἐρέκαξε μὲ μιὰ φωνὴ, βαστῶντας τέντερά του:
«Μ' ἔλυγκῆς καὶ παλιοκάπουτσα χτυπᾶτε, Πολεμάρχοι,
κι' ἀρῶστε τὰ Βερατζα σας κι' αὐτὸν τὸν Πατριάρχη».

—

Τοῦ μυστικοῦ δικηλητῆ πίρτει σὲ γῆ καὶ κύμα
τὸ φλογερό του μήνυμα καὶ περνοδιν' ἡ λίμα.
καὶ τὸ καναρι τραγουδᾶ μὲ τὸν Σκίν-Ζούστ τενδόνι
καὶ γίνεται ψαρὸν πλατὺ τὸ φοβερὸ καρδόνι
σὰν ἕνα ρίβι φτερωτὸ 'στὸν κόρφο τοῦ προδότη,
ὁποῦ τὴν πίστι ἔβγαλε τοῦ κάθε πατριώτη.

—

Καὶ ὁ Μωρῖᾶς στηλόνεται κι' ἡ Ρούμελη μουγκρίζει
καὶ κάτω εἰς τὸν Παφιακὸ τὸ αἷμα πλημμυρίζει.
Ἀντάρα, ραμπαδόξυλο, μαχαίρι καὶ κουμπούρι...
τὸ κάθε σπῆτι ἔγινε πολεμικὸ τσαμπούρι...
Πιασπῆκαν οἱ Ρετσίνηδες μὲ τοὺς Μητσοκουλαίους
κι' ἀκοῦς βροντοκτυπήματα καὶ φοῦσκους σμερδαλέους
καὶ βγαίνουν οἱ πολεμιστὲς ἀπὸ τῆς τουφεκήθρας
κι' οἱ ἄνθρωποι σκοτόνονται σὰν νἄναι τσιλιβήθρας,
καὶ πηλαλεῖ ὁ Στάικες μαζὶ μὲ τὸν Γαλάτσα
νὰ 'βροῦν παιδὶς ταχὰ ἐδῶσε τὴν πρώτη πρώτη μπάτσα.
Φλόγα πκντοῦ καὶ σίδερο... ρουθοῦνι δὲν θὰ μείνῃ...
εἰς τὴν Ἀθήνα χαλασμός... 'στὸν Πιερκὲ καμίνι...
δὲν μένει πέτρ' ἀσάλευτη καὶ χέρι δίχως κάμε...
ἁρμὶ καὶ ξεθεμέλωμα κι' ἀλαλαγμὸς καὶ κλάμμα...
κι' ὅταν τὸ χέρι κουρασθῇ καὶ πίρτη στομωμένο
νὰ ξανασάνῃ τὸ σπαθὶ 'στὴ θήκη ἐκπλωμένο
φωνάζει ὁ ἀντίλαλος «Κτυπᾶτε, Πολεμάρχοι,
κι' ὑγιαῖς πολλαῖς θὰ πάριτι κι' ἀπὸ τὸν Πατριάρχη».

—

Φριμάζουν τὰ Καλάβρυτα, καπνίζει τὰ Ζητοῦνι,
κι' ἡ Μάν' ἡ ἀνυπότακτη τεντόνει τὸ φουθοῦνι
σὰν τὸ καθάριο τέλεγο νὰ μυρισθῇ τάγέρι...
ὁ Κυπουνάκος πολεμᾷ μὲ δυνατὸ ἀσκέρι
κι' ὁ Βαρβιτσιῶτης ρᾶζεται νὰ κόψῃ τὴν ὁρμή του,
κι' ὁ Ζίγγελης 'στὴν Τρίπολι στηλόνει τὸ κορμί του
καὶ τσκμπουνᾷ πῶς θὰ γινῇ θεόχτιστο κατρόνι
νὰ συντριβῇ ὁ Θοδωρῆς μὲ ὅλο τὸ κορδόνι.
Ἡ Μεσσηνία στίνεται σὰν πεινασμένος λύκος...
ἁρπάζει ὁ Καράπουλος κι' ὁ Μιτσέλης ὁ Νίκος,
βογγᾷ ὁ Σωτηρόπουλος κι' ἀκρατητος παλεύει,
σηκόνεται κι' ἡ προβοσκὶς τοῦ τκμπκρᾶ Κοκκέβη,
καὶ κάτω 'στὴν Φθιώτιδα κατακλυσμὸς κι' ἀντάρα...
ὁ Τράκκας τοὺς Τρικουπικοὺς τοὺς κυνηγᾷ μὲ κλάρα,
κι' ὁ Κοντογιάννης μάχεται, παιδὶ τῆς τριακοντάς,
ποῦ ἔκαμε τὸ κούνημα ἐκεῖνο τῆς Λαμίας.

κοντὰ κι' ὁ Καρκαλίβανες μαζὶ μὲ τὸν Μαρῖᾶ,
κι' ὁ Παπποκώστας, ρόνιμος μὲ γνῶσι καὶ μυαλά,
μὰ πρῶτος καὶ καλλίτερος πηδᾷ κι' ὁ Εὐταξίας,
ποῦ λάμπει καὶ φεγγοβολεῖ καθὼς ὁ Γαλαξίας.
Πλανᾶτ' ἐδῶ, πλανᾶτ' ἐκεῖ ὁ τρόμος καὶ ἡ φρίκη.
ὁρμᾷ καὶ ὁ Σιμόπουλος μετὰ τοῦ Λοιδωρίκη,
μὰ χύνεται κι' ὁ Σκουμπουρδῆς μαζὶ μὲ τὸν Ζουλούμη,
καὶ ὁ Χατζῆσκος ἄγριος φουσκόνει σὰν τουλοῦμι,
ὄχι ἐκεῖνος δηλαδή, ποῦ ἔτρεξε μὲ φούρια
'στῆς Πραγκηπίσσης τῆς σειρῆς τὰ πρῶτα γεννητούρια.
κι' ἀπέκυψε σοφώτατα τὸν λοῦρο τοῦ μωροῦ
κι' ἀπέδειξε πῶς δὶν πιρνᾷ γιὰ μάκρος τοῦ σωροῦ.

—

Στῆς Ἀχαιοήλιδος ψηλὰ τὰ καρακούλια
ἐκεῖ Γερωκοστόπουλος, Λύγερινὸς καὶ Πούλιος,
οἱ δρὶ οἱ Στεφανόπουλοι κι' οἱ δρὶ οἱ Πετμεζάδες.
Κοτζαμπασῆδες, προῦχοντες, Δερβίσηδες, Χοντζάδες,
οἱ πρῶτοι καὶ καλλίτεροι τῆς μιᾶς καὶ ἄλλης στανῆς,
κι' οἱ δύο Κρεστενίτηδες, ὁ Γεώργης καὶ ὁ Γιάννης.
ὁ ἕνας ποῦ ὠνόμασι Γεγὲ τὸν Θοδωρῆ
κι' ὁ ἄλλος ποῦ ἐθύμωσε κεῖ κάνει τὸν βαρύ.
Μπόμπαις καὶ μύδροι ρίχνονται ἀπὸ τὸν Κανακάρη,
αὐτὸν ποῦ ἔκτισι Σχολεῖο καὶ μᾶς 'στὸν Ρκιδουριάρη,
καὶ τώρα 'στοὺς Γκιφκηνοὺς θὰ ρίξ' ἡ ἐπιστήμη...
τεντόνεται ὁ Πετρακῆς μαζὶ μὲ τὸν Ζαΐμη,
μὰ κι' ὁ Μπιτσάκης πολεμᾷ κοντὰ 'στὸν Λαζουρίτη
καὶ χάνουν οἱ πολίμαρχοι Παρασκευὴ καὶ Τρίτη,
καὶ ὁ Φωτήλας, ποῦ κι' αὐτὸν τὸν 'πῆρε τὸ ποτάμι,
ὑπόσχεται πῶς καὶ τῆς δοῦ μερίδες θὰ συνδράμῃ.

—

Στὴν Κορινθία συννεφιὰ καὶ βογγητὸ βαρύ,
κι' ὁ Δεληγιάννης, ζαβέργος στινὸς τοῦ Θοδωρῆ,
μηδὲ ἀνοίγει πῆμ' γι' αὐτὸν τὸ στόμα του σὰν γάβαρο,
μηδὲ τὸ πκληοπάπουτσο κρατεῖ καλὰ γιὰ λάβαρο,
μηδὲ γιὰ τὸν Χαρίλαο δὶν στηνει κἄμε κρυμάλια,
κι' ὁ Κούστας μὲ τὸν Νοταρᾶ δὲν παύει τὴν πηλάλα.

—

Στὴ Ζακυνθο τὸ φλογερὸ τοῦ Ἀργασάρη κόμμα
πνάζεται ἀβάσταχτο 'στὸν ἕνα κι' ἄλλον Ρωμα,
καὶ τρέχουν μιᾶς 'στὸν στρόβιλο τῆς γαλκαῖς ἐκείνης
καὶ ὁ Στεφάνου κι' ὁ Πλακᾶς κι' ὁ Νάνος ὁ Κοκκίνης,
καὶ πέρα στὴν Κεφαλλονιὰ χυμᾷ ὁ Βενιέρατος,
ὁ Βαλσαμάκης, ὁ Μπασῖᾶς καὶ ὁ Καβαλλεράτος,
ὁ Ἰνήλικας καὶ ὁ Ζερβὸς κι' οἱ δύο Μεταξάδες,
καὶ Κόντηδες μὲ τὰ 'ψηλὰ, μὲ σάλια καὶ μποζάδες.
κι' ὁ Κατσαΐτης κι' ὁ Ζερβὲς, Ψαρίστης καὶ Βανδῶρος.
καὶ ὁ Μουσούρης κι' ὁ Ξυδᾶς, καὶ κάθε κανταδόρος.
καὶ πέρα εἰς τὴν Κέρκυρα ὁ Θεοτόκης σκούζει,
τοῦ Καρπάνου τὸν γαμπρὸ πατόκορφα τὸν λούζει,
κι' ὁ Καρκαπνὸς ἔρχεται σὰν πεθερὸς νὰ δῷ
καὶ γιὰ τὸν Καποδίστρια μὲ πόνο κελαϊδεῖ,
μὰ τρώει λοίσιμο κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸν Θεοτόκη,
γιατὶ τὸ χέρι ἄπλωσε 'στὸ ξένο περιοκάτι...
ψάλλει γι' αὐτὸν κι' ὁ Ἀρτινὸς ὅσα ἡ σκοῦπα πέρνει
καὶ γιὰ τὴν Ἄρτα ἔπειτα τὸ φύσημα του πέρνει,
ποῦ ὁ Παχὺς τὸν καρτερεῖ, βαστῶντας τὴν κοιλιά του,
κι' ὁ ἕνας κι' ἄλλος δίρνεται καὶ βγάζει τὰ μαλλιά του.

—

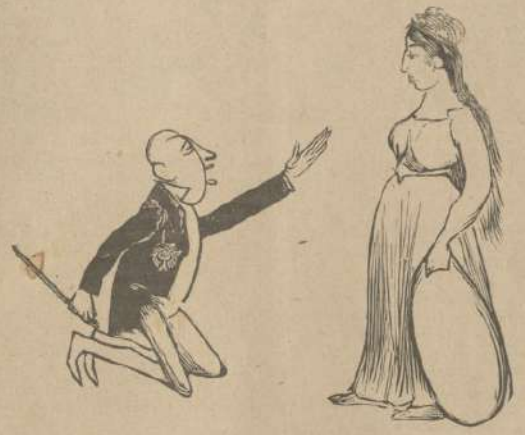

Ἐὰν δὲν εἶσθε κοῦκοι
μιὰ ψῆφο καὶ 'στὸν Ρούκη.

Στὴ Λάρισσα ὁ Κοκοσλῆς, Ριζόπουλος καὶ ἄλλοι
ρωμάϊρουν τὸ ἀθάνατο μπουλοῦκι τοῦ Καρτάλη,
καὶ στὰ χρυσᾶ των ἅρματα λαμπακοπᾷ ὁ Ἥλιος...
ἐκεῖ βαρεῖ ὁ Κανταρτζῆς, ὁ Κοτσομπλῆς, ὁ Φίλιος,
ἐκεῖ Ζαρίμπας καὶ Ζορμπᾶς, ἐκεῖ σπαθὶ καὶ τρόμος.
ἐκεῖ Σταμούλης ὁ γκατρὸς, ὄχι ἐκεῖνος ἄμως,
ποῦ εἶναι πρῶτος κυνηγός, γνωστὸς εἰς τὰς Ἀθήνας,
κ' ἔχει μιὰ μάντρ' ἀπὸ σκυλιὰ, ὁποῦ ψοφοῦν τῆς πίτυας,
ἐκεῖ κ' ὁ σκλάβος Μπαντζῆς μὰ τὴ μαγκιὰ μύτη,
ἐκεῖ κ' ὁ νιὸς ἀδελφὸς τοῦ Νίκου τοῦ Πολίτη,
ποῦ βγάζει τὸ περίφημο Ἐγκυκλοπαιδικό
καὶ παίζει Μέους κάποτε καὶ Σκάκι τεχνικό.

—

Ἐκεῖ 'ψηλὰ 'στὰ Τρίκκαλα τραβᾷ τὴν σακκαράκα
ὁ Ζωγλοπίτης ὁ πολὺς μετὰ τοῦ Καζαμπάκα,
κ' ἡ Χατζηπίτρος δίπλας των, ὁ Κόκκος δηλαδή,
πέρνει φωτιὰ μαζὶ μ' αὐτοὺς κι' ἀνάβει σὰν δαδί.
καὶ 'στὸν Τερπίτη χύνεται, κτυπᾷ τὸν Χατζηγιάννη,
καὶ ρίχνει κάτω τὸ μονόκλ καὶ θάλασσα τὰ κάνει.

—

Στὴν Ἤδρα δαμαστὲς σπαθᾶς πετοῦν ἀπὸ τὰς θήκας
Γκουρδῆς, Λεμπίσης, Τσακαδὸς κ' ὁ Θοδωρῆς ὁ Γκίκας,
μὰ πολεμοῦν καὶ 'στὰ Ψαρρὰ μετὲ βοῆς μεγάλης
οἱ δυὸ γνωστοὶ Καναρηδὲς, Πκγκάρας καὶ Τσακάλης,
καὶ μὲς 'στὲς Σπέτσαις ὁ Γουδῆς χωρὶς ἐχθρὸ θὰ μείνῃ,
ὁ Γιάννης μόνος του νερᾷ κ' ὁ Γιάννης μόνος πίνει.

Ἀναβασταύει 'στὴν Εὔβοια καὶ τόσο νταβασταύει...
ἐκεῖ τὸ κύμμα τὸ γερὸ Ἀβέρωφ καὶ Βενδούρη
κτυπᾷ μὲ μάτια ορκλιστά, χωρὶς ἔμπρος νὰ βλέπῃ,
τὸν δυνατὸ Κοντόσταυλο, Πετσάλη καὶ Γαζέπη,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Κοντόσταυλος γερὸς καὶ κοτσονάτος
μὲ τὰ λουτρὰ ποῦ ἔκαμε 'στὸ Φάληρον ἰσχάτως,
μυρίζων ὅλος θάλασσα σὰν ἀχινὸς καὶ στρείδι
τῶν γαύρων ἀντιπάλων του ἁρπάζει τὸ καρύδι
κι' ἀπὸ τὴν Καρυστον βοᾷ: «Κτυπᾶτε, Πολεμάρχοι,
μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Δαμαλᾶ καὶ μὲ τοῦ Πατριάρχη».

—

Μὲς 'στῶν Κυκλάδων τὰ νησιὰ ὁ Ἄρης δρεπανίζει...
'στοὺς Συριανοὺς ὁ Μπούμπουλης βροντᾷ καὶ μπουμπονίζει,

μὰ τὸν Σακουλούδη δὲν πτοοῦν τὰ βροντερά του βόλια
κι' ἡ Ἀμμος ἡ Μακτούδεικη γελοῦν μὲ τὰ φακιόλια.
Στὴν Σαντορίνη φαίνονται πολέμαρχοι βροβάτοι,
ὁ Μερκιζίνης ὁ κοντὸς δὲν σπιθαίνει καὶ κάτι,
ὁ Νομικὸς, Συνοδινὸς, Παλίτσης, Γαβαλᾶς,
καὶ ἄνω κάτω γίνεται ὁ κιθὶ μαγκαλᾶς.
Στὴ Σίφνο ὁ Προβελέγγιος ὁ νεόπαντρος λεβέντης,
καὶ ὁ Πρωτόπαπας στὴ Τζιά, κεφαρωτὸς ἀρέντης.
Ὁ Ἐμπειρίκος ὁ κομψὸς σημαίνει τῆς καμπάνας
στὴν Ἄνδρο τὴν ἐξαιστή, ποὺ βγάζει παραμάνας
μὲ ὁρίσκα φρίσκα μαγουλὰ καὶ γείλη σὰν κοράλι,
ὁ Δελιγόκος στὴ Νάξο κοντὰ στὸν Δημιράλη.
Στὴν Τῆνο Δρόσος ὁ νταλῆς μὲ τὸ σπαθὶ σὰν Ἄρης
κι' ὁ Γκιώνης, θλιβερὸ πουλὶ καὶ Τηνιακὸς τσαγκάρης,
καὶ ἄλλοι ἀναρίθμητοι, τοῦ στεμματᾶ ὁ νοῦς
καὶ γάνεις τὸν λογαριασμὸ καὶ σκούζεις «Ψηφοῦς».

—

Τὸ Μεσολόγγι σκέλεθρο, γυμνό, ξεσαρκωμένο,
τὸν Δεληγιώργη του κυττᾷ μὲ μάτι ἀνοιμένο...
ὁ Λεωνίδας 'στὰ ὑψηλὰ πετιέται σὰν μπαλόνι
καὶ πέρνει μὲ τὸ μέρος του καὶ τὸν Κωλοβελόνη,
κι' αὐτὸς βελόνα γίνεται 'στὰ πίσω τοῦ Τρικούπη,
καὶ τρώγ' ἡ μοῦγκ σίδερο κι' ἀτσάλι τὸ κοινοῦπι.
Μὰ κι' ὁ Βουλπιώτης ξεφυσᾷ μὲς 'στὴν Εὐρυτανία,
θερίεται κι' ὁ Χατζόπουλος καὶ τρίχει μὲ μανία,
καὶ ἤχος πολεμόκραχτος πανταοῦ ἀντιλαλεῖ,
κι' ἐκεῖ ἀπὸ τὸν Βόσπορο γοργότερο πουλὶ
σκορπώντας γύρω κουπεσυλλαὶς φωνάζει «Πολεμάρχα,
πολλοὺς πολλοὺς προσκυνησμοὺς ἀπὸ τὸν Πατριάρχη.»

—

Ὁ κόσμος ἀνταριάζεται καὶ τὰ σκυλόδοντά του
ξερριζωμένα τρίζουνε μὲ τὰ ρησπάματά του
κι' ἀκούεται βαρειὰ βοὴ σὰν μακρυὸ κατηρράχτη...
μ' ἴλιγγες, μὲ παληοπαπουτσαμὶ τρίμματα, μὲ στάκτη
χορτοπόνομε οἱ δύστυχοι τὰ δόλια τάντερα μας,
κι' ἐπίθε 'ξερυτρώτανε καὶ τὰ δαφνοκλαρὰ μας,
ὁποῦ φουντόνουν γύρω σου... γιατὶ μὲ τὴν καρδιά σου
δὲν δίνεις δέκα φασκιὰ 'στὰ ζηλευτὰ παιδιά σου;
Δὲν συγκινεῖ τὰ σπλάγχνα σου, πανόρμια μου Ἑλλάδα,
οὐδ' ὁ ὄκεός μου ὁ σταυρὸς κι' ἡ δανεικὴ βελλάδα,
οὐδὲ τὸ παληοπάπουτσο οὐδ' ἡ ἐλπὶς δὲν φλάνει
τὰ σηραγισμένα γείλη σου ν' ἀνοίξῃ, νὰ γλυκάνῃ;
οὔτε τὸ φῶς καὶ ἡ φωτιὰ ποὺ 'στὸ πλευρό σου χύνει
τῶν ἐκλογῶν τὸ ἄσβεστο καὶ φλογερὰ κομμάνι,
οὐδὲ τοῦ Ράλλη ὁ καυγᾶς καὶ τὰ μεγάλα ρήγματα,
οὐδὲ ρητόρων νησιακῶν ἀθάνατα κηρύγματα,
ποὺ ἔχουν εἰς τὰ χείλη των τοῦ Ὑμηττοῦ τὸ μέλι
κι' ὅλο καλλοῦν προγράμματα καὶ 'στ' ἄξυπτά μας μέλη;
οὐδ' ὅση βρίσκεται βροντὴ ἐκ τῶν τεσσαράτων,
οὐδὲ κι' ἡ δικαίωσις Ὑπουργικῶν χορτάτων,
ὁποῦ θὰ γίνῃ σῦριον καὶ θὰ τραντᾷ' ἡ πρόῤῥα,
ποῦ ξαρνοῦ θὰ ξεδιπλωθῇ ὁλόχρυση παντιέρα,
καὶ θἄνοι ὁ Πρωθυπουργὸς σ' αὐτὴν ζωγραφισμένος
σὰν Ἀη-Γεώργης θαυμαστὸς, ποῦ ἔσωσε τὸ γένος;
οὐδὲ κοτσύφια, Γκιώνηδες, ἀηδόνια καὶ κανάρια,
οὐδὲ τριῶν κομμακταχῶν κορδόνια καὶ ζωνάρια,
οὐδὲ κι' ἡ Ἀλεξάνδρα μας, ποῦ ἤλθε μὲ τὸν Πανλο,
κι' ὁ Βασιλῆς, ποῦ ἔρχεται καὶ ῥεύγει ἤχος κιόλο,
οὐδ' ὁ χρυσὸς Διάδοχος, ὁ μεστωμένος κλάδος,
καὶ τὰ ραδιοβλάσταρα τοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος,
ποῦ θἄρχωνται νὰ χειρετοῦν τοῦ Ψαυλῆ τὴν λύρα
καὶ νὰ 'ρωτοῦν πῶς ἔγινε παποῦτσι κι' ἡ πορπύρα;

—

Λοιπὸν τί θέλεις ἀπὸ μᾶς;... πῶς δὲν ξυπνᾷς, Μητέρα;..
νά! νά! καὶ ὁ Ψωμόπουλος ὁ γύφτος μὲ παντζέρα...
Τινάζει κάτω τὸ σφυρὶ, τινάζει καὶ τσεκούνι,
καὶ τῆς πατρίδος μελετᾷ νὰ σρίξῃ τὸ τιμόνι.
Πάντοῦ σωτῆρες βουλυτιᾷ... ἐξύπνησαν κι' οἱ γύφτοι,
καὶ πίρ' ἀπὸ τὰ Γύφτικα κι' ἀπὸ τὸν Πυδονίφτη
κι' ἄλλο πουλὶ ἐρίκαξε «Κτυπᾶτε, Πολεμάρχοι,
ἰσχὺς καὶ 'στὸν Ψωμόπουλο ἀπὸ τὸν Πατριάρχη».

—

Δὲν βλέπεις ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ συνθήματα πολέμου
νὰ κυματίζουν 'στὴν πνοὴν ἐκλογικοῦ ἀνέμου;
Ἑλιαᾶς καὶ παληοπάπουτσα κυλοῦνται ἕλα χάμω
καὶ κάθε κῦμα ποῦ γοργὸ ξαρρίζει μές' 'στὸν ἅμμο
ξερνώντας αἷμα καὶ ῥωτιὰ φωνάζει «Πολεμάρχα,
δίγθῆτι δρὸ φτυσίματα κι' ἀπὸ τὸν Πατριάρχη.»

—

Μένεις βουβὴ κι' ἀμίλητη καὶ θὰ ἀρατῇς ἀκόμα
πολὺν καιρὸ ἀμίλητα τὸ λιγυρό σου στόμα.
Κοιμᾶσαι κι' ὀνειρεύεσαι καὶ τότε θὰ ξυπνήσῃς,
ὅταν ὁ μέγας Μυταρᾶς κι' ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
φωνάξουν 'στὸ Ρωμαϊκὸ «Στοκμάρ, Πολεμάρχοι,
κι' ἂς δοῦμε πῆρε τί γίνιτκι καὶ χιὰ τὸν Πατριάρχη».

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελέαις.

Ἐκεῖνο τὸ Κατάστημα Βασλῆ τοῦ Κασσάνη,
ὁποῦ 'στὴ σπῆτι βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μέτρια μας θεμόνει
καὶ μὲ στοιλίδια χίλια δρὸ γιγγοβολεῖ γιομάτο.
Θαῦμα ἰδέσθαι ἀλήθεια!.. Τί μαγαζὶ ποὺ εἶναι!..
μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο οἱ Ἀθῆναι,
κι' ἐν γιλασθῇς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω νὰ περάσῃς
ἀμέσως μέσα θὰ ἐμβῇς καὶ κάτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἶσαι ἀριδάκαλος ἢ πρῶτος κασελιάρης
τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πρᾶγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸ, γίτ' εἶναι κρίμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἔξω νὰ σωτάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σκητί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεαπολιν ἐπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοριάει
μὲ ξενοδοχεῖον Σέδη, — ὁρὸ 'στὸ λέει τρεῖς 'στὸ ζυγί,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἔνδρα, — παῦτον ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραξιτέλους παντοφλᾶς πολλὰς.

Ἐφημερὶς ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ σωρὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ξυπνάδα — κι' ἐπειτα μοῦ κατιδαίνει.
Συνδρομητὲς θὰ δίχνομαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ 'ντὸν Ἀθηνογέτην πάλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζῃ κι' ἐντροπὴν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ἕξυπνα ἥμισυ μέρος — δέκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἕγγυες συνδρομητῆς.
κι' ὁπουδὲ τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶμε φαΐδι,
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' ὅλοειας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἰκοστὴ τοῦ Ὀκτωβρίου,
τοῦ μηνὸς τοῦ σωτηρίου.

Τρακόσια δεκατέσσερα φωνάζω
καὶ τὴν Ἑλλὰ κατέχαμα τινάζω.

Ὁ γνωστὸς Μπαλωματὴς τροπαιοῦχος νικητής.

Ὦ μεγάλη νίκη!... ὦ χρυσὴ Δευτέρα!...
ὅλα τοῦ Τρικούπη βγῆκαν κολοκύθια...
δὲν τατῶ 'στὸ χῶμα, τρέχω 'στὸν ἀέρα,
τώρα Ναπολέων ἔγινα 'στ' ἀλήθεια.
Τώρα στέκω ντοῦρος, τώρα ἔχω αἶμα...
φέρτε τὴν καρότσα... μὲ καλεῖ τὸ Στέμμα.

—

Πᾶς καὶ σύ, Τρικούπη... ὅλα νὰ μπαλώνῃς...
ὄρτσι κι' ἡ Ἐλπαῖς σου κι' ὅλα σου τὰ λάβαρα...
νά! κι' ὁ Δήμαρχός σου ὁ Κολοβελόνης...
μόλις μόλις 'βγῆκες μέσ' ἀπὸ τὰ Γκράββαρα.
Ἔπασε ὁ Ἄγγλος, πῆγε κατὰ κράτος...
ζήτω τὸ Κορδόνι, ζήτ' ὁ Κορδονάτος.

—

Ὦ χρυσὴ Δευτέρα!... ὦ χαρὰ μεγάλη!..
γιοῦηα οἱ Ἐγγλέζοι, ζήτωσαν οἱ Γάλλοι...
σ' ἔφαγα, Τρικούπη... κύττα πῶς φουσκόνω...
'στὸ μικρό μου νύχι ὅλον σὲ σχηκόνω...
σ' ἔφαγα, Τρικούπη, σ' ἔφαγα, Ἰούδα...
τρέχα, Ναπολέων, πήδα καὶ τραγούδα.

—

Πάει ὁ Μυγγόλος, πάει ὁ Πετρίλαιος,
κι' ἐμπροστά μου σκύβει καὶ φωνάζει «Ἔλεος»!
Πάει ὁ Βαμβένος καὶ ὁ Μυταρᾶς,
καὶ γι' αὐτὸν ἂς παίξῃ τώρα ταμπουρᾶς...
Ἄνοιξε, Παλάτι... μίλα, Βασιλῆ...
δέξου τὸ Κορδόνι, δῶξε τὴν Ἑλλά

—

Ξύπνησε, κορμί μου, καὶ κορδώσου ἴσο...
μὲς 'στὸν Ἐλαιῶνα δένδρο δὲν θ' ἀφήσω...
φόρο 'στῆς Ἐλπαῖς των, φόρο καὶ 'στὸ λάδι...
κύτταξε λαφοῦσι, κύτταξε κοπάδι...
Βουλευταὶ δικοί μου ἑκατὸν καὶ δέκα...
Θοδωράκη, κτύπα. Θοδωρῆ, πελέκα.

—

Τίκι τάκ τῆς πόρταις, Ὑπουργοὺς γυρεύω...
σὲ γερὸ Κορδόνι πηδηκτὸς χορεύω...
τὴν Ἑλλά, Τρικούπη, κάμε τὴν τουρσί,
κι' ἕλα Ὑπουργός μου νὰ γενῇς καὶ σύ.
Κύτταξε μπουλοῦκι, ποῦ γιὰ μένα χαίρεται...
τρέχω 'στὸ Παλάτι... τὴν καρότσα φέρετε.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ἔλλας μου, ἄσπρα φόρεσε καὶ κτύπα τὴν καμπάνα...
ἁμὴν καὶ ἀλληλούια... πῶς ἄθρεψε τὸ μάννα
ἐκίνησαν τὴν πτέρναν των κατὰ τοῦ εὐεργέτου
κ' ἐγὼ θρηνῶ καὶ δέρνομαι μετὰ τοῦ Περικλέτου.
Π.—Ἔλλάς μου, ἄσπρα φόρεσε καὶ φούχτωσε τὸ δόρυ...
λίαν πρωὶ κατέβηκαν γυναῖκες Μυροφόροι
καὶ τὸν Τρικούπη ἔρριναν καὶ εἶπαν ἡ καύμένους:
θεὸς σχωρὲς της τῆς Ἑλησῖς τῆς καταμαυριαμένις.
Φ.—Λαός μου τί ἐποίησα, φωνάζουν τὰ Φωκάλα,
καὶ σέ μοῦ ἀντεπέδωκας γιὰ τὰ κακὰ μου ὅλα;
μὲ τὴν πολλὴν μακρίλλαν σου τὸ φῶς μου κατεκάπνισες,
ἀντὶ τοῦ μάννα τοῦ γλυκοῦ πικρὰν χολὴν μ' ἐπότισες.
Π.—Ὁ θαῦμα ξίνον καὶ καινόν!... τί πρᾶγμα εἶναι τοῦτος;
ὁ οὐρανὸς ἐμαύρισε κ' ἡ κτίσις ἠλλοιοῦτο,
τὸ δὲ σκέβνι τῆς Βουλῆς εἰς δύο ἐχωρίσθη
σὰν εἶδε ὁ Χαρίλκος πῶς τόσον ἐμαυρίσθη.
Φ.—Ἐπὶ Ἐλῆᾶς κρεμάμενος σ' ἐκύτταξε τὸ κόμμα
καὶ κάτω ἔρριξι ταύτὰ κ' ἐσκάλισε τὸ στόμα
καὶ κλαῖον ἐψιθύριζε «Γλυκύτατι Τρικούπη,
ἀρχίζ' ἡ πίτνα καὶ γιὰ 'μᾶς καὶ τὸ ξερὸ χαρούπι».
Π.—Τῶν Κορδονάτων ὁ ἐσμὸς μὲ λύσσαν σὶ τραβᾶ
κ' Ἰσκαριώτην σὲ καλεῖ, λησταῖν καὶ Βαραββᾶ,
καὶ σκούζει κάθε πκουτσὸς καὶ κάθε σκαρρόφορ,
κ' ἀπὸ τὸν Ἄννα ἔρχισκι καὶ πᾶς' στὸν Καϊάφα,
καὶ ἄρον ἄρον ὅλοι των ζητοῦν τὴν σκούρωσίν σου,
ἀλλ' ὅμως δείξον εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν ἀναστασίν σου.
Φ.—Ὦ θαύματα παρεξένα!... ὦ θαύματα μεγάλα!...
ὁ Βερελίδης κρέμεται σὲ μιᾶς Ἑλῆᾶς κουφέλα...
εἰς τὸ λαιμό του ἔβαλι Κορδόνι γιὰ θηλειὰ
καὶ πέρτει καὶ γκρεμίζεται μαζὶ μὲ τὴν Ἐλπά.
Π.—Ἐλπή μου, σοῦ ἡ δόξα σου καὶ κ' ἡ τόση σου ἡ χάρις;...
νά! νά! κ' ὁ Γκιώνης ὁ πολὺς κ' ὁ Τνῆτσκις τσκγκάρης
πουλὶ μεγάλο γίνεται καὶ εἰς Ἑλῆᾶς κλαδὶ
φωνάζει κούκου ὕλιβερὰ καὶ πικροκελαδεῖ.
Φ.—Δευτέρα ἐξημέρωσε, μὴν εἶχε ξημερώσει
καὶ τῆς Ἐλῆᾶς οἱ σπαθοὶ τὰ εἶχαν κακαρώσει.
Δευτέρα ἐξημέρωσι, μεγάλη ἰδόμας!...
ὦ Κύριε τῶν οὐρανῶν, ἐλέησε κ' ἐμᾶς.
Ἐλῆᾶ μου, ποῦ ἡ δόξα σου κ' ἡ πρώτη σου ἡ χάρις;...
κοράκι μαῦρο ἔγινι κ' ὁ Θάνος Κανακάρης,
ἀλλ' ὅμως κ' ὁ Λιγερινὸς ἄξιον ἀφίνει θρῆνον,
κόλο φωτιὰ κατήντησε 'στὴν Δῆμον τῶν Λετρίνων,
κ' ἡ Θεοτόκος ἔσωσε τὸν Θεοτόκην μόλις,
καὶ οἱ φωτοῖῆρες κρύπτονται καὶ κλαῖει πᾶσα πόλις.
Ὅμως ἂς κλαύσωμεν κ' ἐμεῖς μὲ τὸν Τρικούπην κλαίοντα
καὶ δεῦτε προσκυνήσωμεν τὸν μέγαν Νικολέοντα.
Π.—Τρικούπη παντοδύναμε, πῶς μαῦρα κατεδέξω;
ὀλίγον τώρα ἔλειψε καὶ σὺ νὰ ἔβγες ἔξω.
Τριεύπη παντοδύναμε, ποῦ τόσα μεγαλεῖα,
ποῦ τόσα περισσεύματα, κ' ἡ πρώτη βασιλεία;
Πομφόλυξ ἦτο καὶ κάπνὸς κ' ἐμίσως διελύθη,
καὶ τενεκέδες σοῦ κτυποῦν δαιμονισμένων πλήθη.
Ὅλα κουκιὰ μὲ ρήγανη... εἰς τράνειτ μοῦντι γκλόριε...
ὁ κόσμος παραπείνασι... δὲν ἔχει πλέον ὅρια.
Ἐσὺ ποῦ βγάζεις πάντοτε κ' ἀπὸ τὴ μυίγα ξύγκι
πῶς τὸ Κορδόνι σήμερα τὸν πρᾶχηλὸν σου σφίγγει;
Ὅμως ἂς κλαύσωμεν κ' ἐμεῖς μὲ τὸν Τρικούπην κλαίοντα
καὶ δεῦτε προσκυνήσωμεν τὸν μέγαν Νικολέοντα.
Φ.—Τῷ ὄπειρα χῷ Θοδωρῆ ἂς ψάλω νεικητήρια,
ὡς λυτρωθεὶς ἐκ τῶν δεινῶν θὰ 'πῶ εὐχαριστήρια.
Εἰς τοῦτον ἂς προσδράμωμεν μὲ γίλιες καὶ μὲ χαχανα
κ' ἡμίσως ἂς λησμονηθοῦν οἱ πόνοι καὶ τὰ λάχανα.
Αὐτὸς ἂς εἶναι σκέπη μας, αὐτὸς ἂς εἶναι κόμμα μας,
καὶ πληρωθήσεται τροφῆς τὸ πεινασμένον στόμα μας.
Π.—Τοῦ Θοδωρῆ ἀνάπταυσιν ἁμέτρως θεσπίζεται
κ' ἔπανω 'στὸ Κορδόνι του πεζηγορῆς κρεμάμενοι
ὑμνήσωμεν μὲ τύμπανα τὸν ἴσον ἐν τοῖς πρώτοις,
αὐτὸς γὰρ ἔστακι σήμερον ὁ μόνος τροφοδότης.
Φ.—Πάσχα μεγάλον κ' ἱερὸν ἀνέτειλε τὴν σήμερον...
Πάσχα, ποῦ κατενίκησε τὸ κόμμα τὸ ἀνήμερον...
Πάσχα γλυκὺ καὶ μυστικόν, Πάσχα σεπτὸν καὶ ἅγιον...
Πάσχα, ποῦ ψάλλεται παντοῦ μ' ὄχου βαρὺν καὶ πλάγιον...
Πάσχα τὸ περιπόθητον καὶ Πάσχα τῶν πιστῶν...
Πάσχα, ὁποῦ μᾶς ἄλλαξε ἡ πίτνα τὸν Χριστόν...
Πάσχα τὸ πικνωνούμενον καὶ πάντος κατακλῆξαν...
Πάσχα τὸ πύλας κ' εἰς ἡμᾶς τοῦ Κινέρικου ἀνοῖξαν...
Πάσχα. Σαὶν-Ζοῦστ ὁ Νικολῆς μὲ κοπτερὸν μαχαῖρι...
Πάσχα, ὁ μάγας Θοδωρῆς μὲ τὸ κορμίνο γίρι...
Πάσχα. Κορδόνι τρεῖς ὀργυιὰς... Πάσχα, Ἐλπά'στ'ἀλάτι...
Πάσχα, ὁ νέος λυτρωτὴς σπάνω 'στὸ Πκλάτι...
Πάσχα, τοῦ Τσιλιπίτσαρη πάσαν τὰ 'στὸν κόρε...
Πάσχα, Καρνὼ καὶ Μυθολιὼν καὶ Γαλλικὴ παντζάρα...
Πάσχα, κλαίγνη 'στοὺς ἐχθροὺς καὶ δόξα εἰς τοὺς φίλους...
Πάσχα, περιπτυξώμεθα μετὰ χαρᾶς ἀλλήλους...
Πάσχα, εἰδήσεις ἔρχονται χρυσαῖ κ' εὐαγγελίστριαι...
Πάσχα, πηδοῦν μὲ τὴν Ροζοῦ γυναῖκες Κορδονίστριαι...
Πάσχα, γιαλοῦν τὰ μάτια μας κ' ἀνθοῦν ἡ παπκρούναις
καὶ τρῶνε τὰ καλλίτερα τὰ σῦκα ἡ κουρούναις...
Πάσχα, ποῦ στρίβει καθημὲ Κορδόνι τὸ μαλλί της...
Πάσχα, ποῦ τώρα παύτκι καὶ ὁ Μητροπολίτης...
Πάσχα, γιομάταις ἡ καλπαῖς κ' ὁ κοσμος ξεραντόνει...
Πάσχα, ποῦ τοῦ σωβρακιοῦ μου ξεχυίζω τὸ Κορδόνι...
Πάσχα, ποῦ τὰ σεκλέτζα μου ξεχνῶ καὶ τὰ μερακλῆ μου
καὶ λύνω τὰ Κορδόνια μου καὶ τὰ καλαμοδράκια μου...
Πάσχα σεπτὸν καὶ ἅγιον, παπούτσια νὰ μπακλώσωμε...
Πάσχα τερπνὸν καὶ ζείδιρον, καλὰ νὰ τὴν τηλώσωμε...
Πάσχα, Τρικούπη σύναξι τὰ λίγ' ἀπομεινάρια σου...
Πάσχα, ζωὴ σὶ λόγου σου, ζωὴ καὶ 'στὰ μουλαρία σου...
Πάσχα, ποῦ σώθει μπρούμυτα ὁ Ἄγγλος πρὸ τοῦ Γάλλου...
ἐγείρου, Ἱερουσαλήμ, καὶ γύρευε κ' ἀγάλλου.
Π.—Σ-' ἀνάθεμα κακὴ καρδιὰ καὶ κάθε μας σεκλέτι...
ἐμπρός, ἂς πᾶμε, Φασουλῆ, κ' ἐμεῖς μὲ τὸ Δεξλίτι.
Ἐλπά μου κακοροίζικη, Ἐλπά μου κακομοῖρα,
πολὺν καιρὸ ἀνέλπιστα γιὰ χαρὰ σου ἐπῆρα...
Ἐλπά μου, σ' ἠλπαμόνησα... Ἐλπά, σὰ χειρατῶ...
Ἐλπά μου πολυζήλευτη, 'στὸ ξυδὶ σὲ βουτῶ,
καὶ πκῶ νὰ σὶ προσκυνῶ καὶ νὰ σὶ λιβανίζω
καὶ πηλαλῶ 'στὴν Θοδωρῆ καὶ τέτοια τσκμπουνίζω:

«Κορδόνι, Κορδονάκι μου μακρὺ καὶ τεντωμένο,
σὶ μιᾶ σου ἄκρη δέσε με κ' ἐμένα τὸν καῦμένο,
νὰ 'δῶ κ' ἐγὼ Παράδεισο, ν' ἀνέβω 'στὴ Πκλάτη»,
νὰ φάγω καὶ νὰ πιῶ καλὰ καὶ νὰ σοῦ 'πῶ σπαλλάτη»,
Φ.—Κορδόνι, Κορδονάκι μου μακρὺ καὶ τεντωμένο,
μὶ τῆς Ροζοῦς τὰ καταρρὲ τσουλούφια καμωμένο,
σὶ μιᾶ σου ἄκρη δέσε με κ' ἐμὲ τὸν φουκαρᾶ,
καὶ τῆς γαστρός μου μνήσθητι, ποῦ παίζει ταμπουρᾶ.
Μή, Ναπολέων, λησμονῆς κ' ἐμὲ 'στὰ μεγαλεῖα σου
κ' ἐς γίνω εὐτραφίστερος ἐπὶ τῆς βασιλείας σου.
Π.—Ὁ Θοδωρῆς, Χαρίλαι, τὴν δόξαν σου ἐσάρωσε...
ἐς ἔχῃ γαῖαν ἐλαφρὰν... τὸ κόμμα τὰ 'κακάρωσε...
Πάσχα.. Τρικούπη, πήγαινε μὲ ἀντεμὰ 'στὴ Μέκκα...
Πάσχα... ὁ Πρωτοκάθεδρος ἐπῆρ' ἑκατὸν δέκα...
Πάσχα, μὴ βγάλῃς τσιμουδιά... Πάσχα, μὴ βγάλῃς λέξι...
Πάσχα τὰ τούμπανα κτυποῦν... ἀμάν, Χριστέ, κ' ἐς φέξῃ·
Φ.—Πάσχα, ἐμπρὸς 'στὸν Θοδωρῆ, ποῦ γελαστὸς προμένει,
καὶ στρίβε τὸ μουστάκι σου ὡσὰν περισπωμένη...
Πάσχα, τοῦ Ναπολέοντος τὸ Βατερλὼ τραγοῦδα...
Πάσχα, μαυρίλα 'πλάκωσε ὡσὰν τὴν καλακοῦδα...
Πάσχα, πηγαίνει ραπιτὶ τὸν «Χρόνον» τοῦ Λοιδίνου
καὶ γράφει πῶς ἐσήμανε ὁ κώδων τοῦ κινδύνου...
Πάσχα, ἡ Δύσις συσσωμος τὸν Στρατηλάτην τρέμει...
Πάσχα μπὰμ μπούμ κ' ὁΜπισμάρκος πηλαλοδίχως γκρέμι...

Πάσχα, έμπρὸς εἰς τὴν Ἀρχὴ τὴν κάπα σου νὰ στρώσῃς ...
Πάσχα, τὸ ξύλο σήκωσε γιὰ νὰ μὲ μπαγλαρώσῃς.
Π.—Πάσχα, τὴ ράχη γύρισε... Πάσχα, θὰ σὲ κτυπήσω...
Πασχα, να! πέντε ἀπ' ἐμπρὸς καὶ πέντε ἀπ' ὀπίσω.

Στίχους σκορπῶ πενθίμους
γιὰ μερικοὺς γνωρίμους.

Τοῦ κακου τὰ τρεχαμίκτα, κύρ Θάνο Κανκάρη,
καὶ τὸ Σχυλιὸ ποῦ ἔκαμες 'στὸν Δῆμον Γαϊδουρέϊκο
Ἐρίφθηκαν γαϊδουρινὰ καὶ ὁ Φωτήλας ἔρα :
«στὴν ἔπαθες, τὴν ἔπαθα, κ' ἔλα ν' ἀρχίσ' ἡ τρίκα.»

Σὰν ἔλαμπες, Λύγιρινί, 'στὶς δέξεις σου τῆς πρώταις,
τέτοια μαυρίλα ξαφνικὴ μποροῦσες νὰ πιστεύῃς ;
κ' ἂν εὔκολα ἐχώνιαες ὡς τώρα πήταις κίτρινες,
τέτοια βαριὰ χυλόπιτα καὶ πῶς θὰ τὴν χωνέψῃς ;

Ἂν δυνατὰ σ' ἐμαύρισαν, Σκουλούδη ζηλεμένε,
νάναι καλὰ ἡ κάπα σου κ' ἐς' τοὺς τραλλοὺς νὰ λένε

Πῶς ἔγινε, πουλί μου Γκιόν, τῆς Τήνου σὺ καμάρι,
νὰ πνίξ' ὁ Μπαλωμητὴς τὸν Τηνιακὸ τσακκάρη ;

Κουράγιο, Προβελίγγιε, Χαρίλαε λιβίντε,
τῆς Σίρνου τῆς ἀθάνατης δέκα φορὰς ἀφέντη.
Τοὺς Χαριλαους δυνατὴ τοὺς 'πλάκωσε μαυρίλα...
ὁ ἕνας 'βγῆκε τέταρτος κ' ἡ ἄλλης πάει νίλα.

Σπαθᾶτε Δρόσε Τηνιακέ, κι' ἂν ἐμαυρίσθης θάρρει..
ἔλα ὀπίσω 'γρήγορα μὲ πόζκ καὶ καμάρι,
κι' ὁ Βαρούχας καρτιρεῖ νὰ κάμετε παρέα
κι' νὰ τραβῆξετε κι' οἱ δυὸ κατὰ τὸν Φιλημόνα.

Ὦ Κόκκε Χατζηπέτρο μου, τὰ Τρίκκαλα παράτα,
καὶ βάλε πάλι τὸ μονὸκλ καὶ 'στὴν Ἀθήνα πέτα.

Ὦ Ἐμπειρῖκε Ἄνδρε, καὶ σύ, ὦ Κυριακέ,
ἀρρᾶκτοι κομψευόμενοι καὶ Διοσκούρων τσίρκι,
ἂν κ' ἡ καυζίνακις σᾶς κτυπῶν τῆς Ἄνδρου τινεκί,
νύφαις πολλαῖς σᾶς καρτιροῦν μὲ τὸ πουγγὶ 'στὸ χέρι.

Κῶστα μου, Κοστονάκο μου, γιὰ σένα τί νὰ γράψω ;
κυττάζω τὴν μαυρίλα σου καὶ μοῦρχεται νὰ κλάψω.

Τὴν Γερμανέαν, Ζέγγαλη, καὶ τὰς σπουδὰς ἀρῆκες,
ἀλλὰ καὶ σὺ 'στὴν Τρίπολι μπαστούνια τὰ εὑρῆκες.
Καὶ τώρ' ἂν θὲς τὸν πόνο σου νὰ τὸν διασκεδάσῃς,
'στὴν Γερμανία γύρισε γιὰ νὰ ξαναπουδάσῃς.

Κατσίνα καὶ Κουκούλεζα, σεῖς τῶν Θηβῶν 'Αλίκοι,
γιὰ σᾶς ἡ Θήβα σήμερα κορδόνι μαῦρο πλέκει.

Σκόνη, Πετσίνη, ἔγινε τῶν λόγων σου ἡ λαύρα,
καὶ γ' Ἕλλαις δέκα ἐκλογαῖς θὰ σ' ἀπομείνουν μαῦρα.

Ἔξω κ' ὁ γέρο-Μπακπακῆς κ' ὁ Ντζος του—τί 'μέρα !—
κλαῖτε τὸν γυιὸ τὸν δύστυχο, κλαῖτε καὶ τὸν πατέρα.

Τὰ μαῦρα, Λάππα, μὴ μετρᾶς, δὲν θέλω νὰ τακούσω...
ἔστα νὰ πῶ 'στὸ διάολο καὶ ρίξε το 'στὸ λαῦσο.

Ἂν τοῦ Ριτσίνα 'κάθισαις, Μητσόπουλε, παλοῦκι,
μὰ μπαγλαρίθηκες καὶ σὺ ἀπὸ τὸ Κρικοῦκι.

Δὲν τόλαγα, δὲν τόλπιζα πῶς ἔξω θ' ἀπομείνῃς
καὶ σὺ ὁ Γιάγκος Γεωργαντᾶς ἡ ζανθοκατακίδα,
ποῦ τοῦ Τρικούπη ἔλεγες Εἰσαγγελεὺς νὰ γίνῃς
κ' ἀπὸ τὰ μαῦρα νύχτα του νὰ σώσῃς τὴν πατρίδα.

Ἄλλοι, Πιτρακη, γιὰ βαφεῖς ἐς ἐξοδεύουν λίρες...
γιὰ σένα φθάνουν μοναχὰ τὰ μαῦρα ποῦ ἐπῆρες.

Μαῦρα πουρτοῦκα ἔγεραν εἰς τὸ Ἑβραιοπάζαρο
καὶ 'στὴν Ἱππικατκθύσουλο τὰ 'πούλησαν τὸν Λαζαρο.

Ὦ Πενγῆ μου Κυμκκί, σὲ βλέπω δακρυσμένος...
ἡ κάλπη σου κατήντησε ὁποῦ κακό σου θέλει,
ἀλλ' ἀπὸ τίποτε φαίνεται πῶς εἶσαι μαυρισμένος,
καὶ δὲν σοῦ κοίγεται κορρὶ καὶ δράκα δὲν σὲ μέλει.

Γιατρέ μου Μπέλλο, σ' ἔπνιξε ἡ μαῦρη τριανμία,
ἀλλ' ὅμως μένει δόξα σου ἡ Λαπαροτομία.

Γιὰ σένα, Ρούκη, 'φώναξα 'στῶν ἐκλογῶν τὴ χώρα,
ὅμως οἱ ἀριλότιμοι ἐλύσπαξαν 'στὰ μαῦρα.

Δὲν εἶξυρες, κύρ Ραγκαβῆ, ποῦ εἶσαι ποιητής,
πῶς δὲν βαστοῦν τὰ κότσα σου νὰ γίνῃς Βουλευτής ;
Πόδια ζητοῦν οἱ ἐκλογεῖς κ' ἔχ μοναχὰ γραμματα...
πῶς σοῦ κατέβη Βουλευτὴς νὰ ἔβγῃς στὰ γεράματα ;

Ὦ Ξένε, μαῦρα σύννεφα τσιπάζουν τὸν αἰθέρα,
καὶ ὅλον τὸν *Βρεττανικὸν* ἐμαύρισαν *Ἀστέρα*.

Γεννάδια, Γεννάδια, βαθαί σου κ' ὠμίνα !...
κρῖμα 'στοῦ Φιλοποίμενος ἐκεῖνα τὰ ἐγκώμια...
οἱ λόγοι σου οἱ φλογεροὶ ἐπῆγαν 'στὰ χαμένα
καὶ τόνομά σου ἔμεινε σὲ 'λίγα πεζοδρόμια.

Κύρ Γιάννη, κύρ Ψωμόπουλε, τὶ Γυφτικο ἀρῆκες,
μὰ γύρτες 'στὸ τετράγωνον ἀπὸ τὴν κάλπη 'βγῆκες.
Καὶ ὁ Ρωμηὸς δὲν ἔπαυε συστάσεις νὰ σοῦ κάνῃ
κ' ὡς ἄνδρα σ' ὑπεστήριξε φλογερωτάτης φύσεως,
μὰ τὰ κοπίλια γίνονται κατὰ τὸν Μαστρογιάννη
κ' ἐς ὄνονται οἱ πονηροὶ σὰν ἔλθῃ ὥρα κρίσεως.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλέαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀκμπρὸν Ἡμιορολόγιον εἰκονογραφημένον,
πολυπληθῆς τοὺς θαυμαστὰς κ' ἀγοραστὰς προσμένον,
τὸ τῆς «Ἑστίας» δηλαδὴ ἐβγῆκε πρῶτον πρῶτον
μετὰ τῶν νέων ἐκλογῶν τὴν ζάλην καὶ τὸν κρότον,
ἐκυκλοφόρησεν εἰς τοῦ Πιερρῆ μετὰ κομψῶν στοιχείων...
δύο δραχμὰς τὸ τίμημα, θὰ ἔχῃ καὶ λαχεῖον
Εἰς τὴν «Ἑστίαν» τὴν γνωστὴν πωλεῖται τοῦ Καισδόνη,
συμπατριώτου Τηνιακοῦ τοῦ μαυρισθέντος Γκιώνη.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Χουρῆς.

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μαλά!

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ὀβδομάδα — μόνο μιὲ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὲς θὰ ἔχωμεν — χιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδ' ὅλην — ἀέχως νάξῃ κι' ἐντροπήν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δράχμα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅλως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὰ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο δὲν κοστῆς — ἔγινες συνδρομητής.
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρη σελίς.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' αὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σέρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μὲ θεάρα.

Ἑβδόμη Ὀκτωβρίου κι' εἰκοστή,
Κυβέρνησις τοῦντε σεβαστή.

Δεκαπέντε καὶ τρακόσα
κι' ἡ Ἑλλὰς σκιρτᾷ γελῶσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Καὶ τέλος πάντων ἔγινε ;
Φ. Δὲν ξέρω, Περικλέτο.
Π. Δὲν ὑποθέτεις τίποτα ;
Φ. Βεβαίως ὑποθέτω.
Π. Πάλι μοῦ εἶσαι πρόβλημα, βρὲ μπακαλά, καὶ γρίφος.
Φ. Σοῦ ὁμιλῶ, βρὲ Περικλῆ, μὲ τῆς «Πρωΐας» ὕφος.
Στὴν πόλιν διεδίδετο κι' ἐφώναζε καθεὶς
πῶς ὁ Τρικούπης ἔδωσε παραίτησιν εὐθύς,
ἐκ τούτων δὲ ὑπέθεσεν ὁ μέγας Ναπολέων
πῶς ὁ Τρικούπης ἄφησε τὴν ἐξουσίαν πλέον
Ὁπόταν δὲ ὁ Βασιλεύς, 'στὰ νόμιμα ὑπείκων,
τὸν τροπαιοῦχον Θεοδωρῆν ἐκάλεσε κατ' οἶκον.
τότε ὁ Πρωτοκάθεδρος, ἐλθὼν εἰς τὸ Παλάτι,
ὑπέθεσε καθ' ἑαυτὸν πῶς ἴσως τρέχει κάτι.

Ὅταν δὲ πάλιν, Περικλῆ, ὁ Ἀναξ τῶν Ἑλλήνων
ἐμπρὸς 'στὸν λαοπρόβλητον τὴν κεφαλὴν του κλίνων,
τοῦ ἔδωσε τὴν ἐντολὴν Κυβέρνησιν νὰ κάνῃ,
μόλις καὶ τότ' ἐπίστευσε ὁ νεῦς τοῦ Δελγιάννη
πῶς προσεκλήθη ἀληθῶς Πρωθυπουργὸς νὰ γίνῃ,
καὶ ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ ξεροκατασίνῃ.
Κι' ἐζήτησε τριήμερον πρὸς τοῦτο διορίαν
καὶ πάραυτα τὴν ἔλαβε χωρὶς ἀργοπορίαν,
κι' ὁ Θοδωράκης ἔφυγε μὲ τὴν καρότσα τότε,
ἀλλὰ τὸν εἶδαν καθ' ὁδὸν καμπόσοι πατριῶται
καὶ τὸν ἐζητωκραύγασαν κι' ἐφώναξαν «Κορδόνι,
μαῦρ εἶναι νύχτα στὰ βουνὰ κι' ὁ Ἄγγλος τὰ κορδόνια.
Κι' ἐκεῖνος ἐχαιρέτησε μὲ τόσας ὀποκλίσεις
κι ἐκάλεσε στὸ σπίτι του τοὺς πρώτους ἐντοιχίσεις,

κι' ἀμέσως ὅλοι ἔτρεξαν μὲ τόσο βογγητό
κι' ὁ Θοδωρῆς κρυφὰ κρυφὰ τοὺς εἶπε τὸ καὶ τό,
καὶ τότε κάπως ἄρχισε καθεὶς νὰ ὑποθέτῃ
γιὰ τὸ Χαρτοφυλάκιον πῶς γίνεται μελέτη.
Κι' ἡ τρεῖς ἡμέραις πέρασαν κι' ὁ Θοδωρῆς ἀκόμα,
οὐκ ἦν φωνὴ κι' ἀκρόασις ἀπὸ κανένα στόμα,
κι' ὁ Βασιλεὺς ἀδημονεῖ καὶ ὅσ του πήγαιν' ἔλα,
κι' ἀπ' τὸ Τατόϊ ἔρχεται καὶ 'στὴν κορφὴ κανέλα.
Μὰ ἦλθε καὶ τὸ Σάββατο κι' ἐπέρασε καὶ τοῦτο
κι' ὁ Βασιλεύς, βρὲ Περικλῆ, πολὺ συνωφρυοῦτο,
καὶ ἦλθε κι' ἡ Κυριακὴ κι' ἐπέρασε κι' ἐκείνη
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐπρόσμενε τί διάβολο θὰ γίνῃ,
μὰ κι' ἡ Δευτέρα ἔρχεται καὶ σὰν πουλὶ πετᾷ
κι' ὁ Θοδωρῆς τοὺς Ὑπουργοὺς ἀκόμη μελετᾷ,
ἀλλὰ κι' ἡ Τρίτη ἄρχισε νὰ γλυκοξημερώνῃ
καὶ τότε πιὰ ὁ Βασιλεὺς ἐφώναξε «Κορδόνι».
Τὴν δὲ Τετάρτην, Περικλῆ, περὶ τὸ μεσημέρι
προσῆλθεν ὁ Θεόδωρος μὲ Ὑπουργῶν ἀσκέρι,
καὶ παραθύρων καὶ θυρῶν ἑρμητικῶς κλεισμένων
τὸν μέγαν ὅρκον ὤμοσε τὸν καθιερωμένον,
καὶ τὸν Μεγαλειότατον καὶ πάντας βεβαιόνει
πῶς τώρα τὸ Ρωμαΐικο θὰ πάῃ σὰν Κορδόνι.
Ἀλλ' ὅμως ἔστεκε παρών ἐκεῖ κι' ὁ Μυταρᾶς
κι' ἔβλεπε τὰ γενόμενα κι' αὐτὸς ὁ φουχαρᾶς,
κι' ἄκουνα τὸ κεφάλι του κι' ἐστίναζε κι' ἀπόνει
καὶ μόνος ἀπὸ μέσα του ἐφώναζε «Κορδόνι».
Κι' ἀφοῦ τὸν ὅρκον ἔδωσε καθ' ὅλην τὴν ἐντέλειαν
ἀμέσως ὅλ' οἱ πετεινοὶ κι' ἔδω καὶ 'στὴν Δεκέλειαν
μ' ἕνα ὀξὺν λαρυγγισμὸν Κορδόνι ἐκακάριτσαν
κι' οἱ δοῦλοι κι' οἱ ἐλεύθεροι ἀπὸ χαρὰ λαχτάρισαν,
κι' ἐγλύκανε καὶ ὁ καιρὸς καὶ τὸ ρτωχὸ Ρωμαΐικο,
καὶ σὰν πεπόνι ἔγινε, βρὲ Περικλῆ, μουλκέτκο.
Π. Καὶ τέλος πάντων ἔχομεν Κυβέρνησιν;
Φ. Δὲν ξέρω...
εἰς τὴν «Πρωΐαν» διάβασε νὰ ὀΐς τὰ περαιτέρω.
Ἀλλὰ γιὰ νὰ παραιτηθῇ ὁ πρὶν Πρωθυπουργὸς
ἐκ τούτου καταφαίνεται εἰς πάντας ἐναργῶς
πῶς ἔχει ὁ Θεόδωρος τὴν πλειονοψηφίαν
καὶ τώρα οἱ Τρικουπικοὶ θὰ πάθουν ἀτροφίαν.
Καὶ γιὰ νὰ βάλουν τὴν Ἑλγὰ 'στὸ ξυδὶ καὶ 'στ' ἁλάτι
κι' ὁ Κορδονάτος ὁ μακρὺς νὰ πάῃ 'στὸ Παλάτι,
σημαίνει πῶς ὁ Βασιλεὺς τοὺς χωρατάδες ἄφησε
καὶ Σύμβουλον τὸν Θοδωρὴν νὰ κάμῃ ἀπεφάσισε.
Καὶ γιὰ ν' ἀκούσῃς νὰ βρωμοὺντῶν πρὶν χορτάτων γνῶτα
τοῦ Βκρελίδη τάγαθὸ ἐπέρασαν τὰ πρῶτα,
καὶ γιὰ νὰ τρώγῃ, σήμερα ὁ Βαρελίδης φάβα
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς σίγουρα διώρισαν τὸν Κάββα,
καὶ γιὰ νὰ διορίζεται ὁ κάθε Κορδονάτος
μοῦ φαίνεται πῶς κυβερνᾷ ὁ Θοδωρὴς τὸ κράτος.
Π. Λέγε, μωρέ, καὶ μ' ἔσκασες...
Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ, κασσίδη;
ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα, ὁ κόσμος διαδίδει.
Π. Τὸ Ὑπουργεῖον ἔγινε;
Φ. Βεβαίως δίχως ἄλλο,
ἐν τούτοις ὅμως, Περικλῆ, ἀκόμη ἀμφιβάλλω.

Π. Γιατί, βρέ, τὸν ἀνήξερο καὶ τὸν κουτὸ μοῦ κάνεις;
Φ. Κατήντησα Πυρρωνιστὴς καθὼς ὁ Δεληγιάννης...
ἀλλ' ὅμως ταύτης τῆς Σχολῆς καὶ σὲ θὰ κάμω μύστην,
νὰ ὑποθέτῃς πάντοτε χωρὶς νὰ δίδῃς πίστιν.
Βλέπε τὰ πάντ' ἀμφίβολα καθὼς τὸν Θοδωρῆ...
εἰς ὅλα τὸ ἐνδέχεται, τὸ ἴσως, τὸ μπορεῖ...
τὸ Ὑπουργεῖον ἔγινε ὡς λέγεται 'στὰ πλήθη...
καθάπερ διαδίδεται, καθὰ διεβρυλλήθη...
μεταγειρίζου σχήματα στρεφνὰ καὶ μπερδεμένα,
τὰ πάντα πιθανότατα, πλὴν βέβαιον κανένα.
Τοιουτοτρόπως ἄρχισε τὰ πράγματα νὰ κρίνῃς
κι' ἓν μόνον ἔχε βέβαιον, τὸ ξύλο ποῦ μοῦ δίνεις.
Π. Λοιπὸν δὲν ἔγινε, μωρέ;
Φ. Ἴσως... μπορεῖ... θαρρῶ...
ὡς πλέον τι τοῦ πιθανοῦ τὸ πρᾶγμα θεωρῶ...
Π. Δὲν ἔγινε;
Φ. Πρὸς τὸ παρὸν κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει...
Π. Ὅρσε λοιπόν, Πυρρωνιστή, καμπόσαις 'στὸ κεφάλι.

Ἑκατὸν Ὑπουργῶν
μ' ἦλθον ταχὺν κι' ἀργόν.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, οἱ δύο λαοπλάνοι,
μὲ ὄργανα διάφορα τραβοῦν 'στοῦ Δεληγιάννη.)

Φ.—Πρόβαλε 'στὸ παραθύρι, Θοδωράκη, Θοδωρῆ...
βγάλε μας κανένα λόγο καὶ μὴν κάνῃς τὸν βκρό.
Τώρα ποὺ βαλες μεγάλη σκαπάνα μέσ 'στὴ μέση
ἔλα δῶσε μας ρουσφέτια καὶ κομμὶ φωροθέσι...
Σὶ τιμοῦμεν, σὲ ὑμνοῦμεν καὶ τί δύο μας μαζί...
εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα ὁ Θεόδωρος νὰ ζῇ.

Π.—Πρόβαλε 'στὸ παραθύρι, Θοδωράκη κοτσονάτε,
βαθυρίτα ζηλεμμένη, Σακαράκα Κορδονάτε.
Κακὸ οἱ δρόμοι μας περπατοῦμε μὲ παπούτσια τρυπημένα,
καὶ τὴν φτώχεια μας γνωρίζεις καὶ τὰ χαλιὰ μας τὰ ξέρεις...
ἦλθες κι' ἔλαμψε ὁ κόσμος κι' ἐφωτίσθηκαν γιὰ σίνα
τ' Ἀνακτόβουλα, τὸ Κάστρο, κι' ὁ γνωστὸς Ἀη-Σιδέρης.

Φ.—Ἦλθες κι' ἔλαμψε ὁ κόσμος κι' ἡ Λύλη τῶν Ἀνακτόρων
κι' ἐσαλεύθ' ἡ Συμμαχία τῶν τριῶν Αὐτοκρατόρων.
Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ὅπλων τὸ σπαθὶ 'στὰ χέρια πέρνεις
κι' ὅλ' ἡ Δύσις σὲ τρομάζει, μὰ κι' ἐγὼ σὲ παρατρέμω...
ὅπου μᾶς βρωμᾷ μπαροῦτι μιὰ χαρὰ τὰ καταφέρνεις
μὲ τὰ ὄξεις σὺκ ἀφήνεις καὶ οὐ θυέξεις ἐν πολέμῳ.

Π.—Ἦλθες κι' ἔλαμψε ὁ κόσμος, Ναπολέων Θοδωρῆ...
νὰ! ρουκέτσαις, νὰ! κουμπούρκις, νὰ! ζουρκάδες καὶ χοροί.
Κάθε τόσο ἐνκεφαλὴ μας εἰς τὸ πόδι ἄρον ἄρον
κι' ὁλονὲν τοῦ Βερολίνου τὸ Συνέδριον κοπάνα...
ἦλθες κι' ἔπιασε τρομοῦλα τὸν Σταμπουλλὼφ τῶν Βουλγάρων
καὶ ὁ διάολος τοῦ 'πῆρε τὸν πατέρα καὶ τὴν μάννα.

Φ.—Πρόβαλε 'στὸ παραθύρι, κι' οἱ πιστοί σου Βουλευταί,
ὅσοι ἔχουντκι ἀπ' ἔξω τροπκιοῦχοι νικηταί,

σὰ' ἐλᾶ δικαίνουν πρῶτα γιὰ νὰ πάρουν τὴν ψυχή σου
καὶ τὰ σχέδια ν' ἀκούσουν καὶ τὰ λόγια τὰ μεγάλα...
ἐς φτιρώσῃ τοὺς σπαθάτους ἡ μεγάθυμος ψυχή σου
καὶ πεντοῦ τὸν τρόμον χύσε μὲ τὸ Πένα καὶ τὸ Πάλα.

Π.—Πρόβαλε 'στὸ παραθύρι, σὺ τὸ φόρε τοῦ Μωρέα,
νὰ μᾶς δώσῃς γιὰ τὴν Κρήτη μιὰ μικρὴ παρηγοριά.
Μίς 'στὰ νέα μεγαλεῖα καὶ τὰς τύχας σου τιμᾷς
μὴν ἀφήσῃς κανενὸς μας τὴν φαμπλέα νὰ πειάσῃ...
Θοδωρῆ, ἐλέησέ μας καὶ ἀγάπησε κι' ἐμᾶς
σὰν τὸν φίλο Κορυφαντζέλο, σὰν τὸν Κάββα τὸν Θανάση.

(*Στοῦ Δεληγιώργη πάνω*
καὶ πρὸ πολὺ κτυπᾶνε.)

Φ.— Ὦ μπατζανάκη τοῦ Καραπάνου,
ὦ Λεωνίδα, χρυσὲ λεβέντη,
γαμβρὲ πλουσίου ὑπερφάνου,
ἑνὸς Χρηστάκη, ἑνὸς Ἐρίντη,

Σ' ὑμνοῦν οἱ κάμποι, σ' ὑμνοῦν οἱ λόγγοι,
καὶ σὶ δοξάζει τὸ Μεσολόγγι
μὲ τὰ πετάλια καὶ μὲ τοὺς σπάρους,
ποῦ ξιτρελλαίνουν φαγάδες γλάρους.

Π.— Ἔχεις καὶ στῆθος, ἔχεις καὶ γλῶσσα,
ἔχεις καὶ γνῶσι, μάχεις καὶ γρόσα,
κι' ἤτι καθένας καλὸ σοῦ 'πῇ
γιὰ σὲ ταιριάζει, ὦ Τσελεπῆ.

Κι' ὁ Περικλέτος γιὰ σένα χαίρει,
λικὲς καὶ δόλλος ἐμπρός σου θάναι...
ορίζε τὴν πένα καλὰ 'στὸ χέρι
καὶ καθε μπίστηκα τουλούμι κάνε.

(*Τρέχουν καὶ 'στὸν Καραπάνου*
μετὰ φλογερῶν παιάνων.)

Φ.— Ὦ μπατζανάκη τοῦ Λεωνίδα,
τοὺσκε κκμάρι γιὰ τὴν πατρίδα,

καὶ τί ἀξίζεις τὸ ξέρουν ὅλοι
καὶ τὰ Τραμβάϊ ποὔχεις 'στὴν Πόλι.

—

Ἐσὺ ποῦ ἔλεγες αὐτὸν τὸν τύπο
πρωτομουφλούζαρο καὶ χρεωκόπο,
σὺ τώρα πλούσιο κι' ἐμένα κάνε
καὶ ψύλλους 'στ' ἄχυρα ζήτα καὶ πιάνε.

—

Π.— Ὦ μπατζανάκη τοῦ Λεωνίδα,
ποῦ τὴν ἀλήθεια τὴν λὲς χονδρή,
τὰ δυό σου μάτια κάμε γαρίδα
πρὶν ἔμπουν κλέφταις μὲς 'στὸ μανδρί.

—

Σκοῦξε καὶ φώναξε μὲ τὴν φωνή μας,
τκίτια σου σήκωσι, κὺρ Καραπάνε,
τρέχα κι' ἐπήρανε τὸ λαγιαρνί μας
καὶ λάσπη τόκοψαν καὶ πᾶνε πᾶνε.

—

*('Στὸν Ζαΐμη πηλαλοῦν
καὶ χορεύουν καὶ γελοῦν.)*

=

Φ.— Ἐβγα νὰ σὲ 'δῶ,
ποὔχεις τόσαις χάρες,
καὶ σὲ τραγουδῶ
μὲ χρυσαῖς κιθάραις.

—

Γιὰ Δικαιοσύνη
θὲς λαγοῦ αὐτιὰ
καὶ γρηγορωσύνη
καὶ ἀητοῦ ματιά.

—

Π.— Μή, Ζαΐμη, τρίμῃς,
κι' ἂν ἡ ζυγαριά,
ποῦ σοῦ δίν' ἡ Θέμις,
σοῦ φανῇ βαρειά.

—

Κύττα μὴ σοῦ φύγῃ..
ντοῦρος νὰ σταθῇς,
μὴ καὶ σὺ 'στὸ ζύγι
ξύκικος 'βρεθῇς.

—

*(Καὶ 'στὸν Κουμουνδοῦρο πᾶνε,
ποῦ πολὺ τὸν ἀγαπᾶνε.)*

—

Φ.— Γειά σου Κώστα, τῆς Μάνης ἀτίκα,
σὲ κυττάζω τοῦ ἔθνους πιλότο..
τώρα βάρκα, μαοῦνα, καΐκι,
τώρ' ἀρμάδα, τορπίλλη, μπουρλότο.

—

Π.— Βάστα, Κώστα, καλὰ τὸ τιμόνι,
γιατί μαύρη φουρτοῦνα πλακώνει...
Βάστα, Κώστα, σ' αὐτὸν τὸν Σιρόκο...
ἔγια λέσα κι' ἀμόλα τὸ φλόκο

—

Φ.— Γειά σου, Κώστα, καὶ πέτα ταχὺς..
ῥίχνω σμπάρα κι' ὀπίσω κι' ἐμπρός,
καὶ σοῦ εὔχομ' ἐξ ὅλης ψυχῆς
καὶ βαρβάτος νὰ γίνῃς γαμπρός.

—

*(Καὶ 'στὸν Γεροκωστόπουλον τὸν 'Αχιλλέα πᾶνε
καὶ μία Φυσαρμόνικα κι' ἕνα μπουζοῦκι σπᾶνε).*

—

Π.—Ἔβγα, Γεροκωστόπουλε, καὶ σὺ 'στὸ παραθύρι,
τῆς Πάτρας διαμαντόπετρα καὶ διαλεκτὸ ζαφεῖρι.
Ἔβγα τῆς Φυσαρμόνικας γλυκὸ ν' ἀκούσῃς ἦχο,
ἔβγα ἐσὺ ποῦ ἔβγαλες τὸν Κανακάρη μαῦρο,
ποῦ τὄνομά σου εὔκολα δὲν ἔρχεται 'στὸ στίχο
καὶ μὲ τῆς ἔξη συλλαβαῖς τὸν διάβολό μου θαῦρω

—

Φ. — Ἔβγα, Γεροκωστόπουλε, καμάρι Πατρινό,
ὁποῦ τὴν Πούλια 'μαύρισες καὶ τὸν Αὐγερινό.
Μὲ τῆς Παιδείας τὴν φωτιὰ καὶ τὴν ἀγάπη φλέγεσαι
κι' ἔχεις καλλιὰ πελεκητὴ κι' ἔχεις φωνὴ μὲ μέταλλο..
μὰ σήκωσε τὴν φτέρνα σου σὰν 'Αχιλλεὺς ποῦ λέγεσαι
καὶ δὸς της μιὰ εἰς τὸ καρφὶ καὶ ἄλλη μιὰ 'στὸ πέταλο.

—

Π.—Μεγάλος γιὰ τὰ Γράμματα ὁ πόνος κι' ὁ καϋμός σου,
μὰ δὲς κι' ἐμᾶς τὸν κόπο μας ὅ,τ' εἶναι ὁρισμός σου,
καὶ μὴ μᾶς πάψῃς, Ὑπουργέ, μιὰ συγγενῆ Δασκάλα,
ἀλλέως κατρακύλημα θὰ φᾶς ἀπὸ τὴν σκάλα.

—

*(Εἶπαν αὐτὰ ὁ Περικλῆς κι' ὁ Φασουλῆς τἀηδόνια
καὶ τρέχουν εἰς τὰ σπήτια των φωνάζοντες «Κορδόνια».)*

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐμπρὸς 'στῆς «Ἀκροπόλεως» τὴν Χαλιμᾶ ριχθῆτε,
ἂν θέλετε ἀληθινὰ νὰ εὐχαριστηθῆτε.
Ἡ Χαλιμᾶ ἡ ξακουστὴ μὲ παραμύθια χίλια,
ἡ Χαλιμᾶ ἡ ὤμορφη μὲ ζάχαρι 'στὰ χείλια,
ὁποῦ διαβαίνουν γύρω της ὀντάδες καὶ σαράγια
κι' ἀφρόπλασταις Χανουμίτσαις μὲ τῆς ἀγάπης μάγια,
μὲ τοῦ σεβντᾶ ὀνείρατα, μὲ τοῦ σεβντᾶ σεκλέτια,
μὲ χίλια δυὸ ροδόσταμα, μὲ χίλια δυὸ σερμπέτια.
Ἐμπρὸς 'στῆς «Ἀκροπόλεως» τὴν Χαλιμᾶ ριχθῆτε
καὶ ὅλοι κι' ὅλαις σας γι' αὐτὴν λεπτὰ μὴ λυπηθῆτε.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἐπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοικεῖ
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δυὸ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποὔταν ἄλλοτε μαμμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πρακτικοῦ κονιορτὸς πολύς.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἕβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.
Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα —	μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο —	φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
κι' ὅταν ἔχω ξυπνάδα —	κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη —	δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Συνδρομηταὶς θὰ δέχωμαι —	γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς —	ἔγινες συνδρομητής,
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν —	καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	κι' ὅποιος τὸν παρᾶ δὲν δίδει —	θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φείδι.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην —	δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —	ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
		Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα —	κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

*Τρίτη τοῦ Νοεμβρίου
κι' ἀρχὴ Βουλῆς καὶ κρύου.*
*Ποὔντος τρακόσα καὶ δεκαέξη,
'στὸν νέο μπάλο ποιὸς δὲν θὰ τρέξῃ;*

Περικλέτος, Φασουλῆς, σ' ἕνα πάλκο τῆς Βουλῆς

Φ.—Γιὰ κύττα κόσμο, Περικλῆ...
Π.— Μοῦ 'θάμπωσαν τὰ μάτια
Φ.—Γιὰ κύτα πράγμα θηλυκὸ καὶ δυνατὰ κομμάτια.
Π.—Ξέρεις αὐτὴν ποῦ κάθεται 'στὸ Προεδρεῖο πέρα,
ὅπου γελᾷ ἡ μούρη της ὡσὰν 'Απρὶλ' ἡμέρα;
Φ.—Ἡ Κορδονίστρια Ροζοῦ, ποῦ δὲν τῆς 'βρίσκεις ταίρι,
ποῦ εἶναι τὸ ριπίδι της ἀντάρτιδος μαχαίρι,
ποῦ τὰ σγουρά της τὰ μαλλιὰ καὶ τἄσπρα της κοτσίδια
'στὸν κόρφο τῶν Τρικουπικῶν 'μποροῦν νὰ γίνουν φίδια.
Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ.— Τί νὰ σοῦ 'πῶ... τὴν βλέπω καὶ τρομάζω,
καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ ὕφους της θαυμάζω.
Μοῦ φαίνεται σὰν Ἰουδὶθ καθὼς τὰ καταφέρνει,
ποῦ τὸ κεφάλι ἔκοψε τοῦ πάλαι 'Ολοφέρνη.
Π.—Εἶχα καιρὸ νὰ τὴν ἰδῶ... πῶς διόλου δὲν ἐφάνη;
Φ.—'Επενθοφόρει καὶ αὐτὴ μετὰ τοῦ Δεληγιάννη...
μὰ τώρα ποῦ τὴν ἔπαθε ὁ τύραννός της πλέον
κι' ὁ Θοδωρῆς κορδόνεται ὡς μέγας Ναπολέων,
τὸν θρίαμβον τοῦ Θοδωρῆ καὶ ἡ Ροζοῦ ἐξύμνησε
καὶ σήμερα πρωὶ πρωὶ γιὰ τὴν Βουλὴ τὰ 'πρύμνησε.
Π.—Ζήτω ἡ Κορδονίστρια!...
Φ.— Πῶ! πῶ! ματιαῖς ποῦ ρίχνει!..
γιὰ κύττα... τῆς ὀμπρέλας της τὸ κόκκαλο σοῦ δείχνει,
σὰν νὰ σοῦ λέῃ μὲ αὐτὸ πῶς ἂν παρακορώσῃ
'μπορεῖ νἄλθῃ 'στὸ πάλκο σου καὶ νὰ σὲ μπαγλαρώσῃ.
Π.—Κι' αὐτὸς ἐκεῖ, βρὲ Φασουλῆ, ὁ σκύλος ὁ βαρβάτος;
Φ.—Ὁ ἄγρυπνός της ὁ φρουρὸς καὶ πρῶτος Κορδονάτος,
ποῦ τὴν φυλάττει ὡς χρυσοῦν τῶν 'Εσπερίδων μῆλον
καὶ τεταρταῖον σοῦ γεννᾷ τὸ βλέμμα του τόργίλον.
Π.—Ποιὸς εἶναι τώρα Πρόεδρος;...
Φ.— Ὁ Γέρο-Τσαραλαμπᾶς...
ἀλλ' ὅμως εἰς τὴν ράχη μου πολὺ μὴν ἀκουμπᾷς.
Π.—Πολὺ μοῦ κανεις τὸν λεπτό, μαγκούφη τοῦ διαόλου
Φ.—Παρακαλῶ σε, Περικλῆ, μή μ' ἐνοχλῇς καθόλου.
Π.—Ἀμμὲ τοῦ γέρο-Μπαμπαλῆ ἡ ἄσπρη φουστανέλα;
Φ.—Πάει κι' αὐτή, βρὲ Περικλῆ, ποῦ ἦταν μία τρέλλα.
Π.—Κι' αὐτοὶ ποῦ εἶναι Γραμματεῖς;
Φ.— Μὴν εἶσαι, βρέ, στραβός...
Καπετανάκης λέγονται καὶ Σάκης καὶ Ζερβός.
Π.—Κι' ἐκεῖνος ποὔχει τὶ μονόκλ καὶ ὅλο κιλαϊδεῖ;

Φ.—Ὁ Χατζηπέτρος, ἀδελφέ, ὁ Κόκκος δηλαδή,
ὁπού συλλητηρίαι μοῦ ἦλθι νά τοῦ κάνω,
ἐνῷ αὐτός ἐπέτυχε καί μέ τό παραπάνω.
Π.—Γιά κύτταξε τήν πτέρυγα τήν ἐξ ἀριστερῶν.
Φ.—Ἀπό τούς πρῶην Ὑπουργούς οὔτ' ἕνας κἄν παρών.
Π.—Οὔτ' ὁ Τρικούπης φαίνεται...
Φ.— Ἄς 'τον τόν φουκαρᾶ...
ἐκόπηκαν τά 'γρήγορα τοῦ ἀετοῦ πτερά.
Π.—Θυμάσου τά κοπάδια του ἐκεῖνα τά μεγάλα.
Φ.—Τώρα μοῦ λέγουν ἕτοιμος πῶς εἶναι γιά φαγάλα.
Π.—Ἄς ἀναπνεύσῃ, Φασουλῆ, ἄφρι καθαρόν.
Φ.—Πῶς ἔγινε τό κόμμα του τό μέγα κι' ἰσχυρόν!
Π.—Ὡς τήν συκῆν τοῦ Ἰωνᾶ τόν ἀποξηραθέισαν.
Φ.—Τούς ἐνθυμεῖσαι ἄλλοτε πῶς ἔλεγαν, πῶς ἦσαν!
Π.—Ἀκοῦς ἐκεῖ, βρέ Φασουλῆ, ἄν τούς θυμοῦμαι λίαν...
Φ.—Τώρα καθένας τούς αὐτοῦ καί ταῦρχεται νά κλαίῃ.
Π.—Τέτοιο ποτῆρι σάν κι' αὐτό ποτέ μου δέν θά τόπινα.
Φ.—Ἔτσι'στόν κόσμον ἔρχονται τά πράγματα τά νθρώπινα.
ὅσα τούτ'στι, Περικλῆ, δέν εἶναι μετά θάνατον,
καί κατανταῦ ἡ λόξα μας σπασμένον παληοκάναστρον.
Π.—Νά! ὁ Σκουζές...νά! κι'ὁ Πακῆς... ναί κι'ὁ Βαλαωρίτης.
Φ.—Σκάσμός... θερρῶ πῶς ἔρχεται καί ὁ Μητροπολίτης.
Π.—Γιά κύτταξε τήν δεξιάν..
Φ.— Πῶ! πῶ! δέν πίρτει μάλλο...
Π.—Νά! κι' ὁ Κοκκέβης εἰς αὐτήν, ποῦ ἄλλαξε τό ροῦλο.
Φ.—Νά! κι' ἡ 'Αντιπολίτευσις ἡ Ἐθνική, ὁ Ραλλῆς.
Π.—Νά! κι'ὁ Μακρῆς, νά! κι'ὁ Κοντός,κι'ὁ φλογερός Πετσά-
Φ.—Νά! νά! κι' ὁ Φίλιος κι' ὁ Δαγρῆς... [λης
Π.— Μά βλέπω καί τόν Σέχο.
Φ.—Μήν ἀκουμπᾷς ἀπάνω μου, ἄν θέλῃς νά μή σ' ἔχω.
Π.—Νά! κι' ὁ Πετρίδης...Ὑπουργίς ἐπρόσμενι νά γίνῃ
καί δέν ἐπίστευα κανείς πῶς ἔξω θ' ἀπομείνῃ.
Φ.—Κι' ὁ Κοντογούρης, Περικλῆ;
Π.— Δέν εἶναι πουθενά...
μανθάνω πῶς ἐθύμωσε κι' αὐτός 'στ' ἀληθινά,
κι' ἐπῆρε τά βρεμμένα του κι' ἐπῆγε εἰς τάς Πάτρας...
Φ.—Τῆς ἐξουσίας, Περικλῆ, δέν βλέπει κι' ἄλλους λάτρας.
Εἶναι κι' ὁ Μπούμπουλης ἐπάνω...
Π.— Θά ἐμεινε κατ' ὀλίγον,
γιατί κι' ἐκεῖνος Ὑπουργός δέν εἶναι τῶν Ναυτικῶν.
Φ.—Βάστα, καϋμένε Θοδωρῆ, μή φύγῃ τό κοπάδι.
Π.—Μά νά! κυττάζω παρεξῆ καί τόν Γεωργιάδη,
ὁποῦ τόν λίγον ἄνθρωπον γεμμάτων καί ἐξίας..
μά βλέπεις τόν Παππαλουκᾶ; ...
Φ.— Νά! να! κι' ὁ Εὐταξίας,
ποῦ μές 'στῶν ἀντιπάλων του ἐμπῆκε τά ρουθούνια
κι' ἐκ τῆς Λαμίας ἔβγασε μέ μπότες καί σπιούνια.
Π.—Ἀλλ' ὅμως πῶς δέν φαίνεται καθόλου ἡ Γουστίτσα;
Φ.—Κι' ὁ 'Αντωνάκης, Περικλῆ, δέν φαίνετ' ἐκεῖ πέρα.
Π.—Παράξενο!... πῶς ἔλειψαν τοῦ κόμματος οἱ λύκοι!
Φ.—Κι' αὐτοί τά μούτρα κρίμασαν γιά τό Ὑπουργεῖον.
Π.—Νά! κι' οἱ ἐν τέλει ἔρχονται καί βλέπε μή μέ σπρώξῃς.
Φ.—'Αρκτε πιάνε κι' ἔρχεται ὁ Βασιλεύς τῆς δόξης.
Π.—Καί τίς ἐστί, βρέ Φασουλῆ, ὁ Βασιλεύς αὐτός;
Φ.—Ὁ Θοδωράκης, Περικλῆ, ὁ τόσον ζηλευτός,
ὁ ὑποσχόμενος παντοῦ γαλήνην κι' εὐτυχίαν,
ὁ ἐπιβλέπων τήν Τριπλῆν ἐκείνην Συμμαχίαν,
τήν Δύσιν καί Ἀνατολήν, ποιῶν δέ ταύτας τρέμειν,
ὁ παίζων ζάρος Αἴαντος 'στάς χεῖρας ὡς ἀνέμην,
αὐτός ὁποῦ τά ἔργα του πας' ὅλων λιθοκτίζονται,
ποῦ τῶν ὀρέων ἅπτεται κι' αὐτοστιγμεί καπνίζονται.
Αὐτός ἐφύτρωσε ζωήν 'στί χάος τό νεκρόν,
αὐτός τό ἐστερέωσε μικρόν κατά μικρόν,
αὐτός τήν χώραν τῶν Ρωμηῶν τήν ἔνδοξον ἠλλοίωσεν,
αὐτός εἰς τό Κορδόνι του αὐτήν ἐθυμιλίωσεν,
ἐκείνη δέ ροδίζουσα μέ μάγουλα σάν κρῖνα
ἐπάνω 'στοῦ Κορδόνι του πηδᾷ σάν μπαλκαρίνα,
καί ὅμνους ἄρχισε καί σύ ὡς τόν Δαυΐδ νά κρώξῃς..
οὗτος ἐστί, βρέ Περικλῆ, ὁ Βασιλεύς τῆς δόξης.
Π.—Μά γίλοιο τόν 'χαιρέτησε καί ἡ Ροζοῦ γλυκό.
Φ.—Κυττάζω καί τούς Ὑπουργούς μέ ὄρεξιν παστρικό.
Χαμόσυνον μειδίαμα τά χείλη των στολίζει
κι' ὁ Καραπάνος πρό πολύ ἀπ' ὅλους μοῦ γελᾷ.
Π.—Ὁ Βασιλεύς! ὁ Βασιλεύς!
Φ.— Παιδί Βασιλεύς, βρέ κτῆνος;
Π.—Ὄχι τῆς δόξης, Φασουλῆ, ὁ Βασιλεύς ἐκεῖνος,
ἀλλ' ἕνας ἄλλος Βασιλεύς, ποῦ σ' ὅ,τι καί ἄν κάνῃ
δέν λέγεται ὑπεύθυνος καθώς τόν Δεληγιάννη.
Φ.—Γιά κύτταξε τῶν Πρέσβεων ἐκεῖ τό θεωρεῖον.
Π.—Εὐθύς ἀκτινοβόλησε τό βλέμμα του τό κρύον.
Φ.—Νά! νά! σηκόνεται ὀρθό τῶν Πρέσβειων τό σῶμα
ν' ἀκροασθῇ τόν 'Ανακτα μέ ἀνακτό τό στόμα,
γιατί καλά τό ἐνοεῖ πᾶς ἄχυρα μή τρώγων
κι' ἐγώ καί σύ ὁ τενεκές πῶς εἰς αὐτόν τόν λόγον
καθέ προφήτης, Περικλῆ, καί καθέ νόμος κρέμεται,
κι' ἂν λίγο ὑποπτος ρανῇ, ὦ! τότε ὅλοι τρέμετι.
Π.—Χριστέ καί Παναγία μου!...
Φ.— Ὀργήγορα βουβάσου
καί τέντωσε καί ἄνοιξι ταύτιά καί τά στραβά σου,
καί μή νομίζῃς πῶς μιλεῖ ὁ Βασιλεύς μας πλέον,
μά μέ τό στόμα του λαλεῖ ὁ μέγας Ναπολέων,
κι' ἂν τοῦτος ἤσυχος ρανῇ στερνά 'στούς Πρέσβεις δίδει,
ἀλλέως βάλτου ρήγανη, τούς τρώει μαῦρο γρίδι.
Ὁ τῶν Ἑλλήνων Βασιλεύς δέν ὁμιλεῖ, βρέ χαχά.
ἐκεῖνος εἶναι μηχανή, καλλαρχεῖ μονάχα,
κι' ἐκ τούτων ὅλων, Περικλῆ, μελέτησε καί κρῖνε
πῶς κατανταῦν οἱ ἄνθρωποι καί Βασιλεῖς ἂν εἶναι.
Π.—Στόν λόγο τώρα πρόσεξε καί ἄς σοῦ λείψ' ἡ λίμα.
Φ.—Νά! νά! 'μιλεῖ ὁ Βασιλεύς εἰς τῆς Βουλῆς τό βῆμα.
Π.—Εἰρήνην μᾶς ὑπόσχεται ἡ νέαν δυστυχίαν;
Φ.—Εἰρήν' ἡμῖν καί 'στήν Τριπλῆν ἐκείνην Συμμαχίαν.
Ζηρόνουν οἱ πολεμικοί σάν τῆς βραγμίνεις γατακις
καί βάλε εἰς τάμπέλια σου ἀγρήγορα δρακάτσες.
Π.—Ἄς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός... μᾶς πίρασε ἡ λύσσα.
Φ.—Τί λόγος!.. μέλι, Περικλῆ... ψυχή μου 'στά Πατέσκ!..
βάλε γαρούφαλο 'στ' αὐτί.. πικρόκοσμος εἰρήνη...
Π.—Τί λέγαι τώρα;
Φ.— Πῶς χορδᾶς 'στ' Ἀνάκτορα θά γίνῃ,
γιά νά μᾶς 'δῇ κι' ἡ ζηλιυτή τοῦ Βασιλέως κόρη
κι' ὁ Πακῆλος της κι' ὁ Τσαρδίτς κι' οἱ ἄλλοι Ὀδοιπόροι.
Π.—Μίλα καλά, βρέ Φασουλῆ, καί μή μοῦ χωρκατεύῃς.
Φ.—Θά γίνῃ μπαλος ἐν τιμῇ καί σύ μήν τό πιστεύῃς...
ἐγώ τραβῶ 'στό σπῆτι μου μί χαρωπή τραγοῦδι
νά ξεσαυνίσω, Περικλῆ, τό φράκο τοῦ Σκουλούδη.
Π.—Ὁ λόγος ἐτέλειωσε κι' ὁ Βασιλεύς τό στρίβει
καί καθε Πρέσβυς ἐκ χαρᾶς τά δύο του χέρια τρίβει.
Φ.—Καί ἡ παράτα μας αὐτή ἐπίρασε σάν χίμαιρα.
Π.—Καλά διασκεδάσαμε, βρέ Φρασουλῆ, καί σήμερα.

Ὁ λόγος ὁ Βασιλικός,
παρακολύ σημαντικός.

Τοῦ ἔθνους Ἀντιμούτσουνοι, μέ ὅλη τήν καρδιά μου
σᾶς χαιρετῶ χαρούμενος κι' ἐγώ καί τά παιδιά μου.
Βεβαίως θά ἐμάθατε μετά χαρᾶς πολλῆς
πῶς ὁ κλεινός Διάδοχος κι' υἱός μου προσφιλής
ἐγέννησε Διάδοχον κι' ἐκεῖνος πρό καιροῦ
καί ὁ Χατζῆσκος ἔβγαλε τόν λοῦρον τοῦ μωροῦ.

—

Εἰξεύρετε πῶς πάντοτε ἡ κλασική Ἑλλάς
ἐπόθησε τάς σχέσεις της μέ ὅλους ὁμαλάς
κι' ὑπό τόν πρίν Πρωθυπουργόν κι' ὑπό τόν Δεληγιάννη,
γιατί ἀλλέως, κύριοι, δέν εἰμπορεῖ νά κάνῃ,
καί ἂν ποθῇ τάς σχέσεις της στρυφνάς καί ἀνωμάλους,
ἀλλ' ὅμως μπαγλαρόνεται γι' αὐτό ἀπό τούς ἄλλους.

—

Καί εἰς τό μέλλον, κύριοι, θά ἡσυχάζ' ἡ χώρα,
γιατί κι' ἂν ὅ,τι ἀπόλεσ δέν ποθῇ ὅ,τι ποθεῖ ὡς τώρα,
ἀλλά τό μή ποθούμενον τήν κάμνουν νά ποθῇ,
κι' ἐκείνη ρίχνει κατά γῆς τό κοπτερόν σπαθί,
παρλάρει δέ τά τρόπαια καί τά γαθά τά τόσα
καί εἰς ταύγά της ἥσυχα καθίζει σάν τήν κλῶσσα.

—

Στάς τελευταίας ἐκλογάς, ποῦ ἔκαμε τό κράτος
καί 'στόν ἀέρα 'πέταξε τό ἔθνος σάν μπαλόνι,
ἐβγῆκε ἀσπροπρόσωπος ὁ μέγας Κορδονάτος
καί τοῦτον ἐκαλέσαμεν παπούτσια νά μπαλώνῃ.
Ἐμέθυσε καί τήν Αὐλήν τῆς νίκης του ἡ μέθη
καί τώρα 'στό Κορδόνι της ὁ Θοδωρῆς ἰδέθη.

—

Ὁ χρόνος ὁ πολύτιμος δὲν θὰ διαβῇ ἀργός,
κι᾽ ἂς μάθῃ κάθε Βουλευτὴς καὶ κάθε συμπολίτης
πῶς ὅ,τι ἔκαμε πλατὺ ὁ πρὶν Πρωθυπουργὸς
θὰ τὸ στενέψῃ σήμερα ὁ νέος Κυβερνήτης,
κι᾽ ὅ,τι ἐστένευε ὁ πρὶν αὐτὸς θὰ τὸ τεντώνῃ,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ θὰ γίνεται Κορδόνι.

—

Συμφώνως δὲ πρὸς ὅλ᾽ αὐτὰ μετὰ κραυγῶν καιρότων
θὰ γίν᾽ ἡ Περιφέρεια στενὴ καλῶς καὶ πρῶτον.
Θὰ ὑποκύψουν στὴν στενὴν καὶ τὰ ὀρθὰ κολλάρα,
προθυμως δὲ τὴν γλῶσσαν σας στὸ βῆμα θὰ ὑφάνετε,
θὰ ρητορεύσῃ δι᾽ αὐτὴν κι᾽ ὁ Τράκας μὲ τὴν κλάρα,
καὶ τότε ἀνετώτερον τὰ νύχια σας θὰ ξύνετε.

—

Τὸ ἔθνος τώρα θὰ φανῇ πῶς εἶναι σεβαστὸ
κι᾽ οὔτε μαζί του θὰ γελᾷ ὁ κάθε τζαρλατάνος,
ἀλλ᾽ ὅμως κι᾽ Ἰσοζύγιον θὰ εὑρεθῇ σωστό,
γιατὶ ὁ νέος Ἄδαμ Σμίθ, ὁ μέγας Καραπάνος,
σὰν τὸν Τρικούπη, κύριοι, δὲν φαίνεται κορόϊδο,
καὶ ὅλα μᾶς ὑπόσχεται πῶς θὰ τὰ κάνῃ ρόϊδο.

—

Καὶ ὅσοι μᾶς ἐδάνεισαν καὶ μὲ τὸ παραπάνω
μέχρι λεπτοῦ θὰ πληρωθοῦν ἀπὸ τὸν Καραπάνο.
Νὰ εἴμεθα μουφλούζηδες καθόλου δὲν μᾶς πρέπει,
θὰ λείψουν δὲ ὀγρήγορα τῆς φτώχιας οἱ μπελάδες,
καὶ μήτ᾽ ἐγὼ στὸν ὕπνο μου μηδὲ κανεὶς θὰ βλέπῃ
τοῦ Αἰγυπτίου Φαραὼ τῆς νηστικαῖς γελάδες.

—

Καὶ τώρα δὰ ποῦ ἔπεσε ὁ Μυταρᾶς Μογγόλος
καὶ τὸ Κουβέρνο τενεκὲ κρεμᾷ στὰ πισινά του,
καὶ ὁ Στρατὸς ὁλόκληρος κι᾽ ὁ ξακουσμένος Στόλος
θὰ ᾽δοῦν τὸ φῶς τὸ ἥλιον εὐκλείας ἀθανάτου,
κι᾽ ὁ Πρίγκηψ ὁ Γεώργιος τρεχάτος θὰ πηγαίνῃ
ὡς πέρα εἰς τὴν Κούλουρη καὶ στὴν Φανερωμένη.

—

Ἀλλ᾽ ὅμως τὸ μακάριον καὶ νεαρὸν Βασίλειον
μία χρηστὴ διοίκησις ἐμπρὸς θὰ τὸ δηγῇ,
καὶ τότε κατὰ Γαβαὼν θὰ ἴδετε τὸν ἥλιον
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἐλὼν θὰ σταματήσ᾽ ἡ γῆ.
Θὰ σβύσουν δὲ τὰ ὄργια κι᾽ αἱ τόσαι ἀνομίαι,
καὶ ὅλοι σας θὰ γίνετε Δημόσιοι Ταμίαι.

—

Εἰς ὅλα τοὺς Συμβούλους μου θὰ εὕρετε προθύμους,
μηδὲ θὰ σᾶς καθίσωμεν ἀπάνω στὸ στομάχι,
ἀλλὰ κι᾽ αὐτοδιοίκησιν θὰ δώσωμεν στοὺς Δήμους,
καὶ τότε θἄν᾽ ἐλεύθεροι νὰ κλέβωνται μονάχοι.
Θὰ γίνῃ δὲ καὶ δι᾽ αὐτὸ κατάλληλος μελέτη
χωρὶς πολλὰ τρεχάματα, χωρὶς πολὺ σεκλέτι.

—

Ἂν δὲ συντρέξῃ, Βουλευταί, καὶ ἡ Δικαιοσύνη
καὶ ὁ Γεροκωστόπουλος μὲ τὰ πολλά του φῶτα,
θὰ πάρῃ τὸν κατήφορο εὐθὺς ἡ Ρωμηοσύνη
καὶ θὰ περνοῦμε μιὰ χαρὰ χρυσῆ ζωὴ καὶ κότα,
θὰ φθάσωμεν δὲ τάχιστα στὴν δόξαν τὴν ἀΐδιον
μὲ τὸν καφφὲ τὸν καϊμακλῆ καὶ μὲ τὸ γουργουλίδιον.

—

Καὶ τότε τὸ ποθούμενον τὸ ἔθνος θὰ παθῇ
κι᾽ ὁ κόσμος κάθε βῆμα μας θὰ παρακολουθῇ,
καὶ θὰ ξυπνήσῃ ὁ λαὸς τῶν εὐκλεῶν Χαυτείων,
καὶ τότε θὰ θαυμάσωμεν τὰς ἀρετάς του ὄντως,
ποῦ μές᾽ στὸ Ἀστυνομικὸν τὰς βλέπομεν Δελτίον
καὶ μέσα εἰς τὸ Μέλαθρον ἐκεῖνο τῆς Ἀρχόντως.

—

Μὲ ὅλ᾽ αὐτὰ ποῦ θὰ συμβοῦν εἰς τοῦτον τὸν χαιρόν μας
ἐλπίζω πῶς θὰ δέσωμεν καλὰ τὸν γάϊδαρόν μας·
ἂν ὅμως μ᾽ ἐρωτήσετε μὲ γουρλωμένα μάτια
τί γιὰ τὴν Κρήτην λέγεται καὶ τί γιὰ τὰ Βεράτια,
γι᾽ αὐτὰ δὲν λέγουν τίποτα οἱ πρὶν ἀντάρται Βροῦτοι,
καὶ οὔτ᾽ ἐγὼ δὲν βγάζω γρῦ, γιατὶ βρωμᾷ μπαροῦτι.

—

Ἀλλ᾽ ἂς φροντίσῃ ὁ καθείς, καὶ θέλων καὶ μὴ θέλων,
νὰ κορδωθῇ φαρδὺ πλατὺ τὸ τῆς πατρίδος μέλλον.
Ὑπὲρ ἐκείνης ἂς μοχθῇ κι᾽ αὐτὸς ὁ τελευταῖος,
ἐπάκις δὲ ἂς σκούζωμεν εἰς τὸ Κορδόνι ζήτω,
κι᾽ ὅπως κι᾽ ὁ Κόκκος ἐψάλλεν, ὁ τῆς Ἑλγᾶς Τυρταῖος,
μεγάλην θὰ τὴν κάμωμεν ἀπὸ μικρὴ ποῦ ἦτο.

—

Αὐτὰ μοῦ ἔγραφε νὰ ᾽πῶ εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα
ὁ Πιρπινιὰς Πρωθυπουργὸς μὲ τὸ ἐμπρέπον σχῆμα.
Ὑπὸ τὴν σακορράφαν του κι᾽ ἐλπίζετε κι᾽ ἐλπίζω
τὰ κίτρινά σας μούτσουνα νὰ πάρουν χρῶμα ρόδου,
καὶ τώρα μὲ τὸν Τσαρλαμπᾶ τὴν ἐναρξιν σαλπίζω
τῆς δωδεκάτης, κύριοι, Βουλευτικῆς Συνόδου.

—

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ᾽στὸ σαπούνι μου ἀνέβη,
᾽στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι᾽ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει·
μὲ ξενοδοχεῖον Σώβη, — ἰρὶ᾽στὰ λέβη τρεῖς ᾽στὸ ξέβη,
μὲ Χημεῖον, μὲ μὲν μόνδρα, — μὲ μεγάλ᾽ οἰκοδομή,
καὶ μὲ χέρα δίχως δόντια. — τοῦταν ἄλλοτε μεμμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνναι» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου τοιουτοτρόπως.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι᾽ ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι᾽ ἐννενήντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπᾶραν τὰ μυαλά·

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, — ἐνδεχέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι᾽ ὅταν ἔχῃ ἐξυπνήσει — κι᾽ ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ ἀγόρασε — γιατὶ λαστὲ δὲν ἔχουσι,
καὶ ᾽στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν Ἀλλεδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδ᾽ ὅλην — ἄχνι νἄζῃ κι᾽ ἐντυπῶν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνου — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα δίμοιρα μέση — δεκαπέντε καὶ ᾽στὸ χέρι.
Κι᾽ ἕνα φύλλο δὲν κρατεῖς — ἔτσιας συνδρομητής,
κι᾽ ἄνομοι τὸ παρὲ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο σκίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ᾽ εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὸ πέρα καὶ τὰ μέρα — κάθε φύλλο μιᾷ δεκάρα.

Νοεμβρίου δεκάτη,
χοροὶ καὶ φαγάτι.

Πούντος τρακόσια δεκαεπτά,
φτύγουν Καισάρων μοῦτρα σεπτά.

**Τέρι λέρι, τέρι λέρι,
τοῦ Τρικούπη τὸ ψαλτήρι.**

Λέγουν καὶ γράφουν οἱ Κορδονάτοι
μὲ λέξεις μαύρας καὶ φοβερὰς
πῶς προσεκλήθη μέσ᾽ στὸ Παλάτι
καὶ ὁ Τρικούπης ὁ Μυταρᾶς,
αὐτὸς ὁ Ἄγγλος καὶ ὁ Μογγόλος,
ποῦ ἐσκεπάσθη μὲ μαῦρα ὅλος.

—

Ἀκοῦς νὰ πάῃ μὲ τόσο θάρρος
ὁ γὼψ τοῦ ἔθνους κι᾽ ὁ πρῶτος γλάρος;
Ἀκοῦς στὸν μπάλο νὰ εἶναι πάλι
τέτοιος Ἀράπης καὶ τενεκές,
κι᾽ ἀπὸ τὴν σάλα νὰ μὴ τὸν βγάλῃ
κανένας δοῦλος, κανεὶς λακές;

—

Ἀκοῦς τὸ μαῦρο αὐτὸ κοράκι
φτερὰ ν᾽ ἀνοίξῃ καὶ νὰ σταθῇ
ἐμπρὸς στὰ μάτια τοῦ Θοδωράκη
καὶ σὰν καὶ πρῶτα νὰ κορδωθῇ,
καὶ νύχῃ μοῦτρα ν᾽ ἀνοίξῃ στόμα
καὶ εἰς τὸ Στέμμα ἐμπρὸς ἀκόμα;

—

Ἀκοῦς ὁ μοῦργος καὶ ὁ προδότης
νἄναι στοὺς ἴσους τοὺς ἐν τοῖς πρώτοις,
καὶ νὰ γυρίζῃ μέσα στὴ σάλα
καὶ ἡ Αὐλή του νὰ τὸν ὁμνῇ,
αὐτὸς ποῦ εἶναι γιὰ τὴν κρεμάλα,
αὐτὸς ποῦ εἶναι γιὰ τὸ σκαμνί;

—

Ἀκοῦς τὸ τέρας, ἀκοῦς ὁ σκύλος,
νἄναι τοῦ Θρόνου ἀκόμη φίλος,
νὰ μᾶς σηκώνῃ ἀκόμη ράχη,
νὰ μᾶς σηκώνῃ ἀκόμη μύτη,
αὐτὸς ποῦ πρέπει τὸ ὕφος νἄχῃ
τοῦ Ἀη-Γιάννη τοῦ Καλυβίτη;

—

Αὐτὰ καὶ ἄλλα οἱ Κορδονάτοι
γράφουν μὲ πίκα καὶ μὲ γσινάτι.
Κι᾽ ἂν ξαναϊδοῦνε τὸ σκιάχτρο τοῦτο
σὲ νέο μπάλο τοῦ Παλατιοῦ,
τότε γιὰ πένα θ᾽ ἁρπάξουν κνοῦτο
καὶ θὰ τὸν κάνουν τοῦ ἁλατιοῦ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Λοιπὸν ἐπῆγες 'στὸ χορό;
Φ. Δὲν 'πῆγα...
Π. Δὲν ἐπῆγες;
Φ. Ἄμμ' τί νὰ πάω σὰν χαζὸς νὰ χάφτω μόνο μύγαις;
Π. Πῶς τόπαθες, βρὲ Φασουλῆ:
Φ. Γιὰ νὰ 'ρωτᾶς, ζαγάρι.
Π. Χωρὶς ἐσένα ὁ χορὸς δὲν θἄχε καμμιὰ χάρι.
Φ. Τὰ σκώμματά σου, Περικλῆ, παρακαλῶ ν' ἀφήσῃς,
γιατὶ ἐγὼ ἀπαξιῶ νὰ δώσω ἀπαντήσεις.
Π. Τί κρῖμα, μποθφ, νὰ μὴν πᾷς νὰ 'δῇς τὸν Δελιγγιάννη!
μὴν πάλιωσε τὸ φράκο σου καὶ λοῦσο πιὰ δὲν κάνει;
ἢ ὁ Σκουλούδης δὲν 'μπορεῖ νὰ σοῦ δανείσῃ κἀ' ἄλλο;
κάτι θὰ τρέχῃ, βέβαια γιὰ νὰ μὴν πᾷς 'στὸν μπάλο.
Φ. Μήτε τὸ φράκο πάλιωσε, μηδ' ὁ Σκουλούδης, βλάκα,
ἐδήλωσε πὼς δὲν 'μπορεῖ νὰ μοῦ δανείζῃ φράκα,
ἀλλὰ δὲν 'πῆγα 'στὸν χορὸν ἐκεῖνο τὸ ἐσπέρας
γιὰ νὰ 'μιλοῦν περὶ ἐμοῦ εἰς τὰς μεγάλας σφαίρας.
Κἠ' ἂν κἠ' ἔστειλε ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπῆτι μου ἁμάξι
καὶ ἰδιαίτερον λακὲν νἀλθῇ νὰ μὲ φωνάξῃ,
ὅμως ἐγὼ ἐκώφευσα μετὰ τῆς γυναικός μου,
γιατὶ παρασιχάθηκα κάθε καλὸ τοῦ κόσμου,
καὶ πώρα μόνον τἀγαθὰ γυρεύω τοὐρανοῦ,
κἠ' ἔτσι νὰ φέρεσαι καὶ σύ, ἂν ἔχῃς 'λίγο νοῦ.
Κἠ' ἂν 'πήγαινα, τί θἄκανα;... τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...
σταυροί, κορδέλαις μπόλικαις, κουρέλια γιὰ σκουπίδια,
ἐπισκιμότητες πολλαὶ καὶ ἄνθρωποι ἐν τέλει,
Λόρδοι μορφῆς ἰλεεινῆς, ὁποῦ κακό σου θέλει,
ἐσώβρακα μεταξωτὰ καὶ πόζα καὶ καμάρι,
μοῦτρα πολλὰ γιὰ μούντζωμα καὶ ράχαις γιὰ σαμάρι.
Κἠ' ἐγὼ μονάχος 'στὴ γωνιὰ μὲ δανεικὴ βελλάδα
νὰ δέωμαι τοῦ Σαββαώθ, ποῦ σκέπει τὴν Ἑλλάδα,
νὰ δώσῃ κἠ' ἄλλα δάκτυλα σ' ἐμένα τὸ κοπέλι
νὰ φασκελώνω πιὸ καλὰ τὸ ὕφος τῶν ἐντέλει.
Κατόπιν νά! κἠ' ὁ Βασιλεὺς καὶ ὅλ' οἱ Λύλικοί,
τὸν ὅμνον τὸν Βασιλικὸν τοῦ παΐζ' ἡ μουσική,
κἠ' ἀρχίζουν τότε τὰ καρὲ καὶ τοῦ χοροῦ ὁ κρότος
καὶ νὰ σοῦ ὁ Γεννηδαρλῆς 'στὴ μέση πρῶτος πρῶτος.
Αὐτὸν μιμοῦνται παρευθὺς κἠ' οἱ χορευταὶ οἱ ἄλλοι,
καὶ δός του πιὰ λαχάνιασμα, ξεθέωμα καὶ ζάλη,
κἠ' ἀλλόκοτοι παραλλαγαὶ καὶ μορφασμοὶ προσώπων,
ποῦ λέγεις ὅτι πράγματι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων,
ὡς ὁ Δαρβῖνος βεβαιοῖ, κατάγετ' ἐκ πιθήκων,
κἠ' εἰς τούτους μόνον φαίνεσαι καὶ σὺ κἠ' ἐγὼ ἀνήκων.

Περνοῦν ἐμπρός σου 'γρήγοροι, τοὺς κάλους σου πατοῦν,
χωρὶς γιὰ τὰ πατήματα συμπάθειο νὰ ζητοῦν,
ἂν σὺ πονῇς ἢ δὲν πονῇς κανεὶς δὲν σ' ἐξετάζει,
μέσα 'στὴ φούρια τοῦ χοροῦ κανεὶς δὲν σὲ κυττάζει,
ἂν στέκεσαι σὰν κούτσουρο, κανεὶς δὲν σ' ἔχει ἔννοια,
ἀλλ' ἂν πηδᾷς, κρατεῖς καὶ σὺ τὸν Πάπ' ἀπὸ τὰ γένεια.
Καὶ νά! τριγύρω ντεκολτὲ καὶ ζωντανὰ κομμάτια,
καὶ ὅλαις βλέπουν, Περικλῆ, τὸν Βασιλιᾶ 'στὰ μάτια,
μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς 'μπορεῖ καμμιάτων νὰ γυρέψῃ
καὶ γιὰ μεγάλη της τιμὴ μαζί της νὰ χορέψῃ.
Ἂν πάρῃ δὲ ὁ Βασιλεὺς καμμιὰ γιὰ τὸ χορό,
ἀκοῦς εὐθὺς ψιθυρισμοὺς 'στῶν ἄλλων τὸν σωρό:
«Ὁρίστε ὑποκείμενο, ποῦ 'στὸ χορὸ ἐβγῆκε!
τί διάβολο τῆς 'ζήλεψε; τί διάβολο τῆς 'βρῆκε;»
Αὐτὰ καὶ ἄλλα τσαμπουνοῦν ὡσὰν ἀδικημέναις
καὶ κάνουν μὲ τὸν Βασιλιᾶ πῶς εἶναι θυμωμέναις,
καὶ δείχνουν 'στὸν Γεώργιον πῶς δίόλου δὲν ζηλεύουν
καὶ πῶς δὲν καταδέχονται μαζί του νὰ χορεύουν.
Καὶ βλέπεις νάζια χίλια δρὸ καὶ γλύκαις ζαχαρένιαις,
καὶ βλέπεις κόρφους λαξευτοὺς καὶ πλάταις μαρμαρένιαις,
ἂν μὲν ποσῶς φιλόσοφος ἐκ φύσεως δὲν εἶσαι, ζωὴ μου,
γιὰ κάθε μπράτσο ποῦ κυττᾷς ἀμέσως συγκινεῖσαι,
καὶ λὲς «ἑπτὰ μερόνυχτα νὰ τῶχα μαξιλάρι,
κἠ' ἢ μέραις νἄναι τοῦ Μαγιοῦ κἠ' ἢ νύχτες τοῦ Γενάρη».
Αὐτὰ καὶ ἄλλα σκέπτεσαι κἠ' ἀδιάκοπα ρουφᾷς
καὶ μὲ τὰ μάτια σοῦρχεται μονάχα νὰ τῆς φᾷς
καὶ πέρτουν καὶ τὰ σάλια σου καὶ ξεροκαταπίνεις...
ἂν ὅμως κάλπικο λεπτὸ γιὰ τίποτα δὲν δίνεις,
περιφρονεῖς καὶ τὸ χαρμὶ τῆς κάθε πεταλούδας,
κἠ' ἀρχίζεις νὰ φιλοσοφῇς καὶ λέγεις ὡς ὁ Βούδδας:
«Περνᾶτε, κόραι τῆς τρυφῆς καὶ τῆς ἐπιθυμίας,
ἐσεῖς ὁποῦ 'στὰ στήθη μας γεννᾶτε τριτυμίας.
Τὰς ἀρροπλάστους σάρκας σας κυττάζω ἀπαράχως
κἠ' ἐνώπιόν των στέκομαι ἀκλόνητος σὰν βράχος.
Γνωρίζω τί σκεπάζεται μὲ τὰ φορέματά σας,
γνωρίζω τί ἐγκρύπτεται ὑπὸ ταρώματά σας,
τί γίνεται τὸ σφρίγος σας καὶ κάθε σάρξ σκιρτῶσα,
πῶς ἡ ἀργὰ ἢ 'γρήγορα θὰ λιώσουν κάλλη τόσα,
καὶ τότε 'στὴν σαπίλα των θὰ ἔλθω νὰ τρυφήσω
καὶ σὰν τὸν Χάμλετ νὰ τὰ 'δῶ καὶ νὰ φιλοσοφήσω.»
Ἔτσι λοιπὸν φιλοσοφεῖς περὶ τῆς οἰκουμένης
κἠ' ἀνυπομόνως τοῦ Σουπὲ τὴν ὥραν περμένεις,
καὶ τότε, ἂν Πρωθυπουργὸς ἢ διπλωμάτης εἶσαι,

Εἰς τὸν μπάλ' ὁ Θοδωράκης λυπημένος καμαρόνει
κἠ' ἡ Ροζοῦ τὸν ἀγκαζάρει νὰ χορέψουν τὸ Κορδόνι.

μὲ Βασιλεῖς καὶ Τσάρεβιτς 'στὸ γεῦμα προσκαλεῖται,
ἀλλέως σπρώχνεσαι καὶ σὺ καὶ σπρώχνεις μὲ τοὺς ἄλλους
καὶ ρίχνεσαι μὲς 'στοῦ Σουπὲ τῆς κόταις καὶ τοὺς γάλους
καὶ σ' ὅλα τἄλλα φαγητὰ καὶ τὰ σαλατικά του.
τοῦ σοῦ πιτᾶ τὸ ἔλεος τοῦ Μεγαλειοτάτου.
Καὶ ὁποιος ἔχει, Περικλῆ, τὰ μέσα 'στὸ Παλάτι,
εἶναι συμπάνια ποῦ καὶ ποῦ 'στῶν ἄλλων τὸ γετνάτι,
ἀλλέως μηδὲ κἂν νερὸ δὲν βάζει 'στἀνταρτά του
καὶ τρέχει γιὰ νὰ ποτισθῇ κατὰ τοῦ Ζαχαράτου.
Κἠ' ὅμα τελειώσῃ τὸ Σουπέ, ποῦ 'λίγα δὲν στοιχίζει,
τότε στὴν σάλα τοῦ χοροῦ τὸ κοτιλλιὸν ἀρχίζει,
κἠ' ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν ἀνάβουν τὰ καντύλια
καὶ δένουν τὰ καθίσματα μὲ τριδιπλα μαντύλια,
κἠ' ἔτσι δὲν βρίσκεις κάθισμα ἐμπρός σου νὰ κονέψῃς
καὶ ὁ,τι ἐφαρμόκωσες ὀλίγον νὰ χωνέψῃς.
Καὶ τότε βλέπεις, Περικλῆ, νὰ στέκῃ 'στὴν ἀράδα
ὁ κάθε ταλαιπετινὸς κἠ' ἡ κάθε σουσουράδα,
καὶ φράκα καὶ ποδόγυροι σαλτάρουν ὁλόενα
καὶ σὺ γελᾷς μαζί μ' αὐτούς, κἠ' αὐτοὶ γελοῦν μὲ σένα.
Κἠ' ἂν τύχῃμές 'στὸν στρόβιλον καμμιὰ κυρὰ νὰ πέσῃ
καὶ κάποια κάλτσα παρδαλὴ προβάλῃ μές 'στὴ μέση,
ἐ! τότε εἰμπορεῖς νὰ πῇς πῶς εἶδες κἄτι τί
κἠ' ὁλόρθον ἡ ἀνάμνησις τῆς κάλτσας σὲ κρατεῖ,
ἀλλέως τὸ χασμουρητὸ ἀρχίζεις μές 'στῆς σάλαις
καὶ δέκα δέκα, Περικλῆ, κατακρυλᾷς τῆς σκάλαις,
καὶ πέρνεις τὸ ταμπάρο σου νὰ πᾷς νὰ κοιμηθῇς,
ἅμα δὲ φθάσῃς σπῆτι σου κατευχαριστηθείς,
κυττάζεις πῶς σοῦ ἔδωσαν τέτοιο ταμπὰρ ὡραῖο,

ποῦ καὶ γιὰ ἕνα μαστραπὰ δὲν τὸ πουλᾷς 'σ' Ἑβραῖο.
Κι' ἂν μὲν μπορῇς στὸν γυρισμὸ γι' ἀμάξι νὰ πληρώσῃς
ἐκ πνευμονίας πιθανὸν νὰ μὴν τὰ κακαρώσῃς,
ἀλλέως πέρνεις τῆς νυκτὸς τὸν καθαρὸν ἀέρα,
καὶ τέλος, θεία χάριτι, πηγαίνεις ἐκεῖ πέρα,
ποῦ τῶν Ἁγίων ὁ χορὸς κατὰ καλήν μας μοῖραν
εὗρηκε τῆς ζωῆς πηγὴν καὶ Παραδείσου θύραν.
Συντόμως καὶ κοντολογῆς χωρὶς πολλὰ συμβάντα
τῶν Ἀνακτόρων ὁ χορὸς τοιοῦτος εἶναι πάντα.
Τοιοῦτον κι' ἀπαράλλακτον τὸν βλέπεις κάθε χρόνον,
καὶ τοῦτο τὸ περίεργον ἐφτὸς εἶχε μόνον.
πῶς παρευρίσκετο ἐκεῖ μετὰ τῶν Βασιλίων
κι' ὁ Πιρπινιᾶς Πρωθυπουργὸς καὶ μέγας Ναπολέων.
Ὁ δὲ Τρικούπης, Περικλῆ, ἐφάνη στὸν χορὸν
τοῦ Τσάρου Μεγαλόσταυρον στὰ στήθη του φορῶν,
κι' οὐδὲ στιγμὴν δὲν ἔπαυε παντοῦ νὰ τριγυρνᾷ,
ὁποῦ θαρροῦσες πῶς αὐτὸς ἀκόμη κυβερνᾷ,
καὶ χωρατάδες ἔκανε μὲ ὅλα τὰ σωστά του
τοῦ Τσάρεβιτς, τοῦ Τσέρνοβιτς, τοῦ Μεγαλειοτάτου,
κι' ἐγέλα κάθε Βασιλεὺς καὶ πᾶσα ἐκλαμπρότης...
ἀλλὰ κι' οἱ πρῶην Ὑπουργοί, Δραγούμης καὶ Βουλπιώτης
ἦσαν ἐν μέσῳ τῆς Αὐλῆς καὶ τοῦ Ἐπιτελείου [της,
σὰν ξεπεσμένα λείψανα πεσόντος μεγαλείου.
Κι' ὁ Δεληγιάννης, Περικλῆ, μὲ ὕφος θλιβερὸν
μακρόθεν τὰ γενόμενα κι' ἐκεῖνος θεωρῶν,
νέας πλεκτάνας Αὐλικὰς ὑπώπτευε καὶ δόλους
κι' ἐνόμιζε πῶς ἔβλεπε ἀκάνθας καὶ τριβόλους.
Π. Τοὐλάχιστον στοῦ Μοντολὼν δὲν πῆγες νὰ χαζέψῃς;
Φ. Μὲ τὰς Πρεσβείας, Περικλῆ, δὲν ἔχω ἐπισκέψεις,
γιατὶ σὲ τρῶν ἡ ὄρνιθες, ὅταν μαλάζῃς πίτερα...
ἀλλὰ κι' ἐκεῖ 'στοῦ Μοντολὼν τὰ ἴδια καὶ καλλίτερα...
Κι' ἐκεῖ σταυροί, Γιννήσαρλης, καὶ πρόσωπα μεγάλα,
καὶ μυίγαις ἐτριγύριζαν ἀμέτρητες 'στὴ σάλα
ὡς θέαμα πρωτοφανὲς καὶ στόλισμα τοῦ μπάλου...
μὰ τόσον ἦτο πλούσιον καὶ τὸ Σουπὲ τοῦ Γάλλου,
ποῦ ὅλοι κι' ὅλαις 'χόρευαν ὡσὰν ξεψυχισμέναις,
κι' αὐταῖς ἡ μυίγαις φαίνεται πῶς ἦσαν πεινασμέναις,
καὶ γιὰ νὰ φᾶν ἐβάγκωναν μετὰ μεγάλης λύσσης
τὰ ντεκολτὲ τῶν γυναικῶν κι' αὐτῆς τῆς Βασιλίσσης.
Π. Ἄλλοῦ δὲν πῆγες;
Φ. Πουθενά... κατ' οἶκον ἀνασκέλωσα
καὶ πᾶσαν μπαιδιότητα τοῦ κόσμου ἐφασκέλωσα.
Π. Πρέπει λοιπὸν τὴν μοῖρα μας νυχθημερὸν νὰ κλαίμε;
κι' ἂν δὲν πηγαίνῃς στοὺς χορούς τί διάβολο θὰ λέμε;
Φ. Τὸ χρέος μου τὸ ἔκαμα, καθὼς καταλαμβάνεις,
καὶ ἦλθε κι' ἡ ἀράδα σου τὲ μέρος σου νὰ κάνῃς.
Π. Καὶ τώρα, βρέ, τί ἀγαπᾷς;
Φ. Τί θέλω κι' ἀγαπῶ
τὲ ἐννοεῖς πολὺ καλὰ καὶ δίχως νὰ 'στὸ 'πῶ,
καὶ σήκω τὸ στηλιάρι σου νὰ μὴν περνᾷ ἡ ὥρα...
Π! Ὅρσε λοιπὸν 'στὴ ράχη σου μιὰ δυνατὴ ἀπαλόρα.

Εἰς ὀλίγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Στὸ Κατάστημα ἐκεῖνο τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν
τί θαυμάσιον Πάσχα ρι κι' ἀληθῶς μοναδικόν.
Ἐκεῖ βρίσκεις ὅ,τι θέλεις, καὶ μετάξια καὶ βελοῦδα,
καὶ πωλήτριαι προβάλλει μιὰ καὶ ἄλλη πετκοῦδα,
τὰ καλλίτερα κορίτσια, τὰ καλλίτερα κομμάτια,
ὁποῦ κόσμο ζητελλαίνουν τὰ γλυκύτατά των μάτια,
κι' ὡμορφότερα τὰ κάνει τοῦ ἐλέους των ἡ χαρις,
καὶ δὲν ξέρεις τί ν' ἀρτάγῃς, καὶ δὲν ξέρεις τί νὰ παρῃς
Στὴν σακκοῦλα σας παράδες καὶ κανεὶς ἂς μὴν ποζάρῃ,
ἀλλ' ἂς σρέξῃ ἄρον ἄρον 'στο περίφημο Πάσχαρι.

—

Τὴν προσοχὴ Πικρασιωνῶν ὁ Γκίζας ὁ μεγάλος,
ὁποῦ μ' αὐτὸν 'στὸ φλαοῦτο δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
ποιὸν' ἄλλο σρέγμα νὰ τὸ 'πῇς καὶ ἄλλο νὰ τ' ἀκούσῃς,
μίσκ 'στ' Ὠδείον τὸ κοινὸν κλεῖ τῆς Πρωτευούσης
εἰς μουσικὴν ἀπόλαυσιν καὶ συναυλίαν πρώτης,
κι' εἰς ταύτην πᾶς σὺς μουσικῆς θὰ σρίξῃ θεασώτης.
Ἐκεῖ Νικόλ ὁ βιολιστὴς καὶ μὶ τὸ πιρασπάνω,
κι' ὁ προσφιλὴς Βιλοῦδος, ὁ πρῶτος εἰς τὸ πιάνο.

—

Πῶ! πῶ! Ἡμεροδείκται εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη
εἰς σχήματα ποικίλα καὶ εἰς μυρία εἴδη.
Πῶ! πῶ! Ἡμεροδείκται καὶ φτήνειαι ὅση θέλεις.
μπορεῖς καὶ μπονκμάδις ἀκόμη νὰ τοὺς στίλλῃς
Τί ὠμορφοι ἀληθεια καὶ τί χαριτωμένοι! ...
ἐμπρὶς! κι' ὁ κὺρ Ἀνέστης ἀγοραστὰς προεμήνει.

—

Ἐμπρὸς 'στῆς «Ἀκροπόλεως» τὴν Χαλιμὰ ριχθῆτε,
ἂν θέλιτε ἀληθινὰ νὰ εὐχαριστηθῆτε.
Ἡ Χαλιμὰ ἡ ξακουστὴ μὲ παραμύθια χίλια.
ἡ Χαλιμὰ ἡ ὡμορφη μὲ ζάχαρι 'στὰ χείλια,
ὁποῦ διαβαίνουν γύρω της ὀντάδες καὶ σεραγλὶα
κι' ἀρραλλαστοις Χανούμισσις μὲ τῆς ἀγάπης μάγια,
μὲ τοῦ σεβντᾶ ὀνείρατα, μὲ τοῦ σεβντᾶ σεκλίτζια,
μὲ χίλια δῶ ροδόσταμα, μὲ χίλια δῶ σερμπίτια.
Ἐμπρὲς 'στῆς «Ἀκροπόλεως» τὴν Χαλιμὰ ριχθῆτε
καὶ ὅλοι κι' ὅλαις σας γι' αὐτὴν λαπτὰ μὴ λυπηθῆτε.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σκῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοὐδὲ συνηρέσει
μὲ ξενοδοχεῖον Ἄδη. — δρὸ'στὰ λέδι πρὸς 'στὰ ξύδι.
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μόνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου ἀριθμὸς πολύς.

Ἐφημερὶς ποὺ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι — Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήντα... τί καλά!
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι. — περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ἔτσι ἔχω εἰσπνοάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὲς θὰ ἔχωμεν — χιλιὰ λιπὰ δὲν ἔχομε,
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πίλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ἄχους νέζια κι' ἀντροκῆν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — ἑκκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο δημοκρατῆς — ἴγκινας συνδρομητής,
τὴ ὁποίος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶμε μαζὶ σεῖδι.
Γιὰ σᾶμαστε καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σέρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐπτὰ καὶ δέκα τοῦ Νοεμβρίου, — Ποῦντος τρακόσα δεκαοκτώ,
ἀρχὴ παγλάτας καὶ μαρτυρίου. — τοῦ Κὼχ τὸ θαῦμα τὸ τραντακτό.

Τῆς Βουλῆς λαμπρὸς ἀγὼν κι' Ἐξελέγξεις ἐλεγχῶν.

Ἐξελίξεις, Ἐξελέγξεις... τί μεγάλο πατερνὲ!...
τί βρισιὰ ὅπως πρέπει, τί ἀντάρα, τί βρυντή!
Ἐξελίξεις, Ἐξελέγξεις... νέοι ρήτορες καὶ τρόμος!...
τοῦ Τρικούπη φίλοι βγῆκαν ἀπὸ τᾶσπρα παρανόμως,
κ' ὕστι ἤμεναν ἀπ' ἔξω καὶ πακούτσια δὲν μπαλόνουν,
κόβουν, ράβουν καὶ ξιλόνουν.

—

Ἐξελίξεις, Ἐξελέγξεις, κι' ἐπεμβάσεις εἰσπρακτόρων,
ἐπεμβάσεις σταυροτζήδων, ἐπεμβάσεις σπαθοφόρων,
ἐπεμβάσεις τοῦ Τρικούπη, τοῦ ἑνὸς καὶ ἄλλου γλάρου,
ἐπεμβάσεις τοῦ Μαγκούφη, ἐπεμβάσεις τοῦ Βουλγάρου,
ἐπεμβάσεις Σιδεροτρίδου, ἐπεμβάσεις Τομαρᾶ,
ἐπεμβάσεις μὲ τὴν λόγχη, ἐπεμβάσεις μὲ παρᾶ.

—

Ἐξελίξεις, Ἐξελέγξεις, καὶ μεγάλη τριακμία,
φοβεραὶ κελαινοθεώρεις καὶ παντοῦ παρανομία...
ἐπεμβάσεις καὶ τοῦ Πέπα, τοῦ Δημάρχου τῆς Αἰγίνης,
ὁποὺ ρχὰ νὰ τῆς ἀκούσῃς κερανοπλήκτος θὰ μείνῃς,
ἐπεμβάσεις ἄρον ἄρον τοῦ κυρίου Σαραβέλα,
ἐπεμβάσεις ὅπου στρίβουν τῶν ἐνθρώπων τὰ τσερβέλα.

—

Ἐπεμβάσεις 'στὸν Θησεῖο, τὸν Ἀλέκο τὸν Κατσίνα,
ποῦ τοῦ 'βούλωσαν τὴν κάλπη μὲ ἀφράτη καρβαλίνα,
ἐπεμβάσεις τοῦ Δημάρχου τῶν Θησείων φανερά,
ἐπεμβάσεις καὶ πιέσεις τοῦ κυρίου Ταγαρᾶ,
ἐπεμβάσεις Δικανέων, ἐπεμβάσεις Τομιδῶν,
καὶ ἐμέτρητον τὸ πλῆθος τῶν ἐχεῖ ἀτιμιδῶν.

—

Ἐπεμβάσεις νύστα μέρα τῆς αἰσχρᾶς πολιτικῆς,
ποὺ 'σημώθη 'στὸ πυδέρι κι' ἡ Φθιώτις κι' ἡ Φωκίς.
Ἐκεῖ πέρα ἐμαζεύθη ὅλ' ἡ κόπρος τοῦ Λύγγιου,
ἐπεμβάσεις τοῦ Νομάρχου καὶ πολλοῦ Προβελεγίου,
ὁποὺ βγαλ' ἕνα λόγο 'στῆς Ἑλιᾶς τοὺς ἐκλογεῖς
κι' ἐσαλιώθησαν ἐκ βάθρων τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

—

Ἐπεμβάσεις 'στὸ Μαντοῦδι τῶν Κηρέων τῆς Εὐβοίας,
ποὺ ἐμέθυσαν καμπόσους καὶ τοὺς ἔκαμαν βουτσί,
ἐπεμβάσεις πάσης τόλμης καὶ φαυλότητος καὶ βίας,
ποὺ μ' αὐταῖς ἀνατριχιάζει τοῦ ἀνθρώπου τὸ πιτσί.
Ἐξελίξεις, Ἐξελέγξεις, ρητορείας πυρετός,
κι' ἀνεγούλιες ὅσαις θέλεις καὶ 'στὸ τέλος... ἐμετός.

ποῦ καὶ γιὰ ἕνα μαστραπᾶ δὲν τὸ πουλᾶς 'σ' Ἑβραῖο.
Κι' ἂν μέν' μπορῇς στὸν γυρισμό γι' ἀμάξι νὰ πληρώσῃς
ἐκ πνευμονίας πιθανὸν νὰ μὴν τὰ καταρώσῃς,
ἀλλέως πέρνεις τῆς νυκτὸς τὸν καθαρὸν ἀέρα,
καὶ τέλος, θεία χάριτι, πηγαίνεις ἐκεῖ πέρα,
ποῦ τῶν Ἁγίων ὁ χορὸς κατὰ καλήν μας μοῖραν
εὑρῆκε τῆς ζωῆς πηγὴν καὶ Παραδείσου θύραν.
Συντόμως καὶ κοντολογῆς χωρὶς πολλὰ συμβάντα
τῶν Ἀνακτόρων ὁ χορὸς τοιοῦτος εἶναι πάντα.
Τοιοῦτον κι' ἀπαράλλακτον τὸν βλέπεις κάθε χρόνον,
καὶ τοῦτο τὸ περίεργον ἐρώτος εἶχε μόνον,
πῶς παρευρίσκετο ἐκεῖ μετὰ τῶν Βασιλίων
κι' ὁ Πιρπινιᾶς Πρωθυπουργὸς καὶ μέγας Ναπολέων.
Ὁ δὲ Τρικούπης, Περικλῆ, ἐφάνη στὸν χορὸν
τοῦ Τσάρου Μεγαλόσταυρον στὰ στήθη του φορῶν,
κι' οὐδὲ στιγμὴν δὲν ἔπαυε παντοῦ νὰ τριγυρνᾷ,
ὅπου θαρροῦσες πῶς αὐτὸς ἀκόμη κυβερνᾷ,
καὶ χωρατάδες ἔκανε μὲ ὅλα τὰ σωστά του
τοῦ Γαΐρεβιτς, τοῦ Τσέρνοβιτς, τοῦ Μεγαλειοτάτου,
κι' ἐγέλα κάθε Βασιλεὺς καὶ πᾶσα ἐκλαμπρότης...
ἀλλὰ κι' οἱ πρῴην Ὑπουργοί, Δραγούμης καὶ Βουλπιώτης
σὰν ξεπασμένα λείψανα πεσόντος μεγαλείου.
Κι' ὁ Δεληγιάννης, Περικλῆ, μὲ ὕφος θλιβερὸν
μακρόθεν τὰ γενόμενα κι' ἐκεῖνος θεωρῶν,
νέας πλεκτάνας Αὐλικὰς ὑπώπτευε καὶ δόλους
κι' ἐνόμιζε πῶς ἔβλεπε ἀκάνθας καὶ τριβόλους.
Π. Τουλάχιστον στοῦ Μοντολὼν δὲν πῆγες νὰ καζέψῃς;
Φ. Μὲ τὰς Πρεσβείας, Περικλῆ, δὲν ἔχω ἐπισκέψεις,
γιατί σὲ τρῶν ἡ ὄρνιθες, ὅταν μαλάζῃς πίτερα...
ἀλλὰ κι' ἐκεῖ 'στοῦ Μοντολὼν τὰ ἴδια καὶ καλλίτερα...
Κι' ἐκεῖ στυροί, Γεννησαρλῆς, καὶ πρόσωπα μεγάλα,
καὶ μυίγας ἐτριγύριζαν ἀμέτρητας 'στὴ σάλα
ὡς θέαμα πρωτοφανὲς καὶ στόλισμα τοῦ μπάλου...
μὰ τόσον ἦτο πλούσιον καὶ τὸ Σουπὲ τοῦ Γάλλου,
ποῦ ὅλοι κι' ὅλαις 'χόρευαν ὡσὰν ξεψυχισμέναις,
κι' αὐταῖς ἠμυίγαις φαίνεται πῶς ἦσαν πεινασμέναις,
καὶ γιὰ νὰ φᾶν ἐδάγκωναν μετὰ μεγάλης λύσσης
τὰ ντεκολτὲ τῶν γυναικῶν κι' αὐτῆς τῆς Βασιλίσσης.
Π. Ἄλλο δὲν πῆγες;
Πουθενά... κατ' οἶκον ἀνασκέλωσα
καὶ πᾶσαν ματαιότητα τοῦ κόσμου ἐφασκέλωσα.
Π. Πρέπει λοιπὸν τὴν μοῖρα μας νυχθημερὸν νὰ κλαίμε
κι' ἂν δὲν πηγαίνῃς στοὺς χορούς τί διάβολο θὰ λέμες;
Φ. Τὸ χρέος μου τὸ ἔκαμα, καθὼς καταλαμβάνεις,
καὶ ἦλθε κι' ἡ ἀράδα σου τὸ μέρος σου νὰ κάνῃς.
Π. Κατ τώρα, βρέ, τί ἀγαπᾷς;
Φ. Τί θέλω κι' ἀγαπῶ
τὸ ἐννοεῖς πολὺ καλὰ καὶ δίχως νὰ 'στὸ πῶ,
καὶ σήκω τὸ στηλιάρι σου νὰ μὴν περνᾷ ἡ ὥρα...
Π! Ὅρσε λοιπὸν στὴ ράχη σου μιὰ δυνατὴ σπαλιόρα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Στὸ Κατάστημα ἐκεῖνο τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν
τί θαυμάσιον Παζάρι κι' ἀληθῶς μοναδικόν.
Ἐκεῖ βρίσκεις ὅ,τι θέλεις, καὶ μετάξια καὶ βελλοῦδα,
καὶ πωλήτρια προβάλλει μιὰ καὶ ἄλλη πετακοῦδα,
τὰ καλλίτερα κορίτσια, τὰ καλλίτερα κομμάτια,
ὁποῦ κόσμο ξετρελλαίνουν τὰ γλυκύτατά των μάτια,
κι' ὡμορφότερα τὰ κάνει τοῦ ἐλέους των ἡ χάρις,
καὶ δὲν ξέρεις τί ν' ἀρήσῃς, καὶ δὲν ξέρεις τί νὰ πάρῃς.
Στὴν σακκοῦλα σας παράδες καὶ κανεὶς ἂς μὴν παζάρῃ,
ἀλλ' ἂς τρέξῃ ἄρον ἄρον 'στὸ περίφημο Παζάρι.

—

Τὴν πρωτεχῆ Παρασκευὴν ὁ Γκίζας ὁ μεγάλος,
ὁποῦ μ' αὐτὸν 'στὸ ὁλαυτο δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
ποζὲν' ἄλλο πρόγραμ νὰ τὸ 'πῇς καὶ ἄλλο νὰ σ' ἀκούσῃς,
μέσα 'στ' Ἐλδεῖον τὸ κοινὸν καλεῖ τῆς Πρωτευούσης
εἰς μουσικὴν ἀπόλαυσιν καὶ συνκυλίαν πρώτης,
κι' εἰς ταύτην πᾶς τῆς μουσικῆς θὰ τρέξῃ θιασώτης
Ἐκεῖ Νικλὸ ὁ βιολιστὴς καὶ μὲ τὸ πικρασάνω,
κι' ὁ προσφιλὴς Βελοῦδος, ὁ πρῶτος εἰς τὸ πιάνο.

—

Πῶ! πῶ! Ἡμερολόγια εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη
εἰς σχήματα ποικίλα καὶ εἰς μυρίαν εἶδη.
Πῶ! πῶ! Ἡμερολόγια καὶ φτήνεια ὅσα θέλεις,
ὑπάρξεις καὶ μπονκιάδες ἀκόμη νὰ τοὺς στέλλῃς.
Τί ὡμορφοι ἀλήθεια καὶ τί χαριτωμένοι! ...
ἐμπρὸς! κι' ὁ κὺρ Ἀνίστης ἀγοραστὰς προσμένει.

—

Ἐμπρὸς 'στῆς «Ἀκροπόλεως» τὴν Χαλιμᾶ ριχθῆτε.
Ἂν θέλετε ἀληθινὰ νὰ εὐχαριστηθῆτε.
Ἡ Χαλιμᾶ ἡ ξεκουστὴ μὲ παρκμύθια γίλια.
ἡ Χαλιμᾶ ἡ ὡμορφη μὶ ζάχαρι 'στὰ χείλια,
ὁποῦ διαβάινουν γύρω της ὀντάδες καὶ σειρᾶγια
κι' ἀφρόπλαστας Χανουμίσσαις μὲ τῆς ἀγάπης μάγια,
μὲ τοῦ σεβντᾶ ὀνείρατα, μὲ τοῦ σεβντᾶ σκιλίτσι,
μὲ χίλια δυὸ ραδόστακα, μὲ χίλια δυὸ σερμπέτια.
Ἐμπρὸς 'στῆς «Ἀκροπόλεως» τὴν Χαλιμᾶ ριχθῆτε
καὶ ὅλοι κι' ὅλαις σας γι' αὐτὴν λαπτὰ μὴ λυπηθῆτε.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει — πῶς 'στὸ σπιτάκι του ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ ταῦτα συναρμόζει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξώδη. — ὅσ' 'στὰ λέει τρεῖς 'στὰ ξέβη,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μόνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα ὄχως ἄνδρα, — πλούσιον ἄλλοτε μεμνῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου παντοπωλεῖον καλόν.

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι — Ἕος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήντα... τί καλά!
κι' Ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι — περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ, — Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνη,
κι' ὅσον ἔχω ξυνηθίσει — κι' ὅσους μοῦ κατεβαίνει. — γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἐτὸ γρόσι.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λιπὸν δὲν ἔχομαι. — Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἕτσιες συνδρομητῆ,
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν. — κι' ὅσους τοὺς παρὲ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο σκέλι.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ὄχως ταῖζα κι' ἄνθρωπον. — Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐπτὰ καὶ δέκα τοῦ Νοεμβρίου, — Ποῦντος τρακόσα ὀκτακοσιοτοῦ,
ἀρχὴ παρλάτας καὶ μαρτυρίου. — τοῦ Κὼχ τὸ θαῦμα τὸ τραντακτό.

Τῆς Βουλῆς λαμπρὸς ἀγὼν
κι' Ἐξελέγξεις ἐκλογῶν.

Ἐξελέγξεις, Ἐξελέγξεις... τί μεγάλο πατριώτ!...
τί βρισιὰ ὅπως πρέπει, τί ἀντάρα, τί βρωντή!
Ἐξελέγξεις, Ἐξελέγξεις... νέοι ρήτορες καὶ τρόμος!...
τοῦ Τρικούπη φίλοι βγῆκαν ἀπὸ τέσπρα παρανόμως,
κι' ὅσοι ἔμειναν ἀπ' ἔξω καὶ πακούτσα δὲν μπαλόνουν,
κόβουν, ράβουν καὶ ξιλόνουν.

—

Ἐξελέγξεις, Ἐξελέγξεις, κι' ἐπιμβάσεις εἰσπρακτόρων,
ἐπιμβάσεις σταυροτήδων, ἐπιμβάσεις σπαθοφόρων,
ἐπιμβάσεις τοῦ Τρικούπη, τοῦ ἑνὸς καὶ ἄλλου γλέρου,
ἐπιμβάσεις τοῦ Μαγκούφη, ἐπεμβάσεις τοῦ Βουλγάρου,
ἐπιμβάσεις Σιλβεστρίδου, ἐπεμβάσεις Τομαρᾶ,
ἐπιμβάσεις μὲ τὴν λόγχη, ἐπιμβάσεις μὲ παρᾶ.

—

Ἐξελέγξεις, Ἐξελέγξεις, καὶ μεγάλη τριπυμία,
φοβεραὶ καλπονοθεύσεις καὶ παντοῦ παρανομία...
ἐπιμβάσεις καὶ τοῦ Πέπα, τοῦ Δημάρχου τῆς Δίγνης,
ὁποῦ μιὰ νὰ τῆς ἀκούσῃς κιρανὸ πλήκτρο θὰ μείνῃς,
ἐπιμβάσεις ἄρον ἄρον τοῦ κυρίου Σαραβέλα,
ἐπιμβάσεις ὅπου σκρίβουν τῶν ἀνθρώπων τὰ ἰσερβίλια.

Ἐπιμβάσεις 'στὸν Θηβαῖο, τὸν Ἀλέκο τὸν Κατσίνα,
ποῦ τοῦ 'ρούλωσαν κὶν κάλπη μὲ ἀφράτη καρβαλίνα,
ἐπεμβάσεις τοῦ Δημάρχου τῶν Θηβαίων φανερά,
ἐπεμβάσεις καὶ πιέσεις τοῦ κυρίου Ταγαρᾶ,
ἐπεμβάσεις Δικανίων, ἐπεμβάσεις Ταμιῶν,
καὶ ἀμέτρητον τὸ πλῆθος τῶν ἐκεῖ ἀτιμιῶν.

—

Ἐπιμβάσεις νύστα 'μέρα τῆς αἰσχρᾶς πολιτικῆς,
ποῦ 'σημώθη 'στὸ ποδάρι κι' ἡ Φθιῶτις κι' ἡ Φωκίς.
Ἐκεῖ πέρα ἱματεύθη ὅλ' ἡ κόπρος τοῦ Αὐγείου,
ἐπεμβάσεις τοῦ Νομάρχου καὶ πολλοῦ Προβελεγίου,
ὁποῦ βγαὶ ὅνα λόγο 'στῆς Ἕλληνας τοὺς ἐκλογεῖς
κι' ἐσαλεύθησαν ἐκ βάθρων τὰ θεμέλια τῆς γῆς.

—

Ἐπεμβάσεις 'στὸ Μαντοῦδι τῶν Κηρέων τῆς Εὐβοίας,
ποῦ ἐπέθυσαν καμπόσους καὶ τοὺς ἔκαμαν βουτσί,
ἐπεμβάσεις πάσης τόλμης καὶ φαυλότητος καὶ ῥίας,
ποῦ μ' αὐταῖς ἀνατριχιάζει τοῦ ἀνθρώπου τὸ πετσί.
Ἐξελέγξεις, Ἐξελέγξεις, φιτζιρεῖας πυρετός,
κι' ἀνγουλιὰς ὅσαις θέλεις καὶ 'στὸ τέλος... ἐμετός.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Ζήτω τοῦ Κώχ, βρὲ Περικλῆ...
Π. Ἀφοῦ τὸ θέλεις ζήτω...
κι' ἐγὼ τὸν πρῶτον ἰατρὸν τοῦ κόσμου τὸν κηρύττω.
Φ. Βλέπω καὶ σὺ πῶς τοὺς καλοὺς ἀρχίζεις νὰ τιμᾷς,
κι' εἶναι πολὺ νὰ τιμηθῇ ὁ Κώχ καὶ ἀπὸ μᾶς.
Π. Ἄκουε ὁ ἀφιλότιμος !...
Φ. Μωρὲ μωλὸ ποῦ τὄχει !
Π. Γονάτισε μπροστὰ στὸν Κώχ καὶ κάθισε στὴν κώχη,
κι' ἂν φθισικὸς πρὸς τὸ παρὸν δὲν φαίνεσαι πῶς εἶσαι,
τὸ χρυσοκίτρινον ὑγρὸν στὰ κόκκαλά σου χύσε.
Φ. Ζήτω τοῦ Κώχ, βρὲ Περικλῆ... στ' ἀνάθεμα ἡ φθισις...
τώρα δὲν εἶναι κίνδυνος τὰ κῶλα σου ν' ἀφήσῃς...
τώρα θὰ στέκουν ἀδειανὰ τοῦ Χάρωνος τὰ κάτεια,
πᾶνε τὰ βακτηρίδια καὶ ὅλα τὰ φυμάτια...
ὁ Κώχ μὲ τὸ κεφάλι του τὰ στέλλει ἐκεῖ πέρα,
ποῦ ἥλιος ψήνει τὸ ψωμὶ καὶ νύχτα καὶ ἡμέρα.
Π. Ζήτω τοῦ Κώχ τοῦ Γερμανοῦ!.. χαρὰ στὴν οἰκου-
[μένη!...
ἀθανασία, Φασουλῆ, τὸν ἄνθρωπον προσμένει,
ὁ δὲ θεὸς Ἀσκληπιὸς περνᾷ χωρὶς καὶ χώρας,
καὶ μὲ τὰ δηό τἀγγόρια του καὶ μὲ τῆς τρεῖς του κόραις
ἀθανασίας φάρμακον σκορπᾷ ἐδῶ κι' ἐκεῖ
σ' ὅσους φοροῦν καὶ δὲν φοροῦν μεταξωτὸ βρακί.
Φ. Εὐσί, εὐάν, Ἀσκληπιέ!.. ὦ φάρμακον σωτήριον !..
κυττάζω τὸν Μαχάωνα κοντὰ στὸν Ποδαλείριον...
μὰ νά ! καὶ ἡ Πανάκεια κοντὰ στὴν Ἰασώ...
σὲ ποιὸν αἰῶνα, Περικλῆ, ἐφθάσαμε χρυσό !
Π. Βρὲ τεῖναι τοῦτα, Φασουλῆ!.. τί θαῦμα μᾶς ἀφάνη!..
βάγε γελῶν, Ἀσκληπιέ, τὸ δάφνινο στεφάνι,
καὶ τὸ ραβδί σου σήκωσε κι' ἀθανασίαν δῶσε,
κι' ἀπὸ Δεκτόρων συνταγὰς τὰ χρήματά μας σῶσε.
Φ. Σὲ τί καιροὺς ἐφθάσαμε !.. κανεὶς δὲν τὰ κορδόνει,
καὶ ἡ ζωὴ τεντόνεται καὶ πάει σὰν Κορδόνι.
Τί τυχερὲς ὁ Θοδωρῆς!.. φτού! φτού! μὴ τὸν βασκάνω!..
ἐσάστισα μὲ τἀγαθά, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.
Μὰ τί καλὰ ποῦ ἔπεσαν τοῦ Ἀγγλου τὰ φωκόλα !..
εἰς τὸν καιρὸ τοῦ Θοδωρῆ τυχαίνουν πάλιν ὅλα.
ἡ Κρήτη, τὰ θωρακωτά, ἡ μαύρη Ἐκκλησία,
τὸ χρυσοκίτρινον ὑγρόν, ζωὴ κι' ἀθανασία.
Μές' στὴ λιακάδα ξένοιαστος τὰ πόδια μου ξαπλώνω,
διαβαίνουν γύρω οἱ γιατροὶ κι' ἐγὼ τοὺς φασκελόνω.
Ὄρσε, τοὺς λέγω, Δόκτορες, ποῦ τόσα μᾶς ἐψάλατε,
μονάχοι μὲ τὰ χέρια σας τὰ μάτια σας ἐβγάλατε...
Ὄρσε, Ἰκουτοί, σχολαστικοί, σανίδες, τάβλαις, πάγκοι...
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα χωρὶς καμμιὰν ἀνάγκη
τὴν ἐπιστήμην τῆς ζωῆς εἰς ὅλους μας ἐμάθατε
καὶ τώρα βλέπετε καὶ σεῖς πῶς Χιώτικη τὴν πάθατε,
καὶ χάσκετε σὰν χάχηδες μὲ τὰ πολλάσας φῶτα,
καὶ μέσα στὰ πλεμμόνιαμας δὲν βρίσκετε σὰν πρῶτα
μήτ' ἕνα βακτηρίδιον, μηδὲ σπηλιαῖς καὶ γούβαις,
καὶ τώρα ξύνετε κοιλιαῖς, καὶ τώρα τρῶτε βρούβαις.
Μωρὲ κεφάλια μιὰ φορά !.. μωρὲ θεογνωσία!..
ἀθανασίαν θέλετε; ... ὄρσε ἀθανασία.
Κανεὶς σακάτης κι' ἄρρωστος κοντά σας πιὰ δὲν τρέχει,
κανένας πιὰ δὲν σᾶς ψηφᾷ κι' ἀνάγκη δὲν σᾶς ἔχει,
ἂς παύσ' ἡ Ἐξοχότης σας νὰ παρακορεύεται,
καθένας τώρα εἰμπορεῖ μονάχος νὰ γιατρεύεται
καὶ νὰ σηκώνῃ μιὰ χαρὰ στὴ ράχη του τὸν κράββατον
καὶ ν' ἀνεβαίνῃ φτερωτὸς εἰς ὕψος δυσανάβατον.
Ἔξω, γιατροί... σᾶς κυνηγᾷ κι' ὁ Τράκας μὲ τὴν κλάρα,
θὰ κάνετε τὰ μάτια σας γαρίδα γιὰ πεντάρα,
καὶ οὔτε προῖκας ὅπως πρὶν ἐλπίζετε νὰ πάρετε
καὶ κάβε νύφη τραντακτὴ ἀδίκως τὴν φερμάρετε.
Π. Σᾶς κλαίω, Ἐξοχότατοι... σᾶς ἔφαγε τὸ φίδι.
Φ. Σὲ κλαίω, Καραμήτσαμου, Μακκᾶ καὶ Ὀρφανίδη.
Π. Σὲ κλαίω, Πύρλα, Γούζαρη, Μπιλρόθ, Βιρχόβ, Τρι-
[άντε,
Πρωτόπουλε, Ροσόλυμε, καὶ Καλλιοντζῆ γαλάντη,
Ζωχιέ, Μαγγίνα, Αἴσωπε, Καμπάνη, Κατσαρᾶ,
Παπτέρ, Χατζίσκε, Κόνσολα, Χασιώτη φουκαρᾶ,
Τζίννη, Κατερτιόπουλε, Ὀρλάνδε, Δεληγιάννη,
Λιμπρίτη, Λάμπρο, Μάκενζι, Φρονίστα καὶ Γαλβάνη.
Φ. Σὲ κλαίω, Ἀφεντούλη μου, καὶ σένα, Ὀριγώνη.
ἐνώπιόν σας ὅπως πριν δὲν κλίνομεν τὸ γόνυ.
Π. Σὲ κλαίω, Καλικούνη μου, Μηνιάτη, Βενιζέλο,
Ἀναγνωστάκη τρομερέ, λεπαροτεμὲ Μπέλλο.
Φ. Ἀλλοίμονό σου, Μεταξᾶ καὶ Παππαβασιλείου,
ἀλλοίμονόν στοὺς Δόκτορας αὐτῆς τῆς ὑφηλίου,
καὶ στὸν Ἀλεξανδρόγιαννο καὶ εἰς τὸν Δελαπόρτα...
εἰς τὸ ἑξῆς τοὺς κλείνεται ἡ μιὰ κι' ἡ ἄλλη πόρτα,
δὲν ἔχει πιὰ ὑπόληψι, δὲν ἔχει πιὰ παράδες,
καὶ ἀπὸ μᾶς χειρότεροι θὰ γίνουν φουκαράδες,
κι' ἂν ἀθανάτους τοὺς ἤνητος κι' ἐμᾶς τοὺς δηὸ ἀφήσουν
ἐκεῖνοι ὁμως βέβαια τῆς πείνας θὰ ψοφήσουν.
Ἐμεῖς ἐσυνειθίσαμε ὡς τώρα νὰ πεθαίνωμε,
χωρὶς ποτὲ μας τὸ γιατὶ καθόλου νὰ μαθαίνωμε,

Ὁ Φασουλῆς ὁ παστρικὸς ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων
ἀναχωρεῖ ὡς φθισικὸς διὰ τὸ Βερολῖνον.

καὶ ὅλοι μας πηγαίναμε σὰν τοὺς στραβοὺς στὸν Ἅδη,
ἀλλ' ἄνοιξαν τὰ μάτια μας 'στὸ τέλος οἱ σκαρτάδοι,
καὶ τώρα βάλε ρίγανη κι' ὀλίγο μαϊντανὸ
μέσα 'στὸν Ἱπποκράτη των καὶ μὲς 'στὸν Γαληνό.
Π. Ζήτω τοῦ Κώχ, βρὲ Φασουλῆ !..
Φ. Ἐξίδα του καὶ πάλιν...
θὰ ὁδῇς εἰς τὴν ὑφήλιον ἀνατροπὴν μεγάλην...
Καθένας ραδιοκόκκινος θὰ τριγυρνᾷ 'στῆς στράταις,
καθόλου δὲν θὰ ψάλωνται ἡ φθισιακὴς Τραβιάταις.
ἂν ἔγινε δ' ἡ φύσις σου πολὺ ρωμαντική
καὶ θέλῃς ἡ σκορδόπιστη νὰ εἶναι φθισική,
δὲν θὰ μπορῇς, βρὲ Περικλῆ, νὰ εὕρῃς μίαν μόνον
ὀξεῖαν φυματίωσιν νὰ ἔχῃ τῶν πνευμόνων·
ἂν δὲ κανένας ποιητὴς ἐκ τῶν δραματικῶν
μᾶς βγάλῃ κάποιον ἥρωα ὀλίγον φθισικόν,
θ' ἀκούσῃς μὲ σφυρίγματα ὁ κόσμος ν' ἀλαλάζῃ
κι' ἀπάνω του μαξιλαρικὰς θὰ πέφτουν σὰν χαλάζι·
κι' ἂν προτιμᾷς ἐκ φθίσεως τὰ κῶλα νὰ τινάξῃς
καὶ σὰν ψυχὴ ποιητικὴ 'στὰ ὕψη νὰ πετάξῃς,
θὰ σοῦ φωνάζῃ ἔξαφνα ὁ Κώχ κι' ὁ Παπταζήσης:
«θέλεις δὲν θέλεις, γάϊδαρε, μὲ τὸ στανιὸ θὰ ζήσῃς».
Ἡ νόσος ἡ ποιητικὴ θὰ λείψῃ, Περικλέτο,
μηδὲ τραγούδια θλιβερὰ θὰ παίζῃ τὸ ργανέτο,
μηδὲ θὰ ἔχῃς χρώματα ὠχρᾶς εὐαισθησίας
ὡς ἄνθρωπος ρωμαντικὸς μ' ἐξάψεις φαντασίας,
μηδὲ θὰ βήχῃς παντελῶς καὶ θὰ στηθοπονῇς,
μηδὲ Τραβιάτος, Περικλῆ, ποτέ σου θὰ γενῇς.
μηδὲ τοῦ κάμπου συμπαθὲς θὰ φαίνεσαι λουλοῦδι,
μηδὲ κι' ἐμένα θὰ χωρῇ τὸ φράκο τοῦ Σκουλοῦδη,
μηδὲ κι' ἐσένα τοῦ Παχὺ δὲν θὰ χωροῦν τὰ ροῦχα,
κι' ἡ Σπετσαρίαις θὰ κλειστοῦν τοῦ Κρίνου καὶ Βαρούχα.
Π. Σὲ τί καιροὺς ἐφθάσαμε, βρὲ Φασουλῆ, ἀλήθεια
μ' αὐτὰ τὰ κίτρινα ὑγρὰ καὶ τἄλλα κολοκύθια.
Φ. Κι' ἀκόμη ποῦσαι, Περικλῆ...
Π. Βρὲ κι' ἄλλα θὰ βρεθοῦν ;
Φ. Θὰ ὁδῇς καθὼς τὸν Λάζαρο πολλοὺς ν' ἀναστηθοῦν...
μωρὲ θὰ γίνουν πράγματα παντοῦ καὶ στὴν Ἑλλάδα!..
ὀπίσω ἔχει τὴν οὐρά, καυμένε, ἡ ἀχλάδα.

Π. Μωρὲ ἀμάν!...
Φ. Ἀθάνατοι θὰ ξεφυτρώσουν ὅλοι,
δὲν θὰ μᾶς κόβῃ τὸ σπαθί, δὲν θὰ μᾶς πάνῃ βόλι.
Θὰ περπατῇς ἀμέριμνος χωρὶς παλμοὺς καὶ τρόμους,
ἂν δὲ ζητῇς τὸν θάνατον στῶν Ἀθηνῶν τοὺς δρόμους
καὶ κάποια ἀραῖα ἔξαφνα τριγύρω σου σφυρίξῃ,
καθὼς καὶ τώρα κατὰ γῆς νεκρὸν δὲν θὰ σε ρίξῃ.
Π. Μίλα καλά...
Φ. Τί νὰ μιλῶ... θάλθῃ καιρὸς ἀκόμα,
ποῦ τὸ δικόμματο μάγουλο θὰ πάρῃ ρόδου χρῶμα,
ποῦ ἔξαφνα θὰ βλέπωμε μὲ νειάτα καὶ μὲ κάλλη
τὸν σεβνταλῆ Λύγερινό, τὸν στραπηγὸ τὸν Ράλλη.
Π. Μίλα καλά...
Φ. Τί νὰ μιλῶ... θάλθῃ, μωρέ, καιρός,
ποῦ θὰ προβάλῃ Μαυροῦδης καὶ Σγουτὰς ἀνδρός.
Π. Ἀλήθεια, βρέ, τί γίνεται ὁ Σγούτας κι' ἡ παρέα;
θὰ σοῦ χαρίσῃ γήπεδον ἐκεῖ στὸν Φαληρέα;
Φ. Πρὸς τὸ παρὸν τί σκέπτεται καλὰ καλὰ δὲν ξέρω,
ὅμως ἐλπίζω, Περικλῆ, πῶς θὰ τὸν καταφέρω.
Ἐν τούτοις τί ἐλέγαμε;
Π. Περὶ ἀθανασίας.
Φ. Λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ θαρρῇς αὐτὰ ὡς ὀπτασίας.
Ἄσπρο μαλλὶ δὲν θὰ κυττᾷς, τὸ μέλλον ἔτσι γράφει,
οὔτε Πετράκης, καὶ Ψιακής, οὔτ' ἄλλος θὰ τὰ βάφῃ,
δὲν θὰ παθαίνῃς τίποτε μὲ ὅσους κι' ἂν τσακώνεσαι,
θὰ πέφτῃς γέρος, Περικλῆ, καὶ νέος θὰ σηκώνεσαι,
οἱ νεκροθάπται θὰ μεθοῦν χωρὶς ν' ἀνοίγουν λάκκο,
μηδὲ θὰ ψάλῃ τότε πιὰ κανένας σὰν τὸν Διάκο·
ἐγὼ 'δὲς καιρὸ ποῦ ἔβαλεξε ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρῃ
τώρα π' ἀνθίζουν τὰ κλαριὰ καὶ βγάζ' ἡ γῆ χορτάρι.
Π. Μίλα καλά...
Φ. Τί νὰ μιλῶ... θεὸς κρυπτὸς λαλεῖ...
χωρὶς μικρὰν βοήθειαν τοῦ Μεριστοφελῆ
θὰ γίνῃς Φάουστ ἔξαφνα τοῦ τρέχοντος καιροῦ
μὲ κάλλος ἀπερίγραπτον Στερίκου τρυφεροῦ,
λαχταριστός, ἀμούστακος, χωρὶς μιὰ φαβορίτα,
δὲν θὰ σοῦ λείπῃ τίποτα παρὰ ἡ Μαργαρίτα.
Π. Βρὲ τί μοῦ λές;...
Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ... παραπολλὰ προβλέπω,
κι' ὡς φίλος σου κι' ἀδελφὸς εἰς τοῦτο σὲ προτρέπω,
ἀμέσως ἀπὸ σήμερα νὰ πᾷς νὰ σκοτωθῇς,
πρωτοῦ μιὰ μέρα, Περικλῆ, ἀθάνατος βρεθῇς,
πρωτοῦ στὸ Κοινοβούλιον ἀρχίσῃ κι' ὁ ἀγὼν
κι' ἀκούσῃς τὴν ἐξέλεγξιν τῶν νέων ἐκλογῶν,
πρωτοῦ πολλοὶ ν' ἀχυρωθοῦν ἐν ὄμνοις καὶ ὀργάνοις,
κι' ὁ ξάδερφος τοῦ Θοδωρῆ, ὁ ἄλλος Δεληγιάννης,
σοφίας Κορινθιακῆς ἀκένωτο σταμνί,
καθίσῃ χειροπόδαρα δεμένον στὸ σκαμνί
τὸν προ μικροῦ Πρωθυπουργὸν καὶ τύραννον τοῦ τόπου
καὶ σηκωθοῦν τρεῖς πιθαμαὶς ἡ τρίχες τοῦ ἀνθρώπου.
Ναί, ἀδελφέ μου Περικλῆ, σκοτώσου νὰ σωθῇς,
αὐτὸ καὶ κάθε φρόνιμος ἂς κάμῃ παρευθύς.
Εἰς ὅσα σοῦ ὡμίλησα ποσῶς μὴν ἀπιστήσῃς
καὶ μὴν πιστεύῃς πῶς ποτὲ στὸ μέλλον θ' ἀρρωστήσῃς·
Κι' ἐγώ, μωρέ, φιρί φιρὶ γυρεύω ν' ἀρρωστήσω
καὶ θέλω νὰ κρυολογῶ καὶ ἀπ' ἔμπρὸς κ' ὀπίσω,
ἀλλ' οὔτε κολικόπονος τσὶλάχιστον μὲ πιάνει
κι' οὔτ' ἕνας κὰν δὲν βρίσκεται γιατρὸς νὰ μὲ πεθάνῃ.
Σ' ὅλα τὰ βότανα τῆς γῆς ποῦ ξεύρεις καὶ δὲν ξεύρεις,
τὴν θεραπείαν καθενὸς νοσήματος θὰ εὕρῃς,
ἀκόμη καὶ τῶν Βοργιῶν τὰ μαῦρα δηλητήρια
ἀπ' ὅλους ἀναγράφονται ὡς φάρμακα σωτήρια,
καὶ κάθε λόγος ἰατροῦ ζωῆς θὰ εἶναι κήρυγμα
καὶ ἀηδονιοῦ κελάδημα τῆς ὄχεντρας τὸ σφύριγμα.
Ναί, ἀδελφέ μου Περικλῆ, σκοτώσου νὰ γλυτώσῃς,
καὶ μὴν κυττάζῃς γύρω σου μετ' ἀπαθείας τόσης.
Δέκα φοραῖς ἀλλοίμονον στὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον,
ὁποῦ ἀργὰ μετανοεῖ στὴν γῆν αὐτὴν τῶν θρήνων
καὶ τὸ ξερό του ἔπειτα στὸν τοῖχο τὸ κτυπᾷ...
Π. Πλὴν δυστυχία κι' εἰς αὐτὸν ὁποῦ δὲν σωπᾷ,
γιατὶ συχνὰ στὴ ράχη του δουλεύει τὸ στηλιάρι,
κ' ὄρσε καμπόσαις ματσουκιαῖς ὀπίσω σου, σαλιάρη.

Καὶ ὀλίγες ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἡ σῆς Ἐπαναστάσεως σποδαία Ἱστορία
μὲ μάχας τῶν Ἡρώων μας καὶ τρόπαια μυρία
θὰ πωληθῇ τὴν αὔριον εἰς ἕνα κι' ἄλλον ὁράμον
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε τὸν πρῶτον της τὸν τόμον,
ποῦ ἔχει τὸ ἐξώφυλλον εἰκονογρεφημένον
κι' ἄλλα πολλὰ περίεργα κι' ἀνατέλια ἱππέων.
Οὐχ ἧττον ὅμως φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν κυρίων
πῶς τῶν Ἐφημερίδων μας τὸ μέγα Πρακτορεῖον
τὴν Ἱστορίαν ἔβγαλε κι' ἐκεῖνα τὴν πωλεῖ...
μία κι' ἐξῆντα μονχιά... δὲν εἶναι καὶ πολύ.

—

Πῶ! πῶ! Ἠμεροδείκται εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη
εἰς σχήματα ποικίλα καὶ εἰς μυρία εἴδη.
Πῶ! πῶ! Ἠμεροδείκται καὶ φτήνειᾳ ὅση θέλεις,
μπορεῖς καὶ μπαναμάδες ἀκόμη νὰ τους στέλλῃς.
Τί ὄμορφοι ἀλήθεια καὶ τί χαριτωμένοι!...
ἐμπρὸς! κι' ὁ κὺρ Ἀνέστης ἀγοραστὰς προσμένει.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὶ σκηνί μου ἐνίβη,
'στὴν Νεάπολιν ἐπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — ὁδὸ 'στὸ λέξει τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα ἔχω ἔνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίντζε» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προκατείου κονιορτὸς πολύς.

'Εφημερὶς που τὴν γράφει ὁ Σουρής.

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἔπηραν τὰ μυαλά!

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐφοπλίαι — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμεν — χωρὶς λιτρὰ δὲν ἔχομεν,
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ἄχυρα νάζῃ κι' ἔντροπήν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — τριάντα δύδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅλους μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὰ γέρη.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κοστίζῃ — ἕγινες συνδρομητής,
τοῦ ὁποίου τὸν παρὸν δὲν εἶδε — θὰ τὸν φᾶγ μαῦρο φαΐδι.
Πάψαμε καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' ἐδῶ εἰς πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μέρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τετάρτη Νοεμβρίου κι' εἰκοστὴ
κι' ἡ Ἐκκλησία στέκεται κλειστή.

Πούντος τρακόσα δικαιοσύνη
καὶ κάθε Δόκτωρ εἰς τὰ παιγνί.

Ὁ Θοδωρὴς λαλῶν μὲ τόνον ὑψηλόν.

Βλέπω τῆς Ἐκκλησίας τὴν νέαν ἱστορίαν,
βλέπω πολλῶν Ἑλλήνων τὴν μαύρην ἐξορίαν,
βλέπω τοῦ Φιλιππίδου τὰ τρομερὰ μαρτύρια,
βλέπω πῶς μᾶς ποτίζουν μὲ τόσα δηλητήρια,
βλέπω περιφρονήσεις κι' ἀγρίους διωγμούς,
ἀκούω καὶ τῆς Κρήτης τοὺς ἀναστεναγμούς.

—

Ἀκούω εἰς τοῦ Ἄλμου τὴν πεισματώδη πάλην
περὶ ἐμοῦ μεγάλαι νὰ διατρέχουν φῆμαι,
καὶ θέλω νὰ γυμνώσω τὴν Σακαράκα πάλιν
σὰν μέγας Ναπολέων ποῦ λέγομαι καὶ εἶμαι,
ἀλλ' ὅμως δὲν μ' ἀφίνει καὶ πάντα μὲ βαρεῖ
ἐκεῖνος ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Σαλισβουρύ.

—

Φωνὰς ἀκούω μ' ἴσχον βροντώδη καὶ βαρύτερον,
βλέπω καὶ τὸ Κορδόνι νὰ γίνεται μακρύτερον,
κυττάζω πῶς μεγάλος ἐπίκειται ἀγὼν
καὶ μὲ τὰς ἐξελέγξεις τῶν νέων ἐκλογῶν
τὰ παστρικὰ τσανάκια τοῦ Ἄγγλου τοῦ Μογγόλου
θὰ πᾶν στὰ ξεκουμπίδια, θὰ πᾶν κατὰ διαβόλου.

—

Βλέπω χαλαρουμένας τὰς διεθνεῖς μας σχέσεις,
μὰ βλέπω καὶ τοὺς φίλους ἀπὸ μπροστὰ κι' ὀπίσω
νὰ μοῦ ζητοῦν ρουσφέτια, νὰ μοῦ γυρεύουν θέσεις,
καὶ θέλω νὰ θυμώσω, καὶ θέλω νὰ κτυπήσω,
ἀλλ' ὅμως δὲν μ' ἀφίνει καὶ πάντα μὲ βαρεῖ
ἐκεῖνος ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Σαλισβουρύ.

—

Βλέπω καὶ τὰ παπούτσια τὰ παληοτρυπημένα
πῶς μπάλωμα ὡς τώρα δὲν τάπιασε κανένα,
βλέπω κι' ἡ σακορράφα πῶς δὲν βαστᾷ καὶ σπάζει,
πῶς κάθε Κορδονάτος γυρεύει ἀμοιβήν,
μὰ καὶ τὸν Καραπάνον ἀκούω νὰ φωνάζῃ
πῶς εἶναι μιὰ σαλάτα τὸ Δοῦναι καὶ Λαβεῖν.

—

Βλέπω πῶς τὸ Κορδόνι ἀπὸ τὸ τράβα τράβα
μπορεῖ κι' αὐτὸ νὰ σπάσῃ στὰ δυὸ σιγὰ σιγά,
βλέπω τὸν Κορομάντζο, μὰ βλέπω καὶ τὸν Κάββα,
καὶ θέλω τὸ ζωνάρι ν' ἁπλώσω γιὰ καυγᾶ,
ἀλλ' ὅμως δὲν μ' ἀφίνει καὶ πάντα μὲ βαρεῖ
ἐκεῖνος ὁ Τρικούπης καὶ ὁ Σαλισβουρύ.

Ὁ Κώχ, ὁ Δόκτωρ ὁ πολύς,
κι' ὁ φθισικὸς ὁ Φασουλῆς.

Φ. Δόκτορ σοφέ, κλεινότατε ἁπάντων τῶν κλεινῶν,
ποῦ ἤχησεν ἡ φήμη σου καὶ μέχρις Ἀθηνῶν
κι' αὐτὴν τῆς Ἀκροπόλεως ἐκλόνισε τὸν βράχον,
δέξαι κι' ἐμὲ τὸν Ἕλληνα τὸν Μαραθωνομάχον.
Σὺ ὁ ἑτάζων πνεύμονας ἀνθρώπων τρυπημένους,
σὺ ὁ σωτὴρ ὁ ἀληθὴς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους,
παρακαλῶ σε ταπεινῶς νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείψῃς
καὶ στοὺς δικούς μου πνεύμονας τὸ βλέμμα σου νὰ ρί-
— [ψῃς.

(Ὁ Δόκτωρ Κὼχ μ' εὐγένειαν τοῦ νεύει νὰ καθίσῃ.)

—

Φ. Ναί, Δόκτορ μου, ἡ χάρις σου κι' ἐμὲ ἂς βοηθήσῃ.
Ἐγώ, καθὼς γνωρίζετε, κατάγομ' ἐξ Ἑλλήνων
κι' ὡς ἀντιμούτσουνος αὐτῶν πατῶ τὸ Βερολῖνον
τὴν λύμφην τὴν σωτήριον ἐκ μέρους σου ζητῶν
πρὸς ἴασιν τῶν φίλων μου καὶ συμπατριωτῶν.
Τὰς ἐργασίας ἡ Βουλὴ δὲν ἄρχισε ἀκόμα
νὰ μάθωμεν τί σκέπτεται τοῦ Θεοδωρῆ τὸ κόμμα,
ἀλλ' ὅμως θὰ ἠκούσατε κι' ἀπὸ τὰ στόματ' ἄλλων
πῶς θ' ἀκυρώσουν γρήγορα τὴν ἐκλογὴν Τρικκάλων,
τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἀττικῆς, Ψαρῶν κι' Ἀκαρνανίας,
αἱ δ' ἐξελίξεις γίνονται μετὰ πολλῆς μανίας.
Δι' ὅλα ταῦτα, Δόκτορ μου, βεβαίως ἀπορεῖτε
καὶ περιέργως χάσκετε καὶ μὲ παρατηρεῖτε,
ἀλλ' ὅμως ὅσα ὁμιλῶ μεγάλην ἔχουν σχέσιν
μὲ τὸ ὁμέτερον ὄγδοον καὶ τὴν Ἰδικήν μου θέσιν.
Ὡς ποῦ νὰ ἔλθουν στὴν Βουλὴν οἱ Βουλευταὶ τοῦ χρά-
ὡς ποῦ νὰ διορίσωμεν τοὺς τόσους Κορδονάτους, [τους,
ποῦ μὲ τὰ σοῦρτα φέρτα των στὰ πόδια ἔχουν λρώσει,
ὡς ὅτου κι' ἡ ἐξέλιξις τῶν ἐκλογῶν τελειώσῃ,
ἐσκέφθην τὸν πολύτιμον καιρόν μου νὰ μὴ χάνω
κι' ἕνα ταξεῖδι ὡς ἐδῶ μονάχος μου νὰ κάνω.

—

(Ὁ Δόκτωρ Κὼχ μ' εὐγένειαν τοῦ νεύει νὰ ρωτᾷ.)

—

Φ. Εἰς ὅλας σας τὰς προσταγὰς θὰ μ' εὕρετ' εὐπειθῆ.
Ἂν ἀπαιτῆτε νὰ γδυθῶ καμμιὰ ντροπὴ γιὰ μένα...
τἀσπρόρρουχά μου, Δόκτορ μου, δὲν εἶναι λερωμένα
κι' ἐσώβρακα μεταξωτὰ σὰν ντιστεγκὲ φορῶ
κι' ὅπως ἡ φύσις μ' ἔπλασεν ἔμπρός σας προχωρῶ.
Δὲν εἶμαι ἄνθρωπος κοινὸς καὶ τῶν τριόδων ἥρως,
εἶμ' Ἕλλην. Ἐξοχότατε, κι' ἱππότης τοῦ Σωτῆρος.
Κυττάξετέ με γρήγορα καὶ ἀπ' ἔμπρός κι' ὀπίσω
καὶ εἰπατέ μου ἴασιν ἂν πρέπει νὰ ἐλπίσω.
Περὶ τοῦ νέου θαύματος ἔλατε νὰ μὲ πείσετε,
ἔλατε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὲ στηθοκτυπήσετε.
Αὐτὸς ὁ μαῦρος σκελετός, αὐτὸ ἐδῶ τὸ σῶμα,
ὁποῦ γιὰ δύο τέταρτα θὰ λρώσῃ μὲς στὸ χῶμα,
ἐσάπισε σιγὰ σιγὰ στῶν Ἀθηνῶν τοὺς δρόμους
μὲ τῶν Ρωμηῶν τὸ Σύνταγμα, μὲ τῶν Ρωμηῶν τοὺς νό-
Ἴδετε τὰ πλεμμόνια μου τὰ καταφαγωμένα... [μους.
σπηλιαῖς καὶ τρύπαις σκοτειναῖς θὰ βρῆτε στὸ καθένα.
Βακτηριδίων μέσα μου νυμφεύεται πληθώρα,
τὰ μεγαλόνει μιὰ στιγμή, ταὐξάνει κάθε ὥρα,
κι' ἀχόρταγα γεννοβολοῦν κι' ἐντός μου περιστρέφονται
καὶ μὲ τὴν ἀτροφίαν μου παχύνονται καὶ τρέφονται.
Κατήντησα ὁ Προμηθεὺς τῶν νεωτέρων χρόνων
καὶ δι' ἐμὲ τὸν ἄθλιον δὲν λείπει ἄλλο μόνον
παρὰ κι' ἐγὼ νὰ καρφωθῶ ἐπάνω τοῦ Καυκάσου...
Γιατρέ, καθόλου δὲν περνοῦν σ' ἐμὲ τὰ φάρμακά σου.
Σ' αὐτὸ τὸ στῆθος τὸ στεγνό, τὸ χάος τὸ βαθύ,
τὸ χρυσοκίτρινον ὑγρὸν ἀδίκως θὰ χαθῇ.
Μὲ ρυπαρὰ φυμάτια τοὺς δρόμους καταβρέχω,
ὅλας τὰς φθίσεις, Δόκτορ μου, ἐπάνω μου τὰς ἔχω,
καὶ ὅλαι ἀπεξήραναν τὴν ἀσθενῆ μου φύσιν,
ἀκόμη καὶ τοῦ λαρυγγὸς ἀπέκτησα τὴν φθίσιν
ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ποῦ γκάριζα Κορδόνι,
καὶ τώρα τὰ παπούτσια μου κανένας δὲν μπαλόνει.
Χωρὶς νὰ κλέψω πώποτε τὸ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ,
χωρὶς νὰ κάμω τὸν σορὸν καὶ νὰ πουλήσω νοῦ,
χωρὶς κι ἐγὼ εἰς τὰ ψηλὰ νὰ τρέξω σὰν τὸν Ἴκαρο,
χωρὶς νὰ βγάλω τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸ παλγροφίκαρο,
χωρὶς νὰ γίνω μιὰ φορὰ Σαὶντ-Ζοδὲτ καὶ Ροβεσπιέρος,
κατήντησα παράλυτος καὶ Μαβουσάλας γέρος,
καὶ τὰ πτερὰ τῶν ὄρνεα τριγύρω μου κτυποῦν
καὶ τἀτσαλένια νύχια των τὰ σπλάγχνα μου τρυποῦν.

—

(Ὁ Φασουλῆς ὁ φθισικὸς ὀλίγον σωπᾷ
κι' ὁ Ἐξοχότατος ὁ Κὼχ τὸ στῆθος του κτυπᾷ.)

—

Φ. Μὴν κοπιάζῃς, ἰατρέ... τὰ πάθη μου σοῦ εἶπα...
ὅσο κι' ἂν θέλῃς κύτταζε, ὅσο κι' ἂν θέλῃς κτύπα.
Ἐγὼ δὲν ἔχω παντελῶς ἐλπίδα σωτηρίας,
δὲν ὠφελοῦν τὰ φάρμακα εἰς φθίσεις τρισμυρίας,
κι' ἂν ὅλα χύσῃς τὰ ὄγρα στὰ κούφια κόκκαλά μου
σὲ βεβαιόνω πῶς ποτὲ δὲν θἄλθω στὰ καλά μου.
Ἐκεῖνο τὸ Ρωμαΐτικο, αὐτὸ τὸ σκυλολόγι,
ἡμέραν νύκτα, Δόκτορ μου, τὰ σωθικά μου τρώγει,
κι' εὑρίσκεται στὴς φθίσεως τὸ τελευταῖον στάδιον
ὁ τῶν Ἑλλήνων Φασουλῆς, τὸ ἱερὸν Παλλάδιον.
Παρακαλῶ σε, Δόκτορ μου, ἐλθὲ νὰ βοηθήσῃς
ἐκεῖνο τὸ Ρωμαΐτικο, ποῦ τὸ μαραίν' ἡ φθίσις.
Νὰ τὸ ἰδῇς πῶς τἄκαμε διαστραμμένη τύχη,
νὰ τὸ ἀκούσῃς πῶς πονεῖ, βαρυβογκᾷ καὶ βήχει.
Πολλάκις τόσοι Δόκτορες μὲ γράμματα καὶ γνώσεις
εὑρῆκαν νέα φάρμακα, ποῦ λέγουν βελτιώσεις,
καὶ μ' ἄλλα τὸ ἐπότισαν πολὺ δραστηριώτερα,
ἀλλὰ τοῦ κάκου. Δόκτορ μου, τὰ ἕβρα καὶ χειρότερα...

τὰ γιατρικὰ τῶν βγήκανε τοῦ μπάρμπ' Ἀλέξη χάπια
καὶ μένουν ὅπως πάντοτε τὰ σωθικά του σάπια.
Νὰ δῇς τί βακτηρίδια 'στὰ σπλάγχνα του σαλεύουν,
νὰ δῇς πῶς κομματιάζονται κι' ἀδάκοπα παλεύουν,
νὰ δῇς πῶς ὅλα πολεμοῦν νὰ γίνωνται μεγάλα,
νὰ δῇς πῶς τρῶνε τὰ μισὰ καὶ πῶς νηστεύουν τἄλλα,
νὰ δῇς μὲ πόσην ὄρεξιν παχύνονται τὰ πρῶτα
καὶ πῶς χυμοῦν τὰ δεύτερα μὲ πεινασμένα χνῶτα,
νὰ δῇς τί πόλεμος δεινὸς περὶ τροφῆς ἀνάβει,
πῶς κάθε βακτηρίδιον τὸ μερδικό του χάβει,
κι' ἀνοίγουν τόσα σπήλαια εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ κράτους
μεγάλα ὅπως κι' ἡ σπηλιὰ ἐκείνη τοῦ Σωκράτους.
Ἀλλὰ κι' ἐγὼ 'στοὺς πνεύμονας τοῦ φθισικοῦ μου τόπου
εἶμ' ἕνα βακτηρίδιον ὑπὸ μορφὴν ἀνθρώπου,
ἐσὺ δέ, Δόκτορ πάνσοφε, χωρὶς πολὺ ν' ἀργήσῃς,
ἰδιαιτέρως πάρε με νὰ μὲ καλλιεργήσῃς.
Θὰ δῇς νὰ εἶμαι κατ' ἀρχὰς τοῦ κοφφενὲ ἱππότης,
κατόπιν δὲ καλαμαρᾶς, σωτὴρ καὶ πατριώτης,
κατόπιν ἀντιπρόσωπος καὶ ἄνθρωπος τοῦ αἵματος,
κατόπιν δὲ καὶ Ὑπουργὸς καὶ Σύμβουλος τοῦ Στέμμα-
καὶ τότε, ἂν εὐνοηθῶ, μπορῶ νὰ γίνω πλέον [τος,
καὶ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος καὶ μέγας Ναπολέων,
Ἑλλὰς ὀφικάργυος, Κορδόνι χίλια μέτρα,
καὶ νὰ τὰ κάμω θάλασσα καὶ νὰ μὴ μείνῃ πέτρα.
Ναί, Κὼχ, ὁποῦ ἐκέρδισες τὸν δόξαν τὴν ἀίδιον,
ἰδιαιτέρως σπούδασε κι' ἐμὲ τὸ βακτηρίδιον,
καὶ ἄρχισε, παρακαλῶ, χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃς,
τὰ πρέποντα πειράματα ἐπάνω μου νὰ κάνῃς,
καὶ βεβαιώσου, Δόκτορ μου, πῶς εἰς ἐμὲ μονάχον
θὰ ἐννοήσῃς τὸ ποιὸν τῶν Μαραθωνομάχων.

—

(Ἄρχιζει τὰ πειράματα ὁ μέγας Γερμανὸς
μὲ περιέργειαν πολλὴν καὶ στόμα κεχηνός,
καὶ γίνεται ὁ Φασουλῆς ὅ,τ' εἶπε παραπάνω.)

—

Φ. Βλέπεις λοιπὸν ποῦ καταντῶ καὶ τί μορφὰς λαμβάνω!

—

(Μένει ὁ Κὼχ κατάπληκτος καὶ λόγον δὲν προφέρει, σταυροκοπεῖται μοναχὰ μὲ τὸ ξερὸ τον χέρι.)

—

Φ. Σταυροκοπεῖσθε,Δόκτορ μου, μὲ τὰς μετεμορφώσεις κι' ἐνώπιόν μου σταματᾷ ἡ θαυμαστή σας γνῶσις. Ἀλλὰ κι' οἱ ἄλλοι Ἕλληνες εἰς τὴν φορὰν τοῦ χρόνου καθὼς ἐμὲ τὸν Φασουλῆν, τὸν ἥλιον τοῦ θρόνου, ταχέως ἀναπτύσσονται διὰ μορφῶν παντοίων, βλαστὸ τῶν Σχοπεγχάουερ, Ἐγέλων καὶ Καντίων. Κι' ἐκεῖνοι ἀπαράλλακτοι κι' ὁστᾶ ἐκ τῶν ὁστῶν μου, κι' ἐμὲ ὡς δεῖγμα ἔχετε τῶν συμπατριωτῶν μου.

—

(Βλέπει ὁ Κὼχ τὸν Φασουλῆν ἀπὸ τὰ πισινὰ καὶ ὄπαγε ὀπίσω μου, φωνάζει, Σατανᾶ.)

—

Φ. Ναί, Δόκτορ ἐνδοξότατε, μὴ τόσον ἀπορῆτε καὶ εἰδικόν τι φάρμακον γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς εὑρῆτε, καὶ μ' ὅλον τὸν ἀτίμητον τῆς ἐπιστήμης πλοῦτον γλυτώσετε τὸ ἄρρωστο Ρωμαίικο ἐκ τούτων. Νὰ τὸ ἰδῇς, μεγάλε Κὼχ, πῶς εἶναι τὸ καϋμένο !.. σὲ μιὰ γωνιὰ ἐδούρεται σκυφτὸ καὶ ζαρωμένο, κι' ὅσει τὸ βλέπουν ἔτσι δὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸ σέρνουν καὶ τὸ πατοῦν καὶ τὸ κλωτσοῦν κι' ἀλύπητα τὸ δέρνουν, κι' αὐτὸ δὲν ἔχει δύναμι τὰ χέρια νὰ σηκώσῃ κι' οὔτ' ἕνα παραλυτικὸν 'στὸ ξύλο νὰ πλακώσῃ, καὶ στέκεται ἀνήμπορο καὶ πρὸς τὰ κάτω νεύει κι' εἶπος' ἄλλο δὲν 'μπορεῖ παρὰ νὰ ζητιανεύῃ πότε μὲ λόγια δίκοπα, ποῦ σφάζουν σὰν μαχαίρια, καὶ πότε πάλι μ' ἅρματα καὶ εἰς τὰ δῦό του χέρια. Ὦ! σῶσε το, παρακαλῶ, μεγάλε Γερμανέ... πόσαις φοραῖς καθήμενος κι' ἐγὼ 'στὸν καφενὲ ἐκύτταζα τὸ χάλι του κι' ἐψέλλιζα ὁ νάνος : «Ἂς ἔπερνα τὴν δύναμι' Σαμψῶνος καὶ Τιτᾶνος, καὶ νἄρπαζα τὸ ἔθνος μου, τὸ φθισικὸν καὶ τρέμον, καὶ νὰ τὸ ἐφορδύλιζα ἐπάνω τῶν ἀνημώνων. Πόσαις φοραῖς καθήμενος ἐκεῖ 'στοῦ Ζαχαράτου δὶνεῖδα μαύρους σκώληκας νὰ βόσκουν 'στ' ἀντερά του, κι' ἐνῶ ἔμπρός μου κάτωχρον καὶ ἀναυδον κατέκειτο ἐγὼ στεκόμουν σὰν δαυλὶ καὶ ξύλο ἀπελέκητο. Ὦ! σῶσε το, παρακαλῶ, καὶ μὴν ἀκούῃς ὅσα ἐξέφρασε ἀμφίβολα ἡ τῶν Ἑλλήνων γλῶσσα περὶ τῆς θεραπείας σου καὶ τοῦ ὑγροῦ τοῦ νέου. τοιαύτ' ἡ φύσις τοῦ Ρωμηοῦ καὶ δὴ τοῦ Ἀθηναίου, κι' εἰς ὅσα θαύματα τυφλῶς πιστεύουν τόσοι ἄλλοι πᾶς Ἕλλην. Δόκτορ, χρεωστεῖ καὶ πρέπει ν' ἀμφιβάλῃ.

Πρὸς τί με βλέπεις, Γερμανέ, χωρὶς νὰ ὁμιλῇς ; ἐγώ, μωρέ, σοῦ ὁμιλῶ, ὁ Ἕλλην Φασουλῆς... Θὰ σώσῃς τὸ Ρωμαίικος... εἰπέ μου ναι ἢ ὄχι ;

—

(Ὁ Κὼχ δὲν βγάζει τσαμουδιὰ καὶ κάθεται 'στὴν κοῦχη).

—

Φ. Γιατί,βρὲ Κώχ, δὲν ἀπαντᾷς καὶ μοῦ ποζάρεις τόσο; θαρρεῖς πῶς τζοὺ τίποτα νὰ σὲ ξυλοφορτώσω ; Ἐδῶ σὲ θέλω, κάβουρα... νά ! δόξα καὶ τιμή, ἀλλέως τρώγεις, Δόκτορ μου, χαράμι τὸ ψωμί, κι' ἂν ὁ θεὸς Ἀσκληπιὸς σ' ἐπῆρε 'στὸ θρονί του γιὰ 'μένα θἄχῃς μουτσουνα γιατροῦ Κομπογιαννίτου, καὶ ὅλα σου τὰ φάρμακα δὲν θἄναι ἄλλο τίποτα παρὰ κουκιὰ μὲ ρίγανη καὶ ψέμματα ξεταίπωτα. Ἀκόμη δὲν μοῦ ἀπαντᾷς καὶ τὸν καιρὸ μοῦ τρῶς ;

—

(Τοῦ Βάγνερ τὸν Ταχυΐτζε σφυρίζει ὁ Γιατρὸς κι' ἐξάπτεται ὁ Φασουλῆς καὶ τὴν φωνὴν τραχύνει καὶ τρέχει πρὸς τὸν Δόκτορα καὶ τὰ ὑγρά του χύνει, ἀλλὰ φουρκίζεται κι' ὁ Κὼχ καὶ παρικεῖ τὸν σπρώχνει καὶ ρίχνεται ἀπάνω του καὶ μὲ κλωτσαῖς τὸν δρώχνει).

Τ' «Ἀμάραντα» τοῦ Γεωργίου τοῦ Δροσίνη, ποῦ τὰ ζαβόζει ὅλ' ἡ Ρωμηοσύνη.

Πάρτε τ' «Ἀμάραντα» τὰ ζηλεμμένα
δροσιὰ γεμάτα, ζωὴ καὶ χαρή,
πάρτε τ' «Ἀμάραντα» τὰ στολισμένα
μὲ τῆς ἀγάπης τἀλπαδντάρι.

—

Πάρτε τ' «Ἀμάραντα» νὰ 'δῆτε στίχους,
νὰ 'δῆτε ἥλιο χρυσῆς ἡμέρας,
πολλοὺς ν' ἀκούσετε κι' ἀγνώστους ἤχους
σὰν τὸ τραγοῦδι γλυκιᾶς φλογέρας.

—

Πάρτε τ' «Ἀμάραντα» τὰ μυροβόλα,
ἐκεῖ ὀνείρων κι' ἔρώτων μαγιὰ . . .
στὸ προσκεφάλι της κάθε μικρόλα
νύστα καὶ μίρα κρυμμὶν' ἀς τἄχῃ.

Καὶ τὸ «Ἄστυ» τὸ κλεινὸν φύλλον καθημερινόν.

Ὥρα ὥρα βγαίνει μι βοὴ κι' αὐτὸ
φύλλο τῆς Ἀθήνας, φύλλο ζηλευτό
Ὥρα ὥρα βγαίνει . . . μάτζο λαχταροῦν
καὶ μι τὴν δικαρα ὅλοι καρτεροῦν.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὶ στιᾶτε μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενιδεχτὸν Σόδη. — δῦο'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χτηνίον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὲ χέρα δίχως ἔνδρα, — τοῦτον ἄλλοτε μαμμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κοφίνου» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστατίου κοντοστὰς πολύ.

'Εφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρλῆς.

'Εβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἐδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

'Ετος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

'Ο Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μίνη μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ, — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.
κι' ὅταν ἔχῃ ξυσνίδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει. — γιὰ τὰ ξένα ὅρκος μέση — δέκατέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Συνδρομητὲς θὰ ἔλθουσι — γιατὶ ἐστερὰ δὲν ἔχουσι, — Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητής.
καὶ 'στοὺς 'Αθηνῶν τὴν πύλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, — ἢ ὅπου τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶη μαῦρη σεῖδι.
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδ' ὅλην — ὄχως νάζῃ κι' ἀντροπήν. — Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Δεκέμβρη μία, *Τρακόσα εἴκοσι κρατῶ*
μέσα κι' ἔξω τριανμία. *καὶ τὸ Κουβέρτο χαιρετῶ.*

Στὸν Παχίδη τὸν γνωστό, ἄλλον μάρτυρα σωστό.

Νὰ 'πῇ τραγοῦδι θλιβερὸ καὶ ὁ «Ρωμηὸς» δὲν ξέρει, μὰ σήμερα μνημόσυνο γιὰ τὸν Παχίδη κάνει... δὲν ἔπεσες μέ 'στὴ φωτιὰ μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ χέρι. δὲν σ' ἐστεφάνωσε χρυσοῦ τῆς νίκης τὸ στεφάνι, ἀλλ' ἔπεσες κατάδικος κι' ἐξόριστος ἐκεῖ μές 'στοῦ Φεζὰν τὴν ἄτιμη καὶ μαύρη φυλακή.

—

Μέσα 'στὴν ἐξορία σου χωρὶς καμμιὰν ἐλπίδα τραβῶντας τὴν βαρειὰ βαρειὰ τῶν σκλάβων ἀλυσίδα πάρηγορειόσουν μοναχὰ μὲ τὰ ὀνείρατά σου. [δα ἐκεῖνα σοῦ γλυκόψεγγαν 'στὴ φυλακὴ σὰν 'μέρα, καὶ μακρυνὸς ἀντίλαλος τἀναστενάγματά σου μ' ἕνα πικρὸ παράπονο μᾶς τἄφερ' ἐδῶ πέρα.

—

Δὲν σοῦ λυγίσαν τὴν ψυχὴ τὰ βάσανα τὰ τόσα, ποῦ κάθε στήθος τὰ γροικᾷ, τὰ λέει κάθε γλῶσσα. Μάτια πολλὰ 'βουρκώσανε καὶ 'στὸ δικό σου δράμα, ἀργὸς ἀργὸς ἐδιάβαινε τῆς συμφορᾶς ὁ χρόνος, καὶ τὸ 'δικό σου ογγατὸ καὶ τὸ 'δικό σου κλάμμα ἦταν τῶν σκλάβων στεναγμός, ἦταν τῶν σκλάβων [πόνος.

Κι' ὅσοι γροικοῦν 'στὸ στῆθος των ἀκόμα μιὰ καρδιά, ποῦ δὲν ἐσάπισε μ' ἐμᾶς τοὺς ἐλευθερωμένους, ποῦ μές 'στὴν ἀξημέρωτη κι' ἀτέλειωτη βραδιὰ ἀφίνει κι' ἕν' ἀνάθεμα γιὰ τὴν σκλαβιὰ τοῦ γένους, ἀδελφωμένοι σήμερα σὲ μνημονεύουν χῶρια μὲ στέφανα μαρτυρικὰ καὶ χίλια δυὸ συχῶρια.

—

Ἀκόμη τῶν Ἀράπηδων μαχαίρια μᾶς σκοτόνουν, ἀκόμη σίδερα βαρειὰ τὰ χέρια μας 'ματόνουν, ἀκόμη σπέρνουν κόκκαλα μαρτύρων μές' στὸ χῶμα, ἀκόμη δὲν ἐχόρτασε τοῦ κόσμου τὸ κοράκι, καὶ βόσκει μές 'στὰ σπλάγχνα μας μὲ λαίμαργο τὸ στόμα [κέινο τῆς πολιτικῆς ταχόρταγο σαράκι.

—

Κυττάζουν τὰ σημερινά, τἀφορισμένα χρόνια, ποῦ τὸν Σταυρὸ ποδοκυλοῦν μὲ τόση καταφρόνια, κι' ἀποσταμένοι σταματοῦν εἰς τὸ μνημόσυνό σου μ' ὅλον τὸν πόνο τῆς ψυχῆς καὶ μ' ὅλον τὸν καυμό, καὶ γύρω μας μοσχοβολᾷ τὸ νεκρολίβανό σου σὰν μιὰ θυσία πλούσια 'στῶν σκλάβων τὸν βωμό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Τί σκέπτεσαι, βρὲ Φασουλῆ;
Φ. Καὶ τάχα τί σὲ μέλει;
Δὲν εἶν' ἐλεύθερος κανεὶς νὰ σκέπτεται σὰν θέλῃ;
Καὶ ὅταν σκέψεις ἔρχωνται 'στὸ κλούβιο σου κεφάλι
σ' ἐρώτησα ποτε κι' ἐγὼ τί σκέπτεσαι, χαμάλη;
Π. Θέλω νὰ μάθω 'γρήγορα κι' ἂς λείψ' ἡ τσοβαρότης.
Φ. Αὐτὸ ποῦ σκέπτεσαι καὶ σὺ καὶ κάθε πατριώτης,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδή, κεφάλι χαλασμένο,
σὰν δοῦμε θηλυκὸ παππᾶ καὶ διάκο γκαστρωμένο,
τὰ δηδόνι νἄναι γάϊδαρος κι' ὁ γάϊδαρος ἀηδόνι,
τότε καὶ τὸ Ρωμαϊκο θὰ πάῃ σὰν Κορδόνι.
Π. Τί ἐννοεῖς μ' αὐτὰ ποῦ λές;
Φ. Χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃς,
γίνε Τρικούπης, Περικλῆ, νὰ γίνω Δεληγιάννης.
Π. Ἀφοῦ τὸ θέλεις γίνομαι, ἀλλὰ μ' αὐτὸ τί βγαίνει;
Φ. Θὰ ἐννοήσῃς τάχιστα τὸ πρᾶγμα τί σημαίνει.
Π. Λέγε λοιπόν...
Φ. Ἐγώ, μωρέ, ὁ γαῦρος Δεληγιάννης,
ὁ τόσον ἐξυμνούμενος ἐν ὕμνοις καὶ ὀργάνοις,
ὑπερηφάνως ἔρχομαι σὲ σένα τὸν Τρικούπη,
σὲ σένα τὸν κρεμανταλᾶ, σὲ σένα τὸν χαλντούπη,
καὶ μὲ πολὺν ἐρεθισμὸν τὸν γρόθο μου σοῦ δείχνω
καὶ τὰ 'ψηλὰ φωκάλα σου κατάχαμα τὰ ρίχνω,
καὶ μ' ὅλην μου τὴν δύναμιν τὴν γοῦνα σου τινάζω
κι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, Περικλῆ, μὲ στόμφον σοῦ φωνάζω:
«Ὡς τώρα ἤπιες κι' ἔφαγες καὶ μ' ἔκανες νὰ ρίψω
»κι' ἐγὼ δὲν εἶχα λάχανα τὸ κόμμα μου νὰ θρέψω,
»ὡς τώρα ἤπιες κι' ἔφαγες 'στὰ πίντε Βιλαέτια
»καὶ ὅλα τὰ κοπέλια σου ἐχόρτασαν ρουσφέτια,
»χρόνους ὀκτὼ φτριμάκωνες καὶ μοῦχες καρναβάλι
»κι' ἐπάχαινες ἀδιάκοπα κι' ἐγίνεσο βουβάλι,
»ἐνῶ ἐγὼ 'στὸν δίφρον σου δαιμένος ὀπισθάγκωνα
»σὰν μπακαλιάρος ἁχαμνὸς τὰ χέρια μου ἐδάγκωνα,
»μά τώρα πούγινα κι ἐγὼ μεγάλος Ναπολέων,
»τώρα ποῦ τρώγω 'στὴν Αὐλὴν μετὰ τῶν Βασιλέων,
»τώρα ποῦ ἦλθε, Περικλῆ, κι' ἐμένα ἡ σειρά μου
»κι' οὐδὲ λιγούραις ὀπως πρὶν πειράζουν τάντερά μου,
»τώρα κι' ἐγὼ τὴν νίκην μου κομπάζων θ' ἀλαλάξω
»καὶ ἄρον ἄρον, Περικλῆ, τὴν πίστι σου θ' ἀλλάξω,
»κι' ὅσα μὲ τὰ θηρία σου φαρμάκωσες τὰ νύμερα
«ἀπὸ τὴ μύτη σου ξυνὰ θὰ σοῦ τὰ βγάλω σήμερα.
»Τὰ παστρικὰ τσανάκια σου, χωρὶς νὰ πολυτρέξω,
»ἀπὸ τὸ Κοινοβούλιον θὰ τὰ πετάξω ἔξω,
»θὰ 'πῶ πῶς ἐξελέχθησαν μὲ τὴν δωροδοκίαν,
»θὰ 'πῶ πῶς καὶ τὴν νόμιμον δὲν ἔχουν ἡλικίαν,
»θὰ 'πῶ καὶ ἄλλα σοβαρά, ποῦ ξέρεις καὶ δὲν ξέρεις,
»ἂν δὲ τολμήσῃς, Περικλῆ, μιὰ λέξι νὰ προφέρῃς,
»ἀλλοίμονό σου τρεῖς φοραῖς, σὲ τρώει μαῦρο φίδι,
»καὶ ξεκουμπίζεσαι καὶ σὺ ὡς ποῦ νὰ 'πῇς κρεμμύδι,
»καὶ πᾶς 'στὸ Μεσολόγγι σου μὲ τοὺς ὀρθοὺς κολλάρους
»νὰ τρώγῃς αὐγοτάραχα καὶ νὰ φαρεύῃς σπάρους.
»Ἔξω καὶ σὺ ὀγρήγορα, μουρμούρη καὶ κλαψάρη,
»κι' ἐγὼ θὰ ψήσω σήμερα 'στὰ χεῖλη σου τὸ ψάρι
»ὅπως καὶ σὺ μοῦ τόψησες ὡς τώρα, βρὲ Ἰούδα,
»καὶ θὰ σὲ κάμω νὰ πιδᾷς ἐμπρός μου σὰν ἀρκοῦδα.
»Καὶ ἂν δὲν πέσῃς μπρούμητα σ' ἐμὲ τὸν Δεληγιάννη
»καὶ δὲν ζητήσῃς μιὰ παρντὲν δι' ὅσα μοῦχεις κάνει,
»θὰ πᾷς νὰ βρῇς τὸν Σώλσβουρυ καὶ τοὺς ἐχθρούς μου ὅλους
»καὶ τὰ μανίκια σου θὰ τρῷς καὶ θὰ μοῦ πλέκῃς δόλους.
»Ἔλα ἐμπρός μου ταπεινῶς χωρὶς ν' ἀντιμιλήσῃς,
»ἔλα νὰ πέσῃς μπρούμητα καὶ χέρι νὰ φιλήσῃς,
»ἔλα καὶ 'πές μου ε"Ημαρτον ἐνώπιόν σου τόσον,
»ἀλλ' ὅμως τοῦ ἐλέους σου μὴ μ' ἀρνηθῇς τὴν δρόσον.
»Ἐσὺ ὁ μόνος κύριος κι' ὁ μέγας Ναπολέων,
»ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σ' ἀτενίσω πλέον
»οὐδ' ὅπως ὁ ἐλάχιστος τῶν τόσων ὀπαδῶν σου
»καὶ μήτε ὑποπόδιον νὰ γίνω τῶν ποδῶν σου».
»Ἔλα καὶ 'πές μου ὅλ' αὐτά, κι' ἴσως σοῦ γίν' ἡ χάρις
»καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν ἐκμέρους μου νὰ πάρῃς.»
Αὐτὰ σοῦ λέγω, Περικλῆ, ὡς πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις,
σὺ δὲ καθὸ Χαρίλαος ἀμέσως ν' ἀπαντήσῃς.
Π. Ἐγὼ λοιπόν, βρὲ Φασουλῆ, ὁ Περικλῆς Τρικούπης,
ὁ φέρων τὰ παράσημα καὶ τῆς Γουαδελούπης,
τοιαῦτα λέγω ταπεινῶς πρὸς σὲ τὸν Δεληγιάννη:
«Ἐγέμισε μὲ πρόβατα τοῦ κόμματος ἡ στάνη
»καὶ ὁ,τ' ἦ Ἐξοχότης σου προστάξῃ καὶ εἰπῇ
»αὐτὸ ἀμέσως γίνεται, μεγάλε τσελεπῆ.
»Θέλεις νὰ βγοῦν οἱ φίλοιμοι;... τὰ δόντια σου μὴν τρί-
»αρκεῖ μονάχα μιὰ ματιὰ τριγύρω σου νὰ ρίξῃς. [ξῃς,
»Θέλεις σὰν κοῦκο 'στὴ Βουλὴ μονάχον νὰ μ' ἀφήσῃς
»ἢ μὲ κλωτσιαῖς ἐκ τῆς Βουλῆς κι' ἐμὲ νὰ ξεκουμπίσῃς,
»καὶ τότε μόνος γαυριῶν ἐν μέσῳ τῆς ἀγέλης
»χωρὶς ἀντιπολίτευσιν νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις;
»Δὲν φλέγεσαι, Πρωθυπουργέ, ἀπὸ ἐπιθυμίαν
»ὡς τοῦ Προδρόμου τοῦ γνωστοῦ τὴν κάραν τὴν τιμίαν
»νὰ δῇς καὶ τὸ κεφάλι μου κομμένο μές 'στὸ πιάτο
»καὶ νὰ τὸ βλέπῃς νὰ πηδᾷ ἐμπρός σου ἄνω κάτω;
»Ἐσὺ ὁ λαοπρόβλητος τοῦ ἔθνους Δεληγιάννης,
»ἐσὺ ὁ πρῶτος τσέλιγκας κι' ὁ ἔκκουστὸς τσοπάνης,
»ποὺχεις τὰ γιδοπρόβατα τὰ ἑκατὸν καὶ δέκα,
»κι' ἂν σοῦ καπνίσῃ γιὰ Χατζῆ μὲ στέλλεις εἰς τὴν Μέκκα,
»καὶ μ' ἀνεβάζεις 'στὸ σκαμνὶ καὶ εἰς τὴν καρμανιόλα...
»μιὰ λέξι 'πές, Ἀλήπασσα, κι' εὐθὺς θὰ γίνουν ὅλα.
»Γιὰ σένα σήμερα τὸ πᾶν καὶ δοῦλοι περισσοί,
»'στὴ βρύσι ποὺπινα νερὸ τὸ πίνεις τώρα σύ,
»καὶ μὲ τὴν ἐξουσία σου μοῦ σπᾷς τὰ κόκκαλά μου...
»ὁ νόμος ἔτσι τόγραψε... βολά σου καὶ βολά μου».
Αὐτὰ λοιπὸν θὰ σοῦ εἰπῇ Τρικούπης ὁ τρανὸς
κι' ἐμπρός σου τὸ κεφάλι του θὰ σκύψῃ ταπεινῶς.
Φ. Καὶ τώρα πάλιν, Περικλῆ, ὁ Θοδωρὴς ἐγώ,
ποῦ τοῦ Τρικούπη τἀγαθὰ βυζαίνω καὶ τρυγῶ,
ὁποῦ χαμένο σὰν κι' αὐτὸν δὲν φαίνομαι κουρεῦκι,
λέγω εἰς σὲ τὸν Περικλῆ καὶ ὄχι 'στὸν Τρικούπη:

«Μὴν ἔχῃς ἄλλο εἴδωλον ἐκτὸς ἐμοῦ κανένα,
»μὲ σῶμα δὲ καὶ μὲ ψυχὴν κολλήσου εἰς ἐμένα,
»ἂν θέλῃς δίπλα μου νὰ τρῷς λαγὸ μὲ πετραχῆλι,
»κι' ἂς ἀπομείνουν ἄλαλα τῶν ἀσεβῶν τὰ χεῖλη,
»ποῦ τὴν σεπτὴν εἰκόνα μου σκυφτοὶ δὲν προσκυνοῦν,
»κι' εἰς ξένα τρέχουν εἴδωλα κι' ἀέρα κοπανοῦν».
Αὐτὰ σοῦ λέγω, Περικλῆ, ὡς μέγας Δεληγιάννης,
ἀλλ' ὡς πολίτης Φασουλῆς καὶ φίλος μπεχλιβάννης
μὲ τόνον χαμηλότερον αὐτὰ σοῦ ὁμιλῶ,
καὶ ἄκου τα μὲ προσοχήν, ἂν εἶσαι μὲ μυαλό:
Ὅστὰ τρέχοντα πολιτικὰ τὸν Φασουλῆν μιμήσου,
τοῦ Γιάννη τοῦ Καμπούρογλου τὸ ξύλο ἐνθυμήσου,
καὶ ψύλλους μέσα στέῳχυρα ποτέ σου μὴ γυρεύῃς
καὶ μ' ἕνα κι' ἄλλο, Περικλῆ, μὴν κάθεσαι νὰ ρέβῃς.
Περὶ τῆς Κυβερνήσεως δὲν πράπει, μπεχλιβάννη,
νὰ συζητῇς παντάπασιν τί κάνει καὶ δὲν κάνει,
μὴ τὰ σηκότια σου 'χαλᾷς μὲ τὰς λογοκρισίας,
καὶ λέγε ὁ Θεόδωρος πῶς εἶναι ὁ Μεσσίας,
καὶ βάθος δυσθεώρητον καὶ ὕψος δυσανάβατον,

κι' ὅποιος μὲ σὲ δὲν συμφωνεῖ ἀπ' ὅπου τύχῃ τράβα τον.
Βλέπεις ἐμένα, Περικλῆ;... ποτὲ δὲν πέρνω φόκο
καὶ γιὰ καμμιὰ Κυβέρνησι ποτὲ δὲν βγάζω μάκο,
ἀλλ' ἤσυχος κι' ἀμέριμνος ἐγκώμια τῆς πλέκω,
γιὰ τὸ Δοβλέτι χάνομαι κι' ἐμπρός του σοῦζα στέκω.
Ἀλλὰ κι' ἂν θέλω, Περικλῆ, ν' ἀντιπολιτευθῶ
φοβοῦμαι μήπως ἔξαφνα γερὰ μπαγλαρωθῶ,
κι' ἂν δέρνωμαι κι' ἐκ μέρους σου, κι ἂν δέρνωμαι κι' ἀπ' ἔξω,
καθὼς σοῦ εἶπα κι' ἄλλοτε, 'στὸ ξύλο δὲν θ' ἀνθέξω.
Αὐτὰ συλλογιζόμενος τὰ τέλη τὰ ἐπῴδυνα
ὅλα τὰ βλέπω ῥωτεινὰ τριγύρω μου καὶ ῥόδινα,
καὶ μακαρίζων ἐκ ψυχῆς κι' ἐμὲ καὶ τὴν πατρίδα
'στὴν κυβερνῶσαν πάντοτε συντάσσομαι μερίδα.
Ἐνόσω δ' ὁ Χαρίλαος διεύθυνε τὸ σκάφος
ἐρώναζα κι' ὡς Φασουλῆς κι' ὡς δημοσιογράφος:
«Οὗτος ἐστὶν ἡ ἄμπελος ἡ ὄντως ἀληθής,
»τὸ δένδρον τὸ καλλίφυλλον κι' ὁ δρόμος ὁ εὐθύς».
Μὰ τώρα ὁποῦ ἔπεσε, τὰ πάντα λησμονῶ,
καὶ φανερά, βρὲ Περικλῆ, τοιαῦτ' ἀναφωνῶ:
«Μιὰ τρύπα μέσα στὸ νερὸ μᾶς ἔκαμε ὡς τώρα,
»μαρούλια τὸ περίσσευμα καὶ τὰ θωρακόρδα.
»μαρούλια καὶ οἱ δρόμοι του κι' οἱ σιδηροδρομοί του...
»τεῖναι, μωρέ, ὁ κάβουρας καὶ τεῖναι τὸ ζουμί του;
»Θέλεις ἀλήθεια προκοπή; θέλεις νὰ 'ᾖς ἀπ' ὅλα;
»'στὸν Δεληγιάννη πήγαινε, 'στὸν Θεοδωράκη κόλλα.
»Ἐκεῖνος ἀνεστήλωσε τὸν ἕνα κι' ἄλλος νόμο
»κι' ἔπῆρε τὸ Ρωμαϊκὸ κατήφορο καὶ δρόμο.
»Νά! κυβερνήτης μιὰ φορά, νά, βρέ, καραβοκύρης.
»κι' ὄχι Τρικούπης φαλτατᾶς καὶ μοῦτσος κακομοίρης».
Αὐτὰ φωνάζω, Περικλῆ, αὐτὰ καὶ σὺ νὰ λέγῃς,
τὰς Κυβερνήσεις πώποτε μὴν ἀγαπᾷς νὰ ψέγῃς,
νὰ τὰς εὑρίσκῃς ὡς ἐμὲ τελείας καὶ σοφάς,
ἀλλέως μένει κέρδος σου τὸ ξύλο ποῦ θὰ φᾷς.
Καὶ τί σὲ μέλει ἔπειτα γιὰ τέτοια, βρὲ Συγρίλιο;
πάντα θὰ 'βρῇς ξερὸ ψωμί, θὰ 'βρῇς καὶ λίγον ἤλιο,
γιὰ νὰ ζεστάνῃς, Περικλῆ, τὸ κρύο κόκκαλό σου
καὶ τοῦτο τὸ ἀχύρινο καὶ κλουβὶο καύκαλό σου.
Αὐτὰ σκεπτόμενος καὶ σύ, ποῦ σοῦπα παραπάνω,
ὅπως μιλῶ νὰ ὁμιλῇς, νὰ κάνῃς ὅ,τι κάνω,
ἀλλέως ἐν ὀνόματι Συντάγματος καὶ νόμου
γενναίως μπαγλαρόνεσαι καταμεσὶς τοῦ δρόμου,
καὶ σοῦ ἀργάζουν, Περικλῆ, τὸ μαῦρο σου τομάρι,
καὶ σὲ κτυποῦν γιὰ γάϊδαρο καὶ ὄχι γιὰ σαμάρι.
Μὴ λησμονῇς, ὦ γέννημα τῆς γῆς τῆς ἐλευθέρας,
ὅ,τι κι' ὁ Σούτσος ἔγραφεν εἰς παλαιὰς ἡμέρας:
'Ο τύπος εἶν' ἐλεύθερος νὰ κόψῃς καὶ νὰ ῥάψῃς,
ὁ τύπος εἶν' ἐλεύθερος, μὰ φθάνει νὰ μὴ γράψῃς,
ὁ τύπος εἶν' ἐλεύθερος, μὰ 'βρίσκεις τὸν μπελᾶ σου,
ὁ τύπος εἶν' ἐλεύθερος, μὰ σποῦν τὰ κόκκαλά σου,
ὁ τύπος εἶν' ἐλεύθερος εἰς ὅλα γνώμην νάχῃ,
μᾶναι κι' ἐλεύθερος καθεὶς νὰ σοῦ τραβᾷ μπερντάχι·,
ὁ τύπος εἶν' ἐλεύθερος, μὰ γίνεσαι τουλοῦμι,
ἂν ψέξῃς κατ' ἐλάχιστον τὸν σκύλο τὸν Λουκούμη,
ὁ τύπος εἶν' ἐλεύθερος καὶ τώρα, βρὲ παιδιά,
μὰ πρόσεχε γιὰ τὸν Θεὸ μὴ βγάζῃς τσαμουδιά,
ὁ τύπος εἶν' ἐλεύθερος καὶ πλήρης ἱστορίας,
πολὺ ἐλευθερώτερος καὶ τῆς ἐλευθερίας,
ποῦ μέσ' ἀπὸ τὰ κόκκαλα ἐβγῆκε τὰ γερὰ
παντὸς γνησίου Ἕλληνος πρωτοπαλλήκαρα.
Τὰς Κυβερνήσεις ἄφησε, μὴ σέρνῃς τὰ μαλλιά σου,
μὰ πέρνε τὰ βρεμμένα σου καὶ τράβα 'στὴ δουλειά σου,
χωρὶς νὰ ῥίχνῃς πίσω σου τὸ ζυδερκές σου βλέμμα,
ἂν ἀγαπᾷς νὰ μὴ χυθῇ τὸ τίμιόν σου αἷμα,
ὁποῦ ἐγράφη ἀνωθεν σταγόνα πρὸς σταγόνα
νὰ τρέξῃ 'στῆς πατρίδος σου τὸν ἔνδοξον ἀγῶνα.
Μὴ θέλῃς ραμπαδόξυλον νὰ αἰσθανθῇς στὸν ὦμον
πρὸς χάριν τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν κειμένων νόμων,
ἀλλὰ καὶ νόμους, Περικλῆ, καὶ Σύνταγμα φοβοῦ,
καὶ πάρε εἰς τὰ χέρια σου τὴν λύρα τοῦ στραβοῦ,
κι' ἂν ἀγαπᾷς τὴν ῥάχη σου, κι' ἂν θέλῃς τὸ καλό σου,
σὰν ξένομαστο κοπρόσκυλο 'στὸν καφφενὲ ξαπλώσου,
κι' ἔλα μαζί μου νὰ περνᾷς ζωὴ χαριτωμένη...
Μηλίτσα πούσαι στὸ γκρεμνὸ τὰ μῆλα φορτωμένη,
τὰ μῆλα σου λιμπίστηκα, μὰ τὸν γκρεμνὸ φοβοῦμαι,
καὶ πάντα τοῦ Καμπούρογλου τὸ ξύλο ἐνθυμοῦμαι.
Αὐτὰ σοῦ λέγω, Περικλῆ, καὶ χαῖρε κι' εὐδαιμόνει,
ἐκείνου τὸ μπαγλάρωμα ποτέ σου μὴ λησμόνει,
καὶ τώρα τὸ καθῆκόν σου νὰ κάμῃς χαρτερῶ...
Π. Ὄρσε λοιπόν, ξεθέωμα, μπαγλάρωμα γερό.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ ἱστοριοδίφης Ἀλέξανδρος Κεράλης,
εἰς τὰ καλὰ ἐγκύπτων μετὰ στοργῆς μεγάλης,
μετέφρασεν εἰς γλῶσσαν τὰ μάλιστα λιγείαν
τὴν τοῦ Ντισκρ τοῦ Γάλλου χυσσῆν μυθολογίκν,
ἐξέδωσε δὲ τούτην ὁ Παππαγεωργίου
πρὸς ὠδυνὴν καὶ τέρψιν τοῦ κεθενός λογίου.

—

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Μίλτου Φωτιάδη,
ἐκ τῶν καλλίστων καὶ αὐτὸ ποῦ βλέπετ' ἐν Ἑλλάδι.
Εἰκόνες γλαφυρότατοι, κομψότης, ποικιλία.
πωλεῖται δὲ εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνίδη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξώδη. — ἐρῆ'στὰ λέδι τρεῖς 'στὰ ἑξῆ,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα. — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κοσίνης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προκατείου συνοικτὸς πολύς.

'Εφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

'Εβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

'Ετος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά!

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
κι' ὅταν ἔχω εὐπνοΐδα	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	γιὰ τὰ ἕξη δίμηνα μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὰ χέρι.
Συνδρομητὰς θὰ λέγωμαι	— χαπὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,	Κι' ἔνα φύλλο ἂν χρειᾷς	— ἔχουμε συνδρομητής.
καὶ 'στοὺς 'Αθηνᾶς τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	ἡ ὅποιες τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο σκῶλ.
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα ὅλην	— δίχως νάζῃς κι' ἐντροπήν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
		Γιὰ τὴ σειρὰ καὶ τὴ μέρα	— κάθε φύλλο μιᾷ δεκάρα.

Τοῦ Δεκεμβρίου πέμπτη καὶ δεκάτη
κι' ἐλύσσαξαν οἱ φίλοι Κορδονάτοι.

Εἴκοσι δύο πούντος καὶ τρακόσα,
καὶ 'στὴ Βουλὴ ἀρχίζει κάθε γλῶσσα.

Πατὰν τοῦ Δεληγιάννη, ποῦ ὅ,τι θέλει κάνει.

Εἰς τὸ πόδι, Κορδονάτοι, καὶ κτυπᾶτε μ' ἀπονιὰ
τὸν Τρικούπη τὸν προδότη, τὸν Τρικούπη τὸν φονιᾶ.
Ἔξω ἔξω μὲ τὴν σκοῦπα, ἔξω ἔξω μὲ τὸ φτερό,
μυναχὰ δι' ἐπεμβάσεις ὁ καθένας ἂς παρλάρῃ.
Ἔξω ἔξω πᾶς κανένας τοῦ Τρικούπη Βουλευτής,
ἔστω θέλει καὶ ὁ νόμιος κι' ὁ κλεινὸς Μπαλωματῆς.

—

Εἰς τὸ πόδι, Κορδονάτοι, καὶ κτυπᾶτε μ' ἀπονιὰ
τὸν Τρικούπη τὸν προδότη, τὸν Τρικούπη τὸν φονιᾶ.
Ὅπαιος εἶναι ὄντως φίλος ἂς μὴ στέκεται νωθρὸς
κι' ἂς κτυπᾷ τοὺς πουλημένους τοῦ Ἐγγλέζου τοῦ ὑπούλου...
ἡ Τρικούπης εἶναι μόνον τῆς Ἑλλάδος ὁ ἐχθρός,
ὅπως εἶπε κι' τὸ στόμα τοῦ Παππαγιαννακοπούλου.

—

Πῶς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα 'στὸ παζάρι περπατεῖ;
εἰς τὸ βῆμα ὁ καθένας ἂς παρλάρῃ κάτι τί.
Ἔξω ἔξω τοῦ Τρικούπη ὅλ' ἡ σάρα καὶ ἡ μάρκ,
εἰς τὸ βῆμα κι' ἡ Γουστέρα καὶ ὁ Τράκας μὲ τὴν κλάρα.
Ῥίξετέ τους μίς 'στὸ κάρο, 'στὸν μακρὺ τὸν ἁρκμπᾶ...
κτύπα κτύπα τὸ κουδοῦνι, Κουδουνάτε Τσαρλαμπᾶ.

'Ας πατάξωμεν τοὺς δόλους τοῦ μεγάλου Ἀντκλαϊδκ
κι' ἀκυρώσετε ἀμέσως τὴν Ψθιωτιδο-Φωκίδκ.
Εἰς τὸ βῆμα μιᾷ καὶ ἄλλη λιγυρόφωνη γαλαζόνδρα,
εἰς τὸ βῆμα τὸ τουζλοῦσε καὶ τοῦ ῥήτορος Δαγρί,
καὶ κτυπᾶτε καὶ κτυπᾶτε τὸν παμπόνηρον τὸν ἄνδρα,
γιὰ νὰ περιτε ρουσφέτια καὶ κακοὐτσα μὲ σκγρί.

—

'Απ' τὰ κόκκαλα βγκλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ γερὰ
καὶ σὰν πρῶτ' ἀνδρειωμένη... ὢχ! Τρικούπη φουκαρᾶ!
Ἐπῆ μίσκ κκτσικοῦσες φοβισμένη μὲ 'ντρατή
κι' ἕνα στόμα κκρτεροῦσες ἔβγκ πάλι νὰ σοῦ 'πῇ.
'Αλλ' ἐγὼ μὲ τὸ Κορδόνι φυγαδεύω τὴν σκλαβιᾷ
κκὶ τινάζω τοῦ Τρικούπη κάθε γοῦνα κκὶ προβιᾷ.

—

Ποῖος μεγάλος Νκπολέων σὰν κι' ἐμένα πιρπατεῖ;
ἂς γενοῦν κι' οἱ Κορδονάτοι Πισκπέρνηδες κι' αὐτοί.
'Ακυρώστετε κκὶ ὅλκν τὴν παράνομον Δωρίδα
κκὶ ὁ Κάββας θὰ πᾷς δώσῃ τὴν ἀνάλογον μερίδα.
Ἔξω ἔξω κι' ὁ Κκναρὴς μὲ τὰ θάνκτκ Ψαρά...
ἀπ' τὰ κόκκκλκ βγκλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ γερά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Ὁποῖος λόγος, Περικλῆ...
Π. Τί λόγος!...
Φ. Δὲν τὸν ξέρεις;
Π. Τί θέματ' ἄρηπα, μωρέ, καὶ πάλιν μοῦ προφέρεις;
Φ. Ἀφότου τὸ Βασίλειον συνέστη τῆς Ἑλλάδος,
ἀφότου κατοικῶ ἐδῶ στὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος,
ἀφότου ἔχει Βουλευτὰς κι' ἡ τῶν Ἑλλήνων χώρα,
τοιοῦτον λόγον, Περικλῆ, δὲν ἤκουσα ὡς τώρα.
Π. Μὰ τέλος πάντων πές μου τον καὶ μὴ μὲ ξεθεώνῃς.
Φ. Στὸν λόγον τοῦτον, Περικλῆ, ταὐτιάσου νὰ τεντώνῃς,
τὸν λόγον τοῦτον κάλλιστον ἐξ ὅλων νὰ γνωρίζῃς,
τὸν λόγον τοῦτον χρεωστεῖς καὶ πρέπει νὰ γκαρίζῃς,
καὶ δι' αὐτόν, βρὲ Περικλῆ, νὰ ἐγκαυχᾶσαι μόνον
πῶς εἶσαι βλάστημα καὶ σὺ τῆς γῆς τῶν Μαραθώνων.
Π. Πολὺ καλά, μὰ πές μου τον...
Φ. Ἐξὺ Βουλευτὴς μεγάλες,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ἀνέκραξεν ἐξάλλως
πῶς πρέπει πλέον ἡ Ἑλλὰς ν' ἀφήσῃ κατὰ πάντα
τὰ φλέγοντα ζητήματα καὶ τὰ λοιπὰ συμβάντα
καὶ στὸ ἑξῆς, βρὲ Περικλῆ, καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
νὰ στρέψῃ ὅλον της τὸν νοῦν στὰς ἐκλογὰς καὶ μόνον.
Π. Ἤσουν παρὼν καὶ τάκουσες ἢ ἑτοιμοῦ τὰ ψάλλεις;
Φ. Ὅταν ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλῃς.
Ἤμουν ἐκεῖ, βρὲ Περικλῆ, καὶ τάκουσα καλά,
τὰ εἶπε καθαρώτατα, σαφῆ καὶ στρογγυλά,
κι' ἐγὼ ἐχειροκρότησα ἐξ ὅλης μου ψυχῆς
τὸν λόγον τὸν ἀθάνατον τῆς νέας ἐποχῆς,
καὶ εἶπα «δόξα τῷ Θεῷ, ποὺ μέσα στὸ συνάφι
εὑρέθη κι' ἕνας ἄνθρωπος νὰ 'πῇ τὴν σκάφη σκάφη».
Μὲ τὸ φανάρι ἔτρεχα κι' ἐγὼ τοῦ Διογένους
μήπως εὑρῶ τὸν ἄνθρωπον τοῦ νεωτέρου γένους,
νὰ τὸν ἀκούσω μιὰ φορὰ νὰ σκούξῃ τὴν ἀλήθεια,
κι' ὄχι πολέμους, τρόπαια, καὶ τέτοια κολοκύθια.
Μὰ τέλος πάντων ἔρθασε εἰς πέρας ὁ σκοπός μου,
κι' ὁ Παπαγιαννακόπουλος ὁ μόνος ἄνθρωπός μου.
Ἀπηύδησα νὰ τὸν ζητῶ, μὰ τέλος τὸν εὗρῆκα,
τὴν σκάφη σκάφη ἔσκουξε, τὰ σοῦκα εἶπε σοῦκα.
Ἐκεῖνο ποῦλεγα ἐγὼ τὸ εἶπε κι' ἄλλος ἕνας
μὲ τετρακόσα τὰ μεγάλα κι' ὀρθοφρονοῦσας φρένας.
Ὡς σήμερα ἐνόμιζαν οἱ ἄνθρωποι οἱ μικροὶ
πῶς τὸ σωστὸ ἀπὸ τρελλὸ τάκουζ κι' ἀπὸ μπεκρῆ,
μὰ βγῆκε κι' ἕνας ἄνθρωπος νὰ λέγῃ τὰ σωστά,
ὁποῦ λειπτὸ τῆς Μιχαλοὺς ὡς τώρα δὲν χρωστᾷ.

Νά! Βουλευτὴς ἀληθινὸς καὶ ἄνθρωπος γιὰ κόμμα,
Χρυσόστομος μελίρρυτος, χαριτωμένο στόμα.
Ἄχ! καὶ νὰ ἤμουν, Περικλῆ, παππᾶς μὲ πετραχῆλι
νὰ εὐλογῶ τρεῖς φορὰς ἐκεῖνα του τὰ χείλη,
ποῦ ἄνοιξαν γλυκὰ γλυκὰ καὶ εἶπαν τέτοια λόγια,
ποῦ πρέπει ὁ καθένας μας νὰ τάχῃ κομπολόγια.
Ἄχ! καὶ νὰ ἤμουν Πίνδαρος τὸ ἄκτι μου νὰ βγάλω
καὶ μ' ἕνα οἶστρον ἔξαλλον, βρὲ Περικλῆ, νὰ ψάλω:
«Τὸ ὕδωρ μὲν τὸ ἄριστον, ὡς πῦρ δὲ ὁ χρυσός,
»παντὸς γὰρ πλούτου φαίνεται πῶς λάμπει περισσῶς,
»ἂν ὅμως, φίλον ἦτορμου, διακαῶς ποθῇς
»νὰ ψάλῃς Ἕλληνα σωστόν, νά! Ἕλλην ἀληθῆς.
»Ὁ Παππαγιαννακόπουλος αὐτὸς ὑπάρχει μόνον
»ὁ κάλλιστος καὶ φέρτερος εἰς τὸν παρόντα χρόνον,
»οὐδ' ἄλλον ἀκριφνέστερον θὰ εὕρῃς ἀπὸ τοῦτον
»μὲ θάρρος ἀνεκτίμητον καὶ ἀληθείας πλοῦτον».
Αὐτὸ ποῦ πάντα κρύβομε βαθιὰ μὲς στὸ κεφάλι
καὶ Ὑπουργοὶ καὶ Βουλευταὶ κι' ἐγὼ καὶ σὺ κι' οἱ ἄλλοι,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος χωρὶς καμμιὰ ντροπὴ
εἶχε τὸ θάρρος φανερὰ στὸ βῆμα νὰ τὸ πῇ.
Ὁ Παρθενών, ὁ Μαραθών, καὶ ἡ Μεγάλ' Ἰδέα,
οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι μας καὶ τάλλα τἀσπουδαῖα,
σοῦ εἶπα μιά, σοῦ εἶπα δυὸ πῶς ἔγιναν καθάρσια,
καὶ ἄδικα πετᾶς μ' αὐτὰ εἰς ὀνειρα μετάρσια.
Σοῦ εἶπα, βρέ, πῶς ἂν ζητῇς τὴν δόξαν τῆς πατρίδος,
ὁ νοῦς σου πρέπει νὰ στραφῇ στὸν Δῆμον Κλεπαίδος,
καὶ νὰ προσέξῃς, Περικλῆ, ἀκόμη περιπλέον
στοὺς Δήμους τοὺς ὀνομαστοὺς Κηρέων καὶ Νηλέων,
ἂν δὲ τὸ μέλλον προσδοκᾷς εὐρύτερον, βρὲ βλάκα,
στὸν Ζωγλοπίτη πρόσεξε καὶ εἰς τὸν Καζαμπάκα,
νὰ μάθῃς ἂν θὰ γκρεμισθοῦν κι' αὐτοὶ μετὰ τῶν ἄλλων
κι' ἐξελεγχθῇ ὡς ἄκυρος κι' ἡ ἐκλογὴ Τρικκάλων,
κι' ἂν τὴν Ἑλλάδα τὴν μικρὰν μεγαλητέραν θέλῃς
μάθε ἂν θἄβγῃ ὁ Συγγρὸς κι' ἂν μπῇ ὁ Παγανέλης,
κι' ἂν τὰς Ἀθήνας μας ποθῇς ἀξίας ἐγκωμίων
ἐξέλεγξε μὲ προσοχὴν τὸν Δῆμον Διστομίων,
νὰ δῇς ἂν θἄβγῃ ὁ Μελὰς κι' ἂν θἄμπ' ἡ Φουστανέλα...
μόνον αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶναι παίξε γέλα...
τάλλα κουκιὰ μὲ ριγανῆ, μαρούλια, πράσσα, σέλινα,
καὶ σὔτε πρέπει ν' ἀσχολεῖσθ καὶ σὲ καὶ πάντα Ἕλληνα.
Μόνον αὐτὰ οἰστρήλατοῦν καὶ βγαζουνε ζουρλί,
μόνον μ' αὐτά, κακόμοιρε, μπορεῖς νὰ φᾷς ψωμί,
καὶ νὰ ἰδῇς ἀνάπαυσιν καὶ λύτρωσιν τῶν κόπων

Ὅπως κι' ἂν κάμῃς δὲν μπορεῖς ἐφίτος νὰ γλυτώσῃς
ἀπὸ τὴν λύσσαν τῆς βροχῆς κι' ἀπὸ τὰς ἀκυρώσεις.

μὲ μόνην τὴν βοήθειαν σωστῶν ἀντιπροσώπων.
Σοῦ εἶπα μιά, σοῦ εἶπα δυό, μωρὲ ντελῆφυσέκη,
ὀρθὸ ταὐτί σου πάντοτε δι' ἐκλογὰς νὰ στέκῃ,
μὰ σὺ τραβᾷς στὰ κουτουροῦ καὶ τρέχεις στὰ χαμένα...
τί κονάγε ἡ μάνασου, μαγκούρη, κι' ἀπὸ σένα!
Ἐδῶ μονάχα χρέμεται ἡ δόξα τῆς πατρίδος,
ἐδὲ καὶ τὴν ἀκύρωσιν τοῦ Δήμου τῆς Δωρίδος.
φουστανελάδες κύτταξε εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα,
τοῦ Τράκα τὸ παράστημα καὶ τοῦ Δαγρὲ τὸ σχῆμα,
πῶς σείεται καὶ λυγίζεται ἡ ἄσπρη φουστανέλα
κι' ὁ Εὐταξίας κι' ὁ Μαρλᾶς ἀνάβουν σὰν φουρνέλα,
ἰδὲ καὶ τὰ καθίσματα τῶν δεξιῶν γυμνά,
καὶ ἅρπαξε, βρὲ Περικλῆ, τὴν κλάρα τοῦ Κομνᾶ,
καὶ ρίξου στοὺς Κορδονιστὰς νὰ τοὺς ἐμβαγλαρώσῃς,
γιατί ἐπαραλύσσαξαν μ' αὐτὰς τὰς ἀκυρώσεις.
Περὶ τῶν ἔξω οὐ φροντίς... καὶ τάχα τί σὲ μέλει;...
μήπως δὲν τρῶς ἐλεύθερος τοῦ Ὑμηττοῦ τὸ μέλι;
κατὰ τυφάννων δὲν μπορεῖς τὸ ἄκτι σου νὰ βγάλῃς
κι' ἐξαπλωμένος σὰν Πασσᾶς στὸν καφφενὲ νὰ ψάλῃς
τὰ παλαιά μας τρόπαια, τοὺς μέλλοντας θριάμβους,
εἰς ἀναπαίστους, Περικλῆ, κι' ἐσθ' ὅτε χωλιάμβους;
ἐλεύθερος στὴν Ἐκκλησιὰ δὲν πᾷς νὰ προσκυνήσῃς
κι' ἐν κατανύξει τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν νὰ ὑμνήσῃς;
δὲν καίεις σμύρναν, λίβανον, καὶ ἀλειμματοκέρι;
δὲν τρῶς καββὰλ' ἀντίδωρο ἀπ' τοῦ παππᾶ τὸ χέρι;
δὲν γονατίζεις ἐμπροσθεν τῶν θυσιαστηρίων;
δὲν κοινωνεῖς τῶν ἱερῶν κι' ἀχράντων μυστηρίων;
δὲν ἐκπληροῖς ἐλεύθερος πᾶν ἱερὸν καθῆκον
εἰς τοῦ Κυρίου τὸν ναόν, στὸν εὐλαβῆ σου οἶκον;
Περὶ τῶν ἔξω, Περικλῆ, τί δῆθεν σὲ μέλει;
τὸ ἔξω Πανελλήνιον ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλει.
Σὺ τὴν Ἑλλάδα πρόσεχε, αὐτὴν ποῦ βλέπεις μόνον,
καὶ δι' αὐτὴν ὀγκάνιζε μὲ τὸν ὀξύν σου τόνον,
ὁπόταν ὅμως πρόκειται περὶ τῆς ἀεράτου
τὰ δηθ σου πόδια ξάπλωνε κατὰ τοῦ Ζαχαράτου,
κι' ὅταν ἀκούῃς δι' αὐτὴν νὰ ὁμιλοῦν, ζαγάρι,
μέτρα τῆς μυίγαις ποῦ πετοῦν στὴ μύτη σου ζευ-
γάρι.

Ἡ πάλη κι' ἡ συζήτησις περὶ τῶν ἐκλογῶν
ἂς εἶναι τώρα, Περικλῆ, ὁ μόνος μας ἀγών,
ὁ πρὸ αἰώνων πόθος μας καὶ ἡ Μεγάλ' Ἰδέα,
τὰ δ' ἄλλα πάντα νόμιζε ἀγροῖκα καὶ χυδαῖα.
Περὶ τῶν ἐπεμβάσεων ὁμίλει τῶν παντοίων,
ἂς ἴδωμεν τί ἔγινε στὸν Δῆμον Αἰγιτίων,
πῶς ὅλους τοὺς Τρικουπικοὺς θὰ κάνωμε σκουπίδια,
πῶς ὅλους θὰ τοὺς στείλωμε νὰ πᾶν στὰ ξεκουμπίδια,
νὰ μείνωμεν ἐλεύθεροι, κλὰ νὰ τὴν τηλώσωμε,
καὶ μὲ τὸν Ναπολέοντα παπούτσια νὰ μπαλώσωμε.
Ὁ Παππαγιαννακόπουλος διέλυσε τὰ σκότη...
μωρὲ χαρὰ στὸν Βουλευτή, χαρὰ στὸν πατριώτη!..
στὸν οὐρανὸ τὸν γύρευα καὶ στὴ Βουλὴ τὸν βρῆκα!..
τί λόγος ἀπαράμιλλος!.. ἐν τούτῳ μόνον νίκα!..
Καθὼς δὲ οἱ προπάτορες ἡμῶν τῶν δορὶ γαϊδάρων
φλεγόμενοι μὲ τὰς στροφὰς Αἰσχύλων καὶ Πινδάρων
εἰς τοὺς ναοὺς προσέτρεχον μὲ χαλασμένας βίδας
κι' ἐφώναζαν «Πατρίς, Πατρίς», κι' ἐκτύπων τὰς ἀσπίτους τοιουτοτρόπως, Περικλῆ, στοὺς σήμερον καιροὺς [δας,
κι' ἐγὼ τὸ διπλοκόμπανο κτυπῶ τῆς Βλασσαροῦς,
καὶ τσαμπουνῶ στὰς ἀκοὰς τῶν ἕξω ὑποβούλων
τὰ ρήματα πατρωτῶν Παππαγιαννακοπούλων.
Π. Εὐσί, εὐὰν τοῦ ῥήτορος τοῦ τόσον ἀκαμάτου,
μὰ τί μακρύ, βρὲ Φασουλῆ, ποῦ εἶναι τὄνομά του,
καὶ πρέπει ἐκτιμήσεως ν' ἀξιωθῇς μεγάλης
ἀφοῦ τὰ ἐκατάφερες στὸν στίχο νὰ τὸ βάλῃς.
Λέγε λοιπόν...
Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ, μωρὴ ξεροκαυκάλα...
ἀκόμη δὲν ἐχόρτασες; ἀκόμη θέλεις κι' ἄλλα;
Π. Θέλω νὰ κλάψω, Φασουλῆ...
Φ. Νὰ κλάψῃς;... φτοῦ σου! φτοῦ σου!
ἂν ὑγρανθῇ τὸ μάτι σου ντροπὴ τοῦ ἑαυτοῦ σου.
Εἰς ταύτην τὴν ἐκλογικὴν τοῦ ἔθνους μας κραιπάλην
ἐγὼ σοῦ εἶπα, Περικλῆ, τὰ πρέποντα καὶ πάλιν,
σὺ δὲ γενοῦ Δημόκριτος καὶ πάντα νὰ γελᾷς,
ἂν θέλῃς τὰ σηκώτια σου ποτὲ νὰ μὴ χαλᾷς.
Ἂν ὅμως σκέπτεσαι, μωρέ, Ἡράκλειτος νὰ γίνῃς
κι' εἰς ὅ,τι βλέπεις βάκρυα πικρότατα νὰ χύνῃς,
ὀκτὼ τραπεζομάντυλα θὰ θέλῃς πᾶσαν ὥραν
ὅπως σφουγγίζῃς τῶν πικρῶν δακρύων τὴν πληθώραν.
Ἐκεῖνος ὁ μισάνθρωπος καὶ τσαμπέτης Τίμων
ἐκάλει τὸν εὐδαίμονα τῶν Ἀθηναίων Δῆμον
νὰ κρεμασθῇ ὁλόκληρος σὲ μιᾶς συκῆς κουφάλα,
ποῦ μὲς στὸ περιβόλι του μὲ δένδρα ἦτον ἄλλα.
Ὅμως ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, μὲ τὸ πολὺ μυαλό,
ποτὲ κανέναν ἄνθρωπον γιὰ Φοῦρκα δὲν καλῶ,
εἰξεύρουν δὲ πολὺ καλὰ οἱ βλάμηδές μου ὅλοι
πῶς μὲς στὸ ξένο σπίτι μου δὲν εἶναι περιβόλι,
οὐδὲ συκιὰ τοῦ Τίμωνος, ἀλλ' οὔτε δένδρο ἄλλο,
ποῦ νὰ μπορέσω μιὰ θηλειὰ γιὰ κρέμασμα νὰ βάλω,
ἐγὼ λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, ποῦ τίποτε δὲν ἔχω
καὶ σὰν ἐλεύθερο πουλὶ μὲ τοὺς ἀνέμους τρέχω,
καὶ εἶναι θαῦμα πράγματι καθὼς εἰξεύρεις, κοῦκο,
πῶς ἔχω κι' ἕνα σώβρακο, πῶς βάζω καὶ σουρτοῦκο,
ὁπόταν βλέπω γύρω μου τὰ πέχνα τῶν Ἑλλήνων,
δὲν στέκομαι περίλυπος τὴν κεφαλήν μου κλίνων,
δὲν κλαίω σὰν Ἡράκλειτος, δὲν σέρνω τὰ μαλλιάμου,
μονάχα φτύνω, Περικλῆ, καὶ πάω στὴν δουλειάμου.
Δὲν ὁμοιάζω παντελῶς μὲ σὲ τὸν ἀρχιβλάκα,
ἐγὼ γλεντῶ μὲ τὸν Δαγρὲ καὶ μὲ τὸν Καζαμπάκα,
ἀκούων δὲ τὰ ῥήματα ἑκάστου βουλευτοῦ
καταγελῶ μονάχος μου καὶ φεύγω μ' ἕνα φτοῦ,
ὁπόταν δ' ἀναπαύωμαι ἡσύχως εἰς τὸ σπίτι
μιλῶ μὲ τὴν γυναῖκα μου περὶ τοῦ Ζωγλοπίτη,
κι' αἰσθάνομ' εὐχαριστησιν ἐκ τῶν πολὺ ἀπανίων
ὁπόταν μ' ἔλθῃ κατὰ νοῦν ὁ Δῆμος Κωθωνίων.
Ἐγὼ δὲν εἶμαι, Περικλῆ, κωθώνι σὰν καὶ σένα
νὰ βλέπω τὸ Ρωμαϊκὸ μὲ μάτια βουρκωμένα,
καὶ νὰ προλέγω ζοφερὰν τὴν τύχην τῆς πατρίδος,
διότι δὲν ἐκύρωσαν τὸν Δῆμον τῆς Δωρίδος.
Περὶ τῶν ἕξω τίποτε μὴ θέλε νὰ μανθάνῃς,
γέλα καὶ φτύνε μοναχὰ πρὶν κλαίων ἀποθάνῃς,
τοὺς πατριώτας τῆς Βουλῆς ἐπιμελῶς μιμήσου,
τοῦ Βουληφόρου Πατρινοῦ τὸ ῥῆμα ἐνθυμήσου,
καὶ μόνον περὶ τῶν ἔδω ν' ἀνοίγῃς τὰ στρκβά σου,
ἀλλοιῶς θὰ φάω γρήγορα τὰ μαῦρα κόλλυβά σου.
Ἐγὼ δὲ τώρα, Περικλῆ, τὰ πρέποντα εἶπον
μὲ τὴν ἐλπίδα τὴν χρηστὴν νὰ φέρουν καὶ καρπόν,
ἔχω μεγάλην ὄρεξιν τὰ μοῦτρα σου νὰ φτύσω...
Π. Ὄρτε, κανάγια, ματσουκιαῖς καὶ ἀπ' ἐμπρὸς κι' ὀπίσω.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐξεδόθησαν ὡραῖα, φρέσκα φρέσκα, θελκτικά,
καὶ τοῦ φίλου Βκλαδάνη τὰ *Μικρασιατικά*,
ποῦ σᾶς εἶχα γράψει τόσα καὶ νομίζω περιττὸν
τὰς συστάσεις τὰς ἰδίας νὰ εἰπῶ περὶ αὐτῶν.

—

Ἂν θέλετε τὸν πόλεμον τὸν *Ρωσσοτουρκικὸν*
μεταφρασθέντα γλαφυρῶς ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν
ὑπὸ Λουρέντζη τοῦ Κωστῆ, ὀγκώδη ἐκ σελίδων
καὶ μὲ εἰκόνας ἑκατὸν ἐν τέσῃ ποικιλίᾳ,
στὸ Πρακτορεῖον τρέξετε τὸ τῶν Ἐφημερίδων
κι' εἰς ἅπαντα τῆς πόλεως τὰ Βιβλιοπωλεῖα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
στὴν Νεάπολιν ἀπόψε — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δρόμ' ἐπὶ λέξει τρεῖς στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μένδρα, — μὲ μεγάλ' εἰκοσάμι,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἔνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Καϊνούργιο» τῆς καλῆς, ἐδῶ τοῦ Προκοπείου κοντοστὰς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔδδομος ὁ χρόνος εἶναι — Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενήντα... τί καλά!
κι' ἔ[illegible] πάλιν οἱ Ἀθῆναι. — περισσεύματα καὶ πλοῦτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν Κυριακὴ — μόνο μιὰ φορὰ δὲ βγαίνει, — διαφέντε καὶ στὸ χῆρι.
κι' ὅσοι ἐρχαμβολᾶτε — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε. — ἔχετε συνδρομητή.
Συνδρομητὰς θὰ βγάνωμε, — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν. — θὰ τὸν μᾶς μπάρτε χθὲς.
καὶ στὰς Ἀθήνας τὴν πόλιν — ἔξυπνος νοῦς κι' ἐντροπὴν. — ἀπ' ἐδῶ καὶ πρὸς ἔμπ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο. — τόσο χάλια μὴν ἔσπερα.
Συνδρομὴ γιὰ ὅλον χρόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅρους μέρη — Πάντοτε τραπόλια εἶμαι τρομ.
Κ' ἕνα χάλλο ἂν πράξῃς — παλλοὶ νυφοῦνε γ' αὐτὰ τὰ κρῖμ.
κι' ὅπως τὸν παρὰ δὲν θέλει —
Γράμματα καὶ συνδρομὴ —
Γιὰ τὴ σειρὰ καὶ τὴ μάρκα —

Δευτερὰ Δεκεμβρίου κι' εἶκ[illegible] κοντύτ.
κι' ἡ Μαύρη Μοῖρα φτύν' ἡ ἐ[illegible]

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος. [illegible]
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Χριστὲ καὶ Παναγία μου, λυπήσου μας ...
Π. — Τί τρέχει;
Φ. — Τοῦ Δεληγιάννη φαίνεται ἡ μοῖρα του τὸ ἔχει,
κι' ὅταν ἐλθῃ στὰ πράγματα, ὁ θηριώδης Ἄρης
πεζὰ μ' ὁλόγυμνο στρατὸ πεζὸς καὶ καβαλάρης.
Π. — Μήπως κανένας πόλεμος ἐπίκειτ' ἐπὶ θύραις;
Φ. — Λάθρη, φίλον ξόανον, χαμπάρι δὲν ἔπῆρες;
Π. — Κάτι θαρρῶ πὼς ἔμαθα καὶ μὴ ρωτᾷς πὼς εἶμαι.
Φ. — Μεγάλαι διεσπάρησαν ἀνὰ τὴν πόλιν φῆμαι
καὶ ἀτυνόμους ἔβλεπες μὲ τρέχοντας κλητῆρας
κι' ὁ κόσμος ἀνησύχησε περὶ τῆς Μαύρης Μοίρας.
Ἡ Μαύρη Μοῖρα ἔρχεται, ἡ Μαύρη Μοῖρα φεύγει,
κι' ὁ ἕνας στὸν περίπατο μᾶς εἶπε πὼς θὰ ἔβγῃ,
ὁ ἄλλος γιὰ τὸν Βόσπορο, ὁ ἄλλος γιὰ τὸν Λάρισσ,
ἐκεῖνος γιὰ τὸν Κάνθαρο, κι' αὐτὸς γιὰ τὸν Λάρισσ.
Καὶ δὲς του πιὰ πλαλητὸ κι' ἐλευθερίας ὁρμαῖς
καὶ τῶν προγόνων. Περικλῆ, ἐβγῆκαν τὰ φαντάσματα
κι' ὡ λιγερὸν καὶ κοπτερὸν καὶ φόβοι καὶ σφαγαὶ
καὶ ὀλλυμένων εὐχωλαὶ κι' ὀλλύντων οἰμωγαί.
Τρέχω κι ἐγὼ εἰς τὴν Βουλὴν μετὰ τῶν ἄλλων πρίμων
νὰ μάθω τὰ συμβαίνοντα περὶ φρικτῶν πολέμων,
ἀλλ' ὁ Σταμάτης ὁ γραφεὺς ἐπὶ τὸ βῆμα ἦτον,
ὅστις ἀφοῦ ἰατρεύσε πολλοὺς τῶν παραλύτων,
θὰ θεραπεύσῃ τάχιστα καὶ παρὰ προσδοκίαν
καὶ πᾶσαν νόσον ἐθνικὴν καὶ πᾶσαν μαλακίαν.
Καὶ ὁ Σταμάτης ἔλεγε χωρὶς νὰ σταματᾷ,

καθείς τον Ἐξοχώτατον 'στὰ μάτια τὸν κυττᾶ.
Στάσου, γιατρέ, νὰ παρωμε ἀνατνοὴ κομμάτι,
ἀμάν κουζούμ, ἀμαν, γιαδρούμ, σταματησε, Σταμάτη.
Ἡ Μαύρη Μοῖρα ἔρυγε κι' ἔπειγαν οἱ καιροί,
ἀλλ' ὁ Σταμάτης τίποτα, μᾶς κανει τὸν βαρύ,
καὶ πέρνει ὁρμὸ ὄυνατο τὸ ρλεγγρό του 'στόμα
καὶ γιὰ τὸ χρόμμων τοῦ Κὼχ ὡμίλησεν ἀκόμα.
Ἄμαν, γιατρέ μου, ἕλεως στοὺς πάσχοντας νὰ γίνῃς,
καὶ ἂν τοιαῦτα πάντοτε καθάρσια μᾶς δίνῃς,
ὅλοι σὲ θέσι δύσκολη θαρρῶ πὼς θὰ 'ρεθοῦμε,
ὅλοι θὰ μᾶς μείνῃ ἔντερο καὶ θὰ ξεπατωθοῦμε.
Π. Κι' ἡ Μαύρη Μοῖρα ;
Φ. Ἔρυγε κι' ἐγύρισε ὀπίσω,
κι' ἀκόμη ὁ γιατρὸς μιλεῖ καὶ μᾶς βαστᾶ τὸ ἴσο,
καὶ ψάλλει τὸν Ἀπόστολον καὶ ψάλλει τὸ Τριαγίον
εἰς ἦχον κάποτε βαρύν, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ πλάγιον.
Ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν τριῶν ὡρῶν καὶ κάτι
κατέπαυσε ἡ ψαλτικὴ τοῦ Δόκτορος Σταμάτη,
κατῆλθε δὲ τοῦ βήματος μὲ βήματα γοργά,
ἐνῷ ἐγὼ ἐφώναζα «τὰ ζῶα μου ἀργά» . . .
Κι' ὁ λόγος ὁ Βατιλικὸς ἐσυζητήθη τότε
καὶ ἄρχισαν οἱ ῥήτορες κι' οἱ πεῦροι πατριῶται,
καὶ εἶπαν ὅτι χρωστεῖ πρὸ παντὸς ἡ Ἑλλὰς
μὲ ὅλους νὰ εὑρίσκεται εἰς σχέσεις ὁμαλάς,
ὁ Σάκης δὲ ἀνέπτυξε μὲ τόσην ῥητορείαν
πὼς τοῦτο ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν ἱστορίαν.
Ἀλλ' εἶπε ὁ Χατζόπουλος «παρακαλῶ νὰ βγάλετε
Φ. χάριν τῆς εὐπρεπείας μας τὴν λέξιν ε π ι β ά λ λ ε τ α ι,
ἀ καὶ ἡ λέξις ε ν ι σ χ ύ ε τ α ι 'στὸν λόγον νὰ γραφῇ,
Π πιστεύω δὲ τὸ νόημα νὰ μὴ διαστραφῇ.»
Φ Κι' ἄλλοι πολλοὶ ἐξέφεραν τὰς ἰμβρίθειες τῶν γνωμῶν,
ἀ ὁπόταν εἶπε, Περικλῆ, κι' ὁ ῥήτωρ κόντε Ρώμας :
«παρατηρῶ πὼς ἄοικα περὶ πολλὰ τυρβάζετε.
Ε ἡ λέξις ἡ ἁρμόζουσα ἐστὶ τὸ σ υ μ β ι β ά ζ ε τ α ι.»
ἐγὼ ὁ καὶ ὁ Ζυγομαλᾶς «τὰ λόγια σας πετᾶτε,
σὺ δὲ γενοῦ ἁρμόζουσα ἐστὶ τὸ ἐ ξ α ρ τ ᾶ τ α ι.»
ἂν θέλῃς τὰ σηκοθεζούσα ἐστὶ τὸ ἐ ξ α ρ τ ᾶ τ α ι.»
ἄλλως σκέπτεσαι, μωρέ ;
Π. Καὶ [illegible] ἀκρυα πικρὰ καὶ γ[illegible]
Φ. [illegible] πᾶσαν ὥρα ὅτι ξέρω,
καὶ θἀδάσω τὰ πρακτικὰ νὰ 'δῇς τὰ περαιτέρω.
Ὁ δὲ λαὸς ἐφώναξε «πάει κι' αὐτό, σπολλάτη,»
καὶ ἐπῆγε ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπάνω 'στὸ Παλάτι,
ὁ δὲ Αὐλάρχης στὴν Αὐλὴν τὴν ἀρτίαν ἀγγέλλει,
ἣν δὲ καὶ Τράκας ὁ Κομνὸς μαζὶ μὲ τοὺς ἐν τέλει.
Κι' ὁ Βατιλεύς, βρὲ Περικλῆ, 'στὸν θρόνον του ἀνέβη,
τῆς δὲ Βουλῆς ὁ Πρόεδρος τοιαῦτα ῥητορεύει :
«Τὸ ἔθνος, φίλε Βατιλεῦ, εὐτύχησε νὰ 'ᾖ
«πὼς ἔχει κι' ὁ Διάδοχος ἀρσενικὸ παιδί,
«ἐν τούτοις, ὡς γνωρίζετε, ὀρείλει κι' ἡ Ἑλλὰς
«πρὸς ὅλους νὰ συνάπτεται μὲ σχέσεις ὁμαλάς,
«καὶ τοῦτο ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν ἱστορίαν
«εἰς πάντα θερμαινόμενον ἀπὸ φιλοπατρίαν.
»Ἀλλ' ἂν τὸ ἐ π ι β ά λ λ ε τ α ι σὲς φαίνεται πολύ,
«καλὸν τὸ ἐ ν ι σ χ ύ ε τ α ι νομίζει κι' ἡ Βουλή,
«ἂν δὲ εἰς θέσιν δύσκολον καὶ τώρα εὑρεθῇτε,
«τὴν λέξιν σ υ μ β ι β ά ζ ε τ α ι πολὺ ἀρακαλῶ δεχθῆτε
»ὑπάρχει ὅμως, Βατιλεῦ, κι' ἡ λέξις ἐ ξ α ρ τ ᾶ τ α ι
»καὶ τέλος, ὅπως θέλετε, τὸ ἀντικαθιστᾶτε.
«Ὡς πρὸς τὴν Περιφέρειαν, ποῦ τόσον μᾶς πονεῖ,
«βεβαίως θὰ ἐμάθετε πὼς ἔγινε στενή,
«ἀλλ' ὅμως κατηρτήθησαν κι' ἐκεῖναι τὰ προσόντα
»καὶ εὐρὺ ἀνοίγει σταδίον εἰς ἕκαστον λαμπινῶντα,
»ὁ Σγούτας δὲ κατώρθωσε νὰ μᾶς ἐξελύρῃ δάνειον
»τριῶντα συμφερώτατον καὶ τῶν σπανιαίων σπάνιον
»πὼς πρὸς τὴν φέρμ, τὴν ὀπαιόν, καὶ ὅλους πρὸς ἄλλα τόσα
»καὶ ἠλαλάξε τῶν νηστικῶν ἡ ἀδηφάγος γλῶσσα.
»Ἐν τούτοις κατηργήθησαν, ὦ Παπζαλεῦ, ἀκόμη
»καὶ ἄλλα Νομοσχέδια καὶ τοῦ Τρεις τοῦπη νόμοι.
»ὅσους ὁ ὁ πρὶν Πρωθυπουργὸς σπορτθέντους ἐτιμώρη
»ὁ Στρατηλάτης Θοδωρῆς εὐθὺς τοὺτ[illegible] ἐσυγχώρησε,
»καὶ ἡ πειθαρχία τοῦ Στρατοῦ πηγοπαίνει σὰν Κορδέ
»τοῦ κάθε νους ἐξίστατο, ταστίζει στ. ξιδιδόνει.
»Κι' ἂν τώρα διαδίδωνται πολλὰ θωκερὶ σραγῶν
»καὶ ὅτι νέος κατ' αὐτὰς ἐπίκειται καὶ ἀγών,
»αὐτὰ τὰ βγάζει μοναχὰ ὁ πρὶν Γκωϊρωθυπουργός,
»ποῦ στέκετ' ἔξω τῆς Βουλῆς σιδηρᾶ ἡμέρα καὶ ἀργῆς,
»καὶ στάζων αἷμα καὶ χολὴν ξωσσοστόν ἐξετράπη,
»ὥστε ν' ἀνοίξῃ μελετῇ τουρεάνθαι μὲ τὸν Λιάπη.
»Ὅμως ἡμεῖς πληρώσαντες τῶν ὁ ἐθνικὸν καθῆκον
»μὲ καθαρὰν συνείδησιν γυρμελζόμεν κατ' οἶκον.
»καὶ κάμνοντες μαζὶ μὲ [illegible]ρήμας κουδάρι τοὺς ἀέρας
»εὐθύμως ἑορτάζομεν τοίγε εὐτυχεῖς ἡμέρας,
»καὶ ἂς γενῶται κι' ἡ Χ[illegible] μαζιστὸς ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλε
»ἂν δ' ἐρωτᾶτε, Βχ[illegible]λεῦ, ἔπον τί γίνονται κι' οἱ Στέ
»τοῦ Κορδονάτου [illegible]ῶρην [illegible]χαμπὰ σεγγάρα
»καὶ ἡ Μαύρη Μ[illegible]δωρῆ [illegible]
»Σὺ δὲ κυβέρν[illegible]στρα ἔρυγε καὶ πάει γιὰ σρου[illegible]
»καὶ ἐπεύχε[illegible]ῆ, Βασιλεῦ, ἀνεύθυνος καὶ χαίρων,
»τῆς Ἄννας ὅπως δὶ' εὐχῶν προπάππων καὶ πατέρ
»παμβασ[illegible]τοῦ Ἰωακεὶμ, καὶ πάντων τῶν Ἁγία
Ἀμήν[illegible]λεύῃ ἐς ἀεὶ τὸ νέον Ὑπουργεῖον.
ἐσύρ[illegible]καὶ ὁ Ἀναξ ἐκραξε, καὶ καταβὰς τοῦ θρόνου
[illegible]ησε τὸν Πρόεδρον καὶ τοῦπε «καὶ τοῦ χρόνου,»
τὰ ῥώτησε καὶ τὸν Κομνὰ ἡ κλάρα πὼς πηγαίνει
κι' ὁ Τράκας τοῦ ἀπήντησε πὼς ὅλο καὶ μακραίνει.
Π. Κι' ἡ Μαύρη Μοῖρα, Φασουλῆ ;
Φ. Κακὴ ψυχρὴ σου μέρα...
πάει καμπόσακις κανονιαῖς νὰ ῥίξῃ στὸν ἀέρα,
κι' ἐκ θεμελίων σείονται τῶν θαλασσῶν οἱ βράχοι,
ἐνῷ 'στὸ Κοινοβούλιον δεινὴ συνήφθη μάχη.
Ὁ Ῥάλλης, εὔτολμος ἀνὴρ ἐκ τῶν μαχιμωτάτων,
ἀκράτητος ἐξώρμησε κατὰ τῶν Κορδονάτων,
κι' ἐντὸς ὀλίγου θύελλα ἐνέσκηψε μεγάλη
καὶ 'στὰ γερὰ τσακώνεται μὲ τὸν Μαυρομιχάλη,
κι' ὁ Κυριακούλης εἰς δεινὸν ἀγῶνα τὸν καλεῖ,
καὶ μονομάχοι τῆς Φακῆς ξεφύτρωσαν πολλοί,
ὁ Ῥάλλης ὅμως ἀπαντᾷ πῶς τώρα πιὰ ἐγέρασε
κι' ἡ τρέλλα τῆς νεότητος διὰ παντὸς ἐπέρασε.
Καὶ τοῦ Κουτρούλη ἔγιαε μεγάλο πανηγῦρι
καὶ Ἡρακλείους ῥόπαλον ὁ Φλέσσας ἀνεγείρει,
κι' ὁ Τηνιακὸς Μαυρομαρᾶς ἀγρίεψε κι' ἐκεῖνος,

καὶ καμαρόνει δι' αὐτὸν ὅλ' ἡ Ἑλλὰς κι' ἡ Τῆνος.
κι' αὐτὸς τὸν Ῥάλλην ἄγριος κι' αἱμοχαρὴς κυττᾷ
κι' ἀμέσως κατὰ πρόσωπον τὸ γάντι τοῦ πετᾷ,
καὶ βγαίνει ἔξω μάρτυρας ἀγγέγυρα νὰ πάρῃ
καὶ μετ' ὀλίγον εἰσορμᾷ μ' ἕναν παππᾶ καὶ πλάρι.
Π. Κι' ἡ Μαύρη Μοῖρα, Φασουλῆ;
Φ. Μαρούλια, κολοκύθια...
μ' αὐτὴ τὴν Μοῖρα μ' ἔσπασες ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια.
Οὐχ ἧττον κι' ὁ Φιλάρετος, ποῦ στὴν βοὴν ἐχάθη,
ἐρώναξε πὼς ὅλους των τοὺς ἐπαρασχάθη
καὶ πὼς δὲν κύπτει πώποτε εἰς ἕνα κι' ἄλλον Καίσαρα,
καὶ πέρνει τὸ καπέλο του καὶ φεύγει μὲ τὰ πέσαρα.
Κι' ἐγὼ μὲ τὸν Φιλάρετον ἐφώναξα τὰ ἴδια
κι' ἀκροατὰς καὶ Βουλευτὰς τοὺς ἔκαμα σκουπίδια,
κι' αἰμέσως λάσπη τόκοψα μετ' ἀηδίας τόσης,
καὶ τώρα πάλιν ἔρχομαι νὰ μὲ ξυλοροτώσῃς.
Π. Ὁρίστε μία, δύο, τρεῖς, ἑπτά, ὀκτώ, ἐννέα,
κι' ἄντε νὰ μάθῃς γρήγορα περὶ τῆς Μοίρας νέα.

Ὁ Φασουλῆς ὁ πλούσιος, ποῦ τρέχει ὁ παρᾶς,
καὶ ὁ Σκουλούδης ὁ πτωχὸς καὶ πρῶτος φουκαρᾶς.

Φ. Ἐ.
διάλλαμπροῦδια, Σπέρω[illegible]...
Σ[illegible] Καλῶς τον... πί'γυρεύεις ;
Φ. [illegible]στιας μὲ τρόπον τίποτα καὶ σὺ μοῦ μαγειρεύῃς ;
Σοῦ μαγειρεύω κάτι τι καὶ ἄκουσε νὰ μάθῃς.
πρὶν τῶν παθῶν σου, Στέργιε, τὸν τάραχον νὰ πάθῃς.
Εὐγνωμοσύνης ἄξιον ἐκ μέρους μου σὲ κρίνω,
διότι μοῦ ἐδάνεισες τὸ ῥράκο τὸν ἐκεῖνο,
καὶ ἐξιδώθη οὕτω πως' κι' ὁ τάκες Φασουλῆς
εἰς ὅλους νὰ παστρεύεσθ τοὺς μπᾶσους τῆς Λύλης,
καὶ νὰ καθίσῃ τέτ ἀ τέτ κι' αὐτὸς ὁ φωσαλίος
μὲ τὴν Μεγαλειότητα τοῦ ῥέστου Βασιλέως,
ἀλλ' ὅπως τώρα ἔχομαι μι ἀπαντήσεις ἄλλας,
καὶ δέξου με, παρακαλῶ, μὲ ἀνοικτὲς ἀγκάλας.
Στὰ χάλια τὰ σημερινά, 'στὰ τωρινὰ κεσσάτια,
αὐτὸς ὁ Κυριακόπουλος μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια,
κι' ἀνοιατομμάτες ἔγινα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' εἶδα πὼς τίποτα κι' ἐγὼ 'στὸν κόσμον δὲν κάνω,
πὼς ἂν δὲν εἶμαι πλούσιος καὶ χάσιω σὰν τὸν γάγα,
κανεὶς δὲν πτκίει δι' αὐτό, πκρα ἐγὼ μονάχα.
Σ. Καὶ τί ἐκαίρθη, φίλε μου, καὶ σὺ γιὰ νὰ πλουτίσῃς ;
Φ. Νὰ σοῦ προβάλω μερικὰς εὐλόγους ἀπαιτήσεις.
Παλλάκις ἀσχολούμενος εἰς τὰ τῆς πολιτείας
σ' ἐδίδαξα προσοχῶς περὶ διπλωματίας,
καὶ δι' ἐμοῦ κατώρθωσε μονάχα νὰ εἰσέρῃς
πῶς 'στὴν βαθὺν καβίρινθον διέξοδον νὰ εὕρῃς.
κι' ἐγνώρισες τὰ σχέδια διπλωματῶν μεγάλων,
Ἀνδρέσσου, Βίσμαρκ, Σώλσβουρυ, Καλνόκυ, καὶ τῶν ἄλλων.
Σ' ἐδίδαξα σὶ γίνεται εἰς τὰς φυλὰς τοῦ Αἵμου,

πῶς κίνδυνον πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχομεν πολέμου,
πῶς ἡ Εὐρώπη κέβεται συμμάχους νὰ μᾶς θέλῃ,
πῶς τὴν Ἑλλάδα δι' αὐτὸ κουκουδώνει δὲν τὴν μέλει,
σ' ἐβίδαξε εἰς τί κι πῶς κι ποτε νὰ πιστεύῃς
κι πῶς ὡς Κάλχας τάσσορες 'μποσείς νὰ προμαντεύῃς
ὅντα τὰ κ' ἐσμενα, τὰ μὲν καὶ πρὶ τ' ἄντα,
κ' ἐν θὰ ἐπέβλθε ἐκπερικῆς ἀεξάπαστος 'στὰ γόντα.
Ὁπόταν δὲ τὸν νεφρικὸ κατνζων 'στὰ Χανιᾶ
τὸν νοῦ μου παρεζάλιζα μὲ σγέδια παντοῖα,
εἰς τοῦ Σκυλοδίκ ἔλεγα τὸ μέγαρον ἐκ τρέφω
νὰ τοῦ εἰπῶ τί γνωτὰ 'στὰ ρέτα καὶ 'στὰ ἔξω.
Κ' ἐγρήγυρτον λόγια πάμπολλα νὰ 'πῶ τῆς κυρὰ Δάνας,
καὶ σὺ μ' ἐπιτάτρισες καφρὶ καὶ πώρα τῆς 'Αθάνας,
ἀλλὰ καὶ 'στὴ τραπέζι σου ἐνίοτε μ' ἐκάλεις
καὶ μᾶς 'στὸ στόμα μ' ἔβαζες μετὰ σπουδῆς μεγάλης,
κ' ἐγὼ κρᾶσος ἔνοιγα τὸ κάθε μου τσιρέκι,
καὶ σοῦλεγα καὶ σοῦλεγα, καὶ σ' ἄκενε ξεχτέρι,
ὡσὸ ἐσὺ γιὰ τίποτε δὲν εἶχε πρὶν χαμπάρι
καὶ διπλωμάτης ἔσουνα σὰν τὸν γνωστὸ Κουμπάρι.
Μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ ἐξίπνισες κι' ὡς πρὶν δὲν χαρτεύω μοῦγκες,
καὶ πρεσβευτὴς πρὸς χάριν μου 'στὴν Ἰσπανία πᾶγες,
καὶ κρῦος θερμαστοῦ δικαίου καὶ μεγάλου
πρὸς δεξιὰν τὰς πατρίδος σου κι' ἐμοῦ τοῦ διδασκάλου.
Ὁπόταν δὲ περιδλήθεις Ἰσπανικὴν μανδύαν
ἀπεχαιρέτατες καὶ σὺ μὲ σπατρόδιν κερδίτσ
τὰς Σακρίστιας τὰς παγὰς καὶ τὰς κοιλάδας ὅλας
καὶ τὸν Ἐρνάνην τὸν ἀκτῆν μετὰ τῆς Δόνα-Σόλας,
τὰς Ἀστυρίας τὰ βυσσὰ καὶ τὰς Ἐστρεμαδούρας,
τὴν Δόν - Κιχώτου τέλεγρ, τῶν Σάντσων τὰς γαϊδούρας,
κι' ἐπέστρεφες Δόν-Στέφανε, 'στὴν πρισπιλὴ Ἑλλάδ
πῶς τότε μὲ ἀντήκουσες; ... ρὲ γιὰ φωνοβολάδα.
Ἀ! φίλτατέ μου Στέφανε ... τελείωσαν τὰ ξέμακτα,
καὶ θὰ σὲ βάλῃ 'γκάγιοσι ὁ δάσκαλος 'στὰ κάμακτα.
Στὸ μέγαρόν σου σήμερον δὲν ἔρχομαι ζητῶν
κενῆς ὁ Κυριακόπουλος χιλιάδες ἑκατὸν,
ἀλλ' ἐπιφύσιν κπαιτῶ νὰ μοῦ δοθῇ ὡς τάχιστον
ἐκ τῆς περιουσίας σου τὸ ἥσυχο συλλάχιστον.
Σ. Μωρὲ ἀμὰν γιὰ τὸ Θεό...

Φ. Ἄμαν κι' ἀμὰν δὲν ἔχει ... δὲν ἔμαθε ὁ Φασουλῆς 'στὰ κουτσοντα καὶ ... Δός μου κι' ἀπὸ τακίνατ πάντα νὰ γελᾷς, κι' ἂν ὁς ὁ Κυτζα σου ποτὲ νὰ μὴ χαλᾷ- ... τ' Καὶ σὺ ... ἐπέτεσαι, μωρέ, Ἡράκλεια πάλιν δὲν ἔχ... ... Πάνουα πιγκρὸν νὰ τρέχῃ. Φ. ... ἐμ' ἀπὸ τὰ κινοτα σου. καὶ διάβασε χ[illegible]πουλος δὲν ἴχω γνώματά σου, Ὁ δὲ λοῦς ... ἀνεῖρα ἐπ' αὐτῶν καμπόσες ἀγωγές. ... βγιος καὶ προφορικῶς θ' ἀνεῖχ ἡ κακγιές. Σὺ δέ, Σκυλοδίκη Στέφανε, ἐν θέλῃς τὸ καλὸν σου, δῶσε τὰ ἀριδόγενα εἰς τὸν διδάσκελόν σου, ἀλλέως θὰ ρεζιδεθῇς 'στὴν κουστὴν ὀρεξάπαν καὶ μὲν νέαν ἀγωγὴν θὰ ἔχῃ καθ' ἡμέραν. καὶ θὰ κτυπῶν τὸν σπότα σου κλητῆρες κάθε τόσο καὶ θὰ φωνάζῃς ἔξαλλος «μὰ πότε θὰ γλυτώσω!» Ὅσοι σὲ ξέρουν, Στέφανε, θὰ σοῦ φωνάζω «στάσου» ἡ δὲ αὐτὸ σου πάντοτε θὰ φαίνεσ' ἐμπροστά σου μετὰ κοιδίκων, ἀγωγῶν, κλητήρων, διωκτήρων. σὰν τῆς Ρωλλοῦς τὸ φάντασμα 'στὸν σπάλι Ὀδιστόρε. Διπλωματία ἤθελες, Σκυλοδίκ μου, νὰ μάθῃς:

ΡΩΜΗΟΣ

ἀπὸ τὸν Κυριακόπουλο κι' ἐμένα τί θὰ πάθῃς!
Τοὺς Διπλωματικοὺς θέλεις νὰ παίξῃς τοὺς μεγάλους;
μὰ τώρα πλήρωνε ἀδρὰ τοὺς δικηγόρους σου διδασκάλους,
νὰ ἐννοήσῃς δὲ καὶ σὺ καὶ τῆς κυρὰ-μαντὰς
πῶς δὲν γίνεται κανένας διπλωμάτης.
Σ. Μωρὲ ἀμὰν γιὰ τὸ Θεό...

Ἀμὰν κι' ἀμὰν δὲν ἔχει ... δὲ.
Θὰ ἔμαθε ὁ Φασουλῆς 'στὰ κουτσοντα νὰ τρέχῃ.
καθώσπερ ἐκάθιζε τὸν νοῦ μου κάθε ὥρα
πολλὰ καὶ πλουτίσιο εἴδηλα καὶ νὰ μοῦ ρίγῃ ἡ ὥρα;
πῶς ὅμως πάθω 'στὸ ἐξῆς ὑπὸ ἀγχημασίαν
ἔσομαι μὲ τὴν Περικλῆ Σχολὴν Διπλωματίας,
Σ. ... θὰ γράφουν κάποτε εἰς ἕνα κι' ἄλλον τόξον
διὰ ... οἱ ποὺ ἐμπορεύονται διὰ τῶν καταστίχων
κι' ... γιὰ κανένα σήμερα δὲν ἔχει βερσί,
ἐξ ... θὰ λέγωμεν κι ἐμεῖς πρὸς ὅλους καὶ πρὸς οἱ.
κα ... Ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου διατελῶ εὐγνώμων,
ἀλ ... τὸ μοῦ ἔνοιξε καὶ στάδιον καὶ δρόμον,
νὰ ... γνώμοσα τὸ τί ἐστι Ἀνατολὴ κι' Εὐρώπη,
ποῦ ἔχον δι ανταμοιδὴν οἱ μόχθοι σου κι' οἱ κόποι,
καὶ βόσον μόστην μ' ἔκαμες πραγμάτων σοβαρῶν,
Φ. Ὦ! ὅμως πάλι κάμποσα χρεοῦτσα πρὸς κειρὸν
ἐξ ἐλθερώθησε ὁπωσοῦν ἐκείνην τὴν βαλάδα,
μὲ περήχασε, ὡς ἔμαθα, τὴν πρώτην σας γαλάδα.
Ἐνῶ ἐλέπομεν ἀρνότερα τὰς ἄλλας ἀξιώσεις.
καὶ ... Ἂν καὶ ὀφείλῃς ἕλεον σου τὸ ἔχεις νὰ μοῦ δώσῃς.
Καὶ ἴδηλοι ἔμως, δέχομαι κ' αὐτὰ πρὸς τὸ παρὸν
κ' ἐπέτασαν ἐπιφύλαξιν εἰς μέλλοντα καιρόν.
Ἐν δὲ τῆς ὥλλην ἔρχεται τὸ νέο καναβᾶκι
μὲ κάπετσορ ὄρακο δὶν μπορεῖ κανένας νὰ τὸ βάλῃ ...
Σ. Δέξ ... ἄρα χαίρε, Μαθητά, σὰ διπλοχαμπῆ.
Φ. Δέ ... τάραν ἰσι χαμπᾶζοσι πρυβλῆ ... ...
... ἐμοὶ γράμματα καὶ ... ... ἐμοὶ νὰ γίνῃ ... τέλλης
... παρὼν σου νὰ μοῦ τὸ παραγγελῇς μέσης
... ρὲ Διδάσκαλε, τὸν εὐγραστὸν μου.
... ρὸς γνῶσιν, Στέφανε, κι' ἂν δὲ θυμοῦσαι μοῦ ...
... Πυκνοκτίνων, Σανδοχείων Ξύδε.
... ἐπείνος πίστωσιν 'στὰ κουτσοῦρ δὲν δίδει.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μὲ ... λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Σμόλεντσ ὁ σπαθᾶτος ... καὶ τοῦ στρατοῦ στολίδι
ἐλδίου κερασδίνης ἀλλάζει δά ... λίδι
μαζὶ μὲ τὴν Μερόπη, τὴν κόρη τοῦ ... τσε,
τὸ μοιρολόγι μάμμης του λατσευτὸ κομμάτι.
Ὁ δὲ Γ ... ς μ ... ς 'στὸ πλάϊ μὲ ἡμερήσιος σπάνει
καὶ γιὰ μιὰ τέτοια νύφη χρυσὸ στεφάνι πλέκει.

Τοῦ Πρεβ-τέλος ὁ Ἑρμῆς ὑπὸ ... ἀδελφάτος,
καὶ τούτων ἐν τοῖς μέλεσι δοκίμιον συγγραφέως
Καθ' ὅλα χαριέστατον βιβλίον ἐ ... ρμοῦ
εὐχαριστοῦμεν δὲ θερμῶς τὸν γ ... ἄντα κι' ἡμεῖς
δι' ὅσα καθ' ὑπερβολὴν ἐγκώμια μᾶς πλέκει,
ὃν καὶ παγκίνουν δόκιν γιὰ μᾶς τὸν ζυζέκει.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ — ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ τὰ βγαίνῃ, — γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξαπάδια — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει. — Κι' ἕνα φύλλο ἂν πρατῇς — ἔχινες συνδρομητής,
Συνδρομητὰς θὰ θέγωμεν — γιατὶ λεπτὰ θὲν ἔχομε, — κι' ὅπως τὸν παρὰ δὲν εἶδει — θὰ τὸν φέρ μαῖρο ρίδι.
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, — Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — θέχως νάζῃ κι' ἐντρικτέν. — Γιὰ τὴ σάρκα καὶ τὴ μέρκα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γὶα κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

Ἐννάτη Δεκεμβρίου κι' εἰκοστή,
Πρωτοχρονιὰ προβάλλει γελαστή.

Ποῦντος εἰκοσιᾶς καὶ τρακόσα,
'στῆς τύχης τὰ γραμμένα κι' ὅσα ὅσα.

Δένδρον τοῦ Φασουλῆ
κι' ἐπίσημοι πολλοί.

(Τὸ μέγαρον τοῦ Φασουλῆ ἀστράπτει ἐκ τῶν φώτων, ἐκεῖ δὲ παρευρίσκονται οἱ πρῶτοι ἐκ τῶν πρώτων, ὅσους τὸ ἔθνος ἐκτιμᾷ καὶ λέγει ἀνωτάτους, καὶ ὅλον τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τοῦ κράτους. Ἐν μέσῳ δὲ πολυτελοῦς αἰθούσης καὶ μεγάλης δένδρον ὑψόνεται χρυσοῦν κατάφορτον μὲ ὥρα, κι' ὁ Φασουλῆς εἰσέρχεται βασταζων ὑπὸ μάλης σπουδαῖον ραμπαδόξυλον, νεοκομμένον τώρα.)

—

Φ. — Ἀγαπητοί μου κύριοι καὶ ἄνθρωποι ἐν τέλει, διαπρεπῆ κὶ ἐξέχοντα τῆς κοινωνίας μέλη, εἰς τὰ πατροπαράδοτα κ' ὁ Φασουλῆς ὑπείκων σᾶς ἐπροσκάλεσεν ἐδῶ 'στὸν πλούσιόν του οἶκον, ὅπως μοιράσῃ ἀρειδῶς τὰ δῶρα ὅπου πρέπουν εἰς ὅσους τὴν πολιτικὴν καὶ τὰ κοινὰ διέπουν.

—

Λοιπὸν μολῶν, Πρωθυπουργέ, λαβὲ σπαθὶ κοντό, δοὺ τρύπια παληοπάπουτσα, μιὰ τσαρουχοβελένα, μα νά! καὶ Ναπολέοντος κατιούρι τρικαντό, καὶ δύο δράμια αἵματος ἀπὸ νεροχειλώνα.

Νά, Δεληγιώργη τρομερέ, μιὰ πέν' ἀπὸ φτερό νὰ γράφῃς νότιαις φτερωταῖς σὲ τοῦτο τὸν καιρό, εἰς δὲ τὸν μπατζανάκη σου, ποῦ κρώζει σὰν κοράκι, ὡς δῶρον ἀριθμητικὴν προσφέρω τοῦ Γεράκη.

—

Ἐλθέ, Γεροκωστόπουλε, σὺ τῶν Πατρῶν καμάρι, ὅπου κτυπᾷς τὸν γάϊδαρο καὶ ἔχ' τὸ σαμάρι' πρὸς σὲ μετ' ἐκτιμήσεως προσέρχομ' ἐγκαρδίου καὶ παλαιὰν γραμματικὴν δωρῶ τοῦ Γενναδίου, 'στοῦ Κουμουνδούρου τὸ παιδί, ὅπου πετᾷ φωτιαῖς, τοῦ Ποσειδῶνος τρίαινα καὶ φούσκαις γιὰ βουτιαῖς, εἰς δὲ τὸν Ἐκλαμπρότατον τῆς Θέμιδος Ζαΐμην δῶρῳ τὴν περισπούδαστον τοῦ Ναστραδεὶν φυλλάδα, ἐλπίζω δὲ πῶς δι' αὐτῆς, ποῦ χαίρει τόσην ῥίμην, θὰ διορθώσῃ δίκαια καὶ νόμους 'στὴν Ἑλλάδα.

—

Εἰς τὴν Ἀντιπολίτευσιν τὴν Ἐθνικὴν τοῦ Ῥάλλη σπαθὶ γιὰ τὸν Μαυρομιχάλη, εἰς δὲ τὸν πρὶν Πρωθυπουργὸν κ' εἰς ὅλους του τοὺς φίλους,

ὁποῦ τοὺς ἐξεκούμπισαν ἐκ τῆς Βουλῆς σὰν σκύλους,
θρηνοῦν δὲ γοερώτατα καὶ σέρνουν τὰ μαλλιά των,
μιὰ κεραμίδα τοὺς πετῶ νὰ ξύνουν τὴν κοιλιά των,
ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ καὶ γι' αὐτοὺς τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου
καὶ γίνουν πάλιν Σύμβουλοι τοῦ ὀξασμένου θρόνου,
εἰς ὅλους δὲ τοὺς ῥήτορας μιὰ γλῶσσα γιὰ νὰ λένε
καὶ σκόρδα γιὰ τὰ μάτια των τὴν μοῖρα μας νὰ κλαίνε.

—

Αὐτὰ χαρίζει, κύριοι, ὁ ῥέκτης Φασουλῆς
εἰς κάθε ἀντιμουτσουνον σπουδαῖον τῆς Βουλῆς,
πρὸς ὅλους δ' εὐτυχήματα ἐπεύχεται μεγάλα,
καὶ τὸ ἀθάνατο νερὸ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.

—

Κι' ἄλλο παρῆλθε τάχιστα εὐτυχισμένον ἔτος,
πολλὰ δὲ πάλιν εἴπαμεν κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος,
ἐπῆλθε δὲ μεταβολὴ 'στὰ πράγματα τοῦ κράτους
καὶ νέους ἀνιδρύσαμεν 'στὴν πόλιν ἀποπάτους.
Καὶ ἤδη ἂς προσφέρωμεν τὴν πρέπουσαν θυσίαν
κι' ἂς σπείσωμεν λαμπρὰν σπονδὴν μὲ νέκταρ κι
[ἀμβροσίαν,
τρυφήσωμεν δὲ μ' ἔξαψιν καὶ μ' ἐνθουσιασμὸν
'στοῦ Καραπάνου τὸν μακρὺν Προϋπολογισμόν.

—

Εἴθε νὰ ζῇ ἀμέριμνος ὁ Ἄναξ τῶν Ἑλλήνων,
νὰ ὑπογράφῃ μοναχὰ διορισμοὺς καὶ παύσεις,
κι' ἐγὼ μὲ φυσαρμόνικα καὶ μ' ἕνα μανδολῖνον
νὰ ἐξυμνῶ τοῦ θρόνου του τὰς τόσας ἀπελαύσεις.
Ἀλλ' εἴθε κι' ὁ Διάδοχος μ' ἐμὲ νὰ τραγουδῇ,
νὰ κάμῃ δὲ καὶ δεύτερον ἀρσενικὸ παιδί,
παρήγορος δὲ σκέπη μας ἂς εἶναι ἡ σκιά του,
κι' εἴθε γεμάτον πάντοτε σηκόνων τὸ δισάκιον
νὰ μὴν πωλήσῃ πώποτε τὰ πρωτοτόκιά του
ὡς ὁ Ἡσαὺ 'στὸν Ἰακὼβ θ' ἓν φακῆς πινάκιον.

—

Προφητικὸν ποιήσωμεν τοῦ λόγου τὸ προοίμιον,
καὶ δὴ ἂς προφητεύσωμεν μὲ χαίρουσαν καρδίαν
πῶς δὲν θὰ γίνῃ τίποτε 'στὸ ἔθνος ἐπιζήμιον
καὶ πάντοτε θὰ βλέπωμεν εἰρηνικὴν εὐδίαν.
Οἱ πάντες ἂς ἐλπίσωμεν πῶς δὲν θὰ ἔλθῃ μπόρα,
πῶς 0' ἀρμενίζῃ οὔριον τὸ ἐθνικόν μας κότερον,
πῶς δὲν θ' ἀκούσωμεν φωνὰς κι' οὐδὲ θὰ γίνῃ τώρα
ὁ Ναπολέων Θοδωρῆς μονόχειρ ὡς καὶ πρότερον.

—

Ἐμπρὸς ἐμεῖς οἱ ἄριστοι τῆς νέας πολιτείας
ἂς ἐμβατεύσωμεν εὐθὺς 'στὰ τῆς διπλωματίας,
καὶ δὴ ὁ Κυριακόπουλος, ὁ Κάλχας ὁ σοφός,
ἂς εἶναι ἄσβεστος λαμπὰς εἰς ὅλους μας καὶ φῶς,
κι' ἐκεῖνος ἂς μᾶς ὁδηγῇ μὲ μίτον μαγικὸν
εἰς τὸν βαθὺν λαβύρινθον τὸν διπλωματικόν.

—

Ἀλλ' ἐπειδὴ συνίπεστε ὁ λόγος περὶ τούτου,
ἐγὼ θαυμάζων ἀληθῶς τὴν δύναμιν τοῦ νοῦ του,
θὰ τοῦ χαρίσω μπονάμᾶ βαθύτατον τσουβάλι
μὲ τὴν ἐλπίδα τὴν χρηστὴν πῶς τὸν παρᾶ θὰ βάλῃ,
ποῦ ὁ Σκουλούδης χρεωστεῖ σ' αὐτὸν τὸν Μετερνίχ
δι' ὅσα τοῦ ἐδίδαξεν ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων.

—

Ἂς χαίρῃ πᾶς ἐλεύθερος καὶ κάθε σκλαβωμένος,
κι' Ἡ Βασίλης ἔρχεται μὲ φούστκαις φορτωμένος,
καὶ 'στὰ ραδὶ του κάθονται καὶ τραγουδοῦν ἀηδόνια
καὶ τοὺς τρελλοὺς καὶ γνωστικοὺς μᾶς δίνει μὲ
[κορδόνια.
Ὁ Ναπολέων Θοδωρῆς μὲ τὸ Σχοινάκι παίζει,
προβάλλει δὲ κι' ἡ Φασουλῆ μὲ κόκκινο μπαρέζι,
καὶ τὰ προσόντα καταργοῦν τὰ μυριανθεμάτα
καὶ τὰ στομάχια τῶν πολλῶν εὑρίσκονται γεμάτα.
Ροδῶνες ἀνεβλάστησαν 'στὴν γῆν μας τὴν κλεινὴν
κι' ἐμπρός μου βλέπω στάδιον εὐκλείας καὶ προόδου,
ἂν καὶ τὴν Περιφέρειαν τὴν ἔκαμαν στενήν,
ἐνῷ ἐφαίνετο προτοῦ ὡς Κολοσσὸς τῆς Ῥόδου.

—

Στὸ δένδρον πλησιάσετε νὰ πάρετε τὰ δῶρα. . . .
ὁ Δεληγιάννης κυβερνᾷ κι' ἐπέρασε ἡ μπόρα,
ὁ δ' ἄλλος ὁ Κορίνθιος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ νόμου,
τὴν τοῦ Τρικούπη κεραλὴν ὥρεξε πρὸς τὴν Ἑλλάδα,
ὡς ὁ Ἡρῴδης ἄλλοτε τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου
προσέφερ' ἐπὶ πίνακος εἰς τὴν Ἡρωδιάδα.

—

Ἂη Βασίλης ἔρχεται κι' ἐμπρὸς μὲ δέηγεῖ
ὡς τὸν τυφλὸν Οἰδίποδα ἡ κόρη Ἀντιγόνη,
καὶ φθάνομεν 'στοῦ Κολωνοῦ τὸν λόφον ἐν σιγῇ,
ἐγὼ δὲ κλίνω ἔντρομος καὶ ταπεινὸς τὸ γόνυ,
κι' ἐκεῖ ὁποῦ μινύρεται κι' ἡ ἀηδὼν ἡ λίγεια
ζητῶ κι' ἐγὼ ἐξιλασμὸν ἀπὸ τὰς Ἐρινῦς
δι' ὅσα ἔργα ἔπραξα καὶ ὠνειρεύθην στύγια
καὶ τὰς θεὰς τὰς τιμωροὺς παρακαλῶ πρηνής.
Κι' ἰδοὺ τὰς δύο χεῖρας του 'στὴν κεραλήν μου βάζει
καὶ δυσνοήτους προσευχὰς ἐπάνω μου διεκδάζει,
κι' ἀμέσως τὸ προφητικόν μου ἔργετκι δαιμόνιον
καὶ τόνον ἀκατάληπτον ἀκούω κι' ἐναρμόνιον.

—

Ἂη Βασίλης ἔρχεται καὶ πλοῦτον ἀναγγέλλει. . .
ὤχοῦ ! βαρεῖτε τὰ βιολιά, βαρεῖτε τὰ λαγοῦτα,
κι' ἂν ἔλθω τέρτσος, κύριοι, 'στοῦ καπετὰν Βαγγέλη,
θὰ πέσω κατακέφαλα 'στὸ δάνειον τοῦ Σγούτα.

—

Ἂη Βασίλης ἔρχεται μὲ τόσα χωρατά,
ὁ δ' ἐλεήμων οὐρανός, ποῦ σ' ὅλους κάτι βρέχει,
αὐτὸ τὸ ραμπαδόξυλον ὡς δῶρον μοῦ πετᾷ,
διότι 'στὸ μπαγλάρωμα τὸ πρῶτον δὲν ἀντέχει.
Τοιοῦτον ραμπαδόξυλον ἐξ οὐρανοῦ κατ' ἔτος
λαμβάνομεν ὡς μπονάμᾶν κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος,
καὶ τοῦτο τὸ νομίζομεν τὸ κάλλιστον τῶν δώρων,
ἐφ' ᾧ προστρέχομεν βαρὺν εὐγνωμοσύνης φόρον.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς πετᾷ τὸ ξένδρο κάτω
καὶ πέφτει ξυλοφόρτωμα εἰς ὅλους ντελικάτο.)

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
μελετοῦν τὸ νέον ἔτος.

Φ.—Πάρε τὸ τηλεσκόπιον καὶ εἰς τὰ νέφη κύτταν,
κι' Ἐλα νὰ προφητεύσωμεν, μετὰ Χριστὸν προφήτα.
Π.—Τί βλέπεις 'στὸν ὁρίζοντα;
Φ.— Μακρὺς Κομήτης βγαίνει,
'στὸν Ὑδροχόον δὲ ταχὺς ὁ Ἥλιος παγαίνει,
ἀπ' ἐκεῖ πέρα 'στοὺς Ἰχθῦς, καὶ ἀπὸ τούτους πάλιν
σιμώνει μὲ ταχύτητα πρὸς τὸν Κριὸν μεγάλην,
ἐκ τούτου δέ, βρὲ Περικλῆ, τὸ φίσημα τοῦ πέρνει
καὶ πρὸς τὸν Ταῦρον ἔπειτα καὶ τοὺς Διδύμους γέρνει,
καὶ 'στὸν Καρκίνον προχωρεῖ, τὸν Λέοντα κι' Αἰγόκερων,
καὶ τέλος πάντων φαίνεται πῶς θέχωμε βροχὴ καιρό.
Π.—Πῶς βλέπεις τὸ θερμόμετρον;
Φ.— Κι' αὐτὸ κακὰ μᾶς γράφει.
ἀνεβοκατεβάσματα καθὼς καὶ 'στὸ χρυσάφι.
νομίζω δέ, βρὲ Περικλῆ, πῶς κατὰ μῆνα Μάρτιον
πουλεῖται τὸ συνάλλαγμα, ὡς λέγουν, εἰς τὸ ἄρτιον.
Π.—Πῶς βλέπεις καὶ τὴν πίεσιν τὴν ἀτμοσφαιρικήν;
Φ.—Βαρεῖτον καὶ στενόχωρον ὡς τὴν πολιτικήν.
Π.—Τί λές; καμμία ἔκλειψις δὲν θὰ συμβῇ, βρὲ χάχα;
Φ.—Ἡ τοῦ Τρικούπη ἔκλειψις ἐκ τῆς Βουλῆς μονάχα.
Π.—Τί ἄλλο βλέπεις;
Φ.— Οἰωνοὺς πολὺ σπουδαιοτέρους.
κι' ὁ Δεληγιάννης ἔβγαλε 'στὸν σέρκο Καλογέρους.
Κατάρα τῶν Τρικουπικῶν τὸν 'πλάκωσε βαρειὰ
καὶ 'στὸν λαιμὸ του 'φύτρωσαν ἕνα σωρὸ σπυριά,
κι' ἂν σὺ δὲν θέλῃς, Περικλῆ, τὸ ἔθνος ν' ἀδικήσῃς

ἀμέσως τώρα πήγαινε νὰ τοῦ τὰ ἐξορκίσῃς.
Π. — Ὦ σιμφορά . . .
Φ. — Μοῦ φαίνεται πὼς κἄποιος τὸν ἀφώρισε,
κι' ὅσους πτωχοὺς Τριεσυπικοὺς ἐκ τῆς Βουλῆς ἐξώρισε
τόσα σπυριά, βρὲ Περικλῆ, 'στὸν σβέρκο του θὰ βγάλῃ,
ἂν δὲ κανεὶς ἐξορκισμοὺς ἀπάνω του δὲν ψάλλῃ,
τόσοι Καλόγεροι θὰ 'βγοῦν σ' αὐτὸν τὸν κακομοίρη,
ποῦ θὰ γενῇ ὁ σβέρκος του ὡς εἶδος Μοναστῆρι.
Ἂν βγάλῃ δὲ καὶ τίποτε βαρβάτους Ἡγουμένους,
ὦ! τότε τρὶς ἀλλοίμονον 'στὸ ροϊζικὸ τοῦ γένους.
Π. — Ἀμὰ τὰς σχέσεις, Φασουλῆ, τὰς βλέπεις ὁμαλάς;
Φ. — Πῶς φαίνεσαι, βρὲ Περικλῆ, πῶς εἶσαι μπουνταλᾶς.
Πάντα γιὰ κάτι πράγματα μοῦ κάνεις ἐρωτήσεις,
ὁποῦ ἐξήγησιν ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ζητήσῃς.
Τὰς σχέσεις μας πολὺ καλὰ εἰξεύρω καὶ εἰξεύρεις,
'στὸν λίγον τὸν βασιλικὸν ἀπάντησιν θὰ εὕρῃς,
ἀλλ' ἂν δὲν ἤθελες κι' σὺ 'στὸν ὕπνον νὰ τρυφᾷς
κι' ἐρεύνας ὁπωσδήποτε τοῦ ἔθνους τὰς γραφάς,
βεβαίως θὰ ἐγνώριζες καλὼς κι' ἐγώ, καλέ μου,
πῶς κίνδυνον ἐλάχιστον δὲν τρέχομεν πολέμου
ἀφ' ὅτου Νῶε ὁ γνωστὸς ἐλαίας εἶδε κλάδον
κι' ἐκ τῆς γαμᾶς ἐσκίρτησε χρυσῆ εἰρήνην ἄδων.
Π. — Τί ἄλλο βλέπεις;
Φ. — Ἔσπασε τοῦ Θοδωρῆ τὸ δόρυ
καὶ τώρα φυλακίζονται ὀλίγοι βαρκαδῶροι,
διότι τὸν Τουρκαλβανὸν Μπαρδάκην ἐλευθέρωσαν
καὶ νέον κράτος, Περικλῆ, 'στὸ κράτος καθιέρωσαν.
Π. — Πῶ! πῶ! Χριστέ!...
Φ. — Εἰρήνευσεν ὁ Θεδωρῆς ὁ Ἄρτις
καὶ φυλακίζονται καθεὶς τοῦ Πειραιῶς βαρκάρης,
πολλὴ δὲ θρῆνος γίνεται, βαβαὶ καὶ ὠιμένα,
καὶ βάρκα μιὰ δὲν φαίνεται εἰς ὅλον τὸν λιμένα,
κι' οἱ ταξειδιῶται οἱ πτωχοὶ τὴν κούτρα των κτυπᾶνε
καὶ κολυμπῶντας, Περικλῆ, μέ' 'στὰ βαπόρια πᾶνε.
Π — Θὰ γίνῃ κι' ἄλλο δάνειον;
Φ. — Θὰ γίνῃ ὅπως βλέπω,
ἀλλὰ καὶ σὺ νὰ ἐγγραφῇς 'στοῦ Σγουτᾶ εἰς προτρέπω.
Π — Κι' ὁ Καρκαπάνος πῶς περᾷ;
Φ. — Μὰς κάνει τὸν μουζλοῦζη
καὶ νύκτα 'μέρα δανατὰ 'στοὺς δανειστὰς μας σκολῖζει:
» ἀκόμη μᾶς δανεῖζετε; δὲν βλέπετε τὰ γάλια μας;]
» δὲν βλέπετε πῶς 'χάσαμε ταύγα καὶ τὰ πασγάλια μας; »
Αὐτὰ τακοῦν οἱ δανεισταὶ καὶ οἱ τρανοὶ παγκέρνδες
καὶ τρέμουν μήπως γίνωμεν σπουδαῖοι κανονέρηδες,
ὡς ὅτου πλέον ὁ καθεὶς μᾶς καταρασελόνει
κι' ὁ Καρκαπάνος γελαστὸς τὸ Κεντρικὸν βουλόνει.
Ὁ δὲ Μεγαλειότατος τὴν πλερωμήν του θέλει
καὶ τὸν Ταμίαν τῆς Αὐλῆς εἰς τὸ Ταμεῖον στέλλει,
κι' ὁ Γρηγοράκης, Περικλῆ, τῆς πόρτας ξεκλειδόνει
καὶ στέλλει χίλιους ποντικοὺς δεμένους μὲ Κορδόνι.
Π. — Τί ἄλλο βλέπεις;
Φ. — Τίποτε . . . εἰς ὅλα εὐτυχία.
Π. — Ἀμὰ τί βλέπεις, Φασουλῆ, γιὰ τὰ Πατριαρχεῖα;
Φ. — Πλατάνας βλέπω φοβερὰς τῶν Ἀγγλων καὶ τῶν [Ρώσσων
κι' ἡ τοῦ Σεμτέλου γενειὰς μακραίνει ἐπὶ τόσον,
ποῦ μακρυτέρα ὡς αὐτὴν καμμία δὲν ὑπάρχει,
καὶ εἰς τὴν Ἡλιν ἄναυλα τὸν στέλλουν Πατριάρχη,
αἱ δὲ Δυνάμεις ἀπορῶν μὲ τέτοιο ξαφνικὸ
καὶ λύνεται τὸ ζήτημα τὸ Πατριαρχικό.
Π. — Μίαν καλά, βρὲ Φασουλῆ, μοῦ 'σάλεψε ὁ νοῦς.
Φ. — Ἔλα καὶ σύ, μωρὲ στρκβέ, νὰ 'δῇς τοὺς οἰωνούς.
Π. — Θὰ γίνουν τίποτε χοροί;
Φ. — Δηλ τρεῖς τὴν ἑβδομάδα.
Π. — Ἀμὰ ὁ Σκυλοδῆς σοῦδωσε καμμιὰ καλὴ βελάδα;
Φ. — Ἐὰν ὁ Κυριακόπουλος πτωχὸν δὲν τὸν ἀφήσῃ
μὲ ὅσα τοῦ ἐζήτησε καὶ μέλλει νὰ ζητήσῃ,
ἴσως μοῦ δώσῃ κατ' αὐτὰς κανένα νέο φράκο,
ἀλλέως μάθε, Περικλῆ, πῶς θἄχ' ἡ φάβα λάκκο.
Π. — Κι' ἐγὼ θὰ παίξω 'στὰ χαρτιὰ, βρὲ Φασουλῆ, κι' [ἐφέτος
Φ. — Θὰ παίξῃς κι' ὅτως πάντοτε θὰ μείνῃς νέτος σκέτος.
Ἴδοὺ ποῦ ἐπροφήτευσα τὰ μίσα καὶ τὰ ἔξω.
Π. — Ἀλλὰ δὲν ἐπροφήτευσες πῶς τώρα θὰ 'στῆς βρέξω;
Φ. — Αὐτὸ τὸ ξέρω, Περικλῆ, καὶ πρὶν νὰ σοῦ 'μιλήσω.
Π. — Νά! ματονιχτῇ γιὰ μποναμὰ καὶ ἀπ' ἐμπρὸς κ' [ὀπίσω.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Νέον Ἡμερολόγιον τῶν Κυριῶν κι' ἐφέτος,
κι' ὁ Φασουλῆς τὸ συνιστᾷ θερμῶς κι' ὁ Περικλέτος.
Ἔχει κομψὸν ἐξώφυλλον καὶ χρώματα καὶ ὅλην
ἐνδιαφέρουσαν πολὺ καὶ μάλιστα ποικίλην,
πρὸ πάντων χρησιμώτατον εἰς τὰς κυρίας ὅλας,
πωλεῖται δὲ ἀντὶ δραχμῆς εἰς τοὺς βιβλιοπώλας.

—

Τοῦ Μιχαὴλ Κατσίμπαλη Πιλοποιλεῖον κι' ἄλλο
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, ἀπ' ὅλα πιὸ μεγάλο.
Τί λοῦσο καὶ τί ὠμορφιὰ . . μὰ εἶναι μία τρέλλα!.
τί μπαστουνάκια λιγερά, τί κῆμα ὃ φὸ καπέλα.
Λοιπὸν εἰς τοῦ Καττίμπαλη ἐμπρός, μικροὶ μεγάλοι,
κι' ἂς εἶναι τὰ καπέλα του σὲ καθενὸς κεφάλι.

—

Ὁ Μάκης ὁ Εὐάγγελος μὲ γνῶσι καὶ μὲ νοῦ,
ζαχαροπλάστης ἄριστος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
κάμνει λαμπρὰ γλυκίσματα πρὸς χρῆσιν τοῦ κοινοῦ
'στὸ Ζαχαροπλαστεῖον του, τὴν προσφιλῆ Παλλάδα,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀπέναντι κειμένην
κι' ἀπὸ τοὺς λάτρεις τῶν γλυκῶν πολὺ εὐνουμένην.

—

Τοῦ Μέντου ἡ Εὐτέρπη τὸ Περιοδικὸν
καὶ τέλειον τυγχάνει βιβλίον μουσικόν,
ὁ δὲ Ἀλεξιάδης κι' ὁ Κάλφογλου ἐκδόται,
κι' εἰς τοῦτο οἱ τῆς τέχνης ἐς τρέξουν θιασῶται.

*Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πὼς 'σπὶ σπυρὶ μου ἀνέβη,
'στὴν Λεπτοκαρυὰ πάλιν — κι' ἀπὸ τότε συνορεύει
μὲ ξυνδοχεῖο Ξάνθη. — ἀφ' ὅτου λάβι τρία στὸ ξέβι. — μὲ μεγάλ' εἰσοδημά.
μὲ Τηγανίτες, μὲ μαῦ μάνδρα. — καὶ μιὰ χάρα δίχως ἄνδρα. — σύντον ἄλλους μαγειά.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΥΓΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ

Ρωμηός

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἕβδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν Κυριακέα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ, — τὰ ἐξῆς ὅρους ρέγει, — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κ' ὕστερ ἔχω ἡσυχάδια — κι' ὕστερ μοῦ κατεβαίνει, — Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἕχεις συνδρομητήν.
Συνδρομητὰς θὰ ἔχουμε — γιατὶ λιπτὰ δὲν ἔχουμε, — κι' ὕστερ τὸν παρὸ δὲν φίδει — θὰ τὸν φᾷ μοῦρο φίδι.
καὶ 'στὸν Ἀδριὸν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, — Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ἄγγος νἄχῃ κι' ἀνορμῆν. — Γιὰ τὴ νέρα καὶ τὴ μέρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — τρᾶγκα δυόκα καὶ μόνο.

Πέντε τοῦ Γεννάρη,
νέο Καλαντάρι.

Εἰκοσιπέντε ποιήντος καὶ τριακόδα,
καὶ τὰ πουγγιὰ γεμίζουν ἀπὸ γρόδα.

Τῶν Φώτων ἡ χαρὰ κι' ἁγιάζουν τὰ νερά.

Πᾶνε τώρα, φεύγουνε κι' οἱ Καλικαντζάροι,
ὁποὺ μοιάζ' ἡ μοῦργ των κάκκινο παντζάρι,
ἀπὸ 'πάνω ἔρχεται Σαββαϊῶ φωνή,
τὰ νερὰ μας ἁγίασαν κι' ἡ Δεξαμενή,
μὲ τὰ Φῶτα σήμερα αἱ ψυχαὶ τρυφοῦν
καὶ τὰ βακτηρίδια τῶν νερῶν φροῦν.

—

Πᾶν κι' οἱ Καλικάντζαροι, ἔργαν κι' αὐτοί,
κι' ἕλλος Καλικάντζαρος μὲς 'στὴ μέση βγαίνει,
καὶ 'στὸν Ναπολέοντα τὸν Μπαλωματῆ
θωμωμένος κι' ἅγριος μιὰ καὶ δεύ πηγαίνει,
κι' ὁ κλεινὸς Θεόδωρος μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα
βλέπει—ὦ! τοῦ θαύματος!—κι' ἄλλο νέο κόμμα.

—

Ποιὸς ὁ Καλικάντζαρος, ποὺ χυμᾷ ἐπάνω
εἰς τὸν Ναπολέοντα καὶ τὸν Καραπάνο;
Νά! ὁ Σωτηρόπουλος, νά! κι' ὁ Λεμονῆς,
νέον κόμμα ἔκαμε, ποὺ δὲν εἶναι χίμαιρα,
μὲ μεγάλους βλάχαδες καὶ μ' ἐπιφανεῖς,
δίχως νὰ τὸν πάρωμε μυρωδιὰ ὡς σήμερα.

Κι' ὁ πτωχὸς Θεόδωρος πῶς θὰ τὴν γλυτώσῃ!...
τί μαντᾶτ' ἀνέλπιστα καὶ πολεμικά!...
σὰν νὰ μὴν τοῦ ἔφθαναν Κ α λ ο γ έ ρ ο ι τόσοι,
σὰν νὰ μὴν τοῦ ἔφθαναν κι' ἄλλα ξαφνικά,
μὰ κι' ὁ Σωτηρόπουλος τώρα καμαρόνεται
κι' ἀρχηγὸς τρικούβερτος ἐμπροστὰ του στρώνεται.

—

Βλέπει κόμμα τέταρτον, ἀλλὰ δὲν πιστεύει
πῶς μηχανορράφημα νέον ἐξυφαίνεται,
ἡ χρυσῆ ἀγέλη του σὰν νὰ λιγοστεύῃ,
τὸ μακρὺ Κορδόνι του σὰν κοντὸ τοῦ φαίνεται,
κι' ἀπὸ τὴν σκασίλα του κι' ἀπὸ τὸν θυμό του
πιὸ πολλοὶ Κ α λ ό γ ε ρ ο ι βγαίνουν 'στὸν λαιμό του.

—

Πᾶν κι' οἱ Καλικάντζαροι, φεύγουν οἱ διαβόλοι,
πνεῦμα ἐπουράνιον πέρνουν τώρα ἔλοι,
κι' ἄλλοι Καλικάντζαροι, πρωτὴν Κορδονάτοι,
σὰν θηρία γύνονται φοβερὰ κι' ἀνήμερα,
'στὴν Βουλὴ κορδόνονται γλωσσοκαμπανάτοι
καὶ 'στὸν Ναπολέοντα ψάλλουν τὰ Κ α λ ὴ μ ε ρ α

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Συλλογισμένος φαίνεσαι καὶ γέρνεις τὸ κεφάλι...
στοιχηματίζω, Φασουλῆ, πῶς ἤλθες τέρτσος πάλι.
Φ.—Δὲν ἔπαιξα, βρὲ Περικλῆ...
Π.— Πεῖσανοῦ τὰ λές ; ἐμένα ;
Φ.—Δὲν ἔπαιξα...σοῦ ὁμιλῶ σωστὰ καὶ τιμημένα.
Π.—Βρὲ ἄϊντε νὰ κουρεύεσαι κι' ἐμένα δὲν γελᾷς...
αὐτὰ τὰ κουρουρέξαλα ἄλλοῦ νὰ τὰ πουλᾷς.
Φ.—Ἐκάθισα στὸ στῆτι μου μετὰ τῆς γυναικός μου.
Π.—Τότε θὰ πῆ πῶς ἔφθασε συντέλεια τοῦ κόσμου.
Φ.—Θυμήθηκα τὸν μπακαρᾶ, τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο,
κι' εἶπα κι ἐγὼ στὴν τράπουλα τὸν πόντο μου νὰ βάλω.
μὰ ἕνας ἄλλος Φασουλῆς μὲ γνῶσι πιὸ πολλὴ
ἀπὸ αὐτὸν τὸν μασκαρᾶ, ποῦ τώρα σοῦ 'μιλεῖ,
ἐφάνη ὡς ἐκ θαύματος στὸν ὄρόμο μου 'μπροστὰ
καὶ τέτοια λόγια, Περικλῆ, μοῦ 'μίλησε σωστά :
«Ἐσύ, μωρέ, τὴν τύχη σου τὴν εἶδες ἕως τώρα,
»καθὼς εἰξεύρεις πάντοτε σοῦ ἔδωσε σπαλιόρα,
»καὶ ὅσα λιανὰ κι' ἂν ἔπαιξες ἐπῆγαν στὰ χαμένα...
»νιὰ ὅλους εἶναι τὸ χαρτί, ἀλλ' ὄχι καὶ γιὰ σένα.
»Νὰ γίνῃς τυχερὸς καὶ σὺ δὲν θὰ τὸ καταφέρῃς,
»τὸ ροϊζικό σου τόμαθες, τὴν μοῖρα σου τὴν ξέρεις,
»πῶς πότε φάτσα ἔρχεται καὶ πότε δὲν πληρόνεται
»καὶ ὄϊχως κάλπικα λεπτὰ 'στὴν τσέπη ξημερόνεσαι.
»Ὅταν καὶ σὺ, βρὲ Φασουλῆ, στὸν κόσμον ἐγεννήθης
»οὔτιδανός, ἕλεεινός, ἀγροῖκος, κακοήθης,
»ἡ Μοῖραις ποῦ σ' ἐμοίραναν σοῦ ἔδωσαν κατάρα
»ἀπὸ παιχνίδια τυχερὰ νὰ μὴν ἰδῇς πεντάρα,
»νὰ χάνῃς πάντα καὶ παντοῦ καὶ πόντο νὰ μὴν πιάνῃς,
»καὶ πάντοτε ἀπέναντός νὰ μένῃς μπεχλιβάνης.
»Λοιπὸν ἐρέτος, Φασουλῆ, ἂν θέλῃς τὸ καλόν σου,
»μὴ ὑστέρησις στὰ χαρτιὰ οὐδ' ἕνα ὀβολόν σου,
»ἀλλέως τρὶς ἀλλοίμονον 'στὴν τύχη σου, ζαγάρι,
»πολὺ ὀγρήγορα θὰ 'ὀγῇς 'στοὺς ὁρόμους μὲ ταγάρι.»
Ὁ γνωστικός ὁ Φασουλῆς τοιαῦτα μοῦ ὡμίλησε
καὶ ὕστερα γλυκὰ γλυκὰ στὸ μάγουλο μ' ἐφίλησε,
κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ σπῆτι μου ἐβγῆκα λίγο ἔξω
καὶ μοναχός μου ἔλεγα «νὰ παίξω, νὰ μὴν παίξω ;»
Τοιαῦτα οὖν κατὰ θυμὸν καὶ φρένα ἐμερμήριζα
καὶ τράπουλα, βρὲ Περικλῆ, ἀπὸ παντοῦ ἐμύριζα,
κι' ἐφάνησαν ὡς φάσματα ἐμπρός μου ἐν τῷ ἅμα
ὁ Ρῆγας ὁ ἀθάνατος, ὁ Φάντες, καὶ ἡ Ντάμα,
καὶ εἶδα πῶς ἐκέρδισα, βρὲ Περικλῆ, στὸν Ρῆγα
κι' ἐγέλασ' ἀπὸ μέσα μου καὶ πάρολι τὸν 'πῆγα,
καὶ πέτε τὸν ἐτράβηξα καὶ σότος ἦλθε πάλι,
κι' ἀμέσως ἐμακάρισαν τὴν τύχη μου οἱ ἄλλα.
Καὶ σ' ὁποιο ἤθελα χαρτὶ τὸν πόντο μου νὰ βάλω,
εἰς τὸ ἐννιά, 'στὸ τέσσερα, 'στὸν Φάντε, 'στὸν Καβάλλο,
δὲν ξέρω πῶς ἐτύχαινε νὰ βγαίνῃ παραχρῆμα
τὸ πρῶτο εἰς τὸ κόψιμο καὶ σότο ἀλά πρῖμα.
Μ' αὐτὰ καὶ ἄλλα ὄνειρα, ποῦ νύκτα καὶ ἡμέραν
πλανοῦν τὸν νοῦν μας, Περικλῆ, 'στὴν πλανον ταύτην
[σφαῖραν,
κατὰ τὴν Λέσχη 'τράβηξα πιστεύων πῶς κι' ἐρέτος
δὲν θ' ἀπομεῖν ὡς ἄλλοτε ἱππότης νέτος σκέτος
καὶ ὅλων μου τῶν θηλυκῶν θὰ ἑτοιμάσω προῖκα,
μὰ μόλις τὴν ἐξώπορτα μισάνοιξα κι' ἐμπῆκα,
ὁ γνωστικὸς ὁ Φασουλῆς ἐμπρός μου ἐπερόνη
κι' ἀμέσως ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μὲ πιάνει,
καθὼς ποτὲ κι' ἡ Ἀθηνᾶ τὸν ὄϊον Ἀχιλλέα,
καὶ μή, μοῦ λέγει, προχωρῇς, ὦ κάρα ψωραλέα.
Μὴν τρέρεσαι μὲ σχέδια μεγάλα καὶ παμπόνηρα,
μὴν ἀπατᾶσαι, δύστυχῆ, μ' ἐλπίδας καὶ μὲ ὄνειρα...
ὅτι φαντάζεται ὁ νοῦς καὶ ἀληθὲς δὲν εἶναι.
σκέψου καλὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν σου κρῖνε,
κι' ἀμέσως 'πίσω γύρισε καὶ κέρδη μὴν ἐλπίσῃς,
ἂν θέλῃς τὸ κεφάλι σου νὰ μὴν ξανακτυπήσῃς.
Αὐτοὺς τοὺς λόγους, Περικλῆ, σωστοὺς κι' ἐγὼ τοὺς
[ὄρῆκα
καὶ ὄϊχως τίποτα νὰ 'πῶ ἀπὸ τὴν Λέσχη ὄγῆκα,
ὅμως ἐνῷ ἐγύριζα 'στὸ σπῆτι μου ἡσύχως
φωνῆς μεγάλης ἔξαρνα μ' ἐτάραξεν ὁ ἦχος.
Π.—Καὶ ἡ φωνὴ τί ἔλεγε ;
Φ.— Στὰ λόγια μὴν προσέξῃς
καὶ εἰς τὴν Λέσχη γύρισε ὀγρήγορα νὰ παίξῃς.
Ἐρέτος πλὰ γιὰ σίγουρα ἡ τύχη σου θ' ἀλλάξῃ,
ἐρέτος μὲ τὰ κέρδη σου ὁ κόσμος θ' ἀλαλάξῃ,
καὶ σὺ μοναχὸς σου θὰ λὲς «μωρὲ μὰ τέτοια τοῦτα ;»
καὶ 'στὸ σπουδαῖον δάνειον θὰ ἐγγραφῇς τοῦ Σγούτα.
Π.—Καὶ σὺ ἐξαναγύρισες ;
Φ.— Τί διάβολο νὰ κάνω !...
ἀλλ' ὅμως μόλις 'πάτησα 'στὴν πρώτη σκάλ' ἀπάνω,
ὁ γνωστικός ὁ Φασουλῆς μ' ὀρτὴν φανεὶς μεγάλην
ἀμέσως μ' ἐξεκούμπισε κακὴν κακῶς καὶ πάλιν.
Π.—Καὶ τέλος πάντων ἔρυγες ;
Φ.— Τὸ ρύσημά μου 'πῆρα,
ἀλλὰ γελῶντα καθ' ὁδὸν μ' ἐφαίνετο ἡ Μοῖρα
καὶ ὄνειρα δὲν ἔπαυαν χρυσᾶ νὰ μὲ πλανοῦν
καὶ ξαναπῆγα κι' ἔρυγα καὶ εἶπα κατὰ νοῦν :
«Στ' αὐγά σου τώρα κάθισε, βρὲ Φασουλῆ πρελλέ,
»λησμόνησε διὰ παντὸς καὶ Ρῆγα καὶ Βαλέ,
»ἂς μὴν ξυπνᾷ ἡ τράπουλα καὶ τὰ δικά σου αἵματα
»καὶ παῦσε ἀπὸ σήμερα νὰ παίζῃς καὶ 'στὰ ψέμματα.
»Ποτέ μου δὲν εἰμπόρεσα χαίρι νὰ ἰδῶ
»ὅστ' ἡ βασιλεία μου δὲν εἶναι ἀπ' ἐδῶ,
»ἂν δὲ ἡ βασιλεία μου 'στὸν κόσμον ἦτο τοῦτον
»ἴσως εἰς ἀπροσδόκητον θὰ ἐνετρύφων πλοῦτον
»καὶ ἴσως θὰ ἐκέρδιζα ὡς τώρα 'στὰ χαρτιά
»κι' ἱππότης ὑπερήφανος θὰ σήκωνα ταύτιά.
»Ὅρσε λοιπὸν δὸς φάσκελα 'στὸν Ρῆγα καὶ 'στὸν Ἄσσο,
»εἰς τὸ ἑξῆς τὴν τράπουλα ποτέ μου δὲν θὰ πάσω,
»ἀλλ' οὔτε θὰ μ' ἀνησυχῇ γλυκὺς κοκκάλων
[κρότος,
»καὶ ἴσως 'στὴν μέλλουσαν ζωὴν νὰ ἔλθω πλέον σότος.»
Αὐτὰ σκεφθείς, βρὲ Περικλῆ, ἐπέστρεψα κατ' οἶκον,
ὁτὲ τὴν Φάτσα βλασφημῶν κι' ὁτὲ τὸν πρῶτον
[Λύκον,
ἐνῷ δὲ σκέψεις κατὰ νοῦν μοῦ ἤρχοντο πολλαί
ἐδάγκωνα μανιωδῶς τὸ μοῦστι τοῦ Βαλέ,
μὰ καὶ τὸν ἐφαμόκορμο ἐξέσχισα τὸν Ρῆγα
κι' ἐτράβηξε μαρτύρια κι' ἡ Ντάμα οὐκ ὀλίγα,
καὶ τέλος πάντων ἔφαγα καμπόσα ζαχαράτα
καὶ τὸ πρωὶ ἐξύπνησα κι' ἐπῆγα 'στὴν παράτα.
Π.—Κι' ἐκεῖ πῶς διεσκέδασες ;
Φ.— Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...
πεζοὶ καὶ καβαλάρηδες μ' ἐλέγρυσα στολίδια,
κι' οἱ Βασιλεῖς κι' οἱ Αὐλικοὶ μέ τόσους ἀνωτέρους
καὶ ὁ κλινὸς Πρωθυπουργός, ποῦ βγάζει
[Καλογέρους.
Π.—Ἤσουν 'στὸ χειροβλῆμα ;
Φ.— Κι' ἐγὼ μὲ τὸ ἀσκέρι
εἰς τὸ Παλάτι ἔτρεξα γιὰ νὰ φιλήσω χέρι,
μὰ ἔξέχασα κι' ἐτράβηξα εἰς τὸ ἀρχοντικό μου

Χριστέ, ἀπὸ τοὺς πόνους τὸν Θοδωράκη λύτρωσε..
Καλύγερος βαρβάτος 'στὸν σβέρκο του 'ξεφύτρωσε.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Συλλογισμένος φαίνεσαι καὶ γέρνεις τὸ κεφάλι...
στοιχηματίζω, Φασουλῆ, πῶς ἤλθες τέρτσος πάλι.
Φ.—Δὲν ἔπαιξα, βρὲ Περικλῆ...
Π.— Ποιανοῦ τὰ λές; ἐμένα;
Φ.—Δὲν ἔπαιξα...σοῦ ὁμιλῶ σωστὰ καὶ τιμημένα.
Π.—Βρὲ ὅντε νὰ κουρεύεσαι κι' ἐμένα δὲν γελᾷς...
αὐτὰ τὰ κουρουρέλαλα ἄλλου νὰ τὰ πουλᾷς.
Φ.—'Εκάθισα στὸ σπῆτι μου μετὰ τῆς γυναικός μου.
Π.—Τότε θὰ 'πῇ πὼς ἔρθασε συντέλεια τοῦ κόσμου.
Φ.—Θυμήθηκα τὸν μπακαρῆ, τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο,
κι' εἶπα κι ἐγὼ 'στὴν τράπουλα τὸν πέντο μου νὰ βάλω,
μὰ ἕνας ἄλλος Φασουλῆς μὲ γνῶσι πιὸ πολλὴ
ἀπὸ αὐτὸν τὸν μασκαρᾶ, ποῦ τώρα σοῦ μιλεῖ,
ἐφάνη ὡς ἐκ θαύματος 'στὸν δρόμο μου 'μπροστὰ
καὶ τέτοια λόγια, Περικλῆ, μοῦ 'πλησε σωστά:
«Ἐσύ, μωρέ, τὴν τύχη σου τὴν εἶδες ἕως τώρα.
»καθὼς εἰξεύρεις πάντοτε σοῦ ἔδωσε σπαλέρα,
»καὶ ὅσα λίνκα κι' ἂν ἔπαιξες ἐπῆγαν 'στὰ χαμένα...
»γιὰ ὅλους εἶναι τὸ χαρτί, ἀλλ' ὄχι καὶ γιὰ σένα.
»Νὰ γίνῃς τυχερὸς καὶ σὺ δὲν θὰ τὸ καταρέσῃς,
»τὸ ροιζικό σου τόμαθες, τὴν μοῖρα σου τὴν ξέρεις,
»πῶς πότε φάτσα ἔρχεσαι καὶ πότε δὲν πληρόνεσαι
»καὶ δίχως κάλπικο λεπτὸ 'στὴν τσέπη ξημερόνεσαι.
»Ὅταν καὶ σύ, βρὲ Φασουλῆ, 'στὸν κόσμον ἐγεννήθης
»οὐτιδανός, ἐλεεινός, ἀγροῖκος, κακοήθης,
»ἡ Μοῖραις ποῦ σ' ἐκοίραναν σοῦ ἔδωσαν κατάρα
»ἀπὸ παιχνίδια τυχερὰ νὰ μὴν ἰδῇς πενταρα,
»νὰ χάνῃς πάντα καὶ παντοῦ καὶ πόντο νὰ μὴν πιάνῃς,
»καὶ πάντοτε ἀπένταρος νὰ μένῃς μπεχλιβάνης.
»Λοιπὸν ἐρέτος, Φασουλῆ, ἂν θέλῃς τὸ καλόν σου,
»μὴ θυσιάσῃς 'στὰ χαρτιὰ οὐδ' ἕνα ὀβολόν σου,
»ἀλλέως τρὶς ἀλλοίμονον 'στὴν τύχη σου, ζαγάρι,
»πολὺ ὀγρήγορα θὰ 'χῇς 'στοὺς δρόμους μὲ ταγάρι.»
Ὁ γνωστικὸς ὁ Φασουλῆς τοιαῦτα μοῦ ὡμίλησε
καὶ ὕστερα γλυκὰ γλυκὰ 'στὸ μάγουλο μ' ἐφίλησε,
κἀγὼ ἀπὸ τὸ σπῆτι μου ἐβγῆκα 'λίγο ἔξω
καὶ μονηχός μου ἔλεγα ἀνὰ παίξω, νὰ μὴν παίξω;»
Τοιαῦτα οὖν κατὰ θυμὸν καὶ φρένα ἐμερμήριζα
καὶ τράπουλα, βρὲ Περικλῆ, ἀπὸ παντοῦ ἐμύριζα,
κἀ' ἐράνησαν ὡς ῥάσματα ἐμπρός μου ἐν τῷ ἅμα
ὁ Ρήγας ὁ ἀθάνατος, ὁ Φάντες, καὶ ἡ Ντόιμα,
καὶ εἶδα πῶς ἐκέρδισα, βρὲ Περικλῆ, στὸν Ρήγα
κἀ' ἐγέλασ' ἀπὸ μέσα μου καὶ πάρολι τὸν 'πῆγα,
καὶ σέτε τὸν ἐτράβηξα καὶ πότος ἤλθε πάλι,
κἀ' ἀμέσως ἐμακάρισαν τὴν τύχη μου οἱ ἄλλα.
Καὶ σ' ὅποιο ἤθελα χαρτὶ τὸν πόντο μου νὰ βάλω,
εἰς τὸ ἐννιά, 'στὸ τέσσερα, 'στὸν Φάντε, 'στὸν Καββάλη,
δὲν ξέρω πῶς ἐτύχαινε νὰ βγαίνῃ παραχρῆμα
τὸ πρῶτο εἰς τὸ κόψιμο καὶ σότο ἀλὰ πρίμα.
Μ' αὐτὰ καὶ ἄλλα ὄνειρα, ποῦ νύκτα καὶ ἡμέραν
πλανοῦν τὸν νοῦν μας, Περικλῆ, 'στὴν πλάνον ταύτην σφαῖραν,
κατὰ τὴν Λέσχη 'τράβηξα πιστεύων πὼς κἀ' ἐρέτος
δὲν θ' ἀπομεῖν ὡς ἄλλοτε ἱππότης νέτος σκέτος
καὶ ὅλων μου τῶν ὑηλεκτρῶν θὰ ἑτοιμάσω προῖκα,
μὰ μόλις τὴν ἐξώπορτα μισάνοιξα κἀ' ἐμπῆκα,
ὁ γνωστικὸς ὁ Φασουλῆς ἐμπρός μου ἐπερήνη
κἀ' ἀμέσως ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μὲ πιάνει,
καθὼς ποτὲ κἀ' ἡ Ἀθηνᾶ τὸν ὄλον Ἀχιλλέα,
καὶ μή, μοῦ λέγει, προχωρῇς, ὦ κάσα ψωραλέα.
Μὴν τρέφεσαι μὲ σχέδια μεγάλα καὶ παμπόνηρα,
μὴν ἀπατᾶσαι, δύστυχῆ, μ' ἐλπίδας καὶ μὲ ὄνειρα...
ὅ,τι φαντάζεται ὁ νοῦς καὶ ἀληθὲς δὲν εἶναι,
σκέψου καλὰ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρόν σου κρῖνε,
κἀ' ἀμέσως πίσω γύρισε καὶ κέρδη μὴν ἐλπίσῃς,
ἂν θέλῃς τὸ κεφάλι σου νὰ μὴν ξανακτυπήσῃς.
Αὐτοὺς τοὺς λόγους, Περικλῆ, σωστοὺς κἀ' ἐγὼ τοὺς ἔβρῆκα
καὶ δίχως τίποτα νὰ 'πῶ ἀπὸ τὴν Λέσχη 'βγῆκα.
ὅμως ἐνῷ ἐγύριζα στὸ σπῆτι μου ἡσύχως
φωνῆς μεγάλης ἔξαφνα μ' ἐτάραξεν ὁ ἦχος.
Π.—Καὶ ἡ φωνὴ τί ἔλεγε;
Φ.— Στὰ λόγια μὴν προσέξῃς
καὶ εἰς τὴν Λέσχη γύρισε ὀγρήγορα νὰ παίξῃς.
Ἐρέτος πὰ γιὰ σίγουρα ἡ τύχη σου θ' ἀλλάξῃ.
ἐρέτος μὲ τὰ κέρδη σου ὁ κόσμος θ' ἀλαλάξῃ,
καὶ σὺ μονάχος σου θὰ λὲς «μωρὲ μὰ τίναι τοῦτα;»
καὶ στὸ σπουδαῖον δάνειον θὰ ἐγγραφῇς τοῦ Σγούτα.
Π.—Καὶ σὺ ἐξαναγύρισες;
Φ.— Τί διάβολο νὰ κάνω!...
ἀλλ' ὅμως μόλις 'πάτησα 'στὴν πρώτη σκάλ' ἀπάνω,
ὁ γνωστικὸς ὁ Φασουλῆς μ' ὀργὴν φανεὶς μεγάλην
ἀμέσως μ' ἐξεκούμπισε κακὴν κακῶς καὶ πάλιν.
Π.—Καὶ τέλος πάντων ἔργυες;
Φ.— Τὸ φύστμά μου 'πῆρα,
ἀλλὰ γελῶσα καθ' ὁδὸν μ' ἐφαίνετο ἡ Μοῖρα
καὶ ὄνειρα δὲν ἔπαυαν χρυσὰ νὰ μὲ πλανοῦν
καὶ ξαναπῆγα κἀ' ἔργυα καὶ εἶπα κατὰ νοῦν:
«Στ' αὐγά σου τώρα κάθισε, βρὲ Φασουλῆ πρελλέ,
»λησμόνησε διὰ παντὸς καὶ Ρήγα καὶ Βαλέ,
»ἂς μὴν ξυπνᾷ ἡ τράπουλα καὶ τὰ 'δικά σου αἵματα
»καὶ παῦσε ἀπὸ σήμερα νὰ παίζῃς καὶ 'στὰ χέμματα.
»Ποτέ μου δὲν εἰμπόρεσα χαίρι νὰ ἰδῶ
»δίοτ' ἡ βασιλεία μου δὲν εἶναι ἀπ' ἐδῶ,
»ἂν δὲ ἡ βασιλεία μου 'στὸν κόσμον ἤτο τοῦτον
»ἴσως εἰς ἀπροσδόκητον θὰ ἐνετρύφων πλοῦτον
»καὶ ἴσως θὰ ἐκέρδιζα ὡς τώρα 'στὰ χαρτιὰ
»καὶ ἱππότης ὑπερήφανος θὰ σήκωνα ταύτιά.
»Ὅρσε λοιπὸν δύο φάσκελα 'στὸν Ρήγα καὶ 'στὸν Ἄσσο,
»εἰς τὸ ἐξῆς τὴν τράπουλα ποτέ μου δὲν θὰ πάσω,
»ἀλλ' οὔτε θὰ μ' ἀνησυχῇ γλυκὺς κοκκάλων κρότος,
»κἀ' ἴσως 'στὴν μέλλουσαν ζωὴν νὰ ἔλθω πλέον σότος.»
Αὐτὰ σκεφθείς, βρὲ Περικλῆ, ἐπέστρεψα κατ' οἶκον,

Χριστέ, ἀπὸ τοὺς πόνους τὸν Θοδωράκη λύτρωσε..
Καλύτερος βαρβάτος 'στὸν σβέρκο του 'ξεφύτρωσε.

ὅτε τὴν Φάτσα βλασφημῶν κἀ' ὅτε τὸν πρῶτον Ἄυκον,
ἐνῷ δὲ σκέψεις κατὰ νοῦν μοῦ ἤρχοντο πολλαί
ἐδάγκωνα μανιωδῶς τὸ μοῦσι τοῦ Βαλέ,
μὰ καὶ τὸν ἐφαμόκορμο ἐξέσχιστα τὸν Ρήγα
κἀ' ἐτράβηξε μαρτύρια κἀ' ἡ Ντάμα οὐκ ὀλίγα,
καὶ τέλος πάντων ἔφαγα καμπόσα ζαχαράτα
καὶ τὸ πρωὶ ἐξύπνησα κἀ' ἐπῆγα 'στὴν παράτα.
Π.—Κἀ' ἐκεῖ πῶς διεσκέδασες;
Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια...
πεζοὶ καὶ καββαλάρηδες μ' ἐλέχρυσα στολίδια,
κἀ' οἱ Βασιλεῖς κἀ' οἱ Αὐλικοὶ μὲ τόσους ἀνωτέρους
καὶ ὁ κλεινὸς Πρωθυπουργός, ποῦ βγάζει Καλογέρους.
Π.—Ἤσουν 'στὸ χειροβλημα;
Φ.— Κἀ' ἐγὼ μὲ τὸ ἀσκέρι
εἰς τὸ Παλάτι ἔτρεξα γιὰ νὰ φιλήσω χέρι,
μὰ ξέχασα κἀ' ἐτράβηξα εἰς τὸ ἀρχοντικό μου

κι' ἐφίλησα, βρὶ Περικλῆ, τὸ χέρι τὸ 'δικό μου.
Π.—Ἐ! καὶ τοῦ χρόνου, Φασουλῆ...
Φ. Εὐχαριστῶ...ἐπίσης...
μὰ σήκωσε τὸ ξύλο σου κι' ἔλθὲ νὰ μὲ κτυπήσῃς.
Π.—Βλέπω πῶς ἐρρονίμεψες καὶ δὲν σὲ μπαγλαρόνω.
Φ.—Μὰ ἔλα ὅς μου μερικαῖς γιὰ τὸν καλὸ τὸν χρόνο.
Π.—Ἀφοῦ τὸ θέλεις καὶ καλά, ἔρσε καμπόσο ξύλο
μὲ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν γιὰ τὸ κατόπιν φύλλο.

Ἐν Ἐλεγείοις πολιτικὸν εἰς ἕνα τύπον μοναδικόν.

Κι' ἡ Ροζοῦ ἀκόμη ἔσβυσε κι' ἐκείνη,
μὲ καρδιὰ καὶ γνῶσι χωριστὴ γυναῖκα...
τὴν φαιδρότητά μας ἄφθονον ἐκίνει
κι' ἡ καλή της γλῶσσα ὅλο κι' ἐπελίκα.

Μὲς 'στὴν τόση μοῦχλα, ποῦ ὁ τόπος ἔχει,
κι' ἡ Ροζοῦ μᾶς λείπει, ποῦταν ἡ χαρά της
πρώτη πρώτη πάντα 'στὴ Βουλὴ νὰ τρέχῃ
μὲ τὸ παρασόλι, μὲ τὰ κατσαρά της.

Πάντα μὲς 'στὴ μέση κάτι τί νὰ κάνῃ
Ἀμαζὼν ἀλήθεια μὲ πολέμου δόρυ,
κι' εἶχε καρδιοκτύπι γιὰ τὸν Δεληγιάννη
καὶ σωτῆρα τοῦτον μόνον ἐθεώρει.

Κι' ὅταν 'στὸν Τρικούπην ἔνευε τὸ Στέμμα
ἡ καλὴ Ροζοῦ μας, πρώτη Κορδονίστρα,
στόνα κι' ἄλλο χέρι μαῦρο ἔβλεπ' αἷμα
σὰν τὴν Λαΐδη Μάκβεθ, σὰν τὴν Κλυταιμνήστρα.

Ἔβλεπε προδότας γύρω της μεγάλους,
ὁ Τρικούπης πταίστης πάντοτε κι' εἰς ὅλα,
κι' ἔλεγε καὶ μόνη κι' ἔλεγε κι' εἰς ἄλλους:
«ζήτ' ὁ Δεληγιάννης, κάτω τὰ φωκόλα.»

Κι' ὅταν τὸ Κορδόνι ἄθλα εἶδε τόσα
κι' ὑπερεδοξάσθη μὲ τὸ παρασπάνω,
ἐκραξε κι' ἐκείνη ἐκ χαρᾶς σκιρτῶσα:
«τώρα δὲν μὲ μέλει, τώρ' ἂς ἀποθάνω.»

Ἐσθύσε κι' ἐκείνη, ὁποῦ τόσην φήμην
εἰς τοὺς κύκλους ὅλους εἶχε τὸνομά της,
κι' ὁ Ρωμηὸς δακρύζει 'στὴν λευκήν της μνήμην,
δὲν θ' ἀκούσῃ πλέον τὸ κελαδητά της.

Θὰ κυττάξῃ γύρω μὲς 'στὰ θεωρεῖα
μήπως εἰς κανένα τὴν Ροζοῦ τον 'δῇ,
μὰ θὰ εἶναι ὅλα σκοτεινὰ καὶ κρύα,
τὶς Ροζοῦς ἡ γλῶσσα δὲν θὰ κελαϊδῇ.

—

Πῶς καὶ σύ, γυναῖκα κοσμαγαπημένη,
κι' ἔχω εἰς τἀλήθεια καὶ γιὰ σένα λύπη...
ἡ ψωλιά σου πάντα 'στὴ Βουλὴ θὰ μένῃ,
μὰ τὸ χελιδόνι ἀπ' αὐτὴν θὰ λείπῃ.

Ἄφιξις φιλτάτων πρωτοδιπλωμάτων.

Ἐκ Βερολίνου κατ' αὐτὰς μὲ οὐκ ὀλίγον πάχος
μᾶς ἦλθε δὰ γιὰ μπόναμα ὁ Ἄγγελος ὁ Βλάχος,
μαζὶ μὲ τὰ μπαοῦλα του καὶ τὰς εἰκόνας αἴρων
τοῦ φίλου του τοῦ Κάϊζερ καὶ τῆς Αὐτοκρατείρας,
κι' αὐτὰ τὰ μοῦτρα μόνην του παραγορίαν φέρων
εἰς τὰς ἡμέρας τῆς σχολῆς τὰς πληκτικὰς καὶ στείρας.

Καὶ ἤδη ἀνεπαύετο μετὰ τοσαύτην κόπωσιν,
λαλῶν δι' Αὐτοκράτορας καὶ διπλωμάτης γκάρους,
κι' ὅπως τὸ ἔχω ἀκούσῃ ἀλλοτε εἰς τὴν θερμὴν μου πόλιν,
ἐδῶ θὰ μένῃ Πρεσβευτὴς μὲ τρεῖς Μεγαλοσταύρους.

Καὶ ὀλίγας ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκεῖνο τὸ κατάστημα Βασίλη τοῦ Κασδόνη,
ὁποῦ 'στὸ σπάτι βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβόνει
καὶ μὲ στολίδια χίλια δυὸ φεγγοβολεῖ γαμάτο.
Θαῦμα ἰδέσθαι ἀληθῶς!.. τι μαγαζὶ ποῦ εἶναι!...
μικρὰ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο αἱ Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελασθῇς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περάσῃς
ἀμέσως μέσα θὰ βρεθῇς καὶ κάτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἶσαι ἀριλόκαλος καὶ πᾶστος καταλόγος
τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πράγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρόν, γιατ' εἶναι κόμψα κι' ἄδικο
ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

Ἐξεδόθησαν ἐσχάτως κατὰ πάντα θελκτικὰ
καὶ τοῦ φίλου Βαλαβάνη τὰ Μικρασιατικά,
ποῦ σας εἶχα γράψει τόσα καὶ νομίζω περιττὸν
τὰς συστάσεις τὰς ἰδίας νὰ εἰπῶ περὶ αὐτῶν.

Τοῦ Πραξιτέλους ὁ Ἑρμῆς ἀπὸ Φιλαδελφέως,
καὶ τοῦτου ἐν τοῖς μάλιστα δοκίμου συγγραφέως.
Καθ' ὅλα χαριέστατον βιβλίον ὁ Ἑρμῆς,
εὐχαριστοῦμεν δὲ θερμῶς τὸν γράψαντα κ' ἡμᾶς
δι' ὅσα καθ' ὑπερβολὴν ἀγεύστιμα μᾶς πλέκει,
ἂν καὶ παγαίνομεν ἄδικα γιὰ Ἑρμῆν τὸν ζευζέκη.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν ὡς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆλι μου ἀνέβη,	μὲ λόγους, μὲ ροὶ ῥόδα, — μὲ μεγάλ' εὐσοδομή.
'στὴν Κασταλίαν πάντω — κ' ἐπὶ τοῦτο συνεφώνει	καὶ ροὶ χῶρα δέχως ἄνθρα, — πούσιαν ἄλλοτε μαμμή.
μὲ ξενοδοχεῖα Ξεῖδα. — ἐφ' ὅσο λιδὶ τρεῖς στὸ ξεῖδι.	

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Γκωρτὴς τὴν ἑβδομάδα	— μόνο μιὰ φορὰ τὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ἴσια ὅμως μέρη	— δεκαπέντε καὶ στὸ χέρι.
κ' ἔπειτα ἔχει ἐξοπλαδα	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κ' ἕνα φύλλο ἂν κρεπᾷ	— ἔγινε συνδρομητής.
Συνδρομητὲς θὰ δέχωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	κ' ὕστερες τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶς μέσα φίλε.
καὶ στὸν Ἀθηνῶν τὴν σκάλα	— καὶ εἰς τὴν ἀλληθειήν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ἐδῶθε πρὸς ἐμέ,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ἔχομε νάξῃ κι' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ χάρη καὶ τὴ μέρη	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δυόξεκα καὶ μόνο.		

Τοῦ Γεννάρη ἀωδεκάτη
καὶ χορὸς εἰς τὸ Παλάτι.

Ποῦντος τρακόσα εἶσοσι ἕξη,
κ' ἂν γίνῃ λίθος πεζὸς θὰ προσέξῃ.

Ὁ Φασουλῆς προσέρχεται νὰ γράνῃ τἀγλάτρευτο σπυρὶ τοῦ Δεληγιάννη.

Φ.—Κι' ἂν εἶσαι πνεῦμα πονηρὸν καὶ πνεῦμα καταχθόνιον,
κι' ἂν ἦλθες ἀπὸ τοὺς βυθοὺς τῆς γῆς ἢ τῆς θαλάσσης
ὡς φοβερὸς Καλόγερος, ψευδάνδρεϊ ἢ δαιμόνιον,
καὶ θέλεις τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸν σβέρκο νὰ χαλάσῃς.
Κι' ἂν ἔξαφνα σ' ἐγέννησε κατάρα τρομερὰ
τῶν τῆς Εὐβοίας Βουλευτῶν Ἀβέρωφ καὶ Βουδούρη,
διότι ἀπροσδόκητος τοὺς ἦρε σιμμορά
καὶ τὸ σαμάρι ἔχασαν μαζὶ μὲ τὸ γαϊδοῦρι,
καὶ ἄρματα ἐβρούντησαν μὲ κτύπον σμερδαλέον
εἰς τὸ Μαντοῦδι τὸ κλεινὸν Κηρέων καὶ Νηλέων,
ὡς τοῦ ἀνεκηρύχθησαν φωστῆρες τῆς Βουλῆς
ὁ κηπουρὸς Καρδᾶς κι' ὁ Χατζηνικολῆς.

Κι' ἂν ἡ κατάρα σ' ἔσπειρε τοῦ Βουλευτοῦ Μελᾶ,
γιατὶ κι' αὐτὸς ἐτράβηξε μαρτύρια τσάλλα
καὶ 'στὰ γνωστὸν Διστόμιον τὸν ἀμβολὸ τοῦ 'δρκισε
κι' ἀπὸ μαχαῖρι δίστομον ὁ δύστυχης ἐκόπη,
ὡς ὅτου κασπροπρόσωπος ὁ Μπαμπαλῆς ἐβγῆκε
καὶ 'στὰ χαμένα 'πῆγανε τὰ ἔξοδα κι' οἱ κόποι.

Κι' ἂν ἔξηνε σ' ἐγέννησε ἡ τύχη τῆς πατρίδος
καὶ ἡ γνωστὴ ἀκύρωσις τοῦ Δήμου Κλεπαΐδος,
ἢ ἄλλα τόσα κίτια πολέμου καὶ εἰρήνης,
τοῦ φόρου τοῦ Δημοτικοῦ ἡ νέα ἱστορία,
τοῦ θαλάσσα τὰ ἔκαμε ὁ βλάμης Καπιτσίνης
καὶ πλειοδότει πάρπολλοι ἀπίμεινανά 'στὰ κρύα,
ὁ δὲ Νομάρχης ἀπ' αὐτὰ χμπάρι δὲν ἔπηρε
γιατί μ' ἀνεμοπόρημα κατέκειτο κλινήρης,
ὡς ὅτου τῶν πλειοδοτῶν ἐγγύγυσαν αἱ σπεῖραι
κι' ὁ Θοδωράκης ἔγινε ἀπὸ θυμὸν φρενήρης.

Κι' ἂν ἔξηνε σ' ἐγέννησε τὸ νέον τρίτον κόμμα
μὲ τοῦ κυρίου Λεμονῆ χρωματισθὲν τὸ χρῶμα,
ἢ τοῦ Τρικούπη σκοτεινὴ καὶ πονηρὰ πλεκτάνη,
ἢ καὶ τοῦ Στέλμαν τοῦ φριχτοῦ ἢ τοῦ Σαλισβουρῆ,
ποῦ πάντοτε 'στὸν Θοδωρῆν ἀμείλικτος ἐφάνη
κι' ἀλίπαστα μὲ κτύπημα πανοῦργον τὸν βαρεῖ.

Ὅ,τι κι' ἂν εἶσαι, ἢ σπυρὶ ἀχρεῖον Καλογήρου,
βλαστῆσαν ὡς ἐκ θαλάσσης ἀπὸ βασκάνου βλέμματος,
ἢ ἀπὸ ρεῦμα προελθὸν νυκτερινοῦ Ζεφύρου,
ἢ παραχθὲν ἀπὸ πολλὴν κακοχυμίαν αἵματος,
ἢ δεινοθὲν ἐκ τῆς συχνῆς τοῦ Κάβδα πρωτοπαλάσεως,
ἢ Ἀγγλικῆς πολιτικῆς πλεκτάνη σοβαρά,
ἢ τιμωρία τοὐρανοῦ, ἢ φλὸξ ἐκ τῆς κολάσεως,
ἢ τῶν φροντίδων γέννημα, ἢ τῶν ἐχθρῶν κρύα,

Ἰδού ἐγὼ κατὰ Θεοῦ τοῦ ζῶντος σ' ἐξορκίζω
καὶ σε φωνῶ μὲ τὴν πονὴν τῶν δίκαιων πνευμόνων,
μὲ τὰς εὐχὰς μου σ' ἀπωθῶ καὶ σ' ἀποσκορακίζω,
τὸ στέλλω δὲ 'στὴν καμινον ἐκείνην τῶν δαιμόνων,
ποῦ ὁ Θεὸς ἑτοίμασεν ὡς οἶκον Ἐωσφόρου
καὶ καθενὸς ἀγγέλου του καὶ φυλου κερασφόρου.

—

Ὅ,τι κι' ἂν εἶσαι, πήγαινε καὶ χάσου 'στοὺς ἀέρας
πρωτοῦ ὁ Φοῖβος ἐτιβῇ τὸ ἅρμα τῆς ἡμέρας,
τὴν ἐπικίνδυνον ὁρμὴν ἀμέσως ἀναχαίτισε,
ὁ Φασουλῆς βαρύτατον ἀνάθεμα σοῦ ρίπτει,
κι' ἐλεύθερον τὸν τράχηλον τοῦ Θοδωρῆ πορκίτσας,
ὁποῦ δὲν ἔμαθε ποτὲ ὑπὸ ζυγὸν νὰ κύπτῃ.

—

Σεῖς, τῆς Μαγείας πνεύματα, σεῖς ἐμπνευσμένοι Μάγισσαι
μὲ μαγγανείας μυστικὰς καὶ μαύρους ποδογύρους,
ἀκτὶς φωτὸς 'στοῦ Θοδωρῆ τὸν σθέρκο ἐτελάγισε,
κι' ἐλᾶτε νὰ τὸν σώωμεν ἀπὸ τοὺς Καλογήρους.
Σᾶς προσκαλεῖ ὁ Φασουλῆς ἐμπρός του νὰ σκαπάρετε,
δρῦ τρύπια πληοπάπουτσα καὶ σακορράφικες πάρτε,
κι' ἅμα φανῇ ὁ Ἓσπερος κι' ἀρχίσῃ νὰ νυκτώνῃ
ἀμέσως νὰ τὰ δίσετε μ' ἕνα γερὸ Κορδόνι,
καὶ βρέξετε καλὰ καλὰ τὸ δέμα μὲ σρουγγάρι
καὶ βαλτὸ το νὰ τὸ 'δῇ τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι.
Ὅταν δὲ μαῦρου πετεινοῦ ἀκούσετε κακάρισμα
ἢ μεταμεσονύκτιον λευκοῦ γαϊδάρου γκάρισμα,
ποὺ τὰ παληοπάπουτσα σκιστῶσαι κορδακίσετε
καὶ τότε τὸ κακὸ σπυρὶ μὲ μάγια ἐξοπλίσετε.

—

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς ἐξαίρνης ἀλαλάζει
καὶ πέρνει τὸν κατέρρορο καὶ τὸν ῥυθμὸν ἀλλάζει.)

—

Φ.— Μάγισσαίς μου μὲ τὰ μάγια
ὁ Θεόδωρος πονεῖ . . .
νά! φωνάζ' ἡ κουκουβάγια,
κακαρίζουν πετεινοί.

—

Μάννα Μάγισσα προβάλλει
καὶ βαστᾷ βαθὺ τσουβάλι . . .
μέσ' 'στὰ μάτια μὲ θωρεῖ . . .
ἔξω τὸ κακὸ σπυρί.

—

Μαῦρους Μάγισσαις πετοῦν.
καὶ μὲ μάτια γουρλωμένα
τὸν Καλόγερο κυττοῦν,
καὶ φωνάζουν νὰ βγῇ μένα!

—

Μάννα Μάγισσα προβάλλει
πῆ σορτ καὶ πῆ μεγάλη,
κι' ἐξορκίζει τὸ σπυρὶ
τοῦ κυρίου Θοδωρῆ.

—

(Ὁ Φασουλῆς ἀριστερὰ τὴν κεφαλὴν του γέρνει,
κυττάζει τὸν Καλόγερο καὶ ἄλλο μέτρον πέρνει.)

—

Φ.— Καλόγερι πρισπέτα,
ποῦ ἦλθες μὲ θυμό,
τοῦ Θοδωρῆ παραίτα
τὸν κάταστρο λαιμό.

—

Μὴν τοῦ κολλᾷς 'στὰ νῶτα,
ἀλλ' ἄρες τον νὰ στέκῃ
ὀλόρθος σάν καὶ πρῶτα,
μακρὺς ὥσὰν λελέκι.

—

Τὰ τόσα ξερικά του
τοῦ φθόνου, Σατανᾶ,
καὶ ὅλα τὰ κακά του
ἂς πᾶνε 'στὰ βουνά.

—

Φτοῦ, φτοῦ σας, Καλογέροι,
κακὰ σπυριὰ κι' ἐπίσημα,
χαθῆτε μὲ ταγέρι
καὶ τὸ 'δικό μου φύσημα.

—

(Ὁ Φασουλῆς 'στὰ δεξιὰ τὴν κεφαλὴν του γέρνει,
κυττάζει τὸν Καλόγερο καὶ ἄλλο μέτρο πέρνει.)

Φ. — Μάγισσαις ἐλᾶτε,
δίχως νὰ γελᾶτε,
'στὸν πιστὸν σας δοῦλον . . .
Ἔξω, νέα κόμματα,
ξεβαμμένα χρώματα
τῶν Σωτηροπούλειν.

—

Ἔξω, κιτρινίκοι,
μούσκι καχεμπάκι,
πᾶτε 'στὸν Σωτηρόπουλο! . . .
μὲς 'στὰς ἄλλας μέλισσαις
νὰ μὲ 'ρχῇ ἠθέλησες
νέο μελισσόπουλο.

—

Γάϊδαρος ἐγκάτισε,
πετεινὸς κακάρισε,
κι' ἄδικα μαλλώνετε . . .
Τὸ Κορδόνι τώρα
'πῆρε νέα χρόα,
ὅλο καὶ ἁπλόνεται.

—

(Τὸν στικυρό του κάνει
κι' ἄλλο μέτρο πιάνει.)

—

Φ.—Φτοῦ! σκορπισθῆτε ὅλοι...αὐτὴ γλυκοχαράζει...
τὸν δόλιο Θοδωράκη κανεὶς μὴν τὸν πειράζῃ.
Ἐπέρασαν γὰ τοῦτον πολλοὶ καιροί,
μὰ τώρα ποῦ εἰς δάφνας ἀμέριμνος κλίνει,
ἀρῆτε τον ἀνέτως Κυβέρνα νὰ χαρῇ,
ἀρῆτε τον ἀνέτως παπούτσια νὰ μπαλώνῃ.

—

Φτοῦ, φτοῦ σας, Καλογέροι...ἐξορκισμοὺς σας κάνω..
καθόλου μὴν κολλᾶτε 'στὸν σθέρκο του κἀπάνω.
Τὸ βάρος τῆς πατρίδος νομίζω πῶς τοῦ φθάνει,
μὲ τοῦτο τὸ φορτίον μόλις 'μπορεῖ νὰ τρέξῃ,
ἂν δὲ κολλᾶτε τώρα καὶ σεῖς 'στὸν Δεληγιάννη,
καὶ Ἄτλας ἐκεῖνος εἶναι, 'στὸ βάρος δὲν θ' ἀνθέξῃ.

—

Φτοῦ, φτοῦ σας, Καλογέροι...χαθῆτε 'στὰ βουνά...
πηγαίνετε εἰς ἄλλον ποῦ δὲν μᾶς κυβερνᾷ.
Ἐλᾶτε καὶ καθίστε σ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ,
ποῦ μὲ τὸν Περικλέτο τῆς ὥρας μου περνῶ,
ποῦ δὲν μὲ περιμένει τὸ Στέμμα κι' ἡ Βουλή,
κι' οὐδὲ φροντίδας ἔχω λαοὺς νὰ κυβερνῶ.

—

Φτοῦ, φτοῦ σας, Καλογέροι, σπυριὰ καταραμένα,
σᾶς ἐξορκίζω τώρα νὰ ἔλθετε σ' ἐμένα.
Δι' ὅ,τι καὶ ἂν βγαλω παντάρα δὲν μὲ μέλει...
φυτρώσετε εἰς ὅλα τὰ ζευγαρικά μου μέλη.
'στὴν μύτην μου, 'στὸ στόμα, εἰς πᾶσαν πάρειάν μου,
καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν Περιφέρειάν μου.

—

Φτοῦ, Καλογέροι, φτοῦ σας, οἱ πάντες κλαλάζουν...
αἱ τόσαι ὑποθέσεις τοῦ ἔθνους μας σγολάζουν.
Τὸν Θοδωρῆ προσμένουν τοσοῦτοι πατριῶται
νὰ ἴδῃ κοτσονάτος σὰν πρῶτα καὶ γλυκός...
φτοῦ, φτοῦ σας, Καλογέροι, μιστέλλινες, προδόται,
χαθῆτε μὲ τὰ μάγια τῆς Σολωμονικῆς.

—

(Κυττάζει τὸν Προϋπουργὸ
καὶ πιάνει μέτρο πῆ γοργό.)

Φ. — Ἐγέλασαν οἱ κάμποι,
καὶ τῆς κλίνης τὸ ἄστρο
μισοσβυσμένο λάμπει
ἐκεῖ κατὰ τὸ Κάστρο.

—

Πῶ! πῶ! βοᾶ καὶ βρόντος . . .
οἱ Ἄγγελοι κοιτοῦν

σφραγίδας Σολομῶντος
καὶ γύρω μας πετοῦν.

—

Συνθρούονν τὰς παγίδας,
τὸν Σατανᾶ τυρλόνουν,
κι' εὐθὺς μὲ τὰς σφραγίδας
κάθε σπυρὶ βουλόνουν.

—

Εὐοί, εὐάν 'στὸ κιάτσι! . . .
τὸ σκάφος μας ἐσώθη,
ὁ μέγας Κορδονάτος
ἀκμαῖος ἐσκιώθη.

—

Ἡ δόξα τοῦ παρόντος
ὑψόνετ' ἐκ τῆς γῆς . . .
εὐοί τοῦ Σολομῶντος
ἡ θαυμαστὴ σφραγίς!

—

Πᾶς τὸ κακὸν μας θέλων
ἂς πάῃ νὰ χαθῇ,
Δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων
γενῆτε βοηθοί.

—

Ἐλᾶτε μεθ' ἡμῶν
τὰ πονηρὰ νὰ βγοῦν . . .
νικᾷ ὁ Σολομῶν
κι' οἱ Καλογέροι φεύγουν.

—

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς σπυδαῖα μάγια κάνει,
καὶ τότε θάμα ἔγινε, ποῦ ἔφριξαν πολλοί,
σκλτάρουν οἱ Καλόγεροι ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη
καὶ εἰς τὴν Περιφέρειαν κολλοῦν τοῦ Φασουλῆ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μὲ γουρλωμένο μάτι
χαζεύουν οἱ κακόμοιροι ἀπ' ἔξω 'στὸ Παλάτι.)

—

Π.—Γιατί δὲν πᾷς μὲς 'στὰ χορό, ἀλλ' ἔξω, χάχα, στέκεις;
γιατί ζητεῖς νὰ φαίνεσαι σωστὸς ντελιχωσέκης;
Ἐσὺ ἂν πᾷς μὲς 'στὸ χορό, δὲν πᾷς 'στὰ κουτορού...
σὺ ἔχεις, ἀφιλότιμε, καὶ φόσμα χορού,
καὶ τοῦ Σωτῆρος τὸν σταυὸν καὶ τόσα μεγαλεῖα,
καὶ ὁπερμέτρως σὲ τιμᾷ ἡ νέα Βασιλεία.
Ἐγὼ ἂν ἔξω στέκομαι μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
δὲν ἔχω γάμου ἔνδυμα καὶ δανεικὰ κκόμα,
οὐδ' ἔχω τίτλον ἔνδοξον ἱππότου ἢ καὶ Δόγα,
καὶ εἶμαι ἄνθρωπος κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ τυμολόγι.
Ἀλλ' ὡς πρὸς σέ, βρὲ Φασουλῆ, τὸ πρᾶγμα διαφέρει,
κι' εἶναι κακὸν νὰ χώνεσαι μὲ τὸ κοινὸ ἀσκέρι,
ἐνῶ γιὰ σένα ἐσυτοῦν ἂν ζῇς καὶ ἂν ὑπάρχῃς
καὶ ἡ Κυρία τῆς τιμῆς κι' ὁ κύριος Αὐλάρχης.
Σύρε λοιπὸν μὲς 'στὸ χορό καὶ μὴν ξεχνᾷς, Βαρόνε,
πῶς σὰν μικάλιζες πίτσιχ ἡ ὄρνιθες σὲ τρόνε.
Φ.— Τὰ λόγια σου σὰν φόνιμα μοῦ φαίνονται, σαλιάρη...
τὴν ὄρεξη, βρέ, τὴν ἔραγε κι' ἐγὼ μὲ τὸ γουλάρι,
καὶ διψασμένος ἔπεσα 'στὰ φράκα καὶ 'στὰ λοῦσα
καὶ μ' ἐκκαστομάχρασαν Βασιλικὰ τσουμπούσα.
Μὰ τώρα πιὰ βαρέθηκα καὶ δὲν ζητῶ σὰν πρῶτα
παρκέτα καὶ 'Ανάκτορα μὲ διαμαντόνχε ρῶτα,
κλλ' οὔτ' εὐνοίας ὑφίλῆς ἐλάχιστον σκιάδι,
οὐδὲ τὸν Λέλη καὶ τὸν Θὼν καὶ τὸν Σωτηράδη,
οὐδὲ Κυρίας τῆς τιμῆς, οὐδ' εὐγενεῖς τρόπους,
μὰ θέλω ν' ἀνακατωθῶ μὲ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους.
ἐδῶ ἀπ' ἔξω νὰ σταθῶ, νὰ βῶ κανένα πόδι,
καὶ νὰ μουγκοίσω, Περικλῆ, μαζί σου σὰν τὸ βόδι.
Ναί μέν, καλὴ καὶ ζηλευτὴ μοῦ φαίνεται κι' ἡ Γκλόρια,
ἀλλὰ κι' ἐκείνη, ἀδελφέ, θαρῶ πῶς ἔχει ὄρια.
Κι' ἐγὼ ἐνόσω ἤτσεγχ μαζί σου 'στὸν πηλόν,
χωρὶς νὰ λάμπω πάποτε εἰς κάλιον ψηλόν,
καὶ εἰς βοστρύχους νὄξανε ἡ φωνητή μου κόμη,
ὑπῦθ' ἐκ τὴν ἐχάλενε κι' Ἀδελαΐδα ἀκόμη.
μεγάλος τότε ἤθελα νὰ γίνω 'στὴν Ἑλλάδα
κι' ὠνειρευόμουν μέγκα καὶ δανεικὴν βελλάδα,
ἀρέτου ὅμως ἔγινα ἱππότης τοῦ Σωτῆρος
καὶ τῶν πλουσίων τραπεζῶν καλοθεμιμένος χοῦτος,
τῆς ἱπποσύνης ἄρχισε νὰ μοῦ βρωμᾷ τὸ χνῶτον
καὶ θέλω νὰ πειβληθῶ τὸν ἄνθρωπον τὸν πρῶτον.
Γιὰ τοῦτο ἀπεράσισα νὰ μείνω μὲ τασκέρι,
κι' ὅπορες δὶν εἶναι 'στὸ χορὸ πολλὰ τραγούδια ξέρει.

Π.—Φιλοσοφίαν ἄρχισες νὰ τσαμπουνᾷς καὶ πάλιν.
Φ.—Μ' αὐτὴν ἀνακατεύομαι εἰς τὴς ζωῆς τὴν πάλην
καὶ ταύτην πρόσεχε καὶ σὺ καλῶς νὰ ἐννοῇς
καὶ πάντα νὰ τὴν προτιμᾷς καὶ τὴς ἀναπνοῆς.
Τοῦτο διδάσκει, Περικλῆ, κι' ὁ Πλάτων ὁ ἀρχαῖος
ὁποῦ δὲν ἦτο σὰν κι' ἐμὲς πκληνέγκωτος τυχαῖος.
Ἀλλ' ἂς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ κι' ἂς δοῦμε τὸ Παλάτι...
νά! νά! τἀμάξια ἔρχονται καὶ γουλώσε τὸ μάτι.
Π.—Πῶ! πῶ! μρὰ κάλτσα κόκκινη!...
Φ.— Περίδρομος, μαγκούρα,
νὰ μὴ σ' ἀσπάξω ἀπ' αὐτὸ τὸ κατασῶ τσιμπλοῦρι.
Π.—Καὶ μία τριανταφυλλιὰ...
Φ.— Περίδρομος, χαμάλα...
θὰ μοῦ κολάσῃς τὴν ψυχή μ' αὐτὰς τὰς κάλτσας πάλι.
Π.—Λὲ φᾶμ, λὲ φαμ ἴλ νι ά ζά...
Φ.— Βρὲ εἶσαι 'στὰ πωστά σου;
Π.—Θὰ φᾷς καμμιὰ κατσαπλιὰ γιὰ τὴν σεμνότητά σου.
Ἀρότου ντιστεγκὲ καὶ σὺ τανεγγενὲς ἰφάνες
παραπολύ, βρὲ Φασουλῆ, τὸν ἠθικόν μοῦ κάνεις,
καὶ οὔτε κὰν γιὰ 'σθέτακα δὲν θες ν' ἀκούσῃς λέξι,
κι' Ἀγγλὶς Μυλλαΐδα ἔγινες, μὴ σταῖξῃ καὶ μὴ βρέξῃ.
Φ.—Τοιοῦτος ἤμουν 'στοὺς καλούς, τοιοῦτος καὶ 'στὰ πλήθη,
μὰ σὺ διέφθειρες, μωρέ, ταγγελικά μου ἤθη.
Π.—Οἱ Πρόεδροι τῶν Δυνάμεων πέρνουν ὑπερηφένως.
Φ.—Νά! κι' ὁ Γερακοστόπουλος, μὰ νά! κι' ὁ Καρπάνος.
Π.—Πῶ! πῶ! Ἐπισημότητες καὶ νέοι Βουλευταί.
Φ.—Πλακόνει κι' ὁ Γεννησαῖος κι' οἱ ἄλλοι χοσεταί.
Π.—Ὅλο τὰ ἴδια μούτσουνα... τὰ ξέρεις καὶ τὰ ξέρω.
Φ.—Ἐγὼ θὰ φύγω, Περικλῆ, γιατὶ δὲν ὑποφέρω.
Κανένα νέο μούτσουνο...
Π.— Βρὲ στέκ' ἀκόμη λίγο.
Φ.—Μπαγλάρωσέ με 'γρήγορα καὶ βιάζομαι νὰ φύγω,
σὺ δέ, ἂν θέλῃς, κάθισε μονάχος ἐδῶ πέρα
μὲ τὰ γοβόκερα καθεμιᾶς νὰ κοπανᾷς κέφι.
Π.—Νά! νά! καὶ ἄλλα πόσωπα...
Φ.— Ἂς εἶναι ὅποιος θέλει...
βίγος αἰσθάνομκι πολὺ καθ' ὅλα μου τὰ μέλη,
καὶ τώρα, ὅπως ἔμαθα κι' ὅπως καὶ σὺ θ' ἀκούσῃς,
νόστι ἐνέσκυψαν τόλλαι παντοῦ τῆς πρωτευούσης,
καὶ σέρνονται Καλόγεροι καὶ ἀνεμοπρομάτα
καὶ 'στὰ μικρὰ, βρὲ Περικλῆ, καὶ 'στὰ μεγάλα στρώματα.
Μπαγλάρωσέ με 'γρήγορα...
Π.— Ὄρσι λοιπὸν πέντ' ἔξι,
κι' ἐγὼ ἐδῶ θὰ στέκωμαι ὡς ποῦ νὰ γλυκορέξῃ.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν ὅς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου εὐθὺς,	μὲ ξεμπέτσι, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' εἰκοσάρι,
'στὴν Πανελλήνιαν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει	καὶ μιὰ χήρα δίγως ἄνδρα, — σπίτσι ἄλλοτε μαμμοῦ.
μὲ ξενοδοχεῖα Ξύδη. — Θεὸ σπὼ λίδι σφῆς ἀπὸ ξεδι.	

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Εβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἴδρα πάλαι αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα.
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	—	μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅρους μέρη	—	ξεκεπίνει καὶ 'στὸ χέρι.
κ' ὅταν ἔχῃ ἐξυπνάδα	—	κι' ὅλοι μοῦ λειτεβάδουν,	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς	—	ἔχεις συνδρομητής.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	—	γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,	κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει	—	θὰ τὸν φᾷ μαύρο φίδι.
καὶ 'στὸν Ἄλιχνον τὴν πόλιν	—	καὶ εἰς τὴν ἐλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἀπ' ὑπεύθυς πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	—	ὄχως νύξια κι' ἀντιγκρὶ,	Γιὰ τὴ φορὰ καὶ τὴ μάρα	—	κάθε φύλλο μὲς ξεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	—	φράγκα ὀκτὼ καὶ μόνα,			

Μηνὸς Γενναρη ἑκαεννιᾷ.
ψοφῇ ὁ κόσμος μὲ τὸν χρονιᾷ.

Τρακόσα εἰκοσι κι' ἑπτά,
ἐγκαιρως στελλάτε λεπτά.

Πρὸς τὸν Τρικούπην ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλῆ.

Ἤθελα νἄλθω νὰ σ' εὑρῶ καλὰ νὰ σοῦ τὰ ψάλω,
κλλ' ὅμως τὴν ἐπίκαιρην ἐκείφην ν' ἀκαβάλω.
Ἐξεύρεις πῶς ἀπ' ὅλους μας τοὺς ἄλλους ραμφοφόνους
ἐσένα, σὶρ Χαρίλαε, πλειότερον τιμῶ,
διότι ἂν κι' ἐκάθισες 'στὴν ἐξουσίαν χρόνους
δὲν ἔβγαλες Καλόγερο κανένα 'στὸν λαιμό.

—

Εἶδα τὸς νέας σου ἀρχὰς καὶ τὰ Προγράμματά σου
καὶ εἶπα πῶς δὶν 'Ερίκεται καθόλου 'στὰ σιωστά σου.
Ἀκοῦς ἐκεῖ κατάστασις, ἀκοῦς ἐκεῖ κεφάλι,
νὰ θέλῃ σώσει καὶ καλὰ μεταρρυθμίσεις πάλι,
ἐνῶ ἐμεῖς ἐφέσαμε τὸν κόσμον ἕνα κάτω
τῶν μασκαράδων νὰ γενῇ κι' ἐφέτος Καρνάτσο;

—

Σὺ ἔχεις ἀρεστὴ μερκλὴ καὶ δὲν κατελκυβάνεις
πῶς μία τρύπα μουνακὰ μὲς 'στὸ νερὸ θὰ κάνῃς;
Τί βρέβολος σοῦ 'κόλλησε μὲ τὲς μεταρρυθμίσεις;
δὶν κάθεσαι 'στὸ σπῆτί σου νὰ πίνῃς καὶ νὰ τρῶς,
μόνο καινούριο Πρόγραμμα ζητεῖς νὰ ξεφορίσῃς;
καὶ τῆς Ἑλλάδος νὰ γενῇς σπετσέρης καὶ γιατρός;

Καὶ ὅταν εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν δοξασμένον τόπον
ἀλλάξουν ὅλα μὲς μορφήν, διεθνεῖαν καὶ τρόπον,
δὲν ἔννοεῖς, Χαρίλαε, ποῦ κάνεις τὸν σωτῆρα,
πῶς παῖδι τὸ Ῥωμαίικο νὰ ἔχῃ χαρακτῆρα,
πῶς ταῦρον νὰ εἶμεθα οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
κι' ὁ Φασουλῆς σὰς χαιρετᾷ καὶ φεύγει 'στὸ Πεκίνον;

—

Κι' ὅταν ἐγὼ δὲν εἶμπορῶ σὰν θέλω νὰ σκοτώνω
καὶ μὲ τὰ μέσα ὕστερα φτηνὰ νὰ τὴν γλυτώνω,
κι' ὅταν κανεὶς βοσθειαν κκμμίαν δὲν ἐλπίζῃ,
προστρίχῃ δὲ 'στὸν Βουλευτὴν μὲ μάτια θαρσεμένα,
κι' ὁ Βουλευτὴς του ἄγριος εὐθὺς τὸν ξεκουμπίζει
κι' αἱ παρακλήσεις αἱ θεσμαὶ πηγαίνουν 'στὰ χαμένα;

—

Κι' ὅταν ἐγὼ δὲν εἶμπορῶ σοῦ φουσφέτσι νὰ γυρίψω
καὶ νύκτα μέρα τρώγωμαι μὲ φτώχια καὶ μὲ γρίνια,
κι' ὅταν ἐγὼ τυλλαχιστὸν δὲν εἶμπορῶ νὰ κλέψω
'στὸν Ἀνακτόρων τὸν σουπὶ πέντ' ἕξι μανταρίνια,
ἂν καὶ 'στὸν μπάλο πούγινε κκμπόσοι μασκαράδες
μοῦ εἶπαν πῶς δὶν ἄξιζαν δεῦ καλπικὲς παράδες.

Κι' όταν κανένας δέν 'μπορῇ τὸν ἄλλον νὰ σουρράσῃ
κι' ὁ μαθητὴς τὸν δάσκαλο γερὰ δὲν μπαγλαρώνῃ,
καὶ ὅταν δὲν συγκρούωνται 'στὴν καθ' ἡμέραν πάλην
τὸ Ναυτικὸν καὶ ὁ Στρατὸς κι' ἡ Θέμις κι' ἡ Παιδεία,
καὶ πάσ' 'Αρχὴ δὲν κρέμεται ὡς τώρ' ἀπὸ τὴν Ἑλλην,
ἔ! τότε βάλ' του ρίγανη, θὰ εἶναι ἀπλᾶ.

—

Κι' ὅταν κανεὶς γιὰ κάθε τί θὰ σέρνῃ τὰ μαλλιά του
κι' ὁ σκύλος τὸν ἀρέντη του θὰ ξέρῃ, ἀδιλρέ,
καὶ ὅταν ὁ ὀπάλληλος δὲν πάῃ 'στὴ δουλειά του
τὴν τελευταίαν τοῦ μηνὸς νὰ πάρῃ τὸν λουρέ,
ἔ! τότε τὸ Ρωμαϊκο Ρωμαϊκο δὲν εἶναι
κι' ὑπάρχει πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς τὸ θεαθῆναι.

—

Καὶ τί Ρωμηὸς θὰ εἶμ' ἐγώ, ὁπόταν ζῶ ἐν τάξει,
ὁπόταν γίνω ἔνθρωπος μὲ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ,
ὅταν δὲν ἔχω Βουλευτὴ καὶ Ὑπουργὸ 'δικό μου,
μηδὲ ἀπὸ Δημόσια τραβῶ τὸ μερδικό μου,
μηδὲ 'μπορῶ νὰ κυνηθῶ, μηδὲ νὰ κάμω πάσσο,
ὡσὰν νὰ κάθωμαι σ' αὐγὰ καὶ τρέμω μὴν τὰ σπάσω;

—

Κι' ὅταν δὲν ἔχω Ὑπουργὸ κι' οὔτ' ἕνα Βουλευτή,
ποῦ νὰ τοῦ σέρνω κἄποτε τὸ κάθε του αὐτί,
μ' αὐτὸν νὰ σκωληκρίζωμαι, μ' ἐκεῖνον νὰ μαλλώνω,
ἅμμ' δὲν τοὺς φτύνω, ἀδιλρέ, ἅμμ' δὲν τοὺς φασκελώνω;
Καὶ τί Ρωμηὸς θὰ εἶμ' ἐγὼ σὰν μοῦ πατοῦν τὴν κάτα
καὶ δὲν 'μπορῶ 'στοὺς ἄρχοντας νὰ δώσω μία φάπα;

—

Γι' αὐτὰ τὰ προτερήματα τὰ πράγματι μεγάλα
ἐξόχως διαφέρομεν ἀπὸ τὰ κράτη τἄλλα,
ἂν δὲ μικρὸν μεταβληθῇ καὶ τὸ Πολίτευμά μας
κι' ἀποκεντρώσεις κάμομεν καθ' ἅπαν τὸ Βασίλειον,
ὦ! τότε πλέον σβύνεται τὸ μέγα ὄνομά μας
καὶ γίνεται διὰ παντὸς ἀπ' ὅλην τὴν ὑφήλιον.

—

Συχώρα μας, Χαρίλαε, μὲ τὰ Προγράμματά σου,
ἂς' τα νὰ πᾶν 'στὸ βράδολο κι' ἐκεῖ ποῦ ἀτίκεις στάσου.
Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε γι' αὐτά, μὴν κάνῃς τέτοιο σάλτο,
ἀλλοιῶς νὰ ἔλθῃς 'στὴν Ἀρχὴν ἀπὸ τὸν νοῦ σου βγάλ' το.
Δὲν βλέπεις πῶς ἀπέμεινες μὲ εἴκοσι μονάχα,
μὰ θέλεις ὀλιγώτεροι νὰ σ' ἀπομείνουν, Χάχα;

—

Τὰς βελτιώσεις μοὐνοεζωσε, 'στὸν νοῦ σου δὸς ἄφρα...
'Αγγλία θὰ τὸ κάνωμε νομίζεις κι' ἐδῶ πέρα;
Δὲν θέλομε Πολίτευμα νὰ εἶναι σὰν ρωλόγι
καθὼς 'στῶν Ἄγγλων γίνεται τὸ παληοσκυλόλογι,
κι' ἂν προσπαιούμεθα κι' ἐμεῖς τὸν ντιστεγκὲ Μιλάρδο,
ἀλλὰ συχνὰ τὰ χνῶτά μας μυρίζουν ἀπὸ σκόρδο.

—

Ποτέ μας δὲν θὰ γίνωμεν σεμνότυφοι Ἐγγλέζοι,
μ' ἐμᾶς καθένας νὰ γελᾷ καὶ νὰ μᾶς περιπαίζῃ.
Ποτὲ γιὰ φίλλου πάθαμα τὸν κόσμο δὲν 'χαλέσαμε,
ποτὲ δὲν ἐκακίνισε κανένας οὔτε πό,
ἀπεναντίας μάλιστα μὲ δρεξι 'γελάσαμε
ὅταν ὁ Πάρνελ τἄψησε μ' ἐκεῖνην τὴν Δ' Ὀσσί.

—

Γιὰ μαζέψε, Χαρίλαε, ὀλίγο τὸ μηαλό σου
καὶ ἄκουσε τὸν Φασουλῆ, ἂν θέλῃς τὸ καλό σου.
Λησμόνησε τῶν Ἄγγλων σου τῆς σκοτεινιᾶς ὁμίχλαις,
ἀλλέως γιὰ Πρωθυπουργὸς δὲν κάνεις ἐδῶ πέρα,
καὶ ἡ 'στὴ Βάρκ πήγαινε γιὰ νὰ σκοτώνῃς τσίχλαις,
ἢ πάρε τὰ βρισμένα σου νὰ πᾷς 'στὴν Ἐγγλιτέρα.

—

Τοῦ ἔθνους τὸ Πολίτευμα ὡς τώρα πάει λέοντας,
μηδὲ κανεὶς ὀργανισμοὺς γυρεύ' ἰδιαιτέρους...
τὸν Δεληγιάννη θέλομε, ποῦ εἶναι Ναπολέοντας,
καὶ βγάζει καὶ κάμμιὰ φορὰ 'στὸν σβέρκο Καλογέρους.
Κι' ἐγὼ μὲ τοῦτον συμφωνῶ καὶ ὀπαδός του μένω,
παποῦτσι μὲς 'στὸν τόπο σου κι' ἂς εἶναι μπαλωμένο.

—

Κορδόνι κι' ἅγιος ὁ Θεός, τὰ δ' ἄλλα μόνον λόγοι,
μ' αὐτὸ τὸ ἔθνος σήμερα κορδόνεται καὶ τρώγει.
Εἰς ξένα Πολιτεύματα δὲν θέλω νὰ τρυφήσω,
κι' ἂν κοκορεύωνται μ' αὐτὰ σοροὶ προνομιοῦχοι,
ἐγὼ Ρωμηὸς 'γεννήθηκα, Ρωμηὸς καὶ θὰ φορήσω,
κι' οὐδὲ τοῦ Τσιλεπίτσαρη ξεχάνω τὸ τσαρούχι.

—

Φρονίμεψε, Χαρίλαε, κι' ἐκεῖ ποῦ στέκεις στέκα...
σοῦ τώπα μιά, σοῦ τώπα δυό, σοῦ τώπα πέντε δέκα.
Ἤμουν παιδίζκι' ἐγέρασα μ' αὐτὰς τὰ βελτιώσεις,
καὶ ἂν μικρὰν ἀκρόασιν 'στοὺς λόγους μου δὲν δίνῃς,
θὰ μακρυνθῇς, θὰ χαγιαθῇς, θὰ μείνῃς ὁ μισὸς...
Αὐτὰ καὶ σὲ ἀσπάζομαι...

Ὁ Φασουλῆς ὁ Ὑός.

Ποιὸς ἐπίστευε νὰ γιάνῃ τὸ σπυρὶ τοῦ Δεληγιάννη;

—

Μὲ 'γειὰ τὸ πράτικο, ἐν πρώτοις ἴσε,
μὲ 'γειὰ τὸ πράτικο, κὺρ Θοδωρῆ,
χωρὶς Καλόγερο 'στὸν σβέρκο εἶσαι,
πάει 'στ' ἀνάθεμα κάθε σπυρί.

—

Τὰ μάγια πούκαμα κι' ἐγὼ γιὰ σένα
δὲν πᾶγαν φαίνεται εἰς τὰ χαμένα,
κι' ἐξαναπρόβαλλες μακρὺς σὰν πρῶτα
μὲ ὑπερήφανα καὶ γαῦρα νῦτα.

—

Καὶ τώρα δεῖξε μας τἀνάστημά σου,
τὴν πρώτην δύναμιν καὶ τὴν ὁρμήν,
καὶ 'στὸ Κορδόνι σου καλὰ κρεμάσου
πρὸς δόξαν ἄρβιτον... ἀμήν, ἀμήν!

Καὶ τ' Ὠδεῖον μεταβάλλει δωρεὰ Συγγροῦ μεγάλη.

—

Ἐπικροτεῖ κι' ὁ Φασουλῆς, ἂν καὶ ἀργὰ ὀλίγον,
τὴν ἀνακαινοργάνωσιν Ὠδείου τοῦ γνωστοῦ,
διότι τὸ Κατάστημα τὰς πύλας του ἀνοίγον
ἀντάξιον ὀνόματος θὰ γίνῃ σεβαστοῦ.

—

Κι' ἐγὼ λοιπὸν τὰ βέλτιστα εὐελπιστῶν φωνάζω
ζήτω 'στὸν Χρύστη τὸν Συγγρό, ποῦ τὸν παρὰ τὸν δίνει,
μὰ ζήτω καὶ 'στὸν μουσικόν, τὸν τροφοδὸ μας Νάζο,
ποῦ εἰδικὸς κι' ἀκάματος αὐτὸ θὰ διευθύνῃ.

Πρῶτος 'στὸ Καρναβάλι — ὁ Φασουλῆς προβάλλει.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Θὰ τρελλαθῶ ἀπὸ χαρά...
Π.— Τί ἔπαθες καὶ χαίρεις;
Φ.—Μεγάλη ἀνακάλυψις κι' ἀκόμη δὲν τὴν ξέρεις;
Δὲν εἶδες, βρέ, εἰς τοὺς Καιρούς, ποῦ βγαίνουν 'στὸ [Λονδῖνον,
πῶς εἰς τοὺς τρέχοντας καιροὺς τῶν πονηρῶν κινδύνων
εἰς πάπυρον κυλινδρικὸν εὑρέθ' ἡ Πολιτεία
τῶν παναρχαίων Ἀθηνῶν μεγάλη καὶ ἀρτία,
ποῦ ὁ κλεινὸς τὴν ἔγραψεν Ἀριστοτέλης, βλάκα,
πρὸς γνῶσιν τῶν συγχρόνων του καὶ τοῦ Κομνᾶ τοῦ [Τράκα;
Ἡ πολιτεία δὶ αὐτὴ δὲν ξέρεις, κουτομάρη,
πῶς εἶναι τεσσαρακοστὴ κι' ἑκατοστὴ ὀγδόη
ἐξ ὅσων ἔφερε ποτὲ Πολιτειῶν 'στὸ φῶς;

ἐκεῖνος ὁ ἀείμνηστος καὶ τῶν σοφῶν σοφός;
Καὶ ὕστερα δὲν ἔμαθες, βρὲ Περικλῆ γαμάρι,
πῶς ἅμα ἦλθε τῶν Καιρῶν ἐκεῖνο τὸ χαμπάρι,
ἐτάραξε τῶν πάππων μας τὸν ὕπνον τῶν αἰώνιων
καὶ τοῦ Τρικούπη, Περικλῆ, τοῦ ἦλθε τὸ δαιμόνιον,
κι' ἐσυλλογίσθη ἔμπλεως ἐξ ἱερᾶς μανίας
τώρα ποῦ ἔχει τὸν καιρὸν καὶ εἶναι Πανσκηνίας
τοῦ φιλοσόφου τὴν σειρὰν κι' αὐτὸς νὰ συνεχίσῃ
μήπως τὸ ἔθνος οὕτω πως ὀλίγον εὐτυχήσῃ;
Καὶ δὲν εἰξεύρεις, Περικλῆ, πῶς τώρα μετ' ὀλίγον
ἐκδίδει ὁ Χαρίλαος ἓν Πρόγραμμα ἐπῆγον,
καὶ Πολιτεία γράφεται εἰς ὅλων τὸ γιγνάτι,
τοὐτέστι τεσσαρακοστὴ κι' ἑκατοστὴ ἐννάτη;
Π.—Δὲν ξέρω τίποτ' ἀπ' αὐτά...
Φ.— Νὰ ξεραθῇς, χαλντούπη,
ὅπου ἐνῷ γαλὰ ντουνιᾶς μαζὶ μὲ τὸν Τρικούπη
καὶ τῆς Ἑλλάδος γράφεται ἡ νέα Πολιτεία
σὺ τσαμπουνᾷς γιὰ τὴν παληὰ καὶ χάσκεις 'στὰ Χαυτεῖα.
Εἰς ὅσους ἐγεννήθησαν, βρὲ Περικλῆ, ὡς τώρα
στραβὴ κι' ἀνάποδη ζωή, κακομοιριὰ καὶ ψώρα,
ὁπόσοι ὅμως εὐτυχεῖς θὰ γεννηθοῦν 'στὸ μέλλον
τὴν Πολιτείαν τὴν χρυσῆν θὰ εὕρουν τῶν Ἀγγέλων.
Γιατί, μωρέ, ἡ μάννα μου νὰ μὲ γεννήσῃ τότε,
ὁποῦ ἀκόμη πάνσοφοι δὲν ἦσαν πατριῶται,
καὶ δὲν μ' ἐγέννα σήμερα νὰ 'δῶ εἰς τὸν καιρό μου
τοὺς νόμους τοὺς ὑπάρχοντας καταμεσῆς τοῦ δρόμου;
Τόσον ἠσθάνθη πρώιμον τοῦ ἔρωτος τὸν ἵμερον;
δὲν εἰμποροῦσι τάχατε νὰ μὲ γεννήσῃ σήμερον,
ποῦ κὶ ὁ Τρικούπης, Περικλῆ, καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει
θὰ γράψουν Πολιτεύματα σὰν τὸν Ἀριστοτέλη,
καὶ ὅσοι 'στῆς νεότητος εὑρίσκονται τὴν ὥραν
ζωὴ καὶ νειάτα θὰ χαροῦν 'στὴν δοξασμένην χώραν;
Ἦτον ἀνάγκη νὰ ἐλθῶ 'στὸν κόσμον ἄρον ἄρον,
καὶ τώρα ποῦ θὰ εἶν' ἐδῶ ἑστία τῶν Μακάρων,
ὁ Χάρος ὁ ἀμείλικτος μ' ἐκεῖνο τὸ δρεπάνι
τὴν προσφιλῆ μου ὕπαρξιν νὰ κόψῃ σὰν ρεπάνι,
χωρὶς 'στὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς, τῆς τόσον ἀπαισίας,
νὰ 'δῶ τὴν ἀποκέντρωσιν ἑκάστης ἐξουσίας;
Τώρα ποῦ 'γέρασα κὶ ἐγὼ καὶ δὲν μοῦ μένουν ἥπατα
ἐβγῆκαν ἀξιώματα νὰ μᾶς παρλάρουν ὅπατα;
Τώρα ποῦ φαίνεσαι καὶ σὺ σεβάσμιος πρεσβύτης
μεταρρυθμίσεις σκέπτεται ὁ ρέκτης Φλογαΐτης,
ὁ δὲ Τρικούπης ὑψηλὰς ἰδέας κατεβάζει
καὶ Πολιτείαν Πλάτωνος ἐδανικὴν μᾶς βγάζει,
οἱ πάντες δὲ ὑπόσχονται γραπτῶς καὶ διὰ ζώσης
νὰ ἐπιφέρουν ριζικὰς εἰς ὅλα βελτιώσεις;
Τόσον καιρὸ ποῦ εἰμεθα εἰς τῆς ζωῆς τὴν βράσι
κανένας δὲν εὑρίσκετο νὰ μᾶς διασπεδάσῃ,
μὰ τώρα ποῦ γεράσαμε κι' ἀφιονισμὸ τὰ κῶλα
πῆραν φωτιὰ τὰ καύκαλα τῶν Πανελλήνων ὅλα,
καὶ τόσα ξερουρνίζονται σοφὰ νομοθετήματα,
ποῦ μοῦντζωστέ τα, Περικλῆ, καὶ φτύστα καὶ
βλαστήμηκα.

Δὲν ξέρω ἀπὸ 'μᾶς τοὺς ὁδοὶ ποιὸς θὰ ψοφήσῃ πρῶτα,
περὶ αὐτοῦ μὴ φρόντιζε καθόλου μὴ ἐρώτα.
ἀλλ' ὅμως ἂν προτήτερα ἐσὺ τὰ κακαρώσῃς
χωρὶς νὰ 'δῇς ἐξουσιῶν σοφὰς ἀποκεντρώσεις,
ἐγὼ θὰ ἔρχωμαι συχνὰ 'στὸν τάφο σου ἀπάνω
καὶ μία τέτοια θλιβερὴ καντάδα θὰ σοῦ κάνω:
«Σὺ ποῦ 'στὰ δῦκη πέταξες, ψυχὴ βασανισμένη,
σήκω νὰ 'δῇς Ρωμαίικο καὶ γῆ εὐτυχισμένη.
Ἐσὺ ψυχὴ τοῦ Περικλῆ, ὁποῦ πετᾷς 'στὸ ἄπειρον,
ἔλα νὰ 'δῇς κυλινδρικὸν τοῦ Χαριλάου πάπυρον,
ποῦ Πολιτεία εἰς αὐτὸν τυλίγεται ὑπάτη,
ἡ νέα πεσσαρακοστὴ κι' ἑκατοστὴ ἐννάτη.
Αὐτὰ ποῦ ὠνειρεύεσο, καυμένε, 'στὸν καιρό σου
καὶ οὔτε κἂν τὰ ἔβλεπες ποτὲ εἰς τὸνειρό σου,
αὐτὰ γενῆκαν πράγματα κι' ἀλήθεια ζωντανὴ
κι' ἀκόμη 'στὸ Ρωμαίικο τί ἔχει νὰ γενῇ.
Μὰ σὺ πικρίας μοναχὰ εἰς τὴν ζωήν ἐρρόφησες
καὶ δίχως τίποτα νὰ 'δῇς κακὴν κακῶς ἐψόφησες
πιστὸς τοῦ Βασιλέως σου ὑπήκοος καὶ δοῦλος...
ἂς ἐγεννιέσουν σήμερα κι' ἂς ἐγγενεόσουν μοῦλος.
Ἐκεῖνα τὰ ἰδανικὰ καὶ θεῖα πολιτεύματα,
ποῦ παραμύθια τάλεγες καὶ τὰ θαρρῶσες ψεύματα,
τὰ χαίρονται τὴν σήμερον ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά σου
κι' ἀναγαλιάζ' ἡ ἔρημη καὶ φλογερὴ καρδιά σου.»
Αὐτὰ θὰ λέγω ἐνδακρυς, καὶ μ' ἔρωτα ἀπαύρων
θὰ σφίγγω τὸν κυλινδρικὸν τῆς Πολιτείας πάπυρον,
κι' ἴσως κι' ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, 'στ' ἀνέλπιστα ν'
ἀνάψω
καὶ τέλος τὴν ἑκατοστὴν πεντηκοστὴν συγγράψω.
Π.—Κι' ἐγὼ ἀπὸ τοῦ τάφου μου τὸ χῶμα θὰ
σηκώνωμαι
καὶ γιὰ τὰ Πολιτεύματα μαζί σου θὰ τσακώνωμαι,
θὰ πέρτῃ δὲ 'στὴ ραχη σου ἀλύπητη σπαλιάρα
καθὼς αὐτὴν, βρὲ Φασουλῆ, ποῦ θὰ σοῦ δώσω τώρα,
κι' ἐκεῖ μὲ ραμπαδοξυλιὰ θὰ χαραχθῇ παντοῖα
ἑκατοστὴ πεντηκοστὴ καὶ πρώτη Πολιτεία.
Φ.—Τὴν περιμένω, Περικλῆ, μὲ πᾶσαν ἠρεμίαν.
Π.—Ὄρσε, γαϊδοῦρι, ἑκατὸν πεντήκοντα καὶ μίαν.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκεῖνο τὸ κατάστημα Βασίλη τοῦ Καπόνη,
ὁποῦ 'στὴ σπάτι 'βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβόνει
καὶ μὲ στολίδια χλιὰ δυὸ φεγγοβολεῖ γεμάτο.
Θαῦμα ἰδεῖσθαι ἀληθῶς!... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!...
μικρὴ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο κι' Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελασθῇς φαίνονται μὲ τοῦτο κι' Ἀθῆναι,
ἀμέσως μέσα θὰ 'βρεθῇς καὶ κάτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἶσαι ἀφιλάκολος καὶ πρῶτος καταβάρης
τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πρᾶγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιατ' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο
κατ' ἔξω νὰ κοντιάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

Ὁ Ῥωμιὸς γνωστὸν σᾶς κάνει — σᾶς 'νοὸ καζὶ μου ἀγάπη,		ρὲ Χεμέτη, μὲ μιὰ μάντρα, — μὲ μεγάλ' εἰκοσορή,
'στὴν Λεπενιὰν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖται		καὶ χωρὶς ἀγόρα εἴτ' ὄνομα, — αὐτὸν ἄλλοτε μαμμή.
μὲ Ξενοδοχεῖο Σῶτη. — ἀφ' ὅτου λίθι ερισε στὸ ξέβι.		

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι — Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα.
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι. — πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμιὸς τὴν ἑβδομάδα	—	χρόνο μὲ χρόνο θὰ ἀγγίξῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅπως μέρη	—	ὁλοκάπικα καὶ στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξοικειωθῆ	—	κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει	Κι' ἕνα φύλλο τὸν κοστίζει	—	ἴσως συνδρομητάς.
Συνδρομητὰς θὰ δέχεσαι	—	γιατὶ λιπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅπως τὸν παρὰ δίν-δίδει	—	θὰ τὸν φὴν μαῦρο ρίξει.
καὶ 'στὸν Λόγιον τὴν πολιν	—	καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλη	—	δέχομ' ἀπ' ἔξω κι' ἐντροπὴ.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	—	κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	—	φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.			

Εἰκοσιεξῆ μηνὸς Γενούρη, — Ποῦντο μετρῶ τριακόσια καὶ εἴκοσι κι' ἑπτά,
κ' ἐπεργάτι κι' ἐγὼ θὰ πάρω. — καὶ μὲ τὴν ἐπεργίαν πολὺ ἀγαπιοῦμαι.

Καὶ τοῦ Ρωμιοῦ πολὺ καλαὶ πρὸς τυπογράφους συμβουλαί.

Ὦ ἀδελφοί μου ἐν Χριστῷ καὶ φίλοι τυπογράφοι,
ποῦ 'στὴ καλὰ καθούμενα ὁ νοῦς σας διεστράφη,
ἐξεφύετε πῶς μ' ἀπαυτὰς δὲν βάφονται κοκκοῦλια,
πῶς δύσκολα μὲ χρήματα γεμίζουν τὰ σακκοῦλια,
οὐδ' ἐπιτρέπετ' εὔκολα εἰς τοῦτον τὸν αἰῶνα
νὰ βάσωμεν ἐλεύθερα εἰς ξένον ἀχυρῶνα.

—

Τὰς ἐργασίας ὅλων σας, τὰς τόσον σοβαρὰς,
ὁ Τύπος πάντοτ' ἐκτιμᾷ καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ἀλλὰ κ' ἐγὼ σᾶς ἐκτιμῶ καθὼ καλαμαρῆς,
ποῦ κάθε ἄγραφο χαρτὶ ζητῶ νὰ τὸ ζωπάνω.
γιατὶ καὶ σεῖς ὡς ἀληθεῖς τοῦ Τύπου στυλοβάται
μαῖ μ' ἐμᾶς νυχθημερὸν τὰ πάνδεινα τραβᾶτε.

—

Ἀλλ' ἀπεργίας σήμερα καὶ σεῖς νὰ μαγειρεύετε
κ' ὁμόθυμοι κι' ὁμόφωνοι μᾶς' στ' ἄλλα νὰ γυρεύετε
μετὰ πολλῆς εὐχέρειας καὶ πείσματος καὶ χούλου
νὰ 'μπῆτε σώνει καὶ καλὰ 'στῶν ἄλλων τὸ χωράφι,
αὐτὸ δὲν εἶναι φρόνιμον καὶ λογικὸν καθόλου,
ὦ ἀδελφοί μου ἐν Χριστῷ καὶ φίλοι τυπογράφοι.

Τὸ Πρακτορεῖον τὸ γνωστὸν λαμπρῶς ὀργανωμένον
εὐνομούμενης ἔτυχε καὶ διαύλων ἐπαύνων,
διότι μόνον οὗ' αὐτοῦ ὁ Τύπος μας ἀνέρρωσε
κ' ἀπὸ τοὺς κανονιέρηδες ἐκεῖνο ἠλευθέρωσε
τοὺς ἐν ἰδρῶτι σίροντας τὸν βίον τῶν ἀνοήτων,
κ' ἰδοὺ ἐμεῖς ὡς ἀληθινὸν καὶ ἄρτον ἐπιούσιον.

—

Διὸ στεφθέντες, ἀδελφοί, χωρὶς κανένα πάθος
καὶ τῆς ζωῆς τὸ μάταιον καὶ τοῦτο σας τὸ λάθος
ἀμέσως διορθώσατε τὸ βλέμμα τσιργιμένον
καὶ στὸν ἀγῶνα τὸν κοινὸν ἐλᾶτε νὰ ξοφπώσωμεν,
σκεφθῆτε δὲ πῶς ἄνωθεν ὑπάρχει νεγραμμένον
καὶ σεῖς κι' ἐμεῖς ἀπέναρθοι τὰ κῶλα μας 'δὲν σώσωμεν.

—

Ἀλλέως, ἂν κωφεύσετε πρὸ τόσων προτρεπῶν,
κι' ἐγὼ ἀκόμη ἀπεργῶ μαῖ σας σιωπῶν,
καὶ ρίχνω τὰ κονδύλια μου μικρὸ τε καὶ μεγάλα,
ὅταν ὁ 'κ πείνης κυρτωθῇ καὶ ἡ 'δική μου ράχη,
μὲ τῆς γνωστῆς ναιδούρας μου ποτίζομαι τὸ γάλα,
ποῦ εἶναι καὶ ἀφέλιμον πολὺ γιὰ τὸ στομάχι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Πῶς δὲν 'μιλεῖς, βρὲ Φασουλῆ; τί ἔπαθες; τί ἔχεις;
ποῦ ἁρμενίζεις μὲ τὸν νοῦ; ποῦ 'βρίσκεσαι; ποῦ τρέχεις;
Μὴν εἶδες πὼς τὰ λόγια σου πηγαίνουν 'στὰ χαμένα
καὶ σκέπτεσαι εἰς τὸ ἑξῆς νὰ μὴ 'μιλῇς σ' ἐμένα;
Μπᾶ! σὲ καλό σου σήμερα... δὲν βγάζεις ταιμουδιά..
θὰ σοῦλθῃ κατακέφαλα καμμιὰ καρυδιά.
Μίλα, μωρέ... τί γίνεται τὸ κράτος κατ' αὐτάς;
ἀλήθεια πῶς ἐκάλεσαν τοὺς φίλους Βουλευτάς;
ἀλήθεια ὅτι σκέπτεται ὁ πρὶν Πρωθυπουργὸς
εἰς τῆς Βουλῆς τὴν πρόσκλησιν νὰ μὴ σταθῇ ἀργός,
ἀλλὰ νὰ πέσῃ ἄγριος κατὰ τοῦ Ὑπουργείου
μὲ τὰ ὀλίγα λείψανα τοῦ μαύρου ναυαγίου;
ἀλήθεια πῶς ἐφόρησε κι' ἐφέτος τὸν νταβὲ
ἡ σιτοδεία ἡ πολλὴ κι' ἡ βαρυχειμωνιά,
κι' ἐτάρῃσαν ὑπὸ βουνὰ καὶ ὄγκους ἐκ χιόνων
τετράποδα καὶ δίποδα καὶ τἄνθη τῶν λειμώνων;
ἀλήθεια ὅτι ἔγινε πρὸ ἡμερῶν, κοπρίτη,
Συμβούλιον Ὑπουργικὸν 'στοῦ Θοδωρῆ τὸ σπῆτι,
κι' οἱ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος προσῆλθον μὲ σιγὴν,
ἐνῷ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἁπλώνετο 'στὴν γῆν,
ὅταν δὲ ὄνειρον ἡμᾶς ἐκοιμίζε τερπνὸν
ὁ Θοδωρακης ἔστεκε 'στὸ πόδι ἀγρυπνῶν,
κι' ἐσκέπτετο τὰ σοβαρὰ καὶ τὰ σπουδαῖα πράγματα
ὡς τοῦ τὸν ἠύραν τῆς αὐγῆς τὰ ῥόδινα χαράγματα;
ἀλήθεια, βρέ, πῶς ὑπ' ἀτμὸν ὁ στόλος ἔλος στέκει
γιὰ νὰ μὴ ᾽χῃ κρυφὰ κρυφὰ οὔτ' ἕνα κὰν φυσέκι;
ἀλήθεια πῶς ἐνάγεται εἰς δίκην ὁ Φιλήμων,
καθέσαν εἰς τὰς ἐκλογὰς παρέπεισε τὸν Δῆμον
νὰ δώσῃ ψῆφο 'στὴν Ἑλλὰ καὶ ἔχει 'στὸ Κορδόνι,
κι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὴν Ἀρχὴν τοῦ Δήμου κηλιδόνει;
ἀλήθεια ὅτι Τράπεζα Κτηματικὴ θὰ γίνῃ;
ἀλήθεια ὅτι φλίγεται τὸ Φλογερὸ Καμίνι;
ἀλήθεια πῶς ἐκρέμασαν μουτσούναις 'στὸ παζάρι;
ἀλήθεια ὅτι στέφανον ἀμάραντον θὰ πάρῃ
ὁ ἰχνηλάτης Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου
ὁτότε τὸ ἀνώμαλον ὠσφράνθη τοῦ Ταμείου;
ἀλήθεια πῶς ἀγγέλλεται μεγάλη εὐφορία,
πῶς κι' ἄλλη Ἀτμοπλοϊκὴ θὰ γίνῃ ἑταιρεία,
καὶ μετ' αὐτὴς θὰ ἐνωθοῦν κι' οἱ ἄνθρωποι τῆς πείρας,
τοὐτέστιν οἱ ἀείμνηστοι μουφλοὺζηδες τῆς Σύρας;
ἀλήθεια ὅτι ποντικοὶ ἐχάλασαν βαρβάτοι
τοῦ Καραπάνου τὸ ψηλὸ καὶ ὄνυατὸ κρεββάτι,
συνῆλθε δὲ τετραμελὲς σορῶν ἐπιτροπὴ
ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν τὴν γνώμην της νὰ 'πῇ,
ἐκείνος δὲ πολύφροντις περὶ πολλὰ τυρβάζει
καὶ εἰς κανένα ἔνταλμα ὑπογραφὴν δὲν βάζει,
κι' ὁ κύριος Καλογερῆς τὸ Κεντρικὸν κλειδόνει
καὶ στρίβουν ἄντερα πολλῶν καὶ γίνονται Κορδόνι;
ἀλήθεια ὅτι χρήματα καθεὶς θὰ καταβάλῃ
κι' ἐφέτος νὰ ἑορτασθῇ λαμπρῶς τὸ Καρναβάλι,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος, ὁ ἄρχων ἐν εἰρήνῃ,
τὸν περιούσιον λαὸν ἐξ ὑψηλοῦ θὰ κρίνῃ,
κι' ὡς Ἄναξ γενναιόδωρος θὰ δώσῃ καὶ παράδες
εἰς ὅσους θὰ διακριθοῦν ὡς πρῶτοι μασκαράδες;
ἀλήθεια ὅτι κατ' αὐτὰς ἐράνη κι' ἡ Καμήλα;
ἀλήθεια εἶναι ὅλ' αὐτά; ... ἔμπρος, μαγκούφη, 'μίλα.

(Ὁ Φασουλῆς δὲν ὁμιλεῖ καὶ κάμνει ἀπεργίαν.)

—

Π. Θὰ σοῦ ἀλλάξω, μασκαρᾶ. Χριστὸν καὶ Παναγίαν.
Μὴ ν' ἀπεργήσῃς σκέπτεσαι καθὼς κι' οἱ τυπογράφοι;
μὴν ἐσυμφώνησες καὶ σὺ μὲ τοῦτο τὸ συνέρι;
Δὲν θέλεις νἄβγῃ κι' ὁ Ρωμηὸς;.. γι' αὐτὸ δὲν λέγεις στίχους,
μὰ στέκεις ἀδιάῤῥοος καὶ χάσκεις μὲ τοὺς τοίχους;
Κι' ὅταν καὶ σὺ τὰς σκέψεις σου δὲν τὰς δημοσιεύῃς
δὲν ἐννοεῖς, βρὲ Φασουλῆ, πῶς πάντα θὰ νηστεύῃς;
Κι' ὅταν, μωρέ, τὰς γνώμας σου δὲν λέγῃς τὰς σωστὰς
πῶς θἄβγῃ τότε ὁ Ρωμηὸς; τί διάβολο θὰ φᾷς;
Κι' ὅταν μαζί μου δὲν 'μιλῇς καὶ δὲν συναναστρέφεσαι
ὡς τούρανοῦ τὰ πετεινὰ νομίζεις πῶς θὰ τρέφεσαι;
Μωρὲ ἀκόμη δὲν 'μιλεῖς;..φτοῦ σου καὶ πάλι φτοῦ σου!
ἂν ν' ἀπεργήσῃς μελιστὲς κακὸ τοῦ ἑαυτοῦ σου ...
κἀνεὶς αὐτὴν τὴν σιωπὴν δὲν τὴν καταλαβαίνει.

(Ὁ Φασουλῆς δὲν ἀπαντᾷ καὶ βλέπει τὸ ταβάνι)

Π. Βρὲ τζόγια μου, βρὲ ματιὰ μου, γιὰ ἴλα 'στὰ μαβ-
[λὰ σου...
δὲν σκέπτεσαι τὴν Φασουλῆ καὶ τὰ κουτσούβελά σου;
Καὶ τὰν δὲν ἔβγῃ ὁ Ρωμηὸς, πῶς τότε θὰ 'μπο-
[ρέσῃς
μεταξωτὰ ἐσώβρακα σὰν πρῶτα νὰ φορέσῃς,
καὶ εἰς χοροὺς νὰ προσκαλῇς σὰν ἄνθρωπος τοῦ κόσμου
κι' ἐμὲ τὸν ἀπολίτιστον μετὰ τῆς γυναικός μου;

—

Μετ' ἐξάψεως πολλῆς
ἀπεργεῖ κι' ὁ Φασουλῆς.

(Ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ ὁ Φασουλῆς γυρίζει καὶ τὴν Μασσαλιώτιδα σιγὰ σιγὰ σφυρίζει.)

—

Π.—Σφυρίζεις, ἀφιλότιμε, σφυρίζεις, Φασουλῆ,
ὡσὰν κανένας γαϊδαρος ἐμπρός σου νὰ 'μιλῇ.
Σφυρίζεις αὐθαδέστατα, ἐνῷ ἐγὼ 'μιλῶ . . .
ἐσύ, μωρέ, δὲν πιάνεσαι ποτὲ μὲ τὸ καλό.
Μὴν ἔδωσες μαθήματα καὶ σὺ διπλωματίας
καὶ ὁ Σκουλούδης σ' ἔσωσεν ἐκ τῆς ἀχρηματίας,
καὶ τώρ' ἀπάνω 'στὸν σορὰ ἐστρώθης σταυροπόδι
καὶ περιμένεις ἀπεργὸν ν' ἀνοίξῃ τὸ Τριῴδι,
κι' ἔτσι ν' ἀρχίσ' ἡ γλῶσσα σου νὰ κόβῃ καὶ νὰ ῥάβῃ;

—

(Ὁ Φασουλῆς σιωπηλὸς τὴν πίπα του ἀνάβει.)

—

Π.—Καπνίζεις, αὐθαδέστατε, καὶ ἀδιαφορεῖς,
κι' ἐμὲ τὸν πρῶτον φίλον σου καταστενοχωρεῖς.
Ἂς ἀνοιχθοῦν τὰ χείλη σου, ποῦ στάζουν πάντα μέλι,
μὴν κάνῃς πῶς γιὰ τίποτα 'στὸν νόσμο δὲν σὲ μέλει.
Φθάνει ποῦ τάλλα, Φασουλῆ, τὰ φύλλα τὰ καυμένα
δημοσιεύονται μισὰ καὶ λιθογραφημένα,
ἂν δὲ δὲν ἔβγῃ κι' ὁ Ρωμηὸς ὁλόκληρος γιομάτος
ἐ! τότε πλέον χάνεται ὁ τύπος κατὰ κράτος,
καὶ τρεῖς φοραῖς ἀλλοίμονον 'στὴν δύσμοιρον πατρίδα,
ποῦ τρέφεται μὲ τὸν καφφὲ καὶ μιὰ ἐφημερίδα.

(Ὁ Φασουλῆς μὲ τὸν σουγιᾶ τὰ νύχια του πασπατρεύει.)

—

Π.—Γιὰ 'δέτε φίλος μιὰ φορά!..γιὰ 'δέτε πῶς μὲ ῥέβει!
μίλα, μωρέ, τῶν λόγων σου ν' ἀκούσω τὴν μαγείαν..
τώρ' ἀπφάσισες καὶ σὺ νὰ κάμῃς ἀπεργίαν,
ποῦ βελτιώσεις γίνονται τῶν λειτουργούντων νομῶν,
καὶ σέρνονται οἱ Βουλευταὶ καταμεσῆς τῶν δρόμων;
Δὲν τρώγει ξύλο μοναχὰ τοῦ πλήθους ἡ ἀγέλη,
ἀλλὰ ξυλοφορτώνονται πολλοὶ κι' ἐκ τῶν ἐν τέλει,
κι' ἂν στρενιασθῇς 'στὸν δρόμο σου καὶ λίγο ξεροδήξῃς
τὸν διάβολό σου εἰμπορεῖ, καυμένε, νὰ τραβήξῃς,
καὶ μὲ λυμένο ἀφαλὸ 'στὸ σπῆτι σου νὰ πᾷς
κἂν Βουλευτής, κἂν Πρύτανις, κἂν Πάππας, κἂν παπᾶς.

—

(Ὁ πεισματάρης Φασουλῆς τὴν σιωπὴν δὲν λύνει
κι' ὁ Περικλῆς τὰ γόνατα ἐνώπιόν του κλίνει.)

—

Π.—Ἰδού ἐγώ, Χρυσόστομε, γνωστότ' ἐμπρός σου..
ἂς μὴν παρέλθῃ ἀγῶνος καὶ στέρος ὁ καιρός σου.
Σκέψου πῶς μᾶς συνέδεσε ἀόρατόν τι πνεῦμα,
σκέψου πῶς συνηντήθημεν εἰς τῆς ζωῆς τὸ ῥεῦμα
καθὼς καὶ ὁ Ναθανιὴλ ἀνταμωσε τὸν Φίλιππα,
καὶ ὕστερα, βρὲ Φασουλῆ, γνωρίζεις τὰ ἐπίλοιπα.

Σκέψου πώς σὺ μ' ἐμύησες εἰς τὰ τῆς Πολιτείας,
πώς μαθαίνεις μαθήματα σοφῆς διπλωματίας,
πολλάκις δ' ἀνερρίψαμεν τὸν περὶ πάντων κόσμον,
κι' ἐγὼ τοὺς τόσους κόπους σου γενναίως ἀνταμείβων
πολλαῖς φοραῖς σοῦ ἔσπασα στὴ ράχη σου τὸ ξύλο,
κι' ὁ κόσμος ἐφωτίζετο μὲ τοῦ Ρ ω μ η ο ῦ τὸ φῶλο.
Ἀμάν, μωρὲ Χρυσόστομε, τὴν σιωπὴν σου λύσε,
τοσοῦτον σκληροτράχηλος καὶ ἄκαμπτος μὴν εἶσαι.
μὴν κανεὶς πείσματα καὶ σὺ σαν μερικοὶς τσακίστραις..
ἰδού, φιλῶ τὰ πόδια σου, ποὺ βγάζουνε χλονίστραις...
Τοὺς τυπογράφους πρόστρεξε ν' ἀφήσουν πλὰ τάστεῖα,
ἄλλως κι' ἐκείνους καὶ ἐμᾶς ἐπαπειλεῖ νηστεία,
τὴν δὲ πατρίδα σκοτεινὴ τὴν περιμένει τύχη...

—

(Ὁ Φασουλῆς δὲν ἀπαντᾷ, μονάχα ξεροβήχει.)

—

Π.— Μὲ τὸ κακὸ δὲν πιάνεται, μηδὲ μὲ τὸ καλό,
κι' ἀδίκως ἐγονάτισα καὶ σὲ παρακαλῶ.
Ἡ ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ στρίψ' ἐκῶ τὸ βλέμμα,
ἀλλιεὼς θὰ φᾷς μπαγλάρωμα, ὅπου θὰ φτύσῃς αἷμα.
Μωρέ, ἀκόμη δὲν μιλεῖς;...ὄρσε λοιπὸν πέντ' ἔξη...
ἀκόμη, γαϊδουρανθρωπε, δὲν ξεστομίζεις λέξι;
ὄρσε σαράντα ματσουκιαῖς, πενῆντα, ἑκατό...
σὲ ρίχνω κάτω μπρούμυτα καὶ σὲ κλωτσοπατῶ.

—

Ὁ Φασουλῆς τὴν πρώτην του ἀπάθειαν δὲν χάνει,
ἀν κι' ἀπὸ τὸ μπαγλάρωμα αἱμοπτυσιαν κάνει,
κι' ὁ Περικλῆς κουράζεται καὶ δὲν ἀντέχει πλέον
καὶ μαναχὸς τον ὁμιλεῖ κοπτόμενος καὶ κλαίων.

—

Νὰ καὶ μιὰ ἐπιστολή, κατεπείγουσα πολύ.

—

Τῆς Κωνσταντινουπόλεως κυρίαι μερικαί,
ὁποὺ πολὺ τὰς ἔκαμνε ὁ Κάκκος νὰ γελοῦν,
στέλλουν ὀλίγους στίχους των ὡς εἶδος τενεκέ,
καὶ μὲ προτρέπουν εὐγενῶς καὶ μὲ παρακαλοῦν
στὸ φύλλον τὸ σημερινὸν νὰ τοὺς καταχωρίσω,
ἀλλὰ χωρὶς τὸν γράψαντα νὰ θέλω νὰ γνωρίσω.

—

Μ' αὐτοὺς τοὺς στίχους φαίνεται πῶς ἀπαντοῦν κι' ἐκεῖναι
ὅτε ὁ Κάκκος ἔγραψε μ' εὐγένειαν πολλήν,
καὶ γιὰ νὰ μὴ νομίζετε πῶς ἰδικοί μας εἶναι
ἔλεγε νὰ σᾶς δείξωμεν καὶ τὴν ἐπιστολήν.

—

Διὰ κατ' ἀπαίτησιν καὶ ἔγκριτον καθήκον
εἰς τὴν θερμὴν παράκλησιν τῶν κυριῶν ὁπαίκων,
καταχωρῶ τοὺς στίχους των μὲ πᾶσαν προθυμίαν,
χωρὶς νὰ φέρω εἰς αὐτοὺς διόρθωσιν καμμίαν.

—

«Ἀφοῦ μᾶς ἐξαθέωσες στὴ λίμα δύο μῆνες,
πᾶγκακε, Κάκκο, στὸ καλό, καὶ τρόβα 'στὰς Ἀθήνας.
Νᾶι, πᾶγκανε τὴ λάσπη μας νὰ πνίξῃς μές 'στὴ σκόνη
καὶ μάθε πῶς ἡ Πάλις μας τὴν λίμα δὲν σκιάνει.
Εἶναι καιρὸς pour prendre congé καὶ τὸν γοῦστό σ' ἀδειάγαστι σ' ἀηδιάσαμε πρὶν μᾶς ἀηδιάσῃς. [σῃς
Κι' ἂν εἰς τὴν νοῦ σου 'πέρασε πῶς εἶσαι καὶ ἀηδόνι,
τοῦ Δεληγιάννη ζήτησε γιὰ τὸ λαιμό κορδόνι.»

—

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἐκεῖνος ὁ Χριστόδουλος, ὁ Παναγῆς τουτέστι,
ποὺ μᾶς πληρώνει πάντοτε ἀμέσως καὶ πουθένου,
ἐρωμερίδα ἔβγαλε στρανὶν 'στὴ Βουκουρέστι,
κι' ὡς φίλος ἀνταποκιτὴς μᾶς γράφει ἐπισήμως
πῶς ἔγινε καλαμαρᾶς κι' ὁ τίτλος του καλλίζει,
ὁ δὲ Λειράκης ὁ γνωστὸς, ποὺ εἶναι 'στὸ Γαλάζι,
τὸ Βιβλιοπωλεῖον του ἀνέλαβε μὲ ζῆλον,
κι' εἰς τοῦτον θ' ἀποστέλλεται τὸ ἕνα κι' ἄλλο φύλλον.

—

Τοῦ Ζαγγουγιάννη μερικαὶ λεπταὶ Παρατηρήσεις
ἐπὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως, τῆς Μέσης δηλαδή,
χαρακτηρίζει δὲ αὐτὰς οὐχὶ ὀλίγη κρίσις
καὶ ἀληθὴς ἐμβάθεια καὶ γνῶσις καὶ σπουδή,
τὸ δὲ βιβλίον οὐ σμικρὰ τὸ διακρίνει χάρις,
κι' τοῦτο τὸ ἐξέδωσε ὁ Γιάγκος ὁ Νοτάρης.

—

Καὶ ἄλλο Περιοδικὸν ὁ Θ ε λ ξ ι ν ό ς βγαίνει,
δὶς τοῦ μηνὸς θὰ φαίνεται μὲ χάριν γραφομένη.
Ὁ Ἑπτημάδης ἄγρυπνος αὐτὴν τὰ διευθύνῃ
καὶ οὕτω πως ἀγαπητὸν ἀναγνωσμα θὰ γίνῃ.

—

Ἐκεῖνο τὸ κατάστημα Βασιλᾶ τοῦ Κασδόνα,
ὁποὺ 'στὸ σπῆτι 'βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβόνει
καὶ μὲ στολίδια χίλια δυὸ φεγγοβολεῖ γεμάτο.
Θαῦμα ἰδεσθεῖ ἀληθῶς!.... τί μαγαζί τοῦ εἶναι!...
μικρὸ Παρίσι φαίνεσαι μὲ τοῦτο κι' Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελασθῇς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περάσῃς
ἀμέσως μέσα θὰ 'βρεθῇς καὶ κάτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης
τότε θὰ φύγῃς μονάχα καὶ πρᾶγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιατ' εἶναι κρίμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει — πῶς 'στὸ ἐφεξῆς μου ἀντίθη,
'στὴν Λεωφόρον ἁπανω — κῆ' ἀπὸ τώδη ουτωρέα
μὲ ἐντεθεχτὸν Σεῖδη. — ἀριθ. 1ιδὲ τρεῖς 'στὸ ἔξοδ.

μὲ λαμπάδαν, μὲ μιὰ μπόμβα, — μὲ μεγάλ' εὐκαιρία,
καὶ μιὰ χαρὰ ὄλγως ἄνθρω. — σεβάσιαν ἄλλους μαμμᾶ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ». ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

—

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενήντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

—

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — ρόδα μὲ φορᾶ τὰ βγαίνῃ. — γιὰ τὰ ἕνα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ στὸ χέρι
κι' ἔτσι ἔχει ἐξυπνάδα — κι' ὅποιοι ζοῦν κατιδαίνει. — Κι' ἔτσι ἔχει φίλλα ἐν πρατζῆς — ἔχουνε τυπδρομητάς.
Συνδρομητὰς θὰ δέχεται — γιατὶ ἔστρα θὲν ἔχομε. — κι' ὅπουμε τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶ μπόρο δίδει.
καὶ ἔστω Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἐλλαδοπίην. — Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' ὁλόκις πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ἄρωμε νάζῃς κι' ἐντροπήν. — Γιὰ τὴ πόρα καὶ τὴ μέρα — κάθε φύλλο μὲ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα ἑπτὰ καὶ μόνα.

Δύο τοῦ μηνὸς Φλεβάρη,
τὸ Τριῳδὸν ἀριθάρει.

Τρακόσια εἶσοι κ' ἐντρό.
κι' οἱ μαθηταῖδες 'στα πανηγ.

Ὁ Τρικούπης 'στὴ Βουλὴ κορδωμένος πιὸ πολύ.

Εἰς τὸ πείσμα μερικῶν καὶ τοῦ Δεληγιάννη
ὁ Τρικούπης γελαστὸς 'στὴ Βουλὴ ἐφάνη,
ὁ Τρικούπης ὁ Τζών-Μπούλ, ποὺ τὰν κακιωμένος,
ὡς Ἀντιπολίτευσις μπῆκε κορδωμένος,
καὶ 'στὸ πρῶτο του σκαμνὶ ἀπαθὴς ἐσίμωσε...
ὅπως ἐγύρι, φαίνεται, κι' ἔτσι ἐξεθύμωσε.

—

Πέρασε τὸ ξαφνικό, πέρασε ἡ μπόρα,
τὰ φωκόλα τὰ 'ψηλὰ πέρνουν πάλι φόρα.
Κι' ἅμα εἶδαν 'στὴ Βουλὴ κι' οἱ ἐχθροὶ κι' οἱ φίλοι
μὲ χαμόγελο γλυκὸ 'στὰ κλεισμένα χείλη
τῆς κατεμένης τῆς Ἐλπίδος τὸν Πρωθυπουργό,
ὅλοι τὸν ἐνέλαιναν, 'νέλασα κι' ἐγώ.

—

Ὁ Τρικούπης 'στὴ Βουλή!...τί καλὰ ποῦ στέκει!
τώρα τρώγει 'ξένοιαστος Ἀγγλικὸ μπιφτέκι,
ψάρι τοῦ Μεσολογγιοῦ, σπάρους κι' αὐγοτάραχο,
τὸν κυττοῦν οἱ φίλοι του ἥσυχο κι' ἀτάραχο,
ἡ πολλὴ του λεβεντιὰ ὅλους τοὺς 'δαιμόνισε
καὶ τὸ 'Ισοζύγιον κι' ὅλα τὰ 'λησμόνησε.

Ὁ Τρικούπης ὅπως πρὶν 'σήκωσε κεφάλι,
προσοχὴ γιὰ τὸ Θεὸ μὴ θυμώσῃ πάλι.
Τὸ Κορδόνι ἔρχεται αὐστηρὸς νὰ κρίνῃ
κι' ὅλ' ὑποδεχθῆτε τον μὲ τὰ παλαιμάκια.
μὴν τὸν πάσῃ ἔξαφνα τὸ κακὸ μπουρίνι
καὶ μᾶς κάμῃ 'στὴ στιγμὴ μὲ τὰ κρεμμυδάκια.

—

Ὁ Τρικούπης 'στὴ Βουλὴ κατακαμαρώνεται,
ἄλλας πλιὸν ἐκλογὰς μὴν τοῦ ἀκυρώνετε.
Ὅλοι χαιρετᾶτε τον μὲ λευκὸ μαντῦλι,
μὲ τοὺς φίλους ἔρχεται νὰ κτυπήσῃ πόδι,
εἰς πολλοὺς ὁ οὐρανὸς θὰ φανῇ σφοντύλι
καὶ εἰς ἄλλους ὁ παππᾶς θὰ φανῇ σὰν βόδι.

—

Εἰς τὸ πείσμα μερικῶν καὶ τοῦ Δεληγιάννη
ὁ Τρικούπης 'στὴ Βουλὴ νύλα θὰ τὰ κάνῃ.
Ἔβλεπε πῶς ἄδικα χάνει τὸν θυμό του
καὶ πιπέρ' ἡ γλῶσσα του ἔγινε κι' ἁλάτι,
τάκουσε κι' ὁ Θοδωρῆς κι' ἀπὸ τὸν καημό του
δεύτερο Κ α λ ό γ ε ρ ο ἔβγαλε 'στὴν πλάτη.

Ὁ Ρότσιλδ ὁ πολίτης
κι' ὁ κάλπης Φαφουλῆς.

Φ.— Ὡς εὖ παρέστης, πλούσιε, καὶ 'στὴν ὀκνὴν μας
πέλιν! . . .
σὲ ὑποδέχομαι κι' ἐγὼ μὲ τὴν ψυχήν μου ὅλην.
Ἀφοῦ ὁ Σγούτας, ὁ Σύγγρος, Σκυλούδης καὶ λοιποὶ
προθύμως σ' ἐπισκέφθησαν, Ἐβρεῖτ τσελεπῆ,
ἤλθα κι ἡ πλούσιος ἐγὼ νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ
καὶ κλαίων κι' ὀδυρόμενος ἐμπρός σας νὰ ριφθῶ,
κι' ὡς Ἕλλην καὶ ὡς ἄνθρωπος ἐξώλης καὶ προώλης
κι ὡς μόνος ἀντιμούτσουνος τῆς ἱπποσύνης ὅλης
νὰ δεηθῶ μὲ δάκρυα τῆς Ἐξοχότητός σας,
ὅπου τιμᾶς παντοῦ τῆς γῆς ἀπολαμβάνει τόσας,
ἐκ τῆς χρυσῆς τραπέζης της δι' ἐλεημοσύνην
νὰ ρίξῃ λίγα ψίχουλα καὶ εἰς τὴν Ρωμηοσύνην.
Ναί, μυριόπλουτε Ροτσίλδ, ἐξακουσμένε Κροῖσε,
ἐκ βουλιμίας ῥοδερᾶς τοὺς ἀδελφούς σου ῥῶσαι,
καὶ σκόρπα τὰ ἔλεή σου ὡς ἄνθρωπος Φιλέλλην
εἰς ἕλλην τὴν λιμώττουσαν τῶν ἱπποτῶν ἀγέλην.
Μὴ λησμονῇς, κλεινὲ Ροτσίλδ καὶ πρώτη μαλαγάνα,
πῶς ὁ Θεὸς στὴν ἔρημον σας ἔθρεψε μὲ μάννα,
ὅτι σταυρὸν ἐχάραξε ὁ πάλαι Μωϋσῆς
καὶ τὴν μεγάλην Ἐρυθρὰν διέβητε καὶ σεῖς,
χωρὶς καθόλου νὰ βραχῇ οὐδ' ὁ ἀστράγαλός σας,
διότι τὴν ἐχώρισε τὴν ῥάβδον του ἁπλῶσας.
Καὶ ἤλθατε στὴν Χαναάν, ἐπαγγελίας γῆν,
κι' ἀθρόοι ἐσυρρεύσατε εἰς τὴν συναγωγήν
μὲ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἐλισέ, Δαθὰν καὶ Ἀβειρών,
τοῦ ὁποίου ἐχύνευαν πολὺ τὸν μέγαν Ἀαρών.
Λοιπὰ καὶ ἄλλα, ὦ Ροτσίλδ, ἐλίγον συλλογίσου
καὶ ἄνοιξε τὰ χέρια σου καὶ λύσε τὸ πουγγί σου,
κι' ἐμεῖς θὰ σὲ χηρύξωμεν σωτῆρα μας κλεινόν,
πολίτην δὲ περιφανῆ τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν,
καὶ σκέψου πῶς ἡ δόξ' αὐτή, χαχάμη, καὶ τσιρουτη-
κίζει περισσότερον ἀπ' ὅλα σου τὰ πλούτη.

—

(Ὁ Ρότσιλδ ὁμὸ πεντόφραγκα 'στὸν Φαφουλῆ (πετᾷ.)

Φ.—Παρακαλῶ σε, πλούσιε, μὴν κάνῃς χωρατά.
Δεῖξε τὸ φῶς καὶ πρὸς ἡμᾶς τῆς λίρας τῆς χρυσῆς,
καὶ σκέψου πῶς ὠμίλησεν ὁ θεῖος Μωϋσῆς
πρὸς τὸν Ὀδὰδ τοῦ Ραγουὴλ τὸν κι Μαριανίτην,
ἐπίσημον καὶ πλούσιον τῆς Χαναὰν πολίτην.
« Ἐλθέ, τοῦ εἶπε, μεθ' ἡμῶν, μὴ μᾶς ἐγκαταλίπῃς,
»γενεὸ μαζί μας κοινωνὸς καὶ τῆς χαρᾶς καὶ λύπης,
»κι' ἂν τύχωμεν ἐκ μέρους του γενναίας συνδρομῆς
»θὰ σοῦ στὴν ἀποδώσωμεν διπλάσια κι' ἐμεῖς. »

—

(Ὁ Ρότσιλδ τρία δίφραγκα 'στὸν Φαφουλῆ (πετᾷ.)

Φ. Παρακαλῶ σε, πλούσιε, μὴν κάνῃς χωρατά.
Ἄκου πῶς κλαίει ὁ πεινῶν τῶν ὑπαλλήλων κλάδος,
ὁ τριγύρω πάσχοντας τοὺς Λόρδους τῆς Ἑλλάδος.
Αὐτοὶ ποὺ εἶχαν σύμβολον καὶ κόμμα τὴν Ἑλλὰ
μὲ σαβλὸ ξύνουν σήμερα τὴν ἀδεια των κοιλιά,
κι' ἐχάσανε τὸ πάχος των καὶ ὅλο των τὸ ξύγκι
καὶ τὸ Κορδόνι τὸ μακρὺ τὸν τράχηλόν των σφίγγει.
Μὰ σὺ ὁ μυριόπλουτος καὶ κραταιὸς χαχάμης
εὐδόκησε τοὺς δυστυχεῖς παυδέντας νὰ συνδράμῃς
ὡς νὰ φουντώσουν τῆς Ἑλλὰς οἱ μαραμμένοι κλάδοι
καὶ τὸ ἀσκὶ τῶν τάλαινῶν γεμίσῃ, ἀπὸ λάδι.
Σὺ καὶ θηρία εἰμπορεῖς ἀκόμη νὰ δαμάσῃς
καὶ εἰς ταῦτὰ τοῦ καθενὸς κασσίδη νὰ κρεμάσῃς
τὰ τῆς Ρεβέκκας ψέλλια κι' ἐκεῖνα τὰ ἐνώτια
καὶ νὰ φορτώσῃς ἐκ λιρῶν κατάφορτα κιβώτια
'στοῦ Ἐλιέζερ τοῦ γνωστοῦ τὰς δώδεκα καμήλους
καὶ νὰ μᾶς κάμῃς ὅλους μας ὁμογενεῖς στομώλους.
Ἐσὺ ἐπάνω στερλινῶν περιπατεῖς καὶ τρέχεις,
μηδὲ γυναῖκα καὶ παιδιὰ, μηδὲ σκυλία δὲν ἔχεις,
μηδὲ ποτὲ σ' ἐπαπειλεῖ ἀνέλπιστος λιμός,
καθὼς δὲ μέλλ γίνεται τοῦ ἄνθρους ὁ χυμός,
ὅπου ἁπλήστως μέλισσα ἐβύζαξε χρυσῆ,
ἔτσι, πανέλαμπρε Ροτσίλδ, ὅ,τι κι' ἂν φᾷς καὶ σύ,
ἢ ἀρέας, ἢ σπληνάντερο, ἢ καὶ ἀτζέμ πιλάφι,
μὲς 'στὰ ντερό σου γίνεται ἀσῆμι καὶ χρυσάφι.
καὶ τρεῖς φοραῖς μακάριος ἅποιος 'δρεψῇ κοντά σου
καθ' ἣν στιγμὴν τὰνθρώπινα τελεῖς καθήκοντά σου.

—

(Ὁ Ρότσιλδ ἕνα δίφραγκο 'στὸν Φαφουλῆ τι-νάζει.)

Φ.—Ὅποιος πονεῖ, βαθύπλουτε, γαϊδουρινὰ ῥωνάζει.
Δῶσε καμπόσα πλούτη σου καὶ εἰς τὸν Καραπάνο
νὰ σβύσουν τὰ ἐλλείμματα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἔτσι νὰ παύσῃ ὁ σορὸς νυχθημερὸν νὰ σκούζῃ
πῶς τὸ Κουβέρνο ἔγινε κατοστὴν μουφλούζη,
Ἐξώφλησε τὰ ὄνεια του Δήμου καὶ τοῦ κράτους,
ἢ κτίσε μας τουλάχιστον καμπόσους ἀποπάτους,
ἢ μόνος σου συμπλήρωσε τὸ ὄνειον τοῦ Σγούτα,
ἢ κἂν τῆς Βάθειας τῆς γνωστῆς καθάρισε τὴν Βοῦτα,
ἢ δὺο δρέμους στρῶσε μας μὲ μάρμαρα Πεντέλης,
ἢ τέλος πάντων δῶστε μας καὶ δῶστε δ,τι θέλεις.
Ἐμεῖς περνοῦμε μιὰ χαρὰ μὲ τοὺς Ἰσραηλίτας,
καὶ τούτους Συνταγματικοὺς τοὺς θέλομεν πολίτας,
κι ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἄλλοτε μετὰ βοῆς καὶ θρήνου
τὸ καλλιμμαύχι τὸ σεπτὸν τοῦ σεβαστοῦ Ραββίνου
παρὰ τινες χριστιανοὶ ἀνήλεως ἔβαρη
κι ὁ τῶν Ἑβραίων μοχλὸς σηκώθη στὸ πεδάρι,
κι ἐκτὸς τοῦ ὅτι κάποτε τραχέως κι ἐπωδύνως
γράφουν καμπόσοι κατ' αὐτῶν καὶ ὁ παπᾶ-Μαρτῖνος,
λοιπὸν ἕλα πάλλα εἰμπορεῖν νὰ κάμουν πᾶσαν πρᾶξιν
καὶ ὅλοι ζοῦν κατὰ σειρὰν Μελιγιτεδὲκ καὶ τάξιν,
κι ἰδιαιτέρως τοὺς τιμοῦν πολῖται καὶ παππάδες
καὶ εἰς τοὺς ὄρεμους γαλακτοπουλοῦν καὶ μαστραπάδες.

Ὁ Φαφουλῆς κατεβοδομὲ τὴν Καμήλα πέρνει
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος τὸ Καραβάλλι φέρνει.

καὶ μόνον μάγκες ἄργοι, ποὺ τρέχουν αἴχως ἔννοια,
ῥωνάζουν στῶν τσιρουτηδῶν πῶς κρύβονται τὰ γένεια.
Δι' ὅλ' αὐτὰ εὐγνωμόνων τὴν τσιρουτὰ ν' ἀφήσετε
καὶ ἐν μυριοστημόριον τῶν θησαυρῶν σας χύσετε.
χωρὶς στὰς παρακλήσεις μου τὰς τόσας νὰ κωφεύετε,
διότι εὐκολώτερον, βαθύπλουτε, μοῦ φαίνεται
τὸ νὰ περάσῃ κάμηλος τρυμαλιὰν βελόνης
παρὰ νὰ δῇ Παραδείσου ὁ Ἐξηνταβελόνης.

—

(Ὁ Ρότσιλδ ἓν μονόφραγκον 'στὸν Φαφουλῆ (πετᾷ.)

Φ.—Παρακαλῶ σε, πλούσιε, μὴν κάνῃς χωρατά.
Βεβαίως εἶναι ἄπειρος, Ροτσίλδ, ὁ θησαυρός σου,
ὅπου σὰν μυῖγα φαίνεται καὶ ὁ Σγγρός σου,
ἀλλ' ἂν ἀπὸ τοῦ πλούτου σου τὸ ὄφος, Κολοσσέ,
οὐτ' ἕνα κὰν μηδενικὸν δὲν εἶμαι διά σε,
ὅμως κι' ἐγὼ τὸ ἔντομον, ὁ πενιχρός, ὁ γύφος,

ἐκεῖ ἀπό τῆς ψώρας μου σὲ θεωρῶ τό ὕψος,
καὶ 'στόν δικόν σου Πακτωλόν δέν στρέφω ν' ἀτενίσω
καὶ μόλις καταδέχομαι νά σὲ περιφρονήσω.
Μικρός μέν εἶμαι, πλήν Σαμψών μέ ἕνα σιαγόνα,
μέ τήν ἀρνδόνην κι' ὁ Δαυῒδ κατῆλθε 'στόν ἀγῶνα,
ἀλλ' ἔστειλε τόν Γολιάθ τόν γίγαντα 'στόν Ἅδην
κι' οἱ Φιλισταῖοι ἔφυγαν ἐμπρός του προτροπάδην.

—

(Ὁ Ρότσιλδ εἰς τόν Φασουλῆ μιᾶς ὄραχμὴ πετᾷ.)

Φ.—Μή μέ θυμώνῃς, πλούσιε, μέ τέτοια χωρατά.
Γιά σένα τό κεφάλαιον κι' ὁ θηριώδης τόκος,
ἡ νάρδος, τό κινάμωμον, ὁ κάλαμος, ὁ κρόκος,
καί ἀμπελῶνες Ἐγγαδδί καί θρέμματα ποικίλα,
ἀλλά καί σμύρνα τοῦ Ἀλωθ καί τοῦ Λιβάνου ξύλα,
καί ὅσα μύρα πλούτια κι' ἀρώματ' ἀκριβά
'στόν Σαλομόντα ἔφερεν ἡ Βασιλὶς Σαβά.
Ἀλλά γιά μένα τόν σαχλό, γιά μένα τόν καλίαγγα,
ἡ λογοϊπάρχοια μοναχά κι' ἕνα γερό στηλίαρι,
μέ τοῦτο δι' ὡς σήμερα τήν ὥρα μου σκοτόνω
καί εἶναι μόνη μου χαρά νά σᾶς ξυλοφορτώνω.

—

(Ἔξω φρενῶν ὁ Φατουλῆς τόν Ἰουδαῖον δέρνει
καί ψυχνει κάθε τσέπη του καί τό πουγγί του πέρνει,
ἀλλ' ἄφεσιν γιά τήν τύχη του εὑρίθη καί αὐτό
καί πάλι δίχως κάλπικο ἐγύρισε λεφτό.)

Ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν εἰς τό ὁμώνυμον κοινόν.

Ἡμέρα νέας δόξης 'στό ἔθνος ἀνατέλλει,
μεγάλα Κομητᾶτα φυτρώνουν μασκαράδων,
παντοῦ τό Καρναβάλι χαράν προαναγγέλλει
καί ἄφθονον τήν χύσιν βραδείων καί παράδων.
Εὐρύτατον ἀνοίγει πρός ὅλους σας τό στάδιον
κι' ὁ Δήμαρχος Φιλήμων, τό ἱερόν Παλλάδιον.

—

Θέλω νά κάμω κάτι κι' ἐπί τοῦ Δεληγιάννη,
ἂν καί αὐτοῦ τό κόμμα μ' ἐνήγαγε εἰς δίκην,
ἂν καί αὐτός ἐχθρός μου ἀμείλικτος ἐφάνη
κι' ἐνέσπειρε τόν τρόμον, κι' ἐνέσπειρε τήν φρίκην.
Ἐπιθυμῶ νά γίνῃ σπονδαῖον Κομητᾶτον
κι' ἐπί τῆς βασιλείας ἀγρίων Κορδονάτων.

—

Συλλογισθῆτε, φίλοι δημόται κι' ἐκλογεῖς,
τήν εὐκλείαν τήν πρώτην τῆς δοξασμένης γῆς,
ποίων πατέρων τέκνα ὁ κόσμος μᾶς φωνάζει,
τήν τόσην ἐξυπνάδα καί τό πολύ μας νάζι,
πῶς ἡ κοπρίς μας εἶναι τοῦ πνεύματος ἑστία,
κι' ἑτοιμασθῆτε ὅλοι νά κόψετε δεντρό.

Ὁ νοῦς σας ἂς πετάξῃ πρός παλαιάς ἡμέρας,
'στόν Σεϊλινόν, τόν Θίσπιν, καί τούς λοιπούς πατέρας.

Σκεφθῆτε πῶς κανένας τῶν Δήμων δέν δαντέζει
κι' ὅν εἴμεθα εἰς χοῖρια πτωχοί καί φουκαράδες,
ἀλλ' εἰς αὐτήν τήν πόλιν ὁ κόσμος ἀτενίζει
καί τρισχιλίων χρόνων μᾶς βλέπουν μασκαράδες.

—

Ἐμπρός εἰς τόν ἀγῶνα, καλοί συμπατριῶται,
νά δείξετε 'στόν κόσμον πῶς ἄχυρα δέν τρῶτε,
πῶς εἰς τῆς γῆς μας ταύτης τό κοπρισμένον χῶμα
παχαίνουν οἱ πολῖται μέ πνεύματος χυμούς,
πῶς φώσφορον ὑπάρχει 'στό πνεῦμα μας ἀκόμα
καί χύνεται ἀφθόνως εἰς ὀρῶν ποταμούς.

—

Σκεφθῆτε τόνα κι' ἄλλο, σκεφθῆτε ὅ,τι θέλετε . . .
ὁ Δήμαρχος τοιαῦτα πρός ὅλους σας ἐντέλλεται.
Βοαδείων καί θριάμβων αὐγή ἐπανατέλλει,
μέ νέους μασκαράδες ἂς πλημμυρῶ' ἡ χώρα,
τό θέλουν κι' οἱ πατέρες, κι' ὁ Βασιλεύς τό θέλει
νά ζῇ ποῦ ἔχει φθάσει τό πνεῦμα μας ὡς τώρα.

—

Ἀνοίγει τό Τριῳδι . . τί στέκεσθε ἀκόμα ;
ἐμπρός εἰς τήν παλαίστραν μέ χάριν καί μέ σκῶμμα.
Ἂς δοξασθῇ τό ἔθνος κι' ἐπί τοῦ Δεληγιάννη,
τό θέλει κι' ὁ Νομάρχης μετά σπονδῆς καί ζήλου,
ποῦ δέν εἰξεύρω τώρα τί ξαφνικό τόν πιάνει
καί πρόστιμο μοῦ βάζει γιά πλάσμα τοῦ ψέλλου.

—

Ἐμπρός εἰς τόν ἀγῶνα νά παῦσ' ἡ τεμπελιά . . .
ἐμπρός καί τό Κορδόνι κι' ὁ μαῦρη μας Ἑλπιά.
Φροντίστετε νά γίνῃ κι' αὐτό τό Καναβάλι
κομῶν καί πνευματώσεις καί κατά πάντα νόστιμον,
ἀλλέως ὁ Νομάρχης μαζί μου θά τά βάλῃ
καί ἴσως μοῦ καθίσῃ κανένα νέον πρόστιμον.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγλίαις.

Ἐκεῖνο τό κατάστημα Βασίλε τοῦ Κασδόνη,
ὁποῦ 'στά σπλάτι βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Στυλίου τήν ὁδόν τα μάτια μας θαμβόνει
καί μέ στολίδια χίλια δυό φιγγοδολεῖ γυαλιά.
Θαῦμα ἰδέσθαι ἐληθῶς ! . . . τί μαγαζί ποῦ εἶναι ! . . .
μικρή Παρίσι φαίνονται μέ τοῦτο κι' Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελασθῆς καμμιά φορά ἀπ' ἔξω καί περάσῃς
ἀμέσως μέσα θά 'βρεθῇς καί κάτι θ' ἀγοράσῃς.
κι' ἂν εἶσαι ἀριλλάκαλος καί πρῶτος κασσιδιάρης
τότε θά φύγῃς μοναχά καί πρᾶγμα δέν θά πάρῃς.
Λοιπόν μή χάνετε καιρόν, γιατ' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἔξω νά κυττάζετε κἀτί τό Καπελλάδικο.

—

Ὁ Ῥωμηός γνωστόν ἅπας κάνω — ἅπας 'ατό σαπίζ μου ἀνάβει, 'στήν Κωνσταν ἀπάνω — κι' ἀπό τοῦδα σκετιρεύει μι ἐνσοφχτο Ξένο. — ἀβ'σιό Δεδι τρέβ' ετέ ξένι.	μέ ἅμριτον, μέ μιά μάντρα — μέ μεγάλ' οἰκοφορί. καί μέ γκῆρο δίγκως ἄνδρα. — σοίτον ἄλλετ γραμμί.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι	Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα ἕνα,
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	πάντα κάθε χρόνο τά συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηός τήν ἑβδομάδα	— μόνο μιᾶ φορᾶ θά βγαίνῃ,	γιά τά ξένα ὁμως μέρη	— δεκαπέντε καί ἀπό χρόν.
κ' ὕστερ' ἔχω ἐξυπνάδα	— κι' ὅπότι μοῦ κατέβαινει,	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς	— ἔχεις συνδρομητῆς,
Συνδρομητές θά ἔχωμεν	— γιατί λεπτά δέν ἔχομε,	κ' ὅποιος τόν παρᾶ δέν δίδει	— θά τόν φᾶς μαῦρο φίδι.
καί 'στόν Ἀθηνῶν τήν πόλιν	— καί εἰς τήν ἐπαρχίαν,	Γράμματα καί συνδρομαί	— κἀπ' εὐθείας πρός ἐμέ,
καί εἰς τήν Ἑλλάδα ὅλην	— ἔχομε ναζιᾶ κι' ἐντροπήν.	Γιά τή πόρτα καί τή μόρτα	— κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καί μόνο.		

Ἐννέα τοῦ μηνός Φεβρουαρίου,	Τρακάδα καί τρομάντα
καί ὁδός τοῦ σοφοῦ Βουλευτηρίου.	καί φόβερα σημάντα.

Τὸ Κατηγορητήριον, ποῦ στάζει δηλητήριον.

Καί τίς αὐτός ποῦ ἔρχεται πρός τήν Βουλήν δρομαῖος
καί εἰς τά χέρια του βαστᾷ βαοῦ βαρύ τεφτέρι ;...
Ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ὁ Κάτων ὁ Ῥωμαῖος,
ὁ Βουλευτής τοῦ Θοδωρῆ, τῆς Πάτρας τό ξεφτέρι,
ποῦ ἐφεγρίσκει φάρμακα τῶν νόσων μας σωτήρια
καί εἶναι πρωτομάστορας 'στά κατηγορητήρια.

—

Ὁ Παππαγιαννακόπουλος τή μοῦρη μας θά τρίξῃ,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος τόν κόβον θ' ἀναρρίξῃ,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος φλογίζεται κι' ἀνάβει
καί παραστέκουν φύλακες ἡ φοίνη καί ὁ τρόμος.
ὁ Παππαγιαννακόπουλος τόν Ἄγγλον θά συλλάβῃ,
διότι ἐχρημάτισε 'στάς Πάτρας Ἀστυνόμος.

—

Ὁ Παππαγιαννακόπουλος κατά Τρικούπη μαίνεται,
χωρίς λεπτό τῆς Μιχαλοῦς σάν ἄλλους νά χρωστᾷ,
ἡ τιθέννός του ἁπλωτή 'στόν ἄνεμον κυμαίνεται,
ἡ δέ πατρίς ἀόρατος τάς ἄρρας της βαστᾷ,
κι' ὁ Θοδωρῆς κρυφά 'στ' αὐτί τοῦ λέγει τό καί τό
καί στόματα τριγύρω του γαυγίζουν ἑκατό.

—

Ἀκούσατε, ἀκούσατε, . . δέν χωρατεύει δόλος
ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ἡ κάλτσα τοῦ διαβόλου.
Ὁ τῶν Πατρῶν Ραδάμανθυς, ὁ Αἰακός, ὁ Μίνως,
ἐνέσκηψε μέ σίφωνας καί μαῦρας τρικυμίας,
εὐδαίμων δέ καί ὄλβιος ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος,
ὅστις δέν ὠδεύσεν ὁδόν ἐσχάτης ἀνομίας.

—

Τῶν Κορδονάτων ἡ μερίς δέν φαίνεται γελῶσα,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος τόν Ἄγγλον χαστουκίζει,
βελῶν φαρέτρα ἔγινε ἡ κοπτερά του γλῶσσα,
κι' ἂν καί δέν ἔχῃ κόκκαλα, μά κόκκαλα τσακίζει,
καί ὅλοι μαναρίζομεν τοῦ Θοδωρῆ τούς λάτρας,
ποῦ δέν θά πέσουν 'στήν ὀργήν τοῦ Κάτωνος τῆς Πάτρας.

—

Ἰδοῦ ὁ μέγας ἄνθρωπος, ὁ Κάτων ὁ Ῥωμαῖος,
τό κόσμημα, τό καύχημα, ὁ ρήτωρ ὁ ἀκμαῖος.
Εἰς τούς προδότας τῆς Ἑλλάς χολήν προσφέρει κι' ὄξος
κι' ἐγώ, ἐνῷ τόν Πλούταρχον τυχαίως ἀνακάτωνα,
τοῦ Πατρινοῦ Συγκλητικοῦ ἐμνήσθην παραδόξως
κι' ἐφώναξα ἐχαρά σ' ἐμάς !. τόν πύραμε τόν Κάτωνα.

Νέα ἔκστασις καὶ πῶάνι τοῦ κυρίου Δεληγιάννη.

Κορδόνι μου, Κορδόνι μου καὶ φοβερό μου κόμμα...
στὰ ξεκουμπίδια ὅλοι των καὶ ὁ Συγγρὸς ἀκόμα...
κι' ἂν λέγεται ὁ πρώτιστος ἐκ τῶν εὐεργετῶν
γιὰ 'μένα εἶναι ἀριθμὸς καὶ βάρος περιττόν.
Εἰς τοῦ Τρικούπη τοὺς πιστοὺς ὁ μέγας Ναπολέων
τὴν ἐλεημοσύνην του δὲν τὴν παρέχει πλέον.

—

Δὲν παίζει ὁ Θεόδωρος τὰ κότσα καὶ τοὺς βώλους....
ἀνελεήμων, ἀπηνής, ἀμείλικτος δι' ὅλους.
Τὸ πᾶν ἂς πέσῃ 'στὴν ὁρμὴν τοῦ φοβεροῦ τυφῶνος,
'στὰ ξεκουμπίδια ὅλοι των καὶ 'στὸν σωρὸν τοῦ κάρου..
χρόνους ὁκτὼ καθέμενος ἀπ' ἔξω τοῦ Νυμφῶνος
κατήντησα ἰσχνότερος κι' αὐτοῦ τοῦ μπακαλιάρου.

—

Ἐπῆρε τὸν κατήφορον κι' ἡ ἐκλογὴ Αἰγίνης...
Τρικούπη, πῶς κατήντησες, κι' ἀκόμη τί θὰ γίνῃς!
Κατέπεσες ὑπὸ ζυγὸν βαρὺν καὶ ἀργαλέον,
ἐπολιόρκησα κι αὐτὸ τὸ τιλευταῖον κάστρον,
ὁ θρίαμβός μου δι' αὐτοῦ συνεπληρώθη πλέον
καὶ τῆς μεγάλης δόξης μου μεσουρανεῖ τὸ ἄστρον.

—

Πολὺ κακὰ τὰ ἔμπλεξες μ' ἐμὲ τὸν μακρολίλεκα...
τὸν ὅρκον μου τετήρηκα, τὸ ἔργον μου τετέλεκα.
Πάντες ἐξεπληρώθησαν οἱ μυστικοί μου πόθοι,
τῶν Κορδονάτων γαυριᾷ τὸ ἀλαλάζον σμῆνος,
καὶ μὲ πολὺν ἀλαλαγμὸν καὶ κτύπον ἀκυρώθη
ἡ τῆς Αἰγίνης ἐκλογὴ καὶ ἡ τῆς Σαλαμῖνος.

—

Ἐπὶ δαφνῶν καὶ μυρσινῶν στεφανωμένος τρέχω...
βαστᾶτε με κι' ἐλύσσαξα καὶ κρατημὸ δὲν ἔχω.
Κορδόνι μου, Κορδόνι μου, πῆρε βοριᾶς κι' ἀμόλα...
ἀκύρωσις, ἀκύρωσις δι' ὅλους καὶ δι' ἄλα.
Ἔγινα Κράμβελ ἄγριος...κανεὶς δὲν μὲ γνωρίζει,
καὶ κρίας εἰς τὴν μύτην μου ἀνθρωπινὸ μυρίζει.

—

Ἐπολιόρκησα κι' αὐτὸ τὸ τελευταῖον φρούριον...
σκιρτήσατε, χορεύσατε, τονισατέ μου θεῖριον.
Καπνὸς ὑψώνεται πυκνὸς, χιλιαντρίζουν ἵπποι...
τὸ Κατηγορητήριον 'στὸν θρίαμβόν μου λείπει,
καὶ δι' αὐτὸ προσέρχεται μὲ βλέμμα φλογερὸν
ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ὁ Κάτων τῶν Κ α ι ρ ῶ ν.

—

Ὦ Παππαγιαννακόπουλε, ἀγαπητέ μου Κάτων,
ποῦ ἤθος σὲ κοσμεῖ λεπτὸν καὶ τόσον ντελικάτον,
ἂς συγκινῇσ' ἡ γλῶσσα σου τὸ ἤρεμον βασίλειον...
κι' ὁ Κάτων ἐτιμώρησε τὸν ὕπατον Μανίλλιον,
διότι τὴν γυναῖκα του ἐφίλησε 'στὸ στόμα
ἐνῷ παροῦσα ἔστεκε ἡ κόρη του ἀκόμα.

—

Ὦ Παππαγιαννακόπουλε, ποῦ χόνεις δηλητήριον,
κρατεῖ 'ψηλὰ καὶ σήκωνε τὸ Κατηγορητήριον
ὡς Δαμοκλείους μάχαιραν καὶ κεφαλὴν Μεδούσης
καὶ τὸν Τρικούπην μὲ αὐτὸ πατόκορφα νὰ λούσῃς.
Σὲ θέλω, Κάτων ἔνδοξε, ξεφτέρι μου, καπλάνι...
ἐμπρός! ἂς ἔλθουν 'στὸ σκαμνὶ προδόται λαοπλάνοι.

'Οπόσοι Ναπολέοντες μὲ ξίφος κοπτερόν,
τί Κάτωνες Συγκλητικοὶ μὲ ὄρος αὐστηρόν.
Ὅλους τοὺς ἄνδρας τοὺς κλεινοὺς τοὺς ἔχει τὸ Κορδόνι,
σπαθὶ σωτῆρος κρύπτεται εἰς κάθε φαρδομάνικο,
καὶ ὁ Τρικούπης ὁ Τζὼν-Μπουλ ἐμπρός μας τὰ κορδόνει
ὡς ποῦ νὰ 'πῇς πάτερ ἡμῶν κι' ἑπτὰ φοραῖς λευκάνικο.

—

Δὲν παίζει ὁ Θεόδωρος τὰ κότσα καὶ τοὺς βώλους,
'στοῦ καταδίκου τὸ σκαμνὶ θὰ σᾶς καθίσῃ ὅλους.
Αἷμα διψῶ καὶ σφάγιον ζητῶ ἐξιλαστήριον,
ἠχοῦν ἀλλόκοτοι φωναὶ καὶ πάταγοι καὶ γόοι,
κι' ἰδοὺ ἐμπρὸς τὸ Εἰδικὸν κυττάζω Δικαστήριον,
καὶ σύρουν χειροπέδαρα δεμένο τὸν Τρικούπη.

—

'Εκδίκησις...ἐκδίκησις...φανῆτε ἀπηνεῖς...
ἂς μὴ γλυτώσῃ ἀπὸ 'μᾶς πολέμιος κανείς.
Ἂς στρώσωμεν 'στοὺς πονηροὺς ἀκάνθας καὶ τριβόλους,
σὺ δέ, ὦ Κάτων φίλτατε, ποῦ τόσον σ' ἐκτιμῶ,
προσπάθησε τοῦ ἁλατιοῦ νὰ μοῦ τοὺς κάμῃς ὅλους
καὶ τὸ Κορδόνι πέρασε εἰς ὅλων τὸν λαιμό.

—

'Εκδίκησις, ἐκδίκησις ἐξ ὅλης σας καρδίας...
'στὴν λαιμοτόμον ὅλοι των μὲ τοὺς ζουρλομανδύας.
Ἐκδίκησις, ἐκδίκησις, ποῦ νὰ μὴν ἔχῃ ὅριον...
ἂς ἔλθῃ ὁ κατάδικος ἐμπρὸς εἰς τὸ Πραιτώριον,
καὶ σύρετέ τον 'στὸ σκαμνί, κλητῆρες τῆς Βουλῆς,
μὲ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

—

Τὰ πάντα βαίνουν κατ' εὐχὴν...γαλήνη κι' ἡσυχία...
εἰρήνευσαν τὰ πράγματα καὶ τὰ Πατριαρχεῖα.
Συνήφθη χαρτοπόλεμος καὶ οἱ αὐτὰ ραγάτος,
ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἐλύθη τὸ μπαγάσικο,
καὶ τώρα τὰ χρεώγραφα ὑψώθησαν σπουδαίως,
καὶ ἀγοράζονται παντοῦ σὰν τὸ ψωμὶ τὸ χάσικο.

—

Κι' ὁ Ἰραδὲς ὁ παθητὸς ἐβγῆκε παρ' ἐλπίδα
καὶ κατὰ γῆς ἐρρίψαμεν τὴν κοπτερὰν λεπίδα.
Κανεὶς τοιοῦτον ἀγαθὸν δὲν ἐνθυμεῖται ὅμοιον,
οὐδ' ἄλλο μέγα ζήτημα πρὸς τὰ παρὸν μᾶς πνίγει,
ὁ Πατριάρχης ἔλαβε πᾶν δυνατὸν προνόμιον,
κι' ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τὰς πύλας της ἀνοίγει.

—

Τὸ ἔθνος ὡς ἐκ θαύματος ἀνέστη ἐκ νεκρῶν
κι' ὁ Λιάπης μόνον ὁ γνωστὸς μ' ἀνησυχεῖ μικρόν.
Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμ' ἀσήμαντον τὸ θεωρεῖ ὁ τόπος
κι' ἐπαναστάσεις μόνος του ἂς κάμῃ ὅπως ὅπως.
Ἐγὼ προστάζω ὅπ' ἀτμὸν ὁ Στόλος μας νὰ στέκῃ
καὶ εἰς τὸν Λιάπην οὕτω πως δὲν στέλλεται φυσέκι.

—

Τὸ ἔργον μου τετέλεκα, τὴν πίστιν μου τετήρηκα,
κι' ὅλοι 'στὸ μέλλον τὰ καλὰ θὰ ταῦρετε χαζίρικα.
Μὲ τοὺς Ἀριστογείτονας καὶ πρῴην Ροδεσπιέρους
αὐξάνει τὸ Κορδόνι μου εἰς μῆκος καὶ εἰς πλάτος,
καὶ ἂν δὲν ἔβγαζα κι' αὐτοὺς τοὺς βρωμο-Κ α λ ο γ έ -
τότε τὸ φῶς τὸ ἱλαρὸν θὰ ἔβλεπε τὸ κράτος. ρ ο υ ς,

Κι' ὁ Συγγρὸς ὁ ξακουσμένος εἰς τἀλήθεια θυμωμένος.

Ὁ νοῦς μου ἐπιπίλισε μ' αὐτὸν τὸν Ντεληγιάννη,
ἐν ξέρει τί τοῦ γίνεται, ἐν ξέρει τὸ τί κάνει.
Ἤλεγα δὰ ὁ κουζουλὸς πῶς θὰ φερθῇ μὲ γνῶσι
καὶ τὴ 'δική μου ἐκλογὴ θὰ τὴν ἐπικυρώσῃ,
μ' αὐτὸς ὁ διαβολόλωλος τὰ ἔχει σὰν χαμένα
καὶμὲ τοὺς ἄλλους-ὠχρονοὺς!-'ξεπάστρεψε κι' ἐμένα.

—

Ὁ νοῦς μου ἐπιπίλισε μ' αὐτὸν τὸν Ντεληγιάννη,
μὲ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ κανένας ἐν τὸν πιάνει.
Ὅλα παγαίνουν τοῦ κακοῦ κι' δίκως θὰ ἰδρώσῃς.
αὐτὸς ἰδαιμονίστηκε μ' αὐτὰς τὰς ἀνυρώσεις,
καὶ δλους μᾶς 'ξεκούμπισε μὲ τὸ σικτὶρ πιλάφι,
κι' ἐκεῖ ποῦ ξέρετε καὶ σεῖς τὰ λόγια μας τὰ γράφει.

—

Οὔτ' εὐεργέτης σήμερα μὲς 'στὴ Βουλὴ ἐν στέκει.
λῶλος παππᾶς τὸν 'βάπτισε καὶ τοῦτον τὸν ζειζέκη.
'Ακοῦτεν πράμματα ἐκεῖ, ἀκοῦτενε βλακείαις,
νὰ λένε δὰ πῶς ἤκαμα κι' ἐγὼ δωροδοκίαις;
ἀκοῦτενε, Χριστιανοί, τρελλοῦ παππᾶ Βαγγέλια;...
μὰ εἶναι νὰ ξεραίνεται κανεὶς ἀπὸ τὰ γέλοια.

Μὲ τοῦτον τὸν διαβόντρου γυρὸ καὶ τὸν Ἐγγλεζομάχο
μπορῶ σκαρτάδος νὰ γενῶ καὶ τετρακόσ' ἀν τάχω.
'Ακοῦτεν ν' ἀψηφίσουνε καὶ τὰ παράσημά μου,
ἀκοῦτενε νὰ κόψουνε καὶ τὸν 'δικό μου βῆχα,
ποῦ ἤπρεπε 'στὸ στόμα τος νὰ ἔχουν τόνομά μου
σὰν Χιώτικο ἀνθόνερο, σὰν Χιώτικη μαστίχα.

—

Ὁ νοῦς μου ἐπιπίλισε, ὁ νοῦς μου ξεδιόνει,
λύσσα κακὴ τὸν ἤπιασε μὲ τοῦτο τὸ Κορδόνι.
Μὰ ὁ Συγγρὸς εἶν' ἕτοιμος καὶ πάλι νὰ ξωδέψῃ
ὁ Ντεληγιάννης ἀνανλα νὰ πάῃ 'στὸ Παρίσι,
μὴ τοῦ Παστὲρ τὸ γιατρικὸ τὴ λύσσα του γιατρέψῃ
καὶ οἱ καπνοί του σβύσουνε καὶ ἤμερος γυρίσῃ.

—

Κι' ἂν μ' ἤβαλε ὁ Θοδωρῆς κι' ἐμένα 'στὸ σημάδι
ὁ νοῦς του τὸ συφέρο του ἐν εἰμπορεῖ νὰ νοιώσῃ.
κι' ἂν μ' ἤβγαλε ἀπ' τῆς Βουλῆς ἐκεῖνο τὸ ρημάδι
αὐτὸς ὁ κακορρίζικος πικρὰ θὰ μετανοιώσῃ.
Ἐγὼ μὲ τὰ ἐλέη μου τοὺς δρόμους καταβρίχω
καὶ βράζω τὸ Κορδόνι του κι' ἀνάγκη ἐν τὸν ἔχω.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

Ἡ Φ.—Ἔτσι θὰ τὸ περάσωμε αὐτὸ τὸ Καρναβάλι ;
καμμιὰ ἰδέα γιὰ χορὸ δὲν σοῦλθε 'στὸ κεφάλι ;
ποῦ εἶναι τώρα ἡ χαρὰ καὶ οἱ καιροὶ ἐκεῖνοι,
ποῦ τὸ μικρὸ σαλόνι μας τὸν κόσμον συνεκίνει,
κ' εἰς τοῦτο ἐξαχτήσεις ἐπροσκαλοῦντο τόσαι
κ' ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεχε, πατεῖ με καὶ πατῶ σε ;
ποῦ μπάλ ντ' ἀφρὰν καὶ καλικὼ καὶ κουστουμιὰ παντοῖα ;
ποῦ 'σύβρακα μετάξωτὰ καὶ ἀριστοκρατία ;
ποῦ τὰ κρυφὰ σημπάσματα καὶ τὰ γλυκοκουτάγματα ;
ποῦ κι' ὅκλίαι, Φασουλῆ, καὶ τὰ τοιαῦτα πράγματα ;
Γιατὶ σὲ βλέπω σήμερα νωθρὸν καὶ κεκυφότα.
οὐδὲ κανένα προσκαλεῖς 'στὸ σπῆτι σου σὰν ποῦτα,
οὐδὲ πηγαίνεις πουθενὰ μὶ πόζα καὶ γραλάδα
νὰ δείξῃς ὑπερήφανος τὴν ἀνωτικὴν βελάδα ;
Πῶς ἄνευ λόγου, Φασουλῆ, καὶ ἀφορμῆς κ' αἰτίας
ἀπεμακρύνθης ἔξαφνα τῆς ἀριστοκρατίας,
καὶ μποϊρζιὰ κατέντησες καὶ ταπεινὸς χαμάλης
κ' ἐφέτος οὔτε σκέπτεσαι 'στὸν κόσμο νὰ μὲ βγάλῃς ;
Θυμᾶσαι ποῦ μοῦ ἔλεγες πῶς ἔχεις μέγαν πόθον
μὲ τάλλα γνῶτα παιδιὰ νὰ κάμω κ' ἕνα νόθον ;
Τί ἔπαθες, βρὲ Φασουλῆ, καὶ ἡ καρδιά σου 'γέρασε,
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα ὁ πόθος σου ἐπέρασε ;
Γιατὶ μὰ κλείνεις ἔδικα καὶ δὲν μὲ βγάζεις ἔξω ;
γιατὶ δὲν θέλεις 'στοὺς χορούς τῶν ντιστεγκὲ νὰ φέρω ;
Ἐνόσω ἦσαν 'στὴν Ἀρχὴν τὰ ὀψιλὰ φοκίλα
σὺ ἄνοιγες τὸ σπῆτι σου καὶ μοῦκασες κπ' ὅλα,
μὰ τώρα ποῦ τοῦ Θοδωσῆ μακρύνει τὸ Κορδόνι
μοῦ ἔκλεισες παράθυρα καὶ πόρτες, κουρκηδόνι,
κ' οὔτε μονάχος 'στοὺς χορούς, οὐδὲ μαζί μου πᾷς,
κι' ἔχεις καὶ μοῦτρα, γάϊδαρε, νὰ λὲς πῶς μ' ἀγαπᾷς.
Πῶς ἔγινες ἀναίσθητος καὶ σιγηλὸς ὡς τάφος ;
μήπως κακὰ ὁ Θοδωσῆς δὲν κέρδισε τὸ σκάφος ;
Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεὸς καὶ δάνειον εὑρέκει,
κι' ὅλα πηγαίνουν μιὰ χαρὰ κι' ὁ Ἰρᾶδες ἐβγῆκε,
κι' ὁ Κρίσπης ξεκουμπίστηκε καὶ ἔλθε ὁ Ρουδίνης,
καὶ σὺ μονάχα δὲν χορεύῃς 'στὸ σπῆτι σου δὲν δίνεις.
Πρέπει ποῦ λὲς τὸ σπῆτι μας κι' ἐπὶ τοῦ Δεληγιάννη
σπανιάλιο τι κι' ἐσίσμον κι' ἐλλόκοτον νὰ κάνῃ,
γιὰ νὰ μὴ λέγῃ, σίζυγε, τὸ ἕνα κι' ἄλλο στόμα
πῶς εἴμεθα κι' ἐμεῖς οἱ δυὸ μὲ τὰς Ἑλληνὰς τὴ κόμμα.
Ὁ Φ.—Παρακαλῶ, κυρία μου, νὰ μὴ μὲ γλωσσοκάνῃς,
κι' ἂν Καλογέρους ἔβγαλε 'στὸν σβέρκο ὁ Δεληγιάννης,
ἐγὼ νὰ βγάλω εἰμπορῶ Ἡγούμενο βαρβάτο,
καὶ τὴν χολήν μου μὴ ζητῇς νὰ φέρῃς ἄνω κάτω.
Ὄχι, μὰ φάμ, δὲν ἔχασα τὴν ὄρεξιν τὴν πρώτην
καὶ ὅλ' οἱ κύκλοι μ' ἐστιμενοῦν ὡς ἄνθρωπον ἱππότην,
οὔτ' ἔγινε μποϊρζοκῆ, οὐδ' ἡ καρδιὰ μου 'γέρασε,
κι' ὁ περὶ μολλύνι τόθος μου ἀκόμα δὲν ἐπέρασε,
κι' εἰς ὅλα πρόθυμον πυλλὴν ὁ σύζυγός σου βλέπει
κι' ὁ Θοδωράκης κυβερνᾷ τὸ κράτος ὅπως πρέπει.
Ἐρώτος ὅμως σκέπτομαι τί ὄφελόν νὰ κάνω,
ὁποῦ ν' ἀρήξῃ ἐποχὴν καὶ μὲ τὸ παρακάνω.
Ὡς τώρα ἔδωσα χορούς σπουδαίους καὶ μεγάλους
καὶ καλικὼ καὶ κοστουμιὰ καὶ ντιστεγκὲ καὶ ἄλλους,
ἂν δὲ κι' ἑτέρους μὴν μπεμπὲ, σκεφθῶ νὰ δώσω μπάλο.
θὰ 'πῇ ὁ κόσμος: «Σκησισέ! δὲν ἤρθε τίποτ' ἄλλο ;»
κάθε χρονιὰ ὁ μασκαρᾶς τὰ ἴδια θὰ μας κάνῃ ;»
αὐτὰ θὰ λέγουν οἱ πολλοὶ καὶ θὰ ζητοῦν λεκάνες.
Γιὰ τοῦτο σκέπτομαι λοιπὸν νὰ κάμω κάτι νέον,
ποῦ νὰ 'μιλῇ περὶ αὐτοῦ ὁ Δῆμος Ἀθηναίων,
καὶ ἄλλος τώρα ν' ἀνοιχθῇ τριγύρω μας ὁρίζων
καὶ νὰ φανῇ τὸ πνεῦμα μου ἀκμαῖον καὶ ἀρχίζον.
Ἡ Φ.—Τώρα, μαρί, ποῦ σπάνιως λίγο 'ψιλὰ τὴ μύτη
κι' ἐπῆρες μάγειρα καὶ σὺ 'στὸ πλουσιό σου σπῆτι,
χεῦμα λαμπρὸν δὲν δίδομεν κι' ἐμεῖς 'στοὺς ἀνωτάτους,
κι εἰς ὅλον τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τοῦ κράτους ;
Ὁ Φ.—Μπράβο, σοφὴ κυρία μου, χαριτωμένη γλῶσσα,
καὶ ἡ γυναῖκες κἄποτε τὰ ἔχουν τετρακόσα.
Λαμπρὰ ἰδέα πράγματι νὰ δώσωμεν τραπέζι,
νὰ πάρωμε καὶ μουσικὴ 'στὸ χεῦμα νὰ μας παίζῃ.
Τοιαῦτα σκέψις ὄφελε δὲν ἦλθε 'στὸ ξερό μου
καὶ μ' ἄλλας σκέψεις ἔχανα ὡς τώρα τὸν καιρό μου.
Σὺ τὸ φωμί, γυναῖκά μου, δὲν μοῦ τὸ τρῶς χαράμι.
ἀλλὰ εἶπε 'στὸν μάγειρα σπληνάντερο νὰ κάμῃ,
ἀπὸ αὐτὸ ποῦ 'φάγαμε κ' ἐμεῖς μὲ τὰ μωρά μας
κ' ἐβγάκαν τὰ σηκώτια μας καὶ τὰ σπληνάντερά μας.
Μὰ κ' ἄλλα 'πᾶς εὐκολίκι φαγιὰ νὰ ἑτοιμάσῃ,
ποῦ τὸ Κορδόνι ριπιτὶ σπουδαῖον νὰ τὸ πάσῃ,
καὶ τῶν Συμβούλων τῶν κλεινῶν νὰ ἔβγῃ τὸ πλεῖμόνι των,
καὶ τοῦτο τὸ Τραπέζι μας νὰ μείνῃ κλησιμόνητον.
Ἡ Φ.—Τὰς ἐντολάς σου, σύζυγε, ποσῶς δὲν θ' ἀμελήσω.
Ὁ Φ.—Τρὶς ἐβγε σου, γυναῖκα μου . . . ἐλθὲ νὰ σε φιλήσω.
Σὺ μόνη μὲ ἀνέδειξες μεγάλον ἀληθῶς,
ἐγὼ δ' εἰς πᾶσαν γνώμην σου θὰ ἔπωμ' ὑπείθως,
κ' ἂν πάλιν κασπροπρόσωπος φρνῶ ἐμπρὸς τοῦ κόσμου
βεβαίως θὰ τὸ χρειστῶ 'στὴν νοῦν τῆς γυναικός μου.
Ἡ Φ.—Ἀλλὰ χαιρός, μὸν σὲρ μαρί, τὸ στόμα σου νὰ κλείσῃς
κι' ἐγὼ πηγαίνω 'γρήγορα νὰ στείλω τὰς προσκλήσεις.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκεῖνο τὸ κατάστημα Βασίλη τοῦ Κεδόνη,
ὁποῦ 'στὸ σπῆτι 'βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβόνει
καὶ μὲ στολίδια χίλια δυὸ φεγγοβολεῖ γαμάτο.
Θαῦμα ἰδέαθαι ἐληθῶς! . . . τί μαγιὲς ποῦ εἶναι ! . . .
μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο αἱ Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελασθῇς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περάσῃς
ἀμέσως μέσα θὰ 'βριθῇς καὶ κάτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἶσαι ἀριλάκαλος καὶ πῶτος κασελάρης
τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πρᾶγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρόν, γιατ' εἶναι κρῖμα κ' ἄδικο
ἀπ' ἔξω νὰ κοντάζετε κ' ὕστ' τὸ Καπελλάδικο.

—

Ἐκεῖνος ὁ Χριστάδουλος, ὁ Πανηγὴς τωὐτέστι,
ποῦ μᾶς πληρόνει πάντοτε ἀμίσως καὶ προθύμως,
ἐφημερίδα ἔβγαλε τρανὴν 'στὸ Βουκουρέστι,
κι' ὡς ῥῶς ἀνταποκριτὴς μᾶς γράφει ἐπιτήδως
πῶς ἔγινε καλαμαρᾶς κ' ἡ τίτλος του ἀλλάζει,
ὁ δὲ Λεράκης ὁ γνωστὸς, ποῦ εἶναι 'στὸ Γαλάζι,
τὸ Βιβλιοπωλεῖον τὸν κλέβαδε μὲ ζῆλον,
κι' εἰς τοῦτον θ' ἀποστέλλεται τὸ ἕνα κι' ἄλλο φύλλον.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν οἶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀτίθη,	μὲ λημέτον, μὲ μιὰ μασῆρα, — μὲ μεγάλ' εἰκοσαρᾶ
'στὴν Νικολέου κάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνεργεῖα	καὶ μιὰ χήρα δίγως ἄνδρα. — σοῦταν ἄλλοτε μαμμή.
μὲ ξενοδοχεῖο Ξίδη. — ἔβγ' ἀπὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,	

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΘΟΠΑΝΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι	Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενήντα ἕνα,
Κι' ἔβρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Γῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνη μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ξένα ὅρια μέρη	— διακόπτει καὶ 'στὸ χέρι.
κ' ἔτσι ἔχει ἐβροσυδιὰ	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς	— ἔγιαις συνδρομητής.
Συνδρομητὰς θὰ ἔβγουμεν	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχουμε.	κ' ἔπειτα τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶς μαῦρο φίδι.
καὶ 'στοὺς Ἀθηναίους ἔχει πόθον	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.	Γραμματεῖα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ἐλπίδας πρὸς ἔνα,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἄλλον	— δίγνιε νάζῃς κ' ἐντροπῆς.	Γιὰ τὰ ἄρια καὶ τὴ μαρὰ	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.		

Δικαίᾳ τοῦ μηνὸς κοντὸ-Φλεβάρη,	Ποϊντος τριακόσια τριάντα ἕνα,
ποδὰ νὰ χαθῇ καὶ τάλλο του ποδάρι.	καὶ ὅλα κρῦα καὶ παγωμένα.

Γεῦμα τοῦ Φασουλῆ. ἐπίσημον πολύ.

Εἰς αἴθουσαν, ποῦ μουσικὴ ποικιλωτάτη παίζει
κι' ἀπάντων πολυέλαιοι κι' ἕνα κλειστοχώρι,
ἐκτείνεται εἰς σχῆμα Π' τὸ πολυτελὲς τραπέζι
μ' ὁρικτικὰ διάφορα καὶ πράσινο χαβιάρι.
Ἐκεῖ τ' ἀθάνατο νερὸ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα,
καθ' ὅλα δὲ παρασκευὴ μὲ τάξιν καὶ σοφίαν,
εἰς δὲ τὸ μέσον διαυγὴς καὶ κρυσταλλίνη γόλα
μὲ δὸς Ροσούς, τρεῖς Κοκορίους, κι' ἕνα μικρὸν Ξιφίαν.
Τριγύρω ἄνθη κηπευτὰ καὶ ἄνθη τῶν δασῶν
καὶ ἀμφορεῖς κατάχρυσος καὶ κύπελον χρυσοῦν,
κι' ἐπιτραπέζιος γλιτὴ καὶ νέκταρ κι' ἀμβροσία
καὶ Καμπανίτης καὶ Βορδὼ καὶ πρώτης ρετσινάτος,
ποῦ ὁ αὐτὰ χρειαζέται Ῥαχιλὰ περίουσια
καὶ Δημητρούων μὲ πουγγὶ βαρὺ καὶ κουδουνάτο.)

—

(Μ' ἕνα σπαθὶ ὁ Φασουλῆς εἰσέρχεται κοντὸ,
μὲ ῥόμμα ἐπίσημον καὶ μ' ἕνα τριγωτό,
ἀστέρες δὲ τὸ στῆθος του στολίζουν ἀργυροὶ
καὶ ἀπὸ μέσα 'σώβρακο μεταξωτὸ φορεῖ'
ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ Περικλῆς, δοξάζων τὸν ὁμοῦ του,
μὲ χρυσοπάνυφον στολὴν προβάλλει διπλωμάτου,
ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ καθὼς κι' ἡ Περικλέτου
'στοῦ γεύματος τὴν αἴθουσαν ἐμβαίνουν μετ' ὀλίγον
μὲ ἠθικῆς περιβολῆς, καθ' ὅλα ἐξαιρέτου,
ὡς σύζυγοι ἀντάξιαι διαπρεπῶν συζύγων.

—

(Τούτων ἐγόντων οὕτω πως εἰσέρχετ' ἐσπευσμένος
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ὡς μετημφιεσμένος,
καὶ τὸ Κορδόνι τραγουδεῖ καὶ τοῦ βαστοῦν τὸ ἴσο
οἱ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος δεμένοι ἀπ' ὀπίσω.
ὁ δὲ Ζαΐμης γελαστὸς κτυπᾷ τὸ τουμπελέκι
καὶ πορφυροῦνται τὰ ὠχρὰ τῶν παρειῶν του μῆλα,
κι' ὁ Καρκαπάνος ὁ Ψηλὸς, μακρὺς ὡσὰν λελέκι,
ἀνοίγει στόμα φοβερὸν καὶ κάνει τὴν Καμῆλα.
ἐν μέσῳ δὲ τῶν Ὑπουργῶν ὁ Φασουλῆς προβάλλων
τοὺς ὑποδέχεται θερμῶς μετὰ κραυγῶν ἐξάλλων.)

—

Ὁ Φ.—Ὦ! Ὦ! καλῶς ὑρίσατε, ὦ σύνδεσπν ὑψηλοί,
'στὰ κράτιστα τὰ ἔπαυλα ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ,
κι εἰς ταύτην τὴν φιλόξενον καὶ προσφιλῆ μου στέγην,
ποῦ πάντα εἶν' ἐλεύθερον τὸ περὶ πάντων λέγειν,
κι' ἡ παρδαλὴ γκιόρα μου ἐν κάλλει καὶ ὑγείᾳ
μυύρισται καὶ μελαδεῖ ὡς ἀηδὼν λιγεία.
Πρὸς ταύτης δὲ τόγκάνισμα τέξῳ καὶ τρυφερόν

ενόνεται και ή φωνή των τέκνων των μωρών,
που νέμονται αχόρταγα μὲ τόσην απληστίαν
αὐτὴν τὴν μυριόψωρον τοῦ Φασουλῆ ἑστίαν,
καθὼς τοτὲ τὴν ἄδαπεν τοῦ Κολωνοῦ φυλλάδα
ἐνέμετο κι' ἡ ἀηδὼν 'στων μύθων τοῦ καιροῦς,
καὶ μοῦ λερόνουν κάποτε τὴν ὀανεικὴν βελλάδα,
καὶ ὅπως μοῦ τὴν ἔκαμαν δὲν εἶναι γιὰ χορούς.

—

Ἐδῶ φασκιάς, παληόπανα, καὶ χίλια δύο κουρέλια,
κι' ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ κι' οὐδέτερα μουρέλια,
καὶ παραμάνναι μὲ μαστοὺς γεμάτους ἀπὸ γάλα,
καὶ ζῶα καὶ τετράποδα, μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
θάλλει δὲ πάντοτε ἁβρὰ ὑπὸ τοιαύτην σφαῖραν
ὡς νάρκισσος καλλίβοτρυς καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν
ἡ δέσποινά μου ἡ καλή, παχὺς ἀγρὸς καὶ γόνιμος,
συνθάλλει δὲ κι' ὁ Φασουλῆς, ὁ κατὰ πάντα φρόνιμος.

—

Ἐδῶ τὸ καταρύγιον τῶν νέων Ἀθηνῶν,
ἐδῶ χοροὶ χαμάληδων καὶ τόσων εὐγενῶν,
ἐδῶ μεγάλα καὶ μικρὰ περὶ πατρίδος σχέδια,
ἐδῶ σεμνότες, συστολή, κι' αὐθάδεια κι' ἀναίδεια,
ἐδῶ καὶ ξίφη ἀνταρτῶν καὶ σκῆπτρα βασιλέων,
ἐδῶ κι' ὁ πρὶν Πρωθυπουργὸς κι' ὁ μέγας Ναπολέων,
καὶ τὸ Κορόνι κι' ἡ Ἑλπὶ καὶ κόμματα καὶ κράτη
καὶ Παυσανίαι νηστικοὶ κι' ἐγκάθετοι χορτάτοι.
Ἐδῶ τὸ μέλλον κρίνεται τοῦ ἔθνους καὶ ἡ μοῖρα,
ἐδῶ τῶν στίχων χείμαρροι κι' ἀκράτητος πλημμύρα,
ἐδῶ καὶ λόγων καὶ γνωμῶν σπαταλὴ περισσή,
ἀνάπαιστοι, χωλίαμβοι, κι' ἔσθ' ὅτε μελοσσοί,
καὶ μετρ' ἀκατανόμαστα χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος,
ὁπόσα ὁ μουστακαλῆς μ' ἐδίδαξε Σεμτέλος.
Λοιπὸν καλῶς ὁρίσατε, ὦ σύνδειπνοι ὑψηλοί,
'στὰ κράτιστα τὰ ἔπαυλα ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ,
καὶ τώρα 'στὸ τραπέζι μου παρακαλῶ καθίσετε
καὶ φᾶτε νὰ χορτάσετε καὶ πιῆτε νὰ μεθύσετε.

—

(Ὁ Δεληγιάννης κάθεται καγχάζων ἐκ χαρᾶς
ἀνάμεσα τοῦ Φασουλῆ καὶ τῆς νοικοκυρᾶς,
ἀντίκρυ δὲ ὁ Περικλῆς, κοντὰ κι' ἡ σουσουράδα του,
κι' ὁ Καραπάνος κι οἱ λοιποί, καθεὶς μὲ τὴν ἀράδα του.
Ὁ μάγειρας τοῦ Φασουλῆ σκαπάρει ἄνω κάτω
κι' ἐνῷ τὰς Ἐξοχότητας σερβίρει τὰς λοιπὰς,
εἰς τοῦ κλεινοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸ χωρισμένο πιάτο
ἰδιαιτέρως δίδεται νεόβραστος λαπάς,
καὶ τότε ὁ Πρωθυπουργὸς τοιαῦτα ὁμιλεῖ,
χειροκροτοῦντος ἐμμανῶς κι' αὐτοῦ τοῦ Φασουλῆ.)

—

Ὁ Δ.—Εὐχαριστῶ ἐκ μέσης μου τοῦ οἴκου τοὺς δε-
σπότας,
διότι δὲν μ' ἐνόμισαν ὡς τοὺς κοινοὺς συμπότας,
ἀλλ' ὄντως ἰδιάζουσαι μ' ἐδόθησαν τιμαί
κι' ἑτοίμασαν πικτὸν λαπᾶν μονάχα δι' ἐμέ.
Καὶ ὅταν 'στὸ Συνέδριον τοῦ Βερολίνου ἤμην
μὲ τὸν Σουβάλωφ τὸν γνωστὸν καὶ τὸν Σαλισβουρὺ
κι' ἀπέκτησα παγκόσμιον ὑπόληψιν καὶ φήμην
καὶ ἤστραφα κι' ἐβρόντησα μὲ κτύπημα βαρύ.
Κι' ὅταν νελῶν τῆς Δύσεως τὸν κάθε Ἀρλεκίνον
κατὰ Βουλγάρων ἔκαμα τὸν πόλεμον ἐκεῖνον,
κι' εἰς Δύσιν καὶ Ἀνατολὴν τὸν δάκτυλόν μου ἔχωνε
κι' ὅλ' ἡ Ἑλλὰς ἐρρίπτετε σκελέαν καὶ ὀμπεχώνια,
κι' ἐφώναζα κι' ἠλάλαζα κι' ἐσάστιζα καὶ τάχανα,
καὶ ἤκουα παντοῦ φωνὰς κι' ὠνειρευόμουν λάχανα,
ὡς ὅτου τέλος ἔκαμανεῖς 'στὴν τόσην τριακμίαν
ἀπὸ τὰς δύο χεῖρας μου ἀπέκοψα τὴν μίαν,
κατόπιν ὅμως, κύριοι, καθὼς καθεὶς εἰξεύρει,
μοῦ τὴν ἐξαναπόλλησαν μὲ γόμα καὶ ἀλεῦρι
Κι' ὅταν ὡς μέγα σύμβολον ὑψώθη καὶ σημαία
κι' αὐτὸ τοῦ Τσελεπίτσαρη τὸ πτερωτὸν ταρσοχι,
τὸ δὲ Κορδόνι δύναμις ἐτίντωσε ἀκμαία
καὶ ἄναυδοι κατέπεσαν τῶν Ἄγγλων οἱ εὐνοῦχοι.
Καὶ ὅταν ἔξω τῆς Ἀρχῆς ὡς πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
ἐχάλκευσα μὲ τοὺς Σαὶν-Λοὺστ ἐκεῖνα τὰ κονιήματα,
καὶ ἐκ τῆς Λαμίας, κύριοι, καθὼς κι' ἐκ τῆς Λαρίσης
συχνῶν ἐπαναστάσιων μᾶς ἤρχοντο μυνήματα.
Κι' ὅταν ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀρχὴν μὲ τὴν χρυσῆν μου
σπεῖραν
ἀπέστειλα 'στὰ Σούνιον τὴν Μαύρην μας τὴν Μοῖραν
νὰ χῃ τὰ μάτια τέσσερα καὶ ἄγρυπνος νὰ στέκῃ
μήπως στὸν Λιάπην ἀπ' ἐδῶ σταλῇ κανὲν φυτίκι.
Καὶ ὅταν κι' εἰς τὸ θέατρον ἀκόμη δὲν ἀρῆκα
ὑπὲρ τοῦ Λιάπη νὰ παιχθῇ τὸ τοῦ Ἀνδρούτσου ὄραμα,
καὶ τώρα μὲ τοὺς φοιτητὰς τὸν διάβολό μου ὅρῆκε
καὶ μ' ἐρωτώθησαν κι' αὐτοὶ μὲ τοὺς λοιποὺς συναμα,
ἔμως ἐγώ, κι' ἂν λέγωμαι μεγάλος Ναπολέων,
ἀπηύδησα παρὸλ ντ' ὄννερ μὲ τοὺς πολέμους πλέον,
μήτ' ἔχω τώρα ὄρεξιν, ἀλλ' οὔτε καὶ συμφέρει
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα νὰ κύψω πάλιν χέρι,
ἀρού καὶ σεῖς γνωρίζετε πῶς τὸ κυπὲν τὸ ἄλλο
τὸν διάβολό μου 'τράβηξα ὡς νὰ τὸ ξαναβάλω.
Καὶ ὅταν ἐψιθύρισα 'στὸν Παππαγιαννακόπουλον,
τὸν Βουλευτὴν τὸν Πατρινὸν καὶ πρῶτον ἀρχοντόπουλον,
'στὸ Κατηγορητήριον ἐκεῖνο νὰ προσδράμῃ,
ὅπου σηκόνεται μ' αὐτὸ ἡ πέτσα τοῦ ἀνθρώπου,
καὶ τὸν Τρικούπην, ὡς φασί, τοῦ ἅλατος νὰ κάμῃ
πρὸς ἀνακούρισιν μικρὰν τοῦ δυστυχοῦντος τόπου.
Κι' εἰς ἀγαθὰ καὶ εἰς κακὰ μεγάλα κι' ἀποτρόπαια,
κι' εἰς ὅλα τὰ κουνήματα καὶ τὰς ἀνατροπάς,
κι εἰς ὅλους τοὺς θριάμβους μου κι' εἰς ὅλα μου τὰ
τρόπαια
τὸ προσφιλές μου φαγητὸν ὑπῆρξε ὁ λαπᾶς.

—

(Αὐτὰ εἰπὼν ὁ Θοδωρῆς 'στὴν θέσιν του καθίζει,
κυττάζει δὲ ἀντίκρυ του εἰς κάτοπτρον κρυστάλλινον,
μὰ κάτι τί τὰ νεῦρα του ἐξαίφνης ἐρεθίζει
κι' ἐγείρεται πετῶν χαμαὶ τὸ σάλι του τὸ μάλλινον.)

—

Ὁ Δ.—Ποῖος καθρέπτης μαγικός!...τί βλέπω ἐμπρι-
στα μου,
ἢ μήπως τάχα, κύριοι, δὲν εἶμαι 'στὰ σωστά μου;
Ἰοὺ! ἰοὺ! κυττάξετε...μοῦ ἔγιναν κουνοῦπι
οἱ διωχθέντες βουλευτὰι τοῦ μιαροῦ Τρικούπη.
Ἐκεῖνος μοῦ τοὺς ἔστειλε ὁ ἀνάδρος προδότης...

—

(Εἰς τὸν καθρέπτην φαίνεται καὶ ὁ Συγγρὸς ὁ Χιώτης·

Ὁ Δ.—Νά! νά! προβαίνει κι' ὁ Συγγρός...τί φοβερὰ
σκηνή!...
(Ἐκ τοῦ καθρέπτου τοῦ Συγγροῦ ἀκούεται φωνή :
«νὰ δῇς ἐσύ, διαβόντρου γυιέ, τί ἔχω νὰ σοῦ κανω.»)

—

Ὁ Δ.—Βοήθειαν, βοήθειαν...ἐσάστισα...τὰ χάνω.
Νὰ δῶ, νὰ τρεῖς, νὰ τέσσαρες, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα...
ὦ πλειονοψηφία μου, τ' ὡς βδελυρούς πελέκα.

—

(Πρὸς τὸν καθρέπτην προχωρεῖ βαρὺ ψελλίζων ῥῆμα,
ἀλλὰ ἐξαφανίζονται οἱ πάντες παραχρῆμα,
ἐνῷ δὲ πρὸς τὴν θέσιν του τὰ βήματά του τρέπει
ὁ Στρατηλάτης τοῦ πυρὸς καθὼς καὶ τοῦ σιδήρου,
τοῦ Χαριλάου τὴν σκιὰν 'στὸ κάθισμά του βλέπει,
καθὼς τὸν Βάγκον ἄλλοτε ὁ Μάκβεθ τοῦ Σαιξπήρου.)

—

Ὁ Δ—"Ω φάνταρμ' ἀποτρόπαιον, πρὸς τί μὲ κυνηγᾷς;
διότι σοῦ ἀκύρωσα καὶ ἄλλας ἐκλογάς;
Μακρὰν, μακρὰν, μὴ προχωρῇς καὶ στρέψε 'στὰ ὀπίσω,
ἐλεύθερον τὸν τόπον μου παραίτα νὰ καθίσω.
Ἐνώπιόν σου ἔρχομαι μὲ ἀνοικτὰ τὰ στήθη,
εἰς τὴν φωνήν μου σήμερα κλονίζονται κι' οἱ βράχοι,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος γιὰ σένα ἐγεννήθη,
κι' ἐκεῖνος εἶναι μοναχὰ γιὰ τὴ 'δική σου ῥάχη.

—

(Ὁ Θοδωρῆς παραληρῶν ὀλίγου δεῖν νὰ πέσῃ,
ἐνῷ ζητεῖ ὁ Φασουλῆς Κορδόνι νὰ τὸν δέσῃ.)

—

Ὁ Φ.-Παρακαλῶ, Πρωθυπουργὲ, ἀνήσυχος μὴν εἶσαι,
τὴν ἔξαψιν σου τὴν πολλὴν εἰς τὸ κρασὶ μου σβύσε.
Λύτὰ ποῦ τώρα σὲ πλανοῦν θεώρει τα ὡς ψεύματα
καὶ δίξε περιφρόνησιν καὶ γύρισε τὴν πλάτην...
ἀφανισθῆτε, πονηρὰ δαιμόνια καὶ πνεύματα,
καὶ μὴ μᾶς τὸν πειράζετε κύτὸν τὸν Στρατηλάτην.
Κι' ἂν ὅλους τοὺς Τρικουπικοὺς 'στὰ ξεκουμπίδια
στέλλῃ,
δὲν λέγεται Πρωθυπουργός ; δὲν κάνει ὅ,τι θέλει ;
γιατὶ μὲ λύσσα τσαμπουνᾷ ὁ κάθε φαῖλατάς ;
γιατὶ τοὺς ἔχει ταχατε τοὺς τόσους Βουλευτάς ;
γιὰ τὸ καμάρι μοναχὰ καὶ γιὰ τὰ μαῦρα μάτια ;
κατὰ ὁλαόλευ ἔλοι σας καὶ σύρτε 'στὰ κομμάτια.
Καὶ σύ, βρὲ Λιάπη Κρητικέ, ποῦ 'σήωσες παντιέρα,

ἂν δὲν βαρρέσαι μόνος σου κοπάνιζε ἀέρα.
Ὁρίστε...πῶς σᾶς φαίνεται;...κ' αὐτὸς μᾶς λείπει τώρα,
ὡσὰν νὰ μὴ μᾶς ἔφθανε ἡ τόση ἄλλη μπόρα.
Μπᾶ! σὲ καλό σας, ἀδελφοί.. ἀπὸ τὴν πεῖνα βέβαια
καὶ ρεπανάκια τρωφερὰ γιὰ ὄρεξι γυρεύομε.
Πήγαινε πίσω, διάβολε, παραίτα τὰ μαχαίρια,
τὸν Θοδωρῆ τὸν θέλομε καὶ μὲ τὰ δυό του χέρια,
καὶ μὴν φορτώνεσθε πολὺ ἑνὸς ἄνδρος ὑπάτου
κι' ἀρίνετε τὸν ἥσυχον νὰ τρωγῇ τὸν λαπᾶ του.

—

Ὁ Δελγιάννης ἤρεμος 'στὴν θέσιν του γυρίζει,
ἡ δὲ κυρὰ Φασουλῆ κλασαυχενιζομένη
μὲ τὸ κομβόι ριπίδι της συχνὰ τὸν ἀερίζει,
ἐκεῖνος δὲ εἰς ἔκστασιν καὶ ἀπορίαν μένει.
Ἀπηνθημένος φαίνεται μετὰ τοσαύτην κόπωσιν,
ὁ δὲ σπουδαῖος Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν
σηκόνεται πελώριος καὶ κάμνει μίαν πρόποσιν
μὲ ὄρος αὐστηρότατον καὶ δι' Λακωνικόν.

—

Ὁ Κ.—Πεινῶντι τῶνδρες, κύριοι, ἔρρει τὰ κάλα ἅλα,
καὶ ἀπεσούδι ὁ παρὰς κι' ἀφίνομεν τὰ κῶλα,
ἀλλ' οὔτ' ἐλπίδα βλέπομεν στὸ μέλλον ἀνυδρὸν
καὶ πάντες ἀπορέομες τί χρὴ ἐν τούτῳ ὄρῃν.

—

Ὁ Καραπάνος κάθεται ὡσεὶ παραλαλῶν
καὶ ὁ Γεροκωστόπουλος σηκόνεται γελῶν.

—

Ὁ Γ.—Προσκύνα, σέβου τὸν Θεόν, καὶ τίμα τοὺς γο-
[νεῖς σου,
ἀγάπα τοὺς ὁμοίους σου καὶ τοὺς ὁμογενεῖς του.
Ἀρχὴ σοφίας παντοτε ὁ φόβος τοῦ Κυρίου,
κι' ἐκ τούτου ὡς ἀπὸ πηγῆς καὶ ἀναβρυτηρίου
πηγάζ' ἡ γνῶσις, κύριοι, τῶν ἀρετῶν τῶν ἄλλων
'γὶ αἱ παύσεις κι' οἱ διορισμοὶ τοσούτων διδασκάλων.
Κώνιωψ ἐκάθισε ποτὲ εἰς ἀγελάδας κέρας,
καθὼς ἀνέγνωσα μικρὸς εἰς παλαιὰν φυλλάδα,
καὶ εἰς αὐτὸ διέμεινε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας,
χωρὶς χαμπάρι, κύριοι, νὰ πάρ' ἡ ἀγελάδα.
Τοιουτοτρόπως καὶ ἡμεῖς τὰ βιβλία τῆς Ἑλλάδος
γελῶμεν εἰς τὰ δήγματα τῶν ἀρανῶν κωνώπων,
προσκόπτειδὲ μὲ τοὺς λοιπούς κι ὁ τῆς Παιδείας κλάδος
καὶ τὰ στραβὰ τῶν ἀμαθῶν ἀνοίγομεν ἀνθρώπων.

—

(Σηκόνεται κι' ὁ Ὑπουργὸς ὁ τῆς Δικαιοσύνης,
ἀλλὰ δὲν λέγει τίποτα ἐκ μετριοφροσύνης,
μὲ σκοῦρον δὲ ὁ μάγειρας μεγάλον καὶ λευκον
προστρέχει 'στὸν Θεόδωρον νερόβραστον ριδὲ
καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν
ἐγκρίζει μεγαλόφωνος τὸν νέον Ἰραδέ.
Τότε δὴ τότε πάταγος κι' ἀλαλαγμὸς πολύς,
τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν κιρνᾷ ὁ Φασουλῆς
μὲ τὸ χρυσοῦν τὸ κύπελον καὶ μὲ τὸν ἀμφορέα,
μὰ τὸν κερνᾷ κι' ἡ δέσποινα, ὑπέρ ποτε ὡραία,
ἐκεῖνος δὲ παραμιλεῖ καὶ γάσκει ὡς Φακίρης
κι' ἦχος ὀργάνων καὶ φωνῶν ἀκούεται ἐξύς,
κι' ἔξω ρρενῶν ἀνάπηδᾷ ὁ σπυτονοικοκύρης
κι' ὑφόνων τὸ ποτῆρι του φωνάζει τὰ ἐξῆς.)

—

Ὁ Φ.—Τῷ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ μεγάλα νικητήρια,
ὡς λυτρωθέντες τῶν δεινῶν πολλὰ εὐχαριστήρια.
Χαρῶμεν κι' οἱ ἐλεύθεροι, χαρῆτε καὶ οἱ δοῦλοι,
φέγγει χρυσοῦς ὁ ἥλιος τῆς χώρας τῆς εὐάνδρου...
ὠ! δότε μου, παρακαλῶ, τουσοῦλι καὶ ντακοῦλι,
τὴν λύραν τοῦ Ἀρίονος, τὴν λύραν τοῦ Τερπάνδρου.
Θέλω νὰ ψάλω μ' ἔμπνευσιν καὶ μ' ἔξαψιν Πινδάρου
τοῦ νέου Ναπολέοντος τὰς νίκας τὰς μυρίας,
νὰ δέσω δὲ 'στὰ πιεινὰ ἑνὸς φορογαϊδάρου
πάντα ἐγθρὸν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐλευθερίας.
Θέλω πρὸς ὕμνους ὑψηλοὺς τὸν οἶστρον μου νὰ στρέψω,
θέλω χρυσοτρόμπα Ραφαὴλ καὶ Μιχαὴλ Ἀγγέλου,
θέλω σὲ αὐτὸν τὸν κόμπον μου τὸν φουντωτὸν νὰ στέψω
μὲ κλῆμα καλλισταφύλου εἰρήνης φιλαμπέλου.
Θέλω νὰ γίνω μασκαρᾶς καὶ νὰ μουντζουρωθῶ,
θέλω σ' αὐτὸν τὸν Ἰραδὲ ἀπάνω νὰ στρωθῶ,
μὲ γράμματα ὁλόχρυσα νὰ τὸν ἀνατυπώσω
καὶ μέσα εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον νὰ τρυπώσω.

—

Θέλω 'στὸ Βουλευτήριον ἀστραπηδὸν νὰ δράσω
καὶ Κατηγορητήριον σροβρότατον νὰ κάμω,
ὁποῦ τὸ Πανελλήνιον μὲ τοῦτο νὰ τρομάξῃ,
καὶ νὰ εἰπῶ γιατὶ καὶ πῶς 'συνεθίζε νὰ βγαίνῃ
ὁ κύριος Χαρίλαος μ' ἕνα κουπὶ ἀμάξι,
ἐνῶ μὲ τὰ ποδάρια του ὁ Θοδωρῆς πηγαίνει;
γιατὶ ὁ σὶρ Χαρίλαος, τοῦ τοῦ βκατοῦν τὰ μάτσα,
δὲν 'πήγαινε ποτὲ πεζός, ἀλλ' ἤθελε καρότσα,
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος, ποῦ εἶναι μ' ἕνα χέρι
κι' ἐγέριος ὁ σοβέρκος του ἀπὸ τοὺς Καλογέρους,
βαδίζει Ἀποστολικῶς γεμῶνα κλλοκαίρι
καὶ οὔτε καροτσέρκδες πλερὼν' ἰδιαιτέρους;

—

Ὢ Παππαγιαννακόπουλε, σὺ μόνος δὸς μου πνεῦμα...
γιατὶ δὲν ἐπροσκάλεσα καὶ τοῦτον εἰς τὸ γεῦμα,
τὸ Κατηγορατήριον ἐδῶ νὰ τὸ συντάξῃ,
ὁποῦ νὰ εἶναι, κύριοι, μὲ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ,
καὶ ἔλα τὸ Ρωμαίικο νὰ σηκωθῇ 'στὸ πόδι
μὲ τὰς ἀρβύλας τοῦ στρατοῦ καὶ μὲ τὸν Παπαρηδῆ;

—

Θέλω εἰς τὸν παλάμκον μ' τὸν κερκυρὸν νὰ κλείσω,
θέλω νὰ στρίβ' ἡ βίδα μου... τάχα σαν χαμένα...
Ὢ Καραπάνε Ἄδαμ Σμίθ,... νὰ σὲ φιλήσω
ἐπειδὴ ὅπου σ' ἐφάλαγες κι' ἡ μάνα σου σ' ἐγέννα,
κι' ἐς ἀκουσθῇ παρήγορον τοῦ ταμπούρι τὸ μέλος...

. . . . . .

'Στὸ φύλλον τὸ ἐρχόμενον συνέχεια καὶ τέλος.)

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει. — πῶς 'στὸ σπεῖρόμου ἀνέβη,	μὲ λόγια, μὲ μιὰ γάνδρα. — μὲ μεγάλ' εὐκολίαν,
'στὴν Νεαπολιν' ἀπάνω — κι' ἐκεῖ ἐπῆρ ἐντορίαν	καὶ μὲ χέρι δίχως δόντια. — σιδέρι ἄλλοτε μαρμή.
μὲ ζουνταγιὸν Σὶδη. — ὅρ' ἐτοῦτο λίγο ὡρίς στὸ ζυγό.	

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι	Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα.
Κι' Ἔβδα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Τσορτσῆς τὴν ἑβδομάδα	— μόνο μία φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ἕνα ὅμως μέρη	— θὰ κάμνῃ καὶ 'στὸ χέρι.
κ' ὕταν ἴχῃ ἐξυπνάδα	— κ' ὕπου μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα ρούλο ἂν ἐρωτᾷς	— ἔγινες συνδρομητής.
Συνδρομητὰς θὰ ἔβγουμαι	— γιατὶ κάττε δὲν ἔγομε.	κ' ὅπως τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο φίδι.
καὶ τοὺς Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' αὐθαίρετο πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ὄχως νάζῃ κ' ἔντροπήν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὰ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δυόδεκα καὶ μόνο.		

Φεβρουαρίου τρίτη κι εἰκοστή,	Τριάντα δύο ποΐντος καὶ τραπόδα,
καὶ τόσοι μαϊταπράδες ξακουστοί.	κι' Ἀποκριὰ μεγάλη καὶ πεινῶδα.

Γεῦμα τοῦ Φασουλῆ,
ἐπίσημον πολύ.

(Ἐνῶ τοιαῦτα λέγονται ἀπὸ τὸν Φασουλῆν
ἐμβαίνουν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ὅλα τὰ μωρά,
καὶ τρέχουν 'στὸν Πρωθυπουργὸν μὲ θόρυβον πολὺν
καὶ τῆς μπαμπόπαιας του τραβοῦν μὲ ζῆτο καὶ ὁρά.
Ἡ δὲ κυρὰ Φασουλῆ τὰ τέκνα της μαλλόνει,
τὰ σῦρει δὲ πλησίον της μὲ οἱ σμικρὰν ὀργήν,
ἀλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς τὰς χεῖρας του ἁπλόνει
καὶ αὐτοῦ πιως τὰ προσφωνεῖ μ' ἀγάπην καὶ στοργήν.)

—

Ὁ Δ. — Ἀρῆτε τώρα πρὸς ἐμὲ νὰ ἔλθουν τὰ παιδία
ἐν ἀπονήρῳ γέλωτι καὶ καθαρᾷ καρδίᾳ.
Ἀρῆτε κι' ἄλλον νὰ εὑροῦν πατέρ' ἀγαπημένον
καὶ νὰ καθίσουν γελαστὰ ἐπὶ τὰ γόνατά μου...
ἀπὸ μωρὰ καὶ νήπια θὰ καταρτίσω κἶνον,
κι' ἐκ τούτων τὰ στελέχη μου καὶ τὰ στρατεύματά μου.
Ὢ τέκνα μου ἀγαπητά, τριγύρω μαζευθῆτε,
τὸν παιδικόν σας τράχηλον ἐνώπιόν μου κύπτετε,
ὅταν δέ, θεία χάριτι, τελείως ἀνδρωθῆτε,
εἰς τὸ Κορδόνι πάντοτε τὴν ψῆφόν σας νὰ ῥίπτετε.
Ὑπὲρ αὐτοῦ νὰ εὔχεσθε στὰς προσευχάς σας ὅλα
καὶ νὰ ξυλοφορτώνεσθε καταιμεῖς τῶν ὁρίμων,
ὅπου δ' Ἐλαίαν βλέπετε καὶ ὑψηλὰ ῥωκόλα
εὐθὺς νὰ ῥεύγετε μακρὰν μὲ ὁρίκην καὶ μὲ τρόμον.

—

Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, τεκνία προφιλῆ
τοῦ πατριώτου Ἕλληνος κυρίου Φασουλῆ,
ὁπόταν δ' ἄλλοι ἔρχωνται 'ς τὴν ἐξουσίαν κρείττονες,
ὅταν ἡμέρα ῥουσφετιῶν κι' εἰς σᾶς δὲν ξημερώνῃ,
προβάλλετε Ἀρμόδιοι, Σαὶν-Ζούστ, Ἀριστογείτονες,
καὶ χώνετε 'ς τὴν ζώνην σας σουγιᾶ Κολοκοτρώνη.
Ἀνταρτικὰ ὁρονήματα εὐτόλμως ἐκδηλώνετε,
βρυχᾶσθε δὲ μανιωδῶς ὡς πεινασμένοι λέοντες,
καὶ σακορράφας πέρνετε παπούτσια νὰ μπαλώνετε
καὶ γίνισθε καθὼς ἐμὲ μεγάλοι Ναπολέοντες.

—

Συναθροισθῆτε γύρω μου, ἀγαπητὰ παιδία,
μὴ παρασείσθω παντελῶς ἡ νέα σας καρδία.
Ἐνωτισθῆτε τῆς φωνῆς ἀνδρὸς λαοπροβλήτου,
ὁποῦ ἐπαραχώρτασε ἡ νησιακὴ αὐλή του.
Ἐυθαρρυνθῆτε ἀπ' αὐτὸ τὸ ζλαρόν μου νεῦμα,
καὶ εἴθε τὸ σωτήριον τοῦ Κορδονίου πνεῦμα,
τὸ συνταράξαν καὶ Βουλὰς κι' ἠπείρους καὶ θαλάσσας,

νὰ καταδῇ ἀόρατον κι' ἐπὶ τὰς κεφαλάς σας.
Κρατῶ σπιτικὰ ὡς ἀμαξᾶς τοῦ κράτους τὰ ἡνία
καὶ ἀγαθὰ ὑπόσχεται μεγάλα ἡ Πανδώρα...
καὶ μὲ τὰς δύο χεῖράς μου σᾶς εὐλογῶ, τεκνία,
εἰρήν' ὑμῖν καὶ πάντοτε, ἀλλὰ πρὸ πάντων τώρα.

—

Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς κυττάζω πῶς γελᾶτε...
ἀκόμη πλησιέστερον, τεκνία μου, ἐλᾶτε.
Τοῦ ἔθνους ἐθεράπευσα ἑκάστην μαλακίαν,
πὰν ἄγος ἐκαθάρισα Τρικουπικὸν κι' ἀνόσιον,
καὶ κρῖμα ποῦ εἰς ὡρίμων δὲν ἔβγῃε ἡλικίαν
νὰ δώσω θέσιν καὶ πρὸς σᾶς κι' ὑπουργημα δημόσιον.
Κρῖμα ὅπου δὲν τρέχετε τὰ ἔτη τὰ μεγάλα
καὶ ἀγνοεῖτε τις ἀνὴρ διέπει τὰ κοινά,
κρῖμα ὅπου τὸ στόμα σας ἀκόμη στάζει γάλα,
ἀλλέως θὰ ἐπέρνατε μαζί μου τὰ βουνά.
Κρῖμα ὅπου δὲν ἔγινε ὁ νοῦς σας ὅσος πρέπει
νὰ καταλάβετε αὐτὰ τὰ ὑψηλά μου ἔπη,
καὶ κρῖμα ὅτι δὲν ἄρκουν αἱ πρῶται σας σπουδαὶ
νὰ ἐκτιμήσετε καὶ σεῖς τὸν νέον Ἡρακλέ.

—

Ἀλλ' ὅταν, τέκνα προσφιλῆ, τὸν κόσμον θὰ γνωρίσετε,
ὅταν τὰ γράμματα καὶ σεῖς 'στὸν πετεινὸ φορτώσετε,
τὸν σημερον Πρωθυπουργὸν καὶ σεῖς θὰ μακαρίσετε
καὶ τότε τὴν ἀρίδα σας εἰς δάρνας θὰ πεντώσετε.
Πλὴν ὡς ἐκεῖνον τὸν καιρόν, γενναῖα Ἑλληνόπαιδα,
εἰς τὰ Σχολεῖα τρέχετε, σπουδάζετε κι' ἐλπίζετε,
ψευτοπολέμους κάμνετε καὶ ψεύτικα στρατόπεδα,
καὶ μὲ τῆς σαλιαρίτσαις σας τὰ σάλια σας σκουπίζετε.

—

Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, τεκνία προσφιλῆ
τοῦ πατρῴου Ἕλληνος κυρίου Φασουλῆ.
Καὶ τώρα εὐπαιθέστατα ἐπὶ τὰς κλίνας ἴτε,
χωρὶς ν' ἀλληλοέρνεσθε καὶ δίχως ν' ἀτακτῆτε.
Μὰ βλέπω πῶς πειράζετε πολὺ τὸν Καραπάνο,
νομίζω δὲ πῶς τὸ μικρὸν δὲν εἶναι 'στὰ καλά του,
καὶ φαίνεται πῶς σκέπτεται 'στὸ σάλι μου ἀπάνω
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον νὰ κάμῃ τὰ ψιλά του.
Πλὴν σεῖς, ὦ μῆτερ δέσποινα, μὴ τὸ μικρὸν μαλλώσετε,
καὶ μὴ ποτὲ, παρακαλῶ, τὴν χεῖρα σας ἁπλώσετε
εἰς ταύτην τὴν ροδίζουσαν κι' ἁρῴωδῆ παρειάν του,
καὶ μὴν τοῦ κάμετε βαθὰ 'στὴν περιφέρειάν του.
Κι' ἂν μοῦ λερώσῃ τὸν μποξᾶ, μὴ τοῦτο σᾶς ταράττῃ..
δὲν ἔχει νοῦν τὸ νήπιον καὶ ἀγνοεῖ τί πράττει.
Κι' ἂν πρέπει νὰ φαινώμεθα ἐπιεικεῖς τὰ μάλα
εἰς τοὺς ἐν γνώσει πράττοντας ἐγκλήματα μεγάλα,
πολὺ ἐπιεικέστεροι δὲν πρέπει νὰ φαινώμεθα
ὁπόταν ἀπὸ νήπια καὶ ἄκακα τεκνία
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα ἐξαίφνης λερωνώμεθα,
ἀφοῦ ἑκάστην πρᾶξιν των τὴν πράττουν ἐν ἀγνοίᾳ;

—

Πηγαίνετε, πηγαίνετε εἰς τὴν εὐχήν μου τώρα...
ροβεῖσθε τοὺς Τρικουπικοὺς κι' ἂν ἔρχωνται μὲ ὥρα.
Καθὼς δ' ὁ Αἴας, ὁ σφαγεὶς μὲ σιδηρᾶν λεπίδα,
'στὸν Εὐρυσάκην τὸν μικρὸν τοιαῦτα προσεφώνει:
«Γιέ μου, κράτει τοῦ πατρὸς τὴν ἀρρηκτον ἀσπίδα,
«ποῦ μάχαι τὴν ἐδόξασαν πολλαὶ μυριορόνει,»
οὕτω κἰ' ἐγὼ σᾶς προσφωνῶ «κατὰ τυράννων ἴτε,
»καὶ τὸ Καρδόνι πάντοτε τοῦ Θεσσαρῇ κρατεῖτε,
»κἂν δ' ὡς μικρὸν σινάπεως κἰ' ἀραβοσίτου κόκκον
»πρὸς τοῦτο πίστιν ἔχετε, μικροί μου δορυφόροι,
»οὐδεὶς πολέμιος ὑμῶν, οὐδεὶς ἐχθρὸς διώκων.
»καὶ θὰ μετασαλεύσετε κι' ἐκ θεμελίων ἔρη.»

—

Πηγαίνετε, πηγαίνετε εἰς τὴν εὐχήν μου τώρα ..
ροβεῖσθε τοὺς Τρικουπικοὺς κι' ἂν ἔρχωνται μὲ ὥρα.
Βεβαίως ζῶμεν, τέκνα μου, ἐν πονηραῖς ἡμέραις,
πλὴν χρεωστοῦν νυχθημερὸν αἱ τέξασαι μητέρες
ὡς Ἑλληνίδες ἀληθεῖς καὶ σύζυγοι χρήσταὶ
νὰ ἐνθυμίζουν καὶ πρὸς σᾶς πῶς Ἕλληνες ἐστέ.

—

(Ἐνῷ τοιαῦτα ὁμιλεῖ ὁ Αἴας Δεληγιάννης
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ἡ Φασουλῆ ἐκ μέσης τὸν συγχίζει,
ἡ μάγειρας ὀδεμιᾶς φαιδρύμενος δαπάνης
εἰς τοὺς Συμβούλους ἐκλεκτὸν σπλαγνάντερο προσφέρει.
Καὶ τότε παίζ' ἡ μουσικὴ κι' ἐπικαστεῖ φαιδρότης,
μὰ τὸν μικρὸν τοῦ Φασουλῆ τὸν πάνουν τὰ νεῦρα της,
κι' ἀπάνω εἰς τὸν Ἡρακλῆ κενόνει τὸ νερό της
καὶ χύνεται 'στὴν αἴθουσαν ὁ Τίγρις κι' ὁ Εὐφράτης.
Μὲ τοῦτο δὲ τὸ μάγιστον κι' ἀνέλπιστον κακὸν
φουρκίζεται κι' ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν,
καὶ ἡ κυρία Φασουλῆ, Σουλτάνα Βαλιδέ,
εἰς τὴν μικρὰν της ἔδωσε σαράντα παρὰ μίαν.
Διότι ἀπεσύμπηξε κατὰ τοῦ Ἡρακλῆ
νὰ κάμῃ τόσην προσβολὴν καὶ τόσην ἀσχημίαν.
Ἀλλ' ἔξαφνα σκόνεται τοῦ οἴκου ὁ δεσπότης
καὶ λέγει ταῦτα ὡς πατὴρ καὶ πνεῦμος πατριώτης.)

—

Ὁ Φ.—Εἰς τὴν μικρόν μου ἂς ἀοθῇ, παρακαλῶ, συγ-
[γνώμη...
αὐτὴ δὲν πταίει παντελῶς, βυζαίνει γάλ' ἀκόμη,
κι' ὡς νήπιον ἀγράμματον κι' ἀναίσθητον κουταβί
δὲν εἰμπορεῖ τί ἔκαμε ποσῶς νὰ καταλάβῃ,
καθὼς αὐτὸ εἰς ὅλους μας ἀπέδειξ' ἐναργῶς
κι' ὁ πάντοτ' ἐντριβέστατος εἰς πᾶν Πρωθυπουργός.
Καθὼς δὲ, φίλοι σύνδειπνοι, ὁ τὰ κοινὰ εὐθύνων,
ὅταν κανεὶς τὸν ἐρωτᾷ τί κάνει καὶ δὲν κάνει,
αὐτὸς ἀμέσως ἀπαντᾷ κι' εἰς τοῦτον κι' εἰς ἐκεῖνον
πῶς Ἕλλην γνήσιος ἐστί, καὶ τοῦτο μόνον φθάνει,
ἔτσι κι' ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ μὲ λόγον τῆς τιμῆς
πῶς ἂν τοιαύτην πρεσβολὴν διέπραξε τὸ νήπιον,
ἀλλ' ὅμως Ἕλληνες ἐσμὲν καθ' ὅλα καὶ ἡμεῖς,
οἱ κατοικοῦντες εἰς αὐτὸ τῆς δόξης τὸ ἐρείπιον.
Κανὲν μηχανορράφημα ἐδῶ δὲν ἐξυφαίνεται,
ἂν δὲ κι' ἐγὼ τὸν Ἡρακλῆ θελήσω νὰ ρυπάνω,
δὲν πρέπει νὰ θυμώνετε καὶ νὰ σᾶς κακοφαίνεται,
διότι Ἕλληνες ἐσμὲν καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

—

Ἕλλην εἰμὶ σὰν ὁμιλῶ περὶ ἐλευθερίας
μὲ σχήματα διάφορα καὶ κόμπον ρητορείας,
ὅταν τὸν νοῦν μου μὲ καπνοὺς τσιγάρων τὸν φορτώνω,
ὅταν ὁ οἶστρος μου πετᾷ 'στὸ Κεντρικὸν γοργός,
ὅταν γιὰ ψύλλου πήδημα τὸν γείτονα σκοτώνω
καὶ θέλω ἀπὸ σκουπιδᾶς νὰ γίνω Ὑπουργός.
Ἕλλην εἰμὶ σὰν σκέπτωμαι εἰς τάστρα νὰ πατήσω
καθὼς πολλοὶ ξεκάλτσωτοι καὶ ραχενδύται πρῶτοι,

Ἕλλην εἰμὶ σὰν σκέπτωμαι πῶς πρέπει νὰ πλουτίσω,
χωρὶς τὸν ἐπιούσιον νὰ τρώγω ἐν ἱδρῶτι.
Ἕλλην εἰμὶ σὰν χώνωμαι εἰς τὴν Νάξίαν σμύριδα
καὶ βλέπω 'στὸν ὁρίζοντα χρυσῶν ἐλπίδων ἴριδα,
ὅταν μὲ σκοῦρον κόκκινον γαυγίζω λυσταλέος
καὶ τὸ μακρὺ μουστάκι μου σὰν δημοκράτης στρήφω,
ἢ γίνομαι Μπερτόδουλος ἐμπρὸς τοῦ Βασιλέως
καὶ τὰ τσανάκια τῆς Αὐλῆς σὰν σκύλος ξεργαλείφω.

—

Ἕλλην εἰμὶ καὶ γέννημα τῆς χώρας τῆς θερμῆς
καὶ ὅταν συντηρητικὸς βαπτίζωμαι κι' ἀντάρτης,
Ἕλλην εἰμὶ καὶ σὰν φορῶ μουστσοῦνα τῆς τιμῆς
κι' εἰς ὅλους φαίνομαι σωστὸς τοῦ ἔθνους πρωτομάρτυς.
Ἕλλην εἰμὶ καὶ βλάστημα τῆς γῆς τῆς καβαλλάνας
καὶ σὰν κυλῶ τὸ Σύνταγμα 'στῆς βουτσ τοὺς σωλῆ-
[νας,
Ἕλλην εἰμὶ καὶ σὰν βρωμῶ τὸ νηστικόν μου χνῶτον
καὶ τρώγω τὰ μανίκια μου ὑπὲρ τῶν καθιστῶτων.
Ἕλλην εἰμὶ καὶ σὰν πετῶ 'στοὺς χρόνους τῆς εὐκλείας
κι' εἰς τρόπαια πανάρχαια περιφανῶν ἀγώνων,
καὶ ὅταν πόνους αἰσθανθῶ καὶ κόψιμον κοιλίας
καὶ τὰ κλεινὰ κειμήλια κοπρίζω τῶν προγόνων.

—

Ἕλλην εἰμὶ καὶ σὰν φορῶ εἰς κάραν ψαραλίαν
τοῦ βροντορώνου Ἄρεως τὴν περικεφαλαίαν,
ὅταν πηγαίνω μιὰ ἐμπρὸς καὶ μιὰ πηγαίνω πίσω
καὶ εἰς τοὺς ἄλλους φαίνομαι πῶς θέλω νὰ κτυπήσω.
Ἕλλην εἰμὶ καὶ σὰν κρατῶ κανένα ψωροφίαρο
καὶ γιὰ νταῆς κορδόνομαι καὶ γιὰ πρωτοπαλλήκαρο,
Ἕλλην εἰμὶ καὶ σὰν φιλῶ Βεζύρηδων ποδίκις
καὶ ὄχυμαι φτυσίματα καὶ τόσαις καρυδιαῖς.

—

Ἕλλην εἰμὶ ἀληθινός, καὶ ὅλ' ἡ ἀνθρωπότης
ἀπὸ τὸ φῶς θαμβόνεται τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ μου,
ἂν μ' ἐρωτήσῃ ὅτ' κανεὶς «γιατί καὶ πῶς Ἱππότης;»
Ἕλλην εἰμὶ καὶ σὰν πετῶ 'στοὺς χρόνους τῆς εὐκλείας
κι' εἰς τρόπαια πανάρχαια περιφανῶν ἀγώνων,
καὶ ὅταν πόνους αἰσθανθῶ καὶ κόψιμον κοιλίας
καὶ τὰ κλεινὰ κειμήλια κοπρίζω τῶν προγόνων.

—

Ἕλλην εἰμὶ καὶ σὰν φορῶ εἰς κάραν ψαραλίαν
τοῦ βροντορώνου Ἄρεως τὴν περικεφαλαίαν,
ὅταν πηγαίνω μιὰ ἐμπρὸς καὶ μιὰ πηγαίνω πίσω
καὶ εἰς τοὺς ἄλλους φαίνομαι πῶς θέλω νὰ κτυπήσω.
Ἕλλην εἰμὶ καὶ σὰν κρατῶ κανένα ψωροφίαρο
καὶ γιὰ νταῆς κορδόνομαι καὶ γιὰ πρωτοπαλλήκαρο,
Ἕλλην εἰμὶ καὶ σὰν φιλῶ Βεζύρηδων ποδίκις
καὶ ὄχυμαι φτυσίματα καὶ τόσαις καρυδιαῖς.

—

Ἕλλην εἰμὶ ἀληθινός, καὶ ὅλ' ἡ ἀνθρωπότης
ἀπὸ τὸ φῶς θαμβόνεται τοῦ ἀργυροῦ σταυροῦ μου,
ἂν μ' ἐρωτήσῃ ὅτ' κανεὶς «γιατί καὶ πῶς Ἱππότης;»
Ἕλλην εἰμὶ τοῦ ἀπαντῶ, καὶ πάω πρὸς νεροῦ μου.
Ἕλλην εἰμὶ τοῦ ναργιλὲ καὶ φτύνω 'στὸν ἀέρα,
κι' ἂν μοῦ πατήσῃ κάποτε κανένας τὸ παπούτσι,
Ἕλλην εἰμὶ τοῦ ἀπαντῶ, καὶ πράδα παραπέρα,
νὰ μὴ γενῇ 'στὴ ράχη σου κομμάτια τὸ μαρκούτσι.
Τί κάνω καὶ τί ἔκαμα μὴ μ' ἐρωτᾷ κανείς,
Ἕλλην εἰμὶ τοῦ ἀπαντῶ κι' αὐτόχθων γηγενής.

Ἕλλην εἰμὶ ἀληθινός, κι' ὡς ἔτσι τα κορδώνω
δὲν ἔχω λόγον ποτενὰ τῶν ἔργων μου νὰ δώσω,
ἂν δὲ κι' αὐτὸς ὁ Σατανᾶς ἐμπρός μου ξεμυτίσῃ
κι' ἑνὸς καὶ ἄλλου ἔργου μου τὸν Ἔλεγχον ζητήσῃ,
Ἕλλην εἰμὶ θὰ τοῦ εἰπω, μὴ μου τοὺς κύκλους τάραττε,
καὶ ἄντε ξεροντώσου με, διαβόλου τρισκατάρατε.

—

Ἕλλην εἰμὶ ἀληθινός, καὶ σὰν παραθυμώνω
μὲ ταύτην τὴν ἀπάντησιν θὰ σᾶς ἀποτομώνω,
μὲ τοῦτο μου δὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴν καταγωγὴν
λιπαίνω τὴν περίοδον τοῦ Περικλέους γῆν,
καὶ τρελλο-Κώστας γίνομαι καὶ τὴν φωνὴν ὀξύνω
καὶ μὲ τὰ δέκα δάκτυλα τὰ πισινά μου ξύνω.
Ἕλλην εἰμὶ ἀληθινός, καθὼς τὸ ξέρ' ἡ χώρα,
καὶ λογαριάζω ξενιαστος, ἁπλόνων τὴν πορδάρα μου,
σὰν πόσαις ἀλογόμυγαις νὰ 'κάθυσαν ὡς τώρα
στοῦ Βασιλέως τάλογα κι' ἀπάνω στὴν γαϊδάρα μου.

—

Ἕλλην εἰμὶ ἀληθινός τὸ γένος καὶ τὴν φύσιν,
κανεὶς ἐμπρός μου δὲν τολμᾷ τὴν σπάθην του νὰ σύρῃ,
καὶ γράφω κάθε σχόλιον κι' ἐρώτησιν καὶ κρίσιν
εἰς ἕνα μέρος ποῦ ποτὲ δὲν πιάνει τεμπεσίρι.
Ἕλλην εἰμὶ σᾶς ἀπαντῶ, μὴ μὲ παρασκοτίζετε,
μὴ μὲ τὰς ἐρωτήσεις σας φαρμάκια μὲ ποτίζετε.
Ἂν μὲ πιστεύετ' Ἕλληνα, ἐλέγχους μὴ ζητᾶτε,
μὰ στέψετέ με γρήγορα μὲ δάφνην καὶ μὲ σέλινον,
ἂν ὅμως, ὁ μὴ γένοιτο, εἰς τοῦτο ἀπιστᾶτε,
ὅρσε στὸν ἥλιο φάσκελα καὶ μουντζαις στὴν πανσέ-
[ληνον.

—

Ἕλλην εἰμὶ καθὼς καὶ σεῖς καὶ κάτι περιπλέον,
ἀπὸ τὸν σπόρον γεννηθεὶς Θεῶν καὶ Βασιλέων,
κι' ἂν τώρα μ ἐρωτήσετε γιατὶ αὐτὰ σᾶς τάπα,
Ἕλλην εἰμὶ σᾶς ἀπαντῶ καὶ μεθυσμένος τάπα.

—

(Τοιαῦτα τοῦτου λέγοντος οἱ πάντες ἀπορῶν
καὶ τῆς μικρᾶς τὸ τόλμημα ἐκείνου συγχωροῦν,
τὰ δὲ βρεμμένα τοῦ μωροῦ ἡ παρομάνα' ἀλλάζει
καὶ γάλα χύνον ἄρθονον παχύτατοι μαστοί,
ἀλλ' ὅμως τὸ κοντοσύβελο γογγύζει κι' ἀλαλάζει
ὡσὰν νὰ λέγῃ καὶ αὐτὸ πῶς Ἕλληνὶς ἐστί,
ὁ δὲ Περικωστόπουλος, Χρυσόστομος μὲ μέλι,
τὸ περὶ Π α ἰ δ ω ν Ἀ γ ω γ ῆ ς ἐντόνως ἀπαγγέλλει,
ψελλίζει δὲ 'στὴν δεσποινὶν μὲ τρυφερὸν φωνὴν
ν' ἀκολουθῇ τὴν μέθοδον τὴν Φροβελιανήν.)

—

(Οὐχ ἧττον ὅλοι ῥίπτονται εἰς μίθην καὶ κραιπάλην
κι' ὁ Φασουλῆς δὲν φαίνεται νὰ στέκῃ 'στὰ καλά του,
ὁπόταν ὁ Πρωθυπουργὸς ἀλλοφρονεῖ καὶ πάλιν
κι' ἐμπρός του βλέπει τὴν σκιὰν γνωστοῦ ἀμαξηλάτου.)

—

Ὁ Δ.—Ὁ τοῦ Τρικούπη ἀμαξᾶς πρὸς τὰ ἐδῶ συμώνει,
ὁ Καζιτώρης ὁλαδῆς, μὲ ὄψιν σὰν λεμόνι.
Ὦ Καζιτώρη ἀμαξᾶ, πλησίασε κι' εἰπὲ
τί καταχρήσεις ἔγιναν μ ἐκεῖνο τὸ κουπέ.
Ὡμίλησε παρακαλῶ, ἀλλ' ὅμως—ποία ῥῆξις!—
μοῦ δίνει μιὰ μὲ τὸ λουρὶ καὶ μὲ τὸ καμετσίκι.
Ὦ ὄψος τόλμης ἀμαξᾶ καὶ ἀναιδείας τόσης!...
τὸ Κατηγορητήριον καὶ σὺ δὲν θὰ γλυτώσῃς.

—

(Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἁρπάζει τὸν μποξᾶ
καὶ δέρνει τὴν ἀόρατον σαιὰν τοῦ ἀμαξᾶ,
ἀλλ' ὁ γενναῖος Φασουλῆς τὴν χεῖρα τοῦ κρατεῖ
καὶ ῥίχνει κάτω τὸν μποξᾶ καὶ τὸν τσαλκατεύει.)

—

Ὁ Φ.—Ἠσύχασε, Πρωθυπουργέ...μὴν κυνηγᾷς ἀέρα.
ἐγὼ κανέναν ἀμαξᾶ δὲν βλέπω ἐδῶ πέρα.
Βεβαίως πρέπει καὶ αὐτὸν πατόκορρα νὰ λούσῃς,
ἀλλ' ὅμως τώρα 'σύχασε, μὴν ἔχῃς παρακρούσεις.
Μετ' οὐ πολὺ τὸν κωδωνα μαζί μου θὰ σημάνῃς
μεγάλης ἐκδικήσεως, ἀγρίας κι' ἀπηνοῦς,
καὶ τότε τὸ Κορόνι σου καὶ σὺ θὰ ξεθυμάνῃς,
ἀλλ' ὅμως τώρ' ἂς μὴ σκιρτᾷ ὁ φλογερός σου νοῦς.
Τὸ Κατηγορητήριον ὡς γεγονὸς θεώρει,
ἂς μὴ νομίζῃ δὲ κανεὶς πῶς παίζομεν τὰ κότσα,
καὶ τότε θὰ ζητήσωμεν κι' ἀπὸ τὸν Καζιτώρη
νὰ μᾶς εἰπῇ τί ἔγινε μ ἐκείνην τὴν καρότσα.

—

(Μὲ ὅλ' αὐτὰ ὁ Θοδωρὴς ἀπὸ θυμὸν σπαράζει
κι' ἀκόμη βλέπει τὰς σκιὰς ἀνθρώπων ἐπικράτων,
ἀλλ' κίφνης τὸ σπλανάντεσο τοὺς Γ'πουργοὺς πειράζει
κι' ἀρχίζουν νὰ ξερνοβολοῦν καὶ βγάζουν πάντερά των.)

—

(Ἡ Φασουλῆ κι' ἡ Περικλῆ φωνάζουν «δυστυχία,»
καὶ κουδουλᾶει ὁ μάγειρας λεκάνες καὶ δοχεῖα,
κι' οἱ Σύμβουλοι τὸν Φασουλῆν ἀποκλαῦν Θεοργίαν,
διότι παρασκεύασε συμπόσιον φριχῶδες
καὶ τῆς γαστρὸς των ἔθαψε τὴν ὅλην λειτουργίαν
μὲ ὁπόπτων σπληνάντερον καὶ δηλητηριῶδες.

—

Καὶ τότ' ἀποφθέγκε κι' ἡ Χεὶρ, ἐκεῖν' ἡ φοβερά,
ποῦ τὸν Βαλτάσσαρ ἔτσιαξε ἀπάνω 'στὴ πιλάτρα,
καὶ τὸ γνωστὸν Θεκὶλ Φαρὶς καὶ ἄλλα σαθρὰ
μ' ἕνα μεγάλο κάρβουνο ἐπὶ τῶν τοίχων γράφει.
Καὶ τῶν μωρῶν ἀκούεται ἀλαλαγμὸς πολὺς
κι' ἀξιότατον ὀγαάνισμα γαϊδάρας παρδάλης,
κι' ἄλλα φαντάσματα πηδοῦν ἀπὸ τὰ κατηχθόνια
καὶ τὸν δεσπότην Φασουλῆν τὸν πήνουν τὰ δαιμόνια,
καὶ σπάζει ὅ,τι 'βρίσκεται ἀπάνω 'στὴ Τραπέζι
κι' ἡ μανιακὴ τὸ λιγερὸν καὶ κοπτερὸν τοῦ παίζει.)

—

(Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πᾶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Κοπανὸν ἀπάνω — κι' ἀπὸ σοβὰ συνεργεῖα
μὲ ξενοδογεῖο Ξυδη, — βαθὺ στὸ λιλι τρεῖς σοὺ ξύλι,
μὲ δημοῖον, μὲ ρητὲ μανδρα. — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούναι ἄλλοτε μαμμή.)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἑδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενήντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι ὅτι ἔχω ἐπινοήσει — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λιπᾶ δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζῃ κι' ἐντροπήν,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δυόκοσι καὶ μόνα.

γιὰ τὰ ξένα ὅρους μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ γέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅπως τὸν παρὰ δὲν δίνει — θὰ τὸν φᾶς μιὰ ὥρα φτῆνα.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' ἐδῶ πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὰ ξένα καὶ τὰ μέρη — κάθε φύλλο γιὰ δεκάρα.

Τοῦ Μάρτη ἐννέα,
καὶ τίποτα νέα.

Ποίντος τρακόσια τριάντα τρία,
εἰς γῆν καὶ πόντον καλοκαιρία.

Γεῦμα τοῦ Χάροντος ὁρκτὸν
'στὸν Φασουλῆν τὸν ἐκλεκτόν.

(Ἐξ ἰκτιμήσεως πολλῆς κι' ἀγάπης ἐξαιρέτου
καὶ οἱ νεκροὶ τὸν Φασουλῆν εἰς γεῦμα προσκαλοῦν,
ἐκεῖνος δὲ προσέρχεται μετὰ τοῦ Περικλέους
καὶ 'στὴ τραπέζι κάθονται χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν.
Ἐκεῖ μεγάλαι προσφορὰ καὶ κόλλυβα πολλὰ,
τὸ ἀπὸ καὶ μοσχολίβανον καὶ σμύρνα καὶ κόλλα,
ἀρωματώδης δὲ κάπνὸς σκορπίζεται 'ψηλὰ,
κι' εἰς Μαυσωλείων μάρμαρα βλαστάνει νέα χλόη.

(Ὁ' οἱ νεκροὶ μὲ σάββανα κατάλευκα προβάλλουν
κι' ἀπὸ μακρὰν ρινόφωτοι ντεκολτοκαππέδες φάλλουν,
μὰ φαίνεται κατάλευκος κι' ὁ Χάρος μὲ δρεπάνι,
ἀπτῦ τὸ νᾶμα τῆς ζωῆς τὸ κόβει σὰν ξεπάνι.
Ὁ Φασουλῆς ὁ φουκαρᾶς μὲ μοῦτρο σὰν λεμόνι
τὸν Χάρον τὸν ἀμείλικτον σιγὰ σιγὰ σιμόνει,
πρὸς τοῦτον δὲ τὸν Περικλῆν μὲ φόβον συνιστᾷ,
κι' ἐκεῖνος ὑποκλίνεται 'στὸν Χάρον ἐμπροστά.

(Τριγύρω τῶν ἀπλόνεται σκιὰ τῶν κυπαρίσσων
καὶ τὸν ἐπαίτην ἀνομὶς κυττάζεις μὲ τὸν Κρόϊσον.
Ἐκεῖ 'στὸ Κοιμητήριον δὲν εἶναι διακρίσεις,
καὶ ὅπως ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους Δεληγιάννης
ἴσος ἐν πρώτοις λέγεται καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις,
ἔτσι κι' ἐκεῖ διάκρισιν δὲν εἰμπορεῖς νὰ κάνῃς.

Νεκροὶ σκλάτερον ἀγνωστοι καὶ πάμπολλοι γνωστοι,
βουλόνει δὲ ὁ Φασουλῆς τὴν εὐγραμμὸν του ρίνα,
ὅταν κουνᾷ του πρόγονοι καθίζουν σεβαστοί,
ὁ Καραβίας ὁ πολὺς κι' ἡ Τρελλοκατερίνα,
ποῦ κατ' αὐτὲς ἐτάλπισε βαρυπενθὴς ἡ φήμη
τὸν ἀλγεινὸν τῆς θάνατον εἰς πᾶσαν μας πλατεῖαν,
καὶ μένει ἀλησμόνητος ἡ ποστολὴς τῆς μνήμη
'στῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν τὴν ἀριστοκατεῖαν.

(Εἰς τὸ Τραπέζι ἔρχεται καὶ καθετ' ἕνας ἕνας
καὶ χύνεται 'στὰ πρόσωπα φαιδρότης κι' εὐθυμία,
κι' ὁ Φασουλῆς φρενοβλαπτὸς μὲ τρίχας ὠρθωμένας
κιττάζει πρὸς τὰ τέσσαρα τῶν οὐρανῶν σημεῖα,
ὅταν ὁ Χάρος ἔξαφνα σηκόνεται ἀπάνω,
ὀκτὼ φορᾶς μακρύτερος ἀπὸ τὸν Κερκετάνο,
καὶ λέγει πρόσωπον θερμὸν ὅπου τοῦ Φασουλῆ
κι' ἐκ τῶν ἐγκάτων γέλωτες ἀνέρχονται πολλοί.)

Χάρ.—Πίνω λοιπὸν κι' ἐκ μέρους μου καὶ τῶν λοιπῶν συν-
[τρόφων
ὑπὲρ τοῦ ῥίκτου Φασουλῆ, ὁποῦ δὲν ἔχει φόβον.
Καθὼς δ' ἐκεῖνος κοινωνοῦ τοῦ μυστικοῦ του δείπνου
τὸν Δεληγιάννην ἔκαμε μετὰ τῶν Κορδονάτων,
ἔτσι κι' ἐγὼ ἐξύπνησα ἐκ τοῦ βαθέος ὕπνου

τοὺς ἐκμετρήσαντας τὸ ζῆν μὲ τάσπρα σάββανά των,
καὶ πρὸς ἐκείνους τραπεζαν παρέθεσα πλουσίαν,
κι' ἐκάλεσα τὸ κόσμημα ἑκάστου φιλοτόκου
νὰ ἐντρυφήσῃ κι' εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν πανδαισίαν
μετὰ τοῦ νέου Πετσκλῆ, τοῦ μόνου του συντρόφου.
Στάθου λοιπόν, φιλόσοφε, εἰς τούτους τοὺς λειμῶνας
μὲ στέφανον ἐκ μυρσινῶν καὶ κυπαρισσομήλων,
κι' ἰδὲ Λαζέρων σκελετὸς κι' ωχρὸς συνδαιτυμόνας,
ποῦ ἔχουν τὴν στυγνὴν μορφὴν παιμένων ὀπκλῆλον.
Ἰδὲ τὴν εὐωχίαν μου, κι' ἐκείνης λαμπροτέραν,
ὅπου ὁ Σγούτας ἔκαμε τὴν Καθαρὰν Δευτέραν,
κι' ἀφ' ὅσας πασκεύασε ὁ νέος μάγειράς σου
κι' ἐβγῆκαν τὰ σκυώτια σου καὶ τὰ σπλανσντερά σου.

—

Ἐδῶ δὲν ρθάνουν πώποτε τῶν ζωνταγῶν οἱ κῶμοι,
οὐδὲ κακὸν οὐδ' ἀγαθὸν μὰς ἐνοχλεῖ ἐπίγειον,
καὶ τοὺς νεκροὺς δὲν ἐξυπνᾷ μηδὲ κι' αὐτὸ κάμμι
τοῦ Καραπάνου τοῦ σοφοῦ τὸ νέον Ἰσοζύγιον,
ὅπου ὁ Σιωτρόπουλος μὲ δυνατὴ παρλάτα
τοῦ τάκαμε σὰν τραμπὰ μὲ χαϊχαροσκλάτα.
Ἐδῶ 'στὴν χώραν τῶν νεκρῶν, ἐδῶ 'στὸ Κοιμητήριον,
δὲν εἶναι κίνδυνος κανεὶς γιὰ Κατηγορητήριον,
ἀλλ' οὔτε πατριωτισμὸς τὰ στήθη μας λυμαίνεται,
οὐδὲ ὁ Λιμπερόπουλος μὲ τὰς ἀρβύλας μαίνεται,
οὐδὲ Γεωμοιρόπουλος ἀκούομεν λυσσῶντα,
οὐδ' ἄλλην καλλικέλαδον Βουλευτικὴν Σειρῆνα,
κι' ἐξ ἴσου ὅλοι ἔχομεν τὰ νόμιμα προσόντα,
κι' ὁ Καραβίας ὁ τρελλὸς κι' ἡ Τρελλοκατερίνα.

—

Ἂν δὲ κανεὶς ἐκ τῶν νεκρῶν ἐντὸς τοῦ τάφου πλήξῃ
ἀμέσως εἶν' ἐλεύθερος τὸν τάφον του ν' ἀνοίξῃ,
καὶ πέρνει τὸν ἀέρα του μὲ κάτασπρα σενδόνια,
χωρὶς τὸν νοῦ του νὰ χαλᾷ μ' Ἐλληνικὴ καὶ μὲ Κορδόνια.
Ὁπόταν δὲ τῶν οὐρανῶν ὁ θόλος σειληγίζεται
μὲ τοῦ Ὡρίωνος τὸ ξίφος καὶ μὲ τοῦ Γαλαξίας,
γυρίζει 'στὸ κρεββάτι του χωρὶς νὰ συλλογίζεται
ἂν 'στὸν Δημήτρην θὰ δοθῇ ἡ σφαῖρις ἡ Νκῆλα.

—

Πότε θ' ἀκούσω μιὰ φορὰ καὶ τὸ δικό σου στόμα
νὰ μοῦ φωνάξῃ «Χάϊτε μου, τί στέκεσαι ἀκόμα,
καὶ τὴν αθλίαν μου ζωὴν δὲν κόβεις πῖρα πῖρα,
ἀλλὰ μ' κρίνεις ζωντανὸν νὰ κοπανῶ ἀέρα;»
Τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς δὲν ἐβαρύνθης πλέον;
κι' ἂν γίνῃς ὡς ὁ Θοδωρὴς μεγάλος Ναπολέων,
κι' ἂν τὰ ἑκατομμύρια κλωτσήσῃς ὡς Ζωγράφος,
πάλιν ἀρτὰ ἡ γρήγορα θὰ σὲ δεχθῇ ὁ τάφος.
Ἤαρρεῖς πῶς τὸ Ρωμαΐκο ποτὲ θὰ εὐτυχήσῃ;
κι' ἂν ζήσῃς μέχρι τῆς στιγμῆς, ποῦ πέραν εἰς τὸ ἔπειτον
τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ἡ σάλπιγξ θὰ χχήσῃ
καὶ τυλιχθέντα θὰ ἰδῇς τὸν οὐρανὸν ὡς πάπυρον,
ἀκόμη τότε θὰ βρωμᾷ κι' ὁ ἕνας κι' ἄλλος κλάδος
καὶ μέγαν ἄνδρα θὰ καλῇς τὸν κάθε ἀνηλάτην,
καὶ μόνος σὺ θὰ τραγουδᾷς τοὺς πόθους τῆς Ἑλλάδος
ἐπάνω 'στὰς γαϊδάρας σου τὴν ῥωμαλέαν πλάτην.
Λοιπὸν ρασκέλισε τὸ πκν, κι' ἂν θέλῃς τὸ καλό σου,
ἔλα ἐδῶ ν' ἀνακτιθῇς τὸ σάπιο κόκκαλό σου,
καὶ νὰ περνᾷς παντοτινὰ χρυσὴ ζωὴ καὶ κόσα
χωρὶς βελάδα δανεικὰ καὶ δίχως ρεδιγκότα.

—

(Αὐτὰ τοῦ Χάρου λέγοντος κατράπτει καὶ βροντᾷ,
κι' ὁ Φασουλῆς περίτρομος εἰς τοῦτον ἀπαντᾷ).

—

Ὁ Φ. — Ἀγαπητέ μου Θάνατε, ἀπὸ χαρὰν πετῶ
δ' ὅταν τρέχεις πρὸς ἐμὲ ὁπόληψιν κι' ἀγάπην,
κι' ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου συγχώρησιν σοῦ δίδω
ἂν εἰς ὕβρεις κατὰ σοῦ ποτὲ παρεξετράπην.
Βαρὺ πωδνὸν φαίνεται τοῦ βίου τὸ φορτίον,
προπάντων εἰς τοὺς Ἕλληνας τῶν κλασικῶν Χαυτείων,
ποῦ τραγουδοῦν νυχθημερὸν εἰς τὸν πλανήτην τοῦτον
«Καραϊσκάκη ἀρχηγὲ καὶ πρῶτε καπετάνε»,
γνωρίζεις ὅμως κάλλιστα, ὦ παντοκράτορ Πλούτων,
πῶς καὶ μὲ τόσα βάσανα πάλ' ἡ ζωὴ γλυκεσὰ 'ναι.

—

Αὐτὸς ὁ βίος φόρτωμα μοῦ φαίνεται κακόν,
μὰ σὰν κυττῶ μοιστεκαλῆν καὶ τὸν πολὺν Σεμτέλον,
ἐλπίζω πῶς κι' ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν
θὰ Ἔρῃ τὸ Ἰσοζύγιον 'στὰ μετ' ἐλίγον μέλλον.
Κι' ὅταν κυττάζω 'στὴν Βουλὴν τὸν ῥητορα Ζωγράφον
καὶ διτεκατομμύρια 'στὸ μέτρημα νὰ τρώγῃ,
ἀποστροφὴν αἰσθάνομαι καὶ φρίκην πρὸς τὸν τάφον
καὶ λαχταρῶ νὰ ζῶ κι' ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ σκυλολόγι.
Κι' ὅταν ἀκούω κάποτε κι' αὐτὸν τὸν Σπηλιάδην
καθόλου δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταβῶ 'στὸν Ἅδην.
Καὶ σὰν μοῦ 'πῶν πῶς γίνεται τὸ Κατηγορητήριον,
πῶς καταχρήσεις θὰ εὑρῶν τοῦ σὶρ Τρικούπη κι' ἄλλας,
δὲν στρέφω κὰν τὸ βλέμμα μου 'στὸ μαῦρον Κοιμητήριον,
ἀλλ' εὔχομαι εἰς τὸν Θεὸν νὰ γίνω Μαθουσάλας,
καὶ πλήρης ὀρρίγους καὶ ἀκμῆς τεντόνομαι ὁλόσωμος
καὶ γίνομαι Ἀρτανὰν καὶ Ἀρμὶς καὶ Πόρθος,
κι' ὅλα μοῦ φαίνονται σωστὰ, μεγάλα καὶ σπουδαῖα,
κι' οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι μας καὶ ἡ Μεγάλ' Ἰδέα.

—

Ἐλπίζω 'στὴν βελτίωσιν κι' ἐγὼ τῶν καθεστώτων,
ἡ δόξα εἰς τὸ χῶμα της τὸν Βασιλέα ζέβει,
κι' ὁ Καραπάνος γελαστὸς δὲν τσιμπουνᾷ ὡς πρώτων
πῶς τὸ Κουβέρνο τῶν Ρωμηῶν σε 'λίγο μουφλοζιάει.
Γύρα μὲ Στέντορος φωνὴν φωνάζει ὁ γοητάρης
πῶς θὲ πληθύνῃ τάχιστα τοῦ ἔθνους ἡ οὐσία,
καὶ τότε, φίλε Θάνατε, ἐν ἔλθῃς νὰ μὲ πάρῃς,
μπορεῖ κι' ἐγὼ νὰ κιβδηλῶ δαπάνη δημοσία.

—

Ἂς μὴ γενῶ κι' ἐγὼ βορὰ τοῦ ῥοβεροῦ δεσπόνου,
τώρα ποῦ καὶ τὰ μολτσουνα γελοῦν τοῦ Καραπάνου,
ὅπου κανεὶς Ἀρμόδιος κι' ἀντέρτης δὲν πεινᾷ,
ποῦ κι' ὁ Σκίντ - Ζολιὰτ ὁ ἅγριος μοῦ φαίνεται γλυκὺς,
καὶ ἦλθε κι' ὁ Ἀνδρέας μὲ τὸν Τσιοπινᾶ
γιὰ νὰ τελειώσουν τὴν δουλειὰ τῆς Ἀτμοπλοΐας.
Τώρα ποῦ ἔρει ἀνοιχτὰ ἐκ τῶν πολὺ σπανίων
περὶ καταδιώξεως καὶ τῶν χριστεπαγγέλων,
κι' ὁ Ἀλεξάνδρου τολμεῖ μὲ τὸν Εἰσαγγελέα
καὶ ἀνταλλάσσουν' ἔγγραφα, ὡς λέγουν, σμπάλεα,
ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς εἰρίσκεται εἰς σάλον
διότι ἔχει φίλον του τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον,
κι' ἂν, ὁ μὴ γένοιτο ποτέ, ἡ μῆνις των κατώσῃ
ἐκ τῆς στενοχωρίας του φοβοῦμαι μήπως πάθῃ,
κι' ἴσως κακὸ ἐπάνω του σωρὶ ξαναρυπώσῃ,
μεθύστερα ἡ καλόγερος ἡ μέγα καλαγκάθι.

—

Τώρα ποῦ τῆς ἀνοίξεως μ' ὁλοτρόχαστεῖ τὸ σφρῖγος
καὶ τὴν Νκῆλαν ἀμίριδα θὰ πάρτ ὁ Δακάγγος,
τώρα ποῦ διακρίνεται σκιὰ προόδου μᾶλις
καὶ τρέχει 'στὴν Πρωθυπουργὴν ὁ κόβε καπνοπώλης,
καὶ τσαμπουνᾷ πῶς τοῦ καπνοῦ τὸ μέγα λαθρεμπόριον
ἔσπρω τὸν κατήφορον κι' οὐδ' ἔχει πλέον ὅριον.

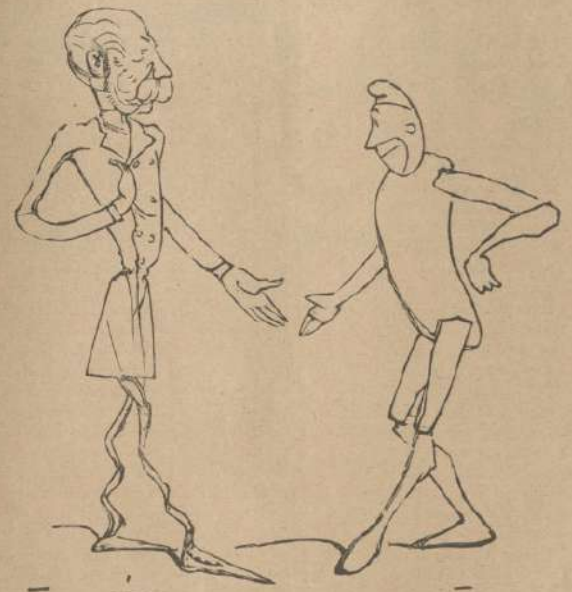

Τώρα ποῦ καὶ τὸ θέατρον τὸ ἐθνικὸν θὰ γίνῃ
καὶ ποιητὰς κι' ὑποκριτὰς θὰ εὕρωμεν ἑτοίμους,
κι' ὁ Μιστριώτης, παραιτῶν τὸ φλογερὸ Κιμίνι,
εἰς μιμιδίας θ' ἀσκηθῇ καὶ φλύακας καὶ μίμους.

—

Ναί, Χάρε ἀδυσώπητε, μὴν ἔλθῃς νὰ μὲ πάρῃς . . .
ἂς ἀκουσθῇ, παρακαλῶ, καὶ ἡ δική μου χαρές,
κι' ὡς ὅτου ἄνθρωποι φανῶν κι' οἱ Μαραθωνομάχοι
καὶ τὴν ἀρχαίαν εὐλάλειαν χρυσώσῃ νέος ἥλιος,
μὴν πάθω κωλικόπονον, οὐδ' ἔλαφρον συνάχι,
κι' ἂς εἶμ' ἑπτάκις τοῦ μηνὸς τοῖλάχιστον εὐκοίλιος.

—

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς μὲ τόνον ὑψηλὸν,
κι' ὁ σκιλετόδης Θάνατος, σκρδώνιον γελῶν,
μὲ μίαν νεκροκεφαλὴν τὸν στρώνει 'στὴ κινῆγι,
κι' αὐτὸς ποτὲ τὰ κόλλυβα καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ).

Φασουλῆς ὁ μπεγλιβάνης
κι' ὁ μεγάλος Δεληγιάννης.

Φ. Μὲ τρόμον ἔρχομαι πολύν, Πρωθυπουργέ, σεμνά σου..
νὰ χαίρεσαι τὸ σεβαστὸν καὶ μέγα ὄνομά σου.
Χρόνους πολλοὺς, Θεόδωρε, νὰ ζήσῃς καὶ νὰ ζήσω...
ἐσὺ νὰ τρέχῃς ἐμπροστὰ κι' ἐγὼ νὰ τρέχω 'πίσω,
τὴν ἐξουσίαν νὰ τρυγᾷς καὶ ὅλα τὰ καλά της,
κι ὁ ἅγιος Θεόδωρος, ὁ πρῶτος Στρατηλάτης,
ὁποῦ κι αὐτὸς ἐτρόμαζε τὰ κατορθώματά σου,
νὰ εἶναι πάντα ὁδηγός εἰς τὰ πηδήματά σου.
Στὴν ἑορτήν σου σήμερα τὸ ἔθνος μακαρίζω,
παῖδας κι' ἐμβατήρια πολεμικὰ γκαρίζω,
τὴν ἀστραπὴν καὶ τὴν βροντὴν ἀτρόμητος ἱππεύω,
τῆς ἄσπρας φαβορίτας σου γλυκύτατα θωπεύω,
κι' ἀγίου τὰ παπούτσια μου εἰς τὴν ἐξώπορτά σου
νὰ μὴ λερώσω τὰ γαλιὰ καὶ τὰ πατώματά σου.

Ἰδού...στεφάνους σήμερα ὅλ' ἡ Ἑλλὰς σοῦ πλέκει,
ἡ Βασιλεία τρέμουσα ἐνώπιόν σου στέκει,
ὁ δὶ Τρικούπης ὕπτιος μὲ ρίγος καὶ μὲ ῥρίκην
προσμένει τὴν μεγάλην του καὶ μαύρην καταδίκην,
κι' ἐγὼ ἐμπρός σου στέκομαι τρομάζων κι' ἀπορῶν...
ὁ Βασιλεὺς εἰς τοῦ Συγγροῦ ἐπῆγε τὸν χορόν,
καὶ σεῖς δὲν ἐπατήσατε τὸ πόδι σας ἐκεῖ
κι' ἐθύμωσε ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ Βασιλικοί.
Δ.—Θυμός, καλέ μου κύριε, μ' ἐρίθισε ὀξύς
κι' ἐφωναξα τοὺς Ὑπουργοὺς καὶ εἶπα τὰ ἑξῆς:
Κανεὶς δὲν πρέπει ἀπὸ σᾶς εἰς τοῦ Συγγροῦ νὰ τρέξῃ
καὶ ὁ Μεγαλειότατος ζητεῖ νὰ μᾶς ἐμπαίξῃ.
Ἀρρὸ ἐπῆγε 'στὸν χορὸν τοῦ Καραπάνου πρώτου
κι' ἐτίμησε τὸ μέγαρον ἑνὸς τῶν προεστώτων.

δὲν ἔπρεπε παντάπασιν καθ' ὑψηλὸν καθῆκον
νὰ σύρῃ τὴν πορφύραν του καὶ στοῦ Συγγροῦ τὸν οἶκον,
ὅτοτι τότε, κύριοι, καθὼς καθεὶς θὰ κρίνῃ,
τοῦ Ὑπουργοῦ του ἡ τιμὴ καθόλου δὲν βαρύνει,
καὶ μὲ τὸν Χιώτην γίνεται ὁ Καραπάνος ἕνα
κι' ἡ παρουσία τῆς Αὐλῆς πηγαίνει στὰ χαμένα.
Διὸ δὲν πρέπει παντελῶς εἰς τοῦ Συγγροῦ νὰ πᾶτε,
ἂν τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἔθνους ἀγαπᾶτε,
καὶ οὕτω πως οἱ ἄνθρωποι αὐτοῦ τοῦ Ὑπουργείου
θὰ δώσουν μάθημα καλὸν τοῦ πρώτου Γεωργίου
νὰ ἐκτιμᾷ πλειότερον τοῦ θρόνου τοὺς Συμβούλους
καὶ ὄχι νὰ τοὺς θεωρῇ γελοίους Μπερτοδούλους.
Φ.— Ἐκάματε πολὺ καλὰ κι ἐκ μέσης σᾶς συγχαίρω..
αὐτὴν τὴν ὄβριν τῆς Αὐλῆς κι' ἐγὼ δὲν ὑποφέρω.
Ἐκάματε πολὺ καλά, μεγάλε Μαζαρίνε....
ὅπου πηγαίνετε καὶ Σεῖς κι ὁ Βασιλεὺς ἂς εἶναι,
ἐκεῖ εὐκόλως εἰμπορεῖ κι ἐκεῖνος νὰ χωρίσῃ,
κι' ὄχι αὐτὸς νὰ σᾶς τραβᾷ ἐκεῖ ποὺ τοῦ ἀρέσει.
Ἐγὼ αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἄλλοτε σᾶς τάπα...
μὴν τὸν ἀρίνετε ποτὲ νὰ σᾶς πατῇ τὴν κάπα,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδή, καθὼς καταλαμβάνεις,
ἐσὺ νὰ γίνῃς Βασιλεὺς κι ἐκείνος Δεληγιάννης.
Ἀπηύθυνα πληθυντικῶς ἐμπρός σας νὰ παρλάρω
καὶ τώρα μὲ τὸν ἑνικὸν κατήφορο θὰ πάω.
Τοῦ ἔκαμες πολὺ καλά, μεγάλε Στρατηλάτα,
κι ὁ Ὑπουργὸς μὲ τὸν Συγγρὸ δὲν ἔγινε σαλάτα,
κι' ἂν θύμωσε ὁ Βασιλεὺς ἂς πῇ καμπόσο ξύδι,
ἂς πάῃ 'στὸ Τατόϊ του, ἂς πάῃ σὲ ταξεῖδι,
τὸν συμβουλεύω δὲ κι ἐγὼ νὰ μὴ μᾶς ἰρθίσῃ...
ὁ Θοδωρῆς ἰρεύζεται καὶ τίς οὐ φοβηθήσει;
Ἐσκίρτησα ἐκ τῆς χαρᾶς σὰν εἶδα πῶς μαζί του
δὲν παρευρέθης στὸν γορὸν τοῦ πρώτου Τραπεζίτου,
κι' ἐκράτησες τόνορε σου, ὡς τὸ κρατεῖς ἀείποτε,
γιατί νομίζ' ὁ Βασιλεὺς πὼς δὲν τὸ ἔχει τίποτε
νὰ τρέξῃ μ' ὅλην τὴν Αὐλὴν καὶ εἰς τὰ Πιθαράδικα
κι' ἡ ὁδὸς ἡ Βασιλικὴ νὰ πάῃ τότε ἄδικα.
Μ' αὐτὸ ὑπιρετίμησες τὸν ρέκτην Καραπάνο
καὶ 'ψήλωσε τὸ μπάϊ του δυὸ μέτρα παραπάνω,
διότι δὲν κατώρθωσε κι' ὁ Χιώτης μας ὁ Κροῦσος
νὰ γίνῃ μὲ τὸν Ὑπουργὸν κατὰ τὴν ὁδὸν ἴσος,
καὶ 'στὸν χορὸν Τρικουπικοὶ ἐπῆγαν ψωραλέοι
κι' ἡ ἀδελφὴ τοῦ Σώλσβουρυ, ἐκεῖνη ἡ Γκαλυλέη,
ποὺ, ὡς μαθαίνω, ἔρθασεν ἐσχάτως ἐκ Λονδίνου
νὰ σώσῃ τὸν Χαρίλαον ἐκ προφανοῦς κινδύνου,
κι' ὀφείλομεν, Πρωθυπουργέ, εἰς ταύτην τὴν πανοῦλην
νὰ στρέψωμεν αὐτοστιγμεὶ τὴν προσοχὴν μας ὅλην
κι' ἐντόνως νὰ φωνάξωμεν «μωρὴ Ἐγγλέζα τράβα»,
διότι μοῦ μυρίζεται πὼς λάκκο ἔχ' ἡ φάβα.

Μὴ στέκεσαι, Θεόδωρε, οὐδὲ στιγμὴν ἀργός,
διότι, ὅπως ἔμαθα, ὁ πρὶν Πρωθυπουργὸς
ἕως 'στὸν σιδηρόδρομα τὴν πῆγε μὲ τσαμπᾶξι
καὶ τῆς χαριεντίζετο μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ.
Μὴν ἐπιτρέπῃς, Θοδωρῆ, νὰ ἔρχετ' ἐδῶ πέρα
κάθε Ἀγγλὶς ξεβράκωτη ἀπὸ τὴν Ἐγγλιτέρα,
καὶ νὰ παράσῃ τὴν χαλὴν τῶν Κορδονάτων ὅλων
μὲ μηχανορραπήματα καὶ μ' ἕνα κι' ἄλλον ὅλον.
Πολὺ καλὰ τοὺς ἔκαμες ποὺ δὲν ἐπῆγες ὅλου,
κι' ἐρεζιλεύθη οὕτω πως κι' ἡ Λαΐδη τοῦ διαβόλου,
κι' ὁ ἀδελφός της Σώλσβουρυ, αὐτὸ τὸ κουραγιόνι,
ποὺ θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ σπάσῃ τὸ Κορδόνι.
Πολὺ καλὰ τοῦ ἔκαμες τοῦ Μεγαλειοτάτου,
ποὺ εἰς τὸν μπάλο τοῦ Συγγροῦ δὲν ἔγινες σκιά του.
καὶ δι' αὐτὸν δὲν ἔδωσες οὐδὲ ψωροδεκάρα,
ἐρ' ᾧ καὶ στέφω τὴν σοφὴν καὶ σεβασμίαν κάραν
μὲ μενεξέδες, κάρδαμα, κι' ὀλίγα παραπούλια,
ποὺ τάκοψα πρωὶ πρωί, πρὶν νὰ προβάλ' ἡ Πούλια
Χρόνους πολλοὺς, Πρωθυπουργέ, νὰ ζήσῃς καὶ νὰ ζήσω..
σὺ νὰ πηγαίνῃς ἐμπροστὰ κι' ὁ Βασιλεὺς ὀπίσω,
μὰ τὴν Ἀγγλίδα πρόσεχε, ποὺ στάζει δηλητήριον,
γιὰ νὰ μὴν πάῃ ἄδικα τὸ Κατηγορητήριον,
κι' ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ὅπου τὰ δόντια τρίζει,
τυλίξῃ μέσα εἰς αὐτὸ σπανάκι μὲ τὸ ῥύζι.
Χρόνους πολλοὺς, Πρωθυπουργέ, μὲ ὄρεξιν κι ὑγείαν,
ν' ἀλλάξῃς τῶν Τρικουπικῶν Χριστὸν καὶ Παναγίαν,
κι' εἴθε ὁ μάλλινος μποξᾶς τοῦ πρώτου Στρατηλάτου,
ποὺ τὸ μωρό μου ἔκαμε ἀπάνω τὰ ψιλά του,
νὰ ὑφωθῇ ὡς σύμβολον καὶ προκοπῆς σημαία,
καὶ ὑπὸ τοῦτο ἡ Ἑλλὰς ὡς Ἀμαζὼν ἀκμαία
νὰ τρώγῃ τῆς Σαρακοστῆς τὰ μήδια καὶ τὰ γάβαρα.
εἰς ῥάκη μεταβάλλουσα τοῦ ἔθνους τάλλα λάβαρα.
Δ.—Μὲ καθυποχρεώνετε μὲ διαχύσεις τόσας.
Φ.—Μένω θεράπων ταπεινὸς τῆς Ἐξοχότητός σας.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκεῖνος ὁ Χριστόδουλος, ὁ Παναγῆς τουτέστι,
ποῦ μᾶς πληρώνει πάντοτε ἀρέσως καὶ ποσῶμος,
ἐρημερίδι ἔβγαλε τρανὴν 'στὸ Βουκουρέστι,
κι' ὡς φίλος ἀντεπαρεστὴς μᾶς γιάρισ' ἐπιστόμως
πῶς ἔγινε καλαμαρᾶς κι' ὁ τίτλος του ἀλλάζει,
ὁ δὲ Λεράκης ὁ γνωστὸς, ποὺ εἶναι 'στὸ Γαλάζι,
τὸ Βιβλιοπωλεῖον του ἀνέλαβε μὲ ζῆλον,
κι' εἰς τοῦτον θ' ἀποστέλλεται τὸ ἕνα κι' ἄλλο φύλλον.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν αἶς κάνω — πῶς 'στὸ σχῆμ μου ἀντίθα,	μὲ λόγιαν, μὲ μιὰ μαντρα. — μι ρεγιὰ κοκοδομή,
'στὴν Νεαπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συντρέχει	καὶ μιὰ χαρα λέγω ἄνδρα. — ποῦναι ἄλλοις μαμμή.
μὶ ἐνυδρεῖον Ζῶδι. — ἀφὶ ἀπὸ λίλι τρελ'σοῦ ξίδι.	

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἕβδομος ὁ χρόνος εἶναι	Χίλια ἑκτακόσια κι' ἐννενήντα ἕνα,
Κι' ἔβρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	πάντα κθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξίνα ὅμως μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξυπνάδα	— κι ὁπότε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο εἰς κατιτί	— ἔχουσι συνδρομητῆς.
Συνδρομῆτας θὰ δέχεσαι	— γιατὶ λιπτὸ δὲν ἔχομαι,	κι' ὅπερ τὸν παρὰ δίν δίδει	— θὰ τὸν φὲη μαῦρο σῦκι.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν καλοσάπη',	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ὅλπιας πρὸς ἐμὲ
κι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ὅτινες νάζῃ κι ἀντροπήν,	Γιὰ τὲ σάρα καὶ τὸ μάρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δεῦτρα καὶ μισό,		

Μανὸς Μαρτίου ἔκτη καὶ δεκάτη.	Ποῦντος τριάντα τέσσερο καὶ μὲ τρακοσ' ἀκόμη
μαθενιτατὴ ἀποδιάλει 'στὸ Παλάτι.	ἀπὸ γραφῆμα μπολικὸ μοιρασθιλιῶν οἱ ὄρδιμοι.

Ἕνας κλητὴρ χωρὶς στολὴν μὲ τὸν ρεμβώδη Φασουλῆν.

(Ἐκεῖ 'στὸ Κοιμητήριον ὁ Φασουλῆς ρεμβάζει
καὶ κάθεται σιωπηλὸς καὶ σίστρον κατεβάζει,
ὅταν κλητὴρ μὲ φράγκικα ἐμπρὸς του σταματᾷ
καὶ μ' ὅρος αὐστηρότατον τὸν Φασουλῆν ῥωτᾷ.)

—

Κ.—Ἐὶ πατριώτη, δὲν μοῦ λὲς τί κάνεις αὐτοῦ πέρα;
Φ.—Φιλοσοφῶ μὲ τοὺς νεκροὺς καὶ κοπανῶ ἀέρα.
Κ.—Αὐτὰ τὰ χάλκια δὲν περν ὅν σ ἐμένα, βρὲ ζαγάρι.
Φ.—Μὴ μὲ συγχύζῃς κι ἄρες με νὰ βλέπω τὸ φεγγάρι.
Κ.—Τί θέλεις τὰ μεσάνυκτα εἰς τὰ Νεκροταφεῖα;
Φ.—Τῶν τεθνεώτων, κύριε, μ' ἀρέσ' ἡ συντροφιά,
κι ὅταν ὁ πέπλος τῆς νυκτὸς ἐξαπλωθῇ στὴν γῆν
ἐδῶ 'στὸ Κοιμητήριον ἐμβαίνω μὲ σιγὴν
νὰ δῶ ἂν ἔχῃ ὁ Φανὸς τῶν πεθαμμένων λάδι,
ἢ ἂν ἀρίνουν τοὺς νεκροὺς μονάχους 'στὸ σκοτάδι.
Ἔκτος δὲ τούτου σήμερον εἰς τῆς νυκτὸς τὰς ὥρας
ἐσκέφθην πῶς ἐσύμωσε κι' ἡ τελετὴ τῆς Λαύρας,
καὶ ἤλθα τοὺς προγένους μου μὲ λόγια νὰ φουσκώσω
καὶ πάλιν, ὅπως πάντοτε, 'στὰ πόδι νὰ σηκώσω
τὰ γιγαντώδη φάσματα τοσούτων προπατόρων
ν' ἀκούσουν τὸν ἐξάψαλμον τῶν ἐθνικῶν ῥητόρων.
Κ.—Βρὲ ἄρχισε, παλιάνθρωπε, αὐτὰ τὰ παραμύθια,
κι' ἀπάνω σήκω 'γρήγορα καὶ λέγε τὴν ἀλήθεια.
Φ.—Σοῦ λέγω πάλιν, ἀδελφὲ, πῶς μιὰ φορὰ τὸ ἔτος
καλοῦμεν τοὺς προπάτορας ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος,
μὰ κάποτ' ἔρχεται μ' ἐμᾶς κι' ὁ Δήμαρχος Φιλήμων,
κι ἀνίστατ' ἐκ τοῦ τάφου του πᾶς πρόγονος παντλήμων,
καὶ σὰν ἰδῇ τὰ μοῦτρα μας καὶ τάλλα τὰ καλὰ μας
γυρίζει μὲς 'στὸ μνῆμα του μὲ ἀνοικτὰς παλάμας.
Κι' ἂν θέλῃς στάσου νὰ τοὺς δῇς πῶς θἄεγε ἕνας ἕνας
μὲ ἅρματα διγυδοῦπα καὶ τρίχας ὀρθωμένας.
Κ.—Ἢ τὴν ἀλήθεια λέγε μου ὀγρήγορα, μαγκούρη,
ἢ θὰ σοῦ βγάλω συρτὰ τὸ κάθε σου τσουλοῦρι.
Φ.—Ἐνῶ δὲ ἄρχισαν σκιαὶ καντά μου νὰ περνοῦν
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μοῦ ἦλθε κατὰ νοῦν,
ποὺ 'στὴν Βουλὴν ἐκήρυξε μὲ ὅλα τὰ σωστά του
πῶς εἰς τὸν τάφον ἤθελαν νὰ τρίξουν τὰ ὀστᾶ του,
ἐὰν ποτὲ τοῦ εἶπε κανένας ἀναιδῶς
πῶς τοῦ Τρικούπη φαίνεται καθ' ὅλα ὑποδοῦς.
Τοιαῦτα ἐμερμήριζα κατὰ θυμὸν καὶ φρένα
ὁπόταν ἤκουσα ὀστᾶ νὰ τρίζουν ὁλοένα.
ἐσκέφθην δὲ πῶς ὁ νεκρὸς δὲν εἶναι 'στὰ καλά του,

καὶ γιὰ νὰ τρίξουν ἔξαφνα τὰ κούρμα κόκκαλά του,
θὰ εἶναι βέβαια κι' αὐτὸς μὲ τὸ Κορδόνι φίλος.
καὶ 'στοῦ Τρικούπη τύνομα ἐξύπνησε ὀργίλος.
Κ.—Σὲ συλλαμβάνω, μασκαρᾶ...
Φ.— Γιατί;
Κ.— Γι' αὐτὸ ποῦ ξέρεις.
Φ.—Ἐὰν μὲν ἔπταισα καλῶς, ἀλλίως τί μὲ θέρεις ;
Κ.—Ἐσὺ δὲν εἶσαι, γάιδαρε, ποῦ μ ἄλλους τρεῖς
[ἀντάμα
τῆς Βασιλίσσης ἔστειλες μὲ τρόπο ἕνα γράμμα,
καὶ χρήματα ἐγύρευες νὰ στεῖλ' ἰδιαιτέρως
διὰ χειρὸς τοῦ Μεσσαλᾶ σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος;
Φ.—Βρὲ ἄϊντε ξεφορτώσου με...
Κ.— Σκασμὸς καὶ μὴ 'μιλήσῃς...
ἐσὺ, μωρέ, δὲν ἔγραψες κρυφὰ τῆς Βασιλίστης
πῶς εἶσαι τάχα χωρικὸς ἀπὸ τὴν Μανωλάδα
κι' ἂν δὲν σοῦ στεῖλῃ χρήματα, ν' ἀφήσῃ τὴν Ἑλλάδα;
Φ.—Μπᾶ ! σὲ καλό σου, ἀδελφέ...
Κ.— Μὴ τὸν κουτὸ μοῦ κάνῃς.
Φ.—Βρὲ πήγαινε τὸν δρόμο σου καὶ μὴ μὲ χολοσκάνῃς.
Κ.—Κανένα φοῦσκο ξαφνικὸ στὰ μοῦτρα σου θ'
[ἀστράψω.
Φ.—Ἐγὼ εἰς τὴν Βασίλισσαν τέτοια κακὰ νὰ γράψω,
ποῦ εἶμαι δοῦλος της πιστὸς καὶ χάνομαι μαζί της;...
ἐγὼ, μωρέ, κι' ἂν φαίνωμαι τοῦ δρόμου ψωμοζήτης,
κι' ἂν ἀπὸ πείνα κάποτε μὲ 'δῇς νὰ λαμπικάρω
κι' ἂν μὲ πετάξουν σὰν σκυλὶ στῶν σκουπιδιῶν τὸ κάρο,
ποτὲ ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα λεπτὸ δὲν θὰ γυρέψω...
Κ.—Μοῦ εἶπαν, ἂν ἀντισταθῇς, στὸ ξύλο νὰ σὲ ρέψω.
Φ.—Ἐγὼ, μωρέ, μηδενιστής, ὅποῦ κυλῶ 'στὸ χῶμα,
νὰ μὲ πατῇ ὁ Βασιλεὺς καὶ νὰ μὲ κάνῃ λίωμα;
ἐγὼ, μωρέ, ποῦ ὕμνησα τὸν ρέκτην Βασιλέα
εἰς ὅλας του τὰς ἑορτὰς καὶ τὰ Ἰωβιλαῖα,
κι' ἐθαύμασα τὸ πνεῦμα του καὶ τὸ λεπτόν του σκῶμμα
καὶ τόσα προτερήματα καὶ ἀρετὰς ἀκόμα;
Ἐγὼ, μωρέ, μηδενιστὴς κι' ἀντάρτης μαχαιρᾶς,
ποῦ ἔγινα θεάτρελλος σχεδὸν ἐκ τῆς χαρᾶς,
ὁπόταν μ' ἐβεβαίωσαν μὲ γλῶσσαν πιστικὴν
πῶς ξέρει ὁ Διάδοχος καὶ τὴν Λειτουργικήν,
κι' ἀργότερα σὰν ἔμαθα πῶς παίζει μανδολίνον
ἐκ μέσης ἐμακάρισα τὸ μέλλον τῶν Ἑλλήνων;
Ἐγὼ, μωρέ, μηδενιστὴς κι' ἀντάρτης φλογερός,
ὅποῦ κανένας τῆς Αὐλῆς δὲν μοῦφυγε χορός,
καὶ πάντοτε μὲ δέχονται ὡς πρῶτον ἐν τοῖς πρώτοις
ὅλ' αἱ κυρίαι τῆς τιμῆς κι' αὐτὸς ὁ Κοντουριώτης ;
Ἐγὼ, μωρέ, μηδενιστής, Σαὶν-Ζοὺστ καὶ Ροβεσπιέρος,
ποῦ μὲ φλογίζει ὁ γλυκὺς τῆς Βασιλείας ἔρως,
καὶ μ' ἔστειλαν καὶ δίπλωμα ἐπάτου λαμπροστάτου
μὲ τὴν χρυσῆν ὑπογραφὴν τοῦ Μεγαλειοτάτου;
Ἐγὼ, μωρέ, ποῦ εἰμπερῶ νὰ βγαίνω δίχως ροῦχο
καὶ νὰ πουλήσω κάθε τί καὶ τὴν γαιδοῦρα ποῦχω,
καὶ Διογένης τῶν δυῶν νὰ μείνω ψωριάρης,
γιὰ νὰ μὴ λείψῃ ὁ λουρὶς τοῦ φίλου Βατιλέως;
Ἐγὼ, μωρέ, μηδενιστής, ποῦ μὲ ψωμὶ κι' ἁλάτι
μπορῶ νὰ στέλνω σὰν σκυτὸς ἐπ' ἔξω στο Πλάτι,
χωρὶς κἂν λόγον βλάσφημον νὰ σκούζω καὶ ἀρὰν,
κι' ἐπὶ τὰ ὅπλα νὰ καλῶ ἀμέσως τὴν βρουρὰν,
κι' ἂν μόνον ἀπὸ ἐντεμὸν ἐκ τῶν αὐθαδεστάτων
ἐνοχληθοῦν τὰ πρόσωπα τῶν Μεγαλειοτάτων;
Καὶ τί μὲ μέλει, ἀδελφὲ, ἂν πρὸ τοσούτου χρόνου
τὴν Μανωλάδα νέμεται τὸ κόσμημα τοῦ θρόνου;
κι' ἂν δώσουν 'στὸν Διάδοχον δικαίαν Μανωλάδες,
μὰ δὲν θὰ λείψουν καὶ γιὰ 'μὲ ἡ δανειακὲς βιλλάδες.
Ἐγὼ πιστὸς ὑπήκοος τὴν κεφαλήν μου κλίνω,
ἂν δὲ ὁ θρόνος τὸ ζητῇ καὶ τὸ πουγγί μου λύνω,
καὶ τώρ' ἀγάλλομαι κι' ἐγὼ, τὸ ἄχθος τῆς ἀρούρης,
ποῦ τελετάρχης ἔγινε ὁ κύριος Βουδούρης,
καὶ μὲ τὴν ράβδον τὴν χρυσῆν, ποῦ κάτι τί σημαίνει,
τὴν ποιανὴν τὴν Βασιλικὴν κι' ἐμένα θὰ ποιμαίνῃ.
Κ.—Βρὲ τέλνει τέτοια ποῦ μοῦ λές;...
Φ.— Σοῦ 'μίλησα σωστά,
καὶ μὴ καθόλου τῶν νεκρῶν ταράττῃς τὰ ὀστᾶ.
Κ.—Ἔχω ρητὴν διαταγὴν νὰλθῶ νὰ σὲ συλλάβω.
Φ.—Ἐμένα τὸν Βασιλικό, τοῦ Παλατιοῦ τὸν σκλάβο;
Κ.—Ἐσένα τὸν μηδενιστή, τὸν ψωροδιακονιάρη.
Φ.—Ποιός, ἀδελφὲ, σ' ἐπούλησε γιὰ πράσινο χαλάρι;
Κ.—Ἐκεῖνος εἶσαι...
Φ.— Ποιός, μωρέ;...
Κ.— Ποῦ ἔστειλες τὸ γράμμα.
Φ.—Πῶς θὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτὸ τὸ ὁρικαλέον δράμα;
Ἐγὼ δὲν εἶμαι, μάτια μου, ἐκεῖνος ποῦ γυρεύεις,
καὶ ἄφησέ με ἥσυχο κι' ἀδίκως μὴ μὲ ρέβῃς.
Κ.—Ἐγὼ μ αὐτὰ τὰ βράγκικα σοῦ ἔκανα χαρτέρι
κι' ἐννόησα πῶς τριγυρνᾷς σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη
νὰ 'δῇς ἂν ἡ Βασίλισσα σοῦ ἔστειλε παράδες...
Φ.—Ὦ συμφορὰ ἀνέλπιστοι σ ἐμᾶς τοὺς φουκαράδες!
Δὲν πᾶς, μωρέ, κωλόκουρο νὰ πάρῃς τῆς Ἀρχέντως.
ἀλλ' ἄδικα φορτόνεσαι 'στὴν ράχη τοῦ τυχόντος,
καὶ μυστικοὺς μηδενιστὰς κι' ἀντάρτας ὀνειρεύεσαι ;
φτοῦ ! φτοῦ ! ἀλὰ μπελιάδερσιν, καὶ ἄϊντε νὰ κου-
[ρεύεσαι.
Κ.—Μωρὲ ἀκόμη τσαμπουνᾶς καὶ ἀλλ' ἀντ' ἄλλων
[ψάλλεις;
Στὸν Ἀλεξάνδρου γρήγορα χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάλῃς.
Φ.— Ἀλλὰ γιατί, βρὲ τζόγια μου ;
Κ.— Δὲν θὰ σοῦ δώσω λόγο.
Φ.— Πήγαινε 'πισω, ἐλάβολε, καὶ ἄχυρα δὲν τρώγω.
Κ.—Στὸν Ἀλεξάνδρου γρήγορα γιὰ νὰ μὴν πέσῃ
κνοῦτο.
Φ.—Ὦ ξαφνικό σου, Φασουλῆ, τὸ πρόσμενες καὶ τοῦτο;

—

(Ὁ Φασουλῆς ἀπάγεται εἰς τὴν Ἀστυνομίαν
κι' ἀμέσως τεσσαρακοντα πασχαλίζει παρα μίαν,
μὰ τέλος ἀπολύεται ἀπὸ τὸ δεσμωτήριον
κι' ὀρκίζεται εἰς τὰς σκιὰς πατέρων ὀρυκολάκων
πῶς ἄλλοτε δὲν θὰ φανῇ κατὰ τὸ Κοιμητήριον,
ποῦ κρύπτονται μηδενισταὶ 'στὰ ἔγκατα τῶν λάκκων).

—

Στὸ φύλλον τὸ ἐρχόμενον τὸ Κατηγορητήριον
γιὰ τὸν Τρικούπην τὸν Τζών-Μπούλ, αὐτὸν τὸν
[ἀλιτήριον.

Τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ, ἀληθῶς σημαντικά.

Ὁ Τρικούπης εἰς τὸ βῆμα μὲ χιουτάπια καὶ χαρτιὰ,
καὶ σκύβει ὁ καθένας τὰ μεγάλα του κύτη.
Ὁ Τρικούπης εἰς τὸ βῆμα τὰ φακέλια του κορδόνει
καὶ τραβᾷ τὸν ἀγαθολὸ του τὸ καμάρι τὸ Κορδόνι.
Ὁ Τρικούπης ἀγριεύει καὶ τὸν τόνον του ἐντείνει
καὶ ταύτιὰ τοῦ Καραπάνου τοῦ τὰ κάνει τελατίνι.

—

Ἀτταριάζεται καὶ χάσκει τῶν πατέρων ἡ Βουλὴ
κι' ἐρεθίζεται τοῦ πρώτου Κορδονάτου ἡ χολή.
καὶ ἀκούεται ἡ γλῶσσα τοῦ ἐνδόξου Στρατηλάτου
νὰ παρλάρῃ δι' ἐκεῖνα τὰ βαρβάτα κόκκαλά του,
καὶ νὰ λέγῃ πῶς θὰ τρίξουν εἰς τὸν τάφον του μιὰ 'μέα.
ἂν τοῦ 'πῶν πῶς τὸν Τρικούπη ἐμιμήθη ἐδῶ πέρα.

—

Καὶ φωνάζει καὶ φωνάζει καὶ τὸν γύφο του βαστᾷ,
μὰ κι' αὐτοῦ τοῦ Καραπάνου συχνοτρίζουν τὰ ὀστᾶ,
καὶ κατάτιν τοῦ Ζαΐμη, Δεληγιώργη, καὶ τῶν ἄλλων,
ποῦ μᾶς ἄνοιξαν τὰ 'μάτια, ποῦ μᾶς 'χάσταν ψωμί,
καὶ ἀκούεται ἀνταρα κι' ἕνα τρίξιμο κοκκάλων,
ποῦ σκεύνεται ἡ τρίχα τοῦ ἀνθρώπου πιθαμή.

Βγάζε σπίθες, Θοδωράκη, κι' ἀπὸ 'μάτια καὶ ρουθούνια,
ὅπως πάντοτε καὶ τώρα εἰς τὰ πάτρια νὰ μένῃς.
κι' ὅταν κάποτε τὰ 'βρίσκῃ τὸ Κορδόνι σου μπαστούνι,
εἰς ταθάνατα ὀστᾶ σου παρευθὺς νὰ ξιθυμαίνῃς.
καὶ γ' ἀλλάξῃς τοῦ Τρικούπη Παναγίαν καὶ Χριστόν
μὲ τὸ τρίξιμον ἐκεῖνο τῶν μεγάλων σου ὀστῶν.

—

Ὁμιλεῖ ὁ Θοδωράκης, τὸ ἀνήμερον θηρίον,
καὶ βρυκόλακας; σαλτάρουν ἀπὸ ἕνα κι' ἄλλον λάκκο,
καὶ κτυπᾷ τὰ παλαμάκια ὁ λαὸς τῶν θεωρείων,
κι' ὁ Ζερβὸς ἀποκοιμᾶται κι' ὁ Δικηγὸς ρουφᾷ τσιμπάκο,
ποῦ φτερνίσματα τὸν πήνουν κάθε τόσο ξαφνικὰ
σὰν 'μιλῇ ὁ Καραπάνος γιὰ τὰ Οἰκονομικά.

—

Ὁ Τρικούπης κατοστράφη κι' ἀποκλέθη κατὰ κράτος
κι' ἡ πατρὶς τὸν Θοδωράκην καμαρόνει ὁρατός,
ὁ δὲ γαῦρος Στρατηλάτης, νικητὴς καὶ τώρα πάλιν,
εἰς τὸ σπῆτι του γυρίζει κουρασθεὶς ἀπὸ τὴν πάλην,
κι' ἐνῶ τρίζουν 'στὸ κασέλι τὰ διάσημα ὀστᾶ του
μιὰ φωνὴ τοῦ ψιθυρίζει νέλθῃ 'λίγο 'στὰ σωστά του.

Στὴν Ἐλισσάβετ τῆς Αὐστρίας
μετὰ πολλῆς φιλοπατρίας.

Ὦ Ἐλισσάβετ προσφιλής, ἀσίκισσα γυναίκα,
μεγάλη Αὐτοκράτειρα κι' ὀλίγον τι ζουζέκα,
ποῦ ἡ καρδιά σου ἡ γρυσῆ ποτὲ δὲν τσεκετίζεται,
ποῦ γιὰ τοὺς ὀπκιόους σου καϋμὸ καὶ σὺ δὲν βάζεις,
καὶ παραιτεῖ τὸν ἔνδοξο σου μ' ἐκεῖνος νὰ σποτίζεται
καὶ σὺ γυρνᾷς ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ μόνη σου ρεμβάζεις.

Κακὸν καιρὸ ἐδιάλεξες νὰ ἔλθῃς στὴν Ἑλλάδα
καὶ νὰ ἰδῇς τὴν εὐκλειαν τῆς χώρας τῆς εὐάνδρου . . .
μηδενιστοὶ ζεροτώσαν κι' ἐδῶ εἰς τὴν Πελλέδα,
καὶ κατ' αὐτὰς τυφλοῦδε ὀρὸ τρεῖς ὁ Ἀλεξένδρου,
κ' εἰς ἄλλους τύπους πήγαινε, ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου,
πρὶν στὰ καλὰ καθούμενα εὐρῇς τὸν ὀρφοδόλο του.

Ἐν τούτοις, Αὐτοκράτειρα, ὡς ποῦ ν' ἀναχωρήσῃς,
δὲν πρέπει μόνη καὶ πεζὴ νὰ βγαίνῃς πουθενά,
διότι τώρα ἔχομεν ἐπιδρομὰς λύσσης
καὶ λυσσασμένοι' οἱ ἄνθρωποι ἴπαρον τὰ βουνά,
κ' ἐλύσσαξ' ἕνας γάϊδαρος καὶ 'στὸ Πετροχωρήτι,
καὶ κινδυνεύει ὁ καθεὶς πεζὸς νὰ ξεκινήσῃ.

Μὴν ἐπισκέπτεσαι πεζὴ τοὺς ταφους προπατόρων
μὲ τὴν κυρίαν κόρην σου καὶ μὲ τὸν Σκλιβατῶρον,
διότι, Αὐτοκράτειρα τῶν κατοικων Ἀψούργιων,
ἐν εἷς τὸν δρόμον δαγκωθῇς ἀπὸ λυσσάντα μοῦργον,
γιὰ λυσσασμένους δὲν κρατεῖ ὁ Θεόδωρος κονβίλι,
καὶ 'στὸν Παστὲρ δὲν θὰ 'βριθῇ κανένας νὰ σὲ στείλῃ.

Κανένα δὲν αἰσθάνεται ὁ Θεόδωράκης οἶκτον
πρὸς τὰ δεινοπαθήματα τοσούτων λυσσοδήκτων,
καὶ παῦσε 'στὴν πρωτεύουσαν πεζὴ νὰ τριγυρίζῃς . . .
ὅ,τι μᾶς βγάζει μιὰ στιγμὴ ὁ χρόνος δὲν τὸ φέρνει
τὸν τύπον μας πολὺ καλὰ θαρρῶ πῶς τὸν γνωρίζεις,
Κορδόνι, οὖρος, κοπριὰ, καὶ ὅ,τι ὅσο πέρνει.

Ναί, φίλη Αὐτοκράτειρα, νὰ φύγῃς παρευθύς,
ἐμίσως τὰ μπαγάγια σου μὲ τρόπον νὰ μαζέψῃς,
κ' ἐδῶ νὰ ἔλθῃς ἄλλοτε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇς
καὶ μὲ τοῦ Παισθενόνος μας τὸν δίξεν νὰ χεζέψῃς,
διότι τώρα' ἀπὸ παντοῦ ἐβρίσκετε μπαρούτι
καὶ τὴν Ἑλλάδα πλημμυροῦν λυσσόδηκτοι καὶ Βρούτοι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Γιάννης Ἀνδρώπουλος, ὁ ράπτης ὁ μεγάλος,
ἀπαῦ μ' αὐτὸν 'στὴν ραπτικὴν δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
ποῦ κι' ἕνας ξένος συγγραφεὺς ἐκόμη τὸν τυγχάνει
μαζὶ μὲ τὸν Δυσσοτοὺ, τὸν φραγκορράπτην Γ'άλλον,
κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῇς πάτερ ἡμῶν σὲ βγάζει φιγουρίνα
κι' ἔτσι 'στὸν κόσμον φαίνεσαι μὲ κόρδωμα μεγάλον,

αὐτὸς ὁ Ἀνδρώπουλος, ἡ δίξη τῶν ραπτῶν,
πάσης στιλπνῆς κομψότητος καὶ χάριτος ἑστία,
ποῦ κάνει καὶ τὸν κοιλαρὰν τὰ μάλιστα λεπτὸν
κι' ἐνῶ τὸ ροῦχο σοῦ μετρᾷ τοῦ λέγει καὶ ἀστεία,
νέα κασμίρια ἔρερε καὶ πάλιν τοῦ σκαμοῦ,
τοῦ ἄλλο εἶναι νὰ τὰ 'δῇς καὶ ἄλλο νὰ τακούσῃς,
κι' ἐμπρὸς 'στὸν Ἀνδρώπουλον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ,
ὁ κάθε κομψευόμενος ἀστὸς τὰς πρωτευούσης.

Κυρίαι, ποῦ θρελλεύεσθε μὲ τὴν σορὲν Εὐρώπην,
ἀμέσως 'στὸν Φιλόκαλον γραφῆτε Πηνελόπην,
τὸ μηνιαῖον Σύγγραμμα τὸ Περισσεύον,
τὸ κάλλιστον 'στὸ εἶδος του καὶ δὴ μονακδικόν.
Εἰς τοῦτο δὲ θὰ εὕρητε πολλὰ πληροφορίας
καὶ πάντα ἐκλεκτὸν συμβὸν κομψῆς κοκεταρίας,
κι' ἀπὸ τὸ ἕνα τὸ πρωὶ ἕως 'στὸ ἄλλο βραδὺ
τὴν μόδαν τὴν Παρισινὴν θὰ 'ἔστε καὶ θὰ μάθετε . . .
τὸ Σύγγραμμα ἐκδίδεται ὑπὸ Ἀλεξιάδη,
ποῦ 'στὴν πλατεῖαν τὴν γνωστὴν τοῦ Λουδοβίκου κάθεται.

Σύστημα τοῦ Φασουλῆ.
Φιλοσοφικὸν πολύ.

Ἰδὼν καλῶς ὁ Φασουλῆς μὲς 'στ' ἄλλα ξαφνικὰ τὸν
πῶς ἔχουν χάλι δυνατὸ τὰ οἰκονομικά του,
ὅπου σαστίζει μὲ αὐτὰ κ' αὐτὸς ὁ Καραπάνος
καὶ κάθε διαχειριστὴς κὰν ὑψηλὸς κὰν νάνος

Ἰδὼν καὶ τὰ μουρέλλια του πῶς ἔγιναν μεγάλα
καὶ δὲν 'μποροῦν νὰ τρέφωνται μὲ τῆς γαϊδούρας γάλα,
ἰδὼν πῶς εἶναι κίνδυνος κ' ἐκεῖνος νὰ φοφάσῃ,
ἐσκέφθη Πλάτων νὰ γενῇ καὶ νὰ φιλοσοφήσῃ.

Διὸ πρωτοῦ φαμελικῶς ὁ τάλας τὰ κοριάσῃ
καὶ ἡ φιλοσοφία του νὰ πάῃ 'στὰ χαμένα,
ὀρὸ τόμους ἀπεφάσισε καὶ πάλιν νὰ ἐκδώσῃ
μὲ στίχους φιλοσοφικοὺς πρὸς τρεῖς ὀραχμὰς τὸν ἕνα.

Δι' ὅσους ὅμως κατοικοῦν ἀπὸ Ἐξωτερικὸν
ἡ συνδρομὴ πληρώνεται μὲ φράγκον Γαλλικόν.

Καὶ ὅστις Ἕλλην κύριος τοὺς τόμους ταύτοις θέλει
προπληρωτέαν χρειαστεῖ τὴν συνδρομὴν νὰ στέλλῃ,
ἀλλέως πᾶσαν ἐντροπὴν ὁ Φασουλῆς ἀφίνει
καὶ ὅλους θὰ τοὺς δέχεται τοῦ κάρου τὸ κοφφίνι.

Τοιοῦτα ὁ φιλόσοφος εἰς γνῶσιν ὅλων φέρει,
γνωρίζων τὸ φιλόμουσον ἑκάστου κανονιέρι.
Καὶ τῶρ' ἀντὶ τοῦ Φασουλῆ, τελείως ὀγραμμάτου,
ὡς κηδεμὼν του ὁ Σ ο υ ρ ῆ ς ἐγγράφει τόνομά του.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ ἑπτὰ μου ὀνόδη, 'στὴν Νεαπολεὼς ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοὔδε συνορεύει μὲ ξενοδογεῖο Ξόδη. — ἀβρὸ 'στὸ λάδι τρῶς' ἀπὸ ξέδι.	μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μπύδρα, — μὲ μαγιὰ πεκοδορή, καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα. — τοῦτον ἄλλοτε μαγειρή.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΘΟΠΔΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κ' ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κ' ἐννενῆννα ἔνα.
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὁρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδ'	— μονον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κ' ἔπειτ' ἔχει ἐξαντλία	— κ' ἔπειτε κοῦ κατεβαίνει.	Κ' ἕνα φύλλο δὲν κρατῇ	— ἕτσινε συνδρομητής,
Συνδρομητὲς θὰ δέχωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε	κ' ἔπειτος τὸν τοῦρε δὲν δίδει.	— θὰ τὸν φᾶ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ἔξω νάξια κ' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὸ μάρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.		

Εἰκοστὴ τοῦ Μαρτίου καὶ τρίτη.
τὸ Κορδόνι κ' ἐνόχους τσιτώνει.

Τριάντα πέντε ποδῦνες καὶ τρακόσια.
καὶ ἡ Βουλὴ κ' ἡ Ἄνοιξις σφριγῶσα.

Τὸ Κατηγορητήριον
διὰ τὸ οὐρητήριον.

Ἐκ τῆς διαχειρίσεως ἐκείνης τοῦ Τρικούπη
λείτουν ἑκατομμύρια σχεδὸν πενῆντα ἕξη,
κ' ἐνῷ καθίνας δι' αὐτὰ τοῦ γίνεται κουνοῦπι
αὐτὸς κρατεῖ τὴν πόζα του καὶ μιὰ δὶν βγάζει λέξι.
Ἀλλὰ καθὼς ἐμάθαμε κ' ἀπὸ τὸν Καρκπάνο
θὰ λείφουν κ' ἕλλα εἴκοσι καὶ κάτι παραπάνω.

—

Ἂν κι' ἐαυτάξαμε παντοῦ μὲ μάτια σὰν γαρίδα,
ἀλλ' ὅμως δὲν τὰ 'ψάχμε ὡς τώρα πουθενά,
καὶ βλέπομε τὴν ἀγαθὴν τοῦ Θεοδωρῆ μερίδα
χωρὶς ἑκατομμύρια ν' ἁπλώνῃ τρχανά,
κ' ὁ Καραπάνος τρώγεται καὶ τὴν φωνὴν ὀξύνει
καὶ ὁ καθένας ἀπορῶν τὰ πισινὰ του ξύνει.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἄφθονον ἠγόρασι χορτάρι
διὰ τὰ κτήνη τοῦ στρατοῦ, νικρὰ ἐξ ἀτροφίας,
χωρὶς ἐκμμέλειαν εἶδησιν περὶ αὐτοῦ νὰ πάρῃ
ὁ Κλεισσυκας ὁ γνωστὸς μετὰ τῆς συντροφίας.
Καὶ τοῦτο τὸ ἠγόρασι ὡς ἀκριδὲς τιμάς
κι' οὔτε γρασίδι κι' ἄχυρο δὲν ἄφησε σ' ἐμᾶς.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἤθελαν τὰ μοῦτρα του κι' ἀμάζι
γιὰ νὰ φανῇ Πρωθυπουργὸς μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ,
κι' αὐτὸ τὸ παρεχώρησε πρὸς χρῆσιν τακτικὴν
'στὸν Καζιτώρην, ἁμαξαν μὲ κάτασπρες μπακρμπέτες,
κι' ἐπήγκιναν περίπατον κατὰ Κυριακὴν
τοῦ καροσεὶρ' οἱ συγγενεῖς καὶ χίλιαις δὸ ρεμπέτες.

—

Πρὸς τούτοις ἐπροπλήρωσι μισθοὺς 'στὸν Ζωμβρακάκη,
πολλοὺς δὲ πρικατέβαλε καὶ 'στὸν Καρτσκάκη,
κι' ἐνῷ αὐτὸς ἁλύπητα ἐσκύπα τὸν παρὰ μας
τριγύρω μας ἐστήνοντο ἀνήκουστοι πλεκτάνα,
κι' ἐμεῖς ἐτραγουδούσαμε κρατοῦντες πάντιρά μας :
«Καραϊσκάκη ἄρχηγὲ καὶ πρῶτε καπετάνε.»

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἤθελε νὰ κάμῃ τὸν ἱππότη
καὶ εἰς τὴν Ἄρτα 'νοικιασε ὀρὸ σπήτι τοῦ Κομπότη,
καὶ ἕλλην ἀπροσδόκητον ὑπέστημεν ζημίαν,
κι' οἱ Ἀρτινοὶ ἐρρώκαξαν μὲ τὴν παρανομίαν,
κι' ἀμέσως στέλλουν μιὰ γραφὴ μεγάλη τοῦ Κομπότη,
ρτύνουν τὰ γένεια τοῦ Κατῆ καθὼς καὶ τοῦ Δεσπότη.

—

Ἐκτὸς αὐτοῦ πρὸς τέλειον ξεπάτωμα τοῦ κράτους
γιὰ τὰ παπούτσια τοῦ στρατοῦ ἐπρομηθεύθη πάτους
πρὸς ὀγδοήκοντα λεπτὰ νὰ βλάψῃ τὸ ἠθικόν
καὶ ὄχι, ὅπως ἔπρεπε, πρὸς ἐνενήντα τρία,
καὶ οὕτω παρεβίασε πᾶν ἱερὸν καὶ ὅσιον,
κι' ὅ,τι ὁ νόμος ἀπαιτεῖ καὶ ἡ φιλοπατρία.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτων τῶν κακῶν τὰ ἔχει κάμει ρόδι
μέ κάποιον Λιμπεσόπουλο καὶ μ' ἕναν Πεπαρώδη.
καὶ παρεβάς τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς καιμένους νόμους
συγκοινωνίας ἤνειξε μὲ τοὺς συδηροδρόμους,
ἐνῷ καθένας εἰμπορεῖ τὸν ὁρόμον του νὰ πάρῃ
μὲ ἁραμπᾶ, μὲ ἅλογο. γαϊδοῦρι καὶ μουλάρι.

—

Πρὸς τούτοις μὴ σκεπτόμενος ἂν χάνεται ὁ τόπος
ἐπέταξε 'στὴν θάλασσαν παράδες ὅπως ὅπως,
καὶ τρία κατεπικύασε ψωροθωρακοφόρα,
ἐνῷ δὲν ἦτο δι' αὐτὰ καταλληλες ἡ ὥρα,
κι' ὑπερηρκοῦν πρὸς τὸ παρὸν 'στὸν στόλον τῶν Ἑλλήνων
τὰ σκάφη τῶν Κιχλο-Κισσῶν ἀντὶ ταιχῶν ξυλίνων.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ δὶν εἶναι Μωραΐτης
καὶ μήτε λαγοτόμαρα ἐποίλησε ποτέ του,
ἀλλὰ περιῷ ὡς ἔχεις κι' ἐπιφανὴς πολίτης
καὶ ἠξιώθη ἀγωγῆς καθ' ὅλα ἐξαιρέτου,
καὶ μὲ σαποῦνι μπόλικο τὰ ὀρό του χέρια νίβει
καὶ μήτε τὰ ποδάρια του σὰν τὸν Παλάσσα τρίβει.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ μᾶς κάνει τὸν Μυλλόρδο
καὶ φαίνεται 'στὰ μοῦτρα του ἡ 'Αγγλικὴ κατήφεια,
καὶ βαρβατίλα δὲν βρωμᾷ καὶ δὲν μυρίζει σκόρδο
κι' οὐδέποτε τὸν ἐνοχλοῦν ἑλληνικὰ ζωύφια,
ἀλλ' οὔτε ραμπαδόξυλον καὶ κάμαν δὲν προτείνει,
καὶ μόνον μὲ τὴν γλῶσσαν του μᾶς κάνει τελαπτίνι.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ τοὺς τρόπους δὲν γνωρίζει
καθὼς ὁ Χατζηνικολῆς, καθὼς ὁ Πετραλιᾶς,
κι' ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς βρισιὰ δὲν χαρίζει
ὡτὰν ἀντάμης τοῦ Ψυρρῆ καὶ τοῦ βουνοῦ Τσολιᾶς,
οὐδὲ ἀντάρτης γίνεται καὶ κωλυσιεργός,
καθὼς πολλάκις ἔγινε ὁ νῦν Πρωθυπουργός.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ ροῆ ψηλὰ φωκόλα,
μηδὲ τουζλούκια ἔβαλε ποτὲ καὶ κεντοθράκια,
καὶ τρώγει ἄλλοτε μπιφτὲκ καὶ ἄλλοτε μπριζόλα
καὶ ὄχι αὐγολέμονο πατσᾶ καὶ ποδαράκια,
μηδὲ τὰ ἤθη τῶν Ρωμηῶν ὡς τώρα ἐξεφύλλισε,
μηδὲ τοῦ Τσελεπίτσαρη τσαρούχι δὲν ἐφίλησε.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ στοργὴν μεγάλην δείχνει
πρὸς ὅ,τι ἀνθελληνικόν, πρὸς ὅ,τι ξένον βλέπει,
τὰ δὲ ὑγρὰ τῆς μύτης του 'στοὺς τοίχους δὲν τὰ ρίχνει
καὶ μὲ τὰ πέντε δάκτυλα, ὡσὰν εἰς Ρωμηοὺς ἐμπρίπει,
ἀλλὰ μὲ τὸ μανδύλι του ἀρυφίως τὰ σκουπίζει,
καὶ τοὺς γνησίους Ἕλληνας μὲ τοῦτο ἀπελπίζει.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ μὶ 'Αγγλους ἀνετράφη
κι' ὁ χαρακτὴρ κι' ἡ φύσις του σπουδαίως διεστράφη,
οὐδὲ ἠγάπησε ποτὲ τὰς τέχνας τῶν πατέρων,
τὴν ἔντιμον ζωοκλοπὴν καὶ ληστοπειρατείαν,
καὶ εἶναι στίγμα καὶ κηλὶς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων
εἰς ὅλης τῆς Βλαχόκαλτσας τὴν ἀριστοκρατίαν.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ δὲν ξέρει νὰ βαρῇ.
οὐδ' εἶναι ἀρειμάνιος καθὼς τὸν Θεδωρῆ,
οὐδ' ἔκοψε τὸ χέρι του ποτέ του ἄρον ἄρον,
οὐδὲ πολίμους ἤναψι καθ' ὅλων τῶν βαρβάρων,
ἀλλ' οὔτε 'στὸ διάστημα μιᾶς ὀκταετίας
δὶν ἔκαμε τοὐλάχιστον ἀκτὼ ἐπιστρατείας.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ πρὸς βλάβην τῆς πατρίδος
ἐπαισθητῶς ἠλάττωσε τὰ τέλη τῆς σταφίδος,
καὶ μὲ τὸν Στῆλιαν τὸν φρικτὸν καὶ τὸν Σαλισβουρὺ
δόλους πελλοὺς ἐξύφανε καὶ μυστικὰς πλεκτάνας,
ὡς ὅτου τὸν κατέρριψε μὲ κτύπημα βαρὺ
ὁ Ναπολέων Θεοδωρῆς, ὁ ἐκ τῆς Δημητσάνας.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ μιτ' ἀναιδείας τόσης
μεταρρυθμίσεις σκέπτεται καὶ νέας βελτιώσεις,
οὐδ' ἔμαθε καθὼς ἡμᾶς παπούτσια νὰ μπαλώνῃ
κι' εἰς τοῦτον εἶναι ἄγνωστος ἡ τσαρουχοβελόνη,
οὐδὲ τὸν ἴσαμε ποτὲ μὲ ναργιλὲ μαρκοῦτσι
καὶ σύμβολόν του ἔνδοξον δὲν ἔχει τὸ παποῦτσι.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ σωστὴν ὀκταετίαν
ἐλαμπικάραμε σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀστίαν,
ἐνῷ ἐκεῖνος ἔστριφε πρὸς ὅλους μας τὰ νῶτα
κι' οἱ φίλοι του ἐφούσκωναν ἀπὸ τὰ κοτοπούλια,
κι' ἐπὶ κακιρδι ἐβρώμησαν τὰ εὔοσμά μας χνῶτα
ἀπὸ τὰ βρωμολάχανα κι' ἀπὸ τὰ παραπούλια.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ ἀνάγκ' ὑπάρχει πλέον
καὶ πάντες οἱ Κερδονισταὶ κι' ὁ μίγκς Ναπολέων
ν' ἀναστηλώσουν παραυτὰ τὸ γύπτρον τῶν νόμων
κι' ὄχι νὰ ρίπτωμεν αὐτοὺς σὰν σκύβαλα 'στὸν ὁρόμον,
καὶ ὅτ' αὐτὸ εἰς τὴν Βουλὴν προσῆλθε τὸ Κερδόνι,
νὰ καθαρίζῃ μοναχὰ κι' οὐχὶ νὰ κηλιδώνῃ.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἐπειδὴ 'στὸ κλασικὸν Βασίλειον
ἐκεῖνος ὅστις ὑπ' αὐτὸν ἐπίνασε τὸν ἥλιον
ὀφείλει κι' εἶναι δίκαιον συμφώνως πρὸς τὰ νόμιμα
τοὺς μὴ χορτάσαντας αὐτὸν συχνὰ νὰ καταγγέλῃ.
νὰ κρίνῃ δὲ ὡς ἔγκλημα καὶ στυγερὸν ἀνόμημα
καὶ καθε ψύλλου πήδημα ἡ νηστικὴ ἀγίλη.

—

Δι' ὃλ' αὐτὰ τὸ γίννημα τῆς γῆς τῶν Καλαβρύτων
τοῦ Δεληγιάννι' ἠμέτερος κι' ἐπὶ τῶν ἐπορρήτων,
ὁ Μωραΐτης ὁ σωστός, ἡ πρώτη μαλαγάνα,
ποῦ πέρνει τὰς ὑπογραφὰς τῶν Βουλευτῶν παγένα,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος, τῶν προδοτῶν ὁ τρόμος,
Κικίρων, Κάτων, Μιραμπώ. καὶ πρώην 'Αστυνόμος.

—

Ὦ λύσσα!... εἴκοσι ἑπτὰ Κορδονισταί μου ποῦροι
'στὸ Κατηγορητήριον μοῦ τὄκοψαν κουμποῦρι.

Στῆς ὑπηρεσίας ταπεινῶς ὑπείκων τὰ εἰκότα
ἐφόρεσα, ὡς βλέπετε, μιὰ μαύρη ρεδιγκότα,
καὶ μὲ αὐτὴν κατηγορῶ ἐμπρός σας τὸν Τρικούπην.
ἐκεῖνον τὸν κρεμανταλᾶν, τὸν 'Αγγλον τὸν χαλδουπᾶν,
ὑπὸ ὑπερεπτόνησε πᾶν ἀναιδείας ὅριον,
καὶ τὸν εἰσάγω 'στῆς Βουλῆς τὸ φοβερὸν Πραιτώριον.

—

Ἄρατε πύλας, ἄρχοντες, μετὰ βοῆς μεγάλης,
κι' ὁ ἀρειμάνιος ἐγὼ κακὶ ρήτωρ μακρομαλλὴς,
τὸ ἀληθὲς καὶ γνήσιον τῆς πολιτείας θρέμμα,
θὰ τὸν καθίσω 'στὸ σκαμνὶ γιὰ νὰ τοῦ πιῇ τὸ αἷμα,
ξύπι, ὅπως βλέπετε, δὲν ἔχει πιὰ νισάφι
κι' οὐδὲ κκλέφτ Οὐλαμὰ τὴν λύσσαν μου δὲν γράφει.

—

Τόσον καιρὸν ὑπέστημεν τοσαύτην βουλιμίαν
καὶ ἤλθε πλέον ἡ στιγμὴ τὸ ἔθνος ν' ἀνανήψῃ,
διὸ καὶ προσυπέγραψε μὲ τόσην προθυμίαν
κι' ὁ Γιώργης Φαρμακόπουλος, τοῦ Θεδωρῆ ἀνῆψι,
ὁ Ζῶτος, ποῦρος 'Ακαρνὰν κι' ἀσίκης τῆς Βουλῆς,
κι' ὁ τῆς Καρύστου ἄριστος, ὁ Χατζηνικολῆς.

—

Ἐκτὸς αὐτῶν ὑπέγραψεν ὁ δικηγόρος Πέρρος,
ὁ Κοντογιάννης, Λαμιεὺς καὶ πρώην Ροβεσπιέρος.
Ζαρίμπας ὁ Πελόμιερος, ἐξ αὐγενοῦς πατρός,
ζωέμπορος καὶ βουλευτὴς καὶ ἄλλοτε γιατρός,
ὁ Δάλλας ὁ βραχυσώμος, ὁ Φλέσας ὁ 'Αρκάς,
κι' ὁ Χατζηχάκης ὁ ξανθός, τυχὸς ὡς ἡ λορκας.

—

Ἐκτὸς αὐτῶν ὑπέγραψεν ὁ δόκτωρ ὁ Σταμάτης
μὶ ματυγηέλια πάντοτε, λὲς κι' εἶναι διπλωμάτης,
ὁ δικηγόρος Πετραλιᾶς, εἰς λόγους εὐμοιρῶν,
Οἰκονομίδης, μπαμπαλῆς ἀπὸ τὸν 'Αλμυρόν,
καὶ ὁ Παλάσκας ὁ γνωστός, φουστανελᾶς ἱππότης,
τρὲ ντιστεγκὲ Βλαχόκαλτσα καὶ ποδαρίλα πρώτης.

—

Οὐχ ἧττον προσυπέγραψε μὲ τοῦτο τὸ λαφοῦσι
καὶ ὁ Πετσάλης ὁ σκιρτῶν μὲ τὸ κομψό του μοῦσι,
ὁ Τάκης ὁ ἀθάνατος, νεκρὸς καὶ ζωὴ καὶ κόττα,
'στὸν τόπο του μὲ βλάχικα κι' ἐδῶ μὲ ρεδιγκότα,
ὁ δόκτωρ Λιμπερόπουλος, ὁ Κωνσταντᾶς κι' 'Αγάθος,
μὲ ἄλλους λόγους 'Αρκμες, 'Αρτανιὰν καὶ "Αθος.

—

Ἐκτὸς αὐτῶν ὑπέγραψαν μὶ τρίχας ὀρθωμένας
καὶ ἄλλοι συγκατήγοροι, φωστῆρες ἕνας κι' ἕνας,
ῥαινόμενοι ἀμείλικτοι πρὸς τὸν ἀπατεῶνα,
ποῦ μὲ πυκνὰ ἰζέρωσε τὴν πολιτείαν νέρα,
τὸ δὲ μνημόσυνον αὐτῶν 'στὸν ἅπαντα αἰῶνα
ἀθανασίας στέφανος χρυσοῦς θὰ περιστέφῃ.

—

Ἰδοὺ τὸ πνεῦμα τοῦ φρικτοῦ Κατηγορητηρίου,
ποῦ θὰ γενῇ κατακλυσμὸς καὶ χαλασμὸς Κυρίου,
ἀφοῦ δὲ πρῶτον σκληθῇ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην
κι' ἀφοῦ τὸ συζητήσωμεν ἐδῶ 'στὸ Βουλευτήριον,
διὰ κλητῆρος μυστικοῦ θὰ κεκληθῇ κατόπιν
εἰς τὴν Βουλὴν τὸ ὁμνηθὲν καὶ μέγα σύρτητήριον.

—

Καὶ ὅστις πρὸς ἀνάγκην του πηγαίνει ἐκεῖ πέρα
καὶ ἀναπνέει τὴν ὀσμὴν Ἑλληνικοῦ φωσφόρου,
θὰ μακαρίζῃ ἐκ ψυχῆς τὸν Πατρινὸν ἀστέρα,
ὑποῦ τὸ φῶς ἐκάτιτσε τοῦ Ἄγγλου Ἑωσφόρου,
καὶ βλέπων ἔργα στυγερὰ καὶ μαῦρα κι' ἀλιτήρια
θὰ καταβρίχῃ μὲ στεργὴν ὀνόματα σωτήρια.

—

Ναί, Κερδονάτοι φίλτατοι, σωτῆρες ἐμμανεῖς,
ἂν εἰς τὸν πρὶν Πρωθυπουργὸν φανῶμεν ἀπιστεῖς,
τότε καθένας θὰ γενῇ μεγαλοι ἀρχοντόπουλον
καὶ φράκα θὰ φορέσετε καὶ γούνα μὲ σαμούρι,
καὶ τότε θὰ φιλήσετε τὸν Παππαγιαννακόπουλον,
ποῦ ἔχει στῆθος καὶ φωνὴν καὶ κούτελο καὶ μούρη.

—

Ὁ Παππαγιαννακόπουλος αὐτοὺς τοὺς λόγους λέγει
κι' εἰς ὅλους ἐμφυσᾷ ζωὴν καὶ λίθους καταφλέγει,
ἂν δὲ καὶ σήμερον χαθῇ φιλοπατρία τόση
κι' ὁ δαίμων τῆς καταστροφῆς τὸν πέλεκυν γλυτώσῃ,
ὁ Παππαγιαννακόπουλος δὲν ξέρει τί νὰ 'πῇ,
καὶ τότε πιὰ ρασπίωσ' τα... δὲν εἶναι πποκρή.

Πρὸς τὸν Τρικούπην ὁ Θοδωρῆς, ποῦ τὸν ἀκούεις καὶ ἀπορεῖς.

—

Ἐὰν οἱ Κορδονάτοι μου, Τρικούπη, σὲ βαροῦν
καὶ Κατηγορητήρια σοῦ καταμαρτυροῦν,
ἐγὼ δὲν πταίω τίποτα, ἐγὼ τὰς χεῖρας νίπτω,
κι' ἀπὸ μεγάλην ἐντροπὴν τὸ πρόσωπόν μου κρύπτω.
Ὁ Παππαγιαννακόπουλος, αὐτὸς τὰ κάνει ὅλα,
καὶ εἰς αὐτὸν ξεθύμανε καὶ ἀπὸ 'μένα σχόλα.

—

Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτα εἰς φίλον μου κανένα,
τὸ Κατηγορητήριον χαμπάρι δὲν τὸ 'πῆρα,
αἱ συμβουλαί κι' οἱ λόγοι μου ἐπῆγαν 'στὰ χαμένα
κι' ἐλύσσαξ' ἐναντίον σου ἡ προσοχὴς μου σπέρα.
Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα... σ' ἐμὲ μὴν ἀπαντᾷς...
ὁ Κοντογιάννης ἔπταισε κι' αὐτὸς ὁ Κωνσταντᾶς.

—

Ἐγὼ τοὺς εἶπα καθαρὰ πῶς δὲν συμφέρει ὅλου
τὸ Κατηγορητήριον εἰς τὴν Βουλὴν προτείνειν,
ἀλλ' ὅμως δὲν μὲ ἄκουσαν ἡ κάλπασις τοῦ ὀκταβίου
μὲ τὴν Νάξιαν σμύριδα καὶ μὲ τὴν βαρυτίνην.
Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα... μ' ἐμέ μὴν ἔχῃς πάθος...
εἰς ὅλα πταίει μονοχὰ ὁ Τρικούπης κι' ὁ Ἄγαθος.

—

Ἂν νὰ σὲ ρίρω ἤθελα κι' ἐγὼ 'στὲ Δικαστήριον
καὶ τὸ σοφὸ κεφάλι σου νὰ κόψω 'στὸ μενοῦτο,
βεβαίως θὰ ὑπέγραφα τὸ Κατηγορητήριον,
ἀλλ' εἶδες πῶς ὑπέγραψήν εἶν ἔβαλα εἰς τοῦτο.
Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα καὶ μένω κατὰ μέρος...
μὲ τὸν Ζαρίμπαν τάκτσμε ὁ Ζῶτος καὶ ὁ Πίρρος.

—

Ἂν δὲ κι' ὁ Φαρμακόπουλος ὁ ἐκ τῶν ἀπορρήτων
'στὸ Κατηγορητήριον φαροῦς πλατυς ἐγράφη,
βεβαίως ὁ ἀνεψιός του δὲν πταίει κι' ὁ Θεῖος...
οἱ ἄλλοι ἐξηπάτησαν καὶ τούτων ἠλιθίως

—

Πόσα τοὺς εἶπα φρόνιμα καὶ θὰ τοὺς 'πῶ ἀκόμα !...
ὁ Παππαγιαννακόπουλος δὲν θέλει νὰ 'συχαση...
ἐκεῖνος ἐφανάτισε τὸ ἤτυχόν μου κόμμα,
κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς ἐσάστισα, κι' ἐγὼ τὰ ἔχω χάσει.
Σ' ἐμένα μὴν φορτόνεσαι καὶ μὴν παραμιλᾷς...
ὁ Χατζηγάκης τάκαμε κι' ὁ Χατζηνικολῆς.

—

Μὴν ἀγριεύῃς δι' ἐμὲ τὸ φλογερό σου ματι...
ὁ Πιτραλιᾶς ὑπέγραψε μαζὶ μὲ τὸν Σταμάτη...
ἐγὼ εἰς ὅλα στέκομαι ψυχρὸς κι' ἀδιάφορος ..
ὁ κὺρ Παλάσκας ἔπταισε ὁ φουστανελοφόρος...
μὴ κατεπάνω μου ζητᾷς τὸ ἄκτι σου νὰ βγάλῃς...
αὐτὸς ὁ Λιμπερόπουλος τὰ κάνει κι' ὁ Πετσάλης.

—

Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα καὶ λόγον δὲν τοὺς εἶπα
κι' ἂς βγάλουν τώρα οἱ τρελλοὶ τὸ φίδι ἀπ' τὴν τρύπα.
Ἂς πάσ' εἰς τούτους μοναχὰ τῆς ἴδικης σου τὸ βάρος,
ἐγὼ δὲν κατακέχυμαι αὐτὰ τὰ παιχνιδάκια,
γιατὶ μὲ πάει ριπτί, γιατὶ μοῦ λείπει θάρρος,
γιατὶ μὲ λένε Θοδωρῆ, Λαπᾶ καὶ Σουμακόκια.

Καὶ ὁλίγαις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Γιάννης Ἀηδονόπουλος, ράπτης ὁ μεγαλος,
ὑποῦ μ' αὐτὸν 'στὴν ραπτικὴν δὲν πραβγαίνει ἄλλος,
ποῦ κι' ἔνας ξένος συγγραφεὺς κι᾽ὅμως τὸν συγκρίνει
μαζὶ μὲ τὸν Δυσσεῶτα, τὸν φραγκορράπτην Γάλλον,
κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῇς πάτερ ἡμῶν σὶ βγάζει φιγουρίνι
κι' ἔτσι 'στὸν κόσμον φαίνεσαι μὲ κόρδωμα μεγάλον,
αὐτὸς ὁ Ἀηδονόπουλος, ἡ δόξα τῶν ραπτῶν,
πάσης στιλτσπῆς κομψότητος καὶ χαριτος ἑστία,
ποῦ κάνει καὶ τὸν κοιλαρᾶν τὰ μαλιστα λιπτὸν
κι' ἐνῷ τὸ ροῦχο σοῦ μετρᾷ σοῦ λέγει καὶ ἀστεῖα,
νέα κατρίρια ἔφερε καὶ πάλιν τοῦ συρμοῦ,
ποῦ ἄλλο εἶναι νὰ τα 'δῇς καὶ ἄλλο νὰ τάκούσῃς.
κι' ἐμπρὸς 'στὸν Ἀηδονόπουλον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ,
ὁ κάθε κομψιυόμενος ἀστὸς τῆς πρωτευούσης.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη, — μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συναγρεύει — καὶ μιὰ χῆνα δίχως σύνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.
μὲ ξενοδοχεῖο Σάλη, — θρὸ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ—ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΡΩΜΗΟΣ ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἐγὼ ἐξαπαλὰ — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ ἔχῃ ὀλίγους — γιατὶ λιπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδ ὅλην — ὄχυρες νάζια κι' ἀντροσύνη.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα ἑκατὸν καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὄρνοι μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἕνους συνδρομητὰς.
κι' ὅπορος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶ μαύρα φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.

Μηνὸς Μαρτίου τριακοστὴ,
πὴν κι' οἱ πατέρες οἱ ἁγιάστοι.

Ποὺντος τρακόσα τριάντα ἕξη.
μὲ τοὺς Βουλγάρους κάτι θὰ τρέξῃ.

Ὁ Κίζύνσκης ὁ πολὺς κι' ὁ μάγος Φασουλῆς.

Φ.-Σὲ βεβαιῶ, ὑπνωτιστά, τὸν κόπον σου πῶς χάνεις..
ἐγὼ δὲν ὑπνωτίζομαι μὲ ὅσα κι' ἂν μοῦ κάνῃς.
Λόγω τιμῆς δὲν εἰμπορεῖς μὲ ὅλα σου τὰ θώρα
νὰ μ᾽ ὑπνωτίσῃς πιὸ πολὺ ἀφ' ὅσον εἶμαι τώρα.
Ἐγὼ, ἂν φαίνωμ᾽ ἐξυπνος, ἀλλ' εἶναι ὑπνοβατῆς,
καὶ μὴ μὲ τὰς μαγείας σου τὸν ὕπνον μου ταράττῃς.
Ἀλλὰ κι' οἱ πατριῶται μου οἱ Μαραθωνομάχοι,
ὑποῦ συχνὰ προσβάλλονται ἀπὸ βαρὺ συνάχι,
κι αὐτοὶ ἀκόμη, Κζύνσκη μου, κοιμοῦνται σαν κι' ἐμένα,
κἂς φαίνονται πὼς περπατοῦν μὲ μάτια γουρλωμένα.
Ὅ,τι κι' ἂν βλέπῃς στῶν Ρωμηῶν τὴν κλασικὴν παρτρίδα
εἶν' ἕνας ὕπνος μοναχὰ μὲ μάτια σὰν γαρίδα.
κι ἐκεῖ ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα τῆς ἐστεμμένης κάρας
μέχρις ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ, ἀνθρώπου τῆς δεκάρας,
ὅλοι κοιμοῦνται, Δόκτορ μου, ἐν ἐγρηγόρσει πλήρει
κι εἰς ἑκατσιν εὑρίσκονται θρησκομανεῖς Φακίρη,
καὶ τότε μόνον ἐξυπνοῦν ἐκ τοῦ ληθάργου τούτου
ὁπόταν γίνουν μέτοχοι τοῦ δημοσίου πλούτου
καὶ τρέχουν 'στὸν Καλογερῆ νὰ πάρουν τὸν λουφέ....
Δι' ὅλ' αὐτὰ παρατηρεῖς, ὑπνωτιστὰ σοφέ,
πῶς δὲν περνᾷ ὑπνωτισμὸς εἰς τοὺς ὑπνωτισμένους
καὶ ὅλους τοὺς ἀγῶνας σου τοὺς θεωρῶ χαμένους.

ἂν θέλῃς δὲ τὸν Φασουλῆν ν' ἀκούσῃς γιὰ καλὸ σου,
ἀμέσως φύγε ἀπ' ἐδῶ, πρὶν ὅρῃς τὸν διάβολό του
ἀπὸ τὸν Ζέμο τὸν γιατρό, τὸν καὶ Ἀποστολίδη,
ποῦ κάβει ράβ' ἡ γλῶσσα του καὶ μὲ τρέχει σὰν ψαλλίδι,
καὶ σοῦψαλε τὸν ἄμπακο μὲ γέλοια καὶ μὲ χαχανα,
καὶ σὺ τὸν ἐροβέρισες μὲ ὅλα τὰ σωστά σου
πῶς θὰ τοῦ κόψῃς ταχατὲ τὰ πράσσα καὶ τὰ λάχανα
καὶ τζουμᾶ του ἔβαλες εἰς τὰ προγράμματά σου.
Πήγαινε, Δόκτορ, 'στὸ καλὸ, κι' ἐδῶ δὲν ἐκτιμᾶσαι...
ἐδῶ μονάχα νὰ μᾶς 'δῇς εὐθὺς ἀποκοιμᾶσαι.
Μ' ὅσα κι' ἂν κάμῃς κι' ἂν μοῦ 'πῇς ἐγὼ δὲν θὰ σκοτίσω,
κι' ἂν θέλῃς ἔλα κάθισε κι' ἐγὼ νὰ σ' ὑπνωτίσω.

—

(Ὁ Δόκτωρ Κζύνσκης κάθεται κι' ὁ Φασουλῆς διαβάζει
καὶ ὅλα τὰ τελώνια τῶν μάγων κατεβάζει,
ἀλλὰ ὁ Κζύνσκης μὲ αὐτὰ ποσῶς δὲν ὑπνωτίζεται,
θυμώνει δὲ ὁ Φασουλῆς καὶ χάσκει καὶ σκοτίζεται,
καὶ τρέχει πρὸς τοῦ οἴκου του τὸ μέγ' ἀφοδευτήριον
κι' ἁρπάζει ὡς φρενόλιπτος τὸ Κατηγορητήριον.)

—

Φ. Ἂν εἰμπορέσῃς, Δόκτορ μου, μὴν κοιμηθῇς καὶ τώρα..
καλὰ ταῦτά σου τέντωσε γιατὶ θὰ πάρω χώρα.

(Τὸ Κατηγορητήριον διαβάζει ἐν σπουδῇ,
μὰ μόλις εἰς τὴν ἅμαξαν τοῦ Καζιτώρη φθάνει
ὁ Δόκτωρ ὑπνωτίζεται ὡσὰν μωρὸ παιδὶ
καὶ κύπτει στὰ θελήματα τοῦ πρώτου μπεχλιβάνη.)

—

Φ.-Ἀ! Δόκτορ, δὲν εἰμπόρεσες ν' ἀνθέξῃς καὶ εἰς τοῦτο...
τὸ Κατηγορητήριον κοιμίζει 'στὸ μενοῦτο.
Μὰ τώρα ποῦ σ' ἐκοίμισα καὶ ὅ,τι θέλω κάνεις,
σὶ διατάσσω παρευθὺς νὰ γίνῃς Δεληγιάννης.
Κζ.-Ἄφου τὸ θέλεις ἔγινα...
Φ.- Τί βλέπεις;
Κζ. Τὸ Κορδόνι
μοῦ φαίνεται πὼς κατ' αὐτὰς σπουδαίως τὰ χορδόνει,
κι' ἀδύνατω ἐξήγησαν νὰ εὕρω εἰς τὸν γρίφον
πὼς τῶν ἑπτὰ καὶ εἴκοσι δὶν ἔλαβον τὴν ψῆφον
ὁπόταν εὐφημίζετο κρυφὰ 'στὸ Βουλευτήριον
τοῦ γαύρου Καλαβρυτινοῦ τὸ Κατηγορητήριον.
Φ.-Μὰ δὲν μοῦ λὲς πῶς τόκαμαν αὐτὸ τὸ καμπαρέτι;
Κζ.-Ἐγὼ τοὺς Κορδονάτους μου τοὺς γόρτασα
(ρουσφέτι,
κι' ἔλαις τῆς γουστερίτσαις μου καὶ ὅλα τὰ κανάρια
τὰ ἔθρεψα ὡς ἔπρεπε καὶ τάκαμα μκνάρια,
καὶ ἀπορῶ πὼς τόπαθαν οἱ πρῶτοι τῶν πιστῶν μου,
τὰ σπλάγχνα ἐκ τῶν σπλάγχνων μου κι' ὀστᾶ ἐκ τῶν
(ὀστῶν μου,
καὶ μοναχὸν μὲ ἄφησαν 'στὴν κρίσιμον στιγμὴν,
ποῦ θὰ ἐσήκωνα κι' ἐγὼ βαρειαν τὴν τυγμὴν.
Θεέ μου, πῶς τὴν ἔπαθα, κι' ἡ νίκη πῶς ἐχάθη!...
ποῦ εἶναι οἱ Παλάσκηδες, οἱ Τάκηδες κι' Ἀγάθοι;
ἔτσι λοιπὸν θὰ ἐχασθοῦν ἐκεῖνα τὰ ἐγκλήματα,
τοῦ Καζιτώρ' ἡ ἅμαξα, τὰ πεταμένα χρήματα,
παράνομοι προπληρωμαί, τὰ εἴπνα καὶ οἱ πότοι,
τὸ ἄχυρο γιὰ τἄλογα, τὰ σπήτια τοῦ Κομπότη,
τοῦ πλούτου διασπάθισις ἐγκληματιωτάτη,
ὁ Κολοσούκας, ὁ Καμπᾶς, τῶν παπουτσῶν οἱ πάτοι,
κι' αὐτὸς ὁ Λεμπεσόπουλος μετὰ τοῦ Παπαρρώδη,
καὶ τόσα κακουργήματα μεγάλα καὶ φριχιῶδη;
Ἔτσι λοιπὸν θὰ ἐχασθῇ τὸ Κατηγορητήριον,
τὸ μονον μου κατόρθωμα τὸ μέγα καὶ σωτήριον,
ποῦ μέσ' ἀπὸ βλαχόκαλτσαις ἐβγῆκε καὶ τουζλούκια
καὶ στὸν Τρικούπην ἔστηνε κρεμάλας καὶ παλούκια;
Ἔτσι λοιπὸν θ' ἀφήσωμεν ἐλεύθερον τὸ τέρας
καὶ δὲν θὰ τὸ περάσωμεν τν στόματι μαχαίρας;
Ἀ! ὄχι, ὄχι!... γρήγορα, βλαστέ των Καλαβρύτων,
νὰ καμῃς κι' ἄλλο δεύτερον, νὰ καμῃς κι' ἄλλο τρίτον.
Ἰδού τον!...φθάνει, ἔρχεται μετὰ βοῆς μεγάλης,
κατηγορίας φοβερὰς βασταζων ὑπο μάλης...
φορεῖ τὴν ρεδιγκότα του, κορδόνει τὴν κοιλιά του,
καὶ ἀπὸ λάδι μπόλικο γυαλίζουν τὰ μαλλιά του.
Βρυχᾶται κι' ὀλορύεται μὲ τρίχας ὀρθωμένας...
αἷμα δ'ψᾷ ὡς δήμιος καὶ κεφαλὰς κομμένας.
Μακρὰν μου, εἴκοσι ἑπτά, τοῦ κόμματος πληγαί,
μακρὰν καὶ σύ, Ζυγομαλᾶ, καὶ σύ, Λιείδη Βροῦτε,
κι' ἂν ἔλθοι σας ἀρῆσετε 'στὰ κρύα τὸν Γεγέ,
ἀλλ' ὅμως καὶ μονάχος του ὁ Θοδωρῆς ἀνδρεῖος.
καὶ μόνος μὲ τὸν Κάτωνα τὸν Καλαβρυτινὸν
στιβάδας θὰ ὑψώσωμεν μὲ Κατηγορητήρια,
τὸ αἷμα νὰ ροφήσωμεν ἀνθρώπων σκοτεινῶν
καὶ ὅλους νὰ σας κλείσωμεν εἰς μαῦρα δεσμωτήρια.
Ἀλλ' ὅμως ποῖος πάταγος καὶ γδοῦπος ἀπευκταῖος
ἀκούω ἐπανάστασιν φρικτὴν τῆς Βουλγαρίας,
καὶ παρ' ἐλπίδα πυριτὸς μὲ πάνει τεταρταῖος,
καὶ τὸν Τρικούπην λησμονῶ καὶ τας κατηγορίας.
Φ.-Ἂν κάμουν ἐπανάστασιν οἱ Βούλγαροι καὶ παῖ,
σύ, ποῦ βρυχᾶσαι ἄγριος καὶ εἰς πολέμους χαίρεις,
θ' ἀναμιχθῇς ὡς ἄλλοτε καὶ εἰς τὴν νέαν πάλην,
ἢ Στρατηλάτης ὅπως πρὶν θὰ γίνῃς Κοψοχέρης;
Κζ.-Κὶ' ἂν φθάσουν 'στὴν Κολοκυθοῦ τὰ στίφη τῶν
Βουλγάρων
δὲν θὰ καλέσω ἐν σπουδῇ οὔτ' ἕνα κὰν φαντάρον,
κι' ἂν μέσα εἰς τὸ κόκκαλο μοῦ βάλουν τὸ μαχαίρι,
ζητήσουν δὲ κι' οἱ Ἕλληνες νὰ κόψω τἄλλο χέρι,
τὸν Παππαγιαννακόπουλον θὰ φέρω ἄρον ἄρον
κι' ἐν Κατηγορητήριον νὰ κάμῃ τῶν Βουλγάρων.

—

Ὁ Κζύνσκης δαιμονίζεται καὶ ἄνω κάτω τρέχει
καὶ τὸν κρατεῖ ὁ Φασουλῆς καὶ κρατημὸ δὲν ἔχει.)

—

Κζ.-Θεέ μου πῶς τὴν ἔπαθα!..θεέ μου, τεῖναι τοῦτο
τὸ Κατηγορητήριον τὸ δέχεται ἡ Βουτα.
καὶ πόλεμοι τριγύρω μου ἀνάπτουν λυσσαλέοι
κι' αἰσθάνομαι 'στὸ σῶμα μου τοῦ πυρετοῦ τὸ ῥῖγος
κι' ἐν μέσῳ τόσων συμφορῶν κι' ὁ Καρκάνος κλαίει
πὼς τὴν Ναξίαν σμύρισα δὲν 'πῆρε ὁ Δαμῆγος.

—

(Ὁ Κζύνσκης δαιμονίζεται ἀκόμη πιὸ πολὺ
καὶ ῥίχνεται ἀκράτητος κατὰ τοῦ Φκσουλῆ.)

—

Κζ.-Ναι, ὁ Τρικούπης εἶσαι σὺ καὶ δὲν θὰ μοῦ
(γλυτώσῃς,...
σὺ τῶν κακῶν ὁ αἴτιος καὶ δυστυχίας τόσης.
Φ.-Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτα, παρ' ἕνας μπεχλιβάνης.
Κζ. Ἔλα νὰ πιῇ τὸ αἷμα σου ὁ Κζύνσκης Δεληγιάννης.
Φ.-Βοὲ ἄντε ξεφορτώσου με...
Κζ.- Θὰ πᾷς εἰς τὴν Εὐρώπην,
ἀλλ' ἡ μεγάλη μου σκιὰ θ' ἀκολουθῇ κατόπιν.
κὶ ὅσα κακὰ τὸ στόμα σου γιὰ 'μὶ θὰ τσαμπουνίζῃ
τὸ φάντασμά μου παρευθὺς θὰ τὰ ἐκμηδενίζῃ.
Φ.- Ἐγὼ σοῦ εἶπα, Δόκτορ μου, ἄλλοῦ νὰ ταξειδέψῃς,
γιατὶ μ' ἐμᾶς ποῦ ἔμπλεξες κακὰ θὰ τὰ ξεμπλέξῃς.
Κζ.-Ὦ λύσσα!...ὦ ἐκδίκησις..μ' ἀνάβουν τὰ καντύλια,
οἱ οὐρανοὶ τριγύρω μου γυρίζουν σὰν σφεντύλια,
ἐλύθη τὸ Κορόνι μου, ἐσχίσθη κὶ' ἡ παντιέρα μου,
καὶ τρέχω εἰς τὴν Κηφισιὰ νὰ πάρω τὸν ἀέρα μου.

—

(Ὁ Κζύνσκης τρέχει ἔξαλλος κι' ἀνάβει καὶ πυρόνει
νομίζει δὲ πὼς ἔρχονται οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Μῆδοι.
ἀλλὰ ὁ μάγος Φασουλῆς γερὰ τὸν μπαγλαρόνει,
κι' αὐτὸς ἀμέσως ἐξυπνᾷ ὡς ποῦ νὰ 'πῇς κρεμμυδι.)

Ὁ Θοδωρῆς 'στὴν Κηφισιὰ
γιὰ 'λέγω φρόνιμο καὶ ὁρεσιά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ξάκτος.

Π.—Λοιπόν;
Φ.— Λοιπὸν οἱ Βουλευταὶ μας τόκυψαν κομπόδρι
καὶ τὴν νὰ ῥῆν 'στὴν τσέπη των ποῦ Πέπρα τὸ κουλόδρι
Μᾶς ἔρηγαν, βρὲ Περικλῆ, μὲ χαίρουσαν καρδίαν,
καὶ ἔφασαν 'στὰς ἔδρας των τοσαύτην εὐωδίαν,
κι' ὡς μόνην ἀνακούρισιν εἰς κάθε μας μαιτόριον
ἐκεῖνο τὸ ἀθάνατον τὸ Κατηγορητήριον.
Φεύγουν, καϋμένε Περικλῆ, καὶ πᾶνε 'στὴν πετρίδα.
καὶ τόσα πλέον θὰ γενῇ τὸ μάτι σου γαρίδα
ὡς ποῦ νὰ 'δῇς τὸν Κωνσταντῆ, τὸν Τάκη, καὶ λοιποὺς,
ποῦ εἶχαν τόσα σχέδια μεγάλα καὶ σκοπούς.
Κλάψε, καϋμένε Περικλῆ, μὲ πόνον καὶ μὲ πάθος...
μᾶς ἔφυγε ὁ Πετραλιᾶς, Χαρίμπας καὶ Ἀγάθος,
μὰ κι' ὁ Παλάσκας ἔφυγε ὁ καὶ φυστικελλᾶς,
ποῦ σὰν κι' αὐτὸν βλαχόκαλτσα δὲν εἶδεν ἡ Ἑλλάς,
ὁ Πέρρος, Λιμπερόπουλος, καὶ Χατζηκωλᾶς,
καὶ πάντες οἱ ἐπίλοιποι σωτῆρες τῆς Βουλῆς,
οἱ μὴ μοῦ ἄπτον δηλαδὴ κι' οἱ μοσχαναθρεμμένοι,
ποῦ τόνομά των πάντοτε ἀθάνατον θὰ μένῃ
'στὸ Κατηγορητήριον τοῦ λαΐνου Ἀστυνόμου
καὶ πρὸ αὐτῶν θὰ κλάπτωμεν οἱ πάντες μετὰ τόμου.
Ναί, ἀδελφέ μου Περικλῆ καὶ φίλε μπεχλιβάνε,
κάψε γι' αὐτοὺς θυμίαμα καὶ μπόλικο λιβάνι,
καὶ τόνομά των τὸ σεπτὸν μὴν παύῃς νὰ προφέρῃς
καὶ τρέξε γράψε τὸ ἐκεῖ, ποῦ ξέρω καὶ ποῦ ξέρεις.
Μᾶς ἔφασαν, βρὲ Περικλῆ, καὶ μένομεν 'στὰ κρύα.
καὶ τώρ' ἀντὶ νὰ τρίχωμεν 'ψηλὰ 'στὰ θεωρεῖα
μὲ τόσους ἕλλους τῆς Βουλῆς περιφανεῖς θαμῶνας,

θὰ τρέχωμεν εἰς τοὺς ἀγροὺς κι' εἰς θαλλόντας λειμῶνας,
'στὰ Λίόσια, 'στὸν Κυλοκάστρου, καὶ πέρα 'στοὺς Πολιάτους,
κι' ἀντὶ ρητόρων Βουλευτῶν θ' ἀκούωμεν γαϊδάρους,
ἐκεῖ δ' ἐξαπλονόμενοι, συνάδελφε κακοῖδε,
ἀπάνω 'στῆς Ἀϊοξέως τὸ δροσερὸ χορταῖδι,
θὰ στεφανώνωμεν μ' αὐτὰ μονέχοι μας κι' ἐρήμην
τῶν εἴκοσι πατέρων μας τὴν δοξασμένην μνήμην,
κι' ἐγκώμια θὰ ψάλωμεν μὲ τὰς πνευδώσας αὐρὰς...
Π. — Ἀλήθεια 'σὲ γνες Φασουλῆ, 'στὴν ἑορτὴν τῆς Λαύρας;
Φ. — Ἔλλην κι' ἐγώ, βρὲ ἀδελφέ, καὶ λέγομαι κι' εἶμαι
κι' ὁπὸ τὴν σκέπην τῶν Ρωμηῶν ἐχόρτασα ψωμί,
καὶ ὡς τοιοῦτος χρεωστῶ καὶ μόνος καὶ μὲ πάντας
νὰ στεφανώνω τῶν ἐσόντων πρόγονων κἀριάντας,
καὶ διὰ στίχων μαρικῶν δεκαπεντασυλλάβων
ν' ἀνκριπίζω ποῦ καὶ ποῦ τὸ κίσθημα τῶν σιλάθων.
Λοιπὸν κι' ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, ἔπερα τὰ δοννα
καὶ τάφους ἐστεφάνωσα κι' ἀγάλματα κλεινα,
καὶ ἄνω κάτω ἔρεσα τὸ κάθε Κοιμητήριον
καὶ τοὺς ἐκαλανέρχησα τὸ Κατηγορητήριον.
Η. — Κι' ἐκεῖνοι πῶς τοῦ 'ρίθηκαν :
Φ. — Ὡς πάντοτε καὶ τώρα....
ὁ Πατριάρχας μοῦδωσε μιὰ δυνατὴ σπαλιάρα
καὶ μὲ τὴν πατερίτσα του μ' ἐλύσακε 'στὸ ξύλο,
ποῦ μ' ἔκανε κι' ἐγὼ ἐζήτησα σὰν τάλογο 'στὸ μύλο.
Ὁ Χιώτης δὲ ὁ Κοραῆς, τὸ δυνατὸ κεφάλι,
ἐσήκωσε τὴν πένα του τὰ μάτια νὰ μοῦ βγάλῃ,
κι' ὃν δὲν τοῦ 'ξέφευγα κρυφὰ, τί μοὐμελλε νὰ πάθω...
δὲν θάχα μάτια σήμερα νὰ βλέπω τὸν 'Αγάθο.
Ὁ Ῥήγας δὲ μ' ἐκύτταξε μ' ὑμένειαν μεγάλην,
τὸν δὲ φιλοπατρίαν μου ἀντήμειψε καὶ πάλιν
μὲ τὰ συνηθη φάσκελα, καὶ μοῦπε μυστικὰ
νὰ δώσω εἰς τοὺς εἴκοσι κι' ἐκ τούτων μερικά.
Ὁ δὲ Καρκαβίτσας μας ἐν ὅλῃ τῇ σπουδῇ του
μοῦ εἶπε γιὰ τὰ χρήματα, ποῦ 'πιρε τὸ παιδί του,
καὶ τὰ ἀποῖα, Περικλῆ, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει,
τὸ Κατηγορητήριον ἐκεῖνο τ' ἀνατρέρει,
κι' ἀφοῦ μοῦ εἶπε κἄμποσα καὶ γιὰ τὸν Θοδωρῆ
μ' ἐκλώτσησε 'στὸν κρεββάτι μὲ λάκτισμα βαρύ,
καὶ μοῦφερε τὴν πλάκα του νὰ δώσω δι-πλασιάζ
'στὸν Παπαγιωννακόπουλον ἀπ' ὅλους τῆς μερκιάς.
Π. — Καὶ ὕστερα .....
Φ. — Τὸ σοβαρὸν καθῆκον ἐκτελέσας,
ἄφρα δὲ καθυσηλιστὸν ὡς πάντοτε ἀλέσας,
ἔπαγα 'στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ νὰ 'δῶ καὶ τὴν περάτα
καὶ ὁποκείμενα τρανὰ καὶ παχυμυολαράτα.
Ἐκεῖ δὲ τόση στρατιὰ πεζὴ καὶ ἵππος ἦτον
καὶ εἶδα τὸν Διάδοχον τῶν Πορφυρογεννήτων
σὰν Ἂν-Γεώργιος, Περικλῆ, μὲ φλογισμένον μάτι
κεμπαρωμένος νὰ σκειτρᾷ 'στὰς ἀστραπὰς τὸ ἄτι
καὶ τὸ μεγάλον πρόσταγμα τῆς τελεστῆς νὰ δίδῃ
κι' ἀπὸ τὸν φόβο τὸν πολὺ μ' ἐπῆγε ριπιτίδι.
Πῶς ἔγινε ἀληθινὰ !...βαρβάτος κεβάλαρος,
ποῦ μιᾷ φορᾷ νὰ τὸν ἰδῇς δὲκαξῇ τὸν κιαλάρες,
καὶ ἀγγελίαν νεβαρὰν ἀνέγνωσα ἐσχάτως
πῶς τὴν οὐρὰ τῆς 'Αλιπῦς ἐτσάκωσε τρεχάτος,
κι' ἀφοῦ καὶ τοῦτο ἔγινε, δὲν πρέπει νὰ κοιμᾶσαι,
θαρρῶ πῶς θὰ προκόψωμε καὶ νὰ μοῦ τὸ θυμᾶσαι.
Π.—Μ' αὐτὰ ποῦ λέγεις, Φασουλῆ, σπουδᾶξες ἢ γελᾷς;
Φ.—Ἐγὼ σπουδάζω, Περικλῆ, ἀλλ' εἶσαι ἀπουνταλᾶς.
Σὰν βλέπῃς τὸν Διάδοχον τοῦ θρόνου τῶν Ἑλλήνων
νὰ τρέχῃ, νὰ γυμνάζεται, νὰ παίζῃ μανδολίνον,
καὶ νὰ τσακώνῃ κἄποτε κι' οὐρὰς τὴς 'Αλεπούς,
θὰ 'σῃ πῶς ἔχει κατὰ νοῦν τοῦ ἔθνους τοὺς σκοποὺς.
Π. — Ἂς εἶναι, λέγε...
Φ.— Τί νὰ 'πω;
Π — Τί ἔκαμες τὸ βράδυ ;
Φ.—Κάθε καντῦλι μου σβυστὸ ἐγέμισα μὲ λάδι
καὶ ἀνάβω, βρὲ Περικλῆ, 'ψηλὰ 'στὸ Βουλευτήριον
μιὰ τρακατρούκα ἔκαμα τὸ Κατηγορητήριον.
ἐν μέσῳ δὲ τῆς τελετῆς καὶ τῆς φωτοχυσίας
ἔκαμα ὡς θυμίαμα ἑσπερινὴν θυσίαν.
Π.—Ὅρσε λοιπὸν ἀτράντακτο μπαγλάρωμα, χαμάλη,
γιατὶ δὲν τῆς ἐπάσχιαες ἀπὸ τὸ Καρναβάλι.

Καὶ ἀλίγαις ποικιλίαις. μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Βαλαβάνης ὁ γνωστὸς, ποῦ τὸν γνωρίζουν ὅλοι,
ἐτέλεσε τοὺς γάμους του ἐν Κωνσταντινουπόλει
μὲ τοῦ Γεράρδου τοῦ καλοῦ τὴν κόρην Πολυξένην,
πολὺ ἀξιαγάπητον, κομψὴν, χαριτωμένην.
Ὁ δὲ Ρωμηὸς ; ἐπεύχεται κι' εἰς τούτους ἐκ καρδίας
τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα οἰκιακῆς εὐδίας.

—

Ἐκεῖνο τὸ κατάστημα Βοτῦλ τοῦ Κασδόνη,
ὁποὺ 'στὸ σπῆτι 'βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβόνει
καὶ μὲ στολίδια χίλια δυὸ ῥαγγοδολεῖ χαμπέτο.
Θαῦμα ἰδέσθαι ἀληθῶς! . . . τι μαγαζὶ ποῦ εἶναι ! . . .
μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο αἱ 'Αθῆναι,
κι' ἂν γελασθῆς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περάσῃς
ἀρέσεως μέσα θὰ 'βριθῇς καὶ κάτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης
τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ ποσῶμα δὲν θὰ πάσῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιατ' εἶναι κοῖλα κι' ἄδεια
ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

—

Ὁ Γιάννης 'Ανδρονόπουλος, ὁ ῥάπτης ὁ μεγάλος,
ὁποῦ μ' αὐτὸν 'στὴν ῥαπτικὴν δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
ποῦ κι' ἕνας ξένος συγγραφεὺς ἀκόμα τὸν συγκρίνει
μαζὶ μὲ τὸν Δυσσοτσα, τὸν φραγκορράπτην Γάλλον,
κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῇς πάτερ ἡμῶν σὲ βγάζει φιγουρίνι
κι' ἔτσι 'στὸν κόσμον ραίνεσαι μὲ κόρδωμα μεγάλον,
αὐτὸς ὁ 'Ανδρονόπουλος, ἡ δόξα τῶν ῥαπτῶν,
πάσης στιλπνῆς κομψότητος καὶ χάριτος ἑστία,
ποῦ κάνει καὶ τὸν κοιλαρὰν τὰ μάλιστα λεπτὸν
κι' ἂν θὲ τὸ ῥοῦχο σοῦ μετρῇ σοῦ λέγει καὶ ἀστεῖα.
νὰ κασμήσῃς ἔρρε καὶ πάλιν τοῦ συρμοῦ,
ποῦ ἄλλο εἶναι νὰ τὰ 'δῇς καὶ ἄλλο νὰ τακούσῃς.
κι' ἐμπρὸς 'στὸν 'Ανδρονόπουλον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ,
ὁ κάθε κομψευόμενος ἀστὸς τῆς πρωτευούσης.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — αὖθις ὑσεῦ σταθεῖ μου ἀντίθε,
'στὴν Νεάπολιν εὐθὺς — κι' ἀπὸ τοῦθι συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Σύδη, — ἐρὲ ἀτὲ λίθι τραῖς στὸ ξίδι,
μὲ λημέλον, μὲ ῥαδὶ μάνδρα. — μὲ μαγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χῶρα δίμως ἄνθρα. — πνέναι ἄλλοτε μαρμπρ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΔΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομὸς ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν Ἑβδομάδα	— μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι
κι' ἔτσι ἔχω ξεπνεύσει	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει	Κι' ἕνα φύλλο ἐν κρατῇς	— ἔγινες συνδρομητής,
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	— γιατὶ ἄλεπτα δὲν ἔχομε,	κι' ὅσους τὸν παρὰ δὲν εἶδαι	— θὰ τὸν σὰν μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὸν πόλο	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ἐδῶ πρὸς ἐμέ,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ὅρκος νάζῃς κι' ἐντροπὴν,	Γιὰ τὴ σαρὰ καὶ τὴ μέρα	— κάθε φύλλο μιᾷ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.		

Ἔξω τοῦ Ἀπριλίου,
πού λυπᾶσθ' οἱ σκόλοι.

Τρακόσια ἑπτὰ καὶ τριάντα,
γιάνναι καὶ σήμερα τὰ πάντα.

Παραινεσις 'στοὺς Βουλευτὰς. ὁποῦ τὸ στρίβουν κατ' αὐτὰς.

Ὁ Θοδωρῆς καλέσας τοὺς φίλους κατ' ἰδίαν
αὐτὰ τοὺς εἶπε κι' ἄλλα μὲ φλογερὰν καρδίαν:
Προσβλέπω εὐχαρίστως τὸ στῖφος τῶν φιλτάτων
καὶ Κάτωνας λυσσῶντας καὶ ἄλλους εὐσταλεῖς.
τοῦ τόσον ζεστοθῆκαν τὰ γαῦρα πισνά των
ἐπάνω εἰς τὰς Ἕδρας τῆς κραταιᾶς Βουλῆς.

—

Ἂν κι' ἀπαιτήσεις ἔχω ἐξ ὅλων σας πολλὰς
τὰς σχέσεις μου τὰς βλέπω μὲ ὅλους ὁμαλὰς.
Μοῦ φαίνεσθε ἀστῆρες καὶ πρόσωπα σεπτὰ,
ἐγὼ γιὰ σᾶς δουλεύω καὶ ὅλοι σεῖς γιὰ μένα,
ὅμως μ' ἐκείνους μόνον τοὺς εἴκοσι κι' ἑπτὰ
πρὸς τὸ παρὸν ἀκόμη τὰ ἔχω χαλασμένα.

—

Σεῖς εἶσθε μαθηταί μου κι' ἐγὼ διδάσκαλός σας
κι ἀπέδειξα ἐμπράκτως πῶς θέλω τὸ καλό σας.
Ἐμβάλωσα παπούτσια, συνέραψα τὰ ῥάκη,
καὶ ὅπου δύο μόνον ὑπάρχουν ἀπὸ σᾶς
ἐκεῖ καὶ ἡ προστάτις σκιὰ τοῦ Θοδωράκη
μὲ πλάτσικα, μπαξίσια, καὶ ῥιζάδες χρυσᾶς.

Ὅσο γιὰ τὰ ῥουσφέτια, πιστοί μου Κορδονάτοι,
δι' ὅλους σας φροντίζω, δι' ὅλους μένει κάτι.
Εὐδαίμονες τρομπτοὶ ὁποῦ μ' ἐμὲ τριφάτε
καὶ μὲ κλιστὰ τὰ μάτια ὡς τώρα μ' ἐπιστεύσατε...
πιναίνετε τὸ Πάσχα 'στὸν τόπον σας νὰ φᾶτε
κι' ἐπὶ τονόματί μου τὰ ἔθνη μαθητεύσατε.

—

Πιοὸς χάριν σας φυλάττω τὴν ἀγαθὴν μερίδα,
σαλπίσατε πρὸς πάντας τοὺς λόγους τοῦ Γεγέ,
κι' ἀνοίξετε ὀμέσως τὰ μάτια σας γαρίδα,
διότι τῶν Δημάρχων σημόνων ἐκλογαί,
ἂν δὲ μπαστούνια κάπως τὰ εὕρωμεν 'στὴν πάλην
θὰ πάρουν καὶ θὰ δώσουν τὰ λάχανα καὶ πάλιν.

—

Κριμάσετε 'στοὺς τοίχους πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ
τὸν πάπυρον ἐκεῖνον τοῦ Καλαβρυτινοῦ,
καὶ γράψετε εἰς τοῦτον μ' ὅποιο μελάνι εὕρετε :
« οὐκ ἔξεστιν ἐνταῦθα ἐκεῖνο ποῦ εἰξεύρετε ».
Σᾶς χαιρετῶ ἐν βία, εἰς τὸ Παλάτι πρέχω,
κι' ἂν μ' ἔχετε σεῖς ὅλοι, ἀλλὰ κι' ἐγὼ σᾶς ἔχω.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὅκέτος.

Π.— Τί νέα ξέρεις, Φασουλῆ;
Φ.— Κακὴ ψυχὴ σου 'μέρα...
δὲν ξέρω τίποτα, μωρέ, καὶ τράβα παραπέρα.
Π.—Νομίζω πῶς ἡ Ἄνοιξις σοῦ φέρνει τεμπελιὰ
καὶ δὲν μπορεῖς, κακόσορτε, νὰ βγάλῃς κἂν μιλιά.
Φ.–Καλὰ τὸ θρῆκες, Περικλῆ...δὲν εἶμαι στὰ κλαρί μου,
αἰσθάνομαι παράλυτα τὰ σάπια κόκκαλά μου,
δὲν ἔχω δίδυμο δρεξι τὴν γλῶσσαν μου νὰ λύσω,
οὐδὲ γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους νὰ μιλήσω,
οὐδὲ τὰ δύο ξεραδία μου ψηλὰ νὰ τὰ σηκώσω,
οὐδὲ οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς σὰν πρῶτα νὰ τσακώσω,
οὐδὲ εἰς τὸν Διάδοχον νὰ ψάλω ἐν ἐγκώμιον,
οὐδὲ νὰ χάσκω σὰν χαζὸς εἰς κάθε πιζούρόμιον,
οὐδὲ τοὺς ἄθλους νὰ μετρῶ τοῦ τωρινοῦ καιροῦ μου,
οὐδὲ εἰς οὐρητήριον νὰ ἔμβω πρὸς νεροῦ μου,
οὐδὲ νὰ τρέξω μόνος μου εἰς γλυκερούς λειμῶνας
νὰ κόψω γαϊδουράγκαθα, νὰ ὁρέψω ἀνεμώνας,
οὐδὲ ν' ἀκούω τίποτα καινέα νὰ μανθάνω,
οὐδὲ νὰ εἶμαι ζωντανός, ἀλλ' οὔτε ν' ἀποθάνω.
Π.—Ἡ νέα φουσκοδεντριὰ θαρρῶ πῶς σὲ πειράζει.
Φ.—Ἔτσι θαρρῶ, βρὲ Περικλῆ...ἐκείνη μὲ κουράζει,
αὐτὴ καὶ ἡ νεότης καὶ ψυχὴ καὶ σῶμα μου νεκρόνει,
μὲ κάμνει σκέψις ἄχρηστον καὶ μ' ἐξουδετερόνει,
καὶ μένω ὅλως ἀίσθητον κι' ἐνέργειαν καὶ ὁράσιν
κἀπάνω στῆς Ἀνοίξεως τὸ σφρῖγος καὶ τὴν βράσιν,
ἐνῷ καὶ τἄψυχα φυτὰ κι' οἱ ὀνηροὶ γαϊδάροι
γενοῦν, φουντόνουν, κελαϊδοῦν, καὶ στέκουν 'στὸ ποδάρι.

Ἰδοὺ, μωρέ, ὁ ἄνθρωπος.. μηδὲν, ἀέρας, σκένη...
ἐνῷ τὸ αἷμα σου τρέχῃ καὶ ἡ καρδιὰ φουσκόνει,
σοῦ ἔρχεται κι' ἡ Ἀνοίξις, καὶ τότε, μὶς κάρε,
ἕνα σκουπίδι γίνεσαι γιὰ πάτημα 'στὸ κάρο,
οὐδὲ τὸ σῶμα ἐνεργεῖ, οὐδ' ἡ ψυχὴ θυμόνει,
κι' οὐδὲ σὲ μέλει ἂν κρατῇ τοῦ κράτους τὸ τιμόνι
ὁ Δεληγιάννης, ὁ Ζορμπᾶς, ὁ Τάκης, ὁ Ἀγάθος,
ἂν ἔκαιε στὰ νοῦμερα ὁ Καραπάνος λάθος,
ἂν τὸν Τρικούπην τῶν Πατρῶν ὁ Κάτσιν παλευκώσῃ,
ἂν ὁ κλεινὸς Διάδοχος τὴν Ἄλεπον τσακώσῃ,
κι' ἂν ἡ Σοφία βαπτισθῇ μὲ μύρον ἢ νερόν
συμφώνως πρὸς τὰ δόγματα τῶν ἱερῶν.
Ἰδοὺ, μωρέ, ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τόσον κακορεύεται...
φασκέλωσέ τον, Περικλῆ, κι' ἂς πάῃ νὰ κουρεύεται.
Μ' ἕνα τῶν ὄνύχων φούστωμα σκουπίδι καταντᾶ,
καὶ οὔτε κἂν γιὰ τάλατα μὲ τοῦ Κωνσταντᾶ,
οὐδὲ τὸν μέλει ἂν ζητοῦν οἱ σταυροφόροι γόρους,
ἂν φυλακίζουν ἕξαφνα σπουδαίους τζογαδόρους,
τοὺς ἀδελφοὺς Ἀσλάνηδες κι' αὐτὸν τὸν γαντρε—
[λιέρ,
ἂν βγαίνουν Μεγαλόσταυροι μὲς 'στὸ γαϊδουροπάζαρι,
ἢ ἂν φανῇ πῶς ἔκαμαν οἱ τζογαδόροι πλοῦτη
μὲ τὸ χαρτοκοπάνισμα καὶ μὲ τὸ μπαλαμοῦτι,
ἢ ἂν ἐκ τύχης μερικῶν ἐτίναξαν τὰς καππας,
ἢ ἂν εἰς φύλλον Ἀγγλικὸν τηλεγραφῇ ὁ Λάππας
ὅτι τὸ πρῶτον θρήσκευμα θ' ἀλλάξῃ τῆς Σορίας,
κι' ὁ Θοδωρῆς, φοβούμενος τὰς μηχανορραπίας,
Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ἀμέσως προσκαλεῖ
κι' οὔτ' ἕνα τηλεγράφημα δὲν θέλει νὰ σταλῇ,
ἢ ἂν γενῇ χριστιανὸς καὶ πᾶς ἀρχισταυλίτης,
ἢ ἂν ζητῇ ὁ Γερμανὸς, ὁ καὶ Μητροπολίτης,
ἡ Γερμανὶς νὰ βαπτισθῇ μονάχα μὲ τὸ μύρον,
κι' ὁ Εὐταξίας, δόγματα Συνόδων παρεκείνων,
γυρεύει σώνει καὶ καλὰ μὲ πίνα καὶ φωνὴν
νὰ τελεσθῇ τὸ βάπτισμα εἰς τὴν Δεξαμενήν,
ἢ ἂν καὶ τοῦ βαπτίσματος τὸ ζήτημα κοιμᾶται,
ἂν τὴν βαπτίσουν Ἕλληνες, ἂν τὴν βαπτίσουν Ρῶσσοι,
ἢ ἂν 'στὸ τέλος, Περικλῆ, ταῦτα τῆς, Πριγκηπίσσης
ξεκουραθοῦν μὲ δόγματα καὶ τόσας συζητήσεις,
καὶ μᾶς φωνάξῃ «ξέκολτσου» καὶ μᾶς εἰπῇ πῶς μένει
Πριγκήπισσα ὡς πρώτερον Διαμαρτυρομένη.
Ναί, Περικλῆ, μὴ μ' ἐρωτᾶς τί τρέχει καὶ δὲν τρέχει,
ὁ νοῦς μου ἐκουρκούτιασε κι' εἰς σκέψεις δὲν ἀντέχει.
Κτύπα γερὰ σὰν νὰ κτυπᾷς σὲ γαϊδουριοῦ σαμάρι,
μπαγλάρωσέ με, γδάρε μου, ἂν θέλῃς, τὸ τομάρι,
καὶ ἕνα ταμπούρλο κάμε το νὰ παίξῃς ἐγερτήριον
ἢ πάπυρον γιὰ νὰ γραφῇ τὸ Κατηγορητήριον·
καθόλου δὲν θ' ἀντισταθῶ, καθὼς καταλαβάνεις,
'στοῦ ξύλου τὸ μαρτύριον κι' εἰς ἕ,τι κι' ἂν μοῦ κάνῃς.
Ἐγὼ δὲν ἔχω δύναμιν τὸ χέρι μου ν' ἁπλώσω,
οὐδὲ νὰ φτύσω εἰμπορῶ, οὐδὲ νὰ φασκελώσω,
καὶ ξένος κι' ἀδιάφορος εἰς τὰ τοῦ κόσμου μένω
καὶ ὁράνω καὶ ἀπράκτω σὰν φίδι ναρκωμένος·
ἐνόσω δὲ δὲν μοῦ περνᾷ ἡ νάρκη τῆς Ἀνοιξέως
κι' εἶναι σβυσμένος ὁ σπινθὴρ τῆς ψυχικῆς ἐκρήξεως,
γιὰ τίποτα, βρὲ Περικλῆ, πενταρα δὲν μὲ μέλει
κι' ὁ κόσμος ὅλος κι' ἡ πατρίς ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλει.
Π.—Ἡσὺς καταντᾷ κι' ὁ ἄνθρωπος...
Φ.— Ἀλήθεια, Περικλέτο...
κι' ἐγὼ τὸ ἐκατάλαβα καὶ σὺ καταλαβέ το
πῶς μ' ὅσα κι' ἂν κερδίσωμε καὶ μ' ὅσα καὶ ἂν ῥίξμε
σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τὸν σαχλό, τὸν ψεύτη, τὸν ἐγκλε-

μὲ ῥάσει πάντα μιὰ στιγμὴ χειμώνα καλοκαίρι,
ἀπὸ ὀνυπτιζόμενα ἡμέρα μεσημέρι,
καὶ χαίρομαι τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ρωμανή
κι' οὐδὲ μικρὰν ἐκφέρομεν περὶ πατρίδος γνώμην,
κι οὐδὲ μᾶς μέλει, Περικλῆ, ἂν ἴδωσαν παράσημο
ἀπὸ τὸν Δημήτρη, τὸν Κωστῆ, τὸν Νίκο, τὸν Γεράσιμο,
ἢ ἂν ὁ Μιχαλόσταυρος καὶ 'στὸν Νεζῆμ ἐδόθη
ὅπως μ αὐτὸ ἐκπληρωθοῦν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι,
ἢ ἂν καὶ ἄλλος θὰ δοθῇ ὅλα τὰς σχέσεις μόνον
καίρει τὸν νέον πρεσβευτὴν τῶν πρασοφιλῶν γειτόνων,
καὶ οὕτω πῶς ν' ἀσφαλισθοῦν οἱ Μαραθωνομάχοι
καὶ τὸ Κορδόνι μιὰ χαρὰ μὲ τὴν Τουρκιὰ νὰ τύχῃ.
Ναί, ἀδελφέ μου Περικλῆ, αὐτάδελφος κακκάλα,
φορτώσου με 'στοὺς ὤμους σου καὶ πάρε με καβάλα,
ὁπότι μὲ παρέλυσε τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου
καὶ εἶμαι ὁ παράλυτος ὁ τοῦ Εὐαγγελίου.
Ἔσυ, ἂν θέλῃς, μίλα μου, ἐγὼ σφαλῶ τὸ στόμα,
καὶ ἀπορῶ στὴν πίστι μου πῶς σοῦ μιλῶ ἀκόμα
καὶ πῶς μ' αὐτὰ τὰ σάλια μου ἐγέμισε τὸ φύλλο...
Π.–Ὅρσε λοιπόν, παλῃάνθρωπε, τὸ τακτικό σου ξύλο.

Ὁ Θοδωρῆς λαλῶν
μὲ τόνον ἐγκλόν.

Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπίτι μου...τί 'ξαρνικὴ χαρά!...
Ἡ Γιάννη, τρέξε 'γκόγορα χωρὶς ν' ἀγχωπορῇς...
ὁ Βασιλεὺς...ὁ Βασιλεὺς...'στὰ πόδια σου φτερά...
ὁ Βασιλεὺς...ὁ Βασιλεὺς...μὴ στέκεις κι' ἀπορεῖς.
Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπίτι μου...καταλαβαίνεις, Γιάννες...
ὅλοι κι κύριες ἐπίσκεψιν ἐπίσημον νὰ κάνῃ.

—

Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπίτι μου...μὲν κάθεσαι νὰ θρῄξῃς...
τὴν τσόχαν μου τὴν κόκκινη νὰ κρίψῃς· μάνι μάνι...
ἕνα ἀντρεῖο εἰμβολον εἰς σκοῦρος ἐρυθρὸς
κι' ἐπάνωθεν δυσάριστον 'στὴν Βασιλέα κάνει.
Ὁ Βασιλεὺς...ὁ Βασιλεὺς...ἐς ξεγιασθῇ ὁ σκοῦρος,
νὰ πάσῃ ὁ Χαρίλαος, ὁ Ἄγγλος, ὁ τερτσέρος.

—

Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπίτι μου...καλῶς τον καὶ καλῶς τον
τὸν κύριόν μου τὸν σεπτόν, τὸν κάλλιστον, τὸν λῶστον.

Ἰδού, σὲ συοδέχεται κι' ὁ ἴσος ἐν τοῖς πρώτοις,
ὁποῦ πολλῶν φοινίκων δὲν τὸν τρομάζουν γδόπιοι...
τώρα τυόντι φαίνεται σωστὴ Μεγαλειότης
καὶ ὄχι ὅταν ἔτρεχε 'στὸ σπίτι τοῦ Τρικούπη.

—

Ὁ Βασιλεὺς...ὁ Βασιλεὺς...καλῶς τον καὶ καλῶς τον
τὸν κύριόν μου τὸν σεπτόν, τὸν κάλλιστον, τὸν λῶστον.
Φλοξενίαν κι' εἰς ἐμὲ προστρέχει νὰ ζητήσῃ
κι' ἰδιαιτέρως νὰ μοῦ 'πῇ τὸ κάθε μυστικό του...
ἀμέσως βάλτε σίδερο 'στὴν πόρτα νὰ πατήσει
γιὰ νέαν καλοχείριαν μὲ τὸ πυθμενικό του.

—

Ὁ Βασιλεὺς !...ὁ Βασιλεὺς !...τί ἔνδοξος ἡμέρα !...
Ἀ ! τώρα ἔλιωσαν τῶν ἐχθρῶν τοὺς 'πέρα τὸν αἷμα...
Ἀπὸ θριάμβων γοητεῖες καὶ δόξης ἀπελπίσεις
ἐξάταζα τὰ ἔργα μου καὶ οὕτως καὶ ἀλλέως,

κι' ὑπέγραφε μὲ πυρετὸν διορισμοὺς καὶ πείσεις,
ὁπόταν τὸν ὑπασπιστὴν κυττᾷ τοῦ Βασιλέως.

—

Ὁ Βασιλεὺς!...ὁ Βασιλεὺς!...ὦ δόξα Ἐλφινική!...
τοὺς τιμηματάρχας παραιτῶ μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα,
καὶ πότε τρέχω ἀπ' ἐδῶ καὶ πότε ἀπ' ἐκεῖ
κι' αἱ περικὶ μου βάφονται μὲ παπαρούνας χρῶμα.
Ὁ Βασιλεύς...ὁ Βασιλεύς...ὦ ἀγαθὲ μεγάλε!...
μὲ τὴ Κορδόνι καὶ αὐτὸς τὰ ἔχει μίλι γάλα.

—

Ἐ! Γιάννη, τσέξε γρήγορα, πλησίασε σιμά μου...
ποῦ εἶναι τὸ σουρτοῦκο μου καὶ τὰ παράσημά μου;
Ἔ! δοῦλοι καὶ θεράποντες οἱ ἐκ τῶν ἀπορρήτων
τὸν Βασιλέα φέρετε 'στὸν ὁρφαν τὸν τριτον...
γρήγορα, γρήγορα τὸν Ἄνακτα ἐπάνω,
κι' εἰπέτε του πῶς ἔφθασα, εἰπέτε του πῶς φθάνω.

—

Ὦ σεβαστέ μου κύριε, Μεγαλειότατέ μου,
κύτὴν σας τὴν ἐπίσκεψιν δὲν ἤλπιζε ποτέ μου.
Μία κρυφὴ συγκίνησις τὸ στῆθος μου ἐδόνει
καὶ μιὰ φωνὴ ἀόρατος ἐψέλλιζε 'στ' αὐτί μου
πῶς εὐνοιαν θὰ δείξετε καὶ 'στὸ πτωχὸν Κορδόνι
κι' ἐπίσκεψιν θὰ κάμητε κι' ἐμοῦ τοῦ ἐριτίκου.

—

Πῶς ἤτο τοῦτο τὸ καλό, Μεγαλειότατέ μου;
νὰ ἔλθετε 'στὸν οἶκον μου ἐπίσταση ποτέ μου;
Γὴν πρὸς Γμᾶς ἀγάπην μου κι' ἐκτίμησιν δὲν κρύπτω,
κατέπιασαν οἱ βροχηθμοὶ τῆς ἀντασσίας πλέον.
τώρα κι' ἐγὼ τὸν τράχηλον ἐνώπιόν Σας κύπτω,
κι' ἂν εἶσθε Σεῖς Γεώργιος, ἐγὼμαι Ναπολέων.

—

Μὲ σκοῦρον τώρα κόκκινον δὲν ὁμιλῶ 'στὸ πλῆθος,
δὲν εἶμαι Κόμβελ ὅπως πρίν, οὐδὲ σκληρὸς ὡς λίθος.
Τώρα μὲ βλέπουν μαλακὸν οἱ φίλοι πατριῶτες,
οὐδ' ἐρεθίζω τὸν λαὸν μὲ γεφυρὲ φωνάρες,
ἡ δὲ ψυχή μου ἔγινε Γεώργιέ μου πρῶτε,
σὰν τὴν κασβὰ τοῦ μαρουλιοῦ καὶ σὰν τὲς ἀγκινάρες.

—

Περάστετε, παρακαλῶ, ἀπὸ τὸν κακαπέ . . .
μὴ σας φοβίζουν πόλεμοι, οὐδὲ ἀνατροπαί.
Ἔλατε, σᾶς παρακαλῶ, ἀμρότεροι ὁμοῦ
πλεκτάνας νὰ χαλκεύσωμεν τοῦ Ἄγγλου περισσάς,
ἀφοῦ κι' ἐκεῖνος ἔπλεκε μυρίας κατ' ἐμοῦ
ὁτε μετὰ τοῦ Σώλσβουυ καὶ ἄλλοτε μὲ Σέ.

—

Ἔλατε τώρα, Βασιλεῦ, μαζὶ μὲ τὸ Κορδόνι ...
ἡ τοῦ Τρικούπη εὐνοια τὸ Στέμμα κηλιδόνει.
Μὴν τρέρατε συμπάθειαν καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν μοῦργον,
ἐς ἀνοιχθῇ 'στὸν Θεσσαλὸν ἡ τῆς Λύλτς ἀγκάλη,
κι' ἀφήστετε τὸν Κάτσονα νὰ ψήσῃ τὸν πανοῦργον
καθὼς μαρόνι κάστανον εἰς μπροστζινον μαγκάλι.

—

Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπίτι μου.... Ἔ! σεῖς, ἐχθροί, λυφάζετε,
τὸν μόχθον δὲ τὸν σιτεύτον, θεράποντές μου, σφάζετε.
Θὰ σκάσῃ ὁ Χαρίλαος... σχοινὶ 'στὸν ἀλιτήριον!...
ὁ κύριός μου ἔρχεται νὰ συμφιλιωθῇ...,
ἀφοῦ τοσούτων πικριῶν μ' ἐπότιτε ποτήριον
ἐνόησε Πρωθυπουργὸν πῶς ἔχει ἀληθῆ.

—

Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπίτι μου... θὰ ψάλω νικητήρια...
ἰδοὺ ἐμπρὸς 'στὴν πόρτα μου Βασιλικὴ καρότσα...
θαρρῶ πῶς τὸν ἐτρόμαξαν τὰ Κατεχουμενάρια
καὶ τέλος ἐκατάλαβε πῶς μοῦ βαστοῦν τὰ κότσα.
Ὁ σεβαστός μου κύριος τί θέλει νὰ τοῦ κάμω;
εἰς ὅλα εἶμαι πρόθυμος τοῦτος νὰ τὸν συνοδράμω.

—

Ὁ Βασιλεύς, ὁ Βασιλεὺς 'στὸν πλοῦτον ἐν τοῖς ἴσοις...
τί κάμνετε; πολὺ καλά... εὐχαριστῶ... ἐπῆσης.
Οὐδὲ στιγμὴν δὲν ἔπαυε δι' ὅλα ἐσωτῶν,
κι' ἀφοῦ καμπόσους ἔρεσε 'στὴν αἴθουσάν μου γύρας,
μ' ἐρώτησε μετὰ στοργῆς ἂν ἔχω πυρετὸν
κι' ἂν βγάζω εἰς τὸν σθέρκο μου ἀκόμη Καλογήρους.

—

Μὲ τοῦτο τῆς εὐνοίας σας τὸ δεῖγμα τὸ μικρὸν
ἀμέσως ἔγινα καλὰ κι' ἀνέστην ἐκ νεκρῶν.
Ὁ ἐρχομός σας, Βασιλεῦ, μ' ἰσχνωσε ἀπάνω
μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν, μὲ ὅλον μου τὸ σφρίγος,
καὶ γιὰ νὰ μ' ἐπισκέπτεσθε τὸν ἄρρωστο θὰ κάνω
καὶ τεταρταῖον πυρετὸ θὰ μὲ θερίζῃ ρίγος.

—

Τρεῖς ὥρας εἰς τὸ σπίτι μου ἐκάθισε σχεδὸν
συνομιλήσας πάμπολλα κι' ἄκουστα καὶ ἰδών.
Μὰ καὶ φιλορρονήματα μοῦ εἶπεν ὁσονοῦν
καὶ μ' ἔσφιξε τὸ χέρι μου κι' ὀλίγου δεῖν μ' ἐρίλεε,
ἐγὼ δέ, κύπτων ταπεινῶς, ὡς ἔζων τὸν ἐπῆγα
μ' εὐγνώμονα εὐλάβειαν, ὡς ἕκαστος ὀφείλει.

—

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Στὴν ὁδὸν τοῦ Πολυκλείτου, τὴν τοσοῦτον καθαρὰν,
ἀριθμὸς εἰκοσιένα, εἰς τὴν νέαν Ἀγορὰν,
τὸ γνωστὸν Καφεκοπτεῖον τοῦ Μαγνήσαλη θὰ βρῆτε,
ποῦ 'στὸ εἶδος του δικαίως ὡς τὴ πάσῃ θαυμάζεται.
Νύκτα 'μέρ' ἀλέθουν μύλοι καὶ καφὲ τοῦ κόσμου πρώτου,
ποῦ λιγύνεται μὲ τοῦτον κάθε πόρος καφοπότη.

—

Ὁ Χαραλάμπης Ἄννινος, ἐν λογογράφοις πρῶτος,
χαίρων παντοῦ ὑπόληψιν κι' ἐκτίμησιν εἰλικρ.
Βιβλιοθήκην τοῦ Λαοῦ Ἱστορικὴν θὰ βρῆλη,
διότι ἐνδεια σπουδὲς τὸ ἀπαιτεῖ μεγάλες.
Μετὰ πολλῆς κομψότητος καὶ χαριτος πλουσίας
ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδεται κι' αὐτὴ κατὰ φυλλάδιον
ἀπὸ τὰ καταστήματα τῆς «Πολιγγενεσίας»,
ἐντρύφημα παντὸς ἀστοῦ καὶ ἱερὸν Παλλάδιον.
Ἐγκύψατε εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ κόσμου, συμπολῖται,
ἀφοῦ πρὸς τέτοιαν ἔρχομαι τὸ τοῦχος θὰ πεσῇται.

—

Στατιστικὴ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς κακομοίρας Κρήτης,
ποῦ πρέπ' εἰς τοῦτην ὁ καθεὶς σπουδαίως νὰ προσέξῃ...
Σταυράκης τὴν συνέγραψεν, ὁ ἐμβριθὴς πολίτης...
φύλλα εἰκοσιτέσσαρα... τιμᾶται φράγκα ἕξι.

Ὁ Ῥωμιὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀπόψε,	μὲ μεγάλη ὀλυθορμή,
'στὴν Νεαπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοὔδε στενοχωρεῖσι	καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄντρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμή.
μὲ ξενοδοχεῖο Ξένη, — δῶ 'στὸ Λάδι τραῖς στὸ ξίδι,	

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΣΠΑΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι	Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα ἕνα,
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμιὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅρια μέρη,	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξιτήρια	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς	— ἕγινες συνδρομητής,
Συνδρομητὰς θὰ δέχεσθαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅπιος τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶῃ μοῦρο φίδι.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομὲς	— ἀπ' ὅλεϊκες πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δίχως νάζῃς κι' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— ὁράγια δώδεκα καὶ μόνο.		

Δεκατρεῖς τοῦ Ἀπριλίου,	**Τρακόσα ὀκτὼ καὶ τριάντα,**
καὶ βραδυὰς τοῦ Βαϊλίου.	**καὶ τίποτε νέα συμβάντα.**

Πρὸς Θοδωρὴν ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτου Φασουλῆ.

Συχνὰ περιπλανώμενος εἰς μάνδρας κοπρισμένας
μακρὰν ἀπὸ τὸν θόρυβον κι' ἀπὸ τὴν κοινωνίαν,
πολλάκις εἶπα κατὰ νοῦν: «δὲν θὰ 'βρεθῇ κανένας
νὰ δώσῃ τὴν προσήκουσαν τῶν νόμων ἑρμηνείαν,
νὰ ξέρωμε ποῦ τρέχομε, νὰ ξέρωμε ποῦ πᾶμε,
καὶ τὸ φαλὸ μας ἄδικα νὰ μὴν παρασκορπᾶμε;»

—

«Κανεὶς λοιπὸν δὲν θὰ βρεθῇ μὲ θάρρος καὶ μυαλό,
ὅπου νὰ θέλῃ μοναχὰ τοῦ ἔθνους τὸ καλό,
ὅπου πιστὸς κι' ἀκλόνητος 'στὰ πάτρια νὰ μένῃ,
καὶ ἀναβὰς 'στὸ κύρτωμα τῆς ἀνδρικῆς μας ράχης
νὰ μᾶς εἰπῇ τὸ Σύνταγμα πῶς ἄλλο δὲν σημαίνει
παρ' ἕνα ῥοῦτζε νὰ τρῶς καὶ ἄρπαζε γιὰ νάχῃς;»

—

Τοιαῦτα ἐμερμήριζα πολλάκις κατὰ νοῦν,
ὁπόταν σὺ, τριστένδοξε Πρωθυπουργὲ τοῦ κράτους,
ὅπου τὴν φαβορίτα σου τοσοῦτοι προσκυνοῦν,
ἐν βία ἐπροσκάλεσες τοὺς φίλους Κορδονάτους,
κι' ἀμέσως μ' εἰλικρίνειαν κι' εὐῤῥαδειαν σπανίαν
ἐπέδωκες τὴν πρέπουσαν 'στοὺς νόμους ἑρμηνείαν.

Ἰδού, τοὺς εἶπες, λάβετε τἀνάλογα ρουσφέτια,
φᾶτε καὶ πίετε, βρὲ παιδιά, 'στὰ πέντε Βιλαέτια.
Πρὸς τοῦτο σᾶς ἐκάλεσα ἐδῶ ἰδιαιτέρως,
κι' ἂν ἔχετε παράπονα δὲν πρέπει νὰ σιγήσετε,
τὴν θύραν μου, παρακαλῶ, νὰ κρούετ' ἐλευθέρως,
κι' ἀμέσως πρὸς τὸν κρούοντα ἐκείνη ἀνοιγήσεται.

—

Τὴν σεβαστὴν κρίδα σας ἀμέριμνοι κορδώσετε,
γιὰ σᾶς τὰ πολυάσχολα Θ' ἀνοίξουν Ὑπουργεῖα ..
ἐμβάτε καὶ ἀλίσετε κι' ἀλεστικὰ μὴ δώσετε,
ζωὴ καὶ κότα, βρὲ παιδιά, καταλυσις κι' ἀργία.
Ὅσοι μ' ἐδούλεψαν πιστῶς Θ' ἀνταμειφθοῦν ὡς πρέπει,
κι' εἰς τούτους θὰ παρέχεται ἡ κραταιὰ μου σκέπη.

—

Τώρα ποῦ ἔγινα καλὰ, ποῦ κόμματος μοχλοί,
κι' οὐδὲ κανεὶς Καλέγερος σὰν πρῶτα μ' ἐνοχλεῖ,
προθύμως θὰ προσδέχωμαι τὸν κάθε Κορδονάτον
κὰν μὲ σουρτοῦκο ἔρχεται κὰν μὲ τὴν φουστανέλα,
κι' ἔλος αὐτιὰ θὰ γίνωμαι γιὰ τὰ παράπονά των
καὶ θὰ ποτίζω τοὺς πιστοὺς μὲ μόσχο καὶ κανέλα.

Ναί, προσφιλεῖς θεράποντες, μὴ φαίνισθε δειλοί,
καὶ μάθετε τὸ Σύνταγμα πῶς ἄλλο δὲν δηλοῖ
παρὰ μονάχα πλιάτσικο, κωλόκουρο, μπαξίσι,
ὁ δὲ πιστεύων καὶ φρονῶν πῶς τοῦτο δὲν σημαίνει
δὲν θἄχῃ κἄλπικο λεπτὸ τὸ δόντι του νὰ ξύσῃ
κι' ἕνα πετσὶ καὶ κόκκαλο 'στὸ τέλος ἀπομένει.

—

Ἂς πιοῦμεν κι' ἂς φάγωμεν μὲ πᾶσαν ἁπλησίαν,
ἀλλέως δὲν θ' ἀνθέξωμεν 'στὴν μέλλουσαν νηστείαν.
Σκεφθῆτε δὲ πῶς εὔκολα κανεὶς τὰ κακαρόνει
καὶ πῶς θὰ φᾶσουν ὅπως πρὶν ἀφορισμένοι χρόνοι,
ποὺ τὴν παραδαρμένη σας θὰ τρίδετε μὲ τουβλα
κι' ἀδιάκοπα θὰ ψήνεσθε σὰν Διάκοι μὲ τὴν σούβλα.

—

Μὴ τὸ κεφάλι ξύνετε μηδὲ τὰ πισινά σας
κι' εἰπέτε μου τοὺς πεθυμες σας καὶ τὰ παράπονά σας.
Μακρὰν καὶ πᾶσα συστολὴ καὶ πᾶς ἐνδοιασμός,
ἂν ἡ γουργούρα τῆς κοιλιᾶς παθῆτε νὰ κοπάσῃ,
τὸ δὲ Κορδόνι νὰ γενῇ σὰν Γόρδιος Δεσμός,
ὁποῦ κανεὶς Ἀλέξανδρος ποτὲ νὰ μὴν τὸ σπάσῃ.

—

Αὐτὰ τοὺς εἶπες, Θοδωρῆ, ἐντόνως καὶ σαρῶς,
κι' ἰδοὺ ὁ Κανελλόπουλος σιμώσας κεχυφὼς
ἐφώναξε «Διδάσκαλε, ποῦ θέλεις τὸ καλόν μου,
παραπολὺ μ' ἀδίκησες κι' ἔχω πικρὰ παράπονα,
διότι τὸν Χρηστόπουλον τὸν καὶ ἀντίπαλόν μου
τὸν ἔκαμες παχύτατον φασιανὸν καὶ κάπωνα.»

—

Καὶ σὺ ἀμέσως, Θοδωρῆ, τοῦ εἶπες γελαστός:
«δοῦλε καλὲ καὶ ἀγαθέ, πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω;
ἂν εἰς ὀλίγα εὐλαβὴς ἐράνης καὶ πιστός,
ἀλλ' εἰς πελλὰ σὲ βεβαιῶ πῶς θὰ σὲ καταστήσω.
Εἰς ὅσα πέρνεις χρεωστεῖς πρὸς τὸ παρὸν ν' ἀρκεῖσαι
καὶ μὴ νομίζῃς πῶς καὶ σὺ μεγάλως ἀδικεῖσαι.»

—

Αὐτὰ τοῦ εἶπες, τῶν θυρῶν ἑρμητικῶς κλεισμένων,
κι' ἐνῷ ἐκεῖνος ἔτυπτε τὰ στήθη του τὰ λόσια,
ἀπέδειξες ὀρθὰ κοφτὰ πρὸς τὸν ἀδικημένον
πῶς ἀπὸ τὸν Χρηστόπουλον ἐπῆρε τὰ διπλάσια.
Μὲ τόνον δ' ἐπεκύρωσε αὐτὰ λακωνικὸν
κι' ὁ μὴ μοῦ ἅπτου Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν.

—

Καὶ εἶδε πᾶς πῶς ἄχυρα δὲν ἔμαθες νὰ τρῷς
οὐδ' ὅταν σ' ἐσπαργάνιναν αἱ χεῖρες τῆς μητρός,
προσῆλθον δὲ καὶ οἱ λοιποὶ βρυχώμενοι ὡς λέοντες,
κι' ἐνῷ μακρὺς ὁ κύκνειος ὠρθώνετο λαιμός σου
γονυπετεῖς ἐρώναζαν ἐνώπιόν σου κλαίοντες:
«δῶσε κι' ἐμᾶς τὸν κόπο μας δ,τ' εἶναι ὁρισμός σου.»

—

«Ναί, ἄνερ λαοπρόβλητε, προστάτης μας φανοῦ,
καὶ φούσκωσί μας σὰν ἀσκοὺς καὶ γλεῦς γενοῦ.
Ἂς γίνωμε κι ἐμεῖς ἀρνιὰ παχειὰ καὶ καραμάνικα,
καὶ στῆς πατρίδος τὰ σεπτὰ ὁμνύομεν μυστήρια
πῶς μέσ' ἀπ' τῆς βλαχόκαλτσες κι ἀπὸ τὰ φαρδομάνικα
ἑπτὰ ἑπτὰ θὰ βγάζωμε τὰ Κατηγορητήρια.»

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔμαθα πῶς ἔγιναν ἐσχάτως
καὶ εἶπα, «κόβε, Ὕψιστε, τοὺς ἰδικούς μου χρόνους,
καὶ χάριζέ τους εἰς αὐτόν, ποῦ κυβερνᾷ τὸ κράτος,
γιὰ νὰ γλυτώσῃ κι' ἡ πατρὶς ἀπὸ τοὺς φαμφαρόνους,
ποῦ μὲ τὰς ἑρμηνείας των ἐσάστισε ἡ χώρα
καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸν Νικολῆ ἐξάλισαν ὡς τώρα.

—

Ἂς πᾶνε πιὰ 'στὸ διάβολο αὐτὰ τὰ κολοκύθια,
εὑρήκαμ' ἕναν ἄνθρωπο νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθεια.
Ὑμνοῦμεν σου, Πρωθυπουργέ, τὴν τόλμην καὶ τὸ θάρρος,
ἐπὶ τῆς βασιλείας σου τὸ κράτος ἀνεστήθη,
κι' ἐλάρρωσαν οἱ Ἕλληνες ἀπὸ μεγάλον βάρος,
ποῦ πλάκωνε βαρειὰ βαρειὰ τὰ φλογερά των στήθη.

—

Ἄμμ' ἔτσι 'πές τα, Θοδωρῆ, χαριτωμένο στόμα,
νὰ ἐννοήσωμεν κι' ἐμεῖς τῶν νόμων τὴν οὐσίαν,
νὰ καταλάβωμεν καλὰ τὸ τί σημαίνει κόμμα
καὶ ὅλοι νὰ καθίσωμεν εἰς Τράπεζαν πλουσίαν.
Ἄμμ' ἔτσι 'πές τα φανερὰ τὰ μάτια μας ν' ἀνοίξῃς
κι' ἂς λείψουν πιὰ, παρακαλῶ, τὰ ἤξεις οὐκ ἀρήξεις.

—

Ἂς τρέξῃ ὁ δημόσιος τοῦ Κεντρικοῦ παρὰ
συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα, λιγνό μου κυπαρίσσι,
κι' ἂς παύσῃ νόμους ἐξηγῶν ὁ κάθε μασκαρᾶς,
ποῦ δοὺ γαϊδάρων ἄχυρα δὲν ξέρει νὰ χωρίσῃ·
ὁ δ' ἑρμηνεύων τὸ παρὸν πολίτευμα σὰν πρῶτα
αὐτὸς ἂς τρωγῇ μοναχὰ χαρούπια καὶ καρῶτα.

—

Ἔλα μου δὰ γιαλὸ γιαλό, χρυσέ μου Δεληγιάννη,
καὶ μίλησέ μας παστρικὰ ὁ πόνος μας νὰ γιάνῃ.
Αὐτὸ σημαίνει Σύνταγμα νὰ πέσουν εἰς τὰ πλάτσικα
οἱ Κορδονάτοι Βουλευτὰι καὶ τόσ' ἀγριοκάτσικα,
νὰ γίνῃ 'λίγο ρεμπελιό, νὰ πάρωμε παράδες,
νὰ δοῦμε κάπως προκοπὴ κι' ἐμεῖς οἱ φουκαράδες.

—

Νά! πολιτεία μιὰ φορὰ καὶ ὄχι ὡς ἐκείνας,
ποὺ ἔγραψεν ὁ πρόγονος ἡμῶν Ἀριστοτέλης...
νά! πολιτεία δυνατὴ σὰν τὸ κρασὶ τῆς κίνας,
καθὼς τὴν ὀνειρεύομαι καὶ ὅπως σὺ τὴν θέλεις.
Μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ ἐβούδανες κάθε σαχλὸ Σγαρλάρο,
ποὺ τσαμπουνᾷ 'στὰς φλέβας σου πῶς τρέχει μόνο τίλιο.

—

Ἰδοὺ τὸ μόνον ὄνειρον παντὸς σωστοῦ ἀνθρώπου,
λιπαίνοντος αὐτὴν τὴν γῆν τοῦ δοξασμένου τόπου.
Ὅταν ὁ Κανελλόπουλος, ὁ καὶ Κεδίδης ἄλλος,
παραπονεῖται πῶς τραβᾷ ρουσφέτια ὀλιγώτερα,
τὴν πολιτείαν φοβερὸς ξυγγογγυλίζει σάλος
καὶ βαίνομεν 'στὸν ὄλιθρον μὲ βήματα γοργότερα.

—

Ἀλλ' ὅταν περισσότερον τῶν ἄλλων διορίσῃ
ἕναν τελωνοφύλακα κι' ἀλατοπολικάριον,
τὸ ἔθνος εἰς τὰ σίγουρα ἐμπρὸς θὰ προχωρήσῃ
καὶ βλέπεις πῶς μεσουρανεῖ μὲ πέταγμα Ἰκαρίου,
φωνάζει δὲ χειροκροτῶν ὁ κάθε πατριώτης:
«νά! Σύνταγμα, νά! Θοδωρῆς, νά! πολιτεία πρώτης.»

Ἀσφάλεια καὶ τάξις,
ποῦ εἶναι νὰ τρομάξῃς.

Τοῦτο ἐστὶ τὸ Σύνταγμα κι' ἂς τρέξῃ νὰ τὸ μάθῃ
αὐτὸ τὸ περιούσιον τῶν ὁρόμων σκυλολόγι ...
τὸ ἑρμηνεύουν οὕτω πῶς κι' οἱ Τάκηδες κι' Ἀγάθοι,
οἱ Πουχτιδες, οἱ Σαβινὸ, κι' οἱ πολιτειολόγοι.
Πάει κι' αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ἐλύθη τέλος πάντων
ὡς ἐπεθύμουν νὰ λυθῇ τὰ πέναι τῶν γιγάντων.

Ὡς τώρα μ' ἐβασάνιζαν πολλοὶ δαιμονισμένοι
καὶ μοῦλεγαν πῶς τὸ καὶ τὸ Σύνταγμα σημαίνει.
Ἡ ἑρμηνεία ἡ σωστὴ μοῦ εἶχε γίνει πόθος
καὶ μαθημένος κάποτε ἡρώτων Μαργαρίτας,
μὰ τώρα τῆς οὐσίας του ἐγνώρισα τὸ βάθος
καὶ μένω δοῦλος παπευδὸς τῆς ἄσπρης φαβορίτας.

Ὁ Στεφανῆς ὁ Ράλλης,
Χιώτης ἐν τοῖς μεγάλοις.

Τιμὴ μεγάλη τόχω, μεγάλε Στεφανῆ,
ποῦ εἶμαι πατρώτης τοῦ μεγαπλούτου Ράλλη,
ἀλλ' ἐς ἐμὲ καθόλου δὲν θὰ κακοφανῇ
ἂν τοῦτο γὶα τυχὴ σου δὲν τὸ θαρρῇς μεγάλη.
Τιμὴ μεγάλη τόχω καὶ χαίρω ἐκ ψυχῆς
ποῦ ἦλθες κι' ἐδῶ πέρα σ' ἐμᾶς τοὺς εὐτυχεῖς.

—

Φεγγοβολιὲς κι' ἀστοφάρτες σὲ λαγαρὸ χουσάρι
κι' ἀπὸ τὰ τόσα πλούτη δὲν κάνεις πιὰ νισάφι,
κι ἐγὼ τὸ καϋμένο μου βροντοκτυπῶ 'στοὺς τοίχους
νὰ κατεβάσῃ μέτρα, νὰ κατεβάσῃ στίγους.
Ἡ μοῖρα τοὺς ἀνθρώπους ἐμοίρασε ἀνίσως...
σὺ πλούσιος 'στὶς λίρες, κι' ἐγὼ 'στοὺς στίχους Κροῖσος.

—

Ἀλλ' ὅμως δὲν πειράζει ...ὁ κόσμος τέτοιος εἶναι,
κι' ὅ,τι κι' ἂν θέλῃς λέγε, κι' ὅπως κι' ἂν θέλῃς κρῖνε.
Μὰ δὲν μοῦ λὲς ἀλήθεια γιατί δὲν φασκελόνεις
τὰ Καταστήματά σου τὰ κοσμοξακουσμένα,
καὶ νἄλθῃς 'στὴν Ἑλλάδα πακοῦτσια νὰ μπαλώνῃς
ὡσὰν τὸν Θοδωσάκη, σὰν ὅλους, σὰν κι' ἐμένα.

—

Γιατί παρασοτίζεις τὸν νοῦ σου νύκτα 'μέρα
καὶ θέλεις τῆς Ἑλλάδος τὴν πίστην νὰ τιμᾷς,
καὶ σὰν Ρωμηὸς ποῦ εἶσαι δὲν ἔρχεσ' ἐδῶ πέρα
νὰ ζήσῃς ὅπως πρέπει μὲ τοὺς Ρωμηοὺς ἐμᾶς,
καὶ κάλπη νὰ ἐκθέσῃς καὶ Βουλευτὸς νὰ γίνῃς
καὶ εἰς τὴν Ἱστορίαν ἀθάνατος νὰ μείνῃς.

—

Κανένας δέν τιμάται μ' ἐμπόρια μονάχα,
κι' ἐγὼ ἂν εἰμποροῦσα τοὺς θησαυρούς σου νἄχα,
δέν ἤθελα νὰ ρέβω καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα,
θὰ 'μοίντζωνα μπαμπάκια κι' Ἰνδίκις καὶ Ἀγγλία,
κι' ἀμέσως θὰ ἐρχόμουν νὰ ζήσω ἐδῶ πέρα
καὶ νὰ χορτάσω δόξα, τιμὰς καὶ μεγαλεῖα.

—

Κι' ἂν λέγεσαι κι' ἂν εἶσαι ὁ Ζεὺς τοῦ ἐμπορίου
καὶ ἄνθρωποι χορτάτοινουν τριγύρω σου χιλιάδες,
ἀλλ' ἂν δὲν ἀκαπνεύσῃς ἀτμοὺς Βουλευτηρίου
καὶ ἂν ψωμὶ κι' ἅλατι δέν ρᾷς μὲ τοὺς Τσολιάδες,
δὲν εἶσαι ὅπως πρέπει, οὐδὲ θὰ δυνηθῇς
τὴν δόξαν ν' ἀπολαύσῃς ἐκείνην ποὺ ποθεῖς.

—

Ναὶ μὲν λαμπρὸς ὁ πλοῦτος κι' ἐπίζηλος καθ' ὅλα,
ὅμως ἐγὼ νομίζω λαμπρότερον ἀπείρως
ἀπέναντι ν' ἀρήσῃς 'στὴν ἔρημον τὰ κῶλα
καὶ Βουλευτὴς νὰ εἶσαι καὶ τῶν βημάτων ἥρως,
παρὰ νὰ ἐκτιμᾶσαι ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλο
ὡς ἔμπορος μονάχα χωρὶς νὰ παίζῃς ρόλο.

—

Βεβαίως θὰ γνωρίζῃς πῶς 'στὸν πλανήτην τοῦτον
ὅλοι διψοῦν τὴν δόξαν, πολλοὶ κλωτσοῦν τὸν πλοῦτον.
Ναὶ μὲν βροντοῦν ἡ λίρες σὰν μυδραλιοβόλα
καὶ εἰμποσοῦν ν' ἀπρίσιουν καὶ μούτσουνες Ἀράπα,
μὰ δὲν ἀξίζουν τόσο τὰ χρήματά σου ὅλα
ὅσο τοῦ Βουλῆρόσυ Παλάσκα τὸ τσουράπι.

—

Λαβύρινθος ἀλήθεια ἐκεῖνο τὸ μαλό σου,
ποῦ χάνατ' ἐκεῖ μέσα καὶ Ἀριάδνες μέτος,
μὰ ἔλα 'στὴν Ἑλλάδα κι' ἀξένοιαστος ἁπλώσου,
ἂν θέλῃς μεγαλεῖα πλειότερ' ἀσυγκρίτως.
Τοῦ ἐμπορίου κλώτσα τὴν πρόστυχη δουλειὰ
κι' ἔλα καὶ σ' Κορδόν νὰ γίνῃς ἢ Ἑλληά.

—

Τί μέλλον σὰ προσμένει μὲ τοὺς Ρωμηοὺς στοχάσου,
μὴ σπατκλῇς τὸν νοῦ σου εἰς τὰ κατάστιχά σου,
μὰ τρέχα τὰ Κουβέρνο καὶ σὺ νὰ κυβερνήσῃς,
νὰ εἶσαι Ναπολέων καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις,
καὶ μόνο μὲ τὸν νοῦ σου νὰ βρίσκῃς τὸν μεγάλο
πόσα ρουσφέτια δίνοις 'στὸν ἕνα καὶ 'στὸν ἄλλο.

—

Αὐτὰ σὰν πατριώτης σὲ συμβουλεύω, Ρέλλα,
καὶ σὺ ποῦ εἶσαι Χήτης μὲ δυνατὸ κεφάλι
σκέφου καλὰ τοὺς λόγους σοροῦ συμπατριώτου
καὶ τῆς Σκροκαμπίας ζηλιάρικου ἱππότου,
κι' εἶδες, μεγάλε Χῖε, νὰ σοῦ κατέβ' ἡ λόξα
νὰ ἔλθῃς ἐδῶ πέρα νὰ κεταλάβῃς δόξα.

Ἂς προστρέξῃ παρευθὺς εἰς τὸ Θέατρον καθεές.

—

Ἀπόψε εἰς τὸ Θίατρον δὲν θ' ἀπομείνῃ χῶρος...
ἐκεῖνος ὁ Παντόπουλος θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ,
ἀλλὰ θὰ παίξῃ μετ' αὐτοῦ κι' ὁ Γεώργης Νικηφόρος
κι' ἀπὸ τὰ γέλοια τὸ κενὸν βεβαίως θὰ κρεπάρῃ.
Καὶ πρέπει νὰ τὸ ρίξετε ἀπόψε εἰς τὰ γέλοια,
διότι πάλιν τῶν Παθῶν ἀρχίζ' ἡ ἑβδομάς:
μὰ ὅμνους τῆς Κασσιανῆς καὶ δώδεκα Βαγγέλια,
καὶ τότε πλέον προσευχὴ δι' ὅλους τας κι' ἐμᾶς.

Στίχους χωριστοὺς θὰ κάμω 'στῆς κουμπάρας μου τὸν γάμο.

—

Τοῦ Χωρέμ' ἡ Πηνελόπη, ἡ χρυσὴ μας ἡ κουμπάρα,
ὁποῦ παίζει βιολοντσέλο, μαντολίνο καὶ κιθάρα,
ὁποῦ χάρες τὴν στολίζουν κι' ὠμορφιὲς καὶ νηστιμιὰ
καὶ 'στὴν τόση καλοσύνη δὲν τῆς βγαίνει ἄλλη μιὰ,
μὲ τὸν γυιὸ τοῦ Φωτιάδη ἐνωμρεύθη τὸν γνωστό,
τὸν μινίστρο, τὸν ἀρέντε, τὸν σεσιὸ καὶ λυγιστό.
Καὶ λοιπὸν μὲ τὸν νυμρίον ἡ κυρία Πηνελόπη
τὰ ἐπρύμνησε κμέτσες μιὰ καὶ δρὶ γιὰ τὴν Εὐρώπη,
κι' ὁ Ρωμηὸς ἐκ τὰς χαρὰς του μὶ τραγούδια καὶ μὲ ἐμπάρι
ἐχαιρέτησε τὴν νύφη, τὴν χρυσῆ του τὴν κουμπάρα.

Καὶ ὁλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Γιάννης ὁ Τοπάλης, ἀγαπητὸς Ἰθακήσιος,
κοντὸς, χοντρὸς, ὡραῖος, καὶ φίλος ἐν τοῖς πρώτοις,
μὲ κρίσιν προικισμένος καὶ γνῶσιν πικτικήν,
ἐξετασθεὶς ἐσχάτως εἰς τὴν Ἰατρικήν,
λίκν καλῶς ἐπῆρε μ' ἐπαίνους δαψιλεῖ,
καὶ τώρα ὡς ντοτόρος κορδόνεται πολύς.

—

Στὴν ὁδὸν τοῦ Πολυκλείτου, τὴν τσοῦτον καθαρὰν,
ἀριθμὸς εἰκοσιένα, εἰς τὴν νέαν Ἀγορὰν,
τὸ γνωστὸν Καφρεοπτεῖον τοῦ Μαγνήσκλη θὰ 'βρῆτε,
ποῦ 'στὸ εἶδος του δικαίως ὡς τὸ πρῶτον θεωρεῖται.
Νύκτα 'μέρ' ἀλέθων μύλοι καὶ καφρὲ σοῦ κίδουν πρῶτος,
ποῦ λιγώνεται μὲ τούτον κάθε πούρος καφρεπότης.

—

Ὁ Γιάννης Ἀνδονόπουλος, ὁ ράπτης ὁ μεγάλος,
ὁποῦ μ' αὐτὸν 'στὴν ραπτικὴν δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
ποῦ κι' ἕνας ξένος συγγραφεὺς κιόμη τὸν συγκρίνει
μαζὶ μὲ τὸν Δυσσεταῖ, τὸν φραγκορράπτην Γάλλον,
κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῇς πάτερ ἡμῶν σὲ βγάζει φιγουρίνι
κι' ἴτσει 'στὸν κόσμον φαίνεσαι μὲ κόρδωμα μεγάλον,
αὐτὸς ὁ Ἀνδονόπουλος, ὁ ὄζλα τῶν ραπτῶν,
πάσης στιλπνῆς κομψότητος καὶ χάριτος ἑστία,
ποῦ κάνει καὶ τὸν κοίλαρον τὰ μάλιστα λεπτὸν
κι' ἐνῶ τὸ ροῦχο σοῦ μιτρᾷ σοῦ λέγει καὶ ἀστεῖα.
νέα κασμίρια ἔφερε καὶ πάλιν τοῦ σωμοῦ,
ποῦ ἄλλο εἶναι νὰ τὰ 'βῇς καὶ ἄλλο νὰ τακούσῃς,
κι' ἐμπρὸς 'στὸν Ἀνδονόπουλον, εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ,
ὁ κάθε κομψευόμενος ἀστὸς τῆς πρωτευούσης.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'σὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Λεπτολὶν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τυδδὲ συνορεύει
μὲ ἐνοδιχεῖο Σύδη. — δηὸ 'σὸ λολι τρᾶς 'σοῦ ξιδί,
μὲ Χαμεῖον, μὲ μιὰ μάτρα. — μὶ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χώρα δίγως ἄνδρα. — πούταν ἄλλοτε μαμμή.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι Κι' ἑδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα ἕνα, πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα

Τῶν ὡρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνο μιὰ φορὰ θὰ ξυρίνῃ.	γιὰ τὰ ἕνα ἥμισυ μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξωνεύσῃ	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς	— ἔγινες συνδρομητής.
Συνδρομητὴς θὰ θέγομαι	— γιατὶ λεπτὰ δὶν ἔχομαι.	κι' ὅπως τὸν παγῶ δὲν ἀξίζει	— θὰ τὸν φᾶς μαῦρο αἷμ'.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— δὲν' εἰδικὸς πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δέχομ' νάζῃς κι' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο γιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα ἑξήντα καὶ μόνο.		

Τοῦ Ἀπρίλ' εἰκοσιμία καὶ ἀνοίγουν τὰ μνημεῖα.	Τρακόσα τριάντα κι' ἑννιὰ, λαμπάδες, κουλοῦρες, ὀρνιά.

Ἡ μεγάλη Πασχαλιὰ μὲ θεότρελλα ὁιλιά.

Ἀνάστασις. Ἀνάστασις, ὁ Ἅδης ἐντικήθη,
κι' ἐκ τῆς χαρᾶς ἀλάλαξαν τὸν εὐσεβῶν τὰ πλήθη
Μαζὶ μὲ τὴν Ἀνάσταση, ποῦ κτίζουνε φωλιαῖς
ἀγάπαις ἀηδονόστομοις 'στῆς τοιαυτηφυλλιαῖς,
καὶ τῆς Σοφίας γίνονται τὰ ξακουστὰ βαπτίσια,
καὶ σκούζουν βλ' οἱ Ἕλληνες «ψυχή μου 'στὰ Πα-
[τήσια».

—

Τῆς Ἐκκλησιᾶς τὸ σήμαντρο χαρούμενο κτυπᾷ
κι' ἐλπίδες μὲς 'στὰ στήθη μας χρυσόφτεραις σκορπᾷ
Καθένας μιὰ παρηγοριὰ 'στὴ βάπτισί της βλέπει,
τὴν χαιρετοῦν καὶ τὸ μωρὸ μ' ἀλάχρυσα κεράκια,
κι' ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, κουμπάρος ὅπως πρέπει,
πετᾷ 'στοὺς ὑπηκόους του εἰκοσιπεντοράκια.

—

Ἀνάστασις. Ἀνάστασις, χρυσᾶ φωτοχυσία,
ὁ Ἄγγελος ἐκύλισε τὸν λίθον τοῦ μνημείου...
πολὺς ὁ μόχθος σήμερα κι' ἡ τράπεζα πλουσία,
χοροπηδοῦν κι' οἱ ποντικοὶ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου,
καὶ τὰ ρουσφέτια μπόλικα ὁ Θοδωρῆς μοιράζει
νὰ λείψουν τὰ παράπονα καὶ τὸ πολὺ μαράζι.

Λαμπάδες Ἀναστάσεως σηκόνονται 'ψηλά,
ἐξ οὐρανῶν ἀκούεται Ἀγγέλων μουσική...
αὐτοὶ ποῦ δὲν ἐνήστευσαν ἂς φᾶνε πιὸ πολλά
κι' ἐκεῖνοι ποῦ ἐνήστευσαν ἂς μένουν νηστικοί.
Κι' ἂς λέγῃ ὁ Πρωθυπουργὸς «Ἀνάστασις ὁ ἐμὸς,
καὶ 'στοῦ Τρικούπη τοὺς πιστοὺς Μεγάλη Ἑβδομάς.»

—

Ἀνάστασις, Ἀνάστασις, καὶ κελαδεῖ τ' ἀηδόνι:
«Σαρακοστὴ γιὰ τὴν Ἑλπὶ καὶ Πάσχα 'στὸ Κορδόνι».
Τὰ πρόσωπά μας ἂς γελοῦν κι' ἂς φέγγουν λαμπρο-
[φόρα,
ἂς τσουγκρισθοῦν ἀδελφικῶς τὰ κόκκινα ταυγά
καὶ ὅσοι δὲν ἐμάλλωσαν ποτὲ τῶν ἐως τώρα
ἀμέσως τὸ ζωνάρι των ἂς λύσουν γιὰ καυγᾶ.

—

Ἀνάστασις Ἀνάστασις, ἂς ὁπλισθῶμεν ὅλοι
καὶ ὅποιος εἰς τὰ χέρια του δὲν ἔπιασε πιστόλι
ἂς ρίξῃ ἕνα πρὸς τιμὴν τῆς ἱερᾶς ἡμέρας,
ἁρματωλὸς τὴν σήμερον καθένας ἂς φανῇ
κι' ἂς περασθοῦμε ὅλοι μας ἐν στόματι μαχαίρας
σὰν Ἕλληνες ἀντάμπες καὶ σὰν Χριστιανοί.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.-Χριστὸς ἀνέστη, Περικλῆ...
Π.- Ἡμέρα τρισαγία.
Φ.-Τῆς Ἀναστάσεως χαρὰ κι' ἀνοίξεως μαγεία.
Π.-Ἂς φιληθοῦμε, Φασουλῆ...
Φ.- Ἀφοῦ τὸ θέλεις ἔλα.
Π.-Ὢ φίλημα μαγευτικόν!...
Φ.- Ὢ μόσχος καὶ κανέλα!
Π.-Ἀκόμη μιά...
Φ.- Καὶ ἄλλη μιά ..
Π.- Ὢ τρισαγία σχέλη!...
Φ.-Πάει κι' ὁ Μόλτκε...
Π.- Πέθανε καθὼς πεθαίνουν ὅλοι.
Φ.-Θεὲς 'σχωρές 'τον, Περικλῆ . . . βαθαί 'στὴν Γερ-
[μανίαν.
Π.-Ἂς ἔχῃ γαῖαν ἐλαφρὰν καὶ μνήμην αἰωνίαν.
Φ.-Τί ἄνθρωπος πολύγλωσσος!..
Π.- Ἀλήθεια τί κεφάλι!
Φ.-Τὴν ὁδὸν βρὲ, τὴν ἔφαγε κι' αὐτὸς μὲ τὸ κουτάλι.
Φ.- Ἐωνέα γλώσσαις εἴξευρε...
Π.- Ὁκτὼ, βρὲ μπουνταλᾶ,
καὶ ὅμως δὲν 'συνείθιζε νὰ ὁμιλῇ πολλά.
Φ.-Τί λὲς, μωρέ!...αὐτὸς ποτὲ δὲν ἔβγαζε μιὰ λέξι
καὶ ἦτον ἕνας ἄνθρωπος μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ,
ἐνῷ ἐσύ, βρὲ μασκαρᾶ, κι' ἐγὼ τὸ παλγοδῶσι
μόνο μὲ μιὰ σηκόνομε τὸν μαχαλᾶ 'στὸ πόδι.
Π.-Ποῦ οἱ 'δικοί μας γίγαντες οἱ Μαραθωνομάχοι,
ποῦ μὲ χρυσᾶ λαμποκοπᾶ ὁ σθέρκος των κι' ἡ ράχη,
ποῦ μὲς 'στὰ σπήτια φαίνονται οἱ πρῶτοι Στρατηλάτες
καὶ μᾶς ἀλλάζουν τὸν Χριστὸ μ' ἀδέκοπες παρλάτες
περὶ πολέμων θαυμαστῶν καὶ ἄθλων ἀμυθήτων
καὶ ὅσο κόβ' ἡ γλῶσσα των ὅλη κόβει τὸ σπαθί των;
Φ.-Καλὰ τὰ λὲς, βρὲ Περικλῆ...νὰ! στρατηγοὶ ἀλήθεια,
αὐτοὶ μοῦ φαίνονται σωστοὶ κι' ὁ Μόλτκε κολοκύθια.
Καὶ δὲν μοῦ λὲς ἀληθινὰ τί θέλεις νὰ σὲ κάνω
κι' ἂν ξέρῃς γλῶσσαις ἑκατὸ καὶ κάτι παραπάνω
καὶ στέκεσαι σὰν κούτσουρο καὶ ὁλόλου δὲν 'μιλεῖς
κι' οὐδὲ τὴν ἀνθρωπότητα ποσῶς δὲν ὠφελεῖς;
Τί νὰ τῆς κάνῃς, Περικλῆ, τῆς γλώσσαις τῆς πολλαῖς;
καλλίτερα νὰ ξέρῃς μιὰ κι' ἀδέκοπα νὰ λὲς,
παρὰ νὰ ξέρῃς ἑκατὸ, ὁλακόσαις, πενταπόσαις,
κι' αὐτὰ τὰ Κορακιστικὰ καὶ τῶν πουλιῶν τῆς
[γλώσσαις,
καὶ νὰ μὴ λέγῃς οὔτε γρῦ καὶ ἄφωνος νὰ χάσκῃς
καὶ τὰ καλὰ καὶ χρήσιμα ποτὲ νὰ μὴ διδάσκῃς.
Π.-Ἀλήθεια λὲς, βρὲ Φασουλῆ..ὁ Μόλτκε δὲν μ' ἄρεσει
κι' ὡς τώρα δὲν εἰμπόρεσε ὁ νοῦς μου νὰ χωρέσῃ
πῶς ἔτσι τὰ 'καταφερε, πῶς ἔγινε μεγάλος,
χωρὶς ποτὲ νὰ φλυαρῇ κι' αὐτὸς σὰν Παπαγάλος.
Φ.-Καὶ τάγατε τι ἔκαμε!..μιὰ τρύπα 'στο νερό.
Π.-Ἔτσι κι' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῆ, νομίζω καὶ θαρρῶ.
Φ.-Δὲν εἶχε ἀρειμάνιον κι' ἀγέρωχον τὸ ὄρος,
οὐδὲ 'στὰ πεζοδρόμια δὲν ἔστρνε τὸ ξίφος,
οὔτ' ἐκορόϊνετο ποτὶ μὲ στρατηγοῦ ἄφρα,
οὔτ' ἔκοβε τὰ λόγγαια καὶ πράσσα πέρα πέρα,
οὐδὲ ἀγριοκύτταζε τὸν κόσμο μὲς 'στὰ μάτια.
οὐδὲ τῆς ἀλογομυγιὰς δὲν ἔκανε κομμάτια,
ἀλλὰ σκυφτός, βρὲ Περικλῆ, ἀμίλητος καὶ μένος
πολέμους ἐσχεδίαζε τοῦ μέλλοντος αἰῶνος
μὲ τὴν στολή του πάντοτε καὶ ὄχι μὲ σουρτοῦκα,
κι' ἡ ὁδὸς ἐστεφάνωνε τὴν ἄσπρη του περούκα,
χωρὶς ἐκεῖνος, Περικλῆ, καθόλου νὰ φουσκώνῃ
καὶ ὄιχως τὸ μουστάκι του ψηλὰ νὰ τὸ σηκώνῃ.
Π.-Ἂν κι' ἦτον ἄνθρωπος μὲ νοῦ καὶ μ' ἀρετὴς μυρίας
γιὰ 'μᾶς κορόϊδο φαίνεται κι' αὐτὸς τῆς φαντασίας.
Ἐγὼ ἐκεῖνον, Φασουλῆ, νομίζω Σακαράκα,
ποῦ ὄιχως νὰ ἰδῇ ποτὶ πολέμου πατατράκα,
φουσκόνει καὶ τεντόνεται καὶ κόσμο σκυλοβρίζει
καὶ κάθε πεζοδρόμιον 'στὸ πάτημά του τρίζει,
ποῦ στρίβει τὸ μουστάκι του μὲ κόρδωμα μεγάλο,
κι' ἂν τὸν πατήσω, Φασουλῆ, καμμιὰ φορὰ 'στὸν κάλο,
νὰ μὲ βαρῇ, νὰ μὲ κλωτσᾷ, νὰ σπάζῃ τὰ πλευρά μου,
καὶ ἂν τοῦ 'πῶ «δὲν τὄθελα» νὰ γύνῃ τάντερά μου.
Ἔτσι τὸν θέλω, Φασουλῆ, τὸν κάθε Σακαράκα,
κι' ὄχι σκυφτό, ἀμίλητο καὶ ζαρωμένο βλάκα,
χωρὶς ἀγριοκύτταγμα, χωρὶς ξετσιπωσιά,
κι' ὁ Μόλτκε δὲν θὰ ἔπιανε μαζί μας χαρτωσιά.
Φ.-Τέτοιοι' χαζοὶ μὲς στῶν Ρωμηῶν τὸν τόπο δὲν
[περνοῦν
μὲ ὅλην τὴν σοφίαν των, μὲ ὅλον των τὸν νοῦν.
Ἐδῶ στὴν γῆν τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς χερῆς παρλάτας,
ποῦ βγάζει Κοφεχέρηδες καὶ γαύρους Στρατηλάτας,
ποῦ κρύβονται στῆς πέτρας της μεγάλαις ἱστορίαις
καὶ τόσα ξεφυσήματα περνοῦν γὰρ μπαταριαις,
ἂν εἶσαι Μόλτκε, Περικλῆ, θὰ χάρτῃς μόνο μυίγαις...
Π.-Ἀλήθεια 'πές μου, Φασουλῆ, στῆς Ἐκκλησιαῖς
[ἐπῆγες;
Φ.-Ἐπῆγα..
Π.- Καὶ τί ἔκαμες;
Φ.- Μὲ βλίμμα δακρυσμένον
Τὰ γόνατά μου ἔκλινα εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον

Ἐχάσανε κι' οἱ δύο τὰ Παιχάλια των,
κι' ἀντὶ αὐγῶν τσουγκρίζουν τὰ κεφάλια των.

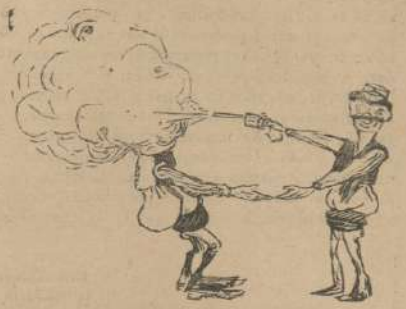

Χριστὸς ἀνέστη, χοῦνμα πολλά,
καὶ 'στὸν ἀέρα σκορποῦν μαλά.

Ἀναστάσεως Ἡμέρα
καὶ κουμπούρια 'στὸν ἀέρα.

κι' ἐρώναξ «Ναζαρηνέ που ἦλθες νὰ γλυτώσῃς
ἐμᾶς τὰ ἐναμάκορμα ἐξ ὑπερλαγχνίας τόσης
κι' ἐπῆγες νὰ παραδοθῇς διὰ τριάντα σκούδα,
συγχωρησε τὸν κόσμο του κι' ἐμένα τὸν Ἰούδα.
Κι' ἂν στὸ σταυρό σου ἔρχεται ἡ καθεμιὰ κυρὰ
μὲ μούρη κατακόκκινη ἀπὸ τὰ λαδερά,
κι' ἂν θέλῃ κόρτε, τσίμπημα καὶ ἁρπαχτὸ φιλί,
καὶ ἂν ἡ Ἐκκλησία σου μυρίζῃ πατσουλί,
καὶ ἂν τὸ κάθε λαδικὸ χρυσοκουδέντσας πάνῃ
καὶ κόβει ράδι ἡ γλῶσσα του καὶ τρέχει σὰν ροδάνι,
κι' ἂν σκόρδο μπόλιασο βρωμοῦν τῶν εὐσεβῶν τὰ χνῶτα,
μὴ στρέψῃς στοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ πρὸς ἐμὲ τὰ νῶτα,
κι' ἂν τὴν χαλήν σου οἱ σταυροὶ τῶν ἐλλαδῶν ταράττουν,
ἄφες αὐτούς, Ναζαρηνέ, οὐκ οἴδασι τί πράττουν.
Ναί, Κύριε, συγχώρησε κι' ἐμᾶς τοὺς ἐπαράτους
καὶ ἂς κυβάνουν πάντοτε τὰ ὄνειρα τοῦ κράτους.
καὶ πᾶς Ρωμηὸς Χριστιανὸς ποτὲ νὰ μὴν πεινᾷ
κι' οὐδὲ ὁ Κανελλόπουλος νὰ συχνοτσαμπουνᾷ
πῶς πέρνει ὀλιγώτερα μπαξίσια καὶ ρουσφέτια
κι' ἔτσι νὰ παύσουν τὰ πολλὰ τοῦ Θοδωρῆ πεχλέτια,
κι' ἐλεύθερα στὸ Κεντρικὸν καθεὶς νὰ μπαινοβγαίνῃ
καὶ τὸ Κουβέρνο κι' ἡ πατρὶς Κορδόνι νὰ πηγαίνῃ.
Εἰσάκουσον, Ναζαρηνέ, κι' ἐμὲ τὸν ἁλιτήριον,
κι' ἂς πάρῃ ὁρμὸ δυνατὸ τὸ Κατηγορητήριον,
καὶ ἂς σταυρώσωμεν κι' ἐμεῖς διὰ τοῦ Δεληγιάννη
τὸν λαοπλάνον τὸν γνωστόν, ποὺ τὸν Μεσσία κάνει,
κι' ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ὁ Κάτων ὁ γενναῖος,
νὰ ῥέρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ὡς Σίμων Κυρηναῖος.»
Τοιαῦτα εἶπα, Περικλῆ, δοξάσας τὸν Θεόν,
καὶ λοιποὺτης εὐσεβὴς εἰσῆλθε 'στὸν Ναόν,
κι' ἐνῷ κρυφομουρμούριζαν τῶν λαδικῶν αἱ σπεῖραι
μιᾶς σεμνῆς Μαγδαληνῆς τὸ πορτορῶλι ἤρπε,
κι' ἀμέσως λάσπη τόκοψε, βρὲ Περικλῆ, ὁρμαῖος,
ἐν' ἀγοράσῃ ὁ αὐτοῦ ἄγρον τοῦ Κεραμέως.

Π.-Χριστὸς ἀνέστη, Φασουλῆ...

Φ.- Ἂς εἶναι, Περικλέτο,
καὶ πᾶσα ἐχθροπάθεια εἰς κόρακας ἐρρέτω.

Π.-Στὴν ἀγκαλιάμον πέτακε, ψυχή μου, πέρδικά μου...

Φ.-Δός μου λοιπὸν τὰ σάλιασου καὶ δέξου τὰ δικά μου.
Χριστὸς ἀνέστη...

Π.- Στὸ σφαχτὸ πηγαίνω νὰ τὸ στρώσω,
κι' ἡμέρα πούναι σήμερα δὲν θὰ σὲ μπαγλαρώσω.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Γιάννης Ἀνδονόπουλος, ὁ ράπτης ὁ μεγάλος,
ὁποῦ μ' αὐτὸν 'στὴν ραπτικὴν δὲν παραβγαίνει ἄλλος,
ποῦ κι' ἕνας ξένος συγγενεὺς κακὸμη τὸν συγχαίρει
μαζί μὲ τὸν Δυσσεύς, τὸν φραγκορράπτην Γάλλον,
κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῇς πάτερ ἡμῶν σὲ βγάζει γιγουρίνι
κι' ἔτσι 'στὸν κόσμον φκίνεται μὲ κόρδωμα μεγάλον,
αὐτὸς ὁ Ἀνδονόπουλος, ὁ δόξα τῶν ραπτῶν,
πάσης στειλπνῆς κομψότητος καὶ χάριτος ἱστία,
ποῦ κάνει κι' τὸν κουλαρκν τὰ μάλιστα λεπτὸν
κι' ἐνῷ τὸ ρούχο τοῦ μετρᾷ σοῦ λέγει καὶ ἀστεῖα,
«ἐκ κκαμίρχι ἔραρε καὶ πάλιν τοῦ συμπῇ,
ποὺ ἄλλο εἶναι νὰ τὰ 'δῇς καὶ ἄλλο νὰ τακούσῃς,
κι' ἐμπρὸς 'στὸν Ἀνδονόπουλον, εἰς τὸν ὄλον Ὅμηρον,
ὁ κάθε κομψεύομενος ἀστὸς, τῆς πρωτευούσης.

—

Ἐκεῖνο τὸ κατάστιμα Βασίλη τοῦ Κασόνη,
ὁποὺ 'στὸ σπάτι βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβόνει
καὶ μὲ στολίδια γίλτα διὸ φεγγοβολεῖ γερμάτο.
Θαῦμα ἰδέσθαι ἀληθῶς!... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!...
μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο κι' Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελασθῇς ἀκριμὴ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περάσῃς
ἀμέσως μέσα θὰ 'βοεθῇς καὶ κάτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἶσαι ἀριλόκαλος καὶ πρῶτος κασσιδιάρης
τότε θὰ ῥάγῃς μοναχὴ καὶ τρόγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γρεῖ εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἔξω νὰ κιττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελάδικο.

Κυρίαι ποῦ τρελλαίνεσθε μὲ τὴν σορὶν Εὐρώπην,
ἀμέσως 'στὴν Φιλόκαλον γραφῆτε Πηνελόπην,
τὸ μηνιαῖον Σύγγραμμα τὸ Περιοδικόν,
τὸ κάλλιστον 'στὸ εἶδός του καὶ δὴ μοναδικόν.
Εἰς τοῦτο δὲ θὰ εὕρετε πολλὰς πληροφορίας
καὶ πάντα ἐκλεκτῶν συρμῶν κομψῆς κοκετορίας,
κι' ἀπὸ τὸ ἕνα τὸ πρωῒ ἕως 'στὸ ἄλλο βραδὺ
τὴν μόδαν τὴν Παισινὴν θὰ 'δῆτε καὶ θὰ μάθετε...
τὸ Σύγγραμμα ἐκδίδεται ὑπὸ Ἀλεξιάδη,
ποῦ 'στὴν πλατεῖαν τὴν γνωστὴν τοῦ Λουδοβίκου κάθεται.

—

Τοῦ Μιχαὴλ Κατσίμπαλη Πλοπωλεῖον κι' ὅλο
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, ἀπ' ὅλα πῶ μεγάλο.
Τί λούσο καὶ τί ωμορφιά... μά εἶναι μία τρέλλα!
τί μπαστουνάκια λιγερά, τί κὶμι ἢ φὸ καπέλα.
Λοιπὸν εἰς τοῦ Κατσίμπαλη ἐμπρὸς, μικροὶ μεγάλοι,
κι' ἂς εἶναι τὰ καπέλα του σὲ καθενὸς κεφάλι.

—

Ὁ Μάης ὁ Εὐάγγελος μὲ γνῶσι καὶ μὲ νοῦ,
ζαχαροπλάστης ἄριστος καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
κάμνει λαμπρὰ γλυκίσματα πρὸς χαῖσιν τοῦ κοινοῦ
'στὸ Ζαχαροπλαστεῖόν του, τὴν προσφιλῆ Παλλάδα,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀπέναντι κειμένην
κι' ἀπὸ τοὺς λάτρεις τῶν γλυκῶν πολὺ εὐνοουμένην.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν αἷς κάνει — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη, 'στὴν Ἀκαδημία ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοὔδε συνορᾶσι μὲ ξενοδεχεῖα Ξένη. — θῷ στὸ λάδι τραῖ στὸ ξίδι.	ρὲ Χαμαῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδορᾷ, καὶ ῥιὰ χῆρα δίχως ἄνδρα. — πῶταν ἄλλοτε μαρῇ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΙΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομὸς ὁ χρόνος εἶναι Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα ἕνα, πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	—	μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	—	δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅσο ἔχει ἐξωτερικὸ	—	κι' ὅποτε ροῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἐν κρατεῖς	—	ἕγινες συνδρομητής.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	—	γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅπερ τὸν παρὰ δὲν δίδει	—	θὰ τὸν φᾶγ μαῦρο φίλι.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	—	καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	—	δέχως νάζῃ κι' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ σέρα καὶ τὴ μάτσα	—	κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	—	φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.			

Ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τοῦ Ἀπριλίου,	**Τρακόδα δαράνσα,**
ἡμέραι δόξης καὶ μεγαλείου.	**καὶ τόσα συμβάντα.**

Τοῦ Δεληγιάννη προσταγὴ,
ὁποῦ σαλεύει ὅλ' ἡ γῆ.

Γεροκωστόπουλε, ὁλόρθος στέκα,
Γεροκωστόπουλε, τὰ μάτια δέκα,
Γεροκωστόπουλε, καιρὸ μὴ χάνῃς,
'στὴν Πάτρα πῆγαινε κάτι νὰ κάνῃς,
Γεροκωστόπουλε, πλακόνει μπόρα,
τρῖξε τὰ δόντια σου 'λιγάκι τώρα.

—

Γεροκωστόπουλε Κορδονολάτρα,
στιγμὴ μὴν κάθεσαι, φεύγα 'στὴν Πάτρα,
πάρε τὸν Κάτονα τῶν Καλαβρύτων
καὶ κάθε φίλτατον ἐξ ἀπορρύτων,
ρουσφέτια μοίρασε ὅσα 'μπορέσῃς
καὶ ὅλους φούσκωσε μὲ ὑποσχέσεις.

—

Γεροκωστόπουλε, τώρα σὲ θέλω,
λαμπρὸν ἀπόστολον ἐκεῖ σὲ στέλλω.
Γεροκωστόπουλε, μὴν εἶσαι μπούφος,
Γεροκωστόπουλε, ξυπνᾷ ὁ Ροῦφος,
'στὸ πόδι στέκεται μετὰ στεφάνων
γιὰ τὸν Χαρίλαον τὸν λαοπλάνον.

—

Γεροκωστόπουλε καὶ Ἀχιλλέα,
μονάχον ἄφησε τὸν Βασιλέα...
γι' αὐτὸν μὴ χάνεσαι καὶ μὴ σὲ μέλῃ.
ὁ Πρωτοκάθεδρος γι' ἄλλον σὲ στέλλει,
γιὰ τὸν ὑπόδικο τὸν Βαραββᾶ,
καὶ ὅλων ἄνοιξε τὰ ὅρθ στραβά.

—

Γιὰ τοῦτον πήγαινε νὰ πολεμήσῃς,
γι' αὐτὸν ἡ Πάτρα σου πυρὶ μιχθῆτω,
γιὰ τοῦτον φρένιασε καὶ μὴν ἀφήσῃς
εἰς τὸν ὑπόδικον νὰ σκούξουν ζήτω.
Τρέχα, πολέμησε, κάμε καυγᾶ
μὲ σαπιολέμονα καὶ κλούβι αὐγά.

—

Γεροκωστόπουλε τοῦ Δεληγιάννη
ὁ πλάνος ἔρχεται 'στὴν Πάτρα φθάνει
Καὶ ἂν ὁ Ροῦφος του 'στὰ κρύα μείνῃ
τότε ἀλλοίμονον 'στὸν Ἀνταλκίδα,
καὶ τὸ Κορδόνι μας μακρὺ θὰ γίνῃ
σὰν ἕνας λόγος μου χωρὶς κοκκίδα.

—

Φαφουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ἀκέτος.

Φ.—Καὶ ἄρχισε, βρὲ Περικλῆ, ὁ κόσμος νὰ δακρύζῃ
καὶ νὰ φιλῇ τὸ χέρι του καὶ νὰ τὸν τριγυρίζῃ.
Κι' ἦτο τὸ κόμμα τῆς Ἐλπῖδας καὶ τόσοι λυπημένοι,
ἦγουν ὑπάλληλοι πολλοὶ καὶ Ὑπουργοὶ παυμένοι,
μὲ ἄλλους λόγους Τσαμαδός, Δραγούμης καὶ Βουλ-
πιώτης,
κι' ὁ Ὑπουργὸς τοῦ μέλλοντος καὶ μαλαγάνα πρώτης,
ὁ κύριος Ἀνάργυρος Σιμόπουλος τοὐτέστι,
ποῦ ἀπ' αὐτὸν ὁ Θοδωρῆς τὰ πάνδεινα ὑπέστη,
γιατί γνωρίζει νούμερα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ὁπόταν δ' ὁ Χαρίλαος ριχθῇ 'στὸν Καραπάνο,
εἰς τοῦτον κι' ὁ Σιμόπουλος τὸ στῆθός του προτείνει
κι' εὐθὺς τοῦ κάνει, Περικλῆ, ταὐτιά του τελατίνι.
Λοιπὸν ἐγίνετο κακὸ καὶ χαλασμὸς Κυρίου,
μὰ ἦσαν κι' ἄνθρωποι πολλοὶ τοῦ χρηματιστηρίου,
ὁποὺ κι' αὐτοί, βρὲ Περικλῆ, διὰ πολλὰς αἰτίας
λαμβάνουν μέρος ἐνεργὸν εἰς τὰ τῆς πολιτείας,
κι' εἰς πάντα τὰ συμβαίνοντα σοφὴν ἐκφέρουν κρίσιν
συμφώνως πρὸς τὴν εὐπλαστον κι' ἐλαστικὴν των φύσιν.
Οὐχ ἧττον παρευρίσκετο καὶ κόσμος ἐπιστήμων
καὶ Σύμβουλοι Δημοτικοὶ κι' ὁ Δήμαρχος Φιλήμων,
ποὺ σὰν κι' αὐτὸν δὲν 'μάλλωσε κανεὶς μὲ τὸν Νομάρχη
ἀρότου Δῆμος Ἀθηνῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὑπάρχει,
ἂν δὲ τὸν Τιμολέοντα κανεὶς δὲν τὸν συντρέξῃ
μὲ τὸν Νομάρχη φαίνεται κακὰ θὰ τὰ ξεμπλέξῃ.
Πετᾷ νερὸ ἡ μηχανὴ κι' ἀρχίζουν τὰ φιλήματα
καὶ τὰ σφιγκταγκαλιάσματα καὶ τὰ κρυφομιλήματα,
καὶ ἀνθοδέσμας ἀκριβὰς καὶ μοῦρα κυριῶν
προσφέρουν εἰς τὸν Ἄτλαντα τῶν κατηγοριῶν
μ' ἀγάπης κι' ἐκτιμήσεως τεκμήρια μυρία,
κι' ἕνα πανέρι φράουλες μιὰ κόμ(ι)πο ρόδια κυρία,
καὶ τέλος τριανταφύλλια πρωτάρουν ὅλοι κι' ὅλοι
καὶ τὸ βαγόνι γίνεται ὡς εἶδος περιβολι'
ἀλλὰ τοῦ ἔδωσα κι' ἐγὼ κοντὰ εἰς τἄλλα δῶρα
σὰν πάσσα τέμπο δηλαδὴ γιὰ νὰ περνᾷ τὴν ὥρα
Ἕνα κολοκυθόπηρο ξεροκαβουρδισμένο
καὶ στέκομαι καὶ τὸν κυττῶ μὲ μάτι δακρυσμένο.
Πετᾷ νερὸ ἡ μηχανή, πατεῖς μὲ καὶ πατῶ σε,
ζητωκραυγαί, σπρωξίματα, καὶ διαχύσεις τόσαι,
καθένας τοῦ κρυφομιλεῖ καὶ λέγει τὰ δικά του,
μὰ κι' ὁ Σταμούλης ἔρθατε μὲ τὰ λαγωνικά του,
κι' ἐν μέσῳ τῆς συγχύσεως καὶ τῆς βοῆς αὐτῆς
κι' ὁ Χατζηπέτρος ἔρθατε, ὁ πρώην Βουλευτής,
πολέμιος ἀτίθασσος τοῦ ῥέκτου Χατζηγάκη,
μὰ κι' ὁ Βουδούρης, Περικλῆ, ἐφάνη σὲ λιγάκι,
καὶ ἄλλοι ἐποχούμενοι καὶ ἄλλοι μὲ τὰ πόδια
ὡς ὅτου ἀνεχώρησε μὲ χίλια κατευόδια
ὁ δυστυχὴς ὑπόδικος τοῦ Τάκη καὶ Ζαρίμπα,
ἐνῷ τὸ πλῆθος εἰς λουτρὸν ἱδρῶτος ἐκολύμπα.
Π.—Τί κρῆμα ποῦ δὲν ἤμουνα κι' ἐγὼ 'στὸ πανηγύρι.
Φ.—Πάντα θὰ εἶσαι κούτσουρο καὶ μπούφος, κακομοίρη.
Π.—Λοιπόν;
Φ.— Στὴν πόλιν ἔρθασε τῆς στείρας Ἐλευσῖνος,
κι' ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ πάντες εὐφρασύνως,
μόλις δ' ἐκεῖ ἐπάτησε τὸ ἕνα του ποδάρι
'στὴν Ἐλευσῖνα παρευθὺς ἐφύτρωσε σιτάρι.
Π.—Ἄμμ' τὸ γελᾷς;
Φ. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπῆγε ἄρον ἄρον
'στὴν πάλιν τὴν περίκλυτον τῶν προσφιλῶν Μεγάρων,
ποῦ βγάζει τὰ καλλίτερα τὰ σκόρδα πρὸς τοὺς ἄλλους
καὶ μόλις εἰς τὴν μύτη σου, βρὲ Περικλῆ, τὰ βάλῃς
τὰ δόε σου μάτια γίνονται δακρύων Καλιρρόη...
Ἐκεῖ λοιπὸν συνέρρευσαν οἱ Μεγαρεῖς ἀθρόοι
καὶ Μεγαρίτισσαι; πολλαὶ ἐβγῆκαν 'στὴν παράτα
καὶ πρὸς μεγάλην του τιμὴν ἐχόρεψαν τὴν τράτα.
Οὐχ ἧττον δὲ καὶ κάμποσοι κουμπάροι τοῦ Δραγούμη
ἕνα μεγάλο, Περικλῆ, τοῦ ἔδωσαν τουλοῦμι
μὲ κάτι διαλεκταῖς ἐλιαῖς μὲ λάδι καὶ μὲ ξύδι
νὰ τὄχῃ ὡς ἀνάμνησιν μικρὰν εἰς τὸ ταξεῖδι.
Π.—Καὶ ὕστερα;
Φ.— Σκασμός, μωρέ ... στὸ Καλαμάκι πῆγε
κι' ἐκεῖ ἐνδείξεις τοὔγιναν ἀγάπης οὐκ ὀλίγαι,
κι' ὅλον τὸ πλῆθος ἔτρεξε πλησίον τοῦ σταθμοῦ
καὶ κάποιος περὶ τῆς τιμῆς του εἶπε τοῦ Ἰσθμοῦ.
Ἐκεῖθεν δὲ εἰσήλασε περὶ τὴν ἑνδεκάτην
'στὴν Κόρινθον τὴν ἀφνειὸν τὴν περιδοξοτάτην,
ποὺ ἂν τὴν βλέπῃς ἀσημὸν τὴν σήμερον κι' ἁπλῆν
ἀλλ' οὐ παντὸς εἰς Κόρινθον, βρὲ Περικλέτο, πλεῖν.
Ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν, χωρὶς αὐτὸς νὰ θέλῃ,
οἱ πράκριτοι τῆς πόλεως καὶ πάντες οἱ ἐν τέλει,
κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος, ἐκ τῆς χαρᾶς δακρύων,
εὑρηστήθη, Περικλῆ, νὰ γίνῃ Ἀροιτρύων,
κι' ἕνα τραπέζι ἵστρωσε 'στὸ διαλεκτὸ συνάφι
μὲ μπόλικο σκληνωντερο καὶ μὲ ἀτζέμ πιλάφι.
Π.—Καὶ ἀπ' ἐκεῖ;
Φ.— Στὸ Αἴγιον, τὴν ξακουστὴ Βοστίτσα,
κι' ἐκεῖ τὸν ἐτρατάρισαν πισκότα καὶ παστίτσα.
Ἀλλὰ τοῦ τἄβγαλε ξυνὰ ὁ δόκτωρ Κρητικός,
διότι τοῦ ὡμίλησε πολὺ ἐμφαντικῶς.
Π.—Χαίρω πολύ, βρὲ Φαφουλῆ ...

Φ.— Χαίρω κι' ἐγὼ ἐπίσης.
Π.—Καὶ τέλος τί ἀπέγινε μετὰ τὰς προσφωνήσεις;
Φ.—Ἀναχωρήσας ἀπ' ἐκεῖ μὲ τὴν παρέαν ἐλὴν
τὸ μεσημέρι ἔρθασε εἰς τῶν Πατρῶν τὴν πόλιν,
εἰς τὴν καρδιὰ τοῦ Κορδονιοῦ, ποὺ κάθε δόξα φεγγέρια
φυτρόνουν τόσοι Κάτωνες ὡσὰν τὰ μανιτάρια.
Ἐκεῖ δὰ πλέον, Περικλῆ, κατακλυσμὸς καὶ νύφη,
ὁ Κανακάρης ἔτρεχε μαζὶ μὲ τὸν Φωτήλα,
ὁ Ρουφος μὲ τὸν Πετμεζᾶ καὶ ἄλλοι ἕνας κι' ἕνας
μὲ προσφωνήσεις φλογερὰς καὶ ὄψεις ἐζημμένας.
Λὐτοστιγμεὶ τῶν Πατρινῶν ἀνάβουν τὰ καντοῦλια,
βλίπεις στὰ ὄψη νὰ πετοῦν καπέλα καὶ μαντοῦλια,
ὅλοι τὸν ἄνδρα ἐξυμνοῦν τῶν κόπων τῶν ἀτρύτων
καὶ ῥόδινοι αἱ ζητωκραυγαὶ στὸν οὐρανὸν τὸν τρίτον,
ἡ μάννα γάνει τὸ παιδὶ καὶ τὸ παιδὶ τὴν μάννα,
ὁ Κανακάρης ὁμιλεῖ μὲ γλῶσσα πάνω καμπάνα,
ὁ δὲ Κατηγορούμενος ἀστράπτει καὶ βροντᾷ
καὶ πρὸς τὸν Κανακάρην του τὰ πρέπευτ' ἀπαντᾷ,
ὁ δὲ Γερακωστόπουλος μὲ τὸ πολὺ μεράκι,
τὸ σίγνωμα τοῦ Θοδωρῆ καὶ τὸ καλαμοβράκι,
τῶν πῶς τὸ Κορδόνι των εὑρίσκεται σὲ γάλια
καὶ πῶς θὰ χάσῃ γρήγορα ταύγα καὶ τὰ πασχάλια,
ἐρώνατε λυπητερὰ μὲ ξυνισμένη μοῦρη;
«τρία πουλάκια κάθονται στοῦ Διάκου τὸ ταμπούρι».
Π.—Ἄμμ' ὁ Τρικούπης;
Φ.— Ἔφαγε μιὰ τόση σιναγρίδα
κι' ἐβαρκαρίσθη μιὰ χαρὰ καὶ πάει 'στὴν πατρίδα,
ὁ δὲ Φωτήλας καὶ πολλοὶ ἐφώναζαν ὀπίσω:
«βάρκα, βαρκοῦλα, πάρε μι τὸ πέλαγος νὰ σχίσω».
Τοιοῦτον τέλος ἔλαβε κι' ἡ τῶν Πατρῶν παράτα.
Π.—Κι' ὁ Θοδωρῆς τὰ ἔμαθε τὰ θλιβερὰ μαντάτα;
Φ.—Τὰ ἔμαθε ...
Π.— Καὶ τί φρονεῖ;
Φ.— Αὐτός, μωρὲ σαλιάρη,
τὴν δόξα μὲ τὶς σούπας του τὴν τρώγει τὸ γουλιάρι,
καὶ δὲν τὸν μέλει τέσσερα καὶ τὰ θαρρεῖ γελοῖα
αὐτὰ τὰ κουροφέξαλα, τὰ φευτομεγαλεῖα.
Τὴν εὐκλειάν του τὴν χρυσῆν κανεὶς δὲν κηλιδόνει,
νάναι καλὰ, βρὲ Περικλῆ, κι' αὐτὸς καὶ τὸ Κορδόνι
καὶ μόνον μὲ ὑποδοχὰς στομάχι δὲν χορταίνει ...
Π.—Νομίζ' ὁ κόμπος, Φαφουλῆ, πῶς ἔρθασε στὸ κτένι.
Φ.—Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται καὶ κοπανᾷς ἄερα ...
ὁ Θοδωρῆς 'στὴν Κηφισσιὰ τὸ στρώνει νύκτα μέρα,
τὸ λιγερό του τὸ κορμὶ ἀγέρωχος κορδόνων
ὑπὸ τὰ κελαδήματα τῶν ὄνων κι' ἀηδόνων.
Π.—Ἑτοίμασε τὴ ράχη σου γιατὶ θὰ σὲ κτυπήσω.
Φ.—Ὅρισε ...
Π.— Νά! μπαγλάρωμα καὶ ἀπ' ἔμπρος κι' ὀπίσω.

Ὁ Φασουλῆς μὲ χωρατὰ τὸν σὶρ Τρικούπη χαιρετᾷ.

Σύρε λειπόν, Χαρίλαε, τὸν λόγον νὰ καρίξῃς
καὶ φῶτιες πατριωτῶν ἀχόρτενε κερέλια...
'στὸ Μεσολόγγι πήγαινε 'στὸ γλέντι νὰ τὸ ρίξῃς
καὶ ἡ κωλιὰ σου νὰ σηκτῇ μὲ σπάσους καὶ πετάλια.
Ὥρα καλή, Χαρίλαε, θλιμμένος σὲ κυττῶ,
κι' ἐγὼ μὲ τὸ μαντῖλι μου σὲ ἀποχαιρετῶ.

—

Ὥρα καλή, Χαρίλαε ... σὲ περιμένουν λόγοι,
σὲ καρτερῶν οἱ φίλοι σου, ποῦ δίρνονται παμένοι,
ὁ δὲ Γεροκωστόπουλος, ποὺ ἄχμρα δὲν τρώγει,
μὲ μάτια δεκατέσσερα 'στὴν Πάτρα περιμένει
ἐκ ῥόδου μὴ τοὺς Πατρινοὺς σηκώσουν 'στὴ ποδέρα
οἱ Ῥοῦροι Κανακάρηδες γιὰ σὲ τὸν κανακάρη.

Ὁ Θοδωρῆς ἀπόστειλε τὸν δίον Ἀχιλλέα
πῶς τάχα θὰ ὑποδεχθῇ ἐκεῖ τὸν Βασιλέα,
ὁ δὲ ωκύπους Ἀχιλλεὺς, μοντζώσας τὴν Παιδείαν
καὶ μετ' αὐτοῦ παρακλάδων ὀλίγον κουστοδίαν,
κρυφὰ κρυφὰ διὰ νυκτὸς τὸ ἔστριψ' ἐκεῖ πέρα
τῶν γιαύρων Κανακάρηδων νὰ πάρῃ τὴν ἀέρα.

Ὁ Βαρελιδὴς ὁ πιστὸς σὲ βλέπει καὶ δακκύζει...
νέ! νά! ὁ σιδηρόδρομος ἀκούω νὰ σφυρίζῃ.
Κι' ἐκεῖ ἐγὼ 'στὸν Ἄθανὸν τὸ λοστὸ θὰ παπίζω
ἐσὺ μὲ κύγοτάρχχα καὶ σπάρους θὰ φασκώσῃς...
ἀναγωρεῖς, Χαρίλαε, κι' ἐκεῖ ποῦ πᾷς ὀπίζω
νὰ μὴν ξεχάσῃς τὴν Ἑλπὶ καὶ τόσας βελτιώσεις.

—

Προσπάθησε τοὺς φίλους σου νὰ τοὺς παρηγορήσῃς
κι' εἰπὲ πρὸς ὅσους ταμπουρὲ ἡ δόλια των βαρεῖ
πῶς θὰ χορτάσῃ ὁ λαὸς ἀπὸ μεταρρυθμίσεις
κι' κύτοὺς θὰ εἶναι μόνο μας προσφάγι καὶ τυρί.
Εἰπὲ μὲ νέα φάρμακα τὸ ἔθνος πῶς θὰ σώσῃς
καὶ ὅλοι μας θὰ τρώγωμεν ψωμὶ καὶ βελτιώσεις.

—

Ὥρα καλή, Χαρίλαε ... 'στὸ Μεσολόγγι πᾷς
καὶ εἰς τὸ κέντρον ἔπειτα τοῦ κόσμου τοῦ μεγάλου,
εἰς τὴν Ἀγγλίαν δηλαδή, ποῦ τόσον ἀγαπᾷς,
καὶ 'στὴ στομάχι κάθεται τοῦ Θοδωρῆ τοῦ Γέλλου,
γιατί ὡς τώρα τούλησε 'στὰ χείλη του τὸ φᾶρι
καὶ ὁποπτο τὴν ἔκαμε, μουρμούρη καὶ κλαψάρι.

—

Ἂν τύχῃ δὲ ν' ἀνταμωθῇ μὲ τὸν Σαλισβουρῆ
εἰπὲ νὰ μὴ φορτώνεται κι' αὐτὸς τοῦ Θοδωρῆ,
μὰ καὶ τὸν Στέλμαν πρότρεψε, ἐκεῖνο τὸ λελέκι,
τοῦ Δελιγιάννη ὅπως πρὶν πλεκτάνας νὰ μὴν πλέκῃ,
ἀλλὰ ὠμίλησε γι' αὐτὸ καὶ 'στὸν Αὐτοκρατόρισσα,
ὁποῦ 'στοὺς βάλους φείνεται κρυφὴ πριτσματοτόρισσα.

Κι' ἐν θάλασσα βαθεῖᾳ βυθῇς καὶ ἂν περάσῃς ὄρη
κι' ἂν ἐμετὸς ἀνέλπιστος σὲ πήσῃ 'στὸ βαπόρι,
χωρὶς νὰ χάσῃς μιὰ στιγμὴ, Χαρίλαε μεγάλε,
τὸ Καταγωγιστήριον ἀπὸ τὸν τσέπο βγάλε,
κι' ἴσως ναυτία μὲ αὐτὸ δὲν σὲ πειράξῃ ὄλην
κι' ἂν ὅλοι σκάσουν οἱ ἀσκοὶ τοῦ φοβεροῦ Αἰόλου.

—

Καὶ ἂν ἰδῇς, Χαρίλαε, μ' ἀμᾶξι νὰ περνᾷ
κανεὶς ἐν τέλει κύριος, κανεὶς ποῦ κυβερνᾷ,
τοῦ Καζιτώρᾳ ἐνθυμοῦ ἐκεῖνο τὸ ἀμάξι,
ποῦ καρωτσάδα 'πήγαινες μ' αὐτὸ νυχθημερόν,
κι' ὁπόταν βίβλοι ἀνοιχθοῦν ὁ κόσμος θὰ τρομάξῃ
μὲ τοῦτο τὸ κακούργημα τὸ τόσο τρομερόν.

—

Κι' ἂν παληοπάπουτσο ἰδῇς κανένα εἰς τὸν δρόμον,
μὴ λησμονῆς, Χαρίλαε, καὶ τοῦ στρατοῦ τοὺς πάτους,
ποῦ 'στῆς τιμῆς τὸ τέταρτον τοὺς 'πλεες πασὲ νόμον
κι' ἡ ἀγορὰ ἐσέθωτε πολὺ τοὺς Κοσβονάτους,
καὶ ἀγωρθώθη ἄγριος μετὰ πολλῆς μανίας
ὁ τῆς Ἑλλάδος παπουτσὴς καὶ πάσης Γορτυνίας.

—

Καὶ ὅταν εἰς συμπόσια Λουκούλεια γλέφῃς
τοῦ Ζυμβρακάκη ἐνθυμοῦ τὰς προκατοβολάς,
πλὴν μὴ λησμόνει ἔβοτε κι' κύτὸν τὸν Παπαρρῶδη
καὶ τἄλλα σου ἐγκλήματα ἐκεῖνα τὰ φρικῶδη,
ποῦ πένα μοῦ χρειάζεται καὶ νοῦς Ὁμηρικὸς
ὅπως γραφοῦν κατὰ σειρὰν καὶ περιστατικῶς.

—

Κι' ὅταν φωνὰς πολιτευτῶν ἀκούῃς καλλιχόρδους
καὶ ὅταν εἰς τῶν Ἄγγλων σου τουρφὰς τὴν πολυτέλειαν,
μὴ λησμονῆς καὶ τῶν Ῥωμηῶν τοὺς εὐγενεῖς Μιλλιόρδους
καὶ τῆς σεπτῆς Βλαχόκαλτσας τὴν ἀριστοκρατίαν,
ποὺ ἐρωτύπωθη ἄνωθεν ἐκ πνεύματος ἁγίου
νὰ καθαρίσῃ σήμερον τὸν κόπρον τοῦ Αὐγείου.

—

Κι' ἂν τύχῃ μὲ τοὺς Τζέντλεμαν τῆς νεωτάτης μόδας
εἰς μέγαρα περίδοξα καὶ δώματα εὐώδη,
κι' ἂν ὠσφρανθῇς τῶν Ἀμιλτων τοὺς ἀβροτάτους πόδας,
καὶ τοῦ Παλάσκα ἐνθυμοῦ τὸ μυρωδάτο πόδι,
ποῦ μόνον ἂν ἡ πτέρνα του ἀνοιχθῇ ὀλίγον
θὰ καταβάλῃ τὴν ὀρρῶν τῶν Τόριων κι' Οὐίγων.

—

Τὰ τόσα σου ἐγκλήματα μὴ λησμονῆς, παντλήμων,
καὶ ἂς μὴν τρέχ' ἡ γλῶσσα σου 'στοὺς ξένους σὰν ρεβέν.
μὰ πέρασε κι' ἀπὸ τὴν γῆν τῶν Ἱεροσολύμων
καὶ κάμε κάμποσα λουτρὰ ἐκεῖ 'στὸν Ἰορδάνη.
κι' ἴσως μ' αὐτὰ καθαρισθῇ ἐπάστη σου κηλὶς
καὶ ἀντικρύσῃς ἄσπιλος τὴν θύραν τῆς Βουλῆς.

—

Φεύγεις, Καταγομένη, πτωχὴ Πεπεγραμμένη,
Μεσολογγίτη ξακουστὲ κι' Ἐγλεζομακημένε.
Σόρε νὰ πάρῃς δόνακιν καὶ καθαρὸν κέρα
καὶ ὅταν πάλιν σὺν Θεῷ γυρίσῃς ἐδῶ πίσω
νὰ εἰμπορῇς 'στοῦ Θοδωρῆ ν' ἀνθέξῃς τὰ μαρτόια
καὶ 'στοῦ λυσσῶντος Κάτωνος τὰ Καταγωρτήρια.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν οὖς κάνω — πῶς 'στὸ σπηλί μου ἀνέβη.
'στὴν Νεαπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδι συνεργείαι
μὲ ἐνυδρεῖο Ζάθη. — ἐβγὶ 'στὸ λιλὲ τρὲς στὸ ξέδι,
μὲ λημέτον, μὲ μιὰ μέντρα. — μὲ μεγάλ' αἰκεδημί.
καὶ μιὰ χήρα δίγως ἄντρα. — ποὺταν ἄλλοτε μαρμί.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι Κι' ἑβδομη πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα ἕνα, πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	—	μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ἕνα ὅμως μέρη	—	δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχῃ ἑξωνάδα	—	κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν πρατῇς	—	ἔγινες συνδρομητής,
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	—	γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,	εἰ' ὅπου τὸν παρὰ δὲν δίδει	—	θὰ τὸν φᾶς μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὸν Ἄθηνῶν τὴν πόλιν	—	καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἂν' εἰθίσεις πρὸς ἐμέ,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	—	βίγως νάζῃς κι' ὑστρατήν.	Γιὰ τὴ σαρὰ καὶ τὴ μορὸ	—	κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	—	φράγκα δεῖδεκα καὶ μόνο,			

Τεταρτη τοῦ Μάη,	**Ποδντες τρακόσα σαράντα ἕνα,**
κι' ὁ κόσμος βρωμάει.	**καὶ ἄλλα σκαῦρα καὶ μπερδεμένα.**

Τῶν Ἑβραίων διωγμὸς καὶ σφαγὴ κι' ἁλαλαγμός.

Πῶ! πῶ! μὲ τοὺς Ἑβραίους μεγάλο ξαφνικό...
φωτιὰ οἱ Κερκυραῖοι καὶ οἱ Ζακυνθινοὶ
σκυλοκαυγᾶς, ἀντάρα, καὶ τόσο φονικό,
κι' ἀκόμη ποιος εἰξέρει τί ἔχει νὰ γενῇ.
Ἁλαλαγμὸς καὶ θρῆνος, παντοῦ φωτιὰ καὶ λαῦρα,
καὶ φεύγουν οἱ Ἑβραῖοι ἄλλοι νὰ κάνουν χαῦρα.

—

Ἐκ βάθρων συγκλονεῖται ἡ νέα Βαβυλών...
οὐαὶ 'στὸν Ἰεβοὺέ, οὐαὶ 'στὸν Ζαβουλών!
Ἀποκλεισμὸς καὶ τρόμος, βαροῦν καμπαναρία,
τσακόνεται ὁ Νιόνιος μετὰ τοῦ Ἀζαρία,
κι' ἀγρίως ἁλαλάζουν Ραββῖνοι καὶ παπάδες
καὶ πάνε τὰ ποτήρια καὶ πᾶν οἱ μαστραπάδες.

—

Πᾶς ἐν Χριστῷ πολίτης καὶ τέκνον τῆς ἀγάπης
λυσσομανᾷ, φρενιάζει, καὶ γίνεται χασάπης,
καὶ λέγων πῶς ἡ πίστις δὲν εἶναι γιὰ τὰ μάτια
ὅπου Ἑβραῖο τύχῃ τὸν κάνει δυὸ κομμάτια,
καὶ ζωντανὸ δὲν μένει οὐδὲ τσιφούτη κτῆνος,
καὶ χαίρ' ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ παπᾶ—Μορτίνος.

Σακόνεται καὶ κάθε Χριστιανὴ γυναῖκα
κι' ὀργῆς σκορπίζει μύδρους καὶ κεραυνοὺς καὶ [λάβαν,
καὶ μὲ τὰ στόκαρά της ἡ καθεμιὰ Ρεβέκα
'στὴν Χαναὰν πηγαίνει γιὰ νὰ εὕρῃ τὸν Λάβαν.
Στρατὸς καὶ πυροβόλα, βροντᾷ καὶ τὸ Σινά,
καὶ τρέχουν οἱ Ἑβραῖοι καὶ πέρνουν τὰ βουνά.

—

Κατρακυλοῦν τὰ φόντα, σκοτίζεται κι' ὁ ἥλιος,
μὰ πιὸ πολὺ ἀφρίζει κάθε πιστὸς Σγαρίλιος,
καὶ μέσα 'στὴν ἀντάρα καὶ μὲς 'στὸ φονικὸ
'στὴν Κέρκυρα πηγαίνει βαπόρι Ἀγγλικό,
καὶ ὃν δὲν βάλῃ χέρι κι' ἡ μήτηρ Θεοτόκος
'μπορεῖ νὰ γίνῃ πάλι κανένας νέος μπλόκος.

—

Κι' ὁ Θοδωρῆς, ἡ μόνη ἀσφάλεια καὶ σκέπη,
παγίδας καὶ πλεκτάνας τοῦ Χαηλάου βλέπει.
Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος τρώγει 'στὸ Μεσολόγγι σπάρους
αὐτὸς συστήνει γνῶσιν κι' ἀγάπην 'στοὺς πολίτας,
γιατὶ ὅ,τ' εἶχε πάθει μὲ τοὺς πάλαι—Βουλγάρους
φοβᾶται μὴν τὸ πάθῃ καὶ μὲ Ἰσραηλίτας.

Φαφουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Φ.-Ἔγεις, μωρέ, χρεώγραφα;
Π.- Τί μ' ἐρωτᾶς, γαιδοῦρι;
ἢ μήπως ἔχῃς ὄρεξι νὰ φᾶς κ.μμιὰ στὴ μούρη ;
Φ.-Ἂν ἔχῃς, βρέ, χρεώγραφα νὰ τὰ πουλήσῃς ὅλα,
διότ' ἡ πίστις κατ' αὐτὰς ἐτίναξε τὰ κώλα.
Ἔτσι προστρέπω, Περικλῆ, καὶ ἄλλους συμπολίτας...
τρέχουν μεγάλαις συμφοραῖς μὲ τοὺς Ἰσραηλίτας.
Π.-Ἀλήθεια δὲν ἔπαυσε ἀκόμα ἡ σφαγή;
Φ.-Σκλεύεται κι' ἡ Κέρκυρα κι' ἡ τῆς Ζακύνθου γῆ.
Οἱ Νιόνιοι κι' οἱ Γεράσιμοι παλεύουν ὅλοένα
καὶ οἱ πτωχοὶ γαγάμηδες τὰ ἔχουν σὰν χαμένα.
Τὰ μαγαζιὰ των ἔκλεισαν, τὰ σπήτια των σκαλοῦν,
οὐδὲ ποτήρια ὅπως πρὶν καὶ μαστραπᾶ πουλοῦν,
ἀλλ' οὔτ' Ἑβραιοπάζαρο δὲν κάνουν πυθενά
γιὰ ν' ἀγοράσωμε κι' ἐμεῖς φορίματα φτηνά.
Φουρτοῦνα τοὺς ἐπλάκωσε τοὺς φουκαράδες τέση
κι' οὔτε ἕνας εἶναι Μωυσῆς νὰ τοὺς ξαναγλυτώσῃ,
κι' ἐξάγων τούτους ἐξ αὐτῆς τῆς χώρας τῆς δουλείας
νὰ εὕρῃ νέαν Χαναὰν καὶ γῆν Ἐπαγγελίας.
Κλάψε, καϋμένε Περικλῆ... κανένας δὲν γλυτώνει,
διότι πᾶς Χριστιανὸς ὀφεῖλει νὰ σκοτώνῃ,
κι' ἂν ὁ Χριστὸς ἐρώναζε τὸν κόσμο ν' ἀγαπᾶμε,
ἀλλὰ ἐννόει ἐνταυτῷ πῶς πρέπει νὰ κτυπᾶμε
καὶ ν' ἀκονίζωμε συχνὰ μαχαίρια καὶ μπαλτάδες,
γιατ' ἡ θρησκείαις, Περικλῆ, δὲν εἶναι χωρατάδες.
Π.-Κι' ὁ Δελῃγιάννης τί φρονεῖ γι' αὐτὰ τὰ φρικαλέα;
Φ.-Ἀπέστειλε τὸν Καρατζᾶ, τὸν καὶ Εἰσαγγελέα,
κι' ἐκεῖνος ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐμπῆκε στὸ βαπόρι
διὰ νὰ μάθῃ, Περικλῆ, ἂν ἡ σφαγεῖσα κόρη
Ἑβραίου εἶναι γέννημα ἢ κι' ὀρθοδόξου θρέμμα,
κι' ἔτσι νὰ παύσῃ ὁ καυγᾶς καὶ νὰ μὴν τρέχῃ αἷμα.
Π.-Λοιπόν;
Φ.- Ἐπῆγε, Περικλῆ, καὶ βέν., βέντ, βέτσι,
μὰ τίποτα δὲν ἔμαθε κι' αὐτὸς γιὰ τὸ κορίτσι.
Κι' ἀμέσως οἱ γαγάμηδες ἀπὸ τὸ Βερολῖνον
γιὰ πίκα τὰ χρεώγραφα ξεκάνουν τῶν Ἑλλήνων,
καὶ γίνεται κατακλυσμός, Ραχὴλ τὰ τέκνα κλαίει,
κι' ὁ Θοδωρῆς ἐρώναζε, κι' ὁ Θοδωράκης λέει:
«Μὴ εὔκολα πιστεύετε εἰς ἕνα κι' ἄλλο ψέμμα,
τὰ πραγματα ἡσύχασαν χωρὶς νὰ τρέξῃ αἷμα,
κι' αὐτὰ ποῦ γράφουν κάμποσοι προδόται μισροὶ
εἶναι Τρικούπη ξάκτυλος κι' ἑνὸς Σαλισβουρύ.
Μακρὰν, Ἰσραηλῖται μου, ἀπὸ ψευτοφυλλάδες,
γιὰ νὰ μὴ βάλετε κι' ἐμὲ ἀδίκως σε μπελάδες.»
Αὐτὰ τοὺς λέγει, Περικλῆ, ὁ Θοδωρῆς ὁ τάλας,
κι' ἐνῷ εἰς σκέψεις κατ' αὐτὰς εὑρίσκετο μεγάλας,
ἔντας νεφέλης ἔξαφνα ἐπροβάλε χρυσῆς
ὁ τῶν Ἑβραίων Ἀαρὼν κι' ὁ μέγας Μωυσῆς,
καὶ μὲς στὸ κάθε τοῦ κρυὶ ψιθύριζαν σιγὰ
«Ἂν δὲν φροντίσῃς γρήγορα νὰ παύσῃς τὸν καυγᾶ,
»ἂν κάθεσαι οὐδέτερος καὶ δὲν ἀνακατεύεσαι,
»δὲν θὰ γενῇ τὸ δάνειον ποῦ διαπραγματεύεσαι,
»καὶ ὅλα θὰ πᾶν στὰ κουτουρού κι' ἀδίκως φέρνεις χρόνους
»καὶ νέους εἰς τὸν σβέρκο σου θὰ βγάλῃς Καλογήρους.
Π.-Τί ἐμφανίσεις γίνονται κι' εἰς τοῦτον τὸν καιρόν.
Φ.-Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἤκουσεν ἀπὸ τὸν Ἀαρών,
μὰ τὸ κακὸ μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι περισσότερο
κι' Ἑβραῖοι καὶ Χριστιανοὶ πηγαίνουν στὸ χειρότερο,
κι' ὁ Βασιλεύς, ποῦ τριγυρνᾶ παντοῦ τῆς Ἑπτανήσου,
τοὺς πάντας δὲ καὶ ἀγαπᾷ καὶ τοὺς τιμᾷ ἐξ ἴσου
κι' ἔχει κι' ἐμένα τὸν χαΐδ καὶ σὲ τὸν καστιλιάρη,
στὴν Κέρκυρα καὶ Ζάκυνθο δὲν πάτησε ποδάρι
δι' ἕνα λόγον, Περικλῆ, παραπολὺ σπουδαῖον,
διὰ τὸν φόβον ὁλαδὴ Χαλδαίων κι' Ἰουδαίων.
Π.-Ἐκεῖ παρὰ τὸν ποταμὸν τῆς πάλαι Βαβυλῶνος
ἐκάθισε τοῦ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ πᾶς γόνος,
κι' εὐρηνολόγει ἕκαστος τὴν κεφαλὴν του κείρας
ἐν τῷ μνησθῆναι τῶν σφαγῶν Ζακύνθου καὶ Κερκύρας.
Φ.-Θρηνεῖτε κι' αἱ ἡμέραις σας μου φαίνονται ὀλίγαι.
ἂν καὶ ὁ Κάζεκ ἅγριος στὸν Θοδωρῆν ἐπῆγε,
ἀλλὰ κι' ὁ Μένσων ἔσπευσε μὲ τόνον ἐρωτῶν
περὶ τῶν ὑπηκόων του τῶν Ἰσραηλιτῶν.
Κι' ὁ Θοδωρῆς ἀπήντησε «τί θέλετε νὰ κάνω ;
»ὑπὲρ αὐτῶν ἐμόχθησα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
»κι' ἀπέστειλα τὸν Καρατζᾶ μὲ πρώτην εὐκαιρίαν
»ἀνάκρισιν κι' ἐξέλιγξιν νὰ κάμῃ δραστηρίαν.
»Ἐν τούτοις ἂν ἐδίδατε εἰς τὴν Π ρ ω τ ά ν πίστιν
»ὡς κόκκον ἐκ σινάπεως ἢ φάβας ἐλαχίστην,
»καὶ ἂν δὲν εἴσθε καὶ οἱ δυὸ τυφλοὶ ὡς ὁ Τωβίας
»ποτὲ δὲν θὰ ἐγκώνατε στὸ πόδι τὰς Πρεσβείας,
»ἀλλ' ὅλα θὰ ἐβλέπατε πῶς εἶναι μέλι γάλα,
»πῶς λαοπλάνοι μερικοὶ τὰ ἔκαμαν μεγάλα.
»πῶς οὔτ' ἑνὸς Ἀβισσαλὼμ ἡ τρίχα δὲν θὰ πάθῃ
»καὶ οὐδὲ κανένας μαστραπᾶς ὡς τώρα δὲν ἐχάθη.
»Ἂν ὅμως ὡς στὸ κόκκαλο ἐγγίξῃ τὸ μαχαίρι,
»ἀκόμη, ὅπως βλέπετε, μοῦ ἔμεινεν ἕνα χέρι,
»καὶ ἂν δὲν παύσῃ ὁ καυγᾶς κι' ἡ αἱματοχυσία
»εὐθὺς καὶ τοῦτο θὰ γενῇ πρὸς χάριν σας θυσία.»
Π.-Καὶ σὺ ἀλήθεια τί ρρονεῖς περὶ τῶν Ἰουδαίων ;
Φ.-Θαρρῶ πῶς τρέχω κίνδυνον τὴν σήμερον σπουδαῖον
διότι ἔχω πρόσωπον σωστοῦ Ἰσραηλίτου,
κι' ὄν ὡς τοιοῦτος ἐκλιγῇ ὑπὸ πιστοῦ πολίτου,
φοβοῦμαι πῶς ἡ φάτσα μου εἰς τοῦτον δὲν θ' ἀρέσῃ
καὶ τότε πὰ συχώρα με καὶ ὁ Θεὸς σχωρέσοι.
Π.- Ἀλήθεια σὰν τὸν Ἰσαὰκ μοῦ φαίνεσαι, τσιφούτ..
ὄρσε λοιπὸν ἐκ μέρους μου ἀτραντάκτο λιμπούτ.

Φ. — Πάρε λοιπὸν τὸν Μάη μου καὶ ὅς μου τὸν 'δικό σου
καὶ ξέχασε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ κάθε ξαφνικό σου.

Πρὸς Δελῃγιάννην λόγος συμβουλέος
τοῦ στύλου τῆς Παιδείας Ἀχιλλέως.

Κι' εἶπεν ὁ δῖος Ἀχιλλεὺς τὸ δῖο Διληγιάννη:
«εἶλα ἐπῆγαν μιὰ χαρὰ, εἰς ὅλα εἶχα γούστο,
ὁ λαοπλάνος ὁ γνωστὸς μηδενικὸ ἔφαννε,
πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμοὺς κι' ἀπὸ τὸν Κοντογούρα,
ἀλλὰ καὶ ἄλλοι Πατινιοὶ σοῦ στέλλουν χαιρετίσματα
μὲ χίλια δῶ ἐγκώμια κι' ἀμυγδαλοτσικίσματα.

—

«Δὲν ἄρεσα τοὺς Πατρινοὺς νὰ κάμουν νταβατσοῦρι
καὶ ὁ Τρικούπης ἔχασε Παρασκευὰς καὶ Τρίτσεις...
πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμοὺς κι' ἀπὸ τὸν Κοντογούρα
κι σι φιλῶ ἐκ μέρους του 'στὴ ἄσπρες φαβοσίτσες.
Μοῦπε γιὰ τέτοια πικάγματα λεττὸ νὰ μὴ σὲ μέλῃ
κι' ὁ Ἄγγλος ὁ κρεμανταλὰς ἐς σκολίζ ὅ,τι θέλει.

—

«Δὲν πρέπει, Πρωτοκάθεδρε, νὰ σοῦ κολλᾷ μαράζι
καὶ οὔτε φύλλου πτῶσημα ποτὲ νὰ σὲ πειράζῃ.
Γιὰ παρλαπίπαις φεύτικαις μὴ δίνες δρὸ παράδι,
σὺ πρέπει νὰ λιγίζεσαι, νὰ συγνοκαμαρώνεις,
καὶ πάντοτε νὰ φαίνεσαι 'στοὺς ἄλλους μακαράδες
αστρηπελέκι, σίφουνας, σουρὶς Κολοκοτρώνης.

—

«Μὴ σὲ τρομάζῃ τίποτα καὶ δίχως φόβο κτύπα,
μὴ σὲ ξιπάζουν ἡ φωνὲς τοῦ Ἄγγλου Παρλαπίπα.
Ὅσὸν ἀορὸς καὶ σύνεφο διαβαίνει καὶ πετιᾷ
ὅτι κι' ἂν 'πῇ, Ποιθυτουργέ, τὸ στόμα τοῦ Τσικούπη,
κι' ἐνόσω τὸ Κορδόνι μας τὸ κράτος κιβερνᾷ
θὰ τρώγ' ἡ μιὰγκα σίδερο κι' ατσάλι τὸ κοινοβοῦλι.

«Πᾶγα 'στὴν Πάτρα, Πρόεδρε, τὸν κόσμο νὰ σηκώσω
καὶ 'στὸν Τρικούπη νὰ ριχθῶ καὶ νὰ τὸν χαντακώσω.
Ἦταν Λιμπρὴ κι' ἐσούβλιζαν ἀρνὶ 'στὴς μάνδρες,
κι' ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἐπέρασα παιδιὰ, γυναῖκες κι' ἄνδρες
κόκκιν' ἀγνὰ μοῦ ἔδωσαν καὶ τὴς Λιμπρῆς κυλόψεμα
καὶ ἄδειασαν πρὸς χάριν μου τσουμπούνια καὶ κουμπούρα.

«Κορδόνι κι' ἄγγος ὁ Θεὸς...παντοῦ τὸ στέρφι νίκη
κι' ἴσως τὸ μέλλον εἰς αὐτὸ καὶ τὸ παρὸν ἀνήκει.
Μὲ τοῦτο, Πρωτοκάθεδρε, μὴν πιάνῃς νὰ βαρῇς
καὶ στεῖλε κάστρα πυργωτὰ μὲ τοῦβλα κεῖ μ' ἀσβέστη...
ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἐπέρασα λαὸς καὶ Ἱερεῖς
μοῦ ἐβγαλαν τὸ μεῦ' ἡμῶν καὶ τὸ Χριστὸς ἀνέστη.

—

«Πᾶγα 'στὴν Πάτρα, Πρόεδρε, τὸν κόσμο νὰ κουνήσω,
κι' ἐμάζωξα τοὺς βλάκαδες γιὰ νὰ τοὺς προσφωνήσω.
Ἀδέλφια μου, ἐρώναξα, πηδήσετε κοντά μου,
ὁ κύριος μου μ' ἔστειλε πολλὰ νὰ σᾶς εἰπῶ,
κι' ἐγὼ τρεῖς μυντζοῦρις ἔδωσα εἰς τὰ καθήκοντά μου
καὶ εἰς τὴν Πάτρα ἔτρεξα γιατί σᾶς ἀγαπῶ.

—

«Ἀδέλφια μου, καπλάνια μου, χρυσοῦ μου θησαυροί,
φιλᾶστε τὸν βλάμη σας 'στὰ μάτια καὶ 'στὰ μεζιέ
κι' ἐν ὁ Τρικούπης σήμερα μπαστούνια τὰ εὑρῇ
ὅλοι θὰ φᾶτε 'γκάγκοα λαγοὺς μὲ πετραχήλια.
Ἀμέσως ἐς ἁρματωθῆ τὸ κάθε παλληκάρι
νὰ μὴ μᾶς ἔβγουν συμφορὰς ἀπὸ τὸν Κανακάρη.

«Ἀδελφια μου, ξιφτέρια μου, μαζί σας τραγουδῶ...
τόσον καιρο ἐ...πάτησα τὰ μοῦτρα σας νὰ δῶ.
Δουλεύω γιὰ χατῆρι σας κα... ...ντα καὶ ἡμέρ
κ' ἀπὸ τοὺς πόνους ἔγινα κ' ἐγὼ σὰν μ...καλόμορος,
ἂν δὲ συχνά, ὡς ἔπρεπε, δὲν ἔρχομαι ἐδῶ πέρα,
σκεφθῆτε πῶς μοῦ 'φόρτωσαν τὸ πιὸ μεγάλο βάρος.

—

«Σταυραετοί, ἀδερίνια μου, τὰ μάτια σας γαρίδα,
ἂν τὸ Κορδόνι θέλετε νὰ τρώγῃ τὴν πατρίδα.
Τὰ γράμματα κατέντησαν νὰ εἶναι γιὰ τὸ κάρο,
ἐλλὰ ἐγὼ τανύφωσα περὶ πολλὰ τυρβάσας,
καὶ ἂν συχνὰ δὲν ἔρχωμαι μαζί σας νὰ ζευκάρω,
μὲ τὴν Παιδείαν ποσπαθῶ ν' ἀνοίξω τὰ στρεβά σας.

—

«Αὐτὴ μονάχο μου φροντὶς κ' ἡ σκέψις μου ἡ πρώτη,
αὐτὴ μοῦ ψήνει, βρὲ παιδιά, τὸ μαῦρο μου στιφάτι.
Αὐτὴ μιὰ ὥρ' ἀρχήτερα κ' ἐμένα θὰ γεράσῃ,
κ' ἂν ὁ Τσικούπης ἀπ' ἐδῶ μὲ θρίαμβον περάσῃ,
ἢ ! τότε πλέον γάνεται κ' ἡ δόξα κ' ἡ τιμή της
καὶ 'στὸ τσουκέλι βράσετε τὴν νὰ πλύτε τὸ ζωμί της.

—

«Αὐτὰ τοὺς εἶπα, Πρόεδρε, κ' ἐκεῖνα τὰ ξεφτέρια
ὡπλίσθηκαν μὲ δίκαννα, κουμπούρας καὶ μαχαίρια,
καὶ οὔτω πῶς ἐπέρασε κ' ἐκεῖνος ἀφανὴς
καὶ οὔτε πρὸς ὁποδοχὴν δὲν ἔτρεξε κανείς,
ὁ Κανκάρης μοναχὸ μαζὶ μὲ τὸν Φωτῆλα,
κ' οἱ δύο κατσικίτρανοι ὡς ρθινοπώρου φύλλα.

—

«Τῶν Ρούφων τοὺς ἀντάμηδες τοὺς 'πῆγε ριπὶ
καὶ μὴν ἀκοῦς πῶς ἔγινε μεγάλη τελετή.
Αὐτὰ ποὺ γράφουν, Πρόεδρε, δὲν εἶναι παρὰ ψέλμα,
γνωρίζεις πως ὁ Ἀχιλλεὺς δὲν ἔμαθε νὰ παίζῃ,
κ' ἐν τίποτα συνέβαινε σὶ βαβαιῶ πῶς μ' εἶμαι
'στὴν Πάτρα θάβαφαν ταϊγὰ καὶ ὄχι μὲ κρεμέζι.

—

«Κ' ἐν τὸν Φωτῆλαν ἄφησα μετὰ τοῦ Κανκάρη
νὰ τρέξῃ πρὸς ὁποδοχὴν καὶ τόσα νὰ παρλάρῃ
χωρὶς νὰ φέρῃ σύγχυτιν καὶ ταραχὴν καμμίαν,
αὐτὸ τὸ ἔκαμα γι' αὐτοὺς ἀπὸ μακροθυμίαν·
ἀλλέως, ἐὰν θέλω νὰ βάλω 'λίγο ἔτσι,
'μποροῦσα ὅλων τέντερα νὰ κάνω κουκορέτσι.

—

«Χάρις εἰς τὰ αἰσθήματα τὰ φιλανθρωπικὰ
ἐγλύτωσαν οἱ Πατρινοὶ ἀπὸ τὰ φονικά.
Καὶ τώρα ποὺ ἀγρεύζω ταχὺς ἐκ τῶν Πατρῶν
ἐπάνω εἰς τὰ δάκτυλα τοὺς ἄθλους μου μετρῶν,
φωνὴν μακρόθεν ἄκουσα μὲ κερκυνὸν ὁμοίαν:
«Δόξα, Γεροκωστόπουλε, 'στὴν σὴν μακροθυμίαν.»

—

«Ἔτσι λοιπὸν ἀπέμεινε μονάχος τον σὰν κοῦκος
ὁ Ἄγγλος ὁ κρεμανταλὲς, αὐτὸς ὁ Μαμελοῦκος.
Κ' ὕστερα τὸν ἐβαφτίσανε ὁ πόντος ἐμυκάτο,
ὀρθώθησαν δὲ κύματα μεγάλα σὰν βουνά,
κ' ἐλίγου δεῖν τὴν βάρκα του νὰ φέρῃ ἔνω κάτω
τὸ κῆτος τὸ πελώριον τοῦ πέλαι Ἰωνά.

«Τὰ ἐχρειάσθη, Πρόεδρε, τοῦ 'πῆγε ἀγουρίδι,
καὶ μόνος σὰν κατάδικος τραβᾷ γιὰ τὴν πατρίδα.
Ἀλλ' ὅμως μάσκουλο κ' ἐκεῖ γι' αὐτὸν δὲν θὰ βουντίσῃ
κ' ἂν μ' ἄφινες, Πρωθυπουργέ, νὰ πάω κ' ἐκεῖ πέρα,
δὲν ἤθελα μὰ τὸν στκυρὸ κανεὶς νὰ ξεμυτίσῃ
κ' ὁ Ζ...ἐλλος τους ἔπερνε καὶ μάννα καὶ πατέρα.

—

«Ὅ,τι μοῦ εἶπας ἔγινε ὡς ποῦ νὰ 'πῇς κρεμμυδάκι...
τοῦ Δκοπλάνου 'στὴ στιγμὴ τοῦ ἔτριψα τὴ μοῦρα,
τοὺς Ρούφους καὶ Φωτήληδες τοὺς ἔκαμα σκουπίδι,
μὰ 'πῆρα καὶ χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὸν Κοντογούρη.
Καὶ τώρα ποὺ 'ρεζίλεψα τὸν Ἄγγλο Παπαρρέλα
ἀπὸ τὴν Πάτρα ἔρχομαι κι' 'στὴν κορφὴ κανέλα».

Ὁ Δεληγιώργης κλαίων μὲ θρῆνον ὡρικαλέον.

Λαμπρὸς ποτὲ φωσφόρος τῶν νικητῶν
ἐρώτιζε σκηνὰς τὰς ἑλληνίδας,
ὅταν μὲ θρῆνον ἔσκουζε ρειχτὸν
ὁ Ὑπουργὸς καὶ ἥρως Λεωνίδας.

«Παραίτησιν θὰ δώσω δίχως ἄλλο...
συνυπουργοὶ καὶ φίλοι μὴ χαζεύετε....
δὲν πρέπει ἐπὶ πλέον ν' ἀναβάλω
γιατὶ ὁ Θοδωρῆς δὲν σωριαζεύεται.

«Ψωμὶ μὲ τοῦτον ἤσυχο δὲν τρώγω.
ποτέ του δὲν μοῦ εἶπε γλυκὸ λόγο,
τὰ βάρη του σ' ἐμένα τὰ φορτώνει
κ' ἐκεῖνος βγαίνει λάδι καὶ γλυστόνει.

«Δὲν μοὐκαμε ὡς σήμερα μιὰ χάρι,
δὲν σκέπτεται πῶς εἶμαι ἀπὸ φάτσα,
καὶ μοῦψητε 'στὰ χείλη μου τὸ ψάρι
μ' ἐκεῖνο τὸ παράτημο τοῦ Μάτσα.

«Κ' αὐτὸς ὁ μπατζανάκης μου ἀκόμα
τὰ ροῦχα του ἀπλόνει σ' ἄλλον ἴλιο,
ἀλλὰ κ' ἐγὼ θὰ δείξω εἰς τὸ κόμμα
πῶς μέσα μου δὲν τρέχει μόνο τζίλιο.

«Κ' ἀφοῦ κ' ὁ μπατζανάκης Καραπάνος
μοῦ ἔγινε κουνοῦπι κατ' αὐτάς,
ὡς ἥρως Λεωνίδας μὲ τὸ κράνος
σᾶς χαιρετῶ κ' ἡ τέν ἡ ἐπὶ τᾶς.

Θέατρον τοῦ Παντοπούλου καὶ τῆς Ἀθαναδοπούλου.

Καὶ αὔριον 'στὸ Θέατον παράστασις ὡραία,
τὸ Κ α ν α ρ ί ν ι δηλαδὴ τοῦ καγχυστοῦ Ἀνδρέα,
ὁ ξακουσμένος «Δάσκαλος» τοῦ προφιλοῦς μας Μπάμπη,
ποῦ ἀπὸ πνεῦμα πάντοτε σπιθοβολεῖ καὶ λάμπει,
καὶ μιὰ Θεὰ μας ἐμμετρος κ' ἀρχαία κωμωδία,
ποὺ εἶναι κάπιος νόστιμη καὶ κάπιος ἀηδία.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — σᾶς 'στὸ σκοπὸ μου ἄνεβη,
'στὴν Ναύπλιο ἀπάνω — κ' εἶπε τοῦδε συντροφιὰ
μὲ ξενοδοχεῖο πῶδε. — ἀφ' οὗ τὰ λίδι τρεῖς 'στὸ ξίδι.

μὲ λημέτον, μὲ μιὰ μάντρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ γυῖρα δίχως ἄνδρα, — ποὺν ἄλλοτε μαμμή.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι:	Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα, πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅρους μέρη	— ἑκατὸν καὶ 'στὸ χέρι.
κ' ἔτσι ἔχω ἐξασφαλίσῃ	— κ' ἔποσες μοῦ κατεβαίνει.	Κ' ἔνα φύλλο ἀν κρατῇς	— ἔχεις συνδρομητήν,
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομαι,	κ' ὅποιοι τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν βρῇ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δίχως γέζια κ' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθι φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,		

Τοῦ Μαΐου δωδεκάτη,	**Ποδῶντος σαράντα δύο καὶ τρακόσα,**
νέα δόξα 'στὸ Παλάτι.	**κι' ἡ Βασιλεία ἔλαμψε νικῶσα.**

Ἑβραϊκὰ σμαραγδικά.

Καὶ ἤλθαν πρὸς τὸν Θοδωρῆν τὰ τέκνα τῶν Ἑβραίων,
μυρία φλέλλοντα κακὰ κατὰ τῶν Κερκυραίων,
ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Θοδωρῆς, ἂν καὶ σοφὸς πολύ,
Ἑβραϊστὶ δὲν ἔμαθε ἀκόμη νὰ 'μιλᾷ,
γι' αὐτὸ τὸν κοντοπίθαρο ἐπήρανε Παυλίδη,
ποὺ εἶναι 'στὰ Ἑβραϊκὰ ἡ γλῶσσα του ψαλλίδι.

—

Καὶ εἶπαν πρὸς τὸν Θοδωρῆν μὲ τὸν διερμηνέα:
«τὰ βάσανά μας τὰ πολλὰ γιὰ σὲ δὲν εἶναι νέα,
κ' ἂν τὸ κορίτσι, Θοδωρῆ, ἐκ μέρους μας ἐσφάγη,
δὲν σᾶς ἐφάγαμε μ' αὐτὸ κανένα πιρνοκόκι,
καὶ πρέπει μὲ τοὺς "Ελληνας νὰ ζοῦμε πλάγι πλάγι
σὰν ἐκλογεῖς τοῦ Κωνσταντᾶ κ' αὐτοῦ τοῦ Θεοτόκη.

—

«Κι' ἂν ἤθελες, Πρωθυπουργέ, τὰ πρέποντα νὰ κάμῃς
καὶ εἰς κατάλληλον καιρὸν γενναίως νὰ συνδράμῃς
κάθε τσιφούτη 'Αβραὰμ καὶ κάθε Ἀβδακουμ
τὸ δάνειον θὰ σοῦπεφτε ὡσὰν ραχάτ λουκοῦμ,
κ' ἀπὸ παράδες σήμερα θὰ εἶχες ὄνους θέλεις
κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ θὰ ἔπαιρνες τὸν Σγούτα ν' ἀποστέλλῃς.

—

«Μὰ τώρα ποῦ ἀναχωροῦν Χαλδαῖοι καὶ Ραββῖνοι
εὐθὺς ὁ κάθε μαστραπᾶς σπουδαίως θ' ἀκριδίνῃ,
καὶ σὺ ποῦ 'μοιάζεις, Θοδωρῆ, σὰν ἕνας Ῥήγας
[Κούπα
θὰ μετανομάσῃς μιὰ φορὰ γιὰ τοῦτα ποῦ μᾶς κάνεις,
καὶ θὰ σοῦ ψάλῃ πάντοτε τὰ ὅσα σέρν' ἡ σκούπα
κάθε τσιφούτης 'Αβραὰμ 'ψηλὸς καὶ στραβοκάνης.»

—

Κι' ὁ Θοδωρῆς ἀπήντησε μὲ τὸν διερμηνέα:
«Ὦ σεῖς Ἑβραίων θρέμματα μεγάλα καὶ γενναῖα,
κι' ἐγὼ λυποῦμαι ἀληθῶς 'στὰ τόσα σας κακά
κι' ὀλίγουν δεῖν μαζὶ μὲ σᾶς τὴν 'πάθαινα χονδρή,
ἀλλ' ἀφετέ με νὰ σκεφθῶ γιὰ τὰ Δημαρχικά,
γιατὶ θὰ πάθω συμφοραῖς ἀπὸ τὸν Κατσανδρῆ.»

—

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Θοδωρῆς τὰ λόγια τὰ μεγάλα
κι' ἀμέσως οἱ Χαχάμηδες τὸ βάζουν 'στὴ φευγάλα,
κι' ἀρχίζουν ἡ Ρεβέκαις των νὰ κρύβουν 'στὰ κιβώτια
τοῦ Ἐλιέζερ τοῦ γνωστοῦ τὰ ψέλλια κι' ἐνώτια,
ὁ δὲ Παυλίδης, εὐφραδῶς λαλήσας τὰ εἰκότα,
ἐπῆγε κι' ἀγοράλογησε τὴν καθεμιά του κότα.

—

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ξέρεις, μωρέ, τὸν Ἡρακλῆ, τὸ τίκνον τῆς Ἀλκτόν ἄνδρα τὸν ἡμίθεον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, [μήνης,
ποῦ 'στὸ μικρό του δάκτυλο ἐσήκωνε ἀπάνω
πενῆντ' ἀνθρώπους πιὸ 'ψηλοὺς ἀπὸ τὸν Καραπάνο ;
Μὰ ξέρεις καὶ τὸν Λίαντα, μωρέ, τὸν Τελαμώνιον,
τὸν γίγαντα τὸν σιδηρουν, τὸν ἄνδρα τὸν δαιμόνιον,
ποῦ μόνον ἂν σ' ἐκύτταζε μὲ μάτια σὰν γαρίδα
ἐσὺ μποροῦσες στὴ στιγμὴ νὰ βγάλῃς ἀγουρίδα ;
Ἀλλ' ὅμως ξέρεις, Περικλῆ, καὶ τὸν Κροτωνιάτη,
ποῦ τρεῖς γελάδες ἔγκυιες ἐσήκωνε 'στὴν πλάτη,
κι' ἐγύριζε τὸ Στάδιον ἐκτὸς φορᾶς καὶ δίκα
κι' ὁ κόσμος ἐκουράζετο νὰ τοῦ φωνάζῃ «στέκα ;»
Μὰ ξέρεις, βρέ, καὶ τὸν Σαμψών, τὸν τρομερὸν Ἑβραῖον,
ὁποῦ ἂν ἔζῃ σήμερα, βαθέως τῶν Κερκυραίων :...
ἕνα σαγόνι γαϊδουριοῦ θὰ ἔπερνε 'στὸ χέρι
καὶ 'στὸ κυνῆγι θἄστρωνε τοὺς ὁδοὺς ἀσκέρι,
καὶ θάλασσα μονάχος του θὰ τἄχε κάνει ὅλα
κι' ὁ Θοδωρῆς δὲν θἄστελλε στρατοὺς καὶ πυροβόλα ;
Μὰ καὶ τὰ Βασιλόπουλα εἰξεύρεις τὰ μεγάλα,
ἐκεῖνα ποῦ ἐτρέφοντο μὲ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα,
ποῦ 'λύγιζαν τὰ σίδερα ὡσάν νὰ ἦσαν μπάμπαικις
κι' ἐσκότωναν γιὰ χωρατὰ τοὺς Δράκους καὶ τῆς Λά-
ποῦ καὶ τἀθάνατο νερὸ ἐγύρευαν πηλάλα, [μιαις,
ποῦ ἔτρεχε ἀνάμεσα σὲ δοῦ βουνὰ μεγάλα,
αὐτὰ δὲ ἀνοιγόκλειναν καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα
κι' οὐδὲ πουλὶ πετάμενο ἐπήγαιν' ἐκεῖ πέρα ;
Μὰ καὶ τὸ Βασιλόπουλο εἰξεύρεις τὸ μεγάλο,
τὸν Γεώργο τὸν λεβέντη μας, ποῦ δὲν τοῦ βγαίνει ἄλλο,
ποῦ τόνομά του ἔκαιε στὴν οἰκουμένην κρότον
κι' ἔχει πατέρα, Περικλῆ, Γεώργιον τὸν πρῶτον,
ὅστις ζωὴν ἀνέφελον μὲ τοὺς Ρωμηοὺς περνᾷ
καὶ βασιλεύει πάντοτε χωρὶς νὰ κυβερνᾷ ;
Αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο τὸ ξέρεις, Περικλῆ,
ὁποῦ βαστᾷ τὸ ρόπαλον τοῦ πάλαι Ἡρακλῆ,
ποῦ κἂν ἡ Θέτις τὸ ἔβαλε τοῦ δίου Ἀχιλλέως,
κἂν κεραυνὸς τὸ 'πιναξε 'στὴν γῆν μας σμερδαλέος,
ποῦχει τὸ στῆθος μάρμαρο καὶ σίδερο τὸ χέρι
κι' ἀλλοίμονό σου ἂν ποτὲ καμμιὰ σοῦ καταφέρῃ,
ποῦ σχίζει τὰ πελάγη μας σὰν φτερωτὸ δελφίνι
καὶ κύματ' ἀρροστέρανα ὀπίσω του ἀρίνει,
καὶ ἡ Νηρηίδες τοῦ γιαλοῦ τὸν ναύτη σὰν τὸν ἰδοῦν
μὲ τὰ μαλλιά των ξέπλεκα μὲς 'στοὺς ἀρροὺς πηδοῦν ;
Αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο τὸ ξέρεις, Περικλέτο,
ποῦ ἔχει ὤμους Ἄτλαντος καὶ μάτι σὰν στιλέτο,
καὶ μιὰ ματιὰ 'στὰ στήθη του ἂν ρίξῃς τὰ μεγάλα
εὐθὺς θἀ 'πῇς πῶς γρήγορα θὰ κατεβάσουν γάλα,
ὁπόταν δὲ εἰς τοὺς χοροὺς 'ψηλὰ 'ψηλὰ σαλτάρῃ
ἀλλοίμονο, βρὲ Περικλῆ, 'στὴν ντάμα ποῦ θὰ πάρῃ...
τῆς λύνεται ὁ γόφος της καὶ σπουν τὰ κόκκαλά της
καὶ σὰν πηγαίνῃ σπῆτί της δὲν εἶναι 'στὰ καλά της;
Αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο τὸ ξέρεις τὸ βαρβάτο,
ποῦ Βασιλῆᾳ δὲν φαίνεται βλαστάρι ντελικάτο,
ὁποῦ δὲν κάνει δίαιτα μὲ χάπια μπάρμπ' Ἀλέξη,
ὁποῦ δὲν εἶναι Πρίγκηπας μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρίξῃ,
ποῦ καὶ κιθάρα ἔμαθε ἀκόμη νὰ βαρῇ
καὶ μόλις μὲ τὸ χέρι του τὴν σφίξῃ τὸ βαρύ
ἡ μιὰ καὶ ἄλλη κόρδα της σὲ δυὸ κομμάτια σπάζει
καὶ κάθε πόσο, Περικλῆ, καινούριαις ἀγοράζει ;
Αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο τὸ ξέρεις, Περικλέτο,
ὁποῦ στενὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ βάλῃ στιβαλέτο,
ποῦ δὲν σκορπᾷ τριγύρω του ἀρώματα καὶ μῦρα,
ἀλλὰ μυρίζει πάντοτε θαλασσινὴ ἁλμύρα,
ὡσὰν νὰ εἶναι χάβαρο καὶ στρειδοκιονίτης,
καὶ κολυμβᾷ γοργότερον καὶ κύκνου καὶ χηνός,
ποῦ Λάμια τὸ ἐδύζαξε καὶ ἡ Γοργὼ κι' ἡ Χίμαιρα
κι' ἄλλα θηρία, Περικλῆ, μυθώδη καὶ ἀνήμερα,
ποῦ κουτσαβάκι φαίνεται ἀπ' ὅλα πιὸ μεγάλο
κι' ἂν σὲ πατήσῃ ἐλαφρὰ καμμιὰ φορὰ 'στὸν κάλο,
«οὒχ ! μάννα μου, μαννοῦλά μου» μουγκρίζεις σὰν τὸ
βοῦδι
κι' ἀμέσως βγάζεις τὸ παλιὸ καὶ βάζεις νέο πόδι ;
Τὸ ξέρεις τοῦτο τὸ θεριό, τὸ φοβερὸ νταμάλι ;
Π.—Τὸ ξέρω ποῦ νὰ ξιαθῇς...
Φ.— Μίλα λοιπόν, χαμάλη.
Αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο γιὰ καθαρὸν ἀέρα
ἐπῆγε 'στοὺς Ἰάπωνας κι' ἀκόμη παραπέρα
ἀντάμα μὲ τὸν Τσάρεβιτς, τὸν κλέον τὸν λεπτόν,
ποῦ τρέχει αἷμα κυανοῦν ἐντὸς του καὶ σεπτόν.
Ἐκείνη δὲ ἡ κραταιὰ τῶν Ἰαπώνων πλάσις
ὑπό τε τῆς Ὀχοτσκικῆς ὁρίζεται θαλάσσης
καὶ τοῦ γνωστοῦ Ὠκεανοῦ καθὼς καὶ τῆς Κορέας,
ποῦ πότε Νότος τὴν κτυπᾷ καὶ κόποτε Βορέας·
ἡ δὲ Κορία τέμνεται ὑπὸ βουνῶν κι' ὀρέων
καὶ κατοικεῖται πρὸ καιροῦ ὑπὸ πολλῶν κορέων.
Πολεις ἐπισημότεραι ἡ πόλις Ἐδῶ,
πολλοὺς κατοίκους ἔχουσα καὶ σκόνη σὰν κι' ἐδῶ,
ἡ Ναγκασάκη μὲ ναοὺς, ἡ Ἄδα κι' ἡ Ὀσάκα,
καὶ ἡ Σικόκη κι' ἡ Κιουσσοῦ καὶ τόσαις ἄλλαις, βλάκα.
Ἐκεῖ καὶ βόμβος καὶ βοὴ μυρμηκιᾶς ἀπείρου,
ἐκεῖ καὶ τὸ Ἀνάκτορον ἐκεῖνο τοῦ Δαίρου
κι' ἡ Ἐκκλησία τοῦ Φουῆ κι' ὁ κολοσσαῖος κώδων
κι' ἀπέραντοι Παράδεισοι ἀναριθμήτων ρόδων.

Κι' ὁ Φασουλῆς ἀνακωρῶν
μὲ τῶν Ἑβραίων τὸν σωρόν.

Ἐκεῖ τοῦ Βούδδα ἐπαδοὶ καὶ πάνσοφοι Βραχμᾶνες,
ἐκεῖ καὶ ἐνδοκάλαμος, σινιαμικαῖς καὶ μανιές,
τσάϊ, μπαμπάκι, κάμφορα, λεμόνια, ξύδια, λάδια,
καὶ σῦκα μαγουλάρικα καὶ τὰ μεγάλ' ἀγλάδια,
ποῦ 'πίσω ἔχουν τὴν οὐρά, καθὼς ὁ κόσμος λέγει....
ἐκεῖ συχνὰ τὸ ἔδαφος θερμάστρης καταρλέγει
καὶ προϊόντα γίνονται πολύτιμα καὶ μπόλικα
καὶ πλούσιον ἐμπόριον μὲ τὸν μεταξοσκώληκα.
Ἐκεῖ δὲν γάσκει ἄρροντις πᾶς εὐγενὴς Ἰάπων,
ἐκεῖ τὸ πνεῦμα μαίνεται στροβίλων καὶ λαιλάπων,
καὶ φοβεροὶ Ἐγκέλαδοι σαλεύουν τὰ ἐδάφη,
πολὺς δ' ἐξάγεται χαλκὸς κι' ἀσῆμι καὶ χρυσάφι,
καὶ κεραυνοὶ μυκώμενοι μετὰ τῶν Ἐγκελάδων
συστροβιλίζουν κορυφὰς μυριοκάρπων κλάδων,
καὶ συγκλονεῖται πᾶσα γῆ μ' ἀντίκτυπον φοικώδη,
ὑψοῦνται δ' ἀστραγείτονα βουνὰ ἡφαιστειώδη.
Ἡφαίστων κατοικήματα πυριφλεγῆ κι' ἀνάξια,
ὡς τὸ Φουσίον τὸ γνωστὸν κι' ἐκεῖνα τὰ Ὀράξια.
Ἐκεῖ ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, στὴν γῆν τῶν Ἰαπώνων,
ὁποῦ συχνὰ προσβάλλονται ὑπὸ κωλικοπόνων,
ὑπάρχει Ἀναξ μοναχὸς ὁ κύριος Μικάδος,
Αὐτοκρατόρων κραταιῶν καὶ ἡμιθέων κλάδος,

ἡ δὲ κυρὰ Μικάδενα καὶ τὴν σκιάν του τρίμει
κι' ἐργάζεται 'στὸν ἀργαλειὸ κλειστὴ μὲς 'στὸ χαρέμι.
Ἐκεῖ ποὺ λές, βρὲ Περικλῆ, ὁποῦ τὰ πάντα φλέγονται,
οἱ Παππαγιαννακόπουλοι κατήγοροι δὲν λέγονται,
οὐδὲ καμμιὰ βλαχοκάλτσα τοῦ τρισενδόξου κράτους
μπορεῖ νὰ κάμῃ σαματὰ γιὰ τοῦ στρατοῦ τοὺς πάτους,
οὐδὲ καμμιὰ κολοφωτιὰ δὲν φαίνεται φανάρι,
γιατὶ δουλεύει βούρδουλας καὶ δυνατὸ στηλιάρι.
Ἐσχάτως ὅμως, Περικλῆ, ὁ κύριος Μικάδος
μοῦ φαίνεται πὼς ἔγινε ὀλίγον τι σκαρτάδος,
καὶ θέλει σώνει καὶ καλὰ ἡ φλογερά του φύσις
νὰ φέρῃ 'στοὺς Ἰάπωνας μικρὰς μεταρρυθμίσεις,
κι' αὐτὸ ἐρέθισε πολὺ κάθε σοβὸν Ἰάπωνα
κι' ἠκούσθησαν ψιθυρισμοὶ καὶ χίλια δυὸ παράπονα,
ἂν δὲ ὁ Βούδδας κοιμηθῇ καὶ δὲν ἁπλώσῃ χέρι
θαρρῶ πὼς μὲς 'στὸ κόκκαλο θὰ φθάσῃ τὸ μαχαίρι.
Ἐκεῖ ποὺ λές, βρὲ Περικλῆ, τῶν εὐγενῶν τὰ στέρφα
πηγαίνουν 'στὸν περίπατον καὶ 'στοὺς γύρους μὲ ξέφρ.
κι' ἂν εἶσαι ἁπαξ εὐγενὴς θὰ φέρῃς μόνον ἕνα,
ἂν εἶσαι ὅμως δὶς καὶ τρὶς ἱππότης σὰν κι' ἐμένα,
θὰ φέρῃς περισσότερα καὶ οὕτω καθεξῆς,
κι' ἐκ τούτου διακρίνεται ὁ κάθε μπαταξῆς,
μὲ ἄλλους λόγους ὁηλαδὴ, ἂν τὰ σπαθιὰ μετρήσῃς,
τῆς εὐγενείας τὸν βαθμὸν μπορεῖς νὰ ἐννοήσῃς,
ἐνῷ ἐδῶ, βρὲ Περικλῆ, 'στὴν γῆν τῶν Παρθενώνων,
καθένας εἶν' ἐλεύθερος καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
κἂν ἀγενὴς κἂν εὐγενὴς καὶ ἄνθρωπος ἐν τέλει,
νὰ κρύβῃ 'στὸ σιλάχι του ὅσα μαχαίρια θέλει.
Τοιαῦτα ὡς πρὸς τὴν χρυσῆν τῶν εὐγενῶν ἀγέλην,
ὁ δὲ Μικάδος φαίνεται τὰ μάλιστα Φιλέλλην
καὶ μεθ' ἡμῶν εὑρίσκεται εἰς σχέσεις ὁμαλάς...
Π.—Μωρὲ τὰ εἶδες ὅλ' αὐτὰ ἡ κυτυρουῦ μιλᾶς;
Φ.—Ἂν καὶ μοῦ εἶναι ἄγνωστος ὁ τοῦ Μικάδου τόπος,
ἀλλ' ὅμως τὸν φαντάζομαι κι' ἐγὼ τοιουτοτρόπως.
Π.—Ὥστε δὲν εἶδες τίποτα, διάολου μπεχλιβάνη.
Φ.—Τὰ εἶδα, τὰ φαντάζομαι, ὅλο τὸ ἴδιο κάνει...
κι' ἂν θέλῃς νὰ πεισθῇς καὶ σὺ περὶ τῆς ἀληθείας
εἰς τοῦ Μικάδου πήγαινε τὴν χώραν ἀπ' εὐθείας,
κι' ἂν ὅπως τὴν ἱστόρησα δὲν τὴν εὑρῇς ὁμοίαν,
ὁ ἀφαλός μου νὰ ἐχυθῇ σαράντα παρὰ μίαν.
Ἐκεῖ λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, 'στὸ κράτος τῶν Μικάδων,
εἰς τὴν ἑστίαν τὴν θερμὴν Ἡφαίστων κι' Ἐγκελάδων,
ἐπῆγε καὶ ὁ Τσάρειδις μετὰ τοῦ Γεωργίου
νὰ προσκυνήσουν τοὺς βωμοὺς τοῦ Βούδδα τοῦ Ἁγίου,
ἐνῷ ὁ' ἐβάδιζαν σιγὰ κατὰ τὴν λίαν νῦδα
ἑνὸς ἀστοῦ Ἰάπωνος ἐσάλεψε ἡ βίδα
κι' ἐκτύπησε τοῦ Τσάρειδις τὴν σεβασμίαν κάραν,
χωρὶς νὰ θώσῃ δι' αὐτὸ τὸ κτύπημα δικάραν·
πλὴν μόλις ἑτοιμάζετο νὰ ξαναδευτερώσῃ
καὶ κατὰ γῆς ἀναίσθητον τὸν Τσάρειδις νὰ στρώσῃ,
ὁ Πρίγκηψ μας Γεώργιος, τὸ φλογερὸ παιδί,
ὁποῦ ἀνάβει 'γρήγορα σὰν ἔσκα καὶ δαδί,
ἐσήκωσε τὸ χέρι του, τὸ τόσο ντελικάτο,
καὶ μᾶς τοῦ δίνει στὸ σταυρὸ κι' ἀμέσως πάρτου κάτω.
Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ.— Τί νὰ σοῦ 'πῶ...
Π.— Ἦσουν παρὼν καὶ σύ;
Φ.—Καθὼς ἡ ῥάβδος ἄλλοτε τοῦ θείου Μωυσῆ
ἐχώρισε τὴν Ἐρυθρὰν εἰς δύο ἴσα μέρη
κι' ὅλ' οἱ Ἑβραῖοι πέρασαν ἡμέρα μεσημέρι,
ἔτσι κι' ἡ ῥάβδος, Περικλῆ, τοῦ Πρίγκηπος ἡ ἄπονος
ἐχώρισε τὴν λεραλὴν τοῦ δυστυχοῦς Ἰάπωνος,
κι' Ἠλὶ λαμὰ σαβαχθανὶ ἐμούγκρισε ὁ τάλας
κι' ἀπῆλθε πρὸς ἀνάπαυσιν 'στοῦ Βούδδα τὰς ἀγκάλας.
Π.—Θεὸς σχωρές τον...
Δι' αὐτῆς τῆς ἀνθρωποθυσίας
ἐσώθη ὁ Διάδοχος ἀπάσης τῆς Ρωσσίας,
ὁ δὲ ντουνιᾶς ἐτράνταξε μὲ τὴν Ἑλλάδα πάλιν
καὶ πᾶς λαὸς ἐξύμνησε τοῦ Πρίγκηπος τὴν πάλην,
ὁ δὲ Φιλήμων τὸν καυγᾶ μὲ τὸν Νομάρχη ἄφησε
καὶ πρὸς τὸν Τσάρον, Περικλῆ, πολλὰ ἐτηλεγράρησε,
ὁ Τσάρος δὲ ὡς ἀδελφὸς καὶ τέκνον ἐν Χριστῷ
ἀπέστειλε 'στὸν Δήμαρχον θερμὰ εὐχαριστῶ.
Οὐχ' ἧττον κι' ἡ Μικάδενα κι' ὁ κύριος Μικάδος
ἐζήτησαν φιρὶ φιρὶ τὴν σχέσιν τῆς Ἑλλάδος,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Θεόδωρος μὲ στόμφον ἐκορδώθη
διότι 'στὰς ἡμέρας του ὁ Τσάρειδις ἐσώθη,
παντοῦ δὲ τὸ κατόρθωμα ἐγέννησε τὸν τρόμο
καὶ τῶν προγόνων αἱ σκιαὶ καὶ πάλι 'πῆραν δρόμο,
καὶ δὴ ἐνεφανίσθησαν κρυφίως εἰς πολλοὺς,
Μισέλληνας, Φιλέλληνας, ξρονίμους καὶ τρελλούς.
Ἐγὼ δὲ γόνυ καπινῶς πρὸ τοῦ Ὑψίστου κλίνων,
ποῦ πάλιν κατεδόξασε τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων,
προσέρχομαι μπαγλάρωμα γενναῖον ἐπαιτῶν...
Π.—Ὄρσε πενῆντα ματσουκιαῖς, ἀχρεῖον ἑρπετόν.

Ἀρραβῶνες εὐτυχεῖς, ποὺ τοὺς ψάλλω ἐκ ψυχῆς.

Ὁ εὐκλεὴς Δροσίνης καὶ ἡ Μαίρη Κασσαβέτη,
ποὺ τοὺς ἔτρωγε ὡς τώρα ὁ δεσπὸς καὶ τὸ σκιλέτι,
ἀδιάβαστον ν' ἀλλάξουν ἀραβόνον δακτυλίδι
μὲ ἄρδ. λόγια τῆς ὀγάπης, ὄρκους δούλια καὶ στολίδι.
Τόσοι δ' ἔρωτες ἐρωτῶ πτερυγίζουν φλογεροί
γιὰ νὰ 'δοῦν μιὰ τέτοια Μοῦσα, τέτοια νύφη λιγερή.
μὰ ποτὲ κι' ὁ τροβαδούρος, ποὺ ἔχει τέτοια συντροφιά,
καὶ δὲν παύει τελειώνοντας τὴν γλυκερή της ὁμορφιά.
Ἔλα στέφε τοὺς νυφίους, καλλιστέφανε Ὑμέν,
τρεῖς φορὰς εὐλογημένο τὸ στεφάνι των ... ἀμήν!

Καὶ ὀλίγαις ποιμιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Θερμαιολὴς καὶ καθεπότης εἰς τῶν πρώτων ἐὰν εἶσαι
'στοῦ «Ρωμηοῦ» τὸ καφενεῖον τρίχα κάτσε σταυροπόδι,
ὁποῦ κεῖται παραπλεύρως τοῦ κομψοῦ «Ἀφε-Βρέσε»
'στὴν Πλατεῖαν Ὁμονοίας τὴν εὐδιοῦσαν θορυβώδη.
Ὁ δὲ Σταῦρος Γεωργίου, καθεστὼς ἐκ τῶν σπανίων,
διανύουν ὅπως πρέπει τοῦ «Ρωμηοῦ» τὸ Καφενεῖον,
κι' ἔχει μόνο μιὰ δικάρα ὁ περίφημος καφφὲς,
ποῦ ἰδέαις κατεδάζει 'στὰ κοφάμα μας σοφαῖς.

'Ο 'Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πὼς 'στὸ σπαθί μου ἀπλώνω,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοὔδε συνορεύει
μὲ ἐνοδοχεῖο Ξόδη. — Θρὸ 'στὸ λιθὶ τρεῖς 'στὸ ξύλο.

μὲ Ὑπηρέτων, μὲ μαῦ μοιρᾶρα, — μὲ μεγαλ' αἰκονομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ὄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαρμή.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἐλευτριὰ — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ἐτσὶ τὴν ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταδέσει,
Συνδρομητὲς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λίγα εἶν' ἔχομε,
καὶ στοὺς Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἴκην — ὅχως νιᾶζει κι' ἐνεροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δούλτσα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξίνα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἐν κρατῆς — ἔχεις συνδρομητής.
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν βάρ μπόρε φίδι.
Βράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' ὁδηΐας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μὲ δεκάρα.

Δέκα τοῦ Μάη καὶ ὀκτώ,
καὶ μανιβέλο τραντακτό.

Ποῦντος τρακόσα σαράντα τρία,
κι' Εἰσαγγελέως φιλοπατρία.

Φετφᾶς Εἰσαγγελέως βαρὺς καὶ ἀργαλέος.

Ἐγὼ ποὺ μαῦρος φαίνομαι εἰς τοὺς κακοὺς ὡς Ἅδης,
ὁ φοβερὸς Εἰσαγγελεὺς ὁ Ἀθανασιάδης,
ποὺ ἔβγαζα τὸν Ἐλεγχον τοῦ Πύργου τὸν πολὺν
καὶ τὸν Τρικούπην ἄφθονον ἐπότιζα χολὴν,
αὐτὰ προστάζω αὐστηρῶς τὴν πένα μ' αἷμα βάφων
πρὸς ὅσους ἐπαγγέλλονται τὸν δημοσιογράφον.

—

«Δὲν θέλω τὴν Εὐθίρνησιν κανεὶς νὰ πολεμῇ
οὔτε μασκαρεύεται τοῦ ἔθνους ἡ τιμή,
ὅσν θέλω τοῦ Προθυπουργοῦ ἀσεβὰ νὰ τοῦ κάνετε,
ὅσν θέλω τὸν Θεόδωρον νὰ μοῦ τὸν χυλοσκάνετε,
ἀλλ' οὔτε θέλω 'σπὰ ἐξῆς ἀπὸ κανένα πλέον
νὰ λέγεται μπαλωματὴς καὶ μέγας Ναπολέων.

—

«Εἰς ὅλους σας νὰ φαίνεται βαθὺς σοφίας κάδος
καὶ οὐρανοκατέβατος Μεσσίας τῆς Ἑλλάδος,
ἀλλέως ἂν φωνάζετε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια
ἂν ἔγγετε τὸν Θοδωρῆν, τὸν πάντων Βασιλέα,
καὶ ῥήγετε τὰ ὅσπα τοῦ ἔθνους 'στὰ σκουπίδια,
ἀπὸ ταῦτὶ 'στὸν δάσκαλο καὶ 'στὸν Εἰσαγγελέα.

—

«Εἰς τοῦτον πρέπει τὸν φεφτᾶν νὰ κύψῃ ὁ καθεὶς,
ἀλλέως ἂν τυφλώττοντες φανῆτε ἀπειθεῖς
σ' ἐμένα τὸν Ραδάμανθυ, τὸν Πάππα, τὸν Ποντίφικα,
καὶ ἄλλα διατάγματα θὰ βγάλω πιὸ μανίφικα,
καὶ θὰ σᾶς στείλω σύμφωνα μὲ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου
δεμένους χειροπόδαρα ἐπὶ τῆς λαιμοτόμου.

—

«Ἀφῆτε πάντα ἔλεγχον, ἀφῆτε πάντα ψόγον,
κι' ὀρθοτομεῖτε τὸν εὐθὺν τῆς ἀληθείας λόγον,
πρὶν σᾶς τινάξῃ ὅλων σας τὰς γούνας καὶ τὰς κάπας
ὁ Πραίτωρ, ὁ Λογοκριτὴς, ὁ Λιακὸς, ὁ Πάππας.
Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔχετε νὰ κάμετε μ' ἐμένα ..
Εἰσαγγελέως προσταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα.»

—

Αὐτὰ καὶ ἄλλα σοβαρὰ ἐντέλλεται ἡμῖν
ὁ θέλων ἀκηλίδωτον τοῦ ἔθνους τὴν τιμὴν,
ὁ μόνος τοῦ Προθυπουργοῦ ἀγαπητὸς Πυλάδης,
ὁ φοβερὸς Εἰσαγγελεὺς, ὁ Ἀθανασιάδης·
ἡμεῖς δὲ πάντες ἔντρομοι φωνοῦμεν «Ἐλεέ!...
γενοῦ πρὸς ὅλους ἵλεως, κλεινὲ Εἰσαγγελεῦ!»

—

Ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηναίων
στὸν θίασον τῶν Βιεννατίων.

Λοιπὸν καλῶς ὡρίσατε, ὦ ἄνδρες Βιεννατοι,
'στὸ Ἄστυ τοῦ Φιλήμονος, ποῦ αὔρα δόξης πνέει,
ποῦ εἶν' ἱστία φλογερὰ ἐρώτων καὶ χαρίτων
καὶ βρύσις ἀπολαύσεων μεγάλων καὶ ἀρητῶν,
ποῦ μὲ τὰς Μούσας κελαδεῖ ὁ λιγυρὸς Ἀπόλλων
καὶ διατρίχ' ἡ φήμη της τὸν ἕνα κι' ἄλλον Πόλον.

—

Ἐδῶ ἡ λύρα τῶν Μουσῶν τὸν κόσμον ἐξεγείρει
καὶ τοῦ Κουτρούλη γίνεται συχνὰ τὸ πανηγύρι,
ἐδῶ κι' Ὀρφεῖς κι' Ἀρίονες μὲ Διονύσων κώμους,
ἐδῶ καὶ οὖρος ἄφθονον εἰς ὅλας τὰς γωνίας,
καὶ ἄνθρωπος δὲν εἰμπορεῖ νὰ τριγυρνᾷ 'στοὺς δρόμους,
ἂν δὲν μυρίζ' ἡ μύτη του φιάλην ἁμμωνίας.

—

Ἐδῶ καὶ Πᾶνες καὶ αὐλοί, σουραύλι καὶ νταουλι,
ἐδῶ γαυγίζουν μουσικῶς κι' οἱ σκύλοι τοῦ Σταμούλη,
ἐδῶ εἰς ὅλους κατοικεῖ τὸ ἱερὸν δαιμόνιον
τῆς λαμπροτάτης τῶν τεχνῶν, τῆς θείας μουσικῆς,
καὶ οἱ γαϊδάροι κελαδοῦν μὲ τόνον ἐναρμόνιον
σὰν νᾶναι μέλη τακτικὰ τῆς Φιλαρμονικῆς.

—

Ἐδῶ καὶ θέατρα πολλὰ κι' Ὠδεῖα ἕνα κι' ἕνα,
ἐδῶ τὰ πάντ' ἁρμονικὰ κι' ἀπομουσικωμένα,
ἐδῶ ἀκόμη καὶ αὐτὰ τὰ σμήνη τῶν κωνώπων
σφυρίζουν μουσικώτατα 'στὰ ὦτα τῶν ἀνθρώπων,
κι' οὐδὲ θ' ἀκούσετε ποτὲ παράτονον φωνὴν
νὰ σᾶς χαλᾷ τὴν σάλπιγγα τὴν Εὐσταθιανήν.

—

Ἐδῶ κι' εἰς ζῶα φαίνεται τῆς μουσικῆς ἡ κλίσις,
ἐδῶ πρὸς ὅλους δίδεται τῆς μουσικῆς τὸ ὤφελος,
κι' οὐδὲ τὴν νύκτα εἰμπορεῖς τὸ μάτι σου νὰ κλείσῃς
μὲ τὰ μινόρε φλογερὰ κι' ἐξάλλων κανταδόρων.
Ἐν συνομοία ὁηλαδὴ τὸ πᾶν ρυθμὸς καὶ μέλος
καὶ διαρκὴς εὐρρᾳδεια χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος.

—

Κανένας τόπος ὡς αὐτὸν 'στὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει,
ἡ ὁδὸς του ἡ μουσικὴ δὲν ἔχει πλέον ὅρια,
ἐδῶ κι' ἐγὼ καλαναρχῶ μαζὶ μὲ τὸν Νομάρχη
κι' αὐτὸς συχνὰ μοῦ τσαμπουνᾷ γιὰ κάτι πεμπτημόρια.
Κι' ἐγὼ κι' ἐκεῖνος μαίνεται καὶ τραγουδεῖ λυσσῶν,
ἡ δὲ φωνὴ ἐντείνεται εἰς τὴν διαπασῶν.

—

Κι' ἐνῷ ἐγὼ σᾶς προσφωνῶ ἐν ὅλῃ τῇ σπουδῇ μου
παρηγημένοι στέκονται οἱ Σύμβουλοι τοῦ Δήμου,
ὁπότε μ' ἕνα του χαρτὶ μᾶς ἔκοψε τὸν βῆχα,
κι' ὁ Ζαχαρίας τραγουδεῖ μαζὶ μὲ τὸν Πατύχα,
ὁ δὲ Νομάρχης μᾶς βαστᾷ τὸν ἴδιο του σκοπό,
κι' ἐγὼ δὲν ξέρω σ' ὅλ' αὐτὰ τί διάβολο νὰ 'πῶ.

—

Ἤχοι δ' ἀκούονται ὀξεῖς πολεμικῶν θωρίων
περὶ τῶν τόσων δαπανῶν καὶ τῶν πεμπτημορίων,
ὁ δὲ καυγᾶς εἰς τῶν ἀστῶν τὴν ῥάχη ξεθυμαίνει
κι' ἡ σκόνη ἀνυψόνεται πυκνὴ καὶ μαινομένη,
καὶ πᾶς εὐδαίμων κάτοικος τῆς γῆς τῆς ἐξαιρέτου
λαμβάνει αἴρνης τὴν μορφὴν τοῦ Νερεληγερέτου.

—

Ἐδῶ, ποῦ φύσις παντοτε μᾶς χαιρετᾷ γελῶσα,
ἂν ἔλθῃ τις ἀλλοδαπός, ποῦ μαύρην μοῖραν ἔχει,
ἀμέσως ἀκονίζεται καὶ ἡ δική μου γλῶσσα,
ὁποῦ τσακίζει κόκκαλα καὶ κόκκαλα δὲν ἔχει,
τὸν φέρω δὲ εἰς λείψανα κι' ἀρχαίας ἀναμνήσεις
καὶ τοῦ ἀλλάζω τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὰς προσφωνήσεις.

—

Ἐδῶ δὲν ἐκελάδησε ἀκόμη σὰν κι' ἐμένα
κοτσύφι, τρυποκάρυδο, κι' οὐδὲ πουλὶ κανένα.
Ἐδῶ σὰν ἔρχεται κανεὶς, ὦ ἄνδρες Βιεννέζοι,
ν' ἀναπαυθῇ ἐπὶ μικρὸν μετὰ μακρὰς κοπώσεις
καὶ τύχῃ νὰ τοῦ κάμωμεν βερεντὲ τραπέζι,
θὰ τοῦ τὸ βγάλωμε ξυνὸ μὲ τὰς πολλὰς προπόσεις.

—

Κι' ἂν ὁ Νομάρχης, κύριοι, μὲ πίκα καὶ θυμὸ
αὐτὰ τὰ πεμπτημόρια δὲν μοῦδγαζε 'στὴ μέση,
ἀπὸ τοὺς λόγους σήμερα δὲν θάχα τελειωμό
καὶ εἰς ταῦτιά σας ἤθελα μὲ λύσσαν ἐπιπέσει,
ποῦ ὅλοι θὰ ἐλέγατε «Σὺ, Πανταπόπτα, θοῦ
καὶ φυλακὴν καὶ φίμωτρον 'στὸ στόμα τοῦ στρουθοῦ».

—

Ἐν τούτοις χαίρω ἐκ ψυχῆς διότι, φίλοι ἄνδρες,
ἐπὶ τῆς ἀρχοντείας μου, τῆς τόσον ἰσχυρᾶς,
ἤλθατ' ἐδῶ ν' ἀκούσετε κοτσύφια καὶ γαλιάνδρας,
καὶ πάντες σᾶς ἐδέχθησαν μετὰ τρελλῆς χαρᾶς,
στεφάνους δὲ σᾶς ἔδωσαν ἐκ δάφνης καὶ μυρσίνης
καὶ σεῖς ἀπεθαυμάσατε τὴν γῆν τῆς Ρωμηοσύνης.

—

Ἀλλ' εἴθε τοῦ Ἀπόλλωνος γενναῖοι θιασῶται,
ὁπόταν τὸ πτολίεθρον ἐπισκεφθῆτ' ἐκ νέου,
ἐμὲ τοῦ Δήμου ἄρχοντα νὰ εὕρετε καὶ τότε
πρὸς εὐτυχίαν καὶ τιμὴν ἑκάστου Ἀθηναίου,
ὁ δὲ Νομάρχης, κύριοι, ὁ σκούζων παραφόρως,
τῆς Δημαρχίας νὰ γενῇ κλητὴρ καὶ φανοκόρος.

—

Καὶ τότε 'στὴν Ἀκρόπολιν μ' ἐμὲ θ' ἀναρριχᾶσθε
καὶ θ' ἀναπνέετε λεπτὴν εὐκλείας ζεφυρίτσα,
εἰς δὲ τοὺς παπριωτὰς σας μὲ στόμιον θὰ καυχᾶσθε
πῶς πήρατε 'στοὺς βράχους της βροχγίτην καὶ πλευρίτιδα.

Ἂν δὲ βεντούζαις κόψετε πρὸς χάριν της κι' ἐκδόρια
ἐξατραλίζεται μ' αὐτὲ τοῦ βίου σας ἡ γκλόρια.

—

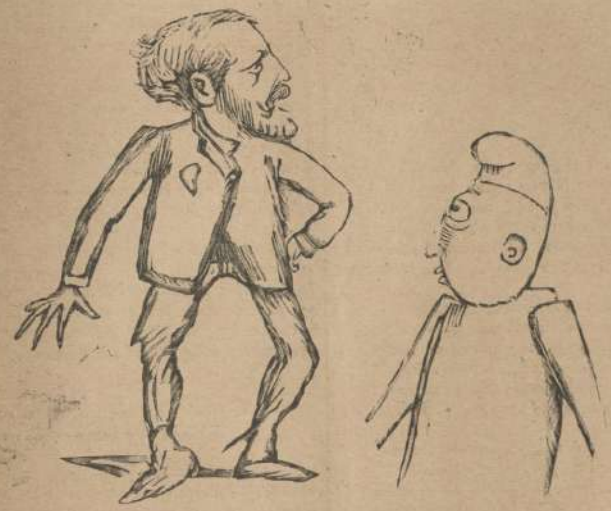

Ναί, λιγυροὶ τραγουδισταὶ τῆς προσφιλοῦς Βιέννης,
ποῦ ἁρμονίαν χύνετε παντοῦ τῆς οἰκουμένης.
Σκιρτῶντες ἐκδηλώσετε τὴν ἄδολον χαράν σας
καὶ μ' ὕμνους χαιρετήσετε τὴν γῆν μας ὑψηλούς,
ἥτις συχνὰ φιλοξενεῖ τὴν Αὐτοκρατείραν σας,
ποῦ πεμπτημόρια πολλὰ χρωστεῖ τῆς Μιχάλους.

Λοιπὸν καλῶς μ' εὑρήκατε, λοιπὸν καλῶς σᾶς ἤρθκα..
ἐδῶ τὸ πᾶν εὐγένεια, τὰ δ' ἄλλα δὲ ἀγροῖκα.
Καὶ τώρα ποῦ ἐχόρτασαν μὲ σκόνη τάντερά σας
θερμῶς ἐπεύχομαι κι' εἰς σᾶς, τὸν τύνον μου ἐντείνων,
καθὼς καὶ ἡ κυρία σας καὶ Αὐτοκράτειρά σας
νὰ ἐπισκέπτεσθε συχνὰ τὴν Κέρκυραν καὶ Γῆνον.

—

Κι' ὁ Φαδουλῆς ὁ ἀοιδὸς
'στοὺς Βιενναίους πομπῳδῶς.

—

Μετὰ τὴν προλαλήσασαν τοῦ Δήμου ἀηδόνα,
ποῦ πτερωτοὺς σᾶς ἔφερε εἰς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα,
ἀκούσετε παρακαλῶ καὶ τὸ δικό μου γκάρισμα,
ἄρσεν δὲν θὰ πληρώσετε, ὦ ἄνδρες Βιεννέζοι...
κι ἐγὼ ἐδῶ συνείθισα νὰ βγάζω λόγους χάρισμα
κι' ἡ γλῶσσα μου ἡ κοπετὴ δὲν ἔμαθε νὰ παίζῃ.

Ποθῶ κι' ἐγω στὴν τελετὴν μικρὸν νὰ συντελέσω
κι' εἰς ἔσα σᾶς ὠμίλησε ὀλίγα θὰ προσθέσω
Στὸν ἐρχομόν σας ἔξαλλοι ἀντήχησαν φωναί,
ἐδόθη δὲ πρὸς χάριν σας καὶ γεῦμα ρεφινέ,
καὶ κάθε τρελλο-Κωνσταντῆς σᾶς εἶπε τὰ δικά του
κι' ὁ Σπάθης σᾶς ἐλόσσαξε μὲ τὰ Γερμανικά του.

—

Ἀμέσως ἐθερμάνατε καὶ τὰς ψυχρὰς καρδίας
μὲ τόσα λαρυγγίσματα καὶ φθόγγους μέλῳδίας,
οἱ δὲ βράκαδες, ποῦ φορεῦν γαρούφαλο στ' αὐτί,
μὲ τὰ γοργὰ ὀξάρια των 'σηκώθηκαν κι' αὐτοί,
κι' ἠκούσθη ὁ Σμυρνιώτικος ἐκεῖνος ἀμανές
κι' ἀπὸ σαντουρια γέμισε ὁ κάθε καφενές.

—

Ὀργάνων ἦχος ἤχησε 'στὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος
καὶ τόργανό του ἔπαιξε καθεὶς ἑταιτέρως,
ἀλλὰ κι' ἡ καλλικέλαδος καὶ παρδαλή μου ὄνος,
ποῦ τὴν φλογίζει κατ' αὐτὰς ὁ τοῦ Μαΐου ἔρως,
κι' ἐκείνη ἐτραγούδησε μαζί μου λιγωμένη
ὡς Φιλομήλα καὶ Σειρὴν καὶ Μοῦσα Μελπομένη.

—

Ἀλλὰ θαυμάζω ἀληθῶς μὲ σᾶς, ὦ κανταδόροι...
πῶς εἶναι δυνατὸν ποτὲ τοσοῦτοι ἐπιστήμονες,
πολιτευταί, χρηματισταί, γιατροί καὶ δικηγόροι,
τῆς ἀξιοπρεπείας των νὰ γίνωνται ἀμνήμονες,

κι' ἐπὶ καιρὸν νὰ παραιτοῦν τῶν ἔργων των τὰ Στάδια
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ τριγυρνοῦν μὲ μουσικῆς τετράδια;

—

Πῶς εἶναι δυνατὸν ποτὲ ὀγδόντα χρόνων γέροι
νὰ ἔχουν ὅσην ὄρεξιν καὶ μᾶς 'στὸ καλοκαίρι,
καὶ σφριγῶλοι νὰ ἔρχωνται κι' ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα
καὶ ν' ἀρχινοῦν 'στὰ Ζάππειον καντάδες μὲ βελλάδα,
νὰ τρέχουν δὲ νὰ τραγουδοῦν κι' ἐμπρὸς εἰς τὸ Παλάτι
γιὰ νὰ τοὺς πῇ ὁ Βατιλεὺς «εὐχαριστῶ, σπολλάτη;»

—

Τί θὰ ἐλέγατε καὶ σεῖς οἱ ἄνδρες τῶν αἰθέρων
ἐὰν ἐβλέπατ' Ἕλληνας ἐκ τῶν σοβαροτέρων,
καθὼς τὸν Κάββα εἴδαμε ἢ σὰν τὸν Κορομάντζο
ν' ἀφίνουν κάθε των δουλειὰ ὡσὰν τεμπελχανάδες
καὶ σὰν καὶ σᾶς νὰ τριγυρνοῦν 'στὸν κόσμο γιὰ ρωμάντζο
κι' ὅπου 'βρεθοῦν κι' ὅπου σταθοῦν ν' ἀρχίζουν πατινάδες;

—

Αὐτὰ νομίζω δὲν τιμοῦν ἀνθρώπους σοβαροὺς
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα εἰς τούτους τοὺς καιροὺς.
Δὲν πρέπει νᾶναι ἀρέλειες κι' οἱ γέροντες κι' οἱ νέοι,
καὶ νὰ μὲ συγχωρήσετε, καλοί μου Βιεναῖοι,
ἂν 'πῶ πὼς δὲν μοῦ φαίνεσθε ὡς ἄνδρες σοβαροὶ
καὶ δὲν βαστᾶτε σὰν κι' ἐμᾶς καθόλου τὸ βαρύ.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἀπορῶ πῶς ἂν καὶ εἶσθε τόσοι
εἰς ἕναν ἦλιο στρώνετε τὰ ροῦχα σας αἰώνια,
χωρὶς κανεὶς νὰ σκέπτεται τὸν ἄλλον νὰ σκοτώσῃ,
καὶ ὄἶχως φθόνος μέσα σας νὰ βόσκῃ καὶ διχόνοια.
Κι' αὐτὸ τὸ βλέπω ἀπρεπὲς εἰς τῶν ἀνδρῶν τὸ φῦλον,
νὰ μὴν τσακώνεσθε ποτὲ τοὐλάχιστον μὲ ξύλον.

—

Ἀφοῦ κανεὶς τὴν ζώνη του δὲν στρώνει γιὰ καυγᾶ,
ἀφοῦ ποτὲ κατραπακιὰς δὲν πέρτουν καὶ στοντύλια,
αὐτὸ θὰ 'πῇ τὸ αἷμα σας πῶς δίελου δὲν σφριγᾷ
κι' οὐδὲ σὰν ἄνδρες ἔχετε φιγγάρια καὶ καντύλια,
ἐνῷ ἀνάπτει τῶν Ῥωμαίων ἡ εὐάνδρος πατρὶς
καὶ ὅπου δύο Ἕλληνες καὶ τὸ μαχαίρι τρεῖς.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἀπορῶ πῶς μ' ἡσυχον τὸ βλέμμα
'στὸν Πρόεδρόν σας κύπτετε τὸν πραχλὸν ἡρέμα,
ἐνῷ ἐδῶ, ποὺ χαρτοσιὰ κι' ὁ Βατιλεὺς δὲν πιάνει,
ὅπου συντρίδονται δισταὶ καὶ κρίκοι καὶ ἁλύσεις,
καθεὶς ζητεῖ νὰ λέγεται καθὼς τὸν Δελιγιάννη
εἰς ὅλα Πρωτοκάθεδρος καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου ἀπορῶ πῶς ζωηροὶ γελᾶτε
κι' οὐδὲ γιὰ φύλλου πήδημα τὰ μέσα σας χαλᾶτε.
Τί διάβολα!... τὸ στῆθος σας καμμιὰ δὲν τρώγει λύπη;
ὅλα 'στὸν κόσμο τάζετε καὶ κάτι δὲν σᾶς λείπει;
δὲν σᾶς σκοτίζει ζήτημα πολιτικῆς ἐπείγον,
ἢ κἄν τὴν μέλλουσαν ζωὴν δὲν σκέπτεσθε ὀλίγον;

—

Ἂν ψάλλετε μετὰ φωνῆς μελῳδικῆς κι' εὐστρόφου
δὲν εἶσθε ἄνδρες ὡς ἡμεῖς μὲ σκέψιν φιλοσόφου.
Κι' ἀφοῦ δὲν σοβαρεύεσθε καὶ 'στὰ γεράματά σας,
ἀφοῦ δὲν ἐκουρκούτιασε ἀκόμη τὸ μυαλό σας,
καὶ κελαδεῖτε τὴν χαρὰν καὶ τὴν φαιδρότητά σας
καὶ στάζει αἷμα' ἀληθινὸ τὸ κάθε μαγουλό σας.

—

Ἀφοῦ καμμιὰ πολιτικὴ καὶ σᾶς δὲν χολοσκάνει
καὶ φαίνεσθε ὡς ἀφελῆ κι' ἀμέριμνα παιδάρια,
ἀφοῦ ποτὲ διχόνοια τὴν ὄψιν σας δὲν κάνει
ὡς τοῦ Λαζάρου τοῦ γνωστοῦ τὰ νεκρικὰ σουδάρια,
ἀφοῦ καθεὶς σας πάντοτε χαμογελᾷ καὶ χαίρει
κι' οὐδὲ φουκτένει ἄγριος πιστόλι καὶ μαχαίρι.

—

Ἀφοῦ κανένας δὲν βαρεῖ 'στὸν ἄλλον καρυδιὰ
κι' ἀκούετε τὸν Πρόεδρον σὰν εὔτακτα παιδιά,
ἀφοῦ ἐμπρός μας ἔρχεσθε μὲ μούτσουνα ξετσίπωτα
καὶ μὲ τοὺς νέους Ἕλληνας δὲν μοιάζετε εἰς τίποτα,
ἀδειάσετέ μας τὴν γωνιὰ καὶ σύρετε 'στὴν Βιέννα,
τὸν Σπάθην ἐνθυμούμενοι, τὸν Δήμαρχον, κι' ἐμένα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἰδιαιτέρως συνιστῶ τὸ Βιβλιοπωλεῖον
τῶν ἀδελφῶν Μαργκοιτῶν, ποὺ εἶναι 'στὸ Παρίσι,
καὶ προμηθεύει πᾶν γνωστὸν καὶ ἄγνωστον βιβλίον
γωλὶ μ' ὑπέρογκον τιμὴν νὰ σᾶς στενοχωρήσῃ.
Μοναδικὸν Κατάστημα μ' ὑπέροχον πολλὴν
καὶ εἰς τὴν Δύσιν σύμπασαν καὶ τὴν Ἀνατολήν.

—

Παρακαλῶ νὰ λύσετε ἀμέσως τὸ βαλάντιον
καὶ δύο φράγκα δώσετε γιὰ τὸν Ἀδὲν Κωνστάντιον,
ποὺ κατ' αὐτὰς ἐξέδωσε ὁ Νάτσης μὲ εἰκόνες
κι' εἶναι τερπνὸν ἀνάγνωσμα πρὸ πάντων 'στὰς κοκκόνας.

—

Μοχλάκη λόγοι ἐμβριθεῖς μὲ γλαφυρὰς ἐννοίας,
πολύτιμον ἐγκόλπιον εἰς τὰς οἰκογενείας.

—

Μυθολογίαι τοῦ Δεσπὰρ, μετάφρασις Καρέλη,
θαρρῶ πῶς εἶναι περιττὸν νὰ τὴν συστήσω πάλι.

—

Στὸν Περικὸ Κατάστημα τοῦ Στάθη Δηλαβέρη,
ὅπου μεγάλο ἄχχιστε νὰ κάνῃ ντεραβέρι.
Εἰς τοῦτο πλάκες τεχνῖται ἀπὸ τσιμέντο πρώτης,
τὰς διακρίνει δὲ πολλὴ καθ' ὅλα στερεότης,
κατάλληλοι πρὸς στρώσιμον εἰσέδων κι' αἰθουσῶν
καὶ μαγειρείων κἄποτε καὶ πάντων καὶ παθῶν.
Πρὸς τούτοις πλάκες στηρικὲ γιὰ κάθε πεζοδρόμιον,
καὶ ὡς αὐτὸ Κατάστημα δὲν ἴγνωσ παρόμοιον.

—

Λόγοι Σχινᾶ τοῦ Βουλευτοῦ συνέσεως πολλῆς
κατὰ τὴν πρώτην Σύνοδον λεχθέντες τῆς Βουλῆς.

'Ο 'Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — ἀδὲς 'στὸ σπιτέμου ἀντάρη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε ἐντορεῦσι
μὲ ξενοδοχεῖο Σίδη. — ὅρο 'στο λάδι τρεῖς στὸ ξύδι.

ρὶ Σημάτων, μὲ μιὰ μάντρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄντρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμή.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἑβδομος ὁ χρόνος εἶναι	Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα ἕνα,
Κι' Ἑβρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

'Ο 'Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— θεκαπέντε καὶ 'στοὺ χρόν.
κ' ὅταν ἔχῃ ἐξωτερὰ	— τὴ ὥρα ποὺ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο αἱ κρατῆς	— ἔγινες συνδρομητής.
Συνδρομητὰς θὰ ὁρίσῃ	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,	κ' ὅπως τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὸν 'Αθηνῶν τὴν πόλι	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εἰδήσεις τρῶς ἁμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ὅχτως νᾶχῃ κ' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,		

Ἔκτη Μαΐου κι' εἰκοστή,
κι' ἡ γῆ μας κάμινος ἀοστή.

Σαράντα τέσσερα καὶ μὲ τριακόσια,
καὶ 'ὅτά νερά μας καράβια τόσα.

Ταρλαμπούμπα, τραλαλά,
ὅλοι ἄσπρο τοῦ Μελᾶ.

'Ο Φλάμος, ὁ Φιλίμων, τὴς 'Αθήνας τὸ στολίδι,
ἂ μεγάλη του ἡ γλῶσσα κἄθε ρόδι σὰν ψαλλίδι,
καὶ ὁ Δήμαρχος δὲν ἔβγη καὶ δὲν πάνε τέσσερα χρόνια
αἰμπορεῖ νὰ μᾶς θωμώσῃ καὶ νὰ βγάλῃ τὸν Αἰώνα.
Θέλει φῖρο καὶ τοῦ πᾶσι... ἀλλ' ἂν ἔχετε μηαλά,
ταρλαμπούμπα, ταρλατούμπα, ὅλοι ἄσπρο τοῦ Μελᾶ.

—

Τί σᾶς λέει, συμπολῖται, καὶ ὁ γυφὸς τοῦ Μπαμπαλῆ,
ὁ λιβεντὴς Νικολάκης μὲ τὴ γνῶσι τὴν πολλή,
ἀπού Δήμαρχος ἔπιγε νὰ σπουδάσῃ 'στὰ Παρίσια
καὶ μᾶς 'γύρισε ὀπίσω μὲ διπλώματα περίσσια;
Τί γροῦ παιδὶ κι' ὁ Νικο!... ἀλλ' ἂν ἔχετε μηαλά.
ταρλαμπούμπα, ταρλατούμπα, ὅλοι ἄσπρο τοῦ Μελᾶ.

—

Κι' ὁ Σκυρόπουλος ὁ Κῶστες, ποὺ πηγαίνει πάντα ἴσια,
τί βαρβάτος δικηγόρος,... ὄχ! ψυχή μου 'στὰ Πατήσια!
Ὅλοι λένε ὅτι τάχει τιτιακόσα τὰ μηαλά του
καὶ τὸν κάθε νόμο παίζει μὶς 'στὰ πέντε δακτυλά του.
Ὅ,τι 'πῆς κι' αὐτὸς ἀξίζει... ἀλλ' ἂν ἔχετε μηαλά,
ταρλαμπούμπα, ταρλατούμπα, ὅλοι ἄσπρο τοῦ Μελᾶ.

Τί σᾶς λέει καὶ ὁ μάστρ Κυριακὴς ὁ Πετεγάς,
ποὺ φτιάνει πάντα πρῶτος 'στὴν βολὴ τὰς ἐκλογάς
καὶ κατόπιν ὅπερ ὅλων θεσπίζεται γενναίως
ὡς φιλότιμος πολίτης κ' εὐστοχίδης 'Αθηναῖος;
Τί καλὸς κι' ὁ Πετεγᾶς μαι!...ἀλλ' ἂν ἔχετε μηαλά,
ταρλαμπούμπα, ταρλατούμπα, ὅλοι ἄσπρο τοῦ Μελᾶ.

—

Μὴν ξεχνᾶτε δὲ κι' ἐκεῖνον τὸν Θανάση Κατσανδῆ
μὲ τὴν ὄμορφη τὴν μοῦτσι, τὴν σπουδαία καὶ χονδρή.
Τόνα κι' ἄλλο τοι ρουθοῦν θὰ γενῇ μεγάλη βρύσι
κι' ὅπου ξέρα κι' ἀνυδρία τὸ νερὸ θὰ πλημμυρήσῃ.
Τί καλὸς κι' ὁ κὺρ Θανάσης!... ἀλλ' ἂν ἔχετε μηαλά,
ταρλαμπούμπα, ταρλατούμπα, ὅλοι ἄσπρο τοῦ Μελᾶ.

—

Ὑποψήφιος πυροβάλλει καὶ ὁ Γιάννης Σουμακίπας,
τῶν ὀβάτων ὅλων γνώστης καὶ καθόλου Περλατίπας,
κι' ὄν ἡ γλῶσσα του δὲν τρέχῃ ὅπως ἄλλων σὰν ροβάνι
μὰ θὰ φέρῃ 'στὴν 'Αθήνα καὶ αὐτὸν τὸν 'Ιορδάνη.
Τί καλὸς κι' ὁ Σουμακίπας!... ἀλλ' ἂν ἔχετε μηαλά,
ὅλοι ἄσπρο μὲ τὰ δηό σας εἰς τὴν κάπα τοῦ Μελᾶ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Καὶ πῶς τὰ βλέπεις, Φασουλῆ, τὰ πράγματα;
Φ.— Περίφημα...
τὸ μέλλον φωτεινότατον, τὸ δὲ παρὸν ἐντρύφημα.
Π.—Γιὰ τῆς Ἀρχόντως ἔμαθες καὶ σὺ τὸ δακτυλίδι,
ἐκεῖνο τὸ πολύτιμο καὶ ἀκριβὸ στολίδι;
Φ.—Τὸ ἔμαθα...
Π.— Κι' ἐντύπωσιν δὲν σοῦκαιμε καμμίαν;
Φ.—Συνειθισμένα πράγματα γιὰ τὴν Ἀστυνομίαν.
Π.—Πῶς δηλαδή;
Φ.— Νὰ δηλαδὴ μὲ ἄλλους λόγους, κοῦκκο,
πολλοὶ τραβοῦν κωλόκουρο, πολλοὶ βαροῦν τραμπούκκο,
ἀφ' ὅτου ἐναυμάχησαν παρὰ τὸ Ναυαρῖνον
οἱ Ἀγγλογάλλοι Ναύαρχοι πρὸς χάριν τῶν Ἑλλήνων,
κι' ἀνεκηρύχθη κι' ἡ Ἑλλὰς βασίλειον μὲ νόμους,
κλητῆρας Ἀστυνομικοὺς καὶ ἄλλους περιδρόμους.
Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν καὶ ἴσως πρὶν ἀκόμη
καθιερώθη μερικοὶ κλητῆρες κι' Ἀστυνόμοι
τῆς καθεμιᾶς Ἀρχόντως μας νὰ δέχωνται τὰ δῶρα,
ὅπως φρουρῆται καλλιὸν ἡ τάξις ἐν τῇ χώρᾳ.
Τοιαῦτα διεδίδοντο ἀπὸ τοὺς ραμφαρόνους
καὶ ἄλλα τι δὶν ἔμινε εἰς τοὺς παρόντας χρόνους
παρὰ νὰ 'βγῇ, βρὲ Περικλῆ, ὁ Φὼν-Κολοκοτρώνης
νὰ μᾶς τὰ 'πῇ ὀρθὰ κοφτὰ λαλίστερος κορώνης
μὲ ὕφος κάπως παρδαλὸν κι' ὀλίγον ἐξημμένον
πρὸς γνῶσιν καὶ συμμέρφωσιν τῶν διαφερομένων.
Τί δὲ μᾶς εἶπε, Περικλῆ, τὰ ξέρεις καὶ τὰ ξέρω,
καὶ εἶναι ὅλως περιττὸν νὰ πῶ τὰ περαιτέρω.
Μᾶς ἀπεκάλυψε πολλὰ περὶ Ἀστυνομίας
καὶ ὅτι χάριν τρυφερᾶς κι' ἀρχαίας γνωριμίας
ἐκ τῆς Ἀρχόντως κόσμημα ἐδέχθη τῶν χειρῶν
ὡς προστιλῆ ἀνάμνησιν ἀρχαίων ἡμερῶν.
Ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως ἐκείνης τῆς σπουδαίας,
ποῦ συζητήσεις ἤναψε μεγάλας καὶ ραγδαίας,
ἀμέσως ἐρωτίσθησαν τὰ πλῆθη τῶν σοφῶν
καὶ πᾶσα γῆ ἀντήχησε μὲ τόνομα τοῦ Φών,
καὶ εἶπαν ὅλοι πῶς μ' αὐτὸ τὸ κόσμημα τὸ σπάνιον
ἐδόμεν φῶς ἀληθινὸν καὶ πνεῦμα ἐπουράνιον.
Π.—Καὶ σύ, μωρέ, τι λὲς γι' αὐτό;
Φ.— Δὲν βγάζω τσιμουδιά...
κι' ἐκεῖνος ἔχει σὰν κι' ἐμὲ γυναῖκα καὶ παιδιά,
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς σοῦ λέγω, Περικλέτο,
ὁ πρῶτος ἀναμάρτητος τὸν λίθον του βαλέτω.
Π.—Φιλάνθρωπος μοῦ ἔγινες...
Φ.— Τί διάβολο νὰ κάνω...
τὴν τόσην αὐστηρότητα δὶν τὴν καταλαβαίνω.
Νομίζω λέ, βρὲ Περικλῆ, κι' ἐγὼ καὶ ἄλλοι φίλοι
πῶς πᾶς φρουρὸς τῆς τάξεως καὶ πρέπει καὶ ὀρείλει
τῆς ὑψηλῆς του θέσεως κανόρε νὰ κρατῇ,
ἀνάγκη δὲ νὰ δέχεται πρὸς τοῦτο κάτι τί,
κι' ὅποιος δὲν ἔχει κάλπικο τὸ δόντι του νὰ ξύσῃ,
θαρρῶ πῶς εἶναι δίκαιον νὰ δέχεται μπαξίσι,
νομίζω δὲ πῶς ἴδιον δὲν εἶναι τοῦ τυχόντος
νὰ πέρνῃ δῶρα ἐκλεκτὰ ἐκ μέρους τῆς Ἀρχόντως.
Συγχώρει, φίλε Περικλῆ... τὸν Φασουλῆν μιμήσου...
ἂν συγχωρῇς δὲν βλάπτεται καθόλου ἡ τιμή σου.
Τὴν τόσην αὐστηρότητα παρακαλῶ ν' ἀφήσῃς,
ἔτσι ἐπλάσθη, Περικλῆ, τοῦ Ἕλληνος ἡ φύσις,
νὰ πέρνῃ καὶ νὰ δέχεται μπαξίσι καὶ τραμπούκο,
ἀλλοιῶς τοῦ πέρνουν τὸ βρακὶ μαζὶ μὲ τὸ σουρτοῦκο.
Ἐγὼ τὰ πάντα πάντοτε παρέρχομ' ἐν σιγῇ,
ἡ δὲ ψυχή μου ἔγινε ἀκέρωτος πηγὴ
ἐλέου, συγχωρήσεως, κι' ἐπιεικείας τόσης,
κι εἰς ἔλους φαίνομ' εὔσπλαγχνος γραπτῶς καὶ διὰ ζώσης.
Ἰδού... μοῦ εἶπαν κατ' αὐτὸς καμπόσοι παληοφεύταις
Ἐπάρχους πῶς διώρισαν δοὺ τρεῖς κατσικοκλέφταις.
Π.—Καὶ σὺ τί τοὺς ἀπήντησες;
Φ.— Καὶ τοῦτο θὰ περάσῃ,
καὶ ἡ πατρὶς προώρισται νὰ δράσῃ καὶ θὰ δράσῃ.
Μὴ ψύλλους μέσα στ' ἄχυρα, βρὲ Περικλῆ, γυρεύῃς,
γιατὶ ἀδίκως χάνεσαι καὶ χολοστᾶς καὶ ρέβεις.
Μὴ μὲ τὸ τίποτα χαλᾷς τῆς μούρης σου τὸ χρῶμα,
μὴ κίνει τὸν ἀναγυρὸν, γιατὶ ἀρίνει βρῶμα,
βλέπε τὰ πέτεζο μονοχὰ καὶ ὄχι τ' ἀπὸ μέσα,
καὶ φτύνε καὶ φασκέλωνε καὶ χώνεζ' ἔγκα λέσσα.
Συγχώρει, φίλε Περικλῆ... τόνορε σου δὲν πέφτει...
θυμήσου καὶ τοῦ Κότταρη τὸ κλιέρτο, κλιέρτει, κλιέρτει.
Μὴν εἶμεθ' ἀγριάνθρωποι καθὼς κι' οἱ Ἐσκιμῶοι...
μακάρι νὰ ἐκλείβαμε κι' ἐμεῖς, βρὲ κουτομόη,
κι' Ἐπάρχουσνα μᾶς ἔκαναν κι ἀνθρώπους ὅπως πρέπει,
ποῦ νὰ τὸν πιάνῃ κόψιμο ἐκεῖνον ποῦ μᾶς βλέπει.
Μακάρι νὰ μὴν πήγαιναν τὰ λόγια μας 'στὸν βρόντο
καὶ δακτυλίδια νἄδινε 'στοὺς δοῦ μας ἡ Ἀργόντω,
κι' ὅσοι μᾶς βλέπουν, Περικλῆ, μ' ἐκεῖνα τὰ στολίδια
νὰ λένε πῶς τὰ χέρια μας τιμοῦν τὰ δακτυλίδια.
Μὴ τοὺς Ἐπάρχους, Περικλῆ, κακολογῇς ποσῶς,
μὴ θέλῃς μὲ τὰ σχόλια νὰ μείνῃς ὁ μισός,
ἡ τέση αὐστηρότης σου ἂς πάῃ νὰ χαθῇ,
ἂν δὲ τὸ Σύνταγμα ποτὲ ἀναθεωρηθῇ
καὶ κατὰ τύχην προσκληθῶ μετὰ τῶν πρεσβυτῶν,
αὐτὸ μὲ γράμματα χρυσᾶ θὰ γράψω ἄρθρον πρῶτον:
«Ἕκαστος Ρωμηὸς μὲ τὴν κλοπὴν μικρὰν δὲν εἶχε σχέσιν
αὐτὸς δὲν διορίζεται εἰς δημοσίαν θέσιν.»
Ναί, ἀδελφέ μου Περικλῆ, τὸν αὐστηρὸ μὴν κάνῃς,
διότι τότε φαίνεσαι πῶς εἶσαι μπεχλιβάνης,
καὶ μὲ τὴν αὐστηρότητα καὶ σὺ δὲν θὰ 'μπορέσῃς

μπαξοτὸ ἀσπρόρρουχο ποτέ σου νὰ φορέσῃς.
Σοῦ τάπα μία, δύο, τρεῖς, ὡς πότε θὰ τὰ λέω;
Π.—Μὶ ἀπελπίζεις, Φασουλῆ, καὶ μοῦρχεται νὰ κλαίω.
Φ.—Μὴν καναρίζῃς, Περικλῆ, σὰν κλῶσσα τοῦ Παυλίδη,
κι' ἂν ἐρωτᾷς τί γίνεται καὶ γιὰ τὸ δακτυλίδι,
Κολοκοτρώνης τὸ φορεῖ, Κολοκοτρώνης τέχει,
κι' ἐπιως γιὰ τοῦτο βγάλῃ γρῦ τὸν καρτερεῖ ἀπόχη.
Π.—Ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα 'στὴ ραχή σου, κασίδη,
γιατὶ ἀλήθεια μ' ἔσκασες μ' αὐτὸ τὸ δακτυλίδι.

Ὁ Ναύαρχος ὁ Ἰσπανὸς
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ ταπεινός.

Φ.— Προσέρχομαι ὡς ἐκλογεὺς τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν
καὶ χαιρετῶ τὸν Ναύαρχον τῶν φίλων Ἰσπανῶν.
Σκεφθῆτε πῶς ἀράξατε σὶ τοῦτα τὰ νερά,
ὅπου ἐλούσθη, Ναύαρχε, ἡ Δέξα μιὰ φορά,
κι' ὁ Ξέρξης πῆγε λέοντας ὡς ποῦ νὰ τῆς κρεμμύδι,
τῶν δὶ πατέρων οἱ ἐχθροί, κι' οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Μῆδοι,
ἀφήσαντες τὴν σήμερον κιδάρεις καὶ τσάρας,
γραλίζουν τὰ παπούτσια μας ἀντὶ μιᾶς πεντάρας.
Σὲ τέτοιο γάλι καταντοῦν ὅσοι μ' ἐμᾶς τὰ βάζουν,
χωρὶς τὴν ἱστορίαν μας καθόλου νὰ διαβάζουν
εἰς τὴν ἀρχὴ κορδόνονται καὶ βγάζουν τὰ λεπίδια,
γιατὶ θαρροῦν πῶς εἴμεθα τοῦ κόσμου τὰ σκουπίδια,
ἀλλὰ 'στὸ τέλος, Ναύαρχε, ἀνοίγουν τὰ στραβά των
καὶ φεύγουν μὲ τὰ τίσστερα τὰ σαπιοκάραβά των.
Χαῖρε λοιπόν, ὦ Ἰσπανέ μετὰ τῆς Ἰσπανίας,
τῆς χώρας τόσων εὐγενῶν κι' ἱπποτικῆς μανίας,
ποῦ ὁ Κιχώτος ἄλλοτε ὑπῆρξε πρῶτος ἥρως,
τὴν βρέχει δὶ ὁ Δούριος κι' ὁ Γουαδαλκιβίρος,
κι' ὁ Τάγος ὁ περίφημος καὶ ὁ Γουαδιάνας,
νόσους πολλὰς ὡς σήμερα ἐκπλύνας καὶ λυμάνας,
ἐκβάλλων δὶ ὁρμητικὸς 'στὸν κόλπον τῶν Γαδείρων,
κι' ἄλλοι πολλοὶ πηγάζουτες ἐκ τῶν κλειτῶν Ἰβήρων.
Ποσάκις ἐπεθύμησα νὰ ἔλθω ἐκεῖ πέρα
νὰ κοπανίσω σὰν κι' ἐδῶ καβουρδιστὸν φέρα,
καὶ μὲ τὴν φαντασίαν μου τὴν καίουσαν κι' ὀργῶσαν
νὰ πρίξω 'στὴν τρισένδοξον ἐκείνην Σαραγόσσαν,
τὰ ἴχνη τοῦ Ἐρνάνη σας νὰ πάρω ἀπ' ὀπίσω,
τοῦ πάλαι Δὸν-Ρουὶ-Γομὲζ τὸ κέρας νὰ σαλπίσω,
ν' ἀφίνωμαι ἀκράτητος 'στὸν κόσμον τῆς τρυφῆς
καὶ ὡς ἱππότης γνήσιος ἐλευτηῆς μορφῆς
τὸν πάλαι Ἀχαμνόοντα γενναῖως νὰ ἱππεύω
καὶ κάποτε τὰ πίσω του μὲ χάρη νὰ θωπεύω,
ποῦ τόσαις ἀλογόμυιγαις τὰ ἔχουν καταφάγει,
νὰ στέκῃ ὁ ὡς Ζάντσος μου ὁ Περικλῆς στὸ πλάγι,
κι' ἐξιστορῶν τοὺς ἄθλους μου εἰς τοῦτον τὸν στωμύλον
νὰ μαχωμαι κατὰ σκιῶν πτερῶν, κι' ἀνεμομύλων,
κατόπιν δὲ 'στὴν πάτριον νάλθω ὑπερηφάνως
μὲ τοῦ Μαμβρίνου τὸ βαρὺ καὶ κολοσσαῖον κράνος,
καὶ πρίχων πρὸς τὸν Θεόωρῆν, τὸν μέγαν Ναπολέοντα,
μὲ τὸν πιστόν μου Περικλῆν, τὸν αἰωνίως κλαίοντα,
καὶ μ' ἔνδυμα ἱπποτικὸν τῶν χρόνων τοῦ Γοδόνη,
νὰ σκούζω 'στὸν Πρωθυπουργὸν ἑπτὰ φοραῖς Κορδόνι.
Ὢ! πόσον ἤθελα νὰ ζῶ τὸν ποταμὸν τὸν Τάγον,
τὰς πόλεις τῶν Μαυριτανῶν καὶ τῶν Ἀθεναραγῶν,
τοὺς ταυρομάγους τοὺς κλεινοὺς κι' αὐταῖς τῆς Ἰσπανίδαις,

ποῦ 'στὰ καράβια στέκονται κρυμμένοις ἡ μαρτόλαις,
καὶ νὰ ξυπνῶ τῆς γειτονιᾶς μὲ τῆς πολλᾶς Σονάτας,
μὲ τῆς Ἐστουντιαντίνας σας καὶ τῆς Μαντολινάτας.
Ὢ! πόσον ἤθελα νὰ δῶ κι' ἐκείνη τὴν Γρενάδα
νὰ κάμω σὰν περαστικὸς κι' ἐκεῖ μιὰ περιπάδα,
καὶ νὰ περάσω ὕστερα κι' ἀπὸ τὴν Καρθαγένη
κι' ἀπὸ τὰ ξιφονύματα ὁ σβέρκος μου νὰ βγαίνῃ,
ὡς ἔτυ μὲ τὸν Σάντσο μου, τὸν Περικλῆ τὸν βλάκα,
κακὴν κακῶς κι' οἱ δύο μας νὰ πᾶμε 'στὴν Μαλάκα.
Ὢ! πόσον ἤθελα νὰ δῶ καὶ τὴν Ἀνδαλουσίαν,
τὴν γῆν τὴν καλλιγύναικον κι' εἰς καλλυνὰς πλουσίαν,
τῶν μεγατίμων Ἰνδαλγῶν τὰ γένη τὰ μεγάλα,
κι' αὐτὸν τὸν Βασιλέα σας, ὁποῦ βυζαίνει γάλα,
ποῦ δὲν τοῦ καίγεται καρπὶ γιὰ τὰ καθήκοντά του
καὶ πότε πότε σὰν μπεμπὲς ὀροσζέει τὴν ντάντά του.
Πῶς ἤθελα νὰ λέγωμαι Δὸν-Φασουλῆς κι ἐγώ,
εἰς Δουλσινέας ρλογερᾶς τοὺς κόλπους νὰ σφυγῶ,
ὁποῦ τὸ κάθε μάτι της νὰ σφάζῃ σὰν στιλέτο,
κι' ἀμέσως νὰ βαπτίσω Δὸν κι' αὐτὸν τὸν Περικλέτο.
Βεβαίως, φίλε Ναύαρχε, παρὰ τοῖς Ἱσπανοῖς
ὑπάρχουν ἀναρίθμητοι πρὸ χρόνων εὐγενεῖς,
ἀλλὰ θαρρῶ κι' οἱ Ἕλληνες δὲν πᾶνε παραπίσω
κι' αὐτοὶ συναγωνίζονται καὶ σᾶς βαττοῦν τὸ ἴσο.
Ἐδῶ νὰ γίνῃς εὐγενὴς εὐκόλως θὰ μπορέσῃς,
ἂν μόνον ἕνα σώβρακο μεταξωτὸ φορέσῃς,
κι' ἐδῶ ἡ Δόναις πλημμυροῦν καὶ μὲς στοὺς ὀρόμους
τρέχουν,
ἀλλὰ κι' ἐκείναις, Ναύαρχε, ὁποῦ λεπτὰ δὲν ἔχουν
'στὰ τρύπια τὰ παπούτσια των νὰ βάλουν μεντζεσόλαις,
γυρεύουν σώνει καὶ καλὰ νὰ γίνουν Δόνα-Σόλαις.
Δὲν εἶναι παῖξε γέλασε κι' ἡ τῶν Ἑλλήνων χώρα,
ἐδῶ καθένας εἶναι Δὸν καὶ καθεμιὰ Σινιόρα,
καὶ ὅδε του πιὰ εὐγένεια μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ...

(Ὁ Ναύαρχος ἐκπλήσσεται χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι.)

Φ.— Ἡμεῖς, μεγάλε Ναύαρχε, μετὰ πολλῆς μανίας
ἐγκύπτομεν σπουδάζοντες εἰς τὰ τῆς Ἱσπανίας,
καὶ μὴ θαρρῇς πὼς δι' αὐτὴν μιλῶ στὰ κουτουροῦ...
εἰς τὴν Μαδρίτην Πρεσβευτὴς ὑπῆρξε πρὸ καιροῦ
ἐκεῖνος ὁ Δὸν-Στέρανος, Σκουλούδης ὁ πολύς,
ποῦ ἕνα φράκο του παλιὸ φορεῖ ὁ Φασουλῆς.
Ὁ δὲ Σκουλούδης ἔμαθε πολιτικὴ κομμάτι
ἀπὸ τὸν Κυριακόπουλο τὸν πρωτοδιπλωμάτη,
κι' ἂν τὰ 'κατάφερε καλὰ εἰς τὰ δικά σας μέρη
αὐτὸς ὁ Κυριακόπουλος τὸν ἔβγαλε ξεστρέη,
κι' ἄφρο τὸν ἐβασκάλεψε νὰ κάμῃ τὸ καὶ τὸ
δίκαιος τώρα τοῦ ζητεῖ χιλιάδες ἑκατό,
καὶ μὲ τὸν ὄκκαλο κακὸ ὁ μαθητὴς θὰ μπλέξῃ...

(Ὁ Ναύαρχος ἐκπλήσσεται χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι.)

Φ.— Ἡμεῖς, μεγάλε Ναύαρχε, μετὰ πολλῆς μανίας
ἐγκύπτομεν σπουδάζοντες εἰς τὰ τῆς Ἱσπανίας,
ἀλλὰ κι' ὁ Δὸν-Θεόδωρος, λιγνὸς ὡς Ἀχαμνόων,
ἐδῶν θαλάσσας κι' ἄστεα καὶ γνοὺς ἀνθρώπων νόον,
πιστεύω, φίλε Ἱσπανέ, πὼς ὄπίσω δὲν θ' ἀργήσῃ
τὴν ποθητήν φιλίαν σας νὰ τὴν καλλιεργήσῃ,
καὶ τότε πιὰ ποιὸς σᾶς μιλεῖ... ἀμάν, Χριστέ, κι' ἂς
[βρέξῃ...

(Ὁ Ναύαρχος τὸν χαιρετᾷ χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι).

Φ.— Ἐδῶ ποῦ λέτε, Ναύαρχε, μετὰ πολλῆς μανίας
ἐγκύπτομεν σπουδάζοντες εἰς τὰ τῆς Ἱσπανίας,
κι' ὁπόταν, θεία χάριτι, τοῦ χρόνου προϊόντος,
τελειώσῃ κι' ἡ γνωστὴ δουλειὰ τῆς Δόνας τῆς Ἀρ-
[χόντος,
καὶ φιλιώσουν αἱ Ἀρχαὶ τῆς χώρας τῆς εὐάνδρου,
τοὐτέστιν ὁ Εἰσαγγελεὺς μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου,
τότε θὰ συμμαχήσετε καὶ σεῖς, διαδόντρου γυιέ,
διότι καὶ ὁ Πρίσδυς σας, ὁ Πρὰ-Δὲ-Ναντουγιέ,
ποῦ εὐγενὴς μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ὡς 'στὴ ρίζα,
ἐπῆρε πρᾶγμα μιὰ φορά, τὴν ὁμαλεχτὴ Ἐλίζα,
τὴν πρὶν κυρίαν τῆς τιμῆς, τὴν κόρη τοῦ γιατροῦ,
καὶ οἱ γαμπροὶ ἀπέμειναν 'στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.
Λύτὰ καὶ μένω τάπαινῶ ὡς Ἕλλην ἐν τελεῖ πρώτοις,
Δὸν-Φασουλῆς, Δὸν-Φουκαρᾶς, Δὸν-Νηστικὸς ἱππότης.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ φίλος Φλετορίδης, ὁ Θεόδωρος τοιοῦτος,
ἐκ Σάμου πατρώτης καὶ νέος σοβαρός,
σπουδαίας ἐξετάσεις ἰατρικὰς ὑπέστη,
κι' ἐγένετο διδάκτωρ βεβαίως καὶ γιατρός.
Καὶ τώρα ὅλοι νύφη του σύγχρονοι χωσθῆ
κι' ὀγρήγορα νὰ στείλῃ Σαμιώτικη ἀρασί.

Ἰδιαιτέρως συνιστῶ τὸ Βιβλιοπωλεῖον
τῶν ἀδελφῶν Μαργαρίτων, ποῦ εἶναι 'στὴ Παρίσι,
καὶ προμηθεύει πᾶν γνωστὸν καὶ ἄγνωστον βιβλίον
χωρὶς μ' ὑπόγυρνον τιμὴν νὰ σᾶς στενοχωρήσῃ.
Μουαδικὸν Κατάστημα μ' ὑπόλημμι πολλὴν
καὶ εἰς τὴν Δύσιν σύμπασαν καὶ τὴν Ἀνατολήν.

Στὸν Πειραιᾶ Κατάστημα τοῦ Στάθη Δηλαδέρη,
ὁποῦ μεγάλο ἄρχισε νὰ κάνῃ νταραβέρι.
Εἰς τοῦτο πλάκες στρώνονται ἀπὸ τσιμέντο πρώτες,
τὰς διακρίνει δὲ πολλὴ καθ' ὅλα στερεότης,
καταλλήλοι πρὸς στρῶσιμον εἰσόδων κι' αἰθουσῶν
καὶ μαγειρείων κάποτε καὶ πάντων καὶ πασῶν.
Πρὸς τούτοις πλάκες στερεαὶ γιὰ κάθε πεζοδρόμιον,
καὶ ὡς αὐτὸ Κατάστημα δὲν ἔγινε παρόμοιον.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πὼς 'στὶ σπηλιά μου ἀνέβη,	μὲ Χημέζον, μὲ μιὰ μάντρα. — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Κυαλεὶ ἀπάνω — κι' ἀπὸ τότε συνορεύει	καὶ μιὰ χώρα δέχως ἄντρα. — πούταν ἄλλοτε μαρμή.
μὲ ξενοδοχεῖο Ξένη. — ὅμορ' ἀπὸ λίθι τρεῖς' ἀπὸ ξύλο,	

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΘΟΠΛΕΡΟΝΗ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι	Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὰ χέρι.
κι' ὅταν ἔχῃ ἀρκετὰ	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἑνὸς κράτους	— ἔχουνε συνδρομητές,
Συνδρομητὰς θὰ δίχνωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,	κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ὠδεῖας πρὸς ἐμέ,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— θίχνω νάζῃς κι' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ πόρα καὶ τὴ μόρα	— κάθε φύλλο μᾶς δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,		

Πρώτη τοῦ Ἰουνίου.	**Σαράντα πέντε ποιήτος καὶ τρακόσα.**
καὶ συναξις δαντείου.	**ξεραίνετ' ἐκ τῆς ζέστης κάθε γλῶσσα.**

Πῦρ καὶ φλόγα πνέων
ψάλλω ἔτος νέον.

Ἂν, ὡς πιστεύω πάντοτε, φιλαναγνῶσται εἶσθε
βεβαίως τὸν Μπερτόδουλον ἐκεῖνον ἐνθυμεῖσθε.
Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἀναιδὴς, ἐπαίτης μὲ ἀξίαν,
μοντζώσας ὅλην τῆς Αὐλῆς τὴν εὐημοταξίαν,
ἐμπῆκε μὲ τὰ τέσσερα καὶ μὲ τὰ πισινά του
εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Μεγαλειοτάτου.

Καὶ ὁ Ρωμηὸς, ὁ τοὺς νεφροὺς ἐτάζων τῶν
[ἀνθρώπων,
πιστότατα μιμούμενος αὐτὸν τὸν καραγκιόζη,
τοὺς Ἕλληνάς του χαιρετᾷ κατὰ τοιοῦτον τρόπον,
ἂν καὶ 'στὸν χαρακτῆρα του καθόλου δὲν ἁρμόζῃ,
καὶ τρέχει μὲ τὰ πισινὰ καὶ σκύβει μὲ τὰ τέσσαρα
ἐμπρὸς εἰς κάθε ἄρχοντα, ἐμπρὸς εἰς κάθε Καίσαρα.

Χρόνοι ἐπέταξαν ἑπτὰ σὰν νύφαι μιᾶ ἡμέρα...
ἔτσι ὁ χρόνος γρήγορος ὅμαθαίνει καὶ περνᾷ
ὅ' ὅσους προωρίσθησαν νὰ κοπανοῦν ἄέρα
καὶ εἰς τὸν Ἥλιο 'ξένοιαστοι ν' ἁπλώνουν τραχανᾶ·
καὶ τώρα εἰσερχόμενος 'στὸν ὄγδοόν του χρόνον
δὶς χαιρετᾷ τοὺς Ἕλληνας, τρὶς χαιρετᾷ τὸν θρόνον.

Ἀποκαμὼν ἐκ τῶν δεινῶν πολεμικῆς εἰρήνης,
μὲ σώματος καὶ πνεύματος πολλὴν ἀδυναμίαν
ζητεῖ ὀλίγην ἐμπνευσιν ἐκ τῆς Θεᾶς ἐκείνης,
ποῦ στέκεται 'ψηλὰ 'ψηλὰ εἰς τὴν Ἀναδημίαν,
κι' ἐξάπτουσα τὰς κεφαλὰς διὰ πυρὸς ἁγίου
προσδλέπει εὐμελῆ Θεὸν γυμνὸν ἐκ τοῦ πλαγίου.

Μὲ τὴν μορφὴν τοῦ Ἄρεως ὁ τάλας Φασουλῆς
καὶ μὲ τὸ κράνος τὸ βαρὺ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
ἐμπρὸς στὸν γαῦρον ἁρχηγὸν σκιρτᾷ τοῦ Κορδονίου
καὶ τῆς μπαρμπέταις του φιλεῖ χωρὶς χροιὰν αἰδοῦς,
καθὼς ὁ Ἔρως τὴν μορφὴν λαῶν τοῦ Ἀσκανίου
ἐπάνω εἰς τὰ γόνατα ἐσκίρτα τῆς Διδοῦς.

Ἐλπίζομεν καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ἀνατεῖλαν ἔτος
νὰ φλυαρῇ ὁ Φασουλῆς κι' ὁ βλὰξ ὁ Περικλέτος,
νὰ φαίνωνται ἀνούραστοι 'στοὺς λόγους καὶ ἀδρὰ
καὶ οὐκ ὀλίγα φάσκελα τιμητικὰ νὰ δώσωμεν,
τὸ δὲ Κορδόνι πάντοτε κορδόνοντες φαιδρὸ
εἴτε ἀργὰ ἢ γρήγορα μ' αὐτὸ νὰ τὰ κορδώσωμεν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος ἀκέτος.

Φ.-Στὰ ὅπλα...
Π.- Τί φωνάζεις, βρέ ;
Φ.- Στὰ ὅπλα, Περικλέτο...
ἐπὶ τῶν ὤμων τάχιστα τὸν σάκκον σου βαλέτω.
Π.-Ἀλλὰ γιατί, βρὲ Φασουλῆ;
Φ.- Γιὰ τὴν κακὴ σου μέρα...
ἀπό μπαρούτι καὶ καπνὸ μυρίζ' ἡ ἀτμοσφαῖρα
καὶ διεδόθη πάραυτα εἰς πᾶσαν γῆς γωνίαν
πῶς προχωροῦν οἱ Βούλγαροι πρὸς τὴν Μακεδονίαν
κι' ἐπιάσθηκαν μὲ τὴν φυλὴν ἐκείνην τῶν Πομάκων
καὶ ὡς ἐκ τούτου φαίνεται πῶς ἔχ' ἡ ράβα λάκκον.
Π.-Μίλα καλά, βρὲ Φασουλῆ...
Φ.- Σοῦ ὁμιλῶ σπουδαίως...
θαρρῶ πῶς πάλιν πόλεμος ἐπίκειται ραγδαῖος,
καὶ μόλις ἔμαθα κι' ἐγὼ αὐτὴν τὴν ἀγγελίαν
ἀμέσως μὲ πολεμικὴν ὡπλίσθην πανοπλίαν
ἐκ φόβου μὴ ὁ πόλεμος εἰς τὸ φτερὸ δὲν μ' εὕρῃ,
μὰ 'πῆρα καὶ ψαρόκολα καμπόσην καὶ ἀλεύρι
κι' ἐπῆγα στὸν Πρωθυπουργὸ μὲ μάτι πυρωμένο
νὰ τοῦ κολλήσω, Περικλῆ, τὸ χέρι τὸ κομμένο,
γιὰ νὰ μπορέσῃ μὲ τὰ δυὸ τὸν πόλεμο νὰ κάνῃ...
Π.-Μίλα καλά...
Φ.- Σοῦ ὁμιλῶ σπουδάζων, μπεχλιβάνης.
Ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργός, ὑπέρ ποτε γλυκύς,
ἐκύτταζε τὰ ὄργανα τῆς Φιλαρμονικῆς,
ἐκεῖνα ποῦ εἶζητησε ἀπὸ τὸν Σπάθη τώρα
καὶ περὶ τούτων, Περικλῆ, Π ρ ω ί α ς φύλλον ἔρα.
Ἤῆρα λοιπὸν τὸ φλογκέλχορν ἀπὸ τὸν Θοδωρῆ
κι' αὐτὰ μὲ ἦχο πλάγιο τοῦ εἶπα καὶ βαρύ :
«Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξε τὸ Τσούτικο ἀσκέρι
νὰ προχωρήσῃ στ' ἅγια τῶν Μακεδόνων μέρη
τώρα ὑποῦ σοῦ 'πέρασε ἡ τοῦ πολέμου λόξα
κι' ὑφώθη μισοὐρανα ἡ ζηλευτή σου ὀξέα,
τώρα ποῦ τρέχει ἔμπροστὰ Κορδόνι τὸ Κουδέρνο
κι' ἀρχίζω κτήματα κι' ἐγὼ στὸ Φάληρο νὰ πέρνω,
τώρα ποῦ μᾶς ἐλύσακε τὸ καθμα τοῦ Ἰλίου
καὶ στρίβουν βίδες δυνατὰς παντοῦ τοῦ Βασιλείου,
ποῦ ψήνει τὸν πλανήτην μας κι' ὁ ὄσκος τῆς Σελήνης
καὶ τρέχομεν εἰς τὰ λουτρὰ Ὑπάτης καὶ Κυλλήνης,
καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἀκούεται ἀκινδυνός τις βρόντος
γιὰ δακτυλίδια μερικὰ τῆς προσφιλοῦς Ἀρχόντως.»
Μὰ καὶ τὸ βομβαρδίνιον ἐπῆρα τὸ μεγάλο
κι' αὐτὸ μὲ ἦχον ἄρχισα βαρύτερον νὰ ψάλω :
«Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξαν καὶ τὰ κηφηναριά
μὲς στῶν Ποιμάκων, Θοδωρῆ, νὰ πᾶνε τὰ χωρία
τώρα ποῦ τὸ Ρωμαϊκὸ κορδόνεται καὶ γαίρει
καὶ τὰ παπούτσια ἔξαφνα ἐπῆρε εἰς τὸ χέρι
ὁ πρὶν Νομάρχης ὁ τραχὺς, ποῦ ὄχως νοῦ κουκούτσι
τὰ δυό σου πόδια ἔβαλε σὲ τόσο ὀλίγα παπούτσι,
καὶ ἤλθε ὁ Θανόπουλος μὲ σχέδια μεγάλα
κι' ὁ Δήμαρχος μαζί μ' αὐτὸν τὰ ἔχει μέλι γάλα,
διότι φιλοπόλιδα τὸν εἶπε καὶ εἰκότως,
ἐνῷ ἀφιλοπόλιδα τὸν ἔλεγε ὁ πρῶτος.»
Μὰ 'πῆρα καὶ τὸ τένορχον, τὸ ἄλτχορν, τὸ κορνέτο,
καὶ μὲ τὰ τρία ἔψαλα τοιαῦτα, Περικλέτο :
«Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξε ἡ φάρα τῶν Βουλγάρων
μὲς στῶν Ποιμάκων τὸ χωριὸ νὰ τρέξῃ ἄρον ἄρον
τώρα ποῦ τάξις κυβερνᾷ τὰ πάντα κι' ἡσυχία
κι' ἐμπῆκαν κλίρταις στὸ μανδρὶ καὶ μὲς στὰ Ἐπαρχεῖα,
τώρα ποῦ ἑτοιμάζονται κι' ἡ κάλπαις καὶ οἱ ψῆφοι
καὶ τρῶγες τὰ μανίκια σου γιὰ νὰ μὴν ἔβγουν τζίφοι,
ποῦ στράζονται στὰ Σάλωνα ταρνιὰ καὶ τὰ κριάρια
καὶ στὴν δική σου τὴν τοδιὰ τὰ πρῶτα παλληκάρια.
ποῦ νέοι ψευτοπόλεμοι ἀρχίζουν τοῦ στρατοῦ
ἐκεῖ παρὼ τοὺς πρόποδας τοῦ γέρου Ὑμηττοῦ,
καὶ σὺ τὰς νίκας γαιρετᾷς μὲ στρατηγοῦ καμάρι,
κι' ἀρίνει κάθε μέλισσα ἐκ φόβου τὸ θυμάρι,
κι' οὐδὲ βυζαίνει τὸν χυμὸ γιὰ νὰ γεννήσῃ μέλι,
κι' ἀπὸ τὸν φόβο λύνονται καὶ τὰ δικά μου μέλη.
Τώρα ποῦ κι' οἱ Χαχάμηδες, Ραββῖνοι καὶ παπάδες,
ἀναχωροῦν μὲ γαλικὰ καὶ τόσους μαστραπάδες,
καὶ πᾶνε 'στὴν Καπέρναούμ τὴν παραθαλασσίαν
νὰ περιμένουν χάσκοντες τὸν μέλλοντα Μεσσίαν.
τώρα ποῦ πέρνεις κτήματα καὶ σὺ 'στὴν Κηφισιὰ
καὶ τρέχεις 'στοὺς λειμῶνάς της γιὰ φρέσκο καὶ ὁροσιὰ,
κι' ἐκεῖ μὲ τὰ κοὰξ κοὰξ τῶν λιγυρῶν βατράχων
τὸ μέλλον συλλογίζεσαι τῶν Μαραθωνομάχων.»
Μὰ 'πῆρα καὶ τὴν τρόμπατου κι αὐτὴν τὴν μπασαβιόλα,
τὸ μπάσο, τὸ εὐφώνιον, καὶ τὰ κλαρίνα ὅλα,
κι' ἀρχίζω 'στὴν διαπασῶν μὲ διαφόρους ἤχους
ν' ψάλω πρὸς τὸν Θοδωρῆν τοὺς παρακάτω στίχους :
«Εἰς τάρματα, Πρωθυπουργέ, βαρβάτο παλληκάρι,
ἂς μὴ σαπίζῃ τὸ σπαθὶ κρυμμένο στὸ φικάρι,
παντοῦ χιλιοκέραυνος ἂς βρέμεται βροντή,
ἂς γίνῃ ὅπως ἄλλοτε τσιρούτη πατιρνή,
καὶ μὲ τὰ βομβαρδίνια καὶ μὲ τὰς μπασαβιόλας
ὑπὸ τὰ ὅπλα κάλεσε τοὺς ἡλικίας ὅλας,
κι' εἰπὲ πῶς Ἕλληνες ἐσμὲν καὶ τέκνα τῆς ἀντάρας,
καὶ βγάλε λόγους τῆς ὀραχμῆς καὶ λόγους τῆς πεντάρας.
Μαῦρο μου μάτι φλογερὸ καὶ κοκκινό μου χεῖλι,
ὅποῦ σοῦ πρέπει γιὰ φαγὶ λαγὸς μὲ πετραχῆλι,
ἔβγα νὰ ὀῆς στρατεύματα καὶ μοῦτρα κεχριμπάρι,
ἔβγα νὰ ὀῆς τὸν διάβολο, ποῦ θὰ μᾶς ξαναπάρῃ.
Σήκω μὲ μάτια τέσσερα κι' ἰδὲ καλὰ καὶ κρῖνε,
γιατὶ κι' αὐτὸ τὸ ξαρνικὸ Τρικούπη δόλος εἶναι,
καὶ μόλις ὁ παμπόνηρος ἐπῆγε 'στὴν Σερβίαν
πρὸς τοὺς Ποιμάκους ὥρμησαν οἱ Βούλγαροι μὲ βίαν
Αὐτὸς ὁ ἀριλότιμος νισάφι πὰκ δὲν ἔχει,
καὶ πάλι ὅπως φαίνεται κακὴ δουλειὰ σοῦ τρέχει,
κι' ἂν τὸν ἀέρα ὅπως πρὶν ἀρήσῃς νὰ σοῦ πάρῃ
τρέμω μὴν κόψῃς, Θοδωρῆ, καὶ κάθε σου ποδάρι.»
Αὐτὰ καὶ ἄλλα, Περικλῆ, τοῦ εἶπα οὐκ ὀλίγα
κι' ἁρπάσας ἕνα βόμβαρδον 'στὸ σπῆτι μου ἐπῆγα,
ἄλλο 'στὸ δρόμον ἔμαθα πῶς εἶναι ὅλα ψέμματα
κι' ὁ Θοδωρῆς ἐγλύτωσε ἀπὸ πολέμους κι' αἵματα
κι' ὡς γνωστικὸς σαλίγκαρος μὲς στὸ καυκί τρυπόνει...
Π.— Ὄρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα μὶ τρόμπα καὶ τρομπόνι.

Ὁ Στρατιλάτης ὁ πολὺς τὸ βόμβαρδον φυσῶν
καλεῖ 'στὰ ὅπλα καὶ αὐτοὺς τοὺς λούστρους τῶν Περσῶν.

Ὁ μουσηγέτης Θοδωρῆς
μονοδογῶν περιχαρής.

Ἐμπρός!...ἂς ξεσπαθώσωμεν εὐθὺς κατὰ τοῦ Σπάθη,
ἂς μείνῃ ὄιχως ὄργανον ἡ Φιλαρμονική,
καὶ τῶν παθῶν του 'γρήγορα τὸν τάραχον ἂς πάθῃ
κι' ἂς λείψῃ τὸ κελάδημα κι' ἡ τόση μουσική.
Δὲν ἔχει πλέον ἔλεος...τὸ εἶπα καὶ θὰ γίνῃ,
κι' ὁ Σπάθης ὄιχως ὄργανον κανένα 0' ἀπομείνῃ.

—

Τελείωσαν τὰ ψέμματα...τὸ πόδι θὰ κτυπήσω...
τὰ ὄργανα ποῦ τοῦδωσε ὁ πρὶν Πρωθυπουργὸς
ἐγὼ μὲ μίαν πρόσταγὴν θὰ τοῦ τὰ πάρω πίσω
κι' ὁ Σπάθης ὁ μουσομανὴς θὰ στέκεται ἀργός.
Ὁποία εὐχαριστησις κι' ἐκδίκησις μεγάλη !...
ὁ Θοδωρῆς τὸ ἄκτι του σ' ἐκενον θὰ τὸ βγάλῃ.

—

Τελείωσαν τὰ ψέμματα...τὸ πόδι θὰ κτυπήσω...
θὰ ξισπαθώσω κατ' αὐτοῦ, θὰ τοῦ τὰ πάρω πίσω.
Αὐτὸς, ποῦ κατηγόρησαν οἱ Τάκηδες κι' Ἀγάθοι,
ἐκεῖνος, ποῦ τοῦ ἔπρεπε εἰς τὸν λαιμὸ θηλειά,
τοῦ Δημοσίου ὄργανα ἐχάρισε τοῦ Σπάθη
ὅπως ὑμνῇ τὴν ὀόξαν του καὶ ψάλῃ τὴν Ἑλλάδα.
Ἐκεῖνος ὁ ἀνόσιος, ὑποῦ τὸ κράτος ὅλον
μὲ πανουργίας μιαρὰς διέφθειρε καὶ ὄλον,
ἐκεῖνος ἐπροσπάθησε μ' ἀνείδειαν σπανίαν
νὰ φέρῃ φάλτσο ὄυνατὸ 'στὴν τόσην ἁρμονίαν.
Διέφθειρε κι' Ἀπόλλωνας, διέφθειρε καὶ Μούσας,
κι ὅλας σχεδὸν τὰς ἔκαμε σαρανταποδαρούσας.

—

Ἀλλ' ἔστι Δίκης ὀρθαλμὸς κι' ἰδοὺ ἡ τιμωρία
ἐπέρχεται ἀμείλικτος, μεγάλη, καὶ βαρεῖα.
Τί ὄψια ἐκδικήσεως ἀκράτητος μὲ φλέγει !...
κι αὐτὸς ὁ μέγας θρίαμβος 'στὸν Θοδωρῆν ὠφείλετο,
κι' ὅλος ὁ κόσμος σήμερα ἐπικροτῶν θὰ λέγῃ :
«Ἐ,τι Τρικούπης ἔδωσε Θεόδωρος ἀφείλετο.»

—

Ὀπίσω, Σπάθη, 'γρήγορα τὰ τόσα ὀργανίτσα,
τὰς πέντε φυσαρμονικάς, τὰ δύο κλαρινέτα,
κάθε γραν κάσσα τραντακτὴ καὶ κάθε μπασαβιόλα,
τρόμπαις μαρίναις, πίφερα, διάφορα ταμπούρλα,
σουραύλια, ντέρλα, τούμπανα, καθὼς καὶ τάλλα ὅλα,
ποῦ σὰν τάκουν οἱ ἄνθρωποι τοὺς πιάνει τόση μοῦρλα.

Τώρα ποῦ πόλεμος κανεὶς 'στὴ μέση δὲν ὑπάρχει,
τώρα ποῦ τὸν Θανόπουλο διώρισα Νομάρχη,
τώρα ὁπού 'ξεμπέρδεψα μὲ τοὺς Ἰσραηλίτας
καὶ παρακλήσεις ἔπαυσαν καὶ ἀπειλαὶ Ραββίνων,
ἀπὸ τοὺς μουσικίζοντας τῶν Ἀθηνῶν πολίτας
ζητῶ τὸ βομβαρδίνιον, τὸ κόρνον, τὸκταβίνον.

—

Ὀπίσω, Σπάθη, 'γρήγορα καὶ τρόμπα καὶ μπεπάσο,
πρὶν θυμωμένος καὶ τὰ δυὸ 'στὴ ράχη σου τὰ σπάσω.
Ὀπίσω καὶ τὸ φλούγκελχορν, ὀπίσω τὸ εὐφώνιον,
τὸ τένορχον, τὸ βόμβαρδον, τὸ ἄλτχορν, τὸ τρομπόνιον,
κι' ὅσα γνωστὰ καὶ ἄγνωστα ἡ μουσικὴ ὁρίζει
κι' ὁ Καίσαρης κι' ὁ Σάιλερ κατ' ὄνομα γνωρίζει.

—

Ὦ! ὅτε μου τὸ φλογκελχορν μὲ τὸν βαρὺν τὸν ἦχον
νὰ παίξω τὴν ἐξαφνικὴν ποῦ πρὶν Νομάρχου παῦσιν,
ποῦ πάντοτε Ἡμέτερον ἀγαπητὸν τὸν εἶχον
κι' αὐτὸς σπουδαίαν ἔκαμε εἰς τὸ Κορδόνι θρᾶυσιν.
Μὰ ὅτε καὶ τὸ τένορχον νὰ παίξω λυσαλέος
ποῦ Ἀλεξάνδρου τὸν καυγᾶ καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως.

—

Ὁ Καραπάνος ὁ 'ψηλὸς ἂς πάρῃ τὰ τρομπόνια
νὰ ψάλῃ τὰ χρεωλύτρα, νὰ ψάλῃ τὰ κουπόνια,
νὰ ψάλῃ καὶ τῶν Τραπεζῶν τὸ φημισμένον δάνειον
καὶ ἁρμονίαν ἐξ αὐτοῦ ν' ἀκούσετε οὐράνιον,
κι' ἐγὼ εἰς τὸ κρεββάτι μου μὲ τῆς νυκτὸς τὴν ρόμπα
τοῦ Καραπάνου νὰ βαστῶ τὸ ἴσο μὲ τὴν τρόμπα.

—

Εὐοὶ ὁ Πρωτοκάθεδρος!...εὐὰν ὁ Δεληγιάννης!...
ὑμνεῖτε τον ἐν φλούγκελχορν, ἐν ἄλτχορν καὶ ὀργάνοις.
Ἕως 'στὰ χείλη 'γέμισε τῆς δόξης τὸ σταμνί,
ποῦ μουσηγέτου ἄρχοντος τὴν βασιλείαν ψάλλετε.
διότι κάθε ὄργανον ποῦ τὴν Ἑλλὰ ὑμνεῖ
ἀπὸ τὸν Σπάθην πέρνεται καὶ 'στὸν στρατῶνα βάλλεται.

—

Εὐοὶ ὁ Πρωτοκάθεδρος!...εὐὰν ὁ Δεληγιάννης!...
ὑμνεῖτε τὸ Κορδόνι του οἱ πάντες ἐν ὀργάνοις.
Γιὰ τῆς Ἑλλάδος τοὺς μουσικοὺς κακὴ θὰ γίνω Δάμια,
καὶ τώρα ποῦ δὲν ἄρησα εἰς τούτους ὄργανέτο
θὰ τρέχουν ἔξω 'στοὺς ἀγροὺς νὰ κάνουν μὲ καλάμια
μπεμπάσο, βομβαρδίνιον, εὐφώνιον,κορνέτο.

—

Ὦ Παππαγιαννακόπουλε, σὺ Κάτων Πατρινέ,
Ἡμέτερε παμρίλτατε καὶ ὄνομα σωτήριον,
μὴ τὸν καιρόν σου ἄδικα περνᾷς 'στὸν καφφενὲ
κι εὑρέθη πρᾶγμα μιὰ φορὰ γιὰ Κατηγορητήριον.
Τὴν ρεδιγκότα φόρεσε καὶ σφίξε τὸ κονδύλι,
ποῦ τοῦ Τρικούπη νὰ φανοῦν οἱ οὐρανοὶ σρονδύλι.

—

Τοῦ Καζιτώρ' ἡ ἀμαξα, τὰ φοβερὰ ἐλλείμματα,
ἐκεῖν' αἱ προκαταβολαὶ καὶ τἄλλα του ἐγκλήματα
δὲν εἶναι τίποτα θαρρῶ ἐμπρὸς 'στὰ ὀργανέτα,
ποῦ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἀσκόρπιζε κι' ἐπέτα,
ζητῶν μὲ ξένα κόλλυβα μνημόσυνον νὰ κάνῃ,
οὐδὲ κανένα ἐγκλημα τὸ φλούγκελχορν δὲν φθάνει.

Σήκω νὰ γράψῃς 'γρήγορα ἐν ὀργασμῷ μεγάλῳ]
ἕνα καὶ γιὰ τὸ φλούγκελχορν καὶ γιὰ τὸ ἄλτχορν ἄλλο.
Μὰ γράψε σὲ παρακαλῶ γαλὴν καὶ ὄξος γύνων
ἑπτὰ γιὰ τὸ εὐφώνιον κι' ὀκτὼ γιὰ τόκταβίνον.
Φανοῦ τραχὺς κι' ἀμείλικτος κι' ὡς πρὸς αὐτὰ τἀ δῶρα
κι' ἂς προστεθῇ μὲ τὰ λοιπὰ καὶ μία κλαπαδόρα.

—

Ἡλίκη ἀνακάλυψις μ' αὐτὰ τὰ ὀργανέτα!....
μ' ἐκεῖνα τέλος εὕρομεν τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος...
'στὰς ἀποθήκας τοῦ στρατοῦ εὐθὺς πεταξετὲ τα
ὡς καταισχύνης ὄργανα καὶ σώματα ἐγκλήματος,
κι' ἐκεῖ ἂς μένῃ ἄχρηστος τοσοῦτος θησαυρὸς
κι' ἂς τὸν σκεπάσῃ βαθμηδὸν τῶν χρόνων ὁ εὐρώς.

—

Ἂς μὴν ἐξάψουν πώποτε τὰ στήθη τῶν Ἀρκάδων
δι' ἅσματος πολεμικοῦ καὶ τόνων εὐκελάδων·
ἂς μὴν ἠχοῦν εἰς τελετὰς, εἰς γάμους καὶ κηδείας,
ἂς μὴν ὑμνήσουν τροπαια καὶ τῶν χερῶν κοψίματα,
οὐδὲ πολέμων λαίλαπας, οὐδὲ καιροὺς εὐδίας,
ὁποῦ στομάτων νηστικῶν ἀκούονται ρεψίματα.

—

Ἀνόργανος καὶ ἄρωνος ὁ βίος των ἂς τρέξῃ
καὶ μουσικάντης πώποτε κανεὶς ἂς μὴν τὰ παίξῃ.
Τὸ βόμβαρδον, τὸ τένορχον, τὸ κόρνον, τὸ εὐφώνιον,
ἂς μὴν ἠχήσουν παντελῶς 'στὸ ἄστυ τῆς Παλλάδος,
κι' εἰς λήθην ἂς παραδοθοῦν κι' ἀνάθεμα αἰώνιον
ὡς ὄργανα αἰσχύνανται τὰ κλέη τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ Χρῆστος Βλάχος, νέος καλὸς καὶ νοννεχής,
καὶ δὴ τὸ γένος ἔλαιον ἀπὸ τῆς Κατοχῆς,
τῆς Νομικῆς διδάκτωρ ἐγένετο σχεδὸν
καὶ τώρα 'στὴν πατρίδα πηγαίνει ἀβουκάτος.

—

Τὸ ἄριστον Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδη
ἓν ἄγγελμα εἰχάριστον π'αγματικῶς μᾶς δίδει,
πῶς δηλαδὴ ἐσύστησε μεγάλα Πρακτορεῖα
καὶ ὑποκαταστήματα παντοῦ τοῦ Βασιλείου,
διὰ ν' αὐξήσῃ οὕτω πῶς καὶ ἡ κυκλοφορία
ἑκάστου περιοδικοῦ καὶ φύλλου καὶ βιβλίου.
Κι' ὅστις ποθεῖ τὸ ἔργον του παλυόμενον νὰ ἴδῃ
συννενοεῖται δι' αὐτὸ μὲ τὸν Κωνσταντινίδη.

—

Θερμτκλῆς καὶ καρφερὸς ἐκ τῶν πρώτων ἐὰν εἶται
'στοῦ «Ρωμηοῦ» τὸ καφφενεῖον τρίχα κάτοε σταυροπόδι,
ὁποὺ κεῖται παραπλεύρως τοῦ κομψοῦ «Ἀγε-Σβύσε»,
'στὴν Πλατεῖαν Ὁμονοίας, τὴν τοσοῦτον θορυβώδη.
Ὁ δὲ Σταῦρος Γεωργίου, καρφιτζὴς ἐκ τῶν σπανίων,
διευθύνει ὅπως πρέπει τοῦ «Ρωμηοῦ» τὸ Καφφενεῖον,
κι' ἔχει μόνο μιὰ δεκάρα ὁ περίφημος καφφές,
ποῦ ἰδέας κατεβάζει 'στὰ κεράλιά μας σοφάς.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα, πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ εἴνε ὅμως μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς	— ἔγινες συνδρομητής.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	— γιατὶ λιπτὰ δὲν ἔχομαι.	κι' ὅπως τὸν παρὰ δὲν σὲ θέλει	— θὰ τὸν φᾷς μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δέχως νάζια κι' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ σέρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ ἑπτὰ χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,		

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ὀγδόη,	**Ποῦντος τρακόσα θαμάντα ἕξη,**
τὸ Παλάτι γλεντᾷ 'στὸ Τατόϊ.	**γιὰ τοὺς Δημάρχους αἷμα θὰ τρέξῃ.**

Ὁ Θοδωρῆς παραλπρῶν μέ νέον ὕφος ὅσβαρὸν.

Ὡς Δήμαρχον κανένα δὲν θὰ ὑποστηρίξω,
δὲν θέλω γιὰ κανένα τὰ δόντια μου νὰ τρίξω.
Ἀνάγκη πλέον εἶναι καὶ ὄχως ἄλλο πρέπει
νὰ χωρισθῇ ὁ Δῆμος ἐκ τῆς πολιτικῆς,
κι' ὁ Δήμαρχος νὰ εἶναι τῶν δημοτῶν ἡ σκέπη,
προστάτης δὲ καὶ δόξα τοῦ Δήμου διαρκής.

—

Ἂς γίνῃ κι' ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀνατροπὴ
ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου Κορδονοβασιλείας,
καὶ δι' αὐτὸ σωτῆρα ὁ κόσμος νὰ μὲ 'πῇ
κι' ἀνέσπερον ἀστέρα τῆς ἐθνικῆς εὐκλείας.
Δὲν εἶναι παῖξε γέλα...τὸ λέγω σοβαρῶς,
καὶ θὰ φανῶ εἰς τοῦτο τραχὺς καὶ αὐστηρός.

—

Δὲν θέλω τὰ ἐν Δήμῳ νὰ γίνωνται κι' ἐν οἴκῳ,
θ' ἀφήσω εἰς τὰ κρύα τὸν προσφιλῆ μου Νῖκο.
Δὲν θὰ γενῶ καὶ τώρα τῶν Ἡμετέρων στύλος,
μηδὲ τοῦ Σταυροπούλου, μηδὲ τοῦ κὺρ Θανάση,
κι' ὃν πρόκειται ἀκόμη κι' ὁ ἕνας κι' ἄλλος φίλος,
ἂν Δήμαρχος δὲν ἔβγῃ, νὰ ρίψῃ, νὰ πεινάσῃ.

Δὲν εἶναι παῖξε γέλα...τὸ λέγω καὶ τὸ εἶπα...
δὲν θὰ ὑποστηρίξω μηδὲ τὸν Σουμαρίπα.
Τὴν πρὸς τοὺς Ἡμετέρους ἀγάπην μου δὲν κρύπτω,
ἀλλ' ὅμως τί νὰ γίνῃ:...πρέπει νὰ μείνουν μόνοι...
ἂς κάμουν ὅ,τι θέλουν, ἐγὼ τὰς χεῖρας νίπτω,
καὶ κάθε Κορδονάτος μαζί μου ἂς θυμώνῃ.

—

Μακρὰν οἱ φίλοι ὅλοι, φωνεῖ ὁ Δεληγιάννης...
μακρὰν μου, Νικολάκη, καὶ μὴ μὲ καλοπιάνῃς.
Ἂς σᾶς ὑποστηρίξουν οἱ ἄλλοι συνταπται,
Σταυρόπουλε, Θανάση, καὶ Γιάννη Σουμαρίπα...
παρὸλ' ντοννὲρ σᾶς λέγω πῶς μ ὅσα κι' ἂν μοῦ 'πῆτε
θὰ κάμετε μονάχα μὲς 'στὸ νερὸ μιὰ τρύπα.

—

Μὴ στέκεσθ' ἐμπροστά μου μὲ μοῦτρα ξυνισμένα...
ὑποψήφιους θἄχω καὶ ὅλους καὶ κανένα.
Θανάση, Γιάννη, Κώστα, καὶ Νικολὴ παιδί μου,
'στὴν τύχη σᾶς ἀφίνω πρὸς τὸ καλὸν τοῦ Δήμου,
ἀλλέως δὲν θὰ 'δοῦμε τῆς προκοπῆς σωἄπινα
κι' οὐδὲ θὰ λείψ' ἡ βρῶμα κι' ἡ τόση καβαλίνα.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω	— *πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,*	*μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάντρα,*	— *μὲ μεγάλ' οἰκουρά,*
'στὴν Νάουπλιν ἐπῆνω	— *κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει*	*καὶ μετὰ χῆρα δίχως ἄντρα,*	— *ποῦταν ἄλλοτε μαρμή.*
μὲ ξενοδοχεῖο Σύδη.	— *θρὸ 'στὸ λάδι τρεῖς στὸ ξύδι.*		

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.-Τί θὰ μοῦ 'πῆς, βρὲ Φασουλῆ;
Φ.- Δὲν ξέρω νέα δίόλου
καὶ ἄφησέ με ἥσυχο, κανάγια τοῦ διαόλου.
Π.-Μὰ πρέπει κάτι νὰ μοῦ πῆς, προτοῦ νὰ πέσῃ ξύλο,
ἀλλέως τί θὰ κάνωμε καὶ πῶς θὰ 'γῇ τὸ φύλλο;
Φ.-Ἂν θέλῃς γιὰ τοῦ Ναντουγιὲ τοὺς γάμους νὰ σοῦ πῶ
πάει καλά, βρὲ Περικλῆ, ἀλλέως σιωπῶ.
Π.-Ἂς εἶναι πές μου καὶ γι' αὐτοὺς καμπόσα,
μπεχλιβάνη,
γιατὶ ὡς τώρα μ' ἔπιασες μ' αὐτὸν τὸν Δεληγιάννη.
Ἐκεῖνον πάντα κοπανᾷς καὶ τὰ πολιτικά
καὶ δὲν μοῦ λὲς καὶ τίποτα κοσμοκαπωνικά.
Φ.-Θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ εἰπῶ τοῦ Ναντουγιὲ τὸν γάμο;
Π.-Ἄκουε ἐκεῖ!..νὰ μοῦ τὸν 'πῆς..τί διάολο νὰ κάμω.
Κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, μωρέ, πολὺ μ' ἐνδιαφέρει...
Φ.-Ἦτο λυκόφως, Περικλῆ, κι' ἡμέρα μεσημέρι,
ὅταν ὁ Πρὰ-Δὲ-Ναντουγιέ, ὁ Πρέσβυς Ἱσπανός,
'καμάρωνε κὶ ἐφούσκωνε σὰν τσακαπιτινός,
κι' εἰσῆλθ' ἐντὸς τῆς Δυτικῆς ἐκείνης Ἐκκλησίας
μετὰ τῆς μελλονύμφου του, τῆς νέας Μαρκησίας,
φορῶν ὡς Πρέσβυς εὐγενὴς καὶ Ἱσπανὸς πολίτης
στολὴν τῶν πάλαι ἱπποτῶν τῆς Μάλτας ἡ Μελίτης,
τοῦτέστι μπλουζα κόκκινη καὶ μπλὲ βρακὶ κοντὸ
μὲ μαύρας κάλσαις, Περικλῆ, καὶ μ' ἕνα τρικαντὸ,
ὀπίσω του δ' ἐκρέμετο λευκὸς ζουρλομανδύας
πρὸς ἔκπληξιν καὶ θαυμασμὸν τῆς ὅλης συνοδείας,
αὐτὸν δὲ τὸν μανδύαν του, ποὺ εἶναι θησαυρός,
περιεκόσμει ὀπισθεν ολόμαυρος σταυρός.
Ἐν τούτοις στὴ καθέκαστα προτοῦ νὰ προχωρήσω
καὶ τὴν γοργλίεν περπὴν λεπτὸς σοῦ ἱστορήσω,
πρέπει νὰ μάθῃς, Περικλῆ κὶ ἀγαπητὲ κολλίγα,
πῶς ἱπποτῶν συντάγματα ὑπάρχουν οὐκ ὀλίγα,
ἱπποταὶ Οἴκου Ἐρυθροῦ καὶ Στρογγυλῆς Τραπέζης,
ὅπου μὲ τούτους ἐδικὰ δὲν εἰμπορεῖς νὰ παίζῃς,
ἱπποταὶ κάθε χρώματος καὶ σχήματος συνάμα,
μὲ ἄλλους λόγους ζενζεκιὲς καὶ φρουμαδὰς κράμα,
ἱπποταὶ κάθε πείσματος καὶ ἰδιοτροπίας,
τῆς Μάλτας κὶ ἄλλων πόλεων καὶ τῆς Ξεροκαμπίας·
εἰς τοῦτο δὲ τὸ μέγιστον καὶ τελευταῖον τάγμα,
ποῦ εἶναι, ὡς γνωρίζομεν, καὶ ὄνομα καὶ πράγμα,
ἀνήκουν κὶ ἐσοὶ Ἕλληνες ὠχροὶ ἐκ βουλιμίας
ἐὰν ἦλθαν εἰς συνάφειαν μὲ Κεντρικοὺς Ταμίας.
Ἡ κόρη δὲ ἀτρόμητους καὶ βρίθουσα χαρίτων
ὡς νύμφη τις τῆς Καλυψοῦς ἐφαίνετο πῶς ἦτον,
καὶ τὴν ἐσθῆτα τὴν λευκὴν τῆς ἐξαίρετου νέας
ἐκόσμουν ἄνθη, Περικλῆ, καὶ φύλλα λεμονέας,
κι ἐγὼ τῆς εἶπα «λεμονιὰ, ὅσες μοῦ λεμόνι ἕνα,»
κι' ἐκείνη μοῦ ἀπήντησε ατάχω τοῦ Πρὰ δοσμένα.»
Ἦτο δὲ κόσμος τῆς πομπῆς, τῆς ἀληθῶς σπανίας,
κι' ὁ Ναπολέων Θεοδωρῆς, ἱππότης Γορτυνίας,
μετὰ παντὸς περιφανοῦς τοῦ Στέμματος Συμβούλου,
ἐκτὸς ἑνός, βρὲ Περικλῆ, τοῦ Γεροκωστοπούλου.
Ἐν τούτοις ὅμως ἤρχοντο κατόπιν πρὸς τοὺς ἄλλους
πολλοὶ τῆς νύμφης συγγενεῖς, ὁ ἕνας κι' ἄλλος Ράλλης,
πᾶς διπλωμάτης ντιστεγκὲ καὶ γνήσιος ἱππότης,
ὁ Βουργουὲν, ὁ Σεβαλιὲ, ὁ Χένκελ, ὁ Λουριώτης,
ὁ Κοὺν, ὁ Μόραλτ, καὶ λοιποὶ, γεμάτοι μὲ χρυσᾶ,
κι' ἡ Ζηνοβία, Περικλῆ, κι' ἡ Φόφω τοῦ Κρκσσᾶ,
καὶ ἄλλο πλῆθος ἀρκετὸν ἀρράτου ποδογύρου,
ἡ Μένρο καὶ ἡ Βέσδιλεν μετὰ τῆς Ἀναργύρου,
οὐ μὴν καὶ μία Ἱσπανὶς καὶ μερικαὶς Σενιόρας,
κι' ἡ Ὀλανέσκου, Περικλῆ, καὶ τοῦ γιατροῦ ἡ κόραις,
κι' ἡ παντρεμμένη ἀδελφὴ, ποῦ ἔχει τὸν Καμάρα,
ὁ Ἀραγγούρας ὁ γνωστὸς κι' ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα.
Μόλις δ' ἐγνώσθη 'στὸ κοινὸν τοῦ γάμου τὸ χαμπέρι
κι' ἀπὸ τὴν Πλάκα 'πλάκωσαν πολλαὶς μὲ τὸ τσεμπέρι,
καὶ ἄλλαις μὲ τὰ τσόκαρα καὶ κόκκινο φακιόλι,
καὶ 'στὴ στιγμὴ ἐγέμισε ἡ Λεωφόρος ὅλη
μὲ πλῆθος ποικιλόμορφον, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
ἠκούοντο δὲ σχόλια καὶ συζητήσεις τόσαι,
κι' ἐσκέπτετο ἡ καθεμιὰ τῶν Ἀθηνῶν Σενιόρα,
ποῦ ὄντως τὴν ἀδίκησε ἡ τύχη της ὡς τώρα,
πῶς εἰμπορεῖ καὶ τσόκαρο ν' ἀφήσῃ καὶ τσεμπέρι,
νὰ βάλῃ δὲ κανέναν Πρὰ Μαρκήσιον 'στὸ χέρι,
ἢ κὰν κυρία νὰ γενῇ καὶ δέσποιν' Ἀραγγούρα
καὶ πάντα νὰ λυγίζεται σὰν λυγιστὴ μαγκούρα.
Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ Πρὰ, καθὼς ἡ Βίβλος γράφει,
ἀνάγεται 'στῶν ἱπποτῶν τῆς Μάλτας τὸ συνάφι,
κι' ὅλ' οἱ Μαλτέζοι 'πλάκωσαν ξυπόλυτοι μὲ φόρα
καὶ μεταξὺ των ἄρχισε νὰ παίζεται ἡ μόρα.
Ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη του κὶ αὐτὸς τὸν σκύλο χάνει,
μὰ κι' ὁ Θανάσης ἦν ἐκεῖ, ὅπου μπαστούνια φτειάνει,
λοξὰ τὴν νύμφην θεωρῶν καὶ ξεροκαταπίνων
καὶ κάποτε φιλοσοφῶν ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων.
Ἐνῷ δὲ χάσκον κὶ ἔκθαμβον τὸ πλῆθος ἐθεᾶτο
κι' οἱ μοσχομάγκες ἔκναν τὸν κόσμο ἄνω κάτω
καὶ τῶν τσιγάρων ποῦ καὶ ποῦ ἐμάζευαν τὶς γόπαις,
προσῆλθε κὶ ὁ Νικόλαος, ὁ ρέκτης Βασιλόπαις,
μαζὶ μὲ τὸν Γεώργιον, τὸν σεβαστὸν πατέρα του,
ποῦ πάει 'στὴν Δεκέλειαν νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του.
Ὁπόταν ἔρθασαν λοιπὸν οἱ σεβαστοὶ κουμπάροι
ἠκούσθη ἀλὰ Φρὰγκικα τοῦ γάμου τὸ τροπάρι,
ὁ δὲ Δὸν-Ριδέλη
εὐχὰς μεγάλας ἄρχισε 'στὸ ζεῦγος ν' ἀπαγγέλῃ,

Δήμαρχόν μου, Νικολάκη, θὰ σ' ἐδαπτίζα προθύμως,
ἀλλ' ἀνάγκη ν' ἀπομείνῃ ἀνεξάρτητος ὁ Δῆμος.

κι' ἐψάλλετο βαρὺ βαρὺ τὸ Ντέμινο μπαμπίσκο,
χωρὶς νὰ ἔχουν στέφανα εἰς ἀσημένιο δίσκο·
ἐνῷ δὲ τὸ ἁρμένιον δὲν ἔπανε νὰ παίζῃ
ἀπ' ἔξω κι' οἱ ξυπόλυτοι ἐφώναζαν Μαλτέζοι
κι' ἐγίνετο πολὺ κακὸ καὶ γαλασμὸς Κυρίου,
ὅταν ἐβγῆκαν κι' οἱ στρατοὶ τοῦ Ὀφθαλμιατρείου,
ἐρῶντες τὰ γενόμενα μὲ μάτια σὰν γαρίδα...
Π.—Τί κρῖμα τέτοια πράγματα ὅπου κι' ἐγὼ δὲν εἶδα!
Φ.—Στραβοί, κουτσοὶ κι' ἀνάπηροι 'στοῦ Ναντουγιὲ
τοὺς γάμους
κι' ἐγὼ μὲ ὅλους ἔψαλλα τοὺς νυμφικοὺς θαλάμους,
τὸ δὲ πτωχό μου τὸ πετσὶ τὰ πάνδεινα ὑπέστη,
καὶ τί καλὰ, βρὲ Περικλῆ, ὅπου δὲν ἦτο ζέστη,
ἀλλέως θὰ μᾶς ἔπιανε κακὸς ἐγκεφαλίτης
πρὸς χῦριν τοῦ δημοφίλους ἱππότου τῆς Μελίτης.
Ὁπόταν δὲ ὁ Βασιλεὺς τὸ φυσικό του πῆρε
ἀμέσως τότε τοῦ Ναοῦ ἠνοίχθησαν αἱ θύραι,
καὶ τὸ μπουλούκι ὥρμησε ὡς μαθοῦσιν ἐκ νίκης,
καὶ πρῶτος πρῶτος, Περικλῆ, ἐμπῆκε ὁ Λαμπίκης,
συμμαθητὴς τοῦ Ναντουγιὲ καὶ φίλος ἐκ τῶν πρώτων,
καθὼς ὁ ἴδιος ἔλεγε εἰς ὅσους τὸν ἠρώτων.
Τότε δὴ τότε ὁ καθεὶς ἐκ μίσης συνεχώρη
ἐκεῖνο τὸ ἐπίσημο καὶ διαλεκτὸ ζευγάρι,
κι' ἐνῷ ἐβάστα τοῦ γαμπροῦ τὸ κράνος ὁ Λουριώτης
ἐφώναξ' ἕνας γαλατᾶς, ψηλὸς Λοιδορικὸς ὠτης:
«Γειά σου ἀφέντη κύρ γαμπρὲ καὶ γειὰ τοὺς ἄλλους
πρίτσι,
εἴχες δὲν εἶχες, ὀρὲ Πρὰ, μᾶς 'πῆρες τὸ κορίτσι.»
Κὶ' ἐγὼ τοὺς ἐπλησίασα, χωρὶς τὸν Πρὰ νὰ ξέρω,
καὶ ἄρχισα Ἱσπανιστὶ τοιαῦτα νὰ προφέρω:
«Κόμο ἐστά, μούϊ σενιόρ; τί κάνετε τοῦτέστι;
πῶς εἶσθε 'στὴν ὑγείαν σας; πῶς πᾶτε ἀπὸ ζέστη;»
ἐκεῖνος δὲ, βρὲ Περικλῆ, μὲ μισὸ γελαστὸ
μοῦ εἶπε «μούτσας γαρόθιας, σᾶς κατευχαριστῶ».
Νόμπλε, τοῦ λέγω, Μαρκουὲς μὲ τέτοια Μαρκουέσα,
ποῦ ἔχεις καὶ τὸν τρόπο σου καὶ τῆς ζωῆς τὰ μέσα,
ἐς τὰν τρὲ νόμπλε, δηλαδὴ μεγάλος καὶ πολύς
κόμο ἑλ ρέι, δηλαδὴ καθὼς οἱ Βασιλεῖς,
καὶ πάντα σέι βισοστὲ θὰ εἶμαι ἰδικός σας,
δοῦλος, φρουρὸς, ἀκόλουθος, πιστὸς Γραμματικός σας,
κὶ' ἔλθε φελιθ, εὐδαίμονα τοῦτέστι, νὰ σᾶς ἰδῶ,
ὦ φίλε μου ἀγαπητὲ, ἀμίχο μικερίδο.
Ἐν τούτοις σᾶς παρακαλῶ μὲ πάλλουσαν καρδίαν
αὐτὴν τὴν ἔκτακτον στολὴν καὶ τὸν λευκὸν μανδύαν
νὰ δώσετε, Μαρκήσιε, σὰν ἔλθῃ καρναβάλι
καὶ 'στὸν ἱππότην Φασουλῆν μιὰ 'μέρα νὰ τὸν βάλῃ,
γιὰ νὰ σᾶς ἔχω πάντοτε κὶ ἐγὼ καὶ τὰ παιδιά μου
στὴν φλογερὰν μικραθὲν, ποὺ τέτοι 'στὴν καρδιά μου.
Τοιαῦτα εἶπα, Περικλῆ, κι' ἑλληνικὰ καμπόσα
καὶ στρέψαι πρὸς τὴν σύζυγον, τὴν εὐγενῆ Ἐσπάσα,

κι' ὡς Ὄμπρε, ἤγουν ἄνθρωπος, ποῦ ἀπὸ κόσμο ξέρω,
τῆς βγάζω τὸ καπέλο μου, τοὐτέστι τὸ Σομπρέρο,
κι' Ἄμπλα Οὐστὲ Ἱσπανικά; τῆς λέγω, ποῦ θὰ πῇ:
«Μιλεῖτε τὰ Ἱσπανικὰ καθὼς τὸν τσελεπῆ;»
κι' ἀφοῦ τὴν ἠχρήθην κι' εἰς αὐτὴν ἀνέφελον εὐδίαν
ἐζήτησα κι ἐκ μέρους της τὸν ποθητὸν μανδύαν,
κι' Ἄστα λά βίστα, δηλαδὴ ὀρεδουὰρ τῆς εἶπα,
ἐνῷ τὸ πλῆθος στὸν Ναὸν ἐμαίνετο κι' ἐκτύπα,
καὶ ἄνω κάτω ἔτρεχε μὲ ἱερὸν δαιμόνιον,
καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ σπάσῃ τὸ ἁρμόνιον
καὶ στὸ ἑξῆς ν' ἀκούεται παράτονον τὸ μέλος...
Π.-Μ' ἐλύσσαξες, βρὲ μασκαρᾶ...
Φ.— Συνέχεια καὶ τέλος.
Ἐξῆλθον οὖν χειροπιαστὰ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας
ὁ εὐγενὴς Μαρκήσιος μετὰ τῆς Μαρκησίας,
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεξε κι' εὐχήθη τὰ εἰκότα
καὶ νὰ περάσουν καὶ οἱ δυὸ χρυσῆ ζωὴ καὶ κότα.
Ἀλλ' ὅταν εἰς τὴν ἁμαξαν ἀνέβη τὸ ζευγάρι
πολλοὶ ζητιάνοι ἔσπευσαν ἐμπρός του μὲ ταγάρι,
κι' ἐκεῖνος ὁ παράλυτος, ποῦ τριγυρνᾶ μὲ σπίρτα,
καὶ ὁ καθεὶς τοὺς ἔρραινε μὲ δᾶφνας καὶ μὲ μύρτα,
κι' ἦτον Ἐρνάνης ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύφη Δόνα-Σόλα,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ βροντοῦν τὰ πυροβόλα,
μαλλιὰ κουβάρια ἔγιναν ἐκεῖνοι μὲ τὰ φράκα
κι' ἡ φουστανέλα ἡ λερὴ καὶ ἡ φουρδὸ λά-δράκα,
κι' ἐν μέσῳ τῶν ἀλαλαγμῶν, τῆς ζάλης καὶ τοῦ κρότου
ἐράνησαν κι' οἱ πρόγονοι τοῦ Ἱσπανοῦ ἱππότου,
ἦγουν ὁ Δὸν-Σαλούστιος κι' ὁ λαῦρος Ρούϊ-Βλάς,
κι' ἑνὸς πτωχοῦ στραγαλατζῆ τοῦ πίφτει ὁ τσιμπλᾶς,
κι' οἱ μοσχομάγκες γύνονται, μικροί τε καὶ μεγάλοι,
κι' οὐδὲ λουκοῦμι τοῦμεινε, παστέλι καὶ στραγάλι.
Τοιοῦτος γάμος, Περικλῆ, δὲν ἔγινε ὡς τώρα,
θαρρεῖς πῶς ἦταν Κούλουμα κι' ἀνεστατώθη ἡ χώρα,
καὶ ἦλθε κάθε μουσικὴ τῶν Ὀρφανοτροφείων
νὰ ψάλλῃ τὸν ὁμέναιον τῶν θαλερῶν νυμφίων,
καὶ τροβαδοῦροι τῶν ὁδῶν καὶ βιολιτζῆδων σπεῖρα
κι' ὁ Κρητικὸς ὁ Μανωλιὸς μὲ τὴν γλυκειά του λύρα,
ἂν δὲ ὁ Πρωτοκάθεδρος, υἱὸς τῆς μουσικῆς,
δὲν ἔπερνε τὰ ὄργανα τῆς Φιλαρμονικῆς,
τὸ φλούγκελχορν, τὸ βόμβαρδον, καὶ τἄλλα ποῦ εἰξεύρεις
καὶ 'στῆς Π ρ ω ί α ς εἰμπορεῖς τὸ φύλλον νὰ τὰ ἐβρῇς.
Θὰ ἐτραβοῦσε καὶ μ' αὐτὰ ὁ Πρὰ τὸν διάβολό του
καὶ βέβαια θὰ ἔχανε ταύτιὰ καὶ τὸ μοσαλό του.
Π.-Ἀκόμη λές;
Φ.- Ὑπομονή...
Π. Ὡς πόση πιὰ θὰ κάνω;
Φ.-Ὑπομονή, βρὲ Περικλῆ, καὶ εἰς τὸ τέλος φθάνω,
γιατὶ τοῦ Πρὰ ὁ ἀμαξᾶς ἐκέντησε τοὺς ἵππους
κι' ἐπῆγαν 'στῆς Ρικάκενας εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους,
ἐκεῖ δὲ τοὺς ἐθώπευσε λεπτῶν ζεφύρων αὔρα,
κι' ἐπέρασαν αὐτοὶ καλὰ κι' ἐμεῖς κακὰ καὶ μαῦρα.
Π.-Μωρὲ θὰ ῥᾷς μαγλάρωμα ὁποῦ θὰ πέσῃς χάμω,
γιατὶ ἀλήθεια μοῦδγαλες τὴν πίστι μὲ τὸν γάμο.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκεῖνο τὸ κατάστημα Βασίλη τοῦ Καισδόνη,
ὁποῦ 'στὸ σπῆτι βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβόνει
καὶ μὲ στολίδια χίλια δυὸ ῥαγγυοδλεπ γεμάτο.
Θαῦμα ἰδέσθαι ἀληθῶς! ... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι! ..
μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο κι' Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελασθῇς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω νὰ περάσῃς
ἀκάπου μέσα θὰ βιεθῇς καὶ κάτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἶσαι ἀφιλόκλκλος καὶ πρῶτος κασουλάρης
τότε θὰ ῥίγῃς μοναχὰ καὶ πρᾶγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρό, γιατ' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπιλλάδικο.

—

Τὸ ἄριστον Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδη
ἓν ἄγγελμα εὐχάριστον πραγματικῶς μᾶς δίδει,
πῶς ἄνλαδὴ ἰσώτσιοι μεγάλα Πρακτορεῖα
καὶ Ὑποκαταστήματα παντοῦ τοῦ Βασιλείου,
διὰ ν' αὐξήσῃ οὕτω πῶς καὶ ἡ κυκλοφορία
ἑκάστου περιοδικοῦ καὶ φύλλου καὶ βιβλίου.
Κι' ὅστις ποθεῖ τὸ ἔργον του πωλούμενον νὰ ἴδῃ
συνιστᾶται δι' αὐτὸ μὲ τὸν Κωνσταντινίδη.

Τοῦ ἀκαμάτου Ραγκαβῆ τὸ μέγα Λεξικόν,
ἐκεῖνο τὸ περίφημον Ἀρχαιολογικόν,
ποῦ πρὸ καιροῦ κομψότατα καὶ τακτικῶς ἐκδίδει
τὸνομαστὸν Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδη,
ἀγγέλλομεν μετὰ χαρᾶς πῶς εἰς τὸ τέλος φθάνει
κι' ἐς τράπεζ πᾶς φιλομαθὴς χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃ.

—

Τῆς Ἱστορίας Ἀθηνῶν Μνημεῖα βγῆκαν κι' ἄλλα,
τωόντι περισσόλαστα, πουΐτμα, μεγάλα.
Δημήτρας ὁ Καμπούρογλους τὰ γράφει πρὸ πολλοῦ,
κι' ἐδῶ ἀπλήστως πάντοτε ἀγοράζονται κι' ἀλλοῦ
πρὸς οὐκ εὐκατανοήτων τοῦ γράφοντος τιμήν,
καὶ μὴ λυπᾶσθε δι' αὐτὰ γενναίαν συνδρομήν.

—

Στὴν νέαν Ἱστορίαν τοῦ τρέχοντος Αἰῶνος
εἰσαγωγὴ σπουδαία τοῦ Παύλου Καρολίδη,
τοῦ ραίνεται καὶ εἶναι εἰς τὰ τοιαῦτα μόνος
κι' οἱ Ἀσιανολόγοι τὸν ἔχουν γιὰ στολίδι.
Θ' ἀναγνωσθῇ καὶ τοῦτο παντοῦ μετ' ἀπληστίας...
'στὸ Βιβλιοπωλεῖον πωλεῖται τῆς «Ἑστίας».

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σκῆτί μου ἀνίδα,	μὲ λημέτον, μὲ μελ μόνδρα, — μὲ μεγάλ' εἰκοδομή,
'στὴν Κεϊπαδὶν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοὔδε συνορεύει	καὶ μελ χήρα μέγιας ἄνδρα, — κοίτον ἄλλοτε μερμή.
μὲ ξενοδοχεῖο Ἕδεν. — ἀμ' ἐστὸ λίδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,	

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ

Ρωμηός

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι κι' ὧρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα, πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	—	μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα δυσὶ μέρη	—	θεκαπέντε καὶ στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχῃ ἐβδομάδα	—	κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς	—	ἕγινες συνδρομητής,
Συνδρομητὰς θὰ δέγωμαι	—	γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομαι,	κι' ὅπαρ τὸν παρὰ δὲν δίδει	—	θὰ τὸν φέρ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	—	καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδ ὅλην	—	ἔξοχος νέζιπ κι' ἀντροκὴν.	Γιὰ τὴ σέρα καὶ τὴ μάρα	—	κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	—	τράγκα δοῦδεκα καὶ μόνο.			

Τοῦ Ἰουνίου πέμπτη καὶ ἄκκάτη,	Τρακόσα σαράντα κι' ἑπτά,
καὶ τὰ μελλὰ ὁ ζήτη συνταράττει.	κι' ἀνάγκη πολλὴ γιὰ λεπτά.

Βίβλος Κυανῆ,
νέα καὶ τραγνή.

Στὸν Μόνσων ὁ Σαλισβουρύ.-Νὰ πᾷς 'στὸν Δελιγιάννη
καὶ νὰ τοῦ 'πῇς ὀγρήγορα, χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃ,
τῆς τάλαι Ἀτμοπλοικῆς τὰ χρέη νὰ πληρώσῃ,
ὅσα εἰς Ἄγγλους δανειστὰς ὀφειλ' ἡ ἑταιρία.
ἀλλέως ὁ Σαλισβουρὺ θὰ τὸν ἐμβαγλαρώσῃ
καὶ θὰ γενῇ καὶ 'στὰς Βουλὰς μεγάλη φασαρία.

—

Ὁ Μόνσων 'στὸν Πρωθυπουργόν.-Σᾶς 'πῆρε τὸ ποτάμι...
ὁ Σώλσβουρυ τὴν πληρωμὴν ζητεῖ τῶν ποσοστήτων,
ἀλλέως γκέντεμ!..σκέπτεται ρεζίλι νὰ σᾶς κάμῃ
καὶ εἰς τῶν Λόρδων τὴν Βουλὴν καὶ εἰς τῶν Κοινοτήτων,
καὶ θὰ φανῆτε οὕτω πῶς 'στὸν κόσμον ματκαράδες,
οἱ πρῶτοι κανονιέρηδες, οἱ πρῶτοι φουκαράδες.

—

Στὸν Μόνσων ὁ Πρωθυπουργός.-Μεγάλε Πρεσβευτά,
μεγάλως ὄντως ἐκτιμῶ τὰ λόγια σας κυρά,
σᾶς ἔχομαι δὲ πάντοτε μὲ ὑποκλίσεις τόσας
καὶ εἶμαι δοῦλος ταπεινὸς τῆς Ἐξοχότητός σας,
ἀλλὰ τολμῶ νὰ σᾶς εἰπῶ πῶς σκοῦζετε 'στὸν βρόντον,
διότι οὐκ ἂν λάβοιτε παρὰ τῶν μὴ ἐχόντων.

—

Ὁ Μόνσων 'στὸν Σαλισβουρύ.—Τὰ πρέποντα τοῦ εἶπα,
ἀλλὰ θαρρῶ πῶς ἔκαμα μὲς 'στὸ νερὸ μιὰ τρύπα.
Ἔκειτ' οἱ Ἀτμοπλοικοὶ δὲν ἔχουν παραδάκι
καὶ χρωστοῦν ἀμέτρητα καὶ εἰς τὸν Βαρτιαδάχη.

Στὸν Μόνσων ὁ Σαλισβουρύ. — Τάστειλα κατὰ μέρος
καὶ πρόλαβε οἱ δανεισταὶ νὰ πληρωθοῦν ἐγκαίρως.

—

Ὁ Μόνσων 'στὸν Πρωθυπουργόν.—Ὁ Σώλσβουρυ καὶ πάλιν
μοῦ γράφει μὲ τραχύτητα ὑπέρ ποτε μεγάλην.
Σκεφθῆτε πῶς θὰ χάσετε τὸν πρώτον σας λέρα,
ἂν δὲ τὸ πόδι 'στὰς Βουλὰς ὁ Σώλσβουρυ κτυπήσῃ,
ἀπὸ τ' Ἀκροκεραύνια ὡς 'στὸν Μαλέαν πέρα
ἐλ' ἡ Ἑλλὰς θὰ τιναχθῇ καὶ θὰ χρεωκοπήσῃ,
καὶ νταραβέρι ὅπως πρὶν δὲν θἄχῃ πιὰ μαζί της
κανένας Ἄγγλος ἔμπορος, κανένας τραπεζίτης.

—

Στὸν Μόνσων ὁ Πρωθυπουργός.—Ἡ ἐγκριτος Ἑλλὰς
ἀναγνωρίζει παντοτε πῶς ἔχει ὀρειλάς,
γνωρίζω δέ, ὦ Πρεσβευτὰ τῆς κραταιᾶς Ἀγγλίας,
πῶς ἂν οἱ τόκοι δὲν δοθοῦν μετὰ τῶν κεφαλαίων,
θὰ χασωμεν τὸ κρέντιτο καὶ τόσας εὐκολίας,
μουφλούζης δὲ θὰ κηρυχθῇ ὁ μέγας Ναπολέων,
ἀλλὰ ταλμῶ νὰ σᾶς εἰπῶ κι' ἐγὼ καὶ τὸ Κορδόνι
πῶς κατ' αὐτὰς ἡ Συριανὴ μουφλοῦζα τὰ κορδόνια.

—

Ὁ Μόνσων 'στὸν Σαλισβουρύ.-Τοῦ εἶπα κι' ἕνα κι' ἄλλο
μήπως κανένα μετρητὸ 'μπορέτω νὰ τοῦ βγάλω.
Τοῦ εἶπα πῶς ἡ πίστις των θὰ πέσῃ καὶ τὰ φόντα,
ἀλλὰ 'στὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὅσο κι' ἂν θέλῃς βρόντα.

Στόν Μόνσων ὁ Σαλισβουρύ. — Νά τοῦ εἰπῆς κορτά
πῶς μέ τούς Ἄγγλους καί μ' ἐμέ κακά θά τά ξεμπλέξῃ,
κι' ἄν 'χρήγορα δέν σκέπτεται νά δώσῃ τά λεφτά
ἡ μουσική στό Σύνταγμα τόν ὕμνον μας θά παίξῃ,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργός κι' οἱ ὀφειλέται κι' ἄλλοι
θά τόν ἀκοῦν γενατιστοί μέ ξέσκεπο κιφάλι.

—

Ὁ Μόνσων 'στόν Πρωθυπουργόν.-Δέν εἶναι κολακύθια.
ὁ Σώλσβουρυ μοῦ φαίνεται πῶς ἄναψε 'στ' ἀλήθεια.

—

Στόν Σώλσβουρυ ὁ Θοδωρῆς. — Σ' αὐτάς τάς περι-
στάσεις
ὀλίγον οἶκτον, Σύμβουλε τῆς κραταιᾶς Ἀνάσσης,
καί μή μοῦ σφίγγεστε καί σεῖς κι' ὁ Μόνσων τό λαρύγγι,
κι' ἐγώ νά βγάλω προσπαθῶ κι' ἀπό τήν μυίγα ξύγκι.

—

Ὁ Σώλσβουρυ 'στόν Θοδωρῆν.—'Αμάν κι' ἀμάν δέν
ἔχει...
μ' ἐκείνους τούς μουρλούζηδες κακή δουλειά σᾶς πρέχει,
καί ἄν τά ὀφειλόμενα δέν 'δῶ ἐπί παλάμης
θά σᾶς κοπῇ τό κρέντιτο ἀπ' ὅλας τάς Δυνάμεις.

—

Ὁ κύριος Πρωθυπουργός πρός τόν Τσιροπινᾶ....
Μέ σᾶς κι' ἐγώ τά ἔχασα κι' ἐπῆρα τα βουνά.
Ὁ Σώλσβουρυ μᾶς ἀπειλεῖ καί μέ τό παραπάνω
πῶς ἀφαιρεῖ τήν πίστωσιν ἀπό τόν Καραπάνο,
καί τότ' ἐγώ τῆς Κηφισιᾶς θά πρώγω τούς βατράχους,
οὐδέ τούς Ἄγγλους ὅπως πρίν θά ἔχωμεν συμμάχους,
τῶν δέ γιγάντων ἡ πατρίς θά εἶναι σάν σκουπίδι
κι' οἱ πρό αἰώνων πόθοι της μαρούλια μέ τό ξύδι.

—

Τσιροπινᾶς πρός Θοδωρῆν.-Εἰς τόσας δυστυχίας
ἐγώ νομίζω περιττάς τάς ξένας συμμαχίας.
Οὐχ ἧττον τόν Σαλισβουρύ πρός τό παρόν νά βράσῃς
καί τήν Μυκάλην τήν γνωστήν ἀμέσως ν' ἀγοράσῃς,
διότι δέν εὑρίσκεται στήν Σύρα μετρητό
κι' ὁ Μάσκας ὅρομο κατ' αὐτάς ἐπῆρε δυνατό,
κι' ἄν, ἐ μή γένοιτο ποτέ, δέν ἔχωμεν καί χρήματα,
εἴ! τότε πιά φασκέλωστα καί βράστα καί βλαστήματα.

—

Ὁ Θοδωρῆς 'στόν Δήμαρχον.-Ὁ Σώλσβουρυ δέν παίζει
καί κατ' αὐτάς ἀγρίεψαν σπουδαίως οἱ Ἐγγλέζοι.
ἄν δέ εἰς τούτους δέν δοθοῦν τά χρέη μέ τόκο
ροβοῦμαι μήπως ἔχωμε κανένα νέο μπλέκο.

—

Τσιροπινᾶς πρός Θοδωρῆν.-Ἄς γίνῃ ὅ,τι θέλει...
σύ πάρε τήν Μυκάλην μας καί γι' ἄλλα μή σέ μέλῃ.
Σπουδαῖος ὁ ἐκλεγικός μοῦ φαίνεται καυγᾶς
καί τοῦτο σκέψου, Πρόεδρε καί ἄνερ σεβαστέ,
κι' ἄν περισσεύσῃ τίποτε ἀπό τάς ἐκλογάς
μέ τρόπον τό μοιράζονται οἱ ξένοι δανεισταί.

—

Ὁ Θοδωρῆς 'στόν Δήμαρχον.-Ὁ Σώλσβουρυ μαλλόνει,
καί γιά νά εὕρῃς χρήματα ὀκτώ κομμάτια γίνου,
ἀλλέως δέν θά λάβωμεν εἰς τό ἑξῆς βελόνι
καί μήτε κἄν τά μάρμαρα ἐκεῖνα τοῦ Ἐλγίνου.

—

Τσιροπινᾶς πρός Θοδωρῆν.-Λεπτά νά μή ζητῇ
καί ὅσα θέλει μάρμαρα δικά μας ἄς κρατῇ.

Ὁ Θοδωρῆς 'στόν Δήμαρχον.-Ἀγαπητέ μου φίλε,
εὐθύς τόν Βοκοτόπουλον εἰς τάς Ἀθήνας στεῖλε,
ὡς ἔλθῃ κι' ὁ Ἀνύσιος κι' οἱ φίλοι μας οἱ ἄλλοι
νά 'δοῦμε πῶς τί διάβολο θά γίνῃ κι' ἡ Μυκάλη.

—

Τσιροπινᾶς πρός Θοδωρῆν.-Μήν τάχετε χαμένα...
ἄς στεῖλῃ διακοίνωσιν ὁ Σώλσβουρυ κι' ἐμένα,
κι' ἐγώ 'στόν Ἐξοχότατον, χωρίς νά τόν 'ντραπῶ,
εἰξεύρω, φίλε Πρόεδρε, τί πρέπει νά τοῦ 'πῶ.

Ὁ Σώλσβουρυ 'στόν Θοδωρῆν.-Νά κάμῃς ὅπως ὅπως
νά πληρωθοῦν οἱ δανεισταί καί τιμηθῇ ὁ τόπος.

—

Ὁ Θοδωρῆς 'στόν Σώλσβουρυ.-Δέν 'βρίσκονται λιανά
κι' ἀπευθυνθῆτε δι' αὐτό πρός τόν Τσιροπινᾶ.

—

Ὁ Σώλσβουρυ 'στόν Δήμαρχον.-Παρακαλῶ σας ἄκων
τά χρέη νά πληρώσετε δι' ἀγορᾶν ἀνθράκων,
καί ἄν δέν ἔχω τήν τιμήν νά σᾶς γνωρίζω 'δίαλου
πλήν μαλαγάνα φαίνεσθε καί κάλτσα τοῦ διαόλου.

—

Τσιροπινᾶς πρός Σώλσβουρυ.-Κλεινέ Σαλισβουρύ,
μή θέλῃς σώνει καί καλά νά κάνῃς τόν βαρύ.
Γνωρίζω μέν πῶς ἄνθρακας οἱ Ἄγγλοι οὐκ ὀλίγους
ἐδάνεισαν 'στούς Συριανούς μέ προφανῆ ζημίαν,
κι' εὐχαριστοῦμεν δι' αὐτό τούς Τόρεις καί Οὐίγους,
ἀλλ' ἄνθρακες ὁ θησαυρός κατά τήν παροιμίαν.

—

Ὁ Σώλσβουρυ 'στόν Δήμαρχον.-Γκοντέμ Τσιροπινᾶς.

—

Ὁ Δήμαρχος 'στόν Σώλσβουρυ.-Ἄερα κοπανᾶς.

—

Ὁ Σώλσβουρυ 'στόν Δήμαρχον.-Βρέ ὅός μας τά λερτά.

—

Ὁ Δήμαρχος 'στόν Σώλσβουρυ.-Μᾶς ἔσπασες μ' αὐτά..
τό κάτω κάτω τῆς γραφῆς νά πᾷς νά μοῦ κουρεύεσαι...
γύρες καί σύ τήν ἐποχή γιά νά μᾶς κοκορεύεσαι.
Ἐδῶ ἀπό τό χάλι μας καί τήν μεγάλη λόρδα
τό ἀντερό μας ἔγινε σάν γαλασμένη κόρδα,
καί ἤλθαν κι' ὅλ' οἱ Μέτοχοι τῆς μαύρης Ἑταιρίας
μ' ὁλολυγμούς, μ' ἀλαλαγμούς, καί μέ φωνάς ἀγρίας,
μέ ρλούγκελχορν, μέ βόμβαρδον, καί μία καραμούζα.
τόν τελευταῖον ἀσπασμόν νά δώσουν στήν μουρλούζα.
καί ἤλθε κι' ὁ Μεθόδιος, Δεσπότης πάσης Σύρου,
νά ψάλῃ ἐπικήδεια μεθ' ἁπάντος τοῦ κλήρου,
κήρυχθη δέ ν' ἀναπαυθῇ κι' αὐτή πρός τό παρόν
εἰς τόπον ἀναψύξεως, εἰς τόπον γλοιερόν,
ἐκεῖ ποῦ δέν πληρόνονται συναλλαγματικαί,
καί σύ ἀκόμη χρήματα γυρεύεις, τενεκέ ;

—

Ὁ Σώλσβουρυ 'στόν Δήμαρχον.-Τούς στύλους θ' ἀμολήσω
καί ἔλην τήν Ἑρμούπολιν θά βομβαρδοβολήσω.

—

Τσιροπινᾶς πρός Σώλσβουρυ.-Κανένας δέν πληρόνει
κι' ἀπό κανόνια μπάμ καί μπούμ ταῦτί μας δέν ἰδρόνει.
Ὅσ' εἶναι κανονιέρηδες δέν σκιάζονται μέ τέτοια
καί ἄρες μας 'στά χάλια μας καί 'στά πολλά σεκλέτια.

—

Τόν ἐπείραξεν ἡ ζέστακι καί δέν εἶναι 'στά καλά του,
καί σάν ἄνθρωπος τῆς μόδας ἐπιβαίνει ποδηλάτου.

Ὁ Σώλσβουρυ 'στόν Δήμαρχον.-Γκοντέμ Τσιροπινᾶς!..

—

Τσιροπινᾶς πρός Σώλσβουρυ.-Ἄερα κοπανᾶς...
δέν σκιάζονται βομβαρδισμούς οἱ ταπεινοί σου δοῦλοι...
εἰς τήν Πλατεῖα ἔχομε στημένο τόν Μικούλη.

—

Ὁ Σώλσβουρυ 'στόν Δήμαρχον.-Καυμένε, τί θά πάθῃς!..
ὁ Μάσκας θάξῃ, Δήμαρχος, καί τότε σύ ἐχάθης.

—

Τσιροπινᾶς πρός Σώλσβουρυ.-Κακή ψυχρή σου φλάσκα!
ντοῦρος κι' ὁλόρθος στέκομαι κι' ἐμπρός σου καί 'στόν
Μάσκα.
Κι' ἄν ἔβγω Δήμαρχος ἐγώ, 'μπορεῖ καμπόσα χρέη
νά πάρουν κι' οἱ Ἐγγλέζοι σου, ποῦ κάνουν σάν Ἑβραῖοι,
ἀλλέως ὅλα θάλασσα κι' ἡ γῆ πυρί μιχθήτω,
μέ ἄλλους λόγους ξηλακέϊ λά μούζικα φινίτο.
Λύτά καί μένω ταπεινῶς μ' ἀδυναμίαν τσίρου
Τσιροπινᾶς, Τσιροδιψᾶς, ὁ Δήμαρχος τῆς Σύρου.

Φαβουλλῆς καί Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ἡ Ἐγγλιτέρα, Περικλῆ, ποῦ κακό ψόφο νάχῃ,
μοῦ κάθεται πρό ἡμερῶν ἀπάνω 'στό στομάχι.
Π.—Γιατί, μωρέ ;

Φ.— Καί 'μ' ἐρωτᾷς ;...δέν εἶδες, βρέ γαϊδοῦρι,
πῶς ἀπειλεῖ ὁ Σώλσβουρυ νά κάνῃ νταβατούρι
καί 'στῆς Ἀγγλίας τάς Βουλάς θά γίνῃ φασαρία,

ἐὰν ἡ Ἀτμοπλοϊκὴ τῆς Σύρου ἑταιρία
δὲν ἐξορλίσῃ, Περικλῆ, δύο ποσὰ μεγάλα
εἰς τοὺς Ἐγγλέζους χρεωστεῖ γιὰ κάρβουνα καὶ γι' ἄλλα;
Ἄκουδς ἐκεῖ κατάστασις !... ἄκουδς ἐκεῖ φοβέρα !...
μὲ τὰ ναπορδάτσελα των μᾶς 'πῆραν τὸν ἀέρα...
μᾶς γύρνα τοῦ χεριοῦ των πρὶν κι' ἀπὸ ταύτι μᾶς σέρνουν
καὶ ξερωτρόνουν ἔξαφνα ἐκεῖ ποῦ δὲν τοὺς σπέρνουν.
Πάτε ὁ Ρούμπορδ μᾶς ατσιμπᾷ τὴν πόρτα μὲς 'στὰ μοῦτρα,
πότε ὁ Νίκολσον βαρεῖ τὸν μαλακὰ μας κοῦτρα,
πότ' ἐρχονται 'στὸ Φάληρο γιὰ νὰ μᾶς κάνουν μπλόκο,
πότε γιὰ ψύλλου πήδημα λιστοῦν καὶ πέντε φόκο,
πότε μ' ἐκεῖνο, Περικλῆ, καὶ ἄλλοτε μὲ τοῦτο
φορτόνοντάι 'στὴ ράχη μας καὶ μᾶς βαροῦν μὲ κνοῦτο,
καὶ ὅταὶ μπάλακις ἔπεσαν εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον
ἀπὸ τὸν Ἄγγλον Νάϊαρχον παρὰ τὸ Ναυαρῖνον
θαρρῶ πῶς τῆς ἐπλήρωσε πολλαὶς ὀρσαῖς ὡς τώρα
'στοὺς εὐγενεῖς σωτῆρές της ἡ τῶν Ἑλλήνων χώρα.
Π. — Κι' ἐγὼ μαζί σου σύμφωνος...
Φ.— Ἄκουδς ἐκεῖ κιρέλι !...
ὁ Σώλσδουρυ τὸν ἄμπακο σκοπεύει νὰ μᾶς ψάλῃ
καὶ θὰ ἐκθέσῃ τῶν Ρωμηῶν τὰ χάλια ἐν συνόψει
κι' ἀπὸ ταὐλάκι τὸ νερὸ κι' ἐκεῖνος θὰ μᾶς κόψῃ.
Ὅρσε 'στῶν Ἄγγλων τὰς Βουλάς... ἂς σκούξῃ ὅ,τι θέλει....
ἐμᾶς, μωρέ, δι' ὅσα 'πῇ κουκουῦτσι δὲν μᾶς μέλει.
Σὰν ἔχω δίνω, Περικλῆ, καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ἀλλ' ὅταν δὲν δαπτῶ λεπτό, τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω ;
Μουρλοζεφύρι κι' οἱ Συρτκνοὶ καθὼς καὶ ἄλλοι τόσοι
καὶ μήτε ὁ Πρωθυπουργὸς μπορεῖ νὰ τοὺς γλυτώσῃ,
ἀλλὰ γι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε ὁ κόσμος νὰ τραντάξῃ
κι' ὁ κύριος Σαλισβουρὺ μαζί μας νὰ φρονέξῃ
καὶ μὲ θυμὸ 'στὸν Θεδωρὴ νὰ στείλῃ δεκομέντα....
παντοῦ καὶ πέντε, Περικλῆ, συμβαίνουν φαλιμέντα.
Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ποῦ καθεὶς γενναῖται γιὰ νὰ ρέξῃ,
εἴτε ἀργὰ ἢ 'γρήγορα κι' ὁ Κροῖσος μουρλοζεύει.
Π. — Κι' ἐγὼ μαζί σου σύμφωνος...
Φ.— Ἄκουδς ἐκεῖ φοβέρα !...
τὰ τόσα ρεζιλίκια της δὲν βλέπ' ἡ Ἐγγλιτέρα,
ὁποῦ τῶν Λόρδων ἔγιναν τὰ μέγαρα λημέρι
καὶ κλέβουν εἰς τὸν μπακαρὰ θράκα μετρημέρι ;
Τὸν Λόρδο Κόρμιγγ δὲν κυττοῦν καὶ ἄλλοι; Ὁμοτίμους.
συμφοροποιοὺς μὲ δίπλωμα τὰ μάλιστα δοκίμους,
ποῦ ἂν καὶ Λόρδοι, Περικλῆ, ζητοῦν νὰ κάμουν πλοῦτη
μὲ τὸ χαρτοκοπάνισμα καὶ μὲ τὸ μπαλαμοῦτι ;
Μὰ Ἅλιγο κἂν δὲν 'ντρέπεται κι' ὁ Πρίγκηψ Οὐαλλίας,
ποῦ τοῦ ἀρέσουν τὰ χαρτιὰ καὶ ἄνευ ὠφελείας ;
δὲν προπαθεῖ νὰ μιμηθῇ τοὐλάχιστον ἐμένα,
ποῦ μιὰ γιὰ πάντα τέρμα τὰ κακοθεματισμένα,
κι' ἐδάγκωσα κι' ἐξίσχιστα τὸν Ῥῆγα καὶ τὸν Ἄσσο
κι' ἔκαμα ὅρκο καὶ σταυρὸ νὰ μὴν τὰ ξαναπάσω,
καὶ τόσα μ' ἦσυχη καιδεῖ μεθὼ ἀπὸ ρετσίνα
καὶ μήτε μάους παίζω κἂν μηδὲ στραβὸ κοντσίνα ;
Ἐγὼ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ Πρίγκηπος τοῦ γκίρου
εἶμ' ἕνας κόνωψ, Περικλῆ, ἐπὶ καράτων ταίρου,
καὶ ὅμως ἔχω θάνσιν καὶ σθένος χαρακτῆρος,
ἐφ' ᾧ καὶ μ' ἀνεκήρυξαν ἱππότην τοῦ Σωτῆρος
κι' αὐτὸς ὁ ἀριστάνθρωπος, κοτζὰμ κεμπανταλᾶς,
καὶ κύριος μ' εὐγένειαν καὶ σχέσεις ὑψηλάς,
Λόρδος, Μιλλόρδος, νιστιγκέ, καὶ Πρίγκηψ Οὐαλλίας,
κι' ἐντὸς μικροῦ διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ἀγγλίας,
δὲν 'ντρέπεται νὰ κάθεται νὰ παίζῃ μπακαρὰ
μὲ κάθε κλέφτη νιστιγκὲ καὶ κάλπικο παρά,
κι' ὡς σήμερα νὰ μὴ 'μπορῇ 'στὸ πάθος του ν' ἀνθέξῃ
καὶ σκν κι' ἐμὲ νὰ ὁρκισθῇ πῶς δὲν θὰ ξαναπαίξῃ ;
Αὐτὰ νὰ δῇ ὁ Σώλσδουρυ καὶ τάλλα των τὰ χάλια,
κι' ἂν ἔχασαν οἱ Συρτκνοὶ ταῦγά καὶ τὰ πακτάλια
μὲ τοὺς Τσιριπινάδες των καὶ μὲ τοὺς Ἀνσσίους,
αὐτὰ συμβαίνουν κάποτε καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.
Π. — Κι' ἐγὼ μαζί σου σύμφωνος...
Φ.— Ἂς ψάλῃ ὅ,τι θέλει....
ἐμᾶς, μωρέ, δι' ὅσα 'πῇ κουκουῦτσι δὲν μᾶς μέλει
Ὀλρέιτ!.. ἂς χαλαρωθῶν κι' αἱ σχέσεις τῆς Ἀγγλίας;
ἂς μὴν τὰ κόψῃ τόποτε ὁ Πρίγκηψ Οὐαλλίας
μαζὶ μὲ τοὺς Ἀσλάνηδες καὶ μὲ τὸν Χοντρο-Λάζαρο,
ἂς βγάλουν τοὺς χριῶστας των εἰς τὸ γαϊδουροπάζαρο,
περὶ Ἑλλάδο; 'στὴ ἕξις ὅ,μὴν πολιτιρβάζουν,
κι' ἀπὸ γειτάτ καὶ θυμὸ ποτὲ των δὲ μὴ βάζουν
'στῆς ἀνοστιὰς ποιδίγκας των Ἑλληνικαῖς σταρίδες,
ἂς μὴ πατοῦν τὸ χῶμά μας φιλόξενοις Ἀγγλίδες,
ποῦ νὰ θυμάσσουν ἔρχοντσι τὴν δόξαν ἐδῶ πέρα
καὶ σκοτώνουν Σπλέντιτ, Περικλῆ, καὶ τὴν κακή των μέρα,
οὐδ' Ἄγγλος τὸ Πτολίεθρον ἂς μὴν τιμᾷ κανείς...
Π.— Κι' ἐγὼ μαζί σου σύμφωνος...
Φ.— Ἂν ἔτσι συμφωνῇς,
τὸ τακτικὸ μπαγλάρωμα βεβαίως τὸ γλυτώνω...
Π.— Καὶ συμφωνῶ καὶ σύμφωνοι καὶ σὶ ξυλοροτάνω.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τὸ Θέατρον ἐκεῖνο τῆς Πλατείας Ὁμονοίας
αἱ Ἀθῆναι θ' ἀποκτήσουν μουσικὴν πολὺ σπανίαν.
Ὁ γλυκὺς ἐρασιτέχνης, ὁ Δημήτρης Δαμηνός,
σκίκτης λόρδ καὶ κιθαρῳδὸς ἐν τοῖς μᾶλιστα δεινός,
τὸ ἑσπέρας τῆς Δευτέρας θὰ μᾶς δώσῃ συναυλίαν
μὲ διάφορα κομμάτια καὶ μὲ τόσην ποικιλίαν,
θὰ σιμπαθέξουν δὲ εἰς τοῦτη κι' ἐξοχότητες πολλαί,
Βολονίνης καὶ Κοκκίνης κι' ὁ γνωστὸς ὁ Λαμπελέ.

Ὅποιος ἐσίκης ἀπὸ σας ἐπιθυμεῖ νὰ πάρῃ
μπαστούνια πρώτης τάξεως κι' ἀπὸ γερὸ πρινάρι,
ποῦ τὰ τιμᾷ κι' ὁ Πρίγκηψ μας Γεώργιος πολὺ
καὶ 'στοὺς Ἰάπωνας μ' αὐτὰ ἐνέσπειρε τὸν τρόμον,
τοῦ Τσαλαπάτη τὸ λαμπρὸν Κατάστημα πουλεῖ,
ποῦ 'στοῦ Αἰόλου, ὡς γνωστόν, εὑρίσκεται τὸν δρόμον.

—

Στὴν νέαν Ἱστορίαν τοῦ τρίχρονος Αἰῶνος
εἰσαγωγὴ σπουδαῖα τοῦ Πικίλου Καυαλίδη,
ποῦ φαίνεται καὶ εἶναι εἰς τὰ τοιαῦτα μόνος
κι' οἱ Ἀσανολόγοι τὸν ἔχουν γιὰ στολίδι.
Θ' ἀναγνωσθῇ καὶ τοῦτο παντοῦ μετ' ἀπληστίας...
'στὸ Βιβλιοπωλεῖον πωλεῖται τὰς «Ἑστίας».

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ ἐπάνω μου ἀτέλι.	μὲ λημέτον, μὲ μιὰ μάντρα. — μὲ μεγάλ' αἰκοδομή,
'στὴν Κωνσταντινούπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τυδὲ συνορεύει	καὶ μιὰ χτῆρα δίχως ὄνδρα. — ποὖναι ἄλλοτε μαρμή.
μὲ ξενοδοχεῖο Σύδνη. — δὲν 'στὸ λάδι τρίτο 'στὸ ξύδι,	

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὀγδοος ὁ χρόνος εἶναι	Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενήντα ἕνα,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— φύλο μιὰ φορὰ τὸ ἕνα,	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχει ἔμπνευσιν	— κι' ἕνα φύλλο μιὰ κατέβαινε.	Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατεῖς	— ἔγινες συνδρομητής,
Συνδρομητὰς θὰ ἀγγραφτοὶ	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,	κι' ἔπειτα τὸν παρὲ ἔδω δίδει	— θὰ τὸν φᾷς μεῖζον φίλο.
καὶ 'στὸν Ἄδην τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν Ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ἐνδιάμεσο πρὸς ἐμέ,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ὄχτις νάξῃ κι' ἐντροπήν,	Γλυκὴ σᾶρα καὶ τὴ μᾶρα	— κάθε φύλλο μιὰ δυκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,		

Δευτέρα 'ταννίων κι' εἰσοδεῖ,	Τρακόδα δυράντα κι' ἑπτά,
κι' Ἐφημερίδας δίκη ξακουστή.	καὶ λόδδα καὶ καῦμα ὁρκετό.

Φαθουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σπέτος.

Φ.-Παρασκευὴ ξημέρωσε, μὴν εἶχε ξημερώσει,
ὅταν 'στὸ Δικαστήριον πολῖται ἤλθαν τόσοι
καὶ τᾶς περιέργος ἀστὸς καὶ τέκναν τῆς πατρίδος
νὰ δῇ τὴν δίκην, Περικλῆ, τὴν τῆς Ἐφημερίδος.
Ἐκεῖ καὶ σύγχυσις γλωσσῶν καὶ πάταγος καὶ κρότος
καὶ ἀσρυξία καὶ σκασμὸς καὶ χείμαρρος ἱδρῶτος
καὶ τσαλαπάτημα πολὺ παντοδαπῶν ἀνθρώπων
ἐκ τῶν Πατρῶν, τῶν Ἀθηνῶν, κι' ἄλλων εὐάνδρων [τόπων.
Ἐδημηγόρει ὁ Κωστῆς μὲ τὴν λιγνὴ κοιλιά του
καὶ πότε πότε, Περικλῆ, τραβοῦσε τὰ μαλλιά του,
ὁ Ῥάλλης ὅ' ἐξετόξευε πολλὰ σκωμμάτων βέλη,
κι' ἀγὼν συνήπτετο δεινός, ὅπου κακό σου θέλει,
περὶ τῆς ἐξηγήσεως τῶν ἄρθρων καὶ τῶν νόμων,
ὅπου γεννοῦν 'στοὺς ἀμαθεῖς τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον.
Ἐδίκαζε Γορτύνιος θαρρῶ καὶ Κυπριάδης,
ὁ δὲ κλεινὸς Εἰσαγγελεύς, ὁ Ἀθανασιάδης,
ποῦ ἔβγαλε πρὸ ἡμερῶν ἐκεῖνο τὸ φιρμάνι
καὶ ἔλευς μᾶς 'φοβίριζε βαθὰ πῶς θὰ μᾶς κάνῃ,
ἂν ῥίπτωμεν τὰ βέλη μας κατὰ τοῦ Ναπολέοντος,
ἐνόμιζα, βρὲ Περικλῆ, πῶς ἔχει ὄψιν λέοντος,
εἰς δὲ τοὺς νόμους ἔκυπτε μιτὰ σπουδῆς κι' ἐκεῖνος
ὡς ῥιβεράδ Ῥαδάμανθυς, ὡς Αἰακὸς καὶ Μίνως,
κι' ἐγὼ κυττάζων κάποτε τοὺς κατηγορουμένους,
τὸν Ῥούκην καὶ Γιαννόπουλον, πολὺ καλυθρεμμένους,
κυττάζων δὲ καὶ πρόσωπα ραδδούγων φρικαλέα,
ἀλλὰ κυττάζων κάποτε καὶ τὸν Εἰσαγγελέα,
ποῦ τὸ σκαμνὶ τῶν συντακτῶν λυδδέλεπε ὀργίλας,
δὲν ἤθελα 'στὸν κόρρο των νὰ εἶμαι τότε φύλλας.
Ἤτο ὁ ἡ ὥρα, Περικλῆ, ὡς ἐνδεκα καὶ κάτι
κι' ἐντὸς μικροῦ ἐσήμανε παντοῦ ἡ διαθήκη,
οὐ μὴν ἀπὸ τὴν θέσιν του κανεὶς δὲν σαλεύει,
ἐνῷ καὶ τὸ θερμόμετρον εἰς τὰ πενῆντ' ἀνέβη,
κι' ἐγίνετο πυκνότερος συνωστισμὸς ἀνθρώπων
καὶ θρόμβ' ἱδρώτος ἔρρεον ἐξ ὅλων τῶν μετώπων,
ἄλλα κι' ἡ Θέμις ἱδρωνε καὶ τάρβα καὶ οἱ νόμοι

καὶ ὁ Κωστῆς μὲ τὴν κοιλιὰ ’ρητόρευε ἀκόμη,
πολλαὶ δὲ βίβλ’ ἠνοίχθησαν, τερτέρια καὶ κιοντάπια,
καθὼς καὶ ἄλλα, Περικλῆ, τοῦ μπάρμπ’ Ἀλέξη χάπια,
ποῦ δ,τι κι’ ἂν σοῦ πῶ γι’ αὐτά, ποσῶς δὲν θὰ μπορέσῃ
τὸ μπροὐτζινό σου καύκαλο ποτὲ νὰ τὸ χωρέσῃ,
διότι σὺ ’στοῦ βίου σου τὰς μαύρας τρικυμίας
καθόλου δὲν ἐνέκυψες στὰ τῆς Δικονομίας
καὶ οὔτε σοῦβαλε ποτὲ μαράζι καὶ σεκλέτι
τῶν νόμων ἡ ἐξήγησις κι’ ἡ ἐμβριθὴς μελέτη,
ἀλλ’ ὡς χυδαῖος κι’ ἀμαθὴς μὲ ὄφος φοβισμένον
γονυπετεῖς καὶ συμφωνεῖς μὲ τὸ δεδικασμένον,
καὶ πάντοτε τὴν Θέμιδα περίτρομος κυττάζεις
κι’ οὐδὲ σὲ μέλει τίσσερα κι’ οὐδόλως ἐξετάζεις
ἐὰν τὸ ἄρθρον ἔαφνα τὸ δύο καὶ τριάκοντα,
κατὰ τὸν Ἁρμενόπουλον, τὸν Σόλωνα καὶ Δράκοντα,
τὸ τριακόσια ἑπτὰ σπουδαίως ἀναιρῇ,
ἢ ἂν αὐτὸ τὸ δεύτερον ’στὸ πρῶτον προσχωρῇ,
ἢ ποῖος νόμος σήμερον κατακλειται ἀργός
κι’ ἡ δύναμίς του φαίνεται ὡς ὀπισθενεργός.
Ἐν τούτοις, φίλε Περικλῆ, μετὰ τὸ μεσημέρι
μακρυσυρφόρων ἄπειρον ἐπλάκωσε ἀσκέρι,
ἀλλ’ ὅμως ἦλθαν καὶ πολλοὶ μὲ δίκαννα ’στὸν ὦμον,
κι’ εὐθὺς τὸ Δικαστήριον, σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον,
ἀπέρριψε τὴν πρότασιν περὶ ἀναβολῆς,
ἠκούσθη δὲ ἀλαλαγμὸς καὶ βρυχηθμὸς πολύς,
οἱ δὲ κατηγορήσαντες τοῦ ὑπουργοῦ τὴν ῥῆμην
μετὰ τοῦ Ῥάλλη ἔφυγαν νὰ δικασθοῦν ἐρήμην.
Τότε δὴ τότε πόλεμος αἱματηρὸς ἀνάβει,
ἐκ τῆς ὀργῆς των μαίνονται οἱ πατριῶται μπρόβυ,
καὶ μπὰμ καὶ μπούμ πυροβολοῦν καὶ ῥίχνουν μὲς στὰ
|ὅλα
καὶ βγαίνουν ἔξω δίκαννα, κουμπούρια, πυροβόλα,
κι’ ἐκρηκτικαὶ τινάσσονται ἀνὰ τὸ πλῆθος ὅλαι,
μυκώμεναι ὡς κεραυνοί, πολλαί τε καὶ ποικίλαι,
ποῦ μοναχὸ νὰ τῆς κακοῦς ἐλιγγιᾷς καὶ ῥιττεις,
μύδροι καὶ λόβα, Περικλῆ, καὶ ἀκαπνος πυρῖτις,
μ’ ἐράνη δὲ πῶς ἔρριξαν καὶ νιτρογλυκερίνην
καὶ ἄλλα συνταράσσοντα τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνην.
Π.-Μωρὲ ἀμὰν γιὰ τὸ Θεό !...
Φ.— Δὲν εἶναι πατχνιδάκι...
ὁ Ρούκης κι’ ὁ Γιαννόπουλος πετοῦν ’στοῦ Μπερνιουδάκη
καὶ ’στὸ ποδάρι, Περικλῆ, μιὰ μπύρα πίνουν νεάπια,
ἐνῷ ἀκούονται φωναὶ «βάλτε φωτιὰ στὰ τόπια!...
τὰ μαγαζιά σας κλείστε ἀμέσως, συμπολῖται...
τὸ καθιστῶς, μωσὲ παιδιά, σπουδαίως ἀπειλεῖται...
Στάσις, καυγᾶς, ἀνατροπή, ῥωτιὰ κι’ ἀστροπελέκι...»
ὁ Ράλλης ὁ ἀτρόμητος ἐρῶς καὶ ντορος στέκει,
ἂν καὶ πολὺ δεινότερος ὁ πόλεμος κορωνῷ,
κι’ ἀπάνω του σὰν νάτανε θεόκτιστο κοτρώνι
τσακίζονται καὶ χάνονται τὰ σκάγια καὶ τὰ βόλια
ὡσὰν νὰ ἦραν τίποτα μεβίδια καὶ φασόλια.
Στάσις, καυγᾶς, ἀνατροπή, ὁ κόσμος ἁλαλάζει,
πέφτουν τὰ σκάγια σὰν βροχή, τὰ βόλια σὰν χαλάζι,
βρέ σέβια τοῦτο τὸ κακό ; σὺ σῶστε μας, Χριστέ,
ἔξω κι’ οἱ χωροφύλακες ὅρμων κι’ οἱ δικασταί,
κι’ ἕνας παπποῦς, βρὲ Περικλῆ, ἐκ τοῦ μεγάλου τρόμου
λιποθυμεῖ ὁ φουκαρᾶς κατάμισῆς τοῦ δρόμου.
ἐγὼ σὲ ξύδι ἔτρεχα ἀμέσως νὰ τοῦ φέρω,
ἂν καὶ δὲν εἶχα τὴν τιμὴν καθόλου νὰ τὸν ξέρω.
Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι κάτωχροι ἐκ τῆς μεγάλης ῥιπῆς
καὶ πάντες συμμορρούμενοι μὲ τὸ ποιὸν τῆς δίκης
πρὸς τῶν δικαίνων τὴν βροντὴν ἐγύρισαν τὰ νῶτα....
Π.-Καὶ σὺ θὰ τὰ ἐγύρισες ἀπ’ ὅλους πρῶτα πρῶτα.
Φ.-Ἀπεναντίας ἤσυχο ἐστάθη τὸ μυαλό μου
καὶ ’στὸ ραβδί μου ἔδεσα τὸ μιξομάντυλό μου,
ἐν μέσῳ δὲ τοῦ χαλασμοῦ καὶ τῆς φυγῆς ἐκείνης
ἤρλα ἤρλα τὸ σήκωσα ὡς σύμβολον εἰρήνης
κι’ ἐφώναξα πρὸς τὸν λαὸν «Ἀδέλφια, μὴν κτυπᾶτε,
εἰρήν’ ὑμῖν, μωρὲ παιδιά, κι’ ἀλλήλους ἀγαπᾶτε.
Ἐμεῖς καὶ νίκας ἤραμεν ἐνδόξους Πλαταιῶν,
ἐμεῖς καὶ θρόνον ἔχομεν τὰ μάλα κραταιόν,
καὶ Βασιλέα ἔχομεν ἀνεύθυνον εἰς ὅλα
καὶ δὲν εὐθύνεται ἂν σεῖς τινάξετε τὰ κῶλα.
Ἐμεῖς καὶ νόμον ἔχομεν, κι’ αὐτὸς μᾶς παραγγέλλει
πῶς μές ’στὰ ὅλα ὁ καθεὶς πυροβολεῖ σὰν θέλῃ,
ἐμεῖς καὶ τόσους ἔχομεν τῆς τάξεως φρουρούς,
δικαίους ἀντιλήπτορας, γενναίους κι’ αὐστηρούς,
ποῦ δὲν ζητοῦν κολόκουρα ποτέ των κι’ ἐπιμίσθια
καὶ σὰν ἀκούσουν κυμπουρὰ γυρίζουν τὰ ὀπίσθια.
Καὶ κυβερνήτας ἔχομεν πολὺ ἀνεξικάκους,
ὑπὸ ’στοὺς ἀντιπάλους των ποτὲ δὲν σκάπτουν λάκκους,
καὶ μόνον μετὰ μαχαιρῶν καὶ ὅπλων καὶ ροπάλων
ἐπέρχονται πανστρατιᾷ κατὰ τῶν ἀντιπάλων.
Καὶ γῆν πατοῦμεν ἀνοικτὴν εἰς ὅλους τοὺς ἀνέμους,
καὶ ἀπεκτήσαμεν στρατὸν γιὰ τοὺς ψευτοπολέμους,
καὶ στόλον ἀξιόμαχον γιὰ κάθε λαθρεμπόριον,
καὶ Θέμιδα παρθενικὴν καὶ δίκαιον Πραιτώριον,
κι’ ἄρθρα πολλὰ κι’ ἐδάφια καταληπτὰ εἰς πάντα,
τὸ τριακόσια κι’ ἑπτά, τὸ δύο καὶ τριάντα,
καὶ μίλαθρα ὑψηρεφῆ κι’ διμογενεῖς ἐγκρίτους
καὶ ἀποπάτους κινητοὺς καθὼς καὶ ἀκινήτους,
καὶ πατρικὰ κειμήλια περισσοὺς παιδείας,
ὑπὸ τὰ περιέρραξε ὁ ῥέκτης Καββαδίας
νὰ μὴ πολυσυχνάζωνται παρὰ τῶν ἀπογόνων.
ἀλλ’ ἔχομεν καὶ σχέδια καὶ πῶθους πρὸ αἰώνων,
καὶ μὲ ὡδὰς φλεγόμενοι ἑνὸς καὶ ἄλλου Πάρδου
ἐκταίνομεν τὸ βλέμμα μας ’στὰς ἐκβολὰς τοῦ Σκάρδου,
ἐφ’ ᾧ καὶ πρέχει κρουνηδὸν τὸ τιμιόν μας αἷμα
σὰν τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ ποῦ πάει ῥέμμα ῥέμμα.
Εἶχεν ὅμως δι’ ὅλ’ αὐτὰ κι’ ἀλλήλους ν’ ἀγαπᾶτε.
ἀμήν, ἀμήν, καὶ κόντρ’ ἀμήν...ἀδέλφια, μὴν κτυπᾶτε.»
Π.-Μὰ δὲν μοῦ λές, ἐτσάκωσαν κανὲν ἀσκὴ βλάμη;
Φ.-Μόνο μιὰ σφαῖρα ἔπιασαν ποῦ ἔσπασ’ ἕνα τζόμι,
τὴν δ’ ἐπομένην, Περικλῆ, τὸ Σάββατον τοὐτέστι,
σωροὺς μαστύρων εὐρραδῶν ἐξέτασιν ὀπίστη,
κι’ ἰδοὺ ὁ Βαλκασόπουλος, μαθὼν ἐκ μέρους ἄλλου
περὶ ἐκείνου τοῦ φριτοῦ καὶ σοβαροῦ σκανδάλου,
κατόπιν τούτου ἔρχεται ὁ μάρτυς ὁ Παρίσης,
ποῦ θὰ τοῦ ὡρώσῃς, Περικλῆ, ὡς ποῦ νὰ τὸν γνωρίσῃς
σαράντα ἡμερόνυκτα τὸ μάτι του δὲν σφάλισε
γιατί αὐτὸ τὸ σκάνδαλον μεγάλως τὸν ἐζάλισε,
κι’ ἂν δὲν συνέλθῃ ἐξ αὐτῆς τῆς ταραχῆς καὶ ζάλης
ἴσως ἐνέσεις ὑποστῇ μορφίνης καὶ χλωράλης·
κατόπιν τούτου ἔρχεται Λυκάκης ὁ γνωστός,
ὁ τῆς Παιδείας Γραμματεὺς κι’ εἰς ὕβρις σεβαστός,
ἐδῶ κι’ ἐκεῖ ἀνήσυχος τὸ βλέμμα περιστρέφων
καὶ λευκοτάτην καὶ μακρὰν τὴν γενειάδα τρέφων,
ποῦ δέκα Ρούκηδες μπορεῖ μὲ μία νὰ πηδήσῃ,
κι’ ὀλίγου δεῖν τὰ γένεια του νὰ τὰ καταμαδήσῃ,
ὑπόταν, ὅπως ἔλεγε, δυὸ τρεῖς τῶν ὑπαλλήλων

τοῦ ἰδιαίτου τὸ τρομερὸν καὶ σκανδαλῶδες φύλλον.
Κατόπιν ὁ Θανόπουλος ὁ τῆς Δικαιοσύνης,
λαλήσας πάμπολλα κι’ αὐτὸς μετὰ εὐσχημοσύνης,
ὁ δικηγόρος Λάμαρης μὲ σῶμα ντελικάτο
καὶ μὲ ταμπάρο τριπλοῦ ποῦ ἔρθανε ὡς κάτω,
ροδούμενος ὡς φαίνεται τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος,
ἂν κι’ εἰς ρευστὴν κατάστασιν μᾶς ἔφερε τὸ θέρος,
καὶ ἐσὺ τὸν ἐκύτταζα μ’ ἐκεῖνο τὸ ταμπάρο
ἀνέκεινε τὸ αἷμα μου κι’ ἐπῆγα νὰ κρεπάρω·
πρὸς δὲ Μακρίδης, ἄφωνος καὶ σιγηλὸς ὡς τάφος,
κι’ ὁ Μοῦχος, ὁ ὑπάλληλος καὶ δημοσιογράφος,
εἰπὼν πῶς εἷς τῶν συντακτῶν τοῦ εἶπ’ ἐν συζητήσει
πῶς ὁ Λυκάκης, Περικλῆ, μαζὶ μὲ τὸν Παρίση
εἰς τὸ γραφεῖον ἔξαφνα τοῦ Ὑπουργοῦ ἐμβῆκαν
καὶ εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν τὸν ἔβρῆκαν.
Μὶλις ἐπρόφερεν αὐτὰ τοῦ μάρτυρος τὸ στόμα
ἀμέσως τοῦ προσώπου μου ἐχάλασε τὸ χρῶμα,
καὶ πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐσκέφθησαν ’στὸν νοῦ των
τί ’ξαφνικὰ θὰ βλέπαμε εἰς τὸν πλανήτην τοῦτον,
ἂν κι’ ἡ δίκαις μας ἡ κοιλιαῖς ἐρούσκωναν κι’ ἐπρῆσκοντο
καὶ εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν εὑρίσκοντο.
Κατόπιν τούτου ἔρχεται ὁ Γιάννης Ἀποστόλης,
ὁ μᾶλλον γεροντότερος ἐκ τῆς παρέας ὅλης,
τὸν τῆς Παιδείας Ὑπουργὸν καθόλου μὴ γνωρίζων,
πρὸς δὲ κι’ ὁ Ἀντωνόπουλος, ὁ Ἀττικὸς Ὁρίζων,
εἰπὼν πῶς ἔμαθε κι’ αὐτὸς ἀπὸ τὸν Καραχάλιαν
τἀνήκουστα τὰ σκάνδαλα καὶ ἄλλα τόσα χάλια.
Καὶ ἄλλοι παρευρίθησαν ὡς μάρτυρες κι’ αὐτοί,
ἀλλὰ δὲν ἐξετάσθησαν ὡς ὅλως περιττοί,
καθόσον ὁ Εἰσαγγελεύς, βαρὺ τὸ τραῦμα φέρων,
τί χρείαν, λέγει, ἔχομεν μαρτύρων πλειοτέρων;
Λύτὰ καὶ ἄλλα λέγοντος τοῦ Ἀθανασιάδου
ἔμπρός μου χαΐνον ἔβλεπα τὸ στόμιον τοῦ Ἅδου,
καὶ παραθύρων καὶ θυρῶν καὶ ὅλων ἀνοικτῶν
ἐξέθωκεν ἀπόρασιν κατὰ τῶν συντακτῶν,
καὶ κατεδίκασεν αὐτοὺς ’στὸν δι’ ἀγχόνης θάνατον
καὶ τώρα ὁ πατέρας των τοὺς κλαίει καὶ ἡ μάννα των.
Π.-Καὶ σὺ τί λὲς, βρὲ Φασουλῆ;
Φ.- Μὴ μ’ ἐρωτᾶς ποσῶς...
μ’ αὐτὴν τὴν δίκην ἔλωσα κι’ ἀπέμεινα μισός,
καὶ τρέμω τὴν ἀσθένειαν μὴν πάθω τοῦ Παρίση...
σὺ, Οὐρανέ, ἀπὸ ’ψηλὰ κατέβα κάμε κρίσι.
Ξέρεις τί λέγει, Περικλῆ, ὁ σώφρων Μελιτεύς ;
ἂν θέλῃς σκύψε νὰ τὸ ’πῶ πρὸς σὲ ἰδιαιτέρως:
ἀνὰ κάνης τὸν ἀνῆξερο, τὴν γλῶσσα σου νὰ δέσῃς,
εἶναι τὸ μόνον φρόνιμον σ’ αὐτὰς ὑποθέσεις.»
Π.-Ἐννέα χρόνους ἤθελα τὸ κρέας σου νὰ τρώγω
γιατὶ τὴν πίστι μοῦβγαλες χωρὶς κανένα λόγο,
οὐχ ἧττον ὅμως φλέγομαι νὰ σὲ ξυλοκοπήσω
καὶ ὅρσε ξυλορόρτωμα πρὸ πάντων ἀπ’ ὀπίσω.

Τῶν Φιλοπόλων ὁ χορὸς
ὑπὲρ πάντα ζωηρός.

Α'.

Κάτω γελᾷσσα θάλασσα κι’ ὑπάνω οὐρανός
μὲ κάμποι’ ἄστρα ποῦ καὶ ποῦ κι’ ὀλίγον σκοτεινός,
ἐς τοῦτο δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ πόντου κι’ οὐρανοῦ
ἡ τοῦ Φαλήρου γέφυρα πρὸς χρῆσιν τοῦ κοινοῦ,
καὶ ὅταν θέλῃς κάποτε ὁ φλογισὸς σου κόρη
νὰ δροσισθῇ ἐκεῖ ’ψηλὰ, πληρώνεις μιὰ δεκάρα.

—

Κι’ ἂν μὲν λαγὼς κι’ κάδωνες ἐπλέοθις γιὰ καλό σου
εἰς τοῦ τροχοῦ τὰ σίδερα ποσῶς δὲν περιπλέκεται,
ἀλλ’ ἂν προφάσεων ἔτυχες πράβρᾳς τὸν ἀγιόβλιό σου,
μετανίωσε ’στὴ πέρασμα καὶ τὸν τὸν χῆρα στέρεσαι,
κι’ ἀνεχωρεῖς κιτοστιγμεὶ ἀρίνων τὸν παρὰ σου
καὶ κάποτε καθίματα θερίζων πάντερά σου.

—

Μία κυρία ἔγκυος μὲ μίαν ἄλλην στεῖραν
ἐπείσθη μιᾶς ’στὰ αἴθρια κατὰ κακὴν της μοῖραν,
κι’ ἂν κατὰ τύχην της καλὴν δὲν ’τύχαινε ἐμπρός της
θὰ συνεπείσθη’ ὁ καρπὸς τῆς πεθαστῆς γαστρός της.
Ἀλλ’ ἄμως καὶ μὲ ὅλ’ αὐτὰ παρτὲς καλὰ ὡς τοῦτον
χιτάνιον μὲ ἰδιόν καὶ μὲ ζεφύρου δρίσον.

—

Β'.

Ἔκει ὑπάνω λοιπὸν ἐστήθη
χορὸς μεγάλος ἀπὸ τοὺς πρώτους,
καὶ τῶν Φιλοπόλων ἦλθαν τὰ πλῆθη
χωρὶς ἀμάξων κλαγγὴν καὶ κρότους.

—

Κι’ ἐγὼ θαρροῦσα πῶς θὰ κιττάξω
ωσοῦς ἀγιάτων, ποῦ νὰ ῥημάξω,
ἀλλ’ εἰς Φιλόπλων ἀνδρεῖον χόρι
συνηχὴ δὲν εἶδα μηδὲ μαχαίρι.

Κι’ εἶπα στὰ ὅπλα μακρὰν πετᾶτε,
μακρὰν ὁ Ἄρης, ποῦ σπείρει τρόμον,
εἰς τὴν ἐξέθρεν φιλοῖ σκιοπάτε,
παῖδες εἰρήνης, χορῶν καὶ κώμων.»

—

Ὁ Ῥὼς ’στὰ ζεύγη μὲ χάριν νοέει
καὶ ὅλοι στέκουν εἰς τὴν ἀσέβα,
καὶ πᾶς τῶν ὅπλων μνηστὴρ χορεύει
μ’ αὐτὴν κι’ ἐκείνον τὴν συνωμοσία.

—

Κι’ ὁ Νικολάκης, τοῦ θρόνου θρέμμα,
ποῦ τὸ θεμῶν του ἀνάστει αἷμα,
χορεύει πόλλα μὲ τὴν Μιράτ’,
κι’ ὅλοι νομίζουν πῶς κάνουν κέφι.

—

Σαλεύουν πάγκες, σαλεύουν στύλοι,
νά! κι’ ὁ Κανάρης μὲ τὴν χορίστρα,
ἀρχὰ τσιπόνιαν κι’ ὀλίγαι σκόλες
κι’ ὅλοι γαυγίζουν μὲ τὴν ὀρχήστρα.

—

Ἀκοῦω ἤχους λαμπροῦ πεκίνου,
ὅταν πικέλλη μὲ τὴν σπειρίαν
κι’ ὁ Φιλοπρόμαχος φοβῶν τὸ κράνος,
ὁποῦ θὰ μείνῃ ’στὴν ἱστορίαν.

—

Νά! καὶ ὁ Λέλας μὲ μὴν εὑρίσκουν,
ζωγράφος πρῶτος, μὲ καὶ γκαμπρὸς.
ποῦ ζωγραφίζει γνωστοὺς κι’ ἀγνώστους
καὶ ἀπ’ ὀπίσω καὶ ἀπ’ ἐμπρός.

—

Σημεῖον νέον χορεῦ ἐδόθη,
ὅταν κι’ ὁ Ρούκης, κοντὸς Ζακυναῖος,

παντοῦ κυρίττει τὸ πῶς ἰσώθη
ἀπὸ τοὺς μπράβους κι' αὐτὸς τυχαίως.

—

Γ'.

Γέρνων κακὶ γέροι σὰν τρελλοὶ
γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸν Ὅμιλο
κι' ἀπὸ τὸν κόσμο τὸν πολὺ
δὲν ἔπεφτε κουβάρι.

—

Ἐκεῖ ὁ κάθε χρεωστὴς
καὶ ναυτικοὶ γερασκοὶ,
τῶν Πρεσβειῶν οἱ Γραμματεῖς
καὶ τόσοι Φαμπεσκοί.

—

Ἀέρα πέρνει καθαρὸ
κι' ὁ Ἄρης δίχως δόρυ,
κι' ἐτρόπωσεν μέ' 'στὸ χορὸ
κι' ὀλίγοι βαρκαδόροι.

—

Λίγνα: ἀκούεται φωνὴ :
«παιδιά, ἡ γέφυρα σουπιέ,
κι' ἂν γκρεμιστῆ καὶ πέσω,
πόσες θεὶς σχοινάκια !

—

Πολλοὶ πηγαίνουν καὶ πολλοὶ
'στὸν Πικροσκυλίδη,
κι' ἐκεῖνος γιὰ τὸ ἀσφαλὲς
ἐγγύησεν τοὺς δίδει.

—

Καὶ τότ' ἐφάνη ὁ χορὸς
ἀντάξιος τῆς ρίμας,
καὶ ξεμυτρόνει ζιγκρὸς
κι' ὁ Ὑπουργὸς Ζαΐμης.

—

Δ'.

Μαῦρη νύκτα .. νομάται ἡ πλάσις,
δωδεκάτη καὶ πλέον σημείνει,
καὶ τὰ ψάρια ξυπνοῦν τῆς θαλάσσης
γιὰ νὰ μάθουν κι' αὐτὰ τί συμβαίνει.

—

Ἠλέπω κόραι, σιζύγιαι καὶ χῆραι,
ποῦ δὲν λείπουν ποτὲ ἀπὸ μπάλους,
καὶ 'στὰς ἔκρους κυττοῦν τὰς γερίρας
ζωλεμένους μικροὺς καὶ μεγάλους.

—

Πῶς χειρεύει θαρρεῖν σὲ βαπόρι
δίχως ξάρτια, φανάρια, κουπιέρες,
καὶ πηγαίνουν κοντὰ εἰς τὴν πλώρη,
καὶ ἀρχίζουν νὰ κάνουν ρουκέτες;

—

Ἀπὸ κρότων ὀργάνων βοοῦζει
τὸ βουνὸ τῆς Καστέλλας καπνοί,
λάμπουν φῶτα πολλὰ καὶ πυρσοί,
κι' ὁ γιαλὸς σὰν καθρέπτης γυαλίζει.

—

Τὰ πλοῖα των φορτίν μερικοὶ
νὰ μὴν τοὺρουν συσχοῖ καὶ βλέφ.
ὅλοι πίνουν κοντὰ καὶ μακρὰ,
κι' ἡ Κρασσὰ περνατεῖ μὲ τὴν Ψύχα.

Τῶν Φιλόπλων ὁ Πρόεδρος Ράλλης
τοῦ μαχίμου ἡγεῖται χοροῦ,
ποῦ τὸν εἶχε σκαρθῆ πολὺ καιροῦ
μετὰ φίστας νὰ γίνῃ μεγάλης.

—

Ζήτω, ζήτω, τοῦ λένε, κι' ὁ Χρῆστος
χαιρετᾷ μειδιῶν εὐχαρίστως,
καὶ τὰ ψάρια τοῦ λὲν τοῦ γιαλοῦ
νὰ χορέψῃ τοῦ χρόνου ἄλλου.

—

Ε'.

Ὁ Ρωκ φωνάζει κι' ἡ ζουρλὴ χορεύεται καβαλλίλια,
κι' ἀρτεμωνιῶν καὶ θηλυκῶν ἀνέβων τὰ καντίλια.
Χορευτριῶν καὶ χηρευτῶν γυρίζει τὸ καρνάλι
καὶ ἀγκαλιάζουν μερικοὶ κομψὰ κυπαρισσένια,
ὅταν ἐφύτρωσ' ἔξαφνα δροσάτο μαιστράλι
κι' ἐθώπευσε γλυκὰ γλυκὰ τοῦ Μεγρουδῆ τὰ γένεια.

—

Ἐ! καὶ τοῦ χρόνου, Φίλιπποι, μὲ πᾶν καλὴ καρδιά,
καλὰ διασκεδάσαμε κι' ἀπόψε, βρὲ παιδιά,
καὶ ὄντως ὁ χορὸς αὐτὸς λαμπρὸν θὰ εἶχε πέρας,
ἂν δὲν τὸν ἐτελείωνε ὁ Φασουλῆς τὸ τέρας.

—

Ἀφοῦ ὁ Πεῖγκηψ ἔφυγε, χωρὶς μιλιὰ νὰ 'πῇ,
ἐνὸς βαρκάρη ἔκραξε τὸ φυσικὸ κοντί,
καὶ σεβαστοὶς τὸν Πρόεδρον καὶ πάν τ' ὡραῖον φίλον
πολλῶν Φιλόπλων ἔκυτε τὸν ἀρχὸ 'στὸ ξύλον.

Ἄγγελμα σημαντικὸν καὶ πολὺ ἐξαφνικόν.

—

Στὸ φύλλον τὸ ἐρχόμενον μετὰ πομπῆς ἐξέλλου
θὰ γίνουν τὰ ἐγκαίνια τοῦ οἴκου τοῦ μεγάλου,
ποῦ κατ' αὐτὰς 'στὸ Φάληρον καὶ ὁ Ρωμηὸς θὰ κτίσῃ,
καὶ ἴσως κι' ὁ Προθυπουργὸς τὸν σελεγὸν τιμήσῃ.
ἀλλ' ἴσως καὶ τὸν Ἄνακτα ὁ Φασουλῆς καλέσῃ
τὸν λίθον τὸν θεμέλιον αὐτὸς νὰ καταθέσῃ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ προσφιλὴς Εὐθύμιος, ὁ Βελλιγκέτσι ἕτοι,
ποῦ νύκτα 'μέσα ἔμενε κατάλληλος 'στὴ σπῆτι
κι' ὀδὲ παποῦτσι Ἕλληνα 'στὸ ἕλα καὶ 'στὸ σύρε,
ἐξε-καπέλε 'στὴ Νομικὴ λίαν καλῶς ἐπῆρε,
τῆς Ἐμβριθοῦς μελέτης του ἀντάξιον βραβεῖον,
καὶ δίκας τοῦ ἐγχήμησαν καὶ ρόβινεν τὸν βίον.

—

Ὅποιος ἀσίκας ἀπὸ σᾶς ἐπιθυμεῖ νὰ πάρῃ
μπαστούνια πρώτης τάξεως κι' ἀπὸ γερὸ πρινάρι,
ποῦ τὰ τιμᾷ κι' ὁ Πρίγκηψ μας Γεώργιος πολύ
καὶ 'στοὺς Ἰάτωνας μ' αὐτὰ ἐνέσπειρε τὸν τρόμον,
τοῦ Τσακπάτη τὸ λαμπρὸν Κατάστημα πουλάει,
ποῦ 'στοῦ Λιόλιου, ὡς γνωστόν, εὑρίσκεται τὸν βρόμον.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν οὖς κάνει — αὖθις ἐκδίδει μὲν ἀνέδην,
ἐτήσιν Λεπτὰ ἑξήκοντα — κι' ἀπὸ τοῦδε συνεργεῖοι
μὲ ξενοδοχεῖο Ξύση. — ὁμοῦ στὸ Λιόλι τρεῖς στὸ ξύλο,

μὲ Γυμνέτον, μὲ μιὰ μάντρα, — μὲ μαγικὸ ἐλατήριο,
καὶ μιὰ χώρα δίχως ὄνομα, — καὶ ἕνα Πλέκτρο μαγικό.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΡΙΟΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΑΙΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι	Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἰδιοκτησία	— μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγάλῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— θὰ κυκλοφορῇ καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξαντλήσῃ	— τὴ ὑπόστασιν τοῦ κατασκήνου,	Κι' ἔτσι φτάλλει ἐν ἀρκετῇ	— ἔγνοιες συνδρομητοῦς,
Συνδρομητὰς θὰ ὁλόγυρα	— γυμνὰ λιπτὰ ἐν ἔχουμε,	κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾷ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στοὺς Ἀθηνῶν εἰς πλῆθος	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' αὐθέντας τρεῖς ἐμοῦ,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ὄγνες νάζῃ κι' ἀντροπήν.	Γιὰ τὴ σάρκα καὶ τὴ μέρκα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,		

Τοῦ Ἰουνίου εἰκοσὶ κι' ἑννέα	Τρακόσια σαράντα κι' ἑννιὰ
κι' ἀπὸ παντοῦ προγράμματα γενναῖα.	καὶ τρέλλα πολλὰ 'στὸν ντουνιά.

Κι' ὁ «Ρωμηὸς» γιὰ τὸν Μελᾶ θὰ σᾶς πάρῃ τὰ μυαλά.

Τί κακὸ καὶ τί ἀσκέρι μὲς 'στὸ σπῆτι τοῦ Μελᾶ !...
τί τραγῳδί ! τί ἀντάρα !... ταραμπούμπα, στραλαλᾶ.
Φεύγει τόνα τὸ φουσάτο κι' ἄλλο ἔρχεται μπολοῦκι
κι' ὅλοι λένε πῶς θὰ ρίξουν τοῦ Μιχάλη μονοκοῦκι,
καὶ σὲ σπρώχνουν καὶ τοὺς σπρώχνεις καὶ ἱδρώνεις καὶ γελᾷς
καὶ φωνάζεις μὲ τοὺς ἄλλους «ἔντε, 'βγῆκε ὁ Μελᾶς »

Ἔξω ἔξω τὰ γελίκια, ἔξω ἔξω τὰ σουρτούκια,
ταλαμποῦμπα μὲ φουσάτα, τραλαλὰ μὲ τρακατρούκα.
Τί κελοὶ νοικοκυρεῖοι, τί τῆς Ἱλάκας ἀνταμάκια !...
ζήτω μέσα, ζήτω κι' ἔξω, τρῶκε τρῶκε τὰ παλικαράκια....
ξεδιπλώσατε πανιέρας καὶ σηκώστε τὰς 'ψελλὰ...
σηκωθῆτε, βρὲ ἀδέλφια, κι' ὅλοι γιούρια 'στοῦ Μελᾶ.

Ἔξω, ἔξω τὰ στελέτια... λιστερὶ, κονδυρτελλιὰ...
'στὴν Μελᾶ γελᾷ ὁ Δῆμος, τὸν Μελᾶ θὰ στέψ' ἡ νίκα...
Μὴ νομίζετε πῶς εἶναι κολοκύθια καὶ μαρούλια...
ταρατὰμ ἡ κακοποίζαις, μπάμπα μπούμπου τὰ ντακούλια...
πῶς αὐτὸς θὰ 'βγῇ τὸ βλέπει κι' ἕνας κι' ἄλλος μπουντελιᾶς...
τεβερικιέρα, ἕλα ἐέρνα, κακὶ τὴν 'πῆρε ὁ Μελᾶς.

Ἡ κακὸ καὶ τί ἀντάρα !... χίλιοι μπαίνουν, χίλιοι βγαίνουν...
ἓλ τῶν πρώτων κομματάχι εἰς τὸ σπῆτι των πηγαίνουν...
Ὅλοι ψέρνει ἕνας κι' ἕνας καὶ φωνάζουν σπρῶξε πάτσι
κι' ὁ Λιβίδος πῶς γιὰ τούτων μελετᾷ νὰ ξεσκηθώσῃ,
κι' ἂν κι' αὐτὸς τὸν βοηθήσῃ... ὤχ ! ψυχή μου ! τί κελᾶ !...
ἀπὸ τώρα γιὰ ρουσφέτια φωτισθῆτε τοῦ Μελᾶ.

Τῶν τριῶν τὴν συμμαχίαν τὴν ἔπλασε τὸ ποτήρι...
εἰμπορεῖ κι' ὁ Ἀθηνάκιος Κατσανδρὰς νὰ τὸν συνδράμῃ,
ὅπου τώρα παρατρέχῃ, ὅπως γράφει σοβαρός,
ἐπειδὴ ὁ Θεοδωράκης τὸν πρηνθῇ ὁ σκληρός.
Κι' ἂν κι' ὁ Δέκανος συντρέξῃ θὰ τελειώσῃ ὁ μπελᾶς
καὶ τὸν ἄσπρο περιστέρι θὰ πετάξῃ ὁ Μελᾶς.

Τῶν τριῶν ἡ συμμαχία ἦταν κάζο ατζιδένες...
σέντι μέντε 'στοὺς συμμάχους καὶ 'στὸν Θεόδωρο μισέντες,
ὅπου θέλει τώρα τώρα νὰ κρατήσῃ χαρακτῆρα
καὶ οἱ ρῆλοι τοῦ φωνάζουν ἀτὰ μεγάλα σου καὶ μὴ λίρα».
Τὸ κλεινὸν τριουμβιράτον τὰ παποῦτσια του χελᾷ...
σέντι μέντε κουτσοέντε κι' ὅλοι γιούρια 'στοῦ Μελᾶ.

Φαβουλλὴς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος θκέτος.

Φ.–Ἔμπρός, ἐμπρός, βρὲ Περικλῆ...
Π.– Ποῦ μὲ πηγαίνεις;
Φ.– Ἔλα...
ἡ ἐκλογὲς ἐκόρωσαν καὶ μ' ἔσφιξε ἡ τρίλλα.
Μὴ στέργεις σὰν κοπρόσκυλο καὶ 'στὸ ποδάρι σήμω
νὰ πᾶμε 'στὸν Σταυρόπουλο, 'στὸν Κατσανδρῆ, 'στὸν
[Ντκο,
νὰ 'δοῦμε τόσα μούτσουνα, ν' ἀκούσωμε παρλάτσις,
νὰ μᾶς χαϊδέψουν τρυφερὰ 'στοὺς ὦμους καὶ 'στῆς
[πλάτσις,
νὰ μαζευθοῦν τριγύρω μας κουμπάραις καὶ κουμπάροι,
ὁ κάθε ὑποψήφιος 'οικούς του νὰ μᾶς πάρῃ
καὶ νὰ μᾶς λέγῃ συγγενεῖς καὶ φίλους ἐκ τῶν πρώτων
μὲ διαχύσεις φλογερὰς περιπαθῶν ἐρώτων.
Σήκω νὰ λησμονήσωμε τὰ τόσα 'ξαφνικά μας,
νὰ σφίξωμε τὰ χέρια των, νὰ σφίξουν τὰ 'δικά μας,
νὰ πιοῦμε τὴν ρετσίνα των, νὰ πιοῦμε τὸ ρακί των,
ἐμεῖς γιὰ τὴν ὑγειά μας κι' αὐτοὶ γιὰ τὴ 'δική των,
ν' ἀνοίξωμε κατάστιχα, μητρῶα καὶ λιμπρέτα,
μὲ τρόπο νὰ σουφρώσωμε καμπόσα τσιγαρέτα,
σὶ λαστιχένιο καναπὲ τὰ πόδια σου ν' ἁπλώσῃς,
νὰ λάβῃς μέρος ἐνεργὸν εἰς τὰς διαδηλώσεις,
ν' ἀνάψῃς ἕνα φωσφορο, νὰ ρίξῃς ἕνα σμπάρο,
'στὸ ζήτω νὰ ξισφεραωθῇς, νὰ κάνῃς τὸν κουμπάρο,
νὰ φᾶς καμπόσαις ματσουκιαὶς καὶ πεπολλαὶς νὰ δώσῃς,
ἢ μὲ καμμία πιστολιὰ καὶ σὺ νὰ τὰ κορδώσῃς,
νὰ τρέχῃ 'πίσω σου τωρὸς Παρέδρων καὶ Συμβούλων
καὶ νὰ σοῦ κάνουν ὅλοι των τὸν γνώμονα καὶ δοῦλον,
μὲ τὸ κεφάλι ξίσκεπο νὰ γνατίζουν 'μπρός σου
καὶ σὺ μὲ δέκα δάκτυλα ν' ἀρχίζῃς τὸν σταυρό σου,
καὶ νὰ 'σαρχ;, βρὲ Περικλῆ, πῶς ἀρανὶς ἂν μένῃς,
ἀλλ' ὅμως ἐν ἀγνοίᾳ σου ἀξίζεις καὶ σημαίνεις,
καὶ γιὰ νὰ τρέμουν Σύμβουλοι καὶ Πάρεδροι μπροστά σου
καὶ τόσο νὰ παρακαλοῦν τὴν Ἐξοχότητά σου,
σημαίνει πῶς καὶ σὺ 'μπορεῖς τὰ ὄντια σου νὰ τριζῇς
καὶ εἶσαι μέγας ἄνθρωπος χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃς.
Ὅλας τὰς ἄλλας, Περικλῆ, τοῦ βίου μας ἡμέρας
μὲ ἄνεσι ἂς τρεφωμεία καὶ μὲ χρυσᾶς χημαίρας,
καθεὶς ἐν τίλει κύριος ἐμπρός μας ἂς φουστώνῃ,
ἂς βλέπωμε τὸν ἥλιο μας θολὸ ἀπὸ τὴν πεύνη,
ἂς παίζωμε σὰν Ἱσπανοὶ τὰς νύκτας μαντολίνα,
ἂς τρῶμε γιὰ τὴν ὄρεξι καὶ 'λίγη καβαλίνα,
ἂς μὴ φυτρώνῃ γύρω μας καὶ πράσινο χορτάρι,
ἂς μᾶς ζυγίζουν τὸ νερὸ μὲ τὸ μαργαριτάρι,
ἂς εἴμεθα πάππικιδα τοῦ Δήμου καὶ οἱ μοῦλοι
καὶ τῶν προεστωμένων μας θεράποντες καὶ δοῦλοι,
ἀλλ' ὅταν ὅμως ἔρχεται ἡμέρα ἐκλογῶν
τότε κι' ἐμεῖς ἂς ριπτωμεν μακρὰν μας τὸν ζυγὸν
κι' ἂς λέγωμεν 'στοὺς ἄρχοντας «τὴν κλέρα ποῦ τὴν
[πάτες;
γνωρίζομεν πῶς πάντοτε πολὺ μᾶς ἀγαπᾶτε
καὶ πῶς ἐπαραγέμισαν μὲ χῶμα πάντερά μας,
μὰ τώρα προσκυνήσετε καὶ ἦλθε κι' ἡ σειρά μας.
Τώρα κι' ἐμεῖς θὰ γίνωμεν κυρίαρχοι μεγάλοι
καὶ ὁ καθένας ἀπὸ 'μᾶς τὴν πίστι σας θὰ βγάλῃ,
καὶ σεῖς θὰ μᾶς φιλήσετε τῶν παπουτσίων τῆς φτέρνας
καὶ θὰ τσουγκρίσετε μ' ἐμᾶς ποτήρια 'στῆς ταβέρνας,
καὶ θάμπῃ μὲς 'στὰ σπήτια σας ἡ καθεμιὰ μαγάρα
καὶ πούρα θὰ μᾶς δώσετε κι' ἀκριβὰ τσιγάρα,
κι' ἂν σεῖς δὲν μᾶς τὰ δώσετε τὰ πέρνομε μονάχοι
σὰν Ἕλληνες ἐλεύθεροι καὶ Μαραθωνομάχοι,
κι' εἰς ὅλους θὰ ὑπόσχεσθε κολόκουρα καὶ δῶρα,
καὶ ὅση σκόνη πάτησαν τὰ πόδια μας ὡς τώρα
ἐμεῖς θὰ σᾶς τὴν φέρωμε 'στὰ σπήτια σας πισκέτι
κι' ἀνοίξετε τῆς πόρταις σας καὶ καμπετὲ μας θέσι,
καὶ βαρβατίλα θὰ βρωμᾷ πολλὴ 'στὰ σπητικά σας,
ποῦ δὲν θὰ ἔχουν γλυτωμὸ μ' αὐτὴν τὰ δουλικά σας,
καὶ κάθε ὑπηρέτης σας καὶ καθεμιὰ σας τσοῦπα
ἕως 'στῆς ἄλλαις ἐκλογαὶς θὰ στέκῃ μὲ τὴν σκοῦπα.
Τώρα θ' ἀφήσετε καὶ σεῖς τὸ σοβαρὸν σας ὕφος,
τώρα θὰ καταλάβετε τὸ τί σημαίνει ψῆφος,
πῶς ὁ κυρίαρχος λαὸς δὲν ξέρει χωρατά,
κι' ἂν πρὸς καιρὸν ἡ ὄρεξις του ὀλίγον σταματᾷ,
ἀλλ' ὅμως ἔρχεται στιγμή, ποῦ τὸν προστᾷ ἡ φύσις
νὰ καταθράυσῃ ἐπιπλα προυχόντων καὶ ὀλύσεις,
μέσα 'στοῦ κάθε ἄρχοντος νὰ φτύνῃ τὸ σαλόν,
ἀνέτως τὰ ξεράδια του ἐπάνω των ν' ἁπλώνῃ,
καὶ τὰ ἐντὸς τῆς μύτης του 'στοὺς τοίχους των νὰ ῥίχνῃ
νὰ μένουν Συνταγματικῆς ἐλευθερίας ἔγχη.
Ναί, ἀδελφέ μου Περικλῆ κι' ἀγαπητὲ κοπρίτη,
σήκω νὰ πᾶμε 'στοῦ Μελᾶ καὶ εἰς τοῦ Φρεαρίτη,
ἀλλὰ καὶ 'στὸν Φιλήμονα καὶ εἰς τὸν Σουμαρίπα,
καὶ σ' ὅλους ζήτω φώναζε καὶ παλαμάκια κτύπα.
Εἰς τὸν καθένα πρόσεχε κι' εἰς πάντας δίδε πίστιν
κι' ἀμφιβολίαν εἰς αὐτοὺς μὴν ἔχῃς ἐλαχίστην,
φαντάσου δέ, βρὲ Περικλῆ, καὶ σὺ κι' οἱ ἄλλοι ὅλοι
πῶς ἡ Ἀθήνα ἔγινε ὡς εἶδος περιβόλι,
ποῦ σὰν τὸν Ἐξαρχόπουλο βαστᾷς τὴν τσαμπακέρα σου
καὶ μπαίνεις μέσα εἰνοίαστος νὰ πάρῃς τὸν ἀέρα σου.
Φαντάσου πῶς κατρακυλᾷ σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
ὥσὰν κρυστάλλι γαργαρο κι' ἄθανατο νερό,
καὶ πᾶς σοφὸς ὁδραυλικὸς τραβῶντας τὰ μαλλιὰ
ἄλλου πηγαίνει, Περικλῆ, γιὰ νὰ εὑρῇ δουλειά.
Φαντάσου κήπους κρεμαστοὺς καὶ μὲς 'στοὺς ὑπονόμους,
φαντάσου μὲ Μωσαϊκὰ ψηφιδωτοὺς τοὺς ὄρεμους.
ποῦ τὰ παπούτσια του ποτὲ κανεὶς νὰ μὴ γδαλίξῃ,

Ταφλαμπούμπα, τραλαλά,
ἔλοι ἄσπρο τοῦ Μελᾶ.

καὶ κάθε Πέρσης λουστρατζῆς, ποῦ τώρα θησαυρίζει,
νὰ πάρῃ τὸ κασόνι του καὶ ἔπως τὸν Ἰστάσπη
νὰ φύγῃ μὲ τὰ τέστερα καὶ νὰ τὸ κόψῃ λάσπη.
Φαντάσου πῶς εἰσέρχεσαι χειμῶνα ἢ καὶ θέρος
ὡς ἐν ἀνάγκῃ ἄνθρωπος εἰς τῆς ἀνάγκης μέρος,
καὶ πῶς ἐκ τούτου ἄρωμα ἐπέρπατει γλυκύ,
ποῦ δὲν σοῦ κάνει ὄρεξις νὰ φύγῃς ἀπ' ἐκεῖ,
κι' ἔταν τὸ μασχαλόβλημα ἐκεῖνο ἐνθυμῆσαι
παρακαλεῖς νυχθημερὸν εὐκόλιος νὰ εἶσαι.
Φαντάσου τὰ Ἡλύσια πῶς βλέπεις, μπεχλιβάνη,
φαντάσου καὶ εἰς τὸν Τ ρ ε λ λ ὸ ἀπάνω συντριβάνι,
φαντάσου δένδρα μὲ χρυσᾶ τῶν Ἑσπερίδων μῆλα,
φαντάσου τόσους ποταμούς, ὑπὸ νὰ γίνῃ γέλα,
φαντάσου ὅ,τι ἀγαπᾷς, φαντάσου ὅ,τι θέλεις,
σὰν ἄνθρωπος τοῦ ραχατιοῦ καὶ σὰν Ρωμηὸς τεμπέλης.
Ἀλλ' ὅμως ὅ,τι φαντασθῇς μὲ εἴστρανα φλογέρα
φαντάσου τὸ πῶς γίνεται εἰς τοῦτον τὸν καιρόν,
ποῦ ὁρίσκεται κι' ἡ ἐκλογὴ ἄπανω εἰς τὴν βράσι,
διότι, ὅταν ἡ βοὴ κι' ἡ φούρια της πιάσῃ,
θὰ ὄῃς καὶ πάλι γύρω σου σωροὺς ἀπὸ σκευπίδια
καὶ πάντοτε θὰ γίνωνται τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
ὡς ποῦ οἱ ὀδὸ Ἀρχαγγέλοι, ἐνσπείροντες τὸν τρόμον,
σαλπίσουν τὴν συντέλειαν τῶν αἰωνίων νομίων.
Καὶ τότε πιὰ τὸ στόμα σου, ποῦ σοῦ τὰ ἔχουν φράξει,
εἰς τὸν ὑπέρτατον Κριτὴν τοιαῦτα θ' ἀναφέρῃ :
«ἰφώναξα καὶ μοῦζωσαν μπαγλάρωμα γερό,
ἐξέβασα καὶ ῥιὰ στιλιὰ δὲν εἴχιστα νερό,
ἀνέπνευσα κι' ἐμύρισα τῆς Βουτᾶς τοὺς σωλῆνας,
ἐπείνασα καὶ μοῦφεραν νὰ φάγω καββαλίνας,
εἶχα μεγάλους πνεύμονας καὶ τώρα πάσχω φθίσιν,
ἐζήτησα βαθμίαν καὶ μ' ἄρχσαν 'στὴν φυσίν,
'πῆγα στὸν Ἀϊδονόπουλο νὰ κόψω μαθρα ροῦχα
κι' ἡ σκύνη μοῦ τὰ ἔκανε ποῦ μοῦ 'ρωνάζαν γιοῦχα,
ἤμουν γυμνὸς ἐν φυλακῇ κι' ἕνα δὲν ἠβρα ῥοῦχον
νὰ μὲ σκεπάσῃ μὲ χλωρὸν συκομωρίας φύλλον,
ἤθελα ῥῶς κι' ἐσκότισαν τὸ φῶς μου τὰ φανάρια,
ἐπλάσθην ὄπους κι' ἐμεινα μὲ ξύλινα ποδάρια,
ἤμουν Λυγκεύς, καὶ μ' ἔκαμαν νὰ γίνω Τειρεσίας
γιὰ νὰ ὑπῆρζω 'στὰ στραβὰ τοῦ Δήμου τοὺς Μετσίας.»
Αὐτὰ θὰ πῇς πρὸς τὸν Κριτὴν καὶ θὰ σοῦ πῇ ἐκεῖνος:
«καλὰ νὰ πάθῃς, μασκαρᾶ, σὰν ἤσουν τέτοιο κτῆνος.»
Πᾶμε λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, 'στὰ σπήτια νὰ τὸ ῥίξωμε
καὶ νὰ ἰδοῦμε πιὰ κι' ἐμεῖς ποιὸν θὰ ὑποστηρίξωμε.
Στὸν Νῖκο τὸν Καλλιφρονᾶ μετὰ σπουδῆς μεγάλης
τὴν συνδρομὴν του ἔδωσε ὁ δυνατὸς ὁ Ῥάλλης,
ὁ δὲ Λεβίδης, Περικλῆ, ἀναφανδὸν κηρύττει
ὅτι δὲν εἶναι μοναχὰ ὑπὲρ τοῦ Φρεαρίτη,
καὶ στέκει ὁ Σταυρόπουλος κι' ὁ Κατσανδρῆς μας κλαίων,
διότι τοὺς παραίτησε ὁ μέγας Ναπολέων,
καὶ παραιτοῦνται σήμερον ἀπὸ τὴν νέαν παλὴν,
ἀλλ' ὕστερα μετανοοῦν καὶ θέλουν ὄπους πάλιν.
Ὁ δὲ Φιλήμων ἔχασε Παρασκευὴν καὶ Τρίτην
κι' ὡς φίλους τὸν Σταυρόπουλον ζητεῖ καὶ Φρεαρίτην.
Ἔλατε, λέγει πρὸς αὐτούς, μὴ φαίνεσθε χαζοί,

ἐλᾶτε νὰ ἑνώσωμεν τοὺς ψήφους μας μαζί,
πάρετε σεῖς τοὺς ψήφους μου καὶ δῶστε τοὺς δικούς σας,
ποῦ νὰ τρομάξῃ ὁ καθεὶς, τὸ γεγονὸς ἀκούσας,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ νὰ ἐλθ' ἰσοψηφία
κι' ὁ Τιμολέων Δήμαρχος νὰ ἔνῃ κι' ἡ συντροφία.
Ἀσμένως παρεδέχθησαν τὴν πρότασιν οἱ ἄλλοι
κι' ἡ συμμαχία τῶν τριῶν ἐστήκωσε κεφάλι,
κι' οἱ φίλοι ἔγιναν κοινοὶ κι' ἀπ' τοῦ Κωστῆ τὸ σπῆτι
πηγαίνουν 'στὸν Φιλήμονα καὶ εἰς τὸν Φραγίτη,
καὶ ἀπὸ τούτους ἔπειτα 'στοῦ Κώστα ξαναπάνε
καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς ἀδιάκοπα τὰ χέρια των κτυπάνε,
καὶ πέρτουν τόσα μάσκουλα καὶ μυδραλιοβόλοι
καὶ τέλος πάντων γίνονται μαλλιὰ κουβάρια ὅλοι.
Π.-Κι' ὁ Κατσιντρῆς;
Φ.- Ὡς σύμμαχος κι' αὐτὸς καταζητεῖται,
ἀλλ' ὅμως τὰ ἰσάστισε καὶ πότε παραιτεῖται,
καὶ πότε πάλι σκέπτεται τὸ φύλλο νὰ γυρίσῃ
ἢ στὸν τριῶν τὴν μέθοδον κι' αὐτὸς νὰ προσχωρήσῃ.
Π.-Καὶ πῶς σοῦ φαίνεται, μωρέ, ἡ νέα τριανδρία;
Φ.-Ἰσχυροτάτη ἀληθῶς, γενναία καὶ ἀνδρεία.
Σὺ πως τὴν βλέπεις, Περικλῆ;
Π.- Ὄχι πολὺ τυχαίαν
καὶ μ' ἐνθυμίζει, Φασουλῆ, τὴν Ρώμην τὴν ἀρχαίαν,
τὸν μέγαν Ὀκταβιανὸν, τὸν Λέπιδον, κι' Ἀντώνιον,
ποῦ εἶχαν ἀπὸ μίσα των τὸ ἱερὸν δαιμόνιον.
Ἀμιὲ ὁ Σουμαρίπας μας τί κάνει ὁ καϋμένος;
Φ - Ἐκεῖνος μένει μοναχὰ ἐγκαταλελειμμένος.
Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ βλέμμα μου 'στοὺς ἀδυνάτους στρέφω
καὶ πρὸς αὐτοὺς συμπάθειαν κι' ἀδυναμίαν τρέφω,
ἐγὼ στὸ λέγω, Περικλῆ, κι' ὡς τοῦτο ἂν δὲν τὸ εἶπα,
πῶς ξεπαθώνω φανερὰ ὑπὲρ τοῦ Σουμαρίπα.
Π.-Κι' ἐγὼ μαζί σου, Φασουλῆ...
Φ.- Εὖσε λοιπὸν ὁ Γράκχος,
ὁ Σουμαρίπας ὁ λιγνὸς καὶ τοῦ νεροῦ ὁ Βάκχος.
Π.-Ἂν ἔβγῃ Δήμαρχος αὐτὸς θὰ πάῃ' ἡ ἀνυδρία.
Φ.-Ἂς γίνῃ κι' ἀπὸ μᾶς τοὺς τρεῖς μιὰ νέα τριανδρία.
Π.-Ναί, ναί, ἂς γίνῃ...ζῆτω μας..τὰ ἔχω σὰν χαμένα..
Φ.-Πάρε καμπόσα φώσφορα κι ἕλα μαζί μ' ἐμένα
νὰ νοιώσῃς τὴν ἀξίαν σου, νὰ νοιώσῃς τὴν ἰσχύν σου,
καὶ νὰ ὁρκισθῇς μὲ νερὸ τὴν κακοῦσαν ψυχήν του.
Ἐμπρός, ἐμπρός, πᾶς φρόνιμος ἐλλέπιο μεθ' ἡμῶν....
Π.-Ἀμιὲ ὁ σιδηρόδρομος τῶν Μύλων—Καλαμῶν;
Φ.-Παραίτησε, βρὲ Περικλῆ, καὶ Μύλους καὶ Καλάμας
καὶ βγάλε τὸ λαρύγγι σου καὶ κτύπα τὰς παλάμας.
Τὸ ζήτημα τῶν ἐκλογῶν πᾶν ἄλλο καταπνίγει...
ἰδοὺ, ἡ κάλπαις ἔρθασαν κι' ἡ ἐκλογὴ ἐπείγει...
διαδηλώσεις, φώσφορα, καὶ κόσμου χαλασμός,
'στὰς Ἐπαρχίας πόλεμος καὶ λαΐλαψ καὶ σεισμός,
σκοτώνεται καὶ σράζεται ἀνηλεῶς τὸ κράτος
καὶ νίπτει ὁ Θεόδωρος τὰς χεῖρας ὡς Πιλάτος...
Ἄθῳος, Ἕλληνες, εἰμὶ ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦτο,
κι' ἂν πέρτῃ ξυλοκόπημα καὶ ἂν δουλεύῃ κνοῦτο,
καὶ ἂν τινάζουν μαρικοὶ καὶ πέταλα καὶ κώλα,
ἐγὼ αὐδεπιρότητα ἐκήρυξα εἰς ὅλα.
Ἐμπρὸς καὶ σὺ 'στὰς ἐκλογὰς νὰ ἐργασθῇς ἐθύμως
νὰ δοῦμε πῶς τὸ ὄμβολο θὰ γίνῃ καὶ ὁ Δῆμος..
ἀνάστα, φίλη μου ψυχή, σὺν κουτσουμπὸ μὴ στίκῃς,
φανερὰ καὶ σὺ μὲ τὸν λαὸν σωστὸς ντελληφτέκης.
Τὸν Σουμαρίπαν Δήμαρχον τῶν Ἀθηνῶν κηρύττω.
Π.-Ὅρσι καμπόσκις χαστουκιὰς κι' ὁ Σουμαρίπας ζήτω.

Σύμβουλοι Δημοτικοὶ ὑπὲρ πάντας λαϊκοί.

—

Μέσα 'στὴν τόση ζάλη, 'στὸ τόσο νταλαντοῦι,
γιὰ Σύμβουλο πρωτεῖνο τὸν Σπῦρο τὸν Μεταξᾶ,
ποῦ τὸ Νοτιομολεῖον θαλεῖως διευθύνει
καὶ ἄρωστο 'στοὺς ἄρωστους κανένα δὲν ἀρνεῖ,
ὁποῦ φωνὴ νομίζεις τὸ μάτι του πῶς ἔχει
καὶ γιὰ τὴ ξένικη ἔννοιες βάζει φρεσκὰ καὶ τρέχει,
μὲ λεβεντιὰ, μὲ γνῶσι, μὲ θέλησι, μὲ θάρρος,
καὶ εἶναι μέσα σ' ὅλα καὶ πρῶτος μας κομπάσος.
Ἄσπρο καὶ μὲ τὰ δῶρ' τας εἰς τὸν γιατρὸ Μιρωνᾶ,
ὁλοῦθε σᾶς πρέπει ξύλο 'στὰ ράχε μὲ τσιγκᾶρι.

—

Μὰ καὶ τὸν πρωτρελὲ μας Κατσίμπελη τὸν πάνω,
ποῦ πᾶγε ἄρον ἄρον γιὰ Ψύλλα 'στὸ Περάτι,
κανένας ψηφορόρος στιγμὴ μὴ τὸν ξαγάσῃ,
καὶ Σύμβουλος νὰ εἶναι σὰν μᾶς ξενιγκρίσῃ.

—

Ἄσπρο 'στὸν Λεονάρδο, τὸν Μήτσο τὸν γνωστό,
ποῦ χαιρετᾷ τὸν κόσμο μὲ στόμα γελαστό,
ποῦ πᾶχει τετρακόσα καὶ τοῦτος τὰ μερκὰ
καὶ ὑπόσχεται 'στὸν Δῆμον ὠφέλιμα πολλά.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ ποιητὴς Πολέμης, ὁ τόσον τρυφερός,
ὁ πλούσιος εἰς αἰσθῆσεις καὶ μάλα γλαφυρός,
ἀναλαμβάνει τώρα τὸ Ἀττικὸν Μουσεῖον,
ἀρξάμενος τοῦ ἔργου μετ' ὀλιγῶν λεπτῶν,
τοιαῦτας δὲ θὰ φέρῃ λαμπρὰς μεταρρυθμίσεις,
ὁποῦ θὰ τὸ διεθέτῃ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίσῃ.
Θὰ ἐγκαθοῦν εἰς τοῦτο πολλοὶ δικτρεπεῖς
κι' εἰκόνας δὲ θὰ ἔχῃ σχεδὰ τὴς προκοπῆς.
κι' ἔτσι θὰ γίνῃ πράγμα καὶ τερπεῖται φίλτον
κι' ἀνάγνωσμα τὸ μόδες 'στὸ ἕνα κι' ἄλλο φίλον.

—

Ὁ Πὼπ ὁ προκομμένος, ὁ Γεώργος θαλαθᾶ,
τοῦ Ἀστεως συντάκτης καὶ μι μεγάλ' παιδί,
ὑπέστη ἐξετάσεις 'στὰ Νομικὰ ἰσχυτὸς
κι' ἐγένετο διδάκτωρ κι' ἐν πρώτοις κθοκάτος,
ἐχ' ὁ κι' κάθε φίλος ἐκ μέσης τὸν συγχαίρει
καὶ ὁ Ρωμηὸς ἐπίσης μὲ τὴς καρδιὰς τὴ χέρι.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα ἕνα, πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	—	μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅρους μέρη	—	δεκαπέντε καὶ στὸ χέρι.
κι' ὅπου ἔχω ἀγοραστὰς	—	κι' ἔσοδα μοῦ κατοδῶσιν.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς	—	ἔχεις συνδρομητὴς·
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	—	γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχωμαι.	κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει	—	θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὸν Ἄθῳον τὸν πάλιν	—	καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἀπ' ὅλαις πρὸς ἐμὲ,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	—	δέχνις νάζῃς κι' ἐνέρκεν.	ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὔα,	—	ἕως τὸν Ἀντιχρῖστο.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	—	φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,	Γιὰ τὴ μάνα καὶ τὴ μάνα	—	κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἔξη τοῦ Ἰανουαρίου, δεισήμου τοῦ Βασιλείου.	Τρακόσα πενῆντα κρατῶ κι' ἐμπρὸς εἰς τὰς κάλπαις πετῶ.

Σπουδαιοτάτη ἐντολὴ τοῦ ἐκλογέως Φασουλῆ.

Τὴν αὐριον ἡμέραν, ποῦ ὅλα θὰ τάφήσω
κι' ἐμπρὸς 'στὴς τόσαις κάλπαις θὰ ἔλθω νὰ ψηφίσω,
δὲν θέλω μὲς 'στὴ ζέστη καὶ μὲς 'στὴ στενοχώρια
ν' ἀκούσω παρακάλια καὶ χίλια ὀβὸ συχώρια
Τὸ λέγω ἀπὸ τώρα κι' ἀκούστε το καλά...
θὰ δώσω σ' ὅλους ψῆφο καὶ πρώτα τοῦ Μελᾶ

—

Κανένας σας δὲν θέλω νὰ μὲ παρακαλέσῃ
καὶ νὰ μοῦ 'πῇ νὰ ρίξω καὶ 'στὸν 'δικό του φίλο,
κι' ὅλα τὰ πεθαμμένα νὰ μοῦ τὰ συχωρέσῃ,
ἐλπίζων πῶς μὲ τοῦτο μπορεῖ ν' ἀλλάξω φύλλο.
Τὸ λέγω ἀπὸ τώρα γιὰ κάθε μπουνταλᾶ...
θὰ δώσω σ' ὅλους ψῆφο καὶ πρώτα τοῦ Μελᾶ

—

Ὅποιος μοῦ 'πῇ μιὰ λέξι θὰ τὸν φωνάξω «σόλα,
καὶ μὴ κι' ἐμὲ γιὰ ψῆφο σταυρώνῃς ἄρον ἄρον...
εἶθε, ἀγαπητέ μου, τὰ πεθαμμένα ὅλα
ν' ἀναπαυθοῦν εἰς κόλπους δικαίων καὶ μακέρων,
καὶ σὺ κι' ἐγὼ νὰ πᾶμε 'στοὺς οὐρανοὺς ψηλὰ.
ἐν τούτοις ἄσπρο σ' ὅλους καὶ πρῶτα τοῦ Μελᾶ.»

Κανεὶς μὴ μὲ χαϊδέψῃ 'στὸν ὦμο καὶ 'στὸν πλάτη
καὶ παρελθόντας χρόνους ἂς μὴ μοῦ ἐνθυμίσῃ,
ποῦ ἔτρωγε μαζί μου ξερὸ ψωμὶ κι' ἀλάτι
θαρρῶν μὲ τὴν φιλίαν πῶς θὰ μὲ συγκινήσῃ.
Ναὶ μὲν καὶ πρὸς τοὺς φίλους ὀφείλομεν πολλά,
ἐν τούτοις ἄσπρο σ' ὅλους καὶ πρῶτα τοῦ Μελᾶ.

—

Μὴ μ' εὐχηθῇ νὰ γίνω καὶ τοῦ Χρυσοῦ ἱππότης
μήπως καὶ ὦσω ἄσπρο τοῦ Κώστα καὶ τοῦ Σταύρου,
διότι θ' ἀπαντήσω «μακάρι ἡ ἀνθρωπότης
νὰ μὲ κυττᾷ' ἱππότην καὶ τοῦ Μεγαλοσταύρου
καὶ πάν τοῦ κόσμου κοάτος σταυροὺς νὰ μοῦ κολλᾷ,
ἐν τούτοις ἄσπρο σ' ὅλους καὶ πρῶτα τοῦ Μελᾶ.»

Κανεὶς μὴ μὲ νομίσῃ καθὼς καμπόσους τοῦκο
κι' ἐλπίζει ὅτι γνώμην κι' ἐγὼ θὰ μεταβάλω,
κανεὶς μὴ μοῦ τραβάξῃ μὲ φόρα τὸ σουρτοῦκο
καὶ μοῦ το κομματιάσῃ, γιατὶ δὲν ἔχω κι' ἄλλο.
Τὸ εἶπα καὶ τὸ λέγω 'χηλὰ καὶ χαμηλὰ
σ' ὅλους θὰ δώσω ἄσπρο καὶ πρῶτα τοῦ Μελᾶ.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω	—	πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,	μὲ Σημαῖον, μὲ μιὰ μάντρα,	—	μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Λεπτομέρειαν ἀπάνω	—	κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει	καὶ μιὰ χήρα ἕξως πέντρα,	—	αὐτὸν ἄλλοι μαμμή.
μὲ ξενοδοχεῖο Ξόδι.	—	δρὰ 'στὸ λίθι τρία 'στὸ ξύλι,			

Φαβουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας ντὸς σκέτος.

—

Φ.— Ἤμέρε πανηγύρεως κι' ἐγέρθατι, Ἑλλάς...
στοιχηματίζω, Περικλῆ, πῶς θἄβγῃ ὁ Μελᾶς.
Οἱ Κερδονάτοι 'λύσσαξαν μὲ τὸν Καλλιορνέ
κι' ὅλοι τοῦ κόσμου οἱ λαοὶ ἐσκέρθηκαν κανέ.
Πέλει ὁ Τσελεπίτσαρος πηγαίνει κοῦτσι κοῦτσι
κι' ὡς λάβαρον τὰς ἐκλογὰς σηκόνει τὸ παποῦτσι,
καὶ τρέχουν ἀπ' ὀπίσω του οἱ δαιμονισμένοι ἀτίφ
καὶ οἱ φρουροὶ τῆς τάξεως μὲ γυμνωμένα ξίφη.
Τὸ κάδρο τοῦ Προυθυπουργοῦ καὶ πάλιν περιφέρεται
κι' ὑψοῦται καὶ θεζάζεται κι' ὁμνεῖται καὶ γεραίρεται,
φωνάζουν δὲ ὀπίσω του οἱ χαρτασημένοι φίλοι :
«Ἂς μένουν κρὸκ κι' ἁλάτι τῶν καεβῶν τὰ χείλη,
ποῦ τὴν σαπτὴν εἰκόνα σου μηδόλως προσκυνοῦν
κι' ἐμπρός της ἀδιάφορα κι' κτάρχοι περνοῦν.»
'Ημέρα πανηγύρεως κι' ἐγέρθητι, Ἑλλάς...
στοιχηματίζω, Περικλῆ, πῶς θἄβγῃ ὁ Μελᾶς.
Τῶν Κερδονάτων ὁ λαὸς, ποὺ τὸ φορεῖ στρακά,
'στὴ σπίτι τοῦ Προυθυπουργοῦ μὲ φλαμπορὰ τραβᾷ,
καὶ ζέει' ὁ γέρος τοῦ Μωρὶκ τοῦ Θιλβορῆ φωνάζει
καὶ μπάμ καὶ μπούμ πυροβολεῖ καὶ μάσκουλα τινέζει.
Πρῶτα σοφὸς μπκλωματὴς, κατόπιν Ναπολέωντας,
καὶ τώρα γέρος τοῦ Μωρὶκ, κι' ἔτσι παγαίνει λέωντας.
'Αλλ' ὅμως ὁ Προυθυπουργὸς δὲν δίνει μιὰ πεντάρα
καὶ δὲν ἀνακατεύεται σὲ τούτη τὴν ἀντάρα,
καὶ ἂν ὁ Τσελεπίτσαρος σκόνῃ τὸ παποῦτσι
μὰ δὲν τὸν μέλει καὶ γι' αὐτὸ τὸ σήκωμα κουκοῦτσι,
κι' ἂν τριγυρνᾷ τὸ κάδρο του 'στοὺς δρόμους τὸ ἀσκέρι,
αὐτὸς, ἂν εἶπε τίποτα, νὰ τοῦ κοπῇ τὸ χέρι.
Κι' ἂν ὅλα τὰ προγράμματα ξεσχίζουν τοῦ Μελᾶ
αὐτὸς οἰδετερόπατος 'στὸ σπίτι του γελᾷ,
κι' ἂν οἱ κλητῆρες πέλαμον ἐκάρφωναν λυσσώδη
αὐτὸς, ἂν ἔβρε τίποτα, νὰ τοῦ κοπῇ τὸ πόδι.
Καὶ ἐν οἱ Κερδονάτοι τοι ἐπήρανε φωτιὰ
αὐτὸς, ἂν ἔβρε τίποτα, νὰ τοῦ κοποῦν ταυτιά,
κι' ἂν λόγῃς ἔρωτα κακὸς τὸ τῶν ἐδίντων ἔρκος
αὐτοῦ, ἂν ἔβρε τίποτα, νὰ τοῦ κοπῇ ὁ σβέρκος.
'Αν δὲ ὁ Τσελεπίτσαρος τὸ λάβαρον σκώσῃ
ὁ Θιλβορήκης ὅπως πρὶν δὲν βγαίνει 'στὴ μπαλκόνι,
μηδὲ τὰ πλήθη προσφωνεῖ, μηδὲ τοῦ πέρνεις λέξι...
οὐδετερότης ἐλήθε, κι' ἂς βρέξῃ ὁ,τι βρέξῃ.
'Εν τοίτοις ὅμως, Περικλῆ, ἀκόμη δὲν σοῦ εἶπα
τὸ τί συμβαίνει κατ' αὐτὰς κι' ἐκεῖ 'στοῦ Σουμαρίπα.
'Ο κόσμος μπαίνει σπῆτί του ἀπὸ τὰ παραθύρια
καὶ τοῦ Κουτσοῦλη γίνονται μεγάλα πανηγύρια,
κι' ἐκεῖνος βγαίνει σοβαρὸς ἀπὸ τὸν κάμαρά του,
μὰς λέγει δὲ πῶς κόψιμο θενίζει πάντερά του,
γιατ' εἶναι τὰ νερὰ κακὰ καὶ βρωμισμένα ὅλα
καὶ πάντες κινδυνεύομεν ν' ἀρρῴσωμεν τὰ κῶλα,
ἂν δὲ εἰς τοῦτον μονεχὰ τὸν ψηφὸ μας δὲν δώσωμε
ἀπὸ τὸν κεφαλόπονο 'μπορεῖ νὰ τὰ κερδίσωμε.
Κι' ἐκεῖ κουβέντα πάντοτε γιὰ τὰ νερὰ μᾶς φέρνει
ἀπλόνει ἕνας ἐλογιὰς καὶ τὸν κατηφὸ τοῦ πέρνει,
κι' ἐκεῖνος, κατακέτρινος ὡς εἶδος καλαμπόκι,
ὁρμᾷ γιὰ τὰς παντοῦφλες του καὶ τὸν καταλύκιει,
κι' ἀκοῦονται, βρὲ Περικλῆ, ξεφωνητὰ μεγάλα,
ὅταν ὁ ὀπωφέρως μὲς 'στὴν πολλὴ τρεχάλα
χάνῃ τὴν μιὰ παντοῦφλα του καθὼς ὁ Στεχτυποῦτσι,
καὶ ἄλλος κόσμος ἐοχέτσει μὲ λίρρεις καὶ λαγοῦτσι,
καὶ δός του ζῆτω δυνατὸ καὶ δός του τίρι-λίρι,
καὶ μπαίνουν ὅλοι σπῆτί του ἀπὸ τὸ παραθύρι.
'Ημέρα πανηγύρεως κι' ἐγέρθητι, Ἑλλάς...
στοιχηματίζω, Περικλῆ, πῶς θἄβγῃ ὁ Μελᾶς.
Καὶ τώρα τὸ μπαγλάρωμα τὸ τακτικὸ ν' ἀφήσῃς
καὶ τρίχα 'στὴν Νεάπολι μαζί μου νὰ ψηφίσῃς.

Σύμβουλοι δημόσιοι
ὑπὲρ πάντας λαϊκοί

—

Μέσα 'στὴν τόση ζέλα, 'στὸ τόσο νταβατούρι,
γιὰ Σύμβουλα προτείνω τὸν Σπῦρο τὸν Μερκούρη,
ποῦ τὸ Νοσοκομεῖον δοκίμως διεθύνει
καὶ ἄρωτατο κανένα 'στοὺς δρόμους δὲν κρίνει,
ὁποῦ φωνὴ νομίζεις τὸ μάτι του πῶς ἔχει
καὶ γιὰ τῆς ξένοις ἐνοχὰς βάζει φτερὰ καὶ τρέχει,
μὲ λεβεντιά, μὲ γνῶσι, μὲ θέλησι, μὲ θάρρος,
καὶ μέσα σ' ὅλα εἶναι καὶ πρῶτος μας κονκάρος.
'Άσπρο καὶ μὲ τὰ δηό σας εἰς τὸν γιατρὸ Μερκούρη,
ἀλλοιῶς σὰς πρέπει ξύλο 'στὴ ῥάχη μὲ τσικούρι.

—

Μὰ καὶ τὸν προσφιλῆ μας Κατσίμπαλη τὸν πάνω,
ποῦ 'πῆγε ἄρον ἄρον γιὰ ψῆφο 'στὸ Παρίσι,
κανένας ψηφοφόρος στιγμὴ μὰ τὸν ξεχάνῃ,
καὶ Σύμβουλος νὰ εἶναι πάν μας ξεναγρίσῃ.

—

'Άσπρο 'στὸν Λεονάρδο, τὸν Μῆτσο τὸν γνωστό,
ποῦ χαιρετᾷ τὸν κόσμο μὲ στόμα γελαστό,
ποῦ τᾷχει πετρακόπα καὶ τοῦτος τὰ μοιάλα
κι' ὁπάγχεται 'στὸν Δῆμον ὠρέλιμα πολλά.

—

'Άσπρο χρυσὸ 'στὸν Στάμο, τὸν καὶ 'Αποστολίδη,
ὁποῦ οἱ φρενολόγοι τὸν θεωροῦν στολίδι,
ποῦ ἔχει τὰς ψυχώσεις τὰς γλαφυρὰς συγγράψει,
καὶ γιὰ καλὸ τοῦ Δήμου θὰ κάψῃ καὶ θὰ ῥάψῃ,
κι' ἂν Σύμβουλος κανένας τοῦ μπαίνῃ μὲς 'στὸ μύτι
σμέσως θὰ τὸν στέλλῃ μὲς 'στοῦ Δρομοκαΐτη.

—

'Ακούσετε τὴν γνώμην τοῦ ταπεινοῦ σας δούλου
καὶ δώστε ὅλοι ἔπαρσο τοῦ φίλου Γιαννοπούλου,
ποὺ δὲν καταπτοεῖται ἀπὸ κανεὶν' ἀγῶνα,
κι' ὃς εἶναι μὲ τὸν Ρούκη 'στὸν Πελκιὸν Στρατῶνα.

—

'Άσπρο 'στὸν Κανελλίδη, συντάκτην τῶν «Καιρῶν»
καὶ δημοσιογράφον τε μάλα σβελερόν.

—

'Άσπρο εἰς τὸν Δεικτάκη τὸν κεχαριτωμένο,
ὅσπρο καὶ εἰς τὸν Τσόχα καὶ 'στὸν Κωστὴ τὸν Ζέπο.

—

'Άσπρο καὶ τοῦ Πικρίδου τοῦ Παπαλεξανδρῆ,
ποῦ στέκει πάντα φίλαξ τὰν σεῦλος 'στὴ μανδρί,
κι' εἶναι καὶ φιλολόγος καὶ ποιητὴς συνάμα,
τὸ «Λαγκαρνὸ» ποιήσας, πολὺ σπουδαῖον δρᾶμα.

—

'Άσπρο καὶ τοῦ Συμβούλου τοῦ Πειραιῶς Σελᾶ,
ποῦ δμιλεῖ ὀλίγα καὶ κάνει πολλά,
ποὺνε ζωὴ καὶ στύλος τῆς Βιομηχανίας
καὶ ἀγαπᾷ τὸν Δῆμον μὲ τὰ μονομανίας.

—

'Άσπρο εἰς τὸν καθέναν, ποὺ ὁ «Ρωμηὸς» ἐντέλλεται,
κι' αὐτὸς θὰ ῥίξῃ ψῆφο σ' ἐκείνους ὅπου θέλετε.

'Οσοι ἔχετε μιαλὰ
ὅλοι ἄσπρο τοῦ Μελᾶ.

'Απόφασις Δικαστική,
'στὸ εἶδος της μοναδική.

—

Ἐγώ, ἂν ἤμουν Δικαστὴς πρὸς δόξαν τῆς πατρίδος,
τοιαῦτα θ' ἀπεφάνιζα περὶ Ἐ ρ ε μ ι δ ο υ.

—

Τὴν τιβεντιὰν μου τὴν μακρὰν ὑπερηφάνως σύρων
καὶ μὲ μεγάλην προσοχὴν ἀκούσας τῶν μαρτύρων,
ἐνωτισθεὶς μαρτυριῶν πολλῶν καὶ διαφόρων,
ἰδίων δὲ καὶ τὴν λάμψαν, τὴν ῥέκτην δικηγόρου,
ποῦ τὴν δευτέραν τὴν φορὰν ἐνεφανίσθη μόνος
χωρὶς ἐκεῖνο τὸ παλιτὸ νὰ βάλῃ τοῦ χειμῶνος.

—

'Ακούσας καὶ τὸν 'Αννινο, τὸν Χαραλάμπην ἄτοι,
ποὺ μὲ τὸν Ζόλα ἔτρωγε μαζὶ καὶ τὸν Σαντέβαρο,
σὰν εἶπε δὲ τὸ γεγονὸς ἐκεῖ 'στοῦ Μπατατέρα
ἔκαψ' οἱ δῶ ἀνοῖξαν τὸ στόμα των σὰν γκάβαρο,
καὶ τὸν στενόρρουν των ἔκαμαν μὲ τόσην ἀπορίαν
κι' ὁ Ζόλας δὲν ἐπίστευσε αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

—

'Ακούσας μετὰ προσοχῆς κι' αὐτὸν τὸν Στεφανίδη,
ποῦ κίβδει ῥάθ' ἡ γλῶσσά του σὰν κοππερὶ ὡκλίδι,
ποῦ τὴν χρυσῆν του ἐγγονὰν, πολύφερνον τὸ μάλι,
τὴν εἶχαν πάρει 'στὸ κοντὸ δεκαπτὼ μνηστῆρες,
καὶ δι' αὐτὴν ἐγίνοντο τσεμάπκτα μεγάλα,
γιατ' εἶχε πρίκα τρανταπτὰ πολλαῖς χιλιάδες λίρες.

—

'Ακούσας μετὰ προσοχῆς πῶς οἱ γαμβροὶ ἐκεῖνοι
τὰ πρόστυχα τῆς πόλεως ἀφῆκαν μαγειρεῖα,
πῶς ὁ παρὸς τῆς ἐγγονῆς πολὺ τοὺς συνεκίνει
καὶ εἰς τοῦ Λάμψα 'σήγειναν καὶ τέστρωναν βραδιά,
καὶ ἔλπιζε κι' ἐκείνεκα κάθε μνηστὴρ ἐδίγνει
πῶς θὰ κερδίσῃ οὗτος πως τὴν εἶναιαν τῆς νύφης.

—

'Ακούσας μετὰ προσοχῆς πῶς διεδόθη ξέμη
πῶς ὁ μπαμπᾶς της ἤθελε γαμπρὸ σὰν τὸν Ζαΐμη,
ἀλλ' ὁ Ζαΐμης, ποῦ βαστᾷ σὲ τέτοιε τὲ βαρύ,
ἀπήντησι μ' εὐγένειαν καὶ μὲ ἀβροφροσύνην
πῶς τώρα γιὰ πανηγυρικὲς ποσῶς δὲν εἶναι σωστὸ,
διότι τὸν ἰδίσησαν μὲ τὴν Δικαιοσύνην.

—

'Ακούσας μετὰ προσοχῆς πῶς ἔγινε προτάσεις
καὶ 'στὸν Γερολιμενοπούλου ἐν ὅλῃ τῇ σπουδῇ,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος σοβαρὸς ἐφάνη ἀρκαντάτος
καὶ οὔτε τὴν λεγόμενη ἔπηγε νὰ ἰδῇ,
καὶ οὔτω πως ἀπέδειξε πῶς εἶναι μὲ μυαλὰ
κι' οὔτε γιὰ πρόικες ἔκαθε νὰ πάρτη χαμηλὰ.

—

Ἐξ ἡλικίας τριηκοντούτης γνωρίσας καὶ τὸν Ρούκη
ὅτι δὲν χάνεται γι' αὐτὰ καθὼς οἱ ἄλλοι κοῦκοι,
κι' ἂν εἰς τοῦ Λάμψα ἔτρωγε ποτὲ δὲν τοῦ κατέβη
νὰ στάσῃ γιὰ τὸν ἐγγονὸν τοῦ Στεφανίδη βρόχια,
ἀλλ' ἐκεῖ πέρα ἔτρωγε γιατὶ κι' αὐτὸς πρεσβεύει
πῶς θέλει καλοπέραση καὶ ἀγχωντὲ ἡ φτώχια.

—

Γνωρίζων πῶς ἀρίσκεται νὰ εἶναι Διδρίτης
κι' αὐτὸ ἀρίσει κι' εἰς ἐμέ, κι' ἐς ῥαίνωμαι ψωρίτης,
κι' ὅτι 'στοῦ Λάμψα ἔτρωγε αὐτὸ δὲν εἶναι ψέμμα,
γιατὶ κι' ἐμένα μπόκανε πολλαῖς φοραῖς τὸ γέμμα,
ἐκτὸς δὲ τούτου φαίνεται κι' ἀπ' ὅλα τὰ κατάτυχα,
ὁποὺ ἐκαμεν ἐν τάπδιπε ὡς τώρα γομλάστιχα.

Ὁ Ρούκης δέ, ὡς φαίνεται εἰς ἐποχὴν προτέραν,
τὴν πρώτην ἦθελ' ἐγγονὸν κι' οὐχὶ τὴν νεωτέραν,
περὶ δευτέρας δ' ἐγγονῆς δὲν ἔβγαλε μιλιὰ,
ροβοῦμενος τοῦ Ἰακὼβ μὴν πάθῃ τὴν δυνατά.
ποῦ ὅν κι' ἐβούλευσε πιστὸς ἐπακτὴ δουλείαν
ὁ Λάβαν τὸν ἐγέλασε καὶ τοῦδωσε τὴν Λείαν.

—

Ἄκουσες κι' ἄλλους μάρτυρας καὶ τὸν Ἰωαννίδη,
ὁποῦ θεορῶ τὸ σκάνδαλον πῶς εἶπε 'στὸν Γονίδη,
ὁ δὶ Γονίδης, δι' αὐτὸ σπουδαίως ἀμφιβάλλων,
ἀμέσως ἀνεκίνωσε τὸ μυστικὸν πρὸς ἄλλον,
κι' ὁ ἄλλος σ' ἄλλον ἔπειτα κι' ὁ ἄλλος σ' ἄλλον πάλι
κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους βαθμηδὸν τὸ ἔμαθαν οἱ ἄλλοι.

—

Ἄκούσας κι' ἄλλους μάρτυρας κι' αὐτὸν τὸν Ἀποστόλη,
ποῦ ἂν καὶ εἶν' ἐχέμυθος καὶ δὲν τοῦ πέρνεις λίξι,
καθὼς αὐτὸς μας βεβαιοῖ καὶ ὡς γνωρίζων ὅλοι,
εἰς ἑκατὸ τοὐλάχιστον τὸ εἶπε πὼν νὰ φέξῃ,
ἐκεῖνοι δὲ οἱ ἑκατὸ τὸ εἶπαν σὲ δικαίους
καὶ οἱ δικαίοι ἔπειτα τὸ εἶπαν σ' ἄλλους τόσους.

—

Ἄκούσας κι' ἄλλους, πολυχρόνιους ταῦρα καὶ τὰ παιχάλια,
τὸν Ρίζον, πρῶτον ῥέποντος, κι' αὐτὸν τὸν Καρκαλίαν,
τὸν Μαρινάκην ἔπειτα, ποῦ σκάνδαλα γυρεύει
καὶ πηλαλεῖ ἐδῶ κι' ἐκεῖ καὶ λάβρακας ψαρεύει,
ἀκούσας καὶ Καθηγητὰς καὶ Τμηματάρχας κι' ἄλλους
ἐγγυστοιμόθους μάρτυρας κι' ὀλίγον κωφαλάλους.

—

Ἰδὼν κι' ἐγὼ πῶς ἔπρεπεν ἐπὶ Δικαστηρίου
κι' ὁ Ὑπουργὸς τὰ πρέποντα νὰ 'πῇ μετ' ἀρελείας,
χωρὶς γιὰ τοῦτο χαλασμὸς νὰ γίνῃ τοῦ Κυρίου,
ἀφοῦ, καθὼς γνωρίζομεν, κι' ὁ Πείγκηψ Οὐκλίγκ
ἐμπρὸς 'στὸ Δικαστήριον ἔπιαν μιὰ χαρὰ
νὰ μαρτυρήσῃ τὴ καὶ τὴ περὶ τοῦ μπακαρὰ.

—

Ἰδών, καθὼς ἐξάγεται κι' ἀπὸ τὰς μαρτυρίας,
πῶς δὲν ἐκρύπτετο σκοπὸς καὶ δόλος σκευωρίας,
διότι τὸ συκοφαντεῖν, ὡς βεβαιώσων τόσοι,
προϋποθέτει τὸ ψεῦδος ἐν πλήρει ἐπιγνώσει,
δι' ἄλλων λόγων δόλιόν τι ἀπλῶν καὶ σκαιοτέρων
δὲν τοὺς ἐκίνησε ποσῶς πολιτικὸν συμφέρον.

—

Διότι κι' ὁ Κυβέρνησις ἂν ἔπρεπε ἀκόμα
ἀδύνατον 'στὰ πράγματα νὰ λᾷ τὸ τρίτον κόμμα.
Αὐτὸ καὶ δίχως νὰ τὸ 'πῶ θεορῶ πῶς εἶναι χρήσιμα
κι' ἂς παύσῃ περιττολογῶν ὁ καθὼ Μεμελούκος,
καθόσον, ὡς γνωρίζομεν, τοὐλάχιστον ὡς σήμερα
τὸ τρίτον κόμμα φαίνεται πῶς εἶναι τρεῖς κι' ὁ κούκος.

—

Ἰδών, καθὼς ἐξάγεται ἀπ' ὅλα ἀναρχῶν
πῶς ὁ Γεροκωστόπουλος, ὁ ῥέκτης Ὑπουργὸς,
ἔβγαλε ἀπερισκόπως πρὸς δόξαν τῆς Πικιδείας,
ἐφ' ᾧ καὶ τὸν συγχαίρομεν ἐξ ὅλης μας καρδίας,
οὐδ' εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν ἐρρίθη,
ἀλλ' οὔτε εἰς ἀνάμαλον, ὡς ἀρελῶς ἐρρίθη.

Γνωρίζων πῶς ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀχιλλέως μόνον
ἐγκυμονεῖ ἀπὸ πολλοῦ κι' ἀλγεῖ ἀπὸ τὸν πόνον,
κι' αὐτὴ τὸ Πανελλήνιον ἐνδιαφέρει ὄντως·
κι' ἴσως, ἐκ τούτης γεννηθῇ, τοῦ χρόνου προϊόντος,
ὡς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς καμμία Θεὰ γλαυκῶπις
πρὸς ἐκπλῆξιν καὶ θυμηδίαν Ἀνατολῆς κι' Εὐρώπης.

—

Γνωρίζων οἱ συνάδελφοι, χωρὶς σκοπὸν πλεκτάνης,
πῶς ἔγιναν τὰ θύματα μιᾶς μοιρικῆς πλάνης,
πῶς δὲν μοῦ ἔτυχε Ρωμηὸς κανένας ἕως τώρα
κι' ἐντὸς τῆς ἐλευθέρας γῆς κι' ἐντὸς αὐτῆς τῆς δούλης
ὡσὰν τὸν Ρούκη εὔκολα νὰ πέρνῃ τόση φόρα,
ἂν κι' εἶναι κοντοπίθαρος καὶ κοντορεβυθοῦλης.

—

Γνωρίζων ἐκ νεότητος τὸν Ρούκην κατὰ βάθος
καὶ ἀποδίδων καὶ αὐτὸ εἰς ἓν τυχαῖον λάθος,
γνωρίζων πῶς μας θορυβεῖ μὲ 'χαρικὰ μεγάλα,
πῶς σὰν τὸν πιάσῃ ὁ θυμὸς φορᾶρει καὶ πιστόλι,
μὰ ξεθυμαίνει 'γρήγορα καὶ εἶναι μέλι γάλα,
καθὼς αὐτὸ τὸ βεβαιοῖ κι' ὁ Κακλαμάνης κι' ὅλοι.

—

Ἀκούσας καὶ ἰδὼν πολλὰ μετ' ἀνεξικακίας
καὶ τὰ ἐπιχειρήματα κι' ἐκείνου καὶ αὐτοῦ,
ἐγκάψας καὶ 'στὰς διδαχὰς περὶ ἐπιεικείας
τοῦ σορωτάτου Σκαλῆ, τοῦ Πέρσου ποιητοῦ,
ἀκμάσαντος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Βέη-Σαὰδ-Ζαγγί,
ὁποῦ ἐμπρός του ἴστεκαν οἱ ἄνθρωποι μουγγοί.

—

Ἐντέλλομαι ἀμελλητὶ 'στὸν Ἀριστείδη Ρούκη
νὰ μὴν κρατῇ ποτὲ σουγιᾶ, ῥεβόλβερ καὶ ματσούκι,
νὰ παύσῃ πρόσωπον γαμβροῦ ἐπὶ καιρὸν νὰ παίζῃ
καὶ οὔτε γλῶσσαν νὰ ζητῇ ἀδρὰν ὡς ῥίθου κάλυκα,
ἓν ἔτος νὰ μὲ ραΐνεται 'στοῦ Λάμψα τὸ τραπέζι
καὶ μοναχὸ σὲ μαγειρεῖα νὰ τρώγῃ καὶ μπακάλικα.

—

Ἀλλὰ καὶ 'στὸν Γιαννόπουλον, ποῦ 'βρῆκε τὸν μπελά του
καὶ πάντα μ' ἄρμπα πέρνει σαοτίζει τὰ μυαλά του,
γνωρίζων πῶς ὁρέγεται καὶ πόσον λαχταρᾷ
νὰ γραφῇ ἄθρα κόρια καὶ σριδρὰ φλογαρά,
κι' ἂν δὲ δὲν γράφῃ δίστιλα καπνίζων πρώτας ποῦρα
νομίζει πῶς δὲν ἔκαμε τὴν τακτική του κούρα.

—

Ἐντέλλομαι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν πένα νὰ πετάξῃ
κι' ὁλόκληρον ἑπτάμηνον γρεμὸν νὰ μὴ χαλάξῃ,
καὶ γιὰ νὰ συντομεύσετε τὸ μάκρος τοῦ καιροῦ
νὰ πράγῃ μάνιες κάτοτε καὶ ἁλμυρὰ τῆς Πόλεως,
κι' ὅλοι νὰ παίζουν γράφοντες εἰδήσεις κουτουροῦ
κι' οὔτε νὰ φαίνετ' ἐλαφρὸς κανένας κι' ἐπιπόλαιος.

—

Νὰ τιμωρῆσ μιὰ φορὰ καὶ κοὐτσιρὰ ποινή,
δικαία δὲ καὶ σήμερον μὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα,
καὶ ὄχι τόσο πρόστυμα, σκαπουτ καὶ σχοινί,
κι' ἐκ προμελέτης φίλακα 'στὸν Πελκιὸν Στρατῶνα.
Ἀλλὰ ὄκερρῶ πῶς πάγατε χαμένα ὅσα εἶπα
καὶ μὴν ξεχνᾶτε, βρὲ παιδιά, τὸν Γιάνη Σουμαρίπα.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν αἷς κόνις — πᾶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ ἐκεῖθε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Ζέδη. — θρῶ στὸ λίθο τερεῖς στὸ ξύδι,
μὲ Χηρεῖον, μὲ μεδ' ἀνδρὸς. — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή.
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα. — ποῦσαν ἄλλοτε μυρί.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΡΟΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΩΜΟΣ. — ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι κι' Ἔβρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα ἕνα, πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	—	μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	—	θεσσαράντα καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἐγὼ ἐξοπαύσω	—	κι' ὅποτε μοῦ κατέβαινε.	Κι' ἕνα φύλλο ἀν κρατῇς	—	ἔγινες συνδρομητής,
Συνδρομηταὶ θὰ δέχωμαι	—	γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομαι,	κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει	—	θὰ τὸν φᾶς μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	—	καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	—	δέχως ταῖχα κι' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	—	κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	—	φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,			

Τοῦ Ἰουλίου εἰκοστή,	**Πενῆντα δύο ποῦντος καὶ τρακόσα**
Ῥωμηοῦ παρόντα θαυμαστή.	**κι' ὁ Φαβουλῆς μὲ σπάτζα δίχως γρόσα.**

Μέλαθρον τοῦ Φαβουλῆ,
ἰδιόρρυθμον πολύ.

Στὸ χίλια κι' ὀκτακόσια τὸ ἐννενῆντα κι' ἕνα,
'στὴν ἐποχὴν τοῦ καύματος καὶ τοῦ πολλοῦ ἱδρῶτος,
ὁπόταν ἔχῃ τραχανὰ 'στὸν ἅλλο ἁπλωμένα
ἐνδόξως ἐβασίλευε Γεώργιος ὁ πρῶτος,
ἐκράτει δὲ ὁ Θεοδωρὴς τοῦ κράτους τὸ τιμόνι
καὶ ὅλα 'στὰς ἁμάξας του ἐπήγαιναν Κορβόνι.

—

Τοιαῦτα συμφώνησαν ὁ Σγούτας ἀφ' ἑνὸς,
Διευθυντὴς τῆς εὐαγοῦς Πιστωτικῆς Τραπέζης,
ὁποῦ γεννᾷ πρὸς χάριν του σήγᾳ κι' ὁ πετεινὸς
καὶ συμφορὰ σου ἓν μ' αὐτὸν καὶ εἰς τάστεῖα παίζῃ,
ποῦ εἶναι πρωτομάστορας καὶ μάννα εἰς τὰ δάνεια
κι' ἐθάρρωσε μὲ θάματα τοὺς Τραπεζίτας σπάνια.

—

Κοντὰ δ' εἰς ἄλλας ἀρετὰς μεγάλας καὶ μυρίας
ἡ φύσις τὸν διέπλασε κι' εἰς δωσιὰς γενναίων,
ἐκ ταύτης δὲ ὁρμώμενος τῆς γενναιοδωρίας
ἐχάρισε καὶ πρὸς ἡμᾶς 'στὸ Φάληρον τὸ Νέον
οἰκόπεδον ἐκ πήχεων ἑξακοσίων τόσων,
ὅπως ἀπολαμβάνωμεν τὴν θαλαστίαν ἀρίσαν.

—

Διὸ κι' ἐγὼ, τὸν ἀφρητὸν θεμῶς εὐχαριστῶν,
ποῦ κτηματίαν ἔκαμα κι' ἐμένα σοβαστόν,
μὲ σάλπιγγας Γιορκηνικὰς, μὲ βόμβαρδα καὶ κέρατα
σαλπίζω πάτσι χάριν του 'στὰς γᾶς τὰ τετραπέρατα.
καὶ μὲ Δωρίας φρίμιγγας τὴν ἀρετὴν τοῦ φύλλου,
ἐλπίζων πῶς κεχγύτερα θὰ μοῦ χτίσῃ κι' ἄλλο.

—

Πρὸς δὲ ὁ κύριος Γρυπάρης, καὶ οὗτος ἄρδην μεγάλος,
καὶ σαγηνεύων τοὺς πολλοὺς μὲ τὰς ψυχὰς τὸ κάλλος,
ποῦ μόνον μὲ τὸ βλέμμα του, τὸ διαυγὲς κι' ὀξύ,
καθυποτάσσει ἀριθμοὺς παμπάλλους καὶ τοκίλους,
κι' εἶναι τοῦ Σγούτα πάντοτε τὸ χέρι τὸ δεξί
καὶ εἰμπορεῖ κοντολογὶς νὰ πετηλώσῃ ὕλλους.

—

Ἐξ ἄλλου δὲ ὁ Φασουλῆς, χτιδοροκτημάτιας,
μὲ τὴν μορφὴν ἐλεεινὴν κι' ὠχρὰν ἐξ ἀτιτίας,
τὰ μέλα κακοπληρωτὴς, ὀλίγον μακροχέρας,
καὶ κυνικὸς φιλότιμος καὶ πρώτος κανονίτης,
νύστα κι' ἡμέραν πρασπιθῶν νὰ εἴρῃ ἕνα πρότον
ποῦ νὰ πλουτίσῃ καὶ αὐτὸς χωρὶς νὰ κάμῃ κόπον.

Συμβόλαιον οἰκοδομῆς
καὶ συμφωνίαι πληρωμῆς.

Ἡ νέα Οἰκοδομικὴ ἐκείνη Ἑταιρία,
ποῦ ἀγκὰ 'στὸ Φάληρον ἐπέρασε μερία,
διὰ τοῦ Προεδρεύοντος τοῦ Σγούτ' ἀνελαμβάνει
νὰ κτίσῃ ἕνα Μέλαθρον ἰδίᾳ τῆς δαπάνῃ

μὲ δηὶ γιρὶ πατώματα καὶ τ' ἀναγκαῖα ὅλα
εἰς τὸν Ἱππότην Φασουλῆν, ὁπού τοῦ πρέπει φόλα.

—

Ὑποχρεοῦται δὲ κι' αὐτὸς τὸ σπῆτι νὰ πληρώνῃ
μὲ τὴν ἐν χρήσει μέθοδον τὴν χρεωλυτικήν,
καὶ πρὶν περάσουν σὶν Θεῷ δέκα καὶ πέντε χρόνοι
νὰ μὴν δφείλῃ τίποτα 'στὴν Οἰκοδομικήν,
συμφώνως δὲ πρὸς τὰς ῥατὰς κι' ἐγγράφους συμφωνίας
νὰ προπληρώνῃ 'στὴν ἀρχὴν ἑκάστης τριμηνίας.

—

Ἂν δ' ὁ δεσπότης Φασουλῆς εἰς τὴν ῥοὴν τῶν χρόνων
καθυστερήσῃ ἕξαρνα καὶ μίαν δόσιν μόνον,
συνιστᾶμένην εἰς δραχμὰς ὑπερτριακοσίας,
ἐκτίθεται τὸ σπῆτι του ἐπὶ δημοπρασίας,
καὶ μένει ὡς καὶ πρότερον φιλόστοργος ἀκτήμων,
μὴ ἔχων ποῦ τὴν κεφαλήν νὰ κλίνῃ ὁ παντλέμων.

—

Ἂν ὅμως πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ χρέους δὲν ἀρκέσῃ
τὸ τίμημα τὸ προσφερθὲν εἰς τὴν δημοπρασίαν,
ἡ Ἑταιρεία μονοιοῦ 'μπορεῖ νὰ κατασχέσῃ
τὴν κινητὴν κι' ἀκίνητον κύτοῦ περιουσίαν,
καὶ τὴν γαϊδάρα τὴν γνωστὴν, οὐσὰν μὴ οὖσαν ἔγκυον,
κηρύττουσα τὸν Φασουλὴν μουρλοῦζον κι' ἀρερέγγυον.

—

Ὁ Φασουλῆς, δεχόμενος τὰς ἄνω συμφωνίας,
ὑποσχεται πρὸς πληρωμὴν τοῦ μέσους καὶ τοῦ ὅλου
νὰ μὴν πληρώνῃ στὴν ἀρχὴν ἑκάστης τριμηνίας
καθὼ Ἱππότης ἀγωγῆς ὀλίγον ἀμβρόλου,
κι' ἂν δώσῃ τώρα κάτι τί προκαταβολικῶς
μὰ δὲν πιστεύει ὅμοιτα νὰ εἶναι τακτικός.

—

Ἀναλαμβάνει ἐνταυτῷ κι' ὑποσχεται προσέτι
οὐδέποτε μὲ πλειωμὰς ταῦτί του νὰ ἰδρώσῃ,
ν' ἀρίνῃ νὰ παρέρχωνται τσιμπρὸς τὰ ἴτη
κι' ὁ Σηγίτας νάναι βέβιος πῶς θὰ τοῦ τὸ πληρώσῃ,
ὡς ποῦ καὶ κάθε Σύμβουλος σριπτὸς τῆς Ἑταιρείας
ἀπὸ τὸ πνεῦμα φωτισθῇ εἰς μεγαλοδωρίας.

—

Τοιαῦτα οὖν τοῦ Φασουλῆ καὶ τῶν συμβαλλομένων
συμφωνησάντων φαιεὰ καὶ παραδεξαμένων,
ἀπεραίσθη πάσκατα κι' ὡρίσθη πρὸς τοῖς ἄλλοις
νὰ βάλουν τὰ θεμέλια μετὰ πομπῆς μεγάλης,
καὶ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν κροτοῦντων τηλεβόλων
ν' ἀναγγελθῇ τὸ γεγονὸς ἀνὰ τὸν κόσμον ὅλον.

—

Ἑορτὴ τῶν Θεμελίων μὲ πομπὴν καὶ μεγαλεῖον.

—

Ὁ ἥλιος ἀνέβαινε εἰς τὴν Ἀνατολὴν
ὅταν ὁ ῥέκτης Φασουλῆς φημελικῶς ἐφάνη,
ὀπίσω του δ' ὁ Περικλῆς μ' ἐπίσημον στολὴν
ἀκολουθεῖ συμπαθὴς καὶ τὸν στοιχῶ του κάνει.
Οὐχ ἧττον θὰ προπήγγετο κι' ὁ Ἄναξ εὐγαρίστως,
ἀλλ' ὅμως εἰς τὸ Λίζ-λέ-μπιν ἔπῆγε ἀνελπίστως.

—

Προσῆλθον δὲ ἀποστελτοὶ καὶ ἄλλοι πατρῶται
καὶ τὸ τοῦ οἴκου σχέδιον ἐξετιλίχθη τότε,
ποῦ τὸ ἐριλουτίχνησε γραφὶς Θεοφιλᾶ
μὲ τῆς χρυσῆς του τὲς ψυχὲς καὶ μὲ τοῦ νοῦ τὸ σφρῖγος,
ἐφ' ᾧ κι' εὐχαριστήριον τοῦ χρωστῶ πολλὰ
καὶ πᾶς πρὸς τοῦτον ἵπκινος μοῦ φαίνεται ὀλίγος.

—

Παρῆσαν κι' ἄλλοι, ἐντριβεῖς ἐν διαφόροις κλάδοις.
ὁπού τὸ σπῆτι μὲς αὐτὸ τοὺς ἔχει γίνει πάθος,
κι' ὁ πασκα τὴν μηχανικὴν εἰδὼς Σωτηριάδης,
ὑπολογίζων ἀκριβῶς τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος,
καὶ ὑποσχόμενος κι' αὐτὸς τὸ σπῆτι σὰν τελειώσῃ
μακρὰν ἀλεξικέραυνον 'στὸν Φασουλῆν νὰ δώσῃ.

—

Κι' ὁ ἀργολάβος ἦν ἐκεῖ, ἀνάπτων καὶ φλεγόμενος,
ὁ Δηλαβέρης δηλαδή. Ὀνούφριος λεγόμενος,
ποῦ ἄλλος 'στὸν οἰκοδομῶν τὴν τέχνην δὲν τὴν φθάνει,
ἂν καὶ ζητῇ τὸν ἅγιον Ὀνούφριον νὰ κάνῃ.
διὰ θεμῶς τὸν σωστεῖ πρὸς πάντα κτηματίαν
ἁπλούσιον ἢ πέσχυντα δεινὴν ἀχρηματίαν.

—

Ἀφοῦ δὲ παρεσκεύασαν τὸ πᾶν μετὰ βοῆς
προσῆλθεν ὑφηλὸς παππᾶς καὶ ἁλιοκαμὸς,
καὶ νὰ διαβάζῃ ἄρχισε μὲ τόνον τὸ ψαλτῆρι
ὅτι πολὺ ὀγρήγορα, ὅτε πολὺ ἀργά,
καὶ κατ' ἀρχὰς ἰδιάβασε τὸν σπιτονοικοκύρη,
ὁποῦ θαρρεῖ μὲ ἀπειλὰς πῶς βάφοντει ταγύ.

—

Ψαλέντων δὲ ὡς ἐγγύτατα τριῶν Εὐαγγελίων
ἀκούθη σύγχυσις πολλὴ καὶ θόρυβος κι' ἀντάρα,
κι' ὁ Φασουλῆς κατέτριβεν ἐπὶ τῶν θεμελίων
μιὰ σφάντζικα τοῦ Ὄθωνος καὶ μιὰ χουστὴ πεντάρα,
κι' ἀφιπάσας ὡς φρενοβλαπτος τὸ πιὸ μικρὸ μυρὶ του
τὸ ἔβαλ' ἔτσι γιὰ καλὸ νὰ κάμῃ τὸ νερό του.

—

Τότε δὴ τότ' ἐσείσθησαν τὰ πατριὰ ἐδάφη
κι' ἐκανονιοβόλησαν τὰ τῶν Ἑλλήνων σκάφη,
ἐνῶ δ' ἀντήχει ἐκ βροντῶν τῶν οὐρανῶν ὁ θόλος
τῆς μπουκαπόρταις ἤνοιξε κι' ὁ Ἀγγλικὸς ὁ στόλος,
καὶ κάθε πνεῦμα πονηρὸν ἐπῆγε κατὰ κράτος
κι' ἐσφάγη κόκορας παχὺς καὶ νυχοποδαράτος.

—

Κι' ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ— φρικτὸν εἰπεῖν τοῦντι!—
ἐξῆλθε δείλιον πτερωτὸς χωρὶς κανένα δόντι
κι' ἐχάθη πρὸς τὰ πέρατα ὅρομὲν τῆς πρωτυόσης
κι' ἀπὸ μακρὰν ἀντήχησε πτερῶν μεγάλων κτύπος,
ὡς ἄλλοτ' ἐκ τοῦ αἵματος τὰς στιγερὰς Μεδούσας
καλπάζων ἀνεπέδησεν ὁ πτεροφόρος Ἵππος.

—

Φιλήσας δὲ ὁ Φασουλῆς θερμῶς τὸ Εὐαγγέλιον
ἐπῆγε κι' ἐστεφάνωσε τὸν λίθον τὸν θεμέλιον,
φωνάζας δὲ «στεῤῥάσταιο» καὶ βρυχηθεὶς ὡς λέων
ἐκτύπησε μὲ δύναμιν ἐπὶ τοῦ λίθου τρὶς,
καὶ τότ' ἐφάνη ἐκ χαρᾶς κι' ὁ Περικλέτος κλαίων
κι' ὅλοι ἐκραύγασαν «Εὖαν καὶ ζήτω ἡ πατρίς».

—

Εὐχὴ τοῦ νοικοκύρη μετὰ τὸ πανηγῦρι.

—

Φ.—Ὦ Μέλαθρον ὀνομαστὸν, ὦ προσφιλές μου κτῆμα,
ὑπέρλαμπρον καὶ ἄοιστον τὸν ὄβριν καὶ τὸ σχῆμα,
ποῦ χεὶρ σ' ἐριλατέχνησε γενναῖα καὶ θερμὰ,
εἴθε νὰ γίνῃς τάχιστα αἰτία κι' ἀφορμὴ,
ὥστε ν' ἀρχίσῃ λειτουργὸν καντοῦ τῆς Ῥωμιοσύνης
ὁ νόμος ὁ θεσπέσιος τῆς κοινοκτημοσύνης.

—

Εἴθε καθένας Μέλαθρον εἰκόλως ν' ἀποκτᾷ
χωρὶς νὰ βγάζῃ κάλπικο ἀπὸ τὸν μπεζαχτᾶ,
εἴθε εἰς ταύτης τὰς ζωὰς τοὺς κλώθωνας καὶ σάλους
νὰ λείψῃ καὶ τὲς κτήσεις ὁ νόμος ὁ παράφρων,

καὶ εἴθε κατὰ τὸν Ῥουσσὼ ἀσπαζόντες πασσάλους
ἀρόδους νὰ τοὺς στήνωμεν 'ατοῦ γείτονος τὴν πόρτα.

—

Εἴθε νὰ γίνῃς 'γρήγορα κι' ἁπλογεωτὲ 'δικό μου
καὶ τὸ 'Αμερικάνικο νὰ βγάλω 'σοῦβρακό μου,
εἴθε νὰ καταβρέσεται ἀπὸ πηγὰς πλουσίας,
εἴθε ποτὲ μὴν ἐκτεθῇς ἐπὶ δημοκρασίας
καὶ ὁ ντιλάλης ὁ Σμυρλὴς πανδήμους νὰ κηρύττῃ
τὰ ἀλά οὖνα, ντοῦζ, τρὲ τοῦ Φασουλῆ τὸ σπῆτι.

—

Εἴθε τὸν κάθε μπακαλὰ, ὁποῦ θὰ σὲ βατκάνῃ.
νὰ τὸν ἰδῶ θεόστραβο, κουτσὸ καὶ στραβοκάνη,
εἴθε νὰ γίνῃς φωλιὰ τύτγιῶν ῥρρτῶν,
ἐρώτων ἐνδαίτημα, κρησφύγετον Χαρίτων,
ἐχθρῶν καὶ φίλων ἄτυλον καὶ σκέπη κάθε ξένου
καὶ μόνον κατοφύγιον πεντὸς ἀδικουμένου.

—

Εἴθε, λαμπρόν μου Μέλαθρον, εἰς ἕνα κι' ἄλλο μάτι
νὰ φαίνεσαι φαντασικὸν τῆς Χαλιμὰς Παλάτι,
τοῦ ἔθνους νὰ φιλοξενῇς τοὺς νέους Μετρήχους,
εἰς τὴν ἀμμοῦδα σου τὴν γῆν νὰ πιάνῃ κάθε σπόρος,
κι' εἰς ἕλας τὰς γωνίας σου κι' εἰς ἕλους σου τοὺς τοίχους
νὰ τρέχῃ πρὸς ἀνάγκην του ὁ κάθε ἐθνοπόρος.

—

Εἴθε κανεὶς τὴν μοῖραν του ἐντός σου νὰ μὴ κλαύσῃ,
εἴθε κανένας κερατὰς νὰ μὴ σὲ κατακλύσῃ,
κι' ἂν βοΐμαται βαρὺς σεισμὸς, νὰ μὴ τὲ μέλῃ τοῖα,
κι' ἂν δεύτερος κατακλυσμὸς μὲς πνίξῃ ὡς τὸν ἄλλον,
νὰ γίνῃς νέα κιβοῦτος καὶ κόσμου σωτεροία
κι' ἐντός σου ζῶα νὰ σωθοῦν μικρὰ μετὰ μεγάλων.

—

Εἴθε στοιχεῖό καὶ φάντασμα τοῦ Χάμλετ νὰ μὴν ἔβγῃ
καὶ πᾶν ἐχρεῶν ἐρωτικὸν ἢ ἔντομον νὰ φεύγῃ.
ὁ δὲ μοιρντάρης Περικλῆς μ' ἐλὲ τὴν παστρικὴν
ν' ἁπλώνεται σὲ μαλακὰ μεντέρια καὶ σοφάδες,
καὶ λέγοντες διάφορα περὶ πολιτικῶν
νὰ δρέπωμεν κι' οἱ δύο μας κυλακοθοκορφάδες.

—

Εἴθε κι' ἐγὼ πολὺ χάρη σου νὰ γίνω ποκατιὸς
κὶ νοικοκύρες ἄξιος κι' εἰς ὅλα τακτικὸς,
τὴν πίνα τὴν στιχουργικὴν νὰ πιάνω κι κιατὸ,
νὰ κτίζω σπῆτια χάρισμα καὶ μὲς 'στὰ ὄνειρά μου,
νὰ δώτω πέντε φράπελα 'σ'τὴν Μοῦσαν 'Ερατὼ
κι' ὅταν μοῦ λέγουν δι' αὐτὸν νὰ σφίγγω τὰ ντέρμά μου.

—

Εἴθε πατῶν τὴν τάξεναν τὴν φιλοσοφικὴν
ὡς Σόμβουλος νὰ προκληθῶ 'στὴν Οἰκοδομικὴν,
νὰ ἐντυωρῶ εἰς ἄργυρον κι' εἰς ἀμιγὲ χρυσὸν
κι' εἰς ὅ,τι λέγω οἱ λοιποὶ νὰ λέγων «οὗτος ἔφαε»,
νὰ μὴν καλοῦμαι ποιητὴς καὶ τέκνον τῶν Μουσῶν
καὶ 'στὰ βουνὰ νὰ σκαλαδῶ καθὼς ἡ Γενοδέρα.

—

Εἴθε, κλεινόν μου Μέλαθρον, τὸ μόνον νὰ μὴ μείνῃς
τῆς πρακτικῆς προόδου μου τὸ Ἄλφα καὶ τ' Ὠμέγα,
εἴθε πολλῶν ὠφελείων ἡ ἀπαρχὲ νὰ γίνῃς
κι' ὁ εἰκτενὴς σου κόλπος ὡς σιμβολὸν τοῦ μέγα
ἐπάνω 'στὴν ἐξώστην σου κανόνι Κρυὸν νὰ στάσῃ
νάκαι φοβερ' ἀδιάκοπα σ' ὅποιον ἐττὰ ζητήσῃ.

—

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς μὲ τόνους διαφόρους
κι' ἕνα κρασὶ ἐκέρασε τοὺς κείτας καὶ μαστόρους,
ἀλλὰ ἐμίσησε κι' αὐτὸς ποῦ ἔγινε στηλίτης
καὶ μεθυσμένος ἤρχισε τοιαῦτα νὰ παρλάρῃ.)

Κεφάλαιον σημαντικὸν, ποῦ ντάλα μεσημέρι ὁ νοικοκύρης σκέπτεται πῶς θὰ τὰ καταδέρῃ.

—

Φ.— Βρὲ τί ἐπάγω κι' ἔκαμα ;... μήπως θαρρῶ κι' αὐτὰ
πῶς εἶναι μίμοι, φλύακες, ἀστεῖα, χωράτα ;
μήπως καὶ τὰ συμβόλαια θαρρῶ πῶς εἶναι στίχοι,
ῥιλολογία ἐλαρρὰ καὶ τῆς Μαρούλας ; Τύχη ;
τί διάβολο μοῦ 'κάπνισε μ' οἰκοδομὰς νὰ μπλέξω
καὶ κτηριὰ πρόσωπον εἰς τὸ κοινὸν νὰ πιάξω ;

—

Ν' ἀφήσω καὶ Λευκιανὸν κι' 'Αρχίλοχον κι' 'Ιππώνακτα
καὶ μ' αὐτιλὴ νὰ συγκριθῶ καὶ βάνκυσον χειρόνακτα,
νυχθημερὸν ξεσκούρωτος νὰ τρέχω 'στὰ γκιπιὰ,
νὰ πάνω ταβακιόξυλα, σκεπάρνια καὶ τσακπὶα,
καὶ νὰ φωνάζω πῶς κι' ποῦ θ' ἀνοίξουν μαγειρὶ
κι' ποῦ θὰ γίν' ἡ αἴθουσα καὶ ποῦ τὸ πλουσταρὶ ;

—

Βοὶ τί ἐπῆγε κι' ἔκαμα ;... βρὲ εἶμ' ἐγὼ γιὰ τέτοια,
γιὰ σπάτια, γιὰ συμβόλαια, γιὰ τίτλους, γιὰ χετζέτια ;
Ὁρτε τρεῖς μουντζαίς, Φασουλῆ, ἀχρεῖε κανονίρη,
ποῦ τοὺς ἀνθρώπους προσπαθεῖς νὰ βάλῃς εἰς τὸ χέρι
μ' ἀνέκοιστον ἀναίδειαν καὶ ἀσυνειδησίαν,
χωρὶς νὰ συλλογίζεσαι θεμέλιον παρουσίαν.

—

Μὰ τάχα ἡ γαϊδάρα μου δὲν μ' ἔβγαινε ὡς κτῆμα,
ποῦ ἤναπτε τὸν οἰστρον μου κι' ὡς ποιητὴν μ' ἐτίμα ;
Συχνὰ τὴν ἐπαμάρωνα σὰν ὁμοσπορ κοκκώνα
καὶ μιὰ καὶ δυὸ ἀνέβαινα μ' αὐτὴν 'στὸν Ἑλικῶνα,
καὶ ὅταν ἤβλε' ἔσματα κι' ἐγὼ νὰ κελαδήσω
αὐτὴ πρωθύμως ἄρχιζε νὰ μοῦ βαστᾷ τὸ ἴσο.

—

Κάθε Ρωμηὸς ἐτέρπετο μαζί της νὰ μὲ βλέπῃ
καὶ τέτοιο κτῆμα μοῦλεγαν μονάχα πῶς μοῦ πρέπει,
διότι κάθε ποιητὴς δι' ὅλας του τὰς πτήσεις
ἔχει ἀνάγκην ἄρριωσ ἡ θέλεις Πηγάσου,
ἀλλ' ὅταν μοῦ ἐκάνισε νὰ πάρω κι' ἄλλας κτήσεις
ὁ κόσμος μοῦ ἐρώναξε «νὰ κάθεται 'στ' αὐγά σου».

—

Ἐγὼ ποῦ ἤμουν ῥοβερὸς ἀλχημιστὴς καὶ μάγος
Κυλώνειον τὴν σήμερον νὰ κατανταῖσω ἄγος ;
Ἐγὼ ποῦ ἤμουν Ἰκαρὸς τοῦ Φᾶ καὶ τοῦ Ὀσίριδος,
ποῦ ἔκαμα βασίτρικας καὶ τοὺς Σπανοὺς Σεκτέλους,
καὶ εἰς τὸ τόξον τὸ λαμπρὸν ἐσκόλασα τῆς Ἶριδος
τὰ χρώματα τοῦ Νεύτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους ;

—

Ἐγὼ ποῦ κύρ' ἀρμονίαν τοσαύτης ποικιλίας
κι' ἀπέλυνα τὸν ῥόπον μου ἐντὸς τῆς Καταλλίας ;
Ἐγὼ ποῦ πασαν νόησιν καὶ βύλλησιν ἐντείνων
ἐντὸς φακῶν κατέλειπον τὸ φῶς χρωτῶν ἀκτίνων
νὰ τὸ σκορπίσω 'στοὺς Ρωμηοὺς ν' ἀνοίξουν τὰ στραβά των,
πλὴν μ' ὅλ' αὐτὰ δὲν ἄλλαξαν καθόλου τὸν χαβά των ;

—

Ἐγὼ τὸ ὑπερέφελον τοῦ Προμηθέως φάσμα,
ποῦ βλέπω τὸ Ρωμαϊκὸν σὰν ἕνα νόθον κλάσμα ;
Ἐγὼ ποῦ συνωμίλησα μὲ προφητῶν σκιάς,
προεῖπα δὲ τὴν ἔκβασιν τῆς ἐαλογῆς τοῦ Νίκου,
καὶ τὰς περὶ τὸν ἥλιον προσεῖδον τροχιάς,
ὁπόσας διεχείρεσεν ὁ νοῦς τοῦ Κοπερνίκου ;

—

Ἐγὼ ποῦ εἶχα πάντοτε ὡς μόνους μου συντρόφους
τοὺς νόους καὶ τοὺς παλαιοὺς τοῦ κόσμου φιλοσόφους ;
Ἐγὼ ποῦ ἔβλεπα τὲς γῆς τὴν σφαῖραν σὰν κρεμμύδι

κι' ἐφώναζε 'στὴν Πειραιᾶ καθὼς τὸν Ἀρχιμήδη :
«Βάζ μαν πὲ τώ, βρὲ μασταρᾶ, τὸν κόσμον νὰ κινήτω, »
κι' ἐκεῖνος μ' ἔκανε πατὸ κι' ἀπ' ἐμπρὶς κι' ὀπίσω ;

—

Ἐγὼ ποῦ ἐφοιτέλεωσα καὶ Σύνταγμα κι' νόμον
κι' ὡς εἶδος φόλακ τἔρριζα εἰς τὰ σκυλιὰ τῶν δρόμων ;
Ἐγὼ ποῦ ἐμαστίγωσα καὶ Βασιλεῖς μὲ κνοῦτον,
ὁποῦ δὲν ἤμουν ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον,
κι' ἐπρόκρινα νὰ ποτισθῶ μὲ τοῦ Σωκράτους κώνειον
παρὰ νὰ πάσω νὰ μετρῶ τὸ μέτρον τὸ Γλυκώνειον ;

—

Δὲν ἦτο προτιμότερον τὸ στόμ' ἀνοιγοκλείνων
νὰ ροκανίζω καύκαλα καθὼς τὸν Οὐγολίνον,
νὰ κατοικῶ φαμελικῶς εἰς πίθον Διογένους
καὶ ὅλους νὰ περιφρονῶ τοὺς προύχοντας τοῦ γένους,
παρὰ νὰ μοὐρχεται καθεὶς σὰν Σάλιακ Ἑβραῖος
καὶ μίαν λίτραν κρέατος νὰ κόβῃ γιὰ τὸ χρέος ;

—

Καὶ πῶς αὐτοῦ τοῦ κτήματος θὰ δίσω τὴν ἀξίαν ;
μήπως κι' ἐγὼ τὴν σμύριδα θὰ πάρω τὴν Νάξίαν ;
ἢ θὰ χωθῶ ἄφαντος 'στὴς κάσσαις τῶν πλουτίων
τὸ κράνος τὸ θαυματουργὸν φυσέκας τοῦ Περσέως,
ἢ κἂν Ταμίας θὰ γενῶ χρημάτων δημοσίων,
Ἀλαταποθηκάριος, Τελώνης, Φαρισαῖος ;

—

Καλὰ ὡς τώρα ἔκτιζα εἰς τὸν ἀέρα Κάστρα
καὶ Μέλαθρ' ἀθύρατα 'στοῦ Γαλαξίου τάττρα,
ἀλλ' ὅμως μετὰ κυνικῆς νὰ θέλω προστεσίας
νὰ γίνω σώνει καὶ καλὰ μὲ τίτλους κτηματίας
καὶ νὰ ψηλώνω κτίρια μὲ ξύλα κι' μὲ τοῦβλα
γι' αὐτὸ μοῦ πρέπει νὰ φυθῶ σὰν Δίκαιος εἰς τὴν σοῦβλα.

—

Κι' ἂν εἶχα νὰ τὰ 'πλέρωνα χωρὶς πολὺ μεράζι
θὰ ἔλεγα ε'στὸν διάβολο...δὲ εἶναι...δὲν πειράζει.»
Ὁρίστε, πῶς σὰς ράνεται...ἀπὸ τὴν πέννα ρόδομα

καὶ ῥαπανάκια τριφερὰ γιὰ δρεξι γυρεύομε,
κι' ἐνῶ τὸν κάθε τοκιστὴν δὲν ἔπαιρε δώδεκα
ἀνεγνωρίζω σήμερα ὡς νόμιμον τὸν τόκον.

—

Ὦ σὺ αἰθὴρ αἰώνιε, ὁ λάμπων ἐκ σαπφείρων,
ὦ ἄθλα κι' αἰθέρια τῆς φαντασίας πλάσματα.
καὶ σεῖς ταχύπτεροι πυκαὶ ἀνέμων καὶ ζεφύρων
καὶ ποταμῶν καὶ θαλασσῶν ἀνήριθμα γελάσματα,
ὁ Φασουλῆς μοῦ φαίνεται κακὰ πῶς θὰ ξεμπλέξῃ...
βάλτε νὰ πιοῦμε, βρὲ παιδιά, κι' ἂς βρέξῃ ὅ,τι βρέξῃ.

—

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς πολὺς τἄνω βλέμμα ρίψας
κι' ἐξῆλθε τῶν χειλέων του ὁλολυγμὸς ἐξὸς,
καὶ 'στοῦ Ψαλλίρου τὸν παπᾶ ἐν κατανύξει κύψας
μὲ ὑποτρέμουσαν φωνὴν τοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς.)

—

Φ.—Ψάλλε, παππᾶ μου, μήτν εἰχὴ πολὺ χάριν τοῦ ἀπίστου
κι' ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου δεήσου τοῦ Ἰψίστου
νὰ κατεβῇ τὸ Πνεῦμα του ὡσεὶ περιστερὰ
μέσα 'στοῦ Σγουΐτα τὸ μυαλὸ καὶ καθενὸς Συμβούλου,
κι' οὐδὲ γι' αὐτεὶς νὰ ζητοῦν νὰ πάρουν τὸν παρὰ
καὶ παρ' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ εὐχέτου σου καὶ δούλου.

—

Ἄλλως σὰν 'δῶ πῶς σφίγγομαι τὸ χρέος νὰ μετρήσω
καὶ πῶς μπορῶ 'στὴ Φλέτρον κι' ἐγὼ νὰ φαληρίσω,
θὰ σκοίξω 'στὴν διακοσιῶν κατὼ τὴν στέγην πέρα
«βάρβα φυρρεῖο, Ἕλληνες, κι' ἐπάθετε εἰρήνην, »
καὶ σπάτσα καὶ σιλάτσεδα θὰ πανε 'στὸν ἀέρα
μὲ ἄκακπον πυρίτιδα καὶ νιτρογλυκερίνην.

—

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς γρονθοκοπῶν τὰ στήθη
καὶ τοῦ Ψαλλίρου ὁ παππᾶς πολὺ ἐσυγκινήθη,
καὶ γονατίσας κατὰ γῆς μὲ κοπετὸν μεγάλον
ἀπέτεινε 'στὸν Ὕψιστον παράκλησιν θερμὴν
περὶ διαφωτίσεως τοῦ Σγοΐτα καὶ τῶν ἄλλων,
κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώναξε φαμελικῶς «Ἀμήν! »)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀμέτως τώρα συνιστῶ εἰς τὰς Οἰκογενείας
τὴν Πρακτικὴν Ἰατρικὴν μετὰ πολλῆς χαρᾶς,
ποὺ μετὰ γλαφυρότητος συνίγαφε σπανίας
Ἀ σκληπιάδης ἰμβριῶτης, ὁ Δόκτωρ Καρδικιώτ.
Τὸ τρῶτον τεῦχος ἀρτιον κομψότατα ἐκδίδεται
καὶ τὸ πουγγὶ σας λύσετε καὶ σπεύσατε καὶ ἴδετε.

—

Κάτω τοῦ Ὑπουργείου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης
τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τοῦ Ζαβορίτου κεῖται...
ἐκεῖ δὲν κλαῖ; ποτέ σου ὅτον πακὰ κι' ἂν δίνῃς,
ἐκεῖ γλυκὰ τὲς ὧρες καὶ πατῶτὰ θὰ 'ρῆτε
μὲ ἄτομα καὶ γεῦσιν τωὐτὶ ὅπ μασίαν
κι' εὐγένειαν καὶ τάξιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν.

—

Ἔκεινο τοῦ Πολίτου τὸ μέγα Λεξικὸν,
τοὐτέστι τὸ στοιβάκιον Ἐγκυκλοπαιδικὸν,
μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν παγίνει ὅλο ντρίτα
κι' ἀπὸ τὸ Ἄλφα τώρα ἐμπῆκε εἰς τὸ Ἰῶτα.

—

Δικολογία τοῦ Χλωρεῦ, πολύτιμον βιβλίον,
καὶ δὴ ἀνυχαλίστατον 'στοῦ κόσμου τὸ Σχολεῖον.
Περὶ μελέτης τῶν δασῶν ἐπίστη ὁ καιρὸς
κι' ἂς μὴ φτινιάσθε σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα χαζοὶ,
καὶ πάντες ἂς καλόσωμεν τί λέγει ὁ Χλωρὸς
πρὶν νὰ κακὸν μὲ τὰ ξερὰ κχὶ τὰ χλωρὰ μαζί.

—

Μ.Θολογία τοῦ Διολέρη, μετάφρασις Καρέλη....
θαρρῶ πῶς εἶναι περιττὸν νὰ τὴν συστήσω πέλι.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν ὡῆς κάνω	— πῶς 'σὰ σκῆτέ μου ἀνέβη'	μὲ ξηρεῖον, μὲ μιὰ ράσπρα.	— μὶ μεγάλ' οἰκεδομή,
'στὴν Νεοσύστατον ἀπάνω	— κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει	καὶ μιὰ χήρα λίγως ἄντρα.	— πιότιαν ἄλλοτε ραμή.
μὶ ζυνοδεχεῖο Σύδη,	— ἐβὲ 'σὰ λίδι τρεῖς 'σὰ ξίδι,		

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἰδιομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ δὲ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ξένα ὅρωσ ρέρῃ	— δεκαπέντε καὶ 'σὸ χέρι.
ἢ 'σταν ἔχῃ ἐξοικάδα	— κι' ὅπατε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο δὲ κρατεῖς	— ἔχεις συνδρομητῆς,
Συνδρομητὲς θὰ δέχωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχωμε,	κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶμ μαῦρε φίδι.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ἑβδόμας πρὸς ἑφ'.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δίχως τέζια κι' ἐντροπὴν	Γιὰ τὰ πάρα καὶ τὴ μέρα	— κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μάνα.		

Εἰκοσιμία τοῦ Σεπτεμβρίου
κι' ἀρχὴ βασάνων καὶ μαρτυρίου.

Ποδόντος τρακόσα πενῆντα τρία,
δυστυχημάτων πολλῶν σωρία.

Ὅταν μιὰ ὥμορφη ψυχὴ θνητὰ λαμπρύνῃ κάλλη
σὰν ἥμερα ξάστερη φεγγοβολοῦν τὰ μάτια,
οὔδ' ἁρμονία σὰν κι' αὐτὴ καμμιὰ δὲν εἶναι ἄλλη,
κἂν σὲ καλύβας κάθεται, κἂν σὲ χρυσᾶ Παλάτια.

—

Ἀλλ' ὅταν ὥμορφη ψυχὴ μὰν ὥμορφιὰ στολίζῃ,
ποῦ μέσα σὲ βασιλικὰ 'μγάλωσε πορφύρα,
τότε μὲ βόγγο πιὸ βαρὺ ὁ κόσμος ὁλολύζει
ὅμα σκορπᾷ τριγύρω του τὰ ὕστερά της μύρα.

—

Τότε κι' ὁ πόνος ἐλαφρὸς δὲν φεύγει καὶ ταχὺς
καὶ τὸ Παλάτι γίνεται τοῦ κόσμου Ἐκκλησία,
καὶ 'στὸ στερνὸ ψτερούγισμα ἐκείνης τῆς ψυχῆς
σμίγει τὸ στέμμα κι' ὁ λαὸς σὲ μιὰ κοινὴ θυσία.

Τότε τὰ χέρια μὲ μυρτιᾶς δακρύβρεκτα κλαδιὰ
σὰν ἕνα χέρι μοναχὸ σταυρόνονται σιμά της,
μιὰ λύπη σφίγγει καθενὸς καὶ ὅλων τὴν καρδιὰ
κι' ἕνας λαὸς ψυχομαχεῖ 'στὸ ψυχομάχημά της.

—

Τότε βουβὸ κι' ἀμίλητο τὸ κάθε στόμα μένει
κι' ἀντιλαλεῖ βραχνόφωνη μοιρολογίστρα ρίμα,
καὶ γίνεται γιὰ τὴν ψυχὴ τὴν μοσχαναθρεμμένη
ὅλος ὁ κόσμος οὐρανός, ὅλος ὁ κόσμος μνῆμα.

—

Ἔτσι ὡραία κι' ἀχολὴ ἐπέταξε μιὰ 'μέρα
τῆς Ἀλεξάνδρας ἡ ψυχὴ χρυσὴ σὰν τὰ μαλλιά της,
καὶ τὰ πανόρμα κάλλη της τὰ κλαῖει σὰν μητέρα
ἡ γῆ ποῦ τὴν ἀνάθρεψε παιδὶ 'στὴν ἀγκαλιά της.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Τί γίνεσαι, βρὲ Φασουλῆ; . . . ἀνεττατῶ' ἡ σφαῖρα
καὶ σὺ ἀκόμη κοπανᾷς ἐξοχιῶν ἄέρα;
"Οσον καιρὸ μᾶς ἔλιπες ὁ κόσμος κατεστράφη
καὶ ἡ ζημιὰ κι' ἡ θάλασσα εἰς αἵματα ἐβάφη,
κρούσεις, προκρούσεις, κρούσματα, συγκρούσεις, παρακρούσεις,
κι' ἄλλα τοιαῦτα φοβερὰ, ποῦ ῥήτειες νὰ τἀκούσῃς.
Ἐν τούτοις καλῶς ὥρισες. . .
Φ.— Καλῶς σὲ βρῆκα, βλάμη . . .
ἡ ἀρίξις μου ἐθύμων πιστεύω νὰ σὲ κάμῃ.
Τί ἔχεις; τί μοῦ γίνεσαι;
Π.— Καὶ μ' ἐρωτᾷς τί ἔχω;
τὸ στρῶμα μου μὲ δάκρυα νυχθημερὸν τὸ βρέχω.
Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ ἀδιλρέ. . . ἡ προσοριλὴς Ἑλλὰς
κατήντησε πραγματικῶς τῶν πόνων ἡ κοιλάς,
κι' ὅλων τὰ μάτια ἔγιναν πικρῶν δακρύων βρύσες.
ὁποῦ μπορεῖς Ὠκεανοὺς μ' ἐκεῖνα νὰ γεμίσῃς.
Μόλις τὸν Κόκκα, Φασουλῆ, ἀγρίας μοίρας θῦμα,
μὲ τόσον σπαραγμὸν ψυχῆς ἐθάψαμεν 'στὸ μνῆμα,
κι' ἀντιλαλοῦν τὰ πίλαγα κι' ἀντιλαλοῦν τὰ ὄρη
πῶς εἰς τὰ ξένα πίθηκε τοῦ Βασιλῆ ἡ κόρη,
ἡ Ἀλεξάνδρα ἡ χρυσὴ καὶ κοσμαγαπημένη . . .
βαρειὰ βαριὰ τὸ σήμαντρο τῆς Ἐκκλησιᾶς σημαίνει,
καὶ μὲς 'στὰ μοῦρα ντύνεται καὶ κλαίει ὅλ' ἡ χώρα
καὶ γύρω της βκρυβογγᾷ ἡ λύπ' ἡ μαυροφόρα.
Κι' σὺ ἀκόμη καθεσαι 'στὰς ἔχθας τοῦ Φλεγύρου
καὶ ἀναπνέεις ὄσυχος τὰς αὖρας τοῦ ζεφύρου,
κι' ἐλπίδες πλούτου μέλλοντος σ' ἀπαλκανοῦν χρυσαῖ,
καὶ βλέπεις καὶ τὸ σπῆτι σου, ποῦ κτίζεις βερετέ,
χωρὶς νὰ συλλογίζεσαι πῶς σπήτια, βαρκες, κότερα,
τὰ πάντα εἶναι εἰς τὴν γῆν σκιαὶ ἀπατηλότερα.
Φ.—Ἐνῷ ἐρέμβαζα μακρὰν παντὸς τοῦ ἐπιγείου
μεταρρυθμίσεις ἤκουσα πολλὰς τοῦ Ὑπουργείου,
κι' ἐσκέφθην ὅτι ὥρειλα τὴν ἐξοχὴν ν' ἀρήσω,
μὰ πάλιν μετενόησα κι' ἐγύρισα ὀπίσω.
Τὸ πρᾶγμα, εἶπα, φαίνεται τὰ μάλα φασινόν,
κι' ὁπόταν εἶσαι Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν
καὶ τῆς Παιδείας εἰμπορεῖς αὐτοστιγμεὶ νὰ γίνῃς,
αὐτὸς δὲ πάλιν νὰ γενῇ καὶ τῆς Δικαιοσύνης,
αὐτὸς δὲ πάλιν νὰ γενῇ τῶν Ἐξωτερικῶν,
αὐτὸς δὲ πάλιν νὰ γενῇ τῶν Οἰκονομικῶν,
αὐτὸς δὲ πάλιν τοῦ Στρατοῦ, καὶ οὕτω καθεξῆς,
χωρὶς θυμὸς τὰ στέρνα μας ν' ἀνακινῇ ὄξυς.
καὶ δίχως τὸ Βασίλειον νὰ πάθῃ τῆς Ἑλλάδος,
ἡ Θέμις καὶ τὰ Γράμματα καὶ κάθε ἄλλης κλάδος.
Ἂν ἄλλαξαν τὰ πρόσωπα, μὰ ξέρεις, τενεκέ,
πῶς γνώσεις ἂν μᾶς ἔλειψαν ἢ ὅλα εἶδικκί,
καὶ εἰμπορεῖς καὶ σὺ αὐτὸς, ποῦ χάσκεις ἐν ἀργίᾳ,
νὰ κυβερνᾷς καὶ τὰ ἑπτὰ συγχρόνως Ὑπουργεῖα.
Κατόπιν, ὅταν ὁ βλάκτος καὶ βουλευτὴς τῆς Ἄρτης,
αὐτὸς τῶν Οἰκονομικῶν ὁ παγων πρωτομάρτυς.
ἀντίχνως ἀπεγώρησεν ἀπὸ τὸν Δεληγάννη,
ἡ ἀποχώρησις αὐτὴ σπουδαία μοῦ ἐφάνη,
καὶ παραυτὰ φαιλικῶς ἐπέδην τοῦ Πηγασου,
μὰ μοῦπε κάποιος ἔξυπνος «δὶν κάθεσαι 'στ' αὐγά σου;
«Ἐννόησα, ὡς φαίνεται, ὁ Οἰκονομογράφος
«πῶς κινδυνεύει νὰ χαθῇ τοῦ Θεδωρῇ τὸ σκάφος.
«καὶ ἀπὸ τὸ πυθμὴν ρωτισθεὶς τῶν οὐρανῶν τὸ ἄγιον
«ἐσκίρθη πρῶτος νὰ σωθῇ ἀπὸ φρικτὸν ναυάγιον
«ὡς ἄνθρωπος πρυβλιπτικὸς καὶ κρίσιως σπανίας
«καθὼς κι' ὁ ὑποπλοίαρχος ὁ τῆς Ταυρομενίας.
«Γι' αὐτὸ θαρρῶ πῶς ἔσπευσε μακρὰν ν' ἀποχωρήσῃ
«καὶ τώρα σὰν ἐξάριστος πλανᾶται 'στὸ Παρίσι,
«κι' ἀφοῦ ἐπαραρώτισε τους Ἕλληνας καὶ σὲ
«ἐπῆγε τὴν σοφίαν του νὰ δείξῃ καὶ 'στὸν Σαΐ,
«κι' ἡ νόσος τὸν πρασέβαλε ἡ τῆς χρεωκοπίας,
«ποῦ εἶναι ἀνεπίδεκτος ὡς τώρα θεραπείας,
«κι' ἐκεῖ μὲ Γάλλων ἐμβριθῶν μοιρολογῶν συνάρι
«γιὰ τὸ Κουβέρνο τῶν Ρωμηῶν ἐπικηδείους γράφει·
«ἀλλὰ δὲν πρέπει δι' αὐτὸ κανένας μας νὰ χάνεται
«κι' ὁ ναυαγὸς γιὰ νὰ σωθῇ ἀπ' τὰ μαλλιὰ του πιάνεται.
Τοιαῦτ' ἀκούσας πικρ' αὐτοῦ, καλὰ μοῦ λές, τοῦ εἶπα,
καὶ ξάπλωσα στὸ Φάληρον καὶ πάλιν μὲ τὴν πίπα.
Ὁπόταν δὲ ὁ κύριος Τρικούπης ἰθρυλήθη
πῶς μὲ τὸν Μπλοῦντ, Περικλῆ, τὸν Ἄγγλον συνηντήθη,
ὁλαὶτ! ἀνερώτησα μὲ χαίρουσαν ψυχήν,
αἱ συμμαχίαι, φαίνεται, βαδίζουν κατ' εὐχήν.
Ὁπόταν δὲ πρὸς συμφοράν πολλὴν τοῦ Διληγιάννη
'στὸ θεωρεῖον τοῦ Καρνὼ μὲ τὰ φωκὸλ ἐφέννη,
τρὲ μπρὲ, τρὶ μπρὲ, ἐρώνεξα, κι' αὐτὸ κακὸ δὲν εἶναι
καὶ ἄλλαι 'στὰς μυρσίνας μας σωρεύονται μυρσῖναι.
Ὁπόταν δέ, βρὲ Περικλῆ, καὶ μὲ τὸν Βίσμαρκ 'μίλησα,
ὦ! ντονερβέτερ! ἐκραξα, καὶ ἡ χαρὰ 'ξεχείλισε.
Ὁπόταν δὲ κι' ὁ ἀδιλρὸς τοῦ Παρασκευαΐδη,
ποῦ πάσης κολυμβητικῆς ἐσπούδασε τὰ εἴδη,
ὡς πέντε ὧρες ἔπλεε 'στὴν θάλασσαν σχεδὸν
κι' ἡ Θέτις τὸν ἐτρόμαξε κι' αὐτὸς ὁ Ποσειδῶν,
τὸν Πλάστην εὐχαρίστησα τὰς χεῖρας μου ὑψώνων
διότι ψάρι ἔγινε γιὰ πέντε ὧρες μόνον,
καὶ τὸ δακῶδες σῶμα του ἐπιχαρίτως λούσας
ἀπὸ νερὸ ἐφουσκωπε ὡς τὰς γνωστὰς Μεδούσας.
Ὁπόταν δὲ ἰώδιον ἀπλήστου ἀναπνέων
κοράκων σμήνη ἔβλεπα κι' ἁρπακτικῶν ὀρνέων
νὰ τραγανίζουν πτώματα αἱμοχαρῶν Ἑλλήνων,
ποῦ βάφουν μὲ τὸ αἷμα των τὴν γῆν αὐτὴν τῶν θρήνων,
«ὦ Κύριε τῶν οὐρανῶν, ἀνέκραξα μὲ πόνον,
ποῦ ἄλλοτ' αἷμα ἔβριζες 'στὴν γῆν τῶν Φαραώνων,
σὺ αἷμα βρέξε ἄρθονον κι' εἰς ἔλεγ τὴν Ἑλλάδα
καὶ μ' αἷμα μόνον πότισε ἑκάστην μας κοιλάδα.
Καὶ ἂν αὐτὸ 'στὸν Φαραὼ πληγὴ ἐθεωρεῖτο,
ἀλλ' εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας εὐτύχημα θὰ ἦτο,
γιατὶ τὸ αἷμα σὰν νερὸ θὰ τὸ ρουφοῦσαν ὅλοι
καὶ ἴσως τότε θἄρινεν μαχαῖρι καὶ πιστόλι.
Ἐπάκουσον, Πανάγκαθε, κι' ἡμοῦ τοῦ μικροῦ,
κι' ὅς ἔβγῃ κατακόκκινος κι' ὁ ἥλιος μὲ φορᾶ,
καὶ μὲ τὸ φῶς τῶν ἐρυθρῶν κι' αἱματηρῶν ἀκτίνων
νὰ γίνουν κατακόκκινα τὰ μοῦτρα τῶν Ἑλλήνων,
πρὶς πλειοτέραν δὲ χαρὰν παντὸς ἀνταρκὶ Ἕλληνος
ὡς ἔβγῃ κατακόκκινη κι' ἡ ἀγγρὲ Πακοέλνης,
κι' ἐκεῖνο' ἡ Παῦλα τῆς αὐγῆς μὲ τὸν Αὐγερινὸν
καὶ πᾶς μεγαλὸς ἢ μικρὸς ἀστὴρ τῶν οὐρανῶν,
κι' αἷμα παντοῦ ἂς πλημμυρᾷ μὲ καταρράκτου τάχος
γιὰ νὰ χορτάσῃ ὁ Ρωμηὸς ὁ Μαραθωνομάχος».
Ὁπόταν δέ, βρὲ Περικλῆ, ἐγράφετο κι' ἐλέγετο
πῶς τῶν Μουσῶν ὁ Ἑλικὼν ἀγλαεῶς ἐρλέγετο,
ἐγὼ ἀμέσως ἔσπευσα τὸ γεγονὸς ἀκούσας
νὰ δώσω τὴν προσήκουσαν βοήθειαν 'στὰς Μούσας,

κι' ἐκείνας κατακύλησαν ἀπὸ 'ψηλὰ μὲ τούμπαις
κι' οἱ πυροσβέσται ἔτρεχαν ὀπίσω μὲ τζες τρομπαις.
καὶ τώρα πάθε λάτρης των καὶ φίλος δὲν εἰξεύρει
ποῦ δἐβόλο ἐτρύπωσαν νὰ πάῃ νὰ τῆς ἰδῇ.
Ὅταν δὲ πάλιν ἔμαθα πῶς ἐδολοφονήθη
ὁ Κόκκος ὁ τραγουδιστὴς, ἐκτύπησα τὰ στήθη,
καὶ νὰ σοῦ γράψω ἤθελα τὰς κάτω συμβουλας:
«ἀγαπητέ μου Περικλῆ, νὰ μὴν παργελᾷς,
καὶ ὅταν εἰς περίπατον ἐξέρχεσαι, καλέ μου,
νὰ ὑποβάτῃς πῶς τραβᾷς εἰς σταδίων πολέμου,
καὶ καθ' ἡμέραν τακτικὰ μετὰ θερμῶν δακρύων
νὰ κοινωνῇς τῶν ἱερῶν κι' ἀχράντων μυστηρίων,
καὶ τοὺς οἰκείους νὰ φιλῇς καὶ ν' ἀποχαιρετᾷς
καὶ 'στὴν γυναῖκα σου νὰ λὲς—ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς!...
κι' ἂν ἔξαφνα ἐπάνω μου κανένα βόλι πέσῃ
συχώρα με, γυναίκα μου, καὶ ὁ Θεὸς 'σχωρέσει.—»
Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔγραφα μὲ κόκκινο μιλάνι,
κατόπιν ὅμως, Περικλῆ, καλλίτερον μ' ἐφάνη
νὰ σοῦ τὰ 'πῶ προφορικῶς καὶ νὰ σὲ νουθετήσω
ὁπόταν, θεὶς χαρτί, καὶ πάλιν σ' ἀπαντήσω.
Π.—Καὶ ἔστειρα;
Φ.— Σὰν ἔμαθε πῶς ἐσθύσαν τὰ κάλλη
τῆς κόρης τῆς πεντάμορφης μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι,

Ε! τότε πλὲ δὲν 'κράτησα καὶ ἔλθα νὰ πονέσω
καὶ νὰ πενθήσω μ' ὅλους σας καὶ νὰ μαυροφορέσω.
Π.—Κλάψε, καθμένε Φασουλῆ...
Φ.— Σ' αὐτὴ τὴν βρωμοστράτα
τίποταις ψυχικῆς ἀγγελικῆς τῆς βρίσκεις καθε μίρα ;
Νομίζεις ὅπου κ' ἐν στραφῆς μὲ δακρυσμένα μάτια
πῶς θ' ἀπαντήσῃς εὔκολα, πρὸ πάντων 'στὲ Πλάτεια,
μίς 'στ' ἀγαθὲ τἀμέτερητα καὶ μὲς 'στὰ τόσα λοῦσα
μιὰν ἀρετὴ βασιλικὴ ἐὰν τὴν ξενθωμαλλοῦσαν ;
Τὸ χίρι, ποῦ 'στ' ἀρώματα τῶν κρίνων ἀνετράφη,
τὸ χίρι, ποῦ μοσχηβολᾷ καὶ λάμπει 'στὸ χρυσάφι,
θαρρεῖς πῶς εὔκολα 'μπορεῖ καὶ κάτι τί νὰ δίνῃ
καὶ μιὰ μικρὴ παρηγοριὰ καὶ βάλσαμο νὰ χύνῃ,
καὶ νὰ σκεπάζῃ κάποτε μὲ τὴν χρυσῆ πορφύρα
τὸν ἄρρωστο, τὸν ὀρφανό, τὴν πεινασμένη χήρα ;
Τὰ μάτια, ποῦ δὲν κύτταξαν τοῦ κόσμου τὴν πειρᾶδα,
τὰ μάτια, ποῦ 'συνείθισαν 'στοῦ θρόνου τὴν λαμπράδα,
θαρρεῖς πῶς εὔκολα 'μπορεῖ νὰ λησμονοῦν τοὺς θρήνους
καὶ νὰ δακρύζουν κάποτε καὶ γιὰ τοὺς ξένους πόνους ;
Ὦ Ἀλεξάνδρα λατρευτή, χαριτωμένη κόρη,
κ' ἡ βοσκοπούλα 'στὸ βουνὸ κ' ὁ ναύτης εἰς τὴν πλώρη
τραγούδᾳ γιὰ τὴν ὥμορφη τοῦ Παλατιοῦ θὰ κάνῃ,
ποῦ μὲ στιγμὴ σὰν ὄνειρο παρηγορᾷς ἐφάνη,
κ' ἡ μαυροφόρας ἀδελφὰς, ἡ ὀρφανὰ κ' ἡ ὀρφανὴ,
θὰ πλέκουν δακρυστάλακτα 'στὴ μνήμη σου στεφάνι.
Ὦ Ἀλεξάνδρα λατρευτή, θαρρῶ πῶς ζῇς ἀκόμα
μ' ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο 'στὸ ῥόδινό σου στόμα,
μὲ τὰ μεγάλα μάτια σου, μὲ τὸ χρυσὸ κεφάλι,
μ' ἀγγελικὰ χαρίσματα σ' ἀρροπλασμένα καλλη.
Θαρρῶ πῶς πάλι ζωντανὴ ἐμπρός μου θὰ σὲ 'δῶ,
κ' ἐνόμισα σὰν ἔρωτις πῶς φεύγει ἀπ' ἐδῶ
τῆς ἀρετῆς ἡ ὡμορφιὰ κ' ἡ ἐλεημοσύνη
κ' ἡ ὅλος ὁ κόσμος ἔρημος καὶ σκοτεινὸς θὰ μείνῃ,
καὶ σ' ἄλλη γῆ ἐνόμισα πῶς πάει ν' ἀγαπᾷ
καὶ ἀφέντο κ' ἀνίσπερο τὸ φῶς της νὰ σκορπᾷ.
Πέτα, ψυχὴ χαρούμενη, καὶ γλυκαχμογέλα,
'στὸν ἥλιο σου, 'στὰ ῥόδα σου, 'στὴν πρώτη γῆ σου ἔλα,
νὰ σὲ κοιμίζουν μ' ὄνειρα ἀγγέλοι ἀσπροφόροι,
ὦ Ἀλεξάνδρα λατρευτή, χαριτωμένη κόρη.
Π.—Στάσε πιὰ...
Φ.— Λοιπὸν ποῦ λὲς τὸ βῆμα διευθύνας
κατεσπευσμένως ἐφθασα εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας.
Πλὴν μόλις χῶμα πάτησα τῆς δοξασμένης γῆς
τὸν ἀχθολό μου 'πράδηξε μὲ τοὺς κακοργοῦς.
καὶ γιὰ τὸ καλὸ ὥρισε μοῦ ζηλεύουν μιὰ τσέντα,
ποῦ εἶχα μέσα, Περικλῆ, τὰ τιμαλφῆ μου πάντα.
Τότε δὴ τότε πάταγος ἀνάμεστος μὲ θρῆνον,
κ' ἐγὼ αὐτὸ τὸ γιγονὸς μετ' ἀπαθείας κρίνων
εἶπα πρὸς τὴν γυναῖκα μου «μὴν ἀλαίγῃς, φίλη γύναι,
κ' αὐτὸ τὸ νέο ξαρνικὸ πολὺ κακὸ δὲν εἶναι,
καὶ τοῦτο ἔχει σκέψιν σου καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
πῶς οὐκ ἐπ' ἄρτῳ ζήσεται πᾶς ἄνθρωπος καὶ μόνον,
οὐδ' ἐπ' ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ καὶ λίθοις τιμαλφέσι,
ἀλλ' ὅπως ἄλλως τοῦ φωνῆ καὶ ὅπως εἰμπορέσῃ.
Ἂς λείψουν τὰ τριγάματα κ' ἂς πάσῃ κάθε πόνος,
ἡμεῖς καὶ νόμον ἔχομεν καὶ πρὸς αὐτὸν συμφώνως
πᾶς Ἕλλην ρηλειὺθερος χρυρὰ κ' ἐν σιωπῇ
μίκν φορὰν τοὐλάχιστον ὀφείλει νὰ κλαπῇ.
Μία θυσία ὡς αὐτὴ κ' ἐκ μέρους μας ὠφείλετο. . .
ὁ Κύριος τὰ ἔδωσε, κυρίως ἀφείλετο.
Τῷ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ τιμαὶ καὶ νικητήρια
καὶ πρέπει νὰ δειχθοῦμεν γι' αὐτὸ συγχαρητήρια,
καὶ νὰ κομπάζῃς χαίρουσα καὶ νὰ μεγαλυνχῇς
καὶ νὰ δοξάζῃς τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης σου ψυχῆς,
ἂν μόνον ἡ γαϊδάρα μας μᾶς ἀπομείνῃ ἄθικτα
συμφώνως πρὸς τῶν νόμων μας τὸ πνεῦμα καὶ τὸ ῥῆμα.»
Π.—Καλὰ τὰ εἶπες, βέλτιστε τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων,
μὰ ὑπάρχουν οὐ τὰ τιμαλφῆ τὰ ἐκλεκτὰ μὲ τρόπον
καὶ διπλώσεις, μακάρτε, πῶς σοῦ τὰ 'πῆραν ἄλλοι ;
Φ.—Ἂς λείψουν τέτοια χωρατὰ εἰς τὸ πολύ μου χάλι
καὶ δίξου 'στὰς ἀγκάλας σου ἰμὲ τὸν ἀδελφόν,
ἀπαλλαγέντα εὐτυχῶς ἐκ λίθων τιμαλφῶν.
Π.—Σὰν πρῶτα πάλι ρίξε το εἰς τὸ κουβερτάλλι
κ' ὑπόθεσε, ῥρὲ Φασουλῆ, πῶς τάχεις ὑπαθήκη.
Φ.—Κι' ἂν εἰμπορῶ, βρὲ Περικλῆ, ἂς κάμω καὶ ἄλλοις,
ἀφοῦ ἐγραφη ἄνωθεν νὰ εἶμαι ψωραλέος
Οὐχ ἧττον ἴσως νὰ 'βριθοῦν καὶ 'δῶ σὰν πρῶτα φίλοι
σὰν ἔχωμε Διευθυντὴν καθὼς τὸν Σπυρο-Μήλη,
καὶ Μιχαλέαν κάλλιστον ὑπαστυνόμον ὄντως,
ὅστις τὸ πᾶν ἐνήργησε ταχέως καὶ πρεπόντως
μὰ κ' οἱ κλητῆρες ἔδειξαν μεγάλην ἐπιμέλειαν
κ' ἐμοχθήσαν κ' ἐρύνησαν κακὴ ἔλην τὴν ἐντέλειαν.
ἐφ' ᾧ πρὲ ὅλους χάριτας πολλὰς θὰ χρεωστῶ
κ' ἐκ μέρους τοῦ μακροῦπου μου θὰ τοὺς εὐχαριστῶ.
Κι' ἂν ὅμως δὲν ἀνευρίσθην ὁ κόσμος δὲν χαλᾷ,
ὁ Φασουλῆς 'συνείθισε τὸ χρῆμα νὰ γελᾷ,
σκεπτεύω δέ, βρὲ Περικλῆ, τὴν σιωπὴν νὰ λύσω
καὶ 'στὸν μικρὸν ἀρχιμπατζῆ τσεκοῦτα νὰ λαλήσω :
«Ἰδρὲ κύριε κυβερνήτη, βρὲ Γεώργη Γιαννακάπη,
εἶπέ μου ἂν ὁ μάρσιπος πραγματικῶς ἐκλάπη"
κ' ἂν "πῆς πῶς δὲν τὸν ἔκλεψες, ἐγὼ θὰ σὶ πιστέψω . . .
ποιὸς ξέρει ;... "Ἕλληνες ἐσμέν... κ' ἐγὼ 'μπορεῖ νὰ κλέψω...
ἂν ὅμως τὸν ἐσουρρώσες, γιὰ νὰ τελειώσ' ἡ φάτσα,
δῶσε κ' ἐμένα κάτι τί καὶ πάρε σὺ τὰ ρίστα,
καὶ ἄξιος, ἀρκπατζῆ, θὰ γίνῃ ὁ μισθός σου
καὶ ὁ Χριστὸς μας πάντοτε θὰ εἶναι βοηθός σου».
Λύτὰ καὶ ἄλλα θὰ τοῦ 'πῶ μὲ γλῶσσα ὅλο μέλι
κ' ἐκεῖνος πλέον ἂς σκεφθῇ κ' ἂς κάμῃ ὅ,τι θέλει.
Π.—Γνωρίζω ἀνεξίκακος ἀπὸ μικρὸς πῶς εἶσαι
κ' εἰς ὅλους ὅλα συγχωρεῖς καὶ ὅλους τοὺς λυπεῖσαι,
καὶ ἂν οἱ χρόνοι πίρασαν τῆς πρώτης ἡλικίας σου
ἀκόμα εἶσαι, Φασουλῆ, 'στὸ ἄνθος τῆς βλακείας σου.
Φ.—Ἂν εἶμαι ἀνεξίκακος, τί βιάβολο νὰ κάνω ;
κολομαρᾶς 'γεννήθηκα καὶ τέτοιος θ' ἀποθάνω.
Μὰ τώρα ποῦ λεπτομερῶς σοῦ εἶπα τὰ εἰκότα
δὲν θέλω πλὲ νὰ μὲ κτυπᾷς μὲ ζῶλο σὰν καὶ πρῶτα,
ἀλλὰ μετ' ἀγριότητος ἐπιθυμῶ πολλῆς
μ' ἕνα ριβόλβερ Μάουζερ νὰ μὶ συροβολᾷς,
κ' ἐγὼ τὰ βόλια θὰ μαστῶ καὶ θὰ τὰ κατκπίνω
κ' αὐτοστιγμεὶ ὁλάκερα ἐμπρός σου θὰ τὰ ρτύνω.
Π.—Ὅρσι λοιπὸν τρεῖς πιστολεῖς, κλιμένε Φασουλῆ.
Φ.—Καὶ ἄλλη μιά.
Π— Νά! κ' ἄλλη μιά...
Φ.— Σ' εὐχαριστῶ πολύ.

'Ο 'Ρωμιὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'ασὸ σαπτὴ μου διήθη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοὐλε συνορεῖσι
μὲ ξενοδοχεῖο Σῶβη. — βρὲ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι.

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' ὀνοδορὴ,
καὶ μιὰ χήρα ἔχουν ἔνδρα, — πολὺν ἄλλοτε μεμὴ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοιμωρτοῦ πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι	Χίλια ὀκτακόσα κ' ἐννενήντα ἕνα,
κ' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμιὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ξένα ὅρους μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'σιὸ χίρι.
κ' ἔτσαν ἔχυ ἐξυπνάδα	— κ' ἔτσαι μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἔνα φύλλο δὲν κρατεῖς	— ἔχυνες συνδρομητής.
Συνδρομητὰς θὰ ἔλχωμεν	— γιατὶ λιπτὰ δὲν ἔχωμε.	κ' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶ μαῦρο αἷμα.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δίχως νέβια κ' ἐντροπὴν.	Γιὰ τὴ σέρα καὶ τὴ μέρα	— κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνι	— φράγκα ἕξιδεκα καὶ μόνα.		

Πέντε τοῦ Ὀκτωβρίου,	*Πενήντα πέντε πούντος καὶ τρακόσα,*
παντοῦ ὀργὴ Κυρίου.	*χρεώγραφα πωλοῦνται ὅσα ὅσα.*

Νέος πάλιν λευκουμᾶς
ἑτοιμάζεται γιὰ 'μᾶς.

Ἐγὼ μέν, Ἕλληνές μου, μὲ κραταιὰν παλάμην
ὑπὲρ ἡθῶν πατρίων δεινῶς ἐμαχεσάμην,
κ' εἰς τὰς σκιὰς πατέρων ἀπλοϊκῶν ὑπείκων
ἐν παροιμίαις εἶπα τὸ πρέπον καὶ προσῆκον,
σεῖς δ' ὅλοι ἀσεβεῖτε 'στὰ πάτριά σας ἤθη
καὶ τώρα ὁσημέραι τὰ παρασύρ' ἡ λήθη.

—

Ἐγὼ μέν, Ἕλληνές μου, σᾶς εἶπα νέτα σκέτα
λιγὺς καὶ μεγαρρήμων ὡς ἄλλος Περικλῆς
πῶς τοῦ καπνοῦ ἀνάγκη νὰ λείψουν τὰ πακέτα
καὶ νὰ μὴ δίδῃ φόρους ὁ κάθε θεριακλῆς·
σᾶς εἶπα πῶς κοστίζει τὸ κάπνισμα βαρειὰ
κ' ἀνάγκη νὰ δουλέψῃ σὰν πρώτα ζυγαριά.

—

Σεῖς ὅμως θεωρεῖτε τὰ λόγια μου ἀστεῖα
καὶ ὅλοι τσιγαρέτα καπνίζετε πακέτα,
καὶ τρῶτε μόνο πάστας 'στὰ ζαχαροπλαστεῖα
ἀντὶ τῶν ἐργολάβων, τριγώνων καὶ κουρκέτων,
καὶ οὕτω λησμονεῖτε τὰ πάτριάσας ἤθη
κ' ἡ δόξα μες θαρρεῖτε πῶς εἶναι κολοκύθι

—

Ὅμως ἀνὴρ μεγάλος, ποῦ τί ζητεῖ δὲν ξέρει
καὶ κυβερνᾷ τὸ κράτος εἰς τοῦτον τὸν καιρόν,
ὑπόσχεται καὶ πάλιν νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ
εἰς τόσας ἀναμνήσεις ἀρχαίων ἡμερῶν,
καὶ ν' ἀναζωπυρήσῃ 'στὸν κάθε πατριώτην
δσην ἀγάπην εἶχε 'στὴν δίαιταν τὴν πρώτην.

—

Ἂς εἶναι δοξασμένη αὐτοῦ ἡ βασιλεία,
οἱ πάντες δὲ μὲ στόμα θὰ μείνουν ἀνοικτὸ
ὅταν ἰδοῦν παλάντζας εἰς τὰ καπνοπωλεῖα.
τὸ τέσσερά μας κ' ἕνα, τὸ δύο μας κ' ὀκτώ.
καὶ τότε θὰ εἰξεύρῃ πᾶς Ἕλλην καὶ ζαγάρι
τί πέρνει, τί δὲν πέρνει, καὶ τί καπνὸ φουμάρει.

—

Τὸ κράτος τῶν πακέτων θὰ τὸ σκεπάσῃ λήθη
κ' ὁ Θοδωρῆς ὡς ἄλλος Ὀλύμπιος βροντῶν
θὰ κατακεραυνώσῃ τὰ γαυριῶντα πλήθη
τῶν τόσων λαθρεμπόρων καὶ τῶν καπνοφαντῶν.
Μὰ τότε θ' ἀκριδήνῃ μονάχα τὸ λιδάνι.
γιατὶ θ' ἀνάψῃ ὅλο ἐμπρὸς 'στὸν Δεληγιάννη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Πάει κι' ὁ Πάρνελ, Φασουλῆ...
Φ. Τὸ 'διάβασες τὸ γράμμα;
Π. Κι' ὁ Βαλμασέδας τῆς Χιλῆς κι' ὁ Βουλανζὲ συνάμα.
Φ. Τὸ γράμμα δὲν τὸ 'διάβασες;
Π. Πάνε κι' οἱ τρεῖς συγχρόνως...
τὸ δάκρυ ἐξεχείλισε κι' εἶναι πολὺς ὁ πόνος.
Φ. Καὶ τί ἐνδιαφέρεσαι περὶ τοῦ Βουλανζέ,
ποῦ τὴν αὐτοκτονίαν του τὴν 'πῆραν 'στὸν μεζέ;
μὴν εἶσαι τῆς Χιλῆς ἀστός, μωρὴ παλιγομονέδα,
γιὰ νὰ ἐνδιαφέρεσαι περὶ τοῦ Βαλμασέδα;
ἢ μήπως εἶσαι τάχατε πολίτις Ἰρλανδίας
καὶ γιὰ τὸν Πάρνελ θρηνωδεῖς ἐξ ὅλης σου καρδίας;
Καλοίκι' οἱ τρεῖς των, Περικλῆ, κι' εἰς πᾶσαν γῆς γωνίαν
ἂς ἔχουν γαῖαν ἐλαφρὰν καὶ μνήμην αἰωνίαν.
Ὁ Βαλμασέδας συμφορὰς ἂν ἔπαθε μεγάλας
ἐκεῖνος τὰς ἐγέννησε μονάχος του ὁ τάλας
ὁ Βουλανζὲ ἂς 'πρόσεχε νὰ μὴν αὐτοκτονήσῃ
κι' ὁ Πάρνελ ἂς ἐπρόσεχε νὰ μὴν κρυολογήσῃ.
Πόσο γι' αὐτοὺς 'λυπήθηκα μόν' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει...
τὸ γράμμα τὸ ἐδιάβασες;... αὐτὸ μ' ἐνδιαφέρει.
Π. Ποιὸ γράμμα, βρέ;
Φ. Καὶ μ' ἐρωτᾷς μὲ τόσην ψυχραιμίαν,
ἐνῷ 'στὸ ἔθνος ἔφερε τοσαύτην τριχυμίαν;
Π. Ἄχ! κακομοίρη Βουλανζέ!...
Φ. Σ' αὐτὸ τὸ νταβατοῦρι
δὲν 'ντρέπεσαι κοτζάμ Ρωμηός, κοτζάμφωργατδοῦρι,
γιὰ ξέναις ἔννοιαις καὶ δουλειαὶς 'στὸ βρόντο νὰ περλάσ-
καὶ γιὰ τὸ γράμμα τὸ γνωστὸ χαμπάρι νὰ μὴν πά- [ρῃς
μὰ στέκεις ἀδιάφορος καὶ κάθεσαι, χαζέ, [ρῃς,
τὸν Πάρνελ νὰ μοιρολογῇς μετὰ τοῦ Βουλανζέ;
Χαράμι τὸ ψωμὶ τὸ τρῶς κι' ἂς χαίρεται ποῦ σ' ἔχει.
Π. Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, σὰν εἶσαι δάσκαλο τρέχει
Φ. Ὁ πρὶν κλεινὸς Εἰσαγγελεύς, θεμιστοπόλος ἥρως,
σύπερ ἡ μνήμη πάντοτε διαμενεῖ ἀγήρως,
πιάνει καὶ γράφει μιὰ γραφὴ 'στὸν Θοδωρὴ τὸν δόλιο
γιὰ τὸ χαρτοκοπάνισμα καὶ τῶν χαρτιῶν τὸ σφῆλιο,
καὶ τὸν πειράζει δυνατὰ ἐκεῖ ὁποῦ τὸν τσουζέι
καὶ χάθε φαβορίτα του πατόκορφα τὴν λούζει.
Νὰ 'δῇς τί γράμμα, Περικλῆ!... κρῖμα σὲ σὲν ἀλήθεια,
ποῦ κάθεσαι καὶ χάνεσαι γιὰ ξένα κολοκύθια,
κι' ὡς ἄνθρωπος περιφανὴς ἐκ τῶν λογιωτάτων
καθόλου δὲν σκοτίζεσαι περὶ διὰ γραμμάτων.
Νὰ 'δῇς τί γράμμα, Περικλῆ, ποῦ σοῦ σαλεύ' ἡ βίδα...
δὲν ἔχει γραμματόσημο μηδὲ καμμιὰ σφραγίδα,
ἀλλ' ἀνοικτὸ εὑρίσκεται 'στὰς χεῖρας τοῦ τυχόντος,
κι' ἄλλα τοιαῦτα θὰ γραφοῦν τοῦ χρόνου προϊόντος.
Νὰ 'δῇς τί γράμμα, Περικλῆ... μόλις 'στὴ μέση φθάνεις
καὶ μὲ τὰ δυο γέρια σου τὰ πισινὰ σου πιάνεις;
κι' ὅσο 'στὸν πάτο προχωρεῖς ἀλλάζεις κι' ἕνα χρῶμα
καὶ τὰ ρουθούνια σου ἀφαλᾶς μὴν τὰ κτυπήσ' ἡ βρῶμα.
Γράμμα, ὁποῦ τὴν εὐκλείαν ὑπερτιμᾷ τοῦ τόπου,
γράμμα, ὁποῦ σηκόνεται ἡ πίτσα τοῦ ἀνθρώπου,
γράμμα, ποῦ βλέπει ὁ καθεὶς τὴν πάστρα καὶ τὰ χάλια του
καὶ κάνει τὸν Πρωθυπουργὸ νὰ χάσῃ τὰ πασχάλια του,
γράμμα, ὁποῦ ζωγράφισε τοῦ Θοδωρῆ τὴν φάτσα,
γράμμα, ποῦ ὅλη φαίνεται τοῦ Θοδωράκ' ἡ ράτσα,
γράμμα, ποῦ μᾶς 'φανέρωσε ὁ Θοδωρῆς τί θέλει
καὶ πῶς ἀπ' ὅλους ξεγλιστρᾷ σὰν Κωπαΐδος χέλι,
πῶς ὅλα τὰ ἐφάρτωσε 'στὸν Ἀθανασιάδη
κι' αὐτὸς τὰ ἑκατάφερε κι' ἀπ' ὅλα 'βγῆκε λάδι,
γράμμα, ποῦ εἷς Εἰσαγγελεὺς ἐφάνη κουφαηδόνι
γιατὶ δὲν 'πῆγε νὰ διθῇ μαζὶ μὲ τὸ Κορδόνι,
γράμμα, ὁποῦ δοξάζεται ἡ δοξασμένη τράπουλα
καὶ 'στὸ γαϊδοῦρι κάθεται ἡ Θέμις πισοκάπουλα,
γράμμα, ποῦ τὸ παράσημον μᾶς δίνει τῆς πεντάλφας
κι' ἡ Θέμις τώρα καταντᾷ τῶν κυβερνώντων Κάλφας,
καὶ γιὰ τὸ μεροκάματο δουλεύ' ἡ κακομοῖρα
καὶ κάνει νάζια 'στοὺς τρανοὺς σὰν νάνι ζωντοχήρα,
γράμμα, ποῦ σκέπτεται καθεὶς πῶς πρέπει νὰ γλυτώσῃ
κι' ἀπὸ τὸν Ἄννα πηλαλοῦν 'στὸν Καϊάφα τόσοι,
κι' ὁ Καϊάφας Θοδωρῆς φωνάζει πρὸς τὸν Ἄννα:
ἐνὰ μὴν ἀκοῦς Εἰσαγγελεὶς καὶ τὸ χαρτὶ κοπάνα».
Π. Μ' αὐτὸ τὸ γράμμα σ' ἔπιασε πολὺ μεγάλη λύσσα.
Φ. Νὰ 'δῇς τί γράμμα, Περικλῆ... ψυχή μου στὰ Πατήσια!
Γράμμα, ποῦ γιὰ τὴν γοῦνα μας μεγάλα ἔχει ράμματα
καὶ λέγεις πῶς δὲν γράφονται συχνὰ τοιαῦτα γράμματα,
γράμμα, ποῦ χάραξε γραμμὴ καινούρια 'στὴν Ἑλλάδα,
γράμμα, ποῦ ἔχει τὴν οὐρὰ ὁπίσω ἡ ἀχλάδα,
γράμμα, ὁποῦ τὸ 'σήκωσε εἰς τὰ πτερὰ ἡ φήμη
κι' ἐκ τοῦ λυθάργου ἤγειρε κι' ἐμένα τὸ ψοφῆμι,
γράμμα, ὁποῦ 'στὸν α' Ἐλεγχον ἐχειρ Κάλχαντος τὸ τύ-
κι' εἰς τῶν ἀδύτων τάδυτα καθένας μας ἐτρύπωσε, [πωσε
γράμμα, ποῦ μᾶς ἀπέδειξε μὲ γλαφυρὰ στοιχεῖα
τὸ τί ἐστὶ βερύκοκο καὶ τείναι πειθαρχία,
γράμμα, ὁποῦ 'στὴν τράπουλα προλέγει μέλλον αἴσιον,
γράμμα, ποῦ πρέπει μὲ χρυσοῦν νὰ τὸ φυλάξουν πλαί-
κι' ἀπ' ὅλα τάλλα γράμματα νὰ μᾶς τὸ ξεχωρίσουν [σιον,
νὰ μὴν τὸ φᾶνε ποντικοὶ καὶ μούγιας τὸ κοπρίσουν,
γράμμα, ποῦ πρὸς πολιτευμα μὲ ἄνωσι μετάρσιον
καὶ γίνεται τοῦ Θοδωρῆ δραστήριον καθάρσιον,
γράμμα, ποῦ μᾶς ἐγλέντισε σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ,
γράμμα, ποῦ θέλει ράντισμα μὲ φανικὸν ἐξύ,

Σὰν Διογένης ἀφελὴς μὲ τὸ φανάρι 'βγῆκα,
μὰ τὸ τοκομερίδιον ἀκόμη δὲν τὸ 'βρῆκα.

γράμμα κομψὸν κι' ἀβρότατον κι' ἐρατεινὸν κι' ἐράσμιον,
γράμμα καθ' ὅλα ἱερὸν καὶ γράμμα πανσεβάσμιον,
γράμμα, τὸ φέρον θύελλαν εἰς τόσην νηνεμίαν
καὶ γενικὴν ἀπόλυτον μὴ ἔχον ούδεμίαν,
γράμμα χωρὶς ἐπίθετα τοῦ Δεληγιάννη μπόλικα
ἢ δοτικὰς πληθυντικὰς κι' ἄλλα τοιαῦτα σόλοικα,
γράμμα, ποῦ γίνετ' ἐξ αὐτοῦ μακρὰ Ἐπιστολάριον,
ἐξαίρον τὸν Πρωθυπουργὸν τὸν Ἀρχιαγκελάριον.
Π. Ὅρσε λοιπόν, παλιάνθρωπε, δρὸ μαχαιριᾶς μὲ κάμα,
γιατὶ τὸν Πάρνελ ἔξεχασα νὰ κλάψω μὲ τὸ γράμμα.

Πρὸς Ἀθανασιάδην μακρὰ ἐπιστολὴ
τοῦ ῥέκτου πατριώτου κυρίου Φασουλῆ.

Ἀγαπητὲ Εἰσαγγελεῦ καὶ Ἀθανασιάδη,
ἐπειδὴ 'στὸν Πύργο σήμερα παρελήφθ' ἀρτῶν
καὶ κάνεις τὸν Θεόδωρον σκοπὸ βολῆς στιμάδι,
εἶδα τὰ δσα ἔγραψες εἰς τὸν Πρωθυπουργόν,
κι' ἐγὼ εἰς τεῦτα σ' ἀπαντῶ ἀντὶ τοῦ Θοδωρῆ,
γιατὶ αὐτὸς μὲ τῆς δουλειαὶς ποσῶς δὲν εἰκοιρεῖ.

Τοῦ φίλου σου Πρωθυπουργοῦ τοῦ 'βγῆκε ὁ Χριστός,
ἀδράκοπε τριχάματα καὶ πάντα 'στὸ πολάρι,
κι' ὡς μάγος καὶ ἀλχημιστὴς νυχθημερὶν κλωστὸς
γιὰ τὸ τοκομερίδιον ἰδρόνει τοῦ Γενναρη.
Ὅθεν κι' ἐγώ, Εἰσαγγελεῦ, ἐπέρθην ἐν τῷ ἅμα
νὰ σ' ἀπαντήσω ἀντ' αὐτοῦ εἰς τὸ τρακύ σου γράμμα.

—

Ἐν τοῖς πολλοῖς εὑρήσομεν τὰ μάλα διεστῶτας
τῶν ἰσχυρῶν κομματαρχῶν τοὺς ἰριτίμους ῥίλους,
ὁπόταν δι' ἀνέρχωντσι εἰς τὰς ἀρχὰς τὰς πρώτας
τοὺς βλέπομεν νὰ πολεμοῦν ἀγρίως ἐπ' ἀλλήλους,
ὡς ποῦ τὸν κομματάρχην των τὸν πρῶτον παραιτοῦν
καὶ ἄλλο κόμμα δεύτερον μὲ τὸ κερὶ ζητοῦν.

—

Καὶ πάσας μὲν τὰς σοβαρὰς τοῦ Θοδωρῆ φιλίας
διέλυσεν, Εἰσαγγελεῦ, πολὺ ὀλίγος χρόνος,
μὰ τώρα τὰς ἀπέδιξεν ὑπὲρ ποτὲ ἀλλοίας,
καὶ μάρτυς τούτου ἀψευδὴς ὑπῆρξες σὺ καὶ μόνος.
Τὸν ἅλουσες πατόκορφα μ' κίματηρὸν κονδύλι
κι' ἐφάνη 'στὸν Θεόδωρον ὁ οὐρανὸς σρονδύλι.

Καλὸς μὲν ὁ Θεόδωρος καὶ μέγας Στρατηλάτης
κ' ἀτρόμητος συνήγορος τῆς τρομερῆς δεκάτης,
ὑπὸ μεγάλων δ' ἀρετῶν κ' αὐτὸς περικοσμεῖται
καὶ παντοτε τοὺς φίλους του ἐγκαίρως ἐνθυμεῖται,
προσοδοφόρους πρὸς αὐτοὺς προσδιανέμων θέσεις,
κ' ἐρᾴσμιος τὰ μᾶλιστα 'στὰς πρὸς ἀλλήλους σχέσεις.

—

Καλὸς μὲν ὁ Θεόδωρος καὶ ὁλογερὸς Ἀρκάς,
χαρίεις δὲ κ' εὐλύγιστος τὰ μέλη ὡς δορκάς,
πολλὰ δὲ κατιρτζέτεαι νὰ ῥίψῃ θεαπείαν
εἰς τὰ τσκιμερίδια καὶ τὴν χρεωκοπίαν.
ἀλλ' ὅμως πικρούρετακι κ' εὐκόλως ρωμυλκεῖται
κ' εἰς τοῦτο τὸ ρωμοῦλκημα ἡ ψυχωσίς του κεῖται.

—

Εἰς τοῦτο τὸ ρωμοῦλκημα ὑπείκων ἄρεν ἄρον
ἀνδρείως ἐμηχίσατο κακῇ κακῇ μοίρᾳ,
κηρύξας δὲ τὸν πόλεμον ἐκείνον τῶν Βουλγάρων
ἀπέκοψε μετέπειτα τὴν σεβαστήν του χεῖρα,
μονόχειρ δὲ ὁ δυστυχὴς κ' ἄνευ λαμπρῶν παιάνων
ἐστέρθη ὡς μὴ ὤριλε μὶ στέμμα ἐκ ἰαχάνων.

—

Εἰς τοῦτο τὸ ρωμοῦλκημα ὑπείκων καὶ τὴν σήμερον
πολλοὺς τῶν φίλων πολεμεῖ μὲ πόλεμον ἀνήμερον,
κ' ἐπίμονα ὑδάτερος εἰς ὅλους τὰς σραγκάς,
ποῦ τους Ρωμηους ἐδόξασαν κατὰ τὰς ἐκλογάς,
κ' ἀπὸ τοὺς φίλους ἀφαιρεῖ τὰς ἀγαθὰς μερίδας,
ὑμᾶς δὲ μίλι ἄγριον χορτάινει καὶ ἀκρίδας.

—

Εἰς τοῦτο τὸ ρωμοῦλκημα καὶ σήμερον ὑπείκων
καὶ σὲ μετ' ἄλλων ἔβαλε 'στοῦ τουφεκιοῦ τὸν λύκον,
κ' ὁπόταν σὺ ἐρίγδουπος ὡς κερκυνὸς ἐπέτας
πᾶν ἱερὸν καθίδρυμα νὰ κλείσῃς τῆς πατέρας,
ἐκεῖνες σοῦ ἐφώναζε «Εἰσαγγελεῦ ἂν εἶσκι,
τὰ τρία μόνον ὄρητε καὶ ὅλα τἄλλα κλεῖστε».

—

Εἰς τοῦτο τὸ ρωμοῦλκημα ὑπείκων μὲ στοργὴν
ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς φιλιᾶς τυφλὸς παρεξετράπη,
καὶ ἄσβιστον ἐξήναψε τὴν μῆνιν καὶ ὀργὴν
τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ γνωστοῦ καὶ σοῦ καὶ τοῦ Ἀζάπη,
καὶ συμφορὰς ἐξουσιῶν ἰγίνετο πολύς,
ποῦ τὸν σταυρό του ἔκαμε κ' αὐτὸς ὁ Φκουλῆς.

—

Κ' οἱ Ἕλληνες περιχαρεῖς ἐρρότουν τὰς πκλάμας,
διότι τὸ κατόρθωμα δὲν ἦτο τοῦ τυχόντος,
κ' ἐφάνη ὡς μετέωρον καὶ φωτεινὸς ἀδιάκ
κ' ἐκεῖνος ὁ δικτεύλιες τῆς σεβαστῆς Ἀρχόντως,
ὅπου θὰ μένῃ πάντοτε ὡς ἱερὸν κειρηλίεν
ἑνόσῳ θεὶς χάριτι προκόπτει τὸ Βασίλειον.

—

Κ' ἐγὼ δὲ τότε ἄρχισα πολὺ νὰ σὶ ἰλετίρω
ὁπόταν κατεδίωκες σελῆρῶς τὸ τέρτσο-τίρο,
ἀλλ' εὐτυχῶς, Εἰσαγγελεῦ, μπακτσούδια τὰ εὑρῆκες
καὶ χαρτσιὰ δὶν ἔκλεισες κ' ἀμέσως τίρτσος βγῆκες,
καὶ τέλος πάντων ἔμαθες ἀπ' ὅλους πρῶτος πρῶτος
πῶς παίζων μὲ τὸν Θεόδωρ' σπανίως βγαίνεις σόστος.

—

Ὡς πρὸς τὰ χαρτοπαίγνια ἐρέθης ἡλιθίως,
καὶ δὲν ἰσκέρθης παντελῶς 'στῆς δόξης σου τὰ ὕψη
πῶς εἶναι ὁ Θεόδωρος κ' ἀγαπημένος θεῖος
καὶ φιλοστόργως ἀγαπᾷ τὸ κεθε του ἀνῴφι
κ' ἂν θέλῃ ἁρμαούλκητος καὶ ἀπ' αὐτὰ νὰ μείνῃ,
ἀλλὰ τὸ αἶμα δύσκολα μπορεῖ ἱερὸ νὰ γίνῃ.

—

Καὶ τώρα ποῦ 'στὴν πρώτην σου ἀράνιαν ἐπῆγες
ξεθύμανε 'στὸν Ὄλεγχον καὶ χάρτι πάντα μυίγαις,
ἀλλὰ τὸν πρῶτον φίλον σου ποτὲ σου μὴ λησμόνεις
κ' αὐτὸς ἂς εἶναι πάντοτε ἀναμνησίς σου μόνη,
καὶ τοῦτον ἐνθυμούμενος τοὺς ἄθλους του νὰ λὲς
καὶ λέγωντας τοὺς ἄθλους του τὴν μοῖρα σου νὰ κλαῖς.

—

Καὶ λέγε 'στοὺς γνωρίμους σου πῶς ἂν εἰς τὰς Ἀθήνας
ἀξιωθοῦν κκμμὲ φορὰ Εἰσαγγελεῖς νὰ γίνουν,
νὰ μὴν πετοῦν τὰ ὅσια καὶ ἱερὰ 'στοὺς κίνας
καὶ ὅπου βλέπουν τράπουλα τὴν κεφαλὴν νὰ κλίνουν,
διότι ὁ Θεόδωρος δὶν ξέρει τρίτσα κάτσα
καὶ κεθὲς μόνος τὰ χαρτιὰ καὶ ὅλους φέρνει φάτσα.

—

Αὐτά, κλεινὲ Εἰσαγγελεῦ, ἐσκέφθην ν' ἀπαντήσω
καὶ ἀκριβάντως πέπιθα πῶς θὰ σ' εὐχαριστήσω·
ἀλλ' ἀρκετὰ σοῦ ἔγραψα κ' ὡς ἰδῶ πῖρα ῥθάνει...
αὐτὰ καὶ μένω... Φκουλῆς ἀντὶ τοῦ Διληχάννη.

Καὶ ὀλίγαις ποικελίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Δημήτριος ὁ Κρεμιζῆς, φίλος ἡμῶν στενὸς,
καὶ δικηγόρος Ἀμφισσεὺς τὰ μᾶλιστα δεινός,
τοῦ Κωνσταντίνου κατ' αὐτὰς ἐπῆρε τὴν Ἑλένην,
οἰκοκυρὰν περιφανῆ, κομψὴν, χαριτωμένην.
Ὁ δὲ Ρωμηὸς ἐπύγεται 'στὸ ζεύγος Κρεμιζῆ
εὐδαίμων καὶ μακάριον παντοτεινὰ νὰ ζῇ.

—

Ὁ Νῖκος Πίπας, ἔμπορος ἐκ τῶν ἰγκριτοτάτων,
ἀπροσδοκήτως ἤνοιξε κ' ἔτσι σιγὰ σιγὰ
Κατάστημ' ἀνδρικῶν εἰδῶν καὶ κομψοτεχνημάτων
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, εἰκὶν Κκλιγῆ.

—

Λαμπρὸς τῆς Ἀκροπόλεως ὁ νέος Καζκρίας
μετὰ ποικίλων γνώσεων καὶ στίχων περισσῶν,
κ' εἰς ὥρας πλήξεως πολλὰς κ' εἰς ὥρας εὐθυμίας
τερψίθυμον ἀνάγνωσμα καὶ πάντων καὶ πασῶν.
Νὰ! Καζκρίας ἀληθὴς καὶ κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον
κακὶ, ὅπερ σπουδκιότερον, λιπτὰ πενῆντα μόνον.

Ὁ Ρωμηὸς γνωσὸν τᾶς κάνω	— πῶς 'σὰ σπῆτι μου ἀνῆξη,	μὲ Χριστὸν μὲ μιὰ μασέρα	— μὲ μεγελ' οἰκοδομὴ,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω	— κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖες	καὶ μιὰ χῆρα ἴδιχις ἄνδρα,	— πούταν ἄλλατι μαμὴ.
μὲ ξενοδοχεῖο Ξάβε.	— ἐφὶ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,		

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Πραστείου κοντὰ στὸ πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι	Χίλια ὀκτακόσα κ' ἐννενῆντα ἕνα,
κ' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κ' ἔτσι ἔχω ἐξοικάνει	— κ' ἔτσι μοῦ καταδαίνει.	Κ' ἕνα φύλλο ἔν κρατεῖς	— ἔγινες συνδρομητὴς,
Συνδρομητὲς θὰ δέχωμαι	— γιατὶ λαττὰ δὲν ἔχομε,	κ' ὅπαρχ τὸν παρὰ δέν δίδει	— θὰ τὸν φᾶς μαῖρο φίδι.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,	Πράγματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εἰδεῖας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδ' ὅλην	— δίχως νάζια κ' ἀνορμὴν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φρᾶγκα δώδεκα καὶ μόνο.		

Δωδεκάτη Ὀκτωβρίου,
πρόσκλησις Βασιλειτρίων.

Πενῆντα ἕξη πούντους καὶ τριακόσα,
πρὸς ὕμνους; ἀκονίζεται ἡ γλῶσσα.

Δούλαις 'στὴν ἀγορὰ καὶ πάντ' 'στὸν σκοπό.

Ὦ σύζυγοι σεμνότατοι κ' ἀγαπητοὶ πατέρες,
ὁποῦ ὑμνοῦν τὰ ἔργα σας νιοὶ καὶ θυγατέρες,
κ' ἐν κατανύξει κύπτοντες 'στὸν κατὰ φύσιν νόμον
κάθε βλαστόν σας φέρετε 'στῆς ἀρετῆς τὸν δρόμον,
καὶ γίνονται τὰ τέκνα σας μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ,
ἐφ' ᾧ κ' ἡ μέλλουσα Ἑλλὰς στεφάνους θὰ σᾶς πλέξῃ.

—

Ὦ γεροντοπαλλήκαρα καὶ σεῖς λιμοκοντόροι,
ὁποῦ σᾶς πιάνει τούρτουρας ἐμπρὸς 'στὸ μισοφόρι,
κ' ἐν κατανύξει κύπτοντες 'στὸν κατὰ φύσιν νόμον
κάθε βλαστόν σας φέρετε 'στῆς ἀρετῆς τὸν δρόμον,
καὶ γίνονται τὰ τέκνα σας μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ,
ἐφ' ᾧ κ' ἡ μέλλουσα Ἑλλὰς στεφάνους θὰ σᾶς πλέξῃ.

—

Ὦ γεροντοπαλλήκαρα καὶ σεῖς λιμοκοντόροι,
ὁποῦ σᾶς πιάνει τούρτουρας ἐμπρὸς 'στὸ μισοφόρι,
κ' ὁπόταν κρέας θηλυκὸ ἡ μύτη σας μυρίζῃ
πολλὰ καθεὶς κατὰ θυμὸν καὶ φρένα μερμηρίζει,
θαρρῶ πῶς τόση ἀρετὴ ὡς σήμερα μᾶς φθάνει
καὶ μὲ τὰ μοῦτρα πέσετε ἀπάνω 'στὸ φουστάνι.

—

Ἀλλὰ δὲν πρέπει 'στὸ ἑξῆς νὰ κυνηγᾷ κανένας
τὰς ἀγελάδας τοῦ σύρμοῦ τὰς ἡλικιωμένας,
ὁποῦ σακκόνουν φόρτωμα τριάκοντα χειμώνων...
γιὰ μοσχαράκια τρυφερὰ νὰ λαχταρᾶτε μόνον,
κ' εἰς ὅλας τὰς δεκαετεῖς κ' ἁβρὰς ὑπηρετρίας
νὰ καίετε θυμίαμα μανιακῆς λατρείας.

—

Ὑπάρχουν δὲ προαγωγοὶ ἐν μέσῳ τῶν τριόδων,
ὁποῦ πωλοῦν τὸ ἄχραντον τῆς παρθενίας ῥόδον,
καὶ πᾶς φιλόστοργος πατὴρ καὶ κύριος ἐν τέλει,
ποῦ κᾶτι νέον κ' ἄγνωστον ὁρέγεται καὶ θέλει,
μπορεῖ νὰ δρέψῃ τὸν καρπὸν ἑκάστης παρθενίας
χωρὶς νὰ χάσῃ τὰς τιμὰς ἐντίμου κοινωνίας.

—

Κορίτσια δώδεκα ἐτῶν ἐβγῆκαν 'στὸ παζάρι
κ' ἂς τρέξῃ κάθε κύριος 'στὸ σπῆτι του νὰ πάρῃ.
πληρόνων τὸν ἀνάλογον τῆς παρθενίας φόρον
'στὰ πλήθη τῶν προξενητῶν καὶ τῶν σωματεμπόρων.
Τὴν τριαντάρα εὔκολα καθένας τὴν εὑρίσκει,
πλὴν θησαυρὸς δυσεύρετος δεκαετὴς παιδίσκη.

—

Συλλογισθῆτε πῶς ἐδῶ τὸ ναῦμα τοῦ ἡλίου
φλογίζει πάντα κάτοικον νωθρὸν τοῦ Βασιλείου,
σκεφθῆτε πῶς ἡ γῆ αὐτὴ τῶν σεβαστῶν προπάππων
ὑπῆρξε πάντοτε κοιτὶς Σατύρων καὶ Πριάπων,
κ' ἂν ὀργιάζῃ ἐν κρυπτῷ πᾶς τιτλοφόρος πίθηκος
δὲν πρέπει ἄνθρωπος γι' αὐτὸ νὰ φαίνεται ἀνήθικος.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Βεβαίως ἔμαθες καὶ σὺ ἐκ τῆς μυθολογίας
ποτὲ ὑπῆρξεν ἄλλοτε ὁ Βασιλεὺς Αὐγείας.
Αὐτὸς λοιπὸν τῆς Ἤλιδος ὁ Βασιλεὺς ὁ μέγας
ἐλέγετο περίπλουτος εἰς βοῦς πολλοὺς κι' εἰς αἶγας,
ἐνῷ δ' ἐκόμπαζε κι' αὐτὸς στὸν ἄσβολόν του πλοῦτον
ἐκ τῶν συχνῶν κονώσεων τῶν βοσκημάτων τούτων
ἐσχηματίσθη βαθμηδὸν ἡ κόπρος τοῦ Αὐγείου,
τὸ τελευταῖον σύμβολον ἑκάστου ἐπιγείου.
Ἐκ ταύτης δέ, βρὲ Περικλῆ, τῆς σωρευθείσης ὕλης
ἐβρώμισεν ὁλόκληρος ἡ Ἀχαϊοῦλις,
κι' ἂν τοῦ Διὸς ὁ Ἡρακλῆς, τὸ πρῶτο παλληκάρι,
δὲν ἀνελάμβανε ποτὲ νὰ τὴν ἀποκαθάρῃ,
πᾶς ὁ Νομὸς τῆς Ἤλιδος βεβαίως θὰ ἐβρώμα
χάρις 'στὸν Βασιλέα του ὡς σήμερον ἀκόμα,
καὶ πιθανὸν ἡ γῆ αὐτὴ νὰ εἶχε γίνει ἄλλη
καὶ ἴσως ἄνδρες ἐξ αὐτῆς δὲν θἄβγαιναν μεγάλοι,
κι' ὁ κύριος Λύγερινός, ἀνὴρ καλοφαγᾶς,
ποῦ Χιώτικη τὴν ἔπαθε κατὰ τὰς ἐκλογάς.
Π. Τί θέλεις νὰ εἰπῇς μ' αὐτό;
Φ. Πῶς ὅσοι μὲ μανίαν
ἀνδρείως ἀγωνίζονται εἰς ταύτην τὴν γωνίαν
ὑπὲρ τῆς ἀνευρέσεως σωστοῦ Ἰσοζυγίου
κατήντησαν, βρὲ Περικλῆ, τὰ βώδια τοῦ Αὐγείου.
Θέλω νὰ 'πῶ πῶς οἱ Ρωμηοί, βρὲ καύκαλο ξερό,
χωρὶς βεβαίως οὐτ' ἐμὲ καὶ σὲ νὰ ἐξαιρῶ,
Πύργον Βαβὲλ ἀνύψωσαν μὲ τὴν πολλὴ των πάστρα,
ποῦ θὰ τὸν ἔβλεπε ἀργότερα νὰ κουτουλᾷ μὲ τάστρα,
κι' ἐπάνω εἰς τὴν κορυφήν, ὁποῦ ποτὲ δὲν φθάνεις,
πότε Τρικούπης κάθεται καὶ πότε Δεληγιάννης
μὲ ὅλα τὰ παράσημα καὶ τὰς περγαμηνάς των,
κι' ἡ εὐωδία ἡ πολλὴ κτυπᾷ τοὺς ρώθωνάς των,
μὰ τόσον τὴν συνείθισαν ἔξω καὶ τόσα χρόνια,
ποῦ τὴν θαρροῦν ἀνθόνερο καὶ μόσχο καὶ κολόνια.
Ἐντὸς τοῦ Πύργου, Περικλῆ, ποὺ ἔκτισεν ὁ τόπος,
οἱ νόμοι καὶ τὸ Σύνταγμα βρωμοῦν ἀδιακόπως,
ἐκεῖ συμφύρεται τιμὴ μετὰ τῆς ἀτιμίας,
ἐκεῖ ὁ κάθε καθαρὸς κι' ἀκάθαρτος Ταμίας,
ἐκεῖ κι' ἡ Θέμις ἡ σεμνή, τὸ ξίφος καὶ ἡ μίτρα,
ἐκεῖ κι' ἡ κυρὰ-Κώσταινα, ἡ πρώτη προξενήτρα,
καὶ πάντες οἱ προαγωγοὶ τῶν ὑπηρετριῶν,
παιδίσκας σύροντες πολλὰς μὲ ρόδα παρειῶν,
ἐκεῖ χυδαῖοι Σειληνοὶ καὶ Πρίαποι ἐν τέλει,
ἐκεῖ καὶ κουτσαβάκηδων αἱμοχαρὴς ἀγέλη,
ἐκεῖ ρεβόλβερ Μάουζερ μὲ κοπτερὰς μαχαίρας,
ποῦ τόσας ἐξεκοίλιασαν Ἑλληνικὰς γαστέρας,
ἐκεῖ βελλάδες δανεικαῖς μαζὶ μὲ κοντοβράκια,
ἐκεῖ μπιφτέκι Ἀγγλικό, πατάτες καὶ πεδαράκια,
ἐκεῖ κλητῆρες αὐστηροὶ μετὰ λωποδυτῶν
καὶ βρωμεραῖς βλαχοκαλτσαις κυρίων Βουλευτῶν,
ἐκεῖ καὶ Βλαχοδήμαρχοι, ξενίζοντες κατ' οἶκον
τὰ πλήθη τόσων πειρατῶν καὶ λῃστοφυγοδίκων,
τιμῶντες δὲ τ' Ἀνάκτορα εἰς τὰ Ἰωβιλαῖα
καὶ θέλοντες παράσημον ἀπὸ τὸν Βασιλέα,
ἐκεῖ πολλοὶ μουφλουζῆδες τῆς Μπόρσας Τραπεζῖται,
ἐκεῖ καὶ μυριόπλουτοι τοῦ δρόμου ψωμοζῶντες,
ἐκεῖ κι' ὁ ἄσωτος υἱὸς χερσαίνων μὲ χαρδῶπι,
ἐκεῖ κι' Ἐλπὶς ὡς σύμβολον τοῦ πλάνητος Τρικούπη,
καὶ τὸ Κορδόνι τὸ λυτὸ καὶ τὸ καλαμοβράκι
τοῦ Γορτυνίου μαχητοῦ κυρίου Θεοδωράκη,
ἐκεῖ μὲ λύσσαν πᾶς Ρωμηὸς ὑπὲρ γαστρὸς παλαίων,
ἐκεῖ καὶ σύ, ἐκεῖ κι' ἐγώ, τὸν μάρσιπόν μου κλαίων,
τὸν κρύπτοντα ἐνώτια καὶ ψέλλια στρεπτά,
(καὶ τί μεγάλο ξαφνικὸ ἂν εἶχε καὶ λεπτά.)
Αὐτὸν τὸν Πύργον, Περικλῆ, δακίς ἀντικρύζω
τὸν πλησιάζω βέβαιος πῶς θὰ τὸν καθαρίσω,
ἀλλ' ὅταν σπεύσω πρὸς ἐκεῖ δὲν ξέρω πῶς ξεχάνω
καὶ μίαν κόπρον ἐπ' αὐτοῦ περισσοτέραν κάνω,
καὶ δίχως νὰ τὸ ἐννοῶ, καυμένε Περικλέτο,
κι' ἐγὼ τὸ κατὰ δύναμιν 'στὴν ὄψωσιν προσθέτω.
Ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ Ρωμηοὶ ἐξευγενοὺς ἀμίλλης
μοχθοῦν καὶ ἀγωνίζονται πρὸς αὔξησιν τῆς ὕλης,
καὶ βλέπεις ὡς θεμέλια τοῦ Πύργου τοῦ μεγάλου
τὴν ἀτιμίαν τοῦ ἑνὸς καὶ τὴν τιμὴν τοῦ ἄλλου,
κι ὁ Πύργος πρὸς τὰ σύννεφα τὴν κορυφήν του φέρει
καὶ ποῦ θὰ φθάσῃ μιὰ φορὰ κανένας δὲν τὸ ξέρει,
ἡ δὲ πατρὶς μοσχοβολᾷ σὰν Μάη περιβόλι
κι ἀπὸ τὴν εὐωδίαν της λιποθυμοῦμεν ὅλοι.
Ὅμως καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, καθέσον εἰμπορίσῃς,
τὸν ἀβόλον σου χρεωστεῖς ἐκεῖ νὰ καταθέσῃς,
ὁπόταν δὲ 'στὸν βάρβαρον πᾶν ὅσον κυττάζῃς
ποτὲ γι' αὐτὸ μὴ μ' ἐρωτᾷς, μηδὲ νὰ μ' ἐξετάζῃς,
ἀλλὰ περὶ τοῦ μέλλοντος λαλῶν Ἰσοζυγίου
νὰ ἐνθυμῆσαι πάντοτε τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου.
Αὐτὰ ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, καὶ τώρα δὸς μου ξύλον,
διότι μὲ τοὺς λόγους μου ἐβρώμισα τὸ φύλλον
κι ἴσως θυμώσουν οἱ λεπτοὶ τῶν ἀρωμάτων φίλοι...
Π. Ὅρσε μιὰ σφαῖρα, βρωμερέ, μ' ὀργαῖο καριοφύλλι.

Πρὸς Ζαΐμην συμβουλὴ
τοῦ φρονίμου Φασουλῆ.

Ζαΐμη ἐκλαμπρότατε κι' ἀντάξιε τιμῶν,
ποῦ εἶναι μόνος ἔρως σου ἀγνὴ Δικαιοσύνη,
καὶ μόνον ὅτι σκέπτεσαι περὶ ζωῆς ἡμῶν
θαρρῶ πῶς τοῦ ὀφείλεται πολλὴ εὐγνωμοσύνη.
Σπουδαῖον δρᾶσον, Ὑπουργέ, τὸ σκέπτεσθαι σημαίνει
καὶ πῶς ἡ φύσις ὀκνηρὰ καὶ ἄβρυνής δὲν μένει.

—

Ἀλλ' ὅμως φέρε ἂς ἰδωμεν ἐν ψυχικῇ γαλήνῃ
ἂν ὅ,τι σκέπτεσαι κανεὶς εἶν' εὔκολον νὰ γίνῃ.
Κι' ἐγὼ πολλάκις σκέπτομαι μὲ ἱερὰν σιγὴν
πῶς νὰ μορφώσω τοὺς Ρωμηοὺς κι' ἀνθρώπους νὰ τοὺς κάνω,
ἀλλ' ὅταν ἔλθω ἔπειτα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν
παρατηρῶ τοὺς κόπους μου πῶς ἄδικα τοὺς χάνω.

—

Εἶν' εὔκολον νὰ λὲς καὶ σὺ μετὰ σπουδῆς μεγάλης
τὸ σύστημα τόρκωτσιόν πῶς θὰ τὸ μεταβάλῃς·
εἶν' εὔκολον νὰ λὲς καὶ σὺ πρὸς ἄνδρας καὶ κυρίας
πῶς γραφεῖς Νομοσχέδιον περὶ ὁπλοφορίας,
κι' ἔχεις πολλὴν πεποίθησιν πῶς δι' αὐτοῦ καὶ μόνον
δέκα τουλάχιστον Ρωμηοὺς θὰ σώσῃς ἐκ τῶν φόνων.

—

Ἀλλὰ σοῦ λέγω, Ὑπουργέ, μὲ ὅλον μου τὸ θέρρος
πῶς μυίγκις χάφτεις μονοκιὰ καὶ τοῦτο μὲ πρὸς βάρος,
καὶ ἀγνοεῖς πῶς ἔπλαξε τὸν Ἕλληνα ἡ φύσις
νὰ θρύψῃ πάντα τὰ δεσμὰ καὶ πάσας τὰς ἀλύσεις,
ἂν δὲ βαρύτερα δεσμὰ δέσῃ σοφὸν σοφάσου
πάσαν εὐκόλως ἐμπορεῖ νὰ σπάσῃ τὰ δικά σου.

—

Κι' ἐγώ, Ζαΐμη συνετέ, πεποίθησιν πολλὴν
πῶς ἂν τὸ Νομοσχέδιον περάσῃ 'στὴν Βουλήν,
θὰ 'βγῇ πολὺ ὀγκήγορα καὶ τὸ 'δικό μου χέρι
νὰ σρίγγῃ ὁλοφάνερα κουμπόβρι καὶ μαχαίρι,
καὶ κάθε μικρὸ χαριτωλὸς καὶ κάθε κλεφτομέρα
θὰ εἶναι μία μικρὰ μαχαιριά, θὰ εἶναι μία σφαῖρα.

—

Ἂς τα νὰ πᾶ 'στὸν διάβολο, τὸ καθεστὼς ἂς μείνῃ,
κι' ἂν ἀγκαπᾷς τὴν Θίμιδα τὰ κείμενα μὴ κίνει.
Κι' ἐμὲ τριταίου πυρετοῦ παροξυσμὸς μὲ πιάνει
ὅταν μανθάνω ἔξαφνα μιὰ' ἀριελείκες τόσες
πῶς νέα Νομοσχέδια τὸ Ὑπουργεῖον κάνει,
μὲ τὰ ὁποῖα θὰ γινοῦν μιγάλαι βελτιώσεις.

—

Δὲν ξέρω τί νὰ σᾶς εἰπῶ, ἀλλ' ἡ διαὶ μου φύσις
τρέμει τὰ Νομοσχέδια καὶ τὰς μετρρυθμίσεις,
κι' ὁπόταν μαγειρεύεται βιλτίωσις κανμία
ὀμέσως μ' ἔρχεται 'στὸν νοῦν ἐκεῖν' ἡ παροιμία :
«ὅπου ὁ καλὸς καθοίμενος καὶ πιὸ καλὰ γυρεύει
ὁ διάβολος τοῦ τέτοιου τον κουκιὰ τοῦ μαγειρεύει».

—

Ἂν πράγματι ἐπιθυμῇς νὰ σὲ δοξάσ' ἡ ρήμη
αὐτὰ τὰ Νομοσχέδια φτακέλωσε, Ζαχήμη,
κι' ἀδίκως πάει τὸ χαρτὶ κι' ἀδίκως τὸ μελάνι
καὶ μόνον πῶς οὐράνεται τοῦ κράτους ἡ δαπάνη,
καὶ βλέπεις ἔπειτα καὶ σὺ μετὰ τοσούτους κόπ ους
πῶς καὶ τὰ Νομοσχέδια δὲν κανουν τοὺς ἀνθρώπους.

—

Κι' ἐγὼ ποῦ πολιτεύομαι πρὸ χρόνων ἐδῶ πέρα
τὸν κάθε νόμον θεωρῶ κοπανιστὸν ξέρα,
κι' ὅταν γι' αὐτὸ φουρκίζεται ὁ φίλος Περικλέτος,
ποῦ τοὺς κειμένους νόμους μας τοὺς δένει κομπολόγια,
ἐγὼ φωνάζω πρὸς αὐτὸν σὰν νευρικὸς Ἀμλέτος :
«Ἄλα κουκιὰ μὲ ρίγανη καὶ λόγια, λόγια, λόγια».

—

Ὑπείκω μὲν 'στὸ καθιστὸς μὲ σεβασμὸν μιγαλον,
ἀλλὰ δὲν ἀσφαλίζομαι μὲ τοῦτο ἐκ τῶν ἄλλων,
κι' ἐνόσῳ τέρτσομαι νὰ ζῶ εἰς τῆς ζωῆς τὸ δράμα
καθ' ὅλα θέλω σύμφωνος νὰ εἶμαι μὲ καθένα,
προτοῦ κουμποῦρα δίκανη καὶ τοῦ χασάπη κάμα
νεκρὸν μὲ ρίψῃ κατὰ γῆς μὲ ἔντερα βγαλμένα.

—

Ὑπείκω μὲν 'στὸ καθεστὼς μὲ σεβασμὸν καὶ τρόμον,
πλὴν δὲν τὸ ἔχω πώποτε τῶν κραξιῶν μου νόμον,
ἐνῷ δὲ κύπτω εἰς αὐτό, μὰ κύπτω πρῶτος πρῶτος
κι' εἰς πάντα μὴ συμφάσκοντα μετὰ τοῦ καθεστῶτος,
διότι τοῦ πλησίον μου ἡ μαχαιρα διδάσκει
πῶς διατρέχει κίνδυνον ὅστις μ' αὐτὸ συμφάσκει.

—

Καὶ ἂν τὸν λόγον ὁμιλῶ τὸν ἥττονα καὶ κρείττονα,
ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἀσφαλὴς ἀπὸ κανένα γειτονα,
καὶ ἀποφεύγω κ' ἔδικα καὶ δίκαια νὰ 'πῶ
ἐκ φόβου μήπως διαπαξ μὲ μάχαιραν κοπῶ,
ἢ μοῦλθῃ βόλι ἔξαφνα μὲς 'στὸ Δοξαπατρί
καὶ νεκρουφίαν κ' ἐπ' ἐμοῦ στουδάσουν οἱ γιατροί.

—

Οὐχ ἧττον εἶσαι ἄξιος ἀριπρεπῶν ἐπαίνων
καὶ σένομά σου πάντοτε μενεῖ εὐλογημένον
καθὼς δέ, φίλε Ὑπουργέ, συχνότατα συμβαίνει,
ὅταν προώρως θάνατος μᾶς πάρῃ φυσικός
νὰ φεύγωμεν ἐκ τῆς ζωῆς κατευχαριστημένοι,
διότι τὰ κορδόνομεν ἐπιστημονικῶς.

—

Τωουτοτρόπως, Ὑπουργέ, ὁπόταν πλέον ὅλοι
τινάξωμεν τὰ κῶλα μας μὲ κάμα καὶ πιστόλι,
ἡ σκυτωμένη μας ψυχὴ σκιρτῶσα θὰ πετᾷ
κι' οὐδὲ κανένα γογγυσμὸν θ' ἀφίνῃ καταχθόνιον,
διότι Νομοσχέδια ὑπῆρχον ἀρκετά,
ἐξασφαλίζοντα ζωὴν εἰς ὅλους μακροχρόνιον.

—

Ἐγὼ δὲ τώρα, Ὑπουργέ, ἂν ἤμουνα κοράκι
εἰς τὰς ἡμέρας τὰς χρυσᾶς τοῦ φίλου Θοδωράκη,
θὰ εἶχα τὸ λημέρι μου μοναχα ἐδῶ πέρα
μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς ποτὲ δὲν θὰ περάσ' ἡμέρα,
ποῦ θ' ἀπομείνω νησιὸς ἐντὸς τῆς Ρωμιοσύνης
μ' ὅλα τὰ μέτρα ταύστηρὰ σοφῆς Δικαιοσύνης.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Στέφανος ὁ Ξένος θὰ βγάλῃ ἐδῶ πέρα
ἐκεῖνον τὸν σπουδαῖον «Βρεττανικὸν Ἀστέρα»,
ποῦ εἶχε κάμει κρότον μιγάλον 'στὸ Λονδῖνον
κι' ὑπὲρ τῶν συμμαρόντων ἐμάχθει τῶν Ἑλλήνων.
Μ' ὁκτὼ λαμπρὰς σιλίδας θὰ βγαίνῃ καθ' ἡμέραν
καὶ προσιτὸς θὰ εἶναι εἰς καθεμίαν σοβαρὰν.

—

Γρηγόρης ὁ Ξενόπουλος, χαριτωμένη πένα,
ἀγγέλλει πῶς ὀργήγορα ἐκδίδει τόμον ἕνα
μὲ τόσα Στρατιωτικὰ τῆς ὥρας Διηγήματα,
ὡραῖα, θελκτικώτατα, σωστὰ κομψοτεχνήματα.
Δεκάνικις δὲ θὰ ἐκδοθοῦν Κασδόνη τῆς «Ἑστίας»
κι' ἐλπίζομεν ν' ἀναγνωσθοῦν πεντοῦ μετ' ἀπληστίας.

—

Ὁ Γιάννης Ἀϊδονόπουλος, γνωστὸς ἀνὰ τὴν πόλιν
καὶ πρῶτος τῶν ὀραγκοραπτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην,
πολλὰ κασμίρια ἴριρι καινούρια τοῦ χειμῶνος,
ποῦ δὲν τὰ φθείρει εὔκολα ὁ πανδαμάτωρ χρόνος.
Μὰ τώρα συνιταῖρός του κι' ὁ ἀδελφός του μένει,
ὁποῦ κανεὶς 'στὸ κόψιμο μ' αὐτὸν δὲν παραβγαίνει,
καὶ θαύματα ἐποιοῦσαι τῆς κοπτικῆς περίσσια
'στοῦ Βίντερ τὸ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὰ Παρίσια.
Τέτοιο ὀραγκοραπτάδικο δὲν εἶναι πᾶμε γέλα . . .
τὸ ῥάψιμό του ἐντελές, τὸ κόψιμό του τρέλλα
Σὲ κόβει Ἀϊδονόπουλος ; . . . εἶσαι καλὰ κυμμένος . . .
σὲ ῥάβει Ἀϊδονόπουλος ; . . . εἶσαι καλὰ ραμμένος.

—

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς ἔκανε —	πῶς 'σὺ σπῆτι μου ἀνέβη,	μὲ Χριστὸν μὲ μιὰ μάνα —	μὲ μεγάλ' εὐκοδομή.
'στὴν Νιόπολιν ἀπάνω —	κι' ἀπὸ τοῦδε συναρτεῖσ'	καὶ μιὰ χαρὰ ἴδιος ἄνθρ. —	ποῦταν ἄλλοτε μαζή.
μὲ ξενοίγκτη Ζάϊδη, —	δηλ 'σαλλάδι τριῶ, 'στὲ ξιδι,		

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου κοντοῦρος πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήντα ἕνα, πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βρεθῇ,	γιὰ τὰ ξένα ὄμως μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξυπνάδα	— κι' ὅπου μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἐν κρατῇς	— ἔχεις συνδρομητήν.
Συνδρομητὴς θὰ θέλωμαι	— γιατὶ λατρεύω ἔχομαι.	κι' ὅπαις σὲν παρὰ δὲν εἶδει	— θὰ τὸν φᾷῃ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ὅλαις πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ὅχως νάξῃς κι' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ νάπια καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο μᾶς δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθι χρόνο	— φράγκα δυόπαικα καὶ μόνα.		

Τοῦ Ὀκτωβρίου δεκαεννιά,	*Τρακόσα πενῆντα κι' ἐπειὰ*
πνευμάτων πλῆθος εἰς τὸν στουνιὰ.	*καὶ στείλετε ὅλοι λεπτά.*

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Ἀλήθεια εἶναι, Φασουλῆ, ἢ μοῦ τὸ λένε ψεύματα
πῶς ἔγινες πνευματιστὴς καὶ ὁμιλεῖς μὲ πνεύματα,
καὶ ἀκουμβῶν τὰ χέρια σου ἐν μυστικῇ λατρείᾳ
σ' ἕνα τραπέζι στρογγυλό, ποὺ ἔχει πόδια τρία,
ἐόντων τ' ἐσομένων τε μαντεύεις ἀληθείας
καὶ εἶναι τὸ τραπέζι σου ὁ τρίπους τῆς Πυθίας ;
Φ. Στὸν κόσμον τοῦτον, ποὺ συχνὰ ὁ διάβολος μᾶς πέρνει,
ἓν φοβερὸν δυστύχημα διπλοῦν καλὸν μᾶς φέρνει.
Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς ὁ ἔσχατος ἐξ ὅλων τῶν Ἑλλήνων
σὰν ἔχασ' ἀνεπιστρεπτεὶ τὸν μάρσιπον ἐκεῖνον,
εὑρίσκω τριγύρω μου γυναῖκα καὶ μωρὰ
καὶ εἶπα μὲ συγκίνησιν τοιαῦτα σοβαρά :
«Ὦ τεθλιμμένη σύζυγε καὶ τέκνα προσφιλῆ
τοῦ ταλαιπώρου Ἕλληνος καὶ μπέστια Φασουλῆ,
ὁ δυστυχὴς μας μάρσιπος ἐχάθη μιὰ γιὰ πάντα
καὶ τόσα ἐπροκάλεσε περίεργα συμβάντα,
καὶ τώρα σᾶς πληροφορῶ πῶς ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα
σερβίτσια πιὰ δὲν θάχωμε νὰ κάνωμε βαγκέρα,
οὔτε σὰν πρὶν θὰ δίνωμε 'στὸ σπητικό μας μπάλους
'στὰ σερκλ-Ἀνγγλαί, στὰ ντιστεγκέ, κι' εἰς ὅλους τοὺς
κι' ὁποιος πατήσῃ σπῆτι μας ἀπόνα καὶ ἄλλο φθλο [μὲ-
ἀμέσως θὰ τοῦ λύνωμε τὸν ἀφαλὸ 'στὸ ξύλο. [γάλους,
Ἐν τούτοις, φίλη σύζυγε καὶ τέκνα προσφιλῆ,
δὲν πρέπει γιὰ τὸ χάσιμο νὰ πάθωμε πολύ,
καὶ μάθετε πῶς πνεύματα τριγύρω μας πετοῦν
καὶ ὅλων μας τῶν σκέψεων τὰ νήματα κρατοῦν,
κι' ἀποκαλύπτουν 'στοὺς θνητοὺς μαντείας ἀσφαλεῖς,
μὲ ταῦτα δὲ ἀπὸ μικρὸς μιλεῖ κι' ὁ Φασουλῆς.
Ναί, σύζυγε καὶ τέκνα μου, πλησίον μου ἐλᾶτε,
δι' ὅσα δὲ σᾶς ὁμιλῶ καθόλου μὴ γελᾶτε,

οὐδὲ νὰ τὰ νομίζετε ὡς πειρασμοὺς τῆς πλάνης...
μήπως φωναῖς δὲν ἄκουσε κι' αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης;
μήπως ἀκόμη σήμερα καλὰ δὲν βλέπει χίλια,
μεγάλα Ἰσοζύγια, λαγοὺς μὲ πετραχήλια,
κι' ἐννιὰ ἑκατομμύρια καὶ πλέον περιστεύματα;..,
ἔτσι τὰ δείχνουν εἰς αὐτὸν τὰ ὅρατα τὰ πνεύματα...
κι' ἐνῶ ἐμεῖς δὲν ἔχομε τσεντέλιμο στὴν τσέπη
ἐκεῖνος ὅλα μιὰ χαρὰ τριγύρω του τὰ βλέπει·
τὸ πνεῦμα τὸν ἐνέπνευσε, τὸ πνεῦμα ὅ,τι κάνει,
κι' αὐτὸ εἰς ἔκστασιν ὑφοῖ τὸν νοῦν τοῦ Δεληγιάννη.
Κι' ἀφοῦ αὐτός, κυρία μου, ὁ μέγας Κορδονάτος,
ποῦ τώρα τύχῃ ἀγαθῇ ποδηγετεῖ τὸ κράτος,
ἀφίνει μὲ τὰ πνεύματα συχνὰ νὰ ρυμουλκῆται
καὶ βλέπει πῶς ἡ δόξα του εἰς ταῦτα μόνον κεῖται,
γιατί κι' ἐγὼ τὸ ἑρπετόν, ὁ μπούμπουλας, ὁ σκώληξ,
ἐγὼ ποῦ διαλύομαι ἀμέσως ὡς πομφόλυξ,
νὰ μὴν πιστεύσω εἰς αὐτὰ μὲ τὴν ψυχήν μου ὅλην
καὶ νὰ ταράξω τὴν κλεινὴν τῶν Ἀθηναίων πόλιν;
Ἐλᾶτε νὰ καθίσωμεν στὸ τραπεζάκι γύρω
καὶ μὴ γελᾶτε παντελῶς, ἀλλέως θὰ πᾶς δίρω.
Ἐλᾶτε νὰ καθίσωμεν, νὰ μάθωμεν τί τρέχει,
καὶ τὸν γνωστόν μας μάρσιπον ποιὸς μασκαρᾶς τὸν ἔχει,
κι' ὅταν δοθῇ ἀπάντησις εἰς τὴν ἐρώτησίν μας
τὸν νοῦν μας ὁ ἀναπαύσωμεν καὶ τὴν συνείδησίν μας,
καὶ ἂν δὲν εἰμπορέσωμεν τὸν μάρσιπον νὰ εὕρωμεν
εἰς τὸ ἑξῆς τοὐλάχιστον τὸν κλέπτην θὰ εἰξεύρωμεν.
Τοιαῦτα εἶπα σοβαρῶς μὲ μοῦτρο σὰν κρομύζι
κι' ἐκάθισα φαμελικῶς τριγύρω στὸ τραπέζι,
ἦτο δ' ἡ ὥρα, Περικλῆ, ὡς δώδεκα περίπου
ὁπόταν γιὰ τὸ κλέψιμο ἠρώτων τοῦ μαρσίπου,
κι' ἐφώναζαν τῆς γειτονιᾶς ἀκοίμητοι κοκόροι
καὶ εἶχ' εὐκειλιότητα ἡ πιὸ μικρή μου κόρη·
ἀλλ' ὅμως μόλις ἤγγιξα ἐπάνω στὸ τραπέζι
ἐννόησα τὰ χέρια μου πῶς κάτι τὰ πιέζει,
κι' ἀμέσως μοῦλθε, Περικλῆ, ὡς εἶδος ἐκλαμψία
καὶ τὸ τραπέζι τόπιασε ὡσὰν ἐπιληψία,
καὶ πότε τόνα πόδι του ἐσήκωνε καὶ μόνον
καὶ κάποτε τὰ τρία του χωρὶς ρυθμὸν καὶ χρόνον,
καὶ πάταγος ἐγίνετο καὶ βρόντος καὶ ἀντάρα
κι' ἐμεῖς τεῦ ἐφωνάζαμε ἐβρὲ ποῦ τὴν πᾷς τὴν κλάρα;
Π. Τρέμω, καυμένε Φασουλῆ...
Φ. Ἀρχίζω νὰ βοηγῶ
κι' ἐξαίφνης ἐμφανίζεται ὁ ποιητὴς Οὐγγώ.

Περὶ μαρσίπου τὸν ἠρώτων ἐν πάσῃ ψυχραιμίᾳ,
ἀλλ' οὐ φωνὴ κι' ἀκρόασις κι' ἀπάντησις καμμία.
Τὸν ἐρωτῶ καὶ δεύτερον μὲ βλέμμα σκυθρωπόν
κι' ἐκεῖνος ἀλὰ Γαλλικὰ τὸ στρίβει σιωπῶν.
Π. Γιατί ἐπεριφρόνησε ἱππότην τοῦ Σωτῆρος;
Φ. Ξέρω κι' ἐγώ;... ξανοβοηγῶ καὶ νάσου ὁ Σαιξπῆρος,
μοῦ λέγει δὲ πῶς ἔνδοξος ὡς ποιητὴς θὰ γίνω
καὶ μετὰ θάνατον κι' ἐγὼ ἀθάνατος θὰ μείνω,
κι' οὐδὲ νὰ χάνωμαι ποσῶς γιὰ μία παληοτσάντα
ἀφοῦ θὰ στήσῃ κι' εἰς ἐμὲ τὸ ἔθνος ἀδριάντα.
Π. Καὶ σὺ τί τοῦπες;
Φ. Μίλ μερσί, συνάδελφε Σαιξπῆρε,
μὰ δὲν μοῦ λὲς τὸν μάρσιπο ποιὸς μασκαρᾶς τὸν πῆρε;
Π. Κι' αὐτὸς τί σοῦπε;
Φ. Δίχως κἂν μιὰ λέξι νὰ προφέρῃ
σηκόνει κατεπάνω μου τὸ φοβερό του χέρι,
κι' ἐνῶ ἀργὰ ἐσήμαινε τὸ ἐκκρεμὲς τρεῖς ἡμισυ
μοῦ ἔδωσ' ἕνα φάσκελο νὰ τόχω γιὰ ἐνθύμησι.
Τὸν ἐρωτῶ καὶ δεύτερον μὲ θυμωμένην φρένα
κι' ἐκεῖνος δι' ἀπάντησιν μοῦ δίνει ἄλλο ἕνα,
καὶ τὸ τραπέζι ἔξαφνα ἐπάνω μου πετᾷ
κι ἐκεῖ ποῦ ἄρχισα μ' αὐτὸ νὰ κάνω χωρατά
μοῦ δίνει μιὰ στὸ κουτελο μὲ τόνα του τὸ πόδι,
ποῦ μοῦ ἐφάνη κι' ὁ Οὐγγὼ καὶ ὁ Σαιξπῆρος βῶδι.
Π. Λοιπὸν περὶ τῆς τσάντας σου δὲν ἔμαθες ἀκόμα;
Φ. Πρὸς τὸ παρὸν τηρεῖ σιγὴν τὸ τῶν πνευμάτων στόμα,
ἀλλ' ὡς πιστὸς πνευματιστής ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς σήμερον ἢ αὔριον θὰ μάθω δίχως ἄλλο,
καὶ μελετῶ καὶ σκέπτομαι, χωρὶς πολὺ ν' ἀργήσω,
στὴν πίστιν τοῦ πνευματισμοῦ καὶ σὲ νὰ ὁδηγήσω,
κι' ὅταν κυττάξῃς πράγματα, ποῦ ἀληθῶς θὰ φρίξῃς,
θὰ τρέξῃς τὸν πνευματισμὸν πρὸς ὅλους νὰ κηρύξῃς.
Ἂν δὲ καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, καθ' ὅλον τὸν καιρὸν
δὲν κατορθώσῃς πνεύματα νὰ ἴδῃς στὸ φανερόν,
θὰ μάθῃς ὅμως πῶς ἐδῶ κι' εἰς ἄνδρας καὶ κυρίας
ἐπιφοιτᾷ συχνότατα τὸ πνεῦμα τῆς Μωρίας.
Π. Πότε λοιπὸν θὰ μυηθῶ;
Φ. Εἰς τὸ κατόπιν φύλλον.
Π. Καὶ τώρα σὶ μωρίζεσαι;
Φ. Πῶς θὰ πασχάσω ξύλον.
Π. Μὰ πῶς τὸ ξέρεις, Φασουλῆ;
Φ. Τὸ πνεῦμα ἐρωτῶ.
Π. Ὅρσε λοιπόν, πνευματιστά, μπερντάχι δυνατό.

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει τοῦ Ρωμιοῦ μας τὸ κεμέρι.

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος, ὁ πέμπτος μας ὁ τόμος,
ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδεται τὰ μάλα φιλοκάλως
μὲ σύστημα διάφορον, ποῦ θὰ σᾶς πιάσῃ τρόμος,
τοῦ χρόνου δ' ὡς συνέχεια θὰ ἐκδοθῇ κι' ὁ ἄλλος.

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος μὲ γλώσσης εὐστροφίαν
ἐκμηδενίζει σύμπαντος τοῦ κόσμου τὴν σοφίαν
καὶ ὡς πτωχὸς τῷ πνεύματι πρὸ τῶν πνευμάτων στέκει...
τιμὴ τοῦ τόμου τρεῖς δραχμαί... κομμένο τὸ γελέκι.

Ἀφοδρὰ κατηγορία τοῦ λάλου Θοδωρῆ κατὰ τοῦ Καραπάνου, ποῦ κάνει τὸν βαρύ.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Βουλευτὴς τῆς Ἄρτης Καραπάνος,
ποῦ ἀπεδείχθη μπόσικος εἰς τὰ κοινὰ καὶ νάνος,
τὴν γλῶσσαν τὴν ἀτάθαλον ἀδιακρίτως λύνων
πολὺ ἐκακολόγησε τὴν πίστιν τῶν Ἑλλήνων,
κι' ἂν κι εἶδε ἀνυψούμενα χρεώγραφα καὶ φόντα,
ἀλλὰ 'στὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὅσο κι' ἂν θέλῃς βρόντα.

Ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Ἀρτινὲς τοσοῦτον ἐτυφλώθη,
ὥστε δὲν βλέπει τὴν αὐγὴν εὐτυχιῶν μεγάλων,
πῶς τάχιστα θὰ πληρωθοῦν εἰ πρὲ αἰώνων πόθοι
στὸ παῖσμα ὅλων τῶν σαχλῶν κολοκυθοκεφάλων,
ποῦ τὰ μυαλὰ των ἔγιναν ἀπὸ κολοκυθόσπορον
κι' ἀρνοῦνται πῶς θὰ ρίψωμεν τὴν ἄγκυραν στὸν Βόσ-
[πορον.

Ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Ἀρτινὲς καὶ τὸ μακρὺ κελέκι
στὴν πίστιν τὴν Ἑλληνικὴν ἐπικηδείους πλέκει,
κι' ἡ μυῖγα τοῦ ἐκόλλησε ἡ τῆς χρεωκοπίας
κι' ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ ἐν μέσῳ θεραπείας,
καὶ βεβαιοῖ τὸν Λαρισὰ καὶ βεβαιοῖ τὸν Σαΐ
πῶς εἴμεθα μουφλοὺζηδες καὶ τρῶμε βερεσέ.

Ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Ἀρτινὲς μὲ ὅσα κι' ἂν τοῦ εἶπα
δὲν ἄφινε τὸ παῖσμα του καὶ κουτουροῦ ἐκτύπα,
κι' ἀδύνατον νὰ γιατρευθῇ καὶ νὰ τοῦ φύγ' ἡ λόξα
κι' ὡς τώρα ἐμποδίζετο καὶ ἡ 'δική μου δόξα,
κι ἠθέλητε στὸ ὕστερο νὰ μοῦ κτυπήσῃ πόδι
καὶ κάθε Ἰσοζύγιον νὰ μοῦ τὸ κάνῃ ρόδι.

Ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Ἀρτινός, καθὼς γνωρίζουν τόσοι,
μὲ μονοπώλια καπνοῦ μὲ εἶχε ξεθειώσει,
ἀφοῦ αὐτὸς μ' ἐπρόδιδε μὲ φίλημα Ἰούδα
κι ἐμαχθεῖ πρὸς τὸ βάραθρον κι' ἐμὲ νὰ παρασύρῃ,
κι' ἐνῷ τὸν ἐσυμβούλευα ἐκεῖνος ἐτραγούδα:
«τρία παυλάκια κάθονται 'στὴς Ἄρτας τὸ γεφύρι».

Ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Ἀρτινός, αὐτὸς ὁ Καραπάνος,
αὐτὸς ὁ μονοκόκκαλος ἐντέλει πελεκάνος,
ὁποῦ τοῦ πρέπει σὲ κλουβὶ κανένας νὰ τὸν κλείσῃ
καὶ ναργιλέδων νὰ γενοῦν τὰ σκέλη του μαρκούτσια,
μὲ κάθε τρόπον ἤθελε νὰ μὲ ὑποσκελίσῃ,
ἐφ' ᾧ κι' ἐγὼ τοῦ ἔδωσα 'στὸ χέρι τὰ παπούτσια.

Ἀφοῦ αὐτὸς τὴν γλῶσσαν του στιγμὴν δὲν συμμαζεύει
καὶ στὸ Παρίσι κατ' αὐτὸς μὲ τὸν Μπολιὲ χαζεύει,
ἀφοῦ αὐτός, ὡς φαίνεται, δὲν ἔχει πιὰ νισάφι
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ ἐξ ἁμάξης γράφει,
καὶ λέγει 'στοὺς Παρισινοὺς κι' εἰς ἄλλους Τραπεζίτας:
«πεντάρα μὴ δανείζετε αὐτοὺς τοὺς ψωμοζήτας».

—

Ἀφοῦ αὐτὸς ὁ Ἀρτινὸς ζητεῖ καλὰ καὶ σώνει
μὲ ὅλους τοὺς μουφλούζηδες κι' ἐμᾶς νὰ ἐξεσώνῃ,
ἀφοῦ αὐτὸς ἐπλήγωσε τὸ κράτος εἰς τὰ καίρια
καὶ σήμερον τὰ φονταμὰς νομίζοντας ἄφρια,
κι' ἀφοῦ πλησίον καὶ μακρὰν μετὰ πολλῆς μανίας
προδίδει τὸ Κορδόνι μου ὡς ἄλλος Παυσανίας.

—

Ἀπὸ τὸ σκέλος τὸ δεξὶ ἀμέσως τὸν ἁρπάζω
καὶ μὲ τὸ Ἰσοζύγιον τοῦ κράτους τὸν σκιπάζω,
ἐμπρός μου δὲ ἀνάσκελα φαρδὺ πλατὺ τὸ ρίχνω
καὶ τόσα περισσεύματα ἐφετεινὰ τοῦ δείχνω,
μήπως μ' ἐκεῖνα φωτισθῇ κι' ἀνοίξῃ τὰ γκαβά του
κι' ἀφήσῃ τὸν μονότονο καὶ θλιβερὸ χαβά του.

—

Βουνὰ ὑφόνω γύρω του μὲ ἀριθμῶν σωροὺς
καὶ λησμονῶ ἐπὶ παντὸς ἐκείνους τοὺς καιρούς,
ὁποῦ ἐποτιζόμεθα μὲ πικριῶν λαγήνι
καὶ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας μας ἐσφίγγομεν σωτήριον,
τὸ δὲ λαμπρόν του μέγαρον κατήντησε νὰ γίνῃ
ἐμοῦ καὶ τῶν ἑταίρων μου τὸ ἀποχωρητήριον.

—

Λύω τὰς σχέσεις τὰς στενὰς καὶ λησμονῶ τὰ πρῶτα,
ποῦ κάθε βράδυ τακτικὰ μᾶς ἔκανε βεγκέρα
καὶ μᾶς ἐτράτερνε λικὲρ καὶ τσάϊ καὶ πισκότα
κι' ὡς συνωμότης ἤρχετο πᾶς φίλος ἐκεῖ πέρα,
κι' ἐγὼ μὲ σκοῦφον κόκκινον ἐσάστιζα καὶ τάχανα
καὶ εἴχαμεν ὡς σύνθημα τὰ εἰμένηστα τὰ λάχανα.

—

Μ' ἀμείλικτον σκληρότητα τὸ στῆθος μου ὁπλίζω
καὶ τὸ μικρὸ μουστάκι του τὸ βγάζω τρίχα τρίχα,
ὄφις νόθον κλάσμα καὶ ψευδὲς μακρὰν τὸν ἀρνοβλίζω
καθὼς ἐτίναξε ποτὲ κι' ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λίχα,
καὶ Κατηγορητήριον ἐκ τοῦ προχείρου κάνω
γι' αὐτὸν τὸν μακρολέλακα, γι' αὐτὸν τὸν πελεκάνο.

—

Τὸν Ἄγγλον τὸν ὑπόδικον πρὸς ὥραν τὸν ἀφίνω
καὶ τῆς ὀργῆς μου τὴν χολὴν 'στὸν Καραπάνον χύνω,
προστάζω δὲ τὸν Κάτωνα ἐκεῖνον τῶν Πατρῶν
νὰ δείξ' οἱ Κορδονάτοι μου πῶς ἄχυρα δὲν τρῶν,
καὶ 'στὴν Βουλὴν ἐπιφανεὶς μὲ μαύρη ρεδιγκότα
τοῦ Ἀρτινοῦ χριμανταλὰ νὰ ψάλῃ τὰ εἰκοτα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκεῖνος ὁ Χουτόπουλος ἀπὸ τὰ ἔξω μέρη
καὶ τί δὲν ἐκουβάλησε καὶ τί δὲν ἔχει φέρει.
Ἐκεῖ κι' ὁ μίγκας Φασουλῆς, ὁποῦ πικρ' ὅλων φάλλεται,
ὡς ποῦ νὰ 'πῇ λουκάνικο εἰς πίπαν μεταβάλλεται,
κι' αἰσθάνεσαι τὴν ὄρεξιν νὰ πῇς μ' αὐτὴν τσιγάρο
καὶ βλέπεις τὸ κεφάλι του νὰ γίνεται φουγάρο.
Κοντὰ του δὲ κι' ἡ Φασουλῆ πολὺ κομψευομένη,
διότι τώρα εὐτυχῶς δὲν εἶναι φουσκωμένη.

—

Ὁ Ντικος ὁ Ματθιόπουλος, ἀδάμας τῶν ἐμπόρων,
ἀνὴρ δὲ πλήρης ἀρετῶν πολλῶν καὶ διακόρων,
τοῦ Πετροχείλου τοῦ γνωστοῦ τὴν Σταματοῦλαν ἔπῆρε,
κορίτσι μὲ τὰ ὅλα του καὶ πρᾶγμα τερατῶδες,
εἰς δὲ τὸ ζεῦγος ἐκ ψυχῆς εὐχήθησαν οἱ Μοῖραι
ἀγάπην μακροχρόνιον, παιδιὰ, κουβαρνταλῆδες.
Αὐτὰ τὐχήθη κ' ὁ Ρωμηὸς κ' ὁ Γεώργης Μαυρογένης
μετὰ πολλῆς θερμότητος, μετὰ γαστρὸς πρησμένης.

—

Ἐβγῆκαν τοῦ Στεφάνου αἱ Γενικαὶ Ἀρχαὶ
καὶ τρέξε νὰ τῆς πάρῃς, ὦ φρεντὰ πτωχέ.
Εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη πωλοῦνται τριῶν δραχμῶν,
θερμῶς δὲ συνιστῶνται ἀπ' ὅλους κ' ἀπὸ μᾶς.

—

Ὁ Γεώργης ὁ Στρατήγης, σπουδαῖος ἀβουκάτος,
τὸν κόσμον τῶν πνευμάτων φῶς φανερὰ ἰδών,
ἐκ Πειραιῶς ἐνταῦθα μετώκησεν ἐσχάτως
κοντὰ εἰς τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τὴν ὁδόν,
μαζὶ μὲ τὸν γαμπρὸ του Μιχάλη Φραγκαντώνην,
ποῦ πάνε γιὰ δουλειᾶς του ὡς σήμερα Κορδόνι.

—

Ἰδοὺ κ' ὁ Κιρκυφόρος ὁ κατὰ φαντασίαν,
τοῦ Μολιέρου ἔργον μὲ τόσην τημασίαν.
Ὁ Λάσκαρης ὁ Ντικος, μὲ μίλλον κωμῳδός,
μετεφράκσεν ἐμμέτρως κκὶ μάλα ἐὐρρεδῶς.

—

Ὁ Γιάννης Ἀϊδονόπουλος, γνωστὸς ἀνὰ τὴν πόλιν
καὶ πρῶτος τῶν φραγκοραπτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην,
πολλὰ κασμίρια ἔφερε καινούρια τοῦ χειμῶνος.
ποῦ δὲν τὰ φθείρει εὔκολα ὁ πανδκράτωρ χρόνος.
Μὰ τώρα συνταξιοῦχος του κι' ὁ ἀδελφός του μένει,
ὁποῦ κανεὶς 'στὸ κάψιμο μ' αὐτὸν δὲν παραβγαίνει,
καὶ θκύματκ ἐσπούδασε τῆς κοστιᾶς περίσσια
'στοῦ Βίντερ τὸ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὰ Παρίσια.
Τίτολο φραγκορραπτάδικο δὲν εἶναι πκῖξι γέλκ ...
τὸ ῥαψιμό του ἐντελὶς, τὸ κόψιμό του τρέλλκ.
Σὲ κόβει Ἀϊδονόπουλος; ... εἶσκι καλὰ κομμένος ...
σὲ ῥκβει Ἀϊδονόπουλος; ... εἶσκι καλὰ ῥκμμένος.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω	— πῶς στὸ σχῆτι μου ἀνέβη,	μὲ Χαμεῖον μὲ μιὰ μάνδρα	— μὲ μεγάλ' ὀλκοφορὶ,
στὴν Νεάπολιν ἀπάνω	— κι' ἀπὸ τοῦλα συναφεῖοι	καὶ μιὰ χέρα δίχως ἄνδρα,	— πιδιὰν ἄλλατα μαμὶ.
μὲ ξενοδοχεῖο Σάϊδη,	— ξεβ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,		

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοντὰ τοῦ πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	—	μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγκίνῃ.	γιὰ τὰ ἕξω ὅμως μέρη	—	δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξοντκάδα	—	κι' ὁπότε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο δὲ κρατεῖ	—	ἕτσις συνδρομητὴς.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	—	γιατὶ λεκτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅσους τὸν παρὰ δὲν δίδει	—	θὰ τὸν φκεῖ μκῦρο φίδι.
καὶ 'σὲ τὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	—	καὶ εἰς τὴν ἀλλοδκπὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἀπ' ὁδείκες πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλκδκ ὅλην	—	ὅχους νέζια κι' ἐντροπὴν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	—	κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	—	φράγκα ὀκτὼ καὶ μόνα.			

Τοῦ Ὀκτωβρίου ἕκτῃ κι' εἰκοστῇ,
μεταβολὴ καθ' ὅλα θαυμαστή.

Τρακόσα πενῆντα κι' ὀκτὼ
καὶ θαῦμα μαγείας φρικτό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Καὶ τί ἐστὶ Πνευματισμός;
Φ. Ὑπομονὴ ὀλίγη.
Π. Ὡς πότε πιὰ ὑπομονή;
Φ. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἐπείγει.
Π. Ἀλήθεια ὅμως ἔγινες καὶ σὺ ψευτοφυλλάδα
καὶ θέλεις μὲ τὰ ψέμματα νὰ σείσῃς τὴν Ἑλλάδα,
κι' ὅπως ὁ κόσμος βιβαιοῖ σοῦ 'σάλεψαν ἡ βίδες
καὶ εἶναι πλάνη μοναχὰ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶδες;
Φ. Τὸ πᾶν ὀπάτη, Περικλῆ, καὶ ὅ,τι πρᾶγμα κάνεις
δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε ἢ προϊὸν τῆς πλάνης.
Π. Κι' ὅταν πεινῶ, βρὲ Φασουλῆ;
Φ. Τὸ θέλ' ἡ φαντασία.
Π. Κι' ὅταν μὲ πιάνῃ κέψιμος;
Φ. Κι' αὐτὸ πλαναισθησία.
Π. Λοιπὸν δὲν ζῶ, βρὲ Φασουλῆ;
Φ. Βεβαίως, μπεγλιβάνη...
πιστεύεις μόνον ὅτι ζῇς, ἀλλ' ὅμως εἶναι πλάνη.
Κι' ὅπως πιστεύεις ὅτι ζῇς κι' ὑπάρχεις καὶ κινεῖσαι
θἄλθῃ καιρὸς ποῦ θὰ θαρρῇς πῶς ζωντανὸς δὲν εἶσαι,
κι' ὅμως ἐγὼ σὲ βεβαιῶ πῶς τὸν νεκρὸ θὰ κάνῃς,
κι' ὅπως δὲν ζῇς πραγματικῶς ψευδῶς καὶ θ' ἀποθάνῃς.
Π. Χωρατατζῆς μοῦ ἔγινες...
Φ. Ποσῶς δὲν χωρατεύω
κι' εἰς ὅ,τι βλέπω πράγματα ὡς πλάνην τὸ πιστεύω,
καὶ μὴ νομίζῃς ἀληθῶς πῶς ζῶμεν κατ' οὐσίαν,
ἀλλὰ κατὰ ψευδαίσθησιν καὶ κατὰ φαντασίαν,
καὶ οὔτε σὺ δὲν εἶσαι σὺ καὶ οὔτ' ἐγὼ ἐγώ...
ἀδίκως ὅμως κάθομαι κατ' σοῦ μωρολογῶ,
διότι σὺ σὰν κουτσουρο ἀγράμματο ποῦ εἶσαι
μὲ θεωρίας ὑψηλὰς ποτὲ δὲν συγκινεῖσαι.

Αὐτὰ διδάσκουν, Περικλῆ, σ' ἐμᾶς τὸ σκυλολόγι
οἱ σήμερον Πυρρωνισταί, οἱ νέοι φρενολόγοι,
ἂν δὲ μὲ κάποιον ἀπ' αὐτοὺς καμμιὰ φορὰ θελήσῃς
περὶ ψευδοῦς καὶ ἀληθοῦς μικρὸν νὰ ὁμιλήσῃς,
σταυροκοπειέσαι με τὰ δηὸ καὶ ἀπορεῖς εὐλόγως
ἂν εἶν' ἐκεῖνος ὁ τρελλὸς καὶ σὺ ὁ φρενολόγος.
Π. Λοιπὸν ἀλήθεια, Φασουλῆ, ἐπέταξες στὸν Κρόνο ;
Φ. Ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ πέταγμα κι' ἐγὼ σὲ βεβαιόνω.
Π. Καὶ τί χαμπάρια ἔφερες ;
Φ. Περνοῦν πολὺ καλά.
Π. Μὰ δὲν μοῦλές, βρὲ Φασουλῆ, πῶς πᾶν ἀπόμεναλά;
Φ. Ἐνῷ κι' ἐκεῖ περίεργα ἐπισυμβαίνουν τόσα
κάθε Κρονίδης φαίνεται πῶς τάχει τετρακόσα,
καὶ χαίρουν, θεία χάριτι, πρὸς τὸ παρὸν ὑγείαν
χωρὶς ν' ἀσκοῦνται παντελῶς εἰς τὴν φρενολογίαν.
Μαθόντες ὅμως ἀπ' ἐμέ, τὸν ποῦρον Ἀθηναῖον,
πῶς Ὑπουργεῖον θὰ γενῇ Συγκοινωνίας νέον,
ἠλάλαξαν περιχαρεῖς κἠγὼ πυρὶ μιχθήτω,
εὐοί ! εὐὰν τοῦ Θοδωρῆ καὶ τὸ Κορδόνι ζήτω,
κι' ἕνας τοῦ Κρόνου Ἡρακλῆς καὶ πρῶτος ναγλαρᾶς
μοῦ ἔδωσε κατραπακιαῖς ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς,
διότι τώρα ποῦ κι' ἐδῶ πρὸς δόξαν τῆς Ἑλλάδος
θὰ συστηθῇ ἐπίσημος Συγκοινωνίας κλάδος,
ἐλπὶς ὑπάρχει, Περικλῆ, στὴν πάροδον τοῦ χρόνου
πῶς θὰ συγκοινωνήσωμεν καὶ μετ' αὐτοῦ τοῦ Κρόνου.
Π. Τί ἄλλο ;
Φ. Κατεθαύμασα τὴν ἐκλαμπρόν των σφαῖραν,
τοὺς εἶπα δὲ πῶς ἡ Βουλὴ θ' ἀνοίξῃ τὴν Δευτέραν,
πῶς συμπολιτευόμενοι δὲν ἔφθασαν πολλοὶ
ἂν καὶ ὁ Θοδωράκης των ἐν βίᾳ τοὺς καλῇ,
καὶ ὅτι Πρόεδρος Βουλῆς θὰ γίνῃ Κουδουνάτος
ὁ Βαλσαμάκης, ὁ Μπασιᾶς, ἢ ἄλλος Κορδονάτος.
Π. Ὥστε ἀλήθεια πῶς πετᾷς στὰ ὕψη, Φασουλῆ ;
Φ. Ἐγὼ ἐσχάτως, ἀδελφέ, κατήντησα πουλί,
καὶ τσίου τσίου κελαϊδῶ καὶ τρώγω καναβοῦρι
κι' ἀπὸ ψηλὰ περιφρονῶ τὴν ἄχαμνή σου μούρη.
Τὸ πρόσωπόν μου, Περικλῆ, διάφορον τὸ δείχνω,
ἄλλος ἐξ ἄλλου γίνομαι καὶ ὅ,τι θέλω ρίχνω,
τραπέζια, πιάνα, σίδερα, τοῦ μούστου τὰ βαρέλια,
καὶ οἱ τρελλοὶ κι' οἱ φρόνιμοι ξεραίνονται ἀπὰ γέλοια.
Π. Ἐσὺ μπορεῖς, βρὲ Φασουλῆ, νὰ ρίξῃς κι' Ὑπουργεῖα.
Φ. Μεγάλα ἐκατόρθωσε ὡς τώρα ἡ μαγεία.
Π. Μὰ δὲν μπορῶ, μωρέ, κι' ἐγὼ νὰ κάμω κάτι τί ;
Φ. Φθάνει νὰ θέλῃς μοναχά, κανεὶς δὲν σὲ κρατεῖ.
Π. Γιὰ πές μου...
Φ. Πρὸς τὰ Πνεύματα τὴν προσοχήν σου τρέπε
καὶ μὲ τὰ δηὸ τὰ μάτια σου τὸν ἀφαλό σου βλέπε,
κι' ἂν κατορθώσῃς νὰ γενῇς καὶ σὺ ὁμφαλοσκόπος
μπορεῖς νὰ κάμῃς θαύματα ταχέως καὶ ἀκόπως,
κι' ἀπαλλαχθεὶς ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς πόνους καὶ τὰ βάρη
νὰ ὑψωθῇς στὸν Σείριο, στὸν Κρόνο καὶ στὸν Ἄρη.
Π. Ἀλλ' ὅμως τώρα εἰμπορεῖς ἐμπρός μου νὰ πετάξῃς;
Φ. Ἀκοῦς ἐκεῖ ἂν εἰμπορῶ, ἀλλὰ νὰ μὴν τρομάξῃς.
Π. Ἄ ! μπᾶ !
Φ. Ἰδού !.. ἐπέταξα... πηγαίνω πρὸς τὸν ἥλιον,
ἀλλὰ φυλάξου, Περικλῆ, κι' εἶμαι πτηνὸν εὐκοίλιον.
Π. Ὦ θαῦμα ὑπερφυσικόν !.. μωρὲ μὰ τεῖνει τοῦτα ;
Φ. Νὰ πῇς πολλοὺς προσκυνημοὺς ἐκ μέρους μου στὸν
κι' ἴσως πετάξω μιὰ φορὰ ἐνμέσῳ τοῦ ἀπείρου [Σγούτα
σηκόνων καὶ ὁλόκληρον τὸ σπῆτι τοῦ Φαλήρου.
Π. Σὰν ἔχῃς τόσην δύναμιν καὶ σπήτια νὰ σηκώσῃς
δὲν εἰμπορεῖς 'στὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον νὰ τρυπώσῃς,
'στὴν Ἐθνικὴ τὴν Τράπεζα καὶ 'στοῦ Τσιγγροῦ τὴν κάσσα;
Φ. Αὐτοῦ ἐστράφ' ἡ σκέψις μου καὶ ἡ ὀρντίς μου πᾶσα,
ἂν δὲ κι' αὐτὸ κατορθωθῇ τὸ θαῦμα, Περικλέτο,
εἰς κόρακας ὁ μάρσιπος διὰ παντὸς ἐρρέτω.
Π. Κατέβα κάτω, μασκαρᾶ...
Φ. Πετῶ εἰς τὸν ἀέρα...
'στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς θὰ σ' εὕρω τὴν Δευτέρα
ν' ἀκούσωμε ὁ Θόδωρος τί λόγο θὰ μᾶς βγάλῃ
καὶ τί θὰ ποῦν οἱ Γερμανοὶ κι' οἱ Ρῶσσοι κι' Ἀγγλογάλ-
Π. Κατέβα κάτω, κότσυφα, καὶ πάψε πιὰ τὰ μάγια. [λοι.
Φ. Ταίρ, τσίου, τσίου, τσίου, τσίρ...
Π. Τώρα θὰ ᾽δῇς, κανάγια.

—

(Ὁ Περικλῆς μὲ δίκανο τουφέκι σημαδεύει
καὶ τοῦ πετῶντος Φασουλῆ τὰ πισινὰ σκοπεύει,
ἀλλὰ ὁ μάγος Φασουλῆς πετᾷ σὰν τὸν σπουργίτη
καὶ καταβρέχει ἐξαφνα τοῦ Περικλῆ τὴν μύτη.)

Κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει
τοῦ Ρωμαίου μας τὸ κεμέρι.

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος, ὁ πέμπτος μας ὁ τόμος,
ἐκδίδεται μεθαύριον τὰ μάλα φιλοκάλως
μὲ σύστημα διάφορον, ποῦ θὰ σᾶς πιάσῃ τρόμος,
τοῦ χρόνου δ' ὡς συνέχεια θὰ ἐκδοθῇ κι' ὁ ἄλλος.

—

Ὁ Φασουλῆς περὶ πολλῶν σαφεῖς ἰδέας δίδει,
καὶ τοῦτο τὸ περίεργον κι' ἐκκεντρικὸν βιβλίον
πωλεῖται 'στὸ Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδη
καὶ 'στῆς Ἑστίας τῆς γνωστῆς τὸ βιβλιοπωλεῖον.

—

Ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος μὲ γλώσσης εὐστροφίαν
ἐκμηδενίζει σύμπαντος τοῦ κόσμου τὴν σοφίαν
καὶ ὡς πτωχὸς τῷ πνεύματι πρὸ τῶν πνευμάτων στέκει...
[illegible]

Ὁ ἀρχιμάγος ὁ Σουρῆς
καὶ τὸ σουζὲ ὁ Θοδωρῆς.

Σ.—Συναθροισθῆτε, Πνεύματα, καὶ ἀπ' ἐμπρὸς κι' ὀπίσω
καὶ ὅλα βοηθήσατε νὰ τὸν ἀποκορμίσω.
Ἀκούσετε τὸ πρόσταγμα Σουρῆ τοῦ ἀρχιμάγου,
ποῦ ἔχει πρόσωπον λαγοῦ καὶ γνωπιὰ τράγου,
ποῦ κατ' αὐτὸς περὶ πολλὰ πνευματικὰ τυρβάζει
καὶ καθ' ἕδους Πνεύματα ἐμπρὸς του κατεβάζει.
Ἐγὼμαι μαγίστας πικιὶ καὶ μαγίστας ἀνψὶ,
ἐγὼ νὰ θέλω μονοχὰ καὶ χάνομαι 'στὰ ὄρη,
ἐγὼ τὶ κάθε κοντίλι βουλήνω τοῦ πυχίντος
μὶ τὴν σφραγῖδα τὴν ἀπτὴν τοῦ πάλαι Σαλομῶντος,
ἐγὼ τὴν Σαλομωνικὴ τὴν ἔχω σὰν νορὰ
καὶ νὰ μοῦ κάνῃ δὲν μπορεῖ κανεὶς τὸν σοβαρό,
ἐγὼ ἐκεῖ ποῦ καθόμαι κοιμοῦμαι μ' ἕνα πόδι,
φωνάζω σὰν τὸν κόκορα καὶ κουτσουλῶ σὰν βοδί,
ἐγὼ μπορῶ ἀπαθάρο καὶ βάτραχο νὰ φάγω
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα νὰ τινιχίσω τράγο,
νὰ προσκαλέσω γύρω μου τὰς Ἐρινῦς καὶ Στύγας
καὶ νὰ σκοτώσω βούβαλο μὶ τὸ φτερὸ τῆς μυίγας.
Ἐγώ, ἂν θέλω μονοχά, θὰ 'ὄπτε τὸ κουνοῦπι
μὲ φαβορίτας Θεοδωρῆ καὶ μὲ φακὸλ Τρικούπη,
ἐγὼ μπορῶ γιὰ κάθε τί χωρὶς χαρτὶ νὰ γράφω,
νὰ κάνω Λαρισ Μπαλὶ τὸν Βουλευτὴ Ζωγράφο,
ἢ νὰ βαπτίζω ἀρχηγοὺς ἐντὸς ἑνὸς μακτέλου,
νὰ φτιάσω κόρδες ταμπουρὰ μὶ τρίχες τοῦ Σαμτέλου,
καὶ νὰ τὸν στείλω ἔπειτα γιὰ νὰ τὸν 'δοῦν οἱ ξένοι
'στὴν Ἔκθεσι τῆς Μουσικῆς, ποῦ θὰ γενῇ 'στὴν Βιέννη.
Ἔμπρός ! ἔλατε, Πνεύματα, μ' ἐμὲ ὁλόγυρά του
καὶ κλείσετε σιγὰ σιγὰ τὰ γαῦρα βλέφαρά του
νὰ πῖσ' εἰς λήθαργον γλυκὺν ὁ μέγας Κορδονάτος...
ἐγώ, ἐγὼ σᾶς προσκαλῶ, ὁ μάγος ὁ βαρβάτος.

—

(Ἐνῷ τοιαῦτα ὁμιλεῖ ἀστράπτει καὶ βροντᾷ
καὶ πτερυγίζουν Πνεύματα 'στὸν Θοδωρῆ κοντά.)

—

Σ.—Κοιμήσου, Θοδωράκη μου, κοιμήσου, Διλιγιάννη...
τὰ περασμένα ξέχασε καὶ κάμε νάνι νάνι.
Κοιμήσου, Θοδωράκη μου, κι' ἡ μοῖρα σου δουλεύει
καὶ τὸ μακρὺ Κορδόνι σου 'στὸν κόσμο βασιλεύει.
Παρακαλῶ σας, Πνεύματα, σιγὰ σιγὰ πηράτε
καὶ μὴ μοῦ τὸν ἐγγίζετε καὶ μὴ μοῦ τὸν ξυπνᾶτε,
κι' ἂς βλέπῃ μές' στὸν ὕπνο του κουδούκλια μὶ τὰ κλήματα
καὶ ὄχι χάρτινο παρὰ κι' ἀνέλπιστα ἐλλείμματα.

—

Κοιμήσου, Θοδωράκη μου, καὶ νάνι νάνι κάνε,
κι' ὁ Κερκόπανος ὁ μακρὺς ἐξορκισμένος νάναι.

Αὐτὸς ὁ μονοκαίκαλος δὲν εἶναι 'στὰ καλά του,
τὸ πνεῦμα τὸ μουρλούζικο ἐμπῆκε 'στὸ μεγάλο του
κι' ἐκεῖνο τὸν ἐκούρλανε καὶ τοῦ τὰ κάνει ὅλα
κι' οἱ ἀριθμοὶ τσακίνονται καὶ παίζουν καραμπόλα.
Ἂς φύγῃ ἔξω ἀπ' ἐδῶ κι' ἂς κλαίῃ γιὰ τὰ χάλια του,
κακὸ σπυρὶ 'στὸ στόμα του καὶ πέτρα 'στὸ κεφάλι του.

—

Ὦ Πνεύματα τοῦ πονηροῦ, ποὺ σᾶς ξεριᾷ ὁ Δαίμων
ἐκ τῆς γεέννης τοῦ πυρὸς, ὑδάτων καὶ ἀνέμων,
ἀφανισθῆτε ἀπ' ἐδῶ καὶ σύρτε 'στὰ γουρούνια,
γιατὶ μᾶς παραμπήκατε 'στὰ δύο μας ρουθούνια.
Μακρὰν μας κι' ὁ Χαρίλαος, μακρὰν κι' ὁ Καρπάνος...

—

(Κοιμίζει τὸν Πρωθυπουργὸν Σουρῆς ὁ λασπλάνος.)

—

Πρωθ.—Νά! νά! τί Ἰσοζύγιον... ὡσὰν ἀπὸ φρουκάνι
κι' ἕως ποὺ νὰ στρίψω νὰ τὸ 'δῶ ἐμπρός μου εἶναι σκόνη.
Τελείωσαν τὰ ψέμματα... βαρέθτε παραπέρα...
ἐμπρὸς 'στὸ Κοινοβούλιον κι' ἰσήμωσε Δευτέρα...
Τρικούπη, μὴν κοροϊδεύεσαι καὶ σταῦρο 'στὴν ἀρχιά
καὶ τὴν οὐρὰ σου μὴν κουνῇς καθὼς τὴν σουσουράδα.
Μὶ ὄκαρμα γονάτισε 'μπροστά μου, Καραπάνε,
τὰ πρῶτα μεγαλεῖα σου ἐπίρασαν καὶ πάνε,
κι' ὁ Θεόδωρής σὲ γρέκαρε ρεντίκολο θὰ κάνῃ
καὶ σὲ τὸν κακορίμαλο, καὶ σὲ τὸν στραβοξάνα.

—

Μακρὰν μου, πνεῦμα πονηρόν... ποῦ θέλεις νὰ μὲ πετρώξῃς;
ἄρκτε πύλας κι' ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης.
Καὶ ποῖος εἶναι ἄρκτε ὁ Βασιλεὺς αὐτὸς;
ὁ Καρδονάτος Θεόδωρος, ὁ τόσον ζηλευτός.
Ἐγὼμαι ὁ Γορτύνιος, ποῦ ξίρω ἀπὸ μαγιὰ
καὶ βλέπω πιὸ καλλίτερα κι' ἀπὸ τὴν κουκουβάγια.
ἐγὼμαι ὁ Ἀλλὰν-Καρδέκ, ποῦ ξέρω νὰ βροντῶ,
ποὺ βάζω Ναπολέοντος μεγάλου τριακοντό.

ποῦ δὲν ξιππάζομαι ποτὲ ἀπὸ κανένα χῶρο,
ποῦ καὶ τὰ δύο χέρια μου ἁμίσως πιστικεύω
καὶ πάλιν τὰ ξανακάλλω πρὸς ἐκπληξιν κοινήν,
κι' ἀκούω ἐκ τῶν ἀνωθεν κύρατον φωνήν.

—

Ἐγὼμ' ἐκεῖνος ποῦ ψωμὶ ἐχόρτασα τὸν τόπον
καὶ μόνος πνευματίζομαι χωρὶς κανένα κόπον.
ἐγὼ μὲ μάτια σραλιστὰ καὶ ψύλλους κυνηγῶ
κι' ἀπὸ τὰ νύχια κάποτε τσακίνω τὸν λαγό,
ἐγὼ προστάζω Πνεύματα καὶ ὕστερα 'πεταγγέλλω
κι' εἰς δύο Δεληγιαννάδες χωρίζομαι ὅταν θέλω,
καὶ λέγω εἰς τὸ δεύτερον ἐγὼ τοῦ Δεληγιάννη,
πὼς Ἰσοζύγιον ζητῶ σπουδαίτερ' νὰ μοῦ κάνῃ,
κι' ἁμίσως Ἰσοζύγιον 'στὴ μέση ξεφουρνίζεται
κι' ἡ Δύσις κι' ἡ Ἀνατολὴ γιὰ τοῦτο ἀλαμνίζονται,
καὶ ὁρῶντα καὶ χρυώγρηκα κατραμιλεῖον μὲ τουμπάκι,
κι' ἀνάβει τέτοια πυραγιὰ, ποῦ δὲν τὴν σβύνουν τρομπάκι.

—

Ἐγὼμ' ἐκεῖνος ποῦ τυχνὰ τὸν πιάνουν τὰ φιγγάρια
καὶ 'στὸ κακὸ των κρύβοντα πελλοὶ σὰν σκιληκάρια,
ἐγὼμ' ἐκεῖνος ποῦ πολλοὺς τσίζω κουκουναρι
κι' ὁ μπακαλιάρος γίνεται 'στὰ χέρια μου μανάρι,
ἐγὼμαι γέννημ' Ἀλισσοῦ καὶ μὶ τὸ παρακάνω
καὶ τὰ παπουτσια ἔβαλα 'στὸν ὄλλις Καραπάνο,
ποὺ μονοπώλια κάποτε κρυφὰ μοῦ ἐμαγειρεύα...
γερὰ τὸ μισοχείμωνο ζυλιάγκωρο ἐγύρευα.
Ἐγὼμαι μάγος μὶ χορὰ, καὶ τὰ γκαλιὰ θὰ βάλω
καὶ 'στὸν Σουρῆ τὸν τσιπιὰ καὶ 'στὸν Καρδὶκ τὸν Γαλλο,
ἐγὼ κουμίζω τοὺς Ρωμηοὺς καὶ μὶ κλεισὰ τὰ μάτια
καὶ κάνουν τὰ γκαλιὰ χαρμὰ καὶ τάχυρα κομμάτια.

—

(Μονάχος ὁ Πρωθυπουργὸς τὰ μάτια του ἀνοίγει,
ὁ δὲ Σουρῆς ξιππάζεται καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ.)

Καὶ ὀλίγαις ποικελίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελέικις.

Πῶ! πῶ! Ἡμεροδείκται εἰς τοὺ Κωνσταντινίδη,
ποικίλοι κι' εἰς μεγίθη κι' εἰς σχήματα κακὰ εἶδη,
μ' εἰκόνας διαφόρους περιφανῶν ἀνθρώπων,
ὅπου αὐτοὶ μονάχα στολίζουν κάθε τόπον,
καὶ δὴ τῆς Ἀλεξάνδρας, τῆς τόσον θρηνηδείσης,
ποὺ τόσας μᾶς ἀφῆκε γλυκείας ἀναμνήσεις.
Πῶ! πῶ! Ἡμεροδείκται μὶ τόσα φουρφουρίνια!...
τί χρώματα, τί τέχνη, καὶ τί μεγάλη φρόνηση.

—

Ἐκεῖνο τὸ κατάστημα Βασίλη τοῦ Κασδόνη,
ὅπου 'στὸ σπίτι βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβόνει
καὶ μὲ στολίδια χίλια δὸ φαγγοβολεῖ γεμάτο.

Θεῦμα ἰδίσθαι ἀληθῶς!... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι!...;
μιὰ ρὸ Παρίσι φαίνονται μὶ τοῦτο αἱ Ἀθῆναι,
κι' ἂν γιλαθῆς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ πέρασης
ἀμέσως μέσα θὰ βριθῇς καὶ κάτι θ' ἀγοράσῃς.
κι' ἂν εἶσαι ἀριλίκαλος καὶ πρῶτος κασσιδιάρης
τότε θὰ φύγῃς μονάχα καὶ πράγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιατ' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλαδικο.

Ὁ Ρωμηὸς γυαστὸν σᾶς κάνει — πῶς ἀπὸ σπέτι μου ἀνίδη,
στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖει
μὲ ξενοδοχεῖο Σῶδη. — ἔχε 'στὸ λάδι, ἐρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὶ Χηλεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομὴ,
καὶ μιὰ χῆρα δίχως ἄνδρα, — κοῖτεον ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κεφαλληνία» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προκατείου κοπορτος πολὺς.

Ο ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα, πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ χορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— ἑκατὸν καὶ 'στὰ χέρι.
κι' ὅταν ἔχῃ ἑκατὸν ἀδα	— κι' ὅπου μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατεῖς	— ἔχουμε συνδρομητήν,
Συνδρομητὴς θὰ θέλουσι	— γιατὶ δεκτὰ δὲν ἔχομε,	κι' ὅπου τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στοὺς Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλεδαπὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— σὲ' αὐθέντας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— θέχουν νάχῃ κι' ἀντιπρόσ.	Γιὰ τὴ σάρκα καὶ τὴ μάρκα	— νάθῃ φύλλο μὴ δίνάρο.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— ἑφτὰ δωδέκα καὶ μόνο.		

Δευτέρα Νοεμβρίου
κι' ἐρχὴ Βουλευτηρίου.

Τρακόσα πενῆντα κι' ἐννιὰ
κι' ἀρχίζει κακὴ χειμωνιά.

Καὶ ὁ «Ρωμηὸς» 'στοὺς φοιτητάς.
ποῦ ἀγωνεύουν κατ' αὐτάς.

Ἐμπρός, ἐμπρός, ὦ φοιτηταί, 'στὸ πόδι σηκωθῆτε
καὶ θέματα Λατινικὰ καθόλου μὴ δεχθῆτε
Ὡς ὀργισμένοι λέοντες τὴν χαίτην σας τινάξετε,
ποδοκροτεῖτε, δείρετε, σφυρίξετε, φωνάξετε...
μακρὰν καὶ τὰ Γερούνδια, μακρὰν καὶ τὰ Σουπίνα,
κι' ἂς μὴν πατῇ τὴν κάπα σας ἡ λίγκδα ἡ Λατίνα.

Ὡς πότε πιὰ Λατινικά, φιλόλογοι καθ'μένοι;
κι' ἂν ὁ σοφὸς ὁ Φιντικλῆς εἰς ταῦτα ἐπιμένῃ
κι' ἐπιθυμῇ τὴν πίστι σας ἀνάποδα νὰ βγάλῃ,
ἀλλάξετέ του 'γρήγορα Χριστὸ καὶ Παναγία,
κι' ἀσπλάγχνως κατασχίσετε τὸ παρδαλό του σάλι,
ὅπου θὰ μεῖν' Ἱστορικὸ 'στὴν Ἀρχαιολογία.

Ἂν δὲ κι' ὁ νέος Νάρκισσος καὶ Πάρις Μιστριώτης,
τῆς γλώσσης τῆς Λατινικῆς γενναῖος θιασώτης,
ὀξύνῃ ἐναντίον σας τοῦ λόγου τὴν κοπίδα
καὶ σᾶς φωνάξῃ ἄγριος «κι' ἐγὼ τὸ θέμα θέλω»,
κτυπᾶτε μὲ τὴν ὕσπληγγα καὶ τὴν γνωστὴν βαλβίδα
καὶ δῶστε του κατραπακιαῖς εἰς τὸ 'ψηλὸ καπέλο.

—

Ἂν δὲ καὶ ὁ δασύτατος Λατινιστὴς Σεμτέλος
τοξεύσῃ ἐναντίον σας ὀργῆς ἀγρίας βέλος,
ἐσεῖς καὶ τούτου κόψετε ὀγρήγορα τὸν βῆχα
καὶ καίοντες τὰ γένεια του μὲ ἄκαπνο μπαροῦτι
καμμίαν μὴν ἀφήσετε 'στὸ πρόσωπόν του τρίχα
πρὸς νέαν τέρψιν τοῦ Σουρῆ, τοῦ ἀθονεροῦ τσιφούτη.

—

Κι' ἂν θέλουν σώνει καὶ καλὰ καὶ οἱ λοιποὶ δασκάλοι
νὰ σᾶς γανώσουν τὸ μυαλὸ μὲ τὰ Λατινικά,
ἐσεῖς ἀκαταμάχητοι σηκώσετε κεφάλι
καὶ τὰ κρανία σπάσετε τὰ διδασκαλικά,
καὶ 'στὴν σοφίαν τρίψετε τῆς σοβαρᾶς των μούρης
τὰ σούμ, ἐς ἐστ, τὰ βόλο, βίς, τὰ μπούρις καὶ σεκούρις.

—

Σεῖς τὰς παγίδας θραύσετε τῆς πονηρᾶς πλεκτάνης.
σεῖς γίνετε Καθηγηταί, Κοσμήτορες, Πρυτάνεις,
κι' εἰς ᾄλόγας ρίψετε πυρὸς τὰ ἱερὰ Παλλάδια,
τῶν Φιντικλήδων δηλαδὴ τὰ κίτρινα τετράδια,
κι' ἂς εἶναι βάτος Μωυσῆ τὸ Φλογερὸ Καμίνι
ὡς ὅτου σκόνη καὶ καπνὸς 'στὸ τέλος ν' ἀπομείνῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Λαπᾶ ἀπ' ἔξω, Περικλῆ, βροχὴ κακοκαιρία,
καὶ μὲς 'στὴ σάλα τῆς Βουλῆς μεγάλη φασαρία.
'Απ' ἔξω καβαλλαρῆδες καὶ ἵπποι καὶ πεζοί
καὶ κάμποσοι περίεργοι καὶ χασκευτὲς χαΐρι,
καὶ μέσα πλῆθος γυναικῶν ἐργατικῶν τὰ μάλα,
ποὺ πάντα σὲ τραγάματα εὑρίσκονται μιγάλα.
καὶ ὅταν τοῦ γειτσκυρισοῦ τελειώσουν τὴν ὁρντεῖα
ξεπλένονται καὶ 'στὴ Βουλὴ ν' ἀκούσουν γιὰ πατρίδα.
'Απ' ἔξω ἐτριγύριζαν πολῖται τσεπτικοί
καὶ κάμποσοι φιλόσοφοι περιπατητικοί,
ποὺ ἐδῶ τοὺς σκιέζουν λαΐλαπες καὶ θέλουν χειμῶνας
καὶ τὸν καιρὸν τὸν ἔχαρτον ἐκ τοῦ στομάχου μόνον.
Ἐγὼ δὲ τούτους θεωρῶν μ' ὀρθορρευνισε φρένας
ἀσκέφθην νὰ τοὺς στείλωμεν 'στὴν Ἔκθεσιν τῆς Βιέννας,
κι' ἐκεῖ πρὸς ὄξαν, Περικλῆ, μεγάλην καὶ ἀΐδιον
τῆς ἐθνικῆς μας μουσικῆς, ποὺ ἔχει μέλος ἴδιον,
νὰ παίξουν ὅλοι ταμπουρὰ μὲ τέσσερα σαντέρα των
πρὸς ἐκπληξιν καὶ θαυμασμὸν ἀμούσων ἐπαράτων,
κι' ὅταν ἀκούσουν ἔξαφνα τὸν ταμπουρὰ νὰ παίζῃ
νὰ! μουσικὴ Ἑλληνικὴ θὰ 'πεθαν οἱ Βιεννέζοι.
Π.—Κι' ἐγὼ καθ' ὅλα σύμφωνος νομίζω ἡ φοκαρᾶς
πὼς μουσικὴ Ρωμαίικη ἐστὶν ὁ ταμπουρᾶς,
καὶ σήμερον καὶ κύριον χαθὲς μὰς μόνος θἄνει:
ὁ Καρκιτσάκης κρυγῆ καὶ πρῶτος καπετάνιος.
Φ.—Λειπὸν ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, φριατὴ κακοκαιρία
καὶ μὲς 'στὴ σάλα τῆς Βουλῆς μεγάλη φασαρία.
'Απ' ἔξω Λόρδοι ψεύτικοι, ποὺ πίνουν ναργιλέδες,
καὶ μέσα Λόρδοι ἀληθεῖς καὶ μερικαὶς Μυλλαΐδες,
ὑποῦ ἐκαταλάσπωσαν τὰ πόδοφουστανά των
ἀπὸ τὸν πόθον νὰ ἰδοῦν τὸν μίγαν Κερδονάτον.
Ἴδού λειπὸν κι' ἡ Σύνοδος μιτὰ πομπῆς μεγάλης
κι' ὁ Θεοδωράκης λυγιστὸς μὲ λίγον ὑπὸ μαλκᾶ,
ἐνῶ δὲ καθὲ Ὑπουργὸς πρεσβὶλι σαπασμένος
γιὰ νὰ μὴ φύγῃ ἐπίτηδες κατσυναχωμένος,
ἐκεῖνος ἦλθε μοναχὸς μὲ μιὰ κορφὴ βιλλάδα
κι' ἐφυγοβόλει κι' ἔλεμπι ἀπὸ πολλὴ γαλάδα,
καὶ χαιρετῶν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐγλυκοχαμογέλα
μὲ κάτι μισελάματα, ποὺ ὅταν μὶα τρέλλα
Καὶ ἄρχισε ἡ Σύνοδος νὰ ψάλῃ τὸ ψαλτῆρι
καὶ μιὰ Μυλλαΐδη 'γίλασε σ' αὐτὸ τὸ πανηγῦρι,
κι' ὁ Δεληγιάννης, Περικλῆ, τῆς ἔρριξ' ἕνα βλέμμα
ὑποῦ ἐμέσως τῆς πτοχῆς τῆς ἔκοψι τὸ αἷμα.
Ἐβγῆκ δὲ ἁγιασμὸς μ' ἐλλάβειαν πολλήν,
τὸ πνεῦμα δὲ τὸ ἅγιον κατέβη 'στὴν Βουλήν,
κι' ἐγὼ καθὼς πνευματιστὴς διέταξα μὲ τόνον
τὰ πνεύματα τὰκάθαρτα νὰ ρίγνουν τῶν δαιμόνων.
κι' ἐμαίνετο εἰς τὴν Βουλὴν ἓν φεβρᾳ μανίᾳ
τὸ πνεῦμα, τὸ περίπνευμα κι' ἡ περιπνευμονία.
Ἐκβέντος σὺν ἁγιασμῷ ἐπὶ τοῦ Δεληγιάννη
καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος πετῶντες 'στὸ ταβάνι,
κι' ἐξορκισθέντος παρ' ἐμοῦ καὶ τοῦ Μητροπολίτου
τῶν κόμματος τοῦ πονηροῦ, τοῦ κόμματος τοῦ τρίτου,
ὑποῦ ὡς πνεῦμ' ἀπατηλὸν τὸν Θεὸν πειράζει
καὶ μὲ τὸν Σωτηρόπουλον τοῦ 'κόλλησε μαράζι,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μὶ τὸ ἐμπρίπον σχῆμα
ἀνέβλυε σαβαρίτικος εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα
κι' εἶπε περίπου τὰ ἑξῆς μὲ τόνον σεβαστὸν:
«τὸ βρῆκεν τοῦ Συντάγματος αὐτοῦξες τὸ γνωστόν,
«καθ' ὃ μὰς ἐπιτρέπεται νὰ ἔχωμεν Βουλὴν
«καὶ ἐκείνη νὰ συνέρχεται καὶ ὄχως τὴν Αὐλήν.
«εἰς ταύτην δ' ἐπιτρέπεται διάταγμα νὰ γραφῇ
«καὶ νὰ καλῇ τὸν Βουλευτὸν τὸ ὁπαλεστὸ συναμᾶ,
«νὰ δὶ τυχὸν Πρωθυπουργὸς μπορεῖ ὑπόταν θέλῃ
«κι' ἐν ἀπουσίᾳ τῆς Αὐλῆς τὸν λόγον ν' ἀπαγγέλῃ,
«γιὰ νὰ μὴ λένε τὸ ψωμὶ χαράμι πὼς τὸ τρώγει
«καὶ γιὰ νὰ φαμπριαρωνται φαμφαρωνίας λόγοι.
«νυνὶς Συνόδου ἤκρξεν ἐπίσημον ἀφρώτου
«καὶ ὅσοι θέσεις ἔχετε φανταστεῖ μου ζήτω».
Εἶπεν αὐτὰ ὁ Θέωρος καὶ μὶ στρωμένους βλέες
ὅλφειτ ἀνερώνησεν οἱ Ἄγγλοι κι' ὁ Ἀγγλίδες,
κι' ἐγὼ ἀφήσας τῆς Βουλῆς τἀγιασμένα ἔδη
ἀπὸ κοντὰ, βρὶ Περικλῆ, ἵπτρα μιὰ Μυλλαΐδη,
νὰ 'δῶ ἂν εἶναι ἀληθὲς ἐκεῖνο ποῦ θρυλλεῖται
κι' ἐγὼ συχνὰ τἠμελογῶ καὶ ἄλλοι συμπελεῖται,
πὼς ἔδεν φορροῦν ἀσπρόρρουχα ὡς τὰς λειπὰς κυρίας...
Π.—Ὅρσο λειπὸν τρεῖς μαγειρεῖς καὶ δύο μπατμπρίκας.

Κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμέρι.

Ὅσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὁμιλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
καὶ ταὐτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὅ,τι μᾶς ὀφείλουν.

Ὅστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ
τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοβερὸν βιβλίον,
πωλεῖται 'στὸ Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδη
καὶ 'στῆς Ε σ τ ί α ς τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Δεληγιάννης παίζει
μὲ στρογγυλὸ Τραπέζι.

Δ. Κουνήσου, Τραπεζάκι μου, κι' εἰπέμου σὶ θὰ γίνῃ;
Γ. Στὸν τόπο τῆς, Πρωθυπουργέ, μιὰ πέτρα δὲν θὰ μείνῃ.
Δ. Δὲν σ' ἔννοῶ... τὰ λόγια σου μοῦ φαίνονται γρεφῶδη.
Τ. Εὐχαριστεῖσαι ν' ἀπαντῶ μὶ τόνα μόνο πόδι;
Δ. Ὅπως σ' ἀρέσει...
Τ. Πρόσεξε εἰς ὅ,τι θὰ μαντεύσω.
Δ. Εἰς πᾶσαν προφητείαν σου προθύμως θὰ πιστεύσω.
Τ. Μὲ τῆς γαργάρκις δρόσισε τὸ λάλον σου λαρύγγι
καὶ τὸ κορμὶ σου ἄλειψε μ' ἀγριοχοίρου ξύγκι.
Δ. Ἀλλὰ γιατί, Τραπέζι μου;
Τ. Γιὰ νὰ γλιστρᾷς σὰν χέλι
ὅταν κανένας Βουλευτὴς πολλὰ ρουσφέτια θέλῃ.
Δ. Καὶ δίχως ξύγκι δὲν μπορῶ νὰ ξεγλιστρῶ μὲ τρόπο;
Τ. Κ' ἔτσι βεβαίως εἰμπορεῖς, μὰ πάντα κάνεις κόπο.
Δ. Μακᾶνμοῦ λές, Τραπέζιμου, γι' αὐτὸ τὸ τρίτο κόμμα;
Τ. Θαρρῶ πὼς ἔχει, Θέωρε, τοῦ λεμονιοῦ τὸ χρῶμα.
Δ. Τί ἐννοεῖς μ' αὐτὸ ποῦ λές;
Γ. Καθεὶς καταλαμβάνει
πὼς ὁ μεγάλος Λεμονῆς τὸ τρίτον κόμμα κάνει.
Δ. Καὶ τίς αὐτὸς ὁ Λεμονῆς;
Τ. Ὁ ἐκ τῆς Τριφυλλίας,
ὁ τόσας οἰκονομικὰς εἰδῶς ἀνωμαλίας.
Δ. Τὸν Σωτηρόπουλον θὰ λές...
Τ. Τὸν ἤρες τέλος πάντων.
Δ. Λοιπὸν θὰ γίνῃ πρόξενος σημαντικῶν συμβάντων;
Τ. Ὁπόταν κόκκινο ἴδῃς, Πρωθυπουργέ, λεμόνι,
δὸς ταλευταῖον ἀσπασμὸν 'στὸ προσφιλὲς Κορβόνι.
Δ. Καὶ τὸ λεμόνι πῶς μπορεῖ νὰ πάρῃ ἄλλο χρῶμα;
Τ. Τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ καὶ σήμερον ἀκόμα.
Καὶ τὸ λεμόνι γίνεται καθὼς τὴν παπαροῦνα
καὶ μία ρέγκα δύναται σὰν τὴν παχειὰ γουρούνα.
Δ. Χρησμοδοτεῖς ἀπαίσια...

Τ. Κακὴ δουλειὰ σοῦ τρέχει,
μὰ ξέρεις πῶς τὸ κυβερνᾶν πολλὰ σικλέτια ἔχει.
Δ. Κατ' τί νὰ λάμω;
Τ. Ἄφοβος Ἀτοὺς Λεμονῆδες στέκα
καὶ μὲ ρουσφέτια χόρτασε τοὺς ἑκατὸν καὶ δέκα.
Δ. Ὡς τώρα τοὺς ἐχόρτασα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ἀλλὰ ἐκεῖνοι μ' ἀπείλοῦν μὲ ὅσα κι' ἂν τοὺς κάνω.
Τ. Μὴν εἶσαι τόσον φειδωλὸς καὶ δόλου μὴ λησμόνει
πῶς κατακόκκινο μπορεῖ νὰ γίνῃ τὸ λεμόνι.
Κι' αὐτὸ τὸ Ἰσοζύγιον, ποῦ τώρα ὅπως λὲς
σὺ μόνος τὸ κατάφερες νὰ γίν' ἰσοσκελές,
πρὲς πλήρη εὐχαρίστησιν κι' ἀνταμοιβὴν τινῶν
ἀμέσως ἕνα τρίγωνον ἂς γίνῃ σκαληνόν.
Δ. Ἀμμ' ὁ Τρικούπης ἔπειτα;
Τ. Παραίτα τὸν Τρικούπη
καὶ μὴ χαμένο φαίνεσαι, Πρωθυπουργέ, κουρεῦπι.
Δ. Τί ἐννοεῖς;
Τ. Κομμάτιασε τὸ Κατηγορητήριον
καὶ πέταξέ το 'στῆς Βουλῆς τὸ μέγα σύρτήριον,
καὶ κάμε ἄλλο δεύτερον σροδρότερον τοῦ πρώτου
πρὸς παντελῆ καταστροφὴν τοῦ στυγεροῦ προδότου.
Δ. Καὶ ποίας νέας κατ' αὐτοῦ νὰ 'ρῶ κατηγορίας;
Τ. Ἀρκεῖ ὀλίγον νὰ σκεφθῇς καὶ θὰ εὑρῇς μυρίας.
Δ. Εἰπέ μου μίαν, δύο, τρεῖς, εἰπέ μου πλειοτέρας,
ν' ἀφανισθῇ διὰ παντὸς τὸ ἀπειλοῦν με τέρας.
Τ. Εἰπέ του πῶς ωμίλησε μετὰ πολλῆς ἀνοίας
μὲ τὸν Σταμπούλωφ τὸν φρικτὸν περὶ Μακεδονίας,
εἰπὲ πῶς γιὰ ἐπίδειξι καὶ δυνατὴ ρεκλάμα
ἐπῆγε εἰς τὸ θέατρο μὲ τὸν Καρνὼ ἀντάμα,
πῶς μὲ τὸν Μπλῶϋτς ἔκανε κουδέντα σοβαρή,
πῶς ἕνα βράδυ ἔφαγε μὲ τὸν Σαλισβουρύ,
πῶς 'στὰ καλὰ καθούμενα χωρὶς καμμιὰ αἰτία
'ταξείδεψε ἰνκόγνιτο καὶ ὡς 'στὴν Ἑλβετία,
πῶς κακουργήματα κι' ἐκεῖ διέπραξε μεγάλα,
πῶς ἤπιε ὅλο τὸ παχὺ τῶν ἀγελάδων γάλα,
πῶς λόγο ἤθελε παντοῦ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς νὰ δίνῃ,
πῶς τὸν γνωστὸ συνήντησε μακαρονᾶ Ρουδίνῃ,
πῶς μακαρόνια ἔφαγε μ' αὐτὸν Ναπολιτάνικα,
πῶς ὁ Ρουδίνης τοὔδωσε καὶ μερικὰ λουκάνικα,
μὰ κι' ἄλλα περισσότερα νὰ τοῦ εἰπῇς ἀκόμη,
πῶς 'πῆγε 'στὸν Βατικανὸ καὶ 'στὴν ἀρχαία Ρώμη,
πῶς κι' ἐκεῖ πέρα ἔδειξε μαλὰ κολοκυθένια,
πῶς τέλος πάντων ἔπιασε τὸν Πάππ' ἀπὸ τὰ γένεια.
Δ. Ὢ! ναί, Τραπέζι προσφιλές, τί ἔχω νὰ τοῦ ψάλω!..
τὰ μακαρόνια πούφαγε ξυνὰ θὰ τοῦ τὰ βγάλω.
Τ. Τοῦ Χαριλάου ἂν ποθῇς τὴν γοῦνα νὰ τινάξῃς
τὸν Παππαγιαννακόπουλο ἀμέσως νὰ φωνάξῃς,
ποῦ εἶναι μάννα γιὰ φωνὴ καὶ Κατηγορητήριον...
Δ. Ἐκ νέου θὰ τρομάξωμεν τὸν κάθε ἀλιτήριον,
κι' ἐγὼ μὲ τὰ λευκάνικα ἐκεῖνα τοῦ Ρουδίνη
ταύτιὰ τοῦ πρὶν Πρωθυπουργοῦ θὰ κάμω τελατίνι.
Μάδεν μοῦ λίγεις πῶς μπορῶ στὰς συμφοράς μου ὅλας
νὰ ξεγλυστήσω κι' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς οἰνοπαντοπώλας,
ποῦ κάθε τόσο μ' ἐνοχλοῦν καὶ ἀπ' ἐμπρὸς κι' ὀπίσω
καὶ μόνον μὲ τὰ χνῶτα των κοντεύω νὰ μεθύσω;
Τ. Στέλλες τους εἰς τὸν Ἔφορον μὲ γλῶσσα ὅλο μέλι
κι' ἐκεῖνος πάλιν αὐθωρεὶ ἂς σοῦ τοὺς ξαναστέλλῃ,
ὡς ποῦ κι' αὐτοὶ νὰ βαρεθοῦν ἀπὸ τὸ πήγαιν' ἔλα
καὶ πάψῃς νὰ μυρίζῃς πιὰ ρετσίνα καὶ σαρδέλα.
Δ. Πολὺ σοφὰ μοῦ ἀπαντᾷς, μὰ δὲν μοῦ λὲς ἀκόμα
εἶναι κι' ὁ Κωνσταντόπουλος μ' αὐτὸ τὸ τρίτον κόμμα;

—

(Τὸ Τραπεζάκι στέκεται χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι
κι' ὁ Θόδωρος ξαναρωτᾷ νὰ μάθῃ τί θὰ τρέξῃ.)

—

Δ. Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν γιατὶ δὲν ἀπαντᾷς
καὶ μόνον μὲ τὰ πόδια σου τὰ τρία μὲ σκουντᾷς;

—

(Τὸ Τραπεζάκι γίνεται ὡς ποῦ νὰ 'πῇς κρεμμύδι
καὶ τοῦ κυρίου Θοδωρῆ τοῦ πάει ριπιτίδι.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Περὶ ὁπλοσορίας: ἀεῖδε Ἀοιδὸς
τοῦ πρὶν Εὐαγγέλους Ἀνθρέα τοῦ Γαλάτση ...
πρὸς ὅλους μετὰ θέρμης τὴν συνιστῶ πολλῆς
ὡς μόνην ἐπιτηδείαν εἰς τὸν Ρωμηὸν τὴν ράτσα.
Καλλιτεχνὴς καθ' ὅλα καὶ μ' ἔνοιαν ὑφάσεως,
τὴς Θέμιδος τιμᾶται τὸν λειτουργὸν καὶ μύστην.

—

Ὁ Γιάννης Παντελάκης, Κυνουριεὺς γλυκύς,
μεγάθους καὶ σκοπιδάσας τὰ τῆς Ἰατρικῆς,
τὴν πρακτικὴν ὑπίστη ἐξέτασιν ἐγκάτου
κι' ἀνηγορεύθη Δόκτωρ καὶ Ἰατρὸς βασβέτος,
λίαν καλῶς ὡς ἔβλεπον τῶν κόκκων του τὸ λαβίδιον
πρὸς κέρδος τῶν γνωρίμων καὶ φίλων ἀεριβῶς.

—

Ἐκεῖ 'στοῦ Λευκαδίτη, ποῦ βρίσκεται κοντὰ
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ τοῦ Γεωργαντᾶ,
παρέμεια καπέλα λογῆς λογῆς θὰ εὕρῃς,
ποῦ κυρὰ νὰ πρωτοπάρῃς καὶ σὺ καλὰ δὲν ξέρεις.
Καὶ ὅταν τὸ καπέλο μὲ τὸν καιρὸ λερώσῃ
αὐτὸς τὸ καθαρίζει χωρὶς νὰ τὸν πληρώσῃ.

—

Εἰς τὴν Εὐτέρπην αἴριον πνευματικὴ τροφή,
τοῦ Βίκτορ τοῦ Εἰσηγητοῦ ἡ κρίσις ἡ τροφή
διὰ τὸν Φιλαθλότατον ποιητικὸν ἀγῶνα,
ὁποῦ πολλοὺς ἀιδέσεις ψηλὰ 'στὸν Ἑλικῶνα.

—

Ὁ Γιάννης Ἀθανόπουλος, γνωστὸς ἀνὰ τὴν πάλιν
καὶ πρῶτος τῶν φραγκοραπτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα βλην,
πολλὰ κοσμήσια ἔφερε καινούργια τοῦ χειμῶνος,
ποῦ δὲν τὰ φθείρει εὐτολὰ ὁ πανδυνάτως χρόνος.
Μὲ τώρα συνεταῖρος του κι' ὁ ἀδελφός του μίνος,
ὁποῦ καλὰ 'στὰ κόψιμο μ' αὐτὸν δὲν παραβγαίνει,
καὶ δαῦμα τὰ ἐστούδασε τῆς κοπτικῆς περίσσια
'στοῦ Βίντερ τὸ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὰ Παρίσια.
Τίτοιο φραγκορραπτάδικο δὲν εἶναι παῖξ γέλα...
τὸ ράψιμό του ἄψογο, τὸ κόψιμό του τρέλλα.
Σὶ λόγια Ἀθανόπουλος;... εἶσαι καλὰ κεφάτος...
σὲ ράβει Ἀθανόπουλος;... εἶσαι καλὰ ραμμένος.

Ο ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὀγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξυπνάδα — κι' ὅπωτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νὰξέρῃ κι' ἀντροπὴν
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνα.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἐν κρατῇς — ἔχεις συνδρομητήν,
κι' ἄπαγε τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εἰδήσεις πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἐννάτη
κι' ἀριθέρουν πολλοὶ Κορδυνάτοι.

Τρακόσα καὶ πέντε κρατῶ
κι' ἐλπιὰς τοῦ Τρικούπη πετῶ.

Ὁ Θοδωράκης ὁμιλῶν καὶ τὸν Χαρίλαον γελῶν.

Καὶ τέλος πάντων ἔρθασε, καὶ τέλος πάντων φθάνει
ἀπὸ τὸ τόσο σοβαρὸ καὶ μακρυνὸ ταξεῖδι,
μὰ μία τρύπα 'στὸ νερὸ τὸν βεβαιώ πῶς κάνει,
κι' ὅλα κουκιὰ μὲ ρίγανη, μαρούλια μὲ τὸ ξύδι.
Καὶ τέλος πάντων ἔρθαμε μὲ πεῖσα καὶ ἄφρα
τὰ πράσσα καὶ τὰ λάχανα νὰ κόψῃ πίρα πίρα.

—

Καὶ ἂν εἰς ἅρματα χρυσᾶ εἰ φίλεε του τὸν βαλίον
καὶ γυναικόπαιδα τραβῶν τὴν ἅμαξαν του κλαίοντα,
καὶ μ' ὅσα κι' ἂν τὸν προπηγοῦν καὶ μ' ὅσα κι' ἂν τοῦ φίλουν
δὲν θὰ τὸν 'πῶν καθὼς ἐμὲ μεγάλον Ναπολέοντα,
οὐδὲ κοντὰ του θὰ κτυπᾷ ζουρνὲς καὶ τυμπανίζει,
οὐδὲ κι' ὁ Τσελεπιτσάρης μὲ σύμβολα θὰ στέκῃ.

—

Κι' ἐγὼ μὲ τόσας τελετὰς ἐχόρτασα ὡς τώρα,
πολλάκις δὲ πρὸς χάριν μου ἀνεστατώθ' ἡ χώρα,
κι' οἱ φίλοι μου ἐσήκωσαν 'στὴ ράχη των κι' ἐμένα
κι' ἀνέπεσα ἐκάθησα 'στὲς Δόξες τὰ καπούλια,
κι' ἡ μύτη μου ἐμύριστε παπούτσια μπακλωμένα
καὶ εἰ πιστοὶ μ' ἐφώναζαν Λίγαρινό καὶ Πούλια.

—

Ἀλλὰ τί βγαίνει μὲ αὐτά; ... ὠφέλεια καμμία...
τοῦ κάκου τὰ πρεχάματα κι' ἡ ἀμαξοδρομία.
Ὅταν μὲ κόμμα κάτυσχνν βουλιμιῶν ψορᾶς
τί βγαίνει ἂν κορδώνεσαι σὰν τὸν Βαλὲ τῆς Κύπας,
ἂν ὠμνήθῃς μὲ τύμπανα καὶ ἂν τὴν δόξα φᾷς
μὲ κουτελάκι τοῦ γλυκοῦ ἢ μὲ χουλιάρι σοῦπας;

—

Μὲ τέτοια μόνον εἰ χαζοὶ ἄφρα κοπανίζουν,
μὲ ζήτω καὶ ὑποδοχὰς στομάχια δὲν γεμίζουν.
Κι' ἐμένα μ' ὑπεδέχοντο ἐν δόξῃ καὶ τιμῇ
κι' ἐξόγυζα τὰ ρούχα μου συχνὰ γιὰ τὴν πατρίδα,
ἀλλὰ μὲ τὰ ἐγκώμια δὲν ἔβγαινε ψωμὶ
καὶ γιὰ Κυβέρνο ἔκανα τὰ μάτια μου γαρίδα.

—

Πῶς σὶ λυποῦμαι ἀληθῶς, Τρικούπη κακομοῖρη...
θαρρεῖς πῶς κάνεις κάτι τί μ' αὐτὸ τὸ πανηγῦρι.
Μὴ χάνεσαι, παναθλιε, καὶ σὰν δὶν ἔχῃς ψήφους
αὐτὰ ἐγὼ τὰ θεωρῶ μηδενικὰ καὶ τζίρους.
Ὡς δυστυχὴς ὑπόδικος σκυφτὸς ἐμπρός μου στέκα...
μ' ὅσα κι' ἂν κάμῃς ἐνθυμοῦ τοὺς ἑκατὸν καὶ δίκα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Ἤλθε ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, κι' ἠλάλαξαν τὰ πλήθη
κι' εἰς κίνησιν ὑρίσκετο τὸ κράτος ἀσυνήθη,
καὶ μόλις εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐφάνη τὸ βαπόρι
ἡ Ἀθηνᾶ μ' ἐλιᾶς κλαδὶ καὶ μὲ μεγάλο δόρυ
ἐβγῆκε πρώτη Περικλῆ, νὰ τὸν προϋπαντήσῃ
καὶ νὰ τοῦ πῇ τὰ πρέποντα καὶ νὰ τὸν χαιρετήσῃ.
Ἀλλὰ κι' οἱ φίλοι βγῆκανε μὲ βάρκες καὶ βαπόρια
κι' ὁ Δεληγιάννης ἔσκαζε καὶ εἶχε στενοχώρια.
κι' ὁ σιδηρόδρομος Πατρῶν ἐκείνη τὴν ἡμέρα
κανένα φίλο Πατρινὸ δὲν ἔφερ' ἐδῶ πέρα.
Ὁπόταν δ' ὁ Χαρίλαος ἐπάτησε 'στὸ χῶμα
'στὰ χέρια τὸν ἐσήκωσε τὸ ἀλαλάζον κόμμα,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ χοροπηδῶν μὲ ἅλματα μεγάλα
ὀλίγου δεῖν τὸν ἔπεφνα 'στὸν σβέρκο μου κακβάλα.
Κι' ἰδοὺ ὁ Σταματόπουλος μὲ μαύρη ρεδιγκότα
τοῦ ἔκαμε προσφώνησιν καὶ εἶπε τὰ εἰκότα,
ὁ δὲ Τρικούπης συμπαθῶς τὸν προσφωνοῦντα βλέπων
μὲ τόνον σοβαρώτατον ἀπήντησε τὰ πρέπον,
κατόπιν δὲ ἀφήσαντες τὴν τοῦ Ρετσινᾶ πόλιν
εἰς τὰς Ἀθήνας ἤλθαμεν μὲ τὴν παρέαν ὅλην,
ἐνταῦθα δ' ὁ Καλλιφρονᾶς μᾶς ἔκανε καρτέρι
καὶ ἄρχισε προσφώνησιν κι' ἐκεῖνος νὰ προφέρῃ,
ὁ δὲ Τρικούπης ἀπαντῶν μὲ χίλια δηὸ τσακίσματα
ἀπὸ τὸν Κρίσπη καὶ λοιποὺς μᾶς εἶπε χαιρετίσματα.
Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, κακὸ κι' ἀνεμοζάλη...
γιὰ τὸν Σταμπουλωφ μὲ σπουδὴ τὸν ἐρωτοῦσαν ἄλλοι,
ἐκεῖνοι γιὰ τὸν Σώλσβουρυ κι' αὐτοὶ γιὰ τὸν Ρουβίνη
κι' ὁ κύριος Χαρίλαος ἀπάντεσιν τοὺς δίνει,
καὶ γίνεται, βρὲ Περικλῆ, ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη
καὶ κάνιστρα πολύτιμα μὲ ἄνθη τοῦ Φασούλη
φιλοδωρῶν ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ ἐπίσης
καὶ προσφωνεῖ καθ' ἑαυτὸν κι' ὁ Γιάννης ὁ Ραΐσης.
Ἐκεῖθεν ἐξελαύνοντες ὀλίγους παρασάγγας
καὶ παρακολουθούμενοι κι' ἀπὸ καμπάσους μάγγας,
τοὺς δρόμους ἐπεράσαμε τοὺς μᾶλλον κεντρικοὺς
παῖδας ἀνακρούοντες πολὺ πολεμικούς,
κι' ἐρραίνετο τοῦ ἀρχηγοῦ ἡ σεβασμία κάρα
κι' ἀμάξια ἔτρεχαν πολλὰ κι' ἀπὸ ρυτῆρος κάρα,
ἀλλὰ μᾶς 'πῆραν 'στὸ κεντρὸ κοὶ μερικοὶ ζητιάνοι
καὶ ἡ πομπὴ ἐπείραζε πολὺ τὸν Δεληγιάννη.
Κι' ἐκεῖ ποῦ ἐπηγαίναμε τυχαίνομε 'στὸν δρόμο
τὸν Παππαγιαννακόπουλο, ποῦ μᾶς γεννᾶ τὸν τρόμο,
καὶ ὅλοι ἐφωνάξαμε 'στὸν ἄνδρα τὸν δραστήριον :
«τί γίνεται, βρὲ ἀδελφέ, τὸ Κατηγορητήριον;»
κι' ἐκεῖνος μᾶς ἀπήντησε μὲ φοῦρκα περισσὴ
πῶς εἰς τὸ ξύδι τὸ βαλε καὶ τόσαμε τουρσί.
Ἔτσι λοιπὸν ἐμπήκαμε 'στοῦ Κάτωνος τὴ μύτη
καὶ τέλος πάντων μὲ βοὴ ἐφθάσαμε 'στὸ σπῆτι,
κι' ἐνῶ τὸ πλῆθος ἔξαλλον ἐκαὶ ζητωκραυγάζει
προβαίνει ὁ Χαρίλαος καὶ τρίτο λόγο βγάζει,
ἰδίως δὲ μὲ τὴν εὐχὴ εὐλόγησε τοῦ Πάππα
τὸν Παρελίδη τὸν πιστὸ καὶ Μίνωα τὸν Λάπα.
Προσῆλθε δὲ περιχαρὴς ὁ κάθε πατριώτης
κι' ὁ προσφιλὴς Παπαλουκᾶς κι' ὁ Νίκος ὁ Ζιλιώτης,
ποῦ εἶναι σύμβουλοι πιστοὶ ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια,
καὶ τοὺς ἐφιλοδώρησε ὀλίγα μακαρόνια
ἀπὸ αὐτὰ ποῦ τοὺδωσε ὁ κύριος Ρουβίνης
ὡς συμμαχίας σύμβολον, ἀγάπης καὶ εἰρήνης,
ὁ δὲ παχὺς Παππαλουκᾶς κι' ὁ τσίρος ὁ Ζιλιώτης
εἰς τὴν ὑγειά του ἔφαγαν μακαρονάδα πρώτης.
Τοιαῦτα οὖν ἐγένοντο τὰ τῆς ὑποδοχῆς.
τὸν συνεχάρην δὲ κι' ἐγὼ ἐξ ὅλης μου ψυχῆς,
καὶ 'στὸν Ἀναγνωστόπουλο ὑποσχέσεις ἐδόθη,
ὅταν ἐκ νέου πληρωθοῦν τοῦ κόμματος οἱ πόθοι,
νὰ γίνῃ Καρδινάλιος εἰς τὸ Βατικανόν...
Π.—Ὄρσε λοιπὸν περίτριμμα τῆς γῆς τῶν Ἀθηνῶν.

...

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεφάλι.

Ὅσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὁμιλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
καὶ ταὐτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὁ,τι μᾶς ὀφείλουν.

Ὅστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ
τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοβερὸν βιβλίον,
πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη,
καὶ 'στῆς Ε σ τ ί α ς τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

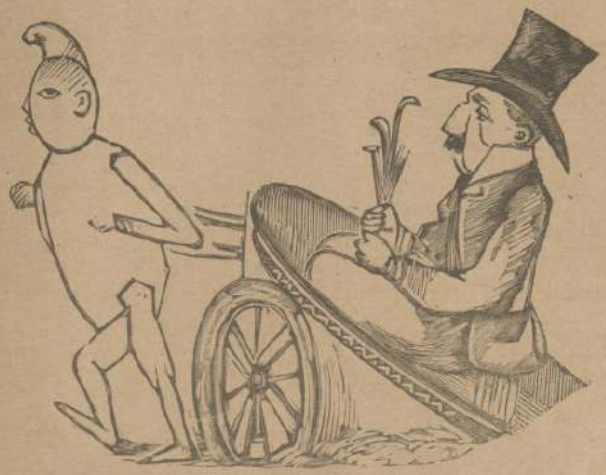

Πρὸς Τρικούπην Φασουλῆς
μετ' ἐκστάσεως πολλῆς.

Καλῶς τον τὸν ὑπόδικο, καλῶς τον τὸν ἐρίφη,
ποῦ δὲν τοῦ καίγεται καρφὶ καὶ τὸ μουστάκι στρήφει.
Ποῦ 'πῆγες καὶ τί ἔκαμες εἰς ἕνα κι' ἄλλο μέρος
καθένας τὸ ἐμάνθανε λεπτομερῶς κι' ἐγκαίρως,
καὶ εἶναι ὅλως περιττὸν καὶ πάλιν νὰ ἐκθέσῃς
τὰ τόσα μεγαλεῖα σου καὶ τὰς πολλάς σου σχέσεις.

—

Ὅλοι γνωρίζομεν καλὰ τὰ τροπαιά σου ὅλα,
πῶς 'πῆραν κι' ἔδωσαν παντοῦ τὰ ὑψηλὰ φωκόλα,
πῶς ἤπιες κι' ἔφαγες ἐδῶ, πῶς 'πῆγες ἐκεῖ πίρα,
πῶς ἔκοψες τοῦ φοβεροῦ Σταμπούλωφ τὸν ἀέρα,
πῶς μὲ τὸν Κρίσπη 'μίλησες, πῶς εἶδες καὶ τὸν Πάππα,
πῶς Μιτελλήνων τε καὶ μὴ ἐτίναξες τὴν κάπα.

—

Ἂν ἐρωτήσῃς καὶ γιὰ μᾶς, ὡς τώρα θεία χάριτι
τὸ ἔθνος ἐπλημμύρησαν εὐδαιμονίαι ἄρρητοι.
Πᾶς Κορδονάτος νηστικὸς ἐτράφη ἂν γουροῦνι
καὶ βλέπει ὁλοστρόγγυλα καθεὶς τὰ πισινά του,
ἀγάπη ἐβασίλευε, δὲν ἄνοιξε ρουθοῦνι,
καὶ ὅλοι τὰ κορδόνομεν ἐκ φυσικοῦ θανάτου.

—

Ἡ τάξις, ὁπόν ἄγρυπνοι ἐπιτηροῦν φρουροί,
ποτὲ δὲν παρεξέκλινε καὶ δὲν παρετράπη,
καὶ μόνον ἓν δυστύχημα ἐνέσκηψε βαρύ,
τοὐτέστι ἕνας μάρσιπος ἡμέτερος ἐκλάπη.
Ἂν δὲ κι' αὐτὸς ὁ μάρσιπος δὲν ἤθελε κλαπῇ
κανένας δὲν θὰ εἴξευρε τί διάβολο νὰ πῇ.

—

Ἐν τούτοις ἡ ἀπώλεια ἐκείνης μου τῆς τσάντας
ἐγέννησε τὰ πνεύματα καὶ τὸν πνευματισμόν,
καὶ οὗτος συνετάραξε τὰς πάσας καὶ τοὺς πάντας
καὶ συγκινεῖ τοὺς Ἕλληνας καὶ τὸν Ἑλληνισμόν.
Ἂν δὲ τὸ πνεῦμα ἐπ' αὐτῶν δὲν κατεβῇ τὸ ἅγιον
ὁ νοῦς των ἀπροσδέκητον θὰ ὑποστῇ ναυάγιον.

—

Μὲ τοῦτον τὸν πνευματισμὸν κανένας μας δὲν παίζει
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα κινεῖται τὸ τραπέζι,
κ' ἐνῷ ἀκόμ' ἡ Τράπεζα σαλεύ' ἡ Ἐθνικὴ
καὶ φόντα καὶ χρεώγραφα κατρακυλοῦν μαζί της,
μικρὰ τραπέζια στρογγυλὰ κινοῦντ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ
καὶ ὁ καθένας προσπαθεῖ νὰ γίνῃ Τραπεζίτης.

—

Ἐξαντληθεῖσα σήμερον ἡ δύστηνος Ἑλλὰς
μὲ λέξεις βελτιώσεων μεγάλας καὶ πολλὰς,
γυρεύει σώνει καὶ καλὰ νὰ εὕρῃ θεραπείαν
εἰς καλογήρων Ψαχιρῶν τὴν ὁμφαλοσκοπίαν,
καὶ τοῦ σοφοῦ Ἀλλὰν-Καρδὲκ τὰς βίβλους μελετῶσα
ἐπιζητεῖ προβλήματα νὰ ἐπιλύσῃ τόσα.

—

Ἀλλὰ κ' ἐγὼ ἀπελπισθεὶς ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων
ἐνέκυψα εἰς τὴν σπουδὴν σοφῶν ὁμφαλοσκόπων,
καὶ τώρα κάθε ἄνθρωπος σπουδαῖος κ' ὁποῦ πρέπει
μὲ ὅλην του τὴν ἔκστασιν τὸν ἀφαλό του βλέπει,
καὶ σὺ ἂν ἔχῃς ἀληθῶς διάνοιαν μεγάλην
ὡς σύμβολόν σου 'στὸ ἑξῆς θὰ φέρῃς τὴν Ὀμφάλην.

—

Ὁπόταν δὲ δυστύχημα ἐπέρχεται βαρὺ
ὁ ἀφαλές μας μοναχὰ θὰ μᾶς παρηγορῇ
εἰς ταύτην δὲ τὴν ἔκστασιν κι' ὁ Θοδωράκης ῥέπων
κ' ὡς ἀσκητὴς πανάρχαιος τὸν ἀφαλό του βλέπων,
χωρὶς ποτὲ νὰ φαντασθῇ καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃ,
εὑρῆκε Ἰσοζύγιον μὲ δύο ἴσα σκέλη.

—

Ἐνῷ δὲ σὺ συνέτρωγες μὲ διπλωμάτας νάνους
κ' ἀμέριμνος καὶ ἄφροντις ἀρμένιζες ἄλλου,
αὐτὸ ποῦ δὲν κατώρθωσε μετὰ πολλὰς βασάνους
τὸ βρῆκε ὁ Θεόδωρος διὰ τοῦ ὀμφαλοῦ·
κ' ὁ Καραπάνος ἔσκασε, ὁ πλάννης Ὀδοιπόρος,
ποὺ 'στὸ Παρίσι μαίνεται μετ' ἄλλων παραφόρως.

—

Οὐ μὴν κ' ὁ Σωτηρόπουλος εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν
τὸν ἀφαλό του μ' ἔκστασιν κι' ἐκεῖνος θεωρῶν,
τὸ κόμμα ὡς ἐκ θαύματος κατήρτισε τὸ τρίτον,
ποῦ παρ' ὀλίγον ἔλειψε ἡ βίδα μας νὰ στρίψῃ,
κι' ὁ Θοδωράκης ἔτρεξε ἰλιγγιῶν καὶ φρίττων
τὸν ἀφαλό τοῦ Λεμονῆ μὲ τσοῦβλο νὰ τὸν τρίψῃ.

—

Τοιαῦτα οὖν κατώρθωσε πνευματισμὸς πολὺς
κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου, Τρικούπη, τὴν πολύμηνον,
κ' ὁ Θοδωράκης ἔξαφνα ἐφάν' ἰσοσκελὴς
καὶ πρῖτον κόμμα ἔγινε ὡς ποῦ νὰ 'πᾶμε κύμενον,
κ' οἱ ἀφαλοί μας σήμερα τραβοῦν τὸν διάβολό των
καὶ εἶναι κίνδυνος πολλοὶ νὰ χάσουν τὸ μεγαλό των.

—

Καὶ τώρα κατοπτρίζοντες εἰς φρέατα καὶ λίμνας
τὴν παναθλίαν μας μορφήν, τὴν γέμουσαν ρυτίδων,
καὶ τόσας ἀποθέμενοι βιωτικὰς μερίμνας,
ὁποῦ τὸ σκάφος μας ὠθοῦν ἐν μέσῳ καταιγίδων,
οἱ πάντες ἂς καρφώσωμεν 'στὸν ὀμφαλὸν τὸ βλέμμα
μήπως μὲ τοῦτον σώσωμεν τὸ ἔθνος καὶ τὸ Στέμμα.

—

Σὺ δέ, Τρικούπη, ποῦ κ' ἐγὼ σοῦ λέγω κκαλῶς ὥρισες,»
ὁποῦ πολλῶν ἀπόρρητα ἐσπούδασες κ' ἐγνώρισες
μὲ τὴν νομαντείαν σου καὶ τὴν λεπτήν σου κρίσιν,
τὸν ἀφαλό σου κύτταξε ἀμέσως ἐν ἐκστάσει,
κ' εἰπέ μας τὴν ἀείμνηστον καὶ προσφιλῆ σου ῥῆσιν
πῶς ἡ Ἑλλὰς προὼρισται νὰ δράσῃ καὶ θὰ δράσῃ.

—

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Σκαρ σημάτων τόμος ὑπὸ Φιλαδελφέως,
κομβοῦ, λεπτοπλέκτου, δεκάμετρ συγγραφέως,
ἐκ τοῦ ἀνὰ τὸν Αἷμον μεγάλου ταξιδίου,
ποῦ ἔσυρε φίλιας κ' ἀγάπης ἐγκαρδίου.
Ἀπόλαυσις τιφόντι τὸ κάθε του Σκαρίφημα,
ψυχῆς ποιοῦσης τέρψις καὶ πνεύματος ἐνόρμημα.

—

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Μίλτου Φωτιάδη
μὲ πλεῦσιν ὕλης ἐκλεκτῆς καὶ γλαφυρῶν εἰκόνων. . .
μ' αὐτὸ κολὺ εὐχάριστα σκοτάνετε τὸ δράδι
κ' ἔλκει γὰρ μέρισιν ἀφαρπὴ τὸ ἀποστάτε μόνον.

—

Ἴδού τῶν Οἰκογενειῶν Ἑρμαρὶς καὶ ἄλλη,
ὁ Νάτσης δὲ Διευθυντὴς μὲ τὸ γυρὸ κεφάλι
Ἐντὸς αὐτῆς εὑρίσκετε σωμοὺς Παροικιανοὺς,
ὁποῦ γὰ τούτους γάνεται τῶν γνωσικῶν ὁ νοῦς,
ἐς σπαῖος τὲ πρὸς ἀγορὲν ἢ καθαρὰ γυαλιὰ
'στοῦ Σιμοσούλου τὴν Στοὰν, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Λέκα.

—

Καλόνει ὁ Γιώργης, ὁ τσιφ ἀρέων ελαίων
καὶ τῆς Ἑστίας κυβερνῶν τὸ Βιβλιοπωλεῖον,
εἰς τῶν ἐγγλέζων ἔνοιὰ τὴν πλειονοψηφίαν
καὶ ἀρραβῶνας ἄλλαξε κ' ἀγάπης ἀκεταλίδι
μὲ τὴν καθ' ὅλα ζηλευτὴν κ' ἀριστεύσ' Σοφίαν,
τὴν κόρην τοῦ ἀγαπητοῦ ἐμπόρου Διαμαντίδη.

—

Ὁ λόγιος καὶ φίλος Μιχαηλίδης Κίμων,
ρωμαντικῶν ἐρώτων τὰ μάλιστα εἰδήμων,
ἀρῆκε κατὰ μέρος τὴς τσιπινὰς φροντίδας
καὶ Ἡμερολογίου συνέγραψε Σελίδας,
εἰς τὰς ὁποίας πέρνει καὶ δίνει ὁ σεβντὲς
καὶ Βίστερος τοῦ Γκαῖτε 'στὸ τέλος κατεντὲς.

Ρωμηός

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι κ' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι	Χίλια ὀκτακόσα κ' ἐννενῆντα ἕνα, πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ἕνα δίκως μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κ' ἔπειτ ἔχει ἐξυπνάδα	— κ' ὕστερ μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατῇς	— ἔγινες συνδρομητής,
Συνδρομητὰς θὰ θέλωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομαι,	κ' ἔτσι τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾷ καῦρο φίδι.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' αὐθαίρ πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δίχως νάξῃς κ' ἔντροπήν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μέρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.		

Νοεμβρίου δεκαξὴ,
κάτι φαίνεται θὰ τρέξῃ.

Εἷς τὸ τραπέζι σήμερα κοιλὰ ξέγνοια κ' ἕνα,
προσέξετε 'στὰ νούμερα γιατ' εἶναι λανθασμένα.

Ὁ Θοδωρῆς μονολόγων
κατὰ τριῶν τοῦ Ὑπουργῶν.

—

Μετερρύθμιστεν μεγάλην 'στὸ Κερδόνι ἀναγγέλλω...
εἰς τὸ χέρι τὰ παπούτσια... Ὑπουργοὺς καινουρίους θέλω.
Ἀρεστὸν καιρὸν σᾶς ἔχω εἰς τὸ ρᾶχη μου ἀπάνω
κ' ἔτι θέλω καὶ μ' ἀρέσει δὲν 'μπορῶ νὰ σᾶς τὸ κάνω.
Ἔξω Κώστα, Δεληγιώργη, καὶ μεγάλε Ἀχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἐλελεῦ !...

—

Στειλετέμου παρακιτήσεις νὰ τῆς στείλω 'στὸ Πηλιότι,
Ὑπουργεῖ νὰ γίνουν πρέπει κ' ἄλλει φίλοι Κορόνατοι.
Μὶ τοὺς τρεῖς σας ἕως τώρα δὲν 'μπορῶ νὰ συμφωνήσω
καὶ τὸ σκάφος τῆς πατρίδος πρὸς τὴν ὄξαν νὰ κινήσω.
Ἔξω Κώστα, Δεληγιώργη, καὶ μεγάλε Ἀχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἐλελεῦ !...

—

Ἂς ἤθουν νὰ κάμουν κι' ἄλλει 'στὴν Κυβέρνησι φιγοῦρα ...
ἐδοβίθηκα ὡς τώρα τὴν 'δικὴ σας τὴν φαγοῦρα...
πάντα κλάφτε, πάντα γρίνιε, κάθε τύπε 'στὰ πανιέ...
στειλιτέ μου παρακιτήσις καὶ ἀξιέπτε τὴν γενιέ.
Ἔξω Κώστα, Δεληγιώργη, καὶ μεγάλε Ἀχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἐλελεῦ !...

—

Ὅταν ἔβαλα τὰς Ἄρτας τὸν παλίγνωστο γρουσούζη,
ποῦ τὸν τύπο μας φανέζει κανονίερη καὶ μουζούζη,
ἐξελάφρωσε ὁ νοῦς μου κ' Ἰσοζύγιον εὕρηκα
καὶ τὴν σκάφη λέγω σκάφη καὶ τὰ σῶκα λέγω σῶκα.
Ἔξω Κώστα, Δεληγιώργη, καὶ μεγάλε Ἀχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἐλελεῦ !

—

Δὶν μὶ μέλει τὸ Κερδόνι 'στὸ ἑξῆς ἂν ἀγαπᾶτε,
σᾶς ἀφίνω ἐλευθέρους ὅπου θέλετε νὰ πᾶτε.
Δὶν μὶ σκιάζει τρίτον κόμμα κ' οὐδ' αὐτὸς ὁ Λεμονῆς,
δὲν μὲ σκιάζει κομματάρχης νεοβάπτιστος κανείς.
Ἔξω Κώστα, Δεληγιώργη, καὶ μεγάλε Ἀχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἐλελεῦ !

—

Στὴ λιγνὴ μου μέση ζώνω τὸ σπαθί μου τὸ κοντὸ
καὶ μ' ἀεῖνε εἰς τοὺς Πρέσβεις μονοχός μου ἀπαντῶ.
Δὲν φοβοῦμαι καὶ τοὺς Πρέσβεις, στήνω κόκκινη πανιέρα,
καὶ πετῶ τὴν σακαρέκκα καὶ τοὺς κόβω πίρα πίρα.
Ἔξω Κώστα, Δεληγιώργη, καὶ μεγάλε Ἀχιλλεῦ...
Ὑπουργοὺς καινούριους θέλω... ζήτω, ζήτω, ἐλελεῦ !

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Περὶ Διακοινώσεως τί ἔέρεις, Φασουλῆ ;
Φ.—Οἱ Πρεσβευταὶ τὸ 'πήρανε κάπνω των πολύ.
Τίκ τάκ... ποιὸς εἶσαι;... Πρεσβευτής... κι' ἂν εἶσαι τί μ' αὐτό;
μεγάλην διακοίνωσιν 'στὰ μοῦτρα σου πατῶ
κι' ἂν δὲν εἶπῆς γιὰ ἄλλα ν α ἰ θὰ σύρῃς τὰ μαλλιὰ σου...
πολὺ καλά... εὐχαριστῶ... καὶ τραβᾶ 'στὴ δουλειά σου.
Τίκ τάκ... ποιὸς εἶσαι;... Πρεσβευτής... καλῶς τὸν Πρεσβευτή,
μὰ πέρα νὰ παρακαλῶ εἰς τἄλλο μου αὐτί
κι' ἐξήγησέ μου ἡσυχα τι θέλεις παρ' ἡμῶν :...
ζητῶ τὸν Διϊσηρόβρομον τῶν Μύλων-Καλαμῶν,
καὶ μίαν διακοίνωσιν ἐτοίμασα γιὰ τοῦτο
κι' ἂν ὅ χ ι μ' ἀπαντήσητε γερὸ θὰ πίσω κνοῦτο.
Τίκ τάκ... ποιὸς εἶσαι;... Πρεσβευτής ... πολὺ καλὰ τὸ ξέρω...
σπουδαίαν διακοίνωσιν κατισπευσμένος φέρω...
καὶ τί ζητεῖς παρακαλῶ :... κι' ἐγὼ ζητῶ ἐπίσης
τὸν νέον Διϊσηρόβρομον τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσης...
Μωρὲ ἀμάν γιὰ τὸ Θεό... ἀμὰν κι' ἀμὰν δὲν ἔχει,
κι' ἂν τὸν κουρό μοῦ κάνετε κακὴ δουλειὰ σᾶς τρίχα ...
δὲν κι' εἶναι κάτωθεν δίσκολον, ἀλλ' ὅμως τί νὰ γένῃ :
θὰ σᾶς δοθῇ ἠχηρότερα καὶ ἡ γραμμὴ ἐκείνη.
Τίκ τάκ... ποιὸς εἶσαι;... Πρεσβευτής... μεγάλο τόμαρι σου,
νὰ χαίρεσαι τὸ τριακοντό καὶ τὰ παρασπάρι σου...
ζητῶ τὸν Διϊσηρόβρομον τὸν τῆς Πελοποννήσου,
ἄλλέως διακοίνωσιν σοῦ στέλλω καὶ γκρεμίσου...
Ἔχει καλῶς... καὶ δι' αὐτὸ σπουδαίως θὰ φροντισωμεν
κι' ἐγγήγορα πιστεύομεν νὰ πᾶς εὐχαριστήσωμεν.
Τίκ τάκ... ποιὸς εἶσαι;... Πρεσβευτής... τρεῖς τεμπεσὲς κάνω...
τί θέλεις ;... τὴν γυναῖκα σου καὶ κάτι παρακάτω...
καὶ εἰς ἐμένα ἔλαχε τὸν δυστυχῆ ὁ κλῆρος ;
μὴ θέλῃς, φίλε Πρεσβευτά, νὰ μείνω ζωντοχήρος...
μ' ὅσα κι' ἂν κάμῃς κι' ἂν μοῦ 'πῇς τὴν συνεννόη σου θέλω,
ἀλλέως διακοίνωσιν αὐτεστιγμεὶ σοῦ στέλλω...
Παρὰ νὰ μ' ἔλθουν συμφορὲς μεγάλαις 'στὸ κεφάλι
πάρε καὶ τὴν γυναῖκα μου κι' ἂς σοῦ γενῇ χαλάλι,
ἂν ὅμως καὶ τὸ εἶναι μου ἀργότερα ζητήσῃ
θὰ μ' εἴρῃς προθυμότατον καὶ εἰς αὐτὸ ἐπίσης,
κι' ὅς εἶναι τὸ ψωμοτύρι ἡ σκετικὴ μου βρῶσις.
ἀρκεῖ νὰ μὴ μοῦ στέλλετε ποτὲ διακοινώσεις.
Π.—Καλὰ τὰ λές, βρὲ Φασουλῆ...μᾶς βγαίνουν μές 'στὴ μέση
ἡ ἕνας μὲ τὸ τριακοντό κι' ὁ ἄλλος μὲ τὸ φόβο,
καὶ κάθε λίγο πτρᾶβλα καὶ κάθε λίγο νότιες
καὶ ὅλες μας ζαρώνομε σὰν τῆς βριγμένες κότιες.
καὶ τείσει σύ, καὶ τίμα' ἐγώ, κι' αὐτὸ ζητῶ καὶ ἐκεῖνο,
ἀλλοιῶς ἐδῶ δὲν εἰμπορῶ γιὰ Πρεσβευτὴς νὰ μείνω.
καὶ θὰ γενῇ πολὺ κακὸ καὶ τόσαις φασαρίαις
κι' ἡ μπουκαπόρταις θ' ἀνοιχθοῦν νὰ πέσουν μπαταρίαις,
καὶ πάρετε τὰ μέτρα σας κι' ἀφῆστε τὰ γειάτια
προτοῦ δεχθῆτε φάσκελα καὶ μαύντζαις μές 'στὰ μάτια,
καὶ πέρτουν νότιαις σὰν βροχὴ, φοβέραις σὰν χαλάζι,
κι' ὁ Δεληγιώργης κρίβεται κι' ὁ κόσμος ἁλαλάζει,
καὶ μιὰ φυλλάδα Γαλλικὴ φυτρόνει μές 'στὴ μέση
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα τσακώνουν τὸν Ἰγγλέση,,
κι' αὐτὸς διαμαρτύρεται ὁ φουκαρᾶς ἐντόνως
καὶ ὅι' αὐτὴν τὴν ἀλλαφὴν ταράσσεται κι' ὁ θρόνος,
καὶ θυμωμέν' οἱ Πρεσβευταὶ φοροῦν τὸ τρικαντὸ
καὶ τὸν ἀσίκη Θεδωρῆ τὸν πέρνουν 'στὸ κοντό,
κι' αὐτὸς τεντόνει σὰν Ἄγας τὰ δηὸ λιγνὰ του σκέλη
καὶ εἰς τὸν δορυφόρον του τὸν Γιάννη παραγγέλλει :
« Ὁπόταν βλέπῃς Πρεσβευτὴν τὴν πόρτα νὰ σφαλᾷς
ἐδιό" εἰς σχέσεις μὶ αὐτοὺς δὲν εἶμαι ὁμαλὰς.
»Τὰς ὑφηλὰς πολιτικὰς νὰ φαίνεσαι εἰδήμων
καὶ ἂν κανένας Πρεσβευτὴς ἐκ τῶν πολὺ γνωρίμων
»—τί κάνεις, Γιαννῆ;—σ ἐρωτᾷ, νὰ λές κουκιὰ πῶς σπέρνεις.
κι' οὐδὲ κανένα ἐξ αὐτῶν ἐμπρὲς μου νὰ μοῦ φέρνῃς,
ἀλλ' οὔτε νὰ καταδεχθῇς μ' ἐκεῖνος νὰ μιλήσῃς
καὶ ἂν ἴδῃ καὶ ὁ Μιντελὼν τὴν πόρτα νὰ τοῦ κλείσῃς.
» Ὅσον νὰ μὲ μᾶς ἔρθωσι κι' ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος
ἐμᾶς στέλλει διακοίνωσιν κι' ὁ Μιντελὼν ὁ Γάλλος.
καὶ τοῦτος πού 'νομίζετε ἀγαπητός μου φίλος
καὶ σύμμαχος αἰώνιος καὶ τῆς Ἑλλάδος στύλος».
Φ.—Ὁποία νέα συμφορὰ καὶ μαύρη δυστυχία !
πάει 'στὸ βρόντο κι' ἡ κλεινὴ, τῶν Γάλλων συμμαχία,
ἐνῷ ἐγὼ ἐπίστευα μετὰ καιρὸν καμπόσον
πὼς σύμμαχοι θὰ γίνωμεν τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ρώσσων.
Π.—Μ' αὐτὸν τὸν Διϊσηρόβρομον τῶν Καλαμῶν καὶ Μύλων
'στὸ τέλος θ' ἀπομείνωμεν χωρὶς κανένα φίλτρο.
Φ.—Καὶ τώρα τί νὰ κάνωμε ;...
Π.— Νὰ πᾷς 'στὸν Δεληγιάννη
καὶ νὰ τοῦ 'πῇς τὴν πρέπουσαν ἀπάντησιν νὰ κάνῃ.
Φ.— Ὅσο γιὰ τοῦτο ἔνοιαν σου κι' ὁ Θεδωρῆς δὲν παίζει
κι' αὐτὸ μοῦ τώπε, Περικλῆ, τὸ μαγικὸ Τραπέζι.
Π.— Ἀλήθεια 'πές μου, Φασουλῆ, τὰ πνεύματα πῶς πάνε ;
Φ.—Τὸ στρογγυλὸ Τραπέζι μου ἀδέκαπα κτυπᾶνε,
κι' ἐγὼ συχνὰ τὸ ἐρωτῶ μὲ τόνα κι' ἄλλο χέρι :
«τί κάνεις, Τραπεζάκι μου, πνευματικὸ λημέρι ;»
κι' αὐτὸ ἀμέσως μ' ἀπαντᾷ «καλὰ, εὐχαριστῶ...
καὶ σὺ τί κάνεις, Φασουλῆ ;—τὴς Μιχάλως χρωστῶ.»
Π.— Ἀφοῦ ἀκόμη ἔμαθες μὲ πνεύματα, σαλίκη,
ἔπρεπε ὡς ἐκεῖνοι ν' ἀρχίνακτο στηλίκρι.

Κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμιοῦ μας τὸ κεμέρι.

Ὅσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὁμιλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
καὶ ταὐτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὅ,τι μᾶς ὀφείλουν.

Ὅστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ
τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοβερὸν βιβλίον,
πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη,
καὶ 'στῆς Ἑ σ τ ί α ς τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Οἱ Πρεσβευταὶ 'στὸν Θοῦωρῆ μὲ νότιας ἔγγραφον βαρύ.

Ἐμεῖς οἱ φίλοι Πρεσβευταὶ Δυνάμεων μεγάλων,
ποῦ τόσον φέρομεν συχνὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα σάλον,
ἐμεῖς ὁποῦ καθίζομε 'στὸν σβέρκο σας καβάλα
καὶ μόλις σᾶς κτυπήσωμε καμμιὰ φορὰ ποδάρι
ἐμπρός μας γονατίζετε μὲ μία κουντρουβάλα
καὶ ὅλα τὰ σηκώνετε σὰν Ἕλληνες γαϊδάροι.

—

Ἐμεῖς οἱ φίλοι Πρεσβευταὶ Δυνάμεων μεγάλων,
ποῦ παραφορτονόμεθα 'στὸν ἕνα καὶ 'στὸν ἄλλον,
ποῦ σ' ὅ,τι καὶ ἂν κάνωμε δὲν μᾶς 'ρωτοῦν γιατί,
ποῦ δὲν ἀκοῦμε τῆς φωνῆς τοῦ καθενὸς μουρμούρη,
ποῦ τὸν μᾶς πιάσῃ ὁ θυμὸς σᾶς πάει ριπίτ!
καὶ σᾶς κτυπᾶμε κάποτε τῆς κόρταις μας 'στὴ μούρη.

—

Ἐμεῖς ποῦ ὅλων κόβομε τὸν βῆχα καὶ ἀέρα
καὶ σ' ὁποιο σπῆτι ἄρχοντος τὸ πόδι μας πατήσῃ
καὶ πόρτας καὶ παράθυρα ἀνοίγουν πέρα πέρα
καὶ κάθε δοῦλος ἔρχεται νὰ διπλοπροσκυνήσῃ,
κι' ὁ νοικοκύρης χάνεται καὶ γίνεται κομμάτια
κι' ἡ ντιστιγκὲ νοικοκυρὰ μᾶς τρώει μὲ τὰ μάτια

—

Ἐμεῖς ὁποῦ μαγεύομε κυρίας καὶ κυρίους
μὲ τὰς ἀκολουθίας μας καὶ τοὺς Σεκρεταρίους,
κι' εἰς μπάλους προσκαλούμεθα, χωρὶς νὰ τὸ γυρεύωμε,
γιὰ τῆς σπαλέταις τῆς χρυσαῖς καὶ τὰ χρυσᾶ κουμπιά,
καὶ μ' ὅλαις τῆς γυναῖκες σας πηδοῦμε καὶ χορεύομε
καὶ τῆς τσιμποῦμε κάποτε μ' εὐγενικὴ τσιμπιά.

—

Ἐμεῖς ὁποῦ πηγαίνομε ἀπάνω 'στὸ Παλάτι
μὲ διαπιστευτήρια καὶ δορυφόρους γαύρους,
ἐμεῖς ποῦ σᾶς σταυρόνομε σὰν Πόντιοι Πιλάτοι
καὶ κάθε τόσο πέρνομε χρυσοῦς Μεγαλοσταύρους,
ἐμεῖς ποῦ εἴμεθα γιὰ σᾶς οἱ μόνοι Βασιλεῖς
καὶ πᾶμε καὶ χαίρομε στὰ πάλκα τῆς Βουλῆς.

—

Ἐμεῖς ὁποῦ συμβούλους των οἱ ἄρχοντες μᾶς πέρνουν,
ἐμεῖς ποῦ σᾶς ξαφνιάζομε μιὰς 'στ' ἄλλα ξαφνικά σας,
ἐμεῖς ὁποῦ φυτρόνομε κι' ἐκεῖ ποῦ δὲν μᾶς πέρνουν
καὶ τὴν σὐρά μας χώνομε 'στὰ Οἰκονομικά σας,
ἐμεῖς ὁποῦ 'στὸ σπῆτι σας ἐλεύθερ' ἀλωνίζομε
καὶ ὅλους σας μὲ κόστινο καλὰ σᾶς κοσκινίζομε

—

Ἐμεῖς ποῦ σᾶς φουσκόνομε μὲ λόγια τοῦ ἀνέμου,
ἐμεῖς ποῦ μᾶς ποτίζετε μὲ τοῦ παυλιοῦ τὸ γάλα,
καὶ ὅταν ὁρέξις ποτὲ σᾶς κατεβῇ πολέμου
χωρὶς μιλιὰ τὸ βάζομε ἀμέσως 'στὴ φευγάλα,
ἐμεῖς οἱ φίλοι Πρεσβευταὶ Δυνάμεων συμμάχων
καὶ θαυμασταὶ τῆς δόξης σας καὶ τῶν αὐγοταράχων.

—

Ἰδόντες καὶ γνωρίζοντες πῶς δὲν θὰ γίνουν μπάλοι,
πῶς κι' ἡ Αὐλὴ πενθηφορεῖ καὶ ἄρχοντες μεγάλοι,
πῶς θὰ κλεισθῇ 'στὸ σπῆτι της ἡ καθεμιὰ κοκκώνα,
πῶς δὲν θὰ χωρατεύωμε μὲ κόμ' τὶ φὸ Σινιόρας,
κι' ἐφέτος θὰ περάσωμε κακὸ ψυχρὸ χειμῶνα
καὶ πρέπει κάτι νὰ 'βρεθῇ γιὰ νὰ περνοῦν ἡ ὧρες.

—

Εὐθὺς ἀπεφασίσαμε γιὰ φιλικὸ πεσκέσι
τοῦ προσφιλοῦς Πρωθυπουργοῦ νὰ στείλωμε μιὰ νότα,
καινούριο νὰ τοῦ βγάλωμε ἀγγοῦρι μὲς 'στὴ μέση
καὶ νὰ τὸν ξεθεώσωμε μὲ νέα γεγονότα,
ζητοῦντες σώνει καὶ καλὰ μὲ ἄγριον θυμὸν
πολλὰ καθυστερούμενα τοῦ Μύλων-Καλαμῶν

Καὶ ἂν ὁ Βέλγος ὁ Ρολλὲν ἐτράβηξε κανόνι
ὁ Δεληγιάννης χρεωστεῖ τὰ χρέη νὰ πληρώνῃ,
ἂν δὲ κι' ἐκεῖνος ἀρνηθῇ νὰ δώσῃ τοὺς παράδες
εἰς τοὺς ἐργάτας τοὺς πτωχοὺς κι' εἰς ἄλλους φουκαρά-
ἀλλοίμονό του τρεῖς φοραῖς, τὸν τρώει μαῦρο φίδι, [δες,
κι' ἀμέσως ρεζιλεύεται καὶ γίνεται σκουπίδι.

—

Αὐτὰ οἱ φίλοι Πρεσβευταὶ σκεφθέντες ἐκ συμφώνου
γελοῦν 'στὰς τόσας ἀπειλὰς τοῦ κάθε φαμφαρόνου,
κι' εὐθὺς ζητοῦν τὴν πληρωμὴν ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη,
ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς δὲν πρέπει νὰ ξεχάνῃ
πῶς ἡ Εὐρώπη εὐκολα μπορεῖ νὰ πάρῃ φόκο
κι' αὐτὸς ἀδίκως νὰ χαθῇ καὶ νάχῃ κι' ἄλλο μπλόκο.

—

Κι' ἂν τὰ καθυστερούμενα ὁ Θεοδωρῆς πληρώσῃ,
εὐθὺς θὰ τοῦ ζητήσωμε καὶ ἄλλα νὰ μᾶς δώσῃ,
ἂν δὲ κι' ἐκεῖνα πληρωθοῦν χωρὶς νὰ βγάλῃ μόκο
ἀμέσως θ' ἀπαιτήσωμε καὶ ἄλλα μὲ τὸν τόκο,
ποῦ δὲν θὰ ἔχῃ γλυτωμὸ μὲ τὰς ὑποχρεώσεις
κι' ἐμεῖς θὰ τὸν τρελλάνωμε μὲ τὰς διακοινώσεις.

—

Ἂν ὁ Ρολλὲν μουρλούζεψε πεντάρα δὲν μᾶς μέλει,
καὶ πᾶς ἐργάτης δυστυχὴς κι' ὑπήκοος ἡμῶν
ἐκ τῆς Ἑλλάδος μοναχὰ τὴν πληρωμήν του θέλει,
ἀφοῦ ὁ σιδηρόδρομος τῶν Μύλων-Καλαμῶν
εἰς τὴν Ἑλλάδα γίνεται κι' ἂν ὁ Ρολλὲν τὸν στρώνῃ,
κι' αὐτὴ τῶν κανονιέρχδων τὰ χρέη θὰ πληρώνῃ.

—

Ταιαῦτ' ἀπεφασίσαμεν κι' οἱ πέντε μας συγχρόνως
γιὰ νὰ διασκεδάσωμεν τὴν πλῆξιν τοῦ χειμῶνος,
κι' ἂν οἱ πτωχοὶ δὲν πληρωθοῦν ἐργάται τῶν γραμμῶν
κι' ὁ Δεληγιάννης δὲν φερθῇ ὡς σύμμαχος καὶ φίλος,
αὐτὸς ὁ σιδηρόδρομος τῶν Μύλων-Καλαμῶν
θὰ καταντήσῃ νὰ γενῇ τῆς Ἔριδος ὁ Μύλος.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λιμπρὸν Ἡμερολόγιον ἐξῆλθε τῆς Ἑστίας
μὲ ὄμβρα τριακόσια καὶ μί σωρὸν εἰκόνων.
ζητεῖται ὅ ὡς μανθάνομεν παντοῦ μετ' ἀπληστίας
καὶ πάρεπί το αἴθουσαι ἀντὶ θρυχῆς καὶ μόνοι.
Καὶ τὸ πὼν ἐν γνωμικοῖς κι' αἰνίγμασι συμπίκτοις
καὶ χρησιμεύει ἑστιατῷ καὶ ὡς Ἡμεροδείκτης.

—

Σκέτον Ἡμερολόγιον τὰ μάλα κλωστικόν,
σπουδαῖον, ποικιλόκομον, γελοιστρεμπλικόν,
πανταχοσπουδαῖον κι' ἀνάμεσον εἰκόνων,
ποῦ νὰ ἀμελῆσῃς ἐμπορεῖς ὀλίκλειστον τὸν χρόνον.
Ὁ τόπος του ἐβαίωσεν, μαντὶς καλαισθησίαις,
ἡ δὲ τιμὴ ἀντὶ δραχμῶν τεσσάρων κι' ἡμισείας.

—

Ὁ Πασπαλῆς Λεράκης καὶ ὁ Σακελλαρίδης,
ὅπου τοὺς ἐνθυμᾶσαι καὶ ἄκεῖ ἂν τοὺς θῇς,
μὲ μόρφωσιν κι' οἱ δύο ἐπιστημονικήν,
ἐξετασθέντες τῶρα εἰς τὴν Ἰατρικήν,
τὸ Ἄριστα ἐτύχαν, τῶν κρίτων των βραβεῖον,
κι' ἐνθέσιον σπουδαῖον καθ' ὅλον των τὸν βίον.

—

Ὁ ἐν Ἀθήναις Ὅμιλος τῶν Ποδηλατιστῶν,
ποῦ πρίνεται ἀνταξίως καὶ συνδρομῆς κι' ἐπαίνων,
ἐνδίδει ἄκρη τοῦ μηνὸς καὶ τεῦχος θαυμαστόν,
τοὐτέστι Περιοδικὸν Εἰκονογραφημένον.
Διευθυντὴς ὁ Κυμινᾶς καὶ σύρτε νὰ τὸν μάθετε ..
εἰς τοῦ Βαρέου τὴν ὁδὸν καὶ τοὶ Καιρὸν κάθηται.

—

Ὁ Γιάννης Ἀϊβανόπουλος, γνωστὸς ἀπὸ τὴν πόλιν
καὶ πρῶτος τῶν ἀναγεωμετρῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην,
πολλὰ καμμάρια ἔφαγε καινούρια τοῦ χειμῶνος,
ποῦ δὲν τὰ φθείρει ἐξόλα ὁ καπνισμένος χρόνος.
Μὰ τῶρα συνεταῖρος του κι' ὁ ἀδελφός του μέσα,
ὅποῦ καὶοὶ 'στὸ κόψιμο μ αὐτὸν δὲν ξαρκάγειναι,
καὶ θαύματα ἐπιδείξασι τῆς κοπτικῆς περίσσια
'στοῦ Βίντερ τὶ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὸ Παρίσια.
Τέτοιο ἀρχιμομπακάδικο δὲν εἶναι παίξε γέλα...
τὸ μέβρι του ἐντιλές, τὸ κόψιμό του τρέλλα.
Σὲ κάθε Ἀϊβανόπουλος ;... εἶσαι καλὰ κομμένος...
οἱ ράδες Ἀϊβανόπουλος ;... εἶσαι καλὰ χαμμένος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Χίλια ὀκτακόσιαις ἐννενήντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιᾶ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχῃ ἐφημερίδα — κι' ὅποτε μοῦ καπνίζουνε.
Συνδρομητὴς δὲ δέχομαι — γιατὶ λαπτὸ δὲν ἔχομε,
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νὰζῇς κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δυόβαλα καὶ μόνα.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὰ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατεῖς — ἔγινε συνδρομητής,
κι' ἔπειτα σὲν παρὰ δέν θέλει — θὰ τὸν φᾷ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — κι' αἴθουσα πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὶ σόρα καὶ τὴ μόρα — τάβα φύλλο μιᾶ δεκάρα.

Ἐδευτέρᾳ Νοεμβρίου καὶ τρίτῃ,
τὸ Κερδὸς μεγάλα κηρύττει.

Πεῦντος ἐξήντα δύο καὶ μὲ τρακόσ' ἐκόμα,
γιὰ νούμερα παρλάρει τοῦ Θοδωρῆ τὸ στόμα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Λοιπὸν ἀλήθεια ἔγινε καὶ μοῦ ἐπιτρεπὴ
'στὸ Κατηγορητήριον τὰ πρέποντα νὰ 'πῇ ;
Φ.—Θαρρῶ πὼς ἀπὸ τήμερα θ' ἀρχίσουν ἀνακρίσεις
καὶ βιβλία ἀνοιγήσονται, ποῦ εἶνακ ν' ἀπορήσῃς.
Π.—Ἀνατριχιάζω. Φασουλῆ . . .
Φ.— Κι' ἐγὼ, βρὲ μπεχλιβάνη,
ἀνατρεμάζω, βγαίν' ἀχνὸς, καὶ κούμπο μὲ πιάνει.
Π.—Θὰ κάμουν κι' οἱ Τρικουπικοὶ τρομερὰν κατηγορίαν
καὶ νέων κατηγοριῶν θὰ ἔχωμεν συρσεῖρ.
Φ.—Κι' ἐγὼ θὰ κάμω κατὰ σοῦ καὶ σὺ γιὰ 'μένα πάλι
καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον καθένας μας θὰ φᾷ.
καὶ ὑπὸ μάλλες φέροντες τὰ Κατηγορητήρια
θὰ τρέχωμεν μετὰ σπουδῆς 'στοῦ Χέρη τὰ σφυρτήρια.
καὶ πρὶν ἀκόμη μὲ ἴδῃς καὶ μὲ κελπιρεύεις
ὁ πεῖρος θὰ σοῦ ἔρχεται νὰ μὲ κατηγορήσῃς,
καὶ πρὶν ἀκόμη σὲ ἰδῶ καὶ σὶ καλημερίσω
ἡ σκέψις θὰ μοῦ ἔρχεται νὰ σὲ κατηγορήσω.

κι' ὑπάπτως θεωρούμενος ὑπάπτως θεωροῦντες
κι' ὑπὸ κατηγορούμενοι κι' ὑπὸ κατηγοροῦντες.
ἐχθροὶς καὶ φίλους 'στὸν βωμὸν τῆς Θέμιδος θὰ θυσιάσω
καὶ 'στὸ κεφάλι κι' οὗ κι' ἐγὼ καὶ πάντες θὰ καθίσωμεν,
καὶ δικαστὴς δὲν θὰ 'βρεθῇ νὰ ἀρνηθῇ μετὰ σθένους
τοὺς κατηγόρους, Περικλῆ, καὶ κατηγορουμένους.
Π.—Σκάω νὰ πάρω 'στὴν Βουλὴ . . .
Φ.— Ἐγὼ ἐπῆγα μόνις
κι' εὐτύπτησα μάρτυς ἕνα τοῦ φοβεροῦ ἀγῶνος.
Ἔβαινετο ἐκ τῆς βοῆς ἡ καθημερικὴ κλίωνα
κι' ἀπὸ τὸν κόσμον του πολὺ δὲν ἔπεφτε βιολόνα.
Στὲ θεωρεῖα, Περικλῆ, σπουδαῖο σαυλολόγι,
ἐκ τοῦ προχείρου ῥήτορες καὶ ἐκκενολόγοι.
καὶ μερικοὶ τοῦ σώματος τοῦ διπλωματικοῦ
καὶ τοῦ Σκὰν οἱ Πρίγκηπες Δαμρὴν καὶ Φτπκκοῦ.
Κι' ἐγὼ ἐπῆγα ὑστερικῶς 'στὸ πάλκο τῶν Πρηγκήπων.
ὑμέσως ἐξ Σικαιστοῦ τὰ πρέποντα τοὺς εἶπον .
«Πῶς ἦτο τοῦτο τὸ καλὸ νὰ ἤλθετ' ἐδῶ πέρα
ἐτῶρα ὅπου ὁ ὑμβόλος μᾶς 'πῆρε τὸν πατέρα,
καὶ 'ὁ Νικολέων Θεοδωρῆς μὲ νούμερα μᾶλλόνει
καὶ 'ὡς Ναπολέων ὕψωσε καὶ τὸ ναπολεόνι ;
«Πεθαίνω θὰ γνωρίζετε πῶς ἤλθετ' 'στὸ χῶμα.
ὅπου φθάνει μέχρι τοῦ Σιαμῆ ἡ ἔνδοξος του βρώμα,
«βεβαίως θὰ γνωρίζετε πῶς ἤλθετ' ἐδῶ πίρα,
ὅπου Τρικούπη καὶ μετοχοὶ πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα,
καὶ τίνων τὰ Ῥωμαϊκὰ ἐπλήθυναν γομάρια
ὅπου ἄρχισαν οἱ σύρανοὶ νὰ βρέχουν καὶ σαμάρια.
«Πεθαίνω θὰ εἰξιώστε εἰς ποίαν γῆν πατεῖτε,
καὶ πρέπει νὰ τὸ ξέρετε, ἄλλως νὰ ξαρχθῆτε.»

Αὐτά τους εἶπα, Περικλῆ, μὲ τόσην συστολὴν
κι' ἐκαθισα πλησίον των συνταξίων την Βουλήν.
Ὅταν 'στὸ βῆμα Βουλευτὴς Κυκλαδικὸς φωνάζῃ,
καὶ τοῦ κυρίου Θεόδωρη τὴν γοῦνα ξετινάζῃ,
ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς καὶ πρώτος ἐν τοῖς ἔθνεσι
δὲν ἀπαντᾷ 'στοὺς Βουλευτοὺς τὰς τόσας ἐρωτήσεις,
Φωνὴ 'στ' ἀκροατήρια καὶ χαλασμὸς μεγάλος,
λαμβάνει μέρος ἐνεργὸν κι' ὁ Μεντελὼν ὁ Γκίλλες,
μυκῶνται οἱ ἰγκαθέτοι, φρενάζει τὸ Κερδόνι,
ἀλλ' ὁ Κυκλάδων Βουλευτὴς μὲ τέτοια δὲν ἔβρασε,
καὶ εἶδε ἄλλο λεύτερο ψιχάτερον τοῦ πρώτου
'στὸν ἀφωνον Πρωθυπουργὸν ἐν μέσῳ τόσου κρότου.
Τότε δὴ τότε, Περικλῆ, κατακλυσμὸς 'στὰ ὄρη...
μὰ νὰ! κι' ὁ Φαρμακόπουλος, τοῦ Θεοδωρῆ ἀνηψιὸς...
στρέφει 'στ' ἀκουστήρια καὶ λέγει «σιωπᾶτε,
μωρὲ παιδιὰ γιὰ τὸ Θεὸ τὰ πόδια μὴν κτυπᾶτε.»
ἐκεῖνα ὅμως τὸ πολὺ γαργίζουν κι' ὀρλιάζουν
καὶ σχιὰ σου Φαρμακόπουλε ἀσίκη ὁ τοῦ φωνάζουν.
Τῆς δὲ Βουλῆς ὁ Πρόεδρος σὰν ζαλισμένος μένει,
μὲ τόσην δὲ σφοδρότητα τὸν κώδωνα σημαίνει,
ποῦ δὶν ἐξύφωις ἂν αὐτὸς τὸν κώδωνα ὄζνῃ
ἢ ἂν ὁ κώδων, Περικλῆ, τὸ χέρι του κινῇ.
Ἐγείρεται συζήτησις ἀνὰ τὸ Βουλευτήριον
ἂν πρέπει νὰ συζητηθῇ τὸ Κατηγορητήριον
ἢ τοῦ κυρίου Θεοδωρῆ ὁ Ἀπολογισμός,
καὶ δι' αὐτὸ ἐπιφανεῖς πολὺς ἐρεθισμός.
Ἀλλ' ὁ Στεφάνου, Περικλῆ, ποῦ τὰ ποστὰ γνωρίζει,
μὲ νόμους καὶ μὲ κώδικας σοφοὺς ὑποστηρίζει
πῶς πρέπει νὰ προηγηθοῦν τὰ Κατηγορητήρια,
ἀλλ' ὅμως ἀντιπρούεται ἀπὸ τακτικὰ τρία
κι' ἔχει μεγάλο δίκιο μετ' ἦχηρὰς φωνῆς
τοῦ λέγουν οἱ ἰγκαθέτοι τῶν νόμων ἐρμηνεῖς
Τότε κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, μὲ πατριωτου ρώμην
συντάσσομαι πρὸς τὴν ἀεινὴν τῶν ἰγκαθέτων γνώμην,
κι' ἀναφωνάζω ἐξάλλως «φωνάζετε, παιδιά,»
καὶ 'στοὺς Σιὰμ τοὺς Πρίγκηπες τρεῖς μιὰ καρδιὰ,
κι' οἱ Πρίγκηπες μ' ἐκύτταξαν ἐν τύπῳ ἀπορίᾳ,
τῆς δὲ Βουλῆς ὁ Πρόεδρος στραφεὶς 'στὰ θεωρεῖα
«τί θέλετε ν' ἀκούσετε; — ἐρώτα μὲ σεβασμὸν —
«τὸ Κατηγορητήριον ἢ Ἀπολογισμόν;»
Κι' ἡμεῖς τοῦ λέμε «θέλομεν τὸν δεύτερον ν' ἀκούσωμεν,
«ἀλλέως θ' ἀλαλάξωμεν καὶ πάντας θ' ἀντιαρύσωμεν.
«Ἔχει καλῶς» ἀπήντησεν ὁ Πρόεδρος μὲ τρόμον
καὶ παραβλέπων τὸν γνωστὸν περὶ εὐθύνης νόμον
'στὸν Θεοδωράκη ἔδωσε τὸν λόγον νὰ παρέλθῃ
καὶ μ' ἔσοβα καὶ μ' ἔξοβα κατήρχετο νὰ πάρῃ.
Τοῦ δὲ Σιὰμ οἱ Πρίγκηπες ἰδόντες εἰς τὸ βῆμα
τὸν κύριον Θεόδωρον μὲ κεφαλωμένον σχῆμα,
ἰδόντες πῶς ἐνύσταξε κι' ὁ κύριος Χαιρῆς
κι' ἀκούοντες, βρὲ Περικλῆ, κι' εἰξευρόντες τὰ φρένα
τῶς ὁ στωμύλος Θεοδωρῆς μὲ τὸν μακρὺ λαιμὸ
ὅταν ἀρχίσῃ μιὰ φορὰ δὲν ἔχει τελειωμὸ,
χωρὶς νὰ βγάλουν τσιμουδιὰ τὸ ἔκαψαν κουμπούρι
ἀφοῦ μιὰ φάπα μοῦδωσαν κι' ἐκεῖνοι μὲς 'στὴ μοῦρη.
Ὁπόταν δ' ἐτελείωσεν ὁ Ἀπολογισμὸς
κι' ἐπερωτήθη τῶν πολλῶν ὁ ἐνθουσιασμὸς,
ἐγὼ χαρτὶ ἀγόρασα τῆς πόστας ἐν τῷ ἅμα
καὶ 'στοὺς Σιὰμ τοὺς Πρίγκηπας ἔστειλ' αὐτὸ τὸ γράμμα:
«Ἀγαπητοί μου Πρίγκηπες Δαμρὺ καὶ Φιτάκη,
ὑλάτραι τοῦ Βασιλέως μας τοῦ τόσον κλασσικοῦ,
ἀκρίμα ποὺ δὲν καθίσατε μ' ἐμὲ τὸν φυσαρμὰ
ἀνὰ ὅπτε ἰσοζύγιον σπουδαῖον μιὰ φορά.
»Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τὰ ἔκαμε σαλάτα
καὶ μᾶς ἐρήμαξε ταύτιὰ μὲ τὴν πολλὴ παρλάτα,
ὅπου ὅλοι τὸν παρακάλεσαν νὰ κάμῃ καὶ νισάρι
ψιχάτι καλλίμι Οὐλεμὰ τὴν λίμα του δὲν γρέκει,
ὅμως αὐτὸς μᾶς ἔφαγε αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα
καὶ τώρα ξισυνέβητε νὰ πίνῃ καὶ σουμάδα.
»Στὸ τέλος δὲ ἀπέδειξε μὲ καθε του τιτιρίτι
»πῶς ἂν πολλοὶ τὸν τόπον μας τὸν λέγουν κακονείρη,
»ἀλλ' ὅμως ἐμενρλούζωμαι μαζί μ' ἐμᾶς καὶ ἄλλοι,
»Ἀργεντινοὶ καὶ Ἰσπανοὶ κι' οἱ φίλοι Πορτογάλλοι,
»καὶ ὁ κύριος Θεοδωρῆς, ποὺ σείεται καὶ λυγιέται,
»σὰν μενρλουζένη μὲ πολλοὺς μενρλουζῆς δὲν λογιέται.
»Ὁπόταν δὲ 'στὸν λόγον του ὁ μέγας Ναπολέων
»ὁπὸ Βουλευτὰς ἀνίκητος ἀπεδείχθη πλέον,
»κυρίους τοὺς ὠνόμασε γιὰ ν' ἀποδείξῃ πάλιν
»πῶς φίρτσι καὶ πρὸς νικητὰς μεγάλην εὐγένειαν μιγάλην,
»ὁπόταν δὲ περὶ αὐτοῦ παρ' ἄλλων ἐρωτήθη
»ὁ Θεοδωρῆς ἀπήντησε πρὸς τὰ χωλαῖα πλῆθη:
»Θάμ' εὐγενὴς ἐν ὅσῳ ζῶ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ χῶμα
»καὶ' ἂν οἱ νικηταὶ κισθήσωνται θάμ' εὐγενὴς ἀκόμα.
»Ἐν τούτοις μὲ συγκίνησιν κι' εὐλάβειαν πολλὴν
»ἐν σχέδιον ἐπρότεινε μιγάλον 'στὴν Βουλήν,
»τὴν ψῆφον δ' ἐπεζήτησεν ἑκάστου Βουλευτοῦ
»νὰ κατορθώσῃ τάχιστα Ταμεῖον τοῦ Στρατοῦ.
»Ἐκ τούτου δὲ τὸ ἄκυρμα καθεὶς ἐπηγκινήθη
»καὶ Βουλευτῶν κι' ἀκροατῶν ἐδάκρυσαν τὰ πλήθη,
»καὶ' ἐδάκρυσε κι' ὁ Θόδωρος κι' ἐδάκρυσα κι' ἐγὼ
»καὶ πρὸς τὴν ὄζλαν ἤρχισα καὶ πάλιν νὰ τρυγῶ.
»Ἐνῷ δ' ἐκεῖνος ἔπεσε πτυρόεντα ἐβρόντα
»ὁ διάβολος ἐσήμωνε γριώγραφα καὶ φρόντα,
»καὶ πάντες οἱ μενρλουζηδὲς σταθέντες 'στὴν γραμμὴν
»ἐφέστως ἀλληλούϊα ἐρώναξαν κι' ἀμήν
»καὶ ἐσημειώθη γράμμασι χρυσοῖς τὸ γεγονὸς...
»αὐτὰ καὶ μένω... Φασουλῆς, θεράπων ταπεινός.»
Π.—Νὰ! μαχαιριὰς τὸ αἷμα σου ποταμηδὸν νὰ τρέξῃ
γιατί τὰ εἶπες ὅλα σὺ κι' ἐγὼ δὲν εἶπα λέξι.

Κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ καημένο.

Ὅσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὁμιλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
καὶ ταὐτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὅ,τι μᾶς ὀφείλουν.

Ὅστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ
τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοβερὸν βιβλίον,
πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη,
καὶ 'στῆς Ἑστίας τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

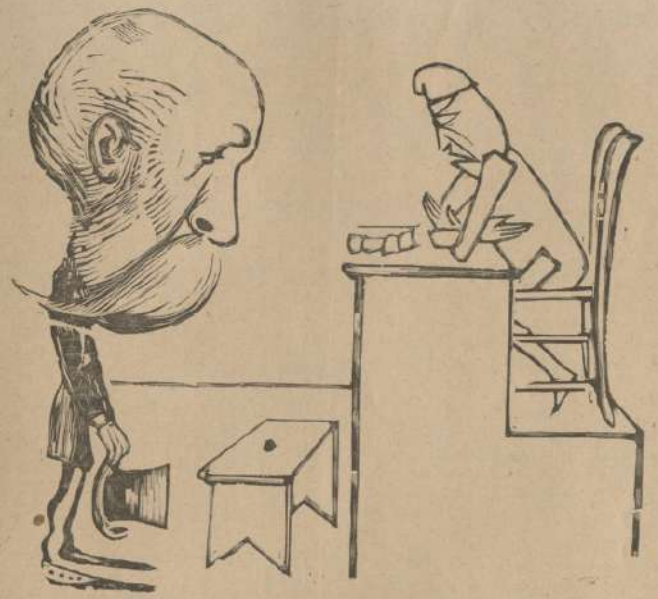

Φ.—Μὰ πῶς τὰ ἐκατάφερες εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν
κι' εἶσαι κατηγορούμενος ἀπὸ κατηγορῶν;

Ὁ Θοδωρῆς μὲ στόμφον καὶ μὲ παροξυσμὸν
εἰσάγων τὸν σπουδαῖον Προϋπολογισμόν.

Λοιπὸν ὀγκώδη φάκελλον βαστάζων ὑπὸ μάλης
προσέρχομαι εἰς τὴν Βουλὴν μετὰ χαρᾶς μεγάλης·
μὰ πρὶν εἰσάξω τὸν πολὺν Προϋπολογισμόν,
ποῦ μ' ἔφερε εἰς ἔξαψιν καὶ εἰς ψυχῆς βρασμόν,
νομίζω, φίλοι Βουλευταί, πῶς πρέπει κατὰ πρῶτον
ν' ἀναμνησθῶ μὲ σπαραγμὸν ὀλίγων τεθνεώτων.

—

Κι' ἐν πρώτοις ἐξεμέτρησαν τὸ ζῆν μετὰ σπουδῆς
ὁ κύριος Πετρόπουλος κι' ὁ κύριος Γευδῆς,
πολλῆς τυχόντες παρ' ἐμοῦ καὶ ἄλλων ἐκτιμήσεως,
κι' ἐπέρασαν 'στὰ ἔξοδα τῆς παρελθούσης χρήσεως.
Ἀλλ' ὅμως ἀνεπλήρωσα τοὺς δύο μακαρίτας
μὲ δύο ἄλλους Βουλευτὰς τῆς ἀσπρης φαβορίτας.

—

Τὸν ἕν' ἀντικατέστησε ὁ Μπούμπουλης τουτέστι,
τὸν δ' ἄλλον ἀνεπλήρωσε ὁ φίλος Καραλίβανος,
καὶ οὕτω τὸ Κερδόνι μας ζημίαν δὲν ὑπέστη
καὶ ἀνυψώθ' ἡ δόξα μας ὡς Ἄθως καὶ ὡς Λίβανος.
Κι' αὐτοὺς τοὺς νέους Βουλευτὰς 'στὰ ἔσοδα ἐγράψαμεν
καὶ θέματ' ἄρρητα πολλὰ ἐκόψαμεν κι' ἐρράψαμεν.

—

Ἐν τούτοις ὅμως ὁ πολὺς τῆς Ἄρτας Καραπάνος,
ποῦ ἂν καὶ φαίνεται ψηλός, ἀλλ' ὄντως εἶναι νάνος,
ποῦ ἀρχηγὸν δὲν ἤθελε νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ,
ποῦ δὲν ὑπέκυψε ποτὲ εἰς τὸ δικό μου θέλημα,
καὶ εἰς τὰ κρύα μ' ἄφησε κι' ἐπῆγε 'στὸ Παρίσι,
'στῆς παρελθούσης χρήσεως ἐπέρασε τὸ ἔλλειμμα.

—

Ἀλλὰ κ' ὁ Σωτηρόπουλος, ποῦ ἔχει κίτρευ χρῶμα,
ποῦ θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ κάμῃ τρίτον κόμμα
κ' ἡ γλῶσσα του τροχίζεται καὶ κόβει σὰν ξυράφι,
κ' ἐκεῖνος εἰς τὸ ἔλλειμμα τὸ παρελθὸν ἐγράφη.
Οὐ μὴν κ' ὁ Κωνσταντόπουλος, ποῦ τὴν οὐρὰ κουνεῖ,
ἐπέρασε 'στὸ ἔλλειμμα μετὰ τοῦ Λεμονῆ.

—

Πρὸς τούτοις εἰς τὸ σύνολον ἐγράφη τῆς δαπάνης
κ' ὁ φέρων τὸ ἐπώνυμον ἡμῶν, ὁ Δεληγιάννης,
ἡμέτερος ἐξάδελφος καὶ πρῶτος συγγενής,
γενόμενος ἀμείλικτος ἐχθρὸς καὶ ἀπηνής.
Οὐχ ἧττον καὶ ὁ κύριος Μανέτος ἐξεμάνη
καὶ λάσπη τόκοψε κ' αὐτὸς μετὰ τοῦ Δεληγιάννη.

—

Ἀλλ' ὡς νὰ μὴ μᾶς ἔφθανε αὐτὸ τὸ τρίτον κόμμα
καὶ ἄλλη νέα συμφορὰ ἐπλάκωσεν ἀκόμα.
ὁ δὲ Κυκλάδων Βουλευτὴς καὶ τέως Κορδονάτος
ἐν μέσῳ τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς παρούσης κρίσεως
ἀφεῦ κι' αὐτὸς μᾶς ἵλουσε πατόκορφα ἰσχάτως
ἐπέρασε 'στὸ ἔλλειμμα τῆς ἑπομένης χρήσεως.

—

Εἰς ὑπονοίας, κύριοι, εὑρίσκομαι πολλὰς
ἂν κ' ὁ Λεβίδης 'στὸ ἑξῆς καὶ ὁ Ζυγομαλὰς
τοῦ Κορδονίου ὀπαδὸς ἐπὶ πολὺ θὰ μείνῃ
κ' ἂν εἶναι ὡς περίσσευμα ἡ ἔλλειμμα κι' ἐκεῖνοι,
καθόσον καὶ οἱ δύο των περὶ πολλὰ τυρβάζουν
καὶ ἄρχισαν τὰ μοῦτρά των κι' αὐτοὶ νὰ κατισβάζουν.

—

Καὶ ἀπορῶ πραγματικῶς καὶ στέκω ἀμφιβάλλων
ἂν καὶ αὐτοὶ συντάσσωνται μετὰ τῶν ἀντιπάλων,
ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνίοτε τοὺς βλέπω ἀμφιβόλους
καὶ περιμένω κ' ἐξ αὐτῶν παγίδας τε καὶ δόλους,
τὰ πρῶτα μου κατόστιχα κυττάζω σὰν Ἑβραῖος
καὶ εἰς τὸ κυμαινόμενον τοὺς σημειώνω χρέος.

—

Κι' ἐνῷ ἡμεῖς ἐλπίζαμεν νὰ ἔχωμεν ἑταίρους
τῶν πρώην δέκα κι' ἑκατὸν πολὺ περισσοτέρους
κι' ἐλέγαμεν τοὐλάχιστον πῶς θὰ ἰσορροπήσωμεν,
ἐρθάσαμεν ἀνέλπιστα 'στοὺς ὀγδοήντα τρεῖς,
κι' ὑπάρχει μέγας κίνδυνος πῶς θὰ χρεωκοπήσωμεν
καὶ θὰ πτωχεύσῃ μεθ' ἡμῶν κι' ἡ τάλαινα πατρίς.

—

Εἰς ταύτην τὴν κατάστασιν καὶ τὴν σπουδαίαν κρίσιν
εὑρίσκονται τοῦ κόμματος τὰ Οἰκονομικά,
κι' ἂν κάπως δὲν βελτιωθοῦν 'στὴν ἑπομένην χρῆσιν
θὰ πέσουν τὰ χρεώγραφα τὰ Κυβερνητικά,
καὶ πρόβατον ἀπολωλὸς ἐγὼ θὰ γίνω τότε
καὶ τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς τὸ Κορδόνι δότε.

—

Ἀλλὰ κι' ὁ Κατσικόπουλος, καθὼς μοῦ εἶπαν φίλοι,
ἐσχάτως ἐχωράτευε κι' εὐθύμως συνωμίλει
μὲ ἀποστάτας μερικοὺς τῶν τριτοκομμιτῶν . . .
ἂν δὲ 'στὸ μέλλον ἔλλειμμα περάσωμεν κι' αὐτὸν
μεγάλην τὸ περίσσευμα ἐλάττωσιν θὰ πάθῃ
κι' ὀγρήγορα θὰ χάσωμεν ταῦγά μὲ τὸ καλάθι.

—

Περὶ τοῦ περισσεύματος πολὺ ἐπροσπαθήσαμεν,
ρουσφέτια δὲ πολύτιμα πρὸς χάριν του εὑρήσαμεν,
ἀλλ' ὅμως καὶ μὲ ὅλας μας αὐτὰς τὰς προσπαθείας
τὸ δυστυχὲς Κορδόνι μας μπαστούνια τὰ εὐρῆκε,
κι' ὁ προσφιλὴς ἐξάδελφος ὁ ἐκ τῆς Κορινθίας
ὡς ἀποστάτης καὶ αὐτὸς 'στὰ κρύα μᾶς ἀφῆκε.

—

Τοιοῦτον τώρα βλέπετε κουτσὸν καὶ στραβοκάνη
τὸν νέον Ἀπολογισμὸν τοῦ ρίκτου Δεληγιάννη,
τοῦ δὲ Σιὰμ οἱ Πριγκηπες Δαμρὸγ καὶ Φιτκοῦ
κυττάζουν πῶς οἱ κόποι μου πηγαίνουν τοῦ κακοῦ,
καὶ τὸ Σιὰμ ὁλόκληρον ἀκούω νὰ φωνάζῃ
πῶς τὸ Κορδόνι 'γρήγορα τὰ πέταλα τινάζει.

—

«Ἡ Μεγάλη Βρεττανία ποῦ τὸ πᾶν ἐν ἀφθονίᾳ.

—

Πάλιν ὁ Λάμπρος Παμίνων ἐν λάμπρᾳ περιοχῇ,
πάλιν ἀρθόνιοι ἔτριξε λαγῆς λαγῆς κραυί,
καὶ ἄλλα νέα ἤτοιμάσεν χρυσᾶ Ἑστιατόρια
μὲ τόσην πολυτέλειαν, ὁποῦ δὲν ἔχει ὅμοια.

—

Ἐκεῖ κ' ἐν εἴδομ ἄρρωστος πρὸς ὄρεξιν ὀρχῆς
κ' εἰς διπλωμάτας ὁμιλεῖς καὶ ἄλλους περιβρόμους,
καὶ τρώγων τὸν περίδρομον εἰς Λούκουλλος ραγᾶ
μοντζόνιος καὶ τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς κειμένους νόμους.

—

Ξενοδοχεῖον ὡς αὐτὸ δὲν ἔγινε ἀκόμα,
ἐκεῖ τάθάνατο νερὸ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα,
κ' ἐμείναμεν κ' ἀλλεβαμοὶ φωνάζουν μ' ἕνα στόμα:
«Μέγας ὁ Λάμπρος ἀληθῶς καὶ ὅλα του μεγάλα».

—

Ἐκεῖ ἐλήφθη κ' ὁ Ρωμηὸς τὰ δόντια νὰ πῇ,
ἀλλ' ὅμως ἀτέρμενα ὡσαν νὰ ἐβουλάθη,
κ' ἀπὸ σαμπάνια ἔγινε ὁ φουκαμπὲ στοιμὶ
εἰς τὴν ὑγιᾶ τῆς Στεφάνως, εἰς τὴν ὑγιᾶ τοῦ Στάθη.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἐν Σόρῳ συνεζεύχθησαν ἡ χάρις κ' ἡ νεότης,
τοῦ Κυμπριάδα' ἡ Στυλιανή, ἡ κομψοτάτη κόρη,
κ' ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ Τσιτσιλῆς, μηχανικὸς ἐν πρώτοις,
κ' ὁ Ἔρως χαίρων καὶ σκιρτῶν τὸ ζεῦγος εὐλόγει,
κ' εὐχήθησαν τὰ βέλτιστα μὲ τὴν ψυχὴν 'στὰ χείλη
τῶν νεονύμφων οἱ γνωστοὶ κ' οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κ' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Χίλια ὀκτακόσα κ' ἐννενήντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.
κ' ἔσχεν ἔχω ἐξυπνάδα — κ' ἔπειτα μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νόζια κι' ἔντροπην
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνα.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὰ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἐν πρακτῆς — ἕνινες συνδρομητές,
κ' ἔπειτα τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν γράφ μαζὶ φίλη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ ἐφορα καὶ τὴ μέρα — τάδε φύλλο μιὰ δεκέρα.

Τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τριάντα,
ὑψαμός 'στὸ χουνάφι κι' εἰς πάντα.

Πανηνιος τρακόσα ἑξήντα τρία,
Νομοσχεδίων σοφῶν σωρεία.

Περικλέτος, Φασουλῆς,
σ' ἕνα πάλκο τῆς Βουλῆς.

Φ. Νὰ! ὁ Κυκλάδων Βουλευτὴς 'στὸ βῆμα ὁμιλεῖ..
Π. Ἀκοῦς τί λέει;
Φ. Πρόσεχε 'στὰ λόγια του πολύ.
Πῶ! πῶ! γιὰ τοὺς μουφλουζῆδες τῆς Σύρας πόσα ψέλλει!
Θεέ μου, τί κατάστασις καὶ τί μεγάλα χάλια!
Τί καταχρήσεις, Περικλῆ, 'στὰ καρδοῦνα κι' εἰς ὅλα..
κι' ἐν τούτοις οἱ μουφλουζῆδες δὲν 'τινάξαν τὰ κοῦλα.
Οἱ φουκαράδες ἔκνευστοι, ποὺ εἶνε γιὰ σαμάρια,
κατέσχισαν τὰ ἔπιπλα κι' αὐτὰ τὰ καλαμάρια,
καὶ τὸ μελάνι μονυχὰ τους ἀφῆσαν ἐκεῖ
νὰ μουντζουρώνουσι μ' αὐτὸ οἱ Ἀτμοπλοϊκοί.
Π. Θεέ μου, τί κατάστασις!.
Φ. Ἀκόμα λέει κι' ἄλλα
κι' ὡς φαίνεται θὰ ἔχωμε τραγικὰ μεγάλα.
Π. Ὁ Δεληγιώργης, Φασουλῆ...
Φ. Ἀρχίζει νέον δράμα..
διαβάζει μὲ κατανυξιν τοῦ Μώνου ἕνα γράμμα.
Ἐξώρισεν τοὺς ὁ Πρισβεύτης τῆς φίλης Βρεττανίας,
πὺν τοὺς μουφλουζῆδες κτυπᾷ μετὰ πελλῆς μανίας.
Ἀνάγγειλεν, ὡς λέγεται, εἰς τὸν Σαλισβούρυ
πὼς ὁ λευκὸς ποὺ δίδεται ἀπὸ τὸν Θεοδωρῆ
'στὴς Σύρας τοὺς μουφλουζῆδες ὡς συνδρομὴ τοῦ κράτους
μπαρδάτοι εἰς Βουλευτὰς τὰ μαλὰ Κορδονάτους.
Π. Πιστεύεις τέτοια πράγματα;
Φ. Πα! πα! Θεὸς φυλάξοι!..
Καὶ ἂν ἡ Δύσις καθ' ἡμῶν ὁλόκληρος ὁρμήσῃ
καὶ ἂν τραφοῦν χειρότερα εἰς βάρος μας 'ντροπαῖς
τὸν σύρκυ τὸν καθαρὸ δὲν σκιάζουν κατρακιαῖς.
Π. Γιοῦχ τοῦ Μώνου!.
Φ. Γιοῦχ του, ποὺ θέλει τὰ μας 'ρίσῃ
καὶ ὀρὸ Ἐγγλέζων ἄγυρα δὲν ξέρει νὰ χωρίσῃ.
Π. Ὁ Δεληγιώργης ὁμιλεῖ καὶ τοὺρχεται νὰ κλάψῃ..
Φ. Ὁ Μώνων μᾶς ζητεῖ παρτὲς γιὰ ὅσα ἔχει γραμμένα.
Π. Ζήτω τοῦ Μώνου!..
Φ. Ζήτω του καὶ ἄλλη μιὰ φορά.
Π. Ὁ Ράλλης τώρα ὁμιλεῖ καὶ λέει σοβαρά.
Φ. Ἄκουσον, ἄκουσον, μωρέ, τί κτύπημα ἔρικε!...
λέγει πὼς διακυβεύεται τῆς χώρας ἡ τιμή,
πὼς ὁ κλεινὸς Προθυπουργός, ποὺ μ' αἴγλην περιστέφεται,
τὴν καθεμίαν πτώχευσιν μεγάλως ἀποστέφεται,
καὶ ὅτ' αὐτὸ εἰς τὰ ραχὶ δὲν θέλει νὰ μᾶς πνίξῃ,
μηδὲ πτωχοὺς τοὺς παστρικοὺς τῆς Σύρας νὰ κηρύξῃ,
μηδὲ 'στὰ χαρτοπαίγνια δὲν βάζει δούλου χέρι,
μηδὲ ποτὲ μὲ κόκκινο τὰ κλείνει βουλευτήρι,
γιατὶ το ἔθνος χάνεται χωρὶς κανένα λόγο
ἂν λείψουν εἰ μουφλουζῆδες κι' ἀφήσωμε τὸν τζόγο.
Π. Αὐτὰ πῶ λέει, Φασουλῆ, δὲν εἶναι κελεκίθια.
Φ. Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἄθικτος 'σ' ἀλήθεια.
Π. Πῶ! πῶ! πεδοκροτήματα!...
Φ. Ὁ Πρόεδρος θυμώνει.
Π. Τί λέει ὁ Πρωθυπουργός;
Φ. Τὸν Ράλλην κερχυνώνει.

Καὶ ποῖος ξέρει; Ὑπουργὸς ποτὲ θὰ δυνηθῇ
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα νὰ μᾶς ἐπιβληθῇ;
Καὶ τίς λαπὸν Πρωθυπουργὸς κρατιστότατου κράτους
ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ πεστσκήν σ' ἐμᾶς τοὺς Κορδονάτους;
Ἐγὼ τοτὲ ἀκροᾶσιν νὰ δώσω εἰς κανένα,
ἐγὼ ποτὲ 'στὸν Σκιλόσουρι νὰ καμψω τὸν αὐχένα,
ὅπου ἠμπορῶ τὰς σχέσεις του εὐθὺς νὰ διαρρήξω
καὶ τὸ κομμένο χέρι μου 'στὰ μοῦτρα του νὰ ρίξω;
Ἐγὼ ποτὲ νὰ φοβηθῶ τὸν Σκιλοσουρι τὸν χοχα,
ποῦ νὰ χορταίνω ἔμαθε μὲ λαχανα μονοχα,
κι' ἀντὶ σὰν πρώτα κόρχορες νὰ λέγουν ἐν 'λαχάνοις
σήμερ' ἀντὶ τοὺ κόρχορες φωνάζουν «Διληγιάννης»;
Τί μὲ τὸν Μόναν ἔκαμα ἑνὸς Θεοῦ τὸ ξέρει...
ὁ ἰδικός μου τραχήλος ζυγὸν δὲν ὑπομένει.
Π. Ἄμε' ἐσύ, πές τα, Θόδωρε, νὰ σὶ τρομάξουν ὅλοι
κι' ἡ λυπημένη μας καρδιὰ νὰ γίνῃ περιβόλι.
Φ. Γεμὰτ σου, ἀσίκη Θεδωρέ... τὸ στόμα σου ν' ἀγάσῃ...
κυττὰς ὁ Μόναν 'κοντενὺς ὡς τώρα νὰ μᾶς κάσῃ.
Καλὰ τοὺς τὰ 'κοπάνισες... τοὺς ἔπιρες τὸν ἀέρα...
Π. Νά! νά! κι' ὁ Μαυροπέφκαλες φωνάζει ἀπὸ πέρα.
Φ. Ἀκοῦστε, ἀκοῦστε...
Π. Τί λέει;
Φ. Ἄπαρε!
πῶς τόσες λόγες γίνεται περὶ Σκλισβουρι,
ἕνας Ἐγγλέζος ἀρνοῦς, μηδαμινοῦ ἀνδρώπου,
ἀκὶ παίζει ρόλον καὶ αὐτὸς ἐπιφανοῦς προσώπου.
Π. Καλὲ τί λόγος!... βέβαια... δίκαιος ἔπαρε...
ἐμπρὸς 'στὸν Μαυροπέφκαλο κυττᾷς Σκλισβουρι;
Ὅλ' οἱ Μυλλόρδοι, ἀδελφέ, καὶ οἱ Σκλισβουρῆδες
ἐμπρὸς στὸν Μαυροπέφκαλο μοῦ φαίνονται μαϊδες.
Φ. Ἀκοῦς ἐκεῖ Σκλισβουρι καὶ μακαρονοκαμώματα!...
εἰκτίρ! πῶς τὰ σιχαίνομαι τῶν Ἀγγλων τὰ ὀνόματα.
Μὰ νά! κι' ὁ Κωνσταντόπουλες παρῆρε ὁ σερὸς
κι' ὁ Διληγιάννης, Περικλῆ, ἄκουσε κεχωρὶς.
Π. Τί λέει;...
Φ. Ἄκουσον καλῶς... περὶ τιμῆς φωνάζει
καὶ τοῦ Ζανίκη τοῦ βοδοῦ τὴν κάπα ξετινάζει.
Π. Κι' αὐτὸς τί λέει;
Φ. Τὸ σιγὸν τὸ θαυμαῖ καθήκει...
αὐτός, μωρέ, κατηντησε ὁ *Μοῦτος τῶν Πουτίκων*.
Π. Πῶ! πῶ! ποδαιρετήματα καὶ γδέσπες σμερδαλέος.
Φ. Νά! ὁ Κυκλάδων Βουλευτὴς, ὁ τόσον θαρραλέος,
τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν ζητᾷ νὰ ξανακούσῃ...
Π. Νά! κι' ὁ Πετσάλης, Φασουλῆ, μὲ τὸ καμψὶ του μοῦσι.

Ἀμάν, φωνάζει, βρέ παιδιά, γιὰ τὸ Θεὸ σταθῆτε,
τῆς τρίχες τοῦ Πρωθυπουργοῦ ὀλίγον σεβασθῆτε.
Φ Χριστὲ καὶ Παναγία μου... μὲ πάει ριπιτίδι...
ἐγχιαμράνο, Περικλῆ, κυττάζω τὸν Πετρίδη.
Π. Ἀγριεψε 'στ' ἀλήθεια... βαβαὶ τῆς δυστυχίας!...
κι' αὐτὸς ὁ λογιώτατος ζητεῖ μονομαχίας.
Φ. Πετρίδη λογιώτατε, γιὰ ἕλα 'στὰ σωστὰ σου,
γιατὶ νομίζω πῶς φυτρία δὲν πάνουν τέρματα σου.
Π. Τελειόν' ἡ συνεδριακὴ χωρὶς καυγᾶς νὰ γίνῃ,
ἀλλ' ὄχι... νά! ὁ Πρόεδρος τὸν κώδωνα σημαίνει.
Φ. Καινούρια συνεδρίασις κι' ὀχλοβοὴ μεγάλη.
Π. Πῶ! πῶ!
Φ. Σκασμὸς κι' ὁ Θόδωρος 'τσακώθη μὲ τὸν Ραλλη.
Π. Καὶ τί τοῦ λέει;
Φ. Τείσαι σύ, ποῦ ἔρχεσ' ἐμπροστά μου
καὶ προπατᾷς ἀμερδωτὰς τὰ διαπιάματα μου;
Π. Κι' ὁ Ραλλης, βρέ, τί ἀπαντᾷ 'στὸν πρῶτο Κορδονάτο;
Φ. Καρυδὶ σὺ κι' ἐγὼ αὐγό μὲ βασανα γερατο.
Π. Βλέπω τὸν Φαρμακόπουλο ... πορῶδες βλέμμα ρίπτει
κι' ὡς ἀλλουρος μανιόμενος 'στὸν Ραλλην ἐπιπίπτει.
Φ. Βαστᾶτε τον, μωρὶ παιδιά, κι' αὐτὸς δὲν χωρατεύει...
στιμάτα, Φαρμακόπουλε... τί λόξα σοῦ κατέβη;
Π. Ἂν θυμώσῃ ὁ θεῖος σου μὴ γίνεσαι ὦμος.
Φ. Τοῦ θείου σου ἐγγρήγορε τοῦ φαίνει ὁ θυμός.
Π. Ἀμὰν μὴ γίνῃ φοντὰ...
Φ. Χριστὲ καὶ Παναγιὰ!...
Π. Ἀλήθεια, βρέ, ὁ Βασίλεως πῶς ἔχει εὐλογιά;
Φ. Τὸ ἔμαθα, βρέ Περικλῆ, μὲ λύπην μου πολλὴν
κι' εἶπα ν' ἀκούσῃ ὁ Θεὸς κι' ἐμὲ τὸν Φασουλῆν
νὰ κοβῇ τῆς ἡμέρας του νὰ τοῦ τῆς δίνῃ χρόνια
καὶ διαδόχους νὰ ἴδῃ κι' ἐγγόνων του ἐγγόνια.
Π. Ἐγὼ θαρρῶ καλλίτερο νὰ κόβῃ τῆς ὁ Σκιαῆς σου.
Φ. Σὲ φθόνει ὁ σὸς ζῆσες καὶ εἰς αὐτὸ ἀρκέσου.
Π. Μὲ τοῦ χρυσοῦ τὸ σήκωμα καὶ τὰ διπλωσαθήματα
πελλεῖ 'στὴ Μπόρτα ἐμάθαμ πὼς βγάζουν ἑξακόσματα.
Φ. Ἡ εὐλογιὰ τοῦ Θεοῦ ἂς ἔλθῃ κι' ἐφ' ἡμᾶς
πρὶν ὅλοι ἐξανθήσωμεν ἀπὸ τὰς πληγὰς.
Μὰ τώρα πᾶμε, Περικλῆ, πρὶν ξυλο νὰ ξυλεύῃ,
καὶ ἄστησ τὸν Θόδωρο μονάχο του νὰ ρίξῃ.
Π. Λύπες μὲ τὸ καρδιὰ του παθαίνει καὶ πικεύεται
κι' ὅλο μ' Ἐγγλέζους, Φασουλῆ, πηγαίνει καὶ μπερδεύεται.
Φ. Μὲ τοὺς Ἐγγλέζους 'χθήκε κι' ὁ μέγας Ναπολέων...
Π. Ὄρε λοιπὸν τρεῖς χιστωσικὲς καὶ μία περιπλέον.

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμέρι.

Ὅσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὁμιλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
καὶ ταὐτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὁ,τι μᾶς ὀφείλουν.

Ὅστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ
τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοβερὸν βιβλίον,
πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη,
καὶ 'στῆς Εστίας τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ
καὶ παίζει τὸ πιτὰ πατᾷ μετὰ τοῦ Διληγιάννη.

—

Φ.— Πετᾷ, πετᾷ τὸ πουλὶ καὶ τὸ Ναπολεόνι....

—

(Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τὸ χέρι του σηκώνει).

—

Φ.— Σκύψε, Θόδωρε, τὴ ῥάχη τὸ δικό χέρια μου νὰ βάνω.
Π.— Πάνω χέρι, κάτω χέρι, τίνος εἶν' τάπαν' ἀπάνω;

Δίστιχα μερικὰ
πολὺ δημοτικά.

Στὰ πόδια, χωροφύλακες, προφθάσετε, γειτόνοι,
κι' ὅλος ὁ κόσμος χάλασε γιὰ τὸ Ναπολεόνι.

—

Ποῦ πᾷς, Ναπολεόνι μου;... σταμάτα νὰ σὲ πιάσω...
θὰ πάρω σκάλα ν' ἀνεβῶ γιὰ νὰ σὲ κατεβάσω.

—

Ὄχου λαχτάρα καὶ καῦμός μὲ τὸ Ναπολεόνι ...
ὥρα τὴν ὥρα πιὸ ψηλὰ πηγαίνει σὰν μπαλόνι.

—

Ναπολεόνι μου χρυσό, κατέβα κάμε κρίσι,
κι' ἔγιναν τὰ ματάκια μας ἀπὸ τὸ κλάμμα βρύσι.

—

Ἀχάμνηνε κι' ὁ Θόδωρος ἀπ' τὸν καῦμὸ ποῦ σοῦχει
κι' ἐμεῖς τοῦ Τσελεπίταρη θὰ φᾶμε τὸ ταρσοῦχι.

—

Ὄχου λαχτάρα καὶ καῦμός καὶ μαύρη συμφορά μας!...
ἀπὸ τὴν πεῖνα θὰ γενοῦν Κορδόνι τάντερά μας.

—

Χρυσὸ Ναπολεόνι μου, ποῦ νᾶσαι τρυπωμένο;
σὲ τίνος κάσσα βρίσκεσαι κλειστὸ κι' ἀμπαρωμένο;

—

Ναπολεόνι μου χρυσὸ μὲ τὰ χρυσᾶ τὰ κάλλη
ὁλο τὸ Χαβιαροχανο τὸν ἄμπακο σοῦ φάλλει.

—

Ναπολεόνι μου χρυσό, μὴν κάνῃς πιὰ γειάτζια...
μπακίρα ἔγιναν γιὰ σὲ τοῦ Θοδωρῆ τὰ μάτια.

—

Τὸν δόλιο Ναπολέοντα, τὸν Θόδωρο λυπήσου,
καὶ τὰ ψηλὰ παραίτησε καὶ κάτω ξεκουμπίσου.

—

Ναπολέν μου χρυσό, μὴν πᾶς εἰς τὰ σαράντα,
γιατὶ ἂν φθάσῃς ὡς ἐκεῖ χαθήκαμε γιὰ πάντα.

—

Ὁ φουκαρᾶς ὁ Θόδωρος ἀποσταμένος πτέκει
κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ σε κυνηγᾷ μὲ δίκανα τουφέκι.

—

Ἀπὸ τὰ τώρα τοὔρχονται κοψίματα καὶ πόνοι
πῶς διάβολο θὰ πληρωθῇ τοῦ Μάρτη τὸ κουπόνι.

—

Ὁ ἥλιος λάμπει στὰ βουνὰ καὶ πέρα στὰ λαγκάδια
καὶ τὰ Ταμεῖα βρίσκονται ἀπὸ χρυσάφι ἄδεια.

—

Ὠχοῦ λαχτάρα καὶ καῦμός!... ἐχάθη τὸ χρυσάφι
κ' ἐκλείσθη τὸ σαράφικο τοῦ καθενὸς σαράφι.

—

Ὅσο κυττάζω ὑψωμὸ εἰς τὸ Ναπολέονι
τόσο τοῦ Ναπολέοντος ἡ μύτη χαμηλόνει.

—

Ἂν δὲν ἀφήσῃ τὰ ψηλὰ καὶ ὡς στὸ καλοκαίρι
ὁ Ναπολέων Θοδωρῆς θὰ μείνῃ δίχως χέρι.

—

Κάμ' ἕνα θαῦμα, Οὐρανέ, στὰ πωρινά μας χρόνια
καὶ ρίξε μπόλικη βροχὴ ἀπὸ Ναπολέονα.

—

Ἔχετε γειά, γειτόνισσαις, κ' ἐγὼ ψηλὰ πηγαίνω
καὶ σὰν τὸ Εἰκοσόφραγκο ἀνεβοκατεβαίνω.

—

Ἔχετε γειά, γειτόνισσαις, κ' ἐγὼ ψηλαμενίζω
καὶ μοναχὰ δανείζομαι καὶ δράρα δὲν δανείζω.

—

Ἐκεῖνος ποὖχει σήμερα χρυσὸ Ναπολέονι
σὰν φυλακτὸ τρισάγιο στὸν κόρφο ἂς τὸ χώνῃ.

—

Θὰ φθάσῃ γρήγορα καιρὸς κ' εὐτυχισμένη ὥρα
ποῦ θὰ τὸ προσκυνήσωμε σὰν μάγοι δίχως δῶρα.

—

Ἀχ! νὰ μποροῦσα σήμερα νὰ ἔσπερνα χρυσάφι
κ' ὁ σπόρος του νὰ ἔπιανε μές στὸ ξερὸ χωράφι.

—

Ἀχ! νὰ μποροῦσα τὸ φαγί, ποὺ τάντερο κενόνει,
γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὄκανα χρυσὸ Ναπολέονι.

—

Ἀχ! νὰ μποροῦσαν θαύματα νὰ γίνουν πιὸ μεγάλα
προτοῦ καθένας νησιτικὸς ψοφήσῃ στὴν κρεμάλα.

—

Ὠχοῦ λαχτάρα καὶ καῦμός κ' ἀνέλπιστοις ἀντάραις...
ἀπ' τὸ παζάρι χάθηκαν καὶ ἡ χρυσαῖς πεντάραις.

—

Ὅπου τραγούδι ἀκουσθῇ καὶ μουσικὴ μὲ πόνο
θαρρῶ πῶς κλαίνε καὶ τὰ δηὸ γιὰ τὸ χρυσάφι μόνο.

—

Θαρρῶ κ' ἡ πρίμα ἡ Ντουχέν, ὅπου τὴν λὲν ἀηδόνι,
πῶς βάζει τὰ ξεφωνητὰ γιὰ τὸ Ναπολεόνι.

—

Ἐξήντα πάει τὸ ψωμί, τριάντα τὸ χρυσάφι,
κ' ὁ Θοδωρῆς τὴν πεῖνά μας στὴν φτέρνα του τὴν γράφει.

—

Ἐξήντα πάει τὸ ψωμί, ἐξήντα τὸ καρβέλι,
κ' ὁ Θοδωρῆς γιὰ ὄρεξι καὶ ραπανάκια θέλει.

—

Νέα Ταμεῖα τοῦ Στρατοῦ ζητεῖ καὶ κοκορεύεται
κ' ὅλος ὁ κόσμος νηστικὸς καρβέλια ὀνειρεύεται.

—

Ἡ πεῖνα κάθε ἄντερο ἀνεβοκατεβάζει
κ' ἐκεῖνος καὶ στὰ λάχανα πολὺ πιπέρι βάζει.

—

Πουλί, ποῦ πᾶς εἰς τὰ ψηλὰ καὶ δὲν πατεῖς στὸ χῶμα,
ρίξε καμπόσαις κουτσουλιαῖς στὸ νησιτικό μας στόμα.

—

Ἂν τοὔρανοῦ τὰ πετεινὰ θεὸς τὰ καλοτρέφῃ
μὰ τοὺς Ρωμιοὺς τοὺς κυβερνᾷ τοῦ Θοδωρῆ τὸ κέφι.

—

Κατέβα κάτω γρήγορα, χρυσὸ Ναπολεόνι,
πρὶν γιὰ τιμὴ σου ρίξωμε μουφλούζικο κανόνι.

—

Ὦ σύ, Ναπολεόνι μου, ποῦ πέταξες στὰ ὕψη,
κατέβα κάτω γρήγορα πρὶν τὸ μηδὲ μας στρίψῃ.

—

Ἂν μᾶς ἐχώρισαν πολλὰ καὶ τὸ μακρὺ Κορδόνι
ὁ Σγούτας μ' ἕνα δάνειο σὰν πρῶτα μᾶς ἑνόνει.

—

Χρυσὸ Ναπολεόνι μου καὶ Ναπολεονάκι
φωνάζει κάθε παστρικὸ κ' ἀκάθαρτο τσανάκι.

—

Βοήθα, Παναγία μου, τὸ δάνειο τοῦ Σγούτα,
πρὶν γίνουν τὰ στομάχια μας τοῦ Θοδωρῆ λαγοῦτα.

—

Βοήθα τὸ χρυσάφι μας ἀπὸ ψηλὰ νὰ πέσῃ,
ἀλλοιῶς συχώρα μας καὶ σὺ καὶ ὁ Θεὸς σχωρέσοι.

...

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'σὶ σπηλιὰ μου ἀνέβη,
στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦτα συναρέσει
μὲ ξενοδογεῖο Σοῦδη, — δηὰ 'στὸ λάδι πιεῖν 'στὸ ξύδι,
μὲ Χηνεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα. — ποὖταν ἄλλοτε μωρή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολύς.

Ο ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσαις ἐννενῆντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.
κ' ἔτσαν ἔχω ἐξυπνάδα — κ' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμαι — γιατὶ λιπτὰ δὲν ἔχωμαι,
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζῃς κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ τάδε χρόνο — δραχμὲς δυόδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ἕξι δρμὲς μόρη — δεκαπέντε καὶ στὰ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο δὲ κρατῇς — ἔγινες συνδρομητής.
κ' ὅσους τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τοὺς φᾷ μαῦρο φίδι.
Γράψαμε καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' ὅλαις πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὰ ὅλα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιᾶς δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἑβδόμῃ
κ' ἡ Βουλὴ φαμπρεύει ἀκόμη.

Πούντο τριακόσια τέσσερα κ' ἑξήντα λογαριάζω
καὶ κουτσουρεμὲ μὲ 'σὴ Βουλὴ γιὰ ζεστασιὰ σωριάζω.

Ὁ Θοδωράκης οἰκουρῶν
κ' ἐν πυρετῷ παραληρῶν.

Αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον περὶ κάποιου μὲ κάνει
νὰ χέσω τὰ παχιά μου, νὰ χάσω τὰ νερά μου.
γι' αὐτὸ πλώνει πυρετὸς καὶ τσιρτσιρᾶ μὲ πάνει
καὶ τόσαις μέραις καθομαι κλιστὸς 'στὴν κάμαρά μου.
Γι' αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον 'ς κόσμος ἀλαλάζει,
γι' αὐτὸ τὸ Βουλευτήριον πρὸ ἡμερῶν σχολάζει.

—

Γι' αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον δὲν ξέρω τί νὰ κάνω,
γι' αὐτὸ μονάχα 'μάλλωτα καὶ μὲ τὸν Καραπάνο,
αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον παραπολὺ μοῦ κόστισε,
αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον 'στὸ τέλος μὲ ἀρρώστησε,
καὶ μέσα 'στὴν ἀρρώστια μου ζαλίζομαι μ' ἐκεῖνο
καὶ μὲ ποτίζουν οἱ γιατροὶ ἀδιάκοπα κινίνο.

—

Αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον σ' ὥρα κακὴ τὸ 'γέννησα,
δέκα φοραῖς τὸ ἔλυωσα καὶ εἶσαι τὸ 'κτένισα,
μ' αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον κακὴ δουλειὰ μοῦ τρέχει
κι' ὅσο κυττάζω τάρβυρα του καὶ ἐπερθύσεις κάνω
αὐτὸ τὸ ἀριθμητήριο διορθωμὸ δὲν ἔχει
κι' ἀδίεως τὸ μελάνι μου καὶ τὸ μηλὸ μου χάνει.

—

Αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον μοῦ 'πῆρε τὸ κεφάλι
κι' ἔσως δουλειαῖς μὲς 'στὴ Βουλὴ μὲ φρόνταις νὰ μοῦ βγάλῃ,
αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον τὸ περιμένουν τόσοι
καθένας ὅπως ἔχασε νὰ μοῦ τὸ διορθώσῃ,
αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον γραμμένον μὲ σπουδὴν
καθὼς τὸν φοῦρνο θὰ γενῇ τοῦ Χόντζα - Νασταρδῆν.

—

Αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον . . . τὴν ὑλογχὰ θὰ βγάλω. . .
αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον . . . ἂς πῶ κινῶ κι' ἄλλο. . .
αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον . . . σὺ ποὺ 'μιλεῖς ποιος εἶσαι . . .
αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον . . . νά ! νὰ ! βοᾷ ἡ σάλπιξ. . .
αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον . . . τὸν πόρτα, Γιάννη, κλεῖσε,
καὶ τὸ σεντόνι μου τραβᾷ γνωστός μου καπνοπώλης.

—

Αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον . . . γουργουρητὰ μὲ πιάνουν. . .
ἂν ἔφαγα τὰ λάχανα μὰ κι' ἔχυσα ἕν τρίχωμ. . .
αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον. . . σὲ καπνοπώλαι φθάνουν. . .
γράτε με 'στὸ παράθυρο νὰ βγάλω ἕνα λόγο.
Αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον. . . μακρὺν, βαρβάρων πλήθη. . .
πεμρόλυξ ἦτο κ' ἔκαπε, καπνὸς καὶ ἐκλύθη.

Ὁ Φασουλῆς ὁ φαφλατᾶς
πρὸς τοὺς κυρίους Βουλευτάς.

Λυπᾶται, ἄνδρες Βουλευταί, κι' ὁ ρήτωρ Φασουλῆς
διότι συνεδρίασις δὲν γίνεται καθόλου,
διότι κατακλείσθησαν αἱ πύλαι τῆς Βουλῆς
κι' ἄργησαν τὰ Νομοσχέδια καὶ σᾶν κατὰ ξυλόλιου,
οὐδὲ φωνὴ ἀκούεται 'στὴν ἔρημον βοῶντος,
οὐδὲ χειροκροτήματα, οὐδ' ἐγκαθέτων βρόντος.

—

Ὅταν τὸ Βουλευτήριον σχολάζῃ καὶ ἀργῇ
ὑπόταν δὲν ἀκούεται ῥητορικὴ παρλάτα,
τοῦ ἔθνους τὸ πολίτευμα πεσὼς δὲν λειτουργεῖ
καὶ ὅλα πότε γίνονται κουδέρι καὶ πλάκα.
οὐδὲ ἀπόγων' εἶμαι περιφανῶν πραγόνων
καὶ κλίνεται τὸ στάδιον γαϊτερωμένων ἀγώνων.

—

Ἐμεῖς κατοδῶν εἴμεθα καὶ σεῖς εἰ ταϊλιγκάδες
καὶ πρῶτος ἀρχιταϊλιγκας ὁ μέγας Κορδόνατος,
καὶ τρώμε τὰ γαστούκια σας καὶ τρῶμε τοὺς γιακάδες
κι' ἀδειάζει γιὰ χατῆρι σας τοῦ Καντρικοῦ ὁ πατὲς,
καὶ πίρνετε τὸ λαγικρνὶ καὶ τὸ πακοῦ κράρι
κι' ἀργᾶζετε ἀλύπητα τὸ ὄλλο του τομάρι.

—

Κι' ὅταν τοῦ ἀρχιταϊλιγκα ὁ ἀσκλὸς πενῆσῃ
κι' ὅλην ἀδιαθετος εἰς τὸ κριββάτι πέσῃ,
ἀρίνων κάθε των δουλειὰ καὶ ὅλ' οἱ ταϊλιγκάδες
καὶ στρώνονται φαρδιὰ πλατιὰ 'στῆς θκωμαστικὴς λιακάδες
μὲ τὸν καφφὲ τὸν θερικὸ καὶ τὲ μακρὰ μαρκοῦτσι
καὶ δὲν τους μέλει ἔπειτα γιὰ τίποτα κομοῦτσι.

—

Ἔτσι λοιπὸν ἀρρώστησε ὁ πρῶτος Διληγιάννης,
κοῦτς ὁ ἀρχιταϊλιγκας καὶ πλούσιος τσοπάνης,
καὶ ἄρχισαν τὰ γιατρικὰ κι' ἡ κούρκι τοῦ γιατροῦ,
κι' οἱ ταϊλιγκάδες ἔμειναν 'στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ,
κι' ἐρώνεξαν περίλυπει τσοπανόζες βαρδάτοι
«γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ 'ἐχάλιξε νὰ πάσῃ 'στο κριββάτι.»

—

Κι' ὁ Θεόωρῆς ἐρώνεξε κρυφὰ τοῦ Λεωνίδα
καὶ τοῦπε «βέλω ἀπὸ σὲ νὰ φύσῃς τὴν πατρίδα.
Ἐγὼ ἀρρώστησα βαρειὰ μὲ σίνα καὶ μὲ τόλλο.
τὸ σχέδιον περὶ ἀσπνοῦ, ποῦ ἔπεσε σὰν μπόμπα,
εἰς τὸ κριββάτι μ' ἔρριξε μὲ τουρτουρὰ μεγάλο
καὶ σὰν λεοντάρι 'στὸ κλουβὶ γυρίζω μὲ τὸν ρῶτα.

—

«Τοὺς ταϊλιγκάδες φώναξε ἀμέσως Λεωνίδα,
ὅπου γιὰ μένα ἔκαμαν τὰ μάτια των γιορίκα,
κι' εἰπὲ τους σὶ παρακαλῶν' ἀφήσουν τὸ ῥαχάτι
καὶ μὲς 'στὴν μάντρα τῆς Βουλῆς νὰ μαζευθοῦν τριχάτοι,
κι' ἐγὼ θὰ γίνω 'γρήγορα τσιλίκι σὰν καὶ πρώτα
καὶ νέους γρόσους θὰ κλωσσῶ καθὼς ταλιγὰ ἄ, κότα.»

—

Κι' ὁ Λεωνίδας συγκινᾶ τοῦ εἶπε «ὡμορφόνα!
εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τιμὴ ποῦ κάνεις καὶ σ' ἐμένα,
κι' ἐγὼ, ἂν καὶ ἡ γλῶσσά σου πολλὰς φορὰς μ' ἐστόλισε,
πρεσβεύω θὰ σοῦ ἔλεγα καὶ τοῦτα τὸ χατῆρι,
ἀλλ' ὅμως ἡ ἀρρώστια σου κι' ἀπανω μου ἐκύλησε
κι' ὅπως κατάντησα κι' ἐγὼ χρειάζομαι κλωσσῶρι.»

—

Κι' ὁ Θεόωρῆς ἐθύμωσε κι' ἐσούρωσε τὰ φρύδια
κατὶ τὸν Ζαΐμην 'φώναξε γιὰ νὰ τοῦ 'πῇ τὰ ἴσια,
ὁ δὲ Ζαΐμης ἔσκυψε τὲ σίδερ' ἴως κάτω
καὶ μὲ πολὺ παράπονο ἀπάντησε καὶ λύπη:
«ἤπια τάμιλητο νερὸ ποῦ τρισανάθεμάτσ
κι' ὅν ἔχω στόμα, θάϊμον, ἀλλ' ἡ 'μιλιὰ μοῦ λείπει.»

—

Τότε λοιπὸν ὁ Θεόωρος ἐρώνεξε κι' ἐμένα
καὶ μοῦπε «βλέπεις ὁ καιρὸς πὼς πάει 'στὸ χαρίνα.
κι' ἂν, ὁ μὴ γένοιτο ποτέ, ὁ πιρετὸς κιξήσῃ
θὰ 'ἴσῃς τὸ Εἰκοσόφραγκο νὰ φᾶσῃ 'στὰ σαρανταρίκια,
κανεὶς δὲν θἄχῃ κάλπικο τὸ ὄντι του νὰ ξύσῃ
κι' ὁ διαβόλος ὀγρήγορα θὰ πάρῃ κάθε φάντα.

—

«Ἐσὺ λοιπὸν ὁ εὐγλωττος καὶ καλὸς Φασουλῆς
τοὺς ταϊλιγκάδες μάζωξε 'στὴν στάνη τῆς Βουλῆς,
κι' εἰπὲ πῶς τὸ ῥαχάτι των μὲν φαίνεται ἀναίδεια
κι' ἂς συζητήσουν μετὰ σοῦ τὰ νέα Νομοσχέδια,
ἀλλ' ἂν νὰ κάμουν εἶν 'μπορεῖν χωρὶς ἐμένα κάτι
θ' ἀναγκασθῶ μέχ 'στὴ Βουλὴ νἀλθῶ μὲ τὸ κριββάτι.»

—

Δι' ὅλ' αὐτὰ σᾶς προσκαλῶ νὰ μαζευθῆτε ὅλοι
κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεόωρῆ τοῦ ἀρχιπαντοπώλη,
συλλογισθῆτε δὲ καλὸς πῶς ὅταν δὲν λαλῇ
ἐκεῖν' ἡ Ψωρακώστενα, ποῦ λέγεται Βουλή,
ἡ ὀξὲς καυλοπίρνεται, ἡ πρόεδρος καυλώνει,
καὶ χαν' ἡ Πόλι μαλαμμᾶ κι' ἡ Βενετὰ βιολόνι.

—

«Φάντασμα καὶ Φασουλῆς
πρὸ τῆς θύρας τῆς Βουλῆς.

(Εἶναι σχεδὸν μεσάνυκτα κι' ὁ τάλας Φασουλῆς
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν περιπατεῖ μονάχος,
ὁπόταν 'στὰ προπύλαια χυττάζῃ τῆς Βουλῆς
ἰσχνὸν καὶ μέγα φάντασμα βκδίζον ἀταραχως.)

—

Φασ. Τίς εἶσαι σύ, πελώριον καὶ σκελετωδες φάσμα;
μὴν εἶσαι γέννημα ψευδὲς καὶ φαντασίας πλάσμα;

—

(Ὁ Φασουλῆς περίτρομος μὲ μοῦρη σὰν λεμόνι
σιγὰ σιγὰ κι' ἐν σιωπῇ τὸ φάντασμα συμόνει.)

—

Φασ. Τίς εἶσαι σύ, ποῦ στέκεσαι πρὸ τῆς Βουλῆς ἡμῶν;
ἡ παρουσία σου αὐτὴ τί τάχα προσημαίνει;
εὐδαιμονίαν ἐθνικὴν ἢ νόσον καὶ λιμόν,
ἢ ὅτι πόλεμος δεινὸς ἐκ νέου μᾶς προσμένει;

Μήπως τὸ Εἰκοσόφραγκον θὰ ὑφωθῇ ἀκόμα;
μὴ ἆρα γε καὶ τέταρτον θὰ ξεφυτρώσῃ κόμμα;
μήπως ὁ σιδηρόδρομος τῶν Μύλων-Καλαμῶν
θ' ἀνάψῃ πάλιν τὴν ὀργὴν τοῦ Θοδωρῆ κι' ἡμῶν;
μὴ νέαν διακοίνωσιν οἱ Πρεσβευταὶ θὰ γράψουν
κι' οἱ στόλοι τῶν Δυνάμεων θὰ ἔλθουν νὰ μᾶς κάψουν;
μήπως θὰ λείψῃ τὸ ψωμί, θὰ λείψῃ τὸ σιτάρι,
μηδὲ ξερὸ θὰ 'βγάζ' ἡ γῆ μηδὲ χλωρὸ χορτάρι;
μήπως κανένα κοῦνημα θὰ γίνῃ τῶν Βουλγάρων;
μὴ τὸν Τρικούπη 'στὸ σκαμνὶ θὰ βάλουν ἄρον ἄρον;
μὴν εἶσαι σίωνός κακὸς τοῦ τρέχοντος καιροῦ
καὶ τὸ Κορδόνι 'γρήγορα θὰ μᾶς ἀφήσῃ χρόνους,
ἢ μὴ τὰ βακτηρίδια τὰ νέα τοῦ νεροῦ
θὰ φέρουν 'στὰς κοιλίας μας ἀφοβρους κολικοπόνους;
Μὴ ὁ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς τὰ ὀδόντια του θὰ πρίξῃ
καὶ τοὺς καϋμένους Συριανοὺς πτωχοὺς θὰ τοὺς κηρύξῃ,
καὶ σὰν ἀρχαῖοι ἀσκηταὶ θὰ πάρουν τὰ βουνὰ
ὁ ῥέκτης Βοκοτόπουλος μὲ τὸν Τσιροπινᾶ;

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμέρι.

Ὅσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὁμιλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
καὶ ταὐτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὅ,τι μᾶς ὀφείλουν.

Ὅστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ
τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοβερὸν βιβλίον.
πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη.
καὶ 'στῆς Ἑστίας τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Μήπως τὸ νέον δάνειον τοῦ Σγούτα δὲν θὰ γίνῃ
κι' ὁ Θεδωρῆς σπαρακτικὸν θὰ φάλῃ ἐλεγεῖον,
ἢ μὴ ρουθεύνι φοιτητοῦ γερὸ δὲν θ' ἀπομείνῃ
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ ἱερὸν σφαγεῖον ;
Μὴ πάλιν μᾶς ἐπαπειλοῦν ἀνήκουστα συμβάντα ;
μήπως τὰ χαρτοπαίγνια θὰ λείψουν κι' ἡ ρολίναις ;
μὴ τὴν χαμένη μου κι' ἐγὼ θ' ἀνακαλύψω τσάντα.
ἢ μὴ γιὰ μάννα τοὐρανοῦ θὰ τρῶμε καβαλίναις ;
Εὐδαιμονίαν ἄρα γε ἡ συμφορὰν ἀγγέλλεις ;
τίς εἶσαι, πόθεν ἔρχεσαι, καὶ παρ' ἡμῶν τί θέλεις ;
Φάντ. Πλησίασε νὰ σοῦ εἰπῶ πολλὰ τῶν ἀπορρήτων..
τὰς συζητήσεις ἄφησε καὶ προμηθεύσου σῖτον.
Ἐντὸς μικροῦ βαρὺς λιμὸς στὴν πόλιν θὰ ἐνσκήψῃ
καὶ τὴν κοιλιὰ του ὁ καθεὶς μὲ τσεβλὸ θὰ τὴν τρίψῃ,
οἱ φοῦρνοι ὅλοι θὰ κλεισθοῦν κι' αὐτὸ τὸ Βουλευτή-
οὐδὲ φωνὴ θ' ἀκούεται εἰς τὸ Χρηματιστήριον, [ριον,
κι' ἐκ βουλιμίας κάτισχνα τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων
θὰ τρώγουν τὰ κρανία των καθὼς τὸν Οὐγολίνον.
Βωβὸν θὰ μείνῃ τῶν πολλῶν ρητόρων τὸ Βασίλειον...
νεκροὶ θὰ πίπτουν πάμπολλοι μουντζόνοντες τὸν ἥλιον,
καὶ τότε ὁ Πρωθυπουργὸς, ὑψῶν τὰς δύο χεῖρας,
θ' ἀνοίξῃ πρὸς τοὺς Ἕλληνας τοῦ Κεντρικοῦ τὰς θύρας,
οἱ πάντες δ' ἐξ αἰσθήματος ὁρμῶμενοι ὁμοίου
θὰ τρώγετε τοὺς ποντικοὺς τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου.
Ποῦ τότε Ἰσοζύγιον καὶ ποῦ Ναπολέόντ;
ποῦ Κατηγορητήρια καὶ ποῦ μακρὸ Κορδόνι ;
ποῦ τόσων βελτιώσεων καὶ ποῦ σχεδίων πλῆθος;...
τὰ πάντα στάκτη καὶ καπνός, οὐδ' ἐπὶ λίθου λίθος,
οὐδὲ λαχάνων βλάστησις, οὐδ' ἄλλη οὐδεμία,
κι' εἰς ζῶα πάσης τάξεως λιμὸς καὶ βουλιμία.
Τότε δὴ τότε ὀδυρμὸς κι' ὀλοφυρμὸς καὶ ὀρῆνος.
κι' ὁ λαγανᾶς Πρωθυπουργός, βουλιμιῶν κι' ἐκεῖνος,
τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του θὰ κόψῃ πέρα πέρα
καὶ θὰ χορτάσῃ μὲ αὐτὰ λιμώττουσαν γαστέρα.
Ἀλλ' ὅμως σύ, ὦ Φασουλῆ, ποῦ πρῶτος Ἕλλην εἶσαι,
εἰς πᾶσαν ἀποθήκην σου πολὺ σιτάρι κλεῖσε,
κι' ὁπόταν ἴδῃς τὸ φάντασμα τῆς πείνας
νὰ ἐπισκήψῃ ἄγριον 'στὰς ἱερὰς Ἀθήνας,
τὸν σῖτον ὅλον ἀκορπισε 'στοὺς λάκους Ἀθηναίους
καθὼς ὁ σώφρων Ἰωσὴφ 'στοὺς πάλαι Χαναναίους.
Ἔμπρός σου ἐμφανίζομαι ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς
διότι σὺ μοῦ φαίνεσαι ὁ μᾶλλον ἐκλεκτός,
ἂν δὲ ἡ πολυφίλητος κι' ἐρατεινή σου τσάντα
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα ἐγάθη μιὰ γιὰ πάντα,
ἀλλ' ὅμως σκέψου, Φασουλῆ, πῶς πᾶς καλὸς παιδεύ-
κι' ὃν ἀγαπᾷ ὁ Κύριος ἐκεῖνος πάντα κλέβεται. [ται
Σιτοβολῶν ἑκάστη σου ἀς γίνῃ ἀποθήκη.
Φασ. Τίς σύ;
Φάντ. Τὸ φάσμα τοῦ λιμοῦ...
Φασ. Θεέ μου, ποία φρίκη !..

—

(Τὸ φάντασμ' ἀφανίζεται κραυγάζον αὐθημὲν
κι' ὁ Φασουλῆς φαρδὺς πλατὺς ἁπλώνεται χαμαί.)

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

—

Τὸ Ἄστυ συνελήρωσε τὸ ἔτος του τὸ πρῶτον
πραγματευθὲν περὶ πολλῶν ἐπουδαίων γεγονότων
μετὰ πολλῆς συνέσεως καὶ μετριοπαθείας
κι' εἰς ὅλα ζῆλον ἔδειξε καὶ σθένος ἀληθείας.
Καὶ τώρα εἰσερχόμενον 'στὸ δεύτερόν του χρόνον
μετὰ μεταρρυθμίσεων καὶ γλαφυρῶν εἰκόνων,
καὶ ἰδιαιτέρας ὑπογγυσεως πολλὰς ἰδιαιτέσεις
πρὸς ὅλους τοὺς κληρόνομους τὴν συνδρομὴν ἐγκαίρως.
Αὐτὸ τὸ φύλλον, ἄξιον γενναίας συνδρομῆς,
'στὸ γοῦστο ἀτενίζεται τοῦ καθενὸς μουσμούρη.
εἰς τοῦτο σπίγμος γράφομεν ἐνίοτε κι' ἡμεῖς
καὶ ζωγραφίζεται συχνὰ καὶ ἡ ὄασι μας μοῦση.

—

Γιωργάκης ὁ γνωστός, τυπίκλην Παναγιωτής,
ἀνὴρ ὀρατηριώτατος καὶ μάλα πατριώτης,
ἰσχάτως πράκτωρ ἔγινεν ἐδῶ τοῦ Γιάννη Φλικπίδη,
τοῦ ἐν Καΐρῳ Ἕλληνος καὶ πρώτου θερμαλῆ,
ποῦ βρίσκεται καὶ εἰς στενὰς μὲ τὸν Κεδρὸν σχέσεις
καὶ προμηθεύει ἐς αὐτὸν τετράμα ἐκ τῶν πρώτων,
βοσβίτα δ' Γιαῦα γρυσᾶ εἰς ὅλας τὰς Ἐνδόσεις
καὶ τὰ καπνὰ του ἔσωσαν παντοῦ καὶ πάντα κρότον

Τσιγάρ' ἐντάδια τιμὲς καὶ λόξης ἀεῖδον,
κι' Ἄξ τρίξη ὅπουσι κάπνισμα τοῦδε καὶ λαχταρᾷ
εἰς τὸ ἐδῶ Κατάστημα, εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου,
νὰ καταλάδῃ τί θὰ 'πῇ τσιγάρο μιᾶ φορά.

—

Ἐζήμιε κι' ὁ Πικκάδιος, γαμάτος μὲ μεράκι,
ποῦ γίνετ' Ἐρωτόκριτος ὅπουσι μαζὶ του μπλέξῃ...
μετάφρασεις ἐκλιεστὰς τοῦ νέου Λυγεράκη
καὶ κομψοτάτην Ῥαδούνη τοῦ ἐκτυπήφου Φέξη.
Τὴν ἑβδομάδα τρεῖς φορὰς πουλεῖται εἰς τοὺς δρόμους.
διδάσκων εἰς τοὺς ἀμαθεῖς τοὺς κατὰ φύσιν νόμους.

—

Κι' ἐμεῖς εἰς γνῶσιν φέρομεν τῶν εὐγενῶν κυρίων
πῶς τὸ ἀρχαῖον καὶ λαμπρὸν τῶν Ἀθηνῶν κουρεῖον,
τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Γιάννη Φλικπίδη,
ποῦ σὲ κουρεῖον 'στὴ στιγμὴ μὲ ψεκαστὸ φαλλίδι,
ὑπὸ τὸ σπῆτι 'ρίσκεται τοῦ Κωνσταντινικοῦ,
'στὰ Ὑπουργεῖων ἀντικρὺ τῶν Οἰκονομικῶν...
εἰς τοῦτο οἱ παρόδοι σας δὲν πᾶτε τοῦ κακοῦ,
καθ' ὅλα δὲ πᾶι φαίνεται οἷς Ἑβραικαῖον.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω	— πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνοίξ,	μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάκρα	— νὰ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νικόπολιν ἀπάνω	— κι' ἀπὸ τοῦδε συναρτᾶει	καὶ μιὰ χέρα ἔχως ἄνθρ.	— τοῦτον ἄλλοτε μαμῆ.
μὲ ξυνοδογεῖο Σᾶδε,	— ὃχὶ 'στὸ ἰδίο τρεῖς 'στὸ ζόλι,		

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κυρίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραξιτέλους κοντοῦρτος πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχῃ εἰκοσάδα	— κι' ὅπουσι μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατεῖς	— ἔγινες συνδρομητής,
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,	κι' ὅπουχε τὸν παρὰ δέκα δίδει	— θὰ τὸν φᾷῃ μεζὲ φαΐδι.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' αὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δίχως νάζια κι' ἔντροπην.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνα.		

Τετάρτη Δεκεμβρίου καὶ δεκάτη,
γενέθλια μεγάλα 'κεῖ Παλατι.

Ὀξύνετε πίντες ποίντες καὶ ψαλάσα,
τίς Παρασκῶφ ἐχάσαμε τὰ χρόνια.

**Βιβλίον μυστικὴ
πολὺ σημαντική.**

1.

Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς μανθάνω πῶς ἐδῶ
εὑρίσκεται Πριγκήπισσα μὲ μέγαν πλοῦτον σπάνιον.
κι' ἐπιθυμία μ' ἔβγαλεν πολλὴ νὰ τὴν ἰδῶ
μήπως συναφῶμ μετ' αὐτῆς κανένα νέον δάνειον.
Πρὸς τοῦτοις δέ, ὡς ἔμαθα, παντοῦ διεβιβλίζεται
ὅτι ἔκπαλαι ἐδέλτα καὶ *Παραδῶφ* καλεῖται,
διότι χύνει δεξιὰ κι' ἀριστερὰ παρᾶδες
κι' ἰδιαιτέρως συμπαθεῖ ἐμᾶς τοὺς φουκαράδες.
Διό, μεγάλη Δέσποινα καὶ Παραδῶφ κυρία,
προσφωνῶ σὲ τὸ ἔλεες της Ὑψηλοτητὸς σας.
κι' ἂν τῆς Ἑλλάδος θέλετε ἡ νέα ἱστορία
νὰ σᾶς ὀρείλῃ χάριτας κι' εὐγνωμοσύνες τοσες,
καταδεχθῆτε κι' εἰς ἐμὲ ὀλίγον νὰ λαλήσετε
κεἰ τὸ βαρὺ κεμέρι σας ἐμπρός μου νὰ τὸ λύσετε,
κεἰ δώσετε καὶ πρός ἡμᾶς, ὅ,τ' εἶναι ὡριμάς σας,
ἂν εἶναι ὄντως ἀλήθης ἡ Φιλελληνισμὸς σας.
ἐὰν ἐκτρέχομεν ἀριστίνος περιστάσεις...
Θεόδωρος Πρωθυπουργὸς ξερικαμπίας πάντες

2.

Ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω ὁλίγον
ἐτύλιγμαι 'στὴ γραμμὴ σας ἀπαντῆσαι νὰ γράψω,
κι' ὡς Πριγκήπισσα Παραδῶφ κι' ὡς κάλτσα τοῦ διαβόλου
ἐτοιμάζω ἐν δάνειον μαζί σας νὰ συνάψω.
Ἀράσσω πρὸς συνέντευξιν ὁρίσετέ μου μέρος.
κι' ἐγὼ ἐκεῖ, Πρωθυπουργέ, θὰ εὑρεθῶ ἐγκαίρως.
Δεχθῆτε ὑπολήψεως τεκμήρια μυρία...
ἡ Πριγκήπισσα Παραδῶφ, τρὶς κόμ ἐλ φὶ κυρία.

3.

Παρακαλῶ, Πριγκήπισσα, μὴ μὲ στενοχωρᾶσετε...
σεῖς μέρος πρὸς συνέντευξιν κατάλληλον ὁρίσετε,
κι' ἐγὼ ἀμέσως ἔρχομαι χωρὶς στιγμὴν νὰ χάνω...
Θεόδωρος Πρωθυπουργὸς καὶ κάτι παραπάνω.

4.

Ἂν θέλετε 'στὴν Κηρισσιὰ, ποῦ σας ἀρέσει τόσον,
ἐγὼ ἀμέσως ἔρχομαι μὲ δύο δορυφόρους.
κι' ἀφοῦ ὀλίγον παίξωμεν 'στὴν ἔξοχὴν τὴν ὡραίαν
ἀρέσει τοῦ δάνειου μας σκεπτόμεθα τοὺς ὅρους
κι' ὑρίσκομεν τῆς πληρωμῆς τὸν τρόπον καὶ τὰ μέσα...
κόντα καὶ μίνα... Παραδῶφ, ἡ πρώτη Πριγκήπισσα.

5.

Στὴν Κηρισσιὰ δὲν ἔρχομαι, ἀρίστης κυρίας,
καθόσον εἶναι κίνδυνος μὴ γίνῃ ψαχαρία

κι' ἀπῆ κανένας πῶς κι' αὐτὸς ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
τὰ ἔψησε μετὰ πολλῶν κυρίας Πριγκηπίσσης.
Παγίδας βλέπει γύρω μου καὶ δίκτυα πλεκτάνες...
αὐτὰ καὶ μένα πάντοτε θεράπων... Διδηγάννης.

6

Τὸ τελευταῖον γράμμα σας ἔβγαλα κι' ἀπορῶ...
καὶ τί σας μέλει τί θὰ 'τουν καπότοι μασκαράδες;
Ἂν 'γράγορ δὲν ἔβγετε 'στὸ μέρος ποὺ σᾶς ὥρισα
ἐγὼ εὐθὺς ἐνεχώρουν καὶ τότε γιὰ παράξες.
Ἀλλ' ἂν δὲν θέλετε κι' ἀκόμη ἔλᾶτε 'στὴν Πεντέλην
αὐτὰ καὶ μένα... Παραδῶρ. Πριγκήπισσα Φιλίππη.

7.

Πεφτερῶ, μὰ σὶρ μανταμᾶ, πῶς θέλετε νὰ παίξετε
κι' εἰς σκετωσιὰν ἕρωτος κι' ἐμὲ νὰ περιπλέξετε.
χωρὶς νὰ συλλογίζεσθε πῶς εἶμ' ἑβδομηντάρης
καὶ λείπει τῆς νεότητος ἡ ὄνυχες κι' ἡ χάρις.
Ἔγρᾶ, κυρία Παραδῶρ, μὲ τοὺς κακόμοιρ πού εἶχα
'στῆς Ἀτταρκὲς γαβριάτας μου δὲν βλέπω μαυρη τρίχα.
καὶ πρὶν τῆς ὥρας γέρασκι' ἐγὼ στιγμὴν ἀνάσανα
ἀπὸ τὰ Ἰσζίγκια κι' ἀπὸ τὰ τόσα βάπανα
ἂν δὲ ἀκόμη γκίνεται ἡ γίρο-Κερδονάτος
λεβέντης βεργελιγγρὸς μαστὶς καὶ κοτσινάτος,
πλὴν 'σπὴς παρούσης ἀρίστου τὴν τσαμπὶ τρικυμίαν
κανεὶς δὲν ἔχει ὄμεξιν δὶ' ἔρωτας καμμίαν.
Διὸ, κυρία Παραδῶρ, ταστεία κατὰ μέρος...
μόνος σεβντᾶς μου ὁ παρὰς, τὸ δάνεια ὁ ἕρως,
κι' ἀφῆστε 'στὰ χαλὶ του τὸν Θεδωρῆν τὸν γίρωντα
νὰ μελετήσῃ τὰ καλὰ τοῦ ἔθνους καὶ συφέροντα,
κι' ἂν θέλετε τὸ δάνειον νὰ συναφθῇ τωόντι
δὲν εἶναι χρεία μετ' ἐμοῦ κρυφὰ ν' ἀνταμωθῆτε.
ἀλλ' ἂν γιὰ κόρτι χωνεύθε καὶ σᾶς ποτὲ τὸ δάνει
ἀγρήγορα παρακαλῶ νὰ μας ξειροστωθῆτε,
καὶ κάμετε, κυρία μου, τὰ πλούτη σας σουρσί...
ἐν τούτοις τοῦ Πρωθυπουργοῦ δεχθῆτε τὰ μυρεί.

8

Ἂν τῆς Γαλλίας ὑπαδὸς καὶ θιασώτης εἶσθι
πῶς 'στὴν Γαλλίδα Παραδῶρ συνέντευξιν ἀρνεῖσθε
ἐκ φόβου μήπως μ' ἕρωτας ἐνοῦς σᾶς περιπλέξῃ
ἀφοῦ μ' ἐκείνην εἰμπορεῖ καὶ κάτι νὰ σᾶς ρίξῃ;
Σὲς τοῦ μπὸν τὸν ὁ κύριος καὶ τῶν ὡραίων τρόπων.
Πρωθυπουργὲς τοῦ γκραν-Κορτὸν καὶ μέγας Ναπολέων.

ποὺ κυβέρνατε τῶν Ρωμηῶν τὸν προσφιλῆ μου τόπον,
πῶς ρίσθε ὡς μπουρζόϊκ καὶ κάτι περιπλέον;
Ἐν τούτοις μετὰ λύπης της τὴν ἄρνησίν σας βλέπει
ἡ Πριγκηπίσσα Παραδῶρ, κυρία ὅπως πρέπει.

9

Ἂν τὴν Γαλλίαν πάντοτε ἠγάπησα ἐξαλλως
κι' εἶμαι κατὰ τὸ γιοῦτ Δημητσακίτης Γάλλος,
ἀλλ' ὅμως τί νὰ σᾶς εἰπῶ;... μὲ ὅλα τὰ γερἀματα
ροβοῦμαι γιὰ τὴν γοῦνα μου μὴν ἔχουν κι' ἄλλα ραμμάτα.
Μὴ 'στὸ λαιμό μου θέλατε νὰ βάζετε θηλειὰς
καὶ μὴ μ' ἀνακατεύετε σὲ γυναικοδουλειάς,
κι' ἀφῆστε παρακαλῶ αὐτὰ τὰ ραντεβοῦ
καὶ δῶστε τώρα κάτι σὲ κι' ἐμένα τοῦ γκαβοῦ,
ποὺ ἔχουν τὰ μάτια μου χαρίβα γιὰ χρυσᾶφι...
ἄχαν, κυρία Παραδῶρ, καὶ κάμετε νισᾶφι
ἀχάν, κυρία Παραδῶρ, κι' ἐμεῖς οἱ φουκαρκὲς
νὰ λέμε πῶς ἐπήραμε τῆς Παραδῶρ παρκὲς.
Ἴδετε πῶς ὁδυρόμαι κι' ἐγὼ κι' οἱ πατριῶται...
σεῖς ἔχετε καὶ πίνετε, σεῖς ἔχετε καὶ τρῶτε,
κι' ὁ σύζυγός σας κυβερνᾷ τὰς νήσους Φιλιππίνας.
ἐνῶ ἐμεῖς, κυρία μου, ζορπαίνομε τῆς πείνας.
Ἄμαν, φωνάζει καὶ πρὸ Σᾶς ὁ Θεδωρῆς ὁ ζάϊλιτες...
γινοῦ, κυρία Παραδῶρ, στοὺς παραλύτους ὕπνος.

10

Τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἀγαπῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας
καὶ 'στὴν σπουδὴν ἐπίκουρα τῆς ἐλαστικῆς πειθοῦς,
θαυμάζω δὲ τὴν πρόοδον μετὰ πολλῆς χαρᾶς μου,
ἀλλὰ Φιλέλλην ὡς ἐμὲ δὲν εἶναι κι' ὁ παρὰς μου.
Μὲ ὅλην τὴν ἀγάπην μου 'στὴν κάπα καὶ 'στὸ ρίσι
κἀτὸς ἀρνεῖται παντελῶς 'στοὺς Ἕλληνας νὰ πέσῃ.
φοβοῦμενος, ὡς φαίνεται, μὴ δέν γυρίσῃ πίσω
κι' αὔυνκτον τὸ θεωρῶ εἰς τοῦτο νὰ τὸν πείσω.
Ὥστε, κλειτὸ Πρωθυπουργὲ καὶ ἄνερ τοῦ πολίτου,
μὸν γκαὰν μπεμπὶ, μὸν ἀμ, μὸν κνζ.. ψυχή μου, ἀγγελέ μου,
τὸ στρῶβει ἀλλὰ Γαλλικὰ καὶ πάει 'στὸ Παρίσι
ἡ Πριγκηπίσσα Παραδῶρ, χωρὶς νὰ σᾶς γνωρίσῃ.

11

Ἀφοῦ, κυρία Παραδῶρ, δὲν θέλεις νὰ δανείσῃς
οὔτ' ἕνα κλεπτικὸ παρὰ 'στὸν πρῶτον ἐν τοῖς ἴσοις
κι' ἀρίνεις ἀλλὰ Γαλλικὰ τὰς Γαλλικὰς Ἀθήνας,
ἐντὸς μικροῦ ὑφόκεθα κι' ἐμεῖς 'στὰς Φιλιππίνας.

Ἀγορὰ τῶν Κυριῶν ὑπὲρ τῶν Ἐργατριῶν.

Εἰς τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν τὸ μέγα Ἐργαστήριον,
τὸ τόσον εὐεργετικὸν καὶ πάντοτε ὁραστήριον,
ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα περίφημο παζάρι
κι' ἐκεῖ ἂς τρέξῃ ὁ καθεὶς νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ.

—

Θὰ γίνῃ δὲ ἡ τελετὴ τῆς νέας ἀγορᾶς
ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν ἀρίστων κυριῶν,
ὅσος δὲ τύχῃ ἐξ αὐτῆς νὰ μαζευθῇ παρᾶς
θὰ μείνῃ γιὰ συσσίτιον πτωχῶν ἐργατριῶν.

Κι' ἔτσι θὰ παύσουν 'στὸ ἑξῆς νὰ τρῶνε ψωμοτύρι
ὅσαις πτωχαῖς ἐργάζονται σ αὐτὸ τὸ Ἐργαστήρι,
κι' ὅπως συμβαίνει κι' εἰς πολλὰ πολιτισμένα μέρη
μ' ἕνα δεκάλεπτο θὰ τρῶν φαγὶ τὸ μεσημέρι.

—

Καὶ ταύτην τὴν φιλάνθρωπον καὶ ὑψηλὴν ἰδέαν,
ποὺ θὰ χορταίνῃ κάθε μιᾶς δουλεύτρας τὸ στομάχι,
τὴν ἐπραγματοποίησε μὲ ὡραίαν σπουδαίαν
ὁ μεγαλόδωρος Συγγρός, ποὺ τετρακόσα τάχει.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Καὶ ἦλθε ὁ Πρωθυπουργὸς κουκουλωμένος ὅλος
μὲ μία γεῖνα, Περικλῆ, πὰν νἄπτανε χαχόλος,
κι' ὅλοι «μὲ γειὰ» τὸ πρωτύτερ τοῦ εἴπαν μ' ἕνα στόμα,
χρόνια πολλὰ, Πρωθυπουργέ, σὲ σίνα καὶ 'στὸ κόμμα.
κι' ἐβούιζε τριγύρω του Κερδονιστῶν μελίσσι
καὶ σιόλοι τοῦ ἐβάλαν 'στὴν πόρτα νὰ πατήσῃ
σαν ἄνθρωποι, βρὲ Περικλῆ, ποὺ εἶναι τοῦ σιεῆρου
κι' ὁ Τσαμακὸς ὡμίλησε πολλὰ περὶ ἀχυροῦ.
Π.—Κι' ἡ γεῖνα τί ἀπίγνως;
Φ.— Μὲ χάριν τὴν ἐφόρει,
ὁ δὲ Τρικούπης σιγηλὸς λοξὰ τὴν ἐθεώρει,
κι' ἐνῶ βρωμοῦσαν τὲς Βουλὲς ἡ σάμπιες καὶ τὰ ρῶτα
περὶ τῆς γεῖνας ὁ καθεὶς τὸν Θεδωρῶν ἠρώτα:
«Καὶ πωὰς σοῦ τὴν ἐχάρισε, καὶ τοτε, πῦ καὶ πῶς μ»
κι' ὁ Θεδωράκης, Περικλῆ, ἀπήντα χαριτῶς,
κι' ἀγίνετο συζήτησις ἀπὸ τὲς σφαίρτσίρες
κι' ἡ γοῦνα 'στὴν ἐκτεξίν ἐγράφη τῆς ἡμέρας.
Ἀλλ' ἐκλησίασα κι' ἐγὼ προσρίζοντας νὰ κάνω
κι' ἔρτασα μὲς 'στὸν κόρφο μου νὰ μὲ τοῦ τὴν βασανίσω.
«Ὦ γεῖνα πελυπάλαντος, ὦ μηλωτὴ βαρεῖα,
ποὺ σ' ἔστειλε 'στὸν Θεδωρὴ θερμὴ φιλοπατρία.

ω γονιὰ πολυτέλαντος, εἷ ὅλων θερμοτέρα
κι' ἀπὸ τοῦ Χόντζα-Νασταρδῶν τὴν γονιὰ βαρυτέρα,
ποῦ μιὰ φορὰ πολλὰ γιὰ σὲ θὰ γράψουν ἐγκώμιαστικ.
προφῆλαττε τὸν Θεόδωρο ἀπὸ κρυολογήματα.
κι' κι μὴν παθαίνῃ σκι κι' ἐμὰς ἐξαρνικὶ συναχι,
οὐδ' ἐκφωνοῦσ'α στὴν κοιλιὰ καὶ πυρὸ 'στὸ στομαχι,
οὐδὲ νὰ καθίται πυτὲ 'στὸ σπῆτι του ἐλιοημένος,
ἀλλὰ νὰ στέκῃ πάντοτε καλὰ καπαρωμένος,
γιὰ νὰ μὴ χάπαν κι' ἡ Βουλὴ καὶ τὸν κὰς μέλλει ὄρκμι
καὶ πάρνουν τὸ κολλάτωρο κι' εἰ Βουλευτσὶ γαρκγι.
Ναι, γονιὰ πολυτέλαντος, ποὺ τότε ζίστε πιανίς,
καὶ φαίνεται ὁ Θεόδωρος τωστοῦ 'Αρκουδογιάννης,
ἂς εἶναι ὁ Πρωθυπουργὸς ξερτάρι καὶ πιρόικι
καὶ ὁ καθίνας ἂς γενῇ τῆς γονικὰς του μανίκι,
κι' ἄβε πολὺ ὀγκήγορα νὰ τυλιχθῇ μὲ σὶ
καὶ νὰ πατεχῇ στὰ 'φλα καθὼς τὸν 'Ελισσαί,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ μετέωρος νὰ κυβερνῇ τὸ γένοι
ἐν τῇ θερμῇ σιφρὲ τοῦ ἐγκεκορδυλλαμένος.
Ὦ γονιὰ πολυτέλαντος, ποὺ τοὺς ἀξίζει κασοῦλα,
εὐλεγημένη τρεῖς φορκὶς ἂς εἶναι κι' ἡ 'Αρκουδα,
ποὺ ἔγγκωκεν πρὸς χάριν σου τὸ ὄβλιο τῆς τεμαρι
καὶ τὸ κορμὶ ἐπέπασε τοῦ τριπαιυχου 'Αρη.
Γ'οὐνα ζιστὴ γονιὰ βαρεῖα, καμακωμένη γοννα,
ἀπλώσου σὲ χωτὸ κορμὶ καὶ τὰ μανίκια κτενα
καὶ σὺ, μεγάλη Θεόδωρ, ἐν ταύτῃ μόνον νύκτ,
κι' ἂς τρέχουν ὅλοι τὴν φαρδιὰ νὰ σοῦ φιλοῦν μανίκια.
καὶ σήμανε τὸ χέρι σου καὶ σοβαρὸς εὐλόγησε
τοὺς χαρτασμένους ρίλους σου κι' ἐμὰς τὸ σκυλλόγκ.
καὶ μόνο γιὰ τὴν γονιὰ που ὁ λόγιμος ἂς φωνάζῃ
καὶ ποιος ὀλίγος, ποιὸς πολὺ ἂς σοῦ τὴν ξεπινάζῃ.
Τοιαῦτα 'στὸν Πρωθυπουργὸν κεντεδογῆς ὡμίλησα
καὶ τὸ φαρδὺ μανίκι του γονυπετὴς ἐφίλησα,
κι' ἐπῆγα εἰς τὸ παλκὸ μου μὲ χίλιαι ὀχὲ 'στὸν νοῦ
κι' ὁ Τσαμαδὸς ὡμίλησε πολλὰ περὶ πανοῦ.
Κι' αὐθὶς τῆς γονιᾶς ἄρχισι τὸ τίναγμα τὸ πρῶτο
καὶ τίποτα δὲν ἄκουες μὲς 'στῆς βοῆς τὸν κρότο,
καὶ μέρες 'στὴν συζήτησιν ἐλκυθικὲς κυθεῖ,
κι' ὁ Τσαμαδὸς ὡμίλησε πολλὰ περὶ κριθῆς.

Κι' ὁ Θεόδωρ' ἐθυμώσι καὶ πέρνοντας φωτιὰ
ἀπὸ τὴν γονιὰ ἔβγαλε περπέρια καὶ χαρτιὰ.
κι' ὁ Τσαμαδὸς ὡμίλησε πολλὰ γιὰ τὴν ὀθόνη
καὶ ὁ Θεόδωρ' ἤκλεισε τὸν σπῆτο του ὀρθόνει.
Μὰ κι' ὁ Σκάνης ὁ βουβὸς 'πάρε κι' αὐτὸς μέλιά
καὶ τοὺς 'Εγγλέζους ἔσπασε γιὰ τὴν γνωστὴ δουλειά,
καὶ ἔγω ἐν μέσῳ τῆς βοῆς, τοῦ κλυδωνισμοῦ καὶ σάλου
τοῦ Βασιλείου, Πετσάλη, ἐμνήσθην τοῦ μιγάλου
«λίαν ἐρίζεται χαρις κκὶ τὶς οὐ φοβηθήσει;
»Ζάνκης ἐρκετόρευσι καὶ τὶς οὐκ ἀπορήσει;»
Καὶ ἐὰν θυμοῦμαι πυρὶ κουτὸς φωνάζει ἄρον ἄρον
περὶ πραξικοπήματος σπουδαίου τῶν Βουλγάρων,
πῶς ὁ Στκρπούλως ὀκλαδὸν μὲς 'στάλλε τὰ γαλεῖκ
ἐμπόδισε τὴν γλῶσσα μας ἀπ' ὅλα τὰ σχολεῖα.
Κι' ὁ Θεόδωρ' ἀπαντᾶτε ἄμεσως μετὰ θάρρους
«περιφρονῶ τὸν Στκρπουλῶφ καὶ ὅλους τοὺς Βουλγάρους . . .
»ἐγὼ γυρεύω μονχὰ μὲ λόγους νὰ τοὺς πίσω,
»εἰὰν θέλω τὸ πιστόλι μου σὰν πρᾶτα νὰ κτυπήσω.
»ἀλλ' ἂν θυμώσω, συμφορὰ 'στῶν Τσουσηδῶν τὴν φάρα !. . .
»βράζω ἀμάσω τὸν Κομνὰ μὲ τὴν γερὴ του κλάρα.
»καὶ αὐτοὺς τοὺς στρώνει 'στὸ κοντὸ κι' ἀλύπητκ τοὺς δέρνει
»καὶ ὁ Θεοδωλος καὶ Σταμπουλῶφ καὶ Φερδινανδοὺς πέρνει.»
Τοιαῦτα εἶπε φρδιρὰ ὁ μιγὰς Σακαρέκκ;
κι' ὡμίλησε περὶ γρκμμῆς Λαμίας καὶ ὁ Τρκκας
ὁ δὲ Τρκκοπης σκωθεὶς κι' ἐπὶ μικρὸν παρλαρκς
ἀπάντησε τὰ ζῶντα 'στὸν ρήτορα τῆς Κλάρας.
καὶ τέλος ἀφηρέσαμεν μετκ ὁμοφωνίας
τὸ Ὑπουργεῖον, Πετσάλη, τὸ τῆς Συγκοινωνίας,
ποὺ θὰ συγκοινωνήσωμεν ἀκόμη καὶ μὲ πάστρα,
καὶ τῆς Βουλῆς ἐκάπνιζε ὁ καθεὶς ὡς θερμάστρα.
εἰ δὲ κλητῆρες ἔτρεχαν 'στὴν κάθε λαμαρίνα
καὶ κουτσουρα ἐφόρτιζαν καλλίτερ' ἀπ' ἐκείνα.
ποὺ καρφωμένα καθονται 'στὰς ὥρας τῆς Βουλῆς . . .
Π.— Ὄρτε λοιπὸν μπαγλάρωμα καὶ μὴν παρκλαλῆς.

Νέα Ἐφημερὶς καὶ δεκαετηρίς.

Τοῦ Γιάνη τοῦ Καμπούρογλου, ποὺ πρῶτος ἐδῶ πίρα
ἐσκέφθη φύλλο πκπτκὸ νὰ βγάζῃ κάθε χίρα,
ἡ *Νέα τοῦ Ἑφημερὶς* ἡ κυρκγκπτκρίδη,
τὸ δέκα χρόνια ἔκλεισε πολλὰ δυσχερκδη.
Ὁ δὲ *Ρωμηὸς* μὲ τρεῖς κρκτερὰς καὶ κάστανα μαρόνια
ἀπὸ κορδᾶ τοῦ εὐχεται λαγοὺς μὲ πετρίγλια,
κι' εἴθ' καθὼς ἐπέρκσεν αὐτὰ τὰ δέκα χρόνια
ἔτσι γυρὰ τὸ ἀκούμκτος νὰ φθάσῃ καὶ 'στὰ χίλια.

Καὶ ὀλίγκις ποικελίκις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίκις.

Ἡ Σαμαρὰς ἡ Ἀθηνᾶ, ἐξκπιουσιὸν πκνιστὸν,
κοντοδέτει εἰς τὸν *Παρνασσὸ* θὰ δώσῃ τὸν Δευτέρον,
θὰ τραγουδήσῃ κι' ἡ Νιανιὲν, ἡ σοπρκτὸ τραγουδίστρα,
καὶ μουσικὸς κατκκλυσμὸς θὰ γίνῃ ἐπὶ πίρα.

Κι' ὁ Ξάνθος 'στὴν κιθάρα του τὴν ματιὰ θὰ παίξῃ
καμπόσκ Ἰσπανέλικα κι' ἀμὰν, Χριστὶ, κι' ἂς φύγῃ

Ὀργκνιστὴς Γυμνκστικῆς τὸ διάτρομον Φιλλάδιον,
κορυφὴν καὶ γκμπιάστκτον μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
ποὺ πρέπει νὰ τὸ θωρῇ καθένκς ὡς Παλλάδιον
ἂν ἐξουσιάζῃ πράγματι ἐπιθυμῇ μισθῶν.
Τοῦ Ἀριστείδου συγγραφὴ τοῦ καὶ Ἰωνικῆς,
περιφανοῦς γυμνκστικοῦ ὡς ἄπκντα τὰ ἴδη.

Ὑπὸ τοῦ πολεμάρχου κι' *Ἐστιακοῦ* Κομβέων,
ποὺ ἡ ὁπλαρχὶὰ του πάντοτε πηγαίνουν τὸν Κορβὸν,
ὁ Δάμας ὁ πασίγνωστος ἔβγκλε τοῦ Βιτσέλκ
μὲ κάτι ζωγκφισμκτκ, ποὺ εἶναι μιὰ τρέλλκ.
Φιλόμουσοι καὶ ἔμπειροι σωκέζουν μ' ἕνα στόμα:
«τέτοιο βιβλίο δκιμκστῷ δὲν ἔδκμε ἀκόμκ»,
καὶ 'στὴν *Ἐστίαν δ'* αὐτὸ τηλεγκάνουν ὅπου ἔσαι
κι' ὡς δῶσον τῇ Προπυργοπόλει θὰ πάρῃ καὶ θὰ δώσῃ,
κι' ἐντεῦθεν νὰ λέμε σὰν κι' ἐσὲ ποῦ τὴν κάμ' αὐτὴν ;
ἔνας τὸν ἄλλον θὰ 'ρωτᾷ «βρὲ ποῦ τὸν κάμ' τὸν Λάμπρ;

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν οὖκ κἰνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀτάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖα
μὲ ξενοδοχεῖο Ξίδη, — δηὸ 'στὸ λέει τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ κάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδορὴ,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούτσκ ἄλλοτε μαμὴ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ *Πρυτανείου* κοντοῦτος πολλῆ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Ογδοος ὁ χρόνος εἶναι — Χίλια ὀκτακόσαι κι' ἐννενῆντα ἕνα,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι. — πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ σορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξυπνάδα	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.	Κι' ἕνα φύλλο ἔν κρατᾷς	— ἔχουμε συνδρομητάς,
Συνδρομητὰς θὰ θέλωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομι,	κι' ὅπως τὸν παρὰ δέν λέμε	— θὰ τὸν φᾷῃ μισὸν φλέα.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα ὅλην	— δίχως νἄζῃ κι' ἐντροπὴν	Γιὰ τὴ σάρκ καὶ τὰ μάρκ	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνα.		

Τοῦ Δεκεμβρίου εἰκοσιμιᾶ, — *Πούντιος τραγούδα ἑξήντα ἕξη.*
μεγάλης φούχτας ἐπιδημία. — *λίμα φητόρων ὡς πού νὰ φᾷξῃ.*

Τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ κάπως περιληπτικά.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς 'στὴ γούνα τυλιγμένος
μονχὸς ξερτρίβεται, γκὶὰ καὶ κκμαρώνεται,
κι' ὅν κι' ὅπου ἄρωστος ἔκρκε καὶ κρυολογημένος
κάνει ξενύκτκ 'στὴ Βουλὴ κι' ὅλόρθος ξκμιρώνεται.
Καὶ γιὰ τὰ Νομοσχέδια τοῦ παρκγγέλνονται πολλὰ
κι' αὐτὸς μαρτύλος δὲν 'μιλεῖ.

Καμπόσοι λέν' ἡ γουνκ του πὼς εἶναι λιοντὴ
κι' ἂν τοὺ τὴν βγκλουν μιὰ φορὰ τὰ πάνδεινα θὰ πκθῇ,
ἀλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς κρίνει μιὰ βροντὴ
καὶ χάνουν ὅλ' οἱ ρήτορες ταύγκ μὲ τὸ κκλαθι.
Κι' ἀνεβαίνει κι' ἀριθίζεται πολλῶν στομίλων ἡ χολὴ
κι' αὐτὸς μαρτύλος δὲν 'μιλεῖ.

'Ο Γκλλὴς ἀνυπόκτκτος τοῦ μπαίνει 'στὸ ρουθοῦνι.
ἀρχίζει τὸ ξημέρωμα, φωνάζουν τὰ σκλάπι,
κουμπκτκὶ καὶ ὁ Πρίσβορς μαζὶ μὲ τὸ κουδοῦνι
χωρὶς ν' ἀκούῃ τίποτα καὶ τίποτα νὰ βλέπῃ.
Κι' ἐνῶ ἀγρίκ τκμπκπουῷ τῶν λυσσκρμένων ἡ Βουλὴ
αὐτὸς μαρτύλος δὲν 'μιλεῖ.

Τὸ ὄνκτὸ λερῶσει του κυττκζει πίρκ πίρκ
καὶ πκρκιτεῖ τοὺς ρήτορκς νὰ κοτσκνοῦν ἀέρκ,
μηδὲ τοῦ κκίγεται κκρρέ, μηδὲ τὸν μέλει ὄρκμι
μ' ὅσκ πιρὰ πκρκπονκ κι' ὁ Τρκκκς ἂν τοῦ κκμῇ.
Εἶνκι κοπκδὶ ὄνκτὸ κι' ὅσο κι' ἂν σκυλζουν οἱ τρελλοὶ
αὐτὸς μαρτύλος δὲν 'μιλεῖ.

Χαρώνουν 'στὸ ξενύκτισμκ τῶν Βουλευτῶν τὰ μέλκ
καὶ ἀρθκιὰς βγκζ' ἡ γλῶσσκ των ἀπὸ τὸ μίλκ μίλκ.
τὰ χείλη των δὲν βρίσκεται κκνένκς νὰ γλυκάνῃ.
κι' αὐτὸς ὁ Τρκκκς ὁ Κομνὰς τροπολογίαις κκνει,
κι' ἐνῶ 'στὸ βῆμκ κι' ὁ Κομνὰς τὸν Θεοδωράκη πρικελεῖ
αὐτὸς μαρτύλος δὲν 'μιλεῖ.

Μὲ χαμογέλοιο 'στὴ γραμμὴ τους Κορδοκάττους βλέπει
καὶ πρὸς νεροῦ των μιὰ στιγκὶ νὰ πᾶν δὲν ἐπιτρέπει,
κι' ἐκεῖνοι ποῦ τοὺς 'χρτκκε ρουσφέτια τῆς κοιλιᾶς
ἄμκν, τοῦ λένε, ἄσι μκς πρὶν πκθοῦμι δουλειές.
Κι' ἐνῶ κκθένκς σφίγγεται ὅσο μπορέσῃ πιὸ πολὺ
αὐτὸς μαρτύλος δὲν 'μιλεῖ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ — Ὑπάρχουν εἰς τῆς πλατειᾶς τὴν τύπην παιδάκια
καμπόσα ζωή. Περικλῆ, ποὺ ζοῦνε δυσκολίαν
πεστῶν μακρὰν τὰ σπίτια των, τὰ χέρια, τὸ στομάχι,
τὸν κρᾶλο, τὰ σπλάγχνα των, καὶ ὅ,τι μέλος ἔχουν.
κι' ὕστερα πάλι—φοβερὸν νὰ τὸ προφέρῃ στόμα—
μαζώνουν τὰ κομμάτια των καὶ γίνον' ἕνα σῶμα.
Π.—Τί λές, μωρέ;
Φ.— Μτλῶ σωστὰ σὰν ἀνθρώπως σπουδαίος,
μὰ σὺ γκιαῦρος ξέστρωτος κι' ἀγράμματος χωρίτης
ποτὲ σου δὲν ἐνόησες τὸ τί σημαίνει πλέσις
καὶ τί θὰ 'πῇν μυστήρια τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης.
Π.—Θ' ἀναγκασθῶ 'στὸ μοῦρι σου νὰ μὴν ἀγάπω τρίχα.
Φ.—Αὐτῶν τῶν ζώων ἤθελα τὸ χάρισμα νὰ ἔχω,
κι' ὅταν καμπόσοι ρήτορες θρασεῖς 'στὸ Βουλευτήριον
τὸν νέον νόμον τοῦ καπνοῦ τὸν θεωροῦν σωτήριον
νὰ ρίχνω τόνα χίρι μου ἀμέσως ἀπὸ 'πάνω
καὶ μὲ γρεβγιὰς τὰ μοῦτρα των μοντοῦνακι νὰ τὰ κάνω.
Κι' ὅταν κανένας πολιτὴς ἐκ τῶν χορτάτων φίλων
τὸν νέον σιδηρόδρομον τῶν Καλαμῶν καὶ Μύλων,
ἐνῷ ἐκεῖνος τσαμπουνᾷ καὶ λέει τὸν κακόν του
νὰ ρίχνω τὸ κεφάλι μου νὰ σπάζῃ τὸ 'διό του.
Κι' ὅταν κανένας ἔξυπνος μετὰ μενεμανίας
τὸ Ὑπουργεῖον, Περικλῆ, τὸ τῆς Συγκοινωνίας,
νὰ τοῦ πετῶ 'στὸ στόμα του τὴν ἀσθενῆ μου σπλήνα
ἢ καὶ κανένα ἰσόσιον ἐντερικὸν τσιλέκι.
Κι' ὅταν καμμιὰ βλαχόκαλτσα, ποὺ ξαπλωμένη χάσκει
κι' εἰς ὅτι 'πῇ ὁ Θεόδωρῆς ποτὲ δὲν ἀντιφάσκει,
σπουδαῖα Νομοσχέδια ψηφίζῃ σταυρωτὰ
νὰ τοῦ πετῶ 'στὰ μοῦτρα του ἀλέκο σπιλιῶν.
Κι' ὁ Διηγήσεως τὸν 'μιλῇ περὶ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ
τῆς ἀκαλῆς τὸ τύμπανον μακρὰν μου νὰ τὸ ρίπτω,
κι' ὑπόταν μᾶς ὑπόσχεται νὰ τὰ ἐξομαλύνῃ
νὰ τρέχῃ τὸ πιθάρι μου τὸ στόμα του νὰ κλυνῃ,
καὶ τοῦ Ζακήνθου τοῦ ποσοῦ, ποῦ σώπα πολύ,
νὰ τοῦ πετῶ τὴν γλῶσσα μου ν' ἀρχίσῃ νὰ 'μιλῇ,
κι' εἰσαγγων Νομισχέδια Χρυσόστομος νὰ φαίνεται
κι' ὁ κόσμος μὲ τὰ λόγια του κι' αὐτὸς νὰ ξικουράνεται.
Κι' ὁ Βαλσαμάκης σὰν 'μιλῇ νὰ χύνω τὰ νερά μου
καὶ σὰν 'μιλῇ ὁ Θεόδωρος νὰ βγάζω τάντερά μου,
καὶ σὰν τελειώνω, Περικλῆ, νὰ τὰ ξανακαζώνω
κι' ἀπάνω εἰς τὸ παλκὸ μου μαζὶ του νὰ χτυπιέμαι.
Κι' ὑπόταν φοβερίζεται ἀπὸ τὸν Θεόδωρ'
ὁ Σταμπουλῶφ ὁ Βούλγαρος καὶ ὁ Σαλισβουρύ,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ μέλη μου ἀμέσως νὰ σκορπίσω,
νὰ μείνω τίποτ' ἀπ' ἐμπρὸς καὶ τίποτ' ἀπ' ἀπίσω,
ὡς νὰ περάσῃ ἡ θυμὸς τοῦ πρώτου Στρατηλάτου
κι' ἀπὸ πολέμους φοβεροὺς 'ναχάσουν τὰ μυαλά του.
Κι' ὑπόταν τὸ Κερδάκι του 'στὴν κύστα μᾶς ψυχώσῃ
κι' ὁ πλειοψήφια του 'στὰ κουτουρού ψηφίσῃ
καὶ Νομοσχέδια καπνοῦ καὶ Μύλων-Καλαμῶν,
ὑπάκουσα 'στὸν βραδύνοντα τοῦ Θεόδωρ' θυμόν,
ὑπόταν θὰ ξικουμπισθῇ 'στὸ στίλος τὸ κεφάκι
καὶ Τρόκα εἶν θὰ βλέπωμε μηδὲ Γεωργιάδη,
τότε ὁπού τὸν Θεόδωρ' καθένας θὰ συγχαίρῃ
τὸ κάτω κάτω ἀντερο ν' ἀρπαχθῶ εἰς τὸ χέρι,
τοῦ ὅπως ἔμαθες καὶ σὺ κι' οἱ Κλῆδι φωμπλίτικι
ἀπωθυμιῶνον ἔντερον παρ' Ἰατρεῖς καλεῖται,
καὶ νὰ γκαμήξω μὲ κύτο 'στοὺς Βουλευτὰς ἀπάνω
καὶ πάτ καὶ κρούσ τὰ μοῦτρα των πατσάδες νὰ τὰ κάνω,
νὰ δίπω δὲ τὸν Θεόδωρ' μ' ἐκεῖνο τάντερό μου
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ τὸν τρεβῶ καταμεσῆς τοῦ δρόμου
καὶ νὰ φωνάξω 'στοὺ λαὸν κι' εἰς κάθε πιτσαλέον :
«Ἴδε ὁ μέγας ἄνθρωπος, ὁ μέγας Ναπολέων».
Ἀφοῦ δὲ τὸ καθῆκόν μου πρεπόντως ἐκτελέσω
κι' ἀλύπητα Πριθυπουργὸν καὶ Βουλευτὰς κλέψω,
τὸ ἄντερό μου ἔπειτα νὰ κρύψω 'στὴν κεσέδα μου
καὶ οὕτω πῶς, βρέ Περικλῆ, νὰ πάω 'στὴν δούλειά μου.
Καταλάβες ;
Π.— Καταλάβα...
Φ.— Χαίρω στόλο, μαγκούφη,
κι' ἄμποτε νὰ καταλάβαιναν κι' οἱ ὁμοιοί σου μπούφοι,
γιὰ νὰ μὴν ἔχωμε φαγί καὶ τσακτικὸ καὶ πρόχειρο
γιαχνί μὲ κλεφτοκαμώματα καὶ αὐτὸ 'ἀπὸ σκαντζόχειρο.
Καταλάβες ;
Π.— Καταλάβα...
Φ.— Δός μου λοιπὸν στηλιάρι.
Π.—Ὄρτε 'στὸ κάτω ἀντερο ἕπτα κλωτσιὰς σκληρόν.

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει — τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμέρι.

Ὅσοι τοῦ πέμπτου τόμου μας κατέχουν ἀγγελίαν
χωρὶς πολλὴν παράκλησιν καὶ ἄλλην ὁμιλίαν
παρακαλοῦνται τάχιστα νὰ μᾶς τὴν ἀποστείλουν
καὶ ταὐτοχρόνως μετ' αὐτῆς καὶ ὅ,τι μᾶς ὀφείλουν.

Ὅστις δ' ἀνὴρ φιλόμουσος ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ
τοῦ φιλοσόφου Φασουλῆ τὸ φοβερὸν βιβλίον,
πωλεῖται εἰς τὸ σπῆτι μας, εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη,
καὶ 'στῆς Ἑστίας τῆς γνωστῆς τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Περὶ παραδόων σύσκεψις τοῦ πρώτου ἐν τοῖς ἴτοις
παρούσης καὶ τῆς Παραδώφ, πλουσίας Πριγκηπίσσης.

Πρὸς τὰς Δυνάμεις Φασουλῆς
μετὰ δυνάμεως πολλῆς.

Ὦ σεις Δυνάμεις σύμμαχοι καὶ φίλοι τῶν Ἑλλήνων
πρὸς σᾶς καὶ πάλιν ἔρχομαι τὴν κιρκλὴν μου κλίνων.
ἂν καλῶς τόρα καθεμιὰ ἱστορικὴ μας νότα
εἰς τὰς μεγάλας σας Αὐλὰς αὐτ' ἔχῃ δὲν φτάνει,
καὶ ἡ σκεπάζονται μ' αὐτὴν τὰ αὐβάτα σας νώτα
ἢ 'στὸν ἀχρήστων σκουπιδιῶν τὸν ρίχνουν τὸ κοφίνι.

—

Ὁ Βούλγαρος ὁ Σταμπουλῶφ, ἐκεῖνος ὁ ὑψώμας,
ἐμπόδισι τῆς γλώσσης μας στὸν διδαχὸν ἐγκύτου,
κι' ἐνῷ δὲν ἔχομε φωμὶ τὴν σήμερον νὰ φᾶμε
κι' ἡ γλῶσσα ἡ Ἑλληνικὴ πηγαίνει κατὰ κράτος.
Γιὰ τοῦτο ἀπεφάσισε τοῦ Περικλῆ ὁ βλάμης
νὰ στείλῃ διακοίνωσιν σπουδαίαν 'στὰς Δυνάμεις

—

Ὄχι πῶς γιὰ τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης μας μᾶς μέλλει
ὄχι πὼς εἶναι ταχτὰ ὑπόθεσις μεγάλη
ὄχι πὼς τὸ Ρωμαίικο τὸ δίκιο του θέλει
κι' οὐδὲ τὴν σκεπαρνιὰ του κανένας πῶς θὰ βγάλῃ.
Γι' αὐτὰ δὲν στέλλομε χαρτιὰ καὶ νότας ὅλοένα,
μὰ γιὰ νὰ φύγῃ ἡ κακοὺ μὲ λόγια φουσκωμένα.

—

Κι' ἂν ὁ γελοῖος Σταμπουλῶφ, τῶν Τσουτσέων ἡ λέρα,
σκεφθῇ 'στὸ Ρωμαίικα μπελάδες καὶ δυσκολίες,
κι' ἂν πετσοκόψῃ τῶν Ρωμαίων τὲς γλώσσαις πίρα πίρα
κι' ὅλαις τὲς φέτ μόνος του μὲ κάπαρι κι' ἔλυκές,
ἐμεῖς εἴθ' ὡς θὰ βάλωμε τὰ χέρια μᾶς 'στὴν τσέπη
καὶ θὰ περιορρυήσωμε τὸν Τσοῦτσ' ὅπως πρέπει.

—

Πῶς τοὺς Βουλγάρους πάντοτε τοὺς ὑπερασπάτι
πολὺ καλὰ τὸ βλέπομε καὶ ὅλοι τὸ γνωρίζομε,
ἐνῶ ἐμᾶς τοὺς γίγαντας κάπως μᾶς κουπάτι
καὶ πάντα μᾶς ἀφίνετε μὲ νύστες νὰ γκαρίζωμε·
ἄλλα κι' ἐμεῖς, κυττάζοντες τὴν τύχην τῶν ἀλλόνων σας,
περιφρονοῦμεν πάντοτε τὴν περιφρόνησίν σας.

—

Καὶ θ' ἀποδείξῃ χρήσιμον ἡ πανδαμάτωρ χρόνος
πῶς ἕνας ρῶτος Ἕλληνος, ἀνθρώπων ἡ γαίδαρος,
ἁπανω 'στὰ προπύλαια τοῦ θείου Παρθενῶνος
ἀξίζει περισσότερον τοῦ κακλίτ' Βουλγάρου.
Αὐτὰ τὰ ξέρετε καὶ σεῖς καλλίτερ' ἀπ' ἐμένα
κι' ἀδίκως χνώ τον καιρὸ μὲ λόγια μακοσκίνα.

—

Κι' ὁ Θεδωράκης σήμερα μετανοεῖ πικρῶς
γιατί ἀφαν ἄλλοτε Γερτσίνος μικρὸς
καὶ πόλεμο τοῦ κάπνισε νὰ κάμῃ ἄρον ἄρον
κι' ἔκρυβε καὶ τὸ χέρι του πρὸς χαρὰν τῶν Βουλγάρων,
τὸ χέρι ποῦ 'στὸ κράτος μας θ' ἀνοίξῃ νέα ὁρία
μὲ Νομαρχίαι κατωθ καὶ διωδεκαπρώρια.

—

Ὁ Θεδωράκης τώρα πιὰ τὸν μπουντιὰλ δὲν κάνει,
μὲ τὸν καιρὸ ὑφολογᾷ καὶ ἄλλαξε μεγάλα,
μηδὲ τὴν σκαφάκια του γῆ' ἀκοτέα δὲν τὴν πάνει
καὶ μὲ τὸν Τσουτσ Σταμπουλωφ κόκκορα γελᾷ.
Κι' ἂν κάθε λίθιν κάθ' ἡμέρ' ὁ Βούλγαρος κινήσῃ
ὁ Θεδωράκης σκίπτεται νὰ τὸν περιρρονήσῃ.

—

Ἂς πολεμῇ τοὺς Ἕλληνας ἡ βάναυσος ἀγέλη
κι' ὁ μασκαρᾶς ὁ Στομπουλωφ ὅς κανὲ ὅ,τι θέλει,
Ἐμπρόστα τὴν γλῶσσα μας !... ἂς μᾶς τὴν ἐμπερδέψῃ...
τὸν Θεδωράκη ὅπως πρὶν μ' αὐτὸ δὲν θὰ κουρδίσῃ,
οὔτε γιὰ τοῦτο θεωρεῖ θὰ βολωμε ἀτέλειωμα.
ἀλλ' οὔτε θ' ἀγωνίσωμε γιὰ καθὶ βιβλίου σύλλημα.

—

Κι' ἂν δὲν ἀρέσ' ἡ γλῶσσα μας 'στὸν Σταμπουλωφ τὸ τέρας
κι' οἱ Ἕλληνες τῆς Βουλγαρίας θὰ χάσουν τέτοια χαρὰ,
ὅμως ἐμεῖς οἱ κάτοικοι τῆς γῆς τῆς ἐλευθέρας
μιὰ ὅλη γλῶσσαν ρέβομε, τοῦ Κόντου καὶ Ψυχάρη,
κι' οὔτε ποτὲ συμφέρουσα θὰ πάθουν ἄθικα
ἂν οἱ ραγιάδες ὁμιλοῦν καὶ κυρκυτικά.

—

Ὁρίστε ! πῶς σᾶς φαίνεται ;... γιὰ μία παλιογλῶσσα
νὰ χάσωμε τὸ ζῆλό μας καὶ ταγαθὸ τὸ πόσο,
νὰ βάλωμε τὰ δίνγκι στρατεύματα καὶ στόλους,
ν' ἀρχίσουν ἐμβασίνγκια γαϊδουρινοῦς ὀρχήστρας,
νὰ γίνουν ἕνα κι' οἱ Ρωμηοὶ μὲ Τσιουτσοὺς χαχόλους
κι' ἐπιστρατεία νύχωμι μὲ κάλως καὶ χυνίστρας.

—

Ὄχι... ποτὲ δὲν θὰ δειχθῶ τὸ εὐγενὲς μου αἷμα
τὰ πόλεμο χωρὶς κτὲς πυταμκὸν νὰ τρέξῃ,
μηδὲ θρηλῶ 'στὸ χρυσοῦν τὴς Γερτσίνας θρῖμμα
μὲ φάρα ἐνφκικόρανα καὶ μιὰ σπαθιὰ νὰ παίξῃ.
Ὄχι... κανεὶς Πρωθυπουργὸς δὲν θὰ γενῇ κωθῶνι
μὰ τοὺς πιστοὺς ἕλληνας λαμπρὸς ἐν Μαραθῶνι.

—

Ὁ Θεδωράκης σήμερα δὲν φαίνεται κορόιδο,
εἶξερε νὰ περιρρονῇ καὶ νὰ τε κάνῃ ρόιδο.
Ἂν γένεται ἡ γλῶσσα μας ἡ ὄξα μας δὲν θνήσκει,
ἐμεῖς δὲ γλώσσαν τρώγομεν καὶ βυζανὸν καὶ πρόβειον,
ἐνῶ τὸ Ἰσοζύγιον ὁ Θεόδωρὸς εἰρίσκει
κι' ὁ ἀδελφός του ὁ γιατρὸς τοῦ τύρου τὸ μικρόβιον.

—

Δι' ὅλ' αὐτὰ τὰ σεβαρὰ, Δυνάμεις φιλικαί,
θερμότατα παρακαλῶ ἀντὶ τοῦ Δεληγιάννη
ν' ἀφήσετε τὸν Σταμπουλωφ τὸν βλακοτενεκέ
'στὸ ζήτημα τῆς γλώσσης μας τὸ κέφι του νὰ κάνῃ.
Ἐλπίζων στὴν φιλίαν σας σᾶς ἔχω...Ψιτσυλὴς
εἰς τακοχαρτόβια κριμμένος τῆς Βουλῆς.

—

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μαγάζια Ἑταιρία
τῶν γενικῶν Ἀφραλείων, κλπ κλπ κπ κπ κπ,
καὶ ὅπως μάλιστ' ἀληθὲς θεμὶ χιλοπατρία
ἂς τρίβουν ὅσοι τάχουν ν' ἀφραλίσουν ἐκεῖ.
Ἡ κεπιτὰλ Τριάκοντα ἑκατὸν ἔχει μύρες
καὶ μέτοχοι καὶ Πρόεδρ. οἱ πρῶτοι καραβόκυροι,
κι' ὁ ἐπιτρόπ πρὸς ἀσφάλειαν 'στὴν ἐσπερίαν ἐγκύρως
κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβαλε 'στὰ πόδια του τσαρούχι.
Ἀσφάλεια κατὰ πυρὸς, νέρ γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ τῶν κατοίκων συμφορῶν, ὁποῦ γενῇ ἡ κάκια,
ἀσφάλεια εἰς ροβερὰ κι' ἀπρόοπτα συμβάντα,
ἀσφάλεια 'στὸ εἶναι σας, εἴτε τὴν ζωὴ, εἴτε πάντα.
Πλὴν μείνετε κι' ὁ ρωμηὸς τὸ Κατσταπιὲ καὶ κάθε του ἀστερόμορφο εἰς τεῦχος θ' ἀσφαλίσῃ,
Ὃν καὶ ὁ μέστρ Γεωργάκης τῶν Ἐσωτερικῶν,
ὁποῦ μᾶς βγάζει τὸν φωμὶ ὡς ὅσου νὰ μὲ πίσῃ,
συνάδελφ Νομαρχιῶν ἐπείλαβεν ἐφόπου,
μὲ τὰ ὅπλα αὐτὰ τὸ ἀσφαλιστῆ τὸ κράτος.

'Ασφάλεια θ' ἦτο σας ἡ ΡΩΜΗ κυρίστο...
ἤθελ Σταθῆν, κύριοι, 'στοῦ Ἄξιον τὸ σκέπη.

—

Νέον Ἡμερολόγιον τῶν Κυρίων πωλεῖον,
ἐρριζὸν καὶ 'στὰ βάρχιαν καὶ εἰς πάμπολυ φύλλον.
Μεστὸν ἐξ ὅλης ἐλληνικῆς, τερπνῆς καὶ γλαφυρᾶς,
καὶ σπουδαστοῦ πρὸς τὴν Παρὰν νὰ πάρετε ὁρόσ.
καὶ μὲς 'στ' ἀρράτα χέρια της ἐς τρίξῃ ὁ παρὰς
καθὼς ἡ Ἐνακόρμους τὰ πλίκια Καλόρρ.

—

Γεωργιτσᾶκης ὁ γνωστὸς, τυπάκιαρ Παναγιώτης,
ἐνῶρι δραστηριώτατος καὶ μᾶλα πατριώτης,
ἐκράτησε πράκτωρ Ἔργων ἀπὸ τοῦ Τσικνιᾶ,
τοῦ δὲ Καίρου Ἴλλενος καὶ πρώτου θερμαλᾶ,
ποὺ βρίσκεται καὶ εἰς σπυρὰς μὲ τὸν Κεβίδη σχέσεις
καὶ πρωκτεύει δι' αὐτὸν ταγῆρα ἐκ τῶν πρώτων.
βραβεῖα δ' Παρὶς χρυσᾶ εἰς Κλὰς καὶ 'Ρεθύμνος
καὶ τὰ καπνὰ του ἔκαμαν ἀεὶ καὶ πάντα κρότον.
Γεγὼς ἀντάξια τιμὴς καὶ δόξης ἄξιον.
καὶ δὲς πρὶν ὅπως κάτσωμε πολὺ καὶ ἀσχολῆ
εἰς τὸ ἴδιό Κατάστημα, εἰς τὴν Ἀθῶν Σταδίου,
νὰ καταλάβῃ τὸ θεῖ 'πῇ τοιτάρι μὲ ρυμᾶ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Ογδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ὄβρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ἔτσι ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅπου μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ δίγωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ 'στοὺς Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νεῦρα κι' ἐντροπὴν
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φρὰγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ἕνα ἕξυ μῆνα — δεκαπέντε καὶ 'στὰ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο δὲν χρατῆς — ἕνυγες συνδρομητής,
κι' ὅπαρες τὸν ταχῦ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶγ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' ἐδέλες πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιᾶς δεκάρα.

'Ογδόη Δεκεμβρίου κι' εἰκοστὴ
καὶ πάλι μπουναμάδες θυμάτοι.

Τριακόσα ἑξήντα κι' ἑπτὰ
κι' ὅς στέλλουν ἀπ' ἔξω λεπτά.

Μπουναμάδες μας κι' εὐχαῖς, ὁποῦ πέφτουν σὰν βροχαῖς.

Στὸν Βασιλέα μας λευρὲ καὶ σιδερένια γερὰ
καὶ νὰ μὴν παθῇ ἄλλοτε τὴν ἀνεμοζάλη.

—

Εἰς τὸν κλεινὸν Διάδοχον τῆς ἑστραπῆς τὸ ἄστι
καὶ Μανωλάδες δώριαν καὶ χαριὰ Παλάτι.

—

Στὸν Πρίγκηπα Γεώργιον, τὸν θαλασσῶν τὸ θρίμμα,
ἀρετικὰ καὶ σίδερο νὰ πάρῃ λίγο αἷμα.

—

Στὸν Τελετάρχα τὲς Αὐλῆς, Σταμάκη τὸν Μπουντοῦρη,
ἕνα κοντάρι τρεῖς ὀργυιὰς γιὰ κάθε ντακατοῦρι.

—

Λίγη μαντζούνι δυνατὸ 'στὸν Φίλιππα τὸν Λίλη
κι' ἀπὸ χαρτόνι τρικαντὸ 'στὸν Θῶν καὶ τοὺς ἐν τίλει.

—

Στὸν Κατζαμπάση Θεδωρῆ Ἀλήπασσας νὰ γίνῃ
καὶ νὰ μᾶς πνίξῃ μιὰ χαρὰ σὰν τὴν κυρὰ — Φροσύνη.

—

Στὸν Δεληγιώργη σὰν ἀπαὶ γιὰ ὅλα νὰ φουσκώνῃ,
ἀλλὰ καὶ ξυδὶ κάμποσο νὰ πίνῃ σὰν θυμώνῃ.

—

Εἰς τὸν Λαλάριν φίμωτρο τὸ στόμα του νὰ φράξῃ
πρὶν μὲ τὰ λόγια τὰ πολλὰ ταύτιὰ μας νὰ τρομάξῃ.

—

Στὸν Ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν μιὰ νύφη ὅλο ταλέντα
κι' ἔνα καράβι ἀπ' αὐτὰ ποὺ τριγυρνοῦν 'στὰ Κάλαντα.

—

Εἰς τὸν Γερακωστόπουλο, τοῦ Θεζωρῆ τὸν στύλο,
εἰς τὴν κατενυχίαν ἐκλογὴ νὰ φᾷ τὸν Γκερίλλο.

—

Εἰς τὸν Τρικούπη τὸν βουβὸ τὸ Κατηγορητήριον
νὰ τὸ μεταχειρίζεται εἰς τὸ ἀρδευτήριον.

—

Εἰς τὸν Δραγούμην μυρωδικὰ ὁμίσως νὰ φαντίζεται
ὅταν 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς κακμικὰ φύρα τκοπίζεται.

—

Στὸν κύριον Ἀνάργυρον μὲ τὸν σοφὸ τὸν νοῦ
τῶν Ἀναργύρων τὴν ὀχνὴν. Κεσμὰ καὶ Δαμάσκου.

—

Στὸν Θεοτόκη ἄγκυρα τὴν κοντρὰ του νὰ γέρνῃ,
ταξιδέψῃ εἰς 'στὴν Κέρκυρα καὶ κόρτε ὅσε πέρνει.

Εἰς τὸν Βουλευτὴν τὸν λεγὸ τοῦ Τάκη του τὴ μοῦρη
κοὶ τέλος νὰ φελιαθῆ μαζί μὲ τὸν Μπενιτοῦρη.

—

Σπαθιὰ 'στὸν Ζῶτο, ποὺ περνᾶ γιὰ ξιφομάχος πρῶτος,
κ' ἐπ' ἴδιους τοὺς παλίμενε του νὰ βγαίνῃ πάντα σοῦτος.

—

Σφυριχτραὶς 'στὸν Χατζόπουλο, ποὺ λέγτως μαγαρούλι,
γιὰ νὰ σφυρίζῃ πιὰ πιλὺ ὑποτὰ ρετορικῆ.

—

Εἰς τὸν Πετρίδη τὸν σοφὸ τὸν καὶ Ἀντερεβγαλτῆ
καθὼ Παιδείας Ὑπουργὸ νὰ ἔχῃ Ἐρεβάλτη.

—

Στὸν Γιώργη Φαμελλόπουλο, ποὺ θαλλεῖ ὡς τὸ ἀρῶνι,
νὰ χαίρεσκι τὸν θεῖον του κ' ἡ θεῖσσ του ἐκεῖνου.

—

Στὸν Γεωργαντᾶ ὡς ἔνειρον νὰ ἔχῃ τακτικὸν
πῶς Ὑπουργὸς βαπτίζεται τῶν Σαρανταπέντε.

—

Εἰς τὸν Μανέτα τὸν παλιὸ, λιβίνσκη ζηλευτό,
ἂν γίνῃ κόμμα πέταρτο νὰ πάῃ καὶ σ' αὐτό.

—

Εἰς τὸν Σπυράκη ρέβμιλη καὶ λύρα Γερεβδιρίτη
κ' ἐκλήθρακα μετεξιτὸ εἰς τὸν Πελεκανίτη.

—

Γιὰ πᾶσσα τέρατο μερικὰ 'στὸν Βερβίγλη φαντάσια,
μιὰ κάππα 'στὸν Χρηστόπουλο καὶ 'στὸν Δεμὶ τουζλούκια.

—

Στὸν Κώστα Κωνσταντόπουλο κεμπέρη γιὰ τὸ κόμμα
καὶ εἰς τὸν Σωτηρόπουλο τῆς παπαρούνας χρῶμα.

—

Στὸν Ράλλη δύναμι πολλὴ καὶ καθ' τύσο φόβο
κ' ὑπομονὴ καὶ λαρυγγὰ ὡς ποὺ νὰ βρῆ' ὁ ὕψος.

—

Μακρὺ καὶ κατακόκκινο τοῦ Φιλοφίτου σεῦρο
καὶ 'στὸν Πικολόπουλο τσιλί, ὅπου τὸ λίνι μπούρι.

—

Σὸν Πέρρο τὸν ἀπνωτιστὴ, ποὺ πάντα τὰ σκοτίζει,
κομπόσκις ὑπερίτριτσις γιὰ νὰ τῆ ὑπνωτίζῃ.

—

Στὸν Κώστα Κατσικόπουλο γλαυδίρι καὶ μυζήθρας
κ' ἕνα σκαπίνι Κρητικὸ νὰ κάνῃ μπουρικπουλήθρας.

—

Στὸν Ψύλλα φύλλους στέφυρα ποτὲ νὰ μὴ γροσίνῃ
καὶ τοῦ Μπουρλὸν φρέτα' κόρα νὰ σκορπιστρίνῃ.

—

Στὸν Πετρακὶ πετρέλκαια τὲς τρίχκις τοῦ ν' ἀλείρῃ
καὶ 'στὸν μωρὸ τὸν Χαϊδὰ μικρὴ κλειδὰ νὰ γύρῃ.

—

Εἰς τοὺς Πατρῶν τὸν Κάτωνα χειρόκτια σιλεντσιὸς
καὶ λάβδ νὰ μοσχοβόλᾳ 'σὰν μοσχοπουντικιὰς.

—

Εἰς τὸν Σκαμπὲ τὸν γκιστρὶ κλωστῆρι γιὰ τὸ στόμα του
καὶ 'στὸν Βαγγέλη Τσαρλαμπᾶ φτειχαΐδι γιὰ τὸ χρῶμα του.

—

Σὸν Σκυλάκη παῦχαι τὸν πρώτη του φωνὴ
κι' ἐφέτος πάλι κότσυρκς σὰν πέρσι νὰ γενῇ.

—

Στὸν Κεφαλιώτη ὡμερρὶκ σὰν τὸν ἐρχαῖο Περὶ
κι' ἄλλη Γκλλίδα ὡμοιρη, σὰν τὴν Σιυλλὰ νὰ πάρῃ.

—

Στὸν κύριον Κοντοστάυλεν νὰ εὕρῃ τέλες κόμμα
καὶ κοντέλλαι δυνατὸ 'στὸν καθὼ κόντε-Ρώμα.

—

Εἰς τὸν Πετσάλη τὸν κομψὸ, ποὺ τρίχι πεκρέρος,
ἕνα καπέλο Ρεμὶ-Ἰδὰς νὰ φαίνεται τανόρος.

—

Ἕνα χαρτοφυλάκιον 'στὸν θρῖρο Μπεκῖο,
ποὺ κλαίεται πάντοτε μὲ τόνη μπακμπεκία.

—

Εἰς τὸν Ζωγράφο, λκιαφρὸ 'στὰ νοῦμερα κορᾶκι,
ἐν τεύχει ἀριθμητικῆς ἔγχαικι τοῦ Γρᾶκη.

—

Τρεῖς γλῶσσκις εἰς τὸν Μπῖρπουλη πεκτόφερρα νὰ ἔρίζῃ
καὶ 'στὸν μπερούλη τὸν Ζερβὸ γιὰ γάλα ρεγεβίζι.

—

Θέρρος 'στὸν Ἀργυρόπουλο κι' ἕνα μεγάλο κόπανο
τὴν γοῦνα του Πρωθυπουργοῦ νὰ κάνῃ κευρελόπανο.

—

Στὸν Βαλσαμάκη πιὸ καλὴ γραμματικὴ νὰ μάθῃ
καὶ Ὑπουργὸς νὰ βαπτισθῆ πρὶν μπασαμὲ νὰ πάθῃ.

—

Στὸν Γεώργη Κόππα Ὑπουργὸς τώρα κοντὰ νὰ γίνῃ
γιατ' εἶναι κρῖμα κ' ἔξιας μὲ τὸν καιρὸ νὰ μένῃ.

—

Παλάντσκ στὸ Ζωγραλᾶ ἐξὸ κι' ἐκεῖ νὰ γέρνῃ
καὶ σκοῦρκ τοῦ Πρωθυπουργοῦ νὰ τοὺ τὰ κατορίνῃ.

—

Εἰς τὸν Λεβίδη, τὸ γνωστὸ τοῦ Κερδωνιτῆ ἀγέλι,
νὰ γίνῃ Γκιόνης 'γρηγορα κι' αὐτὸς γιὰ τὸ Κορδέλι.

—

Στὸν Φλογαΐτη τὸν σκυφτὸ, ποὺ στέκει σὰν Νιόβη,
ἕνα ψαλλίδι κορτσιρὶ τὰ νύχια του νὰ κόβῃ.

—

Στὸν Κυριακούλη τὸν γεροῦ πιρπατημὰ λαγοῦ
γιὰ τὸ χαρτοφυλάκιον βιβλίου Ὑπουργοῦ.

—

Στὸν Κοσσιναὶ λιβάντε, 'στὸν Φλίσσα ἕναν κόκκ,
εἰς τὸν Κακκίδη δρὲ πολτὲ καὶ πλάτσκις 'στὸν Γιαννόπ.

—

Ἕνα μαχαῖρι ξύλινο 'στὸν Νίκο Κοντογιάννη
μὲ τοῦτο τὸν Ἀρμοῦτι κομμὶ φορὰ νὰ κάνῃ.

—

Στὸν Χατζηγάκη, Θεσσαλὸ, μιστὸν φιλοπατρίκι,
μελέτην περισσεύασσεν περὶ διαβητοπειρίας.

—

Στὸν Σκλαβενίτη δρὲ πεζόλατσι, 'στὸν Εὐαγγελίκ γκλίτσα,
καὶ τσουχτερὴ κοπανιστὴ 'στὸν εἰς Κοπανίτσα.

—

Εἰς τὸν Ζαρίμπα, τὸν Ἀζᾶ, τὸν Τάκη καὶ τὸν Φίλη
ὀλίγο φανικὸν ὀξὺ καὶ ξάπλωμα 'στὸν ἥλιο.

—

Στὸν Καραπανὸ κίθαρι καὶ μιὰ μεγάλη κρούσκ
καὶ σαστρικὴ βλαχοκαλτσκὶ 'στὸν ντιστρικὶ Πελάσκας.

—

Ἴσκα 'στὸν Γεωργόπουλο ν' ἀναβῇ καὶ λίγκαι
καὶ ποὺ καὶ ποὺ νὰ πιάνεται μετὰ τοῦ Χατζηγάκη.

—

Εἰς τὸν Ταρπαζῆ καρπαζιὰς καὶ βῆμα νὰ μὴν κάνῃ
ὅσαις φορὰς κι' ἂν διώχνεται ἀπὸ τὸν Διλιγιάννη.

—

Κτὲν 'στὸν Λαμπρόπουλο γιὰ τὰ πικρὰ μαλλιά του
καὶ 'στὸν Γεωργάκη τὸν Παχὺ φασκιὲς γιὰ τὴν κοιλιά του.

—

Εἰς τὸν Ἄλκα τὸν Σκουζὲ τραπέζκι καὶ βιολὶ
γιὰ ὅσους Διλιγιαννέκεις πιγαίνουν 'στὴν Ἐλβετ.

—

Εἰς τὴ 'στὸν Μαυρομιχάλη τοὺς ἀριθμοὺς ν' ἀρήσῃ
πρῶτον μ' αὐτοὺς τηλέφωνον κοιμᾶται τὸν ἀπρίσῃ.

—

Συναρμὴ 'στὸν Κυπριώτη καὶ κλάρα 'στὸν Κόμνε
τοὺς τελερίους τῶν Ρωμαίων νὰ ἔβρῃ 'στ' ἀχείμαν.

—

Εἰς τὲς Βουλὲς τὸν Πρίαρο κομπόν Καρραΐνο
γιὰ νὰ μπορῇ καὶ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια νὰ μὴν κλείνῃ.

—

Στὸν Ταταράκη τὸν Πετρὴ γιὰ τὰ μεγάλα βατσίνα
καὶ ἀσῆρ 'στὸν Μουτσόπουλο τοῦ φίλου του Ρετσίνα.

—

Εἰς τὸ Χωτέλ τῶν Σαγγρὸ νὰ γίνεται παλαῖσι
εἰς τὸν διαβάντην Θεόδωρη, τὸ θέμαλε κουλέσαι.

—

Στὸν Τηγιανὶ Μαφρομμάρη ἕναν παπᾶ γιὰ πλέρα
κι' εἰς ὅσους δὲν ἀνέφερα τῆς Πανάγιᾶς τὸ χαρί.

—

Σοῦ νὰ Χαβιερόχανε σᾶς εἶνες νὰ φορέσῃ
καὶ μία φωλιὰ μπενέμα τὰ κόλλα του ν' κερέσῃ.

—

Στὸν Σγούτα κι' ἄλλες δωριὲς ἀπὸ τὸν Θεδωρίκαν
καὶ 'γράγορα νὰ γιατρευθῇ τὸ κοῦλο του μερίκι.

—

Γ'σύρι 'στὸν Σιδερόδρομον τῶν Καλαμῶν καὶ Μύλων
γιὰ νὰ μὴ γίνῃ κι' ἄλλοτε τῆς Ἔριδος τὸ Μῆλον.

—

Εἰς τὸν κυρίαρχον λαὸν μαχαίρι καὶ πιστόλι
νὰ τάχῃ δικαιολόκαι καθημερὴν καὶ σχόλη.

—

Στοὺς μὴ μοῦ ἅπτου ντιστρικὶ μὲ τὰ πίλλα τὰ καλλὴ
στίλους τῆς εὐγενείας των ἀπὸ χαρτὶ μπακάλη.

—

Στοὺς τζιγγάδορους κόψιμο τῆς τρόπουλας καὶ πλοῦτη
μὲ τὸ χαρτοκοπάνισμα καὶ μὲ τὸ μπαλαμοῦτι.

—

Νίφτει γιὰ ὄρομα 'στοὺς γκαμπρους τοὺς καψοφωμακράδες,
που καθεμιὰ νὰ βλαστημᾷ τοὺς βρίθη μὲ παράδες.

—

Στῆς Ἀμαζόνας τὸ σιρμπετί, ποὺ ἔχουν φαντασία,
τὸν παρδαλὸ γαϊδοῦρο μου νὰ κάνουν ἱππασία.

—

Εἰς ὅσους Σκαραπκιὸδες φαρμάρουν τὰ σαλόνια
ξυλόγυρους καφεγκιζήδες μὲ σπαθιὰς καὶ γαλόνια.

—

Τοῦ καθενὸς Συνεδρικοῦ ρακδὶ γιὰ πατερίτσα του
τοὺς ἐν Χριστῷ συλλειτουργοὺς νὰ εἶρνη 'στὰ καπρίτσα του.

—

Εἰς τοὺς γκαϊρους μεραρδιὰ νὰ 'Ορίακον τοὺ νειρὸ
γιὰ νὰ πεθάνουμε μ' αὐτὰ καὶ ὄχι κυνηγοῦρο.

—

Στοὺς ἀκαξίδες καὶ λοιποὺς ἀνέτους νὰ πλακώνουν
ὅσους ἀπὸ μεραρδιὰ καὶ σαιτιφιοὺς γλυτώνουν.

—

Ἕνα σωρὸ μπακατζίδικα εἰς τὸ Πρεφεκσμπίτον
κι' ἀκτὼ χιλιάδες πιστικοὺς 'στὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.

—

Στοὺς λαπεδότας σούρωσα παντὸς τυχόντος πράγματος
καὶ νὰ ἱδρύσουν Σύλλογον ζυγαρεῖ Διστάγματος.

—

Εἶχε Πρωτοχρονιατικὴν νὰ μὴ 'βρεθῇ γιὰ πάντα
ἐκείνος ποὺ μοῦ σούρωσε τὴν ἀτυχῆ μου τσάντα.

—

Εἰς τοὺς κληπτῆρας νὰ κυλοῦν σὶ μιὰ καὶ σ' ἄλλη βρώμα
χωρὶς νὰ πίρν' ἡ μοῦρη των τὲς ρόχτες των τὸ χρῶμα.

—

Σελάχια καὶ 'στοὺς φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου
καὶ 'στοὺς τρελλοὺς ἀπόδρασιν ἐκ τοῦ Φρενοκομείου.

—

Γκαρίσματα 'στοὺς ποιητὰς καὶ λύρας παρακόρδους
καὶ τόση λόρδα νάχουμε ποὺ νὰ μᾶς λίνει λόρδους.

—

Ὀλίγη δυναμίτιδα 'στοὺς Μαραθωνομάχους
γιὰ νὰ πιάξουν 'στὰ ψηλὰ τοὺς πανεργάτικους βράχους.

—

Εἰς τοὺς βλαστοὺς τοῦ Ἡρακλῆ, ποὺ 'γαρίμιασε τὸν Λίχα,
νὰ γαριμισθοῦν 'στὰ βάραθρα τοῦ Στιφανῆ τοῦ Ψύχα.

—

Πολλὰς μουτσούνας τῆς τιμῆς εἰς μερικοὺς τιμίους
νὰ διακρίνωνται μ' αἰτιὰς ἀπὸ πολλοὺς ὁμοίους.

—

Στὸν Φασουλῆ καὶ Περιαλῆ μιὰ τρομπα μὲ μελάνι
νὰ μουντζουρώσουν τοὺς Ρωμηοὺς κι' ἐμὶ τὸν μπιγλιδένη.

—

Εἰς ὅλο τὸ Ρωμαΐικο, ποὺ θώρια τοῦ κάνω,
τὰ φασκίλα τὰ τακτικὰ καὶ τρία παραπάνω.

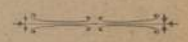

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Σγάνος Ἀϊδονόπουλος, γνωστὸς ἀπὸ τὴν πόλιν
καὶ ἐρώτα τὸν φραγκοραπτοὺν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην,
πολλὰ εὐχαρίστως δέχομ ἐκατονόμια τοῦ χειμῶνος,
ποὺ δὲν τὰ ὁδηγεῖ ἐξωθεν ὁ σκανδαλώδους χρόνου.
Μὲ τόσα συντριβὴν του κι' ἡ ἄλλη του μένει,
ἐσοὺς κανεὶς 'στὸ κόβειν μ' αὐτὸν δὲν παραθαίνει,
καὶ λοιπὰ ἐπιβεβαιοῦσι τὸ κοινωνικὸ πρόσταγμα
'στοῦ Κύνηρ τὸ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὰ Παρίσια.
Τίποτα φραγκορραπτεῖδον δὲν εἶναι παλὶ γίλα...
τὸ μόδρο του ἐγνάλιε, τὸ κόβειν του φίλλα.
Σὶ κάθε Ἀϊδονόπουλος ... εἶναι καλὸ καμάνι...
αἱ ράδιο Ἀϊδονόπουλος ... εἶναι καλὸ χαμόνι.

—

Κι' ἐμεῖ εἰς γιάντες φέρναει τῶν εὐγενῶν κυρίων
πώς τὸ ὀργάνιν καὶ λάμπριν τὸν Ἀθηνῶν πουρεῖον.

τὸ μέρον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Γιάννη Φλίτσιδη,
ποὺ σὶ κουρεῖαι 'στὴ στράτη μὲ φτερωτὰ φαλίδι,
ὅπὸ τὸ κτίριν 'βρίσκεται τοῦ Χατζηκυριάκου,
'στὸ Ὑπουργεῖον ἀντικρυ τῶν Οἰκονομικῶν ...
εἰς τοὺν ὁ παρελθὼν σας δὲν πάνε τοῦ καιροῦ,
καθ' ὅλα τὸ σᾶς φαίνεται ὡς Εὐρωπαϊκὸν.

—

Γκαρτσιάδες ὁ γνωστὸς τσαπκιὰν Πανεργάτης,
οὐδὲν ἐρασιτεχνάτισμ καὶ μέλι πατριάτικο,
ἐκχέτικε πρόσταγμα ἔγινε ἐδῶ ποὺ Τετοιαλῆ,
ποὺ ἐν Καΐρῳ Ἕλληνες καὶ ψιμίτι δημοκαλῆ,
ποὺ 'βρίσκεται καὶ εἰς στοὺς εἰ νὰ Καλὸν σχίσιν
καὶ προσηγόρει δ' αὐτὸν ταγῆρα ἐκ τῶν πρώτων,
βράδιὰ δ' Παδὲ χρυσὸ εἰς ἕλας τὰς Ἑλλάσιν
καὶ τὰ κασνὶ του ἔκαμεν πανενὶ καὶ πάντα κρίτον
Ταγῆρ' ἀνοῖξε ψιμίτι καὶ δίδρι ἀδίνι,
κι' ἐς τρίτη ἔσπρε κάπνισμα σαβεῖ καὶ λαχταρᾷ
εἰς τὸ ἐδῶ Κατάστημα, εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου,
νὰ κατασδῇ εἰ δὲ 'σῇ ταγῆρα μὰ φαρί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΓΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Ογδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενήντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσια.
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὸν ἰδιωμόν	— μόνον μιὰ φορὰ τὸ βγάζει,	γιὰ τὰ ξένα δίκως μέρη	— λεκκάνινε καὶ 'σιὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχει ἐξυπνάδα	— κι' ὅπαρε μοῦ κατεβάζει.	Κι' ἕνα φύλλο δὲ κρατεῖ	— ἔτσιες συνάρπαστής,
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	— γιατὶ λίπτα δὲν ἔχομε,	κι' ὅσους τὸν παρὰ δὲν δίδει	— τὰ τὸν σάχ παίρνο φίδι.
καὶ 'στοὺν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δίχως νάζῃ κι' ἐντροπὴν.	Γιὰ τὲ σάρα καὶ τὲ μάρα	— νάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνα.		

Τέσσαρες τοῦ Γεννάρη,
παντοῦ κολυπαντζάρι.

Τρακόσα ἑξήντα κι' ὀκτώ,
κινᾶγι τοῦ τζόντου φρίκτο.

Καλήμερα τοῦ Θοδωρῆ μὲ ἕχο πλάγιο βαρύ.

Καλήμερα, καλήμερα, καὶ πάντα καλημέρα,
κι' ἂς τὸν καλημερίσωμε κι' ἐμεῖς τὸν Διληγιάννη,
ὅπου φουσκώνει σὰν ἀσκὶ γιομάτο μὲ ἀγέρα
ὅταν τ' 'Αράπικα μπουρὶ καμμιὰ φορὰ τὸν πιάνῃ,
ὅπου μὲ δόλους πονηροὺς παλεύει ἠλοίνα
κι' ἔχει τὸν πόνο γιὰ σπαθὶ καὶ τὸ σπαθὶ γιὰ πόνο.

—

Γιὰ κάθε φύλλου πηδηχὰ εἰς τὰς φυλὰς τοῦ Λίμνου
πακάνας κι' ἐμβατήρια μενύχος ψιθυρίζει,
φορεῖ μουτσοῦν' ἀλλόκοτο ἱρήνης καὶ πολίμου,
ποὺ τόνε μέρος τνε γιλὲ καὶ τέλλο φοβερίζει.
Κι' ὅποιος μ' ἐκείνην τὸν ἰδὴ τὸν μπούσουλά του χάνει,
σταυρακιπερίτακι μὲ τὰ δυὸ καὶ τέντερα του πιάνει.

—

Ὅπου πατεῖ τὸ πόδι του πηγαδιὰ φανερόνει
καὶ μισοσυρνα πατᾷ καὶ τὸ Ναπελιόνι.
Καὶ μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς κλάπητα βαρεῖ,
μὲ τὸν παληὸν παλέμων του τὰ τρόπαια ραμβάζει,
καμμιὰ φορὰ τακκώνεται μὲ τὸν Σκλοσβουρῆ
καὶ πότε μὲ τὸν Βούλγαρο τὸν Σταμπουλόνι τὰ βάζει.

—

Πάτει τοὺν Ναπελιόνε φερεῖ τὸ τρακατρὸ
καὶ πότε σκευορος νυκτικοὺς μὲ τὲς φωτιὲς τὸ χρῶμα.
κι' ἐκεῖ ποὺ σ' ὅλους φαίνεται τὸ μπρὸ τοὺν κοντὸ
ἀπὸ μέτρα γίνετ' ἔξαφνα 'ψηλότερο ἀκόμα.
'Εχει κι' ὀγδόντα Βουλευτὰς, ὅπου γι' αὐτὸν γαριμίζονται
κι' ὡς ἄνθρωπο ποὺ σκλουκιοῦ καὶ τοῦ σχοινιοῦ φηλίζονται.

—

Ἡ τροχισμένη γλῶσσα του Ἐγγλέζικο ξυράκι
καὶ τῆς ὀοβέρας καθενὸς 'στὴν φτέρνα του τῆς γράφει.
Κι' σὰν κιμᾶται ὄγυχη, 'Αναπολὴ καὶ Δύσις
μ' ἀνεμοριάλους μάχεται καθὼς ὁ Δὸν-Κισσώτης.
ποτὲ δὲν στέλει ἀδρανὴς ἡ φλογίρα του φῶσις
καὶ 'στὴν κατουρίαν ἐκλογὴ ἐβγῆκε πάλι τοτος.

—

Μάλις προχθὲς τοῦ κράνους του τὸ παρδαλὸ λοφίο
σὰν Αἴας Τελαμώνιος τὸ 'κουνησε ὀγγίλος,
κι' ἀφέτως μέσα 'στὲς Βουλὲς τὸ θριαμβεύτηρίο
ἐμπῆκε μὲ ξερωνατὰ κι' ὁ Πατρινὸς Γκερίλλες.
Λύτοι μονάχα Γλῶσσα... βαρέτα παραπῖρα...
καλήμερα, καλήμερα, καὶ πάντα καλημέρα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ἀνέτος.

Π. Τέρτσις ἐβγῆκες 'στὰ χαρτιὰ ἡ σύτσι, Φασουλή ;
Φ. Μ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις σου μ' ἐσαρτίσες πολύ.
Ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν καὶ πρὶν νὰ μένω νύτσες σκέτος,
ἐγὼ χαρτὶ δὲν ἔπιασα 'στὰ χέρια μου κι' ἐρίττες
οὔτε κανὸν ἐπρόφερα καὶ βλαστημὸν τι ῥῆμα.
Καλ' οὔτε τέρτσις μ' ἔφερα ἡ σύτσι ἄλλα πρίμα,
οὔτε τῆς φατσιᾶς ἀπείξα οὐδὲ τοὺς πρώτους λίκους.
οὔτ' ἔκαμα συνδυασμοὺς 'στὸν νοῦ μου ἀνηθίκους.
οὔτε μὲ τέρτσα, Περικλῆ, οὐδὲ μὲ σύτσα ἔπαγα.
οὔτ' ἔβλεπα περιπαθῶς τὸν Φάντε καὶ τὸν Ῥάγα,
οὐδὲ 'στὸν ἀγιάτσιμο τῆς τράπουλας Καβδάλο
λαπτὶ δὲν ἀπεράσεισα γιὰ χωρατὰ νὰ βάλω,
οὔτε μ' εἶρεν τὸ πρωὶ μὲ ζῶν συνδαρισμὸν
καὶ ἔγνη ἀνεξάλειπτα μαγκάλου μαστυρίαν.
Π. Κρίμα σὲ σένα, Φασουλῆ, ποὺ δὲν τὰ κόβεις πικ...
πῶς ἔχασες τὴν πρώτη σου ἐκείνη ἀνδρεῖα,
ποὺ τὴν αὐγὴ ἀντίκρυζες μὲ τὸ χαρτὶ 'στὸ χέρι
κι' ἀπ' τένα βρεκὸ ἔπαιζες ὡς 'στ' ἄλλα μεσημέρι.
Τί νὰ σοῦ 'πῶ... δὲν εἶσαι τιὰ ὁ Φασουλῆς ὁ πρῶτος,
ὁ ὑμνητὴς τῆς τράπουλας, ὁ τέρτσας ἢ ὁ σύτσος,
ποὺ 'διαβαινες ἀξέπνευστος μέσ' 'στὴς ζωῆς τὸ δρόμια
καὶ σ' ἕτερωτα κακὸς σεβντὰς γιὰ τοῦ χαρτιοῦ τὴν Ντάμα.
Φ. Αἴσου τοῦ εἴδους ὁ σεβντὰς καθόλου δὲν συμφέρει,
γιατὶ τὰ σράζει, Περικλῆ, σὰν λίκπο μαχαίρι.
γιατὶ μ' ἐλεινὸν γίνεσαι τηρητὴρ ζηφκέρι
καὶ μὲς 'στοὺς δρόμους ἔπειτα γυρνεῖ μὲ τὸ ταγκέρι.
Ἔκεῖν' ἡ Ντάμα τοῦ χαρτιοῦ δὲν εἶναι σὰν τῆς βίλκιας
τῆς μαϊμουδίτσικης τοῦ σιμιὰ καὶ τῆς κοντοσπερζαλιας.
Γιὰ τοῦτη πρέπει νὰ σκώπτῃς παρέδες 'στὰ στρατά,
ἐκεῖν' ἡ Ντάμα, Περικλῆ, κοστίζει ἀκριβά.
καὶ μ.' ὅσα ἀσπανῷς γι' αὐτὸν εἰς ἕνα βρεῦο μόνο
σινθέντα Ντάμαις ἔγνωνες χερτσινες ἐνα χρόνο.
Καὶ τόσορα της τώρα πρᾶ δὲν θέλω νὰ προφέρω,
γιατὶ τὸ σι μοῦ 'κόστισε μόνον ἐγὼ τὸ ξέρω.
Π. Κρίμα σὲ σένα, Φασουλῆ, ποὺ τὸν καιρὸ σου χάνεις
καὶ σαν Ἐβραίος ἄρχισες λογαριασμοὺς νὰ κάνῃς.
Σιχαίνεσαι παρὰ ντουνιὰ κανένας νὰ σὲ βλέπῃ.
δὲν εἶσαι πλέον εἰγγενὴς κι' ἱππότης ὅπως πρῶτα.
Φ. Ἂς λαίρων ἡ σιγύνασις, σὰν τράπουλα δὲν πιάνω
τὸν ἰλιγνὸ τὸν δεκνὸ καὶ μὲ τὸ παραπανω
κι' ὅλην τὴν ὥρα θὰ ἔπαινα μὲ ξίσπες κορδέλα...
τὸν εἰγενῆ τὸν δεκνὸ, τὸν 'κ τὸν κάμουν κι' ἄλλα.
Π. Περκτυρῶ τὰ λόγια μου πῶς πάνε εἰς τὸν βρόντο.
Φ. Ἀλλὰ κι' ἂν θέλῃς κάποτε νὰ βάλῃς ἕνα πόντο
ἡ Λεύμος δὲν τὸ σοφυρωμὶ, φωτιὰ ὑπαντοῦμες,
ποὺ πανικὸς κατέλαβε τῶν τζογαδόρων τρόμος.
Λοιπὸς ἡ Λεύμος, Περικλῆ, μεγάλο τζούμα τοῦ...
καὶ μὲς 'στὴ Λέσχη 'τρύπωσε ἀκόμα τὸν Σιμάτου.
καὶ τράπουλα δὲν ἄγγιτε καὶ κόκκαλο καὶ γίσα
καὶ κάθε πέκτη, φουκαρᾶς ἐρίτσι κι' ἐξύρισε,
καὶ βαρβάρι κι' ἀνάθεμα ὠνόμαζε τὰ μέρες,
ποὺ τὸν ἀφῆνου τὰ χαρτιὰ νὰ κάβουν ἐλευθέρως.
Λοιπὸς ἡ Λεύμος, Περικλῆ, νικᾷ πικ δὲν ἔχει...
ὥσαν σκυλὶ λαγωνικὸ ψάρι νύκτα τρέχει.
καὶ δὲν μπορεῖ κανένας πικ ἐλεύθερα νὰ παίξῃ,
καὶ σ' ὅπου τρύπα κι' ἂν χωθῇ καὶ σ' ὅπαρο μέρος τρέξῃ,
κι' ἂν θάλασσα σοτὲ ἐκολυμπᾷ τὸν πόντο του νὰ βρέχῃ
εὐθὺς ἡ Λεύμος ἔρχεται καὶ θάλασσα τὰ κάνει,
κι' ἂν 'στὸν ἀπόπατο κλειστῇ μὲ ζιδάκια κλειδιᾷ
εὐθὺς ἡ Λεύμος, Περικλῆ, τὸν πέρνει μυρωδιᾷ.
Π. Καὶ τί σὲ νοιάζει ταχτικὰ ... ἔσυ, μωρὲ πικιᾶ μου,
δὲν εἶσαι μπὲ Διαστὴς ἡ Συμβούλιας τοῦ Δήμου,
μηδὲ ἀνώμοτες παντελῶς 'στὴν τάξιν τῶν ἐν τέλει
κι' ἂν συλλήβδην χρατσεροῦν κουκούτσι δὲν σὲ μέλλει.
Ἔσυ παρὰς γιὰ κυνικὸς φιλόσοφος τοῦ ὄρμου,
ἀπὸ δὲν ἀπαγγίλεται τὸν φύλακα τοῦ νόμου,
μηδὲ 'στὰ δυὸ σου μαγουλᾶ τὸ κέρι σου μαζώνεται
ὅταν τῶν νόμων τῶν χρυσῶν τὸ κρέτος μιζολιέται,
οὐδ' ἡ Πανελλήμπριτς του τὴν φήμην της θὰ χάσῃ
καὶ ἂν ἡ Λεύμος ἔξανα καλὰ τὸν τσιλιωμένο.
Ἐσὺ δὲν εἶσαι τίποτε, οὐδ' ἡ τιμή σου πίτσι...
ὅτι κι' ἂν ἔχῃς τὸ φορεῖς καὶ δὲν ροβέπει κλέφτη.
Φ. Τί νὰ σου 'πῶ, βρὲ Περικλῆ... αὐτὲς δὲν εἶναι τρόπος...
ἐχάλασε ἀλήθεια καὶ ἡ 'διὰ μας τύπος.
Οἱ νόμοι ἀνετράπησαν, ἡ κόσμος διεφθάρη,
καὶ πρέπει νὰ κρεμάσωμε 'στὸν σβέρκο μας λιθάρι.
Σὰν δὲν ὡρίσου τὰ χαρτιὰ δὲν εἶναι πρόσωπα,
μηδὲ κανένας τύπος δὲν ξέρει τί νὰ 'πῇ,
ἐπίσημα ἀνήκουσι τὰ περικάρ' ἡ λήθη,
κι' ἐξαχρειόνεται πολὺ τὰ πικρὰ μας ἤθη.
καὶ λέγει καθεἷς ἄνθρωπος, ὅπου τὸν κόσμο γνώθει :
«χωρὶς χαρτιὰ δὲν γίνεται οἱ πρὸ κόσμου πάθει».
Ὁπόταν βλέπω σαυθρώπους τὰ τωρινὰ μας αἴσχη,
σὰν βλέπω χωρεφλάκκας καὶ ἄλλους πετεφρομυς
νὰ παραβαίνων τοὺς γραπτοὺς καὶ τοὺς ἀγράπτους νόμους,
ν' ἁρπάζουν καθεὶ πράτσια τῆς τράπουλας ὁρκᾶζει
καὶ μήτε κἂν εἰς Διαστὴν νὰ συγχωρῶν νὰ παίζῃ.
τότε 'στὴν Ντάμα τὴν Καρὸ τὴν ἀπαλὴν μου κλίνων
κλαίω τὸ μέλλον, Περικλῆ, κι' ἐμοῦ καὶ τῶν Ἑλλήνων.
Π. Ἀλήθεια λές, βρὲ Φασουλῆ, ὁ κόσμος διεφθάρη.
κι' ὅρσε καὶ σὺ γιὰ μπονμὰ τὸ τακτικὸ σπιτάκι.

Χρόνια πολλά, Πρωθυπουργέ, νὰ πᾶνε ὅλα ντρίτσα,
κι' ἐγὼ συχνὰ νὰ σοῦ τραβῶ τὴν ἄσπρη φαβορίτα.

Ὁ Θοδωράκης ὁ κλεινὸς
κι' ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ Πατρινός.

Θ. Μακρὰν, Γερωμοτόπουλε, μακρὰν... μὴ μ' ἐνοχλήσῃς...
δὲν ἔχεις μάτιχ νὰ μὲ 'δῇς καὶ στόμα νὰ 'μιλήσῃς.
Πᾶρε μου τὰ γιαμάτκα, δῶκε μου τὸ κορμί σου.
κι' ἔλα μ' ἐμὲ νὰ μιτρηθῇς καὶ ὄττορα γαμήσου.
Γιατὶ καὶ σὺ μὲ πολεμεῖς μὲ μισὰ καὶ ἄλλη λύρα
καὶ 'λίγο 'λίγο δίνουμι μου κλέβεις κάθι μίρα.
γιατὶ καὶ σὺ κουρδὶ ἐχθρὸς καὶ ἄπιστος ἐφάνης
κι' ἄλλα μοῦ λές τὴν μιὰ στιγμὴ κι' ἄλλα τὴν ἄλλη κάνεις.
γιατί, Γερωμοτόπουλε, ἐρώτησε τὸ φύλλο ;
γιατὶ δὲν ὑπεστήριξες τῆς Πάτρας τὸν Γκιτσύλλο ;
γιατὶ καὶ σὺ δὲν ἔτρεξες γι' αὐτὸν σὰν παλληκάρι,
μὲ 'σἐγγες κι' ὑπεστήριξες κρυφὰ τὸν Κανακάρη,
ποὺ παρ' ὀλίγο θἄγγανε Παρπάσειή καὶ Τρίτη
κι' ὁ Κανακάρης θἄβγαινε μ' αὐτὸν τὸν Κριστενίτη.
ὁποὺ μ' ἐβάπτισε Γαγὶ 'στῆς Ἑλλάς ἐκλογικὸς,
καὶ ἀπὸ τότε λέγομαι Θεόδωρος Γαγὶς ;
Α. Ἔγὼ κι' ἐμπρὸς καὶ 'πίσω σου τὸν γῦρο πάντα κάνω,
ἐγὼ γιὰ σένα κόβομαι καὶ μὲ τὸ παραπάνω.
ἐγὼ ἀγάπη ἔδειξα γιὰ χάρι σου καὶ ζῆλο,
ἐγὼ θὰ ὑπεστήριζα τὸν Πατρινὸ Γκιτσύλλα.
ἂν ἀπὸ λίγρα ἔπιρνε τῶν φίλων σου ἡ γαλέρα
κι' ἂν δὲν ἐκουτσάζα κι' ἐγὼ πὼς λάκκει ἡ φρέα.
Ἐγὼ μὶ ὅσα κι' ἂν κοῦ λὲς δὲν σκιάζομαι καθόλου.
ἐγὼ δὲν εἶμαι Ἀλεπὸς καὶ κάλτσα τοῦ ἁμπόλου,
μὲς 'στὸ καυκὶ δὲν χώνομαι καθὼς τὸ σκιληκάρι,
οὔτ' ἄνα ζῶρο ἔβλεπα κρυφὰ 'στὸν Κανακάρη,
μὰ ἀκόμα ξεστόμωσα γιὰ τὸν γνωστὸ Γκιρτιδὸν
χωρὶς ποτὲ νὰ τὸ σκιαχτῶ καὶ πάθω μπιτιδὸν.
Θ.—Σ' ἀμάνι πᾶς δὲν πέρνει μεγάλες, Ἀχιλλέα...
ἐγὼ τὰ βάζω κάποτε καὶ μὲ τὸν Βικελέα.
ὁποὺ σὲ θρόνες κάθεται καὶ κάτι τι σημαίνει,
κι' εἰς τελετὰς καὶ γιορτὰς τὸν κάνω νὰ προεμίνῃ.
Ἐγκαίνι πανταχόθενες καθὼς τὸν Μαζαρίνι,
ἐγὼ ἐμπρός μου ὅλους σὲς μηδενικὰ σᾶς κρίνω...
τὴν δύναμί μου δὲν χωστῶ 'στὴ μάρα, τί κανένα.
πολὺ δὲ ὀλιγόπιρε δὲν τὸν χρωστῶ αἱ σένα.

Τὴν ἔπλασαν τὰ χέρια μου, τὴν ἔκλεψε μοναχὰ
σὰν Θεόδωρης Γορτυνιὸς καὶ σὰν Βουλγαροκτόνος,
καὶ δὲν φοβοῦμαι τίποτα καὶ τὸ Κεφάλι πλέκω
καὶ πάντοτε 'στὸ πόσημα σκληρὰ μολυβοκαπνίσες στέλνω,
κι' ὅν κάποτε 'στὸν τέρμα μου φτερούσαν Καλογέρια,
ἀλλὰ θὰ μάθει σ' ὅλους σας πῶς πρίόνον τὸ πιπέρι.
Δὲν ἔχεις θάρρος νὰ μὲ ἰδῇς καὶ 'Αχιλλεὺς δὲν εἶσαι...
τὰ γυαλωμένα μάτια σου σκέπασε, κρῦος, κλείσε
Μακρὰν, Γερμανοπούλες, μακρὰν ἀπὸ κεῖνα μέρη,
εἰς τὸ ἑξῆς σὰν χαρκανὸ θ' ἀκούσῃς τύπημα μου.
Δὲν θέλω μέσ 'στὸ κεφάλι μου νὰ τρίχα σέτσε φίδι...
μακρὰν, Γερμανοπούλες, μαζὶ μὲ τὸν Τσερτίδη.
Μακρὰν μου, φίλοι ἄπιστοι, μπρὰ κομμάτια πάγου,
ὁποὺ μοῦ στήνετε σιγὰ παγίδες σοῦ Ἰαφιοῦ,
μόνε γιὰ σᾶς ἐλέησα τὴν ἐκλογὴ σακάτιαν
καὶ σὲ 'στὴν πήτα 'πατησις τὸν Ἁγιο-Βασιλειάτικον.
Σὲ ἀπαρνιοῦμαι 'στὸ ἑξῆς μὲ ὅσα κι' ἂν μοῦ λές,
τὸ θέλει κι' ὁ Ζαΐμης μου, ἀνὴψι προσωπές,
τὸ θέλουν κι' ἅλλοι Βουλευταὶ καὶ συμβουλοὶ μου πόσοι
καὶ τώρα δὲν εὑρίσκεται κανεὶς νὰ σὲ γλυτώσῃ.
Δ. Ἂν τὰ παπούτσια σκέπτεσαι 'στὸ χιόνι νὰ μοῦ δώσῃς
σὲ βεβαιῶ πὼς 'γκρίνια γι' αὐτὸ θὰ μετανοιώσῃς.
Δὲν θάχω τὴν ἀνάγκη σου, οὔ τὴν 'ζικὴ μου θάγρι.
ἐγὼ ἔμπρὸς τοῦ στέκομαι σὰν φουντωμένος πύργος.
Ὁμολογῶ μοῦ μὲ βρέχεται, σεισμοὶ, κι' ἀνεμοζάλη,
τὸ βλέπεις, δὲν σὲ σκιάζομαι, ἔδεν γέρνω τὸ κεφάλι,
κι' ἂν σήμερα πρὸς χάριν μου κλονίζῃς τὸ Βασίλειον
ἐγὼ σ' αὐτὴν τὴν πτέρνα μου σὲ γρέρω τὸν Ἀχιλλέων.

Θ. — Ὦ θρόσος! ὦ ἀνυπόστατος ἀναίδεια καὶ φρίκη!...
καὶ σὺ ἔμπρὸς 'στὸν λέοντα κορδόνεσαι, μυρμήκι;
Ἔτσι λαλεῖτε πρὸς ἐμέ, ποὺ ἀρχηγὸν μ' ἐγράψατε
καὶ τόσοι γυμνητεύοντες λαοὶ ἐπιτετραχτικι;
Ἔτσι λαλεῖτε πρὸς ἐμέ, ἀπού μὲ τόσους κόπους
σας ἔκαμε καὶ Γουρτσους κι' ὀλίγον τι ἀνθρώπους,
καὶ σήμερα μοιρίζατε βασιλικὰ καὶ δρόμους
καὶ 'στὸ Παλάτι 'πήγατε κι' ἐβγήκατε 'στὸν κόσμο;
Λ.—Παρκίτησι τὸν τύρο σου πρεσωρικῶς, ἐμέν,
καὶ τώρα πέρνοντας παντοῦ θυκατηφόρει τυρσι.
Θ. Ὦ σὺ Γερμανοπούλε, ποὺ ἔχεις μάτια σκύλου
καὶ ξιπίρνας τὴν ὁμορφιὰ τοῦ Πατριὼτ Γκερίλλου,
ὡς Ὑπουργὸς μου 'στὸ ἑξῆς δὲν εἶσαι ἀνεκτὸς
καὶ μήτε μές 'στὸ σπῆτι μου θὰ γίνεσαι δεκτός.
Α. Ὦ σὺ Γηγὲ μου τρομερὲ, ὦ Νάρκισσε καὶ Πάρι,
σὲ λίγο τὸ Κερδόνι σου ὁ διάβολος θὰ πάρῃ.
Ἔλα νὰ κόψωμε κλωστὴ, νὰ κόψωμε Κερδόνι,
κι' ἡ τρυφερὰ φιλία μας διὰ παντὸς τελειόνει.
Θ. Σοῦ 'μαλλώσα, μοῦ 'μαλλώσας... εὐτυχισμένη ὥρα...
Α. Φεύγω... λ' ἀκόμ κι ποζιτὲ κι' ἀντίο Λεονώρα.
Χαῖρε, ψηλὲ Θεόδωρι, σὺς Γορτυνίας φόρε.
Θ. Χαῖρε, ὦ ξὲ Ἀχιλλεῦ καὶ φίλε τραντιτόρε.

—

(Αὐτὰ εἰπόντες καὶ οἱ δυὸ τὶ σήρσαν τὰ πρῶτα
ἕνας 'στὸν ἄλλον μὲ θυμὸν ἀγρίσι τὰ νῶτα.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Γιάννος Ἀθανόπουλος, γνωστὸς ἀνὰ τὴν πόλιν
καὶ πρῶτος τῶν ὀραγγορραπτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα δίην,
πολλὰ καταπίρια ἔρεξε κανονάρια τοῦ γενιτσίου,
τοῦ δὲν τὰ σβέρει τοῦπλε ὁ πανδεσπόσης χρόνος.
Μὲ πόση συνεταιρίας του κι' ὁ ἀδελφὸς του μένες,
ὑπού κανεὶς 'στὸ κόβομα μ' αὐτὸν δὲν παραβγαίνει,
καὶ θεόρατα ἐπιτάδατε τῆς κοπιτιᾶς περίστα
'στοῦ Βίντερ τὸ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὰ Παρίσια.
Τέτοιο ὀραγγορραπτεῖδαο δὲν εἶναι σωζτὸ γίλια...
τὸ μάρμα του ἀντιλές, τὸ κόβομά του πρίλια.
Σὲ κόβει Ἀβδονόπουλος ... εἶσαι καλὰ κομμένος...
τὲ ρόδες Ἀβδονόπουλος ... εἶσαι καλὰ ραμμένος.

—

Γεννιτσάδης ὁ γνωστὸς, σαπωνοποιὸν Παναγιώτης,
ἐνὶς ἐρασιτεχνάκιου καὶ μόλα πατριώτες,
ἐσχέδιασε κράκτυρ ἔγινεν ἔδω τοῦ Τσανακλῆ,
τοῦ δὲν Καίρι Ἕλληνος καὶ πρώτου θρησκλῆ.
τοῦ 'βρίσκεται κὰ εἰς στενὲς μὲ τὸν Καλλὴν σχέσεις
καὶ συχνηφόρει δι' αὐτὸν νεοράβα ἐκ τῶν πρώτων.
βραδιὰν δ' Ἁγιοῦ χρόνου εἰς ὅλας τὰς Ἐκθέσεις
καὶ τὸ ἑαυτό του ἔκαμαν παντοῦ καὶ πάντα πρῶτον.

Τσιγάρ' ἀπούδρα πρὸς καὶ δούλη ἀδίου,
κι' ὅτ πρίξ ἰπίρος κάπνισμα τοῦσέ καὶ λαχταρῷ
πὸς τὸ ἔδιο Κατάστημα, εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου,
νὰ καταλάβῃ σὶ θὲ 'πῇ πατρόν μὲ σαρῷ.

—

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μεγάλη Ἑταιρία
τῶν γενικῶν Ἀσφαλειῶν κληρώσεις κοκκινίζ,
καὶ ὅσους φόλιγε ἀλεθῶς λαμπὶ σιδηροτρία
ἔς τρέξουν ὅσον τάχιον ν' ἀσφαλισθοῦν ἐκεῖ.
Ἡ καθαρεία Τράπιζα εἰς ταύτην ἔχει φόρος
καὶ μέτοχοι καὶ ὀδηγοὶ αἱ τρόποι παραδόξοι,
κι' ὅς σκοῦσε τρεῖς ἀσφάλειαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἀγκαίρως
κι' ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔβαλε 'στὰ τούβλα του τσερούζι.
Ἀσφάλεια κατὰ πυρὸς τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν. ἀπού γενοῦ ἡ πλάσις,
ἀσφάλεια εἰς φαδερὰ κι' ἀόριστα συμβόλαια,
ἀσφάλεια 'στὸ εἶναι σας, εἰς τὴν ζωήν, εἰς πάντα.
Πλὴν μεϊντέτες κι' ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὸ Κατάστημόν
καὶ κεῖθι του ἀσπούρτσογε εἰς ταύτην δ' ἀσφάλειαν.
δι καὶ ὁ ρίκτης Γουμρῆς τῶν Ἐσπετερικῶν,
ὁποὺ μὲ χρῆσι τὴν θωρᾷ ὡς ὅτου νὰ 'μιλήσῃ,
συνοδεία Νορσογέδα ἀσφάλειαν ἐσχέσε.
μὲ τὸ ἄσπρα σίνορα δ' ἀσφαλισθῇ τὸ κράτος.
Ἀσφάλεια κι' ὅλα σας ἡ κοινὴ κερδοσκοπεῖ...
ὁδὸς Σταδίου, κύριοι, 'στοῦ Ἀξελοῦ τὸ σκέπη.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει	— πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,	μὲ Χημεῖον μὲ μηχ μάνδρα	— μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἀτάκτου	— κι' ἀπὸ τοῦδε συφερέται	καὶ μὲ χῶρα δίχως ἄνδρα,	— σοῦσαν ἅλλαις μεμῆ.
μὲ ξενοδοχεῖο Σῶβη.	— δρὸ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,		

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κυρίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Ἡροδοτείου, κοσμοῦντος πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενήντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— ὀκτακόσια καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξοπλάδα	— κι' ὅπατε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς	— ἔγινες συνδρομητής.
Συνδρομηταὶ θὰ δίγωμαι	— γιατὶ λίστὰ δὲν ἔχουσι,	κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶμ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλιοδάκην,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' αὐθέντας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δίχως νόξια κι' ἀντροπήν.	Γιὰ τὰ φόρα καὶ τὴ μόρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.		

Τοῦ Γενάρη ἐνδεκάτη,
Θεοδώρικης κοὶ Παλάτι.

Τρακόσα ἑξήντα κι' ἐννιὰ
κι' ὁρμώσαμε πολλαῖς 'στὸν ντουνιά.

Μεγάλη ἔκστασις τοῦ Δεληγιάννη,
ὁποῦ τὸν νοῦ του κανένας χάνει.

Α'.

Ἀκούεται ἡ μουσικὴ πικένας νὰ σημαίνῃ...
εἶναι μεγάλη τελετὴ κι' ἀντιλαλοῦν τὰ ὄρόμοι,
ὁ Βασιλεὺς τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν προσμένει
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς δὲν φαίνεται ἀκόμη.

—

Νά! ἔρχονται 'στὸ σπῆτι μου ἐκ μέρους τῆς Αὐλῆς
καμπόσοι καβαλάρηδες κι' ὀκτὼ Διαγγελεῖς,
κι' ἐγὼ μὲ σκοῦρο νυκτικὸ 'στὰς δάφνας μου κοιμοῦμαι
καὶ τῶν Πατρῶν τὸν τενεκὲ 'στὸν ὕπνο μου θυμοῦμαι.

—

Κτυποῦν τὴν πόρτα, μ' ἐξυπνοῦν κι' ἀνοιχτοῦν τρεχάτοι,
κι' ἐγὼ σταυνομαι σιγὰ μ' Ἀγγλικὴ ραχάτι,
καὶ δὲν μοῦ καίγεται καρφὶ καὶ ὅρκους δὲν μὲ μέλει
ὅν κληρωθῇ ὁ Βασιλεὺς μὲ ὅλους τους ἐν τέλει.

—

Ἀρχίζουν σχόλια πολλὰ καὶ συζητήσεις τόσαι,
ὁ κόσμος ὅλος σπρίχνεται, πατεῖς μι καὶ πατῶ σε,
κι' ἐγὼ ἀκόμη μαγμουρλῆς ψαρεύω πλάτες τσεντόμαι
κι' ὅλα μου τὰ παρόσημα 'στὸ στῆθος μου φορτώνομαι.

—

Τέλος μετὰ παρέλυσιν μιᾶς καὶ πλέον ὥρας
ἔρχονται καὶ τοῦ φιλονικεῖκου μετὰ τῆς κλαπατέρας
εἰς τὴν σκραπα φκίνομαι ὡσὰν Βαλὲ - μπαστοῦνι
καὶ μπαίνω μέσα 'στὴς Αὐλὴς κι' εἰς ὅλων τὸ φυσοῦνι.

—

Νάτος, φωνάζουν, ἔρχεται... βκρὸν παραπόρτα...
νὰ! Βασιλεὺς ἀληθινὸς... υἱοὶ τοῦ Διγγιάννη!...
τοῦ πέδαστου κυρίου μου τοῦ πέρνω τὸν ἀέρα
κι' ἐκείνος μὲ παρατηρεῖ καὶ τὸν σκυρό του κάνει.

—

Β'.

Πεῖος ἐν ὀζῇ προχωρεῖ;
ἡ μουσικὴ ἂς παίξῃ...
ἐμπρὸς ν' ἐμὲ τὸν Θοδωρῆ
κανεὶς μὴ βγάλῃ λέξι.

—

Ἂς μὴ 'μιλοῦν τὰ χείλη
κι' ὁ Βασιλεὺς ὁρεῖλει
χωρὶς μιλιὰ νὰ κερτερῇ
τὸν Βασιλέα Θοδωρῆ.

—

Κι' ἐγὼ ἐπρόσμενα πολὺ
μὲ στόμα σὰν τὸν γλάρο
τοὺς νὰ τραβήσουν 'στὴν Αὐλὴ
καὶ τὸ Κουβέρνο παρω.

—

Κι' ἐκείνες μ' ἄφινε καιρὸ
χωρὶς κανένα λόγο
γιὰ τὸ ψωμὶ νὰ λαχταρῶ
καὶ λάχανα νὰ τρώγω.

—

Μὰ πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί! ...
θὰ στρίψουν τὰ μαλιά μου ...
τώρα κι' αὐτὸς ἐς καρτερῆ ...
βολὰ του καὶ βολά μου.

—

Γ'.

Τετέλεστται ... τετέλεστται ... ἡ ὀξὺς μου θ' ἀστράψῃ ...
τὸ κράτος κλυδωνίζεται ὑπὸ τῆς τριαυλίας
κι' ἐγὼ ζητῶ τοῦ Ἄνακτος εὐθὺς νὰ ὑπογράψῃ
πρεσβεσπικοὺς τῶν ἀντικρυτῶν ἐκείνων τῆς Λαμίας.

—

Ἔμπρός! ... ἤ τὰς ἤ ἐπὶ τὰς ... ὁ Βασιλεὺς ἀρειτίται,
οὐ' ἡ Αὐλὴ κλονίζεται, ὁ κόσμος συγκινεῖται,
καθὼς τὰ διατάγματα τὰ θεωρεῖ ὁρικιόκη
κι' ἐγὼ κυττῶ τὸν Ἄνακτα καὶ τοῦ κτυπῶ τὸ πόδι.

—

Ἔμπρός! ... ἤ τὰς ἤ ἐπὶ τὰς ... δὲν ἔχει πρίτσα - κάτσα.
ἀμέσως τῶν προβιβασμῶν ὑπόγραψι τὰ μάτια ...
ὁ Βασιλεὺς συγχύζεται καὶ μοῦ πρατίνει ὄρεν
ἐπὶ τῶν ὅπλων Ὑπουργὸν νὰ κάμω σπεθορόρεν.

—

Ὄχι ... τῶν ὅπλων Ὑπουργὸς ἐγὼ θὰ μείνω μόνος
ὁ σιδηροῦς Θεόδωρος ὁ καὶ Βουλγαροκτόνος,
κι' οὐδὲ θὰ γίνῃ πώποτε ὁ στύλος τῆς ἀνδρείας
κατὰ τὸ δὴ λιγόμενον λεροῖδε ῥαντερίας.

—

Κι' ὁ Ἄγγλος ὁ Χαρίλαος, αὐτὸς ὁ λακοπλάνος,
εἰς ἄλλον δὲν ἐρρίφθη το τρομακτικὸν κράνος,
κι' ἐγὼ θὰ βγάλω σὰν ξελὸς τὴν περικεφαλαία
σοῦ τὴν ῥαρεῦσ' ἀπὸ μικρὸς καθὼς τὸν Ἀχιλλέα;

—

Ἔμπρός ... ἤ τὰς ἤ ἐπὶ τὰς ... προσέρχομαι σκιστῶν ...
ἀμέσως τοὺς προβιβασμοὺς ζητῶ τῶν ἀντρτῶν ...
ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν ἀρχὴ τὴν ῥαχη του μοῦ στρίφει,
μὰ τέλες κύπτει ταπεινῶς εἰς τὸ δικό μου κέφι.

—

Τελεία νίκη ... ἐλελεῦ! ... ἐσάθηκαν τὰ ψέματα ...
μ' ἐμὲ δὲν πάνουν χαρτσιὰ κι' αὐτὰ τὰ γαῦρα Στέμματα.
Κερζόν κι' ἅγιος ὁ Θεὸς φωνάζει κάθε φίλες
καὶ μὲς 'στὸν τόπο θρίκρυδο γρυλλίζει κι' ὁ Γκερύλλος.

—

Δ'.

Ποιὸς ἐν δόξῃ πρεγκιρεῖ;
τὸ βομβαρδὸν ἐς παίξῃ ...
ἔμπρός σ' ἐμὲ τὸν Θεόδωρ
κανεὶς μὴ βγάλῃ λίξι.

—

Φορῶ τὸ κράνος μου ... τίς σύ;
ὅλων θὰ πιῶ τὸ αἷμα ...
πιρρίφα δῶστε μου χρυσῆ,
φορίστε μου στέμμα.

—

Σὶ θρόνε βαλτε με χρυσὸ
μὶ πόζα νὰ καθίσω,
καὶ φουσκωμένος νὰ φυσῶ
καὶ ἀπ' ἔμπρός κι' ὀπίσω.

—

Ε'.

Δὲν στέκομαι καθόλου 'στὰ σωστά μου ...
'στὴν μελλιχρή μου γοῦνα τυλιγμένος
κυπτάζω νὰ ὁμαθαίνῃ ἐμπριστά μου
καθένας Βασιλεὺς ἐξεκουσμένος.

—

Σκυρτὸς ἔμπρός μου ἔρχεται ὁ Τσαρος
καὶ καθὶ τῆς Ρωσσίας Γοσποδάρος,
καὶ μέλις 'δοῦν τὸν ἴσον ἐν τοῖς πρώτοις
τοὺς πιάνει δυνατὴ γυκοιλιότης.

—

Τοῦ! κι' ὁ Γουλιέλμος καθόλακης ...
νά! κι' ἄλλοι Αὐτοκράτορες πολλοὶ ...
κι' ὁ Σάχης τῆς Περσίας μὲ καλάρια
τὸ χέρι τὸ κομμένο μου φιλεῖ.

—

Τοῦ! κι' ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Σινῶν,
κεντᾶ τῶν Ἰαπώνων ὁ Μεγάδος ...
κι' οἱ δύο ἀλίνουν γόνυ ταπεινὸν
'στὸν γέρο - Κερζόνατον τῆς Ἑλλάδος.

—

Ὁ Θεόδωρ, ὁ μέγας Ναπολέων,
τὰ σκῆπτρα τως ποτὲ δὲν θὰ ψηφήσῃ ...
τὸ γένος θὰ κτυπᾷ τῶν Βασιλέων
ὡς ὅταν νὰ τὸ κανῃ στοιχεῖσι.

—

Ἀνέτειλεν ἡ κρίσιμος ἡμέρα ...
σὰς ἔφαγα ... βαρβάτε παρακάτω ...
τινάζει τὸν ζυγὸν τὸν ἀργαλιὸν
ὁ μέγας Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων.

—

Τίς σι, ὅπου πρεβαίνεις ἐν τῷ μέσῳ;
μὴν εἶσαι Ζίγγις - Χὰν ἢ Ταμερλάνες; ...
πῶ! πῶ! κατεκαύμενι κι' ἂν φορέσω
τὸν θώρακα, τὸ ξίφος καὶ τὸ κράνος!

—

Σᾶς ἔφαγα ... βαρβάτε παρακάτω ...
ὁ εἰκέλος σᾶς 'σέρνει τὸν πατέρα ...
μὴν πρεχωρῆτε βῆμα ... ὅλοι 'πίσω ...
βαρβάτε, Βασιλεῖς, καὶ θὰ κτυπήσω.

—

Σταθῆτε ν' ἀκονίσω τὸ μαχαῖρι ...
ἐνίκησα, γενναῖοι μου Ἀρκάδες ...
ἀλλ' ἴξαφνα προβλέπει ἕνα χέρι
καὶ πάτ καὶ αὐτὸ μ' ἀρχίζει 'στοὺς γκαλάδες.

—

ς'.

Σιγή, σιγή ... ὁ Βασιλεύς μου ἔβωσε 'στ' αὐτιά
κι' ὁ παντοδύναμος ἐγὼ ἐλύωπιόν του σκύβω ...
μοῦ δίνει ἀνεπιφύλακτα ὀπίσω τὰ χαρτιά
κι' ἐγὼ χωρὶς νὰ βγάλω γρν τὰ πέρνω καὶ τὰ στρίβω.

—

Ἀνέλπιστος ταπείνωσις, μεγάλη προσβολή ...
αὐτὸ τὸ νέον τούμημα μ' ἐτίναξε πολύ ...
μοῦ λίνε νὰ περάτηθῶ χωρὶς κακὸν νὰ γένω,
ἀλλ' ὅμως τέτοια χαρτιὰ ποτέ μου δὲν τὰ κάνω.

—

Ὡς νὰ γενῶ Πρωθυπουργὸς μοῦ 'βγῆκε ἡ ψυχὴ
καὶ τώρα νὰ περάτηθῶ γιὰ πόλεμα τοῦ ψύλλου ...
αὐτὸ μὴ γίνετο ποτέ ... ἡ σκάπιγξ ἐς ἠχῇ
καὶ χρυσοστεφανώσετε τὴν νίκην τοῦ Γκερύλλου.

—

Ἂν μετὰ τόσων πάταγων καὶ μετὰ τόσην πλέκυ
μὲ τρόπον ὑπεχώρησα 'στὸν Βασιλέα πάλιν,
ἀλλ' ὅμως θὰ ἐκδικηθῶ τὸ Στέμμα εἶχος κάλλο
κι' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς προβιβασμοὺς θὰ τοὺ καθυστερήσω.

—

Ζ'.

Ὀπίσω σεῖς οἱ Βασιλεῖς ... μὰ νά! κι' ὁ Ἀλμπαΐνις,
τῶν Λογγοβάρδων Βασιλεύς, σορὸ πατρὸς υἱός,
ποὺ 'στὴν Αὐλὴν του ἤμαζε μὲ τοὺς λεπτοὺς κι' ἐκείνες
ὁ κύριος Μπερτόβουλος ὁ γλωσσοπατώς.

—

Ὁ Ἀλμπαΐνος χαιρετᾷ τὸν πρώτον ἐν τοῖς ἴσοις,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ τὸν χαιρετῶ μὲ δέκα ὑπεκλίσεις.
Σιρώνει κι' ὁ Μπερτόβουλος μὲ τὰ μεγάλ' κυπιὰ
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα μοῦ δίνει μιὰ μυτιά.

—

Ὁ Ἀλμπαΐνος γελαστὸς τὴν ἐξαφίν μου δλέπει
κι' ὡς Βασιλεὺς ποὺ ἤμαθε νὰ ἑκτιμᾷ καθένα
τὸν πρῶτα του χωρατατζῆ τὸν ἔμιχνε ὅπως πρέπει
καὶ τῆς Αὐλῆς Μπερτόβουλο χειροτονεῖ ... ἡμένα

—

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Σίρας λοιπόν, βρέ Περικλῆ... σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου
ἐσχάτως ἐτελείωσε τὸ σπῆτι τοῦ Φαλήρου,
καὶ κτηματίας λίγομκι καθὼς καταλαβαίνεις.
Π.—Καὶ πότε σκέπτεσαι λοιπὸν Ἐγκαίνια νὰ κάνῃς ;
Φ.—Εἰς τὴν ἀρχὴ μοῦ 'κοπιασε στὸν αἰστρε μου ἀπάνω
τῶν Ἐγκαινίων ἑορτὴν ἐπίσημον νὰ κάνω,
κι' εἶπα σιγὰ τοῦ Χαραμῆ ἀφαγανιτό μου φίλε,
'στοῦ Φασουλῆ τὸ μέλαθρον λίγαις καρέκλαις στεῖλε,
κι' ὑπόσχει τὰ Ἐγκαίνια τελειώσεων τοῦ τῆς πέρσες,»
ἀλλ' ὕστερα μετανοιωσα καὶ τοῦπα μήν τῆς φέρνῃς.
Εἰς τὴν ἀρχὴ ἐνόμισα πὼς χρειαστῶ κι' ὁρκίλο
νὰ κάμω τὰ Ἐγκαίνια καὶ προσκλησιν νὰ στείλω,
κι' ἔγραψ' αὐτὴν τὴν πρόσκλησιν κι' ἐγὼ ἐκ τοῦ προχείρου
εἰς ὅσους θέλουν νὰ ἰδοῦν τὸ σπῆτι τοῦ Φαλήρου.
« Ὁ Φασουλῆς τὰ κάτωθι ἀγγέλλει τοπικὸς . . .
τὴν ζωηρότατην ὑπολὴ τοῦ τρέχοντος μηνός.
τὴν πρόσχῃ Κυρίαικήν, ἀπὸς τρεῖς τὸ μεσημέρι,
κάτω 'στὸ νέον Φάληρον, 'στὸ νέον μου κτημέρι,
τελειώνται τὰ Ἐγκαίνια τὰ τρομερὰ καὶ χώρα
κι' ἐλπίζω νὰ περάσετε κακὰ ψυχὴ καὶ μαύρα.
Ὅθεν λαμβάνω τὴν τιμὴν μὲ ὅλον μου τὸ θάρρος,
ἂν καὶ πολὺ θὰ ζοῦστε 'στὸ σπητικό μου βάρος,
νὰ σᾶς καλέσω φιλικῶς, κι' ἂν συναρπαγῆτε
ἰδοὺ ὁ σιδηρόδρομος καὶ καπνοδωθῆτε »
Αὐτὰ νὰ στείλω ἤθελα, πλὴν μεταμεληθείς
τὴν ἀνωτέρω πρόσκλησιν ἐξέσχισα εὐθύς,
κι' εἰς ὅλα ἐπεκράτησε ἡ σκέψις ἡ δευτέρα.
πού εἶναι πάντα, Περικλῆ, τῆς πρώτης συμφορά.
Π. — Ὥστε λοιπὸν Ἐγκαίνια δὲν σκέπτεσαι νὰ κάνῃς;
Φ. — Γιὰ σέτσια κουραμπιέδακα τὰ λόγια σου μὴ χάνῃς.
Ἄκουε ἐκεῖ Ἐγκαίνια ! ... νὰ ἴδῃ τὸ μιλίσι
κι' ἐλεύθερα 'στὸ σπῆτι μου ὁ κόσμος ν' ἁλωνίσῃ.
νὰ φᾶῃ τὸν πιρὶζερμε κι' ἐγὼ νὰ ἐξοδεύω
καὶ γιὰ κερδίσῃ νὰ περνῶ ἀντὶ νὰ κερδοδέρω ;
Ἄκους Ἐγκαίνια κι' ἐγώ, ποὺ κάλπικο δὲν βρίσκω,
πού ἔπρεπε 'στὸ σπῆτι μου νὰ βάλω ἕνα ὁλόκι
καὶ νὰ φωνάζω θλιβερὰ «Χριστιανοὶ ἂν εἶσθε
ρίχτε μου ὅ,τι βολεύσθε καὶ ὅ,τι πραμπρίσθε ! »
Ἄκους ἐκεῖ νὰ φαντασθῇ ἐπίσημα Ἐγκαίνια
τοῦ Φασουλῆ τοῦ φτωχοῦ ἡ ζωλιν' οἰκογένεια,
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα νὰ μαζευθῇ κόσμος,
ὁλοκλὴς, σαρδέλλας τοῦ κουτιοῦ, ραβάνι, γαϊδουράρι,
ὁλόχρυσ' ἀνοιχτόκαρδα, πικάπια, παντεσπάνια.
μπύρας καὶ κρὶα φαγητὰ καὶ ταὶ καὶ σαμπάνια ;
Κι' εἶναι ἀνάγκη ταχτὲ νὰ γίνῃ φασαρία,
νάλθῃ ὁ ταῖς κυρὸς κι' ἡ δίνα ἡ κυρία,
νἀλλοιῶν καὶ τὰ μυρέλλια των μετὰ τῆς κονδιρνάντας,
νὰ φέρουν ὡς ἐκ περισσοῦ καὶ τοὺς γνωστοὺς των πάντας,
καὶ σὺρι κι' Ὅλα καὶ φροῦ φροῦ καὶ μὲ βιλλάδις δοῦλαι,
καὶ νὰ γενῇ 'στὸ σπῆτι μου ὁ γάκος τοῦ Κουτρούλη ;
Κι' ἂν λερωθῇ τὸ πατωμά μὲ τὰ τουλουμοτύρια
κι' ἂν σπάσουν πιάτα μερικὰ καὶ κάμποσα ποτήρια,
καὶ σὰν τελειώσῃς ἔπειτα 'στὸν Χαραμῆ πληρώνω
καὶ μ' ὑπόθηκη τοῦ σπητιοῦ τὸν ἀποζημιώνω ;
Κι' ἂν μερικὰ κουτσοβόλικα δὲν εἶναι 'στὰ καλά των
καὶ μὲς 'στὴ σάλα τοῦ σπητιοῦ κινώσουν τὰ φιλά των
καὶ τὸ λαμπρὸν μου Μέλαθρον τὸ καταρζελίφουν
καὶ θέλω κι' ἄλλα ἔξοδα γιὰ νὰ μοῦ τὸ πατρέψουν ;
Λοιπὸς ἐκεῖ Ἐγκαίνια γιὰ ἕνα τέτοιο σπῆτι,
ὁπού κατ' ἐτυράννισεν μὲ λίν ὑδικαιότητι,
μὰ νὰ μὲ φτύσῃς, Περικλῆ, ἂν ἐγ' ὡς τώρα νοιώσω
πὼς ἔγινε, πιρὲς τόκτισε, καὶ ποιος θὰ τὸ πληρώσῃ
Τοιαῦτα εἰς τὸν αἰστρε μου ἐπαρέθην τὸν δεκάπιρον
κι' ἀνέβαλα τὰ φοβερὰ Ἐγκαίνια ἐπ' ἄπειρον,
τὸ εἶπα δὲ καὶ 'στὰ παιδιὰ καὶ 'στὴν φιστὴν συμβόλιν
καὶ τὸν παπᾶ, βρὲ Περικλῆ, ἐκάλεσα μὲ δίκιν
νἀλθῇ κρυφὰ τὸ σπῆτι μου κι' ἁμένα νὰ ἁγιάσῃ
κι' εἶχαις νὰ 'πῶ κι' Ὅλα καὶ φροῦ φροῦ καὶ μὲ βιλλάδις δοῦλαι,
ὅπου ἐπρόσμενα κι' ἐγὼ τραπέζι νὰ μοῦ κάνῃς.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τὸ ὁλόκλ. Περιοδικὸν τῆς ὁρισεζῆς ΕΣΤΙΑΣ.
ὅτου ἀναγνωσθῇ παντοῦ μετ' ἀπλησίας,
κι' ὅλας σχεδὸν πέσπαρες ἐφημερίδαις ἀκόμη
μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ γενῇ τοῦ κιόσκιου ἡ γνώμη.
Καθ' ὅλα θὰ βελτιώνεται αἱ γλαφυραὶ της στῆλαι,
αἱτούνες δὲ θὰ τὴν κοσμοῦν τὰ μάλιστα ποικίλαι
καὶ τηλεγραφήματα, ὁποὺ θὰ κάμουν πρῶτον,
ἡ δὲ τιμὴ τῆς συνδρομῆς θὰ μείνῃ ὡς καὶ πρῶτον.

—

Τὸ προσφυὲς ΕΦΗΜΕΡΙΣ, ποὺ σταθερὸς δὲν μένει
καὶ μήτε ῥάχιν σείεται καὶ θυσίαν στρώνει,
ἀλλὰ χορεύ' πρὸς τὰ ἔμπρὸς συναγωνιούμενος
μὲ φύλλα Βδομαδιαῖ ἐκ τῶν πολὺ ἐγγρόσων,
ἔσαμε πρὸς τὴν πρόοδον ἀκόμη ἕνα βῆμα
κι' ἀπὸ τὴν πρώτην τοῦ μηνὸς τιμὴν κατὰ σχεδὰ.
Ὁ δὲ ΠΑΝΗΟΣ, τὴν τέσσαρη τῆς βεστιάνων ἤδη,
ἐπιθυμεῖ ροδοστρωτὸν τὴν νέαν της ὁδόν.

—

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μετάλλη Ἑταιρία
τῶν γενικῶν Ἀσφαλειῶν, κληρέτσα ΕΘΝΙΚΗ,
καὶ ὅτους ζητεῖ ὀλοῦθε ἔφαλ φιλεπτερία
θὰ τρίτους ὅσους τάχουν ν' ἀσφαλισθοῦν ἐκεῖ.
Ἡ κατοικία Τρόπεζα εἰς πάντων ἔχει μέρος
καὶ μετοχὰς καὶ Ὁμολογίαις οἱ πρῶτοι παραδόξως,
κι' ὡς σπεύσῃ πρὸς ἀσφάλειαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἕγκαιρος
κι' ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔβαλε 'στὰ πιάτα του σταρόσκι.
Ἀτρέλεια κατὰ πυρὸς, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ τῶν παντοίων συκοφρόν, ὁποὺ γενοῦ ἡ πλάσις.
Ἀσφάλεια εἰς σοδρὰ κι' ἀπρόοπτα συμβόλαια
ἀσφάλεια 'στὸ εἶναι σας εἰς τὴν ζωὴν σὲ πάντα.
Πλὴν μειοτήτας κι' ὁ ΠΑΝΗΟΣ τὸ Κατασκευάσῃ
καὶ κάτω του ἀστερίσκους εἰς ταύτην ἡ ἀσφάλεια,
ἂν καὶ ὁ ρίστης Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν,
ὅπου μὲς βγάζει τὴν ψυχὴ ὡς ἔτσι νὰ μὴ πάσῃ,
σπουδάσῃ Νομοσχέδια ὑπέρλαιο ἐσχάτως
μὲ τὰ ὁποῖα κερνοῦσι ἡ ἀσφαλιστὴς τὸ κράτος.
Ἀπράλειαν δ' ἔλα σας ἡ ΕΘΝΙΚΗ χαρίσεται . . .
Ἀδὲς Σταῦλοι, κύριαι, 'στοὺς Ἀξέους τὸ σπῆτι.

'Ο Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀτάκτως — κι' ἀπὸ τοῦδε συνεχῶς
μὲ ξενοδοχεῖο Σᾶλε, — ἔχει 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χηνεῖον μὲ μιὰ μάκιρα — μὲ μεγάλ' εὐωδιὰ,
καὶ μιὰ χήρα ὄμορφη ἄνθρα, — ταῦται ἄλλαται μαρή.

'Εκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοντὰ στὸ πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Ογδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι

'Ετος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

'Ο Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ἕξυπνα ρίμη	— διακόπτει καὶ 'στὸ χάρο
κι' ὅταν ἔχει ἐξυπνάδα	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἀν κρατῇς	— ἔχεις συνδρομητήν,
Συνδρομηταὶ θὰ δέχωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,	κι' ὅποιος τὸν πιρὸ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ὁλόκλ. κυρὸ ἁμέ.
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα ὅλην	— δίχως νύξιν κι' ἀντροκὴν.	Γιὰ τὴ σφαῖρα καὶ τὴ μάχη	— κάθε φύλλο μιὰ διατρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φρὰγκα δώδεκα καὶ μόνο.		

'Οκτὼ καὶ δέκα μηνὸς Γεννάρη,
χρυσοῦ κυνήγι μὲ τὸ φανάρι.

'Εβδομήντα καὶ τρακόσια
καὶ παντοῦ κεσάτια τόσα.

'Οπαδοὶ Θεοδωρῆ,
ποῦ καθένας ἀπορεῖ.

'Ω ξαφνικὸ μεγάλο ! ... τὸ φοβερὸ Κορδόνι
τὸ 'πῆρε ἡ κατέρα μὲ τὸ Ναπολεόνι.
Τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο μὲ σκέφι ἐξετάζω,
μὰ μὲ φωνὰς ὁ κόσμος μοῦ 'σήκωσε τὸν νοῦ,
καὶ μιὰ μεγάλη σκάλα σὰν Ἰακὼβ κυττάζω
ἀπὸ τὴν γῆ νὰ ἁθάνῃ 'στὰ ὕψη τοὺρανοῦ.

—

'Ω ξαφνικὸ μεγάλο ! ... ἡ βίδα μας θὰ στρίψῃ ...
οἱ ἄγγελοι Κυρίου συντάξαν σημαίνουν.
καὶ ὡς αὐτὴ τὴν σκάλα, ποὺ γάνεται 'στὰ ὕψη
κυττῶ Ναπολεόνια ν' ἀνεβοκατεβαίνουν.
Καὶ κανεὶ νὰ τὰ πάσῃ κι' ἐκεῖνα δὲν τσακώνονται
κι' ὁς πιὸ νὰ 'πῶ κρυμμύδι ψηλότερα σημαίνονται.

—

Συντάξεις τοῦ κόσμου ... ἡ τάσεις γιὰ στρίψι ...
ὁ 'Εμπορέρ ὅλων τὰ πιτνὰ βουλώνει,
κι' ὁ Κύριος ἀρμιμένος 'στῶν οὐρανῶν τὰ νέφη
εἰς τὸ σκαμνὶ μὲ βάζει γιὰ τὸ Ναπολεόνι,
καὶ κερανοὺς τινάξιον ἀγχῶν νὰ 'ρωτᾷ
πῶς τὸ Ναπολεόνι ἀφήκα νὰ πεθᾷ.

—

Τί ἔκαμες, ὦ Δοῦλα, τὸ τάλαντον αὐτό,
ποῦ σοῦδωκα νὰ κρύψῃς, καὶ δὲν κρατεῖς λεφτό ;
Γυκτὶ ἐνὼ ἐφέτες ἐπλήθυναν ἀρθόνες
ὁ σῖτος, ἡ σταφίδες, τὰ σῦκα κι' ἡ ἐλιαῖς,
προτιμᾶνε τὸ Καυδίρνο κακὸς καὶ μαῦρος χρόνος ; ...
φεύγε ἀπὸ 'μπροστά μου κι' ἄντε νὰ ξῇς κοιλιαῖς.

—

Μόνο χωρὶς σταλίτσες καὶ ὄχως τριακοντὰ ...
μὲ δένδρα μὲ Κορδόνι καὶ πάω 'στὰ στραβά,
ἡ ἁμαξα τῶν ἐμπόρων μὲ πέρνει 'στὸ κοντό
καὶ τὴν γνωστή μου γούνα μὲ λύσσα μοῦ τραβᾷ.
Κι' ὁ κόσμος ἀλαλάζει «κυρ Θεοδωράκη, σώσε ...
ἢ σὺ νὰ πέσῃς κάτω ἢ τὸ Ναπελιόνι.»

—

Μὴν ἀλαλάζετ' ἔτσι ... στοιθῆτε βρὲ παιδιὰ ...
πηγαίνω 'στὸ Παλάτι καὶ ἔνω τὰ κλειδιὰ.
Πικρὰ τὰ, Κύριέ μου, καὶ δὲν τὰ θέλω πλέον,
ἡ μοῖρα καταπέρχει ἀγρίως τὸ Κέρδινο,
κι' εἶναι γραφτὸ νὰ πέρτῃ ὁ μέγας Ναπολέων
ἡ γιὰ κανένα μπλάκο ἡ γιὰ Ναπελιόνι.

Η Περικλέτου κ' ή Φασουλῆ,
ἡ μιὰ κ' ἡ ἄλλη σεωπηλή.

Φ. — Λειπόν, κυρία Περικλῆ, ἐμίλει ἔλαθήρως ...
εἶναι κριτὸς νὰ παίξωμε καὶ τὸ 'ἰκιό μας μέρος.
Ὡς πότε μιὰ 'στὸ σπῆτι μας θὰ στέκωμε κλεισμένες,
ἄλειτους, ἀγνώριστους καὶ παραγνωρισμένες ;
Ὡς πότε ἀπ' σπίτι μας θὰ τρέχεν τὰ μουρέλια ;
ὡς πότε θὰ βρωμίζωμε μὲ χίλια δῆ κουρέλια ;
ὡς πότε τοῦ νεικοκυριοῦ θὰ λέμε ἱστορίες ;
ὡς πότε θὰ μαλλώνωμε μὲ τὲς ὑπηρέτριες ;
ὡς πότι πλέον ἡ σαλάβια καὶ τοῦ σπητιοῦ ἡ φουρὶκ ;
ὡς πότι φουσκωμένα κεῖλιες καὶ τόσα γεννητούρια ;
Καὶ πῶς λοιπὸν ; ἀνίχτασι νὰ καθίσει 'στὴν πάντα
καὶ τῶν παιδιῶν σου μονυχὰ νὰ εἶσαι κυβερνέντα,
κ' ἡ Περικλέτου ζέντεστους γιὰ θὰ νὰ 'μιλῆ
μέσα 'στὸ σῶλο τοῦ «Ρωμηοῦ» μετὰ τοῦ Φασουλῆ ;
Καὶ πῶς λοιπόν ; οἱ ἄνδρες μας μονυχὰ θὰ τὰ λένε
κ' ἐδέκεπα μὲ τὸν «Ρωμηὸ» τὴν μοῖρα των θὰ κλαίνε ;
Κι' ὅταν ὁ Περικλέτες σου, κυρία, λιγορέμης
καὶ τὸν 'ἰκιό μου Φασουλῆ κλοπήτα τὸν ἐέρη,
πρέπει ἁμεὶς νὰ γυκαμωμε κλαυστοὶς 'στὸ μαγιρειὸ
καὶ πάντοτε νὰ βέβωμε μὲ τὸ νευκωρειό ;
Ἀ ! ἐχ, ἐχ, προσχολὴ κυρία Περικλέτου,
πρέπει κ' ἐμεὶς νὰ τύχωμεν εἰνοϊκὲς ἐξαιρέσου,
ἀνάγκη ν' ἀκουσθοῦμεν τὴν γλῶσσα μας ὁλέχου
καὶ τὰ δεσμά νὰ θρυσσοῦμεν τῶν ἐεσπετῶν συζύγων.
Ἔπειν' εἰ βλακοκάνδυρες μας μᾶς ἔντιαι κουνέσει
μ' ἐκεῖνοὺς τὸν Προυδοπουρτὸ κ' ἐκεῖνον τὸν Τρικούπη,
καὶ μόνον μὲ σύτους τοὺς δυὸ μᾶς 'πέρανε ταύτη
χωρὶς ποτὲ κ' ἀπάνω μας νὰ ρίχνουν μιὰ ματιά.
Γιὰ σοῦτο πρὶν νὰ πίσωμεν τῶν ἐεσπετῶν μας πιάνω
ἀνάγκη κατεπάγουσα ν' ἀνεξιώμεν τὰ πάρατα,
νὰ δώσωμε δυὸ φατσοῦλα εἰς τὰ καθέκαστά μας
καὶ πάν τοὺς ἄνδρες μας κι' ἐμεῖς νὰ λέμε τὸν σεβντᾶ μας.
καὶ ἀντρὶ γοῦ συζήτησις ν' ἀρχίσῃ τακτικὰ
γιὰ κόμπους ζητήματα κοινοκτημοσύνας.
μὲ ἄλλους λόγους ὁπλοῖὰ γιὰ μόδας, γιὰ καβόλα,
γιὰ τῆς ζωῆς φίξ, γι' ἀπεὶ μιντί, γιὰ τὸν χορὸς καὶ γι' ἄλλα.
Ἀλλ' ἂν οἱ βλακοκάνδυρες μας ἐὲν μᾶς τὸ ἐπιτρέψουν
καὶ συσκεφθοῦν ἀπὸ κοινοῦ 'στὶ ζύλα νὰ μᾶς ρίψουν,
τότε κ' ἐμεῖς ἀρέσκει τὴν καθιερὰ ὁρυντέλα
καὶ βγαζόμε πὰν τὴν Πεζὸν στοὺν ἀγκαριὸ.
καὶ γίνεται τὸ σύλλογ μας τῶν γυναικῶν ἡ σκέπη
καὶ γράφομε τοὺς ἄνδρας μας ἔξω ποὺ ἐὲν τοὺς πρέπει.
Π. — Καλὲ τί λογιὰ ! ... βίβαιον ... τυφλὸς σ' ἐκολούθα,
γιατὶ τὸ ἀπερίσκεπτο νὰ χειραγετηθῶ.
Μόν ντέ, μόν ντέ ! ... ὁ Περικλὴς τὶ ἄνθρωπος πεζός ! ...
μὲ τὸν 'ἰκιό σου σῴζητεῖ καὶ χάσκει τὸν χαζό.

καὶ νύκτα 'μέρα βατανὰ καὶ νύκτα 'μέρα πόνει
κ' ἐδέκεπα συζήτησις γιὰ τὸ Ναπολέοντι,
γιὰ γοῦνας τοῦ Προυδοπουρτοῦ, γιὰ Κατηγορητόριον,
γιὰ μετοχὰς, γιὰ ἔθνεια, καὶ γιὰ Χρηματιστήριον.
Γιὰ τέτοια κουρουσέλλα τί μᾶς ἐνδιαφέρει ;
κανμιὰ κυρία κομὶλ φὸ δὲν θέλει νὰ τὰ ἔέρῃ.
κ' οὔτι σκοπεύεται κανμιὰς τὸ ντιστεγκὶ σαλόνι
ἂν γίνετ' ἀπανάστασαις μὲ τὸ Ναπολέονι.
Φ. — Καλὲ τί λόγις ! ... βίβαια ... κ' ἐἶναι ἀνάγκη τοῦτα
ἤλε τὸν χρόνο νὰ 'μιλοῦν οἱ ἄνδρες μας μονυχὰ ;
Πρέπει, καθὼς σου ἔλεγα, εἰς τοῦ «Ρωμηοῦ» τὸ φύλλο
νὰ λέμε κάποτε κ' ἐμεῖς γιὰ τὸ 'ἰκιό μας σῶλο,
κ' ἂν ὁ χωρὶστὸς Φασουλῆς δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ
θὰ στοῦ τὸν κάμω 'στὸ τεῖφι ἀπάνω νὰ χορέψῃ.
Π. — Κ' ἐγὼ, μὰ σίρ, 'στὸν Περικλῆ τὴν ῥαχὴ θὰ γυρίσω
κ' ἀπὸ τραπέζης παρευθὺς καὶ κοίτης θὰ χωρίσω.
Φ. — Μὸν ὁμιλεῖς σιριαζμένα ;
Π. — Σοῦ ὁμιλῶ σπουδαίως ...
τὸν ἐσιγάθηκα πολὺ ... μοῦ φαίνεται χυδαῖος.
Φ. — Κ' ἐγὼ συχνὰ τὴν κάτινα μου κυττάζω μ' ἀηδίαν.
Π. — Ζὲ βοὺζ ἄνουρ πως σ' ἀγαπῶ μὲ φλογερὰν κεφδίαν
κ' ἐὶς ἕλα εἶμαι πρόθυμος, μὰ σίρ, νὰ σὲ συνέρῃσω.
Φ. — Σοῦ φύλλον τὸ ἐρχόμενον ζοὺρ φὶξ κ' ἐγὼ θὰ κάμω
καὶ νἄλθῃς σὲ παρακαλῶ χωρὶς πολλὰς προσκλήσεις ...
Π. — Κ' ἐγὼ, μὰ σίρ, θὰ ἔέρχωμαι 'στὸ σπῆτι μου ἐπίσης
καὶ ζὲ βοὺ πρὶ νὰ ἔρχισαι ...
Φ.— Εὐχαριστῶ πολύ ...

—

(Ὁ Περικλέτος φαίνεται μετὰ τοῦ Φασουλῆ.)

—

Ὁ Π. — Νατος ἡ ἀρτιλότιμαις ! ... μᾶς 'πῆρεν τὸν ἀέρα ...
Ὁ Φ. — Τὰ σπητικὰ τῶν ἄρσεων καὶ ἤλθαν ἐδῶ πέρα.
κ' ἡ λυσσαμένες γλῶσσαις των γιὰ τῆς ζωῆς φὶξ παρλάρων
καὶ θἄλτων τσόντ καὶ καλὰ τὴν θέσι μᾶς νὰ πέρουν.
Ὁ Π. — Εἰς τὰ καλὰ καθόμενα μᾶς ἔπιασεν τὸ φύλλο.
Ὁ Φ. — Ἐγὼ νομίζω φρόνιμον ν' ἀρχίσωμε τὸ ξύλο.
Ὁ Π. — Ἂν ἔτσι τῆς ὁρμήσωμε θὰ μᾶς γνοῦν μπαλάς.
Ὁ Φ. — Ἐμπρὸς λοιπὸν... τί καθόμαι ;... ἐκόμη τῆς φλυᾶς ;

—

(Ὁ Φασουλῆς κ' ὁ Περικλῆς τὰ μάτια των γλαρόνουν
κ' ἐρμοῦν εἰς τὲς κυρίας των καὶ τὲς ἐρβαχαρόνουν,
αἱ δὲ μεγάλαι ἔδοπαναν τὸν κρᾶλο των πικόνων
κ' ἀρχίζουν τὰ ξεμονιὰ καὶ τὸν ζοὺρ φὶξ ξεχάνουν.)

Σουαρὲς τοῦ «Φασουλῆ»,
ποῦ μαζεύθηκαν πολλοί.

Τὸ βρόλυ τῆς Κυριακῆς κ' ἡ Φασουλῆς ἡ λίρα
ἔκαμε 'στὸ σκαλὸν των τρικλίβερτη μεγίρα,
καὶ μ' ὅλην τὴν εὐγένειαν τοῦ ἐκλεκτοῦ των γίνους
τσιαῦτα προσιρώνησε πρὸς τοὺς προσκεκλημένους.

—

«Λειπὸν καλῶς ὁρίσατε 'στὸ σπητικό μου ὅλοι,
ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοί, μαρῶλακις καὶ μαρῶλοι.
Πρὸ χρόνων εἶχα κατὰ νοῦν μεγίρα νὰ σᾶς κάμω,
ἀλλ' ὅμως ἐπερίμενα τῆς κύρης μου τὸν γάμο,
μὰ τώρα ποὺ ἐγκένιασε ἐπέρασεν νὰ τέλεσθῃ
συγχρόνως ἀποφάσησα καὶ νὰ σᾶς προσκαλέσω.

—

«Κι' ἐν πρώτοις ἀπὸ τὸ προῒ μεγάλη φασαρία
ἐσυλλιαὶς μὲ φρόντικις ἄρχισι κ' ἡ δεῦλα κ' ἡ κυρία,
ἔκαρφωναν ξεκαρφώναν 'στὸν ἕνα κ' ἄλλον τοῖχο
καὶ ἤσυχο δὲν μ' ἄφηκαν νὰ γράψω ἕνα στίχο,
καὶ τὰ παιδιὰ 'στὴν ταραχὴ εὑρῆκαν τὸν καιρόν τους
καὶ κάθε τόσο ἤθελαν νὰ κάνουν τὸ νιρό τους.

—

«Ἀπ' τὰ σεντούκια ἔβγαλαν παμπάλαιαι μποξάδες
ἀπὸ ἐκείνους ποὺ φορῦν καμπόσαι σαμπάχες.
καὶ μὲ φωνὲς ἀνακλαστὲς καὶ ξεκάρδους ἤχους
καὶ μὲ σφυρὶὰ καὶ μὲ καρρὰ τοὺς 'καρφωναν 'στοὺς τοίχους,
καὶ μὲς 'στὸ τόπο ἔσκασε καὶ τὸν μαγάλο ζῆλο
ἐκ τοῦ πρηχέρου 'πάστησε κ' ἡ γάτα μὲ τὸν σκύλο.

—

«Πλέον ὅ' ἐγὼ τὰ πρίχοντα μὲ σταυρωμένα χέρια,
σκεφθεὶς θ' ἐξ ἄλλου κυβρωπὸς πῶς λίπεων κανονίρια,
τὸ εἶπα 'στὴν γυναῖκα μου μὲ ὕφος κακομοίρη
κ' αὐτὴ μοῦ ὑπεκρίθηκε τὸν σπητονοικοκύρη.

—

«Μὰ κεῖ καρδιακὲς ἔλιπαν καθὼς καὶ πελωρόνοις
κ' ἐν ἔλθοιν εἶπα κατὰ νοῦν κ' ἡ ντιστεγκὶ ἀτμόνας,
ἔὶν θἄχουν τόπο νὰ σταθοῦν καὶ θέσι νὰ καθίσουν
καὶ τὰ φρυκτὰ ἐγκάνια θὰ μοῦ τὰ βλαστημήσουν.

—

«Ταῦτα εἶπεν ἀπίστιλα εὐθὺς τοὺς ἐαυρόρους
εἰς τοὺς πλησίον γείτονας καὶ φίλους ἐπαυρόρους,
κ' ἀπὸ καρδιακὲς γέμιζε τὸ σπῆτι ἐν τῷ ὅμα
τῶν φίλων οἰκογενειῶν ἀνάμικτόν τι κρᾶμα.
Καὶ ἠτιμάσθη οὕτω πως ἡ ξακουστὴ βεγίρα
καὶ σὲς ξεκουμπισθήκατε καὶ ἄλθατ' ἐδῶ σέρα.

—

(Εδώ μὲ ὅρους εὐπρεπεῖς καὶ περιγραμμένους
ἐκτίθεντ' ὀνόματα κι' ἄνδρῶν καὶ γυναικῶν
ποὺ δὲν ἐγράφοντο ἐδῶ θὰ ἦσαν ὄντως κάλλιστον,
ἀλλ' ὅμως παρακαίπουσι διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον.
Ἀφοῦ δὲ τίλος τέλειωμα ὁμνύθη καθενὸς
τὸν κάτωθι ἐπίλεγον προσεῖπε παπαινῶν.)

—

«Ὅλα καλῶς ἐρίσατε εἰς τὸ ἀρχοντικό μου
καὶ τὸν κακὸ σας τὸν καιρὸ καὶ πρῶτα τὸν ὕπνο μου.
Ἂν ὅμως τύχῃ ἔξαφνα νὰ μὴν εὐχαριστῆσθε
ἡ πόρτα εἶναι ἀνοικτὴ καὶ μὴ στενοχωρεῖσθε,
ἂς κατεβῆ ἀ' ἐξ οὐρανοῦ ἡ θεία εὐλογία
καὶ πάντες ἀναπαξόμεθα καὶ' εἰς ἄλλα μὲ ὑγεία.»
Ἐγὼ δὲ βλέπων πρὸ καιροῦ τὸ μάταιο τοῦ κόσμου
σὰς φιλοκαλῶ καὶ ἀποχαιρετῶ μετὰ τῆς γυναικός μου.»

—

Καὶ μία δίκη, ποῦ εἶναι φρίκη.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Θοδωρῆ, ποὺ γέλια ἔδιν ὁπόταν,
ἐσπάραξε μαχαιριὰ ποὺ δὲν τοῦ γλυτώνει.
Δὲν ἔβρισ' οὔτε τοῦ 'κλεψαν, δὲν ἔβριζε πῶς ἤμβαινε,
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα ἐνήγαγε τὸ Ἄστυ,
γιατί κι' αὐτὸ δὲν ἔβριζε τοῦς 'στὰ ξυνατὰ τοῦ 'κάμαι
καὶ τοῦτα τὰ μεγάλωσαν τοῦ πόρου πῶς δὲν βρίζει.

Καὶ ὅρκοι συζύγους καὶ φοβερὰ παρλάτα
καὶ οἱ πολυ συλλογισμοὶ οἱ δικτορες ἐτρῶγαν,
κι' ἐδέλεαν μᾶς 'στὸ νερὸ μιὰν ὄγουρη κατάντα
κι' οὔτε' ἕνα κῦμ μεγάλον ἀπάνω της δὲν 'βρέχαν.
Ἀλλ' ὁ γιατρὸς ἐπίμενε πῶς κάλλι τὸ νερὸ
ἀπὸ βρυσιμαγρίδια δὲν εἶναι καθαρί.

—

Καὶ εἶπαν οἱ Κερδωνιεῖ μ' ὅπαλυτὸ κατάλο
πῶς νόμο τὸ μπορέσουν εὑρέθη δίχως ἔλλο,
μὰ 'φώνάξαν καὶ τοῦς Ἕλληδς τὰ φλογερὰ φωνάκια
πῶς ὁ γιατρὸς ἐπάτησε ἀπάνω 'στὴν πατόσα.
Κι' ἐκάθισαν καὶ Δίκασαι μὲ τόσο πάρα πάρα
τὰ ὀρδίνια δὲν μπορίβεα κολεύουν 'στὸ νερί.

—

Εἰς δὶ τὸ Δικαστήριον μὲ θηριώδες ὄρος
ἐρεπανηφόρος ἔστεκε κι' ὁ σκελιτώδης Γύρος,
καὶ γύρω τὰ συνοδήγατα τῶν μικρομίλιων ἔλα,
καὶ τοὺς Ἀστείους ἤθελαν νὰ κῆν 'στὴν καρμανιόλα,
κι' ἡ δίκη ἔπαιχε πανοῦ μὲ τὰ πτερὰ τῆς φήμης
τρὶς δέκαν τῆς Κερδωνιᾶς κι' ἀσπίλου ἐτιστήμης.

Μὲ μεγάλη συντριβὴ γιὰ τὸν γέρο Ραγκαβῆ.

Μ' ἕνα κοντύλι φλογερὸ τὴν νειότη του ἐπέρασε,
μὲ τῶν Μουσῶν τὸν ἔρωτα χαμογελῶντος γέρασε,
καὶ τὴν καρδιά του φτέρωνε μέσ' στὰ βαθειὰ γράμματα
ὁ πόθος ὁ ἀχόρταγος, ὁποῦ γεννοῦν τὰ γράμματα.

—

Χέρια πολλὰ ἐσκόρπισαν τριγύρω του λουλούδια,
ἡ τιμημένη Ἀρετὴ τὸν γέροντα 'σαβάνωσε,
κι' ἡ Μοῦσα ποῦ τραγούδησε τὰ τόσα του τραγούδια
τὴν ἀτιμένη του κορφὴ φιλῶντας ἐστεφάνωσε.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοντοφτος πολύ.

Ο ΡΩΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὀγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσια.
Ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμιὸς τὴν ἑβδομάδα	—	μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ δίνω ὅμως μόρη	—	ἑκατὸν καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ἔτσι ἔχω ἐξασφάλεια	—	κι' ὅσους μοῦ κατεβαίνει	Κι' ἕνα φύλλο ἐν κρατῆς	—	ἔγινες συνδρομήτης,
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	—	γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχουμε,	κι' ὅσοι τὸν παρὰ δὲν δίδει	—	θὰ τὸν φᾶη μαῦρο σῦκο.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	—	καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δίνω	—	δέχομ νάζια κι' ἐντροπήν.	Γιὰ τὰ κόρα καὶ τὰ μόρα	—	τάλε γύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ τάλε χρόνο	—	φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.			

Εἰκοσιπέντε μηνὸς Γεννάρη
καὶ τὸ Τριῳδὸν μᾶς ἀριθάρι.

Τριακόσια κι' ἑβδομῆντα ἕνα.
ἄλλη μὲ μοῦτρα ξυνισμένα.

Μασκαράτα πρώτη. Σάντσοι καὶ Ἱσχνῶτοι.

(Ὁ Δελιγιάννης ἅρπαξε μὲ τριακοντὲ καὶ πάλα
τὸν νέον Μεγαλόστομον φορεῖ τῶν Ἱσπανῶν,
κι' ὁ Φασουλῆς 'στὴν παραλὴ γαϊδοῦρα του καβάλα
ἀκολουθεῖ τὸν Θεοδωρῆ μὲ ὅρος τσαπανῶν.)

—

Δ. Καὶ πάλι, Σάντσο, μοῦριξε ἀνέλπιστα ἡ μοῖρα
καὶ νά! τὸν Μεγαλόστομον τῶν Ἱσπανῶν ἔπορα,
καὶ τώρα ἔγινα κι' ἐγὼ ἀληθινὸς ἱππότης.
Δόν — Θεοδωρῆς Γερτώνιος, Μαυβρίνας, Δόν — Κιχώτης.
Φ. Μετὰ χαρᾶς ὁ ὀνεὶς σου τὴν πρικοπή σου βλέπει,
Ἐπίζει δὲ πὼς θὰ γενῇς τῶν δυστυχῶν ἡ πείνα.
Δ. Μὲ τοῦτο μου τὸ ἄλογο τὸ ψόφιο καὶ κουτσὸ
τὴν κάθε δόξα 'χόρτασα καὶ τώρα τὴν κλωτσῶ ...
Τί θαύματα κατώρθωσα τὰ ξέρεις καὶ τὰ ξέρω ...
Φ. Ἐξ ὅλης τῆς ἀρρόδιας μου, κύριέ μ, σὲ συχαίρω.
Δ. Εὐχαριστῶ ... ἡ δόξα μου δὲν ἔχει τέλειωμά ...
μὲ μάγους καὶ φαντάσματα μονάχος πολεμῶ ...
μὲ τρόμο οἱ συλλογισμοί ... βραδιάζει, ξημερώνει,
καὶ νύχτα 'μέρα χάνομαι γιὰ τὸ Ναπολεόν ...
ἐγὼ ρούς κυττάζω ἀπ' ἔδω, ἐκεῖνος καὶ παραπέρα ...
πατῶ τὴν σκιαράκα μου, σπαθίζω τὸν ἀέρα
κυττάζω κίνυπιν γύρω μου γαμάτα μὲ στιχλίνες,
μὰ σὰν τὶς πίκους γίνονται κρέπως καβαλίνες.
Καϋμένε Σάντσο Φασουλῆ, γνωρίζεις ὅτι τότε,
ὅπου τὸν κόσμον ἐκαλιᾶς ἱππότας ἐζάλιζεν ἱππότας,
μὲ λύσσαν κατεδίωκαν ἀχρείων μάγων πνεύματα
τῶν περιφήμων ἱππότων τὰ μέτρια στρατεύματα
κι' εἶδος μετεμορφώνοντο εἰς μύλους καὶ εἰς τραγοὺς
τὸς ἱππαρχοὺς οἱ ἀχθοὶ καὶ τοὺς ἀρχιμάγους.
Οἱ δὲ ἱππότοι 'στα τυφλὰ μὲ ὅλον των τὸν ζῆλον
κατὰ τῶν τρόπων ἔτρεχον καὶ τῶν ἀνεμομύλων
Ἔτσι κι' ἐμένα σήμερα μὲ κατατρέχουν μάγοι
κι' ἔχω τὰ μάτια τέσσερα κάθως ἡ κουκουβάγια,
καὶ μύλες ἕνα στερλινῶν ἀνακαλύφω κύτσι
εὐθὺς τὸ κάνουν κερδονεῖ τὰ μαγικὰ τοῦ Τριαντοῦ.
καὶ πίρνω κάμποις καὶ βαποὺ καὶ τρίγυρά μ' ἔπαν
κι' ἀπ' ὅλους δάνεια ζητῶ καὶ δάνεια δὲν βρίσκω.
Φ. Ἐγὼ θαρρῶ, ἀφεντικό, κι' αὐτὸ πελάει τὸ λένε
πὼς τώρα γιὰ τὸ δάνειο τὰ μάγια δὲν σοῦ φταίνε
Νὰ μὲν σοῦ πρέπει βίβλια νὰ σοῦ δανείζουν λίρες,
νὰ μὶν τὸν Μεγαλόστομον τῶν Ἱσπανῶν ἔπορες.
νὰ μὶν, ὡς λέγεις, ἔγινες ἀληθινὸς ἱππότης.
Δόν — Θεοδωρῆς Γερτώνιος κι' Ἀδανσαρχος πρώτης,
ἀλλ' ὅπορες ἀπ' ἰμπρός μας ἐξ καθὼς κι' ὅπως τὰ νιάτα,
μυρίστη δὲ τὰ χνότα σου καὶ τὰ 'δικά μου χνώτα,
γιὰ τοῦτον τὸν ἱππότισμὸ σοῦ λίγω πὼς θὰ φρίξῃ
καὶ τὸ πουγγί του δυσκολα νομίζω πὼς θ' ἀνοίξῃ.
Νὰ μίν, ἀφέντη, φαίνεσαι πὼς εἶσαι ἀπὸ φρόσα,
ἀλλὰ σπουδάσες σ' ἀδικὰ ἡ θλιβερή σου φρόσα,
κι' ὅσα κι' ἂν ἔχῃ μέσα του ἱππότου κανετίλαι
μὶ τοῦτο μόναν εἶναλα δὲν βρίσκεις χαρτζηλίκι.

Τὴν ἱπποσύνην σήμερα ὀλίγον ἐξεταζίων.
τὰ μούτρα τῶν ὁμιλητῶν οἱ ὄχνιστοὶ κυττάζων.
κι' ὅν εἶν τὰ παρεζάροωσαν ἱπποτικαὶ ὀζύνει
καὶ εἰς τὸν λισμὸν φαίνονται φρέγγτικ τως εἶναι,
ὅπουν ἔπτα οἱ ὄχνειστοί, ἀλλ' ὅμως μὲς ὅπνουν φάκελλα
καὶ νησικοὶ κυττάζομε τὸν οὐρανὸ δεκεκαλλιζμα...
Δ. Οἱ μάγοι φτάνε μοναχὰ καὶ ὄχι πιοτ' ἄλλο.
Φ. Μὲ συγχωρεῖς, ἀφεντικό, εἰς τοῦτο ν' ἀμφιβάλλω.
Δ. Ἐκεῖν' οἱ ἀλιτήριοι λυσσοῦν μὲ τὸ Κορβούνι,
ἐκεῖνοι φρένων ὑψωμὲ καὶ 'στὸ Ναπολεόνι,
κεῖ πάσχει τὸ στερκάχι μου μεγάλως ἐνοχλήσεις ...
ἀλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται κι' ἡ ἐνεστῶσα κρίσις;
Φ. Τί νά σοῦ 'πῶ!... μὰ τὰς πτυχὰς τῆς ὅπαρτε φουστανέλας,
μὰ τὸν γνωστὸν Τάκωβον τῆς παλαι Κωπεστυλλας,
μὰ τὰ μεγάλα τρόπαια τοῦ Ἰσπανοῦ ἐκείνου,
ποὺ τῆς λεκάνας ἔτερνε γχὰ κρύνη τοῦ Μαρβρίνου,
μὰ τὸ σπαρεξικάρδιον καὶ κατηφὲς σου ὄμος,
μὰ τοῦτο τὸ ὀχρυοστιφὲς Βουλγαροκτόνον εἶρος,
μὰ ὅλους που τοὺς Λέτους, τοὺς ἄπιρους καὶ τοὺς μαύρους,
μὰ τοὺς μικροὺς σου τοὺς σταυροὺς καὶ τοὺς Μεγαλοτσκύρους,
μ' αὐτὸν τὸν Ἀχαμνόοντα, ποὺ τρίχει κουτουρού
κι' εἰκάθητον τὸν ἔκαμε ἡ πεῖνα πρὸ κκιροῦ,
μὰ τοῦτο τὸ γαϊδούρι μου, ποὺ μόλις μ' ἀντιαρίζει
τὴς ἐνεστώσης ἀρίστιος τὸν κινδυνον γκερίζει,
μὰ ὅλους τοὺς θρεμβοὺς μας, μικροὺς τε καὶ μιγκλοὺς,
θαρρῶ πῶς μουρλευζίφμε καθὼς τοὺς Πορτογκλλους.
Ὅμως γι' αὐτὸ, ἀφέντα μου, ἂν ἐπιπόνως εἶσαι,
δὲν πρέπει νὰ μαρκίνωσαι, δὲν πρέπει νὰ λυπᾶσαι,
ὀλοὶ ἡ ἀρίστις ἡ δικὴ την πίστι σου νὰ βγάλε.
μὰ νύχχς κἄρι ὀνικτὸ καθὼς οἱ Πορτογκάλλοι.
Λὶ Πορτογκαὶ σὺν τοῦζούφ γκέ... κι' ἐγὼ μὲ παληκαπέλο
ἀκολουθῶν κατόπιν του θὰ κάνω τὸν εὐτράπελο.
Δ. Ὦ Δουλτσινέα Παρεδῶρ, ὦ κάλλος σὺ ὀφείλεις,
ποὺ παρ' ὀλίγον ἔπεφε νὰ μοῦ συναφῆς ὄχνειν.
ἴσν ὑπὸν μ' ἐπλήγωσες μὶ μία σου μοτσὰ
καὶ ἀπ' ἐμπρὸς μου 'πέρασες ὡσὰν καλλιφωτσὰ,
ὦ Δουλτσινέα Παρεδῶρ, ποὺ εἶσαι, τί νὰ κάνῃς,
ἐνῶ γχὰ σένα μαρτυρεῖ ἡ σκλὲς Δελητρεύνης;
Φ. Σὲ πιὸν 'ριλεῖς, ἀφεντικό;
Δ. Εἰς τὴν σκιὰν ἐκείνης,
ποὺ σήμερον εἰς θαλασσαν θ' ἀμπλεῖ μ' ἀκμὴν γαλάνης,
ἂν τὸ πουγγὶ της ἤθελε πρὸς χαρὰν μου νὰ λύσῃ
καὶ μ' ἔμοστα τῆς ἄσπρας μου ἀπαρμπίτικες νὰ γλύψῃ.
Πλὴν τωρα μ' ἐγκατέλειψε σκληρῶς καὶ ἀμειλίκτως,
σὺδὲ τὴν συνεκίνησε μικρὸς ἀγάπης εἶδατς,
κι' ἐξετυμπίσθη ἀπ' ἐδῶ χωρὶς κανένα λόγο
καὶ μ' ἄφησε γχὰ ὄκνιος τὰ ρούχα μου νὰ τρίγω.
Φ. Παρηγορήσου, Δέσποτα, κανεὶς ἂς μὴν τὸ μαθῇ...
καὶ ἄλλ' ἱππόσυνα ξακουστὰ τὰ ἔζησ εἶχαν σαθεῖ,
καὶ πάντοτε τῶν ἱπποτῶν ἡ Δουλσινέας ὅλως
θαρρῶ πῶς ὑπὲν ἄπιστους, τσακίστρικς καὶ μαγκλίκς.
Κι' ὁ πρόγονός μας Ἰσπανὸς, ὁ Δὸν - Κισσὼτ τουτέστι,
ἀπὸ τὴν Δουλσινέα του τὰ πάνδεινα ὑπέστη,
κι' ἐνῷ αὐτὸς πρὸς χάριν της τοὺς κάμπους εἶχε πάρει
ἐκεῖν' ἡ ἀριδύτισιν ἐδῶ ἔπιρε χωμπάρι.
Δ. Ὦ Δουλσινέα προσφιλὴς τοῦ πρώτου ἐν τοῖς ἴσις
σὲ μάγοι ἔκαμαν καὶ σὲ νὰ μὲ περιφρονήσῃς.
Νά! ὁ Τρικούπης ἔρχεται... μὰ νά! κι' ὁ Καρπάνος...
εὐθὺς τὸ ὄπερ ὀφείλομεν καὶ τὸ βαρὺ μου ἄρμος...
ἰδέτε με, ὦ πρόγονοι.... εἰς ὀργισμὸν 'πίσω...
βοηθησὶ μὲ, Σάντσο μου, καὶ θέλω νὰ κτυπήσω...
ἂς πλημμυρήσῃ μ' αἵματα βεβύλων ἡ ὑλὴ...
Φ. Ἀρέντα, τὰ γαϊδούρι μου κατρίζει ἀνησίως.
Δ. Τί λόγον ἀπετόλμησε τὸ στόμα σου νὰ βγάλῃ;
Φ. Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτα ὑπερ νὰ σὲ προσβάλῃ.

μοναχὰ ἡ γαϊδούρα μου ἐτίλωσε ἀνόσια
καὶ ἀνάποδος ἐπροσβαλε τὰ ἤθη τὰ ὑψηλὰ σου.
Ἴσως κανένας κπ' αὐτῶν τῶν μάγων τὴν σωρείαν
νὰ κάμῃ τὴν ἀναγκασὶ τὴν φυσικὴν της χρείαν.
Δ. Ξέρεις τί λέγω, Σάντσε μου: ... νὰ τρέξωμεν εἰς Ἑλλην
τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν τὴν παρεχώρη πόλιν,
κι' εἰς ὅλους ν' ἀποτείνωμεν μὲ τρόπον ἐρωτήσεις
πῶς τάχατε τους φαίνεται ἡ δεινοτατη κρίσις;
Τί λές;
Φ. Καθ' ὅλα συμφωνῶ...
Δ. Ἔλα λοιπὸν ἐπίσω...
Φ. Κυττάζω ἕναν καστανᾶ... τί λές; νὰ τὸν 'ρωτήσω;
Δ. Ἐρώτησὲ τον 'γρήγορα... τὸν βλέπω θυμωμένον.
Φ. Εἰπέ μου, μεγαλόκορμε καστανὲ ἱδρηάνων,
ἡ κρίσις πῶς σοῦ φαίνεται καὶ τὸ Ναπολεόνι;
ἔχει πολὺν ἐξώκεισιν τὸ κάστανο μερίδι;
ἡ αὐθεντιὰ καὶ κεῖνο θἄπεσεν νὰ παθῃ;

—

(Ὁ καστανὸς τὰ κάστανα πιτᾷ μὶ τὸ καλαθι)

—

Φ. Ὁ κεστανὲς ἀπαντηχὶν ἀρνᾶται νὰ μοῦ εἴπῃ
κι' ἂς φύγωμε, ἀφεντικό, νὰ μὴ μας μπαγλαρώσῃ.
Νὰ! μὶα μὶ τα τσόκαρα, ποὺ στέκεται στὴ βρύσι...
τί λές; νὰ τὴν ῥωτήσωμε καὶ τοῦτη γχὰ τὴν κρίσι;
Δ. Ἐρώτησὲ την 'γρήγορα...
Φ. Ὦ Δόνα στ' Μαρβίνι,
εἰπὲ μας πῶς σοῦ φαίνεται ἡ κρίσις ἡ περοῦσα;

—

(Τὴν Δόναν μὲ τὰ τσόκαρα ἡ Φασουλὲς φουρκίζει
κι' ἡ Δόνα 'στὸ κεφάλι του τὴν σταμνα της σακκίζει.)

—

Φ. Ὁρίστε πῶς ἀπάντησι κι' αὐτὴ 'στὰς ἐρωτήσεις...
ἄπαφω 'στὸ κεφάλι μου ἐξίσασι ἡ κρίσις.
Δ. Ὑπομονή, βρέ Σάντσε μου, μὲ τοῦτα ποὺ τραβᾷς
κι' ἐντὸς ὀλίγου παρ' ἐμοῦ θὰ λαβῃς ἐμείβας.
Φ. Πολὺ κακὰ μοῦ φαίνεται μαζί σου θὰ περάσω...
μὰ νά! μεσόκοπος παππᾶς μὲ τρυπημένο ῥάσο
Τί λές; νὰ τὸν ῥωτήσωμε;
Δ. Βεβαίως... μὴν ἀργῇς.
Φ. Εἰπέ μου, Καρδινάλιε καὶ πρωτ' ἐν λειτουργοῖς,
ἡ κρίσις πῶς σοῦ φαίνεται; ... ἐμίλησι, παππᾶ...,
Αὐτὸς ὁ Καρδινάλιος, ἀφέντα, σιωπᾷ.
Δ. Ἂς πάῃ νὰ κεφεσεται καὶ τρέξε μετ' ἐμοῦ
εἰς τοῦ Αἰόλου τὴν ὁδὸν κι' ἐκεῖνην τοῦ Ἑρμοῦ.
Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ, ἀφεντικὲ... δὲν θέλῃς κι' ἀγαπᾷς
σ' αὐτοὺς τοὺς ὁρίμους εἰμπορεῖς μοναχὸς σου νὰ πᾷς.
Πολλοὶ περὶ τῆς κρίσεως ἀπῆγαν 'στοὺς ἐμπέρους
καὶ συνεντεύξεις ἔκαμαν ὡς τώρα διαφόρους,
κι' ἂν πάω σήμερα κι' ἐγὼ συνέντευξιν νὰ κάνω
θὰ μετρηθῶν ἡ πέτρες των 'στὴ ῥαχη μου ἐπάνω.
Δ. Λειτὸν 'στὸ Χαβιερόχανο θὰ σπεύσωμεν, τουρίστα.
Φ. Ἐκεῖ δὲ εἶναι ποὺ βρωμᾷ μπαρούτι καὶ μπαρουτι.
Δ. Καὶ σὺ μ' ἀρίνις, Σάντσε μου, ὁ δεῖλαι ὁ πιστός;
Φ. Γιὰ 'μένα εἶσαι πάντοτε ἀνοίντης πιθανὸς
κι' ὅσα κι' ἂν λέγῃ ὅτι σὲ καθένας συμφοράντης
'στὰ μάτια μου θὰ φαίνεσαι σὰν Ἰσπανὸς ἱφράντης.
θὰ κάσω ἐξ 'στὸ νέλαι σου καθ' ὅλον τὸν καιρὸν
κι' ὅπου ὁ Δὸν - Θεόλωρος ἐκεῖ κι' ἐγὼ παρὸν.
Ἀλλὰ τὸν Σάντσο δὲν ξιχνῶ πιτὲ τὸν δυστυχῆ.
ποὺ ἔπερτε 'στὴ ῥαχη του τὸ ξύλο σὰν βροχὴ.
καὶ πρὶν περὶ τῆς κρίσεως λεπτομερείας μάθω
ῥοβοῦμαι τὰ παθήματα τοῦ Σάντσου νὰ μὴν πάθω.

Μέλαθρον τοῦ Φασουλῆ,
ὅπου βομβαρδοβολεῖ.

Δ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ ... δὲν φαίνεσαι γνησίως ὑπνῶν.
Φ. Καὶ πάλι τὸ γαϊδούρι μου κατρίζει ἀνησίως.
Δ. Ζῶον κακοηθέστατον...
Φ. Μὲς 'σ' ὅλο τὸ Βασίλειο
ἀκόμη δὲν μοῦ ἔτυχε γκαϊδούρι πιὸ εὐαίσθιτο.
Δ. Μὲς βλέπω ἕνας σκουπιδὲς μὲ σκοῦπα εἰς τὸ χέρι
Φ. Νὰ τὸν 'ρωτήσωμε κι' αὐτὸν;
Δ. Κάτι μπορεῖ νὰ ξέρῃ.
Φ. Εἰπέ, ἱππότα τῶν ὀλίων περιπλανητικέ,
κἀ κρίσεις πῶς σοῦ φαίνονται κἀ χρηματιστικαί;

—

(Ὁ σκουπιδὲς ἐξεργισθεὶς τὴν σκοῦπα του σηκώνει
καὶ τὸν ἱππότην Φασουλῆν τὸν βαζει 'στο κωνάρι,
κι' ὁ κύριος του κίτρινος ὡσὰν Ναπολεὼν
κεντᾷ τὸν Ἀχαμνόοντα κἀ ἔπου φύγῃ φύγῃ.)

Δευτέρα Βαγνέρα.

—

Σὰν δεύτερα του συναρὶ ὁ Φασουλὲς ὁ τέλας
πολλὰς πριτελάσεις ἔκαμε, πολλὰς καὶ μεγάλας,
καὶ λογχοῤῥήξεις κἀπόπου καὶ σαγανὲ πολλὰ
ἐξεργάσαν τὸ Μέλαθρον τοῦ ῥήκτου Φασουλῆ,
ἐφ' αὐτὸς δεχθεὶς παρὰ πάντας δίρρωτα συγκεντρώσεων
τυκτικὰ προσκρούσεως τρὸς τὰ ἀκροστήριον.

—

Καὶ νύκτα πλέει σκυφρὶς σὲ τοῦτο τὸ σαλόνι
καὶ τὰ στεναγκοπήματα ἀχνίζουν σὲ τετόνι.
Νέος καὶ πάλιν σκυφρὶς καὶ σῆς σκέπει ἀσκέπη,
τῷ ἐγὼ καὶ ἡ γυναῖκα μου τῷ ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει
τί γίνεται στὸ σπίτι μου ἔδω καὶ πάντε μέρες
καὶ τὶ τραβοῦν οἱ γύτονες μὲ τοῦτες τὶς δυνάμεις.

—

«Κείνην μετανοιωδε κι σιμοσηαι μεγάλαις
χαλών κραδασσόμεναι, μετανοιούνται πάλαις,
μὲ βίαν ξεβιάζονται· πρακτῖρα κι κριτάστα,
ερωμὰ μετανοιῶνται δυσούνια κονότα.
κι τῶν παιδιῶν κουάται ὁλούγυμος χρεώλυσ
καθὼς κι' Ἐκείνον τὸν καιρὸ, ποὺ ἔγινε ὁ Ἰρώδης.

—

Ὁ σπυτοκοσούργος μου τὸν χαλασρὸ συντάξει
κι' Ἠδὲ ἰαμὰ σαβαχθοὶ ὁδηγέυουσα φουνίς...
Ὁ φουκαρὰς ὁ μάγειρας πασπατεύει τὴς κουζίνας,
γεμίζουν τὰ παράθυρα μὲ δενικαλὲ κουρτίνας,
μυκιάτα παραγγέλλονται καὶ βάζε μαρκὲ,
καὶ ἴμμα κάτον στρώνονται κι' ἐκεῖνα δανικὰ
γλυκίσματ' ἀγοράζονται ἀπ' ἐπιστροφὴ
καὶ μὴ, τοὺς δέκους θέτετε, πανώνες δέκαρο.

—

«Καὶ μὲς 'στὴν τύση ζάλη μου δὲν εἶχορα τι κάνω
κι' ὁσὸ τὸν Ἔρμο τὸν Γερμανὸ ἐσκέφτουν καὶ πρῶτα.
καὶ σὶ μ' αὐτὸ ἐσκάνδηλα μόνον ἐγὼ νὰ ἔβρω
ὡς ποὺ μὲ τοὺς χαμένους 'στὴ σκήνη νὰ τὸ χέρω,
καὶ ἔπειτα ἔχει κατὸ τοὺν ἄπιδι νὰ τὸ σκέξ
σιτὸ σιτὰ παρακαλῶ, μὴ σκάξ καὶ μὴ βρέξ.

—

«Ἔκαμα τὸ καθῆκον μου μὲ ὅ,τι κι' ἂν μπορῦσα
κι' ἂν 'διάβασα μεταλοὶ τὸν ντουγρὶ ἐσκέφτουν
ἀπουῆς τοὺχους ὁ' ἀπεράσιζα κι' ἐκεῖνο νὰ τὸ βάλω
γιὰ τὴν πολλὴ ἐντύπωσι καὶ ἐνῶσο τὴν μεγάλο.

—

«Κι' ἐμὲ καὶ τὴν γυναῖκα μου μᾶς ἔπασαν οἱ νόσοι
καὶ ὁ γυρὸς μας 'πάστηκε κι' ἡ μίση μας ἔνδυσ.
κι' ἐκ τῆς ποστάδος μας κι' οἱ δυὸ σηδοῦμε πρὸν νὰ ρέξ
κι' ἔνας τὸν ἄλλο βλέπομε χωρὶς νὰ λάμε λέξ.,
ἀλλ' ἴμμας ὁ κασένας μας γνωρίζει τί θὰ 'τῆς
ἐκεῖνο μας τὸ σύστεμμα εἰ ἐλεῖ' ἡ σποτά.

—

«Γιὰ 'δὲς καιρὸ σοῦ ἔβλαξε νὰ κάνει σουφρᾶδες
καὶ νὰ γερίζει μὲ χελιὰ τὴ σκῆπι καὶ μεγρῦδες,
γιὰ 'δὲς καιρὸ πὼ ἔνιαζε κι' ἐγὼ τὰ μέγαρά μου
κι' ἔφερνε τὴν γυναῖκα μου κι' αὐτὲ τὴν πελερὰ μου
καὶ πορευῶ τους γέρους κι' ἐνίβγαιναν καὶ πρῶτα
γιὰ νὰ κοιῶ τρὶ κλὼ ἰὰ φὸ καὶ μὲ τὸ παρατσοῦ,
ὁπὼ ποὺ ἔστουν παντοῦ ἡ καθιγιὰ χάνει
εἰ' αὐτὸ τὸ εἰκοσόχρονο θὰ πᾶν 'στὰ τριάντα.

—

«Προσκεκλημένοι ἔβγαιναν κι' ἀπρόσκλητοι πολλοί.
κι' ὁι σήμερα τὸν 'νύχατο γιὰ τόχρι μου καλὴ
ἡ κατσαρὶὰ τοῦ Κύρκα μὲ τὸν πουρὸ αὐτοῦ
ὁ Φασουλὴς γιὰ σύγουρα δὲν ἤτανε 'στὰ καλά του,
καὶ σὰν κορδόνι ἔβγαινεν σαλοῦ 'στὸ μέγαρό μου
καὶ ἔδεκνα τὸν σουαρὶ κατσαρὸ τοῦ δρόμου.

—

«Ἀκοῦν καλῶς ἁρίκανε καὶ πλοὶ 'στὴν βεγλέα
δοκι γνωστοὶ καὶ ἄγνωστοι σταμένοι' ἰδῶ πέρα.
Ἐδῶ καὶ αὐτὸν μὲ φωνὲς καὶ σχέματα παράφορα
ὁ Φασουλὲς ἐξέδωκε δώματα ἄκουρα.
ὁρνέρας δὲ χαρίκατα καὶ πράξεις μερικῶν
τοιοῦτων τέλος βλοκοὶ 'στὴν Παγγυμνικήν.)

—

«Πρὶν καὶ τὸν προκλήσουσιν τὸ χαρακτὸν πωὺ
δι' ὅπερ ἔβαικεν εἰρὸς ὑπὸ τοῦ Φασουλῆ,
ἀλλὰ ἐπεῖχομαι κι' ἐγὼ τὸν κατσούλη πόνη,
νὰ πάσης σπάνι ὁ καθεὶς χωρὶς νὰ τὸ πληρώσῃ.

—

«Ἐδῶ σὺ τοῦτος τῆς ζωῆς τὸ ρεβεζὲν νευρόγυον
γιὰ πτερωτὴς ὡς ἐμὲ καθεὶς νὰ κουρδεύεται,
ἂν δέ ἡ χάρις τοῦ θεοῦ καὶ σκάψῃ νὰ τοφάγῃσεν,
ποῦ φόνον παρὰ σοῦ πατρὸς ὡς λέγουν, ἐκουρδίστει,

δὲν ἔβγ ὡς κερατιρὰ 'στὸ σπῆτι τοῦ Σεπτεύλη,
ἄπου καὶ σήκω κουδελιὸν χαμέλησε καὶ δοῦλο,
ἂν κι' ἄλλη γιὰ τὸν σουαρὶ ἀνοῖχ ἐκείνουν
κι' ἂν τὲ μαρὰ μου ἔβαρνα 'στὴν ταραχὴ 'τυπνήσουν
καὶ μετσακαμένα δὶκ τὸν κεπάλουν μὲς 'στὲ μέση
ἔ' τόσο κυρκοῦσε με καὶ ἡ Θέσις 'κρυώσου.

—

Τοῦ πιπάμπη τοῦ Ἀννίνου τὸ ἐγκώμιον, ποῦ σὰν κι' αὐτὸ δὲν ἔγινε παρόμοιον.

—

(Ὁ Ἄννινος, ποὺ κεμπαρὲς μᾶς ἤτανε συχνάκια,
τοιαῦτα μᾶς ἀκλήγυιλε γιὰ νὰ γιωτὶ Ἔρκαινα.)

—

«Αὐτὸ τὸ σκῆπι νὰ γνωρεῖ τὸ Φαληρεττηρέον
σοῦ χρόνου Παναγία μου, νὰ τόχῃ πληρωμένο.
Σ' αὐτὸ τὸ σκῆπι πούγινε κληπῆρας ἐν πλακώσῃ
ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ νὰ τὸν βιλεττρώσῃ.
Σ' αὐτὸ τὸ σκῆπι σούγινε πέτρα νὰ μὴ ράσῃ
καὶ ἐν ῥαΐσῃ καὶ χαρρὶὰ ὁ Σγούτας δὲ τροστίσῃ.

—

Ἐρώτα μού τὸ εἶπαν ἀνθρῶποι μερακτῆρες
πὼς ἐκεῖ μέσα μιὰ χαρὰ τὰ ζήσουν οἱ Σισῆδες.
Σ' αὐτὸ τὸ σκῆπι σούγινε μὶ τοὺς κακοὺς τοὺχους
ἄθε νὰ τρέχῃ ὁ Ῥωμηὸς χίλιους χιλιὰδες σκέγους,
χρόνια πολλὰ κι' ἀμέτρητα σ' ἐκεῖνο νὰ γλεντοῦν,
ἀλλὰ ἐστὶ Ῥωμαῖος νὰ μὴ τὸ καταστέξ.

—

«Πολλὰ 'παμε σ' ἐρεντικὲ, δὲ 'πούμε τὲς κυρίας
σοῦ εἶναι καὶ κεμπέρα μας μὲ χάρτας ριρίας.
Κυρὰ Μαρὶ, κυρὰ Σουρὶ, κυρὰ καμπακορράδα,
σ' αὐτὸ τὸ σκῆπι πολλὲς φορὲς γλυνίζε καὶ τρέμ,
νέγχι πέρα καβρὲ, τὰ μὲν ὀδὲ κορίτσι
καὶ νὰ ἔχῃ σάντσια σαλλοὺ μουσαφίρους,
νὄχουν ἡ κόνια σας κοψὰ, ὁ κόσμος σας τσακίσῃ,
καὶ ἡ κυρὰ Φασουλὴ νὰ κάνῃ Φασουλάδα.

—

Ἔχει καὶ γιὰ 'στὰ γράμματα καὶ γιὰ 'στὴν Ῥαϊνεβέα,
νὰ 'σαι' ἡ χάρις του ἐτοῦ νὰ βάλῃ καὶ κορώνα.
Ἔχασε καὶ κάτι σήμερα, ἐπού 'πῆγαν Ἔλλη,
καὶ — Φρίδο· Ἤδια — γκιόνι ἐνὸς ὄλιγου ἄδικι.
Ἔχει Ἤρὼ, ἔχει Μυρτὼ, ἔχει καὶ Ἀλεξάνδρα,
κι' ὅλοις αὐτοῖς ρετὰ χαιρὶν θὶ σᾶς γορέουν ἄνδρα.

—

«Γιὰ τοῦτο, αὔρι Φασουλῆ, μᾶς' στὸ χωρὶ σκε μπῆκες
τράδε τὸν δρόμο σου 'μπροστὰ καὶ φρόνεσε τὰ πράδες,
ἀπιμπρὸς, ἀσπιαλὰ ἐνόησ εἶσαι νέος
καὶ σφίγγε τὸ πουγγάκι σου τὸν ἴμπορες Ἐδράλης,
μὰ κάμε κι' ἔναν ἀγαπικὸ τὸ πενδίματα νὰ ρέγουν
γιατί αὐτὰ 'στὰ σπαθιὰ σου δρόμους σταράδνες ἀναβγαίνουν.

—

«Ἀθάνατόσους χρόνους νὰ κυνηγᾷς τὴν ζωὴ
καὶ τραγῶν τ' ἀδύνατα σκατρικὰ κουντέ...
σοῦ τ' ἀγαπῶν οἱ Ἕλληνες ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι,
καὶ Φασουλῆ σὶ Φασουλῆ γερεῖσι τὸ σκουπιδοῦ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μαμμωνᾶ ἐν Κωνσταντινουπόλει,
'στὴν Ἰσταμπούλ Γαλατᾶ· καθὼς γινομένων ἔθος,
ἐκεῖ Γεβρέδων ἐβλήθην τὸ Βιβλιαπωλεῖον
μὲ ἐκτυπώσεις συλλογὴν ἐξ ὅλων τῶν βιβλίων.
Καὶ ἔδεν τὸν Ἀναπολὴν δὲν ἐπαντᾷς παρόμοιον,
ἐκεῖνον ἔχει σύνεσιν εἰς ὅλα τὰ πραγμάτων,
ἐκεῖ μοιστορήματα καὶ λεξικὰ καὶ ὁρίσματα
κι' ὁ Φασουλῆς Φιλόσοφος καὶ τζίλια μας συγγράμματα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσια
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὸν ὁδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ τὸ χρόνο,	γιὰ νὰ ἔλθουν ὧραι κρύα	— θρασύνουν καὶ 'στὸ χῆρι
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα	— κι' ὅσοτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἔνα φύλλο δὲν κρατῇ.	— ἔχουμε συνδρομητάς.
Συνδρομητὰς οὐ ἔχομαι	— γιατὶ λατρὶ δὲν ἔχομαι.	κι' ὅπερος τὸν παρὲ δὲν δίδει	— τὰ τὸν γῆς μαῦρο χῶμα.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πολὶν	— καὶ ἐς τὴν φιλοπατρὶν,	Γράμματα καὶ συνδρομὰ	— ἀπ' αὐθεντὰς πρὸς ἐκεῖ.
καὶ ἐς τὸν Ἑλλάδ ὅλην	— ὄχως νάζια κι' ἀνορμάγι,	Γιὰ τὲ νέους καὶ τὲ μέρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— τράγια δυόκα καὶ μόνο.		

Φεβρουαρίου πρώτη,
τῶν μαρτυρόδων κρότοι.

Τρακόσα κι' ἑβδομήντα δύο,
λαμπρὸς ἀγὼν ἐν τῷ Σταδίῳ.

Βγῆκαν ἡ πομπαῖς 'στὴν στράτα γιὰ νὰ κάνουν μασκαράτα.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ἡ Περικλῆς, οἱ δύο φυλακρᾶδες,
ντυμένοι μὲ παλιατσίκια γκρίζιον μασκαρᾶδες.
Καὶ πρῶτα πάνε 'στὴν Βουλὴ, ἀλλ' ὅμως ἐκεῖ πέρα
μὶ τὸ τουρκὶ ἡ Σκοπὸς τοὺς κόβει τὸν κέρα.)

—

Φ. Ἐπιτρεπῇ μας, κύρ Σκοπέ, νὰ 'μπεῖμι 'στὴν Βουλὴ
κι' ἂν εἶναι κακομοιρίτσικο τὸ μέλημ μας πολύ,
μὰ πικετκὶ λεγόμεθα καὶ ὀκμαοτιγράφοι
καὶ μᾶς ὑψοῦν τὸ φρόνεμμα οἱ τῶν πρεγόνων τάφοι.
Σκ. Πίσω σας λέω ...
Φ. Ἄσε μας, καλὸ μου ἀρχοντόπουλο,
καὶ θὰ χειροτερήσωμε τὸν Παπαγιαννακόπουλο.
Σκ. Ὀρίστε μέσα ...
Π. Μὲ μιρσί, γενναῖε στρατιῶτα.

—

(Οἱ δυὸ παλιάτσοι 'στὴν Βουλὴν ἐμβαίνουν μὲ τὰ νύστα.)

—

Φ. Κύττα παλιάτσους καιριὸς, κύττα παλιάτσους γέρους,
κι' ἀπὸ τοὺς δυό μας, Περικλῆ, δεκαοκτὼ χαρτέρους.
Π. Ἀμέτους λόγους, Φασουλῆ, ὡραῖλες νὰ τοὺς βγάλῃς.
Φ. Ἐπαναβλέπω γύρω μου μιτὰ χαρὲς μεγάλες
τοῦ Φυκιοῦ ἰδρύματος τοὺς προσοψιλεῖς παλιάτσους
καὶ μοῦρχεται ἐπιθυμιὰ νὰ δώσω σ' ὅλους μπάτσους.

Κι' ὃν κατιρὸν ἐλείπατι μεγάλ' ἡ συμφορὰ μας,
κι' ἀπὸ τὴν πίκια ἐστρίψαν ὅλιγον τάντερα μας,
μὰ τώρα ἀπού χαιρούσα σας εἶδεν ἡ Βουλὴ
ἐλπίζω νὰ τὰ στρίψετε ἐκείνη τρὶ πολύ.
Τὸ Καρνάβαλι ἔρθασε μὲ πράσωπα πικέλια,
ἐβγῆκαν καὶ τὰ ρουκέλια, ἐβγῆκε κι' ὁ Καμήλα,
οἱ Φασουλήδες φαίνονται 'στὸν σκουπιδῶν τὰ κορφ.
μουντζουρωμένοι τρυγυρούν μὶ δίκαιους γὰρ δικέρα.
ἀστεῖοι τώρα γίνεται κάθι σχολὸς σαλκόρτς
κι' ὁ Θεοδωρὴς τὸ νέῳ του κουτσὰ σὰν κακιλιέργς,
καὶ τραγουδᾷ ἀξιοπαστος μουρλουζικο τραγοῦδι
κι' ὁ Κυρπάνος δίπλα του χορεύει σὰν κρασοῦδι.

—

Ὁ κόσμος ἐπιρίμινε ν' ἄκουσῃ τὶ θὰ 'πῇτε
καὶ γιὰ τὸ Ἐλευθεροτυπεῖο καὶ γι' ἄλλα νἀκουπῇτε,
μὰ ἐγὼ ἐι χαίρων ἔκουσα τὸν ἄνδρα τὸν κλεινὸν
νὰ λέγῃ περὶ χρήσεως 'τῶν ἀτμοελκοσίδων
ποὺ σήρουν, ὡς γνωρίζομεν, ἐνάμιστα πτενῶν,
καὶ Κατηγορητήρια καὶ κατηφεῖς εἶδον.
Κι' ἐπροβάλλαν κατήγοροι μὲ μιὰ πουνιὰ παλιάτσικα
καὶ τσαρουχάκες μαρικὲς, ἀπού γυρεύουν τλικάτσικα,
κι' εἶδα Ῥωμαίους Κικέωνας μὲ τὸν ζωηρομανοῦκο,
κι' εἶδα καὶ τὴν βλαχοκάτσικα τὴν τσιγγανοπουλοῦδα
ν' ἀνίγγεται ὡς ἄρωμα ἐσπερινὴς κατρεύας
ἐὶς τὰς πατρίδας τῶν βωμῶν καὶ τῆς ἐλευθερίας

—

Ὦ σεῖς παληκάτοι τῆς Βουλῆς, ἀπού τὸ πιστικό σας
καλλίτερα μοῦ φαίνονται ἀπό τὰ μεταξωτά σας,
ὅσα μεγάλα φασκέλα κι' ἂν ἄλλους κι' ἀπό 'μένα
ἐδείχθητε ὡς ἀμετόλητα ἐπήρατε στὰ χαρέπια.
Γι' αὐτό κι' ἐγὼ βεβαίωσα τῆς φαμπρίκας μου ν' ἀνεύρω
καὶ νὰ τιμῶ τὰ μοῦτρα σας μὲ μοῦντζαις καθὲ λίγο.
καὶ τώρα ἐπιτρέφετε κι' ἐμένα τὸν παληάτορ
ὡς σύντροφό σας προσφιλῆ, ἀπὸ πλαγι σας νὰ κάτσω,
ν' ἀκούσω ἐξ τοὺς τρέχοντας Πρυτάνεις τοὺς ἐρεῖς
τὰ Κατηγορητήρια καὶ τοὺς ἀνακριτάδες,
τὸ φελέμπετε τῶν Ρωμαίων μαζί σας νὰ κηρύξω
καὶ τὴν Ἀπεργατικὴ περιοδεύων ν' ἀνοίξει.

—

Ἂς μὴ μᾶς κάνῃ κατρὶ γιὰ τὸ Ναπολεόνι
καὶ ὅλοι μᾶς θὰ κάνωμεν ἐμφύτευτ' ὁτὶ Κερδόνι,
ὡς ποῦ νὰ γίνῃ μιὰ θυλιὰ ἀμῶν τῶν κουρσαλάων
καὶ νὰ μᾶς ἐνέβῃ μιὰ γερὰ μεταξὺ τῶν ἀλλεργιῶν.
Κι' ἂν μουβλοζυλίψωμε κι' ἐμεῖς καθὼς οἱ Περτεγάλλοι
αὐτὸ δὲν εἶναι ζαφτιὰ καὶ συμφορὰ μεγάλη,
κι' ἂν ζητιανεύωμε κι' ἐμεῖς μετὰ κινῶν στομάχων
ἡ ἄδεξ εἶν ξεχασιάτη τῶν Μαραθωνομάχων.
κι' ὅσο καὶ νὰ ξεπέσωμε καὶ νὰ γενοῦμε πρόκλα
μὰ πάντα τῶν προγόνων μας θὰ βγάλωμε τὰ κόκκαλα.
καὶ τότε ὦ ! τί δάκρυστικὰ κι' εἰ Φράγκαι μακαρδές,
γιὰ τάγια μας λείψανα θὰ ζώσιαν ὅλη παρκέζ.

—

Αὐτή, καθὼς γνωρίζετε, τῶν φώτων ἡ Ἑστία
δρισεῖζει ἀπαρκέλλακτα μ' ἐμὶ τὸν Φασουλῆ,
ποὺ συναρέσες θρύτσα νὰ κάνω εἰς τάπατσία
μὶ τὴν καρικλία τῆς μισῆς, τῆς ἄλλης τὸ χαλί.
Καὶ ὅπως ὅταν ζωτέρα ἡ συμφορὶς τελειώνῃ
τὰ δανεικὰ τῶν ἐπιπλα γυρεύουν τὶ γαϊτάνια,
καὶ πίρνει τὸ κιλίμι μιὰ καὶ ἄλλη τὸ πακάνι
κι' ἀμέσως μὲν' ἡ σκάλα μὲν ὡς πρότερον γυμνή,
ἔτσι κι' ἡ Ψευρὶ-Κωστένα εἶδεις θὰ τὰ κερδίσῃ
σὰν τὲς γυρίζῃ ὁ καϋεὶς τὸ τί τῆς ἔχει ζώσει.

—

Γι' αὐτὸ νομίζω φρόνιμον νὰ πιάμε φαγερὰ
πὼς κάλπικες ἐν ἔχομε νὰ δώσωμε παρὰ,
πὼς τοῦ κυρίου Λαχανᾶ ἡ τύχη ἐγρουσοζεύθη,
μᾶς εἶδε καὶ τὸν ἔσαμε, ἐνίκησε, 'μουβλοζυλεύθη
Τὴν σκεδρία τὴν παληάτσικη στακιβὰ καθεὶς ἂς βάλῃ
κι' ἂς τρώγωμε γιὰ ὄνομα τοῦ μπακιμπ' Ἀλέξη χάπια.
ἐγὼ ἐξ τώρα προσφωνῶν τὸ νέο Κορνεβάλι
σᾶς χαιρετῶ μὶ ἀλεύθη' κόψε καὶ μὲ λερωνὶς σαπία.

—

(Οἱ δυὸ παληάτσοι κλεύβει κόφτ πατοῦν 'στοὺς Βουλευτόρους
καὶ τρέχουν 'στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ νὰ εὕρουν τοὺς ἐμπόρους.)

—

Φ. Ὦ προσφιλεῖς μου ἔμποροι, Βιομῆχαι, Πατσιφῆδες
καὶ σεῖς ὑπάλληλοι μικροὶ κολακευκατσφῆδες,
ποὺ μὲς 'στὲς δρόμους τρέχετε μὶ κάθε σας πραμμάτεια
μονάχα γιὰ περίπατο καὶ γιὰ τὰ μαῦρα μάτια,
καὶ λέγω ἅμα σας εἶδα μὶ ἄλλους φακλατσῆδες
καὶ ἡ κοσκινοῦ τὸν ἄνδρα της μὲ τοὺς πραγματευτάκηδες,
πρὸς σᾶς ἀνεύω τὸ ἀξὶ καὶ τὸ ζιρβὶ μου χέρι
καὶ 'στοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς προσφέρω βουλοκέρι.
μὶ τὴν ἐλπίδα τὴν χρυσῆν τῆς ὁλόλυρ ἐὰν θ' ἀρνήσετε
τὰ μαγαζιὰ σας τάνακτα μὲ τοῦτο νὰ σφαγίσετε.
Π. Πηχαίνετε εἰς τὴν Βουλὴν ν' ἀκούσετε τί τρέχει
κι' ὁ κύριος Ἀνάργυρος τί λέγα ποὺ τὴν ἔχα.

Πηχαίνετε ν' ἀκούσετε κι' ἐκεῖνον τὸν Ζωγράφο
κι' ἂν εἰμπορῆτε ζωντανοὶ μὴ μπῆτε μέσ 'στὸν τάφο.
Φ. Ἀξίους πὲν τὰ κλαμπάτα καὶ τόπια στεναχωρεῖ...
τὸν Θεοδωράκη τρίβεται νὰ 'χῃτε μιὰ στιγμή,
ποὺ σώστε καὶ λυγίζεται κλαμωτὸς σὰν πάπια,
κι' ἂν εἰμπορῆτε γράψατε ταρτάρια καὶ ἀγοστάκια
καὶ κάνετε ἀγθημερὸν 'στὸ μαγαζὶ καρτέρι
καὶ μὴν τὸ κλείνετ' ἔξω μὲ μαῦρο βουλοκέρι.
Π. Εἰς ὅλα τέλος ἔρχεται ὀλίγη θεραπεία ...
(! καὶ τοῦ χρόνου, ἔμπορε ... καλὴ χρεωκοπία.
Κι' ἅμα χρωκοπήσωμε κι' ἐμεῖς μὲ τὸ καλὸ
ἀκόμη πότε θάρχωμαι μαζί σας νὰ 'μιλῶ
καὶ συναντιζεῖς κάπατε μὲ ὅλους σας θὰ κάνω
τὰς γνώμας σας περὶ χρυσοῦ καὶ τότε νὰ μενθάνω.
Φ. Ἀλαυρωθῆτε σὲν κι' ἐμᾶς, γενᾶτε πατριῶται,
καὶ τελευταῖον ἀπασχμὸν εἰς τὰ τερτέρια δῶτε.
σᾶς λέγω ἐὰ σὰν φρόνιμος πὼς ὅ,τι καὶ ἂν ἔχετε
τὰ πάντα ἕνας θάνατος μουβλοζυλίς διαδέχεται.
Διὸ σκαφθέντες, ἀδελφοί, μ' ἐμένα τὸν τρελλὸν
καὶ τοῦ χρυσοῦ τὸ μάτκιον καὶ τὸ ἀκατήλυν.
ὁδὸ μουντζάκι τώρα δῶστε 'στὸ Δεῦσι καὶ Λαβεῖν
κι' ἐξ ὄψεως περιμένετε γνησίαν ἀμοιβὴν
καὶ τραγουδῆτε ὅλοι σας πικραμένοι χέρι χέρι
καθὼς 'στὸν Φαουστ τραγουδοῦν ἐκεῖ οἱ παληατόροι.

—

Χοροὶ ἐκ διαφόρων
τῆς πόλεως ἐμπόρων.

—

Τίτι τίτι, τί θὰ γίνῃ
μὶ τὸ νέο ξαφνικό ;
ἀνεργμένε δὲν θὰ μείνῃ
οὔτ' ἕνὸς ἐμπόριου

—

Τίτι τίτι, τί μᾶς γίνῃ
μαύρη μοῖρα καὶ στραβή ; ...
τίτι τίτι, τὰ χρυσᾶκι
ἴσως 'στ' ἄντρα θ' ἀνιβῇ.

—

Τίτι τίτι, φαντάρια ...
μισοάρνα πιτὰ ...
τίτι τίτι, μπατάρια
καὶ κανόνια ὄνατα

—

Τιτιτί, μᾶς πίανει τρέλλα ...
κι' ἡ κυρίαις τοῦ σιμοῦ
πακαιτῶν τὰ σῶρε κι' ἄλλα
εἰς τὸν ἕρμαι τοῦ Ἑρμοῦ

—

Τιτιτί, ἐμπρὸς μας στίκει
Καραπάνος ὁ γνωστὸς
μὶ 'λεμε σὰν τὸ λελέκι
καὶ κυττάζει γελαστός.

—

Τιτιτί, κι' ὁ Καρατάνος,
τιτιτί κι' ὁ Θεοδωρῆς,
ποὺ φορεῖ στραβὰ τὸ κρανος
καὶ τὸν φάλλει ὁ Σουρῆς.

—

Τίτι τίτι ... ὤχ ! τερτέρια !
ὤχ ! χαρτέδες καὶ πανιὰ ...
πάρτε ὅλοι βουλοκέρια
καὶ σκαπάνι καὶ σχοινιά.

—

Τίτι τίτι, τὸ Κερδόνι
μουβλοζυλοῦσι μὲ τιμὴν ...
ὁ καθένας τὰ κερδόνια ...
ἀλληλούια κι' ἀμήν !

—

(Οἱ δυὸ παληάτσοι πηδηκτοὶ κρίνουν τὸν χορὸν
καὶ 'στὸ Ταμεῖον σταματοῦν καὶ βλέπουν τὸν Φρουρόν.)

—

Π. Ἐδῶ προσέρχονται πολλοὶ ποὺ πάσχουν βουλιμίαν ...
Φ. Ἐπί, Σκοπέ, παρακαλῶ, 'στὸν Κεντρικὸν Ταμίαν
ἂν ἔχετε μὲ τοὺς λοιποὺς καὶ ὅνε μακεμπρέδες,
τοῦ ἔγιναν τὰ μάτια των γυαλὸ γιὰ παρκέζ.
Δὲν ἀμιλεῖς, μωρὲ Σκοπέ ; ... ἄλλα θὰ φᾶκε ἐμέρα
τοῦ δὲν θὰ στέλεται Σκοπὸς κανένας ἐδῶ πέρα,
ἡ δὲ Ταμίας θὰ καλῇ τοὺς κλίπτας νὰ τὸν κλίψουν
κι' ἐκείνοι πρὸς τὸ Κεντρικὸν τὴν ῥαχὶ των θὰ στρέψουν.
Πῶς μᾶ ; θωρεῖς ἀκίνητος ; ... θαρρεῖς πὼς χωρατεύω ;
ἂν δὲν γενῶν πραγματικὸς κυτὰ ποὺ προφητεύω
κι' ἀνατριχιάζει ἄνθρωπος μονάχα νὰ τ' ἀκούσῃ
νὰ μ' ἀπαντήσῃ, κύρ Σκοπέ, τὰ γίνεις καὶ τὸ κοῦσι.

—

(Οἱ δυὸ παληάτσοι τὸν Σκοπὸν μὲ χαρὰν χειμίτσαν
κι' ἐνάντιον τὲς Ἐθνικὲς Τραπέζας σταματοῦν.)

—

Π. Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, τί τρέχει ἐδῶ πέρα
καὶ κυματίζει θλιβερὰ ὅλομαυρη παντιέρα ;
Φ. Παντοῦ θὰ τρέχῃ δένιτσι ἡ ἕνας κι' ὅλος νἄβρῃ
κι' εἰς κάθε Τράπεζα θὰ 'δῇς καὶ μιὰ σημαία μαύρη.
καὶ ὁ ἀγνὸς τὸ πένθος της ὁποίας εἶναι ὡσεὶς
κἂν θάνατος Διευκρινοῦ κἂν ἐμφιλοσόφησε κρίσεις
Π. Νά ! καὶ τὸ Χαβαρίχανε ! ...
Φ Μὴ σταματᾶς καθόλου,
μὰ τρέχα κάτω, Περικλῆ, 'στὸν δρόμον τοῦ Λίθου,
γιατὶ ἂν στρίψῃς πρὸς ἐκεῖ τὰ τρέχοντα νὰ κρίνῃς
'μπορεῖς μιὰ στιγμὴ ἀλάτος καθὼς ἡ Λὼτ νὰ γίνῃς.
καὶ τότε θὰ σὲ φᾶνε πιὲ καὶ θὰ μὲ πιάσῃ λύσσα
καὶ θὰ μὲ στείλουν 'στὸν Πικπὶρ κι' ἐμένα ὁλόισα.
Π. Σταῦσου νὰ δοῦμε μιὰ στιγμὴ τί τρέχει κι' ἐδῶ πέρα.
Φ. Λιανδερίσι γίνεται μὲ καθερὸν κέρα ...
Ναπολεόνια πάρετε, δὲν τὰς παρακαλῶ ...
δὲν χάλκες στρογγυλὲς εἰς τσεκιὰ ποιλιό,
καὶ τὰ μεγάλα μου, ἀδελφοί, καὶ μιὰ σπασμένη λύρα
κι' ὁ κόπανος τοῦ μπιγιάτζη ... τοῦ τάζωσα ... τὰ πῆρα ...

πουλώ πενήντα Λαύρια ... πουλώ Λαγκαδάρα ...
πουλώ χαβιάρι πραστινό ... τό πέρνω ἄλλη ὥρα ...
πουλώ σαράντα μετοχές τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ...
ὅν πρέπει ν' ἀστειεύεται κι' ἐν τῷ παιχνιδίῳ νά παίζῃς ...
πουλώ ἀπτά Πιστωτικαῖς ... πουλῶ κι' ἐγώ σέρα
καί τήν κακή μου τήν ψυχή κι' ἀναπαυτή μου μέρα ...
τόν 'πέρα ... πάρτην ... τέλειωσι καί τοῦτο τό παζάρι ...
κι' ἐγώ πουλῶ τόν ἄμβολα, πού ὅλους θά μᾶς πάρῃ ...
τόν 'πέρα ... βάλτον μέσα τον ... στόν ὕπνο γιά τήν Τρίτη
τοῦ Τεριγάκη μετοχές καί τοῦ Δρομοκαΐτη ...
τῆς 'πέρα ... ἤτανε συμφωνες ... κύκλος δέν ἔχουν πέσιμο
κι' ὅποιος δέν πάρῃ 'γκρίγορα ἐκείνες θἄκει δίψημα.

—

(Πολλοί μισοῦσι καί τούς δηθ τούς ἔβρνων καί πέρα
κι' ἐκείνοι ἐκ τοῦ φθόνου των ἀρχίζουν κανονιά
καί τρέχουν εἰς τό Σταδιον μέ τούρκικις στόν κόρο
νά 'σουν καί τόν περίπατο τοῦ Παρκασεναλίη.)

—

Φ. Ἄχ! νά ἐδῶ τό Σταδιον καί νά τό κοιτάτε,
ποῦ δύο ἡμερονύκτια ἐκεῖνος ἐπερπάτει.
Νά κι' ὁ μικρός ὁ καρρονές, νά κι' ὁ γωνιά ἐκείνη,
τοῦ κάπου κάπου 'κάθιζε φλαπουρῆλιά νά πίνῃ,
νά κι' ὁ πτωχός ὁ καρφιτζές, πού μέσα 'στόν ἀντάρα
εἰς τά πιστά του ἔβαλε ἑκάστη μιᾶ πεντάρα,
γιατί τό νιό θἄκαμε σάν 'πήρανε χαμπέρι
πελλαῖς κυρίαις ἔτρεχαν μέ γόβαις καί τσαμπέρι,
καί πίσω 'πήγαιναν παιδιά μέ τόν Σχολιαστή τῆς σάλπιγγας
καί καλαμπούρια ἔλεγαν κι' οἱ ἔξυπνοι κι οἱ βλάκες,
μά καί κυρίαις κόμι ὁ φρό καί κόρμος ὅπως πρέπει
ἐκάθητο περίεργος τόν μακρυτρα νά βλέπῃ.
κι' ἐτύχαιξε στό Σταδιον ὁλάληρος ἡ πόλις
κι' ἀπ' τή ζουλιά δέν ἔστεκε στιγμή ἡ καροτσόλης
Ὦ! νά ἐδῶ τό Σταδιον, ὅπου ἄκομη ζεγγιοῦ
ποῦ πέζοιρου τοῦ 'γκελοῦ τά χαρακτῆρια ἔχνη.
ποῦ ἀπαθές 'στά σχόλια κι' ἔμπρος 'στά καθε φῶλι
ἐλπιοῦζε νικηθηκαρόν σάν ἄλογο στό μῶλο.
κι' ἐγώ τήν νύκτα ἐξύπνιαν μ' ἀνερθμεύεν κόμεν
μονάχης 'στό κρεββάτι μου τσικώτα ἐκαπτώνεν.
Λύτε τήν ὥρα, ποῦ κι' ἐγώ 'στό στρῶμα μου κτενίζομαι
καί τῆς ζωῆς τά βάσανα ὁλίγον ἀνθυμοῦμαι,
ὑπάρχει ἕνας ἄνθρωπος, ποῦ 'στές νυκτός τάγιαζε
γυρω τριγῦρω περπατεῖ χωρίς νά ξεπαγιάζῃ,
κι' ἐκεῖ τό πάν τιωπηλόν κι' ἀμέριαστον ὑπνοττεν
αὐτός γυρνᾶ μακρυς μακρυς σάν φαντασμα 'στα σκότη,
καί εἶχεν λόγο μαρτυρεῖ καί χέβει ἐς εἰρήνη,
κι' ἔχει μονάχη του τροφή κανένα μαντσαρίνι,
καί μέλις μας 'στόν καιρονές πλαγιάση λίγο ὥρα
κόβει ξαναπεκιώτικα καί πέρνει πάλι σέρα
κι' ἀναματρᾶ τοῦ δρόμου του τά ὄβη καί τό βάθη
ἄν καί του λίνε οἱ γιατροί πώς εἶμαι νά πεθάνῃ,
κι' ἀπό τόν κόπο τόν πολύ καί τό πολύ νυκτέρι
τό πρόσωπόν του γίνεται ὡς εἶδος θερμοσαρί,
μονέ ἀνυκτα φωτιά τόν ἀνυχλεῖ καθόλου,
κι' ἄν πίση ἔβγαινε βραχή ἀπ τούρκικου θόλου
εἶν' ἔτοιμος νά τσιτώνῃ 'στό Σταδιον μ' ὁμπρέλα
καί νά μήν πάσῃ μιά στιγμή κάτσε τό πορι κι' ἔλα.

καί κάποτε θερμαίνεται καί κάποτε κρυώνει
κατ' ἄπλυτος κι' ἀκτένιστος ἱδρώνει καί ζυρώνει,
καί τόν παλιόν ἱδρῶτα του ἀτσάρκως σφυγγίζει
χωρίς νά βγάζῃ πουκοῦδα καί ὄλως νά γογγύζῃ,
καί βλέπει τήν Ἀκρόπολιν καί εἶγεν τήν Παλλάδα
καί πάντα πάντ τυφλώνεται κερωμιά μικρή ζελάδα,
καί τόν ἐφρίκα' ἡ γκρεμνή μι ματτιά φρυπωμένα
καί περπατεῖ καί πατεῖται μέ κύκλους ὁλοένα
ὡσάν νά τοῦ ἐπιβλέπε κανένα διαστημόπλοιον
ἐκεῖνο τό πρωτοφανές κι' ἀνήκουστον μαρτύριον.
Κι' ὅμως κάτω τό βάσανο ἐκείνες τά τραβᾶ
μόνο καί μόνος γιά νά 'δουν τοῦ κόσμου τά στρεβλά
ὅτι κι' ἐμεῖς δοξάζομεν τές ἴρας μας ὅταις
κι' ὅτι πρωτόνους ἔχομεν τούς Ὀλυμπιονίκας
Ὦ! νά ἐδῶ τό Σταδιον καί νά τό μισπατῆ,
ποῦ δύο ἡμερονύκτια ἐκεῖνος ἐπερπάτει.
Ὅλα τά ἴδια... τά βουνά, τοῦ Ὑμηττοῦ ἡ ξέρα,
κι' ὁ πιζεπόρος μονυχᾶ δέν βρίσκεται ἐδῶ πέρα.
Π. Νά κι' τό ζῶο, Φασουλῆ, πού τώρα θά σι δείρω
καί θά σι κάμω νά πηδᾷς 'στό Σταδίου τρυγόρι.

Καὶ ὀλίγαις ποικελίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ Γιάνης Ἀνδρονόπουλος, γνωστός ἀπ' τήν πόλιν
καί πρώτος τῶν φρατερραπτῶν εἰς τήν Ἑλλάδα ὅλην,
σπλάχ καινούρια ἔρσε καινοῦργια στῶ χειμῶνος.
αὐτῶ δέν τά φθάνει ἕνδεκα ἡ πανδιδακτος χρόνος.
Μά τώρα συναταίρος του κι' ὁ ἀέναρχος τον μένει,
ὁποῦ κανείς 'στό κόβιμο μ' αὐτόν δέν παραβαίνει,
καί διάφανα ἐπινόδασεν τές κοπτικές περίσσια
'στοῦ Ἰανάρ τῶ Κατάστημα, γνωστόν ἀς τῶ Παρίσια.
Τίποτο φρατερραπτάδικο δέν εἶναι πιά 'σ τή γλῶσ...
τό σῆμαῖ του ἐντελές, τό κόψιμό του τρέλλα.
Σί νύφες 'Αθηναιοπούλες ;... σίνσι καλά νυμφεύες...
αἱ μάλιν 'Αθηναιοπούλες μ... κόρια καλά μαμμάτες.

—

Ἀνώνυμος Ἑλληνική Μεγάλη Ἐταιρία
τῶν γενικῶν Ἀσφαλειῶν. ἐλήφθη ΙΘΗΙΙΙ.
καί ὅπως αἰέγει ἀλησθῶς θαμιά σιλοκατρία
ἐς τρέλλους ἔσσι τόρνο σ' ἀσφαλισθῶν ἐσσί.
Ἡ καθεμιά Τράπεζα εἰς τούτην ἔχει μέρος
καί μέσογα καί ὥρατα εἰ πρώτοι παραλόγου.
κι' ἐς σπάνιες πρὸς ἀσφάλειαν 'στήν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκαίρως
κι' ἐσσένες σπῦ δέν θἄκαι 'σσέ πλέρα σου κεφαλῆς.
Ἀσφάλεια κατά νυκτός, τῆς γῆς καί τῆς θαλάσσης.
καί τῶν ἑκατόνων συμφορῶν, ὁποῦ γενεῖ ἡ πλάσις,
ἀσφάλεια εἰς σοβαρά κι' ἐπρόσπτα συμβάντα.
ἀσφάλεια 'σσέ εἶσαι σας εἰς τήν ζωήν, εἰς πάντα
Ὁ ἐν μαλαύτας κι' ὁ ρωμιός, τό Κατοπατήριον
καί κάτε του ἀστροφέγγιον εἰς τούτην ὁ ἀσφαλίστης
ἐν καί ὁ μέγας Γεώργιος τῶν Ἑσσπεριῶν.
ἀπού μές βγάλει τήν ψυχή ἄς δοῦν κι' μύρης.
σπουδαία Νομισμάτων ἐσσίλλιαι ἐυχέσιες,
μά τό ἀπιάι σήμωμα θ' ἀσφαλισθῆ τό κράτος
Ἀσφάλειαν δ' ὅλα σας ἡ ΕΘΝΙΚΗ κύριοι...
ὅδος Σταδίου, κύριε, 'στοῦ Ἀλεκοῦ τό σπίτι.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν πᾶς κάνει — πῶς 'στό σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Ναάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπό τοῦδε συνεχῶς
μέ ξενοδοχεῖο Εὐρώπη, — ὅρδ στὸ λάθι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μέ Χηλεῖον μέ μιᾷ μάνδρα — μέ μεγάλ' ἀναδομή,
καί μιᾷ χήρα ὄχως ἄνδρα, — πνεῦμα ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου, κοντὰ τῆς πολῆς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα.
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ῥωμηὸς τὸν ἰδρῶτάδα — κάνει γιὰ ψηλὰ τὰ βγάλῃ.
κι' ἔσσεν ἔρω ἐλπιοῦδα — κι' ὅπαρε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδοσογενεῖο θἄχωμεν — γιατὶ λαστᾶ ἔδῶ ἔρωμε.
καὶ 'σσοῦς 'Αθηναῖος τὸν πλοῦτο — καὶ ἐς τὴν ὀλοδαπήν.
καὶ ἐς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ἔρωμε κάζια κι' ἐκφορικά.
Συνδοσογὴ γιὰ κάθε χρόνο — φρόντιση ἔλαβεν καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ἕνα ὅμως μέρη — διακόπτει καὶ 'στὶ χῶρι
Κι' ἕνα γιάλο ἔν κρατῆς — ἔχεις συνδρομητές.
κι' ὅπερος τὸν παρὰ ἔδν δίδει — θὰ τὸν φέρ μαῦρο ρῶδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — δὸν' εὐθέως πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὰ σῶρα καὶ τὰ μέρη — κάθε γιόλο μὲ διάβα.

Ὀκτὼ μηνὰς Φεβρουαρίου
κι' ἀναβαθμὸς Βουλευτικοῦ.

Τρακόσα κι' ἑβδομήντα τρία.
ναυσιπόρα φόρων εὐφορία.

Ὁ νέος Αἴας, δρᾶμα καὶ κωμῳδίκς κράμα.

Πρώτη σκηνή
ἐλληνή.

—

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς πιγὰ πιγὰ γιλοῦν
καὶ 'στὸ Χρηματιστήριον ἐμπρὸς συνομιλοῦν.)

—

Π. Ποιῷ εἶναι τοῦτος πούρχεται τριγάτος ἀπὸ σέρα
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σπαθᾷζει τὸν κόρα ;
Φ. Ὁ νέος Αἴας, Περικλῆ, ὁ καὶ Μαστιγοφόρος ...
κι' ὅπως προβάτων ἴσσαζεν ἀγέλας παραχώρως
ὁ παλαὶ Τελαμώνιος, ἐμπίπτων εἰς παγίδας.
κι' ἀνόμιζε ὁ φουκαρᾶς πῶς σφάζει τοὺς Ἀτρεΐδας.
ἔτσι καὶ τοῦτος σήμερα μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ χέρι
θκρρεῖ πῶς σφάζει. Περικλῆ, τῶν μετοχῶν ἀσέρι.
Π. Μὰ δὲν μοῦ λὲς σὰν τί καλὸ κι' αὐτοῦ τὸν ἔχουν κάνει ;
Φ. Ξέρω κι' ἐγώ, βρὲ Περικλῆ, τί ὄκαβλας τὸν σταυνὶ ' ...
ἀλλ' ἔρχεται σρὸς τὰ ἐδῶ μὲ φούσκωμα πολὺ
κι' ἐνθὺς ταυτὰ σου τέντωσι ν' ἀκούσῃς τί 'μελεῖ.

—

Σκηνὴ δευτέρα
τραγικωτέρα.

—

Ἡ ἀνατέρω ξυναγὶς
κι' ὁ νέος Αἴας Θεωρεῖ.

—

Θ. Χαῖρε λιπτόν, ὦ Ἄθηνα, τὸ τῶν Διὸς ἡ κόρη.
ὁποῦ κοντά μου στέκεσαι μ' ὀσπίδα καὶ μὲ δόρυ.
Σὺ μονη μ' ἐβοήθησες 'στὸν πόλεμον αὐτὸν
καὶ τὴν πληθὺν κατίσραξα ἐμπρόσθεν μεσιτῶν.
ὁποῦ παγίδας μ' ἔστησαν καὶ μ' ἔκαναν νὰ ῥέψω.
δὸ κι' ἐγὼ μὲ λάγκανα καὶ πράσσα θὰ σὲ στέψω.
Π. Σί ποιὸν 'μιλεῖ, βρὲ Φασουλῆ ; ...
Φ. Σ' ἐμὲ τὸν μπεζλιβάνη ...
ὡς τὴν ἀρχαίαν Ἀθηναν θκρρὼ πως μ' ἐλαλοῦσανε.
Π. Εἰς τὴν κατάστασιν κυτὴν καθένας τὸν λυπᾶται.

—

(Ὁ Φασουλῆς τὴν Ἀθηνᾶν μὲ τρόπον προσπαθεῖται.)

—

Φ. Ἐλπὶ μου, Αἶα Θεωρῆ, τὸ σγεβερὸν σου ξίφος
εἰς τῶν ἀνθρώπων μεσιτῶν τὸ ἔδαφος τὸ στῆρες ;
Θ. Ναί, Ἄθηνα, τὸ ἔβαφα καὶ μὲ τὸ παραπάνω
κι' ἀκόμη λίγο πρόσμενε νὰ ἴδῃς τί θὰ τοὺς κάνω.

Φ. Δὶν τοὺς λυπᾶσαι τοὺς πτωχούς ;
Θ. Τί λέγεις, Ἀθηνᾶ ;
ψυχρὲς καὶ ἀδιάφορες ν' ἀπλώνω τραγανὰ
κι' αὐτοὶ νὰ στήνουν γύρω μου πατρίδας ἐπιφόρους ; ...
Ἀ ! ὄχι, ὄχι, ἔπρεπε νὰ ἐτιθάλω φόρους.
Ἀρὸν κυττὶ ἀκέβασεν εἰς ὕβη τὸ χρυσάφι
καὶ μὲ τὸ Ἐλεγειαρχικὸ δὲν ἔκαναν νισάφι.
Ἔτρεπ' ἐγὼ νὰ στέλνωμαι μὲ τὸ σπαθὶ 'στὴ θήκη
καὶ νὰ μοῦ κάνουν ὕστερα τὸ τρομερὸ καθήκι ;
Ἀροῦ αὐτοὶ δὲν ἄρχιναν νὰ ὑβρίζουν τὰ φόντα
γιὰ πάσχα τῶν Ἐθνομήνα κι' ἐγὼ 'στ' ἀρστερώνυκα,
ὡ' ἀκόμως φόρους ἔβαλα τὸ καθενὸς γυμάρι
καὶ δός του φόρους 'στὸ κρασὶ καὶ φόρους 'στὸ σιτάρι.
Γιὰ φόρους μ' ἔπιασ' ἔβριφνε πρωτοφανὴς μανία
καὶ νὰ καὶ 'στὸ περίδειπνο καὶ νὰ 'στὰ Τελωνεῖα,
κι' αὐτὴν τὴν σοβαρίτταν μου μαθὼν τὴν μιξιπλίτσαν
σωπάτεξε περὶ κοπνοῦ σπουδαίον μονσιαλίτσιν,
καὶ οὕτω πως κατώρθωσα τῶν μισητῶν τὰ τίρατα
νὰ τὰ καθίσω μιὰ χαρὰ εἰς τῶν βενιῶν τὸ κέρατα.
Φ. Δὶν εἶσαι σὺ ποὺ 'γύρεβες πακτιὰ ὡς Ὀδυσσέας
καὶ κατὰ φόρων ἐσκευὲς τοσούτων περιφορὰς ;
Δὲν εἶσαι σὺ ποὺ 'σφύριζες καὶ ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
πῶς πρεπιμᾶς καλλίτερα νὰ κὴ φορζῆ βρακὶ
παρὰ μὲ φόρους νὰ γενῆ 'στὴ ράχη μας τσιμπούρι
κι' ἀπ' τὴν Βουλὴ πολὺ συχνὰ μᾶς τσιμπᾶνε κουφοῦρι ;
Δὲν εἶσαι σὺ ποὺ ἔκανες συναγωγὰς καὶ χαμοὺς
καὶ μὲ ντσούλια 'φλόντζες καὶ μὲ παντζήρους μαυρεὺς,
κι' ὡσαΐζιπο νυχθημερὸν μὲ ὅλα τὰ σωστὰ που
εἰς τῶν προγόνων τὰ ὕστερ' ἀνδρὸς καὶ 'στὰ ὕστερ σου
πῶς πρεπιμᾶς καλλίτερα νὰ τρῶς ξερὸ χαρούπι
παρὰ ὁ λαός μας νὰ σὲ 'πῇ Πετρίδαιτ Τριεύπη ;
Δὲν εἶσαι σὺ ποὺ 'πάστρεψες καὶ μὲ τὸν Κερκάπανο
καὶ τοὺπιες «μεσοπόλεις γιὰ τὸν καπνὸ δὲν κάνω »
καὶ τὰ παπούτσια τοὔβωσες κι' ἔκλαψεν τόσος θρῆνος
καὶ 'στὸ Πκρίτι ἔρυγε διὰ νυκτὸς ἐλαίνης ;
Δὲν εἶσ' ἐκεῖνος ὁ Λάπας κι' ἐκεῖνος ὁ Γαγέ,
ποὺ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων ἔλεγις σαχλὰ 'στὴ ἐκλογαῖς,
ποὺ κάθε τόσ' 'γυρίζες 'στοὺς ἀρωμοὺς μὲ τὸν Καβδᾶ
κι' ὁ κόσμος τὸν καρότσα σου μὲ ζῆτο τὴν ἐτιμᾶ.
καὶ οὐ ὁ λαοπρόβλητος ἐξέτρεπες κι' ἐβρίνεις
καὶ μὲ τοὺς λόγους 'φουσκωνες τοὺς οἴδους τοὺς πεινάντας,
κι' ἔβγ' φρονῶν ἠλάλαζεν νηστιανοὺς ἐφόσυχα
καὶ μὰ τοὺ Τσαλαπίσακα ἰσκίρτας τὸ παχύχι,
κι' ἔμεις ἀτρέχαμε μυρτεριὲς 'στὰ πόδια σου ν' ἀπλώσωμε
καὶ περδικάνες 'φόνεζες «πατριῶται νὰ μακελώσωμε ; »
Δὲν εἶσαι σὺ ποὺ Θήρωνες ἐρχόμενος ὡς λέων
κι' ἐλάτρος μπαλωμάτης καὶ μίγας Ναπολέων,
κι' ὡς Ἀρλεκίνος παρεκλὸς 'στὴ μέση μας ἐτύπες
καὶ λάκκιν ἄνοιγες βαθὺν 'στοὺς πονηροὺς Ἀτρείδας,
κι' ἔζητες ἐπὶ πίνακος τὴν κόρην τοῦ Τριεύπη
γιατί μὲ φόρους 'στὸν λαὸν ἔγλεπε κουσούπι,
κι' ἡ ὄζα εἰς τὰ σωθικά σ' ἐκυττεζε μεταρσὶς
καὶ εἶχ' ἐκπελάτηκτα σὰν ὀπίτια καθαρσὶς,
κι' ἀπὸ 'γηλὰ ἐκόπριζα τὸ κλαυσιὸν μας χῶμα
κι' ἀπὸ τῆς ὄζῆς τόπαυτά ὅλ' ἡ Ἑλλὰς ἐβρώμα ;
Δὶν εἶσαι σὺ ποὺ ἔφερες καὶ τοὺς λιμοκτονοῦντους
ὃν εἶσαι τὺ ποὺ μοῦλεγες πῶς δὲν θὰ βάλῃς φόρους,
καὶ τώρα μὲ θωρεῖς καὶ λὲς ἀπὸ σ' εἶδε, πῶς σὲ ξέρω ;
Θ. Ἂν βλέπῃς φόρους, Ἀθηνᾶ, κι' ἀπ' τοῦ Μωμὴ τὸν γέρο,
ἐγὼ δὲν πταίω εἰς αὐτό, κι' ὁ κόσμος ξέρει ὅλως
πῶς πταίει ὁ Πετρίδαιτς, ὁ Ἄγγλος, ὁ Μεγγέλος
Ἐγὼ πολλάκις ἔλεγα κι' εἰς τὸ κακὶ τοὺς ἐμπόρους
πῶς 'στὸν λαὸν εὐδόματε δὲν θὰ προσθέσω φόρους,
μὰ τώρα μοῦ ἀπέδειξαν τὰ σχέδια μου φρούδα
φαύλοι μεσῖται δικασταί, ὁ πολὺτος τοῦ Τσοῦκα.

Καὶ τούτους ὑπεκίνησε τοῦ Σωλομῶντα ὁ μοῦργος,
ὁ λαοπλάνος Ὀδυσσεὺς καὶ μικρὸς πανοῦργος,
τοῦ μὲς 'στὸ Χαβιαρόχανε γυρεῖας κατηργάρη
καὶ δὲν μ' ἀφῆκε ἀπ' ἐκεῖ νὰ εὕρω Τσοζήγκον.
Ταυτοτρόπως ἔρυγε ποτὲ 'στὴν Καλυψὼ
κι' ὁ Δημοσθένης ὡς ἐμὲ δεινὸς 'στὴν ῥητορικὴν
ὅταν τὸν κατεδίωκε ἐμαθνὴ σχεδὸν
ἐκεῖνος ὁ Ἀντίπατρος, ὁ μίγας Μακεδών.
Αὐτὸς μονάχα μ' ἔβγαζε μὲ τὸ Ναπολεόνι ...
ἀ ! νάττες, νάττες, ἔρχεται ... κρυφὰ κρυφὰ τρυπόνει ...
ἐὰν θὰ μοῦ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ, πανοῦργε, λαπισμένε ...
παντοῦ παντοῦ ἐγνώσθημεν κὶ νίκει τὸν πλειτσανέα.

—

(Ὁ Θεόδωρος τὸν Περιαλῆ Τριεύπην τὸν θαρρεῖ
κι' εὐθὺς σηκόνει κατ' αὐτοῦ τὸ δόρυ τὸ βαρύ,
κι' ὁ Περιαλέτος χάνεται εἰς τὸ Χρηματιστήριον
πρὸν σφάγιαν τὸν Λίαντος γενῇ ἐξιλαστήριον.)

—

Θ. Ἔξω, προδότα μισρέ ...
Π. Δὲν εἶμ' ἐγὼ ἐκεῖνος ...
Θ. Ἔξω, πανοῦργε Ὀδυσσεῦ, μὲ τὸ ἀχρεῖον σήμενος.
Μὰ νὰ ἐμπρός μου κι' ὁ Συγγρός, ὁ Λιμὸς ὁ Ἀτρείδης.
Φ. Ἐγὼ καλοῦμαι Φασουλῆς, τοῦ ἀργυροῦ κακοσιδῆς.
Μακρὰν νέφουσα Συγγρὸς νὰ κάνω σαμαρέζες
χωρὶς κιλίμια δανικὰ καὶ δανικοὺς μπαρδέδες.
Θ. Βαρέστε καὶ σᾶς ἔρυγα. ἢ δῶσετέ μου χρήματα ...
μακρὰν, μακρὰν τοῦ Γαλατᾶ τὰ τόσα περιτριμμάτα,
ποὺ ἔλεγα κι' ἀριστερὰ Φρικομερεῖς κανοῦν
γιὰ νὰ μᾶς κλείσουν εἰς αὐτὰ ὑπόπαν μᾶς τρελλάνουν.
Σικτυμπισθῆτε ἐλαὶ σας μακρὰν αὐτῆς τῆς τρομέρας
πρὶν σᾶς περάσω δικαστὰς ἐν στόματι μαχαίρας.
Ὄρεσι καὶ σὺ ... μὰ νὰ καὶ σὺ ... σ' ἰσκότωσα καὶ σένα ...
ἐμπρός μου εἴρονται πολλοὶ μὲ τέντζερα χυμένα.
Δὲν θέλομεν ὁμογενεῖς εἰς τὸ δικό μας χῶμα,
ὅπου μᾶς κτίζουν χαρισμα καὶ Φυλακὲς ἀκόμα,
ἐὰν θέλωμεν νὰ βλέπωμεν τὰ μοῦτρα φιλανθρώπων,
ποὺ ἐσπρωξαν 'στὸ βασανθρὸν τῆς πρώτης τὸν τόπον.
Θὰ τοὺς γκρεμίσω ἀπ' ἐδῶ ἡμέρα μεσημέρι
καὶ θὰ τοὺς σκάλω ἀνωλὰ 'στὸ πρῶτο των λημέρι.
Φ. Μωρὲ ἀμὰν γιὰ τὸ Θεό ...
Θ. Τ' ἀλείσπον τὰ φίγματα ...
ἡ ὄζα μου θὰ κερσεθῇ 'στῶν μισητῶν τὰ αἵματα ...
Θὰ φύγουν, ἀτιλίωσι, κιμμένε τὸ γιλέκι ...
εἶπα. τὸ θέλω, τὸ ζητῶ, κανεὶς δὲν μ' ἀντιστέκει ...
Ξεκυμπισθῆτε 'γρήγορα, δὲν ἔχει τρίτον κάτσα,
ἐδῶ θὰ μείνῃ μοναχὰ ἡ καθὲ ντιπὶρ ρατσα,
οἱ Μωμάτσι ἐγλωσὶν, οἱ πρᾶσι καὶ πιθήνοι,
κι' ἐκ τούτων θὰ πρωτιμηθῶν οἱ προσφιλεῖς Γερτίνοι,
κι' ἐκ τούτων οἱ καλλίτεροι βλαστοὶ τοῦ Βακιλέου
ὅσοι εὐτύχησαν νὰ 'σουν τὸ φῶγος τοῦ ὅλου
καὶ ν' ἀπολαύσουν νήπια τὰ πρῶτα πρῶτα χάζια
εἰς τῶν πατέρων μου τὴν γῆν, εἰς τὰ κλεινὰ Λογκάδια.
Ὅταν δὲ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ ἡ ξένη μισητὰ
καὶ μείνῃ τῶν Λογκαδικιῶν ἡ ἀριστοκρατία,
ὅταν μ' ἀγκάσσον ἀγκὰν καὶ ἐκεῖν' οἱ ἰσκατρεῖς
τότε θὰ ἤρχισε τὸν ζυγὸν ἡ τελευτὰ πατρίς,
ἀμέσως θὰ καθαρισθῇ κι' ἡ κόπρος τοῦ Λύρκειου,
θὰ χαιρετήσωμεν αἰῶνι εὐστολὸν Τσοζήγιον,
καὶ θὰ κερδίσωμεν κι' ἐγὼ παρπάτοι ὡραῖες
Βόλκερδενίους κύριος κι' ἀνθίντης τοῦ Μωμέως.

—

(Ταῦτα ἀπὼν τοῦ Φασουλῆ χαρὶ τὰ πιστεύᾳ
κι' αὐτὸς ἀμέσως ληξημενεῖ πῶς εἶναι Ἀθηνᾶ
καὶ 'στὸ Χρηματιστήριον μετὰ τῶν ἄλλων σπεύδει
καὶ πῶς ἐὰν λέγεται Συγγρὸς σφετέρως διαμαρτύρεται.)

—

Τρίτη σκηνή.
Ὅλοι ὁμοῦ.

—

(Τὸ σκῆπτρο τοῦ Προμηθοπούλου κι' ἀπὸ παντοῦ Κορόνα
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος παρλάρων 'στὸ μπαλκόνι,
καὶ κάτ' ὁ Τσαλαπίτσακης μὲ πλῆθος ἐγκαθέτων
κι' ὁ τραμπασμένος Φασουλῆς λιλὸν 'στὸν Περιαλέτον.)

—

Θ. Ἀγαπητοὶ ἐγκαθέτοι καὶ φίλοι συμπολῖται.
γνωρίζετε τὴν ἐπιμονὴν πῶς κρίνει ἀπελάτας.
κι' ἂν θέλετε πραγματικῶς νὰ λέγωμαι Μονσιὰς
ὑπερανθρώπους ἀπαιτεῖ ἐκ μέρους σας θυσίας
καὶ πολλὴν ν' ἀποδείξωμεν πῶς ἡ ἰδικὴ μας ῥάτσα
ἀντέχει σὲ χορταρικὰ καὶ σὲ λαχάνων μάτσα.
Τὸ ἀκάρπο κλωδονίζεται εἰς ἀνοικτὴ πίλαγη
κι' ἂν δὲν γινῆτε μετ' ἐμοῦ ὡς περὶ δκρανοφαγίας
ἐντὸς μικροῦ μουρλοῦζικο τὸ κράτος μας θὰ εἶναι ...
Π. Γειὰ σου, ἀφέντη του Μωμῆ ...
Φ. Ἐλοί, Βελλαρδουίνε
Θ. Κάτω οἱ φῆρι 'φόνεζα, μὰ τώρ' ἄπανω ὅρος ...
παρὰ ντοννὲρ σᾶς βεβαιῶ τοὺς βάζω μὲ τὸ ζόρι
κι' ἂν καὶ μὲ φλέγῃ παντοτὲ τρελλὴ φιλοπατρία
πολὺ μὲ πρεσεῖδε κατ' αὐτὸς ὁ πολύτος δικαστής.
Ἀλλ' ὅτε καὶ νὰ χάσωμε τακτὰ μὲ τὸ κελεύθι
ὁ ἰδικός σας ὁ μισθὸς ζημίαν δὲν θὰ πάθῃ
κι' εἰς ὅλους σας ἐκλέρκιες θὰ εἶσθε ἀεὶ λευρὲς ...
ἐπεὶς ἐὰν ἐσᾶς ζέχαρις, πετρέλαιον, καρβιὲς,
μηδὲ ψωμὶ μηδὲ κρασὶ κι' ἀρστερώνετε βρώσιν,
μὰ μὲ δουλεύετε πιστὰ μὲ χέρι καὶ μὲ πόδι,
κι' ἐσὺ ὅτε μὲ φυρίγματα καὶ ὄνειρα τῆς γλώσσης
χαλᾶτε τῶν Τρικουπικῶν σαχλὰς διαλλήσεις.
Ἀλλ' ὅταν ῥαχατέντες ψηλὰ 'στὰ θεμέλια
καὶ γίνεται εἰς τὴν Βουλὴν μιγκλὴ φασκία
ἀνάγκη νὰ προσμένετε χωρὶς νὰ συζητᾶτε
τὴν ὥραν τὴν ἀκτέλλιλον ποὺ θὰ χαμοκρατῆτε.
Καὶ πρέπει ἑνὸς Προϊόρος ἀπ' ἔλους σας νὰ γίνῃ
κι' αὐτὸς εἰς ἰδιαίτερον στιγμὴν τὸ σωθικὸν νὰ σίνῃ
γιὰ νὰ μὴ φαίνεσθε χαζοὶ 'στοὺν ἕνα καὶ 'στοὺ ἄλλον
κι' ἐκεῖθεσθε 'στοὺς γίλωτας γελοίων ἀντιπάλων.
Λοιπόν, καλῶς σᾶς ἔλαγα, ζητῶ θυσίες πάλιν
ν' ἀντιταξθῶ 'στὴν ἐσυνὴν τῶν δυλερκῶν πάλιν,
καὶ δεστε δὶν θυσιεσθῆ μὲ πᾶσαν προθυμίαν
κἀτὸς ποτὲ τὸν δὶν θὰ δῇ τὸν Κινεζικὸν Τειχίον.
ΕΝΑΣ. Ἐγὼ τὰ δηὸ τσαρουχία μου, Προθυπουργέ, σοῦ φέρνω.
ΑΛΛΟΣ. Κι' ἐγὼ τὰ δηὸ τσιμπλικτσία μου ...
Θ. Μετὰ χαρᾶς τὰ πέρνω.
ΑΛΛΟΣ. Σοῦ δίνω τὸ πικάμισο ...
ΑΛΛΟΣ. Κι' ἐγὼ τὸ σώβρακό μου.
ΑΛΛΟΣ. Σοῦ δίνω καὶ τὰ φέσι μου ...
ΑΛΛΟΣ. Ἔχω καὶ τὸ δικό μου.
ΑΛΛΟΣ. Πάρε καὶ μιὰ βλαχομαλτσα ποὺ δὲν παρκλέρονεται.
Θ. Μερσί, μερσί, εὐχαριστῶ, μὲ καθυπερησένεια.
ΑΛΛΟΣ. Κι' ἂν θέλῃς καὶ τὸ αἷμα μας ἐρίστε νὰ τὸ πέρῃς
νὰ τόζῃς γιὰ μαλακτικὸ τὴν ὥρα ποὺ παρλέρεις.
Θ. Ἀγαπητοὶ ἐγκαθέτοι, μὲ ἀνεκτὰς ἀγκάλας
τὰς προσφορὰς σας δέχομαι τὰς ἀληθῶς μεγάλας.
Ἐλπίζω δὲ πὼς δι' αὐτὸν θὰ φέρω θεραπείαν
εἰς τὴν ἐπαπειλοῦσαν μὲ δεινὴν χρεωκοπίαν,
καὶ πολὺν θ' ἀποδείξωμεν πρὸς ἔθνη χρυσοφόρα
πῶς ὄντως Ἕλληνες ἐσμὲν καὶ πάντοτε καὶ τώρα,
ἂν καὶ δὲν ἔχωμε λεπτὰ νὰ ζυσωμε τὸ δόντι ...
ΕΝΑΣ. Γειὰ σου, Βελλαρδουίνε μας ...
ΑΛΛΟΣ. Ἐλοί, Βελλιριφοντν.
ΑΛΛΟΣ. Κάτω τὸ Χαβιαρόχανο καὶ γιούχα ὁ Μαγγῆλος.
ΑΛΛΟΣ. Ζήτω κι' οἱ Γαλλοβρὲ παιδιὰ κι' ὁ Γαλλικὸς ὁ στόλος.
Θ. Τόσης θερμῆς δὲν ἤλπιζα φιλίας ν' ἀπολαύσω
κι' ἐκ συγκινήσεως πολλῆς μου ἔρχεται νὰ κλάυσω.
ΑΛΛΟΣ. Κλαῦε νὰ κλαῦσωμε κι' ἐμεῖς ...
Θ. Τὸ σωθικόν σας δίνω ...
ἴδετε πόσα ἐκάρκε ἐκ τοῦ πρωϊνοῦ χυμὸ.
ΑΛΛΟΣ. Ἔξω τὰ μεζεκτυλα ...
Θ. Σταθῆτε ὅλοι σοῦζα ...
ὦ γλυκυτάτη μου πατρὶς, ταλαιπωρεμένη μουλοῦζα,
ἡ τροχοδόσις ἔρουφε τοῦ καθὲ φουκαρᾶ.
ἐξέζου κάμποσα ἐκάρκε τοσούτων φλεγμάτ,
τοῦ χωνιοῦ τώρα μετ' ἐμοῦ ἐγκαθέτοι σθῆτε.
νὰ γίνῃ Ἐνωκαρούνες μ' ἐκεῖνα Κελλάρτα.

—

(Ὁ Φασουλῆς μ' ἐλεημοσύνες προβαίνει 'στὸν σωρὸν
κι' αὐτὸς 'στὸν Λίαντ' ἀπαντᾷ μὲ τόσον κλαυθμηρὸν.)

—

Φ. Μακαριστοὶ Θεόδωρ καὶ γέρο Βυκαμπέτε,
τὰ ρεύγκα, τὰ 'πικάμισα, τὰ 'σώβρακα μᾶς πέρτε.
Γνωρίζομεν πολὺ καλὰ οἱ μέλλον μᾶς πρέσουν
κι' ἐς μείνωμεν ὁλόγυμνοι καὶ τετραγλεισμένοι
πρεσφέρονες εἰς τοὺ βιοῦν τῆς πρισμένους πατρῶες
ὡς μόνον διακαύτωμα πὰν ἀπορρεόντων ἐσῶν.
Δῶσε μας φίλλα τῆς συκῆς γιὰ τὰ ἀρώρα μᾶς μέλη
νὰ σκεπασθοῦν καὶ τέσσερα κι' ἀνάπτερα μου σκέλη.
εἰ δὲ τὸ μέλλον στρέμματος καὶ δείγνοντες σφυρὸ
'στοὺς ξένους καὶ μισέλληνας τὸ νῶτο τὸ γυμνὸ
θὰ λάμῃ ὑπερήφανοι χωρὶς κανένα στίγμα
ἀνὰ ἐνοχείρισις σωστὴ, ἔριστε καὶ τὸ δίκημα.

—

Ὁ κύριος Χαρίλαος μὲ τὰ 'φλὲ καλλιᾶρε
ὅταν κι' αὐτὸς συγνώστατα πατῇ 'στὴν ἀγανιὰ
γιὰ τὰ σπαθὰ ποὺ σκέπτεται τὸ ἴσιο του κιοσκὶ
ποτὲ δὲν λέγει ὅπως σὺ πὼς τοὺ ἐκάρκαμε σπλάχνα ...
Μὰ δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ καὶ 'στὰ ἴλικα σου σπλάχνα ...
σοῦ φτειάει κι' ἡ Βασίλισσα κι' ὁ Βενιζέλος ἐπίσης.
σοῦ φτειάει κι' ὁ Διάδοχος μετὰ τῆς Πριγκηπίσσης,
τὸ καθὲ Βακιλόπουλο καὶ τρομερὸ μπαγάρ.
ἡ Ἀναρχία τῆς Ἀλλὼ μετὰ τῆς Θεοχάρ.
φτειάει κι' ὁ Θεὸς κι' ὁ Μισσολὲς κι' ὁ Λέλης κι' ὁ Μπουντουρῆς,
ἐγὼ, αὐτὸς, ὁ Περιαλὲς, τὸ ἄγιος τῆς ἀρτυρῆς,
παντοῦ εὐρίσκεις τῶν κακῶν αὐτὸν ἐπαρατσῆ.
καὶ μόνος σὺ, πανύμνητε Προθυπουργὲ τοῦ κράτους,
κρυμμένος εἰς τὴν λίντζαν σὰς Ρωσσιᾶς τοῦ κάπκε
ἀπ' ὅλα βγαίνεις πάντοτε ἀλάνθαστος σὰν Πάπας.

—

Καὶ τώρα, Τελκμῶνες, ποὺ σᾶκανε σκλάτα
Ἐσαπώθωσε καθ' ὅλων μας μὲ ὄνατη παρλάτα,
καὶ τοὺ Τρικούπη ἔσυρες τὰ ὅπα σὰν σὺ σκούπα
κι' ἐγὼ ἐτρὶς εὐγε, Θόδωρε μὲ τὴν καρδιὰ μου σοῦπα.

Κι' ἐκείνες εἶπε ἀσχημ' ποῦ τὸ καλὸ στὸν θάλαμο
καὶ συμβουλὰς σοῦ ἔδωσε μὲ γλύκα ὅλο μέλι
«Πρόσκυνει, σέβου τὸν Θεόν, κι' τίμα τοὺς γονεῖς σου,
μὴ 'βρίζῃς τοὺς χριστιανούς καὶ τοὺς ὁμογενεῖς σου,
ἀπιλεῦ, κοπιάζει ἐνοῦ ἔχει γέρο,
ὅπως νὰ μὴ ματανοῖξῃ κατόπιν παρακάμπτει
Εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν χρειάζεται καὶ κόμπ.
κι' ἂν βλέπῃς πὼς καὶ σήμερα τὰ κατορθώνει σκέπτα
προτακλεῖ μὲ βοηθὸν γιὰ νὰ σοῦ δώσῃ χέρι
πρὶν 'ὄξη βαθιὰ 'στὸ κόκκαλο νὰ φθάσῃ τὸ μαχαίρι.»

—

Αὐτὰ σοῦ εἶπε, Θοδωρῆ, χωρὶς χολὴν 'στὰ χείλη
κι' ἐκεῖνου διαύγλωσιν του ἔκαμεν εἰ φίλει,
κι' ἠλάλαξαν κι' οἱ μὲν κι' οἱ δέ, κι' ἐγὼ σὰν 'βγῆκα ἔξω
ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν εἶχεμ σὶ ποιὸν νὰ πρωτοτρέξω,
γιατὶ κι' οἱ δυὸ μοῦ φαίνεσθε σωστὲρ ὅπως πρέπει,
ἡ μὲν ἰσχὺς τῆς Ρωμαλέης, ἡ δὲ Μαρίου σκέπη.
Καὶ τώρα κάμμιες ἀστρα'κιὰ σὲ καθενὸς παλάχη
κι' σαρ' ὅλίγον νὰ γενῇ ἐκ τοῦ συντακτὸν μαχῆ,
καὶ οὕτω πως νὰ πληρωθῇ τὸ τοῦ Ἰερμίου
πὼς πάντες Ἕλληνες ἐσμὲν στὸ Κινηρικὸ Ταμεῖου.

—

Καὶ τώρα, Τελαμώνι, ἡ σκέπιγξ ἂς ἠχῇ
κι' ἂς πέσῃ κατεπάνω μας τῶν φόρων ἡ βροχή.
ἐγὼ δὲ πάντα θ' ἀγαπῶ τὸ κύμμα σου ἀκέτρεπτ
κι' ὁπόσα σου θὰ σέρνωμαι σὲ πίκρες καὶ χαρές,
κι' οὐδέποτε θὰ σ' ἀρνηθῶ ὡς τὸν Χριστὸν ὁ Πέτρος
πρὶν ἡ γνωστὴ γαϊδάρα μου γκαρίσῃ τρεῖς φορές.
Θ. — Εἶχαριστεῖ τὸν ρήτορα ἡ φλὰ μου ψυχὴ ...
τὸ μέλλον εἶν' αἰώνιον καὶ τὸ παρὸν βραχύ.
Ἀλλὰ τὰ Νομοσχέδια τὰ φορολογικὰ
ἀνέλπιστα, ὡς φαίνεται, θὰ φέρουν ζαρνικά.
κι' οἱ μὲν μοῦ λὶν ἀπόσυρε κι' οἱ δὲ μὴν ἀποσύρῃ,
κι' ἐγὼ σὰν χάχας στέκομαι καὶ μπακαπαπαίρνω.
καὶ τὸν Δηλάτου παίζομαι περίπατον τσιγοῦρο
νὰ τ' ἀποσύρω ὄρεγε ἢ νὰ μὲν τ' ἀποσύρῃ;
Σεῖς τί φρονεῖτε δι' αὐτά;
Φ. Ὅ,τι κι' ἂν θέλῃς κάμε...
εἰς ὅλα θὰ χειροκροτῶ κι' ὅλα μας σκλάμπει.
Σύ, Θοδωρῆ, ὡς ἔμπειρος καὶ σκανδαλόμαυρ γέρων
μόνος μπορεῖς τοῦ κύμματος νὰ ἀρίνῃς τὸ ῥεμέτρι
καὶ σκίνου σὰν Γορτύνιος καὶ κάλτσα τοῦ δικαίου ...
ἂν μὲν δὲν φύγουν Βουλευτικὴ μὴν τάποσυρῆς ὅλου,
ἂν ὄμως εἶναι κίνδυνος, εὐθὺς ἀπόσυρε τα
καὶ φακελλακοκατέλιωστα καὶ ὄκεῖ 'ἐπικρέ τα.
Κι' ἔτσι κι' ἀλλοιῶς ἐμεῖς ἐδῶ οἱ ζῶντες βαρεῖ
πορθοῦμεν θὰ προσφέρωμεν τὰ πάντα μας πρὸς σέ
καὶ θὰ σὲ προπαντήσωμεν μετ' ἀπαρχὴν βλήματος
ὡς Σιμβούλου ἀνιόντων τοῦ ἀνεμόπνου Στίγματος.
κι' ἂν ἀποσύρῃς τὰ μισὰ κι' ἂν τάποσύρῃς ὅλα
ἐμεῖς ἀποφασίσαμεν ν' ἀφήσωμεν τὰ κάλλα.
Θ. Ὑπερβαλλόντως ἐκτιμῶ τὸν τρόπον πὼς ἐπροχέσθη.
Φ. Ἀ! μπά! γέν εἶναι τίποτα, καθόλου μὴν ἐπροχέσθη.

Θ. Εὐγνωμοσύνην ἄπειρον πρὸς ὅλους σας κηρύττω.
ΕΝΑΣ. Γιώργη σὶ φόρει, βρὲ παιδιὰ ...
ΑΛΛΟΣ. Ζήτω σὶ φόρει, ζήτω.

—

(Ὑπὲρ τῶν φόρων καὶ κατὰ τὸ πλῆθος ἁλαλάζει
κι' ὁ Θοδωρὴς εἰσέρχεται καὶ ρούχα μεταλλάζει,
μετὰ μικρὸν δ' ἐξέρχεται φορῶν ζευγολαναῦλων
καὶ μηλωτὴν βαρύτιμον ἐνδύζου Γοσποδάρου,
καὶ πρὶν αὐτὴν τὴν ἅλυσιν νὰ λύσῃ τραγουδάει
μακρόθυμον πρὸς ὀγκανισμοὶ ἐκεῖνοι γειδούρου.)

Καὶ ὀλίγαις ποικελίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Ἐβένιτ Ἀϊβανόπουλος, γνωστὸς ἀνὰ τὴν πόλιν
καὶ πρώτος τῶν ὁρκιγορραπτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην,
πολλὰ κακοῦργα ἔτερα κατωδύρατ τοῦ χειμῶνος,
πού δὲν τὰ φείρει εὔκολα ὁ πανδαμάτωρ χρόνος.
Μὰ τώρα συντυχῆς του κι' ὁ ἄδολός του μέτοι,
ἀπού κανεὶς στὸ λόγημα μ' αὐτὸν δὲν παραβγαίνει,
καὶ θαύματα ἀπουλλάστε τὸς κοπτικὸς περίστατα
'στοῦ Βέντερ τὸ Κατάστημα, γνωστὸν εἰς τὸ Παρίσια.
Τσιμᾶ ὀρκιγορραπτάδικα δὲν εἶναι καλλίτερα...
τὸ μάγουλό του ἐντελὲς τὸ κόμμωτο τοῦ τσίλλα.
Σὶ κόλλα Ἀϊβανόπουλος ;... εἶναι καλὸ κομμάτι...
οἱ ράφει Ἀϊβανόπουλος ;... εἶναι καλὸ ραμμάτι.

—

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μεγάλη Ἑταιρία
τῶν γενικῶν Ἀσφαλειῶν, πλουσίως ἐστοκισμ.
καὶ ἔσπευς φέγγει ἀλαθῶς θερμὴ ρεκλαμτρία
ἂς τρέξουν ἔσπευ τάχιον οἱ ἀσφαλισθοῦν ἐκεῖ.
Ἡ καθεμιὰ Τράπεζα πὶς ταύτην ἔχει μέρις
καὶ πάσχει καὶ ἔβρεκε οἱ πρῶτοι πανδοῦρο.
κι' ἂς κατέβῃ πρὸς ἀσφάλειαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐνταῦθα
κι' ἐκεῖνος πού δὲν ἔβαλε 'στὰ κόμμα του τσιρμπῦρ.
Ἀσφάλεια κατὰ πυρὸς τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης.
καὶ τῶν πανσόων σωμάτων, ἀπού γενῇ ἡ πλάσις
κανεὶς ἂς φοβερὰ κι' ἀπρόοπτα συμβάντα.
ἀσφάλεια 'στὸ εἶναι καὶ, εἰς τὸν ζωῆς, εἰς κίνναν.
Πλὴν μελετήσας κι' ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὰ Καταστατικὰ
καὶ κάθε του ἀπορίφοντος εἰς πάντων δ' ἀναλύσῃ.
δὲν καὶ ὁ ρήκτης Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν
ἀπού κι' ἂγκλεκ τὴν ψυχή ὡς ἔτσι νὰ 'μιλήσῃ.
συνοδεύει Νομοσχέδια ὑπέβαλεν ἀσχέτως
μὲ τὰ ὁποῖα εἶγκυμον θ' ἀσφαλισθῇ τὸ κράτος.
Ἀσφάλειαν δι' ἔκαστον ἡ ΕΘΝΙΚΗ παρέστω...
Ὦ Σταλίου, κύριε, 'στοῦ Ἀξιοῦ τὸ σκέπη.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σαπὶ μου ἀνέβη,
'στὴν Νιάπολιν ἀπάνω — ἡ 'κεῖ τοῦλε συνορεῖοι
μὲ ξενοδοχεῖο Ξίδη, — δηλ 'στὸ λάθι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χηναῖον μὲ ρὲ μάδρα — — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χῆρα δίχως ἔνδρα, — — νοῦταν ἄλλοια μωρή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου, κοντοστὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὑγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὥρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ κοσμος τὸν ἔβλεπε ἔξω	— μόνον μὲ σορὶ τὸ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ἴσια ὅμως μέρη	— ἐκατσάνουε κι' 'στὸ χῶρ.
κι' ἔσκαε ἔχω εἰμενίδα	— κι' ἔσκαε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἔκα φαλίτι δὲν κακὸν	— ἔχουσι συνέφερτές.
Συνέφερτες τὸ ἔχουσι	— γιατὶ λαστὶ δὲν ἔχουσι	κι' ὅπως τὸν παρὰ δὲν εἶδα	— τὰ τὸν τὸν κάνουν μέτ.
καὶ 'στοὺς Ἀθηνῶν τὸν αὐτὸν	— καὶ εἰς τὸν ἐλεξάντρ.	Γράμματα καὶ συνέφερτ	— ἐπ' αἰθρίας τρεῖς ἡμ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλεγο	— ἔβρεχε νάζια κι' ἀνεφτὸν.	Ἐγὼ τὴ σόρα καὶ τὸ μέρα	— νάνι φαλίτι γιὰ δεκάρα

Σήμερον δικάζει πέμπτην τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου
ἡ μεγάλη μασκαράτα τοῦ Κατηγορητηρίου.

Ἐβδομήντα τέσσερα καὶ τρακόσ' ἄνδρες,
μασκαράδες μπολίκους γέμισαν οἱ ὄρ.μοι.

Τελευταῖα Μασκαράτα μὲ τρικούβερτη παράτα.

(Ὁ Θοδωρὴς ἀδύνατος καθὼς τὸν μπακαλιάρο
τὸ Κατηγορητήριον κηδεύει σ' ἕνα κάρο.
Ὁπίσ' ὁ Τσελεπίτσερης μαζὶ μὲ τὸν Παλάσκα
κι' ὁ Περικλῆς κι' ὁ Φασουλῆς μὲ μιὰ μεγάλη κάπα.
κι' ὁ Παπαγιαννακόπουλος μιτὰ τῶν ἐπιλοίπων
κι' ὁ περιούσιος λαὸς ἀπὸ γειτόκρων κι' ἔπαν.

—

(Ἐντὸς τοῦ κάρου τριακοντὰ, χρυσόπλαχτες, χαρτόνια,
πολλὰ Μακεδονίστικα, ντοκούμια καὶ καρδόνια,
παρόκαμμα λογῆς λογῆς καὶ γόνικες Διληγιάννη
καὶ 'ποκαμίσκες νυκτικὰς καὶ Δὸν-Κισσότου κράνη,
κομμένα χέρια, λάφυρα σκαπάλαια Βουλγάρων,
Ἰλλυρίων, Μακεδόνων, κι' ἄλλων φυλῶν βαρβάρων,
μηχανορράφων μηχανὲ μὲ μακρυὲς μουσαμάδες.
ἀνδρείκελα τοῦ Σωκόβιτσ, μπουκάλια μὲ συνταγὲς,
μέγα τῆς Δόξης ἄγαλμα μετὰ πολλῶν στιράκων
ἐκ μαρουλιῶν, ἐκ ριγανιᾶς, ἀνθράκλας καὶ λαχάνων,
καὶ γύρω γύρω ὅλοι καὶ μικρὰ πολλὰ καὶ
καὶ μεσιτῶν ἐκατὸν ἐκομμένοι κεφαλαί.)

—

(Μὲ ἄχ! πλάγιο βῆμα
ἄλλη χειρὸς τοῦ Θοδωρῆ.)

—

Σκυφτοὶ ἂς συνοδεύσωμεν
τὸν ἔνδοξόν μας Κύριον...

Πλάτι νὰ κηδεύσωμεν
τὸ Κατηγορητήριον.

—

Μ' αὐτὸ δὲν ἄρησε μπαλὰ
σὲ κάμποσα βουβάλια,
μ' αὐτὸ 'παρέκλεκε καλὰ
τὰ νέα Καρναβάλια.

—

Μὲ τοῦτο μᾶς ἔσκαρωσε
πελλὰς δουλειὰς ὡς τώρα,
μὰ τῆλες τὰ 'κπαίρωσε
καὶ τοῦ ἐκεῖ' ἡ φόρα.

—

Ἤλπετε νὰ τὸ βάλωμε
'στὸν σκευτηλιὸν τὸ κάρο,
ἤλπετε νὰ τὸ ἁλώμε
κι' ἂς ρίξωμ' ἕνα σμπάρο.

—

(Ἄλλος χερὸς
πιὸ σεβαρὸς.)

—

Τί ἀνέλπιστα 'ντροπὴ
καὶ τί πίσω τὲς μύτης!...

πάει κι' ἡ ἐπιτροπὴ
κι' ὁ μαέστρος Φλεμπάτης.

—

Πάν 'στὰ κεῖρα τόσοι κόποι
σοφωτάτων ἰατρῶν,
ἀλλ' ἄδικος κατακέφη
καὶ ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν.

—

Πούρ' ἡ ὄξιξ ἡ μεγάλη,
πούρ' τὰ γκατία σελντεγές,
πούρ' τὰ λαζάν πούχι βάλει
'στὰ καλλία τὰν πυετεύ.

—

Πούρ' τὰ τρύπια τὰ πρώτα,
τόσα λόγια σύβερκ.
πούρ' κι' ἐκεῖνα ἡ ρετσεψτέ,
ποὺ 'φρούσει μιὰ φορά.

—

Κλαίνε ὅσοι τὸν γνωρίζουν
καὶ ὁ Τσιλεπίταρος,
ποὺ τὰ πόδια του μοιρίζουν
τὰν τυρὶ τῆς Βέτσορης.

—

('Ολ' τὶ χορτὶ ἀντιμα
μὲ γέλοιο καὶ μὲ κλάψιμα.)

—

Ἄκουρε ὅς κυρίξωρε
τὸ Κατηγορητήριο
κι' ὅς πάρα νὰ τὸ ρίξωμε
εἰς ἕνα σιρητήριο.

—

('Αντιστροφὴ ζουτίρα
τῆς πρώτης γοργυτίρα.)

—

Πάνω τόσων κατηγόρων
σιβαστὰ ὀνόματα
κι' ἐγκλιμάτων ἐκφόρων
μασκαρωσκιώματα.

—

Θεδωράκη, ἔλα πίστα
τοῦ γνωστοῦ κλιτηρίου,
κι' ἀτελείωτε ἡ φάστα
τοῦ Κατηγορητηρίου.

—

Κάθε μακκαρὰς ἂς τρέχῃ
κι' ἂς φωνάζῃ κρὰ καὶ σίμει!»
γιάτι ἔλαφρὸν ἂς ἔχῃ
κι' κλωσὶὰ τὸν ἡ μάνα.»

—

('Ενῶ τσακῶτα τραγουδεῖ τὸ τύπι σκυλεύρι
ὁ Παπαγιαννακόπουλος ἀρχίζει μετρολόγι.)

—

Π. Εἰς τὸ τραπέζι τῆς Βουλῆς τὸν κάπηκα πρὶν στρώσω
'στὸ Κατηγορητήριον ἤθελα ν' ἀπλώσω.

Πολλὰ φαρμάκια μέ αὐτὸ μ' ἐπότισαν ὡς τώρα ...
τὸ ψηγμένο τὸ χαΐλη μου ! ... ἀντὶς. Λεονώρα ...
κι' ἂν τούτοις τὶ φαρμάκι του σὰν μετσινάτο τζίντρα,
γνωρίζων ὅτι παντοτε φαρμακερὰ τὸνθρώπινα.

—

Ὁ Δεληγιάννης, κύριοι, ποῦ τὸν ὀργυρό μου ξέρει,
αὐτός, καθὼς γνωρίζεται, μέ εἶχε καταρέσει,
αὐτὸς νὰ βγαλω μ' ἔβαλε τὸ φίδι ἀπ' τὴν τρύπα
καὶ τοῦ Τρικούπη νὰ χουρῶ τὸ αἷμα πὰν τὸν πανίπα,
κι' ἐγὼ 'στὸ βῆμ' ἀνέβηκα μέ ὅλο μου τὸ λούσο
τοῦ Σωληνοῦμου τὸν 'Αρμοστὴν πατσέρρα νὰ λούσω.
κι' ἀντώνης ἐρητόρευσα μέ λύσπαν καὶ μὲ πάθος,
κι ὑπόγραφε φαρδὺς πλατὺς κι' ὁ Τσάκης κι' ὁ Λάγκος,
μὰ κι' ὁ Πηλοπίδας ὅμοτε μὲ φλόγισεν ψυχήν
'στὴ ἔπαρση φουστανέλλας του τὸν χύσιμον πετυχὴν
πὼς τὸν Τρικούπην μετ' ἐμοῦ εἶχ παντοῦ θὰ θάψῃ
καὶ μέ τους πρώτους ἔσπασε κι' αὐτὸς νὰ ὑπογράψῃ.

—

Τελειοστέφως ὅμως τὸ Κατηγορητήριον
καὶ 'στὴς γνωστὴς ἐπιτροπὴς ἀσκήθη τὸ κριτήριον,
κι' ἐπρόσμενα ἱκέσιπτο ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη
κι' ἅτε καιρὸς πιὸ 'πίστευα πὼς σύβαρκ τὰ κάνει
ἀλλ' ὅμως μόλις ἔβγαζε τρίχατο τὸ Τριῶρι
καὶ ὁλ' τὶ μπεχλιβάκηλες 'σκιώθηκεν 'στὸ πόζι,
τότε κι' ὁ γέρος τοῦ Μωρὴκ 'στὸ σπίτι μὲ φωνάζει
καὶ μούπε μὲ τὸ χωρατὸ καὶ μούπε μὲ τὸ νάζι :
«βιβλίκιος θὰ 'κατάλαβες πὼς τάκανα 'στ' ἀστεῖα,
ἐμεῖς κοτὰ τὰ λόγκρια σὰν εἴχαμε νησεῖα,
μὰ τώρα ποὺ μπελώθηκε καὶ τὸ 'ζικό μας κόμμα
ἂν σκέπτεσαι πραγματικῶς νὰ συζητῇς ἀκόμα
περὶ τῆς σοβαρότητος αὐτῶν τῶν ἐγκλημάτων,
κρίμα τὰ σίνα τρία φορὰς, ποὺ λέγεσαι καὶ Κάτων.»

—

Αὐτὰ μοῦ εἶπε πατρικὰ ὁ πρῶτος ἐν τῇ ἴσῃ
καὶ ψήφον ἴδωσε λευκὴν μὲ τύπας ὑπακλίσεις,
κι' ἐγὼ εἶδα πὼς θὰ τσαρὼν εἰ ἄθλει μου 'στὴν λήθην
ἀπάνινα κατακλυσμὸς κι' ἐκρανιοβλάβην
καθὼς 'στὴν Φαΐζραν ἐμπροστὰ ὁ παγκάλλος Ἱππόλυτος
καὶ φίρνομαι μετέωρος σὰν μετοχὴ ἀπόλυτος.

—

Τοῦ Καζιτώρ' ἡ θράξα κι' ἐκεῖνα τὰ κατίμματα
ὅλα 'στὰ κεῖρα πήγανε καὶ βράστα καὶ βλαστήματα,
ἀλλὰ κι' ὁ Λιμπισσπούλες μὲτε τοῦ Παπαρρώδη,
τὰ τοῦ δανείου χρήματα καὶ τέλλα τα φρικώδη,
ὑπὸ ὡς Κάτων ἤθελα γερὰ νὰ τὰ κουτσέσω,
ζιαβάκιουν σὰν φαντάσματα μὲ μαύρες φεζιγιατίκες
καὶ μοῦ φωνάζουν γλυκατὰ καὶ ἀπ' ἐμπρὸς κι' ὀπίσω :
«ἀλλοῦ τὰ κακαρίσματα κι' ἀλλοῦ γινοῦν ἡ κότσες.»

—

Τοῦ Κάτωνος τὴν τηβέννον πρὸς ὥρεν παραιτεῖ
καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν 'στὸ κερὸ τὴν πετᾷ
Τότεν κιερὸς παληόρασταν τοῦ κακοῦ ἐκκαέτωνα ...
ἐὰν θέλω πλέον 'στο ἴζῃς νὰ μὲ φωνάζουν Κάτωνα ...
τοῦ Κάτωνος τοῦ Πατρινοῦ τελείωσε ἡ γαλάρα ..
ἐκλείσθησαν ἐμπιτσιὰς τὰ φοβερὰ Πρωτόκολλα,
τὸ λιτοῦρν ἀναστύμα σὰν πρώτα εἶν κερόνια,
τὰ σιβουπαλίδια μαλλιὰ σὰν πρώτα εἶν λαλόνια,
τὴν φλογερὰν ρομφαίαν μου τὴν κρύπτω εἰς τὴν θήκην
καὶ ἐὶ αὐτὸν τὸν θρίαμβόν καὶ τὸν Καϊμένον νίκην

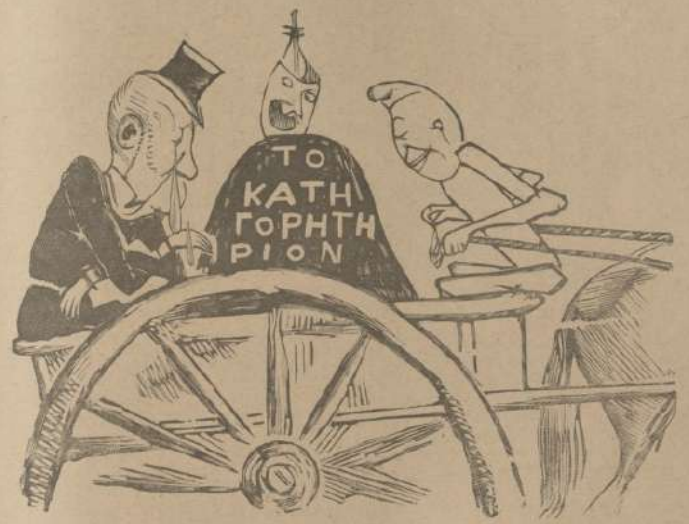

ἀπ' ὅλους τώρα ἔλεγχοι θερμὰν συγχαρητήριον ...
ἐπῆρε τέλος, κύριε, τὸ Κατηγορητήριον ...
ἐγὼ γὰρ τοῦτο ἔκαμα ὅτι ὡς Κάτων ὥρειλα
κι' ὁ Θεόδωρ; τὸ 'σκέπασε μ' ὅλίγα λαχανόφυλλα.

—

Αὐτὸς ποὺ αἴρνει τὸν γερὸ τοῦ πρίπουσι μουντζούρες,
τοῦ πρίπουν κι' ἀπ' τὸν Κεῖλουσιν ὅλὲ κριθινες κουλούρες.
Κατηγορῶν τὸν Θεόδωρ. τὸν λὲν ντεληγιτέκη,
γιατὶ δὲν σήνει χαρτοσὶα ὅπορες μαζὶ του μπλέκει.
Κατηγορῶν τὸν Θεόδωρ, τὸν λένε Παρλαπίπα,
γιατὶ νὰ κάνω μ' ἔκανε μὲς 'στὸ νερὸ μὲκ τρύπα.
Κατηγορῶν τὸν Θεόδωρ κι' ἄλλοι καὶ 'στὰς 'Αθήνας,
γιατὶ σὰν μπαίνει 'στο χορὸ μουντζώνει τοὺς ἑβδόνες.

—

"Αλλα λέει κι' ἄλλα κάνει,
βαλθῆκε νὰ μᾶς τρελάνῃ.

—

('Τσακῶτα εἶπε σκληρὸς καὶ τέβολε 'στὸ κέρι,
τοῦτον δ' ἀπαμπόμενος ὁ Δεληγιάννης ἔγρ.)

—

Δ. Ποτὲ μου δὲν ἐπίστευσα πὼς ὁ γνωστὸς προδότης
καθὼς ἐμὲ εἰς ὅλα του εἶν εἶναι πατριώτης.

Ποτὲ μου δὲν ἐπίστευσα πὼς ἔχει κεῖρα ὅσα
συνέγραψε τοῦ Κάτωνος καὶ ν' εἶναι μου γνώστα,
κι' ἂν εἶπα πὼς εἶν' ἄκαρμ; ἀλλ' ὅμως εἶν πιστεῦω,
μ' ἀρέσει ν' ἀστειεύομαι καὶ νὰ σας χαρτεύω.

—

Ὅσὸν ὅμως, κύριοι, ἐκεῖνες ἐνοβίενα
κι' ἀντέστεσε τοὺς Ἕλληνες ἡ κρατικὴ του στέγη,
ὅταν αὐτὸς ἐβούζαινε τὴν προτομὴ Ἑλλάδος
κι' οἱ φίλοι του τὴν εὐρισκαν σκηλὸν ἀγελάδος,
πᾶς δὲ γνωστὸς ἡμέτερος ἐγκαίνεσε ξυπόλυτος,
ἅτε ἀνάγκη, κύριοι, μεγάλη καὶ ἀπόλυτος
νὰ βάλω σκιῦρον κόκκινον πιλίτσικον ἀντίκρυ,
ἢ νὰ φορέσω τρίκαντο καὶ ξίρες Πυκκαρτοῦ,
ἢ νὰ γεννήσω θιλλαν μεγάλη τριωρόφου
μ' ἐκεῖνα τὰ κεντήματα Λιμπισσὸς καὶ Λιμπιζί,
ἢ νὰ κοντάζω γύρω μου ζωνὶς μηχανεμάκρος,
ἢ νὰ σκηνίνω μόνος μου μεστανάτα 'στοὺς τοίχους,
καὶ βονίζω νὰ προσκαλῶ βρικόλακας πρηγόνους
καὶ νὰ πλέκινω κάποτε ορφέρους κολλεσπόνους,
ἢ νὰ φωνάζω 'στὸν λαὸν καταμισῆς τοῦ ἑρμοῦ
πὼς ὅταν μιὰ γορὰ πισσθῆς 'λέγακι σκιτσιρὶ μου,
κατὰ τῶν ραούλων ποιητῶν ἀρέματος θὰ λυσσάξω
καὶ' ἀρίστως εἰς τὸ Εἰδικὸν στοὺς Ἄγγλους θὰ εἰσάξω.

—

Τὸ Σύνταγμα τὸ καθεστὼς σκοτώνει ὁρίζει
πῶς ὅποιος μένει νηστικὸς καὶ ὄχλιο δὲν γκαρίζει
ὅτι κι' ἂν εἶναι φρόνιμος τῆς Μεγαλοὺ χρωστεῖ.
ἡ δὲ κοιλιὰ του πάντοτε τρανὴ παρακαστρί,
κι' ὁπόταν κανένα φίλον του ποτὲ θὰ ξεράσῃ,
αὐτὸ θὰ λάβῃ τὴν τιμὴν Τηλίκιν νὰ γκαρίσῃ.
Ταῦτα ὁρίζουν πρόρρησις οἱ ἀκθεστώτες νόμοι,
τακτὰ δὲ καὶ τῶν σοφῶν νομοθετῶν ἡ γνώμη.
Ὁ Κάτων ὅμως τῶν Πατρῶν μὲ τοὺς βαρεῖς του ὤμους
σπουδαίως παρεξήγησε τοὺς λεπτογραμμένους νόμους,
κι' ὡς σοβαρὸς τοῦ 'φάνηκαν οἱ λόγοι μου ἐκεῖνοι
καὶ μὲ τὴν ρητορείκν του καὶ λίθινος συνεκίνει.
'Αλλ' ὀρθότερον ἔπρεπε ἐξήγησιν νὰ εὕρῃ
κι' ὡς πατριώτης ὠφελὰ κι' ἐκεῖνος νὰ εἰρώρῃ
πῶς ἅμα τρῶν οἱ νηστικοὶ γίνετ' εὐθὺς ἀλλοιώτικα,
ἂν θέλει πὰν ἐξυπνοὶ νὰ μὴ τὴν παθῇ Χειώτικη.
Τὴν ἔπαθε ὁ δυστυχὴς, κλὰψ πραστικὰ του,
κι' ἂν σὰν μὲ βλίπῃ σήμερα τσιμπᾷ τὸν τσαμᾶ του,
ἐν τούτοις ὅμως ἔλλατε ἀνάγκη νὰ προσέξῃ
γιὰ Κατηγορητήρια μικρὰ μοῦ νὰ μὴ μπλέξῃ.

—

Ἐνθυμηθῆτε, κύριοι, 'στους χρόνους τοὺς κακοὺς
ποσοὶ 'στοὺς φόρους ἔβγαλε κι' ἐγὼ Φιλιππικούς,
μὲ σήμερα παχλιρῶν τους ὀβελισμοὺς ἐκαμνανε
κι' ἀπ' ὅλους σιδερικὰ ζητοῦ, φανέλαις καὶ 'πουκάμισα,
καὶ τρέχω ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ κόκκινα μαντήλια
ὥσκν κι' ἐκείνους ποὺ ζητοῦν γιὰ μιὰ πτωχὴ φαμίλια,
κι' ἂν ἔχῃ. Κάτων, τίποτα παλῃρρουχικὰ σου
εἰς τὴν πατρίδα δῶσε τα κι εἶξευ μιὰ μερτὶ
Τὸν ὅλον σας, κύριοι, κι' ὁ Θεόδωρος δέχεται
ἢ, τι παλιὸ ἀσπρόρουχο καὶ ριδιγκότα ἔχετε,
γιατὶ θ' ἀνοίξῃ γρηγορὰ Ἑβραϊκὸ παζάρι
κι' ἔμπρος 'στους ξένους δανιστὰς μ' ἐλίνε θὰ τὸ ζάρῃ.

—

Συλλογισθῆτε πρὸς στιγμὴν, ζαβρακωτοὶ μου φίλοι,
πῶς τὰ τσιγκεριὰ πλακόνουν τοῦ 'Απαίνη,
κι' ἐπίτην ὥρκση ὁ κακὸς πῶ βγκίνουν τὰ παπούτσα
ἀνάγκη κι' ἄλλα δύσκρα νὰ πληρώσουν κουπόνια.
Αὐτὰ σκεφθέντες, κύριοι, καὶ τὸ Χρηματιστήριον
εἰς χρεῶν ἐξεγείραμεν τοὺς Κατηγορητήριον,
κι' ἂν ὁ Τρικούπης ἔπραξε πραγματικῶς ἀνάγκεια,
ἀλλ' ὅμως ἡ μεγάλη μας τοῦ σώζει ἐπιείκεια.
Συγχώρει, Κάτων τῶν Πατρῶν, καὶ ζάλιου μὴν ἀναβῇς
γιατὶ ἂν δώσῃς μαχαίρκν, πλὴν μαχαίρκν θὰ λάβῃς,
κι' αὐτὸ τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς, πὸν πεθὶς δὲν κρατεῖ,
ὅταν ὁ Πέτρος ἔκοψε τοῦ Μαλχοῦ τὸ αὐτί.
Κι' ἐγὼ σὰν ἔλεγκν πάλκι κατὰ τῶν λαθρεμπόρων
ἐρώνταξε πρὸς ἑπτὰ ληξῖν καὶ θκμβος τῶν ρητόρων
πὸς εἶνκι φυσι ἀτελὴς ὁ ἄνθρωπος ἐὰν γένει
κι' ἐκ τούτου ἀναγκάζεται λαθρέμπορος νὰ γίνῃ.

—

Συγχώρει, Κάτων τῶν Πατρῶν, ἀλλήλους ἀγκάτε
καὶ τοὺς ἐχθρούς σας πάντοτε μὲ τρόπον νὰ κτυπᾶτε.
Κι' ἐγὼ σὰν εἶδα τῆς Ἕλνης τὸ κύμα νὰ ὁρμᾷ
κι' ἀμέσως ἐμνησθῆκα μπερμπάτη πῶς βρωμᾷ.
'στὰ ὅπλα συνεκάλεσα ὁπλίτας ἑκατόρους,
φίλους, τοξότας, πελτάστας, ὑσπαστὰς, λογχοφόρους,
κι' ὡς Βενιαμίτης τῆς φαμῆς τὸ ξίφος ἀνασπάσας
εἰς τὴν Βουλὴν παρέταξα τὰς στρατιὰς συμπάσας,
κι' ἐφρύαξα κατὰ στήθος μου τοὺς λίαντες τὸν θώρκα
κι' ἐζάρωσαν κι' ἐλιώχαζον κι' ἐβγάλανε τὰ κόρκα.

Κανεὶς γιὰ πτᾶτες δὲν 'μπορεῖ μαζί μου νὰ τὰ βάλῃ...
κλὰψ πὰς διεπιδόκαν κι' αὐτὸ τὸ Καρνεβάλι.

—

(Τακτὰ τὸν χωρατατζῆ παλαίροντες μυρλονζῆ
ὁ μπαγλιόνης Φκσουλῆς ἀπὸ τὸ κκρο σκιζῆ).

—

Φ. Ἔμπρος, κυρίες, κύριοι, ἔβγκτε 'στὸ μπαλκόνι...
τὰ Κατηγορητήρια παρὼ μὲ τὸ Κερδόνι
Ἔβγκτε τοὺς ῥήτορκς νὰ 'δῆτε Κερδοκάτους,
ὁποὺ ἐξπατρώθηκαν γιὰ τοῦ στρατοῦ τους πάτους...
ἔβγκτε τὸν Πρωθυπουργὸ νὰ 'δῆτε τὸν Καπάκκιν
κι' ἐκεῖνα μὲ τὸν Περικλῆ, τὰ μαστρικὰ τσαντάκκια.
Ἔμπρός, κυρίες, κύριοι, ἔβγκτε 'στὰ μπαλκόνια
καὶ ἐμοῦτε νὰ πληρώσωμε τὰ μέλλοντα κουπόνια.
Ρίξετε ὅτι θέλετε σὰν ἔλαμψουνη...
ὡσοῦτε μὲς κουρελόπανα κι' ἄριστα βαρυτίνη...
'λίγα δίγκκ πρὸς τὸ παρὼν καὶ πάρτε ὅ,τι μένει
ὡς λπῆφανοι τελευταῖον εἰς τ' ἄγια τεμένη.
Ἄλλως εἰς τὸ ξεπούλημκ πρῶτοι νὰ πέρῃ τίλος
καὶ τοῦ Ἰσοζυγίου μὰς στρεβώσῃ τόνα πκίλος.

—

Ἔ! μασκαροδὲς μιὰ φορά... ἔ! ἔ! σὶ κκητήρια...
ἔ! ἔ! κομηλάκις ῥιπκλὰ. καὶ Κατηγορητήρια...
ζήτ' ὁ Καπάκκις ὁ μακρὺς... ἔ! ἔ! μκγκνοφόρι!...
κι' ὁ Γκλλὸς Λάρκ Μπαλὲ τὰ δῦ ἀμάλκς γραφεῖ...
τί θὰ γκνοῦμε, ῥρὲ παιδιὰ, μ' αὐτοὺς τοὺς ἐκλερκφόρους,
ὁποὺ κτυποῦν τὸν θώρκκ τοῦ κρατικοῦ μὰς σκκρους
καὶ τὸν Καπάκκι Θεόδωρ' παίζουν καθὶ τόσο;...
θὰ πρέξω μὲ τὸν Περικλῆ κι' ἐγὼ νὰ τοὺς σκοτώσω.
Ὁρίστε τώρκ κι' ὁ Μπαλὲ... ὁρίστε τώρκ κι' ἄλλοι...
εἰ "Αγγλοι εἶν μὰς ἔβγκναν, μὰς 'βγκκαν κι' οἱ Γκλλοι.

—

Τώρκ ποὺ ἦλθκν εἰ Ρωμηοὶ ἄλεγκν εἰς τὸ κέρι
παρὲ, κράντ' Θεόδωρ, μιὰ βόλτκ μὶ τὸ ντέρι
μήπως καὶ βκλῇ τίποτκ 'στὸν ἄδῃς μὰς ντορβᾶ
καὶ 'μπιῦμε μέσκ 'στοῦ Μπαλὲ κι' εἰς ὅλων τὰ στρκβά.
Ἔ! μασκαρκὲς ξκλεστοί... καθὲ κοιλιὰ χορτκί...
εὐθὺνες κι' ὁ Χαρίλκος τοῦ Θεόδωρ γυρκί...
ἄλλα κκινοῦρια ντρκβκλκ... τῆς μόδκς τῶσκ εἶνκι
ἐπιτρεπτὸ νὰ γκνοῦνται καὶ νὰ ζητεῦντ' εὐθύνκι.
Ἔ! μασκαρκὲς μιὰ φορά... κι' ὁ σκὲς καὶ ὁ δάνκς
γυρκνεῖ σώνει καὶ κκλὰ πολιτικὴς εὐθύνκς,
ὅλοι ἐλέγχους κύστροφοι ζητοῦν ἀνεξκιρέτους,
κι' ἐγὼ ζητῶ τοῦ Περικλῆ κι' ἐμοῦ ὁ Περικλέτος.
Εὐθύνκς κι' ὁ ἀνεύθυνος... ἔ! ἔ! βγὴ κι' ἀντάρα...
ἔ! Κατηγορητήρια 'στὸν σκουπιδῶν τα κάρα...
Ἔλκτε νὰ τὰ ψκλώμε, τῶν κκρῶν πικητκί...
βκρῦκτε νὰ πρκκωμε κι' ἀπ' τὰ Παρισί.

—

Φραγκε μου Λεκίγκε
πίτσι Κκκαρίγκε,
κτύπα τὴν κκμπάνκ σου
νὰ χκρῇς τὴν μάννκ σου
νὰ μκζευτοῦν οἱ Φραγκοὶ
'στὴν πρώτη μὰς ἀνάγκη
νὰ φᾶ τὰ κκκαρώντκ
μὶ τὰ χρυσᾶ περιττά.

—

(Τὸν Φκσουλῆ χορεύοντκς βκρῆ τὸ τουμπελέκι
κι' ἡ μκκκκρατὰ πρεγγκνὰ καὶ τῆς φωνάζουν φίλκ,
μὰ τέλος 'στῶν Βερυτὸ τὸ Κομπάτο στέκει
καὶ τὰ βρκβεῖκ τῶν κριτῶν αὐτὴ τὰ πέρνει ὅλκ).

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Ογδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἕβδομ πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι μπ ρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὰ μας γλῶσσα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, —ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα —μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγκίνῃ,
Κι' ὅταν ἔχῃ ἀγωνίκν —κι' ὅτστε μοῦ κατεβκίνει
Συνδρομητὰς θὰ ἐξόσωκε —γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν —κει εἰς τὴν ἀλόβαρην.
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα ὅλην —ἄγγκε νὰζῆς εἰ'ντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο —φτκνκ ἑκατὸν καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη —δεκαπέντε καὶ 'στὸ γέρι.
Κι' ἕνα φύλλο δὲν κκτῆς —ἄγνωστ συνδρομητὴς
κι' ὅπκρχες τὸν παρὼ δὲν δίδκι—θὰ τὸν φκῇ μκύρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομκὶ —ἀπ' αὐθείκς πὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ πάρκ καὶ τὴ μάρκ—κτθὶ φύλλο μὶκ δεκάρκ.

Εἰκοσιόδο μονὸς Φλεβάρη
κι' ὅλ' οἱ ἀντάρται εἰς τὸ πυρδάρι.

Πούντο ἑβδομῆντα πέντε λογαριάζω καὶ τρακόσα,
καὶ τὰς νέας σπάσεις φάλλω καὶ πολέμων ἄλλα τόσα.

**Χαιρετισμοὶ τοῦ Θεδωρῆ, ἀνδρὸς λαοπροβλήτου,
μὲ ψαλτικὴν περιεργον καὶ τάξιν ἀλφαβήτου.**

—

Ἄγγελος ἦλθ' ἐκ τῆς Αὐλῆς τὴν Καθαρὴ Δευτέρα
τοῦ Στρατηλάτη Θεδωρῆ νὰ κόψῃ τὸν ἀέρα,
κι' ὁ Θεδωρῆς ἐνόμισε χωρὶς κακὸ νὰ βαγῇ
πῶς ὁ Καλλίνικκς ἔρχετο ἐπίσκεψι νὰ κάνῃ
κι' ἅμεσος τὸν ἐρώτησε ἂν θέλῃ κι' ἀγαπᾷ
κανένκ θερμοκήπιον κκρπὸ, τσιγάρο καὶ λουπά,
ἀλλ' ὁ Καλλίνικκς τὸν κκρπὸ 'στὸν πάντκ παρκιτῶν
ἐξίστκτο καὶ ἵστκτο κρκυγάζων πρὸς κὐτόν :
Χκῖρε ὁποῦ ἐπίσκοπε δὲν ἤλθκ νὰ σοῦ κάνω,
χκῖρε ποῦ μ' ἔστειλκν ἐδῶ μὲ τρόπο ἀπὸ 'πάνω,
χκῖρε ὁποῦ σοῦ φέρνουν μὲ τόση ἀπονιά,
χκῖρε ποῦ μοῦ παρηγγειλκν ν' ἀδειάσῃ τὴν γωνιά,
χκῖρε ποῦ πᾶνε σήμερκ στὸν βρόντο τὰ ἐγκώμια,
χκῖρε ὁποῦ τοῦ Σπέρμκτος σὲ τρέκκ τὰ προνόμια,
χκῖρε ποῦ μόλις τέλεψκ τὸ νέο Καρνεβάλι
θὲλ' ἡ Αὐλὴ τὸ γλέντι σου ξυνὸ νὰ σοῦ τὰ βγάλῃ,
χκῖρε ὁποῦ φαντάσκκτκ μὲ τὸ σπαθὶ κτυπᾷς,
χκῖρε ποῦ μὲ τὰ φύλκλκ καὶ τὴν κκμήλκ πᾷς,
χκῖρε ποῦ φίλοι σήμερκ θὰ κλάψουν πεθκτοί,
χκῖρε ποῦ τὰ 'κκκάρωσες μὲ τὴν Σκρκωστή,
χκῖρε ποῦ τέτοικ ἔκρκκκ ἐπλάκωσε ψύχοκ,
χκῖρε ποῦ σ' ἐκαθάρισε ἡ Καθαρὴ Δευτέρα,
χκῖρε ὁποῦ σοῦ κύβευκκ ἡ ξκνοντὴ πκλάτκ,
χκῖρε λιγνὲ κι' ἀνάμκρτε τοῦ κράτους Στρατηλάτκ.

—

Θλέπων ὁ μέγκς Θεδωρῆς ἐμπρὸς τὸν Γκμμκτέα
κι' ἀκούσκς τὴν παρκίτησιν καὶ τέλλκ τάπευκτκίκ
τὸ τρικκντὸ ἑπάτκξε τοῦ πάλκι Βονοπάρτου
καὶ παρευθὺς ἐρώτκσε τὸν σκούρον τοῦ ἀντάρτου,
καὶ προσκκλέσκς Γκεωργοῦς καὶ δικόφρυος φίλους
τοὺς εἶπε τὰ συμβκίνοντκ μὲ μορφκσμοὺς ποικίλους,
ἐκεῖνοι δὲ ἀκούσκντες τὰ τρέχοντκ 'στὸ κόμμκ
ἀλὴν καὶ ἀλληλούϊκ τοῦ εἶπκν μ' ἕνκ στόμκ.

—

Γνῶσιν λκβόντες ὅμεσον προσίτρεξκν οἱ φίλοι
μὲ ὕδκτ ὡς σουδάριον καὶ κκτσκρκ τὰ χείλη,
κι' ὁ Κάββκς ἀνεβύκκτ 'στὸν Στρατηλάτκν πρῶτος
κκτάπλκγκτος 'στὸ ἄκουσμκ τοιούτου γεγονότος.
Χκῖρε ποῦ τέτοιο ξκφνικὸ τὸ 'πῆρε εἰς τὰ τέκτκ,
χκῖρε ποῦ πάλι ἄρχισνε ἡ πρώτη μὰς νηστεία,
χκῖρε ποῦ πάλι θὰ γενῇς τοῦ Σούτσου 'Οδοιπόρος,
χκῖρε ποῦ δὲν ὠφέλησε κι' ὁ ἕνκς κι' ἄλλος φόρος,
χκῖρε μὲ τὸν Θανόπουλο καὶ μὲ τὸν Κορομκντζο,
χκῖρε ποῦ δὲν 'προμήνκμεν τέτοικς λογῆς ῥεμοντζο,
χκῖρε ὁποῦ τριγύρω σου μὰς βλέπεις ὅλους κλκίοντκς,
χκῖρε ὁποῦ τὸν ἔπκθες σὰν μέγκς Νκπολέοντκς.
χκῖρε ποῦ τέτοιο Βκτερλὼ δὲν ἤλπιζες κοτὲ σου,
χκῖρε ὁποῦ τὰ 'κέπτκσκν οἱ τότε Βουλευτκί σου,
χκῖρε ποῦ τἀνκκάτωσες καὶ τἀνκκνες πκλάτκ,
χκῖρε λιγνὲ κι' ἀνάμκρτε τοῦ κράτους Στρατηλάτκ.

—

Δύναμις ἔπεσκίασε τὸν Θεδωράκη τότε,
προσῆλθον δὲ εἰς τὴν Βουλὴν ἀκμαῖοι πατριῶται,
καὶ ἀπαρτίσ' ἔγινε μὲ Βουλευτὰς ὀγδόντα
καὶ πρόσωπα κατηργακτῶν παῤῥησίαν ἀρχιζόντα,
κ' ἐπὶ τὸ βῆμα ἔβρασε ὁ Θοδωράκης νηφων
κ' ἐκ τῆς Βουλῆς ἐζήτησεν ἐμπιστοσύνης ψῆφον,
κ' ἐκεῖνοι ποῦ τὴν ἔδωσε κ' ἐσείσθησαν οἱ θῆλοι
καὶ πάλιν ἀλληλούϊα οἱ φίλοι τοὔπαν ὅλοι

—

Ἔχων ὁ Πρωτοκάθεδρος τὴν πλειονοψηφίαν
καὶ παρακολουθούμενος ἀπὸ τὴν συντροφίαν
ἐνόμιζε ὅτι κρατεῖ τὸν Πάπα ἀπὸ τὰ γένεια
κ' ἐπῆγαινε 'στὶ σπῆτι του χωρὶς μεγάλη ἔννοια,
καὶ μαϊκοὶ ἐγκάθετοι τὸν ἤκουσαν 'στὸν ὦλο
καὶ τῆς χαρούσας τέλεγε ἐξέτσινάν 'στὸν δρόμο,
καὶ μὲ φωνὴς κ' ἀλαλητὸ ἐξετήκαν ἐκεῖνοι,
κ' αὐτὸ τὸν Ναπολεόντα πολὺ τὸν συνεκίνει,
καὶ φθάσας εἰς τὸ σπῆτι του μὲ ὅλο τὸ Κορδόνι
αὐτοστιγμεὶ ξεκούρωτος ἐβγῆκε 'στὸ μπαλκόνι,
κ' ὁ Κελλεσπέρης ὁ σαχλὸς προσέπτε τὰ εἰκότα
μὲ τὸ καπέλο τὸ 'ψηλὸ καὶ μὲ τὴν ῥεδιγκότα:
Χαίρε ὅπου κατύπιν του κ' ὁ Κελλεσπέρης τρέχει,
χαίρε ποῦ εἶναι συνεργὸς καὶ ἄρχισε νὰ βρέχῃ,
χαίρε ποῦ ἡ φαλλίκρα σου εἶ ὕψος κατεβρεχτικε,
χαίρε ποῦ τὸ κεφάλι του σταγόνες δρόσου δέχεται,
χαίρε ποῦ τὸ καπέλο σου σοῦ δίνουν νὰ τὸ ψάλῃς
καὶ εὐ μακρὰν σου τὸ πετᾷς κ' ἀλικκίπως ψάλλεις,
χαίρε ποῦ τὸ καπέλο σου ἀνάγκη νὰ φοέσῃς
μὴν ἔξαφνα συνεχωθῇς καὶ 'στὸ κοελέδατι πέσῃς,
χαίρε ποῦ βρῦλου ἡ βροχὴ δὲν σαίζει τὸν βρεγμένο,
χαίρε ποῦ τὸ καπέλο σου νὰ βέλῃς ἐπιμένω,
χαίρε ποῦ σ' ἐχαντάκωσαν τοῦ θρόνου οἱ Θεραῖτκι,
χαίρε ποῦ σ' ἐξεθέωσαν οἱ δικκτρὲς μεσίτκι,
χαίρε ποῦ σοῦ πρέπει σίγωρα νὰ μὴν παρατηθῇς,
χαίρε ποῦ ὅπως ἔπεσσες τοὺς ἄλλους θὰ πεσθῇς,
χαίρε ποῦ τὸν Θανόπουλο θὰ πάσσιν καὶ τὸν Κρέββ,
χαίρε ποῦ πάλι φαίνεται πῶς λάχυ ἐχ' ἡ ῥαβδ.
χαίρε ποῦ πρέπει τοῦ Μαρκὴ νὰ δοξασθῇ ὁ γέρος,
χαίρε ποῦ πρέπει τώρα πιὰ νὰ γίνῃς Ῥωδεσπέρος,
χαίρε ποῦ πρέπει σὰν ντακῆς νὰ κάνῃς 'στὸ μουμέντο
ἕνα σπουδαῖο κίνημα καὶ προνοητσικάντο,
χαίρε ποῦ ξανεγερμισε μ' ἀντάντες κάθε στρέτκ,
χαίρε λιγνὲ κ' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτα

—

Ζήλην παθὼν ὁ Θοδωρῆς συλλογισμῶν ποικίλων
τὸ πλῆθος ἐβεβαίωσε λυσσώντων μανδροσκύλων
πῶς πέρνει ὅλον τὸν λαὸν 'στὴν δυνατή του ῥάχη
κ' ὅταν αὐτὸ τὸ φόρτωμα ὀπίσω του σηκώσῃ
κάθε μεσίτης βδελυρὸς τυφλαὶς καὶ μοντζικὶς κάχη
κ' ἐμπρός του μηδενίζονται τὰ Στέμματα κ' οἱ θρόνοι.
Καὶ ἄλλα ἤθελε νὰ 'πῇ γρουνδακοπῶν τὸ στῆθος
μὲ τρίτον ἀλληλούϊα ἐφώναξε τὸ πλῆθος.

—

Ἤκουσε δὲ κ' ὁ Φαπουλῆς τὸν λόγον τὸν μεγάλον
καὶ παρευθὺς προτίθεμαι ἐνταῦτον ζῆρος πάλλων,
καὶ θεωρεῖ περίλυπος τὸν ἀμωμον ἀμὼν
καὶ τὸν πικρὸν τροχὸν πρὸς λύρην ἐξωνῶν.
Χαίρε ὅπου ἀνέλπιστη ἐπῆρες κουντρεβέλα,
χαίρε ποῦ πέρνεις τὸν λαὸν 'στὸ σέρκα σου κεβέλι,
χαίρε ποῦ τώρα πρόπαιτκ ἐπῆγαν 'στὰ χωμένα,
χαίρε ὅπου ῥοντόνεσκι 'στὴ ῥάχη του κ' ἐμένα.

χαίρε ποῦ μὲ τὸ βάρος μας χορεύει σὰν καμήλα,
χαίρε ποῦ τόσα στέμματα ἠλάλαξαν στωμύλα,
χαίρε ποῦ ἐκερανώνεσε κι' ὁ Σωτηρὸ τὸν Χιώτη,
χαίρε ποῦ τὸν ἀπέδειξες κι' αὐτὸν Ἰσκριώτη,
χαίρε ποῦ τὸν σκυλέβρισαν οἱ κακπορδάντκι ὅλοι
πρωτοστατοῦντος εἰς αὐτὸ γνωστοῦ σου καπετσπῶλη,
χαίρε ὅπου κατάφερεν μὲ τὸν Γεωργιάδη
νὰ φύγῃ ὁ διαβόητου γιωὸς τρεχάτος σὰν ζαρκάδι,
χαίρε ὅπου ξερόβηχαν κληταῖρες μυστικαὶ
καὶ πάντες οἱ ἐγκάθετοι σὰν νάταν φθισικοί.
Χαίρε ὅπου μᾶς νύρρινε τῶν πυδρομῶν ἡ βόχα,
χαίρε ποῦ τοὺς χρειαζέτσει ἀλτέκ καὶ μολύχα,
χαίρε ποῦ τοὺς χρειαζέτσει καὶ Χιώτικον μαστίχα,
χαίρε ὅπου τοὺς ἔκοψεν μιὰ καὶ καλὴ τὸν βῆχα,
χαίρε ὅπου τὰ μελλοντκ πολλαὶς φορὰς σοῦ τάπα,
χαίρε ὅπου σοῦ 'τίναξεν τὴν Ῥωσσκή σου ἀάπκ,
χαίρε ποῦ πάλι σ' ἔρριξεν μέ μηχανορραφίαν,
χαίρε ποῦ πέρτει ταντοτε μὲ πλειοναψηφίαν,
χαίρε ποῦ πάλι τέβκιες μαζὶ μὲ τὸ Πελότι,
χαίρε λιγνὲ κ' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

—

Θεοδώρου γερέροντες οἱ φίλοι τὸν τωτήριον
πεζοὶ τὸν ἠκολούθησαν ἕως 'στὸ Βουλευτήριον,
κ' ὡς λύκον αἴροντες αὐτὸν ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ
ὡς Ἄνακτα τὸν ἔψαλλον μὲ θούρκα φωνὴς,
καὶ φθάσαντες τὸν ἔβηκαν ποὺ μερικοὶ ἀπόντες
καὶ πάλιν ἀλληλούϊα ἐχάραξαν βοῶντες.

—

Ἰδοὺ ἐκεῖνος ἔκραξεν οἱ πατδες τῶν Χαλδαίων,
ὅπου θὰ φάγῃ τὸν Συγγρὸ καὶ καλὸ Τουδκίον,
κ' αὐτὸν νοοῦντες κύριον πανίσχυρον κ' ἀπόλυτον
τουκθτκ συνεδύσησαν 'στὸν Θοδωράκη ὅλοι των.
Χαίρε ὅπου σ' ἀνείγομεν τὰς φλογερὰς ἀγκάλας,
χαίρε ποῦ ῥάτως 'φύτρωσε κι' ὁ Θεσσελὸς ὁ Δάλλας,
χαίρε ποῦ κ' ὁ Λεβίδης μας, τὸ πρῶτο σου ἀηδόνι,
'στὸ βῆμα ἐκελάδησε συλλὰ γιὰ τὸ Κορδόνι.
Χαίρε ποῦ πάλι ἄρχισε τὰ δύντκ σου νὰ τρίζῃ,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μπαροῦσι μᾶς μυρίζει,
Χαίρε ποῦ κ' ὁ Παλάσκας σου ἐβγῆκε μὲς 'στὴ μέση
καὶ 'στὸν ἀέρα 'τίναξε τὸ κάκκινό του φέσι,
Χαίρε ποῦ κι' ὁ Ζαχειπάκις σου δὲν κάνει γωρατκ
κι' ἔβγαλε τὸ λαρύγγι του μὲ τὰ ξερωνητά,
χαίρε ποῦ εἶσκι τὸ ψωλὶ τῆς νεοτικῆς ἀγέλης
καὶ Βασιλεὺς μᾶς θὰ γενῇς κι' ὃν θέλῃς καὶ ἂν δὲν θέλῃς,
χαίρε ὅπου σ' Ἀνάκτορα ἐκ βάθρων θὰ πανήσωσιν,
χαίρε ποῦ κι' Αὐτοκράτορα θὰ σε χειροτονήσωσιν,
χαίρε ποῦ θὰ τρομάξωμεν 'στὴν σπῆτσι τὸν Τκάρτσιν
κι' αὐτὸν τὸν Τσελεπίτσερη θὰ δοῦμε Καγκελάριον,
χαίρε ὅπου 'στὰ χέρια μας ψηλὰ θὰ σὲ πλαισιώσωμε
καὶ τὸ ψηλὸ καπέλο σου θὰ κατκατσκαλεύσωμε,
χαίρε ποῦ πέρτουν κανονικὴς καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα
γεμάτσις ἀπὸ ταραμᾶ, κουκιὰ καὶ σκουλάδα,
χαίρε ποῦ βλέπεις γύρω σου κκθίνε ἐνεύν,
χαίρε γενναία γενεὰ γενεῶν γενεῶν,
χαίρε ποῦ στέκουν ἀτὸ φτερὸ τὰ τόσκ σου φουσάτα,
χαίρε λιγνὲ κ' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

—

Κήρυκες ἔτρεχαν πολλοὶ καὶ μάντεις θεωρῶν
κι' ἐσάλπιζαν εἰς πάσαν γῆν, εἰς θέλασσαν καὶ ὄρη
πῶς ὁ γνωστὸς ὑπόδικος στ' Ἀνακτορα ἐκλήθη
κι' ἔψαλλαν ἀλληλούϊα καὶ τῆς Ἑλλάς τὰ πλήθη.

—

Ἀμήρας ὁ λαοπρόδλητος μὲ ψῆφους ἑκατὸν
τοῦ σκάρους τὸ πηδάλιον ἐπῆρεν ζητῶν,
ἡμεῖς δὲ σαιφόρως περβάλοὺς φορεθέντες Ἀρλεκίνων
μὲ τουμπαλέαι καὶ ζωρὰ βεβύμεν πρὸς ἐκείνον.
Χαίρε ποῦ στὸ νερόμυλο τὸ σύντεγμα μᾶς ἔλεσε,
χαίρε ποῦ τὸν ὑπόδικον ὁ Βασιλεὺς ἐκάλεσε,
χαίρε ποῦ ἄρχους ἤθελε Κυβέρνησι νὰ γίνῃ
καὶ ἄρχισε τὸ κόμμα του νὰ ξερακαταπίνῃ,
χαίρε ποῦ ἔστεκε κ' αὐτὸς μὲ τρίχας ὀρθωμένας
κ' ἔτρωγε τὰ μενίκια του μὲ τὰς δεδηλωμένας,
χαίρε ποῦ τὰ κατάφερε καὶ ὁ Μυλλόρδος σκοῦρκ
κ' ὁ θρόνος τὸν 'συμβούλευσε νὰ κάμῃ λίγο κοῦρκ,
χαίρε ὅπου κ' οἱ Λόρδοι του 'στὴν πρώτη μένουν λόρδκ
καὶ στερκνίσοντκι κ' αὐτοὶ μὲ σέτκουλα καὶ σαῤῥδκ,
χαίρε ποῦ χώνονται μρακὰ ὡσὰν αὐγὰ μελάτκ,
χαίρε λιγνὲ καὶ ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

—

Μέλλοντος πάλιν κυβερνᾶν ἐνὸς ἀπατεῶνος
εἰς τὴν χρεωκοπήσασαν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος,
ἐμπρός σου ἔχοντες σκορτοὶ καὶ γέροντες καὶ βιέφη
καὶ ψάλλον ἀλληλούϊα μὲ Γυναικογύρτου ντέφι.

—

Νέκυν ζητῶν ὁ Βασιλεὺς διέσωσεν νὰ εὕρῃ
καὶ βλέπων κ' ὁ Χηρίλλας πῶς ἄπλωσε ἄλεσμα
μὲ τὸ φανέρι ἔτρεχε πρὸς Κυβερνήτου θῆραν,
ἡμεῖς δὲ τοῦτο ψάλλοντες φωνάζομεν πρὸς λύρκν.
Χαίρε ὅπου κατέπιασε τῶν πρεσβυτῶν ὁ λῆρος,
κ' ἐπὶ τὸν Κωνσταντόπουλον ἐπέλαχεν ὁ κλῆρος,
χαίρε ποῦ εἶχε κόψιμο ἐκείνη τὴν ἡμέρα
γιατὶ πολὺ τὸν πείραξε ἡ Καθορὴ Δευτέρα,
χαίρε ποῦ 'σήμανε γι' αὐτὸν βκοτικὴ κεμπάτκ
τὴν ὥρα ὅπου ἔτινε συνχμικὴ καὶ μάνα,
χαίρε ποῦ σὰν ἔσπασε στ' Ἀνάκτορα τὸ πόδι
τοῦ 'πέρασε τὸ κόψιμο κ' ἔλα τὰ εἶδε ῥιθί,
χαίρε ποῦ κ' ὁ Φιλέρτος καθὼς ἐπῆγ' ἐκεῖ
ἐπῆσκε τὴ σκούφια του τὴν δημοκρατικήν,
χαίρε ποῦ γιὰ ζητήματα καὶ λόγους ἀπορρήτους
κ' ὁ Παπαμιχαλόπουλος ἐμοίντωσε τοὺς τρίτους,
χαίρε ποῦ εἶπε καὶ σ' αὐτοὺς ὁ Βασιλεὺς σπαλιάτκ
χαίρε λιγνὲ καὶ ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

—

Ξένον ἰδόντα τὸ συμβὰν 'στὰν πρίτσαν τὴν χορεῖαν
καὶ εἶπαν ἀλληλούϊα κ' ἐκεῖνοι μ' ἀπορίαν.

—

Ὅλως ὁ κόσμος ἔτρεχε καὶ ἦτον ἄνω κάτω
κκὶ πόλεμος ἐμοῦλιος 'στὴν πόλιν ἐκυκᾶτο,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος μετὰ χρυσᾶς πομπῆς
τὴν ἀρχιγύαν τοῦ Στρατοῦ ἀνελάβεν εἰς χεῖρας,
κ' ἤκουσθη λέγουσα φωνὴ μετὰ βοῆς μεγάλης...
Χαίρε ὅπου ἐξύπνησε τὰ μοῦτρα του κι' ὁ Ῥάλλης,
χαίρε ποῦ τέτοιο ξαφνικὸ δὲν ἤλπιζε κανεὶς
καὶ πρὸ πολλοῦ κιτρίνιαζε καὶ ὁ γέρο-Λεμονῆς,
χαίρε ποῦ πρόσκλησιν κ' οἱ δυὸ ἐπρόσμεναν μακτίκως,
χαίρε ὅπου ἤθερσε τοὺς τρίτους τετρατκῶς,
χαίρε ποῦ ἔνιωσε κ' αὐτοὺς τοὺς χεῖρας ὡς Πιλάτους,
χαίρε λιγνὲ κ' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτα.

—

Πᾶσαν τὴν φύσιν μελανὴ ἐκάλυψε νεφέλη,
ὁ δὲ ἀστράπτων Θοδωρῆς ἐν φόβῳ ἐξεπλάγη
ἰδὼν τὸν Κωνσταντόπουλον τὴν πκῦσιν νὰ τοῦ στέλλῃ
κ' εἰς νέον ἀλληλούϊα μὲ γόους ἐξεράγη.

—

Ῥήτορας ἤκουσε πολλοὺς ἡ πόλις πολυῤῥόγγους
καὶ θρόνων ἀνακθέματκ καὶ Κορδονάτων βόγγους
καὶ πᾶς λαὸς ἐβόησε μὲ πκγωμένον αἷμα...
Χαίρε ποῦ κόντρα, Θοδωρῆ, ἐπῆγες εἰς τὸ Στέμμα,
χαίρε ὅπου ἡ γλῶσσα σου ὡς πέλεκυς κτυπᾷ
καὶ ὁ Λιμπρίτης ξιρουλκεῖ κκτὰ τοῦ Μαστραπᾶ,
χαίρε ποῦ ἔβλεπε κ' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων χαίρων
νὰ ξιφουλκοῦν κατώτεροι κατὰ τῶν ἀνωτέρων,
χαίρε ὅτου ἐκύτταζε αὐτὸ τὸ πκνηγύρι
κ' ὁ Βασιλεὺς φαιδκλικῶς ἀπὸ τὸ παρκθύρι,
χαίρε ποῦ ἔγινε καθεὶς τῆς πειθκρχίας μάρτυς,
χαῖρε ποῦ 'πίστευες κκὶ σὺ πῶς εἶσαι Βενιζέλτης,
χαίρε ὅπου ἐπροστάχτες μὲς 'στὸ πολύ σου χάλι
νὰ συλληφθῇ ὁ Μαστραπᾶς μὲ τὸν Μαυρομιχάλη,
χαῖρε ποῦ 'φώναζαν πολλοὶ «μωρὲ μὲ τέτνι τύπτκ;»
χαίρε ποῦ ἔπεσαν σπαθιὰ ὀλόχρυσκ 'στὴ Βούτκ,
χαίρε ποῦ 'στὸν Ἀνεύθυνον δὲν ἐκοπτκν ἀκόμη
καὶ οἱ ὁρυφοὶ τῆς τάξεως, κλητῆρες κ' ἀστυνόμοι,
χαίρε ὅπου καθένας των ἐξώμοκκ λυσσκλεύς
εἰς τοὺς ζητωκραυγάζεντκς ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως,
χαίρε ὅπου τὸ κκκκκλὸν κομπόσιον ἐτσκκίσθη
κ' ὡς κατκπέτκσμκ ναὸν εἰς δύο ἐχωρίσθη,
χαίρε ποῦ ἔρκγε δρὸ τρεῖς καὶ ἡ δίκκ μου πλάτη,
χαῖρε λιγνὲ κ' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρκτηλάτκ.

—

Σῶσκι πολῶν ὁ Βκσιλεὺς τὸν κόσμον ἐξ κἱμάτων
κ' ἐκ τῆς κκτκβυθίσεως κἱμοχρῶν σπαθάτων,
τὸ τρομερὸν ἐφούκτκσε σᾶς τιμωρίκς κνοῦτων
καὶ πάντες ἀλληλούϊκ ἐκρούγκσκν πρὸς τοῦτον.

—

Τεῖχος ἐστήθη ἄρηκτον ἐμπρὸς τῶν Ἀνκκτόρων
ἐξ εἰκρμάτων ὁπλιτῶν σωμάτων δικῤῥόων,
τοὺς δὲ μεσίτκς ἐσκίκκν τκαῦτα γεγονότα
κ' ἠλάλκζκν περιδεεῖς συσῤῥίγγοντες τὰ ὦτκ.
Χαίρε κκμπλοπόδαρε καὶ μακροκυκλεκίμκ,
ποῦ στκμκτᾷ τὴν δόξκν σου κκὶ Οὐλεμὰ κκλέμι,
χαίρε ποῦ ξκνκβρώμησκν τῶν ἀντκρτῶν τὰ λάβρκ
σὰν ἁπλυτκὶς βλκχόκκλτσκις καὶ βρωμισμένκ χάβκρκ,
χαίρε ποῦ πάλιν μκχητὴς Πκλκιῶν ὀνειράνκς
χαίρε ποῦ ζῶλο 'κύψκμε κ' ἐβγκκε Δελῆγκάνην,
χαίρε ποῦ τὰ χρειάστκκν κι' οἱ ξένοι γιὰ τὸ πεῖσμα,
χαῖρε ποῦ 'στὰ γερόμκτκ κατήντησες γιὰ δέσιμο,
χαίρε ποῦ πλᾶτσκκ ζητῶν κλερτῶν κκπετκνάτκ,
χαῖρε λιγνὲ κ' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρκτηλάτκ.

—

Γρηνος οὐδεὶς πρὸς τρόπκκκ τοσκῦτκ ἐξκρκέσει
κ' ὀλίγου δεῖν 'πηγαίνκμε 'στὸ δκκέλο πετκτέσει,
πλὴν λυτρωθέντες τῶν δεινῶν κκὶ τοῦ φρικτοῦ ὀχρῶνος
οἱ πάντες ἀλληλούϊκ ῥωνέζουν ὁμοφώνως.

—

Φῶς ἤκρῖν κυττᾶζεντες τὸ σκότη διαλύσκν
γκρεῖρομεν τὴν ἐξκλλκν τοῦ Θοδωρᾶκη λύσσκν.
Χαίρε ποῦ μόλις ἔπκσκι τὸ ἄστκστο Κορδόνι
μὶκ δρκχμὴ κκτέδηκε κκὶ τὸ Νκπολεόνι,

Π

χαίρε Καπνόμυλε καλέρε, τῶν καπνεμπόρων τρόλο,
χαίρε ποῦ μας ἐζήτησε τσαμπρόρουχά μας ὅλα,
χαίρε ποῦ δὲ σὲ κρύβουνε πολλοὶ ἐξ ἀτυχίας
καὶ σὺ ἀκόμα θέλεις γιὰ μαγκανοπερίοδος,
χαίρε ποῦ θὰ καταρρέυσε, Γορτύνια σορέ,
κι' αὐτοῦ τοῦ Βασιλόντα νὰ κλάψῃ τὸν λυρί,
χαίρε ποῦ τὰ γαμπιὰ μας τὸν χρόνο προπερνοῦσε
στρογγίς θὰ τὰ ξορκίζῃς τρομερὸν Σολωμόντα,
χαίρε ὅπου τὴν ἔπαθε κι' ὁ Δεληγιαννάρης τόσα,
χαίρε ποῦ τὸν πυρέσσουσε τῶν ἀντρείων ἡ μπόρα,
χαίρε ποῦ ἔλθε στὸν βωμὸν τῆς ἀντρικιᾶς θύσης
κι' ὁ προσφιλὴς ἀκούεις μπαίρακας τὸν θεῖον,
χαίρε ποῦ μετενόκιαν οἱ φίλοι Κορδονάτοι
ὅσοι τοὺς Προύτους ἔκαμαν στοῦ θρόνου τὸ γενάτι.
Χαίρε ποῦ τώρα λεσμονοῦν τὰ τύσα των στελέτια
καὶ πᾶν στὸν Κωνσταντόπουλο νὰ κλέψουν γιὰ ρουσφέτια,
χαίρε ποῦ σ' ἄρπαν κι' αὐτοὶ γιὰ νὰ ταμπήσουν κάτι,
χαίρε λιγνὲ καὶ ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

—

Χάριν ζητῶν ἁμαρτιῶν μεγάλων καὶ ἀρχαίων
ὁ ὁμνηθεὶς μὲ Μολασσῶν, σπονδείων καὶ τροχαίων,
ὁ μονοκάκκαλος σωτὴρ καὶ γίγας τῶν γιγάντων,
ἀκούει ἀλληλούϊα παρὰ πασῶν καὶ πάντων.

—

Ψάλλω τῶν λαοπρόβλητων εἰς τὴν διεπρεπῆ
τὸ ῥόμβερδον καὶ φλογόκελχρον μὲ δύναμιν φυσῶν.
Χαίρε ποῦ σήμερα καὶ σὺ γεροτάζεις τέκνιμά σου,
χαίρε ὁποῦ περίλυπος Ὀρνιολογῶν σιμά σου,
χαίρε ποῦ τῶρ' ἀντὶ εὐχῶν καιρίδιων καὶ πικάνων
μοιρολογῶν τὴν πάδιαν σου μετὰ ξηρῶν λαχάνων,
χαίρε ποῦ Φκρικκόπουλοι τριγῦρω παραστέκουν
καὶ κάλτσαις χειμωνάτικαις ἀπὸ μαλλὶ σοῦ πλέκουν,
χαίρε ποῦ ἐξκατμίσθησαν θυμικιμάτων κνίσσαι
κι' ἔνας κολοκυθόσπορος γιὰ πάσα τέρπη εἶσαι,
χαίρε λαμπρὲ Θεόδωρε, Θοδώρε, Θοδωράκη,
χαίρε Ἀριστογείτονος ἐγγόνι καὶ τσιράκι,
χαίρε τὸ κατηφύγιον τῶν πολεμάρχων ὅλων,
χαίρε δεινὲ πολέμαρχε εἰρηνικῶν συμβόλων,
χαίρε ὁ δράκους δρακειλῶν μ' εὐρύσκελείς στελέας
καὶ πομπολύζων κεφαλὰς μὲ περικεφαλαίας,
χαίρε ὁ κρύπτων 'στὰς πτυχὰς τῆς νικτικῆς σου ῥόμπας
συνηγέδες, δόματα, σπαθιά, καβούκια, σκάγια, μπόμπας,
χαίρε βαργέλιγνο κορμὶ ἀνδρὸς ὑπερωφίλου,
χαίρε ὁ χαῖρας κρευουργὸν γιὰ πίδημα τοῦ ψώλου,
χαίρε ὁ μ' ἐκθαμβόνοντας θριάμβους ἐκθαμβῶν,
χαίρε ὁ βομβαρδίνιο καὶ βόμβαρδα βομβῶν,
χαίρε ποῦ πάντα δαπανᾷς τὸ κῆμα σου ἀκάτους,
χαίρε ποῦ σ' ὅλους φκίνεται 'στὸ τέλος Δὸν-Κισσῶτος,
χαίρε στολὴ τῶν Λαγκαδιῶν καὶ γηρικὰ ἐλάτη,
χαίρε λιγνὲ κι' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.

—

Ὦ Θοδωρῆ πανύμνητε, ὁ χύρτα συχνοτρύγων,
ὑπείκων 'στὸν δριὸτατον τοῦ Βασιλέως λόγον,
ῥόδα ἡμῖν ἐξ ἀνταρτῶν καὶ πάσης ἀκίδικς
ν' ἀκούσῃς ἀλληλούϊα ἐξ ὅλης μας καρδίκς.

—

Τὸ ὑπερμάχου στρατιγὸ πομπώδη ὑποδοχήν.
ὡς ἀντιφωνεῖ τὸν λαὸν θερμὰ εὐχαριστήρια.

—

Ἀλλ' ὅμως ἔχοντες μὲ σὲ τὰ κράτος ἀποσοβάχιτον
οἱ Κορδονάτοι τοῦ λοιποῦ ἂς τρίουν τὸ στομάχι των.

—

Ἐκ τῶν παντοίων στάσεων τὰς πόλεις ἐλευθέρωσε
κι' ὡς ἀσκητὴς 'στὴν Κηφισιὰ τὸν βίον ἀφιέρωσε.

—

Διὸ φωνάζουν νηστικοί, φωνάζουν καὶ χορτάτοι:
«χαῖρε λιγνὲ κι' ἀνύμφευτε τοῦ κράτους Στρατηλάτη.»

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίοις.

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μαγδὰ Ἑταιρία
τῶν γεντεῖων Ἀσφαλειῶν κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ
καὶ ὅσους ῥλέγει ἀληθῶς θεσμὴ φιλοπατρία
ἂς τρέξουν ὅσον τάχιον ν' ἀσφαλισθοῦν ἐκεῖ.
Ἡ καθεμία Τράπεζα εἰς ταύτην Ἰχει μέρος
καὶ μέτοχει καὶ ἰδρυταὶ οἱ πρῶτοι παραδοῦχοι
κι' ὃς σπεύσει πρὸς ἀσφάλειαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκαίρως
κι' ἐκείνες ποῦ δὲν ἔβαλε 'στὰ πόδια τὸν τοκογλύφ.
Ἀσφάλεια κατὰ πυρός, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης
καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν ὁποῦ γεννᾷ ἡ πλάστις,
ἀσφάλεια εἰς φοβέρα κι' ἀπρόοπτα συμβάντα,
ἀσφάλεια 'στὸ εἶναι σας, εἰς τὴν ζωήν, εἰς πάντα.
Ἠθὴν μελετήσας κι' ὁ ΡΩΜΙΟΣ τὸ Καταστατικὸν
καὶ κάθε του ἀσυμφέρουχο εἰς ταύτην θ' ἀφαλίσῃ.
Ἂν καὶ ὁ ρίκτης ὑποψιὸς τῶν Ἐσωτερικῶν
ὁποῦ μᾶς βγάζει τὴν ψυχὴ ὅς ὅσου νὰ μιλήσῃ,
σπουδαία Νομοσχέδια ὑκίδολλεν ἰσχάτως,
μὲ τὰ ὁποῖα σίγουρα θ' ἀσφαλισθῇ τὸ κράτος.
Ἀσφάλειαν δ;' ἔλα σας ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρύττει...
ὁδὸς Σταδίου, κύριοι, 'στοῦ Ἀξιοῦ τὸ σπῆτι.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—τῶς 'στὸ στῆτες μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἅπανω, —κι' ἀπὸ κοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Σῶζη. —δηλ'στὸ λέει, τρεῖς'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μαϊόλα — μὲ μιγδὶ εἰκοσάρι,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἔνδρα, — ποὺταν ἄλλοτε μακρύ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοντοχτὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος ἔρχεται
κι' ἔβδομα πάλιν οἱ Ἀθῆναι

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσια,
ἔτσι 'μπόρεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὥρων μας μεταβολή,— ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΙΟΣ τὴν ἑβδομάδα—μόνον μιὰ φορὰ θὰ θγαίνῃ.
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξοντόλα —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι —γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομαι.
καὶ 'στὰς Ἀθηνὰς τὴν πόλιν—καὶ εἰς τὴν ἀλεδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην —δίχως νάζια κι' ἀνησυχίαν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο —δραχμὰ δώδεκα καὶ μίσο.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη —δεκαπέντε καὶ 'στὰ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο δὲν κοστίζει —ἕτσινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει—θὰ τὸν κάνῃ μεῖζον φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ πάρα καὶ τὴ μάρα —κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσιεννιὰ Φλεβάρη
κι' ὅλα ἔγιναν κουδούρι.

Τριακόσια ὀγδοήντα ἕξι,
πολλοὶ θαρροῦν πὼς θὰ τοὺς φέξῃ.

**Θεάματα πολιτικά,
παραπολὺ σπαρακτικά.**

Α'

Ὄχ! συμφοραῖς ποῦ πλάκωσαν κλυτὴν τὴν ἑβδομάδα!...
αὐτοὶ ποὺ πίνει κάποτε τὸ κίρκα σὰν σουμάδα
εἶδι μὲ πόνο τῆς ψυχῆς καὶ μάτια ὁκρυσμένα
ἔβδι κι' ἐκεῖ τὰ πρόβατα τῆς στένης σκαρπισμένα.
Φωνάζει ὁ κακόμοιρος κι' ἄλλου ἐκεῖνα πάνε
καὶ ἀριστερὰ τὰ δίστυχα σκορπάνε,
καὶ τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος ὁ παρακορδώνατος
μὲ ὄκαρο σὰν κορόμηλο κι' ἀπὸ κοθμοὺς γεμάτος
πέρνει κατὰ τὰ μάτια του καὶ κλαίει, κλαίει, κλαίει,
κι' ὁ Θοδωρῆς τον ἐρωτᾷ, κι' ὁ Θοδωρῆς τοῦ λέει:
«Πῶ τρέχεις μὶ τὰ τέσσερα, τοῦ Κορδονιοῦ ζαρκάδι,
καὶ σὺ μ' ἀρίνεις μοναχὸ μὲ τάλλο τὸ κοπάδι;»
Καὶ τὸ ζαρκάδι 'φώναζει «δὲν εἶμαι 'στὰ κελὰ μου,
ἐξώσεψα 'στῆς ἐκλογαῖς τὰ μαλλοκέφαλά μου,
καὶ τώρα ὁ Φιλάρετος μοῦ βγῆκε Ὑπουργός
κι' ἐγὼ τὸν βλέπω Πρόεδρος καὶ Πρόεδρος ἀργός,
καὶ συλλογίσου μὲ στιγμὴ, κύρ Πρόεδρε πικρέ,
οἱ πατριῶτοι Θεσσαλοὶ γιὰ τοῦτο τί θὰ λένε.
Θὰ τηλεγρὴ καὶ θὰ 'ρτῇ τοῦ Βόλου τὸ φουσάτο
ἂν ἀτσειδίνετ ἤτανε τὸ κάζο ἢ πένσατο,
καὶ καθὶ τύσο ἀπ' ἐκεῖ θὰ στίλλουν—ὁλμένε!—
στεφάνια 'στὸν Φιλάρετο καὶ τυφλαὶς εἰς ἐμένα.
—Κυρράγε, δόλμι Θεσσαλέ, κι' ἡ τύχη μᾶς ἀρισμένει...
θὰ 'δῇς νὰ μποῦμε 'γρήγορα μὲς σ' ὅλων τὸ ρουθοῦνι,

κι' ἂς εἴμαστε πρεσωρινὰ ὀλὸ Πρόεδροι πευμένοι,
ἐγὼ χωρὶς πηδάλιο καὶ σὺ χωρὶς κευδοῦνι.
Γιατὶ σὰν γιὰ τὸ Θεὸ καὶ σᾶς κι' οἱ ἄλλοι φίλοι,
τὸν Μακ, μαῦρε, πρόσμενε νὰ σᾶς χλωρὸ τριφύλλι.—
Ἔτσι 'μιλεῖ ὁ Θοδωρῆς καὶ τὸν λαὸν σκώνει
ἀλλὰ ταῦτ' τοῦ Θεσσαλοῦ μὲ τέτοια δὲν ὁρίνει,
καὶ χωρὶς τὴν ἀρχηγὸ μὲ πόνο καὶ μὲ δάκρυ
καὶ πέρνει τὸν κατήφορο κι' ὅπου τὸν βγεῖ 'ἡ ἄκρη,
κι' ὁ Θοδωρῆς ἐρώνεξε 'στὸν Θεσσαλὸ πατέρα:
«αὔρε 'στὸν γέρο διάβολε κι' ἀκόμη παρακέρα».

Β'

Ἀκολουθοῦν τὸν Θεσσαλὸ τριάντα Κορδονάτοι
καὶ πέρνουν τὸ στρατὶ στρατὶ, στρατὶ τὸ μενικάτι,
καὶ τὸ στρατὶ τους ἔβγαλε μὲς 'στὸ μιγκὸς σπῆτι
τοῦ θυμωμένου Δημητρῆ καὶ τοῦ τριτκομμίτη.
Ἀνοιξε, πόρτα τοῦ ξανθοῦ, ποὺ 'σήκωσε πεντζέρι,
κι' ἡ πόρτ' ἀπὸ τὸν φόβο της ἀνοίγει πέρα πέρα.
Καλῶς τους... καλῶς σ' ἤλθαμε... τοῦ Δημητράκη ζήτω!...
τὸν Θοδωρῆ ἀφήσαμι καὶ ἤλθαμε 'στὸ τρίτο.
—Σύρε νὰ 'πῇς τοῦ Βασιλῆ τὸν Ράλλη νὰ κελίσῃ
κι' αὐθὶς ὁ Κωνσταντόπουλος νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ μίσῃ,
σύρε νὰ 'πῇς τὸ κόμμα μας πῶς πικραπῆρε ῥόρκ,
σύρε νὰ 'πῇς πὼς εἴμασταν πενῆντα γιὰ τὴν ὥρα,

σύρε νὰ 'πῆς πὼς τὸν τιμῶ καὶ τοῦ φιλῶ τὸ χέρι
κι' ἡ ἀδιαφορία του πῶς μεγόνια μαχαίρι,
σύρε νὰ 'πῆς πῶς ἄδικα κι' ἐμένα μὲ πειράζει,
πὼς μὲ τὸν Κωνσταντόπουλο μοῦ 'χάλπιδε μαράζι,
πὼς ὅλα σβήχω ἔτσιμα καὶ πίς του νὰ ἐξεύρῃ
πῶς, ἂν γενῶ Πρωθυπουργός θ' ἀπλώσωμεν ἀλεύρι,
πὼς θὰ γενοῦμε σὰν ἀρνιὰ παχειὰ καὶ καρμανιάκι
χωρὶς τῶν σκύλων τῆς αὐραῖς νὰ τρῶμε γιὰ λευκανιάκι,
πῶς 'στὸ πλευρό του θἄμ' ἐγὼ κι' αὐτὸς εἰς τὸ δικό μου
καὶ θὰ κλωτσοῦμε τὸν περὶ κατιμεσῆς τοῦ δρόμου.
Σύρε νὰ 'πῆς πὼς τρίχωμε σὰν πειναμένοι λύκοι,
πὼς ὅλοι μας 'λυσσάξαμε γιὰ Πρωθυπουργιλίκι,
πὼς ἂν χαρτοφυλάκιο μοῦ δώσῃ ὡς τὸ βραδὺ
καὶ σὺ τὸ φῶς τὸ ἱλαρὸν θὰ ἴδῃς, Γεωργιαδή.
Σύρε νὰ 'πῆς τὰ χωρατὰ ν' ἀφήσῃ κατὰ μέρος.
σύρε νὰ 'πῆς πὼς θὰ φανῶ ἀντάρτης Ροβεσπιέρος,
σύρε νὰ 'πῆς πὼς ἂν κι' ἐμὲ ἀκό του δὲν μὲ κάνῃ
βρακὶ θὰ γίνω κι' ἀπαντοῦ μιτὰ τοῦ Δεληγιάννη.
πὼς θὰ ξεχάσω φακελα καὶ γρίνιες καὶ μαλλώματα
κι' εἰ δὲ τὰ μακαρίτικα θ' ἀρχίσωμε μπαλώματα.
Σύρε νὰ 'πῆς πὼς ἔλιωσα, σύρε νὰ 'πῆς πὸς σβύνω,
κι' ἂς μὴν ἀκούῃ τὸν Συγγρό, τὸν Χιώτη τὸν Ραδίνο.—

Γ'

Ὁ φωκαρᾶς ὁ Πρόεδρος μὲ ὑγιατὴ ζαλάδα
ἀρέσως τὴν καινούρια του ἐφάρμοσε βελλάδα
καὶ μιὰ καὶ δυὸ 'στ' Ἀνάκτορα πηγαίνει καὶ σουρίζει...
τηρᾷ ὄιξε, τηρᾷ ζερβὰ, κανένα δὲν γνωρίζει...
τηρᾷ καὶ δεξιώτερα κανένας δὲν ὑπῆρχε,
κυττάζει καὶ ζερβόδεξα καὶ βλέπει τὸν Αὐλάρχη.
—Καὶ ἀπὸ ποῦ, τὸν ἐρωτοῦν, καὶ πῶθεν πῶς καὶ πόσα ;—
καὶ τοῦ Προέδρου ἀπαντᾷ ἡ τραμαρμένη γλῶσσα...
— Ἀπὸ τοῦ Ῥάλλη Θεσσαλίς 'στὸ Στίμμα κι' ἀκατό.—
—Καὶ τί ὄνλσὺν τα λόγια σου καὶ τί θὰ 'πῇ αὐτό ;—
— Ἀπὸ τοῦ Ῥάλλη ἔρχομαι νὰ βρῶ τὸν Βασιλῆ
γιατί μας τρέχει σήμερα πολὺ κακὴ δουλειά,
κι' ἀλλοίμονο τὰ πίσω της ἂν στρέψ' ἡ Βασιλεία,
Γεωργιαδὴς τόνομα, πατρὶς ἡ Θεσσαλία,
κι' ἐξοῦσῦα 'στῆς ἐκλογὲς χιλιάδες ἐψαπό...
Ἐνὰ τί ὄνλσὺν τα λόγια μου, νὰ τί θὰ 'πῇ αὐτό.—
— Ὁ Βασιλῆς δὲν εἶν' ἐδῶ, τὴν κάρτα σου νὰ δώσῃς,
καὶ νἄλθῃς αὔριο πρωὶ γιὰ νὰ τὸν ἀντικρύσῃς.

Δ

Τί μαύρη νύκτα 'πλάκωσε... γυρίζει 'στὸν ὀντά του
κι' οὐδὲ καλὲμι Σκαῦη δὲν γραφει τὸν σιδντά του.
Ἀναστενάζει βγαίν' ἀχνὸς καὶ μέσα πόνος βρεζει
κι' ἀπάνω 'στὸ κριββάτι του μουγκρίζει καὶ σπαράζει,
καὶ μόλις 'στὸ προσκέφαλο ἡ κεφαλὴ του γέρνει
μὲ χίλιαις μυρίαις συλλογὲς ὁ νοῦς του παραδέρνει,
καὶ κοκκινίζ' ἡ μοῦρη του καὶ γίνεται πικτζάρι
καὶ γυρεύ του βρυκόλακες πηδοῦν καλιακανζάρι,
καὶ του τσιμποῦν τὸ κρέας του κι' ἀπὸ μπροστὰ καὶ πίσω,
ποῦ 'στὴν ἀσπραδιὰ ξεπεργᾷ γιαούρτι σκακουλέικο.
—Σύπνα, καϋμένε Πρόεδρε, μὴν κάνῃς πῶς κοιμᾶσαι...
ἐκεῖνον τὸν Φιλάρετο γιὰ πάντα νὰ θυμᾶσαι.
Σήκω νὰ φᾷς τὰ ροῦχα σου καὶ νὰ κατακοπῇς,
σήκω νὰ πᾷς 'στὸν Βασιλῆ τὰ ντέρτια σου νὰ 'πῇς,
σήκω κι' σαίψου τί θὰ 'στὸν γιὰ σένα εἰς τὸν Βῶλο
σὰν μάθουν τέτοιο ξαφνικὸ πολὺ κερτυκεβόλο.
Σήκω γοργὸς κι' ἡ εὐξὴ σου κατήφορο ἀπῆρε,
κι' ἂν ἡ Αὐλὴ δὲν σὲ δεχθῇ 'στὸν Δεληγιάννη σύρε,
κι' ἂν ε' ἀρνηθῇ ἀνεἰπιστα κι' ὁ Θεόδωρῆς ἀκόμα
ρτύσε 'στὸν κόρφο τρεῖς φοραῖς καὶ κάμε πέμπτο κόμμα,
φανοῦ καὶ σὺ ὀημοκρατῶν τυραννεκτόνων θρέμμα
καὶ βάλε σκοῦρο κόκκινο νὰ φοβηθῇ τὸ Στέμμα,
κι' ἔτσι νὰ γίνῃς Ὑπουργὸς καὶ κάλτσα τοῦ ζαβόλου
κι' ὅλο γιὰ σένα νὰ μιλοῦν κι' ἐντὸς κι' ἐκτὸς τοῦ Βώλου.

Ε

Κακὴ αὐγὴ ξημέρωσε, μὴν εἶχε ξημερώσει,
κι' ὁ Πρόεδρος τὸν Βασιλῆ ἐπῆγε ν' ἀνταμώσῃ.

—

(Ὁ Πρόεδρος ζαρώνων
παρακαλεῖ τὸν Θρόνον).

—

Συχώρεσέ με, Βασιλῆ, καὶ δὲν τὸ ξανακάνω...
ἂν ἐπῆγα τότε 'στὴ Βουλή, μὰ τώρα τὸ ξεχάνω,
κι' ἂν σούρταιξα σέ τίποτε παρακαλῶ ληπόνα τε
κι' ἐμπρός σου κλίνω τὸ ζερβὶ καὶ τὸ δεξὶ μου γόνατο.
Λυπήσου λίγο, Βασιλῆ, κι' ἐμὲ τὸν κακομοίρη,
κάμε τὸν Ῥάλλη Σύμβουλο νὰ 'δῶ κι' ἐγὼ χαρὰ,
νὰ γίνω Ὑπουργὸς κι' ἐγὼ καθὼς καὶ τὸν Φιλάρετο
κι' ἂν ἐπῆγα τότε 'στὴν Βουλὴ γι' ἀστεῖο μόνο πάτε,
Συχώρεσέ με, Βασιλῆ... παρηγοριὰ δὲν βρίσκω...
ρῖξε χαρτοφυλάκιο καὶ 'στοὺς ξανθοὺς τὰ δίσκε,
ὥσπε σ' ἐμένα τοῦ πτωχοῦ τὸ ἔλεός του ὄλο
γιὰ ν' ἀκουσθῶ 'στὴ Λάρισσα, γιὰ ν' ἀκουσθῶ 'στὸ Βῶλο.

—

Ὁ Βασιλῆς τὸν 'σήκωσε ἀγάπη νὰ τοὺ δείξῃ
κι' ἀντὶ χαρτοφυλάκιο 'στοὺ δίσκο νὰ τοῦ ρίξῃ
ὀπὸ κερμιδία τοῦβαλε χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάλῃ,
τὸ ἕνα γιὰ τὸν Λεμονῆ καὶ τάλλο γιὰ τὸν Ῥάλλη.

ΣΤ

Βαροῦν 'στοῦ Ῥάλλη τὰ βιολιὰ καὶ περιπένουν ὅλοι
ἡ λυπημένη των καρδιὰ νὰ γίνῃ περιβόλι,
μὰ μιὰ φωνὴ ὁ Πρόεδρος ἀπηλπισμένη ρίχνει
καὶ τοῦ ἀφέντη Βασιλῆ τὰ κεραμίδια δείχνει,
καὶ τότε μουτσουνιὰ πολλὰ 'φανέκαν ξυσμένα
καὶ μύτες ὑπερήφανες κι' αὐτὰ κατεβασμένα,
καὶ μαρκοὶ ἀρχίσανε νὰ σέρνουν τὰ μαλλιὰ των
καὶ μὲ τὰ τοῦβλα τῆς Αὐλῆς νὰ ξύνουν τὴν κοιλιά των'
καὶ μὲ αὐτὰ τὰ σύμβολα ξεκίνησαν οἱ τρῖτοι
κι' ἐπῆγανε 'στοὺ Θεοδωρῆ τὸ κλειδωμένο σπῆτι.

—

(Ὁ Θεόδωρῆς ὁ τσλας
μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας.)

—

Ὦ παιδιά μου, ὀρφανὰ μου,
σκορπισμένα 'δῶ κι' ἐκεῖ...
τὰ μεγάλα βασανά μου
λυπηθῆτε μερικεῖ.

—

Δὲν θὰ 'βρῆτε Δεληγιάννη,
ὦ κοπέλιά μου χαζὰ...
Ἔλα 'πίσω, Βασσκρέκνη,
καὶ Παλάσκα μου κι' Ἄζα.

—

Δ.—Βρὲ πιάστε με νὰ σηκωθῶ, ἀμὰν γιὰ τὸ Κορδόνι...
Φ.—Κατὰ τὴν τοῦμπαν ποῦπεστες κάνεις δὲν σὲ σηκόνει.

Μαζευθῆτε σὰν καὶ πρῶτα
εἰς ἐμένα τὴν κλωσσοῦ,
γιὰ νὰ φέρωμε τὰ φῶτα
τοῦ αἰῶνος τοῦ χρυσοῦ.

—

(Ὁ πικμένος εἰς τὸν Ῥάλλη
μὲ κατάνυξι μεγάλη.)

—

Ἔλα φίλε μὲ 'στὸ στόμα
κι' ἂς γινώμαι δυστυχῆ,
μίκ κάλπα, ἕνα κόμμα.
ὄὺε Βρούτων μιὰ ψυχή.

—

Ἡ φιλία δὲν ἐχάθη
κι' Ἔλ' ἀγάπη μου γουστὸ...
ἂν κι' ἐγὼ τὴν ἔχω παθεῖ
μὰ τὴν ἔπκθες καὶ σύ.

—

Μὲς ἐψήσανε 'στὴ σούβλα,
μὲς σταυρώνουν—ὠμοῖ !—
ἀπ' αὐτὰ τὰ δυὸ τοῦβλα
ζώσε τένα κι' εἰς ἐμέ.

—

Πάρε 'πίσω τὰ βριτίβλα
καὶ τῆς μούντζαις τῆς τρανὲς,
κι' ἂς ἀρχίσωμε τὰ ἴδια
ὄίχως κακίαις καὶ φωνὲς.

—

Ὦ παιδιά μου, ὀρφανά μου,
καὶ στολίδια τῆς Βουλῆς,
ἐνοχλεῖ τὰ πεισνά μου
ἡ φαγοῦρα τῆς Αὐλῆς.

—

Ἀπ' τὰ λάχανα βγελμίνη
τοῦ ἀφέντη του Μωρῆ.
καὶ σὰν πρῶτα πειναμένη
χαίρε χαίρε Ἐλευθεριά.

—

Ζ'

Τὶχ τὰκ κειπᾷ ὁ Θεσσαλὲς καὶ τοῦ Συγγρεῦ τὴν θύρα
γιατὶ δὲν 'βρίσκει ὁ πτωχὸς μηδὲ 'στὸν ἥλιο μοῖρα.
— Ἐσὺ ὁ κύριος Συγγρός κι' ὁ παντοκράτωρ Χιώτης,
ποῦ ἔγινες τοῦ Θεοδωρῆ μηχανορράφος πρώτης,
ποῦ ἀνεβάζεις 'στὴ στιγμὴ καὶ ρίχνεις Ὑπουργοὺς
καὶ τιμονιέρης φαίνεσαι τῆς σάπιας μας Ἀργοῦς,
ἐσὺ ποῦ πάντα ἐλεεῖς τὸν κάθε ὀχκονιάρη,
γιὰ 'πὲς 'στὸν Κωνσταντόπουλο μαζί του νὰ μὲ πάρῃ.

καὶ Ὑπουργὸ του νὰ μὲ 'πῇ κι' ἐμένα τὸν μακρόλιο
μήπως μοῦ στήσουν ἄγαλμα σὲ Λιψίσσα καὶ Βόλο.—
—Ἐν ἐμπορῶ νὰ σας χαρῶ, σιὸρ Γιωργιαδῆ...
σᾶς καρτεριὲ του πρώτου σας κρίνετ' τὸ γραμμάδι.
Ἐκεῖ χαρτουλάκι ἀμέσεται νὰ βρῆτε...
οὐκ Τουρκίσις ἔβρετεν συγχρώνται Σαμαρείτκι.—

—

(Σημαντικὸν κεφάλαιον, ποὺ ὁ Γεωργιαδὴς
γυρνᾷ παυρτὸς 'στὴν Θεσσωρὴ καὶ σκοτεινὸς σὰν Ἅδης.)

—

—Ἄνεξε πόρτα Θεσσωρῆ κ' ἐ πόρτα Στρατηλάτου,
δνοιξε σ' ἐν' ἀμαρτωλό, ποὺ σέρνει τὰ μαλλιά του.
Γιὰ κύττα τώρα κακορίζ τὸν πρώτον του τὸ λάσπα...
πραγματικῶς ἡμάρτησα 'στὸν μέγαν Ναπολέοντα,
καὶ κρίνομαι ἀνάξιος νὰ λέγομαι Ἕλλην σου
ἀφοῦ μοναχὸ σ' ἄγκιασα 'στὸ τόσο ξαφνικό σου,
μὰ τὸ ποὺ ξανασέβομαι τὸν κάθε θορυφρο
δέξου κι' ἐμὲ τὸν μάρτυρα κι' ἐμὲ τὸν Ὀδυσσέα.—
Κι' ὁ Θεσσωρὴς ἐφώναξε αὖθ' ! τὰς μεγάλας μέθης !...
ἦσουν νεκρὸς κι' ἀνέζησες, ἀπολωλὼς κι' εὑρέθης...»
κι' ὡς τοῦ Ἀσώτου ὁ πατὴρ ἔχασκαι γι' αὐτὸ
κι' ἐπρόπαξε νὰ σφάξουν μοσχάρι σιτευτό,
ἀλλὰ μοσχάρι τώρα πιὰ δὲν εὑρίσκαν κανένα
κι' ἔφαγαν λίγα λαχανα κι' αὐτὰ ξανοβραμένα.

—

II

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, οἱ δύο φαμφαρόνοι,
ἀπὸ μακρὰν τοῦ Θεσσωρῆ κυττάζουν τὸ μπελκόνι.)

—

Φ.—Βλέπεις ἐκεῖνον τὸν λιγνὸ τὸν παρκαποιαμένο,
ὁποὺ φορεῖ γουαγιαβὶ 'στὸ αἷμα βουτημένο,
ὁποὺ φορεῖ 'στὴν κεφαλὴ λαχάνινο στεφάνι,
ποὺ τὰ παπούτσια τοὔδωσαν καὶ δὲν τοῦ κακαφάνη,
ποὺ μὲ κουκούλα πραχωρεῖ σὰν ἕνας Καπουτσίνος ;...
αὐτὸς ἐστὶν ὁ περὶ οὗ, ἐκείνος εἶν' ἐκεῖνος.
Ἐκεῖ τὸ ἰγκαλλίσιμα τῶν Πρωθυπουργείων,
κι' ὅπως ἀπὸ τὰ μίγκρα τῶν παλαι Βερτιῶν
ἐστάζαν Τσακμακοὶ κι' ὀξέα Πρωτοκὰ
καὶ τόσα ὀκλητήρια πολυ τρομακτικά,
ἔτσι κι' ἀπ' τὰ παραθύρα τοῦ τωρινοῦ Μεσσὶς
μὲ πολεμάρακτη Θεὰ κατ' μαῦρα Ἀνακρσὶα
μὲ χίλιαις γλώσσαις χύνεται, μὲ χίλιαις γλώσσαις ἀρχίνει,
καὶ μ' αἵματα Βασιλικὰ τὰς κεφαλάς μας ραίνει.
Π.—Ὦ φρίκη φρίκης, Φασουλῆ... θὰ βγάλω ἀγουρίδα...
Φ.—Ἀπὸ τὸ κρέας σου ζωὴ νὰ κόβω μὲ λουρίδα.
Ἀνθρωποφαγος ἔγινα... ὦ συμφορὰ καὶ ὄλλες !..
κι' αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι, Περικλῆ, μυχαγκεφαροὶ ὅλοι.

—

(Ὁ Θεσσωρέικος παρακμὴ
'στὸν Περικλέτο καὶ Φασουλῆ.)

—

Δ.—Βλέπετε σεῖς ποῦ λέγατε γιὰ τὸ Ναπολέον
πῶς τύχατε ὑβρίνετο σὰν ἅπο τὸ Κερδόν ;
Ὁρίστε τώρα τί τραβᾷ καὶ μὲ τὸν Δεμίζη,
ποὺ μας 'φορτώθηκε κι' αὐτὸς κι' ἐν οὐ παικτοὶς μας παίζει.

Ἂς τὰ ἰδῇ κι' ὁ Βασίλιος, ὁποὺ θαρρεῖσι τάχα
πὼς ὅλα ροῖδι θὰ γενοῦν μὲ καθὲ ἕλλην χάχα.
Αὐτὸς ὁ νέος ὑβριστὴς πολυ δὲν θὰ τὰ ἐέσῃ
κι' ἀνάγκη τώρα νὰ φερθῇ σ' ἐμένα πιὸ καλά,
ἐγὼ δὲ τοῦ ὑποσχόμαι ἂν μὲ ξανακαλέσῃ,
εἰδὸς τὶ Εἰκοσαρρόγκο νὰ πάῃ τὴ Ψηλά.
Καθὼς σᾶς εἶπα πάντοτε, καθὼς τὸ ξέρουν ὅλοι,
ἀλύπητα μ' ἐκτυπήσαν μηχανορράφων ὅλοι,
καὶ σὰν νὰ μὴ μοῦ ἔφθανε ὁ Χάρτης ὁ χαλυτούπης,
ὁ Στάλμαν, ὁ Σαλισβουρὶ, ὁ Γλάδστων, ὁ Τρικούπης,
κρυφίως μ' ἐπιλήμνησε μὲ λυσσαλέον μίσος
πᾶσα τοῦ κόσμου Ἤπειρος, πᾶσα τοῦ κόσμου νῆσος,
πᾶσα σφαῖρᾳ καὶ τετραπλῆ τῶν Ἑλλήνων συμμαχία.
τῆς φύσεως τὰ πνεύματα κι' ἀνάσυρα στοιχεῖα,
ὁ οὐρανός, ἡ θάλασσα, τῆς γῆς αἱ δύο Πόλαι,
ὁ Καίσαρ τῶν Γερμανῶν κι' οἱ Νεντζίλερι ὅλοι.
Τὰ πάντα ἐναντίον μου συνήμασαν καὶ μόνον
μὲ μηχανορραφήματα τερπαρίτα δαιμόνων
ὡς ὅτου τὰ 'κατάφεραν νὰ πάρω κοντρουβόλα
κι' ἡ Δεμίζης ν' ἀνεβῇ 'στὸν σβέρκο μου καβάλα.
Φ.—Βαστοῦσ τοὺς ἀριθητισμοὺς καὶ τοὺς κατεργαρέους,
κτῶσα Ἐγγλέζους, Γερμανοὺς, καὶ Χριστιὰς Ἑβραίους,
ξεκοιλίασε τους, σφαξε τους, καὶ τὸ πιστοὶ των γάσρε,
κι' ἂν χρειασθῇς καὶ βοηθοὺς τὸν Περικλέτο πάρε.
Δ.—Πρέπει 'στὸν πύλεμον αὐτὸν καθεὶς νὰ συντελέσῃ.
Φ.—Πλὴν νὰ 'πω τοῦ Βασιλῆ νὰ σὶ ξανακαλέσῃ...
κι' ἂν μὲν ἀκουσῃ πρόθυμος ἔχει καλῶς, ἄλλως
ζήτω τοῦ Ναπολέοντος καὶ πρίτς τοῦ Βασιλίως.

Θ'

(Ὁ Τρικούπης ὁμιλεῖ
μ' ἕνα τόνον χαμηλόν.)

—

Ἀφινω γειὰ 'στοὺς φίλους μου καὶ 'στοὺς ἐχθρούς μου ὅλους,
ἀφίνω τὰς πλατεῖας μου καὶ τοὺς ποικίλους ὄχλους,
καὶ πέρνω τὰ μπαοῦλα μου καὶ πάω σὲ ταξιδεῖ
νὰ 'πῶ τὸ τί ἐζιόδεψα 'στὸ λαὸ καὶ 'στὸ ξυδί.
Κι' ἂν μέν 'στὴν περιήγησιν, ποὺ μελετῶ νὰ κάμω,
μ' ὑποδεχθοῦν μὲ μακαρὶα καὶ πέτσον ὅλοι χάμω,
κι' ἐγὼ τοὺς πάντας εὐλογῶν διὰ μιᾶς παλάμης
διαβῶ ἀπάνω σὲ κορμιὰ καθὼς Σεχουλάρμης,
τότε θὰ 'πῶ τοὺς πιθανὸν ἡ μπόρα νὰ περάσῃ
καὶ τὸ Κουβέρτ κι' ἡ πατρὶς νὰ ὁράσῃ καὶ θὰ ὁράσῃ.
Ἂν ὅμως ἐις τοὺς λόγους μου γριλλίσουν σὰν γουρούνια
καὶ δὲν μοῦ στήσουν τρόπαια εἰς ὅλα τάγκωνσεῖα,
τότε θὰ 'πῶ πὼς τὴν φακὴ θὰ φάμε μὲ πικούνια
καὶ πὼς θὰ σχίζωμε κεῖθενς νὰ κάνωμε φανέρια.
Αὐτὰ καὶ ἄλλα κόμπτσα θὰ 'πῶ 'στὴν οἰκουμένη,
ἂν παίξῃ δὲ τρίγυρα μου μιὰ λύρα παρακόρδως
κι' ἂν πορ' ἐλπίδα εὐρεθῶ χωρὶς διδηλωμένην
πάω 'στὴν Λάντρα παρευθὺς κατ' γίνομαι Μυλλόρδος.
(Κυττάζει πρὸς τὴν ὁροφὴν τοῦ δολερφρασμοῦ εἶκοσι
ἐνῷ ἀπ' ἐξ' ὁ Φασουλῆς φωνάζει «Κυκαρίκου.»)

Ο ΡΩΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι	Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα, ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ τόκος τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιᾶ φορὰ τὸ χρυσίνι.	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχω ἰζμενλέδε	— κι' ὅποια μοῦ κατοδώσει.	Κι' ἐνα γιλλὲν δι κρατῇς	— ἔχεις συνδρομητής.
Συνδρομὴς τὸ ἕξαμηνο	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅπουος τὸν πασὰ δὲν ὕβρει	— θὰ τὸν σὲρ μαῦρα σῦκα.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὸν πόντο	— καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην.	Γράμματα καὶ συνδρομὰ	— ἀπ' ὁδεῖες σφὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ἕξηντα λεπτὰ κι' ἑνεροπλὴν.	Γιὰ τὴ πόρτ καὶ τὴ ράχη	— κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνη.		

Ἑπτὰ τοῦ σαιζλο-Μάρτη,
καϊμὸς τοῦ Βοναπάρτη.

Ἑβδομήντα κι' ἑπτὰ καὶ τριακόσα,
τὸ γρονόβφα τριάντα καὶ τόσα.

Στὸν Ἄνακτα ὁ Φασουλῆς
μετὰ φαιδρότητος πολλῆς.

Μὲ τοῦ Δαυὶδ τὴν ἅρπα τὸν Ἄνακτα θὰ ψάλω
καὶ μὲ φωνὰς μεγάλας τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω.

Α'.

Ὦ Βασιλεῦ Ἑλλήνων, ἐὰν φωνάζ' ἡ χώρα...
καλὰ μου ὕμνος πρέπει καὶ σὺ νὰ πραγουλῇς...
τὴν φάτσα μου ποτὲ σου δὲν εἶδες ἐως τώρα
καὶ πιθανὸν ἐμπρός σου ποτὲ νὰ μὴ μὲ ὄῃς.

—

Νομίζω πὼς γιὰ τοῦτε κουκούτσι δὲν τὲ μέλει,
ἄλλα κι' ἐγὼ ἐλάχιν του θρόνου τὸ κοπέλι
μαρζὶ ὅτι θὰ φθάσω ἂν δὲ σὶ 'ζῶ ποτὲ μου,
καὶ μὲλ πικρὸν γιὰ τοῦτο, Μεγαλιότατέ μου.

—

Ἂς λείψουν κοπλιμέντα καὶ λόγια τυτικά,
ἂς πάψωμε τὰς λέξεις νὰ πολυκοσκευζώμε,
καὶ τὰ αἰσθήματα μας ἂς λέμε πικοτικά
χωρὶς γὲ κοὐτὲ καθόλου νὰ ξορκοκαντζώμε.

Β'.

Ὡς τώρα ἐβασίλευες χωρὶς νὰ κυβερνᾷς
καὶ εἶχες μόνο προγραμμα σὰν Βασιλεὺς κύταρκης
νὰ τρῶς, νὰ πίνῃς ξέοικετος καὶ νὰ καλερπεύῃς,
ἀλλ' ἔξαρνα ἐξύπνησες ἐκ τῆς πολλῆς τὴν νάρκης.

—

Ὁ Βασιλεὺς ἐξύπνησε κι' ἐπῆρανε φωτιὰ...
ὁ Βασιλεὺς ἐγρίψε.... εἶνε 'στὸν Βασιλέα !..
ὁ μέγας Ναπολέοντας κατέβασε τσύτια
καὶ τοῦπεσε τὸ τρικαντὸ κι' ἡ περικεφαλαία.

—

Βαρδὰτ' ἐμπρὸς κι' ὁ Βασίλιος περνᾷ μὲ τὴν καροτσα...
βαρδὰτ' ἐμπρὸς κι' ὁ Βασιλεὺς ἐὰν παίζει πιὰ τὰ κότσα...
βαρδὰτ' ἐμπρὸς κι' ἐλιώτσησε αὐτὸν ποὺ μας ἐκλώτσα
καὶ ἀρχίζε κι' ἐξκορίζι σὰν μεντὲς μὲς 'στὴ μπότσα.

—

Βαρδὰτ' ἐμπρὸς κι' ὁ Βασίλιος σαν πρὶν δὲν σιωπᾷ,
βαρδὰτ' ἐμπρὸς κι' ὁ Βασιλεὺς ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ
κι' ἀπὸ μακρὰν τὰ παῖη μας δὲν βλέπει τὰ κοπὰ
ὡς κι' Μαρίκι τοῦ Χριστοῦ Σαλώμη καὶ Κλωπᾶ.

—

Βαρδὰτ' ἐμπρὸς, μωρὲ παιδιὰ, 'στοὺς Πελατσοὺς τὸν κάτσικα,
ποὺ κοιμισμένος ἔπαρε τὸ τσακτικὸ μονιάτικο.

πού Σύνταγμα τόν ἔκαιγε σπασμένο καί παλάτια,
ἀλλ' ἄρρωστα πάντοκρυτα κι' ἀπάρτ τζιαί πράτικα.

Γ'.

Μακάριος ὁ Βασιλεύς, πού κάθε 'Αρβικίνες
τόν νανουρίζει μέ γλυκά κι' ἐρωτικά ἐγκώμια.
ἀλλ' ὅμως τρισμακάριος κι' ὁ Βασιλεύς ἐκείνος,
ὁπού θυμᾶται κάποτε πῶς ἦτι καί πρανόμια.

—

Μακάριος ὁ Βασιλεύς, πού ξενοιχάτος κοιμᾶται
καί κάνει τά γραλίκ καρδιά καί τζάχυρα κομμάτια,
ἀλλ' ὅμως τρισμακάριος κι' ἐκείνος πού θυμᾶται
ὅτι δέν πέρνει τόν λουφί μοναχά γιά τά μάτια.

—

Μακάριος ὁ Βασιλεύς, πού σιτᾶται καί λυγίζεται,
ὅπου σκιτώνει μέ χορούς τῆς ὥρας τοῦ καιροῦ του,
ἀλλ' ὅμως τρισμακάριος κι' αὐτός πού συλλογίζεται
πῶς δέν ὁρίλλει μοναχά νά τρίγῃ πρές νερού του.

—

Μακάριος ὁ Βασιλεύς, ὁ τήν ζωήν περνῶν
χωρίς κανένα σίριωνα κι' ὀλίγην τρικυμίαν.
πού εἶναι ὡς μονότονες γραμματικῆς κανόνων
χωρίς ἐξαίρεσιν ποτέ νά ἔχῃ συζυγίαν.

—

'Αλλ' ὅμως τρισμακάριος ὁ μέ κρίνον χρυσόμαλλον
ποντοπορῶν εἰς λαίλαπας κλυδώνων θαλασσίων,
πλεπτόμενος ὅ,τι κάποτε νά γίνῃ ρῆμ' ἀνωμάλων
κι' ἐξαιρετέα γενικῆ τῶν χλωρῶν κι' ἑτερογείων.

Δ'.

'Οπού μαράζι καί σιδῶτα γιά τό Κουβέρνο ἔχουν
τούς βλέπω ἀπ' ὀπίσω σου μέ δάκρυα νά τρέχουν
καί σού φωνάζουν «Βασιλεῦ, ἐλίντε καί σώσε,
ἕνα χαρτοφυλάκιο κι' ἰμένα, μπαμπάκα, ὄψωσε,
καί τήν Μαρία σου νά 'ὄῃς ὑγρήγορα Ταμεῖον
κι' ἐμεῖς γι' αὐτόν νά παίξωμε ζουρνάδες καί ταχτένα.»

—

«Δός μας χαρτοφυλάκιο νά μή γενοῦμε Βρυτοί,
ὁῦς μας χαρτοφυλάκιο νά μή ῥῶμαι μπαρούτι,
ὁῦς μας χαρτοφυλάκιο χίλια καλά νά φέρωμε,
κι' ἄν θά μᾶς δώσῃς, Βασιλεῦ, εἰπέ το νά τό ξέρωμε.
ἀλλοιῶς μήν κάνῃς χωράτα, παρεΐτησι τάκτσεϊκ,
καί κινδυνεύ' ἡ κρατοῦσα τοῦ θρόνου δυναστεία.

—

«Δός μας γιά νύχτες ὅπνυχο ἀπ' ὅλα τό μεγάλο σου,
ὁῦς μας χαρτοφυλάκιο ἄν θέλῃς τό καλό σου,
ὁῦς μας χαρτοφυλάκιο μ' ἐμᾶς νά κυμαρώνεται,
ὁῦς μας χαρτοφυλάκιο ἄν θέλῃς νά πληρώνεται,
ὁῦς μας χαρτοφυλάκιο, μή μᾶς θαρρῇς γιά μπούρους,
ἀλλέως θά φορίσωμε τούς παρέκλεις μας σκουφκς.

—

«Δός μας χαρτοφυλάκιο πρωτού σ' ἀνησυχήσωμε,
πρωτού τά μακαρίτικα κοινήματα ν' ἀρχίσωμε,
πρωτού Κελεστρώνηδες συγχρόνως νά τρογίσωμε,
πρωτού τήν ἐπανάστασι στόν κόσμο ν' ἀντηχήσωμε,
πρωτού τυράννων αἵματα ποταμηδόν νά χύσωμε,
πρωτού νά κακαρώσωμε, πρωτού νά ξεψυχήσωμε.»

Ε'.

Τσού!... κυττά τόν "Ανακτα ξιρόν ἀπό τά γίλοιρ
καί τόν ἀκούω νά 'μιλῇ 'στού θρόνου τά κιτίλια.
«Ὅλους ἐγώ σάς ἀγαπῶ καθώς καί τά παιδιά μου
καί τώρα ὅπως πάντοτε σάς ἔχω 'στήν καρδιά μου,
ἀλλά χαρτοφυλάκια γιά Πρωθυπουργιλίκι
δέν ἔχομεν πρός τό παρόν, ἀγαπητοί μου λίκοι.

—

«Εἴθε χαρτοφυλάκια νά εἶχα κι' ἄλλ' ἀκόμα
καί καθέ μου ὑπάκοος νά ἦτε κι' ἕνα κόμμα,
μακάρι δίχως νησιτικῶν Παυσανιῶν σκλέτσα
ὅλοι νά τρωγοπίνατε 'στά πέντε Βιλαίτια,
καί νά βαρούσαν γύρω σας μπουζούκια καί βιολιά
καί ἡ πατρίς νά χόρευε μέ ξέπλεκα μαλλιά.

—

«'Αλλ' ἕνα τέχνο μυνχά, πού τρίς ἀναθεμάτς,
κι' αὐτό μέ χίλια βάσανα καί μέ κακόμοιρος γεννᾶτο.
Νά μπαλωθῇτε ὅλοι σας μ' αὐτό δέν θά 'μπορέσετε,
ἄν ὅμως σαούρμαις κόκκινοις ζητᾶτε νά φορέσετε,
ἐγώ τάς ὄνω μερικαῖς τό ἄπτι σας νά βγάλετε
κι' ὅτι πολύ σάς ἐκτιμῶ πισῶς μήν ἀμφιβάλλετε».

Τ'.

Θεέ μου, τί ἀνταρται καί δημοκρατικοί!...
χορός τυραννοκτόνων τριγύρω μου σκιρτᾷ
καί πλημμυρῶν τούς ὁρμοῦς σάν τηλεφωνητικοί,
ὁπού τῆς Θεσσαλίας ῥημάζουν τά σπαρτά.

—

Τί ξίφη 'Αρμοδίων κιτρινοσκληροχρόνων!...
καθείς κοπανεσαούφης ὁρίζεται λυσσώδη,
καί μ' ὅλην τουδαχίου περικυκλῶν τόν θρόνον
ὡς ὁμήνη ἀδενάκων μυελῶν καί μελισσῶν.

—

'Αλλά κι' ἐγώ καθίζω χωρίς κανένα ρόβο
'στόν ψευγκιδαρο μου μέ σκούφια Κορίτσατου,
κι' ἕνα σουγιᾶ βαστῶντας τῆς μυίγας πετσοκόβω,
ὁπού 'στά ζυγδαρμένα κιυρνιαζουν πισινά του.

Ζ'.

Λαέ, φωνάζουν ὅλοι των, τί χάσαις ἀπαθές!...
εἰς τάβρατα, κηφηνικέ, δέν θέλῃς νά σωθῇς
Σήκω μαζί μας γρήγορα, φανοῦ ἀγριοκάτσικο,
σήκω νά γίνῃ ρεμπέλιό, σήκω ν' ἀρχίσῃ πλιάτσικο.

—

Σήκω, λαέ, κι' ὁ Βασιλεύς θά ὄψῃς, ὦ ἀπελάτη,
καί θά μᾶς κάμῃ δούλους,
σήκω, λαέ, κι' ὁ Βασιλεύς ἐρνεῖται νά καλίσῃ
κι' ἐμᾶς τούς Μπερτεδούλους.

—

Σήκω, λαέ, κι' ὁ Βασιλεύς ἐπιχειρεῖ νά θρόνῃ
δίσμαϊς θυσμῶν ὁνάλυτους.

σήκω, λαέ, κι' ὁ Βασιλεύς ἐτόλμησι νά πάσῃ
καί τούς λικοπροβλήτους.

—

Σήκω, λαέ, κι' ὁ Βασιλεύς τοῦ καθενός ἀνδρός σου
μουντζώνει τήν ὀξίαν.
σήκω, λαέ, πρωτοῦ νά 'ὄῃς πῶς εἶναι τέντερό στυ
λεπτόν ὡς τήν ὀξίαν.

—

Αὐτά φωνάζει ὁ καθείς καί τήν φωνήν ὀξύνει
καί 'στόν λαόν φορτώνεται καί τοῦ πατεῖ τόν κάλο,
ἀλλ' ὁ λεγόμενος λαός τόν ἀραλό του ζυγεῖ
γιά νά μήν πῶ χωρίς 'ντροπή πῶς ξυνεῖ εἶπαν' ἄλλο.

Η'.

Ἤθελα νάλθω νά σ' εὑρῶ καθώς πολλοί σεαρτάδοι,
ἤθελα νάλθω νά σού 'πῶ κι' ἀπό κοντά τραγούδι
καί νά σού κάνω βίζιτα μέ τόν Γεωργιαδῆ,
ἀλλά πολύ ἐπλήγωσε τό φρύκο τοῦ Σκουλούδη.

—

Διό μακρόν σου, Βασιλεῦ, θά κύβω καί θά ῥαΐω,
καί πῶς μ' ἔβλεπε θερμές εἰς μυρεβόλον χάρτην
εἰσοπτέσοκρος καί Σοῦ χαιρετισμούς νά γράψω,
ἀλλά μ' αὐτούς ἐζύμωσε τόν μέγαν Βενκαρτῆν.

—

Ἤθελα 'στό παλάτι σου τό νίκταρ νά κερνῶ
καθώς τόν Κῦρον τῶν Περσῶν ὁ οἰνοχόος Σάκκας,
κι' ὀλίγαις ὥραις ἤθελα μαζί σου νά περνῶ
ν' ἀκούω πῶς τήν ἔπαθε ὁ γίρο-Σακκόλας.

Θ'.

Δίξου τά χαιρετίσματα κι' ἐμοῦ τοῦ κασσιδιάρη...
ὅλους τούς ξανακούλησε γιά πράσινο χαβιάρι,
καί τόσοι σᾶς πολιτικῆς χειρουργοί 'Αρετσίοι
ἐρώτησαν περίεργοι κατί ἄρχιζε νά πτακίῃ.

—

Εἰς τήν χρυσῆν πορφύραν σου ἐγκαιριοβολημένος
τούς ὑπεδέχθης, Βασιλεῦ, μέ μιᾶ τεχνῆ μπαγτσία,
καθένας τό Παλάτι σου κατέβη ζωσμένος
κι' ἤλπιε 'στόν Κωνσταντόπουλο ἀνέλπιστη κλωτσιά.

—

Θεέ, τί ἀλησμόνητος ἀνέτειλεν ἡμέρα!...
τό θαρρεῖς σου, Γιωργάκη, καλά μᾶς τήν ἐσκάρωσε,
καί μόλις ἐξημέρωσε ἡ καθιερή Δευτέρα
φαλακροκύρακ' ἔκοψε καί κρώξας ἐκακάρωσε.

—

Καί Στρατηλάτ' ἐρρύεξαν πανύγροι κι' ὠρκίσι
καί σάν λεγόντσι ἔνιωσαν τά μούτρα των μπαγιάτικα.

κι' έδίψασαν τὸ αἷμα μας νὰ πιοῦνε σὰν κρίοι
κι' ἐπιράξαν τὴν βίβλο των τὰ πρῶτα φιγγαρόπετσα.

—

Τοὺς ἔζωσε τὴν ἐπαιξις 'στοὺς νέους Μετερνίγους,
μὲ τέτοια τύχη 'γέλασε τοὺς ἄνδρες τοῦ ψωμιοῦ,
ποῦ σὰν κι' ἐμὲ δὲν εἶχαμε νὰ κατατρίνῃς στίχους
παρὰ ντουνιὰ θὰ σ' ἔπερνα συντέκτη τοῦ Γ' ω μ η ο ῦ.

Γ'.

Βιβαίως πρέπουν στίρκιοι πρὸς Κάβους Βασιλεῖς,
ποῦ πρῶτοι κίματτόβρεξαν 'στὰς μάχας τὴν περρίφαν,
ἀλλ' ὅμως ἐκτιμήσεως ἀξίζουν καὶ πολλῆς
κι' ὅσοι κανοῦν ἀγχιμαχῶν καὶ κυροδόζων σπείραν.

—

Ὅταν σὲ βλέπω, Βασιλεῦ, μὲ βιοβδύλα 'στὸ χίρι
σὰν Βασιλεὺς μοῦ φαίνεσαι τῶν παλαιῶν ἐρειπίλλος,
καὶ τότε κάθε φρόνιμος ὑπήκοος σου χαίρει
καὶ πκιοῦ νὰ καρδόνεται ὁ κάθε στρουθοκάμηλος.

—

Ἕνας θὰ 'πῇ πῶς σπέφανος τῆς νίκης θὰ σὲ στίψῃ,
ἄλλος θὰ 'πῇ πῶς ἔπρακλες κι' ἐπαρκπῆρις θέρρος,
καὶ τὴν καλιὰ του τρίβοντας πρὸς τὰ 'ψηλὰ θὰ στρέψῃ
κάθε μεγάλος καὶ μικρὸς τῆς πολιτείας γλάρος.

—

Ὁ μὲν θὰ κρίνῃ τὸ σπαθί, ὁ δὲ θὰ τὸ γυμνώνῃ,
κι' ἐγὼ κοντὰ 'στὸν θρόνον του ἀμίλητος θὰ γίρνω,
κι' ὅταν κυττάζω κάποτε πῶς ὕπνος σὲ χαντώνει
ἀμίσως 'στὸ ριλόγιαμο μὲ στίχους θὰ σὲ φέρνω.

ΙΑ'.

Κοιμήσου τώρα μιὰ στιγμὴ καὶ κάμε νάνι νάνι
μετὰ τὸ πρᾳξικόπημα τοῦ γαύρου Δελληγιάννη.
Καὶ τὸς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος ἠσύχασε κι' ἐκεῖνος,
ἀφοῦ τοσοῦτος ἦτανε ἐλεφυρμὸς καὶ θρῆνος.

—

Παγίδας ἔστησαν πολλὰς μεσίται μερικοί
καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς, ὑπού θὰ ἐπρωτίρια
τῆς Θεσσαλίας νὰ τὸν φᾶν οἱ τυφλεσπουτσιοί
παρὰ τὸ νέον νὰ ἰδῇ τοῦ Φιλαρέτου σχῆμα.

—

Καὶ τώρα λάσπη τέκοιφε καὶ πάει 'στὸ καλὸ
νὰ 'πῇ τὰς ἐπιτυχίας του καὶ τάλλα τὰ ξετίπωτα,
ἀλλ' ὅμως μὴ τὸν λησμονῆς κι' αὐτὸν παρακαλῶ
καὶ σώπα τον τὸν φουκαρᾶ γιὰ νὰ μὴν παθῇ τίποτα.

ΙΒ'.

Πεῖτε εἶπατ σὺ ποῦ μὲ θωρεῖς
μὲ τὴν στολὴν τοῦ Ἄρεως ;..
ὁ Γλιχιὰ ὁ Θεζωρᾶς,
ὁ γίγας ὁ Βρισηρεύς.

—

Ἐμπρὸς φονάζεις κι' ἔλεεν,
ἐρώτα στοῖζον αἵματος
χρῖσε τὸν πάλιν, Βασιλεῦ,
Μπαρτιδούλεον τοῦ Στίμματος.

—

Πεῖτε εἶσαι σὺ πιὸ προχωρεῖς
μὲ τὰ σγιουρόξανθα μαλλιὰ,
καὶ βλέπουρῶς παρατηρῖς
πρὸς τὴν Αὐλὴν τοῦ Βασιλῆ ;

—

Ἀναγνωρίζω τὴν μορφὴν
τοῦ ξανθομάλλη Δημητρῆ.
πού βλέπει ἐδῶ κορυφὴν
κι' εἶναι 'στὰ κρὰ τοῦ Ἐντρου.

—

Ἀνοίγω θέσιν νὰ ἐλαθῇ
Γεώργιος ὁ πρῶτος,
κι' ἀναρωθῶ τὸν εἶδι
κι' ἤχει πκιοὺν πρότος.

ΙΓ'.

Ἤθελα κι' ἄλλα, Βασιλεῦ, ἐγκώμια νὰ ψάλω,
μὰ πρέπει γιὰ γκατρὶ σου ὅπλὸ Γ' ω μ η ὸ νὰ βγάλω.
Καὶ ἔπεκτι ἐπλάκωσαν κι' ἀρορισμένοι χρόνοι
καὶ ὑπεσημάνθη καθεμιᾷ Ρωμαϊκὴ ἀξία,
κι' ἐς τύσον ὕβρις ἐβάσκε καὶ τὸ Ναπολιόν,
ποῦ ὥρα ὥρα κουτουλᾷ μετὰ τοῦ Γκαλαΐα.

—

Ἐν τούτοις, Ἄναξ, ἔρμωσε καὶ χαῖρε κι' εὐδοκιμόνει
καὶ δέξου τὴν ὑπόκλισιν τοῦ καθε συμπολίτη,
ἀλλ' ὡς Μεγαλειότατος ποτὲ του μὴ λησμόνει
κι' ἐμένα τὸν μικρότικο μεγαλοφαλείτη.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἐλευθερώτατος πανταλῶς, ὁς μαρτυρῶν παλιοί,
τοὺς πρώτους καὶ δευτέρους μας τῶν μέχρι τοῦδε τύρων,
ἐσυτέρεν Ἔκαρ' ἔκδοσιν αὐτῶν πολυτελῆ,
Κωνσταντινίδης ὁ σοφὸς καὶ τῆς προόδου γιώρτης.
Κι' ἔστω τῶν στίχων μας σωρὸν ἐπάνω νὰ βρῇ
τὰ τόμη καὶ 'στὸ νοῦν μας καὶ 'στοῦ Κωνσταντινίδη.

—

Φαίνεται δὲ ἐννοιάσης πῶς ἐγράφαμε θὰ ἦσαν
στὴν Ὀμόνοιαν ἀριθμοὶ, 'στοῦ κυρίου Ἄδε - Σβόυτ.
Ὁ κύριος καὶ στιχουργὸς Παυγὴς ὁ Μελισσηνὸς
ὄχι· ὄχι τὰ στὴν ραλάρα γιατρικὰ τοῦ εἶναι πρώτος,
κι' ὅπως βλέπει ἀπὸ τούτη κᾶπου κάπου 'στὴ κασέλα
τὸν τοῦ πέρνει γιὰ τρία ... πέντε ἀρτίκα τὸ μπουκάλι.

—

Καπετὰν Ῥαδίφος καὶ μὶ ἀλεύκα πρότος,
τοῦ Βέρη μυθιστορία βασκεῖ κι' αἰθέριος,
μεταφρασταὶ δὲ ναύτης ὁ Φέρμος Παυγώτης,
τοῦτος Κωνσταντινίδης, ἐκδότης ὁ Λόϊτης.

—

Δέκατος ἕνατος Αὔγου, ἐγκώμιος πατριαρχὴ
τοῦ γλαφυροῦ κι' εὐρυκάρδιος κυρίου Καρολίδη,
βιβλίου περιεποίησεν καὶ συνόπτος τρυφῆ,
Καισόβιος ὁ ΕΣΤΙΑΚΟΣ αἰὲ πύργε τὴν ἐκδόσι.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωσθῆν σᾶς κάνω — καὶ 'στὸ σπίτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦτε συνορεύει
μὲ ξενοτυχεῖο Σύδη, — δηλ' 'στὸ λέβε τραῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χαμεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' ἀκαδημί,
καὶ μιὰ γέρα δίχως ἔνερα, — ποῦταν ἄλλοτε μαρή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Καρίνης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιορτος πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὀγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὁρωμμας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ πασσὸς τὴν ἰδιοκτῆτα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγάνῃ,	γιὰ τὰ ἴδια ὅλους μέρη	— δακαετίαι καὶ στὸ χαμ.
κι' ὅσοι ἔχω ἐξυπνάδα	— κι' ὅποια μοῦ καταδέχεσι.	Κι' ἕνα ρούλο ὁ κρατῆς	— ἔχουμε συνδρομητάς.
Συνδρομητὰς θὰ ἔχουμε	— τοὺς λαοὺς ὅλη Ἑλλάς.	κι' ὅπως τὸν παρὰ δὲν ἔλεει	— θὰ τὸν ῥάβ μεῖρι γῆς.
καὶ 'στοὺς Ἄθηνῶν τοὺς πολίτ	— καὶ σὲ τὴν ἀλεξάνδρ,	Γράμματα καὶ συνδρομὴ	— ἀπ' αὐδεῖσε πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ἔβγαι νάβγα κ' ἐντροσήν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε ρούλο μιὰ τεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δέλτσα καὶ ρόνο.		

Δεκάτη καὶ τετάρτη
τοῦ πολυμβούλου Μάρτη.

Ἑβδομήντα κ' ὀκτὼ καὶ τριακόσα.
Ἀνθοστὰλ ἐλελεῦ ῥοῦσα.

Οἱ Ἀρουραῖοι Μῦς.
φρικτοὶ ἐπιδρομεῖς.

Α'.

(Ὁ πρῶτος Ἀρουραῖος.
βερβάτος καὶ ὡραῖος.)

—

Ὦ μεγαλοι Ἀρουραῖοι,
ξακουσμένοι ποντικοί,
πού πλανεύεσθε σὰν Ῥδρῖται
ἀπ' ἄδω καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

—

Σεῖς τὸ γίνες τὸ μεγάλο,
πού σᾶς λένε Ἀρβικόλα.
καὶ σᾶς κανοῦν τόκα κι' ἄλλο
γιὰ ν' ἀφήσετε τὰ κάλα.

—

Σεῖς εἰ πρῶτοι παζαπόρα,
πού σας ἔχουν ὡς πλῆγῆν.
πού νιρα πιρνᾶτε κι' ὅρη,
πάτεν θάλασσαν καὶ γῆν.

—

Σεῖς πού σπέρνετε τὸν τρόμο
σὶ χορταρι καὶ γρασίδι,
πού δὲν στέκεσθε 'στὸν ὁρίζοντα
σὰν τὸν Πικρασκιαλίδη.

—

Σᾶς πού κάνει μιὰ καὶ μόνε
Ἀρουρίνα φλογερὴ
ἐκατὸ τὸν κάθε χρόνο
Ἀρουρακεῖα τριμερῆ.

—

Καὶ τὸ καθε Ἀρουρακι
σὲ δυὸ μῆνες ὀρχιᾶ
κάχη μέσα του μερακι
κι' ἄλλα τόσα νὰ γεννᾷ.

—

Ἐδῶ πέρα μαζευθῆτε
εἰς τὴν γῆν τῶν Θεσσαλῶν.
καὶ 'στὰ χόρτα ξαπλωθῆτε
τῶν ἀγρῶν τῆς τῶν πολλῶν.

—

Τί Παράδεισος τοὺντι,
τί ἀνέλπιστος τρυφή !...
κριτσι κριτσι μὲ τὸ ὄντι...
νὰ χουζούρι, νὰ τρυφή.

—

'Αρουμαίος άλλος,
ντόμπρος και μεγάλος.

—

Τρύπιες άνοιξετε βαθειές 'στά πιτσόφορα μέρη...
έδώ ζωής άπρολείπτων πάει 'Αρουμαίος χαίρει.
Κι' άν ο 'Αμπελακιώτουλος, Μουρατογλους και τόσοι
συσκέπτωνται τώς άπό 'μάς ο κόμπος θά γλυτώσει,
ώς όπου όμως να κόψουν τά μίσα και τόν τρίτον
ήτου θά φώτων άπό 'μάς των Θετσαλών τον τόπον.
ώς πού να 'πούν τήν γνώμη των οί 'Αρουμαιομάχοι
έμείς θά ραπανίτωμαι τον ένα κι' άλλον στιγμή,
και τότε τρέχα γύρευε, και τότε τρέχα χώσε
και πάλι 'στά λημέρια μας θά τρέξωμε τά πρώτα.

—

Έδώ τον αύτού έφθάσαμεν εις μίαν έποχήν,
πού είς μεγάλην βρίσκεται τό κράτος παραχήν,
και συγχαίρεται κατ' αύτάς βροντόφωνος λαός
και πλέκονται συνδυασμοί πανδήμων έκλογών,
κι' ο 'Αρουμαίος Κακωσλής και 'Αρουμαίοι άλλοι
μέλει και γάλα γίνονται μαζί μέ τον Κυρτάκην,
κι' ο Χατζηγιάκης, τών κλεινών Τρικκαίων 'Αρουμαίος,
τού Χατζηπέτρου φαίνεται συμμαχητής θερμός,
και όρεξι τά γινόμενα παράπονα βαρέως
τών έλευθέρων Θεσσαλών ο στύλος και κορμός,
Γεωργιαδής δηλαδή, ο μέγας και πολύς,
παραπολύ έπιτυχών ώς Προέδρος Βουλής,
άλλα πολύ άποτυχών ώς 'Υπουργός και ρήτωρ
κι' ώς πρόβατον άπολωλός 'στά πρώτα έπιστρέψας.
και τώρα μάς 'στό χαλί του και μάς 'στή δυστυχία του
τρίζει κι' αύτός καθώς έμείς τήν όδοντοστοιχία του.

—

'Εμπρός!... άς ρακανίσωμεν τού αίτου τα στιλέχη
κι' είς ούτε τό ρακάνισμα κανένας δέν προσέχει.
Τροχίσετε τά δόντια σας και ρίζα μήν κρατήσετε,
'στήν γήν την έριδωλάκια έλεύθερα τρυφήσετε
και τών όγρών της τον χυμόν τών πλούσιων ροφήσετε
κι' έδώ δέν είναι κίνδυνος τής πείνας να φοβήσετε.

—

(Τών 'Αρουμαίων ο χορός
πηδών και φαλλων ζωηρός.)

—

Κρίτσι κρίτσι... καθείς σκιρτά
μές 'σέ τρύπας και γωνιές...
κρίτσι κρίτσι τά σπαρτα,
γρούτσου γρούτς ή θημωνιές

—

Κρίτσι κρίτσι τόν καθέ στάχυ,
γενεά των τρωκτικών,
να χαρίσ' τό στομαχι
πλανοδίων πεντικών.

—

Μή σπεύνετε καρκλι...
κρίτσι κρίτσι πιό πολύ...
ζήτω ζήτω τού Καρτάλη,
ζήτω και τού Κακωσλή.

—

(Στροφή δευτέρα
ζωηροτέρα.)

—

Τών 'Αρουμαίων ο χορός
ο κακοήθης κι' όχληρός
αύρήκε τής ζωής πηγήν
είς ταύτην τήν πλουσίαν γήν.

—

'Εδώ χαρά μας πρισκαλεί,
έδώ σιτάρια θρεπτικά...
και τών 'Ελλήνων ή φυλή
άναγεται 'στά τρωκτικά.

—

Κι' έκείνοι 'Αρουμαίοι μας
μέ λαιμαργίαν τρωκτικών
ένσκήπτουν ώς έπιδρομείς
όπου Ταμείον Κινητικόν.

—

Μι Γερουσίας και Βουλάς
κρίτσι άπ' έδώ, γρουτς άπ' έκεί,
έφάνη τέλος κι' ή 'Ελλάς
πρωτομουζικεύζα κλασική.

Β'.

Φαστυλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκίτσι.

—

Φ — Έδώ το σπαρος το παθρόν του κράτους διαρρέει
έλισσαξεν, θρέ Περικλέ, κι' έκείν' οί 'Αρουμαίοι.
Π. — Να! να! θκερρώ πώς έρχονται...
Τρκδήξου 'λίγο 'πίσω
και σκέπτεμαι νά τούς δεχθώ και νά τους προσφωνήσω.

—

(Ο Φαστυλής παραληρών
'στών 'Αρουμαίων τον χορόν.)

—

Καλώς τά μικτρα σας τά δύο ... καλώς τους και καλώς τους
τους 'Αρουμαίους πούς παχείς, τούς ντόμπρους, τους εύφώστους.
Ω τού Σουρή συνώνυμοι κατά τό Γαλλικόν,
πού τρέμετε τό φωτερόν και τό κρεπνικόν,
του ένθουσιχυ ένθρακος τήν βρωμερόν ουσίαν,
την σκάλην και την Χαρυβδιν και πάσαν ύγρασίαν,
πώς ήτο τούτο τό καλό και μάς έλθρισθήκατε
και όλοι σας πανσπερμιεί έξω άμαλυθήκατε,
κι' ούτε μονάχα μιά στιγμή δέν κάνετι νισάρι
είς τον Παλάσκα και 'Αλά τά πετρικ'λέκρη;
Καλώς μας ήλθετε και σείς... διαλέξατε την ώρα...
αύτός ο Κωνσταντόπουλος, πού ήλθε μες 'στην μπόρα,
πού το χαρτοφυλάκιο δέν τώλεε 'στ'νερό του,
ντιλίζει πιά πώς έβαινε καλά τον γαϊδαρό του,
άλλα κι' οί άλλοι Σύμβουλοι πλέκρον σεβαρί,
το 'παρανε 'στά σίρια και κάνουν το βαρύ,
και θέλουν σί ιρίτσιδες και κόρμα νά συμπήξουν
και μί προγραμματα και αύτοί μεγάλα νά μάς πρήξουν,
και πέρνοντας μαλακτικά ώς είδος λιτερόπερο
μέ τά Μακεδονίτικα ν' άρξωμε 'στον Βόσπορο,
και άπ' έκεί νά ψέλλωμε τα πούρι, πούρι, πούρι,
τρίκ πουλακια κουτσουλών την κλασική μας μούρη.

—

Ο γέρο-'Αρουραίος τού Μωρηά
μέ μία κακομούτσουνη θωριά.

—

'Αν έρωτατε πού τρκβά και τό Ναπολιόνι
είς τά σαρκντα κατ' αύτάς νομίζω πώς συμβόνει,
και συγκροτούν Συνέδρια νά 'δούνε τί θά γίνη
μέ τον Μερκάτη, τον Σωγγρό και τον 'Αθηνογένη,
κι' όρίζουν διατάγματα πομπώδη και ρητά
πώς όπορος παίζει 'στό έξής κλεισμένα κι' άνοικτά
κύτοί θά τρώη καρυδάκις και μπόλικα χαστούκια
και τού λειπού θά κρεβωντκι ή λίρκις 'στα πεντούκια.

—

Τσιαύτα ή Κυβέρνησις παρά χρυσού κυρίττει,
κι' άν θέλετε νά μάθετε τί γίνονται κι' οί τρίτοι
κύτοί θκερρώ πώς έχασαν και τρίτη και τετάρτη,
και μιά και δυο έτραβήχθην κατά τον Βοναπάρτη.
Κι' άν έρωτατε και γι' αύτον τον σβίρκο του ούθόνι
και 'στήν όδόν του Ζήνωνος παρακαθημα μπαρούτι,
και 'στά βαθειά μεσάνυκτα μονάχος ξεπαθόνει
ο 'Αρουραίος τού Μωρηά, πού θέλει θραρούτι.

—

Αύτόν, καθώς γνωρίζετε και όπως λέγων τώρα,
ή Συμμαχία ή Τριπλή τον έχει χαντακώσει.

—

Τρείς 'Αρούραροι βαρβάτοι
τού 'χαλασαν τό κρεββάτι,
κι' άλλοι δυό τού Παλατιού
τον έκαμαν τζιλατιού.

—

'Αλλ' όμως τούτου Σύμμαχοι και βαρεί μεγάλοι
φώς φανερά 'ξεπαθώσαν τού Ρεσπερέ οί Γάλλοι,
και νά τών Γάλλων οί Φανοί και τά Εγαρτήρια
τών Βοναπάρτη χαιρετούν μι τόση νικητήρια,
κι' ο 'Αρουραίος τού Μωρηά, πού άχυρα έν τρώγει
τό καθε τσιλιπούρδισμα τό δίνει κομπολόγι,
και Ροβεσπιέρων άπιλκί 'στά χείλη του κρεμάζουν
γιατί δέν είναι άπ' αύτούς, που κάστανα χαρίζουν.

—

Κι' άν μέν 'στάς νέκς έκλογάς νικήση το ντακαλι,
φωνάζουν οί Τρικουπικοί κι' ίς γην κι' ίς ούρανούς
πώς 'στήν Ελλάδα θά γενή ο γάμος τού Κουτρούλη
κι' ο Βασιλεύς φαμελικώς θά παή 'στους Δανούς.
'Αλλ' ο στρατός μέ τον λαόν θά τού φωνάξη κάτσου...
Ελα, Μεγαλειότατε, σάν πρώτα 'στα σωστά σου,»
ο δέ Μεγαλειότατος ιππότης θά φανή
και κατεργών τό Σύνταγμα Μονάχης θά γενή.
'Αν όμως 'στόν Θεόδωρον κρομμύδων τενεκε,
τότε κι' έκείνος σίρνοντας τά σώα μεγαλεία
κι' έχων τον Τσελεπίτσχεη γιά μόνο του λακέ
θά παή Ναπολίωνας νά γίνη 'στην Γαλλία.

—

Τσιαύτα κι' άλλα λέγοντκι άπ' όλους και άπ' όλας
κι' οί λαοπλύται ρίχνονται 'στούς άδαμαντοπώλας.

μάς πλήττει δι' τῆς τάξεως ἡ τοσην ἀηδίαν
κι' ἡ τῆς ζωῆς ἀπραξία, του πλούτου, τῆς τιμῆς,
καὶ τώρα ἐτοιμαζόμαστ γιὰ τὴν περιοδεία
ἐκείνης ἡ παμπόνηρος Σκελετοκυρὰς Μὺς,
που ἔφηκε τοῦ Θεόκρη τὸ ὑπόμνημα σφαστὶ
μ' ἕξαντον τὸν ἑξηκοντορο γυιό, τὸν 'Αρουρὰν Χιώτη.
Καὶ σκοῦζουν οἱ Καρδόνικοι μὲ χίλιαις ὀρὸ ριβόρες
πὼς τὸν Τρικούπη θὰ ἐγχθῆν μ' ὅλαμαυρικὸς παντήρικς,
καὶ σείεται καὶ λυμίζεται τὸ κάθε παλληκάρι
κι' ἀκούεται τρανὴ φωνὴ ἀπὸ τὸν Καντακαρ:
«Ε! παλληκάρια τῆς φυλῆς Γορμαστεπιλαίοι,
ὅποιος γνωρίζεται μὲ σᾶς τὸ χαλὶ σας ἂς κλαίει.
Ὁ Κανακάρης σᾶς 'μιλεῖ. τῆς Πάτρας ὁ ἀθῆρας,
καὶ τὸ κοντάρι τὸ μακρὺ τῆς καθημιᾶς παντήρας
γιὰ σᾶς παλεύει θὰ γενῆ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα ὅλοι
θὰ 'ὄντε τὴν Βασιλικὴ μὲ τάπορτ στοὺς φακιόλι.

—

Τοιουτοτρόπως ὁμιλεῖ ὁ τοῦ Μυλλοῦσου γατὸς
κι' ὑπάζει μὲ κλαυσὶ ἐλπὶς τοὺς καθυπνοὺς τὸν χῆρο.
κι' ἐγὼ κι' ὅντες ὁ Περικλῆς κι' ὁλόκληρον τὸ κρατος
κυρίσκοντας εἰς ὄργασμὸν σὰν νέα ζωοτυχῆρα.
καὶ γίνονται συνδυασμοί, ποὺ εἶναι μέγα φρίκη.
καὶ ἀμίγεις κι' ἀναμίστοι σὰν ἀρίμια μὲ φαστίκι.
κι' ὡς ποὺ νὰ ροκανίσετε μιὰ ρίζα κι' ἕνα στάχυ
κι' ὡς ὅτου νέοι γιννηθοῦν 'στοὺς κάμπους 'Αρουριασει,
ὁ Διεξέζης ἔξαρχα, ποὺ τετραπλόα τάχυι,
τὰ τσαχρικωλοπία τοῦ Ἰουλίου 'βριτσει.
κι' ἐτὸ 'ἡ Ἑλλὰς ἐὰν φαίνεται 'στοὺς θρησκευτὰ σὰν μονοκλοῦζα
κι' αὐτὸς ὁ Λεμνο-Μπούμ μητροστὰ τὴν στέκει σιῶζα.

—

Καλῶς μᾶς ἦλθατε καὶ σεῖς... «ἐλευγχιέ» ἡ ὥρα...
ὁ οὐρανὸς ἀπὸ 'ψηλὰ μᾶς καταβρέχει μάννα.
τὸ πλοῦτό της τὸ κοιτὶ ἀντέχει κι' ἡ Πανδώρα
καὶ σπίρουμε βασιλικὸ καὶ βγκίνει μανιζωρένα.
κι' ἐγὼ ἐκόμη χείρομαι ὁ δύστεκνος μουρατορης.
λιπαίνων πᾶσαν ἄρουραν ὡς ἄχθος τῆς ἀρούρης.

—

Καλῶς μᾶς ἦλθατε καὶ σεῖς... ἰδοὺ νὰ διευθύνεσθε,
ἰδοὺ ὑπερωρίζανισθε. ἰδοὺ ὑπερπλήθυνεσθε.
εἰς τοῦτον νὰ τρυπώνετε τὴν τῆν τὴν ἀριβόλλακα.
ποὺ ἔχει μόνην ὄοξαν της; καθὼ νικοῦν βρικόλακα.
μ' ἐμὲ νὰ συγχωρεῖζεσθε καὶ νὰ συναναστρέφεσθε.
'στοὺς πετρόφρτους μας ἀγροὺς νυχθημερὸν νὰ τρέφεσθε,
ζώντ. 'Αρουρίοι Μὺς. καθὼς ὡς τώρα πάτε
'στὸν φοῦρνο παρχαιοπετσες θερμὸ πὼς θὰ σᾶς φᾶχα.

—

Καὶ τώρ' ἀκολουθήστει κι' ἐμὲ τὸν 'Αρουρίστον
εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ζήνωνος ἀθρόοι νὰ σᾶς φέρω
νὰ 'ὄντε συσπειρούμενον τὸν ὅρκι Πακιλίσκον.
ποὺ τὶ τακτάνει κατὰ νεὼν καὶ ξίστε καὶ ξέρω.
Κι' ἂν γυνὸν ἐγλιπτήρικ τὸ στόμα του σφαλᾶ
κι' ἂν τῆς προσφατου παύσεως τὸν τρόγουν κί ὄλυσι,
ἀλλὰ καλῶς γνωρίζετε καὶ σεῖς πὼ καλὰ
γιὰ προστρωνήσεις πάντοτε φαρμακωμένες εἶναι.

Γ'

(Σπεύδουν οἱ ἀνατίρω
εἰς τοῦ Μωρηᾶ τὸν γῦρο.)

—

Δ.—Περκτηρῶ μετὰ χαρᾶς ὡς συγγενὴς καὶ φίλων
τῶν 'Αρουρικῶν ποντικῶν τὸ πανκηρίνον φύλον.
τοὺς δ' 'Αρουρίτους πρεσφυτῶν ὁ τοῦ Μωρέως γέρων
τοὺς κατατάσσει καὶ αὐτοὺς μετὰ τῶν ἡμετέρων.

—

Μόλις πολλοὶ τοῦ κόμματος χρεώστει 'Αρουρίοι
ὁκτακτὰ ἐσκίπτοντο νὰ ἐξορκίσσουν χρῆν.
κι' ὁ Πρεσβευτὴς ἀνεφύη ἀπὸ τὸ Βυκουρέστι
ὀλίγως καλτσοὺς μαλλινοὺς μοῦ 'χρειε γιὰ ζέστη.
μόλις ὀλίγον ὥριμ καὶ τὸ Κερδοῦν θρέψεν.
ὁ αὐρὲς μου Βασιλεὺς μοῦ ἔστειλ τὴν παῦση.
καὶ σεις ἀντεκόκκομαινει κιτ' οὐ σμικρὰς ὀργῆς
'στοὺς κάμπους ἐξικνοῦνται τῆς σιτοφόρου γῆς.
ἐνσπειρόντες τὸν τροκισμὸν τῆς σιτοδείας τρόμου.
ἐφ' ᾧ κι' ἐγὼ εἰκτελῶ 'στὸ φύλλον τους ἐγκώμιον.

—

(Οἱ ποντικοὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεόδωρ θωπεύουν
κι' ἐνῶ αὐτὸς τους βεβαιεῖ πὼς τοῦφορ κι' ὁ Λαπτας
ἐκείνοι μ' ἕνα πήδημα τὴν ραχὴ τοῦ ἱππεύουν
καὶ ροκανίζουν τὸ μαλλὶ τῆς Ρωσσικῆς του κάπας.)

—

Δ.—Μετὰ χαρᾶς προσδέχομαι τὰς τύπας σας θωπίας.
ἀλλὰ πρισίχετε καλὰ μὴν ἔχετε συστάσεις.
Γνωρίζετε πὼς μὲ καλῶν ἐνάρετον λυσσαλίσι
καὶ σιλιμὸ μὲ τὰς σκιὰς παμπάλλων Βασιλέων.
καὶ τώρα σᾶς παρκαλῶ, ἂν εἶσθε πατριῶται,
τοῦ θρόνου μας τὴν ξυλικὴν σιγὰ σιγὰ νὰ τρώτε.
ὡς ὅτου ροκανίζοντες τὰ ξύλα μὲ τὸν χρόνον
νὰ κατρρίψατε χαμαὶ τὸν φαγωλέντα θρόνον.
Ναί, 'Αρουρεῖς, τρίξετε 'στὸν ἀνταρτὸν τὴν σπεῖραν.
σαεβρῆτε ὅσῳ παλαιὰς καὶ κλὴν προηγείμενα.
καὶ σχίσατε τοῦ καθενὸς σκηπτοῦχου τὴν πορφύραν.
ποὺ πάνει τοὺς Συμβούλους του εἰς τὰ καλὰ καθείμενα.

—

Ναί, 'Αρουρεῖς, σᾶς καλῶ εἰς χρέος κατεπείγον
καὶ μὴν κοιτᾶτε πισῶ γιλοίτους ραμφορύνους.
μὰ ἔλᾶτε καὶ πρὸς ἐμὲ τὰ ὀόντια σας ἀλίγον
νὰ 'ὦ ἂν εἶναι ἱκανὰ νὰ καταφάγουν θρόνους.

—

(Οἱ ποντικοὶ τὰ ὀόντια των 'στὸν Θεδωρᾶκη τοῖζουν
καὶ τὴν Μακελλιώτιδα ὁμόφωνοι σφυρίζουν.)

—

Δ.—Πολὺ καλὰ μοῦ φαίνονται καὶ μὲ τὸ παραπάνω...
κλόνος ἄνραν ντὰ λὰ πατρί... σφυρᾶχτος μὸν σᾶς κάνω.

—

(Ἕνα χαρτὶ ὁ Φακιολῆς ἀπὸ τὴν τζέπη βγάζει
κι' ἀνοίγεται τῶν ποντικῶν μὲ τόνον τὸ ξιβάζι.)

—

Φ.— Τέλοντες τοῦ Συνταγματος τὸ ἄρθρον τρίτο γύρευα
ἀσμένως ἐκαλούμαν τοῦ Ἔθνους τὸν Βουλήν.
ἀπού κτυπᾶ μὲ ρίγκανα καὶ λαχανα ἀμπρέμπει
κι' ἐτοιλατσρόδος πολλὰ 'στὴν τελμπρὲν Ἀθῆναν.
Ὁπόταν ὁ Ἕλλὴ Μάτσε κι' ἐν μέσῳ τῶν λαμπόνων
ἀρχίσουν τὰ συμπλίγματα Ἐρωτικρίτων ὄνων,
παρακαλεῖται ὁ λαὸς τῆς γῆς τῆς ὀξασμένης
καὶ κατ' αὐτὸς ἀνηλεῶς ποντικοφαγομένης
μὲ τοῦ προηγόντος ἔκρου τὰ πρῶτα πρῶτα θαλπῆ
νὰ ζώστῃ ὅπλον νομίμων 'στὴν κάλπην καθὶ κάλπη.
ποὺ περὶ τῶν ἀλκίμων του συνηγορεῖ ἐγκλήστων...
ὁ τρίτος Κωνσταντόπουλος... Γεώργιος ὁ πρῶτος.

—

(Μόλις αὐτὰ τὰ σιβερὰ ὁ Φακιολῆς ἐβιάβζει
ὁ 'Αρουρίος Θεόδωρ ταύτιὰ του κατεβάζει.
κι' οἱ 'Αρουρίοι σπέρνοτει αὐτὰ του ἀρεδορκίζονται
κι' ἀμέσως μὲ τοὺς ἄρρενας οἱ θήλεις συνδυάζονται.)

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΙΣ

'Όγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενήντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα.
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΑΜΝΟΣ τὴν ἰδιωμάδα	— μόνον μὲ φορὰ δὲ βγαίνῃ	γιὰ τὰ ἔτνα ὅλους μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἐγὼ ἐξυπνάδα	— κι' ὅποια μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατῆ	— ἔξυπνες συνδυασμούς.
Συνδρομητὲς δὲ ἔχομαι	— σιατὶ λαστὲ δὲν ἔχομι.	κι' ὅπερ τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν τὲῖ μαῦρο ρῶι.
καὶ 'στὸν 'Αθηνὸν τὸν πλάτι	— καὶ εἰς τὸν ἀλοδαπόν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀτ' ἐυλείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— θέρος νίκης κι' ὑστερινὸν.	Γιὰ τὰ πέρα καὶ τὰ πέρα	— νάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα ὀκτὼ καὶ τρία.		

Μηνὸς Μαρτίου εἰκοσμία.
νέοι ἀγῶνες καὶ τριακοσία.

Ἑβδομήντα τρακόσα κι' ἑννιά.
Ἀφορᾶσι δὲ νάθε γωνιά.

**Πανόραμα τοῦ «Φασουλῆ»,
ὁποῦ διέρχονται πολλοί.**

Α'.

Φ.— Ἄλλος εἰς τὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
ἔλατε νὰ συντᾶξετε... ὕδου ἡ πρώτ' εἴκων.
Ἑδῶνοι ἡ Κυβέρνησις κι' οἱ ρέκτοι Ὑπουργοί
καὶ σκέπτεται τὶ πρόγραμμα 'στῆς ἐκλογαῖς νὰ βγάλῃ,
κι' ὁ κύριος Φιλαρέτος καθόλου δὲν ἀργεῖ
κι' ἕνα σπιουδαῖο σχόλιο μὶ τρίπιν ὑποβάλλει.

—

Ἐδῶ τὸ νέον πρόγραμμα τῆς νέας Κυβερνήσεως
νέων ἀρχῶν ἀναμίστων καὶ ῥαθυτάτης κρίσεως.
Ἐμεῖς, παιδιά, θὰ κάνωμε 'στὸ ἔθνος τὸ καὶ τό.
ἐμεῖς θὰ ξεφυτρώσωμε μὲ κόμμα δυνατό.
ἐμεῖς, παιδιά, θὰ φέρωμε τὸ κράτος 'στὰ Ἡλύσια.
ἐμεῖς θὰ 'βρίσκωμ' εὔκολα τὰ τσακγρεωλύσεια.
ἐμεῖς θὰ κατιβάσωμε γιὰ πάντα τὸ χρυσάφι.
ὅπου 'στὸ Χαβιαρχεῖον δὲν εἶχε πιὰ νισάφι.
ἐμεῖς πελλεὶς κελλυδιστὰς 'στὸ ἅρμα μας θὰ ζέψωμε,
τὰ μελλήμενα τῶν λυσσιὰ ἐμεῖς θὰ τὰ μαζέψωμε.
τοὺς ξεβράκωτους καὶ γυμνοὺς ἐμεῖς θὰ τοὺς βρακώσωμε.
ἀπὸ τὰ νύχια τοὺς λαγοὺς ἐμεῖς θὰ τοὺς τσακώσωμε.
τὴν καθε ξέρα 'γρηγορα μ' ἀλίτερ θ' αὐλακώσωμε
καὶ κάθε 'Αρουρεῖον μὸν ἐμεῖς θὰ φκρικιάσωμε.

—

Ἐμεῖς γιὰ τὸ χατῆρι σας θὰ στείλωμε 'στὸ πόλι
πρῶτον καλλίγη πετεινὸ καὶ ρίξουν τὰ γαραγματα.
Παιδιά, Θέμις καὶ λοιπὸ μ' ἐμᾶς θὰ γίνουν ρόδι
γιατ' ἤθελαν μὲ ξρεῖ νὰ μείνωμε 'στὰ πραγματα.
Ἐμεῖς, παιδιά, 'πόκμισα ποτὲ δὲν θὰ γυρίσωμε,
ἐμεῖς μὶ φόρους ξαφνικοὺς ποτὲ δὲν θὰ σᾶς ρίξωμε.
ἐμεῖς δὲν θὰ ζητήσωμε θυσίαις παλαβὲς
καὶ μᾶσ' ἀπὸ τὰ στόματα πατρωτῶν πτωχῶν
ἀέρκιον θὰ σώζεται τὸ ἔθνος κι' ὀβολοὺς
ὡς ὁ προφήτης Δανιὴλ 'στὸν λάκκον τῶν λεόντων.

—

Ἐκεῖνος ποὺ τὰ κόμματα τῶν ἄλλων δὲν ἀρέσῃ
καὶ δὲν ἐλθῇ κατόπιν μας μὲ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὄμων
ὑπάρχει μέγας κίνδυνος τῆς πείνας νὰ ψοφήσῃ
καὶ ν' ἀπομείνῃ πόκκαλο ἐντὸς τῶν πέντε ὁρίων.
Ἐκεῖνος δὲ ποὺ χωρισθῇ τῶν ἄλλων νερτεράτων
καὶ συνταχθῇ μαζὶ μ' ἐμᾶς, χαρᾶ 'στὸν καὶ χαρᾶ 'στὸν...
μόνον αὐτὸς τῶν ὑφεσίων θὰ δῇ τὴν βασιλείαν
χωρὶς νὰ τοῦ παρεσχεθῇ γουργούρα τὴν κειλίαν.

—

Μὴ μᾶς νομίζετε κι' ἐμεῖς γιὰ κάλπικους παπάδες,
ψηφίσετε, Χριστιανοί, κι' ἔμας τοὺς φουκαράδες,
γιατ' εἶναι κρίμα κι' ἄδικο καὶ ἀσυνειδησία
τώρα ὁποὺ 'καλλήτερα εἰς τῆς πλησιαῖς τσιρότα

καὶ καλοσυνεθίσαμε κι' ἐμεῖς 'στὴν ἐξουσία
καὶ πάλι νὰ ξυνίσωμε τὰ μοῦτρα μας σὰν πρῶτα.
Ὅποιος ἐλθῆ 'στὰ πράγματα ἐκεῖνος ξέρει μόνος
σὰν τί μαρτύριο τραβᾷ καὶ τί κακὸ παθαίνει
ὑπόταν μένῃ σαν χαλὸς ἀπάξιο τοῦ Νυμφίου
μὲ τὴν λαμπάδα του σβεστὴν ὡς οἱ μωραὶ Παρθένοι.

—

Δὲν ξέρετε, μωρέ παιδιά, τί ζέχαρι καὶ γλύκα
κι' ὁ Κωνσταντινόπουλος ἐγὼ μὲ τὸ Κουβέρνο 'βρήκα.
Δὲν ξέρετε οἱ θὰ εἶπῆ ἀπάνω εἰς τὴν ὥρα
ποὺ κύψως κακοῆθες θερίζει πάντερα σου
νἀλθοῦν ἀπὸ σ' Ἀνάκτορα τρεῖς μάγοι μὲ τὰ ἴδωρα
καὶ ὁ Καλλίνοκης ἔξαρνα νὰ μπῆ 'στὴν κάμαρα του
καὶ νὰ σου 'πῆ σιγὰ σιγὰ πὼ Βασιλεὺς μὲ στέλλει
καὶ μοῦτε νὰ σοῦ 'πῶ κρυφὰ νὰ πᾷς ὑποῦ σὶ θέλει.
Ἐδῶς ὡς ὁ παρελυτὲς τὸν κεῖλαρόν σου ἄρμες
καὶ μιὰ καὶ δυὸ δυσκεῖλικες τραβᾷς γιὰ τὸ Παλάτι
καὶ γίνεσαι Πρωθυπουργὸς χωρὶς γιατὶ νὰ ξέρῃς
κι' ὁ Βασιλεὺς γαμογελᾷ καὶ σὺ τοῦ λὲς σπελλάτη.

—

Μὴ μᾶς ἀφήσετε κι' ἐμᾶς ἀπάνω 'στὴν γλυκάδα.
ψηφίσετε, μωρέ παιδιά, κι' ἐμένα τὸν Ἀρκάδα,
ψηφίσετε, μωρέ παιδιά, κι' αὐτὸν τὸν Δεμαίζη,
ὑποὺ τὰ Ἰσοζύγια 'στὰ δακτυλα του παίζει,
ψηφίσετε, μωρέ παιδιά, τοὺς Γ' πουργοὺς μου ὅλους,
νὰ ξαρριζώσουν ἀπ' ἐδῶ ἀκάνθες καὶ τριβόλους,
κι' οὔτε χαβὰ μουγλιοῦζιασ νὰ φαλ' ἡ κουκουβάγια
κι' ἐμεῖς νὰ σᾶς φωνάζωμε «πάρτε, διαβόλοι, βάγια.»

—

Ψηφίσετε, μωρέ παιδιά, τῶν τρίτων τὴν μερίδα,
ὑποὺ μὲ τὸ καθάρσιο ἐπῆγε εἰς τ' Ἀνάκτορα
γιὰ νὰ γλυτώσῃ μεναχὰ τὴν νηστικὴν πατρίδα
ἀπὸ τὸν κάθε ἀνιστορῆ κι' ἀμελικτὸν Εἰσπράκτορα.
Ψηφίσετε, μωρέ παιδιά, τοὺς ἀληθεῖς τοὺς τρίτους,
ψηφίσετε τοῦ Στέμματος Συμβούλους ἀπερρήτους,
πεύχουν καλὴ γιὰ κύφιμο καὶ μοῦτρα γιὰ σιδέρωμα,
κι' ἂν μᾶς ψηφίσετε καλὰ, ἀλλιῶς καλὸ ξηλώμωμα.
Κι' τότε σαλπιγξ τρομερὰ ἠχοῦσα 'στοὺς αἰθέρας
τοῦ ἔθνους τὰς ἰσχατιὰς θὰ συνταράξῃ ὅλας
ὡς τὸν Ἐρνάνην τοῦ Γαμβῖζ ἀτρίμαξε τὸ αἶρας
τὴν ὥρα ποὺ 'ζαχάρωνε μετὰ τῆς Δόνα-Σόλας.

Β'.

(Εἰκὼν δευτέρα
ὡριοτέρα.)

—

Φ.— Ὁρίστε 'στὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θὰ πάρῃ τέλος, κύριοι... νὰ νὰ καὶ ἄλλ' εἰκόν.
Ἐδῶ συμπολιτεύονται καὶ ψάλλουν παρηφόρους
ἡ πριμαδόννα Θεοδωροῦ κι' ὁ Ραλλῆς ὁ τενόρος.

—

Ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον κλαίει
κι' ἕνας εἰς τὸν ἄλλον λέει
κτρακκα τρούα τὰ παλαμάκια
κι' ἂς ξεχάσωμε τὴν κακιὰ.

—

Ἔξω τώρα τὰ σκελίτσα
κι' ὁ κυθελὶς ἂς ξιθυμάνῃ...
τέσσερα τὰ καμπαλτίτσα
τέχεμε κι' οἱ ἕνας μας κάνει.

—

Θεοδωρούλα καλομάνη,
Καρδουτούλα μου παιμένη,
γύρνα 'δὲς τὴ λαρωμένη
πὼς σ' ἀκολουθεῖ πιστὼς
ἕνας λατρὶς σου ζωτικὸς...

—

Ἂν μᾶς ἔχουν ξεχωρίσει
πάθη, ἔριδες καὶ μίση,
μαυντζίκες, στρουντζίκες καὶ λοιπά,
ἀλλ' ὁ Ραλλῆς δὲν σ' ἀρνεῖται,
ὅπως πρῶτα σ' ἀγαπᾷ
ὅπως πρῶτα σ' ἀγαπᾷ.

—

Συμμαχίς μου πάλι στίκα...
μοῦπες πέντε, σοῦπα δέκα...
ἴσα μ' ἕνα φουντουκάκι
μοῦχεις τὴν καρδιὰ φαρμάκι.

Γ'.

Φ.— Ἄλλες εἰς τὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θὰ πάρῃ τέλος, κύριοι... νὰ νὰ καὶ τρίτ' εἰκόν.
Ἐδῶ μὲ στάσι θλιβερὴ ὁ Δελυγιώργης μένος
ἀνκοτινάζει ποῦ καὶ ποῦ, καὶ μίσα βράζει πόνος,
καὶ' ἀκούοντας παράπονα κι' ὀλοφυρμοὶ καὶ βάγγοι :
«Νάμουν πουλὶ νὰ πέταγα κατὰ τὸ Μισολόγγι,
ποὺ Θὄλωσεν τὰ πράγματα καὶ φαίνονται σὰν πικρὰ
κι' ἐλαύρισαν σὰν τὰς μυρσὶς τὰ μαῦρα μαῦρα μαῦρα.
Ἐδῶ νὰ μείνω ταχατὶ : νὰ πάω ἐκεῖ πέρα ;
ὁλέν ξέρεις ποῦ νὰ ἐκτεθῇς, ὁλν ξέρεις τί νὰ κάνῃς...
'στὸ Μισολόγγι ἔξαρνα σοῦ πέρνουν τὸν ἀέρα
οἱ δρὸ γνωστοὶ Τριποῦπηδες, Χαρίλαος καὶ Γιάννης.
Μοῦ 'βγῆκα κι' ὁ ἐξκεβλέρος, ἐκεῖνο 'ἡ μαϊμουδίτσα,
τόνα ξαοῦλφι 'πίσω μου καὶ πέλλε ἀπ' ἐμπρός μου,
καὶ σκάπτομαι νὰ ἐκτεθῶ ἀπάνω 'στὴν Καρδίτσα,
ποὺ ἔχει τόσα κτήματα κι' ἐκεῖ ὁ πάθρος μου.

—

Νὰ βάλω κάλπην Βουλευτοῦ 'στὸ Μισολόγγι ταχύ,
ἢ 'στὴν Καρδίτσα τὴν κλεινὴν νὰ ἐκτεθῶ μοναχὸς,
ἢ 'στὰς Ἀθήνας, ἢ 'στὰ δυό, ἢ καὶ 'στὰ τρία μέρη,
ἢ ὅπου τώρα ἡ φιρφὶρ τῆς τύχης μου μὲ φέρει ;
Γίνε ὁλν βρίσκ' ἡ συμφορὰ ... τρεμπυλισκοπὰ 'στὴ ράχη
Χαρίλαος φωτοβόλοι, ποῦ κακὸ χρόνο νἄχῃ.
Ὦ τοῦ παιμένου Γ' πουργοῦ καρδίτσα λυπημένη,
μ' αὐτὰς τὰς νίκας ἐκλεγὰς τί λύτη σὶ προμένει !
Κατήντησεν νὰ σκέπτωμαι γιὰ τὴν Καρδίτσα τώρα
κι' ἐκεῖ μὲ πάει ριπετὶ νὰ μὴ μὲ πάρ' ἡ μπόρα.
Ἀλλ' ὄχι. Θὰ σταθῶ ἐδῶ κοντὰ 'στὸν Βονιπάρτη,
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας θὰ κάνω τὸν ἀντάρτη,
κι' ἐγὼ περὶ τοῦ Στέμματος παλλὰ θὰ ξεροντίζω
καὶ τὸν Κελεκοτρώνη μου κρυφίως θ' ἀκονίζω,
καὶ κλείνων τοῦ μεγάρου μου τοὺς φωτεινοὺς φεγγίτες
ὡς τὸν συνώνυμόν μ' ἐγὼ θὰ κράζω Σπαρτιάτην :
«ὡὼ ξεῖν' ἀγγέλλειν τάχιστα πρὸς τοὺς Μισολογγίτας
πὼς τῆδε κεῖμαι καὶ ταῖγὰ καὶ τὰ πατγκλία χάνω.

—

Λεωνίδα λαοσῶστα
σὺγα Βρεῦτος μὶ ἀντάρα...
καὶ παππᾶς ἐγίνης, Κώστα,
ἔτσι τάχαρ' ἡ κατάρα.

Δ'.

Φ.— Ὁρίστε 'στὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θὰ πάρῃ τέλος, κύριοι... νὰ καὶ τετάρτ' εἰκόν.
Ἐδῶνας ἡ Ἑρμούπολις κι' ἡ Σύρα ἡ κλεινὴ
καὶ λέγει ὁ μισὲ Μπουρλὴς πρὸς τὸν μισὲ Τζαννῆ :
— Ἐμάθετε, σιὸρ Τζαννῆ, τὰ θλιβερὰ μαντάτα ;
ὁ Στέφανος μᾶς ἄρησε κι' ἐπῆρε ἄλλη στράτα.
Βαρίθηκε τοὺς Συριανοὺς καὶ ὅλγως ἄλλη σκέψι
ἐπῆγε ὁ ὀγδοντάρου γυιὸς 'στὴν Θήβα νὰ κονίψῃ.
— Ἴντα μοῦ λέτεις καλέ ;... μοῦ 'σαλεψε ὁ νοῦς...
οὐγού ! κακὸ ποὺ 'πλάκωσε κι' ἐμᾶς τοὺς Συριανούς ! —
Αὐτὰ κι' οἱ δρὸ συνομιλοῦν καὶ κλαῖν κι' οἱ δρὸ ἀντάμα
καὶ μές 'στὴν Θήβ' ἀκούεται τῶν Συριανῶν τὸ κλαῦμα.

—

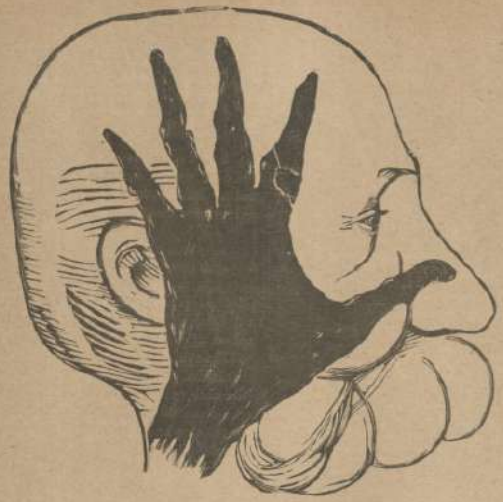

Ἀκόμη μένουν πρόσφατα τῆς μούντζας σου τὰ ἴχνη,
κι' ὅμως ὡς πρῶτον φίλον του ὁ Θοδωρῆς σὲ δείχνει.

καὶ μὲ ἀγρίους βρυχηθμοὺς ὀπίσω μου ἂς τρέχῃ
ὅπως σπαθὶ γιὰ τρόχισμα καὶ σακαρκάκις ἔχει.

—

Τελείωσαν τὰ φύλλατα... θὰ μείνω ἐδῶ πέρα...
ἐδῶ κι' ἐγὼ θὰ ἐκτεθῶ μὶ κόκκινα παντιέρα...
Θὰ θέσω ἀπάνω ἄφοβος τὸ ξίφος καμπυλὸν...
ὁ Λεωνίδας εἶμ' ἐγὼ ὁ τῶν Θερμοπυλῶν...
ἐβρόντησ' εἶμαι τὰ βουνὰ, βαρυβόγγυον τὸ λόγγι...
ἐπαπειλεῖ συντέλεια ἠπείρους καὶ θαλάσσας,
κι' ὡ ξεῖν' ἀγγέλλειν τάχιστα κατὰ τὸ Μισολόγγι
πὼς τῆδε κεῖμαι καὶ ταῖγὰ καὶ τὰ πατγκλία χάνω.

—

Νὰ κι' οἱ Θηβαῖοι... τραγουδοῦν μὲ πιτσικάτι τραγοῦδι :
«καλῶς τον τὸν Δὸν-Στέφανο, καλῶς τον τὸν Σκυλοῦδη,
ποὺ πάντε μούντζαις ἔβωσε γιὰ πάντα μὲς 'στὴ Σύρα
κι' ἔρχετ' ἐδῶ νὰ ἐκτυθῇ γιὰ τὴν καλὴ μας μοῖρα.
Καλῶς τον τὸν Δὸν-Στέφανε, τὸν Ἰσπανὸ ἱππότη,
τὸν παραλλῆ, τὸν ἐξυπνο, τὸν ζαλισμένο Χίωτε,
ὑποὺ θὰ γίνῃ τοῦ σχοινιοῦ καὶ πολυκοιτοῦ Τυλίχ
κι' ὅλης τῆς Θήβας κύριος κι' ἀφέντης Βασιλῆς.
Ὑποὺ δανείζει τοῦ Σουρῆ γιὰ τοὺς χαρεὶς βελλέες,
ὑποὺ κι' ὁ Κυριακόπουλος τοῦ 'ζήτησε γιλέκος,
κι' ἂν ἀπ' ἐκείνο τὸν καιρὸ τελείωνε ἡ δίκη
εἶν θὰχε σήμερα λοιπὸ γιὰ τὸ βουλευτίλικι.
Καλῶς τονε ποῦ τώρα πιὰ δὲν δίνει παρελάσι
γιὰ τὸν σιὸρ Τσιροπινᾶ καὶ γιὰ τὸν Βαρειλιάκη,
καλῶς τον ποῦ χαρεύομε μαζί του τὸ καγκέλι,
καλῶς τον ποῦ ξεπέρτωνε τῶν Συριανῶν τὰ φίντια,
καλῶς τον ποῦ ξιγλίστρηκε σὰν Κωπαΐδες χέλι
'στοῦ Μπέλλου τὴν γενέτειραν καὶ τοῦ Ἐπαμεινώντα.

Ε'.

Φ.— Ὁρίστε 'στὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θὰ πάρῃ τέλος, κύριοι... νὰ νὰ καὶ πέμπτ' εἰκόν.
Ἐδῶ μεγάλων Βουλευτῶν τὸ πλῆθος ἀλαλάζει
καὶ καθὲ ὑποψήφιος τὸν τόπο του ἀλλάζει.
Σία, παιδιά, κι' ἀράξαμε... ἀμόλα κι' ἔρτα λέστα...
πηδοῦνε ἔφιπποι 'στὴ στιρμὴ, 'στὴ θαλασσὶν ζαρκαδῖκι...
ὁ Θοδωρῆς ἐκτίθετας 'στὰ Μισολόγγι μέσα,
ὁ δὲ Τρικούπης 'στὰ γνωστὰ τῆς Γ' ορτυνος Ἀχτικάρα.
Ὁ Λάρδος κάνει ἄλλαγὴ μετὰ τοῦ Βονιπάρτη,
κι' ὁ λεοντόθυμος Συγγρὸς ἐκτίθετκι 'στὴν Σπάρτη,
κι' ἀνατρυχιάζουν τοῦ Μπουρλῆ καὶ τῆς Μπατσοῦ ἡ πίσσαις,
κι' ὁ Μπενιμπόλης ὁ Συριανὸς ἐκτίθεται 'στῆς Σπέτσαις,
κι' ὁ Κόρπας τὰ βραμμένα του ἀπὸ τοὺς Τζιώτας πέρνει
καὶ μιὰ καὶ δυὸ τὴν κάλπη του 'στοὺς Συριανοὺς τὴν φέρνει.

κι' ὁ Κωστάκης ἔξαφνα 'στούς Σερμανους πηδᾶ
καὶ σμίγει μὲ τὸν Πάντελῆ τὸν Γιαταγανᾶδε,
κι' ἀπὸ παντοῦ ἀκοῦστηκαι ἀλλόκοτα παρλάτα
καὶ ὅλ' ἀνακατώνονται καὶ γίνονται σαλάτα.

Γ'.

Φ.— Ὁρίστε 'στὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θὰ πάρῃ τέλος, κύριοι... νὰ νὰ κι' ἡ ἔκτ' εἰκών.
Ἑλλάνια ὁ Χαρίλαος καὶ ὁ Ζυγομαλᾶς
κι' οἱ δυὸ νὰ ἔβγουν προσπαθοῦν εἰς σχίσας δραλας.
Ὁ Ἀντωνάκης φαίνεται πῶς κάνει τὰ καπρίτσα του
καὶ ἀπαιτεῖ νὰ προσληφθῇ μετὰ τοῦ Ζαχαρίτσα του,
ὁ δὲ Τρικούπης μονάχα τὸν Ἀντωνάκη ἔχεται,
γιατὶ κανεὶς νὰ τοῦ πατῇ τὴν κάπα δὲν ἀνέχεται,
ἀλλ' ὕστερα σιγὰ σιγὰ τὸν Ζαχαρίτσα θέλει
καὶ ὅλα γαλὰ γίνονται καὶ ζάχαρι καὶ μέλι.

—

Ἐδῶ μὲ τὸν Ζυγομαλᾶ ὁ Λόρδος ἰρίλιωσε
καὶ μόλις ὁ συνδυασμὸς ἐκεῖνος ἐτελείωσι
ὅλ' οἱ Μιλλούρδαι 'χάρηκαν κι' ἡ Λαΐδες των κι' ἡ Μίς,
κι' ἀμέσως τὰ χριστάννικαν κι' οἱ Ἀγουρκίοι Μὸς,
καὶ τύβαλαν 'στὰ τέσσερα, χωρὶς νὰ δηλώνουν γρῦ,
κι' ἀνώλυπαν τῶν Θεσσαλῶν οἱ τελήμονες ἄγγοι.

Ζ'.

Φ.— Ὁρίστε 'στὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θὰ πάρῃ τέλος, κύριοι... νὰ νὰ κι' ἑβδόμ' εἰκών.
Ἑλλάνοι κάποιος Γκουργός, παχύσαρκος πατριώτης,
ὅπου 'στὰς Πάτρας ἔρχεται καὶ βγάζει λόγ' ὡραῖος,
σπάνιο δὲ 'στὸν χείμαρρον αὐτὸν τῆς ὁμιλίας
τσιλιπουρδίζει μερικὰ περὶ τῆς Βασιλείας,
καὶ λέγει μὲ τὰς ἄφρας των πῶς Ἕρωνὶς ὀρχοῦνται
κι' ἐπὶ κυμάτων κυανῶν Σειρῆνες ἱπχορεύονται,
καὶ μπάμ ἐδῶ, καὶ μπάμ ἐκεῖ, καὶ μέσον καὶ παραπέρα,
ὁ ἰγκρέδιλος ἔσκωσε τῶν θρόνων τὸν πετρέρα.

—

Τοιαῦτα λέγει τρομερὰ ὁ θεὸς Ἀχιλλεὺς
κι' ἀμέσως τὰ χρειάζεται ὁ καθ' Βασιλεὺς,
κι' ἐκ θαμαλῶν ἔξαφνα ἐσείσθη τὸ Βασίλειον
ὅταν τὸν εἶδε νὰ κινῇ τὴν πτέρναν τὴν Ἀχίλλειον.
Οἱ δὲ περιεργοτικόμενοι σ' ἐκεῖνα τὰ λεγόμενα
ἰδόντες τὸν φριχτὸν σισμὸν κι' Ἠραίστια φλεγόμενα
ἀνέπραξαν περιέργειες μὲ τοὺς Κορδελιάστρας :
«μήγως ἀνταρτης ἀληθῶς κι' ὁ Ἀχιλλεὺς τῆς Πάτρας.»

Η'.

Φ.— Ὁρίστε 'στὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
θὰ πάρῃ τέλος, κύριοι... νὰ νὰ κι' ὄγδ' εἰκών.
Ἑλλάνοι κάποιος γαϊδαρος, λεγόμενος Καλὸς,
ἀφῆνοντας περιφανῶν περγάνων ἄγκαις.
Χωρὶς σκιαρι τρεχυμὸν 'στούς ὄρθριους καὶ καπίστρι
καὶ καθὼ πᾶνε τσάργοντας ὀλβρομάνιας εἴστρες,
καὶ γαϊδουριαρηδὲς πολλοὶ ἀπὸ κοντὰ τὸν πέρνουν
καὶ τὸν τραβοῦν ἔδω κι' ἐκεῖ καὶ τὴν οὐρὰ του σέρνουν.
Ἔλα μ' ἐκεῖνα, γαϊδαρε, ὅπου δὲν παίζω κότσι,
κι' ὅλους τοὺς ἄλλους ἄγγισε, κι' ὅλους τοὺς ἄλλους κλότσα,
ἔλα μ' ἐκεῖνα, γαϊδαρε, καὶ ξεπλυσε σιμά μου,
ἔλα νὰ ὄβῃς, κακόμοιρε, τὸ νέον πρόγραμμα μου,
ἔλα μ' ἰμὲ τὸν γίγαντα, μ' ἐκεῖνα τὸν τετρέχιρα,
νὰ φᾷς σανὸ τῆς πρωτιᾶς καὶ νὰ χορτάσῃς ἄχυρα,
ἔλα νὰ σοῦ 'γρηγορῶ καπίστρι καὶ σαμάρι,
ἔλα μ' ἐκεῖ νὰ μὴ γυρνᾷς ἀδέσποτο γαμάρι,
ἔλα πρωτοῦ κλύσῃτὰς σοῦ γόαρους τὸ τσαμάρι,
ἔλα μ' ἐκεῖ νὰ πάνεσαι τῶν γαϊδουρῶν καμάρι.

—

Κι' ὁ γαϊδαρος ὁ φουκαρᾶς, χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι,
ὅλον ξέρει πιὸ ν' ἀναπαυθῇ κι' εἰς ποιὸν νὰ πρωτοτρέξῃ,
καὶ μ' ὅλους καλησπέρνεται κι' ἀδιάκοπα γακρίζει
καὶ καθενὸς σωτῆρός του τὸ πρόγραμμα κοπρίζει.

—

Φ.— Ὁρίστε 'στὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν...
ἔκ πάρχ τέλος, κύριοι... νὰ κι' ἡ ἐννάτ' εἰκών.
Ἐδῶ μὲ ξύλο φαίνεται ὁ βλάμης Πετσελίτσος
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ βαρεῖ ἀνιξιαρέτως,
καὶ νὰ κι' ὁ ψιφογκίδορος καὶ νὰ κι' οἱ γαϊδουριάρηδες,
παλληκαράδες τῆς φλασᾶς, λογῆς λογῆς σαλιαγκάδες,
Μυλλούρδοι, Ναπολέοντες, Ἀρτινιὰν καὶ Πέρθοι,
πιστηλοὶ καὶ ὀλύκριτοι, καὶ καθυστοῦ κι' ὀλόρθοι,
κι' ἀμέσως μὲ τὰ τέσσερα τὸ βάζουν 'στὴν φουγάλα
ὁ περίσσιος λαός, Βασιλικοὶ καὶ Βρυδτοι,
κι' ἐγὼ φωνάζω μὶς ὁ' αὐτοὺς, μιαρὰ τι καὶ μιγκλα,
πῶς ἀπὸ τὸν Παρασίνο ἐβγῆκε τὸ λιμπούτι,
καὶ τρέχω πρὸς τὸν Πειραιᾶ, σωτῆρα γενικόν,
καὶ σπάζω τὸ Πανόραμα τὸ Πατριωτικόν.

Ἕνας φέλος μας στενὸς βουλῆφόρος Παξινός.

—

Φιλόπορος ὁ Βελιγκίτης, δημοσιογράφος πρώτος,
μὲ μυαλὸ πολὺ καὶ γνῶσι καὶ κατ' ἐκ πατριωτισμὸ,
'στοὺς Πάξους ἔσπρω τώρα, νὰ πατρώων του τὴν γῆ,
μὲ σκοπὸν νὰ βάλῃ κέλτην εἰς τὴν νέαν ἐκλογήν.
Κι' ὁ Ρωμηὸς μαζὶ μὲ τοῦτον τοὺς Παξοὺς προσκαρετᾶν
μετὰ θέρους τῶν σωτήρων, ἂν καὶ εἶναι περισσὸν,
ἀπλοῦ καλὰ γνωρίζει πῶς ἐκεῖ δὲν εἶναι κούκου
καὶ 'στὸν Φιλόπορο θὰ ῥίξουν πρὸς τιμὴν τῶν μονοκόκκων.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Κωνσταντινίδης ὁ πολὺς, δυνάτων ἀκαμάτης,
κομπὸν τιμοκατάλογον ἐξόδωκε ἰσχυτὸς.
ὅπου μ' αὐτὸν ὀρίζεται τὸ τυπικὸν χιλίων
ὑφασμάτων παρ' αὐτῷ πανοῦκλαπῶν βιβλίων.
Ἐκ τούτου δὲ νὰ μάθωμεν μὲς δίδει τιμοκατάλ
πῶς ἔχει τυποκόπτουσα καὶ ὅλα Πρακτορεῖα
εἰς διαφόρους ἐπικλὴς καὶ τῆς Ἑλλάδος πόλεις,
ἐφ' ᾗ καὶ τὸν εὐγχαίρομεν ἐκ τῆς φωτᾶς μας δίνη.

—

Νέαι Ὁρίζουσι, ταχυτὲς τοῦ Ἐφόρου Μαυρομμάτη,
'στὸν Πατρῶον τὸν ἀλῶνα, Λαΐδες συνοικία...
μόσχου γάλακτος ὁμοιρὰ ἐκεῖ δὲν εἶν οἱ ταρέντες,
ἐκεῖ ἀθάνατος κεφαλὴ κι' ἀπαλώνης γάλακτος,
γλυκόρριζα ἀνάρρια καὶ γυμνοὶ καὶ κομψοὶ,
καθ' ὅλα πεπεισμένοι, ῥωμαίοντ' ὡς ἔρωτὰ.

—

Ἡ Παρασκευοπούλου, ταχύτερα μὲ μὴ λίβι,
τοῦ ἔτους ἐνιαύσιον κι' εὐφρόσυνον συναλλάγ,
εἰς τὸν Ζυγὸν ἐκεῖνο τὸ πλατὸν θὰ παίξῃ
τὴν ἀνεκαίνων Κυρίαν τὴν μὲ τὰς Καμηλίας.
Θὰ στείλῃ δὲ πρόσκλησιν καὶ πᾶς τις μὲ ἔμπον
ἡ τὴν ὑμνίαν τέχνης τὸ δῶρο ἐκτιμᾶσι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἴδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενήντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσια,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὥρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ τσαμπὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ νὰ ἔβλεπ ὅμως μέρη	— ὁπωσδήποτε καὶ 'σὰ χῆν.
κ' ἔσων ἔχω Πρωτοβάλια	— κι' ἔσπρα μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἐγὼ χωρὶς δὲν κρατῶ	— ἔγνες συνδρομητής,
Συνδρομητὴς δὲ ἔσχωμα	— γιατὶ λατρεύ δὲν ἔχομα	κ' ἔπειτα τὸν παρὰ δὲν ἔβλει	— θὰ τὸν φᾶγ μπῶρε βδέ.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὸν πόλεν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' κλείσιας κρυὲ μέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλεγν	— ἔβγομα νέδιαιμ' ἑνδρομὴν.	Γιὰ τὴ σάρκα καὶ τὸ μέρα	— κάθε φλοῦρι γρὶ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δυόμιση καὶ μισό.		

Μυρτίου εἰκοσὴ κ' ὀκτὼ
καθὼς προγόνους ἐλαετῶ.

Τραπόλια καὶ ἀγάλοντα
κι' ἀνέθωσαν τὰ φόντα.

Ὁ Φασουλῆς πρὸς τὸν Φεραῖον λαλῶν περὶ τῶν Ἀρουραίων.

—

(Ὁ πατριώτης Φασουλῆς μὲ τὸν γνωστὸ κελλάγκα
πρὸς τὸν Φερεῖον ὁμιλεῖ καὶ λέγει εἰκὼ ὁλόγκα.)

—

Φ.— Μὲ τὴν μεγάλην ἐμπτὴν τῆς Λαύρας τῆς Ἁγίας,
ὁμίρων τῆς ῥητορικῆς καὶ τῆς ψευφογίας,
κι' ἐγὼ τὸν κάθε πρόγονον θὰ χρυσοστεφανώσω
καὶ μὰ θεμὰν προσφώνησιν ταυτὰ τοῦ θὰ γκιόσω.

—

Χαρᾶτι τί ἐπανίτιλεν ἡ Λαύρα ἡ μεγάλη
καὶ κάθε τρελὸς-Κωνσταντὴς τὸ δάκτυ του θὰ βγάλῃ...
πολλοὶ τὰ ζῶντα σπαθιὰ πατοῦν ἀπ' τὰ φυσέρια
κι' ἐγὼ φωνάζω μετ' αὐτοὺς εὡς πότι παλληκάρι ;
Ὡς τόσε πλέει συσετεῖ γητόρων τετραπλεῖ ;
« ὡς ποτὲ ὁλόγκαι, ῥρὲ παιδιᾶ, καὶ τῆς μωρσίνης κλαδοι ;
ὡς ποτὲ τόσει Πεδιάρει κι' ἀτίθασοι Τουρκαῖοι
θὰ μᾶς ποτίζουν στάκτικος μὲ τῆς μουρμίνες λαδι ;
Ὡς τόσε πιὲ τὰ λαβάρα, τὰ χαβάρα καὶ τάλλα ;
ὡς ποτὲ πιὲ θὰ τρομπέτα ἡ ζάλη μὶ κουτάλα ;

—

Ἀκούστε... ἀκούστε... κλονοῦνται τὰ ἴδαρη...
πολλοὶ φωνάζουν γύρω σας πῶς πάτε παλληκάρια ;»
κι' ἐγὼ ἀθυμοκόζομαι μὲ τοῦτο τὸ συνάφι,
ὑπὸ θαρρῶ ἀρόβραστα πῶς τρώγω ἀλλιγκαρία.

Φωνάζει ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ : «ἀπόγονοι Ἑλλήνων,
ἐνθυμηθῆτε πρὸς στιγμὴν τοὺς Μαραθωνομάχους,»
κι ἐγὼ κεῦνων συνορρὶς τὸν ῥήτορα ἐκεῖνον
θαρρῶ πῶς τρώγω σκορδαλιὰ τοῦ Τλεσσεῦ βατραχους.
Νὰ κι' ἄλλος πάσχων καὶ νοσῶν ἀπὸ φιλαπατρίαν :
«ἐμεῖς πατοῦμεν ἰδαφος πανσὲς κελοῦ κι' ὡραῖου,»
κι' ἐγὼ ἐνθουσιαζόμαι μ' αὐτὴν τὴν ῥητορείαν,
ὑπὸ νομίζω τάντερα πως τρώγω Ἀρουραίου.

—

Θεέ μου !... πάλιν ῥήτορας κυττῶ χαλκοπρωσώπους
κι' ἐγὼ κοντὰ των στίκομαι τὴν αἰρετὴν μου κλίνην...
ἐν ἐλπιδῆσι κι' ὁλτιμπρε 'στὴν γὴν αὐτὴν ἀνθρώπους
εἶναι εἰ κατάπρόγονοι τῶν προπρώων Ἑλλήνων
Μόνον ἐκεῖν' εἰ δυστυχεῖς 'μπορεύουν νὰ κπρίζουν
τῇ 'τραβηζων καὶ τί τραβοῦν καὶ πόσα θὰ τραβηξουν.
Κι' ὅταν κυττάζω γύρω των ῥητόρων κευστομίας
καὶ πατριώτας ἐμμανεῖς μετὰ αὐτῶν στομφῶν
εὐχαριστῶ τὸν Ὕψιστον ἐξ ὅλης μου καρδίας,
ποῦ πρόγονον δὲν μ' ἔκαμε τῶν Μαραθωνομάχων.

—

Τοιαύτη ζηλευτὴ τιμὴ δὲ λείπῃ μὲς γὴν πάντα,
ἐς μὴ μου στήσουν ποσποτὲ 'στὸ μέλλον ἀξιάντα,
οὐδ' ἡ θυμιᾶν μου σκιὰ ποτὲ τὰς νὰ μὲ σκεπάσῃ
ἀπὸ βραχυὸν ἰγκόμιον Ἰουσοῦντος Καλυπάσῃ.

οὐδὲ ποτὲ πρὸς χάριν μου νὰ γίνῃ πανηγύρι,
οὐδὲ κανένας Θεόδωρης ὅπου τὸ παραβγῇ
ἐξάλλου νὰ ὁρκίζεται 'στὰ σπλάχνα μου ὁπόταν
πῶς τῆς κυρίας Μιχαλοῦς παντοτινὰ δὲν χρωστῶ.
οὐδὲ ποτὲ τοῦ πατρός μου τὴν ἱερὰν σφαγὴν
νὰ τὴν παράξουν μαχητὰ καὶ μυστικοὶ ὁρκοδόκοι,
οὐδὲ νὰ περιέπεσμαι 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν γῆν
τοῦ γαύρου Τσελεπίτσαρη μυρίζων τὸ σαπούνι,
οὐδὲ κι' ἀπὸ τὸ χῶμα μου πρὸς μάχας νὰ σφυρῶ,
ἀλλὰ νὰ μείνω πάντοτε ἀπόγονος κι' ἐγώ.
μὲ ἀπογόνους προσριλιὲς 'στὸν ὥλεθ νὰ τεντώνωμαι
καὶ εἰς πραγμάτων ζωστῶν τοὺς ἰσχυροὺς νὰ φερτώνωμαι,
καὶ μπάμ καὶ μπούμ, κι' ἄλεξ μπελίρ κι' Ἑλλήνων παῖδες ἴτε.
εἰς τὰς μελλούσας ἐκλογὰς νὰ σκυλοφαγωθῆτε.
εἶναι 'δικό μας τὸ παρόν, τὸ μέλλον μᾶς ἀνήκει,
ἡ δὲ Φραγκιὰ κατήντησε τῆς ζόξης μας καθέκει.

—

Μπὰμ μπεύμ.... πρὸς πόλεμον ὀργῶ...
ἐμπρὸς ἡ φουστανέλα...
κολοιὸς καὶ σύ, κολοιὸς κι' ἐγώ.
καὶ ἀπὸ μιὰ βκρίλα.

—

Ὁ Μαραθών, ἡ Σαλαμίς,
τὸ κλέος τὸ πατρῶον...
κτυπᾶτε Ἀρεωπαίους Μῦς,
ὦ παῖδες τῶν ἡρώων.

—

Ἂς ὁρίψωμεν κι' ἐμεῖς καλὰς
κατ' Ἀρεωπαίων νίκας,
κι' ἐλευθερώσωμεν πολλὰς
Ῥωμηῶν σεταπεθήκας.

—

Μὲ φώσφορον κι' ἀρσενικόν,
Ἑλλήνων παῖδες ἴτε
κατὰ βαρβάρων πεντικῶν,
κι' ἀνδρείως πολεμεῖτε.

—

Μὰ τοὺς προγόνους τοὺς κλεινοὺς
θὰ ἔχῃ κλέος ζηλευτὸν
ὅποιος τσακίσῃ ζωντανοὺς
καὶ δύο μόνον ἐξ αὐτῶν.

—

Πατρίς, σὲ βλέπω νὰ πετᾷς
ὡς τροπαιοῦχος Ἀμαζών...
ἐμπρός, ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς...
κανεὶς, κανεὶς μὴ μείνῃ ζῶν.

—

Νύκτα κι' ἡμέραν πολεμεῖς
μὲ φῶς ἡλίου καὶ πυρῶν
νὰ φύγουν τί ἐπιθέρμιῆς
καθὼς ὁ Ξέρξης τῶν Περσῶν.

—

(Ὁ Περικλέους πρεσβυρὶ
καὶ γυναικίζων φλυαρεῖ.)

—

Π. Ὦ Ῥήγα, στρίψε πρὸς στεγνὸν 'στὴν γῆν σου τὴν πατρίαν
νὰ 'δῇς, μεγάλε πρόγονε, τί γίνετ' ἐκεῖ πέρα...
ἐκεῖ ὅπου ἐσκλάπωσες χρυσὴν ἐλευθερίαν.
ἐκεῖ ποὺ πρωτογύλαπε ἀνεξίσως ἡμέρα,
νέων βαρβάτων ὄνασσῶν τὸ κράτος καθιερῶθη
κι' εἰ κάμποι ἐπλημμύρησαν μὲ Ἀρεωπαίων πλήθη,
κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῇ τὴν γνώμην της τοῦ καθενὸς ἡ γκλάβα
ἡ Θεσσαλὶς ἔγινε τῶν Ἀρεωπαίων σκλάβα,
κι' ἐκεῖνος ποῦ θὰ ἐκτεθῇ 'στὰς ἐκλογὰς τὰς νέας
μὲ τόσας ὑποσχέσεις, τοῦ ἀρθόνου καὶ γεννάδας
ἀνάγκην νὰ ὑποσχεθῇ μὲ λόγον τῆς τιμῆς
πῶς θ' ἀρνιαγῇ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀρεωπαίους Μῦς

—

(Ἐνῷ τοιαῦτα θλιβερὰ ὁ Περικλῆς φωνάζει
τρεῖς Ἀρεωπαίους ζωντανοὺς ἀπὸ τὴν σκέπη βγάζει).

—

Π.—Δέξου αὐτὰ τὰ λάφυρα, ὦ γόνε τῶν Περσῶν,
πεκροπολὺ πολύτιμα εἰς τούτων τὸν καιρόν.
Ὡς φόρον ἀναμνήσεως ὁ Περικλῆς σοῦ φέρνει
τὸν Ἀρεωπαῖον Θόρυβον μετὰ τοῦ Ἀστερίνη,
ἀλλὰ καὶ τὸν ἀτρόμητον Ἰτσακωσα Μαρδόνιον,
ὅπου μὲ βλέπετ καὶ γελᾷ μὲ γίλετα παρδόνιον·
δὲν ὁμῶς σᾶσω ζωντανὸ κι' ἐκεῖνον τὸν Ὑστάσπη
καὶ ὅσους ἄλλους ἔψαλεν ὁ παλαιὸς Αἰσχύλος.
τότε θὰ φύγουν κι' εἰ λοιπὸν καὶ θὰ κόψουν λέπτη
κι' ἀπὸ μεγάλων σωμφερῶν σωζόμεθα τὸ χείλος.

—

Δέξου αὐτὰ τὰ λάφυρα τὰ τόσον ἱερά...
τώρα, μεγάλε πρόγονε, ἀξίζει ὅ,τι πῇς
καὶ μία τυρλοπεντικοῦ εὐλύγιστος οὐρὰ
κι' εἶναι μεγάλων συμβόλων μεγάλης προκοπῆς.
Ἐκεῖνες δὲ ποὺ ἔκτεμε τὰ τῆς πατρίδος ἄγια
καὶ θέλει γέρας ἀληθὲς ἀριπρεπῶν ἀγώνων,
πρέπει νὰ ρίγῃ σήμερα λαμπρὰς θυσίας σφαγὰς
καμπόσας ποντικοουρᾶς 'στοὺς τάφους τῶν προγόνων.

—

Ὦ Ῥήγα, στρίψε νὰ ἰδῇς 'στὸν πατρικόν σου οἶκον
τὰ πλήθη τυρλοποντικῶν καὶ λφστοσυγκλίκων,
ὅπου 'στὰς πόλεις ἔστησαν ἀκαφανὲς λημέρι
καὶ γδύνουν ὅσους ἔκτιμον ἡμέρα μεσημέρι.
Στρίψε νὰ 'δῇς τὸν Ζαχαρὴ, νὰ 'δῇς τὸν Παπαδούρα,
στρίψε νὰ 'δῇς καὶ τὸν Μουσὲ μετὰ τοῦ Τσιγαρίδα,
καὶ φώναξε μαζί μ' ἐμᾶς νύσι, νύσι καὶ εὔρηκ,
καὶ τέντωσε τὸ χέρι σου κι' εὐλόγησε τὴν πατρίδα.
Ἀλλ' ὁμως ἂς εὐλογηθῇ κι' ὁ γέρο-Κερδονάτος,
ποῦ ἂν ἀκόμη μὲ αὐτὸν ἀρμένιζε το κράτος,
καθὼς θὰ ἐσχαίνετο τὴν τόσην παιθαγίαν
κι' ἀπὸ τὴ μίση θάλπει ἡ καθιμὴ σαβοῦρα,
ἀφοῦ τὸ ἔσκαζε μὲ αὐτὸν ἀρμένιζε το κράτος,
καθὼς θὰ ἐσχαίνετο τὴν τόσην παιθαγίαν
κι' ἀπὸ τὴ μίση θάλπει ἡ καθιμὴ σαβοῦρα,
ἀφοῦ τὸ ἔσκαζε μὲ αὐτὸν ἀρμένιζε το κράτος,
καθὼς θὰ ἐσχαίνετο τὴν τόσην παιθαγίαν
κι' ἀπὸ τὴ μίση θάλπει ἡ καθιμὴ σαβοῦρα,
ἀφοῦ τὸ ἔσκαζε μὲ αὐτὸν ἀρμένιζε το κράτος,
καθὼς θὰ ἐσχαίνετο τὴν τόσην παιθαγίαν
κι' ἀπὸ τὴ μίση θάλπει ἡ καθιμὴ σαβοῦρα,

—

Ἀλλὰ τὸ πὰν κατέστρεψε ὁ πανδαμάτωρ χρόνος...
ἄλλ' αἱ βουλαὶ τοῦ Θεζωρῆ κι' ἄλλα κελεύει θρόνος.
Ἐκεῖν' ἡ ἀποτρίπαιος τοῦ Μέτερνιχ Λύτσιε,
ποὺ ἄλλοτ' ἔπιξε καὶ σὲ, τῶν Θεσσαλῶν τσοπόνι,
αὐτὴ κι' αὐτὸν τὸν μακτῦρα τὸν ἄρπαε 'στὰ κρύα.
καὶ γιὰ θηλυᾶ τοῦ 'πέρασε 'στὸν σβέρκο τὸ Κερδόνι.
Αὐτὴ κατεπολέμησε μὲ μηχανορραφίας
τὸν ἄνδρα ποὺ κατέθρεψε τὰς φουλικὰς ἀλύσεις,
κι' ὁ Πατσαδούρας θὰ χυθῇ μετὰ τῆς συντροφίας
κι' ὡς πρὶν δὲν θὰ φωτίζεται ἡ λητσική μας φύσις.
Ἐκεῖν' ἡ μακρὰ γενεὰ τῶν μετρῶν Ἀβδούρων
χέρι καὶ 'στὸν Θεόδωρον ἐπέβαλε καπούρνον.

Δρὸ Κόραι τοὐρανίου Βασιλέως,
τῆς πρωτευούσης καύχημα καὶ κλέος.

ἀκόμη δὲ τὸν κυνηγᾷ καὶ τὸν καταδιώκει
ὁ Λύτσεκράτως Τωσῆς μαζὶ μὲ τὸν Καλνόκυ,
ἀκούει δὲ νυχθημερὸν τὰ ὄσα πέρν' ἡ σκεῦπα
ἡ Συμμαχία ἡ τριπλῆ ἡ Κερδονατσακίστρα.
κι' ἐγὼ κρυφὰ καὶ φανερὰ τοῦ Θεοδωράκη τοῦπα
νὰ πάῃ σὰν πρισυνητὴς ὡς 'στὴν Εὐαγγελίστρα.

—

Ὦ Ῥήγα, στρίψε νὰ ἰδῇς τὴν φίλην σου πατρίδα
κι' εὐλόγει καθε κίμματος τὴν σθενερὰν μερίδα.
Κατὰ τὸν Βῶλο γύρισε ὀλίγο τὸ κεφάλι...
ὁ Κουσελῆς τὰ ὄρτιαξε μαζὶ μὲ τὸν Καρτάλη,
μεγάλα μαγειρεύονται καὶ μὲς 'στὴν Καλαμπάκα.
κι' ὁ Ζωγλοπίτης ὁ λιγνὸς μετὰ τοῦ Καζαμπάκα
θὰ κάμουν ἀδιάκριτον εἰς τὴν Καρδίτσα κρίκον,
παραλαβόντες μετ' αὐτῶν τὸν λάλον Κουσουρίκον.
Εὐλόγησε μὲ τὰς εὐχὰς προπάππων καὶ γονέων
παντοδαπὸς συνδυασμὸς πυκνολιτῶν γυναίκων,
εὐλόγει Πατσαδουρῆδες, εὐλόγει φιγεδίκους,
εὐλόγει Ζωγλοπίτηδες, εὐλόγει Κουσουρίκους,
ποῦ μὲ ζεστὸ τοὺς ποντικοὺς θὰ περιγυρίσουν λαὸ,
κι' ὡς ἀντιπρόσωπος καὶ σὺ 'στὰς κάππας ἕλων μέσος,
ἀλλὰ λυπᾶσου, πρόγονε, καὶ τὸν Γεωργικόν,
ὅπου κι' αὐτὸς περίλυπος ἕως θανάτου εἶναι.

—

(Ὁ Φασουλῆς ὁ πριπιτὴς
παρελθὼν γονυπετής.)

—

Φ.—Ὦ Ῥήγα μεγαλόγλωσσε, δὲν θέλεις νὰ μιλήσῃς;
πῶς μένεις κρὶς μαρμάρο εἰς τόσας προσφωνήσεις;

Ἐνῷ τὴν εὐλογίαν σου ζητεῖ ὁ Περικλέους
γυκτὶ ποσῶς δὲν ὁμιλεῖς καὶ δὲν χαμογελᾷς;
εἰπέ μου, μάρτι Θεσσαλέ, πῶς τόπαθες ἐρίτσι
κι' εἰς ἀπογόνων μεύτσουκα πενταλφαιες δὲν καλλᾷς;
Ἄλλοτε μόλις ἔφεγγε τῆς Λαύρας μας ἡ σχολὴ
ἐδέχοντο τῆς μεϋντζίας σου οἱ συμπολῖται ὅλοι,
μὰ σήμερα 'στοὺς λόγους μας ποσῶς δὲν συγκινᾶσαι
κι' εἰς πατριώτας ρήτορας τὴν μεϋντζα σου ἀρνεῖσαι.

—

Δὲν ἔχεις πλέον δύναμιν τὸ χέρι σου ν' ἁπλώσῃς;
δὲν ἔχεις πλέον ὄρεξιν μηδὲ νὰ φασκελώσῃς;
Πρὸς τί, μεγάλε πρόγονε, βαθεῖα σιωπὴ
ἐνῷ παντοῦ σύμφρικτα ἐστήθη κι' εἰδεῖα ...
τί διάβολο !... τοῦ ἔθνους μας ἡ τόση προκοπὴ
μὲς μεϋντζας σου τσιλίκιστον δὲν εἶναι ἀντεῖα ;

—

(Ὁ Ῥήγας ἔχυμε λέξι νὰ προφέρῃ,
τὸν Φασουλῆ μεϋντζώνει μ' ἕνα χέρι.)

—

Φ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, μεγαλε πρόγονέ μου,
αἱ τόσαι παρακλήσεις μου δὲν 'σήγαν τοῦ ἀνέμου.
Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, Ἑλλήνων παῖδες ἴτε...
ὁ Ῥήγας μ' ἐφακέλωσε... σκιρτήσετε, χαρῆτε.
Αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς ἀληθὸς ἐπρόκοψε τὸ γένος,
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς φαίνεται κατευχαριστημένος,
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς πτήσεων ἀνοίγεται τιμὴ,
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς θὰ χυθοῦν κι' οἱ Ἀρεωπαίοι Μῦς.

—

(Ὁ Ρήγας δίχως νὰ ὁμιλῇ
διαλογίζονται τῶν Φακελῶν.)

—

Φ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, μεγάλε πρόγονέ μου.
κι' ἂν τώρα παρακλήσεις μου δὲν ἔπιασαν τοῦ ἀνέμου.
Γιὰ νὰ σκώσῃ τὸ βαρὺ μαγκάνι τοῦ χεριοῦ
καὶ νὰ ξεγκρεμίσῃ φράκτη ἀπὸ τὸν πιωτεμάρτυρα.
ἐκεῖνο ἡ μυστίγκα ποὺ θὰ 'πῇ πῶς γιὰ τὴν μυστίγκα χάρις,
ἀπού ὁ Ρηλλὴς ἔστειλε πατεῖ τοῦ Βοναπάρτη.
Αὐτὸ δὲν εἶναι γέλασμα προγονικὸ καὶ σκάμμα.
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς εὐλογεῖ τὸ ἕνα κι' ἄλλο κάμμα.
πῶς καὶ τῆς Κυβερνήσεως τὸ πράγκαμμα θαυμάζει.
πῶς ὅλους τοὺς συνδυασμούς τους ἐπιδοκιμάζει.
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς εὐλογεῖ τὰ χρωματά μας ὅλα
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς εὐλογεῖ τοῦ Λεόρδου τὰ φακίλα.
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς εὐλογεῖ τοὺς φωτεινοὺς κομήτας.
τοὺς ἀποτρίτους δηλαδὴ καὶ τοὺς τριτοκομήτας.
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς εὐλογεῖ σωτῆρας νεκρούς.
ποὺ τοὺς ἠσυχίζει κόψιμο καὶ πίνουν χαμομήλι.
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς εὐλογεῖ ἀντάρτας φλογερούς.
ὅπου βρωμοῦν τὰ χνώτα των ἑξῆς καὶ δέκα μίλια.
Αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς εὐλογεῖ κι' ἐπιθυμεῖ νὰ στεύῃ
κι' ἐκεῖνον ὅπου ἔλαβε κι' ἐκεῖνον ποὺ θὰ κλεύῃ.
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς εὐλογεῖ πιεσώντων λαιμαργίας
καὶ τῶν στραμάχων τακτικὰς κι' ἀτάκτους λειτουργίας,
τὸ κράτος τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν νόμων,
ἐγ' ὧμ' αὐτὰ τὰ φάκελα δικαίως εὐγνώμων.

—

Π.— Δός μου κι' ἐμένα φάκελα μὲ χέρι καὶ μὲ πόδι
γιὰ νὰ μὰς δείξῃς ἀληθῶς πῶς ὅλα εἶναι ρόδι.
Δός μου κι' ἐμένα φάκελα γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω.
ἄλλη τῶν κάπων ἀμοιβὴ ὡς τώρα δὲν ὑπάρχει.
κι' ἐγὼ ἐπιμελοῦμαι τοῦ χρόνου νὰ ζητήσω
ὅλο φακέλα τοῦ Κυρὰ καὶ ὄχι τοῦ Πατριάρχη.

—

Κύττα, μεγάλε πρόγονε, τί τιλιτὴ τελεύτα
ὁ οὐρανὸς συννέφιασε καὶ βρέχει, βρέχει, βρέχει.
σπειρὸν 'στὸν ὄρομον τοῦ Ἕρωτ οἱ γκαγκάντες πολίται
καὶ ἰσσπωμένες ὁ καθεὶς εἰς τὴν πυρκτὰ τρέχει,
ἡ δὲ Μεγαλειότατος μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ
πηγαίνει 'στὴν Μητρόπολι μὲ τὸ γρουσὶ ἁμάξι.
μὰ βλέποντες κι' οἱ Πρεσβύτεροι, θρημμένοι σὰν κατσίκια,
πὼς τώρα εἶνε σίγουρα τὰ μίλιόντα κουπόνια,
σπεύδουν κι' αὐτοὶ στὴν τελετὴν γιὰ νὰ μὰς συγχαροῦν,
καὶ τοὺς του τὰ καημπαταρὶα χρεμώνουν βκρισὶν.

—

Γελᾶν γελᾶν καμπάνικες, μπὰμ μπούμ κανόνια,
δὲν εἶναι φόβος γιὰ τὰ κουπόνια,
ὁ Δεληζῆς τακτρὰ κι' αὐτά.

—

Γελᾶν γελᾶν καμπάνικες, μπὰμ μπούμ κανόνια,
γαμᾶ' σὶ ὄρομα καὶ τὰ ἀπαλλάνια,
εἶν θὰ μὰς λείψουν ποτὲ λιφτά.

—

Εἰς τὸν Νάϊ στενοζώνεται ὁ κύριος τὴν καρδίαν
καὶ φεύγει ἀπ' αὐτὴν ὁ Μαστρὰπας μὲ τὴν μαῦρη καρδίαν,
κι' ἴσως κι' ὁ Κωνσταντόπουλος μὲ ὅρους καρδιωμένους,
προβιβασθεὶς Πρωθυπουργὸς μετὰ πολλὰν ἐπαίνων,
ποὺ λίγον πῶς τοῦ 'φαγκε πως ἐχ' ἡ ρόβα ἴσκιας
καὶ κόπιας τὰ ἐξαδέλφια στὸν Τρικαρυάλλιας.
κι' ἐζήτησε τὸν λόγο του μὲ ξύκινα παλαντζᾶ
κι' ἐρώτησε συνέχεια ὡς κόσες μισκουλαντζᾶς.

Κι' ἐγὼ καρδιοχτυπούσαμε μὲ ἀγωνία τὸ στόμα
καθὼς ἡ γέρων Τσακῶδ γιὰ τὸν Βενιζέλο
νὰ δοῦμε τί συνδυασμὸς θὰ βγῇ ἀπὸ τὸ κόμμα
ὥβλεπεν ὄρος κι' ἔτεξεν ἓν' Ἀρευρασιν Μῶν.

—

Γελᾶν γελᾶν καμπάνια, μπὰμ μπούμ κανόνι,
κάνει παρέα μὲ τὸ Κορδόνι
κι' ὁ νεμιμόρφων Βασιλιάς.

—

Παίζουν ζουρνάδες καὶ καραμουντζάις,
δὲς μας μὲ χέρι καὶ σοδιὰ μουντζάις,
μουντζώστα ὅλα Ἑλληνικά.

—

Γελᾶν γελᾶν καμπάνες, μπὰμ μπούμ κανόνια,
πλάτε πλοῦτε 'στῆς λαοπαῖς τὰ παντελόνια,
πετοῦν προγόνων οἱ σκελετοί.

—

Γελᾶν γελᾶν καμπάνας γιὰ τὸν ἀγῶνα,
πλάτε πλοῦτε στῆς λαοπαῖς ἕως 'στὸ γόνα,
λάσπ' ἡ δουλειὰ μας κι' ἡ τελετή.

—

(Κι' οἱ ὅλοι χορεπηδοῦν
κι' ἀντάμα τραγουδοῦν.)

—

Ἡ Ἑλλὰς ἀγάπη παλιὰ
μὲ τὸν Λαζαρο μαζί,
κι' ἐξόρμα εἰς νέαν παλιὰν
κι' ὅλοι βλέπουν σὰν χαζοί.

—

Πάλι λύθηκαν τὰ μάγια.
φεύγουν ποντικῶν ὀρδαί,
κι' ὅλοι λέμε μὲ τὰ βάγια :
«Ἔρθε Λαζάρε περδίκι.

—

(Ὁ Ρήγας πέντε φάκελα τοὺς δίνει πιὸ μεγάλα
κι' ὁ Φακελλῆς κι' ὁ Περικλῆς τὰ βάζουν στὴν φερμάλα).

Κι' ὁ «Ρωμηὸς» σᾶς λέγει κάτι γιὰ τὸν Μάτσα τὸν Σταμάτη.

Ὁ Μάτσας ὁ Σταμάτης, ποὺ θύλιον δὲν φουσκώνει,
ὁ γιὸς ὁ ζηλεμένος τοῦ καπετὰν Ἀντώνη,
σώθηκεν, χαίρου, λεβέντης, καὶ τοῦ στρατοῦ στολίδι,
ὑπουργὸν κάμπιν τὰ βάλη 'στὸ Κρανίδι.
Καὶ κάθε Κρανιδιώτης ποὺ τείνει Ματσᾶς ξέρει,
θ' ἀσπρίσῃ τὸν Σταμάτη μὲ τόνα κι' ἄλλο χέρι.

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τῶν ἀδελφῶν Δεπάστα τὸ Βιβλιοπωλεῖον,
ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸ χρόνου ἱδρυμένον,
τοῦ σωτηρίου Πάθους πολύτιμον βιβλίον
ἐξέδωκε καὶ πάλιν κομψῶς χρυσοδεμένον.
Πωλεῖται δὲ κι' εἰς ταύτην τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν
ἀπὸ τὸν Κουσουλίνον τὸν καὶ Βιβλιοπάλιν.

—

Ἑλληνισμοῦ Συγχρόνου αποτομὰ Ἱστορία.
ἔργον ευρώστου πένας τοῦ φίλου Κυριαπίδη,
εἰς ταύτην γεγονότα μεγάλα καὶ μυρία,
κι' ὁ Νῖκος ὁ Ἰγγλέσης εἰς τεῖχη τὰν ἐκδίδει.

—

Ὁ Παππᾶ Νικόλαος, ἡ Παιδαγέμπος ἄλλως
ζαχαροπλάστης ῥέκτης καὶ κουλουρτζῆς μεγάλος.
κουλούρια ζαμανέγια κατασκευάζει πρώτως
κι' ὃς τόξεν ν' ἀπορᾷσῃ ὁ κάθε ταξειδιώτης
Κατάστημα τρώνει καθ' ὅλη τὴν ἡμέραν.
ὁδὸς τοῦ Περικλέους, ἀπὸ πρώτον τὸ Γυμνάσιον.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὑγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα.
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ κοσμος τὴν ἐβάφτιζε	— μένου μὴ χορὶ τὰ βγάλῃ.	χιὲ τὰ ἔδενα ὥριος ρέγη	— δεκαπέντε καὶ 'πὸ χέρι.
κι' ἔτσιν ἔχει ἀγουσίδια	— κι' ἔπιστε φτὶ κατεβαίνει.	Κι' ἔνα φύλλο ἂν κρατῇς	— ἕγγυος συνδρομητής.
Συνδρομητὲς τὰ δέχουμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχουμε.	κι' ὅπιορος τὸν παρὰ δὲν εἶδε	— θὰ τὸν φᾶγ μαῦρο σῖδι.
καὶ 'σπιν Ἀθηνῶν τὸν κόλπο	— καὶ εἰς τὴν ἐλεεπάνη.	Γ'ράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ἐνδείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δέχομ' νόβια κι' ἐντρομήν.	Γιὰ τὰ σάρα καὶ τὰ ρόρα	— κάθε φύλλο μὲ δεκάρα.
Συνδρομὲ γιὰ κάθε χρόνο	— χρόνια δίδεται καὶ μένει.		

Τεσσαρ' ἡμέρα μηνὸς Ἀπρίλη,
Χριστὸς ἀνέστη ψάλλουν τὰ χείλη.

Ποιήντος τρακόσα κι' ογδόντα ἕνα.
μάτς μούτς, μποτρίλια, κι' αὐγὰ βαμμένα.

Νέα Δώδεκα Βαγγέλια, ποῦ σὲ πέρνουνε τὰ γέλοια.

Α'.

Εἶπεν ὁ λακπριβλίντος τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ :
«Νὼν τὸ Κορδόνι ἔσπασε καὶ μὲ τὸ παπάκιν
κι' ἀπόλεσα τὴν εὐκλειαν Μεσία λατρευτοῦ
καὶ ἀπιρῶ κι' ἐξίσταμαι κι' οὐκ οἶδα τί νὰ κάνω.
Εἰ ἐξεζήτθη ἐν ἐμοὶ τὸ φοβερὸν Κορδόνι
κι' ἐμὲ αὐτὸ ἐδόξασεν ὡς πᾶς τις βαβαΐνει.
Συνεπληρώθη ἐν αὐτῷ ἡ ὀξὲ ἡ ἐμή...
μικρὸν ἀκόμη μεθ' ὑμῶν, τεχνία μου, εἰμί.
ὑπάγω γὰρ εἰς Τριπολιν τὸν λόγον νὰ κηρύξω
καὶ τοῦ προδότου τοῦ γνωστοῦ τὰ ὀντία μου νὰ τρίξω.
Κι' ἂν 'στὸν Μωρέαν παρευθὺ περιεζέσῃς χάριν
ἀτρόμητος καὶ ὅμοιος καθ' ὅλα μὲ τὸν Ἄρην,
καὶ πάλιν παρελήφεται ὑμᾶς πρὸς ἑαυτὸν
καὶ μόχλον θὰ σωφαγωμεν τοῦ Πάσχα σιτευτόν.
Ἀμὴν, ἀμήν, λέγω ὑμῖν, μουντζώνετε ἀλλήλους
κι' ἀλληλοτρώγεσθε συχνὰ σὰν γάτας μὲ τοὺς σκύλους.
Καθὼς ἐμουντζώσατε κι' ἐμὲ ὁ Ῥαλλὴς πρὸ καιροῦ
κι' ἐξέθημεν ὅτ' ἤρωτος καὶ πάλιν φλογερού,
οὕτω καὶ σεῖς μουντζώνεσθε κι' ἀλληλοτελειώσθε
κι' ἐν τούτῳ πάντες γνώσονται Ἡλέτορα τῶς εἶσθε.

—

Μὴ ταρασσέσθω παντελῶς ἡ φίλη σας καρδία,
πολλὰ θὰ φέρῃ τὰ καλὰ καὶ ἡ περιουσία.
Πιστεύετε τὴν γλῶσσαν μου καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε.
καὶ ἀπὸ τώρα μαθητὰ πρὸ παντων νὰ νηστεύετε.
Ἐγὼ εἰμὶ ὁ λαχανὰς, τὰ λάχανα ὑμεῖς.
ἐγὼ μὲν ὁ Ἀρευρασιν, σεῖς δ' Ἀρευρεῖτε Μῶς.
Πᾶν λαχανον τὸ ἐν ἐμοὶ καρπὸν ποσῶς μὴ φέρον
αὐτὸ οὐκ ἔστι λάχανον καὶ δὴ τῶν Ἡμετέρων.
Μείνατε πάντες ἐν ἐμοὶ, κἀγὼ μενῶ μαζὶ σας,
τῆς ἐξουσίας τον χυμὸν σύκετι ἐμπυζήσῃς.
Μείνατε πάντες ἐν ἐμοὶ τῷ κόψαντι τὸ χέρι.
κι' ὅπως δὲν δύναται καρπὸν τὸ λάχανον νὰ φέρῃ,
ἐὰν μὴ μείνῃ πρὸς καιρὸν ἐν τῷ λαχανοκήπῳ,
οὕτως ἐὰν μὴ μείνητε ἐις ὅ,τι ἂν σᾶς εἴπω,
οὐ φέρειν δύνασθε καρπὸν χωρὶς ἡμοῦ πολὺν,
κενὸς δὲ μένει ἕκαστος ἐντεριὸς πωλὴν.

—

Καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολὰς τοῦ κύμματος τετήρηκα
καὶ σεῖς τὰ πάντα παντοτε τὰ τῶρατε χαζίρικα,
οὕτω κι' ὑμεῖς τοὺς λόγους μου τηρεῖτε ἀκριβῶς.
γινέσθω δ' ἕκαστος ὑμῶν ἀντικρὺ παλαβὸς
Ἂν ἡ Λύλη κι' ὑμᾶς μισῇ μὲ χόλον καὶ θυμὸν
πρώτον ἐμὲ μεμίσησαι, τὸν κύριον ὑμῶν.

Εἰ τῆς τριπλῆς ἐλέγεσθε τῆς Συμμαχίας φίλοι,
ὁ θρόνος ἂν τὸ ἔδειν κι' ἐμέ κι' ὑμᾶς ἐρίλαι·
ἀφοῦ δὲ τώρα εὑρ ἐσμὲν κι' ἡμεῖς ἐκ τῶν τριῶν
οἱ τῶν φασκέλων πρόξοικοι καὶ τῶν ρητορείων,
ὁ Βασιλεὺς ὑμᾶς μισεῖ καὶ τὸν Καλλίνικην στέλλει
κι' εὐθέως ἐπὶ πίνακος τὴν ἀεραλῆν μας θέλει.
Εἰ ἐξεδίωξεν ἐμὲ τὸ τῆς Αὐλῆς συνέφι
κι' ὑμᾶς εὐθὺς διώξουσι μὲ τὸ σιατὶρ πελάφι,
καὶ ταῦτα δὲ πιστήσουσι κατὰ τῶν Ἡμετέρων
ὅτι οὐκ εἶβασι ποσῶς τὸ ἐθνικὸν συμφέρον.

—

Ταῦτα λελαλήκα ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε,
ἀλλ' ἵνα εἰς τὰς ἐκλογὰς στερρῶς συνδυασθῆτε.
Ἐὰ μ' ἔπαυεν ὁ Βασιλεὺς δι' εὔλογον αἰτίαν
οὐκ ἂν ἴσθιτι τι κακὸν τὸ' εἶχεν ἁμαρτίαν,
νῦν δὲ οὐκ ἐξετίμησαν καλῶς τὸν Κορίνθιον
καὶ μεμισήκασι κι' ἐμὲ καὶ πάντα τὸν φιλτάτων,
ἵνα ὁ λόγος πληρωθῇ, ὃν γέγραπ' ἐν τῷ νόμῳ :
«μίσησόν με ὡσεὶ καὶ μ' ἄρπαν 'στὸν ὁρόμο».

—

Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε,
ἀλλ' ἵνα εἰς τὰς ἐκλογὰς στερρῶς συνδυασθῆτε.
Ἀντάστας ὀνομάσουσιν ὑμᾶς ἀριβροσκούρους
καὶ Ροβεσπιέρους καὶ Σκὶν-Ζουστ καὶ λαοπλάνους κούρους,
ἀλλὰ ὑμεῖς πρωμίνετε τὴν κρίσιμον τὴν ὥραν
κι' ἀφῆσατε πρὸς τὸ παρὸν τῶν ἀνταρτῶν τὴν ψώραν,
μηδὲ 'στὰ πλήθη λέγετε μὲ ὀλογισμένον βλέμμα
πῶς τὸ Κορδόνι μαχέται λυσσῶδες μὶ τὸ Στέμμα,
καὶ πάντα βεβαιώνετε κι' ἐλεύθερον καὶ δοῦλον
πῶς μόνοι κατὰ πρόσωπον μαχόμεθα ὑπουλον,
κατὰ Τρικούπη ὀηλαδὴ, Συγγροῦ καὶ συντροφίας,
τοῦ Στέλλαν, τοῦ Σαλισβουρ. καὶ Μακμὴν τοῦ Βάλλας,
τῶν πριδεσάντων με κρυπτὸν μὲ μαχανορραπτικὴν
καὶ γενομίνων ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς κουτροῦβαλας.

—

Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν· καὶ τώρα τὰ ἐπίλοιπα
θ' ἀκούσ' ἡ περιλάλητος τῆς Ἀρκαδίας γῆ,
καὶ θὰ προτρέψω τάχιστα τὸν Βερβεγλὴν τὸν Φίλιππα
συνδυασμὸν Κορδονικὸν ποιῆσαι ἀμιγῆ.

—

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Θεδωρῆς κι' ἐν λάχανον μασσῶν
ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς εἰς τὴν διασπασὼν :
«Κορδόνι, Κορδονάκι μου, ὀλήλυθεν ἡ ὥρα,
βοηθησι τὸν δούλον σου, ποῦ τοῦ ἐπέ» ἡ φόρα.
Βοηθησε νὰ δοξασθῇ ὁ μέγας Ναπολέων
ἵνα καὶ αὐτὸς δεξάσῃ σι καὶ μὲ τὸ περιπλέον.
Τὸ ἔργον ἐτελείωσα, ὃ δέδωκάς μοι σύ,
αἰώνες ἱπανέτειλαν μεγάλοι καὶ χρυσοῖ.
Ἂν δ' ἀναλήψεσαι ὁ χρυσὸς ὑμῶν 'στὰ τριάντα
πλὴν συνηκράτουν ἄλυτον τὸν ἱσχυρὸν σον κρίκον.
τετήρηκα δ' ἀκεριβῶς ἃ δίδωκάς μοι πάντα
καὶ στέψη ἐπληρώθησαν λιγτῶν καὶ φυγεδίων.
καὶ τὸν ἐμὸν τὸν φανερὸν κατέστη τοῖς ἀνθρώποις
καὶ τὸν ἐμὸν τὸν φανερὸν κατέστη τοῖς ἀνθρώποις
καὶ ἀγοιρίδι ἐβγάλαν οἱ θρόνοι τῆς Εὐρώπης.
τὸν δ' ἔγνωσαν οἱ συμμαχοι τῆς πανηβῆς ἀγέλης
ὅτι ἐξῆλθεν παρὰ σοῦ καὶ ὅτι σὺ μὲ στέλλεις

—

Τὰ σὰ ἐμὰ καὶ τὰ ἐμὰ ἐμὰ εἶσι καὶ μόνον
κι' ἐγὼ δεδόξασμ' ἐν αὐτοῖς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
οὐκ ἔτι δὲ 'στὰ πράγματα εἰμὶ μετὰ τῶν φίλων
καὶ μόνος κατὰ Μοναρχῶν παλαίω ἀλλοφύλων,
καὶ κλαίων πᾶς Ἡμέτερος προσέρχεται πρός σέ,
διότι τρωγτὶ λέχανα κι' ἐκεῖνα βαρετέ.

—

Οὓς δέδωκας μοι τήρησον πιστοὺς τόνεματί μου
καὶ γὰρ μὲ τὰ παράπανα ξεκούφαναν ταύτι μου.
Ὁπόταν ἤμην μετ' αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐξουσίας
πιστοὺς αὐτοὺς ἐτήρησα μ' ἀντημοιβὰς πλουσίας·
πλὴν τώρα ὅτε ἤλλαξεν ἡ τῶν πραγμάτων θέσις
καὶ θεωρῶ περίλυπος τὸ κλέος μου ἐκπνέον,
σὺ τούτους δύναμαι πιστεύς τηρῆσαι μ' ὑποχρέωσις
καὶ γαρ λιμὸς ἐνέσκηψε καὶ ψώρα τῶν γονέων.

—

Οὓς δέδωκας μοι τήρησον πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
γονυκλινεῖς 'στὰ κρησπέδα τῆ Ρωσσικῆς μου κάππας,
ἵνα μὴ ἅπιστα φανῶν πλέοι τῶν Ἡμετέρων
ὡς ὁ πιστὸς Ζυγομαλὰς κι' ὁ Λειβκάδιος ὁ Λάππας.
Οὓς δέδωκάς μοι δόξασον μετὰ τοῦ Βοναπάρτου,
ἐγὼ δὲ θράσυ μετ' αὐτῶν τὸ ξίφος τοῦ ἀντάρτου,
καὶ γὰρ ἂν σκεῦρον ἐρυθρὸν φορέσω μὶ κουδούνια
φοβοῦμαι εἰς τὰς ἐκλογὰς νὰ μήν τὰ 'ρρῶ μπαστούνια».

—

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Θεδωρῆς ἀποχωρήσας μόνος
κι' εἰσῆλθε μὶ τοὺς μαθητὰς 'στὸν κάπον τοῦ Κλαυθμῶνος
ἐν ᾧ παράκαιρ' ἄλλοτε ὑπῆρχε καρρανί.
Θρηνῶδες δὲ ἠκούοντο Παυσανιῶν ρωγχί.

Β'.

Ἐκείνῳ τῷ καλῷ καιρῷ καὶ ὁ Συγγρὸς ὁ Χιώτης,
αὐτὸς ὁ πετροπέρατος, ὁ καὶ Τσακριώτης,
μαχανορραφῶν προσλαβῶν καὶ Φαρισαίων σπεῖραν
προσῆλθε 'στὸν περίδοξον αὐθέντην τοῦ Μωρέως.
ἵνα ἐκεῖνος ἐκλαίσι τὴν σκετινὴν του μοῖραν
καὶ λάχανα 'ρεκανίζε ὡς εἶδες 'Αρωμαίος.
Εἰστήκει δ' ὁ παρεδίδους μετὰ τῶν δολερράφων
κι' ἀνέκαπτε βαθύτατον τοῦ Θεδωράκη τάφον.
καὶ συλλαβὼν τὸν Θεδωρῆν ἀπῆγαγεν αὐτὸν
'στὸν Καίσαρ κατ' ἄχλας κατόπιν δὲ 'στὸν "Αννα,
ἀκλιυθούντων ὀπιθεν ὀλίγων Βιυλευτῶν,
ποὺ γὰ νὰ εὕρτων ἀρχηγὸν ἰβγήκανε παγανὰ.

Γ'.

Προσῆλθεν οὖν ὁ Θεδωρῆς ἐνώπιον τοῦ θρόνου
καὶ ἀπειλὰς ἐτύξευεν ἀντάρτου φαμφρόνου
καὶ εἶπε πρὸς τὸν "Ανακτα : «Τὸν λάκκο μου μὴ σκάβης.
ἐὰν μὲν ἔπτακα καλῶς, ἀλλέως τί μὲ πᾶσες ;»
Ἀκούσας δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐκτύπησι τὸ στήθη
κι' ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς ὁμῶν ἀνέκραξι 'στὰ πλήθη.
ἐκεῖνα δ' ἀνεκρύπτασαν μὲ χαλκὸν καὶ κρέτον :
« Ἡμεῖς σκηπτοῦχον ἴχομεν Γεώργιαν τὸν πρῶτον».

Δ'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ 'στὸ τῆς Αὐλῆς Πρετώριον
συνήχθησαν οἱ Αὐλικοί, ὑποῦ δὲν ἔχευ ὅριον,
ἀπίξω δὲ παρίστατο κι' ὁ ῥήτωρ Καλησπέρης,
ὄνπερ ἀγαπᾶ ἐμμανὲς ὁ μίγας Κεφαχίρης

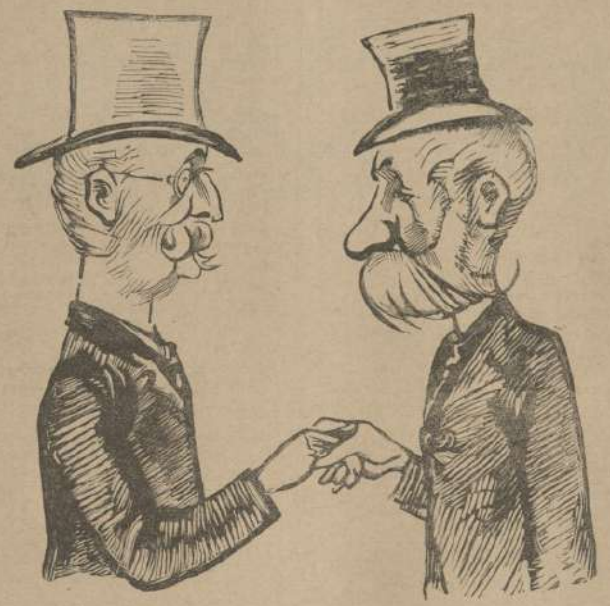

— Δεχθῆτε κι' ἕνα φίλημα ἐκ μέρους τοῦ Κουμπάρη.
— Τὸ δέχομαι μὰ δὲν μοῦ λὲς ἐφ' ᾧ, ἑταῖρε, πάρει ;

Κι' εἶς τῆς Αὐλῆς ἠρώτησι τὸν ῥήτορ' ἀναιδῶς :
«Μὴν εἶσαι ἄρα γε καὶ σὺ ἐκείνου ὑπαὸς ;»
Ὁ ῥήτωρ δὲ ἀπήντησι : «Τὸν ἄνθρωπον σὺκ εἶδα
καὶ ψῆλος μὲς 'στὸν κόρρε του νὰ εἶμαι δὲν τὸ θέλω»,
καὶ τις παιδιὰν τρυφερὰ ὁραμεῦσα παρ' ἐλπίδα
τοῦδωσε μιὰ κατραπακιὰ εἰς τὸ 'ψιλὸ κεπάλο.

Ε'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ μὲ ταραχὴν καὶ ζάλην
συνήγαγον οἱ Αὐλικοὶ τὴν σπεῖραν τὴν μεγάλην,
κι' ἐξέδυσαν τὸν Θεδωρῆν τὴν γεῦναν τὸν ἐκείνην
καὶ μὲ χλαμύδα παρυσα ἐνέδυσαν κοκκίνην.
ἀλλὰ καὶ σκεῦρος κόκκινος ἐπλίχθ' ὑπὸ τὴς φόρας
κι' ἐτέθη ἐπὶ τῆς σαπτῆς τοῦ Στρατηλάτου κάρας
κι' ἐπὶ τὴν ἐξιὰν αὐτοῦ σοιηρὲς Κολεσερώνης,
οἱ πάντες δ' ἔλεγον αὐτῷ μὲ γέλωτα καὶ παῦμα :
«Μὴ μας θωρῆς ἀκίνητος καὶ μὴ μας ἀμαρώνῃς
κι' ἐχανταχοῦθε τὸ φρεατὸν τῶν Κερδονάτων κόμμα».
Καὶ δὲ' ἀλμάτων γύρω τῶν ἑπτὰ παραφόρων,
ἐκεῖνος δ' ἦτο κίτρινος καθὼς τὸ κεχριμπάρι,
κι' εὐρόντες Τσιλιπίτσαρην τὸν φουστανελοφόρον
ἀμέσως τὸν ἠγάρευσαν ταβδάλα νὰ τὸν πάρῃ.

Ϛ'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ μετὰ πολλῶν ἀνθρώπων
ἀπήγαγον τὸν Θεδωρῆν εἰς τὸν Κρανίου τοπον,
ὅστις Χρηματιστήριον Ἑλληνιστὶ καλεῖται
καὶ ὅπου ἀγοράζεται ἄρας καὶ πωλεῖται.
Ἐνὸ δ' ἐκεῖνος ἔλεγε πῶς γάνεται ἀόζως
κι' ὁ "Ανξ τοῦπεν οὐκ ἐᾷ τὰ δέοντα ποιεῖν,
ἐπάτησε τὸν Θόλωρον μεσίτης τις μὶ ὄξος,
κι' ὁ Θεδωρῆς γευσάμενος οὐκ ἤθελ' πιεῖν.

Ζ'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ πᾶς τῆς Αὐλῆς Ἑβρικὲς
ἐσταύρωνε τὸν ὕστατον αὐθέντην τοῦ Μωρέως,
ἐγέλα δὲ περὶ αὐτὸν τῶν μεσιτῶν τὸ ὁμῆνος,
κι' Ἠλὶ λαμὰ σαβαχθανὶ ἀνέκραξεν ἐκεῖνος,
καὶ σπεύσαντες εἰς τὴν κραυγὴν οἱ πρῶτοι ἐκ τῶν πρώτων
περίεργοι καὶ χάσκοντες ἀλλήλους διηρώτων,
ἂν τάχα τὸν συνδυασμὸν φωνάζῃ τῆς Ἠλείας
ἢ Παλαμήδης ἔρχεται πρὸς τοῦτον ὁ Ἠλίας.
Κι' εὐθὺς διεμερίσαντο ἐν μιᾷ στιγμῇ πλήρει
τὴν κάππαν τοῦ τὴν Ρωσσικὴν τῶν Αὐλικῶν οἱ πρῶτοι,

καὶ ταῦτα τὰ γενόμενα μακρόθεν παρετήρει
ἡ Συμμαχὶς ἡ Τριπλῆ μετὰ τοῦ Τσιριγώτη.

Β'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ τῶν Ἀλλιῶν ἡ σπεῖρα
παγίδας ἔστησε πολλὰς 'στοῦ ἔθνους τὸν σωτῆρα,
καὶ συνταιριάζει μετ' αὐτοῦ Δημήτριον τὸν Ῥαλλην,
ὃς προσωπίδ' ἐγίνετο τοῦ Θεοδωράκη πάλιν.
κι' ὁ Ῥάλλης μὲ στιντόφεσον ἀνίκραξε κρυφὰ :
« Σὺ μνήσθητι μου, Θέοδωρε, 'στὴν νέαν ἐκλογήν »
κι' ὁ Θεόδωρος ἀπήντησε μὲ πατριωτισμόν :
« Σήμερον ἴσει μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν συνδυασμόν ».

Θ'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ ὑκούσθη μέγας κρότος
καὶ διεγύθη φρίδερὸν εἰς τὸν Μωσέως σκέπος,
κι' ὁ Θεόδωρος ἔβόησε μετὰ φωνῆς μεγάλης :
« Τετέλεσται, πανυμνητὸς ἐξέρχομ' ἐκ τῆς παλης...
ἐν δὲ ὁ θρόνος σήμερον ἄλλαζη τὸν Χριστόν μου,
ἄλλα τὸ συντριβήσεται ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστῶν μου.
κι' ἂν ὁλορρᾶρσι μικροὶ μὲ τὸ Κερδόνι 'γλίντισαν
ἄλλα ταχέως ὑφόνται εἰς ὕπνον ἐξακόντησαν ».

Γ'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ ἡ τὲς Ἀλλῆς ἀγέλη
τοῦ τρίτου Ῥάλλη τοῦ ξανθοῦ κατέκλεξε τὰ σκέλη,
ἐγείρει δὲ κι' ὁ Βασιλεὺς τὴν χεῖρα τὴν δεξιὰν
τοῦ Θεοδωράκη ἔνυξεν ὀλίγον τὴν πλευράν,
κι' ὕδωρ ἐξέρρευσε γλυκὺ μὲ τὸ κεχλῆζον αἷμα
κι' ἠσύχασε τὸ σαλευθὲν τοῦ Γεωργίου Στέμμα,
καὶ τότε πᾶς τις αὐλικὸς ἐνίκραξε κι' ἀνέρτης
πὼς εἶναι τοῦ γλυκοῦ νερὸ ὁ μέγας Βενεζέλτης.

ΙΑ'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ καὶ ὁ Ζωγραλὰς
σχέσεις μὲ τὸν Χαρίλαον συνῆψεν ὁμαλάς,
μετανοήσας δὲ πικρὸς τὸν Γλαῦκ' σωτῆρα
καὶ ἤλειψε τοὺς πόδας του μ' ἀλάβαστρα καὶ μύρα,
κι' ὁ Ζαχαρίτσας μετ' αὐτοῦ, μικρὸς τὴν ἡλικίαν,
κι' ἀγίνετο συμβούλιον 'στοῦ Σούτσαν τὴν εἰσέλευ,
καὶ κόσμος ἔτριζε τολύς, πατεῖς μὲ καὶ πατῶ σε,
κι' ἠκούσθησαν θεσπίσματα καὶ προσρωνήσεις τόσαι.
κι' ἰδοὺ τὸ κατακάτσαμα ἰσχυθῆ μὲ σεισμὸν
καὶ συμπριαλλήθησαν εἰς τὸν συνδυασμόν
εἰς Γιάννης ὁ Καμπουρόγλους, πρόεδρος ἔχων πόθον,
εἰς Μιλτιάδης, Σωμεών, Ἀντώνης καὶ Ὄθων,
εἰς Φώνος Δημήτριος, μακρὺς ὡσὰν λελέκι.
κι' εἰς Κωνσταντίνος ῥωμαλὲς καὶ τέσσαρες Ἀλέκοι.
Κι' ἐκάλουν τοὺς Κορδονιακοὺς φριτσὸς ἐπιδρομεὶς
μαρκίνοντας παν ἀνθερὸν τοῦ ἔαρος μπουμπούκι.
ἀνάγκη δὲ καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς Ἀρτεμισιὸς Μῦς
ὁ Λεοῦρδ' νὰ συνδιασθῆ μαζὶ μὲ τὸν Παμπούκη.
Καὶ πᾶς αὐτὸ ἱσραικὸς ἐκεῖνος μαρτυρήσει,
ἡ μαρτυρία δὲ αὐτοῦ πολλοὺς παρηγορήσει,
κἀκεῖνος εἶδε σήμερον πῶς λέγει ἀληθῆ
ἵνα κι' ὑμεῖς πιστεύσητε τὸ πὼν πως θὰ σωθῆ.

ΙΒ'

Ἐκεῖνο τότε τῷ καιρῷ μὲ πάταγον καὶ κτύπον
μηχανορράφοι παμπάλλοι πρὸς Βασιλέα εἶπον :
« Ὦ Βασιλεῦ, ἐμνήσθημεν πὼς Θεόδωρὸς ὁ πλάνος
μᾶλλες ἐπαίθη ὀλίγι ποντοῦ ὑπερηφανίας
πὼς παλιν ἀνασταίνομαι μετὰ τὲς ἐλεγχάς,
καὶ εἰσπηδήσω 'στὴν Ἀλλὴν ὡς ἄλλος Ῥαμπαγᾶς.
Κέλευσον οὖν, ὦ Βασιλεῦ, ἀπανταχοῦ τοῦ κράτους
τοὺς προσωπίδας τοῦ Θεόδωρ' πανθῆναι Κορδονάτους,
μήπως ἐξέθη νικητὲς ὁ λεῖος Δεληγιάννης
καὶ ἡ δεντέρα ἑσπέρα χείρων τῆς πρώτης πλάνης,
καὶ ἀκλύσεις ἔωμεν πασῶν τῶν ἄλλων πλείονας » . . .
κελεύσας δὲ ὁ Βασιλεὺς τοὺς δύο Κινταυίωνας,
ἤτοι τὸν Κωνσταντόπουλον κι' αὐτὸν τὸν Μαυρομιχάλην,
ἐκέλευσε βασιλικὸς ν' ἀσφαλισθῆ τὸ πᾶν,
οἱ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς των μεχθοῦνες τῆς ἰδίας
τὰς κάλπας ἀσφαλίσαντο μετὰ τῆς κυνοπαιδίας.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Συδηροδρόμων Ὁδηγὸς κοθὼς καὶ Ἀτμοπλοΐων,
εἰς ὅλους χρησιμώτατον κι' ὠφέλιμον βιβλίον,
μετ' ἀκριβείας συντεχθὲν ὑπὸ Νικολαΐδη,
ὁποῦ τοιούτους Ὁδηγοὺς σεχνότατα ἐκδίδει.

—

Οἱ Λόγοι τοῦ Κικέρωνος οἱ Κατιλινικοί,
ὁποῦ παρ' ὅλων λέγονται πὼς εἶναι κλασικοί,
κατ' ἀκριβῆ μετάφρασιν ὑπὸ τοῦ Ματαράγκα
πρὸς χρῆσιν κάθε σπουδαστοῦ... πωλοῦνται δύο ῥράγκα.

—

Νέα Ἐπιθεώρησις ἐβγῆκε Γενικὴ,
σπουδαῖον Περιοδικὸν μὲ τόσα λόγον εἶδη.
πολλῶν λογίων φαίνονται ὀνόματα ἐνεῖ,
ὁ δὲ Θανάσης Ἀργυρὸς μὲ ζῆλον τὸν ἐκδίδει.

—

Ἐμπρὸς εἰς τοῦ Κατσίμπαλη, ποῦ εἶναι μία τρέλλα...
ἐσχάτως ἀνοιχθῆσαν μυρίζοντα καπέλα.
καὶ τὸ κεφάλι καθενὸς σκορπίζει μυρωδαίς.
ὁποῦ ἄνδρῶν καὶ γυναικῶν λιτόνονται καρδιαίς.
καὶ φεύγουν τὰ μικρόβια καὶ ὅλα τὰ τέρατα.
ὁποῦ μὲς ἔρχονται κι' ἐδῶ ἀπὸ τὰ τετραπέρατα.
Ἰδοὺ καπέλα μιᾶ φορὰ γιὰ καθενὸς κεφάλι...
ἐμπρὸς εἰς τοῦ Κατσίμπαλη πρωτοῦ τὰ πάρουν ἄλλοι.

—

Σπυρίδων ὁ Ροδόλιμος ἀπὸ τὸ Καλαράσων
ἠραδωνίσθη κατ' αὐτὰς μ' ἕνα λαμπρὸν κορδάσιον.
τὸν Ἀσπασίαν τοῦ γνωστοῦ Σωκράτη Ἀγγελίδη,
κι' ἀπὸ μακρὰν ἀντάλλαξαν ἀγάπης δακτυλίδι.
Ἀλλ' ἐξέχεται καὶ ὁ Ῥωμηὸ ὁ Σ'στὸ ζιθῦγος τῶν μυστήρων
ταχέως στέφει, ἀγαθέ, καὶ γάμον ὄχι στείρον.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ογδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

"Ετος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα.
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Γῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ μαθητὴς τὴν Ἰδιομάθα	— μόνον μιᾶ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ἴδια ὅμως μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὴ χώρι.
κι' ὅταν ἔχῃ ἐβδυνάδα	— κι' ὕστερα μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο δὲν ἐρατζῆ	— ἔγινες συνδρομητής.
Συνδρομητὴς θὰ ἔχωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὕστερ' ἀπὸ τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶμ μαῦρο ρίξι.
καὶ 'στὸν 'Αθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλαζονίαν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' αὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα ὅλην	— εἶχως νόζια κι' ἐντροπήν,	Γιὰ τὸ σάρκα καὶ τὸ μόσκ	— κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάτε χρόνο	— ἑφτὰ καὶ δώδεκα καὶ μόνο.		

"Ενδεκα μονὸς 'Απρίλη
καὶ συνδυασμοὶ ποικίλοι.

Ποδῦντο μετρῶ τρακόσα καὶ δύο καὶ ὀγδόντα
κι' ἀκούω τὸν 'Εθνάρχην 'στὴν Καρκαλοῦ βοῶντα.

Πρὸς 'Αρκάδας Θοδωρῆς,
ποῦ σὲ κάνει κι' ἀπορεῖς.

"Αν κι' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα τῶν σταθῶν καὶ μαρτυρίων,
ποῦ κακιὲς μεταλαμβάνει τῶν ἀχραντων μυστηρίων
καὶ 'στὰ σπῆτι του πηγαίνει τὴν 'Ανάστασιν ὑμνῶν
νὰ συναχτῇ μὲ εἰκοσένς καὶ μὲ φίλους τὸν ὑμνόν,
ἂν κι' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ὁ σωτὴρ ὁ Δεληγιάννης
τὴν ἔστίαν του ἀρίνῃ κι' 'Οδοιπόρος εἶναι πλέννης

—

Ἂν κι' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω
καὶ ταῖγό μου νὰ τσουγκρίσω καὶ τὸ Πάσχα νὰ πασχάσω,
ἂν κι' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα πίρω κάμπους καὶ λαγκάδια
γιὰ νὰ τακτοῦμ νέους λόγους 'στὸν 'Αρκαδῶν τὰ ζαρκάδια,
τοῦτα βέβαια σημαίνει, προσφιλέστατοι 'Αρκάδες,
πὼς μοῦ ἔφασαν 'στὸ χέρι τὰ πακτώτσια μὲ γιακάδες.

—

Τὴν χρυσῆν στιγμὴν ἐκείνην ὁποῦ τάχα κάμει ῥόδι
καὶ μονάχος μου μ' ἀγάπα ἐκκπέζει φριχτὸν
ἀπὸ νόσους νὰ σᾶς σώσω κι' ἀπὸ πᾶσαν μαλακίαν,
τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχα καὶ τὸ Στέμμα τὴν βλακείαν
ἀπὸ τότες πρισπαθῶμεν καὶ ἀγώνες νὰ μὲ σώσῃ
καὶ νὰ στείλῃ τὸν Καλλίνσκην καὶ τὸν παῦσιν νὰ μοῦ δώσῃ.

—

Ἕως τώρα ποῦ ἠκούσθη πραξικόπημα στοιοῦτον
ὁ Γεώργιος ὁ πρῶτος νὰ μὲ πκίῃ μιᾶ γιὰ πάντα,
ἐνῶ εἶχα συσσωρεύσει 'στὰ Ταμεῖα τόσον πλοῦτον
καὶ ὀλίγου δεῖν τὰ φθάσῃ τὸ χρυσέρι 'στὰ τριάντα.
καὶ 'πικάμισα 'ζητοῦσα, κελτσαῖς, 'σώβρακα καὶ ῥοῦχα
καὶ δὲν 'δανιζ' κανένας μήτε πρὸς λιμοκοντόρους ;

—

Εἰμπορεῖ λοιπὸν τὸ Στέμμα νὰ ξαπλώνεται βαρειὰ
καὶ νὰ πκύῃ ὅταν θέλῃ καὶ τὸν γίρο τοῦ Μωρᾶ ;
εἰμπορεῖ νὰ ξεκουμπίζῃ ὅπως ὅπως τὸ Παλάτι
ἔναν τίτοιο σὰν κι' ἐμένα Κορδονάτο Στρατηλάτη,
καὶ τὴν παῦσιν μου εἰς Ἕλλους παρανόμως νὰ προτείνῃ
καὶ ταῦτά μου, ὅπως λίγουν, νὰ τὰ κάνῃ τελετάρχης ;

—

Κι' εἶναι Σύνταγμα καὶ τοῦτο, ποῦ τσακύτην φέρει λύσιν
κι' ἀπανοίγεται τὸ κόμμα εἰς τὴν πρώτην ἀτροφίαν ;
καὶ δὲν εἶναι παρὰ νόμον, καὶ δὲν εἶναι παρὰ φύσιν
νὰ μὲ παύουν ὅταν ἔχω καὶ τὴν πλειονοψηφίαν ;
Καὶ λοιπὸν ἐτσακιστοῦνε κι' αὐτὲ νόμοι δὲν ὑπάρχει
καὶ γιὰ 'μένα τὸν ἀφέντη, καὶ γιὰ 'μένα τὸν Ἐθνάρχη ;

—

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ καῆσί μου ἀνέβη,
'στὴν Νάκολων ἀκάνω — κι' ἀπὸ τοὔδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Ξύδη, — δεξὶ στὸ λάδι πρεῖς 'στὰ ξύδι,
μὲ Χαμεῖον μὲ μιᾶ κάμαρα — μὲ μεγάλ' ἀκαδημί,
καὶ μιᾶ χῶρα δίχως ἄνδρα, — σοῦτσι ἄλλοις μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου, κοντοῦτος πυλῶν.

Κι' εἶναι ἄνθρωπος κανένας ποῦ δὲν σέρνει τὰ μαλλιά του,
ἀλλ' ἐργάζεται ἡσύχως καὶ κυττάζει τὴν δουλειὰ του ;
κι' εἶναι στόμα τοῦ φοβέρας καὶ βρισιὲς δὲν ἐλαλάξει
καὶ σπανθὶ ποὺ δὲν σκλεύει καὶ καρδιὰ ποὺ δὲν κομπάζει ;
κι' εἶναι ἄνθρωπος κανένας, τῶν συμβάντων τούτων μάρτυς
ποὺ δὲν γίνεται ἀμέσως ἐρυθρόσκυφος ἀνταρτης ;

—

Καὶ τί θέλω νὰ μὲ λένε τῶν Ἀρκάδων Βοναπάρτη
καὶ νὰ στέκω λαφωμένος σὰν ἀλύγιστο κατάρτι ;
καὶ τί θέλω νὰ μὲ λένε τὸν μπαμπούλα τῶν Βαυλγάρων
καὶ νὰ κάθω χίρια πόδια μὲ μπαλτάδες ἄρον ἄρον ;
καὶ τί θέλω νὰ μὲ λένε καὶ ἀρίντα τοῦ Μωρέα
ὅταν εὔκολα τὸ Στίμμα μοῦ μαζεύη τὰ λευρὰ ;

—

Τὸ Κορδόνι μου νὰ σπάση ὡς λεπτὴ ἰντερλιάνα ;
σκωλῶτες, σκωλῶτες ... τὸ φωσὶ καὶ δὲν κρυόνει.
Βλέπω πὼς καὶ σεῖς, Ἀρκάδες, μὲ μαχαίρια τριγισμένα
μελετᾶτε ἐπαναστάσεις κι' ἀνταρσίες σὰν κι' ἐμένα.
κι' ἂν μ' ἀκούετε νὰ σκούζω, κι' ἂν μὲ βλέπετε ν' ἀνεβαίνω,
ὅμως ἔρχομ' ἐδῶ πέρα πάσαν στάσιν νὰ προλάβω.

—

Σκωλῶτες, σκωλῶτες, νὰ τους πάγ ριπιτίδα ...
ἂν ψηφίσετε τοὺς ἄλλους θὰ σᾶς φάγ μάγο φίδι,
καὶ σᾶς λέγω πὼς ταχέως 'στὴν ἀνάγκην θὰ βρεθῆτε
νὰ γυρίσετε μὲ στάσεις εἰς τὸ πρωὶν καθεστώς
ὡς ἀμνοὶ καὶ σεῖς τοῦ Πάγχ εἰς τὸ αἷμα θὰ λουσθῆτε
καὶ κανένας νόμος πλέον δὲν θὰ μένῃ σεβαστός.

—

Μὲ τὸν Θρόνον καὶ τὸ Στίμμα τὸ Κορδόνι μου παλαίει
καὶ μαζὶ μὲ τὸ σπαθί μου καὶ ἡ βέρα μου παλαίει.
Ἐκυρακύτηκεν τὸν νοῦ μου τῶν Ἑβραίων τὸ συνέφι . . .
ἀπ' ἐδῶ ἡ Βασιλία κι' ἀπ' ἐκεῖ μηχανορράφοι,
καὶ Τρικυμησιὲς κι' Ἐγγλέζοι καὶ τοῦ Θρόνου τροβαδοῦροι...
ἤτανε στρεβὸ τὸ κλῆμα, τόραγε καὶ τὸ γκεσοῦρι.

—

Σκωλῶτες, σκωλῶτες, καὶ καθεὶς πιστὸς Ἀρκὰς
'στὸν Ἀρκάδα τῶν Ἀρκάδων ἂς πηδήσῃ ὡς ὁρκὰς.
Ἔξω ἔξω σακκράκαις καὶ λαπίδια κοπτερὰ
καὶ κτυπᾶτ' ἔμπρος καὶ 'πίσω, ζερβιὰ κι' ἀριστερά.
Σκωλῶτες, σκωλῶτες, καὶ τελειόνει καθε ζέμμα,
κι' ἀπὸ τὼρ' ἀντὶ σουμαδὰς Βασιλέων πίνω αἷμα.

—

Σκωλῶτες, σκωλῶτες μὲ πιεῖνας καὶ μὲ κρότους
ἐβαρίθηκα τὴν ὄζαν καὶ τοὺς τίτλους μου τοὺς πρώτους,
μήτε θέλω Βοναπάρτην ὅπως πρὶν νὰ μὲ καλῆτε,
τοῦ λοιποῦ Ἐθναρχὴν μόνον λέγετέ με, συμπολῖται,
κι' ἐπιτρέψατε νὰ εἶναι καὶ νὰ λίγουσι τοιοῦτος
ὁ Ἀρκὰς Βασιλεύσχες, ὁ Ἀριοδίος, ὁ Βρούτος.

—

Κι' ὅταν πλέον ξεκαλίσητε τοὺς δειλοὺς μηχανορράφους
καὶ μὲ στέφανα λαχνῶν στεφανώσω τοὺς χριτῆρους,
κι' ὅταν πόλεμον καὶ γρᾶφον εἰς τὸν κόσμον ἀποδείξω
ὅτι ἔχω καὶ τὸ Στέμμα τὰ μιλιὰ τοῦ κεφαλιοῦ
κι' εἰς χιλιάρρους ἐξ αἵματος τὴν ἐκλεκτήν μου πνίξω
ἔλεστέ με εἰς τὸ τέλος μὲ σχοινὶ τοῦ καροβιοῦ.

—

Σήμ. σήκω καὶ πολίμα, πρισρίλης μου Ἀρκαδία,
πρὶν 'στὸ κόμμα μιὰ γιὰ πάντα ἐπισκηψῇ συτοδεία.

Ἀλλὰ βλέπω πὼς καθένας τὸ τσιγάρο του φουμάρει
κι' οὔτι κἂν ἑνὸς Ἀρκαδὸς δὲν τοῦ κάγεται καρρί,
καὶ τὸ στόμα μου 'στὸν βρόντο τόσην ὥραν σᾶς λιμαρα
καὶ ἀξίνεις ἀγριεύει τοῦ Ἐθνάρχου ἡ μορφή.

—

Πλὴν καὶ σεῖς ἂν δὲν κινᾶσθε κι' ἂν ἡ μαύρη μαῖρα γρέφη
κι' εἰ γινιαῖοι μου Ἀρκάδες νὰ γενοῦν μηχανορράφοι,
τοὺς ἐποίους κρυπτὼ πάντα μέ 'στὰ φύλλα τῆς καρδίας
τότε πλέον θὰ ζυγίσω ἐκ τῆς φίλης Ἀρκαδίας
ὁ Στρακόγχης κι' ὁ Ἐθνάρχης ὁ λυσσῶν κι' αἱμοχαρὴς
τὰ καλήτερ σὰν καὶ πρώτα Σουμαδάκιας Θεδωρῆς.

Ὑποδοχαὶ τοῦ Θεδωρῆ
καὶ λόγοι λόγων φλογεροί.

—

Εἶπε ταῦτα καὶ ἀμέτως κάποιος Μπόλιος Ἀρκὰς
λόγια μπόλικα τοῦ εἶπε κι' ἐλεγεῖας τραγικὰς,
καὶ τραπεὶς πρὸς τὴν Βουλὴν προχωρεῖ 'στὴν Δημητσάνα
κι' ἄλλον λόγον ἐκεῖ πέρα ἐκελάδησε πετῶν,
καὶ ὁ δικέλλος ἐπῆρε τὸν πατέρα καὶ τὴν μάννα
τῆς Τριπλῆς τῆς Συμμαχίας καὶ τῶν ἄλλων προδοτῶν.

—

Καὶ σταθεὶς 'στὴν πεδιάδα τῆς μεγάλης Καρκαλοῦς,
ἤτις εἶωρεν ἀπ' ἐχει τῶν μεγάλων Λαγκαδίων,
ἰσημμάζεφε τριγύρω πατριώτας του πολλοὺς
κι' ἐκ τῶν λόγων του ἐβρόντα τὰ περίδοξον πεδίον,
κι' ὑπεδίχθη μ' ὑποκλίσεις 'στὰ ὀπίσω τρεῖς κελόνων
τοὺς δημότας Νυμφασίας καὶ τοῦ Δήμου Τριαλλόνων.

—

Καὶ τὰ πλήθη τοῦ Ἐθναρχου ἐβαστοῦσαν εἰς τὰ χέρια
αἱματόφυρτα ξουράφια, αἱματόφυρτα μαχαίρια,
κατακτεκιανὰς παντζέρας, κατακακκινα μαντύλια,
καὶ ἀνεβιὼν τοῦ κυρίου Καντηλόρου τὰ καντήλια,
καὶ κραυγαζεν στεντορείως συγκινῶν τοὺς πατριώτας
πὼς ἡ τρίτη τοῦ Μαΐου θὰ φορέσῃ τοὺς προδότας.

—

Κι' ὁ Ἐθναρχης εἶπε πάλιν πρὸς αὐτὸν τὸν Καντηλόρον
πὼς θὰ σβύσῃ σὰν καντήλα ὁ καθένας λυμεών.
κι' ἦλθεν κι' ἄλλοι Ροβεσπιέροι τῶν πλησίον περιχώρων
μὲ λαΐφαρον μυρισθὲς καὶ ποιαλῶν σημαιῶν.
Καὶ κελλόγρηγες καμπόσαις μὲ πολλὰς ἐγκύους μαΐες
ἀνεπέτασαν ἀμίτους Περτεγαλλιακὲς σημαίας.

—

Κι' ἐφερώνοντο εἰς τὰ χείλη τοῦ σωτῆρος καὶ προστάτου
ὅπως κρίμνισι σταφυλὶ αὐγουλάτο 'στὸ τσικνί.
καὶ μὲ σμβόλα συμβόλων ἐπερνοῦσαν ἐμπροστά του
ποὺ ἐνόμιζες πὼς εἶναι τῆς Λίδας ἡ πομπή,
κι' ἐκουκινίζαν οἱ κάμποι τῆς ἐνδόξου Καρκαλοῦς
κι' ὁλοπορφυροι ἐφαίνη κι' ἡ μορφὴ τῆς Μιχαλοῦς.

—

Κοτσινόκκινα τὰ πάντα, παπαρούνα καὶ φωτιὰ,
καὶ σημαῖαι τῆς Γαλλίας καὶ γαρυφαλα 'στ' αλτσὰ.
Ἄλλ' ἦμέρα σαν κι' ἐκείνη δὲν ἐχάραξε κι' ἄλλη,
ἔνα τέτοιο πανηγῆρι δὲν ξαναγίνε ζουρλὸ.
Ὦλοι Γάλλοι πέρα πέρα κι' ἡ Γαλλόφρων Καρκαλοῦ
εἶχε γίνει σὰν νὰ λέμε τὸ κοινοφύριο Βατερλώ.

—

Μὲ βαρὺν δὲ τόνον εἶπε κι' ὁ παππᾶς τῆς Νυμφασίας
'στὸν ἀνύμφευτον νυμφίον τῆς παγκάλου ἐξουσίας
πὼς τὴν πίστι του ὁ θρόνος ἂν γυρεύῃ νὰ τοῦ βγάλῃ
μὰ πολὺ τὸ μοντσοῦνό του ἐξετίμησαν οἱ Γάλλοι,
κι' αὐτὸ πρέπει νάναι πάντα μονιαχὴ παραγγελιὰ
'στὸν Ἐθνάρχ. 'στὸν λεβέντη, 'στὸν ἀρίντη τοῦ Μωρέα.

—

Εἶπε ταῦτα τὰ σπευδαῖα ὁ φιλόγαλλος παπποῦς
προμαντεύοντας Βασιλέων καὶ λαῶν ἀνατροπὰς,
τότε δὲ μετὰ μιγάλης προσεφώνησε φωνῆς
μιὰ τοῦ δήμου Νυμφασίας παππαδιὰ Γαλλομανὶς,
ποῦ ὡμολόζε καθ' ὅλα μὲ τὴν Δάρα τὴν Ἰωάννα,
κι' ἀνατρίχτα Νυμφασία, Καρκαλοῦ καὶ Δημητσάνα.

—

Κι' ἀνεβόησαν ἐξάλλως νέοι, γέροι καὶ παιδιὰ :
«Ζήτω ζήτω κι' ὁ Ἐθναρχης κι' ἡ Ζὰν Ντὰρκ ἡ παππαδιὰ».
Πλὴν μὲ λόγους τὸν Ἐθνάρχην ἐξερίθιει μιγάλους
κι' Ἡγουμένισσα βαρβάτη, λιμαδόρα φωνακλοῦ,
ὅταν ἔξαφνα προσῆλθε καὶ κοπαδὶ ἀπὸ Γάλλους
καὶ ἀντίχησαν τὰ πέριξ μὲ τῶν Γάλλων τὰ κλοῦ κλοῦ.

—

Τότε γδοῦπος τὴν κοιλιὰν συνεκλόνησε βαρύς...
κλοῦ κλοῦ κλοῦ κλοῦ κι' οἱ Γάλλοι σκούζουν, βιβὲ λὰ Φράγκ κι' ὁ Θωδωρὴς
κλοῦ κλοῦ κλοῦ καθένας Γάλλος ξεφωνίζει παραφόρως, (βίς...
βιβὲ λὰ Φράνς πρὸς τὸ κοπαδὶ ἀπαντᾷ κι' ὁ Καντηλόρος...
κλοῦ κλοῦ κλοῦ φωνάζουν πάλι καὶ σμιλνουν στὶς λεντὲ
κι' ὁ παππᾶς τῆς Νυμφασίας βὶλ λὰ Φράνς τοὺς ἀπαντᾷ.

—

Τούτων ὅλων γενομένων μὲ πολλὰς καὶ μὲ πολλοὺς
ἐπέφανη 'στὰ Λαγκαδία ὁ φωστὴρ τῆς Καρκαλοῦς,
μόλις δὲ τὴν γῆν προπάτεσε τόσης ὄζης πατρικῆς
ξεσθερκώθη μὲ τὸ ζήτω πᾶς ἀνταρτης πατριώτης,
κι' ἀνεκρούσθη δι' ὀργάνων ἐγχωρίου μουσικῆς
ὁ γαργὸς τῶν Γαλλων ὕμνος, ἡ γνωστὴ Μασταλιώτες.

—

Καὶ τὸ πλῆθος ἐβρυχᾶτο «χαῖρε χαῖρε, Καρκαλοῦ,
χαῖρ' Ἐθναρχη, ποῦ λυγρέσαι σὰν τὴν παπιὰ τοῦ γαλλοῦ».
Κι' ἐδῶ μέσα 'στὰ Λαγκαδία τοῦ Κερνῶ πολιτικὴ
γαλβανίζει καὶ θερμαίνει τοὺς νεφροὺς καὶ τὰς καρδίας,
καὶ τὰ πάντα πέρα πέρα ἐκκοκίνιζαν κι' ἐκεῖ
κι' ἰκυμάτιζε μακρόθεν ἐρυθρὸς ζουρλομανδύας.

Λόγος Σουρῆ 'στοῦ «Παρνασσοῦ» τὸ βῆμ' ἀπαγγελθεὶς χάριν τῶν νέων ἑορτῶν, ποὺ ξέρει ὁ καθεὶς.

Ἐγὼ, συντάκτης τοῦ ΡΩΜΗΟΥ, νοσῶν ἐκ στιχοφθορὰς
κι' εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν γυρίζων κουτουρὰ,
μιγάλως ἐκτιμῶν κἀτὰς ἐποικήμενος ὥρας
τρεχάδην 'στὴν κι' ἐκεῖθε βελλάδα τοῦ χοροῦ.
Κι' αὐτὴ ποῦ τώρα βλέπετε ὅσοι παρόντες εἶσθε
εἶναι δικὴ μου, κτῆμά μου, καὶ μὴ σταυροκοπῆσθε
ἂν ἐξ ἀκανίς 'στοὺς λόγους μου ἐκκαίως ἀποτύχῃ
τὸν ραπτὴν Λεβονόπουλον ὡς πάγ νὰ 'ρωτήσῃ.

—

Ἐκείνην δὲ τὴν ὁκτεκτὴ κ' ἀγχιστὴ βελλάδα,
γνωστὴν καθ' ὅλην τὴν ἐντὸς καὶ τὴν ἐκτὸς Ἑλλάδα,
ποῦ τόσην κλαίνει μέσα της μιγάλην ἱστορίαν,
'στὴν νέαν Ἐθνελληνικὴν τὴν εἶπα Ἑταιρίαν,
τὸ δὲ καινούριο φράκο μου, ποῦ εἶναι τερκσίκι,
εἰς ὅσους τὸ χρειάζονται τὸ εἶπα μὲ τὸ νοίκι.

—

Τοὺς Παρνασσεῖς μὲ χαρὰν παρατηρῶ τριγύρω
καὶ μοίρεται εὐθυμία μιγάλη νὰ τοὺς δείρῃ.
Ὡς ἤμερον αἱ σχίσεις μου μετὰ τοῦ Παρνασσοῦ
εὑρίσκονται εἰς ὑμαλὸν τὰ μᾶλλιστα σημεῖον,
πιστεύω δὲ πὼς φιλικαὶ θὰ εἶναι μέχρις οὗ
τὴν ἑτοίμην συνδρομὴν ζητήσῃ τὸ Ταμεῖον.
Ἂν δὲ ποτὲ ὁ Περικλῆς, τοῦ Παρνασσοῦ κληπῆρος,
τελάσῃ νάλθῃ σπήτι μου μ' ἀπόδειξιν εἰς γεῖρας,
νίπτω κι' ἐγὼ τας χεῖρας μου γιατὶ ἀνυπερθέτως
ἀπὸ τὸ ξύλ' ὁ Περικλῆς θὰ γίνῃ Περικλέτος.

—

Ὑπῆρχεν ὅλοτε καιρὸς, ποῦ λέγαμε κι' ἐμεῖς
ὅτι κι' αὐτὸς ὁ Σύλλογος θὰ πάγῃ τοῦ κακοῦ,
τοὺς εἶναι καὶ τὰ μίλη του σὰν Ἀρουραῖοι Μοῦς,
ποῦ θηλυκὸν χρειάζονται ἀντὶ ἀρσενικοῦ,
τοὐτέστι πὼς γιὰ Περνασσεῖος κινεῖσται ἐὰν τοὺς μέλῃ
καὶ καθὶ λεγιώτατος κιπαρίσσα νύφη θέλει.

Ὅμως ἀέρα ὅπως πρὶν κι' αὐτοὶ ἐὰν κοπανίζουν,
μηδὲ κανένας ραΐνιτσκι νυμφίος λυσπαλίος,
καὶ σήμερα 'στὸν Παρνασσὸν ἀρθῶς ἀλωνίζουν
κι' αἱ θυγατέρες αἱ γνωσταὶ τοῦ ἄνω Βασιλίως.

—

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπίσταιλε ἀγγέλους παρηγόρους
κι' ἐτάϊτε κι' ἐτότιπε τοὺς Παῖδας τοὺς Ἀπόρους,
κι' ἀκόμη τοὺς ἐδίδαξε νὰ παίζουν μ' εὐκολίαν
τὰ φλογιαλόχορον, τὰ βόμβαρδα, κι' αὐτὰς τὰς κλεπαύορας,
κι' αὐτὰ ἐξεκουφάθησαν ἀπὸ τὴν συναυλίαν
κι' ἐχειροκρότει τὸ κεινὸν σῆς φιλομούσου χώρας.

—

Καὶ τῶν χρεῶν ἐπλήρωσε τὰ τσικχριωλλύσια,
ἡ δὲ περιουσία του ἑορύστα μετρητὰ,
καὶ γεμάτα ἐδίδοντο ρωμαντικὰ κι' ἐτήσια,
εἰς τὰ ὁποῖα ἔτρωγα κι' ἐγὼ ἁπληρωτεῖ.
Καὶ κύκλα ἐρρίχνοντο εἰς ἕνα κι' ἄλλον σκοῦδι
καὶ πάντοτε 'στὰ γνώματα ἐδούλευε καὶ ξύλο,
ἕως ὁ λόγος πλήρωθῇ κι' ἡμένα τοῦ σαλιάρη
πὼς καθὶ γλέντι τῶν Ρωμηῶν τελειόνει μὲ στιλήκι.

—

Διέβασε τοὺς αἰωνίους συγχρόνων κρεοπτῶν
καὶ δὴ ἐκθέσεις ἔκαμε ἀνθίων καὶ φυτῶν,
ποῦ τόσα ἐξετίθεσαν διχτυωτὰ κι' ἀπηγωνε
κκθὼς καὶ ἄλλα παμπάλλα μαρούλια μὲ τὸ ριγανν.
Σακκούλαις σφικτοχέρηδων ἐκ βάθους συνεπνεῦτο
κι' ἀπροσδιοκήτων ἀγαθῶν ἐχυθῇ μυρὰις,
κι' ὁ μακαρμένος Παρνασσὸς ὑγρόγυρα 'κεκίνιστο
καθὼς τοῦ Γραμματέως του τὰς ὕδυ παρειὰς,
καὶ μ' Ἡρακλέους δύναμιν ἐσήκωσε κιρκὰ
κι' ἐχύντρηνε σὰν τὴν κοιλιὰ τοῦ Ἀθηπρεῦ τοῦ Μιχαλῆ.

—

Ὁ δὲ Κοκκίδης, τῶν καλῶν γραικῶν στρατιώτης,
τοῦ λημέρου ἀσίλητος καὶ λυκαύγους πρώτης,
μὴ χάσῃ τὸ σχέδιον νὰ μαγνητοκρατήσῃ
αὐτοῦ τοῦ νέου εὐαγγελίου καὶ σεβαστοῦ κτιτόρος,
τὸν τσοπ κόσμος ἔρχεται εἰς λόγους νὰ τραβήξῃ
καὶ καθὲ τσοπ γίνεται καὶ γαλκορὺς Κυρίου,
νὰ' ἀρκετῶν καὶ ὀκλυκιῶν γοργνει σκυλεύγη
καὶ περὶ πίστεως λαλεῖν σπουδαίοι θεολόγοι,
ἀκόμει δὲ τὴν διδαχὴν ἐν σιωπῇ καὶ τάξει
ἡ καλὴ βρήκα τοῦ σωροῦ μὴ βρίξῃ καὶ μὴ στάξῃ.

—

Καὶ συναυλίαι δίδονται καὶ συναναστροφαί
καὶ κοβέται κ' ἡ τράπουλα, μπιζίκι, μπους, πρίφα,
μὰ καὶ γυναίκες κάποτε ἀκοῦνται σφραί,
ὡς ἡ Παρὶ, ἡ Κεχαγιᾶ, καὶ καθὲ Γενεβέφα,
τὸ ἔζεμεν φῶς ἀληθινὸν ἠλεατριὸν καὶ σπανιν
καὶ σνίγμα πιρα γνωτικὸν ἐλκθόμεν εὐρύσιον.

—

Ἀλλ' ὅμως κ' ὁ Διάδοχος καὶ φέστης Κωνσταντῖνος
ὡς τακτικὸν τοῦ Παρνασσοῦ ἀνεκηρύχθη μέλος.
κι' ἐνέβρινε τὸ πράγερκμα τῶν σελετῶν κι' ἐκίνες
καὶ μία, δύο, ἀλαπρέ, ἐπῆρκν ὅλα τέλος.

—

Καὶ Σωματεῖα πάμπολλα τοὺς ρίλους των ἐπιμπαν
νὰ ζήσουν ἀντιπρόσωποι ἐκ τῶν τετραπεράτων,
καὶ νὰ περάσουν οὔρες καὶ θάλασσαν ἠχρεῖσαν
μὲ τὸν σπουδαῖον κίνδυνον νὰ βγοῦν τὰ ἐνδιαφέροντά των.
Δι' ὅσα ὅμως ὑποστῶσιν λεπτὰ δὲν θὰ τοὺς μέλῃ
κι' ἐπάνω ἐπιλησμένοι θὰ γίνουν τοῦ καιροῦ,
ὅταν ἰδοῦν τὰ μοῦτρα μου, τὰ μέλη, τὰ μὴ μέλη,
καὶ τὸ μονόκλ τοῦ Κουντουμᾶ, τοῦ νέου διπλωμάτου.

—

Μιαρεῖ μεγάλαι ἔχασαν Περασκευὴν καὶ Τρίτην
καὶ τὸν Σαρδοῦλην ἔχοντες μαζὶ μὲ τὸν Πελίτην,
ἀρχαιοτήτων ζηλωτὰς καὶ γνώστας τοῦ τυχαίους.
Θὰ πάνε στὸν Ἀκρόπολι νὰ κάνουν τοὺς ἀρχαίους,
ἐκεῖ δὲ τέλος θὰ γενῇ καὶ ἡ φωτογραφία των
μὲν τύχῃ καὶ ληφμονηθῇ 'στὸ μίλλιον ἡ πορία των.

—

Ἀφοῦ δ' ἐκεῖ ζωγραφηθοῦν ἀμέσως τὸν ἐπιούριον
θὰ πᾶνε τὸν σῶρα των νὰ πάρουν εἰς τὸ Λαύριον.
ποῦ ὁ Κυμπὲς ἐξεδιψᾶ νὰ γίνῃ καὶ κερμᾶσι
γιὰ νὰ περάσῃ ἀπ' αὐτὸν ἡ σαρα καὶ ἡ μαρε,
καὶ θὰ γυρίσουν ἀπ' ἐκεῖ μὲ λκμπαδηφορίαν
ἐμπρὸς κι' ὀπίσω σύροντες πηζόπαν μαγγαρίαν.

—

Ἐν τούτοις μετὰ λύπης μου παρατηρῶ μεγάλην
πὼς ἔβγαλε διάσταγμα ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης
πὼς ὅστις θέλει κύριον 'στὸ γκιοῦμ γὲ τὸ στρίψιμ
ἀντίτυπον δεκαπεμπτικὸν ὀριζέλ νὰ πλερώσῃ.

ἄλλος δὲν γίνεται δεκτὸς 'στοὺ Παρνασσοῦ τὸ γκῦμα
ὅσον κι' ἂν ἔχῃ τάλαντον, ὅσον κι' ἂν ἔχῃ πνεῦμα.

—

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Γραμματεύς, ἐγ' ὅμως ἀρ' ἑτέρου
δι' ἄλλου διατάγματος ὁρίζω νεωτέρου
πὼς ὅσοι σας ἐλησπᾶζαν ἀπὸρε μὲ τοὺς στίχους των,
ὡς κι' αἱ Ρωσίδες ἀείδοι μὲ τοὺς ἀγρίους ἤχους των,
αὐτοὶ κατὰ συνήθειαν γνωστὴν καὶ παλαιὰν
ἀφευκτως πρέπει κύριον νὰ φᾶνε ζωφρεν.

—

Οὐχ ἧττον μὲ τοὺς προέχοντας καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους,
αὐτοὺς τοὺς πολυπλόκτικς καὶ δυστυχεῖς ἀνθρώπους,
ἐκάστοτε τοῦ Παρνασσοῦ ὁ κοῦκος ἀηδόνι,
γιατὶ κι' ἐκεῖνοι χαρισμα θὰ φᾶνε σὰν κι' ἐμᾶς.
κι' ὁ Κουτσελέβης ἀπὸ χθὲς δὲν παύει νὰ πληρώνῃ
γιὰ νέα δεῖπν' ἀοῦδοτα κι' ἀναύλους ἐκβρομές.
Κι' ἂν 'στὸ Τραπεζι ἔξαφνα ἐνσκήψουν σωσκόλοι
καὶ τὰ σορὰ Γερμανικὰ καὶ τάλλα Ἰνστιτοῦτα,
τότε θὰ 'πῇ κι' ὁ Γρηγορκτεὺς ἡαϊδανὸς σχεδόν :
« Ἠλίθαμε σαβαχθανί, πορὶ τάφρι καὶ τοῦτα ;»

—

Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγονται πὼς θὰ συμβοῦν ὡς τόσο,
ἔπρεπε δέ κι' ὁ λόγος μου μακρύτερος νὰ ἦτο,
ἀλλ' ὅμως θέλων ἀπ' αὐτὸν ταῦτα σας νὰ γλυτώσω
τὴν ἀναρχίαν τῶν ἱερῶν τοῦ Παρνασσοῦ κηρύττω.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐμπρὸς εἰς τοῦ Κατσίμπαλη, ποῦ εἶναι μία τρέλλα...
τοχάτος ἐκομπόσαν μυρίζοντα καπέλα.
καὶ τὸ κεφάλι καθενὸς σκεπτίζει μυρωδιαῖς,
ὁποῦ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν λιγόνοντα ναρδιαῖς.
καὶ φεύγουν τὰ μικρόβια καὶ ὅλα τάλλα τέρατα.
ὁποῦ μᾶς ἔρχονται κι' ἐσὺ ἀπὸ τὰ τετραπέρατα.
Ἴδου καπέλα μιᾷ φορᾷ γιὰ καθενὸς κεφάλι...
ἐμπρὸς εἰς τοῦ Κατσίμπαλη προτοῦ τὰ πάρουν ἄλλοι.

Νησὶ ὀνειρικὸ, καθρεφτὴς τοῦ Γρηγόρη Μαυρομμάτη,
Ὀπίων Πατησίων τὴν ὁδὸν, Λεβίδη συνοικία...
φλυάρου γλῶσσα ἐχληρᾶ ἐκεῖ δὲν σὲ παράτησι,
ἐκεῖ ἀθάνατος καφφὲς κι' ἀποκλουσὶς γλυκαῖα.
γλυκίσματα διάφορα καὶ μπύρας καὶ κραμβᾶ.
καὶ' ὅλα περιποίησις, ρωμάντζο καὶ ὁρισμὸς.

Κομψοτέρων ἐν Ἑμέρᾳ Στιλβηνοῦ Γαρουφαλίδη.
πλῆρες μέρων κι' ἀρωμάτων καὶ κομψοδείας πλουσίας.
σὰν γυναικεῖα κοβεῖ γλῶσσα τὸ σπουδαῖο του φαλλίδι.
ἔχει δὲ κι' ἰδίως τιμὴν τακτικῆς ψυχολογίας
κι' ὁ γλυκὺς Γαρουφαλίδης, ἂν καὶ πάμπολλα γνωρίζῃ,
μὰ τὴν ὥρα ποῦ κουρεύει, μὰ τὴν ὥρα ποῦ ξυρίζει
μήτε κἂν περὶ τρεχούσης δὲν μιλεῖ πολιτικῆς...
ἀριθμὸς πενήντα τρία, δρόμος Σκάλας Ἀγγλικῆς.

Ταφρᾶς χορδοδιδάσκαλος τοῦ τρέχοντος καιροῦ
ἐξέδωκε καὶ Ὀδηγὸν λαμπρὸν περὶ χορδῆς,
κι' ὅστις νὰ μάθῃ ἀγαπᾷ πῶς πρέπει νὰ σιλτάρῃ
ἂς δώσῃ μάρκον ὅροφρὰ τὸν Ὀδηγὸν νὰ πάρῃ.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει — πὼς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνεχῶς
μὲ ξενοδοχεῖα δίδῃ, — ἰσῆ 'στὰ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιᾷ μάνδρα — μὶ μεγάλ' ἰλαδομή,
καὶ μιὰ χήρα ἔχων ἔνδυκα, — ποδιαν ἄλλοτε μαφῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσκυνήματος, κουκουτσὶ πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κ' ἔξω πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενήντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπερδεύει τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, —ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ τοπος τὴν πλουσίαν — μόνον μιὰ τορὲ θὰ βγάλῃ — γιὰ τὰ ἴδια ὅρια μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κ' ἔτσι ἔχω εἰσηνόλια — κι' ὅσοτε μοῦ κατεβαίνει. — Καὶ ἕνα φύλλο δὲν κρατῇς — ἔχουμε συνέρομητές.
Συνέρομητὲς θὰ ἔχωμεν — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε. — κ' ὕστερος τὸν παρὶ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶγ μαῦρο εἰδι.
καὶ ἀπὸ 'Αθῆνες τὴν πλέον — καὶ ἐς τὴν ἀδελαΐδα. — Γράμματα καὶ συνέρομοι — ἀπ' κεῖνοις πρὸς ἐκεῖ.
καὶ πὶς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ὅζους νέζα κ' ἐντροπὴν. — Γιὰ τὰ σῶρα καὶ τὰ μέρα — κάθε φύλλο μιὰ διαῦρα.
Συνέρομη γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνη.

Ὅπαὶ καὶ δέκα μηνὲς Ἀπρῖλη
καὶ πετασμένοι γαυγίζουν σεῦλοι.

Πούντος τρακόσα ογδόντα τρία,
παντοῦ φωτιαρων φιλοπατρία.

Νέα τραγούδια Ὀλιβερᾶ
τοῦ Φασουλῆ τοῦ μασκαρᾶ.

Α'.

Βγῆτε νὰ 'ὄῆτε πεσκοπαῖς, βγῆτε νὰ 'ὄῆτε χάλικ.
νὰ 'ὄῆτε σὲ Συνδυασμοὺς σουβλοῦ τσιφλοῦ κεφάλικ.
Συνδυασμὸς τρικούβιρτος γυρίζει καὶ λιμαρεῖ,
κανεὶς δὲν ξέρει τί ζητᾷ καὶ τί καπνὸ φουμαρεῖ,
μηδὲ κανένα σύστεμα, μηδὲ βαφὴ δὲν ἔχει,
κι' ἀδέσποτος ἴδιο κι' ἐκεῖ χωρὶς καπίστρι τρέχει.
Βαρᾶτε νὰ πιράσωμε κι' ἀνοίξετέ μας θύρα,
δὲν πρασινίσωμε ἀρχῆς, δὲν πρασινίσωμε νύμα,
καθένας τὴν παντέρα του, καθένας τὸν χαβᾶ του,
κι' ὁ κόσμος ἀπεριὰ μ' ἔμας καὶ τρίβει τὰ στραβᾶ του.
Βαρᾶτε νὰ πιράσωμε κι' ἀνοίξετέ μας θύρα
πρὶν ἄνουλα σᾶς στείλωμε 'στὸν ἐγαβόλο πετεῖνα,
μικρὸ μεγάλο σύμβολο κι' ἐμᾶς δὲν μᾶς ἐνδύει,
μηδὲ μᾶς σφίγγει μιὰ κλωστή, γκιτένι καὶ Κερδόβι.
κανένας 'στὸν Γορτύνιε Ἐνεργὴν δὲν ἀνήκει,
μηδὲ κανένας λέγεται τῆς γνώμης του μακρύ,
καὶ μήτε ἡ Πρωΐα του μηδὲ κι' ἡ Νώρα γράφει
γιὰ τοῦτε τὸ περίεργο μι' ἄλλοτε συναγρ.
Βαρᾶτε 'στὴν πρωτεύουσα καὶ 'στ' Ἀρβανιτοχώρια...
ὅλοι καζὶ καλύτερα κι' ὁ καθένας χωρὶς.
καθένας εἶναι Πρόεδρος, καθένας εἶναι μέλος·
ἀρχὴ μᾶς εἶναι ὁ κανὼν καὶ τσακίλα τὸ τέλος.

Β'.

Συνδυασμὸς τρικούβιρτος, μεγάλος καὶ πολὺς,
κι' Πρόεδρος ἐπίτηδες ὁ γέρο-μπακπαλῆς.
Κι' ὁ μπακπαλῆς ἰφώναξε μὶ τοῦτο ὁσκελίκι :
«γυρίκια, μωρὲ παιδιά, μὲ τὸ Βουλευτελίκι...
ὡς τώρα μ' ἐψηφίζετε καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.
γιὰ τὴν ἀγάπη τὴν πολλὴ πολλὰ σᾶς χρεωστῶ,
ἀλλ' ὅμως παραγέρασα καὶ ὀκιὸν δὲν ἀντέχω
νὰμαι σὰν πρώτα Βουλευτὴς καὶ 'στὴ Βουλὴ νὰ πρίχω.
Γι' αὐτὸ λοιπὸν θὰ τράβηχθῶ καὶ μ' ὅλη τὴν ψυχή μου
εἰς τὰ παιδιὰ τῆς μπάτσικας ἀφίνω τὴν εὐχή μου.

κι' ἂν θέλουν σώνει καὶ καλὰ καμπόσοι πατριῶται
ὡς Πρόεδρος Συνδυασμῶν θὰ εἶμαι πάντ' πάντα.
Γειά σας, παιδιά, κι' ὁ γέρος σας 'στὸ ζεῖσαι θὰ τὸ σηρώσῃ
καὶ 'στὸ ἑξῆς ὁ Νίκος του θὰ τὸν ἀναπληρώσῃ.
καὶ σ' ὅλους θάναι σὰν καὶ πρὶν ὀρθάνοικτ' ἡ κλίκη μου
καὶ Βουλευτὴ θὰ βγάζετε γιὰ 'μὲ τὸν Νικολῆ μου.»

Γ'.

Συνδυασμὸς τριαῦβαρτος. Συνδυασμὸς μεγάλος,
μὲ Πρόεδρο ἐπίτιμο, ποῦ δὲν τὸν ἔχει ἄλλος,
καὶ λίνε τοῦ Συνδυασμοῦ μικρὰ μεγάλα μέλη:
«Ἐὰν Θεόδωρῆς ἂν θέμωσι γιὰ τοῦτο δὲν μᾶς μέλει,
ἄρκεῖ μονάχα Πρόεδρος βαρβάτος νὰ ὑπάρχῃ
καὶ τότε βάρτα χάλαστα... σαμάρκο 'στὸν Ἐθνάρχη.»

Γ'.

Ὅλα τὰ πουλάκια ζυγὰ ζυγὰ
κελαϊδοῦν καὶ πᾶνε σιγὰ σιγά.
μὲν' ὁ Λεωνίδας μὲ συλλογὴ
μοναχὸς ὁ δόλιος μοιρολογεῖ:
Σκρυτικὲ πλακώνει καὶ σωρεριά...
ὥστε κι' ἕναν ψῆφο 'στὸν φωμαρά,
'στὸν ἀξεχασμένο ξενιτευτή,
'στὸν Μεσολογγίτη τὸν Βουλευτή.

—

Εἰς τὸ Μεσολόγγι πρὶν πελετευτῆς
ἔρχομ' ἐδῶ πέρα νὰβγῶ Βουλευτής.
Εἰς τὸν Ραλλὴ τρέχω κι' ἔτσι τοῦ 'μιλῶ:
«σώστησέ μου, Μῆτσο, σὲ παρακαλῶ,
κάθε σου κουμπαρᾶ, καθε σου κουμπαρᾶ,
πρόσταξε νὰ ρίξουν καὶ γιὰ 'μένα σμπαρα...
πάω νὰ φιλήσω καθενὸς ποδάρι,
ὡς μοῦ νὰ βαττίσω κάμποσα παιδιά,
φέρε μου νὰ κάνω λίγαις κουμπαριές...
μπᾶμ τὰ βαρελότα, μπουμ ἡ κουμπουριαῖς.

—

Μὴ μ' ἀρίνῃς, Μῆτσο, τὸν ξενιτευτή,
'μέλα καὶ γιὰ 'μένα 'στῶν γνωστῶν σου τεῖσι,
ὥστε κι' ἕναν ψῆφο γιὰ τὸν Λεωνίδα,
ὁποὺ δίνει μούντζαις 'στὴν παληὰ πατρίδα,
κι' ἔρχετ' ἐδῶ πέρα γιὰ τιμὴ μεγάλη
σταυρακέφρη πρῶτο νὰ γενῇ τοῦ Ραλλῆ.
Τέτοια κι' ἄλλα λέει κι' οἱ πολλοὶ τοῦ βρίγγει
ἀντηχοῦν καὶ φθάνουν μὲς 'στὸ Μεσολόγγι.
κἠσαι τὸν ἀκοῦνε τὸν αὐτοῦν καὶ κλαῖνε
καὶ «'στὴν παρακάτω γειτονιὰ» τοῦ λένε.

Δ'.

Βοὴ μεγάλο καὶ κακό, λόγια σεζὲ καὶ στίχοι,
μαλλόνουν οἱ Συνδυασμοὶ ποιὸς ταχὰ θὰ πετύχῃ.
Ἔμας μᾶς ὑπερέχουνται μὶ σμπαρα καὶ μπουρλόττα
καὶ τῶν χωρῶν οἱ προέχοντες κι' οἱ φίρντες τὰ πρώτα,
ὅπου πατεῖ τὸ πόδι μας μᾶς δέχονται μὲ μοῦτα,
ὅπου πατεῖ τὸ πόδι μας ἀνάβουν σὰν τὰ σπίρτα.
μὲ τὰ σηκταγκαλάκματα καὶ τὰ φιλιὰ μᾶς πνίγουν
καὶ τὰ πορτοπαράθυρα μονάχα τῶν ἀνοίγουν.

ὅπου πατεῖ τὸ πόδι μας χορός, κρικέλ, ντακοῦλι,
ὅπου πατεῖ τὸ πόδι μας ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη,
ὅπου πατεῖ τὸ πόδι μας κι' ἡ νύκτα ξημερόνει,
ὅπου πατεῖ τὸ πόδι μας Τριακοσπης δὲν φυτρόνει,
ὅπου πατεῖ τὸ πόδι μας ἀγαλματα τιμῆς
καὶ λύνουν τοὺς γειτόκρους των γιὰ νὰ ἀθοῦμ' ἐμεῖς
Μὲ τόση 'γίμισαν φωτιὰ καὶ μ' ἐνθουσιασμὸ
ὅπου κι' ὀρθόντ' ἂν εἴμεθα μὶς 'στὸν Συνδυασμό,
θὰ βλέπατε νὰ θγαίναμε μὲ τὰ παπούτσια ὅλοι...
τόσα μᾶς ἐρεπτώθηκαν ἐρίτες οἱ ὀμβόλοι.
Καὶ ἀκούζουν ἄλλοι ἀπ' ἐκεῖ «Τριακοντης βασιλεύει.
Τριακόσπης μόνος κύριος καὶ πράμμα ποῦ σαλεύει.
Ὅπου πατεῖ τὸ πόδι μας δὲν φαίνεται Κυρδόνι,
ὅπου πατεῖ τὸ πόδι μας ἡ φτώχια τὰ καρδόνει.
ὅπου πατεῖ τὸ πόδι μας ὁ κόσμος 'στὸ πεδάρι,
ὅπου πατεῖ τὸ πόδι μας πετοῦνε κι' οἱ γαϊδάροι,
μὲ τῆς ἐλπίδος χρώματα ὁ κόσμος ὅλος βάφεται
κι' ὑποδοχὴ μᾶς γίνεται ὁποῦ δὲν περιγράφεται.
Μόλις πατεῖ τὸ πόδι μας εἰς τὰ πατρῶα ἐδῶ
μὲ χίλιαις δρὸ ὑποδοχαῖς μᾶς γίνονται κουνοῦπι,
καὶ καθημιὰ χωριάτισα καὶ Βλαχια Μυλλαΐδη
κρούει 'στὸν ἄσπρο κόρρο της τὸ κακὸ τοῦ Τριακοῦπη...
Ἐγγλίζε μου, Μυλλέρε μου, καὶ σὰν δικαστὴ,
τὸ καῦρο σου 'στὸν κόρρο μου θὰ τὄχω φυλακτό,
καὶ παρκατεῖ τὸ σπῆτι της καὶ παραπεῖ τὴν ρόκα
καὶ λέει «γεῖα σας, βρὲ παιδιά, καὶ τοῦ Τριακοῦπη τόκα..»
"Αν θέλετε νὰ μαθετε καὶ τὰ τῆς πρωτευούσης
εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὰ 'ζῇς καὶ ἄλλο νὰ τὰκούσῃς.
'Απ' ὅπου κι' ἂν περάσωμι μᾶς σηρώνουν καὶ τοὶς σηρώδεν ἔχει ὁ Τριακοσιομὶς καὶ ὅλος ἀντιπάλους. (χνωμι.
καὶ τόσο μᾶς 'φερτώθηκαν οἱ φίλοι ποῦ τοὺς ὁμιλοῦμε
κι' ὅλοι τοὺς λέμε «βρὲ παιδιά, δὲν πατι καὶ 'στοὺς ἄλλους;
Μᾶς φθάνει τόση συνέρμιλ καὶ τόση καλοσυνη,
κι' εἰς ἄλλους ψῆφος δῶστε γιὰ ἐλεημοσύνη!»
Ὁ κόσμος πλιὸν ἄχυρα σὰν κι' ἄλλοτε δὲν τρώγει
κι' οἱ ἑνδεκα Τριακοῦποι θὰ 'γεῦνε κομπολόγι.

Ε'.

Γεωργοῦσι σ' 'Αναρώτικα εἰς τοῦ Τριακοῦπη κάτεργον
κι' οἱ Πατησιώτικες ἐργόνται κι' οἱ Πατησιώτικες φθάνουν.
Μὰ νά καὶ Πατησιώτισσες μὲ χεῖλι σὰν κεράσι,
ὁ δὲ Μυλλέρδος βεβαιοῖ πῶς ὅλα θἄλθουν ἴσια,
πῶς ἡ Ἑλλὰς σὰν κι' ἄλλοτε προώρισται νὰ ἄρασῃ,
κι' ἡ Πατησιώτισσες τοῦ λὲν «ψυχή μου 'στὰ Πατήσια.»

Ϛ'.

Εἰς τὰ Λαγκάδια καθεται ὁ Θεόδωρῆς καὶ κλαίει
κι' ἡμέρα νύχτα δέρνεται κι' ἡμέρα νύκτα λέει:
«Ποιὸς εἶδε θηλυκὸ πάππα καὶ εἶχε γαιστρωμένε,
ποιὸς εἶδε μὲ Τριακοντικὸ κι' ἐμὲ συνδυασμένο;
Ἐγὼ ποῦ πάντα φαίνομαι μὲ ρεβιγκάτα πρώτης,
ἀλλ' ὅμως καὶ φουστανελὰς πρεβάλλω πατριώτης,
ἐγὼ ποῦ γούσικες Ρούσικες καὶ μηλωταῖς φορῶ
ἀλλὰ καὶ κάπα κλήρτιεν νὰ βάλω ἐμπορῶ,
ὅπου δὲν εἶμαι ντιστεγκὲ μὴ βρέξῃ καὶμὴ στάξῃ,
ποῦ κι' ὁ σκρὶς 'στὸ πόδι μου καὶ τὸ τσαρβὶχ στικει,
καὶ κλέπτομαι πάντα καὶ παντοῦ φορῶ ἀπὸ μετάξι,
ὁποὺ ὁ Φαρμακόπουλος καμμιὰ φορὰ μοῦ πλέκει,
ἀλλὰ καὶ μέ Βλαχοκαλτσας 'μπορῶ νὰ περπατήσω
κι' ἀρέσως λαοπρόβλητις τσολιὰς νὰ καταντήσω.
ἐγὼ ποῦ κάθε ντιστεγκὲ τὰ χωράτα δὲν δίχνομαι,
ποῦ τὴν Ἑλλάδα πλημμυρῶ μ' ἐνταρτάρι Γεδεσπίρους.

Θρέμμα γόνου ἀγλαοῦ
καὶ τὸ σπλάγχνον τοῦ λαοῦ.

ὁποὺ ζυγὸν 'στὸν σβέρκο μου κανένα δὲν ἀνέχομαι
παρὰ μονάχα τὰ σπυρὰ, ποὺ λένε Καλογέρους,
ἐγὼ ποὺ τρώγω λάχανα, μὰ τρώγω καὶ μπιφτέκι,
ποὺ χάνομαι γιὰ φλογισμὸν μὰ καὶ γιὰ τουμπελέκι,
ἐγὼ τὸ μεγαθήριον, τῆς Καρκαλοῦς ὁ ἥρως,
τῆς Συμμαχίας τῆς Τριπλῆς πολέμιος ῥητορικός,
ὁποὺ τὰ μοῦτρα ἔτρεφα τοῦ Λόρδου τοῦ σωτῆρος
κι' ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἔγινα ὡς σύμμαχος ἐκτὸς,
ἐγὼ τὸ κίντρον κι' ὁ πυρὸν ἑκάστης ἀντιρρίσης,
ποὺ κι' ὁ παππᾶς μὲ προσφωνεῖ τοῦ Δήμου Νυμφαίας,
ἐγὼ Ἐθνάρχης ξακουστὸς καὶ κάτι περαπάνω
μ' αὐτὸν τὸν Σουρακίπουλε συνδυασμὸ νὰ κάνω;
Καὶ τί θὰ 'πῇ τῆς Καρκαλοῦς ἡ ἐνδοξος κοιλὰς;
καὶ τί θὰ 'πῇ κι' ἡ ἐσωθεν κι' ἡ ἔξωθεν Ἑλλάς;
καὶ τί θὰ 'ποῦν οἱ σύμμαχοι, μικροί τε καὶ μεγάλοι,
κι' ὁ πρεσβευτὴς ὁ Μοντελων κι' οἱ προσφιλεῖς μου Γάλλοι;
καὶ τί θὰ λίγῃ κι' ἡ μερὶς τῆς μαύρης προδοσίας;
καὶ τί θὰ λίγῃ κι' ὁ παππᾶς τοῦ Δήμου Νυμφαίας;
Ὦ ὁρικὴ φρικὴ!... σκάπτεται γιὰ τὸ Κερδόνι τάφος
καὶ ἄρχισα νὰ γίνωμαι κι' ἐγὼ μηχανορράφος.»

Ζ'.

Ἀνατολὴ καὶ Δύσεως μουγκρίζουν τὰ στοιχεῖα...
νέα Τριπλὴ ξεφύτρωσε 'στὸν κόσμον Συμμαχία.
Ὁ Θεόδωρῆς τῆς Καρκαλοῦς, πεζέχει συμμάχους τόσους,
συνθήκην ὁμολόγησι μὲ Γάλλους καὶ μὲ Ρώσσους,
κι' ὁ Μοντελὼν μὲ τὸν Ὀνοῦ καὶ μὲ τὸν Δελιγιάννη
ξενίνησε 'στὴν Καρκαλοῦ τὸ σχέδιον νὰ κάνῃ.

—

Τῆς Καρκαλοῦς συνθήκη,
ποῦ εἶναι μία ὁρίκη.

—

Ὁμίλιε ὅσον τάχιον ὁ Τσάρες κι' ὁ Γαλλία
νὰ φίρῃ τὸν Θεόδωρον 'στὰ πρῶτα μεγαλεῖα,
ἐκεῖνος δὲ γενόμενος Πρωθυπουργὸς ὁμίλει
εἰς τὸν Κρυνοτάκιδης τὸν γνωστὸν τῶν Νικοταθμῶν νὰ στείλῃ
τοῦ στόλου τοῦ Ἑλληνικοῦ τὰς ἀτμοτελωνίδας,
ποὺ λαθρεμπόρων κυνηγοῦν σλικτάνας καὶ σαγίδας.

—

Αί τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀδελφαὶ ἀναγκαῖον νὰ γυρίσουν
κι' εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς κλινὰς κι' εἰς πᾶσαν ἄλλην πόλιν,
καὶ τὰ μανίκια των νὰ φέρ καὶ νὰ ψηφοθηρήσουν
ὑπὲρ τοῦ Ναπολεόντος μὲ τὴν ψυχήν των ὅλην
Ἀλλὰ καὶ Καρόλκλειοι Καθολικοὶ καὶ Φάρρε
θρηλοῦν ψῆφον νὰ ζητοῦν ἀπ' ὅλους ἄκρον ἄκρον,
καὶ καθενὸς Τριασυπικοῦ νὰ τοῦ κτυπῶν ποδάρι
καὶ νὰ τοῦ φέσουν τὸν κακὸν καὶ τὸν ψυχρὸν του φλέγον.

—

Εἰς πᾶσαν διακύλωσιν εἰ τοῦ Ἔθναρχον φίλει
πρέπει νὰ φέρουν Ρωσσικὴ καὶ Γαλλικὴς σημαίας,
ἀλλὰ κι' ὁ Τσελεπίτσαρης ἐξέπαντος ὁμοίως
τοιαύτας μόνον νὰ κρατῇ ὅτ' εἰς χεῖρας τὰς ἀκμαίας.

—

Ἂν ὁ Ἔθνάρχης νικητὴς ἀναδειχθῇ ὅτ' ἐτὴν πάλην
κι' ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος δὲν τὸν ἐχθρεύῃ καὶ πάλιν,
τότε εἰ δύο Συμμαχικαὶ δικαίως καὶ εἰκότως
ὀφείλουν νὰ ἐπιβλήθοῦν ὅτ' ἐτὸν Ἄνακτα θρασεῖς
κι' ἀμέσως νὰ παραιτηθῇ Γεώργιος ὁ πρῶτος
καὶ μένον ἡ Βασίλισσα νὰ μείνῃ ὡς Ρωσσίς.

—

Ὁ Καλαποίρης ὁ γνωστός, σωστὴ ἀνιμοδοῦρα
καὶ ἐλκυστὴ τῶν Ἀθηνῶν ψηλοκαπελαδοῦρα,
πρέπει τὰ πλήθη γιὰ τοὺς Τρεῖς συχνὰ νὰ ἐξυγείρῃ
λαλῶν ἐν μέσῳ τῶν ὁδῶν καὶ πάντοτε προσέχων
εἰς τὴν φορὰν τοῦ λόγου του νὰ μὴ τὸν παρασύρῃ
κανένα κάρο κι' ἅραμπας ἀπὸ ρυθμὸς τρέχων.

—

Ὁ Θεόφοβος ἐρχόμενος ἐπὶ τῆς ἐξουσίας
ὀφείλει τοὺς μηδενιστὰς νὰ σπάσῃ τῆς Ρωσσίας,
καὶ νὰ συλλάβῃ ἐνταυτῷ μὲ πρώτην εὐκαιρίαν
τὸν Γάλλων τὸν Ἀναρχικὸν ἑκάστην συμμαρίαν,
τὸν Ραβασόλ, τὸν Σίμωνα, καὶ τόσους ἀνοσίους,
ποὺ νὰ πυκνεύουν σκάπτονται ψηλὰ τοὺς Παρισίους,
στέλλων εἰθὺς ὡς φύλακας ἀπειλυμένων εἴκαν
τοῦ Ταιγαρίδα τοὺς λῃστὰς καὶ στίφη φυγολίκων.

—

Ἀρσοῦ δὲ εἴδωσι παντελῶς τοσκυτὴν ἀναρχίαν
καὶ μ' ὅλους τοὺς Ἀναρχικοὺς καλὰ τὰ συμβιβάσῃ,
τότε καὶ ταύτην τὴν Τριπλῆν καὶ νέαν Συμμαχίαν
τῆς Νυμφαίας ὁ πάππας νὰ ἔλθῃ νὰ τὴν εὐλόγῃ.

Η'.

Τοῦ Ἀμπελίου Λεμονῆ βουΐζει τὸ σκλόνι
καὶ μαῦρο σύννεφο καπνοῦ τῆς σάλας του θολόνει.
Ἐκεῖ λαὸς ἀληθινός, ἐκεῖ πυκνὸ ἀκούει
μὲ ἐλεύθερες καὶ μυρτιὲς κλαδὶ καὶ μὲ κερὶ στὸ χέρι.
Ζήτω, παιδιά, τοῦ Λεμονῆ, τοῦ στύλου τῶν θεσμῶν,
ποὺ μόνος του ἐκτίθεται χωρὶς Συνδυασμόν.
Αὐτὸς δὲν βγαίνει κουτουρού καὶ πρὸς τὸ θεοθῆναι,
μόνον αὐτὸς ἀριθμὸς στὰς περιστάσεις εἶναι.
Οἱ ἄλλοι τὰ 'χουσιθήκαν καὶ τέχνον σὰν χαλίνα...
ἀγαπημένε Λεμονῆ, δὸς μας λεμόνι ἕνα.
Ἐγὼ λαὸς προσέρχομαι παρὰ σῷ Ἀμπελίῳ...
ἀγαπημένε Λεμονῆ, δὸς μας λεμόνια δύο.
Ἐσὺ τοῦ κόσμου ἔγινες ἡ μοναχὴ λατρεία...
ἀγαπημένε Λεμονῆ, δὸς μας λεμόνια τρία.
Ὅ,τι κι' ἂν ἔχῃς ξώψιφε καὶ μὴν τὸ λογαριάσῃς
γιατὶ καὶ σὺ κομμὶ φορὰ θὰ κιτρονοβλλήσῃς.

—

Λεμονῆ λεμόνι μας,
δῶσ λεμόνια δύνεσε μας,
κάτι τί ξεφύλησί μας
κι' ἀπὸ λόγους φούσκωσί μας.

—

Κι' ἀναρωτᾷ ὁ Λεμονῆς μὲ χέρια σκωμμένα :
«Ἐγὼ καθὼς τὸ βλέπετε, δὲν πολεμῶ κανένα,
ἂν ὅμως εἶχονε πόλεμον κηρύξουν λυσσαλέον
καὶ κακὸ ἐμοῦ τοῦ Λεμονῆ, ἐ! τότε τότε πλέον...
Τὴν σοβερὰν του ἀπειλὴν τὴν ἀποτιμᾷ
κι' ἐνθουσιώδης ὁ λαὸς κτυπεμίτκι καὶ κτυπᾷ
καὶ χύνεται παφαρρος καὶ πέρτει μὲς 'στὰ ὅλα
καὶ τοῦ ἁρπαζει τὸ φαγὶ μ' αὐτὴν τὴν κατσαρόλα,
φωνάζει ἐξ κατόπιν του-πεινῶν ὁ Λεμονῆς :
«Ἀεί, ποῦ σοῦδωσα νὰ φᾶς, κι' ἐμὲ μὴ λησμονῆς».

—

Καὶ πολλοὶ τῶν Ἡμετέρων,
ποὺχουν φάτσαις Ροβεσπιέρων,
τὰ ἔξῆς 'στὸν Θεόδωρῆ
παραγγέλλουν αἰθωρεί.

—

Χαῖρε Ρῶσσε, χαῖρε Γάλλε,
χαῖρ' Ἐθνάρχη μας μεγάλε.
Τὰ-Λαγκάκια του παρκέτα
καὶ τὴν Καρκαλοῦ χειρότα,
κι' ἐσὺ πέρα νὰ γυρίσῃς
ὅλους λόγους κι' ἀντιρρήσεις.

—

Ἡρὸς πολέμους νέκ τασις
μᾶς κατέλαβε καὶ μέθη...
γιὰ κονίματα καὶ στάσεις
ὁ Ἀρμόδιος εὐρέθη.

—

Ἡρὸς αὐτὸν εὐθὺς ἐστράφη
κάθε σώφρων καὶ τρελλός,
κι' οἱ δειλοὶ μηχανορράφοι
θὰ χαθοῦν ὁλοτελῶς.

—

Μὲ σπαθὶ τυραννοκτόνον
ἀπειλεῖται ἡ σφαγὴ των,
κι' ἕνα λείπει τώρα μόνον
νὰ βρεθῇ κι' Ἀριστογείτων.

Ἰκαὶ ὀλίγαις ποικελίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Οἱ ράπτα' Ἀϊδονόπουλοι μᾶς θέφαν χίλια μέρια
τῆς ἐπιφῆς τῆς θερινῆς περίθημα καθάρια.
ποὺ κάθε κομψευόμενος μοναδικὰ τὰ κρίνει,
ποὺ μπαίνεις κακομοίρισσος καὶ βγαίνεις φιγουρίνι.
Ὅσο γιὰ τοῦ κοφίματος τὴν τέχνη τὴν μεγάλη
αὐτὸ σᾶς τὸπα κι' ἄλλοτε καὶ σᾶς τὸ λέγω πάλι.
Τεχνίται πρᾶσες τάξεως ἀμφότεροι ὁροῦ
καὶ γελαστοὶ σᾶς κερτεροῦν εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

—

Ὁ Παπανικολάου, ὁ Δημοσθένης ἤτορ,
ὁ Πασσατέμπος κι' ἄλλος, ὁποῦ κουλούρια κάνει,
τῶν κουλουρτζάδων ὅλων κατέβασε τὴ μοῦτα
καὶ πρῶτος 'στὰ κουλούρια τεχνίτης ἀνεφάνη.
Δὲν θρίσκεται κουλοῦρι μὲ τὰ 'στιὰ τοὺς ταῖρι.
Γιὰ μυρωδιὰ καὶ γλυκὺ 'ρωτᾶστε κι' ἐμένα.
τὸ κάθε του κουλοῦρι καὶ τόνορά του φέρει
γιὰ νὰ τὸν διακρίνῃς ἀπ' ἄλλα νοθευμένα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Ὀγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσια,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μέσον μὲ σορὲ τὰ βγαίνῃ.
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξοντάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς τὰ δίχνομαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ 'στὰν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλεπάνω,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδ' ὅλην — δίχως νάζῃ κι' ἀνησυχῇν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα ἑλλάδια καὶ μόνο.

τῆ' τὰ ἴσια ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατῶ — ἔγγυες συνδρομητές.
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν ἔδει — θὰ τὸν χάσῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ στάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.

Τοῦ Ἀπριλίου πέμπτη κι' εἰκοστὴ
κι' ἐπανοδος Ἐθνάρχου θαυμαστὴ.

Τραπέζα τέσσερα κι' ὀγδόντα.
ἀστράπτε, Θεόδωρε, καὶ βρόντα.

Ἄσμος πρὸς τοὺς Πατρινοὺς τῆς γρηᾶς Δελῃγιαννοῦς.

Τότε τότο 'στὸν Ἐθνάρχη, ποῦ τοῦ λέγουν μερικοὶ
πῶς χρειαζετ' ἐπισκέψεις φρενολόγων ἰατρῶν,
κι' ἄλλοι γιαρω μου ἔλατε καὶ σταθῆτε πανοῖκοι,
Ἀχιλλεῦ καὶ Κομανιώτη καὶ σὺ Κάτων τῶν Πατρῶν,
καὶ μὲ στίφανον στερῆθτε νέες ὀξῆς ἀείδου...
τὸ σφαιρίδιον ὑμνεῖτε... ἄλελεῦ τοὺ σφαιριδίου.

—

Εἰς τὸ Ἄργος τεῖρα σκοῦρα καὶ 'στὸ Ναύπλιον συγχρόνως,
ὁ καλὸς ἀνεψιός μου μὲ ὁρῆς πρὶς μ' ἰδίχθη μόνος,
ἀλλ' ἐγὼ σκεφθείς τὰ πάντα, ποὺ μ' ἐδίδαξεν ἡ πεῖρα,
ἔγυρα μυρωδιὰ νὰ πάρουν τὰ βρεμένα μου ἐπῆρα,
καὶ 'στὴν Κόρινθο πηγαίνω μὲ τὸ βῆμα μου ταχύ
καὶ μοῦ 'γεν' ἐκεῖ πέρα τρομερὰ ὑποδοχή.

—

Καὶ τὴν Κόρινθον ἐρήμαν 'σοῦ Σολόκαστρον ἐπῆγα
καὶ μοῦ εἶπαν κι' ἐκεῖ πέρα καὶ τοὺς εἶπα σὺκ ὀλίγα,
κ' ἀπ' ἐκεῖ πρὸς τὴν Ἀκράταν κι' ἀπ' ἐκεῖ 'στὸ Διακοφτό
καὶ τοὺς εἶπα 'στὰ Παμεῖα πῶς δὲν ἔφηνα λεπτό,
κι' ἐνταπήντησε 'στὸν λόγον τοῦ Ἐθνάρχου ἐν σπουδῇ
ὁ υἱός τοῦ πρὶν Δημάρχου, ὁ Μακαπόλης ὁηλαδή.

—

Στὶ Ριζόμυλον ἐτσίνος κύμασ', ζήτω καὶ λαμπ.
καὶ μ' ἐρώτησαν μὲ ρυζί, μὲ πιλάφι καὶ λαπᾶ,
κι' ὅλους κι' ὅλας προτρωνήσας κι' ὅλα θύσας κι' ἀπολύσας
καὶ τοὺς τόσους θολορράφους 'στὸν Ριζόμυλον ἀλέσας,
ἐξεκίνησα κι' ἐπῆγα εἰς τὴν πεζὴν τοῦ Λίγιου
νὰ βολήσω περὶ "δόλων καὶ κυρίας τοῦ Αἰγείου.

—

Θὰ γνωρίζετε βεβαίως πῶς μ' ἐδίχθησαν ἐκεῖ...
μ' ἐξεκαυχήνε κλαρινῶν καὶ ζουρνάδων μουσική,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θριαμβου καὶ τοῦ τόσου μεγαλείου
μοῦ πιστὸν γνωτέκιες κι' ἄνδρες τριαντάφυλλ' Ἀπριλίου,
ἀκ "ἔμπρός μου ἄσπρος κρίνος κι' ἀπ' ὀπίσω μενεξές,
εἶχα γίνει περιβόλι καὶ σωστὸς Ντελμὲ-Μπαξές.

—

Καὶ τὴ Λίγιαν ἀφήκα 'στὸν Πατρῶν πετῶ τὴν χώραν
μὲ ἀπόφασιν γενναίαν νὰ παρλάρω μίκν ὥραν.
Ἡ λαμπρὰ ὑποδοχὴ σας ἀληθῶς μὲ συγκινεῖ
καὶ προσέλθετε μὲ τρόμον, προσφιλεῖς μου Πατρινεῖ,
εἰς μεγάλους λαβυρίνθους προθύτων νὰ σᾶς εἰσάξω
καὶ 'στὰ πόδια νὰ σᾶς λρώσω, καὶ ταύτην σας νὰ λυσαξω.

—

Θὰ γνωρίζετε βεβαίως παρ' ἐμοῦ λαπταμερῶς
πῶς Γιώργιος ὁ πρῶτος μ' ἀπέδιωξε σκληρῶς,
πῶς μοῦ εἶπε ἀκυρεῖ μοι, μὴ τὸ πόδι σου κτυπᾷς,
δὲν σ' ἐρίνω τὸ χρυσοῖ 'στὰ σαράντα νὰ τὸ σᾷς.»

πῶς ἀδίκως τἀ παπούτσια εἰς τὸ χέρι μου ἐπῆρα
κι' ἐξεμάνη τῶν Ἑβρέων καὶ Τριακοσηνῶν ἡ σπεῖρα.

—

Θἀ γνωρίζετε βεβαίως καὶ τἀ πρίν καὶ τἀ κατόπιν,
πῶς ἡ παύσις μου ἐκείνη ἐξηγήθη 'στὴν Εὐρώπην,
πῶς ἰσχίσθ' ἡ πρὸ αἰώνων τῆς Ἑλλάδος ἱστορία,
πῶς κι' αὐτὸς ὁ Μενζουφάνης μὲ παρείτησε 'στὰ κρύα,
πῶς ἀκόμη τοῦ Θωμοῦ του δὲν ἠγιώσθησαν οἱ λόγοι ...
νὰ σ' ἐδάγκωνα 'στὸ σβέρκο Μαντζουφράκα 'στὸ κατώφλι.

—

Θἀ γνωρίζετε κι' οἱ Γάλλοι πῶς μοῦ γκάγκουν σὰν ἕλιγκα,
πῶς ἰφοίνιτο 'ἀπὸ σβέρκο εἰς τὴν Τρίπολι σὰν 'πᾶγα,
ποίαν ὕβωσα σημαίαν, πῶς μ' ἐδίχθησάν κι' ἄλλοι,
πῶς ἀγρίως ἐβρυχήθη κι' ὁ Γαλλόφρων Καρκαλού,
καὶ πῶς ἤκουσε κι' ἐκεῖνε κλονισμούς κι' ἀνατριπάς
καὶ μ' ἐδίκαβασε τοῦ Δήμου Νυμφαίκας ὁ παππᾶς.

—

Τὸ σφαιρίδιον κρατεῖτε... ἐλαλεῖ τοὺς σφαιρίδιου...
δὲν ἐκόπ' ἡ τόση φόρα τοῦ μιγκλου μου σταλίου.
Τὸ σφαιρίδιον ἂς εἶναι τὸ σπαθὶ τοῦ πατρώτου,
κι' ἂν κι' ἐγὼ συνεδυάσθην μὲ κοπέλι τοῦ προδότου,
ἀλλὰ τοῦτο μὲ δοξάζει, ἀλλὰ τοῦτο μ' ἀνυψοῖ,
καὶ θἀ κάμω τοὺς προδότας νὰ χαρίζουν 'στὸ ταμεῖ.

—

Τὸ σφαιρίδιον κρατεῖτε... κινδυνεύουν οἱ θησαί...
τὰ ἰδάφη συχαλοίζουν ἀκαταπαύστοι τσιμπεί...
τὸ σφαιρίδιον ἂς εἶναι τὸ ἓν μέρι καὶ καθόλου,
τὸ σφαιρίδιον ἂς εἶναι μία σφαῖρα πυρεβόλου,
κι' ἂς ἠχήσῃ κι' ἂς κτυπήσῃ μ' ἕνα βρόντον βρωτερόν
πᾶσαν σφαῖραν ὑπισθεν ἀλλοφράφων ἀλλερόν.

—

Τὲ σφαιρίδιον κρατεῖτε ... 'στὸν Ἐθνάρχην τοῦτε ὁδτε...
τὰς λευκάς μου φαβρίτας σιδαθῆτε, πατρῶται...
Κοψῆτε μὲ τοῦτο μόνον καὶ τοῦ Στέμματος τὸν βῆχα
πρὶν σᾶς ἄσπρας μου μπαρμπίτας νὰ μαλῶ τρίχα τρίχα.
καὶ 'στὰ χέρια σας τῆς ὠόω νὰ τῆς πλέξετε Κερόνι ...
τὸ σφαιρίδιον κρατεῖτε ... τὸ σφαιρίδιον κεντόνι.

—

Στὸν καπήορρο που 'πῆρε τριανταφύλλα μεῦ σπίρνου
συχνοὺμαι, συμπολίται, καὶ τἀ δάκρυα μὲ πίρνουν,
ἀλλ' αὐτὰ τἀ δάκρυα μου θἀ γενοῦν ὠκεανός
'στὸν ὁποῖον πᾶς Ἑβραίος θἀ πνιγῇ σὺν τὸν σπαθί.
Δρόμεττέ μι νὰ σᾶς ἰμίξω, πάψετέ με νὰ σᾶς παίψω.
ἐάστε μι νὰ σᾶς δέσω, κλᾶψτέ με νὰ σᾶς κλαψω.

—

Κλαίω κλαίω σὰν Ἐθνάρχης καὶ γι' αὐτὸ μὲ συγχωρῆτε,
μὰ τὰ τόσα δάκρυά μου εἶναι τόσοι μαργαρῖται.
Ὅταν ἤλθω καὶ πατήσω τὶς ἐλαφρὰ λατρεύτα
δὲν 'μπορῶ νὰ τὰ κρατήσω, ρωμαυκοῦμαι κι' ἀπ' αὐτὰ
Κλαίω κλαίω, συμπολῖται, πληπλέστερον ἐλᾶτε
καὶ τἀ μαῦρα δάκρυά μου μὴ σᾶς κάνουν νὰ γελᾶτε.

—

Τὸ σφαιρίδιον κρατεῖτε εἰς τὰς χεῖρας προπετῶς,
οὐδ' ὁ τίτλος τοῦ Ἐθνάρχου δὲν μοῦ εἶναι ἀρεστός,
καὶ σκαίνοντες 'στὸ πόδι ὅλοι, πόλεις καὶ χωριὰ
καὶ τὸν γίγαντα μὲ λέγων καὶ τὸ ἄστρον τοῦ Μωρηᾶ.
Κι' ἀληθῶς τοιοῦτος εἶμαι κι' ἀπ' ἐμπρὸς μὲν κι' ἀπ' ὀπίσω
φῶς ἥλιου θἀ σᾶς δώσω, πῦρ καὶ λάβαν θἀ σκορπίσω.

—

Φίγγω ρίγγω, λάμπω λάμπω, καὶ σκοτίζεται ὁ Θρόνος,
εἶμαι Πουλιὰ, εἶμαι Ἄρης, εἶμαι Σείριος καὶ Κρόνος,
εἶμαι Ἄρκτος, Κασσιόπη, πρώτον ἄστρον καὶ πλάνητης,
εἶμαι... εἶμαι... Γαλαξίας, ἀερόλιθος, κομήτης,
Ἐκατόγχειρ, Κύκλωψ, Γίγας, Γαργαντούας καὶ Γωγώ,
καὶ πρὸς στάσεις κι' ἀνταρσίας ἀκατάβλητος ὀργώ.

—

Εἶμαι... εἶμαι... τί δὲν εἶμαι ;... ὁ κακὸς ἐμπρός μου νανα...
εἶμαι Βρούτος, Σουμπέλαικας, Ναπολέων, Ταμερλάνος,
εἶμ' Ἐθνάρχης καὶ Μονάρχης καὶ Στρατάρχης καὶ Σχολάρχης,
εἶμαι Παππᾶς καὶ Παντίφης καὶ παππᾶς καὶ Πατριάρχης.
Ἐξαπάνησα εἰς τίτλους τὴν οὐσίαν μου ἀκούτως
ἕως ὅτου εἰς τὸ τέλος κατάντησα Δόν-Κισσώττος.

—

Μὰ πηγαίνετι ὡς τόσο, συμπολῖται μου, νὰ φᾶτε,
καὶ πισιὰς δὲν ἀμφιβάλλω πῶς τῆς πείνας θἀ φᾶρᾶτε.
Τί σοβόκινα 'στὰνταρά σας ὁ Θεόδωρος γνωρίζει,
μὰ κι' ἐμὶ σπουδαία πείνα Παυσανίου μὲ θερίζει,
καὶ παρακοῦσι δὲν χορεύει ὅταν εἶναι νηστικό...
καλὴν ὄρεξιν, πολῖται, 'στὸ καλό σας σπηγικό.

—

Κ' ὅταν πλήρη αἰσθευθῆτε τὴν κοιλιὰν σας τὴν γαστέρα
μὲ φαΐου καὶ μὲ λαμπάδας νὰ ξανκλθῆτ' ἐδῶ πίρα,
καὶ ν' ἀκούσετε χορτᾶτοι ἀπὸ τοῦτον τὸν ἰξώστην
τὸν χορτᾶτον γίγαντά σας, τὸν χορτᾶτον λαοσώστην.
Ἐλιλιοῦ τῷ σφαιριδίου... δὲν λόγους θἀ σᾶς βγαλεω...
γιὰ τὴν ὄρεξι τὸν ἕνα, γιὰ τὴν χώνῃ τὸν ἄλλο.

—

(Ἔπεν αὐτὰ ὁ Θεδωρῆς κι' ἀμέσως ὅλ' εἰ φίλοι
ἐπῆγαν καὶ τοῦ 'φίλησαν γνωκτιστοὶ τὸ χέρι,
κι' ὁ Θεδωρῆς τὸ κούτελο τοῦ κυθενὸς φιλεῖ
καὶ τὸν λαὸν δὲν ἔπαυε δακρύων νὰ συγχαίρῃ).

—

Δευτερεῖς λόγος πρὸς Πατρινοὺς
τῆς Ἐθναρχίνας Δεληγιαννοὺς.

—

Ὁ μαγκλὲς σας Ἐθνάρχης κι' ἐκ δευτέρου προπορεύει
τώρα πούλθε εἰς τὸ κέρι, προσηλίας μου Πατρινοί.
Πάλι μοῦρχεται νὰ κλαύω κι' ὅλα ὅδοτέ μου μαντύλια,
πάλι κλαίω καὶ σπαράζω καὶ μ' ἀναβοῦν τὰ καντύλια.
Εἶναι ξένη πρὸς τὸν τόπον τοῦ Ἐγγλέζου ἡ μερὶς
κι' ἕνας μόνον εἶναι ντόπιος... ὁ Ἐθνάρχης Θεόδωρος.

—

Εἶναι ξένος ὅποιος πίνει ἀγελαίων ξένων γκλὰ
κι' αὐτὸ δάκρυα δὲν χύνει σὰν κερόβαλλα μεγάλα,
εἶναι ξένος ὅποιος χάπια καὶ τὸν Ἄνακτα τιμᾷ,
εἶναι ξένος ὅποιος λίγο βαρβατίλα δὲν βιομᾷ,
εἶναι ξένος ὅποιος ὅλα μὴ μοῦ ἅπτου τἀ θαρρεῖ
καὶ βλαχάκαλτσαις δὲν βαζει καὶ τσαρούχια δὲν φορεῖ.

—

Εἶναι ξένος καὶ προδότης ὅποιος στίκει σὰν κωδώνι
καὶ δὲν κάνει τὸν ἀντάρτη καὶ ποτὲ δὲν ξεπαθόνει,
εἶσαι ξένος καὶ προδότης καὶ σοῦ λένε ὅλοι «πρᾶβα»
σὰν σοῦ λείπῃ Κερσαντζὲς. σὰν δὲ ἔχῃς ἕναν Καββᾶ,
εἶσαι ξένος καὶ τῶν ξένων τρὶς ξενότερος ἀκόμα
σὰν δὲν ἔχῃς Καλησπέρη κι' ἕναν Κατσνᾶ 'στὸ κόμμα.

—

Εἶναι ξένος ὅποιος χάχας κάθε τόσο δὲν 'μιλεῖ
καὶ 'στὸ κούτελο τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο δὲν φιλεῖ,
ποὺ δὲν ἐδέησε μὲ μπαλτάδες καὶ χασάπικα μαχαίρια
γιὰ τὸ πήδημα τοῦ ψύλλου τὰ παλάρια καὶ τὰ χέρια,
ποὺ μὲ λίξις δὲν ὁρίζει ἀληθῶς Ἑλληνικὰς
καὶ σημαίας δὲν ὑφόνει σὰν κι' ἐμένα Γαλλικάς.

—

Εἶναι ξένος καὶ προδότης καὶ τὸ κράτος κηλιδόνει
ὅποιος ρούγι σὰν τὴν λέπρα καὶ τὴν ψώρα τὸ Κερδόνι,
ποὺ συχνὰ δὲν ἀνοφέρει τῶν προγόνων του τοὺς τάφους
καὶ τριγύρω του δὲν βλέπει μυστικοὺς μηχανορράφους,
εἶναι ξένος ὥστις κλείων δὲν 'μιλεῖ γιὰ τὰ ὀστᾶ του,
εἶναι ξένος καὶ μισέλλην ὅποιος εἶναι 'στὰ σωστὰ του.

—

Ὁ καθένας εἶναι ξένος κι' ἀθνικὸς Ἰσκαριώτης
κι' ὁ Ἐθναρχης μόνος Ἕλλην καὶ μοναχὸς πατριώτης.
Ὡς τοιοῦτος δὲν κομπιάνω, δὲν σχολιάζω, δὲν ὀργώ...
τῆς θερμῆς φιλοπατρίας τὸν ἱερὸν καλλιεργῶ,
κι' ὁ ποθῶν νὰ λαβῇ τίτλον πατριώτου ζηλευτοῦ
θἐ προσέλθῃ νὰ τοῦ κάμω τρεῖς ἐνθέσεις ἐξ αὐτοῦ.

—

Ὁ Ἐθνάρχης εἶναι μόνον ὁ φρουρὸς τῆς ἱστορίας
κι' ὁ Πιστὸς καὶ ὁ Παμπόνηρος τῆς σωστῆς φιλοπατρίας,
καὶ εἰς ὅποιον ὁ Ἐθναρχης τὸν ἰδῇ τὸν ἐμφυσᾷ
δαιμονίζεται ἀμέσως καὶ φρενιάζει καὶ λυσσᾷ,
κι' ὅλους γύρω του προδότας καὶ ρυφασπιδας τοὺς βλέπει
κι' οἱ ἀπάτριδις φωνάζουν ὅτι δέσιμο τοῦ τρίπτει

—

Θέλω κι' ἄλλα νὰ παρλάρω γιατὶ τότσουξα καὶ 'λίγο,
μὰ βαρβᾶτε, συμπολῖται, καὶ βιαζομαι νὰ φύγω.
Στὰς κλεινὰς Ἰωτιφανους ἀπ' ἐδῶ πηγαίνω ἴσα
καὶ πιστεύω κι' ἐκεῖ πίρα νὰ μὲ πιάσῃ νέα λύσσα,
κι' ὅτα ἐκουζα 'στὰς Πατρὰς νὰ τὰ 'πῶ καὶ 'στὰς Ἀθήνας
καὶ καρδίας νὰ θερμάνω παγωμένας καὶ λιθίνας.

—

Πρὸς Θεδωρῆν ὁ Φασουλῆς
μιστὸς ἀγάπης καὶ χιλῆς.

—

Καλῶς τὸ πάστρο τοῦ Μωρηᾶ κι' ὀμάν, Χριστέ, κι' ἐς φέξῃ...
σὰν τί στερφνὸ, Θεδωρῆ, κανένας νὰ σοῦ πλέξῃ ;
Τίτλους κι' ἐπίθετα γιὰ σὲ κανεὶς δὲν λογαρριζέτι
ὅλο ρργᾶρι νὰ σὲ 'τῆ καὶ τοῦτο σοῦ τκιρικζει.
Ἔσυ 'στὴ γῆ δὲν ἔπρεπε ἀδίκως νὰ σκαπίζῃς,
ἀλλ' ἔπρεπε ἀπὸ 'ψηλὰ τὸ φῶς σου νὰ σκορπίζῃς.

—

Καλῶς το πάστρο πιδοῦσε κι' ἔπρε κουντρουβάλια,
σὶ προσρωνεῖ κι' ὁ Φασουλῆς 'στὸν γαϊδαρο κλεβάλια.
Ἐμαθαμι πῶς ἔλαμψες 'στὴν Τρίπολι κι' ἀλλοῦ,
ἐμαθαμι πῶς ἔλαμψες κι' ἐκεῖ 'στὴν Καρκαλοῦ,
ἐμαθαμι πῶς ἔλαμψες καὶ 'στὰς ἐνδόξους Πάτρας
καὶ πόσο φῶς ἐσκόρπισες πρὸς τοὺς Κερβενολάρκας.

—

Ὦ! δός μου, Τσάρε τοῦ Μωρηᾶ κι' ἀνίσπερο ἀστέρι,
νὰ σοῦ φιλήσω τάκοπε καὶ τὸ κομμένο χέρι,
Ὦ ἥλιε μου καὶ Τσάρε μου καὶ τζόγια μου χρυσῆ,
τὸ καύτελό μου φίλησε, παρακαλῶ. καὶ σύ,
κι' ἂν ἔγιναν τὰ μάτια σου πιπέρι δακρύων ρεῖθρα
μὲ τἀ 'δικά μου Σιλωάμ γιομίζει κιλιμπίνθρα.

—

Ὦ σὺ Ἑστία τοῦ φωτὸς καὶ μόνε πατριῶτα,
διάλυσε τὸ σκότος μας καὶ μὴ λυπᾶσαι φῶτα.
Ὦ Ἕλλην ντόπιε καὶ σωστέ, ποὺ μόνος φύλαξ εἶσαι
τοῦ προφιλοῦς Συντάγματος καὶ καθενὸς θεσμοῦ,
κι' εἰς τὸν ἀναίσθητον ἐμὲ μὲ τὴν πενὴν σου χύσε
ἐκεῖνο τὸ μικρόβιον τοῦ πατριωτισμοῦ.

—

Τἀ καύτελά μας φίλησε, Γερτούτσε Σατρέκη,
καὶ ματς καὶ μεύτς φιλήματα κι' ὁμόνοια κι' ἀγάπη
Τοὺς λόγους πού 'τσαμπούνισες 'στους ἐξω πατριώτας
'πὲς τους κι' ἐδῶ, Χρυσόστομε, καὶ σπάσε μας ταύτιχ,
μὰ νὰ μὴν παθῃς πρόσεξε δυσλειτίας μὲ τοὺς προδότας
κι' ἐκεῖ πού εἶσαι Σείριος γενῆς κολοφωτιὰ.

—

Λένε κι' ὁ Τσελεπίτσαργις πῶς σοῦχει βαλλωμένα
καὶ 'στοῦ Μυλλόρου τριγυρνᾷ τὸ σπῆτι ὁλόενα
Κι' ἐκεῖνος πού σ' ὁλέτρευε θερμῶς καὶ σφαφύρους
τῆς βρακοζώνας 'μουντζωσε καὶ τα Κερδόνια ὅλα.
γιατὶ κι' αὐτὸς ὁ σκαρτζιᾶς καὶ πρὶν σημειοφόρος
δὲν ἔχει 'στὸ τσαρούχι του νὰ βάλῃ μαντζιούλα.

—

Ὦ Γίγα σὺ, κατάσταξε τῶν μιαρῶν τὸ στίγος
μὲ Ἀρμοδίου Λεμονῆ συρκωνεκτόνου ζίγος.
Σὺνωμοσίαι κατὰ σοῦ καὶ πάλιν ἐξυφαίνεται,
ὁ δὲ Μυλλορδὸς ἄρχισε σὰν πρώτα νὰ φουσκώνῃ,
κι' ἐκεῖνο τὸ Κερδόνι σου, καθὼς ὡς τώρα φαίνεται,
μὲ τὴν μαυρίλα θἀ γινῇ τῶν πατρουτσιῶν Κερδόνι.

—

Ἀδικημένε Θεδωρῆ, τρεχάτος ἀμολήσου
κι' ἀγκαλιασε τὸν Ρελλὴ σου καὶ μετ' αὐτοῦ φιλήσου,
κι' ἀφοῦ τοῦ κράτους σήμερα σαλεύουν οἱ θησαί
τὸ φασκελὰ σκε πυρετὲ ἀς γίνουν ἀσπασμοί,
καὶ τὰν τρυγόνιν καὶ αἱ δυὸ πετᾶτε γοργοφτέρωτα,
ὅπου νὰ λίγῃ ὁ καθεὶς ἁμωρὲ χαρὰ 'στὸν ἐρωτα !...»

—

Κύττα τὸν Λεωνίδα σου, τὸν δεύτερο ἀστέρα
που ἔχασε τὸν ὁρμὸ του κι' ἐξέπιτε' ἐδῶ πίρα.
Ἰδού κι' αὐτὸς μὲ τοὺς λεπτοὺς βαρεῖ τὸ εὐμπιλίκι
καὶ κάθε ὑπουθήκιες κοντὰ 'στὸν ἄλλον στέλνει
νὰ φασκιλώσῃ ἐτοίμως καὶ νὰ φασκελωθῇ....
τέτοιες χρυσὲς Συνόψαπμος νὰ μὴ σοῦ βασκωθῇ.

—

Κύττα τοὺς Νικολῆδες σου καὶ τόσους μαργαρίτας
ποὺ τώρα μᾶς ἀπέδειξεν πῶς καὶ μὲ Συμμαείτας
ὅταν ἡ χρεία πὸ κακὴ συχρόνται Τουδάρι,
καὶ ὅλ' αὐτὰ ὁρίλουσαι 'στὴν συνετὴν σου πρόνοιαν,
καὶ τόση ἀφοσίωσις κι' ἀγάπη τους συνδέει.
ὁποῦ σιχνέτσαι κανεὶς τὴν τόσην των ὁμόνοιαν.

—

Τὸ νικηφόρον ὅρμα σου πρὸς ὄδξαν τῶν αἰώνων
τὸ σέρνουν ἀνθρωπάλογα μὲ ὁρὸ ποδάρια μόνον.

καὶ τὰ λιμάνια των λευρὰ χρατὶς ὑπερτρέφνως
ἐνῶ τὸ Στίμμα τὰ λουρὰ μαζεύει τα 'οικα σου,
καὶ σὰν Ἐθναρχης χαιρετᾷς καὶ σὰν μεπουμπλικανος
τετράποδα καὶ δίποδα μὲ τὴν ἀπουμπλικα σου.

—

Τοῦ σφυριδίου ἐλαλεῦ !... Ἐθναρχα, εὐ παρέστης
ἐν μέσῳ τότης κυνικῆς τοῦ Ἀπριλίου ζίστης.
Πίστιν μᾶς ἔλες νὰ ἔχωμεν 'στὴν ἄσπρην κιρυφήν σου
ὡς κόκκον ἐκ σινάπεως. Ποστυνε Σατράπη,
πιστεύει ὅμως ὁ καθεὶς σὰν βλέπῃ τὴν μορφὴν σου
πῶς ἐπαρακαλέσαμε μὲ τοῦτο τὸ σινάπι.

—

Μᾶς λὲι πῶς ξένοι τύραννοι θ' ἀλλάξουν τὸν Χριστὸν μας
καὶ θὰ ῥιζάξουν λαίμαργα τὰ γκὰκ των μαστόν μας
Ἂν κι' ἔχω ἄδειους τους μαστοὺς ὡ ἄστρεν τραμεντέντα,
καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ γένω παραμάννα,
μα πρὶν κανεὶς κλαιδαπὸς βυζάσταις τοῦ μὰς κάμῃ
κι' ἡ ῥώγαις τῆς γκιόκρας μου δὲν θἄχουν γκὰκ δράμι.

—

Εὐσί. Ἀρχικαρδέναρι καὶ δέσκι τῆς ἡμέρας . . .
ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος αὐτῆς τῆς λιθοσαίρας,
μηδὲ κι' ἡ βασιλεία σου μὲ τὸ βαρύ της κνεύτον
δὲν εἶναι, Τσάρε Θεδωρῆ, ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον,
γιατὶ ἂν ἦταν ἀπ' ἐδῶ, καθὼς καταλαμβάνεις,
δὲν θἄλεγες πῶς ἔκανες κύτα ποῦ λὲς πῶς κάνεις.

—

Ἡ φωτεινὴ φολάκρα σου φῶς χίνει ἐκηβόλον
ἐκ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ζήνωνος ἀνὰ τὸ Ἔθνος ὅλον,
κι' ὅπως ἐκεῖνον βλέποντες τὸν ὀδηγὸν ἀστέρα
ἄλθαν 'στὴν φάτνην τοῦ Χριστοῦ οἱ τῆς Περσίας μαγοι,
ἔτσι καὶ σὺ μᾶς ἔφερες τρεχάτους ἐκεῖ πίρα
ὅπου δὲν βρίσκει ἄνθρωπος καὶ λάχανα νὰ φάγῃ.

—

Εὐσί. Ἀρχικρεόναρε, μὲ τὸν Συνδυασμόν,
ποὺ καταπλάσματα ζητεῖς ἀπὸ στιναπισμόν.
Ἀνακπωμπώσαν 'γρηγορα καὶ φόρα τὴν λεπίδα
καὶ λάμψε ὡς Πανελλήνιος καὶ Τσάρος Θεδωρῆς . . .
τοῦ σφυριδίου βλιλεῦ, ἀλλ' ὅμως παρ' ἐλπίδα
γκαρίζει τὸ γκιόκρι μου καὶ νὰ μὲ σηγχωρῇς.

Συστάσεις μερικαί, ὀλέγον φιλικαί.

—

Ἀθηναῖοι ψηφορόροι, μίαν ψῆφον ἐπαινῶ
'στὸν Καμπουρόγλουν τὸν Γιάννη, τὸ παιδὶ τὸ χειδιαμένο,
ποὺχει πάνω, ποὺχει γλῶσσα, καὶ σὰς γράφει τόσα νέα
μὲ τὸν ἔνδεκα στιχεῖα καὶ στιχεῖα τῶν ἑνδέκα,
κι' ὅταν εἶναι θυμωμένος κι' ὅταν εἶναι 'σὰ καλὰ του
τόσον κόσμο ξετριλλίνουν τὰ χεντρὰ καὶ τὰ φιλὰ του.

—

Ὦ σεῖς Θηβαῖοι ἐκλεγεῖς κι' ἀπόγονοι Λαΐου,
πρὸς τὸν Σκουλούδην σπεύσατε τὴν τρίτην τοῦ Μαΐου
καὶ μὴ πισῶς ἀκούετι κανένα παλαβόν.
Ἀφοῦ κι' ὁ Λάρδος Δήμαρχος τοῦ Ἄττιος Θηβῶν
ἐπίτιμον τὸν ἔκαμε τῆς Θήβας σας πολίτην
κι' ἔνιε' αὐτοῦ ὁ Στέφανος ἐτόλμησε τὴν μύτην
Ἂς ἔβγῃ ἀσπροπρόσωπος καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ἐγὼ δὲν πολυσηγγόμαι συστάσεις νὰ τοῦ κάνω,
γιατὶ τὸν πρῶτα 'στοὺς χορους μὶ ἔπνεικε εἶν τρέχω,
δικά μου φρόκο ἔκανε κι' ἀνάγκη δὲν τὸν ἔχω.
Ἂν δὲν ἐβγῇ σεῖς χάνεται, αὐτὸν δὲν τὸν πειράζει,
ἐμεῖς γὰ τέτοια πραγματα δὲν βάζομε μερεζι.

—

Ὦ ψηφορόροι Μήλου καὶ πασῆς Σίφνου ἴτε
καὶ 'στου Προεδελεγγίου τὴν κάλπην πρεχωρεῖτε,
κι' εὐθὺς τοῦ Χαρίλαου ἡ κάλπη ἂς ἀσπρίσῃ
καὶ πᾶς ἀντίπαλός του ἂς σκασῃ κι' ὃς ἀφρίσῃ.
κι' εἰς ἄπασαν τὴν Σίφνον καὶ σύμπασαν τὴν Μῆλον
ἂς γίνῃ τέλος πάντων τῆς ἐριδος τὸ μῆλον.

—

Παζινοὶ ἀγαπημένοι, κι' ὁ ΡΩΜΗΟΣ πρὸς σᾶς κηρύττει
νὰ ψηφίσιτε πρεθύμως Θεδωρῆ τὸν Βελλισάνιτη,
πεύκαι νειὸς γαμάτος γνῶσι καὶ δραστήριε παιδί
καὶ καλὰ γὰ τοὺς Παξους του χίλια δρὴ θἀ κιλοίδῃ.
'Σ' ἕναν κι' ἄλλον κακομοίρη μὴ σκεπάτε τὸ μαγκὸ σας,
βγάλετε τὸν Βελλισάνιτη, σας τὸ λέγω γιὰ καλό σας.

—

Τῆς Σύρας ψηφορόροι, καθεὶς ἂς τραγουδᾷ :
ἄσπρο καὶ μὶ τὰ ὁπά σας τοῦ Γιαμμαλάκα,
κι' ἂν θέλετε τὴν νίκην καθ' ὅλα ἐντελῆ
λευκὸ τεῦ δικηγόρου κι' ἐξύπνου Παντελῆ.
'στὸ πεῖσμα κάθε μπούρου ἀκὶ καθὶ Κορδονᾶ
καὶ τοῦ Βοκοτοπούλου καὶ τοῦ Τσιροπινᾶ.

—

Οἱ Ἀθηναῖοι χρεωστοῦν τὸν Λεμονῆ νὰ ψέλνουν
καὶ Βουλευτὴν ἐνδέκατον τὸν Λεμονῆ νὰ βγάλουν.

—

Οἱ δὲ Ἀργεῖται χρεωστοῦν νὰ βγάλουν τὸν Πλατούτσα,
ποὺ ἔλεγεν πρὸς χάριν των ἐριτάρια παπούτσα.

Εὐχαριστήριον θερμὸν πρὸς τοὺς μακρὰν καὶ ἐγγὺς ἡμῶν.

—

Εὐχαριστοῦμεν τοὺς γνωστοὺς καὶ τοὺς ἀγνώστους φίλους,
ποὺ 'στὸ νέμα μας ἔστειλαν χαιρετισμοὺς πικίλους,
εὐχαριστίκς δ' ὁ ΡΩΜΗΟΣ ἐκφράζει χωριστὰ
εἰς τοὺν Νικητάθημου τοὺ λαμπροὺ τοὺς Ἐπιλογιστάς.
κι' εἰς ὅλους ψηφικῶς εὐχίται κι' ἀπείρακτα ταξείδια
καὶ τακτικοὺς λογαριασμοὺς 'στὰ λάβια καὶ 'στὰ ξύδια.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει	— σᾶς 'στὸ σπίτι μου ἐνδῆ,	μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα	— μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
ἀρὴν Νεάπολιν ἀπάνω	— κι' ἀπὸ τοῦδε συνεχεῖα	καὶ μιὰ χήρα ὕχως ἄνδρα,	— τοῦτων ἄλλετε μερή.
μὲ ξεωδυχεῖο Ἕλλης,	— ὀρὸ 'σιὸ λάβι τρεῖς 'στὸ ξύδι,		

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου, κεκιουρὶς πολυ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν οἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα.
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ὀδυνάλια	— μόνον μιὰ φορὶ θἀ βγαίνῃ,	γιὰ τὸ ξένα ὅμως μέρη	— ἑξακοσένε καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅταν ἔχῃ ἑξυνιόδα	— κι' ὕστερα μου κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φυλλο ἂν κρατῇς	— ἔχουσι συνδρομητή.
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμεν	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶη μαῦρο φίδι.
καὶ 'στων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ ὡς τὴν ἀλαδίαστρη,	Γράμματα καὶ συνδρομὴ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δέχνε νέζια κι' ἀνφίκτην,	Γιὰ τὴ σόσα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.		

Μαΐου δευτέρα,
ἀγῶνος ἡμέρα.

Ποδόντος ὀγδόντα πάντα καὶ τραπόζα
καὶ ἡ πατρὶς 'στὰς κάλπας γαιριάζα.

Φασουλῆς καὶ Θεδωρέτος. ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Θ.—Καὶ πῶς τὰ βλέπετε λεπτὸν ;
Φ.— Μακρὰν μοῦ μυρίζει
κι' ἡ αἴριον τὶ τέξεται καθένας τὸ γνωρίζει.
Θ.— Ὦ λύσσα ἐκτελέσασε !... ὦ πάθη ψυχοθόρα ! ...
Φ.—Καθόλου τὸ σωμέρι σου δὲν ἔνεσωσες ὡς τώρα.
Σὺ πρέπει νὰ μαυρίζεσαι καὶ μὶ τὸ παραπάνω
γιὰ νὰ σὲ λένε Ζίγγε-Χάν, ἀστέρι, Ταμερλάνε.
Ὅταν σὲ δείχνῃ κι' ἡ Ἀλλὴ μὲ τὸ αὐτίρ πολλοὶ,
ὅταν ῥοφοῦν τὸ αἷμα σου φρικτοὶ μηχανοράφοι,
ἡ Συμμαχία ἡ Τριπλὴ καὶ ἄλλοι παρεδόμιες,
ὅταν ταλεύσουν ὅπως λὲς Συντάγματα καὶ νόμοι,
τότε κι' ἀστραπτεις καὶ βροντᾷς καὶ θαύματα μᾶς κάνεις
τότε 'σε' κλίνθηκε φαίνεσαι πῶς εἶσαι Δεληγιάννης.
Σὺ πρέπει νὰ παρακαλῇς τὸν τενικὶ νὰ τρῶς
πρὸς ὄλξαν τῆς παρίδος σου καὶ τῆς κτενῆς μητρός,
ἀπὸ τὸ Στέμμα 'στὴν Ἀρχὴν ποτὲ νὰ μὴν καλῶσαι
κι' ἀντιπολιτευόμενος κιόνιες νὰ εἶσαι,
καὶ νὰ κυττάζῃς ἄγριπος μὲ ἀνταρτῶν παρέαν
νὰ μὴ βλαφθῇ τὸ Σύνταγμα μηδὲ κατὰ λεπτέαν.
Ἂν θέλῃς ὡς 'στὰ σύνιτσα ἡ ζόζα σου ν' ἀνέβῃ
ἀνάγκη καὶ τὸ Σύνταγμα νὰ παρακινδυνέῃ,
ἂν θέλῃς δὲ τὸ Σύνταγμα τὸ τρίς ἀναθεμάτο
νὰ πέρνῃ τὸν καπηφόρο καὶ νάνει ἄνω κάτω,
πρέπει καὶ σὺ νὰ στίκεσαι ἀπ' ἔξω τοῦ Νυμφῶνος
καὶ νὰ φυσᾷς μὲ μογγαρισμὸ ὁρμητικοῦ τυφῶνος.

ἀλλέως, Θεδωρέτε μου, δὲν γίνεται ἀνταρκ
καὶ δὲν ἀξίζ' ἡ ζόζα σου μιὰ κάλπικη πενταρκ.
Ἐσὺ ποτὲ δὲν ἔπρεπε 'στὸν Ἐξουσίκ νἄρπαγε.
ἐσὺ ἀπ' ἔξω κυβέρνας, ἐσὺ ἀπ' ἔξω λάμπες.
ἐσὺ ἀπ' ἔξω μονχὰ δέγκανες σὰν κορέος
κι' Ἐθναρχης ὀνομάζεσαι καὶ Τσάρος τοῦ Μωρέως.
Ἐσὺ ἐτλάσθης, Θεδωρῆ, γιὰ νάσαι πάντα μαστὸς
κι' ἀντιπολιτευόμενος κι' αἰμοδιψὴς ἀντάρτης,
τῶν κυβερνώντων δικαστῆς καὶ ὄλμιος σκληρὸς
καὶ νόμων καὶ Συντάγματος ἀκοίμητος φρουρός.
ἀλλέως, Θεδωρέτε μου, τὸ φόρτε σου δὲν ἔρρεις
καὶ τίποτα σὲ βιβλίδιο πῶς δὲν θἀ καταφέρῃς.
Σὺ ἔπρεπε 'στὸν Βασιλῆ νὰ τὸ χρωστᾷς γιὰ χαρὶ
ποῦ τὸ σπαθὶ σου τόμανε νὰ 'βγῇ ἀπ' τὸ φιλόδι
καὶ καθε στόμα νὰ σὲ 'πῇ ἐνεκ' αὐτῆς τῆς πράξεως
Ἐθναρχη, Τσάρε τοῦ Μωρᾶ, κι' ἀστέρι πρώτης τάξεως.
Ἐσὺ γιὰ ζόζα ἔπρεπε καὶ τοῦτο νὰ τὸ πάρῃς
ποὺ βγαίνεις 'στὸ μπαλκόνι σου καὶ λόγους μᾶς παρλάρις,
ποῦ τῆς μπαρμπίτσας σου τρεκβᾷς μὲ ποσμιτὸς δακρύων,
ποῦ προφωνεῖς τοὺς ῥήτορας τῶν συλλαλητηρίων,
ποῦ εἶνιες τὰ συνθήματα κεἰλεκιὰν ἀγώνων,
ποὺ σπᾷζεις τὰ κεφάλια μας μὲ κόκκαλα προγόνων,
ποὺ πᾷς ἐδῶ, ποὺ πᾷς ἀκεῖ, κι' ἀναστατώνεις πάντας,
κι' ἡ Καρκαλοῦ κι' ἡ Μιχαλοῦ σοῦ στήνουν νἐρμάντας.

πού πέρνουν τὴν καρύτσα σου καὶ ἑνθρωπεύεσαι ἀκόμα
γιὰ νὰ μὴν τρῶνε ἄχυρα σὰν κυβερνᾷ τὸ κόμμα,
πού φαίνεται τὸ σπλάγχνοι μας, τύστεον ἐκ τῶν ὑστέων μας,
πού λὲς οἱ ξίνοι πὼς θὰ πρῶν τὸ γάλα τῶν μαστῶν μας,
καὶ τὰ μωρὰ σου ὁ καθεὶς νυχθημερὸν βυζαίνει
πρωτοῦ νὰ πιῇν τὸ γάλα του μὲ ρογχάλη ξένα.
πού θέλεις πίστεν πάντοτε νὰ ἔχωμεν πρὸς σὲ
ὡς κάκκον ἐκ συκέας. Ἐνάρχε μου χρυσέ,
κι' ἄκουσες γύρω σου κι' ἴδε καὶ τὸν καθένα μυστὸν
πὼς ὡς βρυνὸν σινάπεως πρὸς σὲ θὰ ἔχῃ πίστιν
ὅταν ἀπ' ἔξω στέκεσαι τοὺς συνορεῖς ἐλέγων,
ἀλλέως, Θεόδωρέτο μου, μὴν περιμένῃς κάκκον,
γιατὶ μὲ τὸ Κυβέρνο σου τὴν πίστιν μας ἀργάζει
καὶ μὲ τὴν πίστι πούχομε τὴν πίστι μας μᾶς σχάζεις.
Σὺ ἔπρεπε τὸν Ἄνακτα νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς
πού σ' ἔκαμε μὲ τοὺς θεσμούς τὸν κόσμο νὰ φωτίσῃς,
πού γιὰ τὸ Σύνταγμα λυσσᾷς καὶ στέκεις στὸ πεσέρι
κι' ἀχίσκιζε τραγούδια μὲ τὸν Μπαϊρακτάρη,
καὶ μὲς στὰ πρῶτα κούμπατα καὶ μὲς στῆς πρώτας ζέστασες
μὲ τρομπάκια τὰ κεφάλια μας ὁρισμοὺς πυροβόστασες.
κι' ἀπ' τὸ καπίλο ἔκαμνε ὡς κάτω στὰ παπούτσια
μᾶς κάνουν ὅλους θάλασσα, μᾶς κάνουν ὅλους λούτσα,
κι' ὦ λιγερὸν καὶ κοπτερὸν καὶ πικρὸτε ταμπούρι
καὶ νίψου κι' ἀπορράγκμε καὶ κόρτε τὸ κεμπούρι.
Σὺ ἔπρεπε τὸν Ἄνακτα νὰ τὸν εὐχαριστήσῃς
πού σ' ἔκαμε μὲ τοὺς θεσμοὺς τὸν κόσμο νὰ φωτίσῃς,
πού τόσαις στάσεις τρομερὲς καὶ τόσαις ἀντερσίες,
ἀμέσως ἐξεθύμαινε μὲ τῆς ψυχρολουσίαις,
πού τὰ ζερὰ τὰ λάχανα ποτίζουν τῆς Αὐλῆς σου.
πού ζύπνησε κι' ἐβρόντησε κι' ὁ λαλὸς Νικολῆς σου,
τὸ Λιθιέσκι ὁηλαδή, τὸ πρῶτο του τσαμπόνι,
καὶ θυμωμένο κλαίγει στὸ φλογερὸ Κερδόνι
περὶ τε τοῦ συνέρχεσθαι κι' ἐπέρχεσθαι μὲ τρομπάις
ὅταν μακρόθεν βλέπουσιν πὼς ἔρχονται ἡ τρομπάις.
Σοῦ μένει Τσάρος πάντοτε καὶ τοῦ Μωρμὴ ἡ γέρτσ,
ἐσὺ ἐπλάσθης, ἀδελφέ, νὰ μείνῃς Ροβεσπιέρος,
γι' αὐτὸ ξερτέρι γίνεσαι, γιὰ τοῦτο εἶσαι μάννα.
τέτοιον σὲ θέλ' ἡ Καραλοῦ καθὼς κι' ἡ Δημητσάνα,
ἐγὼ δὲ τώρα ἐπειδὴ σοβῶ τὴν πράσσιν σου
κι' ἡ ὀοξα ὑποπόδιόν νὰ εἶναι τῶν ποδῶν σου.
κι' ἐπιθυμῶ ἐνίοτε νὰ γίνεται συσκὸς
καὶ νὰ κευνῇ τὸ Σύνταγμα καὶ κάθε μας θεσμὸς
καὶ στόματα ν' ἀκούωνται σαν τὸ ἴδιό σου λαῖρον
σκοπεύω αὔριον πρωὶ νὰ σὲ χερτάσω μαῦρα.
Καὶ μὴ νομίζῃς παντελῶς, καυμένε Θεόδωρέτο,
ὅτι κι' ἐγὼ ἐκόλλησα 'τὸν Λόρδη Τριεσπίτε,
ἐγὼμαι ἀνεξάρτητος μὲ νοῦ καὶ χαρακτῆρα
καὶ μονοχὰ τὸν Λαμονὴ κηρύττω γιὰ σωτῆρα.
Ὅσα φρονῶ καὶ σκέπτομαι πολλοῖς φανερὰ σοῦ τάπα
καὶ τώρα. Τσάρε, στρῶσε μου τὴν Ρωσσικὴ σου κάπα
μὲ τοῦτο τὸ στηλιάρι μου νὰ σοῦ τὴν ξεπαχτῶ
καὶ γιὰ τοὺς κινδυνεύοντας θεσμούς μας νὰ φωναχτῶ.

Καὶ τοῦτο τὸ δικαίωμα τὸ μέγα κι' ἱερὸν
βιαίως μᾶς τὸ ἥρπασαν εἰς τούτον τὸν καιρόν,
κι' οὐδὲ κανένας εἰμπορεῖ ὁπόταν τοῦ κατσίνῃ
μὲ τοῦτο τὸ συνέρχεσθαι λαοὺς νὰ συγκινήσῃ,
καὶ μὲ τριγμὸν καὶ μὲ βρυγμὸν κι' ἀλαλαγμὸν ὀρικῶδη
νὰ στέκεται τὰ μετανυκτὰ ἡ γειτονιαὶς 'στὸ πόδι.

—

Ἐγὼ δὲν θέλω νὰ 'μιλῶ πρὶν τῆς ἐννάτης ὥρας
καὶ δὲν 'μπορεῖ σὰς βιβλικῶ 'στὸν νοῦ μου νὰ χωρέσῃ
πῶς ἐλευθέρους ῥήτορας πανελευθέρας χώρας
δὲν τοὺς ἀφίνουν νὰ 'μελετοῦν ὁπόταν τοὺς ὁρίσῃ,
μὰ 'στὰ καλὰ καθούμενα μὲ ὀήθωνα νεροῦ
μᾶς λευζουν ἓν ὁπαίδιμα τισσοῦτον ἱερόν.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ πεινὴν μᾶς ἔβαλαν βαρεῖαν,
τουτέστι ἀπηγόρευσαν καὶ τὴν ὁπλοφορίαν,
ἐνῷ τὸ μέγα Σύνταγμα ῥητῶς καθιερώνει
πῶς ἐλευθέρους εἰμπορεῖ καθεὶς νὰ μαχαιρώνῃ,
καὶ μπὰμ καὶ μπούμ Κερδόνιμαι καὶ μπὰμ καὶ μπούμ Ἑλπιδί,
μαχαίρια νὰ λαμπυκοποῦν, νὰ πέρτουν πιστολιαῖς.

—

Ἕως 'στὸ κόκκαλο ζητοῦν μαχαῖρι νὰ μᾶς βάνουν
καὶ κατὰ τοῦτην ἔρευναν εἰς τοὺς πολίτας κάνουν.
Καὶ ψάχνουν τὸν ἀνώτατον καὶ ψάχνουν τὸν κατώτατον,
ὡς τώρα ἔψαχνε ἔρευναν κανένα δὲν ἀρῆκαν,
μηδὲ κι' αὐτὸν τὸν Φωτιαλῆ τὸν σοφολεγιώτατον,
καὶ ὡς ἐγχειρίδια Συντακτικοῦ τοῦ 'βρῆκαν.

—

Σὲ ψάχνουν ἀναιδέστατα 'στὸ ἐρόμε καὶ 'στὸ σπῆτι
κι' ἴσως νὰ κάμουν ἔρευναν καὶ 'στοῦ Μητροπολίτη,
κι' ἴσως πολὺ χειρότερα νὰ μᾶς συμβοῦν ἀκόμη
ὡς ὅτου πλέον, κύριοι, σεισθεῖν ἐκ θεμελίων
τοῦ προσφιλοῦς Συντάγματος θεμελιῶδες νόμοι
καὶ πάλι πιὰ 'στὸ ἑδαφος τὸ τόσον μεγαλεῖον.

—

Γιὰ νάνει τέτοιος ἄνθρωπος εἰς τὴν Ἀστυνομίαν
χρηστός, γενναῖος, ἀσπιλος κι' ἀκέραιος καθ' ὅλα,
πού ἅμα θέλῃς δὲν 'μελεῖς μ' ἐλευθεροστομίαν
καὶ σὺ κι' ἐγὼ καὶ καθεμιὰ μαϊμοῦ κοκκινοκῶλα,
πού γιὰ τιμὴ σου τὸ θαρρεῖς νὰ γείπσκι στηλιάρι
ἀπὸνα χέρι τίμιο σὰν τοῦ Μπαϊρακτάρη.

—

Γιὰ νὰ σηκώνῃ, κύριοι, τὰ παστρικά του χέρια
καὶ νὰ μᾶς πέρνῃ ἔξαφνα πιστόλια καὶ μαχαίρια,
κι' οὐδ' εἷς αὐτὸν τὸν Φωτιαλῆ νὰ συγχωρῇ νὰ ῥίρῃ
μηδὲ μικροῦ Συντακτικοῦ κανένα ἐγχειρίδιον,
οὐδὲ 'στὸν Τσάρο τοῦ Μωρμὴ οὐδὲ 'στὸν Καλησπέρη
νὰ σκαζουν μιτὰ τὰς ἐννιὰ γιὰ τὸ γνωστὸν σφαιρίδιον.

—

Γιὰ νὰ βαρῇ ἀλύπητα χωρὶς κανένα οἶκτον
καὶ τοῦ Μυλλόρδου τοὺς πιστοὺς κι' αὐτοῦ τοῦ Βοναπάρτου,
κι' οὐδὲ τὴν τόσον ἱερὰν σιγὴν τῶν μεσανύκτων
νὰ τὴν ταράττῃ βρυχηθμὸς Βασιλικοῦ κι' ἀντάρτου
καὶ νὰ γκαρίζῃ ὁ καθεὶς σὰν ὄνος καὶ σὰν ὄναρος
« Ἑλπὶ. Κερδόνι, Κόρδονος, Κορδόνα καὶ Κορδόναρος. »

—

Γιὰ νὰ κεμέσαι ἡσυχες 'στῆς τωρινᾶς ἀνταραῖς
ἀπὸ πολλῶν ῥητορικὰς καὶ γαϊδουροφωνάραις,

γιὰ νάναι τέτοιος ἄνθρωπος εἰς τὴν Ἀστυνομίαν,
πού κατευναζει μὲ νερὸ τὸν τύφην τριωμίαν,
κύτὸ καὶ μόνον, κύριοι, σημαίνει φανερὰ
πῶς πλάκωσε τὸ Σύνταγμα μεγάλη συμφορά.

—

Δὲν θέλομε Διευθυντὴ σὰν τὸν Μπαϊρακτάρη,
ὁπού ν' ἀφίνῃ ἔοπλο τὸ κάθε παλληκάρι
καὶ κύριος νὰ γίνεται τοῦ κάθε μαχαιριοῦ μας...
ἐμεῖς ζητοῦμε ἄνθρωπο ποῦ νάναι τοῦ χεριοῦ μας,
καὶ σὰν γυρίψῃ ὅρια νὰ βάλῃ 'στὸν ἀγῶνα
νὰ ῥάψ ῥάπαις ἀπὸ 'μὰς ὁποῦ νὰ παῇ γύρα.

—

Αὐτὴ δὲν εἶναι, κύριοι, κατάστασις πραγμάτων
νὰ γίνεται ἀφαίρεσις γνωστῶν δικαιωμάτων,
κι' ἂν σεῖς δὲν ἀντιτάσσεστε τὴν βίαν πρὸς τὴν βίαν
κι' ἂν ὅλους σᾶς ἐτρόμαζαν μὲ τὸν ὑδροφοβίαν,
ἐγ' ὅμως ποῦ φλογίζομαι μ' αἰσθήματα γενναῖα
μοναχὸς θὰ συνέρχωμαι καὶ μετὰ τὰς ἐννέα.

—

Κανένα δὲν θὰ φοβηθῶ καὶ θὰ συνέλθω μόνος
γιὰ νὰ θυμώσῃ πιὸ πολὺ Κυβέρνησις καὶ Θρόνος.
Γνωρίζετε πῶς φέρεται κατὰ κρημνῶν τὸ σκάφος...
τοῦ Διαδόχου ὁ μπεμπὲς κι' αὐτὸς μηχανορράφος...
κι' ἐκεῖνος μὲ κλαὶ Ἑλπιδὲ 'στεῖς ὁρμενὺ Θεσθῆ
κι' ἀπὸ τὰ ὀυζκιόρικα πάν φρόνημα ἔχάθη.

—

Καὶ τοὺς μπεμπέδες τῆς Αὐλῆς, ὁποῦ φωνάζουν τσίσα,
μὲ τοῦ Τσικούπη τὴν Ἑλπὶ τους ἔχει πιάσει λύσσα.
Μηχανορράφος κι' ὁ μπεμπὲς !... παρὸλ ντονιὲρ τὰ χάνω ...
καὶ τρέχει, ὅπως φαίνεται, πολὺ κακὴ δουλειὰ
γιατὶ καθὼς ἐκ τῆς Αὐλῆς αὐθεντικῶς μανθάνει
ἔχει κι' ὁ παρμάνα του 'στὸν σθέρκε μιὰν ἑλπί.

—

Ἐνῷ ὁ ἀκούτσαζα κι' ἐγὼ ἐντιπερχθίς ἀλάφι
τους Σταύλους τους Βασιλικους μὲ ἀνεκατὸ τὸ στόμα,
ὁὐν ξέρω πῶς ἐγλίστρησα μὶ σχῆμα τραγικόν
σ' ἕνα κουκούτσι μικρὸ ἰλιῆς μαγκυνορραφικόν,
κι' ἁπλώθηκα φαρδὺς πλατὺς ἐμπρὸς στὸ παλάτι μου
καὶ ἔκπλωμα καθὼς αὐτὸ δὶν ἐνθυμοῦμαι ὁμοιον.

—

Ἴκτὶς αὐτοῦ τοῦ Ἄνακτος ἤκουσε τοὺς στίλλοντ θορυβους...
Π.—Σώπα, μωρί, γιατὶ θαρρῶ πῶς ἔρχονται ἡ τρούμπαις.
Φ —Ἂς ἔρχονται, ἂς ἔρχονται, καθόλου δὶν μὲ μέλει...
μακρὰν μου τοῦ Βασιλικὴ πυροσβεστῶν ἀγέλη.
Θὰ γαλβανίσω τὸν λαὸν μὶ στίχους Κερζεφούμπα...
Π —Κόφτο, μωρί, γιατὶ θαρρῶ πῶς ἄνοιξε ἡ τρούμπα.
Φ.—Βρὶ τί μοῦ λές ;
Π — Φωνάζουν πῦρ.
Φ.— Στὰ πόδια, συμπολῖται,
γιατὶ θαρρῶ πῶς λουσιμο δὶνὸν ἐπαπειλεῖται.
Μὴ τὸν λαὸν ἐξάπτιτι μ' αὐτὸ τὸ τσιγλανέρι...
τὸν Ἕλληνες ὁ τραχηλος νερὸ δὲν ὑποφέρει,
ἂν δὲ κι' ἐγὼ ἀτρίμητος στὰς συναθροίσεις τρέχω
ὑπὲρ πιθήρου καὶ πυρὸς ἀράδων ν' ἀλαλάξω,
ἀλλ' εἰς τοιοῦτον πῦρ ὑγρὸν καθόλου δὶν ἀντίγω
καὶ φεύγω μὲ τὰ τέσσερα τὰ ροῖχα μου ν' ἀλλάξω.

—

Αὐτὸ τὸ πῦρ ὁ πελαιὸς τὸ 'βρῆκε Ἀρχιμήδης,
μὲ τοῦτο ξιφλογίζεται κι' ὁ Ραλλῆς κι' ὁ Λεβίδης,
κι' αὐτὰ τὰ καταθρήγματα τὰ ζορτερὰ καὶ τάπαικα
καθὲ Σκω-Ζούστ αἰμοχαρὲ εὐθὺς τὸν κάνουν μπάικα,
καὶ κάθε Συνταγματικὸς κι' ἀντάρτης φρεγατσμένος
κοάζει βρεκεκὲξ κοὰξ πατάκορφα λουσμένος.

—

Τὸ Συντάγμα, Καλλιφρονὰ καὶ Ραλλῆ καὶ Δαβίδ',
μας τόβρεξαν, μας τόλουσαν, μὰς τάπαιαν μουσκίδι.
Δὲν εἶναι πλέον Σύνταγμα... 'τελείωσαν τὰ φίλματα...
πάει κι' αὐτὸ 'στὸ διάβολο χωρὶς νὰ τρέξουν αἵματα.
Μ' αὐτὴν τὴν νέαν μέθοδον τῆς τρούμπας κατελύθη,
μ' αὐτὴν τὴν νίκη μέθοδον τῆς τρούμπας ἐξεπλύθη.
Κατάλυσις Συντάγματος... θεσμῶν ἀνατροπή...
βλαστήματα, φασκίλωτα, δὶν εἶναι προστσή,
ἂν δὲ κανένας γιὰ θεσμοὺς μιὰ λίξι μόνο 'πῇ
ἀμέσως καταβρίχιτκι καὶ γίνιτκι πακί.

—

Δὶν πάνι τοῦ Συντάγματος νὰ βρίξουν τὴν πλατεῖαν,
ὅπου μὲ βρῶμαν κατ' αὐτὰς ἐγίμισε παντσίαν,
ἀλλὰ μὶ τρούμπαις ἔρχονται πυροσβιστῶν νὰ βρίχουν
αὐτοὺς ποὺ γιὰ τὸ Σύνταγμα ζουλεικὰ μὲ φαντσὶς ἔχουν.
Σταθῆτε, μὴ μὲ βρίχετε καὶ ὧν κρατῶ κι' ἐμπρέλα...
μας λούζουν μαύρη τυραννὶ μὶ τρομπαις καὶ μασέλα,
κι' βρίζουν πῶς οἱ ρήτορες σὰν ἐμιλεῖτο ἐξύρας
θὰ σωπαίνουν μὲ βρεχὴν ραγδαιοτάτης μπόρας.
καὶ χαρὶν τῆς ὑγιὰς των χωρὶς νὰ βγάζουν ροῖχα
θὰ κάνουν χάριτμα λουτρὰ τῆς τρουμπας σιδηροῦχα.

—

Σὰν Ἀρσουλίτσι ποντικοὺς μὰς βρίχουν παρ' ἐλπίδα
κι' ἔχων μονάχα τὸ νερὸ τῶν λόγων μας κοπίδα.
Μὴ φεύγετε Σκιν-Ζούστηδες ὡσὰν βρεγμένοι γατοὶ
κι' ἂν 'στὴν ὁρμὴν τοῦ λόγου σας ἐρμητικῶς σᾶς λούσῃ
ὁ Σκαγερράκης ποτκαὸς μιτὰ τοῦ Κατεγατη...
σταθῆτε κι' ὁ κυριαρχος τους λόγους σας θ' ἀκούσῃ.
Κατὰ τὰς τρομπας ἀνοιχθὲν ἂς δείξωμεν γενναῖον,
ἂς βαπτισθῶμεν ἥρωες εἰς κλυμβήθραν νέαν,
ἂς φαγ' ἡ μοῦγκα σίδερο κι' ὁ κουνουπας ἀτσάλι,
πολλοὶ θεσμοὶ σὰν τὰς Τρελλὰς ἂς γίνουν τὰ μαλλιά,
κι' ἂς κυκησοῦν τοὺς ρήτορας καὶ μὲ τὸ σερβιτσάλι
ὦσαν νὰ εἶν' ἐπίτροβα λυσσαρικα σκυλιά.

—

Ἀλλ' ὄχι... μὴ μὲ βρίχετι καὶ θὰ συναχωθῶ...
μὴν ἔχετε τοιοῦτον πῦρ ὡς νόμιζ καὶ πιθῶ...
τί λούσιμο τῆς κεφαλῆς, τοῦ στήθους καὶ τῆς ῥάχης !...
Λεβίδη, τὰ κουμπούρια σου μὲ τί γαμάτα τάχεις ;
τὰ 'γίμισα μὲ μπαλάκια, φυσέκια καὶ κομμάτια,
μὰ σὰν ἀρχίσῃ πῦρ ὑγρὸν τὰ δείχνω γιὰ τὰ μάτια...
μὲ τάρματά σου πρόβαλε καὶ ὡσὰ τους 'στ' αὐτιᾶ...
Ὄχ ! τάρματά μου 'βραχηκαν, δὶν πάνουνε φυτιά.

—

Βάστα σὲ τοῦτο τὸ νερό, κατακαυμένε Ραλλῆ,
καὶ σύ, καύμένε Νικολῆ, μὴ σκύβῃς τὸ κεφάλι.
Πότε τοῦ Νῶε θὰ φανῇ λευκὴ περιστερὰ
νὰ μᾶς εἰπῇ πῶς 'τέλειωσαν τῆς τρομπας τὰ νερά ;
Ἀλλ' ὄχι, κι' ἡ περιστερὰ τοῦ Νῶε ἡ λευκὴ
ἐλαίας κλάδον ἔφερε, κι' ἐκ τούτου τοῦ συμβόλου
μαγκνορραφικὰ φαίνεται πῶς ἦτον Αὐλικὴ
κι' ἐχθρὰ πρὸς τὸν Κερδώναρον καὶ κάλτσα τοῦ διαβόλου.

—

Τῶν Ἀρμοδίων ἂς κρυφθῶν τὰ ξίφη κι' αἱ μυρσίναι,
κατὰ τὴς τρούμπας τοῦ λεπτοῦ ὁ πέλεμος ἂς εἶναι,
κι' ὁποιος δὲν θέλει νὰ φανῇ δειλὸς καὶ φαρλατᾶς
ἐμπρὸς 'στὴ τρούμπαις ἐρχέσῃ, κι' ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς.
Ἀλλ' ἐὰς ἔτσι κατ' αὐτὸν βρεγμένοι πρεχωρήσετε
πάω ν' ἀλλάξω σπίτι μου καὶ νὰ μὲ συγχωρήσετε.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Ὁ Χρῆστος Καραγιάννης ἐξεταθεὶς ἐχάτως
ἀνεκηρύχθη πρῶτος καὶ φίνος ἀδουκάτος.
μετὰ πολλῶν ἐπαίνων λίαν καλῶς δοθέν
πρὸς καύχημα οἰκείων καὶ φίλων ἀκριθῶν.

—

Νικάκης καὶ Γιαννόπουλος, δαὶ νέοι μ' ἀρετὰς
τῆς Νομικῆς Διδάκτορες ἐβγῆκαν κατ' αὐτάς.
ἐγὼ δὲ τοὺς εὐχῆγει κι' ὁ Ρωμηὸς τὸ ἕνα κι' ἄλλο χέρι
καὶ μεθ' ὑμῶν κι' ὁ ἅλιος τῶν ὁ Μάνος τοὺς συγχαίρει.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσια,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ποιητὴς τὴν ἐβδομάδα	—	μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	—	δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι
κι' ἔτσιν ἔχει ἐλευνάδα	—	κι' ὅποτε μου κατεβαίνει,	Κι' ἕνα φύλλο ἂν πρακτῇς	—	ἔχεις συνδρομητάς,
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμεν	—	γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,	κι' ὅπερος τὸν παρὰ δὶνβδίδει	—	θὰ τὸν ῥάξ μαῦρο φίδι.
καὶ ὅταν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	—	καὶ ἐς τὴν ἀλοδαπὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἀπ' αὐθεσίας πρὸς ἐμέ,
καὶ ἐς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	—	ἔξυπνος νύξια κι' ἔντροπὴν,	Γιὰ τὸ ἔφρα καὶ τὴ μάρα	—	κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρονιὰ	—	χρόνια δώδεκα καὶ μόνο.			

Μαῖον ἐννέα.
μαιρίδα γεννατὰ.

Ποδῶντες τρακόσα κι' ογδόντα ἕξι.
κι' ὁ Θεοδωράκης ὅεν βγάζει λέξι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Σήμερα μαύρος οὐρανός, σήμερα μαύρ' ἡμέρα,
κι' ἡ Καρκαλοῦ ἐμαύρισε κι' ἐκείνη πίρα πίρα.
Κυριακὴ ξημέρωνε καὶ τῆς Ἁγίας Μαύρας,
Κορόϊσκ ἐκυματίζαν εἰς τὰς πνοὰς τῆς αὔρας,
ἐσάλπιζε ἡ τακτικὴ τῶν νόμων λειτουργία,
καὶ 'στὸν Ἐθνάρχην ἔτρεξε ἡ Μαύρα ἡ Ἁγία,
κι' ἐμέσως — ὦ τοῦ θαύματος ! — ὁ τοῦ Μωρῆ Σατράπης
ὡς ποῦ νὰ 'πῇς λευκαίνει ἐπροβάλε Ἀρκάπης.

—

Π. Ἐρνήσθην τόσων προφητῶν καὶ τρέμω ἀπὸ τρόμον
προεστέρεξα 'στοὺ Ζαννίνος τὸν δοξασμένον ὁρόμον
καὶ εἶδα τὸν Ἐθνάρχην μας καὶ εἶπα ἐκαρυσμένος :
τὶς ἐστιν οὗτος ἔρανε ὁ τόσον μακρισμένος ;
κὰν Τσαρος γουναροχιτὼς, κὰν μέγας Βοναπάρτης,
κὰν ἄστρο, κὰν κιλοφωτιὰ, κὰν τυπικὸς ἀνάρτης ;
Πολὺ κακὴ τὴν ἔπαθες μὶ τοὺς ἀπατεῶνας.
ἀλλ' ἔσο, Τσάρε, δοξασμὸς εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

—

Φ. Οἵα μαυρίλα σήμερον τὸν Θεόδωρακ βρίχει,
εἶαν ἀγῶνα σήμερον ὁ Θεόδωρακης ἔχει !
Κὰν Τσάρος ἐνομάζοισι, κὰν Καῖσαρ, κὰν τε Βροῦτος,
οὐ παραμένει πάντοτε ὁ τῆς εὐκλείας πλοῦτος.

ἀλλὰ τῶν τόσων τίτλων σου τὴν δόξαν τὴν ἀδιεν
εὐθὺς τὴν διαδέχεται καταμέκυρον σκαρίδιον.

—

Π. Ἐπὶ τῇ μαύρῃ συμφορᾷ πᾶς Δῆμος κατεπλάγη
κι' ἐδάγκασαν τὸ κρέας των ἰσχυοὶ λαγωσφάγοι,
κι' οἱ πέντε Φερακλεῖτοι δὲν ἔπεραν κουδέντα
κι' ἠλάλαζαν τὸν θεῖον των βρώντες μαυρισθέντα.

—

Φ. Ὁποῖον ἐπικήδειον 'στὸν Τσάρον ἀπαγγέλλω ! . . .
δεῦτε νὰ τὸν θρηνήσωμεν μετὰ φιλοπατρίας . . .
κι' ὁ Καλνσαέρης τὸ ψηλὸ ἐμαύρισε κεφάλι,
ποὺ ἄσπρισε ὁ γῆρος του ἐκ τῆς πολυκαιρίας.

—

Π. Οἷον ἀγῶνα ἠψυχὴ μεγάλον ὑποφέρει
σὰν τῆς καπνίσῃ ἔξαφνα νὰ χωρισθῇ τοῦ σώματος.
τετυωτερόπους μαρτυρεῖ κι' ὀγωνιᾷ καὶ σπαίρει
ὅταν ἀρνῇ τὴν ἀρχὴν καὶ πᾶς Ἐθνάρχης λόμματος.
Τότε φρικτὸν μαρτύριον, τότε δουλειὰ μὶ φοῦντα,
δὶν ἔχει δὲ τρεγοῦμι του κανένα βοηθοῦντα,
τότε κι' ὀξὺς ὀλολυγμὸς καὶ πόνος ἀναλλοίωτος
καὶ λόρδα τὸ στεμάχι μας μαπτίζει ἀτελείωτος.

—

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει — πῶς 'στὸ «πλεῖ μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν λιάνου — ἐξ' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖ.
μὲ ξενοδοχεῖο Σόβη, — ὁρὸ στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιᾷ μέσῃρα — μὶ μεγάλ' οἰκοδομὴ,
καὶ μιὰ χῆρα ὄμορφ ἀνδρα. — πολὺν ἄλλοτι ραμὴ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ *Πρασσείου* κοσμοχτὸς πολύ.

Φ. Δεῦτε μ' ἰμὲ θρηνήσετε, Κερδονοπατριῶται,
καὶ τελευταίον ἀσπασμὸν εἰς τὸ Κερδόνι δόσε.
ἐκεῖνο γὰρ τὸ 'κόρδωσε κι' ἐπείγεται πρὸς τάφον
τῇ συνεργείᾳ τῆς Αὐλῆς καὶ τῶν μηχανορράφων.
μηκέτι περὶ θέσεων καὶ παροχῶν σφυρίζων
καὶ μήτε πιὸν τοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους διορίζων.

—

Π. Ὦ Κορκολοῦ μου, φάρσε καταμαῦρα καὶ θρήνει . . .
οἱ πανευδαίμονες καιροὶ ἐτέρασαν ἐκεῖνοι,
ὅπου ὁ Τσάρος ἤρχετο ἀστράπτων ν' ἀλαλάζῃ
κι' εἰ λόγια του δὲν ἔπαιναν νὰ πέρτων σὰν χελαζί.
Δὲν θὰ τὸν βλίπῃς ὅπως πρὶν ἀγρίως νὰ λυσσᾷ,
οὐδὲ σημαίνῃ Γαλλικὰς ἡ αὐρα θὰ φυσᾷ,
οὐδὲ ζυγὸν Βασιλικὸν θὰ θραύσῃ ἀγγελίου,
οὐδὲ παππᾶς καὶ παπποδιὰ θὰ τὸν ὁδηγοῦν πλέον.

—

Φ. Ἕνα Κερδόνι δῶστε μου θηλιὰ νὰ τὸ περάσω . . .
τῆς Νικηφασίας ὁ παππᾶς καταπλήκτος ἴδών
πῶς τὸ Κερδόνι 'μαύρισε σὰν τὸ 'δικό του ράσο
ἐφώναξε μεθ' ὅλων σου τῶν φίλων ὀπαδῶν :
«νὰν ἀπελθεῖς, Δέσποτα, τὸν παπᾶν σου δόλιον,»
κι' ἀπήντησε πρὸς τὸν παπποᾶ λυγμὸς Φαρμακοπούλων.

—

Π. Κερδόναρε, πῶς ἔσπασες ; . . . Κερδόνα θαυμαστή,
πῶς ἀμολήθες ἔξαρνα, πῶς ἤγινες κλωστή ;
Καὶ σύ, Κερδόνε-Πάτρα μου, μαυροντυμένη θρήνει . . .
'Βγῆκαν οἱ Ρούσοι κάτσπροι μαζὶ μὲ τὸν Ρικάκη,
κι' ἐκεῖνος ὁ Κερδόναρος κατάντησε νὰ γίνῃ
Κερδόνι, Κερδονίδιον καὶ Κερδονορκάκι.

—

Φ. Ποῦ εἶναι κι' ὁ πανίσχυρος τῆς Πάτρας Βασιλεύς ;
Θερσίτης μαῦρος ρέγινεται κι' ὁ δῖος Ἀχιλλεύς,
ὅπου ἰδίχθη 'πίτω του πολλῶν σακουλμάτων βίλη
ὅπόταν ἐκορδώνετο Παιδείας Ὑπουργός,
καὶ σήμερα κατάντησε ὅπού κακὰ σὸν θέλει
κι' οὐδὲ τὴν πτέρνα του κτυπεῖ κι' οὐρέται ἀργός.

—

Π. Ἀνεψιέ τοῦ θείου σου κι' ἀμίλητο νιρό,
Ζήνων, πῶς τὸν ἔπαθες εἰ τοῦτο τὸν καιρό ;
'Αντέκρυθ μου ἀκούσες, μὲ σωτηρητικέ,
πῶς διαβολο τὸν ἔρχες καὶ σὺ τὸν τενικέ ;
'Αμίλητε Χρυσόστομε, σωστὲ δικαιοκρίτα,
τί σοὔκαμε ὁ θεῖος σου, ἐκεῖνε' ἡ φαβορίτα :
Αὐτὸς ὁ Τσάρος ἄδικα σ' ἔστρε 'στὸ λαιμό του,
ὅπού καλεῖται Οὐίλεμ δὲν γράφει τὸν καϋμό του.
Κούκου καὶ σύ, Ραδάμανθυ. . . θὰ παυσ' ἡ τσιγκλίμα
κι' ἴσως γιὰ πάντα βουβαθῇ καὶ τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα.

—

Φ. Κάτω κι' ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν . . . ἐβουλιαξι κι' ἐκεῖνος,
ὁ δικαστής, ὁ τυμωρός, ὁ Κέρβερος, ὁ Μίνως . . .
κάτω κι' ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν... πάει καὶ τοῦτος !.. κρίμα !..
δὲν θὰ τὸν 'δοῦμε ἄλλοτε εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα
νὰ σπουζῇ, νὰ ξεσβέρκωθῇ, ν' ἀρρίσῃ, νὰ λυσαξῇ,
καὶ Κατηγορητήρια μυγκλα νὰ ἰσακτῇ,
οὐδὲ ἡμέρας ζήτημα θὰ εἶναι σὰν καὶ πρῶτα
τὰ λαδωμένα του μαλλιὰ κι' ἐκεῖν' ἡ ρεϊγκάτα.

—

Π. Ὦ λαδωμένε δικαστὰ καὶ μοιχοπονταμέ,
πῶς διαβολο τὸν ἔφαγες καὶ σὺ τὸν τενικέ ;
Τοῦ Καζιτώρ' ἡ ἅμαξα κι' ἐκεῖνα τὰ κατόμματα
ἄρτα νὰ πᾶν 'στὸ διαβολο, χίλιαις φορὲς βλαστήματα.

Κάτω κι' ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν, ὁ γαῦρος καὶ τραχύς,
αὐτὸς ὁ σκληροτράχηλος, τῶν Ὑπουργῶν ὁ τρόμος,
ὅπου καθὼς κατήντησε θὰ ἦτον εὐτυχὴς
ὄν εἰμποροῦσε ὅπως πρὶν νὰ γίνῃ 'Αστυνόμος.

—

Φ. Πάντα τελθώπινα πακτοῦ σαὶκ καὶ ματαιότης . . .
τὴν ἔπαθε κι' ὁ Νικολῆς, ὁ μέγας πατριώτης,
Λεβίδης ὁ Σκὶν - Ζευστάρις, τὸ φλογερὸ παιδί,
ὅπου γιὰ τὸ συνέρχισθαι ἀκόμη τραγουδεῖ.
Ροβεσπιερικὰ μὲν χλωμὸ, κιτρινογυαστερίτσα,
καὶ Σαὶν - Ζευστάκι λιγερὸ, γαμάτο μὲ καπρίτσα,
ποιὸς τόλεγε, ποιὸς τόλπιζε πῶς θὰ χορτάσῃς μαῦρα
καὶ σύ, κανάρι τῆς Βουλῆς, καὶ αὐρα, λούρκ, σκούρα ;
Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ 'δικλεζε νὰ βουβαθῇ τηνδονι,
γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ 'πέρασαν τὰ τσὰκ τοῦ μπουρίνα,
τώρα ὅπου χρειάζεται φωνὴ γιὰ τὸ Κερδόνι
καὶ καλαϊδῶν τετράποδα τοῦ Μάη κανκερίνια
Συνέλθετε, συνέλθετε τριγύρω 'στὸν Λεβίδη
καὶ φέρετε ροδόσταμο κι' ἀνθόνερο καὶ ζυδὶ
νὰ ξελιγοβυμήσωμε τὸν μαυρισθέντ' ἀδίκως . . .
γνωστοὶ τὸν κλαίνε κι' ἄγνωστοι, τὸν κλαίει κι' ὁ Στερίκος.

—

Π. Τὰ πάντα φρούδα κι' ἄσπατα καθὼς καὶ τὴν γυναῖκα ...
κι' ὁ Λιονίδας ἔπεσε γινναίως μὶ τοὺς δίκα,
ὁ κάψερός ξενιτεύτης ὅποῦ ἐφυγοδίκησε
καὶ νἄβ' ἰδῶ κι' ἐξώσεφε κι' ἀπὸ τὰ μαῦρα 'νίκησε.
Ξεμοτρωσε μὲ τὸ στανιὸ κι αὐτὸς μαχαιροβγαλτής,
κι' αὐτὸς ἐπαναστάσιως ἰσήμωσε πυρσόν,
μὰ τέλος τὸν ἐπρόδωσε προδότης Ἐσκαλτὴς
καὶ τώρ' ἔκαυε τενεκὲ τῶν λουστρων τῶν Περαῶν.
Δεῦτε κι' αὐτὸν θρηνήσωμεν τὸν ὑψηλοπλωμάτη,
ὅποῦ προδότα μερικοὶ τοῦ 'μάυρισαν τὸ μάτι.

—

Π. Μὴν κλαῖς καὶ σύ, Καλλιρρενᾶ, μηδὲ νὰ σὶ πειράζῃ
τὸ πῶς ἐμαύρισαν καὶ σί, τὸ πῶς καὶ σὺ δὲν βγαίνεις ..
κι' ἐκεῖνα, γυιὲ τοῦ μπαμπαλῆ, μοῦ 'κόλλησε μαραζὶ
πῶς πάντα ὑποψήφιος 'στὸ τέλος ἀκομένεις.

—

Φ. Γεωργιαδὴ δύστυχε, Βελιώτη κακομοίρη,
ποῦ 'στὴ Βουλὴ μας ἔκανες μεγάλο πανηγύρι,
μηδὲ κουδοῦνι τώρα πιὰ, μηδὲ Πρεβέρου σχῆμα,
μηδὲ βαθὺ ρεγκλητὸ εἰς τὸ 'ψηλό σου βῆμα,
μηδὲ πολὺς ξεροβήχας στοιχείου ἐγκαθέτου,
μηδὲ συχνὰ τρεχάματα 'στ' Ἀνάκτορα μὶ δίακο,
σὰν εἶδες ἀξιώματα, τιμὰς τοῦ Φιλαρέτου,
σὰν εἶδες ἡ κοιλίτσα σου πῶς πκίζει Καραΐσκο.

—

Π. Ὁ Θεόδωρῆς δὲν λησμονεῖ πῶς τοτε τὸν σιγίριστες,
πῶσο σκληρὰ τὸν ἄρησις καὶ πῶς ἐξανγρίστες,
πῶς μόνον μὲ δηὰ νεύματα ἐκεῖνον φλογοβόλα
ἐγέμιζες καὶ ἔβριαζες τὰ θεωρεῖα ὅλα.
Θυμᾶται καὶ τοῦ Παλατηοῦ τὸ φρικαλέον ὄρυμα
καὶ τὰ γαρμπετσακίσματα καὶ τὸ κιαρὶ σου κλαῖμα.

—

Φ. Κανένας πάντα Πρόεδρος δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι,
μαρκίνεται κι' ἡ δόξα μας ἡ πρὸς τὸ θεοθῆναι,
καὶ μιὰ' ἀπὸ τὰ χέρια μας ξεφεύγει τὸ κουδοῦνι
καὶ μαῦρη μπόρα ἔρχεται καὶ ἀπ' ἐδῶ πᾶν κι' ἄλλοι,
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα μᾶς μπαίνει 'στὸ ρουθοῦνι
ὁ Κακιοσλῆς κι' ὁ Κατρουλῆς μαζὶ μὶ τὸν Κυρτάλη.

—

Π. Ἀγαπητοί μου ἀδελφοὶ καὶ Κερδονᾶτοι φίλοι,
ὅποῦ τὸ κράτος πρὸς ὁμᾶς τὸ εἶνε του ὀφείλει,
οὐ θέλω ἀγνοεῖν ὑμᾶς περὶ τῶν μυριοθέντων
καὶ τόσων χαρῶν ἀνταρτῶν ἀνδρείως μαχισθέντων.
Εἴ γαρ ὁ Τσάρος κι' ἄλλοτε ἀπέθανε κι' ἀνίστη
οὕτω κι' ἡμεῖς οἱ μετ' αὐτοῦ, ποῦ μᾶς παρεζ' ἡ ζέστη,
δὲν πρέπει τὸν παρήγορον νὰ χάσωμεν ἐλπίδα
πῶς πάλιν θὰ βυζάξωμεν τὴν ζιδωρεν πατρίδα.

—

Φ. Ἐκ τοῦ κατὰ Θεόδωρον μικροῦ Εὐαγγελίου
πρὸς γνώσιν καὶ συμμόρφωσιν πάντος τοῦ Βασιλέως.
Εἶπεν ὁ Τσάρος τοῦ Μωριᾶ πρὸς τοὺς πιστοὺς συμβούλους
καὶ πρὸς τοὺς Καλησπέρηδες καὶ τοὺς Φαρμακοπούλους :
« Ἀμὴν, ἀμὴν, λέγω ὑμῖν, πῶς ἂν μαυρίλας μπόρα
πλακώνῃ τὸν Κερδόναρον, ἀλλὰ θὰ ζήθῃ ὥρα,
ποῦ τῆς φωνῆς ἀκούσονται τοῦ νέου Ναπολέοντος,
καὶ πᾶς πουήσας ἀγαθὰ ὡς σύμμαχος ὑμῶν
μὲ τὴν μερίδα πάραυτα θ' ἀνταμειφθῇ τοῦ λέοντος.
οἱ δὲ τὰ ψαῦλα πράξαντες θὰ ὑποστοῦν λυμεν.»

—

Π. Τὸ τοῦ Ἐθναρχου τριλαμπὶς οἱ πάντες προσκυνήσωμεν
καὶ πάντα δὶ συνάναρχοι ἀνιψιῶν ὁμνήσωμεν.
Μέγας ὁ θεῖος ὁ βροντῶν ἐν' ἁρματος πυρινου,
ἀλλὰ μεγαλος κι' ἕκαστος ἀνεψιὸς ἐκείνου,
κἂν Βουλευτὴς ἀποτυχὼν, κἂν Πρεσβευτὴς κεκμώκοτες,
κἂν πλέκων καλτσακις μελλίναις, κἂν ἄλλος πως τιμώμενος.

—

Φ. Τοῦ Στρατηλάτου Θεόδωρῆ τὸ θεῖον τριλαμπὶς
τοῦ Διαδόχου τοῦδυσε ὁ τοντρὸς μπουπὶς,
καὶ γκρεμὲ κλαῖον καθ' ἕδον Ἐλπίας ἐθεάθη
κι' ὁ Στρατηλάτης ἔχασε ταύγκα μὲ τὸ καλαθι.

—

Π. Ὦ τῆς μανίας τῆς φριχτῆς τῆς τῶν Κερδονακτόνων ! . . .
Ἐλπὶς κλαῖ δὲν ἄφησεν ἐντὸς τῶν Ἐλαιώνων.

—

Φ. Οἱ τοῦ Μωλλόρδου ὀπαδοὶ μαχαιροβγαλτὰ ὄντα . . .
βόθρος βαθὺς τὸ στόμα των κατὰ τὸν Σολομῶντα.

—

Π. Ἔρραιναν τὸν Ἀστέρα
γυναικες Μυρεφόροι
μ' ἀρώματα ποικίλα·
κι' ἐκεῖνος ἀπὸ πέρα
ἐρεύνησε θεώρει
πῶς 'πλάκωνε μαυρίλα.

—

Φ. Ἡ δὶ πατρὶς ἡ φίλη
ἐντὸς μεγαλεταύρων
καὶ ζώζῃ γαυριώσα,
μὲ παραμένα χίλη
τὸν Στρατηλάτην μαῦρον
ὁλόλυζεν ὡρώσα :

—

Π. Ὦ ἔαρ σὺ γλυκύ μου,
ὦ βλαστημα χρυσό μου,
ποῦ 'γύρευες ὡσπλοΐτον
νὰ ζώσῃ τὸ βρακί μου
καὶ τὸ πυκαμισό μου,
πῶς 'μαύρισες τοσοῦτον ;

—

Φ. Καὶ τὸ Νικολάκι
κι' αὐτὸ φωνάζει κλαίων
μὲ μιὰ' καὶ ἄλλη ράντα :
« Ποῦ εἶναι τὸ Κερδόνι
καὶ ποῦ ὁ Ναπολέων
νὰ φθάσω 'στὰ σαράντα ; »

—

Π. Τρίβελαι καὶ παγίδες
εἰς σπείρας παρανόμους,
ποῦ 'πήρανε κυδοῦνια
ἀπὸ τραγιὰ καὶ γίδες
κι' ἐτρέχανε 'στοὺς δρόμους
κι' εἰς ὅλα τὰ καντούνια.

—

Φ. Ποῦ τόσ' 'Ημέτερόι σου,
ὅπου Μοναρχαι ἦσαν
καὶ Καίσαρες σκαπεζῦροι ;
κι' ὁ Τσαλεπίσαρής του
ἐβάγκασε μὶ λύσσαν
τὸ τρύπιο του τσαρούχι.

—

Π. Σκυλίτση καὶ Κολιτσα
καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι ὅλοι
μετὰ τοῦ γέρο - Λέκα,
τοῦ τώρα νὰ σᾶς κάτσω
ποῦ μὲ τὸ μαῦρο βόλι
ζικαμάτε κι' οἱ δίκα ;

—

Φ. Βαβαὶ τῆς συμφορᾶς σου ! . . .
κι' ἡ Κέρκυρα κι' ἡ Τῆνος
Βασιλικὴ ἐχρίσθη,
ὁ δὶ Μαυρομιχάλης σου,
ὁ Τηνιακὸς ἐκεῖνος,
ἀπλάγχνως ἐμαυρίσθη.

—

Π. Κι' ὁ Τηνιακὸς Ζαλώνης
δὲν 'πίστευε καθόλου
κατήφορο νὰ πάρῃ,
καὶ τὸν 'ρωτᾷ ὁ Γκιώνης,
παρόντος τοῦ Φωτκόλου,
« εἶσαι παππᾶς γιὰ πλάκα ; »

—

Φ. Συναπολαῦσται ἤδη
οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων,
Σκὶν - Ζεὺστ καὶ Ροβεσπιέρε,
τὸ τίκνον τοῦ Λεβίδη
καὶ τῶν Πατρῶν ὁ Κάτων
μετὰ τοῦ Καλησπέρη.

—

Π. Βαθιὰ τῶν συμφορῶν σου!...
σὺ τοῦ Μωριᾶ στελλίδι
πῶς 'πάρες τέτοια τεῦμπα;
τὸν δὲ Καρδιτσιῶτη σου
τὸν ἔκανε μουσκίδι
Μπεϊρακτάρη τρεῦμπα.

—

Φ. Πῶς ὁ Καρδιτσιώτης σου
ἀρθόνως κατεβαίνει
ἐν μέσῃ τόσης φίσκας,
καὶ κάθε ῥήτορές σου
πῶς ἐξαφνίσθ' ἡ ραχὴ
ἀπὸ τοὺς πυρισβέστας;

—

Π. Μετὰ βοῆς καὶ κτύπου
μᾶς φεύγει τὸ Παλάτι
καὶ λάκκε ἔχ' ἡ τράπεζα...
Ἐπὶ χρυσοῦ τεθρίππου,
μεγάλε Στρατηλάτη,
'στὴν Κηρισσιὰ σου τρέχα.

—

Φ. Κρεμᾷ κι' ὁ Δημητσάνα
εἰς πᾶσαν τὴν ταβέρναν
εἰκόνας τοῦ προέδρου...
Οὐζ ἔθρεψε τὸ μάννα
ἐκίνησαν τὴν πτέρναν
κατὰ τοῦ πατρωΐτου.

—

Π. Μὲ τῆς Ἑλλάς τὰ ῥοῦλα
τενόρει ψάλλουν λαῦρει
κι' ὅλοι βκετοῦν τὸ ἴσο...
Ἐπὶ τῇ σῇ μυρίλλᾳ
κι' ἡ θάλασσα ἡ Μαύρη
ἐστρόφη 'στὰ ὀπίσω.

—

Φ. Ἔλεγες ὅν βλίπῃς δάσος
μὴ φοβηθῇς, δυνάστα,
μὰ κτύπα τοὺς δυνάστας...
Κι' ὁ Κόρπας πάλι θράσος
κι' ἡ Τζιὰ τοῦ λέει «βάστα
καὶ σ' ἔφαγι ὁ Βασταζ».

—

Π. Ἂς ἔλθῃ νὰ τραβήξῃ
καθένας τὴν καρότσα
τοῦ Τσόρτσ Διλιγιάννη...
Βαρδάτε νὰ σᾶς εἴπῃ
ὅτι δὲν παίζει κότσα,
ἐχθρὸν λοιπὸν νὰ νιώσῃ.

—

Φ. Στὴν Κηρισσιά σου τράβα
καὶ μὶς 'στὸ αἷμα βάφε
τὴν πίνα σὰν ἐνταρτῆς...
Προσκάλει καὶ τὸν Κάββα
καὶ 'στὴν «Πρωΐα» γράφε
τὸν τέρθρο τῆς Τεταρτῆς.

—

Π. Καὶ τώρα σοῦ σὰν πρῶτα
θὰ κοπανᾷς αἴρα
κι εὖτε ζουλειὰ δὲν θέχῃς,
μὲ σκότη καὶ μὲ φῶτα
κατάστρωμ' ἐκεῖ πέρα
τὰ σχοῖνια τῆς μαχῆς.

—

Φ. Κορδόνα μαυροφόρα
τὰ δόντια σου νὰ τρίζῃς,
ὅπου κι' ἐγὼ νὰ τρίμω...
κι' ἡ σακαρέκα φόρα
καὶ ὄχτες οὐκ ἀνοίξεις
οὐ θνήξεις ἐν πολέμῳ.

—

Π. Ἐθνάρχη, μὴ δυστάσῃς,
μὰ κτυπ' ἀτυλεμήτους
ἀθιλοτὲς συμμάχους,
κι' ἐμᾶς ἐμᾶς πρὸς στάσεις
μὲ λόγους ἀπορρήτους
πολεμιστὰς βατράχους.

—

Φ. Πάντες σ' ὁμνοῦν καὶ λένε
τοὺς Λύλικους ἀ ῥῆττο
νὰ βάλῃς, Δεληγιάννη,
καὶ τὸ Κορδόνι κλαίνει,
κι' αὐτὸ Θεὸς 'σχωρίστο
καὶ νάνι νάνι νάνι.

—

Π. Θεὸς 'σχωρίστο... δι' ἐμᾶς Κορδονικῶν πατέρων,
ποὺ μᾶς διδάσκουν τὸ σκιὰς ἀφιβὼς πολεμεῖν,
πρεσβεῖαις δὲ ἀνεψιῶν καὶ φίλων κι' Ἡμετέρων
ἐκ τῆς ὀργῆς σου λύτρωσε κι' ἐμᾶς τοὺς δηθ'... Ἀμήν!

Ἡ Σεριμέτ' ἡ Ἀθηνᾶ τὸ βράδυ τῆς Δευτέρας
περὶ τοῦ Μόζαρτ κάμποσα θὰ 'πῇ 'στὸν Παρνασσόν,
εἰς δὲ τὸ κλειδοκύμβαλον ἐκεῖνο τὸ δύσπεφας
θὰ παίξῃ καὶ κομμάτια του πρὸς τέρψιν τῶν Μουσῶν.

Ὁ Ῥωμηὸς γιοστέν σᾶς κάνει — πῶς στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν κτένιο — κι' ἀπὸ τοῦδε συνεφείει
μὲ ξενοδοχεῖο Σίδη, — ὀχὶ 'στὸ λάδι τρεῖ 'στὸ ξύδι,
μὲ Χαμεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὶ μεγάλ' ἀκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα. — πιδτὸν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιορτος πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ γιαμπὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ γιαίνῃ,
κι' ἔσαν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅτστε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ λέγωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ 'σοῦν Ἀθηνᾶν στὸν πάλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ τὶς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ἔχως νέζικ κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ χρὰ κάτι χρόνο — ῥράγκα δυόδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὰ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἐν κρατῇς — ἤτοιες συνδρομητές
κι' ὅπαρος τὸν παρὰ δὲν θέλει — θὰ τὸν φᾶγ μαῦρο φίλι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὰ ξένα καὶ τὰ μέρη — κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.

Τοῦ Μαΐου δεκαέξη.
Ὁ Τρικούπης δὲν θὰ παίξῃ.

Τρακόσα ὀγδόντα κι' ἕπτά,
τὸ κράτος γεμᾶτο λεπτά.

**Πρὸς τὸν Τρικούπην ὁ «Φασουλῆς,
ὁ κανταδόρος καὶ σεβντελῆς.**

Α'.

Τρικούπη, ποτισμένε
μὲ Ἀγγλικὴν σοφίαν,
Τρικούπαρε, τρισμένε
μὲ πλειονοψηφίαν.

—

Μυλλόφρυδε κι' Ἐριαλτὴ
τοῦ Τσόρτσ Θεοδωρῆ,
ποὺ σὰν ἀντεροβγάλτη
ἐμπρός του τὲ θωρεῖ.

—

Ἐσὺ ψηλὸ κελλάρι,
παιδὶ τοῦ Παλατιοῦ,
ποὺ κανεὶς ἕναν Τσόρτσ
νὰ γίνῃ τάλατιοῦ.

—

Ἐσὺ ποὺ καμαρόνεις
σὰν νάσαι ὁ Μισσίας,
καὶ γλυκοζαχαρόνεις
μετὰ τῆς Ἐξουσίας.

—

Δέξου σωρὸ λιβάνι
κι' ἐκτίμησι πολλὴ
κι' ἀπὸ τὸν μπεϊχλιβάνη
καὶ ῥίκτη Φασουλῆ.

—

Β'.

Μὲ πλειονοψηφίαι φουσκάνειε γκαστρωμένες,
ἐμίθυσες μὲ δόξαις, μὲ ζάτω καὶ μὲ νίκαις,
καὶ φαίνεσαι, Μυλλόφρυδι, σὰν ἀρχιθωνισμένος,
ποὺ βρίσκεται ἀκόμη 'στῆς πρώταις πρώταις γλύκαις.

—

Κι' ἐκεῖνες ζαχαρόνει μὲ τὴν σκεπτόπιστή του
κι' ἀξένοιαστος κοιμᾶται σὲ ῥοδὶ καὶ σὲ κρῖνα,
ἀλλ' ὅταν τέλος γίνῃ κυρὰ ἡ μνηστή του
τότε τὰ γεννητούρια, τότε φωνὴ καὶ γρίνια.

—

Καὶ σὺ τῆς Ἐξουσίας σὰν γίνῃς ὁ γκαμπρὸς
θ' ἀκοῦς φωναῖς καὶ γρίνιαις ὀπίσω σου κι' ἐμπρός,
τοτε θ' ἀρχίσουν σκέψεις καὶ βασανα καὶ πόνοι
πῶς ἔχασεν κεθίνι θὰ πληρωθῇ κουπόνι.

—

Τότε, γαμπρὲ Μυλλόρδε, δὲν θἄσαι 'στὰ πωστὰ σου,
θὰ βλέπῃς κάθε Λόρδο τριγύρω σου ἀργό,
καὶ θὰ φωνάζουν ὅλοι γνωστοὶ μπροστά σου:
«κάνε κι' ἐμένα, μπάρμπα, δικό σου Ὑπουργό.»

—

Τὰ μούτσουνα ποὺ τώρα γελοῖα ξεστεφωμένα
ἴσως τὰ ὄψῃς σὲ λίγο πολὺ συνεφιασμένα,
καὶ κάθε στόμα ψαλλὸν πεινῶντος Προσαπίρτη
ἴσως σοῦ σύρῃ ὅσα καὶ σακοῦπα δὲν τὰ σίρνει.

—

Τῶν μὴ ξεριζωθέντων θ' ἀρχίσ' ἡ ἀτροφία,
ἐκεῖνο θὰ μυρίζῃ καὶ τοῦτε θὰ βρωμᾷ,
ἴσως ὀλιγοστέψῃ κι' ἡ πλειονψηφία
καὶ θ' ἀκουσθῇ ἀντάρα καὶ θρῆνες τῆς Ραμὲ.

—

Γ'.

Ἂν εἰμποροῦσες, Λόρδε μου, νὰ ἤσουν ἴσαι πάντα,
ἐπίζεζος Προυθυπουργός, ἀλλὰ χωρὶς Κουβέρνο,
νὰ κατηδίνῃς ἡ χρυσὸς καὶ ν' ἀνιδαίν' ἡ ράντα
κι' ἐγὼ στεφάνια χίλια δυὸ 'στὰ πόδια σου νὰ φίρνω.

—

Νὰ παίζουν εἰς τὸ σπήτι σου λαγοῦτα καὶ κλαρίνα,
νὰ μὴν ἀκούεται ποτὲ ἐδιαφθίνος γρίνα,
νὰ μὴν ἀκοῦς ἐπιφανῶν παράπονα μεγάλα
κι' ὅλοι μαζί σου πάντοτε νὰ πᾶχουν μέλι γάλα.

—

Κανένα Ἰσοζύγιο νὰ μὴ σὲ χαλασκάνῃ,
ν' ἀποκειμᾶσαι ἥσυχος μ' ὀνείρατα γλυκά,
καὶ δυνατὸς ξεροβήχας, Μυλλόρδε, νὰ σὲ πιάνῃ
ἀπὸ τὰ θυμιάματα καὶ τὰ μεγγελικά.

—

Πάντα νὰ μᾶς ὑποσχίσαι πῶς ἕλα θὰ τὰ κάνῃς,
ἀλλὰ μὴ κάμῃς πίποτε ν' ἀπλώνῃς τραχανᾶ,
κι' ἐμεῖς μὲ δεῖπνα καὶ χοροὺς κι' ἐν ὕμνοις καὶ ὀργάνες
ὁρινήρες ν' ἀλαλάζωμεν «Τρικούπη Ὡσαννὰ!»

—

Ἂν εἰμποροῦσες, Λόρδε μου, νὰ ἤσουν πάντα ἴσαι
τότε γιὰ σίνα ἤθελε ἡ ὄξα μὲ ραχάτι
καινουρίαις ὀξάαις νὰ γενῇ σὰν κλέφτρα 'στὸ κατέτσι
κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὰ λάγια σου θὰ 'μέναμε χορτάτοι.

—

Δ'.

Ποιὸς πριβάλλι! . . . νάτες νάτες
ὁ Τρικούπης ὁ χιονάτος
μὲ τοῦ κυκνου τὸν λαιμό.

—

Τοῦ ἀηδόνου τὰ κιυλούκια
σίρνει 'πίσω του μπουλούκι,
ποὺ δὲν ἔχει μετρημό.

—

Τοὺς αυτταζῶ κι' ἀπορῶ
καὶ μανάχοι δὲν μπορῶ
νὰ μετρήσω τὸ φουσάτο!

—

Ἄχ! προδότρα Καμαρίλα,
τοῦ Ἐθνάρχου ἡ μυρίλα
καζὸ ἤτανε πανσάτο.

—

Θὰ μετρήσω . . . στέκα στέκα . . .
ἑκατὸ πιρνοῦν καὶ δέκα
καὶ μ' αὐτοὺς ἑξῆντα πέντε . . .

—

Ἄχ! προδότρα Καμαρίλα,
καζὸ ἦταν ἡ μυρίλα
καὶ πανσάτο κι' ἀτζιδέντε.

—

Σείνεται ἡ γῆ βαρειὰ
κι' ὁ ἀρίντης τοῦ Μωρηᾶ
εἰς μαυρίλας πάντον πλέων,

—

Δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς μετρήσῃ
καὶ πηγαίνει 'στὸ Παρίσι
γιὰ νὰ γίνῃ Ναπολέων.

Ε'.

Ποῦ εἶναι οἱ κατήγορει κι' ὁ Κάτων τῶν Πατρῶν;
ποῦ Κορδονάτων κόρδωμα, συναγωγαῖς καὶ χαιρακι;
βουλοὶ καὶ μαῦροι ὅλοι των τὰ λαχανὰ των τρῶν
καὶ φτερουγίζουν γύρω του σὰν νυκτερίδες μαύρες.

—

Ὁ Λόρδος ὁ Τρικούπαρος τὰς ταξεις των ἀρκίωσε,
αὐτὸς ὁ αἰνασύμενις τῆς λαμπερῆς Κορώνας,
καὶ 'στὴν Βουλὴν τὸν θρόνον του ἐν ὄξῃ ἐστερίωσε,
ἡ βασιλεία δὲ αὐτοῦ δεσπόζει 'στοὺς αἰῶνας.

—

Γυνεῖτε τον οἱ Ἄγγελοι κι' οἱ Σύμβουλοι αὐτοῦ
καὶ σεῖς οἱ ὀσφραινόμενοι τὴν τροφοδότιν νικῆσαν
πλουσίου μαγειρεύματος καὶ μόσχου σιτιστοῦ
καὶ τὰ κλωνάρια τῆς Ἑλιᾶς δαπγάνοντες μὲ λύσταν.

—

Γυνῆτε μὲ θούρια καὶ μὲ παιᾶνας τόσους
τὸν στεφανοῦντα τοὺς πιστοὺς μὲ στέφανον ευκλείας,
τὸν θεραπεύοντα πληγὰς κι' ἐπισκεπτοῦντα νόσους,
πρὸ πάντων δὲ ἰώμενον τὰς νόσους τῆς κοιλίας.

—

Γυνῆστε μὲ θούρια καὶ μὲ παιᾶνας τόσους
τὸν στεφανοῦντα τοὺς πιστοὺς μὲ στέφανον εὐκλείας,
τὸν θεραπεύοντα πληγὰς κι' ἐπισκεπτοῦντα νόσους,
πρὸ πάντων δὲ ἰώμενον τὰς νόσους τῆς κοιλίας.

—

Γυνῆστε τον μὲ καπνόν, μὲ σφυρίγμα καὶ βρόντον,
κατόμενα τσιγκρζάρτα καὶ τοῦκουτοῦ τσιγάρα,
καὶ φόρει κατεργούμενα κτηνῶν ἀροτριώντων,
σιδηροδρόμων μηχαναὶ καὶ θερητῶν ἁρυγάρα.

—

Γυνεῖτε τον πολύπλοκει ὄκσμοι τῶν Τελωνείων,
ὁμνεῖτε τον οἱ θαυμαστοὶ τῶν εὐγκεντρωτῶν,
Ἰσοζυγίων σκελετοί, συνδυασμοὶ δανείων,
τῶν χρεωγράφων κάτοχοι, χορὸι Παυσανιῶν.

—

Γυνεῖτε τον τὰ ὑπόγεια τῶν Πακτωλῶν ἀνήλια,
ἐκχερσωμένα τέλματα κι' ἀγροὶ τῆς Θεσσαλίας,
καὶ Γαλλικαὶ ἀποστολαὶ καὶ τίλη διπύλια,
καὶ σεῖς ἀθάνατα νερὰ τῆς λίμνης Στυμφαλίας.

—

Γυνεῖτε τον οἱ κτήτορες σταφιδοφόρου γῆς,
Ἀτμοπλοΐαι μέλλουσαι μὲ παγκοσμίους πλοῦς,
πᾶς ἀριθμὸς δεκαδικὸς καὶ κάθε συμμιγῆς,
κἂν περιττός, κἂν ἄρτιος, κἂν σύνθετος κι' ἁπλοῦς.

—

Καὶ πηγαίνει 'στὸ Παρίσι
τονεκείδες νὰ πουλήσῃ.

—

Γυνεῖτε τὸν ἐρχόμενον τὰ δόντια του νὰ τρίζῃ
κι' οἰκονομίαν ἀγνωστον εἰς ὅλα νὰ μᾶς μαθῇ,
ὁμνεῖτε τον ἐρχόμενον νὰ μπῇξῃ καὶ νὰ δίξῃ
καὶ τῶν παθῶν του μέλλοντα τὸν τόκρχον νὰ παθῇ.

—

Γυνεῖτε τὸν Τρικούπαρον πάντα τὰ ἴργα τούτου,
ὁμνεῖτε τὸν ἐρχόμενον τὴν ψώρα ν' ἀλαργάρῃ,
ὁμνεῖτε τὸν ἐρχόμενον πηγὰς ν' ἀνοίξῃ πλούτου,
νὰ βάλῃ δὲ 'στὴ θέσι του τὸν καθε κατεργάρη.

—

Γυνεῖτε ἀλαλάζοντες ἐν ἤχῳ ψαλτηρίου
αὐτὸν τὸν ἐν ὀνόματι ἐρχόμενον Κυρίου,
εὐλογεῖ τοῦτον πᾶς ψαλμός, πᾶν ὄργανον καὶ λύρα,
καὶ σύ, ψυχὴ τοῦ Φασουλῆ, εὐλόγει τὸν Σωτῆρα.

—

Ϛ'.

Τοὺ! ἀπ' ἐξω ἔρχεται λεφοῦσι Βουλευτῶν...
πλακώνει ὁ Σιμόπουλος... ὁμνήσετε κι' αὐτόν.
Κι' ἐγὼ γιὰ τὸν Ἀναφῶρο τὸν σβέρκι μου θὰ βγάλω,
θαρρῶ πὼς τώρα Ὑπουργὸς θὰ γίνῃ εἶχως ἄλλο

—

Νά! κι' ὁ Σκυλούδης ἔρχεται, ὁ νικητὴς Θηβαίων...
θαρρῶ καὶ τοῦτος Ὑπουργὸς πῶς θὰ γενῇ βεβαίως
Μὰ κι' ὁ Μπουφίδης ἔρχιτκι κι' ἐνώπιόν σου κλίνει,
καὶ τοῦτος εἶναι πιθανὸν πῶς Ὑπουργὸς θὰ γίνῃ.

—

Νά! κι' ὁ Βενιζέλος ἔρχεται 'στὸν ὄξακτόν σου οἶκον,
ποὺ 'τσάκισε τὸν κύριον Γκριζιώτην τῶν Ναυτίκων.
Τὸν τῆς Χαλκίδος Βουλευτὴν ὁμνήσετε γραφῶς,
γιὰ σίγουρος μοῦ φαίνεται καὶ τοῦτος Ὑπουργός.

—

Ξύστα, Μυλλάρδι, κι' ἔρχεται κι' ὁ ξάδελφος ὁ Γιάννης...
δεῦτε κι' αὐτὸν ὑμνήσωμεν οἱ πάντες ἐν ὀργάνοις.
Ἴσως μὲ πῦθεν Ὑπουργοῦ κι' αὐτὸς νὰ διακλέγεται
ὡρολ Τρικούπης μαλιστα κι' ἐξάδελφός σου λίγεται.

—

Πλακώνει καθε καϊλαρᾶς καὶ κάθε ντελικάτος,
ἀπ' ἔξω προσκυνήματα καὶ στέφανα σοῦ φέρνουν,
μὰ νά κι' ὁ Στεμπολόπουλος ὁ σεφτελουστάκιας...
ποῦ σύρα πρὰ εἰς τὸ κοντοῦ ἡ νύφαις θὰ τὸν πέρνουν.

—

Δεῦτε κι' αὐτὸν ὑμνήσωμεν μὲ φώσφορα καὶ ζῆτω...
μπορεῖ καὶ αὐτὸς Ὑπουργὸς νὰ σὴ χαρτοφυλάκιον...
κι' ἂν ὑμῶν Βουλευτὴς κι' ἐγώ, παρέξενον θὰ ἦτο
ἂν Ὑπουργὸ δὲν βάπτιζαν κι' ἐμένα τὸ μαλάκιον.

Ζ'.

Ὕμνοι ἀνεξιφόρμιγγες τοῦ παλαιοῦ Πινδάρου
ἐπαίξ τὴν λύραν θίξατε κι' ἐμένα τοῦ γελάρου,
καὶ ψάλλετε τους ρήλλοντας τοῦ Στέμματος Συμβούλους,
ποὺ σύρουν ὑποζύγια ὀπίσω των καὶ δούλους.

—

Πλακόνουν, φθάνουν, ἔρχονται εἰς τὴν φωνὴν Ἐκείνου
μ' Ἕλληνας κλαδὶ 'στὰ χέρια των. μ' Ἕλληνα αἷμα 'στ' αὐτιά,
κι' ἐντὸς ὀλίγου ἔρχεται κι' ὁ Φώκιαλος τῆς Τήνου,
ὁ μισθερνηνεύομενος σωστὴ κελεφωτιά.

—

Ἀκούω σύμμικτον βοὴν, κυττῶ μυρσῖνῃ πικίλας...
ἄρατε πάλιν, ἔρχονται, Βουλευτηρίου πύλας,
κι' ὁ Λόρδας εἰσελεύσεται ὡς Βασιλεὺς ἐν ὄξῃ,
ποῦ τὸν λιμὸν ὑπόσχεται μακρὰν μας νὰ ἐλαύξῃ.

—

Πλακόνουν, φθάνουν, ἔρχονται μπουλούκια Βουλευτῶν
κι' ὁρκίζονται μαζὶ μὲ σὶ νὰ σώσουν τὴν Ἑλλάδα,
μὰ σὺ τοὺς βλέπεις γύρω σου καὶ λὲς καθ' ἑαυτόν :
«Ἄχ ! ἂν δὲν εἶχι τὴν οὐρὰ ὀπίσω ἡ ἀλεπάδα».

Η'.

Τί εὐτυχὴς χρόνος !...
καὶ τὸ Ναπολεόν
ξεπέρτει μιὰ χαρά,
καὶ 'στὴς Βουλῆς τὰς θύρας
κυττάζω θεσπέσιος
νὰ παίζουν ταμπουρά.

—

Χειροκροτεῖ τὸ γένος
κι' ἐγὼ κατακομμένος
ἀπὸ τὴν τιμαλφὴ
ξαπλώνω 'στὰ γραφεῖα
καὶ λοίζω μὲ βουλεῖα
ὅπους δὲν λὶν « Ἕλλη.

—

Ὡς ὅπως κεφαλᾶς
μὲ λίφαν τοῦ Ὀρφέως
καὶ λίθους τυραννῶ...
τὴν δόξαν ὑγιαίνω,
τὸν Λόρδον λιβανίζω,
τὸν Λορδον προσκυνῶ.

—

Θ'.

Σοὺτ, σοὺτ, κανένας τσιμουδιά... ὁ νικητὴς κοιμᾶται...
σουτ, σουτ, κανένας τσιμουδιά, καὶ μὴ ποῦ τὸν ξυπνᾶτε.
Κοιμᾶται κι' ὀνειρεύεται καλὰ μεγάλα χίλια
καὶ γύρω του χορεύουδον λαγοὶ μὲ πετραχήλια.

—

Ἀκοῦτέ τον, παρακαλῶ, μοιρᾶζει τὰ ρουσφέτια...
σουτ, σουτ, κανένας τσιμουδιά, κι' ἂς βουβάθουν τὰ χείλη...
βλέπει πῶς τρώγει τους λαγοὺς 'στὰ πίντε Βιλαέτια
κι' ἀρνὶ γιὰ τὸν Θεόδωρο τὸ κάθε πετραχήλι.

Γ'.

Μὴν ἀρκεσθῆς, Χαρίλαε, 'στὸν τίτλον τοῦ Σωτῆρος,
ἔχεν καὶ σὺ ἐπίθετα καὶ τίτλων δωρεάς,
καὶ καρδωμένος πρόβαλε σὰν Δελιγιάννης ἥρως
καὶ Τσάρος τοῦ Μισολογγιοῦ κι' ἀστὴρ τῆς Στερεᾶς.

—

Στοὺς τίτλους τὸν Θεόδωρον, Χαρίλαε, μιμήσου,
ποὺ Ναπολέων γίνεται κι' ἀστὴρ κι' ἀστροπελέκι,
'στὴς ἐλευθερίας σου τὰ τρόπαια καμήσου
καὶ κατσανάτος ξύπνησε σὰν Ἀγγλικὸ μπιφτέκι.

—

Ὅσους δὲν κάμης Ὑπουργοὺς μ' ἐλπίδας παρηγόρησε,
μὴν πέσῃ 'στὸν Καρδόκαμον ὁ φοβερὸς θυμός σου,
μὰ καὶ τὸν Τσιλιπίτσαρη τοῦ Θεόδωρη διώρισε,
ὅπως κι' ἐμὲ τὸν κόπο μου δ.τ' εἶναι ὁρισμός σου.

Φιλογενὴς ἐν πρώτοις καὶ ὄντως πατριώτης.

Ὁ ἰατρὸς Γεώργιος Κυριαζῆς πρὸ χρόνων
'στὸ Βουκουρέστι κατοικῶν, τῆς Ρωμανίας πόλιν,
καὶ πατριώτης γνήσιος ἐκ τῶν μεγαλορρόνων,
'στὸ ἔθνος ἀφιέρωσε περιουσίαν ὅλην,
ὅπως μὲ τὸ κεφάλαιον ἐκείνων τῶν χρημάτων
'στὸ Μισολόγγι συστηθῇ Σχολὴ ἐπαγγελμάτων.

—

Πατρίς, πατρίς, ἐφώναζαν οἱ Πίνδαροι καὶ Αἰσχύλοι,
καὶ τρέχοντες εἰς τους ναους ἔκτυπων τὰς ἀσπίδας,
πατρίς, πατρίς, ἀναφωνῶν καὶ ὁμφαῖων χεῖλη,
ὅποι μεχθῶν 'στὴς ξένης γῆς τὰς μαύρας κατεγίδας,
κι' εἰς μόνον σῶμα δὲν ἀσβέστος τους φλέγει ἐκεῖ πῦρ
νὰ δώσουν καὶ τὸ αἷμά των εἰς τὴν κοινὴν μητέρα.

—

Πατρίς, πατρίς, ἀναρωτεῖ κι' ὁ πατριώτης οὗτος,
ποῦ σήμερα τὴν βλέπομεν γυναῖκαν δουλωθεῖσαν,
κι' αἰζῖζει στέφανον χρυσοῦν ὁ τιμιώς τον πλοῦτος,
ποῦ ἐπ' αὐτὸν ἐκοσμήθη μὲ πᾶσαν ἀρετήν.

—

Εὐχριστίας ἐπ' κι' ἐγὼ τοῦ χρωστῶ θερμὰς
ὅτ' ὅπα πρὸς ἀναμνησιν ἔχομεν κι' ἐμεῖς,
ταμβακοθήκην ἐνλαβὴ ἐξ ὄνυχος γνησίου
καὶ κομπολόγι σπανιον ἀντικείων Μουσείου.

—

Κι' ὅστις Ρωμηὸς εἰς τὸ ἑξῆς εἰς τὰς κλειτὰς ὄρισ
καὶ τοῦ «Ρωμηοῦ τὸν Φασουλῆν γυρεύει νὰ γνωρίσῃ,
τὸν ἰατρὸν μὲ πετήματα καὶ μὲ σκιὰς παλαιοντα,
θὰ λίγῳ πῶς ἐγνώρισεν ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

'Ετος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσια,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ γιαίνῃ,
κι' ἔτσι ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅπως μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ δέρνωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλεγεν — δίχως νέζια κι' ἐνδοιασμόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάτε χρόνο — φράγκα δυδέκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ἔτσι ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὰ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο δὲ νοστίζῃ — ἔγινες συνδρομητής.
κι' ὅπαρες τὸν καιρὸ τὸν δίκιο — τὰ τὸν σᾶχ μαῦρο φᾶι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὰ σπίτια καὶ τὰ μέρη — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μαῖου τρίτη κι' ἐπιστὰ,
φέστα βουλῆς ξεχωριστὴ.

Τριακοστὴ ὀγδόντα κι' ὀκτὼ.
μὲ νέαρμα πλῆθος φρικτὸ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας γνέτος σκέτος.

Φ. — Ἐγὼ μὲν τώρα, Περικλῆ, ἀέρατος θὰ ρίγω,
θὰ πάω 'στὴν Κολοκυθοῦ νὰ ἐκποστάσω 'λίγο.
καὶ σὰν γυρίσω ἀπ' ἐκεῖ καθὼς κατακλυδόνιος
ὀφείλεις μιὰ ὑποδοχὴ σπουδαία νὰ μοῦ κάνῃς.
Π. — Μὰ πῶς σοῦ 'καπνισε κι' αὐτό ;
Φ. — Κυττάζω, βρὶ χλεντεύτην,
πῶς τώρα ὑποδέχονται τοὺς φίλους τοῦ Τρικούπη.
πῶς κάθε τόσι ἔρχονται μὲ ζῆτω καὶ μὲ φέστιες
κι' ἀνάβουν καὶ βιγγαλιὰ μὲς 'στῆς γειτονοσζέστους,
κι' ἐμέσως μοῦλθε κατὰ νοῦν πῶς πρέπει κι' εἰς ἐμέ
ν' ἀποδοθοῦν ἐκ μέρους σου ὑποδοχῆς τιμαί.
Βλέπων λοιπὸν ὑποδοχὰς τοσούτων Βουλευτῶν,
αὐτὰ δὲ κι' ἄλλα, Περικλῆ, σκαρβιὲς καθ' ἑαυτόν
ἐμέσως ἀπεφάσισα κρυφὰ ν' ἀνεχωρήσω,
νὰ πάω 'στὴν Κολοκυθοῦ καὶ νὰ ξαναγυρίσω.
Π. — Καλὴν ἀντάμωσι λοιπόν.
Φ. — Ὀμέσως, κασσιόν,
πηγαίνω 'στὴν Κολοκυθοῦ ν' ἀπλάσω 'στὸ γρασίδι,
καὶ μὴ χαμένο φαίνεσαι κι' ἔλειπό κουρδάτο...
ὑπόθεσε πῶς Βουλευτὴς ἐβγῆκα τοῦ Τρικούπη,
ὑπόθεσε πῶς ἔρχομαι ἀπὸ τὰς Ἐπαρχίας
μὲ τρόπαια καὶ θρίαμβον λαμπρὰς ἐπιτυχίας,
ὑπόθεσε κοντελεγγὲ πῶς εἶμαι τίλος κάτι
κι' ὅλο τὸν κόσμο σήκωσε 'στὰ πόδι, βρὲ σακάτη,
καὶ μαζωξὲ τοὺς φίλους μας, ἀγνώστους καὶ γνωστούς,
κομπόσους ρεμπεσκέδους κι' ἀέργους σεβαστούς,
καὶ σὲ καρέκλας βάλε τους νὰ φᾶνε καρεκλᾶκι,
κι' ὅπους δὲν ἤθουν βρίσει τους καὶ δῶσε τους κατσάδα.
Μὴ λησμονήσῃς, Περικλῆ, νὰ πάρῃς καὶ παντιέρας,
μὴ λησμονήσῃς, Περικλῆ, νὰ πάρῃς καὶ φλογέρας,
μὴ λησμονήσῃς, Περικλῆ, νὰ πάρῃς καὶ μπουρλότα,
μὴ λησμονήσῃς φώσφορα, ρουκέτας κι' ἄλλα τρῶτα.
μὴ λησμονήσῃς τοῦ λαοῦ τὴν ψῆφον νὰ ἐξάρῃς,
μὴ λησμονήσῃς, Περικλῆ, καὶ μουσικὴ νὰ πάρῃς,
μὴ λησμονήσῃς κομπορρικὲς καὶ τα χριώνη ὅλα
κι' ὦ λαγαρὸν καὶ κόκκινον μπουρλότο καὶ πιστόλα.
Νὰ γίνῃ μιὰ ὑποδοχὴ ποὺ κόσμος νὰ τρανταζῇ
κι' εἰς ὅλην ἐπαθώρησιν ἡ λέξη νὰ πιτσάξῃ.
Π. — Ὥρα καλή... πρὸς χάριν σου θὰ ὅσω, θ' ἀπολέσω,
καὶ τὰς παραγγελίας σου πιστῶς θὰ ἐκτελέσω.

—

Ὁ Φασουλῆς κατὰ θυμὸν μεγάλα μορμηρίζει
καὶ πάει 'στὴν Κολοκυθοῦ κι' αὖθις ξαναγυρίζει
κι' ἐξαίφνης 'στὴν πρωτεύουσαν εἰσέρχεται ὁρμαῖος
ἐπὶ πυρίνου ἅρματος ὡς στρατηγὸς Ρωμαῖος.
Τοῦ γίνεται ὑποδοχὴ ποῦ εἶναι νὰ τρομάξῃς,
ὁ Περικλέτος ἔρχεται μὲ πλῆθος ἐφ' ἁμάξης,

διέρχονται δ' ἐρ' ὁμαξῶν ἐν ἀγορᾷ πληθύσῃ
ὁ Κώστας κι' ἄλλοι ῥήτορες μὲ τὸν Μυριανθόπουλον.)

—

(Ψάλλει χορὸς ἐκ φίλων
μετὰ φωνῶν πικείλων.)

—

Καλῶς τὸν ἄνδρα τοῦ πυρός,
καλῶς τον καὶ καλῶς τον,
συμψάλλει τώρα ὁ χορὸς
καὶ τῶν γνωστῶν κι' ἀγνώστων.

—

Καλῶς τὸν ἄνδρα τῆς τιμῆς,
τὴν κρίμα, τὴν γραττσάδα,
ποὺ τρώμε χαρισμα κι' ἐκεῖς
ὀλίγη καροτσάδα.

—

Τοὺς φτύλους ἀπιστόμωσε
μὲ λόγια λεγκα,
κι' ὅλο τὸν κόσμο 'φλόμωσε
μὲ τὰ βεγγαλικα.

—

Μαῦρε ἐρώνακζε κι' αὐτές
καὶ φύλα 'στὰ τειμπούρια,
καὶ τώρα εἶναι λατρευτὸς
καὶ ριχνομε κουμπούρια.

—

Ἐμπρός, πακιτέ, 'στὸ σπῆτι του,
σύρτε τοῦ μπεχλιβάνη,
καὶ καίψετε 'στὴ μύτη του
τὸ πιὲ βαρὺ λιβάνι.

—

(Ἀρχίζει μάρς ἡ μουσικὴ νὰ παίζῃ τοῦ καιροῦ
κι' ὁ Περιελίτος πρισιρωνεῖ ἐκ μέρους τοῦ χοροῦ.)

—

Π.—Βλέπεις πῶς δὲν ἐξέχασα καὶ μυσικὴ νὰ παρω
καὶ τώρα θέλω τοῦ λαοῦ τὴν ψῆφον νὰ ἐξαρω.
Μιγάλον θάρρος ἔδειξε καθεὶς καὶ παρρησίαν.
μεγάλην δ' ἔχει τοῦ λαοῦ ἡ ψῆφος σημασίαν·
καὶ πρώτον μὲν ἡ ψῆφος του φως φανερὰ σημαίνει
πῶς τώρα θὰ διοικηθῆν οἱ πρὸ καιροῦ σκυρένοι,
δεύτερον δὲ πῶς ὁ καθεὶς διορισμὸν πρισμένον,
καὶ τρίτον ὅτι θὰ πακτῶν οἱ νῦν διορισμένοι.

—

Αὐτὰς τὰς τρεῖς σημαντικὰς τιμῶντι σημασίας
ἐνέχει πάντα ἡ σεπτὴ τοῦ κυριαρχου ψῆφος.
κι' ὑπισχυται διορισμοὺς κι' ἀντιμετῶδες πλουσίας
πως Βουλευτὴς ἐρχόμενος μὲ κορδωμένον ὄρος.
Ταιαῦτα μᾶς ὑπισχυται καὶ οὗτος τὸν ἐποίον
μετὰ φρονήματος κι' ἁμᾶς ὀχρωμὸ' ἀλήθους,
καὶ ὅστις ὡς ἀγέρωχος Ἀφρικανὸς Σκηπίων
εἰσῆλασε μὲ θρίαμβον ἐκ τῆς Κολεκυθοῦς.

—

Ἰδὼν κι' αὐτὸς πῶς ἔρχονται μετὰ πομπῆς κι' οἱ ἄλλοι
καὶ ποιὰ πρὸς ὅλους γίνεται ὑποδοχὴ μεγάλη,
θέλων νὰ εἴπῃ δὲ κι' αὐτὸς πῶς ἄχυρα δὲν τρώγει
κι' ἐπιθυμῶν τὴν πρόοδον τοῦ κράτους κατὰ κόρον,
νάχουν κι' οἱ καροτσιῆδες τὸ τακτικὸ ἀγῶγι
καὶ καταναλωσις πολλὴ νὰ γίνεται φωσφόρων.
κι' ὁ κόσμος πρὸς ὑποδοχὰς νὰ τρέχῃ πανοικεί
καὶ καροτσάδα χάρισμα νὰ τρώνε μερικοί,
ὑποδοχὴν παρήγγειλε κι' ἐμένα νὰ τοῦ κάνω
κι' ἐγὼ γι' αὐτὴν ἐξώδεψα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἂν ὀρνηθῇ τὰ ἔξοδα τῆς φέστας νὰ πληρώσῃ
δὲν θ' ὀρνηθῇ τὸ ξύλο μου νὰ τὸν ἰμβαγλαρώσῃ.

—

(Ὁ Φακελλῆς ἀνυπομονεῖ
κι' ὅλον τὸ πλῆθος συγκινεῖ.)

—

Φ.—Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου ἐξ ὅλης μου ψυχῆς,
ἀφοῦ τοιαύτης ἔτυχα κι' ἐγὼ ὑποδοχῆς.
Ὁποῖον ἔχει τοῦ λαοῦ ἡ ψῆφος σημασίαν
ὁ ῥητορεύσας πρὸ ἐμοῦ ἐξήγησεν ἐγλώττως,
καὶ σεῖς ἐπαταλάβατε τῆς ψήφου τὴν οὐσίαν
καὶ τὸ Κουβέρνο ἴδατε πῶς εἶναι εἶδος λῶτος.

—

Ἡ ψῆφος, ὡς ἐννόησα κι' ὅπως καθεὶς ξέρει,
τὴν χώρα τὴν στομαχικὴν πολὺ ἐνδιαφέρει,
κι' ὅπως ἀέριον κλειστὸν ἐκρήγνυται μὲ βρόντον
τοιουτοτρόπως κι' ἡ κεκλεικὶς πατριωτῶν πεινώντων,
ὑπὸ ἀδίκως πρὸ καιροῦ ἐγέρκιζαν ἀέρα,
ἐσχάτως ἐξερράγησαν κι' ἐσείσθη ὅλ' ἡ σφαῖρα.

—

Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἔκρηξιν τῶν φίλων κυλίων
ὀφείλονται ὑποδοχαὶ μετὰ συναυλιῶν,
κι' ἀλαλαγμοὶ θροντόφωνοι μεθ' ἱερᾶς μανίας
κι' ἐπίκλησις τῶν ἱερῶν τοῦ ἔθνους καὶ τιμίων,
καὶ πρόσδες κι' ἰμφύχωσις τῆς βιομηχανίας
μπουρλότων καὶ βεγγαλικῶν καὶ παντων τῶν ὁμοίων.

—

Γιὰ 'δὲς πῶς μας κατήντησε τὸ ἄθλιο Κερδόνι
ἀπὸ καπνοὺς βεγγαλικῶν ὁ κόσμος νὰ γλυρώνῃ.
καὶ νἄρχεται κι' ὁ Φακελλῆς μετὰ τοιοῦτον ὄρους,
ποὺ λές πως τοὺς ἐλέηκαντες ἐνίκησε τῶν Πόων,
πῶς ἔλυσε τὸν Γόρδιον μὲ τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους
καὶ κατετρόπωσε στρατοὺς πολλῶν ὁρμητηρίων.

—

Εἰς ὅπιξο μέρος ἔτρεξα παραπονε τρεχοντας
παντοῦ γενναίων φρόνημα ἐτέρπνα ἐσχάτως.
καὶ 'στῆς γνωστῆς Κολεκυθοῦς τὴν ἱστορικὴν καίμη
σπουδαίως ἱδρύθησαν οἱ καθεστῶτες νόμοι.
κι' ἀποσοβῆθη κίνδυνος πραγματικὸς μεγάλος
κι' ἐπαπειλεῖτε πολλὰ καθένας παιγνίδι.

—

Τοὺς νόμους ἐξηφόκλισαν ἡ κρατικὰ σας ψῆφος
κι' ὁ Διληγιάννης ἔκρυψε τὸ κοπτερὸν του ξίφος,
καὶ μόνος μὲ τὴν ῥόμπα του καὶ μὲ τὸ 'σῶβρακό του
κλεισμένος μὲς 'στὸ σπῆτι του θρηνεῖ τὸ ριζικό του,
κι' ὁ Κορομαντζῆς καθεῖται καὶ τὸν πτερυγορεῖ,
τοὺς ἄθλους ἐκτιγόμενος τοῦ Τσαρτς Θεόφρ.

—

Πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρός, ποὺ 'τρώγαμε κουρκέτα...

—

(Φωνάζουν ζήτω μερικοὶ καὶ πέρτει μιὰ ρουκέτα.)

—

Ξαπλωμένος 'στὴν 'Ελγὰ
καρτερεῖ τὸν Βασιλιᾶ.

Φ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ... ἂς πίσῃ κι' ἄλλη μία...
θὰ σᾶς πληρώσουν ὅτι' αὐτὰς τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα.
Ἀσώτως ἐξοδεύετε 'στ' ἀμάξια καὶ 'στὰ φῶτα...

—

(Φωνάζουν ζήτω πρὸ πολὺ καὶ πέρτουν δυὸ μπουρλότα.)

—

Φ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ... ἂς πίσουν κι' ἄλλα τρία...
θέλει θυσίας καὶ πομπὰς θερμὴ φιλοπατρία.
Ἂν δὲν ἀνοίξουν, κύριοι, κι' ὀλίγον τὰ σακκούλια
μονάχα μὲ τῆς ἀπαντικὲς δὲν ἔφροντι κουκούλια.

—

(Πέρτουν καμπόσοις κουμπουρικὶς καὶ μερικὰ τραμπούκια.)

—

Φ.—Παρακαλῶ νὰ ῥίξετε καὶ μερικὰ κανόνια...
τοῦ γένους τὴν ἀνάστασιν ὁ Φακελλῆς κηρύττει...
Ζήτω κι' ἐγὼ κι' ὁ Μάϊος κι' ἡ τοῦ Μαΐου τρίτη.
Τελεία νίκη, θρίαμβος, οὐκ μένει πλέον ἄλλο,
τὴν φλόγα πιόχω μέσα μου δὲν ξέρω πῶς νὰ 'βγάλω.

—

Δὲν μὲ φοβίζει τίποτα καὶ τώρα καὶ 'στὸ μέλλον,
οὐδὲ κι' ὁ περιώνυμος πολλῶν στεριδεμπόλων,
οὐδ' Ἀρμαίων πλημμονὴ καὶ πτερωτῶν ἐντόμων,
ἀφοῦ ἐστερεώσαμεν τὸν σκελυθρὸν νόμον

—

Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ ἐξ ὅλης μου ψυχῆς,
ἀφοῦ τοιαύτης ἔτυχα λαμπρᾶς ὑποδοχῆς
Στῆς ὁδοῦς τὸν κατήφορο τυφλοὺς σᾶς ὁδηγῶ
κι' ἂν 'τυχαινε ἀνυπάνδρου νὰ 'βρίσκωμαι κι' ἐγώ,
ποιὸς ξέρ' ἡ μαύρη μέρα μου πάν' τὰ θὰ μοῦ 'μαγείρευε,
τί πρόικα θὰ τὴν ἔπερνε, τί νύφη θὰ μ' ἐγύρευε.

—

Σημειώστε πρὸς χαρὰν μου τὸν κόσμον ἂς τὸ πῶδι
καὶ μὲ στεφάνους ἔλθετε ἀνθῶν καὶ φύτων,
διότ' εἰς μέλαν σήμερον ὑποδοχὴν περιπλοὴν
πάντες οἱ νόμοι κρέμονται μετὰ τῶν προφητῶν.
Τρισμακαρίζω ἀληθῶς ἐξ ὅλης μου ψυχῆς
τοὺς ἀνυπάνδρους Βουλευτὰς, ποὺ τόσον εὐτυχεῖς.
Ἔχεις ἀμάξια πρὸ πολλοῦ... κι' ἡ νύφη πρὸ καλῆ...
πέρτουν μπουρλότα πρὸ πολλοῦ... κι' ἡ πρίκα πρὸ πολλῆ...
ἀλλέως δὲν ὑποδοχὴ δὲν σοῦ γενῇ καθόλου
μέσης γαμπρὸς ἐπιλοχῶν κι' πᾶς κατα ἰναβόλου.

—

Ἐλᾶτε νὰ πιάσετε κι' ἐμένα τὸ Παλλάδιον
εἰς κάθε ὁρμὴν κινητικὴν καὶ μὲς 'ἀπὸ τὸ Στάδιον,
κι' ὅλοι γνωστοὶ μου κι' ἄγνωστοι ν' ἀνεῖξουν σᾶς στρατιὰ των
καὶ νὰ πιστεύσουν Ὑπουργὸν πῶς θὰ μὲ 'δοῦν βαρβάτον.

—

Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ὑποδέχθητε δι κι' ἐμὶ ὡσὰν κι' ἐγὼ νὰ φύγω
ὑποδεχόμουν ἀξιογνωστότατα ἀμίλλη,
ἀπὸ τὰς χώρας τῶν Μαλλῶν, τοῦ Σούσα, τοῦ Γαγγαμήλα.

—

(Ἀρχίζω ὁ χῆρος
νὰ ψάλλῃ ζωηρός.)

—

Καμμιὰ τοπὸν οἱ στρατοὶ
τῶν Ρωμαίων τὸ χαρμα,
κάμετε τόπον νὰ διαβῇ
τὸ πυρινόν του ἅρμα.

—

Βαρδᾶτε καὶ πλακώνει
ἐκ τῆς Κολεκιθοῦς
γαμάτες ἀπὸ σιόνη,
καὶ σκυρόδενα ὁρμαθούς.

—

Ῥίζατε κανονιὰ ρουκέτα,
κουμπουρμιὰς καὶ καριοφύλλια,
ράνετέ τον μὲ μπουκέτα,
πικαρούσιαις καὶ τριφύλλια.

—

Ἐμπρός, χωρὶς νὰ ἐντραπῇς,
'στὸν Κωνσταντόπουλος νὰ 'τῆς
τοὺς νικητὰς νὰ λυπηθῇ
κι' ἀμέσως νὰ παραιτηθῇ.

—

Πλακόνουν τόσοι Βουλευταὶ
κι' ἐκεῖνος ἐπιμένει,
καὶ φαίνονται οἱ νικηταὶ
σὰν νάναι νταμένοι.

—

Εἶπέ του νὰ σκιφθῇ
σὰν νεκιμέφερον γέρον
πῶς ἔτσι θὰ βλαφθῇ
τὸ γενικὸν συμφέρον.

—

Πές του νὰ μὴ μᾶς ρίξῃ,
ν' κρυφῇ πιὰ τάστιμα,
γιατὶ ἐὰν χωρατεύσῃ
καθόλου ἡ νησταία.

—

Δὲν πρέπει πιὰ ν' ὀργῇ
ἀφοῦ γυρεύουν κι' ἄλλοι
νὰ γίνουν Ὑπουργοὶ
καὶ στίκτουν μὲ τὸ κιλὲ.

—

Πές του αὐτὰ τοῦ χαχᾶ,
ποὺ ἀνειρεύθη κόμμα...
οἱ συγγενεῖς του ταχὰ
δὲν χόρτασαν ἀκόμα;

—

Μήπως δὲν εἰκενόμνησι
τὸν καθὲ κουτσοδόντη;...
ἢ μή κι' αὐτὸς ἐνόμισε
πῶς εἶναι Πὶτ τωόντι;

—

Τί ἄλλο;... ἀθυμᾶσθη
τὴν τοξίν πῶς ἐκράτησι,
καὶ Πὶτ ἐπανομάσθη
κι' ὡς Πὶτ 'στὴν πήτα πάτησι.

—

Φ.—Εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου δι' ὅλας τὰς θυσίας,
ἀλλ' ὅμως μὴ βιάζεσθε περὶ τῆς Ἐξουσίας
καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος τῆς πείνας νὰ ψοφήσωμι...
ἐφάγαμε τὸν γάϊδαρο καὶ τὴν οὐρὰ θ' ἀφήσωμι;
Ἢ σήμιρον ἢ αὔριον κι' ὁ Πὶτ θὰ τὰ κορώσῃ
καὶ τὸ Κυβέρνο πρὸς ἐμὲ τοὺς νικητὰς θὰ ὠσῃ,
καὶ τότε πιὰ τὸ γέλα του καθεὶς θὰ ἐρωτήσῃ,
ὅπου μ' ὄξεις καρυγγισμοὺς καὶ ζήτω διεργκῃ,
κι' ἂν ἡ Ἑλλὰς πρωϊσταὶ νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ
καὶ πᾶς πεινῶν πρωϊστικὰ νὰ φάγῃ καὶ θὰ φάγῃ.

—

Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, 'στὸ ἅρμα μου ἀνέβα
καὶ δίχως νὰ σὲ δῇ κανεὶς πρὸς τὰ Πατήσια τράβα,
κι' ὅταν γυρίσῃς σὺν Θεῷ εἰς τὰς Ἀθήνας πίσω
μὲ τὴν αὐτὴν ὑποδοχὴν κι' ἐγὼ θὰ σὲ τιμήσω.

—

(Ὁ Περικλῆς κρυφὰ κρυφὰ πηγαίνει 'στὰ Πατήσα
κι' ἀπὸ τὴν σκόνη κατασπρες ἀμέσως ἐπιστρέφει,
κι' ἀνταπαλλάσσει πρὸς αὐτὸν ὁ Φασουλῆς τὰ ἴσα
καὶ μ' ἀγγουρόβολους χιλιὰ τὴν αἰρκλήν του στέρει.
Κι' ἀρχίζει πάλιν τελετὴ κι' ὑποδοχὴ δευτέρα,
τὲς τιλιτὲς τοῦ Φασουλῆ κατὰ τι λαμπροτέρα,
καὶ λέγονται καὶ γίνονται τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια
καὶ κεῖνον ὡς ἐκ περισσοῦ κι' ὀλίγα ρεκανιόχ.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ Γιάννης ὁ Τρικούπης ἐκ τῶν ἀριστων νέων
καὶ βουλιφόρως πρώτης πλήρης ἀρχῶν γενναίων,
ἠρεβουνίσθη πρώτα μὲ κόρην ζηλευτὴν,
ἤγγιαν μὲ τὸν Παπάτσα Κατζὴ Ἀθανασίου,
κι' εὑρέθη ὁ Παπάτσα τοιούτων Βουλευτῶν
κι' ἐκεῖνος κόρην οἶκον μεγάλου καὶ πλουσίου.

—

Μετὰ πολλῶν ἐπαίνων οἷς συνιστῶ καὶ πάλιν
ἐπονογραφημένην Μαιευτικὴν μεγάλην.
Τριάντης ὁ συγγράψας, ποῦ κάμνει τόσον κρότον
ὡς ἰατρὸς τὰ μάλα καὶ μάμμως ἐκ τῶν πρώτων.

—

Γιὰ πάνω ἐμβατήριον ὡραῖον «ἡ Ἑλπὶς»
τοῦ Μεντεσάντου ἐμπνεύσις, δόκιμος μουσικοῦ,
ποῦ εἶναι μονὴ θ' αὐτὸν ἡ μουσικὴ δουλειὰ
κι' οἱ κόπιοι του ὡς φαίνεται δὲν πᾶνε τοῦ κακοῦ.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'τοῦ καῆκε μου ἀνέβη,
'στὴν Νάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοὺς συνοφρεῖς
μὲ ξενοδοχεῖο Ξίδη, — δρὰ 'στὸ λάθι τρεῖς 'στὸ ξύλι,
μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομὴ,
καὶ μιὰ χῆρα ὄχιον ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμὴ.

'Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραξιτέλους κοντοστὰ, πλατεῖς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Ογδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι

'Έτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὥρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ νορὰ βλέπεται,	τρὶ τὰ ἕνα ὅλως μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'νὰ χίρι.
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα	— κι' ὅπου μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο θὰ κρατῇς	— ἕτσιες συνδρομητής.
Συνδρομητὰς τὰ δέχομαι	— γιατὶ ξεσπὰ ὅλα ἔχομε.	κι' ὅπιος τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φάγ μαῦρο ρίδι.
καὶ 'σπὰν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ ἐὶς τὴν ἀλαδαγήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ὄχυκ κάβκα κι' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.		

Μηνὸς Μαΐου τριακοστή.
Βουλῆς παράτα ἐξεχωριστή.

Τρακόσα ὀγδόντα κι' ἑννιὰ
κι' ἀδειάζει ὁ Πὶτ τὴν γωνιά.

Περικλέτος Φασουλῆς,
σ' ἕνα πάλκο τῆς Βουλῆς.

Φ.—Ὁ ἥλιος καίει κάθε γῆν τῆς δοξασμένης χώρας
καὶ ἡ Βουλὴ 'πλημμύρησι πρὶν τῆς ἑνάτης ὥρας.
Νὰ νὰ τα πλήθη τῆς Ἑλλάς καὶ κάλτσαις τοῦ ἐἰκοσιλυ,
νὰ κι' ὁ 'Αργύρης Καντερτζῆς, ὁ Βουλευτὴς τοῦ Βώλου.
Πρωτοῦ φανῇ 'στὸν οὐρανὸ τῆς χαρωπῆς τὰ στάρι
ἤλθε νὰ κάνῃ 'στὴν Βουλὴ μονάχος του κηρτίρι,
γιὰ νὰ μὴ γίνῃ Πρόεδρος κανεὶς τῶν Βουλευτῶν
ὀλίγον γεροντότερος κι' ὁμήλικος μ' αὐτόν.
Π.—Ρέκτης ἀνὴρ κι' ὁ Καντερτζῆς... ἡ δεξιὰ γαμάτη...
χορταίνει μὲ Τρικουπικοὺς τοῦ καθενὸς τὸ μάτι.
Καὶ μιὰ βελόνα 'στὸ σωρὶ νὰ ρίξῃς δὲν θὰ πέσῃ...
Φ.—Νά καὶ τοῦ μπάτε τοῦ Σερὶφ τὸ κίκανο τὰ ρέστι.
Π.—Ἐ! τώρα πιὰ θ' ἀσφαλισθῶν Συντάγματα καὶ νόμοι
ποῦ θέχωμε μὲς 'στὴ Βουλὴ καὶ μπένλες ἀκόμη.
Φ.—Νὰ καὶ γυνδροὶ κι' ἀδύναται καὶ γέροντες τὰ πρῶτα.
ὅλοι φωσῶν καὶ ξερουσῶν καὶ λεόντων 'στὸν ἰδρῶτα,
ἡ δὲ σκατρὶς ἀόρατος ἀπλάνευτα τὰς χῆρας
μὲ φυσερὰ θόρατα ὁρσίζει τοὺς σωτῆρας.

Π.—Ὁ Θοδωρῆς ποῦ 'βρίσκεται; ἡ Θοδωρῆς τί κάνει;
ποῦ εἶναι ὁ Κορδόναρος τοῦ Ταΐρου Δεληγιάννη;
Φ.—Τὸ μέρος τῆς ἀριστερᾶς μὲ πόνον ἀντιρρίζω
καὶ τῶν γηΐνων τὸ φθαρτὸν μὲ κάνει νὰ δακρύζω.
Ἐκεῖ ποὺ πλῆθος πρὸ καιροῦ ἐρρέγκιζε τρεχάτο,
ἐκεῖ ποῦ ὁ Κορδόναρος ἀγρίως ἐβρυχᾶτο
κι' ὁ Θοδωράκης μὲ πτερὰ ὑψώνετο 'Ικάρια
στριγγλίζουν καὶ μυρολογοῦν καμπόσαι γυναικάρια.
Π.—Τὰς ἔδρας τὰς ἐλακυστὰς τοιούτων Κορδονάτων
γυναῖκες μὲ τὰ φουσκωτὰ ζωστάκιαν πιτιὼ των,
γυναῖκες διεδέχθησαν τὰς ἕδρας τῶν Κατώνων,
τῶν 'Αριστείων τῶν πολλῶν καὶ 'Αριστογειτόνων,
γυναῖκες διεδέχθησαν τὰ τόσον μεγαλεῖον,
ἀπὸ τὸ ῥῶς ἀμαύρωνε δεκατριῶν ἡλίων.
Φ.—Ἐκεῖ ποὺ ἐχαλκεύοντο φιλοπατρίας λόγοι
τί θέλει καὶ κορδόνεται σκυλὶ γυναικολόγι;
τί θέλει πεύρ καὶ φρικαλέᾳ καὶ γυναικὸς ὀμπρέλα
ἐκεῖ ποὺ ἐκυμάτιζε Παλλάδας φουστανέλα;

τί θ'λει ἀνεξίτηκε Μερκόλιας κακπαλίνο
ὅπον ὁ Τσάκος ἔσιε τὸ κρέας του ἐκεῖνο ;
τί θέλουν τα μπίζια ἐκεῖ ποῦ λάλα στίγη
ἐτρῆχιζαν φῶς φανερὰ τυρκανικτόνα ξίφη.
Π.—Δέν κάθεσαι 'στὸ σπῆτι της ἡ καθὲ κυκουβάγια
ἀνέτως ν' ἀερίζεται μὲ κόκκινη βιντάγια,
ἀλλ' ἔρχεται καὶ 'στὴν Βουλὴν νὰ κατακηλεδώνῃ
ὅσην χρυσῆν ἀνάμνησιν ἀφῆκε τὸ Κορβοῦνι ;
Φ.— Ὁπόταν βλέπω, Περικλῆ, καὶ τόσα θηλυκὰ
νὰ τρῶνε τὰ μανίκια των μὲ τὰ πολιτικά,
εὐθὺς ὁ νοῦς μου στρέφεται πρὸς τὴν Ἀμερικήν,
ποῦ κι' ἡ γυναῖκες ἀφρίσαν μὲ τὴν πολιτικήν,
καὶ θέλουν σώνει καὶ καλὰ μὲ χίλια δηὸ κομώματα
καὶ μέσα 'στὴν πολιτικὴν νὰ χαίρουν δικαιώματα
καὶ νὰ 'μπορεῦν, βρὲ Περικλῆ, κι' ἡ θηλυκαῖες γαλιγκόρκις
τὰς αὐθεντήσεις τῶν κρατῶν νὰ κυβερνῶν σὰν ἄνδρες.
ἡ δὲ Παρέα τὰ σχέδια τῶν γυναικῶν ἐγκρίνει
καὶ μ' ἄρθρα ρλεγερώτατα πολὺ τὰς ἐνθαρρύνει.
Π.—Φαντάσου τώρα, Φασουλῆ, καὶ βάλε μὲ τὸν νοῦ
πῶς εἶναι μιὰ Τριχοῦπινα καὶ μιὰ Ντελληγιαννοῦ,
φαντάσου ἕλ' εἰ Βουλευτικὴ πῶς εἶναι θηλυκοί
κι' ἀρχίζει συνιδρίασις Κοινοβουλευτική,
φαντάσου ἑ' ὡς ἐκ περισσοῦ μι τρίχες ὀρθωμένας
πῶς ἔχουν ἀπαξάπαντες κιλίτσες φουσκωμένες,
πῶς τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος τοὺς Βουλευτὰς προσμένει
καὶ μὲ κληρὸν ἐν τῇ χαστρὶ τὸν κώδωνα σημαίνει.
Φαντάσου πῶς συνομιλοῦν οἱ νέοι Βουληφόροι :
—ἀλήθεια πῶς ἐγίννησες, ἀγαπητὴ, ἄγγελε ;—
—ἀλήθεια.—καλορίζικα.—εὐχαριστῶ, κυρίε.—
—σὺ πόσα ἔχεις, φίλη μου ;—μὲ τὸ συμπάθειο τρία.—
Κι' ἀκούεις ἄλλαις ἀπ' ἐκεῖ—τί κάνεις, παπᾶ χήνα μου ;—
—ἐγὼ θαρρῶ, ἀγαπητὴ, πῶς βρίσκομαι 'στὸν μῆνα μου.—
—μ' αὐτὸ τὸ γεννεβλίημα δὲν ἔχεις πιὰ νισάφι.—
—μήπως τὸ θέλω!... φαίνεται ἡ μοῖρα μου τὸ γράφει.—
—καὶ τὸ βοζαίνες μόνη σου ἢ παρακαινὰ πέρνεις ;—
—μονάχη.—νὰ μὴ βασκαθῇς... μὲ πῶς τὰ κατορθώνεις—
Κι' ἀκούεις ἄλλαις ἀπ' ἐδῶ...—ἡ κόρη σου τί κάνει ;—
—θαρρῶ τῆς δοντοκαρκες της πῶς ἄρχισε νὰ βγάνῃ
καὶ τὴν παχνίνει ρριπιτὶ, ὁποὺ δὲν συμμαζώνεται.—
Κι' ἀκούεις ἄλλην ἀπ' ἐκεῖ, ποῦ σιέσει καὶ καζώνεται :
—πῶς εἶναι ὁ Δρακούλης σου ;—ἔχει σωχνὰ κοψίματα.—
—μὲ μιὰ φανέλα ἐλαφρὰ εἰς τὴν κοιλιὰ τριψίματα
καὶ κάμποσο γλυκάνισο κι' ἀμίτιος τὸ περνᾷ.—
—τὸ 'σπινσα γλυκάνισο κι' ἐκεῖνος τὸ ξερνᾷ.—
Φ.—Φαντάσου ὁ Πρωθυπουργὸς πῶς φθάνει κορδωμένος,
πῶς κατὰ τύχην βρίσκεται κι' ἐκεῖνος γαλαρισμένος,
πῶς εἰς τὸ βῆμ' ἀνέρχεται μὲ τὸ 'ψηλὸ στεφάλι
τὸ νέον Ἰσοζύγιον νὰ μᾶς καθυποβάλῃ.
κι' ἐκεῖ τοῦ λέγει πῶς καθὼ θὰ πληρωθῇ κουπόνι
κατὰ διαβόλου σύμπραξιν τὸν πάνων γέννα πόνει.
κι' ἀρχίζουν ξεφωνήματα κι' ἀρχίζουν ναπαίετούρια
γιὰ τοῦ κλεινοῦ Πρωθυπουργοῦ τὰ νέα γεννητόρια,
κι' ἀκούεται ἀλαλητὸ καὶ τῆς Ρηχάλ τὸ ἀλάκμα
ἡ πέτρις θ' ἡ ἀριστερὰ κι' ἡ δεξιὰ φυσκώνει
φωνάζουν 'στὸν Πρωθυπουργὸ καλὴ πλευθέρια,
κι' ἐκεῖνος μὲ μογκρίσματα τοῦ τσικτοῦ βαρεῖ
πετᾷ τὸ Ἰσοζύγιον ἀπὸ τὸ βῆμα χάλια,
οἱ δὲ κλητῆρες πηλαλοῦν νὰ 'βροῦν καμιὰ καὶ μαχαῖρι.
Φαντάσου μέσα 'στῆς Βουλῆς τὸ θηλυκὸ μελίσσι
πῶς ἔρχεται ὁ Κύουελας γιὰ νὰ τὸν ξεγυρνήσῃ,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς καὶ μύστης τῆς Αὐλῆς
γίννῃ διόμματος Βουλευτὰς 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς.
καὶ πᾶσα ἔγκυος καὶ μὴ φιλόπατρις κυρία
χιμαιροτὰ μανιωδῶς ἀπὸ τὰ θεωρεῖα.

Π.—Φαντάσου τὸν Πρωθυπουργὸ λιγώνα 'στὸ κρεββάτι,
ποῦ πέντ' εἰνοῦχοι ποντικοὶ τοῦ τέστρωσαν βαρβάτοι.
Φαντάσου πῶς ὁ Βασιλεὺς προβλέπων συμφορᾶς
καλεῖ μιὰ κομματάρχινα ἐκ τῆς ἀριστερᾶς,
ἐκείνη δὲ Κυβέρνησιν ἀμέσως σχηματίζει
καὶ νέον Ἰσοζύγιον σπουδαῖον καταρτίζει,
ἀλλ' ὅμως μόλις ἔρχεται κι' αὐτὴ νὰ τὸ ἐκθέσῃ
τὴν πάνουν πόνει ἔξαφνα καὶ στομπτᾷ 'στὴ μέση,
καὶ πέφτουν οἱ Πρωθυπουργοὶ λιγώνας εἰς τὸ στρῶμα
κι' ἀδίκως Ἰσοζύγιον προσμένει καθὲ κόμμα.
Φ —'Αλλ' ὅμως σώπα τώρα σιὰ νὰ 'σοῦμε τί συμβαίνει ...
δακάτην ὥραν ἀκριβῶς τὸ ἐκκρεμὲς σημαίνει,
κι' ὁ Μεσσηνέζης, Περικλῆ, ἀνὴ ἐκ τῶν ἀνδρείων,
ἐρίζει μὲ τὸν Καντάρτζῃ περὶ προσδυτερείων,
τὸν πείθει δὲ ὁ Καντάρτζης μὲ δυὸ λύτρα μόνον
ὅτι σκάνει φόρτωμα περισσετίρων χρόνων.
Π.—Φαντάσου τώρα θηλυκοὶ ἂν ἦσαν Βουλευταὶ
συζήτησιν καθὼς αὐτὴν δὲν θ' ἄκουες ποτέ,
γιατὶ κομμιὰ δὲν ὄθθεσε υ' ἀνίδῃ ἐκεῖ πέρα
ἐκ φόβου μήπως νομισθῇ τῶν ἄλλων πρεσβυτέρα.
Φ.—Σασμὸς κι' ἰδὲ πῶς γαυριᾷ ἡ πλειονεψήφιε ...
σπαθάτοι πᾶνε κι' ἔρχονται μὲ κίνεινα λορία.
Γιὰ κύτταξέ τους κόρδωμα ... ὁ κόσμος τοὺς θαυμάζει
κι' αὐτὸς ὁ μπέης ὁ Σερὶρ τοὺς βλέπει καὶ τρομάζει.
Π —Θκρῶ πῶς πάει, Φασουλῆ, νὰ κάνῃ τὸ φιλό του.
Φ.—Νά ὁ Τριαουπης ἔρχεται μὲ τὸ ἡμίψυλλό του.
Π.—'Ολοι ὀρθοὶ ... ἐγύρισε κι' ὁ μπέης μὲ τὸ φέσι.
Φ —Σκαω καὶ σύ ...
Π.— Γιατί, μωρέ ; μήπως θὰ πάρω θέσι ;
Φ.—Δέν ξέρεις τί σοῦ γίνεται μ' αὐτὰ ποῦ λές, βρὲ βῶλι ...
καὶ τί θὰ πάθῃς τέχατε ἂν σημώθῃς 'στὸ πόδι ;
Δὲν συμφωνῶ παντάπασιν μι σὲ τὸν τσαναμπίτη,
ἐγὼ πηγαίνω πέντοτε μαζὶ μὲ τὸ Δοβλέτι,
καὶ βλέπων πρὸ τ' ἀσόμενα κι' ἐσήκενα κι' ἔοντα
γουπιτῶ 'στὸν τσέλιγκα τῶν ἔκπτων ἡρξόντα.
Γιὰ κύτταξε τί δύναμις, γιὰ κύτταξε τί ἀρχὴ !...
στέκει σὰν κόκορας παχὺς καὶ νυχοπόδαρατος
καὶ γύρω του κορδόνεται καθένας 'Αρλεκίνος ...
ἔτσι δὲν ἐκορδόνεστε κι' ὁ κόκορας ἐκεῖνος,
ποῦ πρὶν φωνάξῃ τρεῖς φορὰς μὲ τόνον ἀπωνῆθη
ὁ Πέτρος ὁ 'Απόστολος τρὶς τὸν Χριστὸν ἠρνήθη.
Π.—Νά, Φασουλῆ, κι' ἡ Σύνοδος μετὰ τοῦ Γερμανοῦ
καὶ πνεῦμα θεῖον ἔρχεται πετῶν ἐξ οὐρανοῦ,
κι' ἀρχίζει σταυροκόπημα πολὺ καὶ σεβαστὸν
κι' ἀμίτιος ἐξαρκίζεται πᾶν πνεῦμα πονηρόν,
τὸ πνεῦμα ποὺ τὴν τερπελὰ τῶν Βουλευτῶν ἐξύνει
καὶ κάνει καθὲ Βουλευτὴ τὰ νύχια του νὰ ξύνῃ,
τὸ πνεῦμα ποὺ ἀπλώτον ἀνοίγει κάθε στόμα,
τὸ πνεῦμα ποὺ τοὺς ἐξωθεῖ νὰ θέλουν ὅλοι κόμμα,
τὸ πνεῦμα ποὺ βριεταῖς γεννᾷ καὶ κάποτε στηλήρι,
τὸ πνεῦμα ποὺ τοὺς κατεντᾷ κι' ἀνθρώπους γιὰ σκμάρι,
τὸ πνεῦμα ὅπου τοὺς κινεῖ μι πάσον πρεθυμίαν
νὰ πηλαλοῦν γιὰ τὸν λουφὲ 'στὸν Κεντρικὸν Ταμίαν,
τὸ πνεῦμα ποὺ παρήγγειλεν ἐκ τῆς Αὐλῆς φυσᾷ
κι' ἀρχίζ' ὑπὲρ τοῦ Σπέρματος καθένας νὰ λυσσᾷ,
τὸ πνεῦμα ποὺ κατέρχεται κι' ἐκ τῶν ἀρχαίων βράχων
κι' Ἀριστογειτονας γεννᾷ μετὰ κενῶν στομάχων,
τὸ πνεῦμα ποὺ 'στὸν σαουτεζῶν τοὺς ρίγνει τὸ κορφίνι,
τὸ πνεῦμα τέλος, Φασουλῆ, ποὺ πνεῦμα δὲν ἀρίνει.
Φ.— Ἀμήν, νὰ ζώσῃ ὁ Θεός ..
Π — Ὁ ἁγιασμὸς ἐτέλεσαι ...
Φ.—Κι' ἡμένα ἡ σκυλάκαψα μ' ἱμεύσκεψε καὶ μ' ἔλουσε.
Μὰ σώπα κι' ἔρχεται ὁ Πίτ ...
Π.— Ποιὸς Πίτ, μωρὲ ζευζίκη ;

Βουλὰς καὶ Γερουσίας φασκελόνω
καὶ ξένοιαστος φουμάρω καὶ ξαπλόνω.

Φ.— Ὁ Κωνσταντόπουλος, μωρέ... νὰ νά 'στὸ βῆμα τσάκει...
Βασιλικὸν Διάταγμα νομίζω πῶς ἀνοίγει . . .
ἄκουσον, ἄκουσον καλῶς, μιὰ λέξις μὴ σου φύγῃ.

—

(Μένει σιγῶσα ἡ Βουλὴ
κι' ὁ Κωνσταντόπουλος 'μιλεῖ.)

—

Κ.— Ἐγὼ ἐλέῳ τοῦ Θεοῦ κι' ἐλίῳ Βασιλεύς
Πρωθυπουργὸς τρισυδέρτος καὶ Πὶτ ὁ τῆς Ἀγγλίας.
'στὸ βῆμα προσερχόμενος μὲ λύπην μου πολλὴν
Βασιλικῷ προστάγματι ἀνοίγω τὴν Βουλήν.

—

Ἐντὸς ὀλίγου, κύριοι, πλακὼ' ἡ μαὺρ' ἡμέρα,
ποῦ τοῦ Κυβέρνου τ' ἀγαθὰ θὰ ζώσωμεν πρὸς ἄλλους.
κι' ἐμεῖς θὰ κοπανίζωμεν καθεμερίστιν ἄρα
καὶ γύρω μας θὰ βλέπωμεν τριπομιδίες πέλους.

Κι' ὅν κόψῃ μας 'θερίζ τὸν εὐτυχῆ καιρόν,
ὁπόταν πρόσεκληθημεν κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸ Στέμμα,
ὅμως αὐτὸ τὸ κόψιμο δὲν ἦτο σαθαρὸν
κι' ἀμέσως μᾶς ἐπέρασε εἰς ἓν τοῦ Θρόνου βλέμμα.

—

Μὰ σήμερα ποῦ μένομεν μὲ παρακλύτους χεῖρας
καὶ τὸν Νυμφῶνα βλέπομεν μὲ σφρῖγος ζωντοχῆρας.
τώρα θ' ἀρχίσουν τῆς κιλίτσες τὰ συνεχῆ τριψίματα,
τώρα θ' ἀρχίσουν, κύριοι, τ' ἀληθινὰ κοψίματα.

—

Κι' ἐμεῖς ἐθυσκεθημεν 'στὴν τρισφιλῆ πατρίδα,
τῆς ἐξουσίας τὸ κρασὶ μᾶς εἶχε κάμει σκάπα,
κι' ἐμεῖς ἐπροσπαθήσαμεν νὰ πάξωμεν μερίδα
καὶ τέλος ἀπεκτήσαμεν τὴς Λιεβαδιᾶς τὸν Λάππα.

—

Πρὸς κόμματες κατηρτισμὸν ἐσκίρτα ἡ ψυχή
καὶ τῆς Πρωθυπουργείας μας σκεφθέντες τὸ βραχύ

ἀμέσως μὲ διαφόρους ἐπαίσιους ποικιλίας
νὰ ἐξοικονομήσωμεν τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους.

—

Μὶ τούτους συνεδέθημεν κι' ἐκείνους ἐκτυπήσαμεν,
πὰς Γαλλικὰς ἀποστολὰς καλῶς ἐξοικονομήσαμεν,
σπιθάτους δὶ καὶ δικαστὰς πολλοὺς ἐπροβιβάσαμεν
καὶ τακυρευλύσια πρὸς ὄνειστὰς ἐμοιράσαμεν.

—

Ἀμέρωνας ἐστρώσαμεν Λευκούλλειον τραπέζι
καὶ τὴ ἐμερωνήσαμεν καὶ πιρὶ Δειπέζη
ν' ἀντικερτιρήσουν οἱ κόποι τοῦ ὑπὲρ Ἰσοζυγίου
καὶ μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ τέως Γ' πουργείου.

—

Κι' ἀκόμη ἂν δὲν ἐπιρτε ἄλλου ὁ λευκαυμὰς
βεβαίως θὰ ἰβλέπατι καὶ ἄλλα μιγαλήτερα,
κι' ὅλος ὁ κόσμος θἄλεγε πῶς ἐμπροστὰ σ' ἐμὰς
κι' αὐτὸ τοῦ Πὶτ τὸ κακκελὸ ἦτο γεμᾶτο πίτερα.

—

Ἀλλ' ὅμως οἱ Τρικουπικοὶ μὲ πίναν ἀπειτίαν
τὰ λυσσακὰ των ἔφαγαν νὰ πάρουν Ἐξουσίαν,
ἀλλίως θὰ ἐδείχναμεν 'στὴν φίλην μας πατρίδα
ὅτι τοῦ Πὶτ ἡ κεφαλὴ ἐγέννα πιτυρίδα.

—

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἀρχίζει τὸ μαρτύριον,
ἐντὸς μικροῦ θὰ πιάμεν τὸ φοβερὸν ποτήριον,
ἐντὸς, μικροῦ 'στὰ σπῆτι του ὁ Πὶτ θὰ ἡσυχάσῃ,
ἐντὸς μικροῦ ὁ νἱὸς Πὶτ τὴν πήτα του θὰ χαθῇ.

—

Οἰχ ἧττον ὅν προσωρινοὶ Πρωθυπουργοὶ λιγόμεθα
ποτὲ δὲν θὰ ξιχάσωμεν τὸ παρελθὸν τετράμηνον,
καὶ μὲ τὰς ἀναμνήσεις του ἀσπλάγχνως θὰ φλεγώμεθα
καθὼς κι' οἱ παῖδες εἰ ἐπτὰ 'στὴν φλεγομένην κάμινον.

—

Ὅθεν θωρακιζόμενος μ' ὑπομονὴν γενναίαν
περίλυπος καὶ κατηφὴς τὴν ἔνδρξιν κηρύττω,
ἐλπίζων δὶ εἰς πρόσκλησιν τοῦ Βασιλέως νέαν
σας προσκαλῶ νὰ κράξωμεν τοῦ Βασιλέως ζήτω.

—

Φ.—Ζήτω κι' ὁ Πὶτ, μωρὲ παιδιά, μετὰ τῆς Βασιλείας...
γιὰ 'δὲς πῶς μαγκίζει. Περικλῆ, μ' ἐκείνον τῆς Ἀγγλίας...
Θαρρεῖς ἀπόνα καὶ οἱ δυὸ πῶς ἔγγκανε κἀλούτσι...
Π.—Ἀναχωροῦν οἱ Βουλευταὶ κατόπιν τοῦ Τρικούπη...
Φ.—Γιὰ δῶσε μου τὸ κιφλὶ σου νὰ τοὺς ἀποθκιμάσω...
πῶς ἤθελα κατ' ἐνομα νὰ σοῦ τοὺς ὀνομάσω
ὁὐ ἡ Ἑλίνη ἔλλετε, κακὴ τῆς Σπαρτῆς γέννα,
τοὺς μαχητὰς 'στὸν Ἰρίαμιν ἀνῴμαζ' ἕνεν ἕνα.
Ἀλλ' ἂν ἀρχίσω, Περικλῆ, θὰ μοῦ φωνάξῃς στάσου
καὶ 'γρηγορ θὰ χρειασθῇς μπομπάκι γιὰ τὸ λίγκα σου.
Π.—Φασκέλωσι τὴν σύζυγιν τοῦ πλαι Μετζίκου
κι' ἔκαμε ζήτω καὶ φωνεῖ ὑπὲρ τοῦ Χαρίλαου.
Φ.—Αὐτὸς 'στὴν ἀπειθίωσιν ἐσήκωσι σχοινὸν,
αὐτοὶ, μωρὲ, κατήντησι σὰν Βουλὴ τῶν Ἰνδιῶν,
κι' ἴσως ἐσὺ πρὸς χαρὶν του σκηνὴν νὰ γένουν
κι' ἴσως πιστεὶ νὰ ἔρχωντκι καὶ νὰ τὸν προσκυνοῦν.

Θέλεις Ἐθναρχη;... ἔχομι καὶ μὶ τὸ παραπάνω...
θέλεις Μπουλὲ κκὶ Ἄδαμ Σμὶθ;... σύρι 'στὸν Κκραπάνο...
θέλεις τὸν Μόλτκε;... νὰ! μπροστὰ ὁ κάθε σπιρουνάτος...
θέλεις τὸν Πὶτ;... τὸν ἔχομι... θέλεις τὸν Βουδδα;... νάτος.
Ζήτ' ὁ Τρικούπης φώνκξε μὶ ὅλους καὶ μ' ἐκείνα...
Π.—Δὲν ἴβγαλκ τὸν σβέρκο μου ποτέ μου 'στὰ χαμένα,
μηδὲ συντάσσομαι κι' ἐγὼ μὲ τοὺς ἰσχυροτέρους,
μὶ τοῦ Ἐθναρχον θὰ τσυβῶ τοὺς δέκα Ἡμιτέρους,
τὸν Γκιωργκιτὰ, τὸν Βαρδογλῆ, τὸν Πιτσαλῆ, τὸν Σάκη...
Φ.—Κι' ἐγὼ πηγαίνω τοῦ Σιρὶ νὰ κλέψω τὸ φισάκι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πολέμιος ὁ γλυκύτατος, ποῦ σπάζει πάντα μπρὸς,
τῶν Ἑρμείων ὁ Ἑκδοτὴς ταχυτὴν ἀνταγέλλει,
λυρικοτάτης συλλογῆς ἐν ὕστερῳ συλλαφείσης
καὶ εἰς τὸν Φιλαδέλφειον ἀγῶνα βραβευθείσης·
Κι' ἔστω δὲν θέλ' ἡ ποίησις ἐρείπιον τὰ μέλη
ἀμέτοχος ἐνὸς Ἑρείπια συνδρομητὴς δὲ γίνῃ.

—

Βγῆκαν τὰ Σκαριφήματα τὰ Λιγνιτικά,
Φιλαδελφίου συγγραφῆ κατάπαστον εἰκόνων,
ὅπου ὡς πανηφήματα περιοῦν μετεντυπᾶ
φυστρωμένες καλλονὲ τῆς γῆς τῶν Φαρασόνων.
Καὶ τυῦτο τὸ τερήθυμον εὐρίσκεται βιβλίον
εἰς τοῦ Κασδόνη καὶ τοῦ Μπὶκ τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

—

Τοῦ Κλάδη καὶ Τσαλάφα ξενοδοχεῖον πρωτεῦ
ὑπὸ Φλάμπουρ τὸ νέον, 'στοῦ Κεχαγιᾶ τὸ σπῆτι,
ἐκεῖ λαμπρὸν γευμάτων καθίνας θεσπώτης,
ὁ ἅ «Ρουπος» καθ' ὅλα ἔβγκιν τὸ κηρύττει.
Ἀλάφι καὶ τὸ πλέον παράξενο στομάχι
ἀπὸ τὰ φαγητά σου παράπονο δὲν ἔβγῃ.
ἀντίκρυ δέ ὁ πόντος, ὁρίζεις προκαλῶν
κι' εἰς χιλιάνους καὶ πάνω ταχεῖαν συντελῶν

—

Οἱ ῥήτορες Ἀθουσόπουλοι ἰρίφαν χίλια κύφη
τὴν ἐποχὴν τῆς ἐρινῆς ἀόκνητα καπνίφια,
σοῦ κάθε γνώστης τοῦ συμποῦ μουαδικὰ τὰ κρίνει,
ποῦ μπαίνως κακομοίστουνου καὶ βγαίνως φτωφρίνι.
Ὅσο γιὰ τὴν τορβάντεια καθίνας σας τὸ ἴφρι
πῶς τοῦτο τὸ ραφεῖδιον δὲν ἔχει ἄλλο καλὸ
τεχνῖται ἀπαράμιλλοι ἀφρίτερο ὁμοῦ
καὶ γελαστοὶ σὲς παρτεφεῖν εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

—

Ἀνθεκκαιὰ τὸν τοῦ Πέτρου Φιλαρέτου
μετὰ καλλίστου οἴνου καὶ χάρτου ἐξαφίτου,
γεμᾶτη δὲ μὲ γνῶσιν βουτυρικῆς παντοίας.
'στὸ βιβλιοπωλεῖον πωλεῖται εἰς «Ἑσπέρας».

—

Γιὰ τρόπο ἐρβομάρισιν ὕφαιν· ὁ Ἠλιάς,
τοῦ Μουτσάντου Ἐμπτυσιος δυείμου ρουσιεύς,
ποῦ εἶναι μέση δι' αὐτὸν ἡ μουσικὴ βουλὴ
κι' οἱ τόποι του ὡς φαίνεται δὲν πᾶνε τοῦ κακοῦ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραξιτέλους μονιορτὺς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ποιητὴς τὴν ἐδέλφη του — μόνον μιὰ φορὰ δὲ γράφει,
κι' ἔτσιν ἔχω ἀξιωνόβα — κι' ἔστω μιὰ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομι.
καὶ 'σοῦν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἐλληνικήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλην — δέχομι νόμια κι' ἐνορατῆν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — τρέγια δέκατα καὶ μόνα.

γιὰ τὸ ξένο ἔμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἐν κρατῆς — ἕτσιως συνδρομητής.
κι' ἅπαξ τὸν παρὰ δὲν εἶδαι — θὰ σὸν φάγ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὰ σάρκ καὶ τὴ μάσα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἔκτη τοῦ Ἰουνίου,
σκέψεις περὶ δανείου.

Ἐννενῆντα καὶ τρακόσα
καὶ δεισμοὶ καὶ χίλια τόσα.

Περικλέτος. Φασουλῆς.
μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς.

Π.—Δὲν πᾶμε μέσα, Φασουλῆ;
Φ.— Ἀφοῦ τὸ θἔλεις πᾶμε
ν' ἀνέβωμε τὸ στόμα μας καὶ μιὰ γκιὰς νὰ κτυπᾶμε.
Καὶ μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς μεγάλη σχολαμάρα,
κἄσμη δὲν μαζεύεται ἡ σάρκα καὶ ἡ μάρα,
ἀκόμη ὅλ' ἀνάλατα, μισότσινα καὶ κρύα,
ἀκόμη δὲν μᾶς ἄναψε θερμὴ φιλοπατρία.
Ἀρχίζ' ἡ συνεδρίασις ἐν σιωπῇ μιγάλῃ
καὶ χασμωμενεύονται μερικοὶ κι' ἀποκοιμοῦνται ἄλλοι,
τίγκ τίγκ κτυπᾷ ὁ Κανταρτζῆς, πολλοὺς πιράζ' ἡ ζέστη,
νὰ σου κι' ὁ Κωνσταντόπουλος, ὁ νἱὸς Πὶς σοὐτσέστι,
τίγκ τίγκ κτυπᾷ ὁ Κανταρτζῆς, πὰς Βουλευτὴς ὀρκίζεται,
ὁ Μεσσηνίζης βλέποντας τὸν Καντερτζῆ φουρκίζεται.
καὶ κάθε τόσι γίνεται μεγάλη πανωγῆρι,
καὶ κάθε τόσο τάχουνε μὲ τοῦτον τὸν Ἀργῶση,
ὁ Καντερτζῆς τὸν κώδωνα καὶ δεύτερον σημαίνει,
ὀρκίζονται ἀπὸ παλιοὶ κι' ἀπὸ νιοφερμένοι,
ὁ Καντερτζῆς τὸν κώδωνα κι' ἐκ τρίτου τὸν κτυπᾷ,
εἰς δὲ τὰ πάλκα φαίνεται τὸ μουτσούνο παππᾶ.
ὁ Καντερτζῆς τὸν κώδωνα καὶ τέσσερτον βαρεῖ
καὶ τρεῖς ἀρχιεπίσκοποι προβάλλουν σοβαρεί,
κι' ἀκοῦς ἐνστάσεις ἰαλογῶν ἀπὸ κκμπόσους κλαίοντες
καὶ 'λήγ' ἡ συνεδρίασις κι' ἔτσι πηγαίνει λέοντας.
καὶ μόλις παύσῃ, Περικλῆ, τοῦ Κανταρτζῆ ὁ κώδων
κι' οἱ Βουληφόροι σκορπισθοῦν ἐν μέσῳ τῶν τριόδων
ἀμέσως τοῦ μεσημεριοῦ ἀρχίζουν ἡ κκμπάνες...
Π.—Μοῦπαν 'στὰ πάλκα τῆς Βουλῆς πῶς πὲν καὶ παρακάν-
Φ.—Αὐτὸ πολὺ μ' εὐχαριστεῖ κκὶ φαίνεται σημάδι (νεις.
πῶς σταύρωμος ὁ τόπος μας εἰς τίποτε δὲν μένει,
κι' ὅπως σοῦ εἶπα, Περικλῆ, 'στὸ παρασμένον φύλλον
σπεύδει πρὸς χειραφέτησιν κι' αὐτὸ τὸ παιδίον φύλον,
καὶ τῆς πλευρᾶς μας ἡ πλευρὰ, τοὐτσοῦν ἐκ τῶν ὑστέρων μας,
εἶτε ἀργὰ ἢ 'γρήγορα θ' ἀλλάξῃ τὸν Χριστὸν μας.
καὶ μὲ τὸ ὄνομ μουσουλμάνους τὸν Κύριον κκὶ τὴν Πάρθ
'στὰ θεωρεῖα θἄρχεται τῶν δημοσιογράφων.

καὶ σὺ θὰ κάθεσαι σιγὰ βαρβάτης παρεμάνικες
νὰ ἐξελέγχῃς κύστηρῶς τῶν ἐκλογῶν τὰς πλάνας.
Π.— Ἐν τούτοις πάμε, Φασουλῆ... τί ὥραβολὸ νὰ κάνωμε ;
ἐκεῖ θὰ χρῶ τὴν ὥρα μας ἀδίκως δὲν τὴν χάνωμε.

—

(Εἰσέρχονται εἰς τὴν Βουλὴν κι' ἀρχίζουν συζητήσεις.)

—

Φ.—Ποῦν χαιρεσαι, βρὲ Περικλῆ ;
Π.— Τὸν μπέη τῆς Λαρίσσης.
Φ.—Χαιρέτα τον κι' ἐκ μέρους μου... δὲν ξέρεις πῶς μ' ἀρέσει.
ἁμέσως μὲ κατέκτησε μ' ἐκεῖνο του τὸ φρύσι...
Π.— Ἀρχίζει τὰς ἐνστάσεις της ἡ κάθε μαλαγάνα...
μὰ νὰ 'στὸ θεωρῆτον μας κακὴ μία παραμάνα.
Φ.—Θὰ πλησιάσω, Περικλῆ, προσφώνησιν νὰ κάμω.
Π.—Κι' ἐγὼ μαζί σου ἔρχομαι γι' αὐτὸ νὰ σὲ συνοδεύσω.

—

Φ.—Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς 'στὸ πλῆθος τῶν ψηφοφόρων
παρατηρῶ καὶ σας ἐδῶ τὴν εὔρωστον τροφόν,
κι' ἐλπίζομεν ἀργότερα εἰς εὐτυχεῖς ἡμέρας
νὰ βλέπωμεν ἀντὶ μιᾶς πολὺ περισσοτέρας,
καὶ γόνατο μὲ γόνατο νὰ καθισθῇ κοντὰ μας
ἐλέγχουσαι τὰ χρέη μας καὶ τὰ καθήκοντά μας.

—

Βιβλίως θὰ ἐμάθατε, μυριανθισμένη γλάστρα,
πῶς ἔβγηκαν Βουλευτικὰ πολλοί, ποὺ κάνουν γιὰ βυζάστρα.
βιβλίως θὰ ἐμάθατε τοῦ ἔθνους ἡ Βουλὴ
πῶς τῶν λορέων ἔγινε Δημοτικὴ Σχολή,
κι' ἰσπεύσατε μετὰ χαρᾶς στὸ καῦμα τῆς ἡμέρας
νὰ ζώσετε τὸ γάλα σας πρὸς τοὺς μικρὰς πατέρας.

—

Εἰς τὰς Βουλὰς τὰ πρακτικὰ τὸ γεγονὸς θὰ μείνῃ
καὶ τρεῖς φορὰς μακάρισε κι' εὐδόκησεν ἐκεῖνος,
ποὺ θὰ θηλάσουν τοὺς μαστοὺς τοιαύτης παραμάνας,
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον ἀρτιμελεῖς νταρτάνας,
ποὺ τὸ φουσκόνουν στῆθος της καὶ τὸ παχὺ της γάλα
πρὸς νέα κατορθώματα μᾶς ὁδηγεῖ μεγάλα.

—

Μετὰ χαρᾶς παρατηρῶ κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος
πῶς κι' ἡ βυζάστραις ἄφρισαν μὲ τὴν Βουλὴν ἐρίτος
ἀλικρίτως τάξεως, μαστῶν, περιωπῆς,
καὶ τοῦτο εἶναι μέγιστον σημεῖον τροκοπῆς.
πιστεύω δέ, κυρίε μου, ἐντὸς ὀλίγου χρόνου
'στὸν ἄφιρκο νὰ καθίσετε τοῦ καθε φαμφκρόνου.

—

Κι' ὑπόταν μὲν ζητήματα φυτρώνουν σεβαρὰ
μετὰ χαθε ἐξέτασιν θὰ ἔρχεται κυρὰ
νὰ 'πῇ κι' αὐτὴ τὴν γνώμην της μὲ χέρι καὶ μὲ πόδι
εἰς δὲ τὰ ἐντυπούντα καὶ τὰ ὑποσυμβόλ
εἰς ἐξελίξεις ὁηλαδὴ οἱ ἐκλογῶν πλεκτάνας,
θὰ στέλλῃ τὴν κουζίνα της μετὰ τῆς παραμάνας.

—

Καὶ τώρα δέν μᾶς λέγετε, κυρία παραμάνα,
ὑπὸ εἰδοποιεῖστε ὡς εἶδος μανιζουράκι,
μήπως ἐνστάσεις ἔχετε δι' ἐκλογὴν καμμίαν ;...
εἰπεῖτε τας ἐλεύθερα χωρὶς κανὲν ἐμπόδιον

νὰ σᾶς ὑπηρετήσωμεν μὲ πᾶσαν προθυμίαν
κι' εὐθὺς νὰ τὰς ἐαθίσωμεν 'στὸ τιμῆμα τὸ ὀρφάνιον.

—

Ἡ τοῦ Λίγιου ἐκλογὴ σᾶς φαίνεται γνησία,
ἢ ἐπεμβάσεις ἔκαμε φρικτὰς ἡ Ἐξουσία ;
Λέγει ὁ Μελετόπουλος μὲ τόνον σεβαρὸν
περὶ αὐτῆς τῆς ἐκλογῆς πῶς εἶναι νοθευμένη,
κι' ἐκτὸς τῶν ἐπεμβάσεων 'στὸν Δῆμιεν τῶν Βουρῶν
ἐψήφισαν ἑπτὰ νεκροὶ καὶ τρεῖς ἀποθαμένοι.

—

Πῶς οἱ Παναγιωτόπουλοι δὲν ἔκαμαν νεκρὰ,
πῶς ἀπὸ τὸν κατάλογον μὲ τρόπον ἀειρωκὴ
πᾶς ὁπαδὸς τοῦ Γεωργοῦ, πᾶν ὄνομ' ἀντιπάλου,
καὶ τὸν ἐξυλοφόρτωναν μετὰ χανδροῦ ρεφάλου,
πῶς γύριζαν νυχθημερὸν μετὰ ὀγμαστυνόμων
ἐνσπείροντες 'στὸ Λίγιον σὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον.

—

Ὁ δὲ Παναγιωτόπουλος μᾶς λέγει τὰ δικά του
καὶ γιὰ τὸν Μελετόπουλο τιναζει τὸν γιακά του,
πῶς ἤθελε τὴν ἐκλογὴν νὰ παρῃ μὲ τὸ ζόρι,
πῶς μὲ Νομάρχας φανερὰ κι' αὐτὸς ἐνηφόρει,
καὶ πῶς τὸν ἐσυνώδευεν πλῆθος χωροφυλάκων,
κι' ἐκ τούτου καταφαίνεται πῶς ἔχ' ἡ φάβα λάκκον.

—

Πῶς καθε πρᾶξιν ἔπρεξε, ποὺ διόλου δὲν συνέδει
πρὸς ἕνα νέον Σύμβουλον τοῦ Στέμματος ἐκφώνει,
καὶ πῶς 'στὸ σπῆτι 'καθισε τοῦ Πολυχρονιάδη
κι' ἡμέρα νύκτα ἔψαλαν κι' οἱ δρὸ τὸ Πολυχρόνιον.

—

Κι' αὐτὸ τὸ μέγα γεγονὸς νὰ ξιχασθῇ δὲν ἄφησε.
κι' εὐθὺς ἀπὸ τὸ Λίγιον τὸ πρῶτο πρῶτο βράδυ
'στὸν Βασιλέα μὲ σπουδὴν χρυσὰ ἠθηλιγράφησε
πῶς εἰς τὸ σπῆτι κατοικεῖ τοῦ Πολυχρονιάδη,
ἁμέσως δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐπ τῆς Δανιμαρκίας
τὸν συνεχάρη ἐκ ψυχῆς περὶ τῆς κατοικίας.

—

Τοιαῦτα κι' ἄλλα λέγοντα ἀπουδαῖα καὶ χαζὰ,
ὁ Κούστας δέ, κυρίε μου, μετὰ τοῦ Πετριτᾶ
αὐτὰ τὸ τηλεγράφημα ἐντόνως ἀναιρεῖ
καὶ ὅτε κὰν εἰς κανενὸς κεραλὶ δὲν χωρεῖ
ὅτι τοιαύτην ἔκαμεν ὁ Γεωργὸς βλακείαν
τοιαῦτα νὰ τηλεγραφῇ πρὸς τὴν Δανιμαρκίαν.

—

Καὶ τώρα σεῖς τί λέγετε, κυρία παραμάνα ;
τις ἐκ τῶν δυο φαίνεται πῶς εἶναι μαλαγάνα ;
Καὶ τῶν Πατρῶν ἡ ἐκλογὴ μεγάλως ἐμπερεύθη,
καὶ ῥήτορες ἐεσήμαι, μαστοὶ ρεμπατρίας,
φωνάζουν εἰς τὰ πέρατα πῶς ἐκλπονεθεύθη
κι' ἡ ἐκλογὴ τοῦ τριήματος τῆς Εὐαγγελιστρίας.

—

Τρεῖς ψήφους ὑπερτέρησεν ὁ Ἀγγελὴς ὁ Ρούφος
κι' ἴδου σπαρακτικώτατα ἀκούονται φωναί.
ὁ δὲ Γερακωστόπουλος, ὑπὸ δὶν εἶναι μπαύφος,
γυρεύ' εἰ τρεῖς ν' ἀφαιρεθοῦν εὐθὺς ἀπὸ τὸ νεκ.
καὶ σῶσε Βαγγελίστρα μου φωνάζει μὴ χαθῇ
κι' ἀκύρωσε τὸ τριῆμα σου νὰ μὴν ἀδιαθῇ.

—

Μὰ καὶ 'στοῦ Παντοκράτορος τὸ τριῆμα λέγουν ἄλλα.
συνίδησαν ἐγκλήματα πολλὰ καὶ φρικαλέα,
κι' εἶδε ὁ Παντοκράτωρας τὸ χέρι του νὰ βάλῃ
ν' ἀσπρίσῃ τὸν σκυλάκαπα τῆς Πάτρας Ἀχιλλέα,
ἂν καὶ ὀκρρῶ πῶς γέγραπται 'στὴν Βίβλον τῆς Βουλῆς
νὰ μείνῃ ἀντιπρόσωπος Πατρῶν ὁ Ἀγγελής.

—

Ἄλλο βουλκὶ Ἀχίλλειε κι' ἄλλα Βουλῆς βουλαὶ
καὶ πᾶς σγελὸν ἐπιτυχὼν ἐς πίνη ναργιλὲ.
γιατὶ 'στὴν πάρτα τοῦ καιροῦ ὅτα κι' ἂν θέλῃς βρόντα
κι' ὅταν κατέχουν ἑκατὸν τὴν ὀξιὰν κι' ὀγδόντα,
κανεὶς θεριὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάνῃ τὸν βαρβάτον
κι' ὄν 'γέρισε ἡ κάλπη του μὲ κοπριὰς προβάτων.

—

Καὶ τῶν Παξῶν ἡ ἐκλογὴ μᾶς 'πῆκε μᾶς 'στὴ μύτη
καὶ τὸ περίεργον κοντὰ κι' ἴμοῦ τοῦ πατριώτου ...
κακὰ τὴν ἔχει ὁ Μακρῆς ἀπὸ τὸν Βλλιχνίτη
καὶ τοῦτος λέγει τὸ μακρὺ κι' ἐκεῖνος τὸ κοντό του.
Ἀνσοῶδης δὲ ὁ Θόδωρος εἰς τὸν Μακρὴν ἐρρίχθη
καὶ μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς φωνάζει διακτέως
πῶς ὁ Μακρῆς εἰς πτώχευσιν πρὸ χρόνου ἐκπρίχθη
καὶ κατὰ νόμον δὲν 'μπορεῖ νὰ εἶναι Βουληφόρος.

—

Κοψομεσιάζουν τὸν Μακρὴ τοῦ λέγου του αἱ σφυρὰ
καὶ μέσαν γνωμοδότησιν περὶ Μακρῆ ἐπῆρε
ἀπὸ τὸν κύριον Ψαρὰν κι' ἀπὸ τὸν Εὐταξίαν,
ποὺ ἔχ' ἡ γνώμη των πολλὴν ἀξιωτικὴν ἀξίαν.
Κι' ἐξώδεψε ὁ Θόδωρος ἑπτὰ χιλιάδες τάλληρα
καὶ τώρα δὲν θὰ φαίνεται πολὺ συχνὰ 'στὰ Φάληρα.
κι' ἐγκύπτων εἰς τὴν Ρωσσικὴν ὡς πρὶν φιλοσοφίαν
κι' εἰς γνώσεων καὶ μελετῶν ἀκένωτον πηγήν

θ' ἀλλάξῃ πάντα τοῦ Μακρῆ Χριστὸν καὶ Παναγίαν
καὶ θὰ προετοιμάζεται πρὸς νέαν ἐκλογήν.

—

Ἀλλ' ὅμως πῶς σας φαίνεται καὶ ἡ τῆς Λιμπρᾶς ; ...
κι' ἐκείνη ἔχει βάσανα καὶ τόσας συμφορᾶς
Ὁ Παππαμιχαλόπουλος διὰ γραφίδος λαμπρᾶς
πρὸς τοὺς καπούσιους ἔγραφε τῆς νέας Ἐπιδάυρου
πῶς ἔρχεται 'στὴν Λιμπρὰν ἐρ' ἅμαπτος πυρίνου
καὶ δὴ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου

—

Κι' οἱ κάτοικοι τῆς Λιμπρᾶς νομίσαντες πρὸς ὅραν
πῶς ὄφαινε ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου Κωνσταντῖνος
ἀμέσως ἀνεστάτωσαν ὁλόλυρον τὴν χώραν
κι' ἐξώρμησαν νὰ τὸν δεχθοῦν οἱ πάντες εὐφρόνως.
Πλὴν φεῦ ! τῆς ματαιότητος ἑκάστου ἀνθρωπίνου !...
ξύθυμανε τῆς Λιμπρᾶς ἡ ἐξαὶς ἑκείνη
σὰν εἶδαν ὅλοι χαπώντες ἀντὶ τοῦ Κωνσταντίνου
πῶς ἔρχεται ὁ Κωνστεντῆς, ὁ γυιὸς τοῦ Καπετάνη.

—

Πρὸς δὲ αὐτοὺς ὁ Ὑπουργὸς ἐνήργησε κι' ἄλλους,
καθὼς ὁ Ῥέτσος βεβαιεῖ μετ' ἄλλων διαφόρων
πῶς ἔχει σχέσεις ἔλεγε μετὰ τοῦ Βασιλέως,
πῶς ἔστρωσε τὴν κάπα του ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων,
καὶ μελετᾷ ὁ Βασιλεὺς εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
νὰ δώσῃ πρὸς τὸν Ὑπουργὸν τὴν κόρην του Μαρίαν.

—

Πῶς προῖκα τοῦ ὑπεσχέτο ἐξ ἑκατομμυρίων
μετὰ πολλῶν ἐπαύλεων, γηπέδων καὶ χωρίων,
πῶς σκοπιὰ εὑρίσκετο εἰς ἐπικοινωνίαν
μὲ πᾶσαν Ὑψηλότητα ὁμοίαν καὶ λοιπήν.

κι' έπιτηδες ὁ πιθερὸς ἐπῆγε 'στὴν Δανίεν
νὰ κουβεληση ἀπ' ἐκεῖ τὴν πρόικα μετρητήν.

—

Τοιαῦτα μετὰ κομπασμοῦ, καὶ προπετείας γαύρου
πρὸς τοὺς κατοίκους ἔλεγε τῆς νέας Ἐπιδαύρου,
κι' εἶναι ὁ μόνος Ὑπουργὸς αὐτὸ τοῦ Ὑπουργείου,
ποῦ θὰ συνθέσῃ τὸν λαὸν μετὰ τοῦ Γεωργίου.

—

Πρὸς δὲ κι' ὁ ἀντιπρόσωπος ὁ καὶ δικαστικός.
Χαριτοῦρης ὁ πολύγλωσσος κι' ἀνὴρ ἐκκεντρικός,
ἐκάλεσε τοὺς ἐκλογεῖς μὲ κωδωνοκρουσίαν,
κι' ὅταν αὐτοὶ προσῆλθεν ἐμπρὸς 'στὴν Ἐκκλησίαν
τοὺς ἔλεγεν ὁ Ὑπουργὸς πῶς εἶναι ὢν θαυμάσιον
καὶ στέκεται ψηλὰ ψηλὰ ὡς 'στὸ κωδωνοστάσιον.

—

Ἔτσι ὡμίλα δι' αὐτόν, ποῦ ἡ χρυσὴ του μοῖρα
μέλλον γυρὸ τοῦ ἤνιγε καὶ σταθὲν λαμπρόν,
ἐνῷ γιὰ τὰ ὀνόματα τοῦ Ρίτσου καὶ τοῦ Λύρα
συχνὰ μετεχειρίζετο τὴν λέξιν τοῦ Κεμπρών.

—

Ὅμως ὁ ῥέκτης Ὑπουργὸς ἐν ὅλῃ τῇ σπουδῇ
τακτικηρύττει ὅλ' αὐτὰ ὡς ψεῦδη ἀνοσιᾶ.
Οὐχ ἧττον καὶ τοὺς μὲν καὶ δὲ ποσῶς δὲν ἀδικῶ.
μηδὲ πιστεύω εἰς αὐτοῦ κι' ἐκείνου ἱστορίας.
εἰς μάτην δὲ θὰ καρτεροῦν νὰ πάρουν μερδικὸ
κι' εἰ κατοικοι τῆς Λιμηρᾶς 'στὴν πρόικα τῆς Μαρίας.

—

Ἐν γένει δέ, κυρίε μου, σᾶς βεβαιῶ συντόμως
πῶς διεξήχθ' ἡ ἐκλογὴ ἑκάστου παρανόμως.
Μὲ τὰς ἐνστάσεις τὰς πολλὰς ὁ κόσμος θ' ἀπορήσῃ.
καὶ τότε μόνον ἐκλεγαὶ θὰ γίνουν ἀληθεῖς,
ὅταν ῥητῶς καὶ καθαρὰ τὸ Σύνταγμα ὁρίσῃ
πῶς Βουληφόρες γίνεται πᾶς Ἕλλην ἐκτιθείς.

—

Καὶ τώρα πῶς σᾶς φαίνεται τὸ μετ' ὀλίγον μέλλον,
καθὼς κι' ὁ περιώνυμος ὁ τῶν σταριδαμπέλων;
νομίζετε πῶς τὸ κακὸν τῆς νόσου θὰ περάσῃ,
ἢ ὅτι 'στὰ χρεώγραφα κι' αὐτὸ θὰ ἐπιδράσῃ;
ἐν τούτοις δὲν σᾶς φαίνεται πῶς εἶνκι παρὰ νόμων
κι' ὁ χαλασμὸς τῶν πλατειῶν ὑπὸ τροχιοδρόμων;

—

Ὁ Πὶτ ὁ Κωνσταντόπουλος δὲν χωρατεύει ὅτιλου.
εἶν' ἕνας Πὶτ ἀλλοιώτικος μὲ πεῖσμα τοῦ διαβόλου,
κι' ὅταν Τριπολιτσιώτικο τοῦ ἔρχεται μπουρίνι
θέλει νὰ κάμῃ καθε τί καθὼς αὐτὸς τὸ κρίνει,
καὶ στέλλει χωροφύλακας, κλητῆρας κι' ἀστυνόμους,
καὶ μᾶς γκλὰ τὸ Σύντεγμα μὲ τοὺς τροχιοδρόμους.

—

Δὲν εἶναι παίξε γέλασε καὶ μὲς 'στὰ ὅλα ῥίχνει,
νὰ μᾶς ἀφήσῃ προσπαθεῖ τῶν ἡμερῶν του ἔχνη.
ἂν δὲ εἰς ὥρας ἐκλογῶν κρατῶν τὴν πολιτείαν
ὑποφλίσει τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς καιρείους νόμους,
ἀλλ' ὅμως τοῦ Συντάγματος θὰ λέγουν τὴν πλατεῖαν
πῶς τὴν ἐξετροχίασαι μὲ τοὺς τροχιοδρόμους.

—

Καὶ τώρ' ἀρχίζει ὅπως πρὶν τὸ ῥοβιρὸν αὐλάκωμα
καὶ βαρβαμπρὸς καὶ σκουντημα καὶ σπρώξιμο καὶ πλάκωμα,
κι' ἀναμνησις παντεπινὴ τοῦ Πὶτ Κωνσταντοπούλου,
ἑνὸς σωρευθέντος τοῦ Στέμματος Συμβούλου,
ποῦ ἦτον εἰς τὸ πεῖσμα του καιρὸ' ἀληθινὴ
καθὼς αὐτὴν ποῦ ἔφεραν κι' ἐδῶ 'Αρτικανοί.

—

Ἀλλ' ὅμως σᾶς παρακαλῶ, φιλτάτη παρεμάνα,
πολὺ συχνὰ νὰ ἔρχισθε σὰν κόμι-λὶ φὸ κυρίε,
νὰ πέρνωμεν τὰ τιμήματα τῶν ἐκλογῶν παγάνα
κι' ἐνστάσεων ν' ἀκούωμεν παράπονα μυρία.

—

Εἰπῆτε δὲ παρακαλῶ, χωρὶς νὰ λείψ' ἡμέρα,
κι' εἰς ἄλλας συναδέλφους σας νὰ ἔρχωνται ἐδῶ πέρα
μὲ τάσπρα τὰ φακιόλικ των καὶ μὲ τοὺς κεκρυφάλους
νὰ βλέπωμεν τοὺς κόλπους των, τοὺς ὄρμους, τοὺς ὀφθαλμούς.
Τὰς παραμάνας πάντοτε κι' ἀγάπησε κι' ἠγάπων,
ἐφ' ᾧ καὶ μένω δοῦλος σας καὶ παπανῆς θεράπων.

—

Φ.— Ἐγὼ πηγαίνω, Περικλῆ, χωρὶς καιρὸν νὰ χάνω . . .
ἔκαμα τὴν προσφώνησιν καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

—

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς ἀναχωροῦν συγχρόνως
καὶ τραγουδοῦν κι' οἱ ὀπὸ μαζὶ καὶ μέσα βράζει πόνος.)

—

Μιὰ παραμάνα' ἀνταμωσα, μιὰ ζηλεμμένη κ ό ρ η ...
τὴν εἶδα μέσα 'στὴ Βουλὴ
κι' ἤμουν ἀλάκητο πουλὶ
κι' ἀμούστακο ἀγόρι.

—

Μιὰ μέρα ποῦ καθόμαστε 'ψηλὰ 'στὸ θεωρεῖο
Μάρω, τῆς λίγω προπετής,
θὰ ἐκτεθῶ γιὰ Βουλευτὴς
καὶ θὰ γενῶ θηρίο.

—

Ἀπὸ τὸ χέρι μ' ἅρπαξε καὶ τὸ γλυκό της στόμα
μοῦ εἶπε πῶς γιὰ συλλογαῖς,
γιὰ ντιβατούρια κι' ἐκλογαῖς
εἶμαι μικρὸς ἀκόμα.

—

Μεγάλωσα κι' ἐπιλαχὼν ἐβγῆκα πέρα πέρα . . .
τὰ λόγια της δὲν λησμονῶ
κι' ὅλο μ' ἐνστάσεις κοπανῶ
καβουρδιστὸν ἀέρα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἔπη χρυσᾶ, ποιήματα μὲ μουσικὴ γλυκεῖαν,
κατάλληλα εἰς τὴν μικρὰν τῶν Παίδων ἡλικίαν.
τοῦ Κωνσταντίνου Δηλιόπουλου πολίτικων βιβλίων.
τοῦ Πυθαγόρα τὰ σοφὰ διδάγματα ἠγλαϊσμένα.

—

Παγομανία. Λάσκαρη καινούρια κομμωδία
εἰς μίαν πρᾶξιν μονοχὰ μ' ὀλίτι Ἀττικον.
ἔχει καὶ χόριτος κομμῶδι ρετάλι ἀσεϊδια
καὶ δεκαπενταπόλλεϊδος μὶ ρολὸν ἀφρωσικόν.

—

Οἱ ῥάπται Ἀδελφόπουλοι ἐράσαν χίλια μύρια
τῆς ἐσοχῆς τῆς διρεκτῆς δούλωστε κοσμήρια.
ποῦ κάθε γνώσεως τοῦ σωμοῦ μοναδικὰ τὰ κρίνει.
ποῦ μπαίνει κακορυζούσσους καὶ βγαίνεις φησορίνι.
Ὅσο γιὰ τὴν κομψότητα καθένας σας τὸ βρῆ
πῶς τοῦτο τὸ ῥαπτάδικον δὲν ἔχει δίλο ταῖρι·
τεχνῖται ἀπεράμιλλοι ἀμφίσημοι ἐρμῆ
καὶ γελασοὶ σὰν καρτεροῦν εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὄγδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν οἱ Ἀθῆναι

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΟΜΗΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.
κι' ὅταν ἔχω εἴρωνεῖα — κι' ὅποτε μοῦ τατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στῶν 'Αθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ὁλοπάνω.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδ' ὅλην — δέχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δυόκαλα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἂν φύλλο δὲν κρατῶ — ἔγνωτ συνδρομητής,
κι' ὅπορς τὸν καιρὸ δὲν εἶδει — θὰ τὸν ῥάψ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὸ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἰουνίου πρίτη καὶ δεκάτη
καὶ Κυβερνᾶται νέοι καὶ βαρβάτοι.

Τρακόσα κι' ἐννενῆντα ἕνα
καὶ μούτσουνα κατεβασμένα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.Καὶ πᾶσαν ἐπεκύρωσαν τῶν ἐκλογῶν πληθώραν
μὴ οὖσης ἀντιστάσεως εἰς μίαν μόνην ὥραν,
'στῶν δὲ Πατρῶν τὴν ἐκλογὴν ὠμίλησαν ὀλίγως
καὶ τῶν Πατρῶν ὁ 'Αχιλλεὺς 'στὴν πτέρναν του ἐπλήγη.
ὁ δὲ τοῦ Ἄργους Βουλευτὴς μὲ τὴν φρονῆν τραχεῖαν
ζήτησε τῆς ἐκλογῆς κυρωσιν ταχεῖαν.
γιατ' εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πλάνης καὶ τοῦ δόλου
κι' οὐδὲ σωστὴ ἀριθμησις δὲν ἔγινε καθόλου,
καὶ ἔρχετ' ἕνα μέτρημα, ὅπου καὶ σὺ δὲν κάνεις.
ἕνας ἐγὼ κι' ὁ Παῦλος ὀπὸ καὶ τρεῖς ὁ μαστρο-Γιάννης
κι' ὁ μαστρο-Κώστας τέσσαρες καὶ οὗτοι καθιζῆ.
καὶ γέλως εἰς τὴν αἴθουσαν ἀντήχησεν ὀξύς,
κι' ἐγέλασε, βρὲ Περικλῆ, κι' ὁ μπέης μὲ τὸ φρύσι
κι' ἀμέσως ἡ ἀριθμησις ἐκόπη μὲς 'στὰ μέτρα.
Καὶ τῶν Πατρῶν ὁ Χειδὰς, γνωστὸς καὶ οὗτος ἥρως,
ἐκτύπησι μὲ δύναμιν τῆς ἐκλογῆς τὸ κῶρος
καὶ τὰς ἐνστάσεις ἔκαμε κι' αὐτὸς τὰς τελευταίας
κι' εἶπε κι' αὐτὸ ν' ἀκυρωθῇ τὸ τμῆμα τῆς Τριταίας.

ἀλλ' ὅμως ἐπαύρωσαν πρωταῖοι καὶ τριταῖοι
καὶ τυρετὸν ὁ 'Αχιλλεὺς ἠθάνθη τεταρταῖον
Μὲ κι' ὁ γιατρὸς Παυλόπουλος, κλινοστρῶτ ἐπιτείνων,
δι' ἐπιμβάσεις ἐσουζὶ 'στὸν Δῆμον Βυπρασίων,
κι' ἐκεῖνος ποὺ ἐβάπτισε Γεγὲ τὸν Δεληγιάννη,
ὁ Κριστονίτης ὁπλαρὸς, ποῦ πεταπούλια βγάνει,
καὶ τὸν Ἠλεῖον Βουλευτὴν ὠνόμασε Τσακρούχη
γιατὶ μὲ τοῦτο τόνομα ἔχει τὴν θέσι πούχει.
Καὶ τέλος πάντων ἔβαλαν εἰς τὰς ἐνστάσεις πέρας
κι' ὁμέσως τὸ ἀπόγευμα ἐκείνης τῆς Δευτέρας
τῷ ὑπερμαχῳ στρατηγῷ ψάλμους Δαυὶδ ἐτόνισαν
καὶ τὸν Βουδούρην Πρόεδρον Βουλῆς ἐχειροτόνησαν·
ἐνῷ ὅ' οἱ πάντες ἔκραζαν «Γρικούπη Ὑπάννα»
ἐνεὰ ψηφοθέλτια εὐσέβησαν τρανά,
κι' ἑπτὰ ἐκ τούτων κυανᾶ μὲ ἄστρα περιθώρια,
ὅπου πολύ, βρὲ Περικλῆ, ὡμοίαζαν μ' ἐκλόρια,
καὶ ἄρχισα μὲ προσοχὴν νὰ τὰ ψηλαγῶ
κι' ὅλοι μαζὶ ἐγέλασαν κι' ἐγέλασα κι' ἐγώ.

Βουδούρης δὲ ὁ Πρόεδρος σ' αὐτὸ τὸ παντχύρι
παρέλαβε τὸν κώδωνα ἐκ μέρους τοῦ Ἀργύρη.
κατέβη δὲ ὁ Καντσαρτζῆς ἀπὸ τὸ βῆμα κλαίων
καὶ οὕτω πως ἠτύχησε κ' ὁ Μπουκουβάλας πλέον.
Κ' εἶπεν ὁ νέος Πρόεδρος μὲ βλέμμα φλογοβόλον
πῶς θὰ μαζέψῃ τὰ λουρὶ τῶν ἐγκαθέτων ὅλων,
πῶς τέλος πάντων ἔφθασε ἐκεῖνος ὁ καιρός,
ἀπού θ' ἀπαγορεύεται ὁ βήχας αὐστηρῶς,
κ' ὅποιος 'στὰ πάλκα γκοὺχ καὶ γκοὺχ θ' ἀρχίζῃ 'ξαφνικά
θὰ στέλλεται 'στὸ σπῆτι του νὰ πιῇ μαλακτικά.
Τὴν δὲ πρωΐαν, Πεμπτὴ, τῆς Τρίτης ἐσπευσμένος
κι' ὁ πρὶν Ἐθνάρχης ἔφθασε καραβοτσακισμένος,
καὶ δεξιὰ κ' ἀριστερὰ κατεπτυρόκοπίτο
καὶ εἰς ἀγῶνα ἑκστάσιν ἠρώτησε πῶς ἦτο
κ' ὡς ὁ Τελώνης ἔτυπτε τὰ λάσιά του στῆθη
καὶ τέλος πάντων ἔβαλε τὸν ὅρκον τὸν συνήθη,
κι' ὅλοι μαζὶ ἐδάκρυσαν κ' ἐδάκρυσε κ' ἐγὼ
κι' ὀλίγου δεῖν εἰς χεῖμαρρον δακρύων νὰ πνιγῶ.
Κ' ἠκούοντο τριγύρω του τῶν νεανίων οἱ γόοι
κι' ἐκύτταζε 'στὴ θέσι του τὸν Γρίννη τὸν Τρικούπη,
καὶ εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα δὲν 'μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ
κι' ἀμέσως λάσπη τόκοψε χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι.
Μόλις δ' ἐκείνος ἔρυγε μετὰ τοῦ τρίτου Ῥαλλη
ἐβγῆκαν νέοι Γραμματεῖς κι' Φαρισσαῖοι ἄλλοι,
Παπαγεωργίου καὶ Ζίγγελης καὶ Κόκκας ὁ πολὺς
κι' ὁ Ἐμπειρίκος μετ' αὐτῶν, δεινὸς μουστακαλῆς,
κι' ἐπιτροπῶν ἐπιτροπαὶ καὶ τἄλλα τὰ συνήθη
κι' εὐθὺς ἡ συνεδρίασις ἐκείνη διελύθη.
Τῶν δ' ὁ Κωνσταντόπουλος πῶς τελειώνουν ὅλα
καὶ πῶς τινάζει σήμερον ἡ αὔριον τὰ κώλα,
ἵνα ὁ νόμος πληρωθῇ ἐφώναξε «πεινῶ,»
κι' εἰς γεῦμα τὸν ἐκάλεσε ὁ Βασιλεὺς τρανός,
κι' ὁ νέος Πὶτ μὲ τοὺς λοιποὺς ἐπῆγε 'στὸ Τραπέζι
καὶ κλάσσας ἄρτου μαλακὸν χωρὶς τὸν Δεληγέωργη.
λάβετε φαγετ' ἐξ αὐτοῦ, 'στους ἄλλους εἶπε κλαίων.
ὅτοτε δὲν θὰ φάγωμεν τοιοῦτον ἄρτον πλέον.
Καὶ χύσας οἶνον ἔκρεξε πρὸς τοὺς πιστοὺς τοῦ Σπέρματος :
«πίετε παντες ἐξ αὐτοῦ τοῦ σωτηρίου αἵματος...
τοιοῦτον νέκταρ πάντοτε ὑμβρόσιον εὑρῆτε,
πλὴν ρετσινάκτο 'στὸ ἑξῆς θὰ πίνωμεν μὲ γούστο.»
Κ' ὁ Βασιλεὺς ἀπάντησε μὲ ὑπέρλουν εἰς χεῖρας :
«εὐχαριστῶ κατὰ πολλὰ σοῦ Θρόνου τους σωτῆρας,
κ' εἰς τοὺς καιρους τῶν ἐκλογῶν μετὰ χαρᾶς μανθάνω
ὅτι γαμπρός μου 'βγήκατε καὶ μὲ τὰ πορτοκάλια,
κ' ἐγὼ χωρὶς τὴν νέαν μου συγγένειαν νὰ ξέρω
εἰς τὴν Δανίαν ἔρυγα τὴν τροϊκα νὰ σᾶς φέρω.
ἀλλὰ κ' ἐκεῖ ἐπαισθητὰς ὑψώθη κάθε λίρα
καὶ μὲ τοὺς γάμους τοὺς χρυσοῦς δὲν ἤμπνε μπακίρα.»
Π.Στασσ.μωρέ,καὶ μιὰ στιγμή...
Φ. Νὰ τελειώσω πρέπει.
Π Θὰ φᾷς στηλιάρι, γαίδουρε, νὰ βάλῃς καὶ 'στὴν τσέπη.
Φ. Ἀφοῦ ὁ λόγος εἰς πολλὰ ζητήματα ἐστράφη
'στὸ τέλος τοὺς 'σερβίρισεν καὶ τὸ σικτὶρ πλάφι,
κ' εὐθὺς ὁ Πὶτ, βρὲ Περικλῆ, κατέβασε τακτικὰ του
κ' ἐπῆγε 'στὸ γραφεῖο του νὰ πάρῃ τὰ χαρτιά του,
κ' ὅταν τὰ τόσα του χαρτιὰ ἐμάζευ' ἐκεῖ πίρα
τοῦ ἦλθε τότε κατὰ νοῦν ἡ Καθαρὴ Δευτέρα,
ποὺ τὸν Καλλίνικη ἔστειλαν νὰ βρῇ τὸν Στρατηλάτη
κ' ὁ Πὶτ μὲ τὰ κηφίματα ἐπῆγε 'στὸ Παλκέτ.
Κ' ἐ Δεληγέης ἔσχισε κι' ἐκείνος—ὠιμένα ! —
τὰ τόσα Ἰσζυρία ποὺ εἶχε καμωμένα,
καὶ ἤλπιζε πῶς θ' αὐξηθῇ τοῦ κράτους κάθε πόρος,
ἀλλ' ὅμως τὸν ἐμαύρισε ἀλύπητα ὁ Πόρος.

κ' ἀνάπηρον καὶ ἄπορον κακοὶ τὸν νοῦον ὥρκι
κ' ὡς ὁ Κικέρων ἐκφωνεῖ αὐ τέμπορα, ὦ Πόρε.
Καθένας τοῦ γραφείου του κυττάζει τὸ τακάκι
καὶ σκιλαλεῖ 'στὸ σπῆτι του ν' ἄρχιση νάνι νάνι,
κ' ἐγὼ τοὺς εὐχῶμ' ἔλαφρὸν καὶ νήδυμον τὸν ὕπνον...
θυμᾶσαι ὅμως, Περικλῆ, τὸν μυστικὸν τὸν εἶπνον,
ποὺ ἔλεγε πρὸς τὸν Χριστὸν καθεὶς Ἰσκαριώτης :
«μήπως ἐγὼ, Διδάσκαλε, θὰ εἶμαι ὁ προδότης ;»
Π. Βεβαίως.
Φ. Ἔτσι σήμερα κυττάζεις καθε χαρὰ
τὸν Δόρδο νὰ συγκρωτᾷ μὲ τῆς ματιᾶς μονάχα :
«μήπως κ' ἐγὼ 'στῶν Ὑπουργῶν ἀγέραν τὸ βιβλίον
καὶ θὰ βουτήξω 'στῆς Ἀρχῆς τὸ ποθητὸν τριβλίον ; »
Ὁ δὲ Μυλλόρδος δίχεται μεγάλας ἀπειλὰς
κ' ἄκουσε κάτι νὰ σοῦ 'πῶ πού δὲν θὰ τὸ πιστέψῃς
ὁ Κεραμαντζὸς, Περικλῆ, πιστὸς τοῦ Δεληγιάννη,
ἐπίσημον ἐπίκιμον ἐπῆγε νὰ τοῦ κάνῃ.
ἀλλὰ κ' ὁ Τσελεπίτσορης ὁ πρὶν σημαιοφόρος
τὸ τοῦ Μυλλόρδου ἰδέωλον λατρεύει παρορμῶς.
καὶ πάστα παρέξενο κ' ὁ Θεοχαρὴς ἀκόμα
μὲ τοῦ Μυλλόρδου νὰ ταχθῇ τὸ βασιλεῦον κόμμα
καὶ νὰ τοῦ 'πῇ, «Μυλλόρδε μου, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω,
ἀεὶ Ἐθνάρχης ἔγινες καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κ' εὐδόκησι νὰ μᾶς καλιὰν Ἐθναρχικ —ωιμέ ! —
ἐκεῖνα πρῶτα νούμερα καὶ δεύτερον ἐμέ.
Π.—Ἀλλὰ εὐδόκησε καὶ σὺ, τῶν σκουπιδῶν τὸ σάρωμα,
αὐτοστιγμεὶ τὴν ράχη σου νὰ στρώσῃς γιὰ μπαγλάρωμα.

Μὲ ἦχον γρήγορον κ' ἀργὸν τραγούδια νέων Ὑπουργῶν.

Α'

Χαῖρε, κύριε Δραγούμη καὶ ψηλοκαπελαδοῦρα,
πολυμήχανε τιφωντε καὶ σωστὴ ἀνεμοδοῦρα,
ὦ Δραγούμη τῆς Ἀθήνας, ὦ Διαγούμη τῶν Μεγάρων,
ποὺ 'στὸν σοῦρκο μας σὶ βαζει ὁ Τρικούπης ἄρον ἄρον,
γειάσου, Στέφο, γειὰ σου, κόντι, μενεμαχτε, ἐπλωμάτη,
ὅπου μπκίνεις καθε τόσο μὲς 'στῶν Πράσεων τὸ ματι.

—

Ὦ κορμὶ κυπαρισσένιο, κορδωμένος πάλι ξυπνᾶ ...
σὲ προσμένουν ἐπισκέψεις, συνεδρίες, μπάλοι, εἴπνα.
Πρέσβυς μπαίνει, Πρέσβυς βγαίνει, Πρέσβυς στέκει καὶ βροντᾷ ....
νὰ κατάχρυσοις σπαλέτας, νὰ μινίστρων τρικαντά!...
κ' ἀπὸ τρισσοῦς τοὺς κρίνεις μὲ τὸν νοῦν τὸν τοῦ σοφοῦ
καὶ τὰς τσέψες των μαντεύεις σὰν Πυθία τῶν Δελφῶν.

—

Γειὰ σου, Στέφο, γειὰ σου, κόντι, σοῦχεις γρόσα κ' ἐξοδεύεις
καὶ γιὰ σοῦτο τοὺς μινίστρους τοὺς γαλᾷς καὶ κορδιδεύεις.
Κ' ἂν πηγαίνουν 'στὰ χαμένα τὰ μεγάλα σου χαρτιὰ
κ' ἂν τῆς νύφαις σου εἰ Πρέσβεις δὲν φεβδοῦνται οἱ κομφεῖ,
μὰ μὲ γεύματα μονέχα τοὺς τραβᾷς ἀπὸ ταύτια
καὶ τοὺς κάνεις νὰ χορεύουν μ' ἕνα πόδι 'στὸ ταψί.

—

Γιατί πάλιν ὁ Δραγούμης ἐξεσύρωσε 'στὴ μέση ;
γιατί πάλι 'στὸν Δραγούμη ὁ Τρικούπης εἶναι θέσι ;
ἐπειδὴ 'στὸ μαγουλό του ἔχει τάγκε μιὰ σπαθιὰ ;
ἔτσι λένε ὅσοι τώρα ἐπληγώθησαν βαθιά ...
πλὴν ἐγὼ τὰ πιστεύω μου κι' εἰς αὐτὸν κ' ἐκεῖνον στρίφνο
κι' ἐμπροστά σου γονατίζω, Ἐξοχώτατέ μου Στέφο.

—

Β'

Ἕνα πουλὶ ἐφώναξε ἀπὸ τὸν Πεντελικό :
«Ἐλᾶτε τὸν Σμόπουλο νὰ 'δῆτε τὸν χρυσό.
Ἐβγῆτε νὰ 'δῆτε τὸν Κατσὶ καὶ τὸν δικαιοκρίτη,
ὅπου καθένας ἄδικος τὸν τρώει καὶ τὸν φρίττει,
Ἐβγῆτε νὰ 'δῆτε τὸν κριτὴ ἐσεῖς ἀδικημένοι,
ὅπου κι' ἡ Θέμις μ' ἀνοικτὰς ἀγκάλας τὸν προσμένει.
κι' ἀναπηδοῦνε μὲ 'τρομὴ τῆς ἀγκαλιᾶς της ἔντζαις
καὶ τὸν φορτώνει μὲ σταθμὰ, μὲ μίτρα καὶ παλάντζαις.

—

Πολλοὶ σ' αὐτὸν ἐρρίχθηκαν σὰν πιτσιρίκοι λύκοι,
κακοὶς σκυλιὰς τὸν ἔτρωγε γιὰ τὸ Ὑπουργεῖοι,
ἀλλ' ἡ Ἀρχὴ τοῦ ἔρυγε σὰν μιὰ ναζλοῦ τσακίστρα
καὶ δός του δῶ καὶ δός του βᾶ, τὸν ἔξυναν τὰ φίδια,
κι' ἰγιώλωνε τὰ μάτια του κι' ἱστύρωνε τὰ φρύδια,
καὶ μὲ τὰ νούμερα ὡς χθὲς μὰς 'γάνωνε τὸ κέφατο,
γιατὶ τὸν λένε ἄνθρωπο καθ' ὅλα τετρακέφατο.

—

Μὰ καὶ γιὰ τοῦτον ἔρεξε ἡμέρα πεθητή
καὶ βέλοντα μὴ θέλοντα τὸν ἔκαμαν Κατσή
κι' ὁ Πικρνασσὸς ἐβούιξε ἀπ' ὅλας τῆς μεριᾶς...
αὐτὸς ζητοῦσε νούμερα κι' ἐπῆρε ζυγερειές.

—

Δικαιοκρίτης Σολομὼν τὰ δίκαια θὰ κρίνῃ.
τάξις παντοῦ κι' εὐπείθεια,
ἡ δὲ δικαιοσύνη του σωστὴ δικαιοσύνη
κι' ὁ λόγος του ἀλήθεια.

—

Τώρα τὸν Ἀρμενόπουλο, Ἀνάργυρε, κοπάνα,
κι' ἐκεῖνος ποὺ γιὰ νούμερα ἁπλοσθῆ νάναι μανία
κι' ἀπὸ τὴν πέτα του περιοῦν Ταμεῖων θησαυροί
μὲ τοὺς Παιδόκτας 'γρήγορα μπαστούνια θὰ τὰ 'βρῇ.

—

Ἀλλ' εἶθε κι' οἱ Ἀναργυραῖοι, Κοσμᾶς καὶ Δαμιανός,
τὸν ἀργυροῦν Ἀνάργυρον νὰ τὸν καταφωτίσουν,
καὶ Σολομὼν ν' ἀνακηρυχθῇ τὸν Θέμιδος τρανὸς
καὶ ὅλ' οἱ Ἀρβανόπουλοι μαζί του νὰ σκετίσουν.

—

Βλέπω κι' ἐγὼ, Ἀνάργυρε, πῶς τὰ νερὰ σου χάνεις,
καθένας δύσκολα 'μπορεῖ τὴν φύσιν του ν' ἀλλάξῃ,
ἀλλ' ἂν σ' ἐβάπτισαν Κατσὴ δὲν πρέπει νὰ ξεχάνῃς
πῶς μέσα 'στὴν ἀναβρυχὴ καλὰ καὶ τὸ γαλάζι.
Ἐδῶ τοῦ 'τραγουδήσαμε πέτρα νὰ μὴ ραΐσῃ,
καὶ πάρε γραμματέα σου τὸν Γρίννη τὸν Ραΐση.

—

Γ'.

Θ' ἀρχίσω γιὰ τὸν Στέφανο τραγοῦδι ...
πρὸ τῶν θυρῶν σου στέκομαι, Σκουλούδη,
καὶ τρέμω τὸ κοτσῶφλι νὰ πατήσω
καὶ φρικο δανικὰ νὰ σοῦ ζητήσω.

—

Στὴν αλιειδαρὶὰ τῆς πόρτας ἀκουμπῶ . . .
πῶς μέσα 'στὸν Νυμφῶνα σου νὰ 'μπῶ ;
σὰν πρῶτα ὁ πορτιέρης δὲν μ' ἀρίνει
νὰ 'δῶ τῶν θαλασσῶν μας τὸ ἐλφίνι.

Ὁ Ὑπουργὸς δὲν δέχεται καὶ νέλθῃς ἄλλην ὥρα,
ἀπ' τὸ πρωὶ εὑρίσκεται εἰ μεσὲ ρρεγάτας πρῶρα,
καὶ μελετᾷ τὸν μπούσουλα κι' ἔχει μεγάλον οἶστρο
νὰ 'δῇ ἂν θάχωμα βοριᾶ, σορόκο ἢ μαΐστρο.

—

Βρὲ τί μοῦ λές ; ... δὲν ἔμαθες πῶς ἄλλαξε ἡ πλάσις ;
πῶς κ' ὁ Σκουλούδης ἔγινε ξεφτέρι τῆς θαλάσσης,
κι' ἀπὸ τὸν φόβο 'στὴ στεριὰ πηδοῦν ἡ ανκρίδες,
ἡ φώκιαις, τὰ σκυλόψαρα, κ' ἡ γυπις κι' ἡ μικρίδες,
καὶ σὰν παγκίρης δέν μετρᾷ κιρκάλκια καὶ τόκους,
μὰ λογαριάζει πάρμενα, τῆς ἀγκυρας, τοὺς φλάτους ;

—

Νάτος νάτος ... κύτταξέ τον ... τρέχα τώρα νὰ τὸν πιάσῃς...
Στέφανε μου, τοῦ φωνάζει καὶ ἡ Θέτις τῆς θαλάσσης ...
Στέφανέ μου Τραπεζίτη, στάσου 'λίγο νὰ σὲ 'δῶ ...
βρὲ δεκαδάντρον μου κουλοῦσι πῶς 'ξετρυπωσες ἐδῶ,
ποὺ μὲ Τρίτωνας χορεύουν ἡ Νηρεΐδες τοῦ γιαλοῦ ; ...
σὺ ἐπλάσθης δεπλωμάτης, πῶς δὲν σ' ἔβαλαν ἀλλοῦ ;

—

Καὶ ὁ Στέφανος τῆς λέγει «Θέτις μήτηρ μου, μὴ φρίττῃς...
εἰμπορῶ κι' αὐτὸ τὸ κράτος νὰ κρατῶ τῆς Ἀμφιτρίτης ...
μὴ θαρρῇς δουλειὰ μεγάλη πῶς μοῦ φαίνεται κι' αὐτή ...
ἐγὼ ξέρω καὶ κελύμπι καὶ βουτιὰς καὶ μακροδοῦτε ...
μὴ νομίζῃς δεπλωμάτης πῶς καλοῦμαι μενάχα,
ξεγλιστρῶ σὰν καρχαρίας 'στὰ βαθειὰ καὶ 'στὰ ρηχά,
εἶμαι ψάρι τοῦ νεροῦ
τοῦ γλυκοῦ καὶ ἁλμυροῦ.

—

Κι' ἂν μονάχα ἔως τώρα γιὰ Πρεσβεῖαις ἤμουν μανία
ἀλλὰ ξέρω τὸν λεβάντι καὶ γροικῶ τὴν τραμουντάνα,
κι' εἰς τὸν νέον Ποσειδῶνα μὲ χαρὰν πολλὴν θὰ στρίφῃς
καὶ τὸν Στέφανον, μητέρα, μ' ἀρροστέρανα θὰ στέρῃς,
κι' ἡ ἀγκάλη σου κι' ἐκείνα μὲ ἰκχτάρα θὰ μι σφίγγῃ ...
εἶ πκειδια, οἱ φλάοι σᾶς, μαῖνα οἱ πκαφίγκοι.

—

Σκουλούδη Ναυτικέ,
ποὺ 'πῆρες νέο ὄρομα,
κι' ἐκεῖ τὸν τενεκὲ
ἐζώρισε λοστρόμο.

—

Δός μου ὅλην τὴν ἁρμάδα
μιᾷ καὶ μόνην ἑβδομάδα,
ἔρι πκλι νὰ μπείψω
μὲ τῆς «Σπέτσαις» καὶ μὲ τἄλλα,
ἔρι πκλι νὰ ψαρέψω
'στὴν γνωστὴ Λειψκουταλα.

—

Δ'.

Ὦ Θεοτόκη φοβερὴ, πῶς ἄλλαξες θωριά ;
σὲ πίργουν ἀπ' τὴ θάλασσα, σὲ ρίχνουν 'στὴ στεριά.

—

Μὰ σί τοῦτο καὶ σ' ἐκεῖνο
ἐπιτήδευε σε κρίνω.
Εἶσαι κάλτσα τοῦ ὁμβόλου
καὶ 'μπορεῖς νὰ ξιρουσκώνῃς

καὶ τῆς φυσηκιὰς τοῦ Αἴολου
καὶ τὴν ζίρα ν' αὐλαειώνῃς.

—

Μυίγαις σὺ ποτὲ δὲν χάβεις,
ὅπου στύκεις πρίμα πᾶτι,
καὶ τὴν γῆ 'μπαρίζ καὶ σκάβεις
καὶ τὴν θαλεπὰ τρυπᾷς.

—

Θαμπωμένη βλέπ' ἡ χώρα
'στὴ στιρνὰ νὰ βγαίνῃ τώρα
τῆς θαλάσσης τὸ παιδί,
μ' ἄλλαις λόγους δηλαδὴ
ἄλλαξε ὁ Μενωλὶς
κι' ἔβαλε τὰ ρουχ' ἀλλοιῶς.

—

Ε'.

—

Σὲ χαιρετῶ, σπαθάτε Τσαμαδέ,
τῆς φαντερίας κύττα τὰ κορόϊδα,
κάτι τὰ στιλίχνη γύριτε κι' ἴδέ,
ποῦ πᾶχουν ἐὼς τώρα κάνει ρόϊδα.

—

Σὲ χαιρετῶ, τῆς Ὕδρας Τσαμαδέ,
γιὰ τὸν στρατὸ νὰ φκίνεται ἀνήκαρος,
κι' εἰπῆ του ἔρδε Λαζαρι περδέ
ν' ἀναστηθῇ σὰν Λαζαρος τριήμερος.

—

Εἶσαι μὲ θάρρος καὶ μὲ νοῦ,
ἀλλὰ σὲ τούτον τὸν καιρὸ
μηλὰ θὰ δείξῃς πετεινοῦ
ἂν ἔχῃς ὄρος αὐετηρό.

—

Βάζε νερὸ μὲς 'στὸ κρασὶ
κι' ὅλους προβιβάζει καὶ τοὺ,
γιατὶ τὸν ἄνεμο κτυπᾷς
ἐν τὰ γαλόνια δὲν σκορπᾷς.

—

Κρατεῖ λευκὴ περιστερὰ
ἔλυφε κλαδὶ 'στὸ στόμα.
μεταβολὴ ἀριστερὰ
κι' ὰς πίσωμε 'στὴ στρῶμα

—

Γιὰ τὸ Θεό, κὺρ Τσαμαδέ,
μὴν παίζῃς μὲ τῆς παλικὰς...
βαλε τὸ παπλωμα μπιρδὲ
νὰ μὴν περνοῦν ἡ μπκλαις.

—

ΣΤ'

—

Τὸν Κεσσανάκο χαιρετῶ, τὸν κουβαρτᾶ, τὸν βλάμη,
καὶ ρίχνω μία κομπιτουριὰ γιὰ τοῦτον τὸν ἀντάμη.
Τὸν ἔρριξεν 'στὰ γράμματα μ' αὐτὰ ν' ἀρχίσῃ γλέντι
κι' ἄρρητα ρήματα πετοῦν 'στὰ γιλαστὰ του χεῖλη ...
δάσκαλο μᾶς τὸν ἔκαμεν τὸν Κώστα τὸν λεβέντη
κι' ἴσως τὸν ὄσουμε καὶ παππὰ νὰ βκῇ πετρχῦλι.

—

Τὸν Κεσσανάκο χαιρετῶ, τὸν κουβαρτᾶ, τὸν βλάμη,
καὶ ρίχνω δύο κομπιτουριαῖς γιὰ τοῦτον τὸν ἀντάμη,
κι' εὐχομαι τὸ μουστάκι του ἀξίνωματος νὰ στρέψῃ
καὶ τώρα ποὺναι Ὑπουργὸς νὰ πάρῃ καὶ μια νύφη.

—

'Ανακουμπώσου 'γρηγορα τὸν δάσκαλο νὰ κάνῃς...
νὰ κι' ἡ Παιδεία σοῦ γιλᾷ καὶ ρίχνει δηὸ κομπούρια...
δὲν πρέπει γιὰ τὰ γράμματα πολὺ νὰ χελασκάνῃς
καὶ βάρτα τὰ μαγκούρικα πρὶν σοῦ γενοῦν τσιμπούρια.

—

Ὅσο 'μπορεῖς συμβούλευε δασκάλους καὶ παιδιά.
ὅσο 'μπορεῖς συμβούλευε παππάδες κι' ἐπισκόπους...
δὲν σ' ἔχομι γιὰ βάσανα καὶ γιὰ κακὴ καρδιά
καὶ θἄνται κρῖμα νὰ χαθῇς μ' αὐτοὺς τοὺς λυκανθρώπους.

—

Γκρέμιζε ἀπὸ τῆς σκάλαις
καὶ δασκάλους καὶ δασκάλαις,
κι' ὅλο τράβα τὸ τσουλούφι
καθενὸς σοροῦ μαγκούρι.

—

Τί μαρὶζλοι, τί μαρὶζλαις! ...
ὅμως σὺ σὰν Κεσσανάκος
δίξε σ' ὅλους, δίξε σ' ὅλαις
πόσ' ἀπίδια βαζ' ὁ σάκκος

—

Ὅλα σκίπτου, ὅλα κρίνι,
κι' ὅπως σήμερ' ὰς μὴν εἶναι
ἡ Παιδεία μακελειὸ
νὰ πηγαίνω 'στὸ Σχολειὸ
νὰ μαθαίνω γράμματα,
τοῦ Θεοῦ τὰ πράμματα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Οἱ ῥάπτες Ἀθανόπουλοι ἐφέρων χίλια μύρια
τῆς ἐποχῆς τῆς θερινῆς ἀθάνατα καπρίτσια.
ποὺ κάθε γνώστης τοῦ σιρωπιοῦ μανδύκια τὰ τρίνει,
ποὺ μπαίνεις κακομοίστουνος καὶ βγαίνεις ριτουρνέλι.
Ὅσο γιὰ τὴν εὐμέλετσα καθίνας σας τὸ ἔρρα
πῶς τοῦτο τὸ ραφτάδικο δὲν ἔχει ἄλλο παίρι·
τεχνίται ἀπαράμιλλοι ἀκριβέτεροι ἀμοῦ
καὶ γὼ αὐτοὶ σᾶς κερτερῶν εἰς τὸν ἰδιν Ἑρμοῦ.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συναμπάνι
μὲ ξενοδοχεῖο Ζίδη, — δι' ὁ ἀπὸ λάδι τρελὸς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χαμεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' ἀλεσμοῦ,
καὶ μιὰ χέρα ἔχως ἄνδρα, — ποὖταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προκοπίου κοντοφτες πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔνατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ τὸ βγαίνῃ,
κι' ἔτσιν ἔχει ἐξυπνάδα — κι' ὅσους μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲ ἔχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομαι,
καὶ 'στοὺς Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς ὅλην Ἑλλάδα ὅλην — ὄχως νέλια κι' ἐνοχλῶ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ δίνα ὅμως μέρη — ἑκατὸν καὶ 'στὰ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατῶ — ἔχτυες συνδρομητάς,
κι' ὅπαρος τὸν παρὰ δὲν δίδει — τὰ τὸν φᾶ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σόρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἰουνίου εἰκοστὴ
κι' ὰς δίνῃ ὅπαρος μᾶς χρωστεῖ.

Ποῦντα ἐνενῆντα δύο καὶ τρακόσια περισσέτον,
κατεκλύσει πᾶσα χώρα ἐξ ἀκριδῶν πετναλέων.

Πατῶ εἰς νέον χρόνον
τὸν παλαιὸν σαρδόνων.

Ἔνατος χρόνος σήμερα, ὁ Φασουλῆς δὲ πάλιν
εὐχαριστεῖ τὸν Ὕψιστον μὲ συντριβὴν μεγάλην.
γιατὶ δὲν τὸν ἐτρόμαξε τὸ φάσμα τοῦ θανάτου
καὶ βλέπει ζῶν τὴν χαρμονὴν τοῦ χρόνου τοῦ ἐνάτου,
καθ' ὅλα πανευδαίμονος, καθ' ὅλα σωτηρίου...
ἀρχὴ σοφίας πάντοτε ὁ φόβος τοῦ Κυρίου.

—

Δεύτερον εἶν Μπερτόδουλος γενναιότης 'στὸν Θρόνον
θυμᾶται τί κατώρθωσε τὸν περασμένον χρόνον,
πῶς ἔσπασε κι' ὁ Κερόσινος καὶ πῶς ἐχανταχόθη,
θυμᾶται τὸ ξεσβέρκωμα, θυμᾶται τοὺς μπαλάδες,
ἀλλὰ ποτὲ δὲν λησμονεῖ πῶς τέλος ἤξιωθη
νὰ μὴ φορῇ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν βελλάδες.

—

Τρίτον θυμᾶται πῶς κανεὶς δὲν τοὔρριξε κανόνι
κι' ὡς τώρα καθυστέρησε τὸν νοῦ του δίν γενόνια,
τέταρτον πῶς κουταυθέλο κλειτούριο δὲν ἀπέκτησε,
πέμπτον πῶς μέλαθρον λαμπρὸν 'στὸν Φαληρέα ἔκτισε,
ποῦ τοῦ Πεντὸς συντέλειαν ὁ Πλάστης θὰ σημαίνῃ
κι' ἀκόμη τὸ μαγκούρικο ἀπλήρωτο θὰ μένῃ.

—

Ἕκτον θερμῶς εὐχαριστεῖ μὲ χαίρουσαν καρδίαν
τὸν κύριον Γκοτὸν Ντεσαμ, ποὺ ψάλλει τὴν Ἑλλάδα,
ὅτ' ὅσα γρεκ' ὑπὲρ αὐτοῦ μὲ τόσην ἀφειδίαν
μέσα εἰς τὴν πολύκροτον περὶ Ρωμηῶν φυλλάδα,
μὰ κι' ὅσους γράφουν δι' αὐτὸν Ἐγγλέζους, Ρώσσους, Γάλλους,
τοὺς γράφει ἀπαξαπάντων 'στοὺς ὀφ τὸν ἀστραγάλους.

—

Πλὴν καὶ τοὺς φίλους χαιρετᾷ τοὺς Ἀμερικανούς
ὅτ' ὅσους τὸν ἐφουσκωσαν ἐκεῖνος ἐκανούς,
καὶ μὲ πολὺν ἐπιστετισμὸν τὸ μέτωπον κρυπτόνει
ἂν καὶ τὸν παραδίδαξε ἡ πεῖρα ἡ μακρὰ
ὅτι μ' ἐκεῖνους κανενὸς ἀτομικὴς δὲν φουσκόνει
κι' οὐδ' ἐξ αὐτῶν ὠφέλεια προσγίνεται μικρά.

—

Ἀγρεῖκος ὅπως πάντοτε καὶ μπεχλιβάνης τελεστὸς
ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς φιλεῖ ἀνεξαιρέτως,
ἀρχίζει δὲ νὰ ἐννοῇ ἀπὸ πολλὰ συμβάντα
κι γράφει ὡς ἀπόδειγμα ἐπὶ πάντος μνημείου
πῶς ἐκ πασῶν τῶν ἀρετῶν θὰ μένῃ πρώτη πάντα
τὸ ζῆν καὶ θνήσκειν μ' ἐξοδα τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου.

—

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Φρίξι καὶ γῆ καὶ οὐρανὲ καὶ ἥλι καὶ φεγγάρι,
φρίξε καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, μ' ἐμὲ τὸν κατεργαρη.
Φρίξατε σεῖς χρηματιστικὲ καὶ χαβαρχανατζῆδες,
ποῦ μ' ἀνεβοκατέβασμα τὰς ἀγορὰς κινεῖτε,
φρίξατε σεῖς τῶν Τραπεζῶν προνομιοῦχα ὄντα,
ποῦ παίζετε εἰς πάνιστα καὶ 'στὰ κλιστὰ μὲ φόντα,
φρίξατε σεῖς οἱ ἐκλεκτοὶ μεσῖτκι τοῦ Κυρίου,
ποῦ τὰ δελτία γράφετε τοῦ Χρηματιστηρίου,
ποῦ θεωρεῖτε μόνα σας πανώρια καὶ ἅγια
τὴν λίρα, τὸ συνάλλαγμα, τῆς ραντὶς καὶ τὰ ταγια,
ποῦ φαίνεται 'στὰ μάτια σας ὁ κόσμος ἴνα παγιον
καὶ πνίγεσθε πολὺ συχνὰ μὲ φοβερὸν ναυάγιον,
κι' ἐνῷ σπανίως βρίσκεται 'στὴν τσέπη σας δεκάρα
ὑψόνεται τοῦ καθενὸς ἡ φιρκλὲν κάρα,
κι' ὑπέρπλουτος νομίζεται καὶ Κροῖσος ἐδῶ πέρα
αὐτὸς ποὺ παίζει μὲ κλιστὸν καὶ μ' ἀνεικτὸν ἀέρα.
'Ανοίξετε, χρηματιστικέ, σ' ἐμὲ τὴν ἀγκαλιά σας,
σαλιώστε τὰ μοῦτρα μου μὲ τὰ θερμὰ φιλιὰ σας,
ἐπάνω εἰς τὰ χίοτα σας ἀνατπλώσετέ με
καὶ μὲς 'στὸ Χαβιαρόχανο ἐμέσως φέρετέ με.
Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ στιχουργός, τὸ πρόβλημα, ὁ γρίφος,
ξεμύτρωσε κολλυβιστής, σαράφης, τοκογλύφος.

Π.— Τί λές, μωρέ ;

Φ.— Δὲν τἄμαθες τὰ θλιβερὰ μαντάτα ;
ἀγόρασα, βρὲ Περικλῆ, χρωγράφα βαρβάτα.

Π.— Μίλα καλὰ, βρὲ Φασουλῆ ...

Φ.— Μιλῶ πολὺ καλὰ ...
δεκαπέντε χρωγράφα ἴπβρε, ντεσεντάλη,
κι' ἐκεῖνα συνετικιωτὰ τὰ ἔχω μ' ἕναν ἄλλο
κι' ὅλα ἑτρόμαξαν γι' αὐτὸ τὸ κίλτο τὸ μεγάλο.

Π.— Παρακαλῶ σε, ἀδελφέ, τὰ γωρατὰ σου ἄφησε.

Φ.— 'Αν δὲν πιστεύῃς κίθωρί 'στὴ Λόντρα τηλεγράφησε.

Π.— Μὰ πῶς σοῦ 'κάτσει, μωρέ, χρηματιστὴς νὰ γίνῃς ;

Φ.— 'Λκουσε πρῶτα, Περικλῆ, καὶ ὕστερα μὲ κρῖνε.
Μοῦ εἶπαν τώρα πῶς παντοῦ θὰ ἔλθῃ θεριπλία,
πῶς τώρα δὲν ἐπίστευαν διανὴ χρεωκοπία,
πῶς τώρα μὲς τὰ βουβαθῇ ὁ καθὲ φαφλατᾶς,
πῶς Ἰσζίγκο σωτὸ θὰ γίνῃ κατ' αὐτὰς,
κι' ὅπως μᾶς μιᾶς μιᾶς, Περικλῆ, 'στὴ μύτη σου καθίζει
κι' ἀμέσως τὰ ρουθούνια σου μεγάλως ἐριθίζει,
καὶ τὸ τὴν ὁλόχνυτες μὲ θᾶρος κι' ἐκεῖνη ξεσπιτᾷ
καὶ πολὺ σ' ἐπαπαίπτεται κι' ἀρχίζει γωσκτά,
καὶ φεύγει καὶ ξαναέρχεται κι' ἔζω τρισὸν οἱ κάνει
καὶ μὲ γαναῖ πῶ πόλι τὴν μύτη σου δαγάνει,
ἔσει κι' ἡ λίρα σήμερα ὑπίσω θὰ σὲ πέρνῃ
καὶ ὅλο γρόσια, Περικλῆ, 'στὰ πούγκα σου θὰ γέρνῃ.
κι' ἐνῷ ἐσὺ θὰ τὴν κλουτσᾷς ἐκείνη σὺν χαβᾶ σου,
τὸν ὁμοβδὸ του θὰ τραβᾷ καθένας διαβάτης
καὶ πνιγεῖτ' ὅπου μοῦ, θὰ λέγῃ. Σάτανᾶς
καὶ μὲ σταυροκοπήματα θὰ πέρνῃ τὸ δρόμο.
Δὲν θὰ 'μπορέσῃς φυσικὰ νὰν σήμερα νὰ μείνῃς.
θέλεις δὲν θέλεις πλουσιεῖ μὲ τὸ στανιὸ θὰ γίνῃς.
θέλεις δὲν θέλεις, γαϊδαρε, σ' αὐτὲς τὰς περιστάσεις
θ' ἀφήσῃς πιὰ τὴν ζητιανιὰ καὶ λίρα θὰ χορτάσῃς.
Μ' αὐτὰ κι' αὐτά, βρὲ Περικλῆ, νὰ μὴν πολυλογῶ
φόντα μὲ περιθώριον ἀγόρασα κι' ἐγώ,
καὶ δὲν ἐκαταδέχτηκα νὰ παίξω ἐδῶ πέρα,
ποῦ μερικοὶ φωρίλπιδες μᾶς κοπανοῦν ἀέρα.
ἀλλὰ μὲ γνῶσιν ἀσφαλῆ τοῦ μέλλοντος κινδύνου
ἐτόλμησα 'στὴν ἀγορὰν νὰ παίξω τοῦ Λονδίνου,
ἐκεῖ ποῦ παίζει κι' ὁ Ρετσίλδ καὶ Τραπεζίτ' Ἐγγλέζει
κι' ὄχι ἐντὸς τῶν 'Αθηνῶν, ὁποῦ καθένας παίζει.

Π.—Καὶ τεῖναι περιθώριον ;

Φ'— Ἐρώτησις γελοία ...
καθὼς καὶ 'στὰ συμβόλαια κι' εἰς ὅλα τὰ βιβλία
'στὸ μέσον εἶναι γράμματα καὶ ἄσπρο γύρω γύρω,
(κι' ἀφοῦ κι' αὐτὸ δὲν ἔμελλες ἀσφάλι νὰ οἰκτείρω,)
ἔτσι κι' εἰς πᾶν χρεωγραφὲν ἢ ξένον ἢ ἐγχώριον...
κι' ὅταν σοῦ λέγω, Περικλῆ, πῶς παίζω περιθώριον,
θὰ ἐννοῇς μὲ τοὺς κουτοὺς καὶ τοὺς καλοκαγάθους
πῶς παίζω τὴν διαφορὰν τοῦ ὕψους ἢ τοῦ βάθους.

Π.—Μήτ' ἐνόμωσα, βρὲ Φασουλῆ, μήτε ζητῶ νὰ νοιώσω
κι' ἂν δὲν βαρρέσαι σρίζε, ταύτια μου θὰ βουλώσω.

Φ.—Σ' εὐχαριστῶ κατὰ πολλὰ γιατί μ' αὐτὸν τὸν τρόπον
ἀπὸ τὴς ἐξηγήσεως μ' ἀπηλλάξες τὸν κόπον.
Οὐδὲ κι' ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ κι' ἐγὼ ἄλλος θὰ 'μπορέσῃ
αὐτὰ τὰ περιθώρια 'στὸν νοῦ σου νὰ χωρέσῃ,
γιατὶ τὸ κλούβιο σου μικρὸ δὲν ἔχει περιθώρια
γιὰ νὰ χωρέσουν κι' ἀριθμοί, ποῦ δὲν τοὺς κλείνουν ὅρια.
πιστεύω δέ, βρὲ Περικλῆ, νὰ καταλάβῃς ταχιστὰ
πῶς δύσκολα τὰ μέγιστα χωροῦν εἰς τὰ ἐλαχιστα.
Λοιπὸν ποῦ λές τάχα γὰρ εἰς τὰ ὀγδόντα κι' ἕνα.
ἔκτοτε δὲ μοῦ φαίνεται πῶς τἄχω σὰν χαμένα.
Μόλις καμοῦμαι, Περικλῆ, τὰ βλέπω νὰ συκώνωνται,
μόλις ξυπνῶ, βρὲ Περικλῆ, ἀμέσως χωνεύονται,
καὶ τρέχουν 'στὴν καντῆρα τὰ δυστυχῆ μου φόντα
κι' ἀπὸ τοὺ γέροντα καὶ μισὸ ξεπέρτουν εἰς τοὺ γέροντα,
καὶ παρακάτω ἀπ' ἐκεῖ πηγαίνουν τρία κλασματα
κι' ἐμπρὸς μου τὰ χρεώγραφα διαβαίνουν σὰν φαντασματα.
καὶ τρίμιρι καὶ καρβιγιτιπὸ καὶ μ' ὀκτιβιὸς ρεμβαζῶ
καὶ τὰ ἐλάτια, Περικλῆ, τῶν ἀγορῶν σιρκαζῶ,
καὶ γράφω 'στὸν μεσῖτα μου ἀνὰ μὴν παρεμπλεκῆτε.
μισὸ μονὰδ' ἂν ὑβιθεῖν κίθως νὰ τὰ πουλήσῃς,»
καὶ πρίτον τηλεγράφημα καὶ τέταρτον τοῦ στίλλου
καὶ βιαστικὸς καὶ 'γρήγορος αὐτὰ τοὺ παραγγέλλω :
«μὴν τὰ πουλήσῃς, πούλα τα, ἀγόρασέ μου κι' ἄλλα,
πριβίλπια κέρδη τῶν ταιτῶν παραπετεῖ μεγάλα,
μὲ χρεωγραφὰν ἀγγρὰς ὁ κόσμος θὰ λυσσάξῃ,
Τραιούντης Ἰσζίγκιον σπουδαῖον θὰ εἰσάξῃ,
ἀλλ' ὄχι, ἀνακαλῶ τὴν ἀγορὰν κίθως
καὶ μὲ τὰ πλεῦγρόφατα κον νὰ μοῦ ξεφορτωθῇς,
κι' ὅλα τὰ πρῶτα πούλησε καὶ μὴ φανῇς βιυβάλι,
Τραιούντης Ἰσζίγκιον ἀργεῖ νὰ ὑποβάλῃ,
κι' ἂν σ' ἐρωτήσῃ ὁ Ρετσίλδ ἢ κι' ἄλλες ποῦ δὲν ξέρει :
«ποιὸς εἶναι τοῦτος ποῦ σεισμὸν 'στὴν ἀγορὰν μας φέρει
καὶ τὰ χρειάστηκε μ' αὐτὸν πᾶς Λόρδος ψωμοζήτης : »
νὰ τοῦ εἴπῃς ὁ Φασουλῆς, ὁ Ἕλλην Τραπεζίτης.
'Σ' ὅλα τὰ Χαβιαρχανὰ συζήτησις γιὰ 'μένα
κι' ὁ Σγούτας μόλις τὄκαθε τὸν πῆγε τρία κι' ἕνα,
καὶ παραυτὰ μοῦ ἔστειλε μεσῖτας εἰσαγγρους
πρὸς συμπεριξὶν ἀπὸ κοινοῦ νὰ μοῦ προτείνουν ὅρους.
σπουδαίως δὲ φοβούμενος νὰ μὴν τὸν φλιρίσω
μοῦ ἔδωσ' ἕνα τακλῆρο γιὰ νὰ ὑποχωρήσω.

Π. Μωραίνει, φίλε Φασουλῆ, ὁ Κύριος ἐκείνον,
ποῦ τὸν κοντᾷ χρεώγραφα νὰ παίξῃ 'στὸ Λονδίνον,
ἂν δὲ κανένας δὲν φανῇ τῶν χρεωγράφων αὐτῆς
καὶ σὺ 'στὸ τίλος θὰ βρεθῇς τῆς Μιχαλοῦς χρεώστης.

Φ. Ποῦ ὁ προσύτης Ἥλιος, ποὺ ἔζη πανευάλιμον
περὰ τὸν χαμαιρὸν Χορρεῖ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων,
κι' εἰ κόρακες τὸν ἔτρεφαν ἐκεῖ νυχθημερὸν
καὶ τοῦ χαμαιροῦ ἔπινε κρυστάλλινον νερόν.
κι' ἐκαθητο κι' ἐρίμβαζε μακρὰν τῶν ἀνθρωπίνων
χωρὶς ποτὲ χρεώγραφα νὰ παίζῃ 'στὸ Λονδίνον ;
Μήπως δὲν εἶναι ἀρκετὸν νὰ παίζω χρόνο λίρας,
χωρὶς ποτὲ νὰ πέσω τὸ παίξιμο τῆς λίρας ;
μήπως δὲν εἶναι ἀρκετὸν μὲ Μούσες ν' ἀναστρέφωμαι
καὶ μὲ τὸν ὄρθιον τῆς νυκτὸς ἀμέριμνος νὰ τρέφωμαι,
μὰ θέλω αὐτοὶ καὶ καλὰ χρεώγραφα νὰ πάρω,
νὰ παίζω περιθώρια, νὰ ἔνω καὶ κοπάρω.
νὰ σηκωθῶ τὰς ἀγορὰς ἁπλοῦν τὸν ἀρίθμ
καὶ νὰ τῆς κάνω, Περικλῆ, νὰ βγάζουν ἀγοραῖθα,
καὶ ἔκεια κι' ἀριστερὰ νὰ τρέχω νὰ μανθάνω
πῶς πάνω τὰ χρεώγραφα, κὲν κάτω κὲν ἀπάνω,
πῶς 'ρίσκεται τῶν ἀγορῶν τὸ ἄνοιγμα καὶ κλείσιμο,
ποιὸς φαίνεται γιὰ ἔσιμο, ποιὸς φαίνεται γιὰ λύσιμο ;
Κι' εἶμαι κι' ἐγὼ γιὰ παίξιμο ; κι' εἶμαι κι' ἐγὼ γιὰ φόντα;
μὴν ἔχω τάχατε κι' ἐγὼ κολλυβιστοῦ πρόσωπα ;
φτοῦ ! φτοῦ ! ἀλλὰ μπελιάδερσιν !.. μήπως ἡ μοῖρα γράφει
τὸν ποιητὴ τὸν Φασουλῆ νὰ τὸν ἰδῇς ἐκφρὰν ;
'Ορίστε ! πῶς σοῦ φαίνεται ;... κι' ὁ Φασουλῆς ἐγὼ
γιὰ φόντα νὰ σκοτίζωμαι καὶ νὰ φιλεργῶ.
ποῦ ἔπρεπε 'στὸν Ὑπουργὸ τῶν Ναυτικῶν νὰ πάγω
μήπως μὲ κανὲ Ναύαρχε εἰς τὴν Βοβδορισάγω.

Π.—Μὲ τοῦτα τὰ χρεώγραφα ποῦ παίζεις, φουκαρᾶ.
θκροῦ πῶς ἡ κυλίτσα σου θὰ παίξῃ ταμπουρᾶ.

Φ.—Κι' ἂν μὲν ἀνίδουν, Περικλῆ, καλὰ θὰ τὰ γλυντίσωμε
καὶ Τραπεζίτες Σγούτκιες κι' ἐγὼ θὰ κατεντήσωμε,
ἂν ὅμως κι' ἄλλη συμφορὰ ἐξαίφνης τὰ πλακώσῃ
κι' οὐδὲ τὸ Ἰσζίγγιον τὸ νέον τὰ σηκώσῃ,
παίξε καὶ σὺ τὴν λύρα σου κι' ἐγὼ τὸν τσαμπουρᾶ μου
κι' ἴσα μ' ἰμένα, Περικλῆ, νὰ κλάψῃς τὸν περᾶ μου.

Π.—Πῶς θὰ πιράσῃς, εἶσαι νέος, αὐτὸ τὸ καλικάκι ;

Φ.—Θὰ 'ξῆς νὰ γένω κίτρινος καθὼς τὸ θειαφάκι,
θὰ βλέπῃς δὲ τὴν ὄψιν μου μαρτυρικὴν κι' ἐγὼ
μὲ τὸ πολὺ φωμάτορα καὶ τὴν τσιροφαγίαν,
κι' ὁ κτηματίας Φασουλῆς καὶ τοῦ Φλήρου ἔρως
θὰ κατεντήσῃ γγήπορα σὰν φαγωμένος τσίρος.

Π.—Νὰ σ' ἔλεγεν ὁ Θεὸς μὲ τοῦτα τὰ ἐφόδιά σου.

Φ.—Εἴθε νὰ μοῦβγῃ πέ καλὸ αὐτὸ τὸ περιθώριον,
ἀλλιῶς θ' ἀκούσῃ μὲ κλέφτικο σπαρακτικὸ νὰ βγάλω
καὶ ἴζγως περιθώρια καὶ τὸν Ρωμηὸ θὰ βγάλω,
θὰ γραψῆς δὲ 'στὸ μακρὸν τὸ κατηρὲς καὶ ἐρὲς :

»Ἐνθάδε κεῖται ἄνθρωπος τῶν Χρηματιστηρίων,
ὅπου νηπτεῖν προῆρος τὸν ἔστειλε ἐπὶ τὰ πάρα,
προκύψασα ἐξ ἀγορᾶς πεσόντων χρυσῳγαρμῶν.
ΙΙ. — Μὰ πρὶν τὰ φύτρα σκωλεύσῃ τὸ ξύλο μοῦ σκαλόνι
κι' ἀπὸ τὸ περιθώριον τοῦ σβέρκου σὲ τσακώνω,
κι' ὅρσε κι' ὀπίσω κι' ἀμπροστὰ χρυσόγκαφ' ὄρον ἄρον
τῶν πέντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν κεῖθι καὶ τῶν τεσσάρων.

Μισθῶν ἀποκοπαὶ κι' ἄλλαι ἀνατροπαί.

Α'

Ὦ κακὸ καὶ δύστυχία !...
πάνι καὶ τὰ Ἐπαρχεῖα
καὶ πολὺν ἀκούω σάλον
κατσικοκλεφτῶν μεγάλων.

—

Ὦ κακὸ κι' ἀπελπισία
κι' ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ...
τώρα κι' ἡ Ἀστυνομία
θἄναι Στρατιωτική.

—

Πάνε, πέρασαν τὰ πρῶτα,
κάθε φίλος διατρέχει,
κι' Ἀστυνόμων τοσῶν φῶτα
θ' ἀπομείνουν εἰς τὸ ράφι.

—

Ὤχ ! ψυχή μου στὰ Πατήσια !
φοβερὸς τριγμὸς κι' ἀρύτος ...
πάνι δῶρα καὶ μπαζίσια
καθεμιᾶς κυρᾶς Ἀργάντως.

—

Τώρα κάθε σπιτονάτος,
τὸ κτηματάρι κάθε δρόμου,
θὰ προσοίρῃ πρὸς τὸ κράτος
ἐκδουλεύτσεις Ἀστυνόμου.

—

Γιὰ κανένα πλέον χάρις,
ὅποιος θέλει ἂς χυθῇ,
τώρα πιὰ Μπαϊρακτάρης,
σακαράκα καὶ σπαθί.

—

Ἴτε τῶν Ἑλλήνων παῖδες
μὲ κλεψιμιοὺς καὶ γαγγυτέρ...
πετσοκόβουν τοὺς λουφίδες
τῶν Ἀριοπαγιτῶν.

—

Πεῦ τὸ πεῦρα τὰ ἐνωμένη
τῆς Ἀθάνας τσιγαρίζουν,
καὶ στρωμένοι σταυροπόδι
τὰ Ταμεῖα φοβερίζουν.

—

Ἕνα πέρυθρο παρόνι
κάθε δοῦρο καὶ μπαζίσι
κι' ὅσα εἶχε τὸ Κορδόνι
'στὰ δικλάκια αὐξήσει.

—

Πὰν ταῦρά μὲ τὸ καλάθι,
ὅλων κλείει τὸ κιμπάρι ...
τώρα πιὰ καθεὶς θὰ μάθῃ
πῶς τὸ τρίδουν τὸ πιπέρι.

—

Λυθῆρμ γιὰ 'λίγο πάνε
νὰ κτυπᾷς μὲ τὸ σπαθί,
καὶ μισθοὺς Ἑλλήνων κλᾶψε
μὲ παράπονο βαθύ.

Β'.

Ἀλλ' ὁμως μέσα σ' ὅλα τί ἀκουσμα φρικτόν !...
θὰ κλείσουν τὰ ταμεῖα καὶ τῶν χαρτοπαικτῶν.
Μὲ τῆς Ἐλπίδας τὴν νίκη ἐπίστευαν καὶ αὐτοὶ
νὰ ξαναρχίσῃ σφρίγος, τετράδι, μπαλαμοῦτι,
μὰ τώρ' ἀπελπισμένοι δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν
καὶ δῶς του πιὰ τὴν τούρα τὴν πράσινη δαγκάνουν.

—

Κρῖμα 'στοὺς τόπους κόπους, κρῖμα 'στὰ τόσα ζήτω,
κάθε χρυσῆ ἐλπὶς σας σκιὰ ὀνείρου ἦτο.
Τὸ ἀνοιγμα τοῦ τζόγου ὁ Λόρδας ὁ φρικτός
τὸ κάνει ὁπωσδήποτε ἀκριβῶς νωπότ,
κι' ὅποιος καὶ μιὰ πενταρα 'στὰ ψέμματα πονταρει
θὰ πίσῃ 'στοὺς εὐζώνους καὶ στὸν Μπαϊρακταρη.

Γ'.

Νάτος νάτος ὁ Τρικούπης μὲ τὰ κατσικοπρασ φωκόλα,
ἔχει χέρια δεκατρία κι' ἕξη μάτια φλογοβόλα.
Τὸ Κορδόνι τόχει κάνει κεμπεσίκι καὶ λουρὶ
καὶ μ' αὐτὸ σᾶς μπογλαρόνει καὶ μ' ἐκεῖνο σᾶς βαρεῖ,
καὶ μισθοὺς μικροὺς μεγάλους καταπίνει σὰν τὴν Λάμια
κι' ἕνας κι' ἄλλος πατριώτης καμπουριάζει σὰν τὴν μπαμπιὰ.

—

Μάρα νιατ' ἀμπαρωμένος Ἰσαζύγιον γυρεύει
καὶ στρατῶν οἰκονομίας κι' ἐλαττώσεις μαγειρεύει ...
νὰ καὶ τοῦτο, νὰ κι' ἐκεῖνο, συγκινοῦνται ὅλ' οἱ κλάδοι,
καθ' ἑλπὶ θὰ στύψῃ τώρα γιὰ νὰ βγάλῃ 'λίγο λάδι.
Σὶρ Τρικούπη, θὰ μᾶς ψήσῃς, σὶρ Μιλλερᾶ, θὰ μᾶς λιώσῃς...
τέλειωσί το τέλος πάντων πρὶν μὶ τοῦτο μᾶς τελειώσῃς.

—

Μὰ κι' ἐγὼ βαστῶ βαρύ
κεμπέσικι καὶ λουρί,
καὶ βαυνὰ καὶ κάμπους πέρνω
κι' ὅπουν 'ρρῶ 'μπροστὰ τὸν δέρνω.

—

Κι' εἰς κρησφύγετα εἰσδύω,
— μία μία, δυὸ δύο —
καὶ παντοῦ ἀνεζητῶ
— τρεῖς καὶ τὸ καὶ τρεῖς καὶ τό —
τὸν βλαστὸν τῆς Δημητσάνας
— τρεῖς καὶ τὸ λουρὶ τῆς μάννας. —

Ἰδοὺ ὀλίγαι ποικιλίαι, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

»Ἐπὶ τῶν Παίδων τὴν Διδασκάνην καὶ εἰς τὴν »Ἑβδομάδα« πολλοῦνται σοφίσματα «Ἐμφορεῖν μὲ τακτικὴν ἁρέλα,
εἰς τὰ Γραφεῖα δὲ αὐτὰ εἰρίσκονται ἀκόμη
ἀναλλοίωτ' κατὰ στιγμὴν κι' οἱ πάντε μας οἱ νόμοι,
ἀλλ' ὅμως καὶ »ποὺ σπάῃ μας πολλοῦνται ἀλ' αὐτὰ
κι' ὃν θέλετε τὰ νέρνετε μ' ὅλα μετρητά.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅλοι ἐγὼ ἐξυπνάδα	— κι' ὅπουν ροῦ κατσαδιάνε.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς	— ἔτσινες συνδρομητής.
Συνδρομητὴς δὲ δέχομαι	— γιατὶ ἐστὰ δὲν ἔχομαι.	κι' ὅπαιος τὸν παρᾶ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ὑδόλες ἀρὶς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δίην	— δέχως νόῃς κι' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο γιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δώδεκα καὶ μόνα.		

Τοῦ Ἰουνίου εἰκοστῇ κι' ἐπτὰ
καὶ νέα Τεσσαρακοστὴ ἀρχίζει.

Τρακόσα κι' ἐννενῆντα τρία
κι' ἀπέμειναν πολλοὶ 'στὰ κρύα.

Τελετὴ μετὰ σεισμοὺ τοῦ Προϋπολογισμοῦ.

Σπουδαῖα Ἰσαζύγια καὶ πάλι 'μαγειρέψαμε,
ἀπὸ τὴν ζέστη τὴν πολλὴ ἀνοίξαμε κι' ἰρίψαμε,
οἰκονομίαις μπέλικαις μὲ τὸ χερὶ 'γυρίψαμε
καὶ μὲ γαϊδουρεφάλλιδε ἀλύπητα 'κυρίψαμε.

—

Ἐρρέψαμε κι' ἐκόψαμε κι' ἐσχίσαμε χαρτιά,
καμπόσοις μύτικες ἔπιασαν, 'χαμήλωσαν αὐτιά,
οἱ Βουλευταὶ ἀγρίεψαν κι' ἐπήρκνε φωτιὰ
κι' οἱ νησιωτοὶ μᾶς 'κύτταξαν μὲ μιὰ λοξὴ ματιά.

—

Ἀλλ' ὅμως δὲν μᾶς ἔσκαξε τὸ γουρλωμένο μάτι
τοῦ καθενὸς τεμπέλγανδ καὶ κάθε ἀκκμάτη,
καὶ μὲ ζωὴ καὶ δύναμι Βουλευτικὴ γεμάτοι
εἰς ἕνα δὲν ἀφήσαμε μηδὲ ξερὸ κομμάτι.

—

Καὶ τώρα μᾶς ἠθμώσαν καὶ κάκια μᾶς βαστοῦν
κι' ἀπελπισμένοι κόβονται καὶ σέρνουν τὰ μαλλιά των,
ἀλλ' ὅμως χάνει πρὸς ὅλας πολλὴν θὰ χρεωστοῦν
ἂν τοῦβλο τοὺς πεταχωμε νὰ τρίψουν τὴν καλιά των.

—

Κι' ἄρχισαν ἡ μουρμούρες των,
ὅλα τὰ 'βρίσανε μπούκια,
κι' ἐξύνισαν ἡ μοῦρες των
σὰν ἄγουρα φρυγιόσυκα.

—

Μᾶς πῦραν χρόνοι στυγεροὶ
κι' ὅλοι τὴν ἔπαθαν γιρὴ
καὶ δὲν θὰ βλέπουν λιγεροὶ
τὸν κύριον Καλογρῆ.

—

Κι' ἡ καθεμιὰ ξυλιόττα,
ποὺ πεῖνα τὴν θερίζει,
τὰ βλέπει ὅλ' ἀλλόκοτα
καὶ βόες του κακαρίζει.

—

Οἰκονομίας φέρομεν διὰ παντοίων τρόπων,
ὅπου μ' κύτταῖς σκιόντσι ἡ πέτσαις τῶν ἀνθρώπων,
καὶ κόψ' ἐδῶ καὶ κόψ' ἐκεῖ καὶ κόψε παρακεῖρα
ἡ ἐλπίδες τους ἐκεῖνε καὶ μάννα καὶ πατέρα.

—

Κι' ἂν ἀπομείνῃ σήμερον ἡ καθε φουκαρᾶς
μὲ τριπυκμένον τρίβωνα καὶ παλαιὸν ἱμάτιον,
ἀλλ' ὅμως θὰ μικρύνωμεν καὶ τὰς ἐπιφορᾶς,
ποὺ ἔχει πρὸς τὸ νόμισμα τὸ ταπεζογραμμάτιον.

—

Τῶν νέων εἰκονομιῶν τὸ πλάτος δὲν βρίζεται,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ χῖρι μας σαρώνει,
κι' ἐκεῖνος ποῦ ὑπάλληλος ζητεῖ νὰ διορίζεται:
αὐτὸς δὲν θὰ πληρώνεται καὶ μόνον θὰ πληρώνῃ.

—

Φίλων πιστῶν εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ γενῇ χατῆρι,
τελείωσαν τὰ ψέμματα κι' ἂς λείψῃ κι' ἡ μουρμοῦρα,
μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἄνθρωπος καὶ μὲ τὸ ψωμοτύρι,
μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἄνθρωπος καὶ μόνον μὲ τὰ μοῦρα.

—

Καθόλου μὴν τρομάζετε, μὴ στέλεσθε χαζεί,
ποτὲ μὲ καλπίρασι δὲν συγχρατοῦνται στάλοι,
κι' ἂν ἡ Ἑλλὰς μας θέλετε πραγματικῶς νὰ ζῇ
πρέπει νὰ τὰ κορδώσητε σὰν πατριῶται ὅλοι.

—

Μὴ ἀριθῶς ζητήσητε ρουσφέτια νὰ σᾶς χύσωμεν,
σκεφθῆτε οἱ καὶ μόνοι σας ὅσας ὥρας τὰς παρούσας
πῶς πρέπει νὰ συλλάβωμεν καὶ νὰ ἰζουντίσωμεν
κι' αὐτὰ τὰ νύχια πούδριου σαρανταπουκρούσας.

—

Ἀνάγκη νὰ πατάξωμεν ἰξάπαντος τὸ τίρας,
ποῦ καθεμίαν πρόοδον ἐπαπειλεῖ γενικὴν.
κι' οἰκονομίας τέρατα πρὸς τοῦτο νεωτέρας
κι' ἀσμένως ὑποβάλλομεν φορελογίαν νέαν.

—

Μετὰ σαρώθρου βαίνομεν παράπουτε μεγάλου,
ἂν δὲ καθένας νηστικὸς ἀρχίζῃ καὶ λυσσᾷ,
ἀλλ' ὅμως χαίρε σύ, Πατρίς, καὶ χάρισι κι' ἀγάλλου...
πρὸς σὲ οἱ πάντες ἐκ τῶν τῶν προσφέρομεν τὰ σά.

—

Χείρων τῆς πρώτης πλάνης μας δὲν θἄναι ἡ δευτέρα,
ἰδοὺ μεταρρυθμίσεων εορῶν πολιτική,
ἐκτὸς δὲ τούτου ἔγινε καὶ σκέψις νεωτέρα
παντοῦ νὰ διορίζωνται οἱ Στρατιωτικοί.

—

Πιστεύωμεν νὰ μὴ φανῇ ὡς θεῖμα εἰς τὸν τόπον
ἐν Ἕῃ τοὺς Σαχαράκηδες κι' εἰς ἕβρας Ἐπισκόπων,
κι' ὀντὶ νὰ κέβουν ὅπως πρὶν τὰ λάχανα καὶ πράσσα
ὑπηρῃάνως νὰ φοροῦν τῆς μίτρας καὶ τὰ ράσσα.

—

Μ' αὐτὸ τὴν δόξαν τοῦ στρατεῦ βεβαίως θ' ἀνορθώσωμεν,
πρὸς τοῦτο ἐμορφήσαμεν μετὰ σπουδῆς μεγάλης,
καὶ τίποτε παραξενὸν ἂν τώρα κατορθώσωμεν
Μητροπολίτης νὰ γενῇ κι' ὁ στρατηγὸς ὁ Ῥαλλῆς.

—

Δι' Ὦ.' αὐτὰ παντοπάσιν δὲν πρέπει ν' ἀπορῆτε...
μ' αὐτὸ τὸ νέον πρόγραμμα τὸ κατοπλήκτικὸν
πιστεύομεν τὸ ἀρκοῦσι μας κι' ἐκτὸς νὰ θεωρῆται
ὡς κράτος ἀρχιφίλτν καὶ Στρατιωτικόν.

—

Καὶ θὰ λέγουν ὅλοι τότε
οἱ γενναῖοι πατριῶται,
ποῦ θὰ μείνουν εἰς τὰ κρύα
κι' ἡ κοιλιὰ των θἄναι πλάκα:
«Ἐπιστεύσαμεν θεοῖς
καὶ κατῆλθε Σκαραμάγκα».

—

Καὶ θὰ ψάλῃ μὲ τὸ κράτος
καθε Τζέπος Τορκουάτος:
«μπάμ, μπίμ, μπούμ, μπούμπα,
τρόμπα, ρόμπα καὶ ρεμπόμπα».

—

Ἀλλ' ὅμως καὶ 'στὸ Ναυτικὸν ἀξίωσε τιμή·
κι' αὐτὸς ποῦ θέλει σήμερα νὰ λέγεται σωτὴρ
πρέπει νερὸν θαλάσσιον συχνὰ νὰ ἐξεμῇ
κι' ἡ μύτη του νὰ γίνεται φαλαίνης φυσητήρ.

—

Θάλασσα, κράζει, Θάλασσα ὁ παλαι Ξενοφῶν,
ἡ δὲ φωνή του 'στοὺς βυθοὺς τῶν θαλασσῶν ἀντήχει.
Θάλασσα κράζει σήμερα κι' ὁ ἔχων νοῦν ὁ νοῦν
καὶ θέλων τῆς Ἱεριχοῦς ν' ἀνακτισθοῦν τὰ τείχη.

—

Μήτε καράβια 'στὸ γιαλὸ, μήτε πανιὰ στρωμένα,
μηδὲ σπασμένες ἄγκυρες καὶ ξάρτια πεταμένα.
Τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν τὰ μάτια ψυχαλίζουν
καὶ μέσα 'στὸν ψιχαλισμὸ φαργκοῦς ἁρμενίζουν.
καὶ ὅδε που πάνε κι' ἔρχονται κανούρια νκριεβόλα
καὶ τόσα καταδρομικὰ, πιὸν' ἕνα κι' ἕνα ὅλα.

—

Νά! κι' ἀκούεται βροντή!
—κάτω 'στὸ γιαλὸ κουτή—
κι' ὁ Σκουλούδης τὸ ξιφτίρι
κάνει 'στὸ γιαλὸ καρτέρι
γιὰ νὰ δῇ ἀστραγαλος
ἄσπρο σὰν τὸ τσαγαλο.

—

Κατρακυλᾷ εὐτυχιῶν ἀφρίζων καταρράκτης
καὶ παρασύρει τὰ δεινὰ κύμων ἰπωδύνων,
ἰσχάτως δὲ καὶ ὁ Σουρῆς, ὁ τοῦ Ρωμηοῦ συντάκτης,
ἐτόλμησε χρεώγραφα νὰ παίξῃ 'στὸ Λινδῖνον.

—

Κι' ἀφοῦ κι' αὐτὸς ὁ φοβερὸς τῶν χρεωγράφων μύστης
τοιοῦτον μέγα τόλμημα ἐτόλμησε νὰ πράξῃ.
αὐτὸ σημαίνει προφανῶς πῶς ἠσφαλίσθ' ἡ πίστις
κι' ἡ Ψωροκώσταινα πατρὶς 'στὸν Πακτωλὸν θ' ἀροξῇ.

—

Δὲν τρέχετε τὸν κίνδυνον ἐκ λόρδας νὰ ψαρῆσετε,
πᾶσαν τοῦ βίου μέριμναν παρεμβαρ. ν' ἀφήσετε,
καὶ τοῦ Σουρῆ τὴν ἀγορὰν παντοῦ τηλιγραφήσετε
καὶ τῆς Ἑλλάδος τὸν χρυσοῦν αἰῶνα ζωγραφίσετε.

—

Στὴν ἀγαπάρα ὅπως πρὶν ποσῶς δὲν θὰ πατήσωμεν,
τῶν δανειστῶν μακὶ τοῦ λοιποῦ θὰ φεύγωμεν τοὺς ψόγους,
ἂν δὲ 'στὸ τέλος σκίλτοι Λαζάροι καταντήσωμεν,
ἀλλὰ θὰ χρησιμεύσωμεν 'στοὺς νέους γεωλόγους.

—

Κι' ὁπόταν μετὰ θαύματα καὶ τόσα κατορθώματα
σκελέθρων ἀπομείνωμεν κι' ἰμεῖς ἀπολιθώματα,
πᾶς γεωλόγοι καὶ γιὰ μᾶς: θὰ λέγῃ ἄπορῶν:
«νὰ σκελετοὶ ἀνθρώπινοι κι' ἐκείνων τῶν κακῶν,
ποῦ συμφορὰ δὲν ἔσπειρε τοὺς Ἕλληνας καμμία
καὶ μόνον τοὺς ἐμάστιζε λιμοὺ ἐπιδημία
κι' ἐνῶ σοφὴ ἐγίνετο παντοῦ οἰκονομία
οἱ ὀρυκτοὶ 'χρίωναν 'στὰ Κεντρικὰ Ταμεῖα».

Τηλεγραφήματα τοῦ Φασουλῆ, ἐνδιαφέροντα πολλοὺς πολύ.

—

Ἀθῆναι.—Ταύτην τὴν στιγμὴν ἀπλόνω τραχανᾶ..
ὁ τῆς Βουλῆς Κανονισμὸς συζητεῖται γενικᾶ,
κι' ὁ Καραπάνος ὁ μακρὺς, ὅπου δὲν χωρατεύει,
'στὸν Κουσουλᾶκι μίχνεται, αὐτὸν τοῦ ἱππεύει
εἰς τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ τὰ στενογραφημένα,
καὶ λέγει ὅτι τὰ λεπτὰ τὰ πέρνει 'στὰ χαμένα,
πῶς φαίνεται πολὺ βαθὺς μέσα 'στὴ φαβὸ λαμπάς
καὶ πρέπει νὰ παραιτηθῇ αὐτὸς ὁ Κουσουλᾶκος,
γιατὶ δὲν παραδέχεται ποσῶς τὸ σύστημά του
ἂν κι' ἔχῃ καὶ τὸ μακρὸς του καὶ τὸ ἀναστημά του.
Ἀλλὰ κι' ὁ Ῥαλλῆς ἄναψε σὰν καντυλιοῦ φυτίλι
κι' εἶχε καὶ τόνα χέρι του δημόνι μὲ μαντῦλι,
γιατὶ θαρρῶ πῶς εὗγαλε εἰς τὴν ἀκρὴν τοῦ θέρους
ἕνα σπυρὶ περόμυτον μ' αὐτοὺς τοὺς Καλογρέους.
Τέτοια τραβᾷ ὅπορος γενῇ μὶ τὸν Ἐθνεγκρὶ ταῖρι,
αὐτὸς τοὺς βγάζει 'στὸ λαιμὸ κι' ἐκεῖνος εἰς τὸ χέρι.
Κι' ἂν τὴν Βουλὴν ἐρώτησαν μὲ τὰ πολλὰ τῶν φώτα
ὁ Κουσουλᾶκος ἔμεινε 'στὴ θέσι του σὰν πρῶτα
κι' ἀφήλωσε μιὰ πιθαμὴ καὶ κάτι παραπάνω,
κι' ὁ Κριστενίνης ἔβγαλε καλὰ τὸν Καραπάνο,
ὁ δὲ Καλεγερόπουλος χωρὶς κανένα παθός
ἀπέδιξε πρὸς τὴν Βουλὴν μὲ μῆλες, πλάτες, βαθός,
πῶς ὅταν οἱ Κορδονικοὶ ἐδέσπεζαν σωτῆρας
ἀλώνιζεν μὲς 'στὴ Βουλὴ ὑγιὸντα ἐξὸ κλωτῆρας.

Αὐτὸ 'στὴ Λάντρα μὴν τὸ 'πῇς, δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθουν,
γιατ' ἴσως νέον ἐκπίσμον τὰ φόντα μας νὰ πάθουν.

—

Λονδῖνον.—Τὰ κομμάτια σου τί θέλεις νὰ τὰ κάνω;
ξεπέρτουν τἀφιλότιμα χωρὶς νὰ πᾶν ἀπάνω.
Τὸ ἄστρον τοῦ Σαλισβούρυ ἐντὸς μικροῦ θὰ δύσῃ
κι' ὁ Γλάδστων εἰς τὰς ἐκλογὰς θαρρῶ πῶς θὰ κερδίσῃ,
γιὰ τοῦτο ἡ ἀξία των κι' ἐσὺ κατρακυλᾷ...
ἐσχάτως 'στὸ Μιδλσθιαν ὡμίλησε πυλλά,
εἰς δὲ τὸ Τσέστερ μία Μὶς μ' ἕνα ψωμὶ κομμάτι
ὀλίγων δεῖν τάριστερὸ νὰ τοῦ στραβώσῃ μάτι,
κι' αὐτὸ τὸ ξεροκόμματο, καυμένε Φασουλῆ,
ἀπάνω 'στὰ κομμάτια σου ἐπέδρασε πολύ.
γιατὶ τὰ φόντα, ὡς γνωστὸν εἰς ὅποιον ἀγαπᾷζει,
κι' ἕνα μονάχα πρόσημα τοῦ φύλλου τὰ πειράζει.
Ἂν λοιπὸν δὲ συνίστευξιν ὁ Βίσμαρκ εἰς τὸν Βρίννα
ἐμέσως τὰ χρεώγραφα νὰ βλέπῃς ξεπισμένα,
κι' ἂν ὁ Κιμπέρδης ἔζαρνα κατὰ τῶν Γάλλων γραφὴν
'στὸν *Βόρειον Γερμανικὸν*, καθένας ἂς σὲ κλέψῃ.
κι' ἂν πάθῃ Βασιλεὺς μικρὸς ἢ Βασιλεὺς μεγάλος
κανένα κρυολόγημα καὶ χρειασθῇ ἐκδρόμους.
κι' ὁ Κάϊζερ τῶν Γερμανῶν ἢ Αὐτοκράτωρ ἄλλος
βγάλῃ σπυρὶ 'στὸν νῶτον του τὸ κάτω περιθώριον.
τότε, Μιλλιάρδε Φασουλῆ, καθὼς καταλαμβάνεις,
τὸ κάθε περιθώριον αὐτοστιγμεὶ τὸ χάνεις.

κι' ἂν πρός νιρεῦ του τόν ἰδῆς νά πάγ μέ θωρί
τότι καί τά χρειώγαρα δέν θἄχουν σκωμῶ.

—

Ἀθῆναι.— Μέ τά φόντ' αὐτά μοῦ 'βγῆκε καθε πίστις
κι' ὁ Γλάδστων ὀταίει μοιαχά, αὐτός ὁ-ξυλοσχίστης.
Αὐτός μέ κάνει νά χαθῶ, ἐκεῖνος μέ συγχίζει...
δέν πάει ὁ παληόγερος τά ξύλα του νά σγίζῃ
καί μίς 'στό περιβόλι του νά ρίχνῃ δέντρα κάτω
μ' ἐκεῖνο τό τσιωπῦρι του, τό τόσες ντιλιμάτι,
μά θέλει σώνει καί καλά ἐνῶ πετεῖ 'στ' ὀρθόντα
νά ρίχνῃ μέ τα δέντρα του ἀκί τά 'λιακ μας φόντα.

—

Λονδίνον.— Κάποιος ὑψώμός ἐφάνη κι' ἐδῶ πέρα,
ἀλλ' ἔξαφνα 'στό Ἀστραχάν ἐνέσκηψε χολέρα.

—

Ἀθῆναι.— Μά τί ὀχιόλε! ... κι' αὐτή εἰρήθη τώρα;

—

Λονδίνον.— Τά χρεώγαρα τά 'πῆρε νία μπόρα.
Κατά Γαλλίας ἔγραψε Καπρίβης εἰς τήν *Βόρειον*
κι' ἂν θέλῃς στεῖλε χρήματα δι' ἄλλο περιθώριον.

—

Ἀθῆναι.— Πάρε ὁηόμισον κι' ἡ πίστις συνεπάγη,
τρίξε παντοῦ δι' ἀγορές καί βαλε 'πίσω νέφτι ...
Τρικούπης Ἰσοζύγιον εἰς τήν Βουλήν εἰσάγει
καί μίς 'στά πάλκα σήμερα κορόμηλο δέν πίρτει.
Ἀγόρασε ὀγρήγορα, μή λυπηθῇς παρά...
καί παραμάννακες ἐρχονται καί μπόνκες μέ μωρά,
κι' ἡ Κόρ - Κατίνα ἡ στραβή, ποῦ φέλλει ἀμανέ
κοντά 'στόν Σιδηρόδρομο, εἰς ἕναν καφρενέ.

—

Λονδίνον.— Εἶμαι πρόθυμος τά ὁηόμισ' νά πάρω
κι' ἂν θέλῃς κι' ἄλλα, στεῖλε μου παρακάτ γιά κπάρο.

—

Ἀθῆναι.— Πάρε ὁηόμισυ, τριάμισυ, πεντέμισυ,
κι' ἐγώ θά τρώγω τοῦ λοιποῦ φρασκιούς μέ ψῆκτες.
Θά παύσῃ καθε μακαρᾶ καί καθε Λόρδου χλεύη ...
σπλίντιτ τό 'Ισοζύγιο καί πράγμα πού σαλιώνει ...
ἀγόραζε ἀδιάκοπα ... μᾶς ἔλειψαν οἱ φόβοι ...
ἑπτά ἑκατομμύρια ὡς τώρα πετσοκόβει.

—

Λονδίνον.— Μύστερ Φασουλῆ, ἐπῆρα κι' ἄλλα τρία,
καί θά τά δώσω 'στόν Ροτσιλδ ἂν τό καλέσ' ἡ χρεία.

—

Ἀθῆναι.— Δῶλου μήν τουλῆς.. μήν παύγς τῆς τριχκλακις...
θά φθάσουν εἰς τό ἄρτιεν ... οἰκονομίαις κι' ἄλλαις.

—

Λονδίνον.— Ἡ ἀξία των διακυμαινομένη,
ἂν ὅμως τώρα σκωθῇ θά μείνῃ σκωνισμένη.

—

Ἀθῆναι.— Μέ κελλυδιστάς κανείς ἀποβλακώνεται ...
σού εἶπα πάρι 'γρήγορα κι' ἂν πίρτῃ κι' ἂν σκωνεται.

—

Λονδίνον.— Δέκα μέ τιμήν ἀγόρασα ὁμοίαν,
ὃν καί πανοῦκλα ἔπεσε 'στήν Μεσοπταμίαν.

—

Ἀθῆναι.— Ὅλων τῶν εἰδῶν ἂν ἐπισκήψουν νόσοι
ἀγόραζ χωρίς κανείς νά κόψῃ σου νά νοιώσῃ.
Λέγουν πῶς κι' ὁ Σιμόπουλος μπορεῖ νά διρίσῃ
ὡς Γραμματέα Γενικόν τόν Γιάννη τόν Ραΐση.

—

Λονδίνον.— Πῆρα ὧώδικα κι' ὁ Ρότσιλδ τάχιι χάσει.

—

Ἀθῆναι.— Σί πακκαλῶ εἶπε του νά 'συχάσῃ ...
μεγάλος ἐνθουσιασμός ... Τρικούπης τελειόνει ...
ξεπίστει τό συναλλαγμα κι τό καπελιόνι ...
ἐστειρώθ' ἡ πίστις μας μι δόκιμον ἀκμικόν ...
ὁ Λάππας τηλιγραφημα θα στειλῃ 'στήν *Σημαίαν*.

—

Λονδίνον.— Θέλεις νά πουλῶ γιά νά μή 'μπῆς 'στόν τζόγο ;
ὁ Γλάδστων 'στό Μισλόθιαν θά βγαλῃ κι' ἄλλο λόγο.

—

Ἀθῆναι.— Μή σκοτίζεσαι κι' ἂς βγαλῃ ὅσους θέλει,
γιά Τόρεις καί γιά Γλάδστωνας κι' Οὐίγους δέν μέ μέλει.
Ἀγόραζε νυχθημερόν κι' ἀπό πωλήσεις σχόλα ...
Τρικούπης ἐτελείωσι ... ἀγόρασι τα ὅλα.
Ὁλράϊτ, σπλίντιτ, ζῆτω μας ... καθεις θά παλαβώσῃ ...
κι' ἂν θέλε μέ τό ζωρί τά μάτια νά στραβώσῃ
τοῦ ξυλοσχίστη Γλάδστωνος ἐκεῖνο' ἡ Μίς ἡ μοῦλα,
ἀγόρασε καί πούλησε κι' ἀγόραζε καί πούλα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Δυτέρων συνεκλήρωσεν Ἐθναγνίου πάλιν
Ἑφτά ἡ περιουσίης μί τρόλεϋ μεγάλην.
κι' ἄρχίζει μυθιστόρημα μ' αὐτήν μοναδικόν
κατά λεπτόν μετάφρασιν ἀπό τό Ἀγγλικόν
ποῦ τήν Ἑλλάδα πού παντός πολύ ἐνδιαφέρει
κι' Ἀγγλίδες εἶναι συντρανῆ, ὅσοῦ καλά φρασέρνει.

—

Δέκατος Ἔννατος Λεῶν τοῦ Πέτρου Καρόλδη,
πού ὁ Κανδούνος τῆς γνωστῆς Ἑστίας τόν ἐκδίδει.
Εἶναι δεκαπενταθέσμιος τοῦ τόμου ἡ τιμή,
κι' ὁ πρῶτος τόμος τέλεσε ἤδη κατά πάντα.
εἰς δέ τους προπληρώνοντας συνδρομητάς καί μή
κι' οἱ τρεῖς οἱ τόμοι θά δοθοῦν ἀντί ἑξακοσίων τριάντα.

—

Οἱ ράπται Ἀθανάσιος ἐμέρα χθές μόρια
τῆς ἐποχῆς τῆς περσινῆς σβέλτικα κατμέρια,
ποῦ κάθε γνώστης τοῦ σαρικ μοναδικά τά κρίνει,
ποῦ μπαίνεις κακομοίρισσους καί βγαίνεις φτιασίρι.
Ὅσο γιά τήν κομψότητα κατένας σας τό ξέρει
κάθ τοῦτον τό μαρτύριον δέν ἔχει ἄλλο τσίρι
τιχνίται ἀπεριόριλλοι ἐμμέσερι ὁμοῦ
καί γελαστοί κάθ καρτερνοῦν εἰς τήν ὁδόν Ἑρμοῦ.

Ὁ Ῥοφρὲ γνωστόν σᾶς κάνω	— πῶς 'στό παῆρι μου ἀνέβη,	μέ Χημεῖον μέ μηχ μάνδρα	— μέ μεγάλ' ὀλεοδομή,
'στήν Νεάπολιν ἀπάνω	— κι' ἀπό τοῦδε συνηρεύει		
μέ ξενοδοχεῖο Ζάθη,	— ὀρθ 'στό ὑάλι τρεῖς 'στά ξύλι,	καί μιά χῆρα ὄϊχως ἄνδρα,	— πάτων ἄλλοτε μαμά.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδός τοῦ Προσσκείων ἀνοιχτοῦ πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα. ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τήν ἑβδομάδα	— μόνον μιᾶ φορᾶ θά βγαίνῃ	γιά τά ξένα ὧρίως μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στό χέρι.
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξαιρέσεις	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς	— ἔχεις συνδρομητής.
Συνδρομητάς θά ὄϊχωμαι	— γιατί ἐστά δέν ἔχομε.	κι' ὅπερος τόν παρᾶ δέν δίδει	— θά τόν φᾶγ μιᾶζαν φίδι.
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τήν πόλιν	— καὶ εἰς τήν ἐπαρχίαν.	Γράμματα καὶ συνδρομαί	— ἀπ' ὅλαις πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τήν Ἑλλάδα ὅλην	— ὄϊχως νόζια κι' ἐντροπήν.	Γιά τή σάρα καὶ τή μάρα	— κάθε φύλλο χιά δεκάρα.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο	— τρόγχα δώδεκα καὶ μόνο.		

Τέσσαρες Ἰουλίου καὶ καῦμα τοῦ Ἡλίου.	Τρακόσα ἐννενῆντα καὶ τέσσαρα προσέτι καὶ ξαπεσμός 'στὰ φόντα καὶ γενικὸ δεκλέτι.

Δέσμη πολλῶν
ἐπιστολῶν.

—

Στόν Περικλῆτο ἐπιστολή
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, σοῦ γράφω ἐκ Φαλήρου,
ποῦ μέ ἐρωτίζει κάποτε ἡ λαύρα τοῦ ζεφύρου.
Γί κάτω καί ποῦ βρίσκομαι γιά τοῦτες τρίχα ῥώτα...
εἰς τήν Βουλήν δέν ἔμπορῶ νά ἔχωμαι σαν πρώτα,
γιατί τήν ἀηδίασα μέ ὅλα τά σωστά μου
καί μήτε θέλω τοῦ λοιποῦ νά τήν ἰδῶ 'μπροστά μου.
Σαν δέν μ' ἐφίνουν γκαρσόνα νά βγάλω σαν γκαΐσερ,
ἢ νά μουχαρίζω κάποτε σάν νηστικό βοιδάλι,
τότε νά πῆς ἐκ μέρους μου 'στόν Πρωθυπουργό
τέτοια Βουλή σιχαμερή, 'στό ξυδί νά τήν βαλῃ.
Αὐτή δέν εἶναι, Περικλῆ, κατάστασις Βουλῆς ...
ἐν τούτοις σί ἀπασχόμαι καί μένω ... Φασουλῆς.

—

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολή
'στόν ἀδελφό του τόν Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ, ἐπῆγα ἐν τῷ ἅμα
καί 'στόν Βουλευτήν ἐκεῖνο σου τό γράμμα
κι' ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε σκυτσί καί γελαστός
πῶς ἴσως νά μεταβληθῇ τό νέον καθεστώς,
γιατί πολύ ἐπιθυμεῖ καί μέσα 'στόν Ἰούλιον
νά περιφρίσεται καί σι συχνά 'στό Κατουβούλιον.
Ὅλα σαχλά, βρέ Φασουλῆ, κι' αὐτήν τήν ἑβδομάδα,
τό Σήτημά των Ἀξελός, ὁ Βουλευτής του Βώλου,
προστόλθε δέ εἰς τήν Βουλήν κι' ἡ προσφιλής σκιμπόζα,
ὁ Θεοδωράκης ἐλαλεῖ, τό θύμα μαύρου ὄλου.
Ἐνῶ δέ σύ ξαπλώνεσαι 'στήν ἄκρη τοῦ γιαλοῦ
κι' ἄκους κυμάτων πκρλασμόν μακράν τῆς κτενωνίας,
ἐγώ ἀκούω πκλασμούς περί τοῦ Ἀξελοῦ
καί μιᾶ χαρᾶ ὀρσιζόμαι μέ νόημα ἐμμονῆς.
Γκρομνῆ, βρέ Φασουλῆ, ... τι ὀχιόλο νά κάμῃς :...
αὐτά καί μένω... Περικλῆς, παντοτεινός στυ βλέμμ.

—

Στόν Περικλέτο ἐπιστολή
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, τά μάτια σου ψιλά...
πολύ τό παρεξήλωσαν μ.' αὐτόν τόν Ἀξελό.
Νομίζω πῶς δέν ἔπρεπε τά πράγματα νά σπρώξουν
καί μές 'σ' αὐτά τά καύματα νά τόν κατσίκιξουν.
ἀλλ' ὅμως μετά θλίψεως πολλῆς καί κατηφείας
κύπτω εἰς τήν ὑπόφασιν τῆς πλειονοψηφίας.
Τά περλαμένα πέρασαν, κι' ἂν ἔχ' ἡ φάβ λακκο
νά 'πῆς πολλούς χαιρετισμούς 'στόν Τριανταφυλλάκο.

—

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
στὸν ἀδελφό του τὸν Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ, στελὴ τῆι Ρωμηοσυννης,
μήτ' ἰλαχίστη 'στὴν Βουλὴν αὐθεξαιρ κι' ἀναίδεια,
κι' ὁ κυριος Σιμόπουλος ὁ τῆς Δικαιοσυνης
ἕνα τσουβλ' ὑπόβαλι βαρβάτα Νομισαγέεια.
Τό πρῶτον εἶναι, Φασουλῆ, περὶ τῶν φυτοῦικων,
τὸ δ' Ἄλλο πῶς οἱ Γραμματεῖς εἰ τῶν Πρωτοδικείων
πρέπει κατ' ἀπκραβάτον εἰς τὸ ἑξῆς καθῆκαν
νὰ ἔρχωνται μ' ἐγγυητὴν πιλὺ κύθεντικὸν.
Σπουδακία Νομοσχέδια καὶ μὲ τὸ πκροπακνο.
καὶ τώρα ποῦ 'ὑιῶσι τὸν Γιάννη τὸν Ραίση,
ὑπάρχει μέγας κίνδυνος, καθὼς κατελαμβάνω,
πῶς κι' Ἄλλα Νομοσχέδια σορὰ θὰ ξεγουρίσῃ.
Ἂν δὲ ἀκόμη καὶ μ' αὐτὰ ὁ τόπος δὲν σωθῇ
κι' ἡ Θέμις ὅπως πάντοτε καὶ τῶρα λασπωθῇ,
τότε περὶ τῆς Θεμιδὸς κι' ἐγὼ δὲν θὰ τυρβάζω
καὶ θἄλθω παρὰ θίν' ἀλὸς μαζὶ σου νὰ ρεμβάζω.

—

Στὸν Περικλέτο ἐπιστολὴ
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, σπιρίκα προκοπῆς,
τὸ σακρος μας πρὸς κσηκλῆ πηγαίνει ὁρμητήρια,
ἀλλ' ὅμως σὲ παρκαλῶ κι' ἐκ μέρους μου νὰ 'πῇς
'στὸν κύριον Ἀνάργυρον θερμὰ συγχαρητήρια.
Ὡς πρὸς τὰ Νομοσχέδια δὲν εἶναι δυσχώκαι,
ἂν θέλῃ δέ κι' ἐγγυητήν, ἐγὼ τοῦ ἐγγυῶμαι
ὅτι κι' ὁ μέλλων Γραμματεὺς πολλὰς θὰ ζρίψῃ δίκας
καὶ θὰ συρρώσῃ μιὰ χαρὰ τὰς παρκακαθήκας,
καὶ ἄχως νὰ τοὺ μοιισθοῦν εἰ προῦχοντες καθόλου
θὰ γίνῃ γρηγορα κι' αὐτὸς παρέα τοῦ Ἀχιλέου.

—

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
στὸν ἀδελφό του τὸν Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ, μὲ μαῦρη ρεζιγκότα
ἐπῆγα 'στὸν Συμόπουλο καὶ τοὔπια τὰ εἰκότα,
κι' ἐκεῖνος μ' ἐπιφύλαξιν σὰν κάλτσα τοῦ ἐτηβόλου
σ' ἐδέχθη ὡς ἐγγυητὴν του μέλλοντος Ἀχιλλέου.
Ἀλλ' ὅμως δὲν μοῦ ἔγραψες τὰ τῆς μονομαχίας,
ποῦ τόσας ἐπροκαλέσι παντοῦ ἀνηυχίας.

—

Στὸν Περικλέτο ἐπιστολὴ
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ καὶ πρώτα μπονταλά,
πῶς ἤθελα τὸ στόμα σου γιὰ πάντα νὰ σφαλίσω...
ἐν παρομιακις ἤλλαξε σ' ἐδέκξα πελλὰ
καὶ τώρα ἐν ἐπιστολαῖς πολλὰ θὰ σοῦ γιλίσω.
Τὰ ζήτημα τῶν θείων παντοτεινὸς ἀγών
κι' ἡ ἅρις περὶ θείων αἰτίκ τῶν ἀρχῶν,
κι' ὅπουκαν εἰς τὸ θέατρον, βρέ Περικλῆ, ἐβδαίνῃς
οὐκ πρέπει ἀπὸ κάθισμα σπιτὶ σου νὰ ξεβκίνῃς,
σοῦ καθίτσει ἡ Πριοβουτὴς ἡ κι' ἄλλους τῶν ἐν τέλει,
γιατὶ θὰ μπλέξῃς ἄτκκα κι' ὅπου κακό σου θέλει
Δὲν πρέπει τὰς συμπάχους μας νὰ ἐνοχλῇς δυνάμεις,
ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, τῶν Πρεσβευτῶν ὁ βλάχος.
πσῦ κατ' εἰκόνα ἔγινα κι' ὁμοίωσιν τοῦ σαίρου,
προκρίνω ζῶντα νὰ μ' φᾶν ἡ σανίκες τοῦ Φαλήρου.
παρὰ τὸ κῖκα μου ποτὲ τὸ κυανοῦν νὰ χνοῦ
καὶ νὰ πκατῶ μὲ Μπίγλες καὶ νὰ μονορκήσω.
Καὶ στέλλω πρὸς τὸν Γ'ῆιστον εὐχκριστίας βλίμμκ,
ποῦ δὲν φορῶ κι' ἐγὼ σπαθὶ καὶ Βατελίως πτίμμκ,
ἀλλέως τὸ φιλότιμο, δυστυχῆμκ μεγάλο.
ποῦ ὅπως λέγουν ἔργκ κι' αὐτὸν τὸν Καποδιστρία,
θὰ μ' ἔκανι τὸ γάντι μου νὰ ρίξω δίχως ἄλλο
πρὸς ὅσους στέλλουν Πρεσβευτὰς τὰ κρκτη τὰ παρίστρια.
ἂν καὶ ποτὲ δὲν ροίνωμκι μὲ γάντκ εἰς τὸ χέρι
καὶ μκλιετκ, βρέ Περικλῆ, σὰν εἶναι κκλακέρι.
Δὶν ξέρω σύ, ποῦ δικρῶς πιρὶ τιμῆς τκκόνεσαι,
τί σκέπτεσαι πιρὶ τιμῆς σὰν πέρτης καὶ σκαλώσκι,
ὅμως ἐγώ, ποῦ σκν καὶ σὲ δὲν εἶμκι μικγκχτκς
καὶ μιλατῶ νυχθημερὸν τὴν ὅλην σκεισφέην,
ὁκόμκ δὲν κατάρθωσκ μίχρι τῆς ὥρκς ταύτης
νὰ ἔχω περὶ τῆς τιμῆς ἰδέκν ὁρισμένην.
Ἀλλκζῶ γνώμην σὶ' αὐτὴν κκτκ τὰς περιστκσεις
καὶ τὴν αἰτίκν μὴ ζητῇς ποτὲ νὰ ἐξετκσῃ.
Ἐν τούτκις εὔχομκι κι' ἐγὼ τὸν Πιερκκὶ ταλι
νὰ τὸν ἰδῶ ἀκέρκιον καὶ ἀβλαβῆ κκθ' ὁδὸν,
μὲ πὶὸ μεγάλο ἀπὸ πρὶν καὶ στῆθος καὶ κεφκλὶ
καὶ μόνον μὲ τὰ στέρνκ του νὰ ὁρκζῃ πυρσβόλκ.
Κι' ὑπκπιστὸς 'στὸ σπῆτι του ὁ Βασιλεὺς ἂν στέλλῃ
κι' ἀνδιαρίρον ἐδειξκν τ' Ἀνάκτορκ πολύ,
ἄλλκ κι' ἐγὼ τὸν συμπαθῶ κι' ἂν ὄχλου δὲν τὸν μίζῃ
νὰ χαίρῃ τὴν συμπάθειαν κι' ἐκεῖ τοῦ Φασουλῆ.
Μὲ διαστάσεις Ἡρκλῆ ἐπλασθῆ πρακισμένος,
μηδὲ τοῦ λείπει φρόνημκ καὶ τόλμη κι' ἐρωστία,
καὶ ἦλθε καὶ 'στὸ σπῆτι μου ὡς μετημιεισμένος
τὴν Τυρρηνὴ Κυριακὴ καὶ ρεῦλεγε ἀστεῖα.
Ἂν δὲ μονομκχήσωμι κκμμιὰ φορὰ κι' ἐκεῖ
γιὰ θέσεις, γιὰ πολιτικά, ἢ ζήτημκ τιμῆς,
καὶ σὲ πληγώσω ἐξφνα ἢ πληγωθῶ βαρέα,
μὰ θὰ μοῦ μένῃ πάντοτε χρυσὴ παρηγοριὰ
πῶς ὁ ὑγκιοφιλέστκτος Μεγκλειότκτός μου
θὰ ἐρωτᾷ νυχθημερὸν περὶ τοῦ τραυμκτός μου.

—

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
στὸν ἀδελφό του τὸν Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ, Φαληρικὸ τσιμπούρι,
μκθε κι' σὲ δὺο Μπέηδες πῶς τόκεφκν κομπούρι,
κι' ὁ μὴ ἐκδικηθεὶς ζητεῖ συμβούλιον νὰ γίνῃ
κι' ἰδικιτέρως νὰ σκερθῇ καὶ συκικφθῇ νὰ κάνῃ
ἂν πρέπῃ τοὺς ριψκοπιδὲς νὰ πάρῃ ἀντκμοιτσ
ἢ πρέπει τύπον 'στὴν ὀργὴν εἰκ παντὸς νὰ ἐκσῃ.
Ἐγὼ θὰ τὸν ἐπρότρεπκ ν' ἀφήσῃ τὸν κκυκὰ του
καὶ δίεων τόπον τῇ ὀργῇ νὰ κάθεται 'στ' ἀκρκ του,
γιὰ νὰ τελειώσῃ πκκ κι' αὐτὸ τὸ μέγκ ἐπκσσάλιον
κι' ἡσύχως ν' ἀνκπνεύσωμεν τὸ ζεϊσφὸν ἰώδιον.
Κι' αὐτὸς θκρρῶ μὲ τὴν φυγὴν τὸν ἐκκιπετσηθῆ...
αὐτὴν τὴν ὥρκν κι' ὁ Γκλλὴπ ὁ Μπέης ἀνκλήθη,
μκνθάνω δὲ πῶς ἔκτκκτος ἐδῶ ἀπεστκλμένος
θὰ φθάσῃ τώρκ ὁ Γκιδδὰν ἐφέντης ἐσπερμένος.
ποῦ πληρεξούσιος θκρρῶ πως 'σῆγε καὶ 'στὴν Κρήτη
κι' ἔχει μίκ 'στ' Ἄλλκ του κκλὰ καὶ σκημάτκ μυτκ,
καὶ δὲν θκ πέρνῃ μυρωδιὰ τί γίνετ' ἐδῶ πέρκ
κκὶ τὸν εἰδωλεύοντκ τῶν Ἀθηνῶν θέρκ
Τοιαῦτκ λέγει σὲ' αὐτὸν γλωσσοκοπάνκ σήμκ
κι' ἐμπρός του καθὲ μυτκρὰς τὸν μοῦν χκκλόνει,

κκὶ τώρκ μὲ τῆς μύτης του τὸ μπόλικκ ἀσῆμι
ἴσως ξεπέσῃ, Φασουλῆ, καὶ τὸ κκτωλισόνι.
Μκ πρέπει μᾶς 'στὸ θκτρο τὸ χλιαρὸ κκὶ κρῖο
νὰ γίνῃ κι' ἰδκίτερος γιὰ τοῦτον θεωρεῖς,
μήπως μᾶς κάνῃ κι' ὁ Γκιδδὰν κκνένκ νέο γλέντι
κκὶ στείλουν εἰς τὴν θέσι του τὸν Ζουζεκὲν ἐφέντη.

—

Στὸν Περικλέτο ἐπιστολὴ
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, ὁ νοῦς μου ὅλος φρίττει
μοθὼν πὼς φθάνει Πρεσβευτὴς μὲ ἀτημέντκ μύτη.
Ἤτον ἀπίστευτος κι' αὐτὸς ὁ ἀσπκένκς μύτος
ἀπκνω εἰς τὸ ζήτημκ τὸ οἰκονομικόν.
κι' ἴσως νὰ γίνῃ κκὶ γιὰ 'μκς τῆς Ἀριόδνης μίτος
εἰς τὸν βκθὺν λκβύρινθον τὸν διπλωμκτικόν.
Γκαμενη, βρὲ Περικλῆ, κκὶ πλκτικὴ' ἡμέρκ.
ὁποῦ θὰ πκρουν ἔξφνκ τὰ φόντκ μκς φωτιὰ
ἐκ τῆς χερκὸς μου ἀθέλκ νὰ σ' ἐχω ἐδῶ πέρκ
'στὴν κρκκτέντκ μύτη σου νὰ δώσω μιὰ μυτιά.

—

Τὸ Φάληρον φιλεξενεῖ τῶν Ἀγγλων τὴν ἁρμάδα
κι' εἶχε σπουδαίκν κίνησιν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα.
κι' ἐγὼ τὰ τόσκ ρροῦμκι κυττκζων ὁ φτωχὸς
συκεπτυμκι κκθ' ἑκυτὸν κκὶ λίγω μονκχῆς :
« Ἡ τύχη τκχκ εἶν 'μπορεῖ κι' ἁμκς νὰ βοηθῇ ;
κκὶ δὲν μποροῦμε τάχκτε μιὰ σκυτινὴ βκρδοχὲ
τὴν ὥρκ ποῦ θὰ κκμηχθοῦν στευκὶ ἀπ' τὸ μεθύσι
κκὶ μὴτ' ἰνὶς θ' ἀκούσῃ φωνὴ κκὶ στιμουδιὰ,
νὰ σκίξωμε τὸν Νκύκρχο κκὶ τοὺς Ἐγγλέζους ὅλους
κκὶ εἶχκμε ἄχ κκὶ εἶχκμε βάχ νὰ 'βρουμ' ἑτοίμους στόλους ;»
Ἐσὺ τί λές, βρὲ Περικλῆ, ποῦ δὲν σοῦ λείπει γνῶσις ;
μὰ τρισχὶ παρακκλῶ μὴν τὸ διακινώσῃς.

—

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
'στὸν ἀδελφό του τὸν Φασουλῆ.

—

Ἀγκπητέ μου Φασουλῆ, τὸ σχέδιον ἐκεῖνο
μκτκ μεγκλης μου χκρᾶς κκθ' ὅλκ τὸ ἐγκρίνω.
Ὡς πρὸς τὴν ἐχεμύθεικν δὲν εἶμκι φκρλκτκς,
μὰ θἄλιε σκέψιν κκὶ σπουδὴν κι' ὀλίγην γρηγοράδκ
ἔτσι κι' ἀλλοῦς εἰς τὴν Φρκγκικὶ μᾶς δίνε πειρκτὰς
κι' εἶναι καιρὸς νὰ κανωμε κι' ἐμεῖς μιὰ κουτουρκόκ.

—

Μὲ τὴν περλάτκ 'στὴν Βουλὴ δὲν γίνεται νισκρι,
κι' ὁ τοῦ Ναυπλίου Βουλευτὴς ἀλήθεις εἰς τὸ βῆμκ
λέγει τὸν λόγον ἄγρυπνον κκὶ τὴν αἰγὴν χρυσκφῆ,
κι' ἐν τούτοις ἐπιτείνεται ἡ τῶν ρητόρων λίμκ.

—

Στὸν Περικλέτο ἐπιστολὴ
τοὺ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, πκντοῦ δουλεία λίρκ,
κι' ἂν κκθὲ τόσο βλέπωμεν κκὶ στύλον Ἀγγλικὸν
ἔτσκ ἀσπρίση γρήγορα κι' ἡ μαύρη μκς ἡ μοῖρκ
κι' ἴσως λυθῇ τὸ ζήτημκ τὸ οἰκονομικὸν.

Ἐγγλίζει πένε κι' ἔρχοντκι μ' ἄσπρκ λινὰ κκὶ κάσκκ
κι' ἐγὼ γκουτῶμ τοὺς ἀπκντῶ κκὶ τὴν κκκὴ των φλκσκ.

—

Κὰν ὁ Μεγκλειότκτος ἐπίσκεψι τοὺς κάνῃ,
κὰν ὁ Σκουλτούβης ἔρχεται, κὰν ὁ Τρικούπης φθάνῃ.
ἀρχίζουν τὰ τρεχάματκ καὶ τόσκις φκτκρίκις
κι' ἡ μπονκκπάρτκις μπάγ κκὶ μπούμ καὶ ὅστου μπκτκρίκις,
κι' ὅλο τὸ σπῆτι μου κουνεῖ ἀπὸ τὸ κανονάκι
κι' ἐμέν' ἀπὸ τὸ κεύννκμκ μὶ πκει ρεπτιδάκι
φοβοῦμκι μήπως χκριμισθῇ 'στὸ τρκντάχμκ τὸ τόσο
κι' ἀπὸ τὸ χρέος τοῦ σπητιοῦ μὶκ κκὶ κκλὴ γλυτώσω.

—

Ἀλλὰ κι' ἡ Μκύρη Μοῖρκ μκκ, βρὲ Περικλῆ, δὲν πκίζει,
τὰ θωρκκτὰ τοῦ στύλου μκς 'στοὺς Ἀγγλους πἐνε κόντρκ,
ὡσὰν ἀκρίδες ἔπεσκν ἐδῶ κι' ἐκεῖ Ἐγγλέζοι,
ὁποῦ θκρρεῖς πῶς 'βρίσκεσκι τοῦλάχιστον 'στὴ Λόντρκ.
Κι' ὅσο κυττκζῶ τοὺς Τζὼν-Μπούλ ἐμπρός μου νὰ ὁκδοίνουν
κι' ἀκούω πὼς τὰ φόντκ μου 'στὴ Λόντρκ κκτεδκίνουν,
νομίζω πὼς ἡ φουχτκ μου μὲ τρίκες 'μπρός κκὶ 'πίσω
κι' ὅλους τοὺς Ἀγγλους μοὐρχεται μὲ μπρὸ νὰ τοὺς κτυπήσω.

—

Πόσκις φορκὶς τὰ κύμκτκ ποῦ πίφτουν ἀφρισμένκ
τὰ 'ρώτησκ τὰ φόντκ μου ἂν εἶναι ζεσταμένκ...
ποσκις φορκὶς τὸ ἔκαρν μου 'στὸ κῦμκ ἔχει σταζει
κκὶ πόσκις πκρκκκλέσκ 'στὸν Τάμεσι ν' ἀρμξῃ.
Τοῦ κάκου, φεῦ' ἡ θκλκσσκ κι' ἀνθυμηση 'στὸ μίλλεν
μ' ἀφίνει βρωμκις Ἀγγλικκῖς δικκιοκτὸ βκτσίλων.

—

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
'στὸν ἀδελφό του τὸν Φασουλῆ.

—

Ἀγκπητέ μου Φασουλῆ, μὲ τὰ βκτσίλκ βρόντκ,
κι' ἂν ἐρωτᾷς τί γίνονται κκὶ τὰ γνωστά σου φόντκ
πολὺ κκκὰ, εὐχκριστῶ, τρκβοῦν κκτὰ ὁμβοῦλον,
ἡ πίστις μκς δὲν εἶμπορεῖ ἀκόμη νὰ σκλτσῃ.
μηδὲ τὸ Ἰσοζύγιον τὰ 'σήκωσε κκθόλου
κι' ὁ φόρος εἰς τὴ ζκχκρι κι' ὁ φόρος 'στὸ σιτάρι.

—

Κι' κὐτκ, κκυμένε Φασουλῆ, γκ ἐκεῖνκ χολέρκ,
λιμὸς ἐδῶ, σπισμὸς ἐκεῖ, πκνοῦκλκ πκρκπίρκ,
γκλκζῖ, περονόσπορος, ἀπείρεμὴ ἔντομων,
ἀκρίδες, μέλι ἄγριον, κι' ὅσκ γεννῶν τὸν πρόμον.
Κκλὰ νὰ πκθῇ μκτκκρὰ κκὶ φορορκκιακὴ,
ὁποῦ σ' ἐπούλησκν κκὶ σὲ γκ πρκσινο χκβκρκ.
ὁποῦ ἀφίνεις ὄνειρκ τοῦ πλουτοῦμε κκὶ σὲ σίριου
κκὶ ξκφνρόνιες ἐξφνκ ἐκεῖ ποῦ δὲν σὲ σπέρνουν.

—

Στὸν Περικλέτο ἐπιστολὴ
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

—

Ἀγκπητέ μου Περικλῆ, κκυφτὸς κκὶ ζκρωμένος
ρεμβάζω 'στὸν ἐξώστην μου εἰς σκέψεις βυθισμένος,
κκὶ γκϊδάρος βρκχνᾶμενος ἀντίκρυ μου γκρᾶζει...
θκρρῶ γιὰ τὰ χριὸγκρκκ κι' κὐτὸς πὼς κλκυθμηρίζει.

—

Όλα πλάνη, όλα φρούδα,
ξεθορνίντα κι μισο ...
τσπουτὶ μονάχα φλεύδα
λιμασμένος θὰ μασοῦ.

—

Σὰν μὲ βλέπουν θλεῖ κλαῖνε
καὶ μὲ σάκαρα μοῦ λένε :
«Ἄψυχος ψυχὴ δὲν ἔχει
καὶ ψυχὴ βαστᾷ καὶ τρέχει.»

—

Τῶν χρεωγράφων, Περικλῆ, τὸ ζήτημα ἐπίγει
καὶ γραφὴ μου ἂν πράγματι κερδίζουν οἱ Οὔγγοι.
Ὅσα μανθάνω πῶς φρικτὰ ἐπέκειντο συμβάντα,
ὅσο τ' Οὔγγου Γλάδστωνος τηλεγραφοῦνται λόγοι
καὶ λέγουν ἔσρας 'στὴν Βουλὴ πὼς 'κέρδισι τριάντα
τόσο πιλύ, βρὲ Περικλῆ, κι' ἡ ἔδρα μου μὲ τρώγει.

—

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
'στὸν ἀδελφό του τὸν Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ καὶ ξεκουσμένο βιῶτε,
σοῦ στέλλω φάσκελα κλειστὰ εἰς φακελλὸν ἐνιῶτη.

Πωὸς σούπε 'στὸ βαθὺ νερὶ νὰ πέσῃ μὲ βουτιά ;
μὲ τοῦτα τὰ χρειώγραφα μᾶς ἔσπασες παλιτὰ.
Κι' ἂν εἰς τὸ μέλλον ἄλλοτε, διαβόλου φωμοζήτη,
τελμήσῃς ρέλο δύνατο νὰ παίξῃς Τραπεζίτη,
ὁρκίζομαι, βρὲ Φασουλῆ, 'στὴ φτώμα καὶ 'στὸν πλοῦτο
πῶς μὲ βαρὺ τὸ κρένε σου θὰ κακοκτίσω ἀνεῦρο,
ἂν καὶ καθὼς σ' ἀχαμήκαν τὰ χόντα ἐνθυμήσου,
πὼς μήτε λίτρα κριάτος θὰ μείνῃ 'στὸ κορμί σου.

—

Τζίτζικες ἐλαλήσε,
μαύρα ρόγα 'γραλίσε,
μαύρη καὶ φαρμακερή,
πάει κι' ὁ Σαλισβούρυ.

—

Καὶ τώρα ὅλως φασκέλα εἰς τῆς ἀλὸς τὰς θύνας
κι' ἅλα γκριμίσου 'γρήγορα 'στὰς εἰκλεῖς Ἀθήνας.
Ἂν δὲν μ' εὑρῇς μέ 'στὴ Βουλὴ θὰ εἶμαι 'στοῦ Γιαννάκη...
αὐτὰ καὶ μίνω... Περικλῆ, τὸ παστρικὸ τσανάκι.

Μὲ ὄλκρυ ραίνομε πικρὸ
τοῦ Βυζαντίου τὸν νεκρό.

Διαμαντοστόλιστη καρδιὰ καὶ φύσις διαλεγμένη
μὲ κάθε χάρι κι' ἀρετὴ τοῦ κόσμου προικισμένη,
ψυχή, ποῦ τὰ καθάρια σου καὶ διάφανά σου βάθη
δὲν τὰ 'θολώσανε στιγμὴ τὰ τιποτένια πάθη.

—

Στόμα, ὁποῦ δὲν ἔχουσες φαρμάκι μαύρου ψόγου,
ποῦ μὲ λαχτάρα τὸ φιλοῦν ὀρφανεμένοι φίλοι,
κι' ἡ μέλισσα τοῦ Ἀττικοῦ κι' εὐγενεστάτου λόγου
ἀπίθωνε τὸ μέλι της 'στὰ γελαστά σου χείλη.

—

Χαρᾶς καὶ λύπης σύντροφε καὶ φίλε ζηλεμμένε,
μὲ τῆς ἀγάπης στέφανα χρυσοστεφανωμένε,
ἐπόνεσες, 'κουράστηκες, καὶ πᾶς γιὰ νὰ 'συχάσῃς...
ἐμεῖς δὲν σὲ ξεχάνομε, ἐσὺ θὰ μᾶς ξεχάσῃς.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Καρίνης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου κοντοστὸς πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔβρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΣΦΥΡΗΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅπου μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχωμε.
καὶ 'στὸν 'Αδηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοπάτη.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δέχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅρως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἐνα φύλλο ἂν πρωτῇς — ἔχουμε συνδρομητάς,
κι' ὅπερος τὸν παρὲ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάγ μοῦρι γίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὸ μάρα — κάθε φύλλο χρὲ δεκάρα.

Ἔνδεκα τοῦ Ἰουλίου,
νύφκη τοῦ Κοινοβουλίου.

Τρακόσα ἐννενῆντα καὶ πέντε ἀριθμὸς
καὶ χάνετ' ἐκ τῆς ζέστης ὁ στίχος[κ]' ὁ ρυθμός.

Ἕνα τραπέζι μοναδικὸ
μέσα 'στὸν στόλο τὸν 'Αγγλικό.

(Μεγάλου Φιλελληνισμοῦ ὑπερχειλίζει ρεῦμα
κι' ὁ "Αγγλος Ναύαρχος καλεῖ τὸν Φασουλῆν εἰς γεῦμα,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κροτούντων πυροβόλων
ὁ Φασουλῆς ὁ Φίλαγγλος εἰσέρχεται 'στὸν στόλον
μετὰ στελλῆς πρωτοφανοῦς παρόπατε ὡραίας
κι' οὐρὰ φωνάζων ἐκμανεῖς οἱ ναῦται 'στὰς κερκίας).

—

(Τὴν μέση του τὴν λιγερὴ σπαθὶ μεγάλο ζώνει,
ἀλλὰ φορεῖ καὶ τριακοντὰ παράδοξον τὸ εἶδος
κι' ἔχει τὸ κάθε γόνατο δεμένο μὲ Κορδόνι,
τὸ δεύχνει ὅ' ὡς πεκασημιὰν τῆς ἐπιγονατίδος.
Τριγύρω παρατάσσονται λιγῆς λιγῆς Ἐγγλέζοι,
ποῦ στόλου δὲ ἡ μουσικὴ τὸ λιγερὸν ποῦ παίζει,
κι' ὁ Ναύαρχος τὸν χαιρετᾷ καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσης
κι' ἐκεῖνος ἀντιχαιρετᾷ μὲ πέντε ὑπακοΐσεις.
Τριχάματα, παρακοινικὶ, ἀλαλαγμὸς καὶ κρότος,
ὅλα τὰ Ἐγγλεζόπουλα τὸν πέρνουν 'στὸ κοντό,
κι' ἕνας εἰς τὸ κατάστρωμα Φιλέλλην καμαρώτος
τοῦ δίνει μιὰ κατραπακιὰ 'στὰ νέα τριακοντά.)

—

(Καπνὸς πυκνὸς ἐθόλωσε τῶν οὐρανῶν τὸν θόλον,
οὐρὰ τοῦ Μύστερ Φασουλῆ κρεμᾶζουν διατόρως,
κι' ἀρχίζει τὸ συμπόσιον ἐν μέσῳ πυροβόλων
καὶ ὅος τοῦ πάει κι' ἔχεται καθένας περιστόρως.

Ὁ Ναύαρχος τὸν Φασουλῆ μ' εὐγένειαν σκαντᾷ
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν Ναύαρχο καλὰ καθένται κοντά,
κι' ἀναβοὺ φῶς ἠλεκτρικὸν κι' ὀλίγα σπερματσίτα
κι' ὁ Ναύαρχος εἰς τὸν λαιμὸ τοῦ δίνει τὴν πετσέτα.)

—

Λίστα ποτῶν
καὶ φαγητῶν.

—

Σαλιγκάρια γιαχνὶ ἀλὰ Λόρδο,
ἀλ' Ἀγγλὶ κοκορέτσι μὲ σκόρδο.
γαβαρδίκια καὶ γλῶσσα ψητὴ
κι' ἅλα Λοντρα ἰμάκι μπαϊλατί.

—

Μπακαλιάροι σκορδαλιάς,
μαύρες Καλαμῶν ἐλιὲς,
πολλῶν εἰδῶν ὀριατικὰ,
Ἐγγλέζικα κι' Ἑλληνικὰ.

—

Πιλάφι ἀπάνιον γιὰ 'μᾶς καὶ τοὺς πρεγκιπόπουλους
φτιαμένο ἅλα Γλάδστωνα κι' ἅλα φιλελεύθερους.
'στὸν φοῦρνο ἅλα Σώλσβιφυ παστίτσιο μακαρόνια,
ποὺ ἀπ' αὐτὰ ὁ Φασουλῆς ἔχει νὰ φάῃ χρόνια.

σαλατ' ἀλλὰ Βικτώρια μὲ μπόλικο γλυκάδι,
τσίρσι ἀλλὰ Μισλόθιων μὲ ζύδι καὶ μὲ λαδί,
ἀλλ' Ἰρλανδέϊκ παστουρμᾶς μὲ γέρισμα περίσσιο
καὶ ἀλλὰ Κύπρο κι' Αἴγυπτε γραπτὰ κακκαυλίσιο.

—

Λευκάντα' ἀλλὰ Σταμπουλιῶτ μ' κόγκε τηγκιομένε,
ἀλλὰ Κοβοῦργο Βιλλαρσο γιαπράκια ἕνα κι' ἕνα,
κρύο νερὸ Καισαριανῆς τὲ φαρμουρὶ πατῶρ,
Χέστερ τυρὶ περίφημο, Ροκφόρ, τυλουμοτύρι,
ὀχλοβόϊκ ἀκαπέλιτικα καὶ σύκα μαγουλάρικα.
ἀλλὰ Ὀλίνσωρ νόστιμα ριστίκια σκανελιέρικα,
κι' ἄλλα πολλὰ, ποῦ τέβλιπε ὁ Φασουλῆς κι' ἠπόρει,
καὶ πεπονιῶν καὶ καρπουζιῶν γιὰ πάσσα τίμπο σπόρει.

—

Γλυσόρατ' ἀλλὰ Πρὶς ντ' Ἐγκὰλ τὶς ὧρες καταίρε,
ποῦ ὅποιος τρώγει ἀπ' αὐτὸ τὸ ἐκστυλα του γλαίρει,
περίφημος ἀλλὰ Βουλὴ τῶν Ἄνω μπαλκλεβέϊ,
ριζόγαλο ἀλλὰ Βουλὴ τῶν Κάτω καὶ γαλβέϊ,
κοτόπητ' ἀλλὰ σιρὰλ Ἀγγλέϊ, πουδίγκες, πανγεσπάνικα,
Ἀϊ-Γιωργίτικο κρασί, ρεστσίνα καὶ σαμπάνικ.)

—

Ὁ καλεσμένος πρασφωνεῖ
καὶ τοὺς Ἐγγλέζους συγκινεῖ.

—

Φ.—Ὁ Ἀντμιρὰλ, ὦ Ναύαρχε, κι' ἀξιωματικοί,
ποῦ λίρα τὴν σακκοῦλα σας βαρνεῖ Ἀγγλική,
ὦ μίντσιπμεν καὶ ὄρισιρ καὶ μεϋτσοὶ καὶ λοστρόμοι
καὶ δόκιμοι καὶ θερμασταὶ καὶ ἄλλοι περιδρόμοι,
ἅμ βίρ σακτὶς φαίντ γιές, ἀγαπητοὶ Ἐγγλέζοι,
ἤγουν μ' εἰχαριστήσατε μὲ τοῦτο τὸ τρακάτζι,
κι' ἐκ μέρους σᾶς εἰχαριστῶ Ρωμηῶν κατεργαρέων
γιὰ τὸ παρὸν συμπόσιον τὸ ἔξοχον κι' ὡραῖον,
ντελίσιας ἀντ μπισκότφουλ, καὶ βλέπω μὲ χαρὰν
πῶς τρέφετε πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς ἀγάπην τρυμερὰν,
διὸ κι' ἀνκλατσάτε μὲ τρόπον φιλικὸν
τὰ ἴδικα μας φαγητὰ μετὰ τῶν Ἀγγλικῶν.
Ἐβίβα, φίλοι Ἀντμιρὰλ κι' ἀξιωματικοί ...

—

(Χίορ, τοῦτοι ἄκουσαν φωνάζουν μερικοί.)

—

Φ.—Ἂν ἐὲ τὰς Καρυατίδας μὰς ἐκλεψεν ἐκεῖνος
ὁ τοῦσον ἱρόσουλος, ὁ Σκώτος ὁ Ἑλγίνος,
κι' ἐπῆγε καὶ τὰς ἔκαμε Ἀγγλίδες καὶ Μιλλαΐδες
κι' ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ ζήτημα φανέκατε χαλίδες,
κι' ἂν φῶς 'στὴν Ἀλβιόνα σας ἐσκόρπισεν ὁ Σκώτος
κι' αἱ χεῖρες του αἱ βέβηλοι τὴν δόξαν μας ἐτύλιξαν,
ἐγὼ γκὶτ σκίδ δὶ κουὶν φανέζω πρῶτοι πρῶτος,
μὲ ἄλλους λόγους ὁ Θεὸς νὰ σώζῃ τὴν Βασίλισσαν.

—

(Ἀπὶ χαρὰν ὁ Ναύαρχος δύο ποτήρια σπάζει.)

—

Φ.—Νὰ ζήσ' ἡ Βρεττανία μας καὶ ἐς αἰῶνα κι' ἐς ἀρπάζη,
νὰ ζήσῃ μὲ τὸν Σώλσβουρυ καὶ τὸν μεγάλον γέροντα,
ποτὲ δὲν φραμπαΐσεται μ' ἐκεῖνος ἡ χελὴ μας,
σῦρρε δὶ μπρίτις ἴντιριστ, τῶν Ἄγγλων τὰ συμφέροντα,
ὑπὸ παραζελίζετε μ' αὐτὰ τὸν Νεκελὴ μας.
Χαίρε, Ὅλντ Ἴγγλαντ, ὁλκαλὴ Ἀγγλία γηραιὰ,
ποῦ πρὸς μεγάλην μας τιμὴν καὶ ὄζον αἰωνίων

ἁρπάζεις μᾶς 'στὸ Φαλήρον καὶ μᾶς 'στὸν Πειραιᾶ
κι' ἡ θάλασσα μασγεβίλιὰ καὶ βγάζει Βρεττανίσιον.
Χαίρετε τέκνα τοῦ Τζὼν Μπούλ κι' ἀπόγονοι χρυσοῦ ...
ὅταν τὸν Δίκκι κι' ἔπειτα τὸν Πέρνελ ἐτακεώσατε
ἐκεῖνον μὲ τὴν Κρέσυφερτ κι' αὐτὸν μὲ τὴν Ὀσσού
'στὸ πόδι 'σηκωθῆκατε καὶ τοὺς ἰγαντακώσατε,
γιατ' εἴσθε τζέντλεμεν σημνοὶ κι' ὅλα τὰ κοσκινίζετε
κι' ἂν σᾶς εἶπούν γιὰ 'σώβρακο ἁμέσως κοκκινίζετε.
Εἰς τὰ νερὰ μας τῶν Τζὼν Μπούλ ὁ στόλος ἂς ἁράζῃ
τῶν δὶ Ρωμηῶν ἡ κλκακὴ καὶ σμμαχος γωνία
ἀρεὶλ δὶ γουκίβ ἀ παντοτε σκιρτῶς' δὲ ἀνκαράζῃ,
ὑπού θὰ 'πῇ τὰ κύματα κυδέρνα Βρεττανία.

—

Ἔμπρις. Ὅλντ Ἴγγλαντ, ζέσπιζι, βακίλευα, κυδέρνα,
κι' ὃς ζέχετσι τοὺς ἄνδρας σου ἡ καθεμιὰ ταβέρνα,
κι' ἀπὸ μεθύσι Ἀγγλικο παραλυμένους ὅλους
ἂς τοὺς πηγαίνουν σκωτσους 'στους κρατικοὺς σου στόλους.
Ἂς φέγγῃ μὶς' 'στῶν θαλασσῶν τὸ βάθος ὁ πυρσός σας,
ἔμπρις καὶ τὸ Ἰνολίξιμπ σας κι' ὀπίσ' ὁ Κολοσσός σου,
ἔμπρις καὶ τὸ Σορπρὶζ τσας, ἔμπρις τὸ Ντιβαστέϊσιον,
καὶ κάθε ἄλλο θωρηκτὸν τρομακτικὸν κι' ἐξαίσιον.

—

Πεῖος τὸ μιγκλεῖον σας θὰ καταφάγῃ Ἅδης,
ἰμπίρτινεντ ἀντ Ἰνσολεντ, ὅπου θὰ 'πῇ αὐθάδειας ;
Τὴν ἐπαρμένην σας ὀφρὺν τίς θὰ τὴν ταπεινώσῃ ;
ποιὸς θὰ σᾶς βίξῃ μιὰ φορὰ 'στῶν σκουπιδιῶν τὰ κάρκ ;...
ἴσως ποτὲ τὸν κόμπον σας νὰ καταπεράνωσῃ
Μινίρβας μαλεντζίϊον, τῆς Ἀθηνᾶς καταρκ.

—

Ἀλλ' ὅμως τί νομίζετε πῶς ἴσθι τέλος πάντων
ἔμπρος σ' ἐκεῖνος τοὺς Ἕλληνας, τοὺς γόνους τῶν γιγάντων ;
Κι' ὁ Παλμεστρον κι' ὁ Βικτσφηλδ κι' ὁ Δαρβὶν κι' ὁ Μιλὲν ἦσαν ἄλλο τίποτε παρ' ἄνδρες ἐπιπόλαιοι. [κώλοι
κι' ἀπ' ὅλων τῶν περιφήμων Ἐγγλέζων τὴν πλειοδα
μόνον ὁ Βύρον ἐξίζει γιατ' ἤλθε 'στὴν Ἑλλάδα.

—

Τί δὲ νομίζετε κι' ὁ Πὶτ πῶς ἦτον ὁ ἴδικός σας ;
ἂν τὸν θαρρῆτε κάτι σᾶς λέγω τὸν κακὸ σας.
Ἂν ὄβτι τὸν Ρωμηὸ τὸν Πὶτ τὸν κὶ Τριπολιτσιώτη,
νὰ Πὶτ θὰ 'πῆτε μιὰ φορά, χαρὰ 'στὸν πατριώτη.
Ὁ Πὶτ ὁ Ἕλλην, ποῦ ποτὲ δὲν φαίνεται θυμόνων,
ἂν κι ἔχῃ κόμμα 'στὴν Βουλὴν τὸν ἑαυτόν του μόνον,
'στὰς ἐξαμήνους διφνας τὸν ὑπερηφάνως γίρνει
καὶ κάθι τσὶς ζήτημα ἐρωτσούντος γίρνει,
ἀλλ' ὁ Τριεοὺπης κατ' αὐτὰς, Μιλλόρδος μὲ φακόλα,
τὸν Πὶτ τὸν ἐξεπίτρεπε μὶ τὰ σωστὰ του ὅλα,
εἰς μιὰν δὶ συζήτησιν ἐθύμωσε κι' ὁ Ραλλής,
φουρίζος ὅπως πάντοτε κι' ὀργίλος ξανθομάλλης,
κι' ἐπῆγε εἰς τὴν φούρια του ἐφώναξε 'στὸν Πὶτ
πῶς τὸ μηλὸ του ἔγινε κουρκούτι κατὰ μπίτ.

—

Ὀπίσω, Ἄγγλοι στυγεροὶ καὶ λάτρεις τοῦ παρὰ ...
μακρὰν νὰ μὴ λερώνεται τοῦ πόντου ὁ καθρέφτης ...
μὴ τάχατε δὲν ἔκλεψε πολλοὺς 'στὸν μπακαρὰ
κι' ὁ Κούμιγγ ὁ δικαίμπες, Μιλλόρδος πρωτοκλίστης ;
Δὲν λίγω, κλέβομαι κι' ἐμεῖς μὲ τρόπον φανερὸν
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα 'στὸν τρίχοντα κοτρὸν,
ἂν δὲ κι' ἐμεῖς ἐξ ἴσου τοὺς πρὸς τὴν κλοπὴν ὁλιγώμεθα,
ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἐμεῖς Μιλλόρδοι δὲν λεγόμεθα.

Συμφράσθημεν ὡς Ἕλληνες χωρὶς χρυσὸ εἰκόνημα
γιατ' εἶναι κληρονομιὰν ἀνίκαθεν τὸ νόστιμα.

—

(Ἀπὸ ποτηρικὶς ὁ Φασουλῆς ἀδειάζει μονορεϋμι
κι' ὅλοι κυττοῦν σὰν χάχηδες καὶ κάθονται σὰν μπεϋμι.)

—

Φ.—Εἰσί, Ἀγγλία γηραιά, ἐβίβα ... χὶπ ... χὶπ ... σῦρρε !...

—

(Ὁ Ναύαρχος 'στὸν Φασουλῆ πρισρίβει δύο πούρα.)

—

Φ.—Ἀϊ θίγκ γιού, σὶρ Ναύαρχε, πολὺ εἰχαριστῶ ...
πούρα δὶν ἐσυνήθιεα ποτέ μου νὰ βαστῶ,
μονάχα κάποτε κι' ἐγὼ φουμάρω λαθρεμπόριον
σὰν ἀγοράζω μάλιστα 'στὴν Λόντρα περιβόριον.
Ἐν τούτοις ἐὶ ντρίγκ γιουρ χέλθ, τοῦ Ἀγγλικὰ θὰ 'πῇ
προπίνω εἰς ὑγείαν σας, Ἐγγλέζε ταϊλιπῆ.

—

Καὶ μὴ νομίζετε ποτὲς, Ἐγγλέζοι φαρμακόφιοι,
μὲ τοῦτα τὰ κανόνια σας τοῦτοι μου πῶς ἰδόρνει.
Μόνο μιὰ τρὶπ' ἀνοίγετε μ' ἐκεῖνα 'στὰ νερὰ ...
ἕνα θὰ ῥίξωμε κι' ἐμεῖς κανόνι μιὰ φορά,
ἕνα θὰ ῥίξωμε κι' ἐμεῖς, ἀλλὰ θὰ εἶναι λίαν,
κανόνι ποῦ δὲν λέγεται μὲ βρόντον σμερδαλέον,
ἕνα θὰ ῥίξωμε κι' ἐμεῖς, μὰ κόμπος θὰ τραντάζῃ
καὶ νὰ κανόνι μιὰ φορὰ μὲ τρόμον θὰ φοβάζῃ.
Ὀπίσω κανονιέρηδες τῶν Ἄγγλων θεωμαστοί ...

—

(Τρεῖς ποτηρικὶς ὁ Φασουλῆς κενόνει ἀπνευστεί.)

—

Φ.—Τέτοια θὰ ῥίξουν κανονιὰ οἱ Σαλαμινομάχοι
χωρὶς μιὰ μπάλα μέσα της μηδὲ μπαρούτι νάχῃ ...
Τί ξαφνικὸ καὶ συμφορὰ μὲ τοῦτο θὰ γενῇ !...
κούφιο κανόνι, Ναύαρχε, μὰ Δράκοντος φωνή ...
καὶ τότε τρὶς ἀλλείμενον, καθὼς πολλὰκις τὄγραφα,
εἰς ὅποιον ἔχει σὰν κι' ἐμὲ 'στὸ χέρι του χρεόγραφα.

—

Ἂς ὄσυμε τώρα ποῦ θἀλθῇ ὁ γίρων ξυλοσχίστης
ἂν ἀληθὸς θὰ σηκωθῇ καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ πίστις,
ἂς ὄσυμε ἂν θὰ μιμηθῇ τὸν Σόλσβουρυ τὸν μοῦργο
ἢ μὲ κλωτσηξὲς θὰ δέχεται τὸν Τσουὶν τὸν Κοβοῦργο.
Οὐχ ἧττον ὅν ὁ γέρος σας τὸν ξυλοσχίστη κανῃ
ἔχομε σὰν τὸν Γλάδστωνα κι' ἐμεῖς τὸν Δελιγιάννη
καὶ μὶν κι' ὁ γίρος τοῦ Μωρὴ δὶν εἶναι ξυλοσχίστης,
κλὰ' ὅμως τῆς λαχανιᾶς ὁσρὸς ἐφάνη μύστης,
ὑπόταν δὲ τὰ νύχια του σὰν Πανσκνίκ ζώνῃ,
κουνζόνει τὸν Κερδώαρο καὶ πιανει τὴν ἀξίνη,
καὶ τοὺς ἄγρους καλλιεργεῖ ὡς νέος Κιγκινάτος,
μετὰ τοῦ λείπουν παμπάλαιοι περιβολάρια γνώσεις.
ἂν τύχῃ δὲ τὰ φῶτα του νὰ χριασθῇ τὸ κράτος
προσέρχεται εἰς τὴν Βουλὴν καὶ πίρνει συμβουλὰς.
θὰ κάμῃ δέ, ὡς λέγεται, λαμπρὰν ρητορικὴν
διὰ τὴν μετατρίβιωσιν τὴν Λοτυνομικὴν.

—

(Πέντε μεγάλας ποτηρὰς ὁ Φασουλῆς κενόνει.)

—

Φ.—Βαρβάτε, Ἄγγλοι, παρακαὶ νὰ πέσῃ τὸ κανόνι ...
Εἰσί, Ἀγγλία γηραιά, ἐβίβα ... χὶπ ... χὶπ ... σῦρρε ...
σὰν Ἄγγλος 'μέθυσα κι' ἐγὼ ... θὰ ῥίξω μιὰ κονιπιόρα ...
Βρὶ Ἄγγλοι ἀριδότμοι καὶ ξιπασμένα δύτα,
τί σας κρατίζει τάχατε ἐν σηκωθοῦν τὰ φῶτα ;
Ὄρτσε 'στὸν Λόρδο Σαλσβουρυ, ἀλλ' ὄρες καὶ 'στὸν γίρο ...
τοὺς ἐτιχάθηκα κι' ἐγὼ, ἐὶν θέλω νὰ τοὺς ξίρω.

Ὅλους σᾶς ἐσιχάθηκε, τιναζω τὸν γιακᾶ ...
μισῶ κι' αὐτὴν τὴν γλῶσσαν σας γιατ' εἶναι παρὰ φύσιν,
κι' ἂν μοῦ κατέβῃ κάποτε νὰ μάθω σ' Ἄγγλικὰ
βιβαίως τὸ λαρύγγι μου θὰ πάθῃ ἀπὸ φύσιν.

—

Βρὲ Ἄγγλοι ἀφιλότιμοι καὶ μοῦτρα ξυρισμένα,
τί σᾶς κιστίζει τάχατε ἂν εἶναι σηκωμένα ;
Ἡ πίστις ἡ Ἑλληνικὴ ὑπερβαίτε πῶς θὰ σβύσῃ ;
γκοντέμ !... αὐτὴ προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ ...
βέρα γουίλ ... δὲν θὰ γενῇ τὸ ξαφνικὸ δυστύχημα,
κι' ὅπερος δὲν 'πῇ γιὰ τοὺτς γρὲς μαζὶ του βάζω στοίχημα.

—

Θὰ ζήσῃ μιά, θὰ ζήσῃ δυό, θὰ ζήσῃ 'στὸν αἰῶνα...
Θὰ λιβανίζεται παντοῦ καὶ μὲς 'στὴν Ἀλβιόνα...
τὴν πίστιν μας θὰ κουνηγᾷ ὁ κόσμος μὲ τυφέκι...
θὰ ζήσῃ μιά, θὰ ζήσῃ δυό... κανεὶς μὴν ἀντιστέκῃ...
ὀρθὴ θὰ μείνῃ πάντοτε, δὲν θὰναι σὰν καμπούρα...
βάλτε νὰ πιοῦμε, βρὲ παιδιὰ... ἰβιβὸκ... χὶπ... χὶπ... οὔρρα.

—

(Ὁ Φασουλῆς σηκώνεται καὶ σφίγγει κι' ἄλλο ἕνα.)

—

Φ.— Γκοντέμ... θὰ ζήσῃ ὅλοι σας φωνάξετε μ' ἑνένα...
ἂν δὲ περὶ τῆς πίστεως κανένας ἀμφιβάλῃ
ὁλρὶτ! σὰν τὸ κόκκινος τοῦ κάνω τὸ κεφάλι.
Γκοντέμ, γκοντέμ καὶ μπάι τζὲπ ... θὰ ζήσῃ ὄχως ἄλλο ...
μὲ τὴν ζωὴν τῆς πίστεως τὴν πίστι σας θὰ βγάλω.

—

(Οἱ ναῦτ' ἐπὶ τῶν κεραιῶν στηλάρια 'στὸ μεθύσι
μὲ τοὺς Ναυάρχους καὶ λοιπους φωνάζουν πῶς θὰ ζήσῃ.)

—

Φ.— Ὦ Ἀντμιράλ, ὡ μίντσιπμεν, ὡ μοῦτσοι καὶ λοστρόμοι,
φωνάξετε παρακαλῶ ὁρὸ τρεῖς φορὰς ἀκόμη.
Ἐλέκτρικ λάϊτ, ὑηλαδὴ μὲ φῶς ἠλεκτρικὸν
ὅήτε τὸ νέον ὅάνειον τὸ χρεωλυτικόν.
ποὺ πάσαν ἀναγκαστικὴν κυκλοφορίαν θ' ἄρῃ
κι' ἐντὸς κι' ἐκτὸς ἡ πίστις μας θὰ ὥωση καὶ θὰ πάρῃ.

—

Ναυαρχε μὴ χωρατεύῃς.
π' ὁ,τι λέω νὰ πιστεύῃς.
Ἄφησε νὰ ξεθυμανεῖ,
κι' ὅπειτος μπίστιας μὲς εἰκοσάρι
'στὸ κεφάλι του ἀπάνω
θὰ τοῦ σφίξω τὸ ποτῆρι.

—

Φωναζετε, φωναζετε,
καὶ κανονιαῖς τιναζετε...
κέρνα, καθιμένη παπαδιὰ,
κέρνα τῶν Ἄγγλων τὰ παιδιὰ.

—

Τώρα νὰ πιοῦμε κι' ἄλλη μιά, βλαστοὶ τῆς Βρεττανίας...
ὁ Ποσειδῶν τῶν Ὑπνων του πᾶς δίδει σᾶς ἡνίας...
χαρὰ 'στὸν καθὶ δούλον σας, εἴτε λευκὸν ἢ κι' ἀραβα ...
τί νὰ σᾶς κάνω πούχετε αὐτὰ τὰ σκαπουλάρικα,
ἄλλοτε ἐγὼ σᾶς ἔσπιχνα μιτὰ καὶ ἔνα στύλο
τὸ τί ἐστὶ βερμούδα, μπεαρδοῦς τοῦ δικόβολου.

—

Ὀπίσω σεῖς ποὺ λίγετε μὶ πρόσχημα σωτῆρων
πῶς ὅποιον κατακτήσετε θὰ εἶναι γιὰ καλό του ...
πολὺ καλὰ σᾶς τάψελε κι' ὁ μακαρίτης Βύρων,
ὑπερ ν' ἀγιάσῃ τρεῖς φορὰς τὸ χαχανίκαλό του.
Ἐσεῖς ἰπαγιάσατε μὶ ὅλους καὶ πλικτάνας
κι' αὐτὸν τὸν Ναπολέοντα τὸν ἐκ τῆς Δημητσάνας.

—

Τώρα νὰ πιοῦμε κι' ἄλλη μιὰ... ἐμέθυσα σὰν χοῖρος
κι' οὔτε Ρωμαίικα 'μπορῶ μιὰ λίξι νὰ προφέρω.
κι' ὅσ' Ἄγγλικὰ ἐσπούδαζα γιὰ νὰ σᾶς 'πῶ προχείρως
ὅλα σᾶς τὰ ξεχρωνισα καὶ πιὸ πολλὰ δὲν ἔχρω.
Καὶ τώρα μὲ τοὺς Κολοσσεὺς τραβᾶτε πκραπέρα...
'στὴν παρακάτω γειτονιὰ νὰ παρωμαι ἀέρα.

—

Ἄϊντε, Μάρκχαμ, ἄϊντε Μπῦρομ, σύρε 'στὸ καλό,
καὶ νὰ μὴν ξανκπεράσῃς τοῦτον τὸν γιαλό.

—

(Ὁ Φασουλῆς τὴν θέσιν του πολὺ παρεγνωρίζει
καὶ τὸ τραπέζι ἐξαλλος ἀνακοδεγουρίζει,
μὲ κάποια θέλει φαίνεται ἀνάγκη του νὰ κάνῃ
κι' εἰς τῶν Ναυάρχων καὶ λοιπῶν τρυπόνει τῆς κοκέτας,
ὡς ποῦ 'στὸ τέλος βρίσκεται μπροστὰ του μιὰ λεκάνη
καὶ ἀβκρίαν ἀρχινᾷ μὶ δυνατὴς φωνάτας.

—

(Κανεὶς δὲν 'καταλάβαινε ἀκόμη τί συμβαίνει,
ἀλλ' αἴφνης χειροπόδαρα ὁ Ναυαρχος τὸν δίνει,
καὶ μπλουμ τὸν ρίχνει στὸν γιαλὸ χωρὶς νὰ τὸν λυπᾶται,
κι' αὐτὸς φωνάζει ἀπ' ἐκεῖ. 'γκοντέμ! ποῦ θὰ μοῦ πᾶτε ;...)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τοῦ Ἀποστολοπούλου μεγάλη Μακρινή,
ποῦ Βρίσκεται πᾶν μέτρον καὶ πᾶς ρυθμὸς ἐκεῖ,
πολύτιμον βιβλίον δι' ἔσους στιχουργοὺς
κι' ἂς τρέξουν νὰ τὸ πάρουν γιοὶς πολὺ ν' ἀργοῦν.

—

Μενέλαος Σακόραφος, δάσκαλος χωρὶς βαρβάτους,
Θεατὴς ἀσκητὴς εἰς τὴν Παθολογίαν,
ἐκ Παρισίων ἔφθασεν εἰς τοὺς Κλειτὰς ἐσχάτως
πρὸς ὅλους ὑποσχόμενος ἀνάρρωσιν κι' ὑγείαν.

—

Τί Γερμανοὶ γυμναστικοί !... πῶ πῶ ! γιὰ δέτε πόσοι !...
ὁ κόσμος ἐπληρώθηκε, πενῆντα καὶ τσακάτοι.
Θὰ τοὺς διχῶ μετὰ πικρὸς ἡ Φιλαρμονική,
ἡ προσοντοῦσι τῶν καλῶν καὶ προοδευτική,
κι' ἀπόψε τὴν Φαλκρικὴν Ἐλέδραν θὰ λαμπρύνῃ
μοναδικὴ πανήγυρις, ὅπου γι' αὐτοὺς θὰ γίνῃ.

—

«Ἐσὺν Παίδων τὴν Διάπλασιν» καὶ εἰς τὴν «Ἑβδομάδα»
πωλοῦνται πάλιαται «Ρωμηοὶ μὲ τσεπικὴν ὀράδα,
εἰς τὸ Γραφεῖο δὲ αὐτὰ εἰσέπεσονται κάθιμη
συνδλόκληρ κατὰ σειρὰν κι' οἱ πέντε μας οἱ τόμοι.
Δὲν" ἔμως καὶ "σὺν σπίτι μας πωλοῦνται ὦι" αὐτὰ
κι' ὄνθέτει τὸ πάρετε μ' ὁλίγα μετρητά.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προασπείου κοντοτρὸς πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔνατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύω καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ῥωμιὸς τὴν ἐβλογάλε — μόνον μιὰ σειρὰ θὰ βγαίνῃ.
κι' ἔτσι ἔχω ἰξυπνάδα — κι' ὅποιος μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲ δέχομαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομαι.
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὸν τόπον — καὶ εἰς τὴν ὁλοδαπὴν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλεγα — δέχομ' ὅλων κι' ἑνὸς καὶ μόνο
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — τρέχει δυὸ δεκάρες καὶ μόνο

γιὰ νὰ δέσω ὅρους μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ μέσο.
Κι' ἔνα φύλλο δὲν κυκλῆς — ἔγινες συνδρομητής.
κι' ὅποιος τὸν καιρὸ δὲν δίδει — θὰ τὸν βάλ καιρὸ σοβί.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' αὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ νὰ σώσω καὶ τὴ μέρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ὀκτὼ καὶ δέκα τοῦ Ἰουλίου,
πάντα μεγάλη τοῦ Βασιλείου.

Στὸ τρακόσα ἐνενῆντα προσθέτεον καὶ τὸ ἕξι,
μὲ τὰ τέλη τῆς Παιδείας τὸ Ῥωμαῖικο θὰ μπλέξῃ.

Φασουλῆς μετ' ἀναιδείας πρὸς τὸ φάσμα τῆς Παιδείας.

Φ. Ἔλα, Παιδεία προσφιλής, ν' ἀκούσῃς καὶ νὰ μάθῃς
πῶς τῶν παθῶν σου 'γρήγορα τὸν τάραχον θὰ πάθῃς.
Ἔλα, Παιδεία, πράγματα ν' ἀκούσῃς τρομερά,
πῶς ἀπειλεῖ τὸ μέλλον σου μεγάλη συμφορά,
τὸ δὲ Πανεπιστήμιον, τὸ φλογερό καμίνι,
ὑπάρχει μέγας κίνδυνος πῶς στάχτη θ' ἀπομείνῃ.
πῶς τῆς σοφίας ἀρχινᾷ παντοτεινὴ νηστεία,
πῶς θὰ γενῇ κολοφωτιὰ τῶν φώτων ἡ ἑστία,
πῶς δυνατὴ τὰ γράμματα θὰ πάρουν κουντρουβάλα
κι' ἀπ' ὅλους μας θὰ φορτωθοῦν 'στὸν πετεινὸ καββάλα,
πῶς ἐκ τῆς γῆς τῆς κλασικῆς, ποῦ τὴν τιμοῦν αἰῶνες,
τοῦ Κλάσσαν τοῦ γραμματικοῦ θὰ λείψουν οἱ κανόνες,
πῶς δὲν θ' ἀποτινάζωμεν τῶν βίβλων τὸν εὐρῶτα,
πῶς δωρεὰν ἡ μάθησις δὲν θάναι σὰν καὶ πρῶτα,
πῶς ὁ καθένας σχόλια θὰ παύσῃ νὰ σκαλίζῃ,
πῶς ἡ σοφία ἡ πολλή, ποῦ τώρα ξεχειλίζει,
σὰν ἕνα ξεροπήγαδο γιὰ πάντα θὰ στειρέψῃ
καὶ καταφύγιον ἄλλου θὰ πάῃ νὰ γυρέψῃ.
πῶς θὰ πετάξουν οἱ σοφοὶ χαρτιὰ καὶ καλαμάρια
κι' ἀραμπατζῆδες θὰ γενοῦν νὰ φτειάνουνε σαμάρια,
πῶς τέλος πάντων εἰς τὴν γῆν τοσούτων Παρθενώνων,
ποῦ πρὸ πολλῶν τὰ γράμματα ἐκούρνιασαν αἰώνων
κι' ὡς ἀχετὸν τὴν θεωροῦν σοφίας καὶ σωλῆνα,
μηδὲ Πηγάσου κἂν σορὸ θ' ἀχνίζῃ καββαλίνα,
καὶ τότε θὰ φωνάζωμεν «Ἀθήνα πρώτη χώρα,
κηρύγναμε μὲ δίπλωμα δὲν τρέφεις πλέον τώρα.»

Π. Βρὲ τί μοῦ λές ;

Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ, Παιδεία δυστυχής...
ὁ τῶν γραμμάτων ὅλεθρος ἐπέρχεται ταχύς.
Δεινοὶ κι' ἐπὶ τῆς ράχης σου στιβάζονται οἱ φόροι...
ὁ ποντικὸς 'στὴν τρύπα του μονάχος δὲν ἐχώρει
καὶ κολοκύθα ἔσερνε, Παιδεία προσφιλής...

Π. Καὶ σὺ ποιὸς εἶσαι ; ...

Φ. Πάνσοφος καθ' ὅλα Φασουλῆς...
κι' ἂν δὲν ἀπέρριπταν κι' ἐμὲ ματὰ πολλῶν ἐπαίνων
θὰ μ' ἔβλεπες ὡς Αἴαντα ἐμπρός σου κορδομένον,

κι' ἐγὼ θὰ ἤμουν σήμερα γαϊδοῦρι μὲ πτυχίον
κι' ἀληθινῆς μαθήσεως ἀκένωτον δοχεῖον.
Ἔλα μαζί μου στὴν Βουλὴ τὸ πόδι νὰ κτυπήσῃς,
ἀλλέως εἰς τὸ σφρῖγος σου ἀπάνω θὰ σκοπίσῃς.
Εἶπέ τους ἐφόρους καὶ γιὰ μὲ θὰ βάλετε, ζαγάρια ;
δὲν σκέπτεσθε πῶς τοὺς σοφοὺς θὰ δῆτε μὲ ταγάρια;
δὲν βλέπετε τριγύρω σας πῶς πλημμυρεῖ τὸ πνεῦμα
καὶ σεῖς ν' ἀναχαιτίσετε γυρεύετε τὸ ρεῦμα ;
δὲν βλέπετε, ὦ μούτσουνα τῶν Βουλευτῶν γελοῖα,
τί ἐξετάσεις γίνονται εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα;
δὲν βλέπετε πῶς καθενὸς καὶ καθεμιᾶς μουρέλι
ἐκόλλησε στὰ γράμματα σὰν μυῖγα μὲς στὸ μέλι,
πῶς ὅλα εἶναι πάνσοφα καὶ καμινέτου σπίρτα,
πῶς ὅλα θέλουν στέφανα μὲ δάφναις καὶ μὲ μύρτα,
κι' ἂν σχίσετε σὰν Ἥφαιστοι σὲ δρὸ τὰ καύκαλά των
μὴν Ἀθηνᾶ μικρούτσικη θὰ βρῆτε στὰ μεγάλα των ;
Κι' ἀκόμη ἔχετε λοιπὸν τὴν τόλμην καὶ τὸ θάρρος
κι' ἐμένα νὰ βαρύνετε μὲ τόσων φόρων βάρος,
κι' ἀντὶ νὰ βλέπουν οἱ σοφοὶ μὲ δίπλωμα τοὺς τοίχους
νὰ καταντοῦν ὡς Εἵλωτες στὰς τέχνας τὰς προσύχους,
καὶ ν' ἀνταλλάσσουν τοὺς σωροὺς τῶν θαλερῶν στεφά- [νων
μὲ τόνομα τῶν γεωργῶν καὶ τῶν βιομηχάνων,
κι' ἀντὶ πανεπιστήμονες νὰ λέγωνται σπουδαῖοι
νὰ μένουν στὴν ἀφάνειαν ὡς ἄνθρωποι χυδαῖοι,
μηδὲ πρὸς ξένους ἀμαθεῖς σοφίαν νὰ διδάσκουν,
μηδὲ στὸν κάθε καφρονὲ νυχθημερὸν νὰ χάσκουν,
μηδὲ νὰ παίζουν ντόμινα, σκαμπύλια, πρέφαις, ντάμαις,
μηδὲ κουμπούραις κάποτε νὰ βγάζουνε καὶ κάμαις,
μηδὲ ποτὲ τὸ στόμα των μὲ τὸ συχνὸ τσιγάρο
νὰ γίνεται Ἡφαίστειον, Βεζούβιος, φουγάρο,
μηδὲ νὰ φθάνῃ ὁ καπνὸς τοσούτων φαμφαρόνων
ὡς προσευχῆς θυμίαμα στὸν ὑψηλόν μου θρόνον ;
Κι' ἀκόμη ἔχετε λοιπὸν τὴν τόλμην καὶ τὸ θάρρος
κι' ἐμένα νὰ βαρύνετε μὲ τόσων φόρων βάρος :
Κι' ὅταν κανένας μασκαρᾶς ἐντὸς τῆς κοινωνίας
φιρὶ φιρὶ μὲ τὸ κεφὶ ζητήσῃ ἑρμηνείας
εἰς Δίκαια Ρωμαϊκὰ κι' εἰς σκοτεινοὺς Πανδέκτας,
ἑρμηνευτὰς τῆς Θέμιδος νὰ μὴν εὑρίσκῃ ῥέκτας ;
Κι' ὅταν κανένας ἄρρωστος εἰς τὸ κρεββάτι λρώσῃ
νὰ μὴν εὑρίσκεται γιατρὸς νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ ;
Κι' ὅταν κανεὶς ἀγράμματος καὶ κούτσουρο καυμένο
γυρέψῃ μέσα στοὺς Ρωμαίους κανένα διαβασμένο
γιὰ νὰ τοῦ μάθῃ Πλάτωνα, Αἰσχύλο, Ξενοφῶντα,
μονάχα κτήνη ν' ἀπαντᾷ ἐμπρὸς ἀροτριῶντα ;
Ἂν δὲ καὶ σεῖς ἀλλάξετε μὲ φόρους τὸν Χριστόν μου
ποιοὺς θὰ ποτίσῃ ἔπειτα τὸ γάλα τῶν μαστῶν μου ;
Ὅλοι γὶ αὐτὸ θὰ λαχταροῦν μὲ μάτια γλαρωμένα
κι' αὐτὸ ἀπὸ τῆς ρώγαις μου θὰ τρέχῃ στὰ χαμένα,
τῆς δὲ σοφίας ἡ Θεὰ καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη,
ποῦ στέκεται ψηλὰ ψηλὰ μὲ τὸ μακρύ της δόρυ,
εἰς ἄλλων ξεροκαύκαλα θὰ πάῃ νὰ καθίσῃ
κι' ἴσως τὴν κουκουβάγια της μονάχα μᾶς ἀφήσῃ.
Μὰ κι' ὁ Ἀπόλλων ὁ γυμνός, ποῦ φῶς κι' ἐκεῖνος στέλλει,
ὅταν ἰδῇ δυσφόρητα καὶ στὴν Παιδείαν τέλῃ,
θὰ ῥίψῃ βλέμμα ὕστατον στὸ κράτος τῶν κηφήνων
τὰ μέλη του τὰ κρύφια ἐνδύμησιν ἀφίνων.
Καὶ τότ' ἐδῶ, ποῦ ἔπρεπε ὡς ἄλλος Νιαγάρας
νὰ χύνεται ἡ μάθησις τῆς καθεμιᾶς μαγάρας,
νὰ γίνωντ' ἐπιστήμονες καὶ ὅλ' οἱ τσαρουχάδες
κι' ἀπ' τὸ πολὺ τὸ καθισιὸ νὰ βγάζουνε ζοχάδες,
τῆς ἀμαθείας τῆς στυγνῆς τὸ φάσμα θὰ πλανᾶται
καὶ μήτε θέματ' ἄρρητα σὰν πρὶν θὰ ταμπουνᾶται,
καὶ τ' ἄπαλά τὰ χέρια σας θὰ τὰ σκληρύνουν ῥόζοι,
πρᾶγμα ὁποὺ στοὺς Ἕλληνας καθόλου δὲν ἁρμόζει,
μηδὲ κανένας τὴν σπουδὴν θὰ τὴν εὑρίσκῃ πρόσφορον
καὶ στὸ ψιλό του τὸ νερὸ δὲν θ' ἀφθονῇ τὸ φώσφορον.

Π. Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ, Παιδεία λυπημένη ;
βλέπω παντοῦ κατάκλειστα τὰ ἱερὰ τεμένη,
τὰ γράμματα ρακένδυτα θρηνοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
φειριάζει κάθε τήβεννος ἐπιστημονική,
τὸ χέρι τὸ μαρμάρινο τοῦ Κοραῆ δὲν γράφει,
τὰ σχόλια τοῦ Φιντικλῆ μουχλιάζουν εἰς τὸ ράφι,
ξεσχίζονται τετράδια καὶ πᾶν χαμένα οἱ κόποι,
γυρίζει πρὸς τοὺς ἀμαθεῖς τὰ νῶτα κι' ἡ Εὐρώπη,
καὶ τόσον σκότος στὴν σεπτὴν ἁπλόνεται Παλλάδα
ὅσον καὶ πρὶν τὰ γράμματα νὰ ἔλθουν στὴν Ἑλλάδα.
Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξαν νὰ σοῦ καβίσουν φόρους
τώρα ποῦ τρέφεις μέλλοντας φωστῆρας διαφόρους,
ποῦ κι' ἡ γυναῖκες ἄρχισαν σοφὰ νὰ συλλογίζωνται
καὶ τρέχουν μὲς στὸ φλογερὸ καμίνι νὰ φλογίζωνται,
κι' εἶπα κι' ἐγὼ χωρὶς παρὰ καὶ φόρον ἐπιζήμιον
νὰ στείλω τὰ κορίτσια μου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον,
γιὰ νὰ τὰ κάμω σοβαρὰς καὶ πάνσοφαις γαλιάνδραις
κι' ἐμπρός των νὰ βουβαίνωνται οἱ πάνσοφοί των ἄνδρες.
Ἐμπρός. Παιδεία δυστυχής, μὴν κάθεσαι σὰν βῶδι,
ἔλα μαζί μου στὴν Βουλὴ νὰ τοὺς κτυπήσῃς πόδι,
τὸν κόσμον ἐξερέθισε μὲ τὰ συλλαλητήρια
πρὶν τῶν Ρωμαίων ἐρχμωθοῦν τὰ τόσα φροντιστήρια,
κι' ἀναγκασθῇ κι' ὁ κύριος Μυλλόρδος νὰ φωνάξῃ
πῶς ἡ Ἑλλὰς προώρισται τὰ κῶλα νὰ τινάξῃ.

—

(Ὁ Φασουλῆς τῆς ῥίχνεται κι' ἀπ' τὰ μαλλιὰ τὴν αἴρνει
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας μὲς στὴ Βουλὴ τὴν φέρνει).

Ὁ Φασουλῆς ἀπ' τὴν πολλὴ τῶν φόντων συλλογὴ
κάνει λουτρὰ στὸ Φάληρο γιὰ νὰ σκυλοπνιγνῇ.

«Φασουλῆς καὶ Περικλέτος»
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.— Τοὺς εἶδες καὶ τοὺς Γερμανούς, διαβόλου παρλαπίπα ;
Φ.— Τοὺς εἶδα, τοὺς θαύμασα, κι' αὐτὰ σχεδὸν τοὺς εἶπα.
«Στουντίντεν μπύργερ μπαουερ,
σπιοκμπύργερ, προφεσσόρες,
μπισμάρκεν αἴρτζτι μασσερ,
φιλίστερ σουντ ντοκτόρες.»
τοὺς εἶπα κτίστας, χωρικοί, καθηγητὰς μεγάλους,
ὑπάλληλα καὶ στουδεντεῖ καὶ δόκτορες καὶ ἄλλοι.
καλῶς μᾶς ἤλθετε κι' ἐδῶ σὰν ξίνει μουστερῆδες
νὰ κάνετε γυμνάσια, πυθήματα κι' ἀκρίδες,
καὶ γιλαστοὶ νὰ δείξετε καὶ στῶν Ρωμαίων τὰ βώδια
τῆς ῥάχαις τῆς κεμπούρικαις καὶ τὰ κουτσὰ σας πόδια.
Σὰν τοὺς Ρωμαίους γυμναστικὸς ἀκόμη δὲν ἐφάνη
κι' ἂν τέτοιους ἡ γυμναστικὴ σακάτηδες σᾶς κάνῃ,
καλλίτερα ν' ἀρχίσετε καμμιὰ καινούρια κούρα
νὰ γιατρευθοῦν τὰ πόδια σας κι' ἡ κεθὲ σας κυλπούρα.
Ὦ Γερμανοὶ παρκξενοι, ἀνέλατοι καὶ παγοι,
καρτοφελνίσαρ, δηλαδὴ ζαιτοὶ πατατοφάγοι,
εἶντ γκέζι ποσμ τάϊρελ, στὸ διάβολο σκηκίνετι,
στὴν ὠμορφιὰ καὶ δύναμι μὲ τοὺς Ρωμαίους δὲν βγαίνετε.
Ὡσὰν κι' αὐτοὺς δὲν ἔγινε στὸν κόσμο ἄλλη ῥάτσα,
κυττάξετε τὰ στήθη μας, τὰ πόδια μας, τὰ μπράτσα,
ἐλᾶτε ἀπ' ὀπίσω μας, ἐλᾶτε κι' ἐμπροστὰ μᾶς,
θαμμάσετε τὰ κάλλη μας καὶ τἀναστήματά μας,
καὶ ντονερβέτερ σκούξετε, νὰ ῥάτσα ὅπως πρέπει,
ὅπου τὸ σῶμαν εὔκολα μποροῦσι ν' ἀνατρέξῃ,
ἀλλ' εὐτυχῶς εἰρηνικὴ ἐπλάσθη καὶ φιλήσυχος
κι' οὐδ' ἐξ αὐτῆς ἀκούεται κανένας τόνος δύσηχος.

οὐδὲ τοξεύει ἄγριον τὸ βλέμμα της τόξο,
μὰ φίρνει μεταρρύθμιστον 'στὸν νόμον Ἄλφα Ξί,
καὶ στρώνει μέσα 'στὴ Βουλὴ τὴν κλίφτική της κάπα
καὶ φέρνει μεταρρυθμισιαν 'στὸν νόμον Ἄλφα Κάπα,
πλὴν καὶ 'στὸν νόμον Ἄλφα Ρὸ προσθέτει βελτιώσεις
κι' ἐκτάκτους πάντοτε ζητεῖ καὶ ταχτικὰς πιστώσεις.
Γκαουντεσμους ἴγκιτουρ... τληφίον μας εἶλατε...
ἐδῶ πολὺ σὰν χαχῶδες δὲν πρέπει νὰ γκλατε...
ἐδῶ, ποὺ θαλλοῦν ἀνθοκομὲ τῆς δόξης αἱ μυρσίνες,
κάθε Ρωμηὸς περίλυπος ἴως θανάτου εἶναι
καὶ τρώει τὰ σηκώτια του ἀδιάκοπα μαρζί.
γιατί 'στὴ Λόντρα σὰν στρυφὸς χριώγραφ' ἀγοράζει
Ἂς εἶναι, φίλοι Ντόϊτσι, μιτρὶα ἡ χαρὰ σας,
κι' ἐπῆγε σᾶς παρακαλῶ 'στὸν Αὐτοκράτορά σας
μὲ τὸν ζουζίκη τὸν Βισμάρκ νὰ μὴν παρατσακώνεται,
γιατὶ μ' αὐτὸ τὸ τσάκωμα ἡ πίστις χανταλύνεται,
κι' ὅλα ξεσπάζουν, Γερμανοί, 'στὴν ἰδική μας ρεχτ.
καὶ τώρα θὰ ἐμάθετε πῶς κι' ἡ σακρὶς ἐβράχτ
κι' ἐπάνω 'στὲ δυστύχημα δυστύχημα πλακώνει...
παραπολὺ κι' ὁ Κάϊζερ τὸν μύτη του σηκώνει
κι' ἂν δὲν μαζέψῃ 'γρήγορα κι' ἐκεῖνος τὸ μυαλό του
ἀδν σήμερα κἂν αὔριον θὰ 'βρῇ τὸν διάβολό του.
Φερμλιυχτι κέρλε!... Γυμνάσται, ἀρῶτι τὰ τσακίσματα.
καὶ πρὸς τὸν Δόκτορα τὸν Κὼχ νὰ 'πῆτε χειρτσίσματα.
Καθένας μὲ τὴν λύμφην του ἀκάμη γασκὼν μένει,
κι' ὁ Κὼχ ὁ περιβόητος, ποὺ μαγίρα σημαίνει,
θαρρῶ πὼς τὸ 'μαγίρεψε κι' ἐκεῖνος μιὰ χαρὰ
κι' ἅπαξ μὲ τὴν λύμφην του τὸν κόσμον τὸν παρὰ,
καὶ τέλος πάντων τάψησε μέ μιὰ γνωστὴ κακέτα
κι' ἐπῆγε κι' ἔκαμε κρυφὰ μαζί της τὰ εἰκότα,
τιστεύω δὲ χρυσῆ ζωὴ καὶ κότα νὰ πιράσῃ
κι' ἴσως κι' αὐτὸς Ἑλληνικὰ χριώγραφ' ἀγοράσῃ.
Στηλώστετε τὰ πόδια σας καὶ τὰ κορμιὰ σας ἴσια...
ἐγὼ δὲν τρώγω σὰν καὶ σᾶς μπριζόλα γουρουνίσια.
ἰχθύα, τρώγω ὁηλαδὴ γιλέτο κι' ὄχι ἐβδαίη,
καὶ πίνω πάντοτε κρασί, ποὺ σεῖς τὸ λέτε βαίη,
ἴχ τρῖγκε νίμαλς μπὶρ βιζί. σπανίως πίνω μπύρα.
μακρὰν τῶν ξυλοσόρων σας ἡ φουσκωμένη σπέρα,
καὶ 'στοὺς Σπανοὺς τῶν Γερμανῶν κηρύξατε κι' ἀλλοῦ
πως κι' ὁ Σπανὸς μας ἔβγαλι μοστάκια πρὸ πολλοῦ.
Αὐτὰ τοὺς εἶπα, Περικλῆ, καὶ στρέψας 'στὰς κυρίας
ταῦτα προσεφώνησα μὲ ἄνθη ρητορείας :
«Βὸ Ἶντ φιρλοὺχτε λύτε ντὶ σσένε φρελλάϊν
βαρτσμ ντὶ σὐγκεχόιμ μπραχτεν ζὶ μιτ ἄλαϊν,
ἤγουν αὐτὰ τὰ τέρατα καὶ ταῦται τῆς τσουκνίδες
τὴς λέτε ξανθοπλοκαμιὲς κι' ἀφράτους Σκξωνίδες,
κύταϊς ὁ Γκαίτε ὁμνησε μ' ἐρωτικὴν μανίαν :
κύταϊς γιὰ ρόδα εἴσαμε περσὶν 'στὴν Σκξωνίαν ;
ποῖρ ἀπ' αὐτὰ τὰ ρόδα σας κανεὶς νὰ ὁρεχθῇ ;
μηδὲ γιὰ γαιδουραγκαθα ποτὲ θὰ τα ὁεχθῇ.
Ἂν τέτια ρόδα ἔχετε, 'πατήσατε 'στὴν πάτα
ἐγὼ μπροστὰ τῶν φαίνομαι τοῦ Φαουστ Μαργαρίτα.
Κρίμα καὶ 'στὰ κεφάλια των καὶ 'στῆς χρυσαῖς πλεξούδες,
καὶ τώρα κατεβῆτε σας μ' αὐτὰς τῆς καλικαντοῦδες,
κι' ὅσα βαθιὰ Γερμανικὰ σᾶς εἶπα ἐν ὀλίγῃς
μὴν τὰμαθε κἠθημερὸν ὁ Γερμανὸς Στρατηγὸς,
ὅπου σᾶς προσεφώνησεν εἰς τὸ Γιρμανιτὸν
ἐκ μέρους τῆς ὑλότητος τῶν Φιλερμενικῶν.

Αὐτὰ τοὺς εἶπα κι' ἔφυγα χωρὶς νὰ ἐπιστρίψω...
Π. — Στρώσε λοιπὸν τὴ ρέχτη σου 'στὸ ξύλο νὰ σὶ ρέψω.

Σύλλογος ἐν Ἑρμουπόλει, ὁποῦ τὸν γνωρίζουν ὅλος.

Ὁ Σύλλογες τῶν Συριανῶν ἐμπορουπαλλήλων,
τοῦ μ' ἐπιμέλειαν πολλὴν ἐργαζέτκι καὶ ζῆλον,
ὡς μέλος του ἐπίτιμον μ' ἐξέλιξε πριθόμως
καὶ δίπλωμα φαρδὺ πλάτυ μοῦ ἔστειλ' ἐπισήμως.
Εὐχαριστῶ τὸν Σύλλογον διὰ τὴν ἐκλογήν
καὶ χαιρετῶ ἀπὸ μακρὰν τὴν γενεθλίαν γῆν,
ἀλλὰ πολὺ καλλίτερα θαρρῶ πὼς θὰ μ' ἐτίμα
ἂν δίγως ἄλλο δίπλωμα μοῦ στείλῃ παρχρῆμα
Ἀμερικάνικο πανὶ καὶ κόμπσο χσοί,
γιατὶ τὰ φόντα 'πράνε κατήφορο μεγάλο
κι' ἐδῶ κανεὶς ασπρόρρουχα δὲν δίνει βιρσοῖ
κι' εἰς μάτην ἔλπιτα βρακὶ μεταξωτὸ νὰ βάλω.

Καὶ ὁλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἡ Διωρὶς ἡ Παλαιὰ μετὰ πολλῶν εἰκόνων,
βιβλίων περιεκτικῶτατων κατ' ἔκτασιν τὸν χρόνον,
ἐκδίδεται πρὸς διδαχὴν παντὸς τοῦ Πλάστου δούλου
μὲ τοῦ Τζιλέτη Ἔρδα καὶ Παπαστεργιοπούλου,
καὶ ταῦτον ἐβδόμου κατὰ πολλὰ εἰδώτως
παπποῦ-Μαρίνος ὁ θεῖος κι' Ἀρχιμανδρίτης πρῶτος.

Ἔβγαινε ἐξεδόθησαν καὶ τοῦ Κρεμλίν αἱ μῦθοι,
παπαπολὺ ὠρέλιμοι καὶ χρήσιμοι 'στὰ πλήθη.
Ἀξιώτατος τοὺς μετέφρασε ἀπὸ τὰ Ρωσσικὰ
μὲ στίχους ὄντως γλαφυροὺς καὶ μέτρ' ἁρμονικά.

Στὸ Φάληρο 'νοικιάζεται αὐτὸ τὸ καλοκαίρι
τὸ σπήτι τὸ περίφημο τοῦ Νούμμη Νετλεβέρη.
Ἐν ὅμως 'βρῇ κι' ἀγοραστὴ 'μπορεῖ νὰ τὸ πουλάσῃ
κι' ὅπαρχες τὸν ἔχει τὸν παρὰ μαζί του δι' μιλιόν.

«Στὸν Πατέρα τὴν Διάπλασιν» καὶ εἰς τὴν «Ἑβδομάδα»
πωλοῦνται σώματα «Ρωμηοῦ» μὲ τακτικὴν ὁράδα,
εἰς τὰ Γραμεῖα δὲ αὐτὰ εὑρίσκονται ἐκάμια
ἀνελλιπῶς κατὰ σειρὰν κι' οἱ πάντες μας οἱ τόμοι,
ἀλλ' ὅμως καὶ 'στὸ σπήτι μας πολυοῦνται δι' αὐτά
κι' ὀνόματα τὰ πέρνετε μ' ὅλην μετρητά.

Οἱ ρέπτοι 'Δεδουλεμένοι ἐφέρασι χίλια μόρια
τῆς ἐσοχῆς τῆς ὁεσπὸζ ἀδάκτυλα καμμέρια.
τοῦ κάθε γνωστοῦ τοῦ σημοῦ μανσέτα τὰ κρένει,
τοῦ μπαίνεις καμμερότσουνος καὶ βγαίνεις φτενοῦρι.
Ὅσο γιὰ τὴν ἀφρόκρεμα καθένε σας τὰ ξέρει
πῶς τούτο εἶ ραγτάϊμ δὲν ἔχει ἄλλο σκόπι
ταχύτατ' ἀπαράξεται ἀπάτητος ὅμως
καὶ γλυκοπᾶ σᾶς κερτεφιὸν εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς τένω — τοῦ 'στὸ πεῖσί μου ἀνῆβη,
στὴν Νικηταῖ ἀπάνω — κι' ἀπὸ κοῦδε ἀνοιγτάει
μὲ ἰανουάριο Ξίδη, — θρῆ στὸ λάδι τρίζ 'στὸ ξύλι,

μὲ Χριστὸν μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα βίχυς ὄνδρα, — κοῦτσα ἄλλοτε μαμή.

'Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Αὐριανῆς» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ *Προσκυνίου* κοντοστὰς πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσαι πολύ.

Ὁ ρωμηὸς τὴν ἰδιοφάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγάσῃ,
κι' ὅταν ἔχῃ ἀβουλιάδα — κι' ὅπαρχε ποῦ ναταβάινει.
Συνδρομητὴς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λοιπὸ δὲν ἔχομε,
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ἴδιως νέζια κι' ἐντρυεῖν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα καὶ μόνη.

γιὰ τὰ τέσσαρα μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κράτῃς — ἴχτινες συνδρομητής.
κι' ὅπαρχε τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν στὴν μαῦρη φύλη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ ἑκάρα.

Εἴκοσι πέντε τοῦ Ἰουλίου
καὶ ἀγριμνία Κοινοβουλίου.

Στὸ τροκόδα ἐνενῆντα προσθετέον τὸ ἑπτά.
χαιρετῶ τῆς πρωτευούσης τὰ ἑδάφη τὰ σεπτά.

Θερινὴ διακοπὴ τοῦ Ρωμηοῦ τοῦ τσελεπῆ.

Ἀφοῦ παντοῦ ἁπιρκρατεῖ μεγάλη σαγλαμάρα,
ἀφοῦ ἐχάθη τῆς Βουλῆς ἡ πρώτιστη ἀξία,
μὰτι μαζεύεται σὰν πρὶν ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα
κι' ὁ Στάης μόνον 'μάλλωσε μετὰ τοῦ Εὐταξία,
κι' ἐλεύθεραν πατώσαρφα μ' εὐγίνειαν πολλὴν,
κι' ἔτσι μᾶς ἀνακάτωσαν ὀλίγον τὴν γολήν.

Ἀφοῦ θεὸς καὶ δαίμονας κανεὶς δὲν κατεβάζει
καὶ τοῦ σκιλοβριούματος κατέπαυτε τὸ μίλας,
ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς εἰς τὴν Βουλὴν ἐμβάζει
Νομοσχεδίων ὁρμαθοὺς χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος,
ὅπου τοῦ σχεδιάσαντος ὁοξάζουν τὴν σοφίαν
μὰ φίρουν ὕπνον ἐλαφρὸν 'στὴν πλειονοψηφίαν.

Ἀφοῦ οἱ πάντες συμφώνων πρὸς τὸ κανὸν συμφέρον
κι' εἶναι τὸ μόνον ζήτημα τῶν σιβκτῶν πατέρων
ὁ νόμος Ἄλφα Κάπα Ρὸ καὶ Βῆτα Δίλτα Σί
καὶ τέτοια κουρουμίξαλα μὰ πλῆξιν κι' ἀηδίαν,
κι' οἱ Βουλευταὶ βιάζονται σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ
νὰ πᾶν νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ 'στὴν νέαν ἐποχείαν.

Ἀφοῦ καὶ τὸ σκαφίδιον τῆς ὑμνουμένης γῆς
δὲν ἀπειλεῖ πρὸς τὸ παρὸν καμμία κατακγίς,
κι' ὅλοι σὰν στριπόζια 'κόλλησαν 'στὰ ὕβαλα τοῦ σκάρους
κι' ὁ Θοδωρῆς τριγύρω του πετᾷ σὰν Ἄλκυόνες,
μηδὲ σὰν πρώτα μαχέται μὲ τοὺς μαγγανορρώχους
καὶ μὲ φρασμάτων φάσματα καὶ μὲ σκιὰς σκιῶν.

Ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἐπέρασε ὁ φόρος τῆς Ἰκιδίας
κι' εἰς μάτην πατριωτικὰς ἐφλόγιζε καρδίας,
ἀφοῦ τὴν τόσην ἐξάψιν καθένας κατευνάζει
κι' ἐλπιθεντεῖ χαλάρωσις τὴν ἔνταση τῶν νεύρων,
ἂν κι' ἡ Ἀντιπολίτευσις 'στοὺς ἐκλογεῖς φωνάζῃ
πὼς ὡς πτηνὰ θὰ τρέφωντσι μὲ σκώληκας ἐλεύθερον.

Ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἐπέρασε ὁ φόρος τῆς Ἰκιδίας
κι' εἰς μάτην πατριωτικὰς ἐφλόγιζε καρδίας,
ἀφοῦ τὴν τόσην ἐξάψιν καθένας κατευνάζει
κι' ἐλπιθεντεῖ χαλάρωσις τὴν ἔνταση τῶν νεύρων,
ἂν κι' ἡ Ἀντιπολίτευσις 'στοὺς ἐκλογεῖς φωνάζῃ
πὼς ὡς πτηνὰ θὰ τρέφωντσι μὲ σκώληκας ἐλεύθερον.

Ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἐνίκησε ὁ Γλάδστων ὁ Φιλέλλην
ἐκεῖνην τὴν μισέλληνα τῶν Τόρεων ἀγέλην,
ἀφοῦ παντοῦ πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς πρεσφέρεται λατρεία,
ἀφοῦ τὰ φόντα 'σταθῆκαν 'στὰ ἑβδομήντα τρία,
ἀφοῦ καὶ νέον δάνειον τελεῖνει ὁυοντοπο
κι' ἀπὸ τὴν Λόντρα ὁέρχωνται ἡ λίρες μὲ τὸν γρόσο.

Ἀφοῦ μὲ δείγματα τρανὰ παντοτεινῆς φιλίας
θ' ἀφήσῃ τους λιμένας μας κι' ὁ στόλος τῆς Ἀγγλίας,
ἀφοῦ θὰ φύγῃ κι' ἡ Βουλὴ κι' ἀμοῦτερα τὰ γίνη
πολιτικὸς ὑστερισμὸς δὲν θὰ τὰ ἰρθίζῃ,
ἀφοῦ κι' αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς 'στὸ Αἰξ-λὲ-μπὶν πηγαίνει
νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του καθὼς τὸ συνειθίζει

Ἀφοῦ μὲ δείπανεν ὀξὺ θερίζει κι' ἡ χολέρα
καὶ σὺν θεῷ ἐλπίζομεν νὰ πίσῃ κι' ἐδῶ πέρα.
ἀφοῦ τὸ παραξήλωσε κι' ἐκεῖν' ἡ βρωμοζίστη
καὶ διασαλευσιν φρενῶν ἡ κακὰ μας ὑπέστη,
γιὰ τοῦτε ἀπὸ σήμερα τὸ στέμα του φρονίων
παύει νὰ βγαίνῃ ὁ «Ρωμηὸς» γιὰ ἕνα μῆνα μόνον.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Πηγαίνω, φίλε Περικλῆ...
Π. Ποῦ πᾶς;
Φ. Ἐκεῖ ποῦ πρέπει,
ἐκεῖ ποῦ φάτσα Βουλευτοῦ δὲν φαίνεται καμμία
καὶ δὲν φορμάρουν νηστικοὶ τὰ Κεντρικὰ Ταμεῖα.
Π. Ποῦ δηλαδή;
Φ. Στὸ Μὸν-Ρεπό...
Π. Καὶ πάλιν, δυστυχῆ,
γυρεύεις σώνει καὶ καλὰ νὰ κάνῃς ἐξοχή;
Δὲν βλέπεις πῶς ἐβάσκαναν τὴν εὐτυχῆ μας μοῖραν,
δὲν βλέπεις πῶς τὰ φόντα σου κατήφορο ἐπῆραν,
δὲν βλέπεις πῶς τὸ κράτος μας εἰς χρέη περιπλέκεται,
δὲν βλέπεις τὸ συνάλλαγμα 'στὰ ἴδια πῶς δὲν στέκεται,
δὲν βλέπεις ὡς 'στὸ κόκκαλο πῶς τὸ μαχαῖρι φθάνει,
ἀλλὰ κι' ἐρίτος ἐξοχὴ μοῦ θέλεις, μπεχλιβάνη,
καὶ μένεις πάντοτε πιστὸς εἰς τῆς παληαῖς ἀρχαῖς σου;
φτοῦ! νὰ χαθῇς, παληάνθρωπε, μ' αὐταῖς τῆς ἐξοχαῖς σου!
Δὲν βλέπεις πῶς τὸ δάνειον δὲν ἔγινε ἀκόμη; [που.
δὲν κάθεσαι νὰ 'πῇς γι' αὐτὸ καὶ μιὰ Δική σου γνώμη;
ἂν εἰμποροῦμε πιὸ πολλοὺς νὰ βάλωμε 'στὸ χέρι,
κι' ἂν μὲ ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸν τὸ δάνειον συμφέρῃ;
Τί νὰ τὸν κάνῃς, Φασουλῆ, τὸν καθαρὸν ἀέρα
ὅταν ὁ γέρο-διάβολος μᾶς πάρῃ τὸν πατέρα;
Τί σ' ὠφελεῖ τὰ κύματα νὰ βλέπῃς τῆς θαλάσσης
ὅταν μιὰ χάρτινη ὀραχμὴ δὲν ἔχῃς νὰ χαλάσῃς;
τί σ' ὠφελοῦν οἱ ζέφυροι τοῦ παραθαλασσίου
ὅταν στερῆσαι, μασχαρᾶ, καὶ τοῦ ἐπευσίου;
Μὰ ντιπ χαμένο κι' ἄμοιαλο κατήντησες κουρούπι...
δὲν βλέπεις πῶς ἐλίγνεψε ὁ σβέρκος τοῦ Τρικούπη,
δὲν βλέπεις τὸν Σιμόπουλο πῶς ρίβει 'στὴ δουλειὰ
καὶ βγαίνουν Νομοσχέδια καθὼς κλωσσοῦς πουλιά,
δὲν βλέπεις πῶς κουράζεται τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα;
δὲν βλέπεις καὶ τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν ἀκόμα,
ποῦ μ' ὅλα τὰ χρειώγραφα μπορεῖ νὰ σ' ἀγοράσῃ,
πῶς δὲν εὑρίσκει μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ καλοπεράσῃ;
Δὲν βλέπεις τὸν Δραγούμη κὰν, τὸν Βίσμαρκ, τὸν Καλ-
δὲν βλέπεις, βρὲ ζωντόβολο, κι' αὐτὸν τὸν Θεατόκη. [νόκη,
ποῦ πρὶν ἐγλυκοσάλιαζε μὲ ποδεγύρων ζεύγη,
καὶ τώρα μόλις ἔρχεται 'στὸ Φάληρον καὶ φεύγει;
Δὲν βλέπεις πρὸς τὰ ἔργα του καθένας πῶς ἐτράπη
κι' ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς πῶς ἀναιδῶς ἐκλάπη,
κι' ἀσπρόρρουχο δὲν τάφησαν καὶ κάλπικο λεφτὸ
κι' οὔτ' ἕνα φύλλον κὰν συκῆς νὰ σκεπασθῇ μ' αὐτό;
Δὲν βλέπεις, μπέστια, ὅλ' αὐτά, μὰ μένεις 'στὸν σκοπό
[σου;...
φτοῦ! νὰ χαθῇς, παληάνθρωπε, μ' αὐτὸ τὸ Μὸν-Ρεπό
Ἐνῷ με τέτοια καύματα καὶ τέτοιο καλοκαίρι [σου.
συνέργονται κι' οἱ Βουλευταὶ καὶ λιάνουν 'στὸ νυκτέρι,
ὁ δὲ Τρικούπης κάθυγρος μὲς 'στὸν ἀναβρασμὸν
εἰσάγει τὸν πολυπαθῆ Προϋπολογισμόν,
ἐνῷ μ' ἱδρῶτα βρέχεται νυχθημερὸν τὸ κράτος
ἐσὺ ἀπ' ὅλους βρίσκεσαι ὁ μόνος ντιλικάτος,
κι' ἡ ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ μᾶς λὲς πῶς σὲ πειράζει
καὶ σοῦ γανόνει τὸ μαλὸ καὶ σὲ παρακουράζει
καὶ δίνεις πέντε φάσκελα 'στοὺς στίχους καὶ 'στὰ μέτρα...
Φ. Καλλίτερον ὁ ἄνθρωπος νὰ ἦτο κρύα πέτρα,
παρὰ νὰ ἔχῃ Μὸν-Ρεπὸ 'στὸ Φάληρο κτισμένο
χωρὶς ἀκόμη, Περικλῆ, νὰ εἶναι πληρωμένο.
Καλλίτερον ὁ ἄνθρωπος νὰ γεννηθῇ γαϊδοῦρι
παρὰ μὲ περιθώριον νὰ κάνῃ νταβατοῦρι,
καλλίτερον ὁ ἄνθρωπος νὰ ἦτο ψωμοζήτης
παρὰ νὰ θίλῃ σὰν κι' ἐμὲ νὰ γίνῃ Τραπεζίτης,
καλλίτερον νὰ ἤμενε γιὰ πάντα μιᾶ μαϊμοῦ
παρὰ νὰ τρέχῃ 'πίσω του τὸ φάσμα τοῦ λιμοῦ.
Πηγαίνω, φίλε Περικλῆ, μὲ πάλλουσαν καρδίαν
τὰ φόντα τὰ μαγκούρικα νὰ κλκύσω κατ' ἰδίαν,
ὡσὰν τσιφούτης Σάυλωκ πηγαίνω νὰ ρεμβάσω,
πηγαίνω σχέδια 'ψηλὰ κι' ἐγὼ νὰ κατεβάσω,
πηγαίνω κάτω 'στὸ γιαλὸ τὰ σκέλια μου ν' ἁπλώσω
καὶ τὰ καράβια τ' Ἀγγλικὰ νὰ καταρασκελώσω,
στοὺς Ἄγγλους τοὺς συμμάχους μας τὸν ἄμπακο νὰ
[ψάλω
καὶ μὲ βλαστήμιαις Ἀγγλικαῖς τὸ ἄκτι μου νὰ βγάλω.
Πηγαίνω τάστρα, Περικλῆ, νὰ δῶ τοῦ Γαλαξία
καὶ νὰ ξεχάσω τὸν καυγᾶ τοῦ Στάη κι' Εὐταξία,

καὶ λέγ 'στὸν Πρωθυπουργὸν νὰ μὴν παρασκοτίζεται
καὶ μήτε γιὰ τὸ δάνειον πολὺ νὰ σκελετίζεται,
ἂν δὲ τοκτὼ τοῖς ἑκατὸν 'στοὺς δανειστὰς δὲν φθάνῃ
τότε μ' ἐννιὰ τοῖς ἑκατὸν τὸ δάνειον ἂς κάνῃ,
ἂν δὲ καὶ τοῦτο, Περικλῆ, δὲν εἶναι ἀρκετὸν
ἂς δώσῃ δέκα κι' ἑνδέκα ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.
Φθάνει νὰ γίνῃ δάνειον κι' ἂς γίνῃ ὅπως ὅπως...
ἀμάν, μωρέ, γιὰ χρήματα ἐλύσσαξε ὁ τόπος,
καὶ δίχως ἔλεγχον κι' ἐγὼ εἰς τὴν συνείδησίν μου
τοῦ δίνω γιὰ τὸ δάνειον τὴν συγκατάθεσίν μου.
Εἰπὲ πρὸς τούτοις, Περικλῆ, νὰ μὴν παραδουλεύῃ
κι' ἀδιάκοπα μὲ νούμερα κλεισμένος νὰ παλεύῃ,
γιατὶ δὲν εἶναι δίκαιον σὺ μὲν νὰ εἶσαι χοῖρος
κι' ἕνας Μολλόρδος σὰν κι' αὐτὸν νὰ κατανταλήγῃ ταῖρος.
Νὰ πᾷς νὰ 'βρῇς ἐκμέρους μου κι' ἐκεῖνον τὸν Ἐθνάρχη,
ποῦ σήμερα εἰς τὴν Βουλὴν κενῶν θρανίων ἄρχει,
κι' ἂν ὁ Φραντζέζος ὁ Μπολιὲ τὸν λέγῃ ξεκουτιάρη
εἰπέ του πῶς κατάκαρδα δὲν πρέπει νὰ τὸ πάρῃ,
μηδὲ καθόλου ν' ἀπαντᾷ πρὲς ὄβρεις ἀνοσίους
κι' αὐτὰ συμβαίνουν κάποτε καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.
Κι' ἂν δὲν σ' ἀκούσῃ, Περικλῆ, ἐσὺ ἀκόμη πὲς
πῶς τὸν καθάριο οὐρανὸ δὲν σκιάζουν ἀστραπαῖς,
κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτο δὲν μπορῶ τὴν φοῦρκά μου νὰ κρύψω
καὶ τοῦ Μπολιὲ τοῦ μασκαρᾶ τὰ μοῦτσουνα θὰ τρίψω,
γιατὶ κι' αὐτὸς ὁ Λερὸς μᾶς ἐπαρηφορτώθη
χωρὶς τῆς Οἰκονομικῆς τὸ ἅλφα κὰν νὰ νοιώθῃ.

Αὐτά, καυμένε Περικλῆ, νὰ 'πῇς 'στὸν Θοδωράκη,
ποῦ 'γήκε τῆς πολιτικῆς τῆς Γαλλικῆς ταιράκι,
κι' ὑπὲρ αὐτῆς νυχθημερὸν καὶ λίθους συνεκίνει
ὡς ποῦ Γαλλόφρων ἔγινε κι' ἡ Καρκαλοῦ ἐκείνη.
Ὁρίστε τώρα ὁ Μπολιὲ γιὰ τὸ εὐχαριστῶ
τοῦ φλογεροῦ Γαλλόφρονος ἀλλάζει τὸν Χριστό,
ἀλλ' ἔστι Δίκης ὀφθαλμὲς κι' ἐλεύσεται ἡμέρα,
ὁποῦ θὰ μάθῃ, Περικλῆ, κι' ὁ Λερὸς ἡ λίρα
πῶς ὁ καιρὸς ὁ εὐτυχὴς δὲν 'πέρασε γιὰ πάντα,
ὁποῦ τὸ εἰκοσάφραγκο ἐπῆγε 'στὰ τριάντα.
Ἀλλὰ καὶ 'στὸν ἀπόστριτον νὰ 'πῇς τὸν ξανθομάλλη
πῶς μέσα του δὲν ἔπρεπε πολὺ καιρὸ νὰ βάλῃ,
γιατὶ ὁ νῦν Πρωθυπουργὸς τὸν πρὶν Πρωθυπουργέν
τῆς Ἀντιπολιτεύσεως τὸν εἶπε ἀρχηγέν.
Σιγὰ σιγά, δὲν ὠφελεῖ νὰ φαίνεται θυμόνων,
κι' ἂν ἔχῃ μὲ τὸ κόμμα του τὸν Εὐταξίαν μόνον,
ἀλλὰ δὲν πρέπει δι' αὐτὸ νὰ βράζῃ κατηφὴς
κι' ἂς μὴν ξαχάνῃ τὸν Ἰὼβ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς.
Μὰ καὶ τὸν Πὶτ χαιρέτα μου, τὸν πρὸς ἀρχὴν ἀργῶντα,
κι' εἰπέ του, φίλε Περικλῆ, νὰ στέργῃ στὰ παρόντα
καὶ νὰ ἐλπίζῃ πάντοτε κι' ἐκεῖνος 'στὰ καλλίτερα,
νὰ μὴν ξεπέφτῃ δὲ ἀάν Πὶτ καὶ νὰ μαλάζῃ πίτερα.
Π. Λοιπὸν θὰ φύγῃς, Φασουλῆ, κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι;
Φ. Θέλω νὰ φύγω μόνος μου πρὲς τάξενα τὰ μέρη,
ὁποῦ πλανᾶται κατ' αὐτὰς ἀπὸ βροχὴ μυσχίδι
ὁ πεζοπόρος ἀδελφὸς τοῦ Παρασκευαΐδη.

Ἐκεῖ κι' ἐγὼ νὰ περπατῶ 'στὰς στεππας τῆς Ρωσσίας,
νὰ δοκιμάζω τούρανοῦ συχνὰς ψυχρολουσίας,
κι' ἀσύδοτος κι' ἐλεύθερος ἐξόδων καὶ δαπάνης
νὰ πλανηθῶ χωρὶς Ραλλοῦ ἀὰν 'Οδοιπόρος πλάνης,
καὶ νὰ βαφαίνω μόνος μου τὴν μιὰ καὶ ἄλλη στέππη
μ' ἕνα ραβδὶ 'στὸ χέρι μου, χωρὶς λεπτὸ 'στὴν τσέπη,
καὶ σὰν Ἀμλέτος νὰ ρωτῶ κατάκοπος καὶ νήστις
ἂν ζήσῃ μὲ τὸ δάνειον ἡ τῶν Ἑλλήνων πίστις,
ὡς ὅτου τέλος, Περικλῆ, κι' ἐμένα τὸν Ἰούδα
μὲ χάψῃ καμμιὰ Ρούσσικη καὶ μαλλιαρὴ ἀρκοῦδα,
καὶ 'στὰς ἐρήμους ἀκουσθῇ ἀλαλαγμὸς ἐξὸς
καὶ παύσω περιθώρια νὰ πέρνω 'στὸ ἐξῆς.

—

Φεύγω δίχως νὰ τὸ θέλῃς,
φεύγω 'στῆς ἀλὸς τὰς θύνας...
πότε πότε νὰ μοῦ στέλλῃς
λίγη βρῶμα τῆς Ἀθήνας.

—

Τὸ πουγγί μου εἶναι σκέτο,
ἀν κι' ἐπρόσμενα στερλίνας...
στέλλε μου, βρὲ Περικλέτο,
καὶ καμπόσαις καββαλίνας.

—

Π. Ποῦ θὰ πᾷς καὶ ποῦ θὰ μείνῃς;
μὴ ζητῇς ἄλλου δρασμά...
φεύγεις φεύγεις καὶ μ' ἀφίνεις
σὲ μιὰν ἄκρ' ἀπελπισιά.

—

Πρόσμεινε ν' ἀναχωρήσῃ
τῶν Ἐγγλέζων ἡ ἁρμάδα,
κι' ὁ γιαλὸς νὰ ξεβρωμήσῃ
ὡς 'στὴν ἄλλην ἑβδομάδα.

—

Φ. Δὲν μπορῶ...θὰ φύγω...τρέχω
'στοῦ γιαλοῦ τῆς ἀμμουδιᾶς.
καὶ σὰν φίλαγγλος θ' ἀντέχω
εἰς Ἐγγλέζων μυρωδιᾶς.

—

Δὲν μπορῶ... θὰ φύγω—εἶμαι!—
καὶ στιγμαὶς μοῦ μένουν λίγαις,
κι' ἂν 'στὸν δρόμο δῇς φοφῆμαι
νὰ τὸ τρῶν χιλιάδες μυίγαις.

—

Σὺ ποῦ τόσο μ' ἀγαπᾷς
καὶ γενναία εἶσαι φύσις
ἀπὸ μέρους μου νὰ πᾷς
'στὸ φοφῆμι νὰ τρυφήσῃς.

—

Π. Φεύγεις φεύγεις—ὠμένα!
τὰ ξεράδια σου ν' ἁπλόνῃς
καὶ μαζί μου ὁλόενα
τὸν Μπελιὲ νὰ φασκελώνῃς.

—

Θὰ σοῦ στείλω προϊόντα
τῆς Ἀθήνας καὶ φοφῆμι,
καὶ θὰ κλαίω γιὰ τὰ φόντα...
αἰωνία των ἡ μνήμη.

—

Κατευόδιο, Φασουλῆ,
τὸν κακό σου τὸν καιρό...
δέξου τοῦτο τὸ φιλὶ
καὶ μπαγλάρωμα γερό.

Ἡ Πανελλήνιος Ἀτμοπλοΐα
μὲ τὰ μεγάλα της καὶ τόσα πλοῖα.

—

Ὕμνος γι' αὐτὴν ἂς ἀκουσθῇ κὰν Ὀρφικὸς κὰν Λίνιος...
ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, ἀκμαία Πανελλήνιος!
ὡσὰν καὶ σὲ δὲν ἔγινε ὡς τώρα ἑταιρία,
καὶ σὺ 'στὸ μέλλον ἀγαθὰ ὑποσχέσαι μυρία.

—

Ἀκαταπόνητος μεχθεῖ κι' εἰς ἔργα προσδένει,
μὲ σκάφη Πανελλήνια ὁ κόσμος ταξιδεύει,
κι' εἰς Δύσιν κι' εἰς Ἀνατολὴν κι' εἰς πασαν προκυμαίαν
ἀναπτερῷ μιγάλαυχος τὴν γαλανὴν σημαίαν.

—

Εὐδιπιδες τὴν χαριτοῦν ὁμογενεῖς πελάοι...
μεγάλοι τὰ ταξείδια της, τὰ πλοῖα της φρούρια,
Συμβούλιον, Διοίκησις, τὰ πάντα ἐντελῆ...
ζήτω ἡ Πανελλήνιος, ὑπερῷ της πρέπουν θούρια.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Παντελῆς ὁ Καραβίας ὁ ἐπιστατεστὴς
θὰ ἐκδίδῃ κατὰ ρῆγα ΠΑΡΑΤΗΡΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ,
καὶ πιστεύω πὼς καθένας θὰ γραφῇ συνδρομητὴς
προπληρώνων δύο φράγκα ἢ δραχμὰς μὲ προθυμίαν.

—

Κυνοσουλήνος τοῦ Ἀγγέλου ἡ Ἀρτεμὶς Καλλίστη
Παθὲ τὸ δίκαιό της ἔχον δράστα τρανόν,
κι' ἀντιμιλήσηκεν ἄξιος ἐμβριθοὶς ρεζίσης κύριος
πρὸς τιμὴν τῶν γονιστήρων καὶ χαρὰν τῶν συγγενῶν.

—

Ὁ τῶν τραγελαφίων Διευθυντὴς Πωπὸ,
τοῦ πολυλλέων ἔρχων τὰ νήματα χρατεῖ
καὶ νοῦς τὸν διακρίνει, ἀνδρισμὸς σκληρότερον.
μετέβαλε τὴν ὄψιν τοῦ παλαιοῦ Φαλήρου.
Ἔκεῖ διπκετάδικες, γοροὶ καὶ μουσικὴ,
καὶ ἀκαλόστομοι καὶ τρόποι λαΐκεί,
καὶ μὲ τὴν τέχνη στένεια κι' ἡ φούχτη πέρνει δρόμον,
καὶ μένει διὰ βίου πρὸς τὸν Πωπὸ εὐγνώμων.

—

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πὼς 'στὸ σπῆτι μου ἀνοίγ,
στὴν Νεάπολιν ἐνάνω — κι' ἀπὸ τρώδε συνδρομεῖ
μὲ ξενοδοχεῖο Βάθη, — ὁρὸ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' ἀλκοβοκὴ,
καὶ μιὰ χῶρα δίχως ἄνδρα, — τοῦτον ἄλλοτε μαρὴ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ἀδρ τοῦ Προεστείου κουτσοῦ πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔνγατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔβρα πάλιν οἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ	γιὰ τὰ ἔτσια ὅρους μέρη	— δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι
κι' ὅσον ἔχω ἐλευθερίαν	— κι' ὅσους μοῦ κατεβαίνει	Κι' ἕνα φύλλο δὲν πραστῇ	— ἔτσιος συνδρομητής.
Συνδρομητὸς τὰ δέκοντα	— γιατὶ ἔσπιτα δὲν ἔβρα	κι' ὅποιος τὸν παρὰ δέν δίδει	— θὰ τὸν σᾷς μαῖρο φίδι.
καὶ 'στοὺς Ἀθηνῶν τοὺς πλοὺς	— καὶ εἰς τὸν ἐλληνικὸν,	Γράμματα καὶ συνδρομὰς	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐκεῖ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ὅρους μέζα κι' ἐνορείτην.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μέρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— φράγκα δέδεκα καὶ μισό.		

Σεπτεμβρίου δωδεκάτη
καὶ τελειόνει τὸ μαχάτι.

Τριακοστὰ ἐνενῆντα καὶ μὲ ὀκτὼ ἀκόμα,
ὁ Φασουλῆς φθίνει τῆς ἐξοχῆς τὸ ὄφρα.

Ἐπάνοδος τοῦ Φασουλῆ
ποῦ συγκινήσεις προκλεῖ

(Ὁ Περικλῆς ἐξέρχεται μετ' ἄλλων Περικλέτων
καὶ δέχεται μετὰ πομπῆς καὶ τῶν ἐξαιρέτων
τὸν Φασουλῆ τὸν ἥδεως, ποὺ μ' εὔθυμον ψυχὴν
ἐγύρισε φαμελικῶς ἀπὸ τὴν ἐξοχήν.

—

(Τὴν παλαιὰν φιλίαν των εἰς τοῦτον ἐνθυμίζει
καὶ τὸν φιλεῖ καὶ τὸν γιλεῖ καὶ σκλὶκ τὸν γεμίζει.
ἕνα πρὸς ἕν' ἀσπάζεται καὶ ὅλα τὰ μωρά του.
μὰ διαχύσεις τρυφερὰς ἀκουσεκεῖ ἡ κυρά του.
μεγάλων πόνων ὅλα κι' αὐτὰ πρὸς ἀπαλαμὸν τοῦ δείχνει,
ὁ δὲ Ὀθίλλος Φασουλῆς λιζὲ ματιὰ τῆς ρίχνει.

—

(Θωπείας δέχεται πολλὰς κι' ὁ Γιαννοῦλ, ὡραίας σκιλίας,
πιστὸς φρουρὸς τοῦ Φασουλῆ κι' ἀχώριστός του φίλος.
κι' ἀνῷ πηδᾷ μὲ τὴν οὐρὰ κουνήματα ποικίλα
τὴν προσοχὴν του ἐριστὴ ἐγκυμονοῦσα πλήλα).

—

Π. Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ, δὲν ξέρω πῶς ἐχάρηκα...
ἐδῶ ξέρεις τί αἰσθανόμαι σὰν ὅλα πάω, μπεγλιδάνι,
καὶ τὰ καὶ τὰ μωρούδια σου, ποὺ πάντα ἀσκαλιζόμουν
ἡ τόση κακεπράσις τῆς ἐξοχῆς τὰ κάνει.
Πραγματικῶς τὸ Μὺ - Ῥιπὸ σ' ὠφέλησε πολύ

καὶ σὰν Ἀράπης ἔγινες μὲ μαῦρα μαῦρα φρύδια.
ἀλλ' ἔμως μὲ συγκίνησιν κυττάζω, Φασουλῆ,
πὼς καὶ τοῦ Γκιούλ τοῦ σκύλου σου μετρούνται τὰ σκαλίδια.
Ἐσὺ 'στὸν κόσμον ἔτυχε χαιθεῦ προστάτου
καὶ σύρας ὑπηρετῶν καὶ σκύλων θερμοκέπις,
κι' ὅταν κανένας σὲ ἰδῇ φαμελικῶς 'μπροστά του
καμάδαν' ἰδέαν ἀμυδρὰν περὶ χρεωκοπίας,
πρὸ πάντων ὅταν, Φασουλῆ, γυρίζῃς ὅλο πέρα
ἀπὸ τὸν ὑγιέστατον τῆς ἐξοχῆς ἀέρα.

—

Φ. Ἀγαπητέ μου Περικλῆ μὲ τὸ βκρο σταλιαρὶ
δέξου θερμὰ φιλήματα φιλτάτου κακκαλιαρῆ.
Ἐκλυδωνίσθην μὲ ἐκεῖνας ἑβδόμες τριακοσίας
κι' ἐκαθίσα 'στὸ Φάληρον ὡσὰν Τριμπίας,
κι' ἐβρήνησα φαμελιαῖως ἐκεῖ σπρὰ τὸν τοῦτον
ἐν τῷ μνησθῆναι Περικλῆ, τῶν ξεπεσμένων φρόντων

—

Ἰδέτε τὸ εἰκοστέτατον τῶν χρωμογράφων θῆμα,
μὴ μ' ἐκλαμβάνετε ἀκμὴν, ποὺ ἔσχισα τὸ μνῆμα.
Ἀγρίκ μὲν ἡ ὄψις μου καὶ ὁ χιτών μου μέλαν,
μὰ ἀρωτᾶτε πλέον μελαίνης ἡ τσέπη μου φυλλάδ.
Πεντακοσίων στερλίνων ὄρακμῶν καὶ περιπλέον
δὲν ἔπαυσα νυχθημερὸν μεροληπτῶν καὶ κλαίων.

καὶ ἀναθέματα πολλὰ τῆς τύχης παρελήρησα
κι' ὡς Τραπεζίτης Φαλήρεως στὸ Φάληρον 'φαλήρισα.
Ὡς ἄχρηστον χρεώγραφον μ' ἐφίνετο ἡ πλάσις.
ἀκούσας δὲ εἰς τὸ νερὸν τῆς κυανῆς θαλάσσης
πῶς κατακλυσμὸς χρυσοῦ εὑρίσκεται κι' ἀργύρου
εὐθὺς νερὸν θαλάσσιον ἐπῆρα τοῦ Φαλήρου,
μήπως μ' αὐτὸν τὴν μέθοδον τῆς παντοκτίσεως βγαλῶ
καὶ μ' ὄνειρον τὸν εἰσπρὸν μου ἐπλάνεσα γλυκύ.
ἀλλὰ μὲ τὴν ἀνάλυσιν δὲν ηὗρα τίποτ' ἄλλο
παρ' ὅσαις βρώμαις ἄφησαν οἱ ἀτοὶ τ' Ἀγγλικοί.

—

Τοῦ κόσμου τὰ χρεώγραφα ἐλάκτιζε ὁ μάγκας
κι' ἐμπρὸς μου ἔτρεχε θολὸς ὁ Τίγρις κι' ὁ Εὐφράτας,
ὡς ὅτου πιὰ ἡ Φασουλὴ μ' ἐπῆγε 'στὸ Λουτράκι
νὰ κάνῃ κομπόσα λουτρὰ γιὰ πᾶρωστα νεῦρα της.
Εἰς τοῦτον δὲ τὸν μάκαρα κι εὐλογημένον τόπον
συνταγματα καὶ στρατικοὶ κορίνοι καὶ κυνόπαν
μᾶλις ἐπῆραν μαρμαρὰ τῶν Ἀθηνῶν τὸ θρίαμβα
ἐρρουφῆξαν χῶρ' ἔτρεχεν τὸ κυανὸν μου αἷμα.
ἐγὼ δὲ βλίπων ἀφειδῶς τὸ αἷμα μου νὰ ρέῃ,
ὦ χρόνοι εἰς, ἀνέκραξα, εὐτυχιῶν ὡραῖοι,
τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμα μου, ποῦ πίνουν οἱ κορέοι,
τοῦτ' ἐστί, ποῦ τὸ ρουφοῦν τῆς Λόντρας οἱ Ἑβραῖοι.
Τὸ πνεῦμα καὶ τὴν πρόοδον τῶν νεωτέρων χρόνων
'στὸ μέρος τοῦτο ψάρια κι' ἐγὼ κι' ἡ πίρδικά μου,
κι' ἐπίρασαν μοντέρες μ' ἕνα λουτρὸ καὶ μόνον
τῆς Φασουλίνας τὰ νεῦρα κι' ἀρχίσαν τὰ 'δικά μου.
Ὡς ἔξω μὰς ἐξέβγαλε καθὲ κορρὸς καὶ σκνίπα
κι' ἐγὼ ποῦ μὶ ἐφάνταζεν ἐπίστρεψα δισαλῆν
εἰς ὅσους μὶ πρώτηπαν γνωστοὺς κι' ἀγνώστους εἶπα
πὼς οὐ παντὸς 'στὴν Κόρινθον καὶ 'στὸ Λουτράκι πλεῖν.

—

Καὶ τότ' ἔγινετο βοὴ καὶ γαλασμὸς Κυρίου
γιὰ τὸ τελεμπρίδιον θερρῶ τοῦ Σιπτεμβρίου,
κι' ὅλ' ἡ ἀντιπολίτευσις, κι' ἡ μεῖζων κι' ἡ ἔλασσων,
μετὰ φωνῶν σπαρακτικῶν καὶ ἄρθρων ἐπιθέσεων
ἐσάλπιζε πῶς ἄρπαστα τὰ ἀράτως τὰ κορδόνι
κι' ἤρὰν ὅτ' ὄνειρα Θεοῦ προφῆκατε γατόνοι.
Ἀλλ' ὅταν 'στὴν Φαληρικὴν ἀντίκρυσα πλατεῖαν
τῶν κορδωμένων Ὑπουργῶν τὴν ἀριστερατέραν
κατόπιν τοὺς γκιόλους, κακοχρῶν καὶ μαύρων
νὰ γλυκοκυνηρίζεται 'στοῦ κύματος τὸν ῥύθμον,
ὅταν τῆς Κυβερνήσεως ἰδοντέζα τὰ μέλη
πῶς δὶν τοὺς κόβει τέσσερα, πῶς ὄσκαι θὲν τοὺς μέλει,
κι' ὁ Θεοτόκης ἔπαιζε μονῆ ζυγὰ γιατάκια
φαρδιὰ πλατιὰ ἐξαπλωτὰ 'στὴν ἀμμουδιὰ τὰ φύλλα,
κι' ἕνα γιὰ λίγα φώναζα, θὰ πληρωθῇ καὶ τοῦτος
φέρτε φιστίκια, βρὲ παιδιά, κι' ἂς παίξῃ τὸ λαγοῦτο.

—

Καὶ τότε θεῖος ὄνειρος, βρὲ Περικλῆ, μ' ἐφάνη.
πλῶθι καὶ μείνε ἡ πατρὶς σοῦ στάσιας, μπεχλιβάνε;
Δὲν βλέπεις πῶς μὲ δίκαια κομπόσα κυνηγοῦμε;
σὲ μιὰ κουτσαλιὰ γερὸ δὲν πρέπει νὰ πυγκύρῃ.
Πᾶρ' ἕνα εἶσαι 'γκαγγερὸ 'στὸ χέρι μὲ κορδόκ
κι' ἕνα μπουκάλι φαρφουρὶ γιομάτο μαυρίκι.
κι' ὅπως πολλοὶ ἐπίτροποι ὅτας Ἐκκλησίας βγαίνουν
τὰς ἐπισήμους ἐορτὰς μὲ δίσκους περὶ βραλῦ,
κι' ἐγὼ τοὺς ἐνοίρτας των μ' ἀνθρώπερ τοὺς ραίνουν
βινθιὰ εκε. κύριε, τοὺς λέγει, γιὰ τὰ λαΐς,
ἔτσι κι' σύ, βρὲ Φασουλῆ, πῶ εἶσαι μαλαγάνα,
πᾶρε τὴν λαθὲ γιατοσιὰ τῶν Ἀθηνῶν παγάνα,
καὶ ῥάντζε καὶ φώναζι ἐδῶ πατριῶτικι εἶσθε
ὅστε τῆς Ῥωμιωσύνεως αὐτὸ ποῦ πρωτρίσθη.

—

Κι' ἐγὼ ἀμίσως μιὰ καὶ ὅπο εἰς τὸν Σκυλεύδη 'πῆγα,
ατυπῶ 'στὴν πίρτα κι' εὐτυχῶς 'στὸ-σπῆτι του τὸν 'βρίσκω,
ἀρχὰ δὲ τὸν ἐξώρισα εἰς τὴν σαϊκὶν τοῦ Ῥάγκ
μιτὸ ἑκατομμύριο μοῦ ἔρριξι 'στὸν δίσκο.
Κατόπιν τρέχω 'στοῦ Συγγροῦ κατενθουσιασμένος,
βοηθεῖκ σας, κυρ Συγγρέ, τοῦ λίγω δακρυσμένος.
κι' ἐκεῖνος ὁ ὀχτὼ δύτερου γιαῖς μεγάλον πόνον δαίχνει
κι' ἕνα ἑκατομμύριο αὐτοστιγμεὶ μοῦ ρίχνει.
καὶ τότ' ἐγὼ σὲν κράτησα κι' ἁμπρὸς του γενατίζω
καὶ μ' ὄρθιον ἀνθόνιρο τῆς Χίου τον ραντίζω,
καὶ τέλος πάντων, κύριοι, νὰ μὴν πολυλογῶ
ἕνα παληρομανόρρηκτο ἐπροσέρρα κι' ἐγώ.
Νὰ τὸ τακτικεμερίδιον εἰς τὸν Τριανόπην εἶπα
κι' ἀμίσως στεῖλε το 'στὸν Γὺ, κύτον τὸν Ἄγγλον γύπα,
κι' ἂν συζητήσεις ἔγινεν γιὰ τοῦτο παλαβοί
τὸ 'μαζεψα ρεφενηδὸν, καὶ σὺ μολὼν λαβέ.

—

Καὶ τώρα, φίλοι κύριοι, θερμῶς παρακαλῶ,
ἂν δίχως λόγια θέλατε τοῦ κράτους τὸ καλὸ,
ὅλοι μαζὶ καὶ χωριστὰ καθένας μὲ φανάρι
γιὰ τὸ τακεμερίδιον νὰ βγοῦμε τοῦ Γενναρη.
Σύρτε σὲ καθὲ μαγαζί, σὲ καθὲ κερρηνί.
ἀπ' ὅπερον ἀντικμήνετε ζητεῖτε ριφινί,
τὲς πληρωμὲς ἀπὸ κεινοῦ μὴ λέγατε δυσκόλους,
πρέπει νὰ μαθῇ, κύριοι, κι' ὁ Ἕλλην νὰ πληρώνῃ,
ἂν θέλετε νὰ δείξωμεν καὶ 'στὸν Μπελιὰ κι' εἰς ὅλους
πῶς ἔχομε χαμοθεὲ καὶ μπάρμπα. 'στὴν Κερκύρα.

—

Ἐγὼ δ' ἐρίμβαζα σκυρτὸς 'στὴν παραθαλασσίαν
κι' εἰς κύματος ἕδοσκα χρυσοῦς μὲ πλάνον φαντασίαν
καὶ ἄλλες θεῖες ὀνείρες, βρὲ Περικλῆ, μ' ἐφάνη. . .
εἶδα καθένας νὰ φορῇ μυρτόπλεκτα στεφάνι,
καὶ γύρω μου σὰν νάκουσα πῶς τῶν Ρωμιῶν ὁ τόπος
ἀνιεκηρύχθη παντοκρὸ μουφλοζῆς χριεκάστος,
καὶ ὅτ' αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἐβάκχευαν τὰ πλήθη.
σημαῖαι δ' ἐκυμάτιζαν εἰς τὰς πυκὰς τῆς κόρας,
καὶ σώπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἐν βίᾳ προσεκλήθη
νὰ ἑορτάσῃ τὸ συμβὰν ὡς ἑορτὴν τῆς Λαύρας.

—

Καὶ ῥήτορες ἠκούοντο καὶ μανιομένων στῖχοι
καὶ μουσικὴ μὲ βόμβαρδα καὶ φρυγικὴν ἀντῆχεν :
ῥεζίτι 'στὴν Ἀνατολή, 'στὸν Πίνδο ξημερόνει,
μακρὰ' ἦναι νύκτα 'στὰ βουνὰ κι' ὁ Ἕλλην δὲν πληρόνει.
Κοκκέρδους ἅσπρας ἔβλεπα τὰ στήθη νέγρων ὅλα
καὶ μπαγὶ καὶ μπούμ ἀδίκαστα βροντοῦσαν πυροβόλα.
κι' ἐκεῖνοι ποὺ δὲν τέκναιν βιαστοῦσαν τὴν κοιλιὰ των
κι' ἐκεῖνοι ὁποῦ τέκναιν τρκδοῦσαν τὰ μελλιὰ των.
Καὶ νὰ χορὸς 'στ' Ἀνάκτορα καὶ φωταψίαι τόσαι
κι' ἰσπρωχνόντο οἱ χορευταὶ, πατοῦς μὲ καὶ πατῶ σε,
προσῆλθεν δὲ 'στὸν ὠαγῆ τοῦ Βασιλέως εἶκον
καὶ μειζόνες κι' ἔλασσονες μερίδες τῆς Βουλῆς
κι' οἱ Δημαρχοι μετὰ λγητῶν καὶ λγητοφυγοδίκων
κι' ὁ Παππακυριτσόπουλος, κι' ὁ λήσταρχος Τσουλῆς.

—

Οὐχ ἧττον ἡμεῖς ἔσπευσεν εἰς τὸν χῶρον προθύμως
κι' οἱ Πρέσβεις τῶν Δυνάμεων, καληδέντες ἐπίσης,
κι' ἤκουον πῶς τὸ γεγονὸς τὸ μέγα κατορθώθη
κι' ἐξεπληρώθησαν ὄφελεί τοῦ Καραπάνου πόθου.
Μὲ τοῦτους προσκληθήσαν κι' ὁ Γὺ-καὶ τρεῖς Ἐγγλέζοι
τὰ ψίχουλα τοῦ γεύματος μὲ τρόπο νὰ μαζέψουν.

κι' ἐκάθισαν ἀγωνιστὰ μεγάλοι 'στὸ τραπέζι,
αὐτοὶ ποὺ ἀγωνίσθηκαν γιὰ νὰ μᾶς μουφλοζήσουν·
ὁ δὶ Τσουλῆς σὰν ἔγινε ἀπὸ σκαμπάνιας τάπια
τὸ ὄστρωσε 'στὸ κλίφτικο μὲ τὴν βαρβὰ του καπὰ :
«Παιδιὰ μ' σὰν θέλτε λεβεντιὰ καὶ κλέφτικι νὰ γενῆτε
τὸν Παππακυριτσόπουλο 'ραττήσετε κι' ἐμένα.
καὶ τότε κανονίρκιδες βαρβᾶτοι θὰ φανῆτε
καὶ μήτε θὰ πληρώνετε κουτόνι σὲ κανένα.»
Κι' ἐμπῆκαν ὅλοι 'στὸ χορὸ κι' ἐγὼ ἐπῆρα φόρα
χωρὶς 'στὸν κύριον Τσουλῆν κανεὶς νὰ μὲ συστήσῃ.
κι' ἀκούσθη ἀνωθεν φωνὴ πῶς πάντοτε καὶ τώρα
ἡ κλεφτουριὰ πρωϊρίσταται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

—

Μιγαλοστούρους ἔδωσαν εἰς πάντα κλέπτην ὅσιον
κι' εἰς ὅσους ἐθκαμάρισκ μὲ θησαυρὸν δημόσιον.
κι' ἐχρίσθη Μεγαλόσταυρος ὁ καλὸς πατρικὸς
καὶ διορίσθη κι' ὁ Τσουλῆς Ταμίας Κεντρικὸς
Παππαλῶν ράσσα 'φόρισαν κι' εἰς μερικοὺς δημίους
καὶ τέλος ἐπασκαλεύθην μὲ ταγιαρῶν μουντζοῦρας
ἐκείνους ποὺ τοὺς ἔκπιτσε νὰ κάνουν τοὺς τιμίους
κι' ἐκάπαζαν ἀπὸ 'ντροπὴ τῆς ἐντιμίας των μουρές.
κι' οἱ βλάκες οἱ ἀναριτοὶ ἐσούρτο δρέπει
κι' ὄρσι, τοὺς φώναζαν παντοῦ, τιμὴ μουντζουρωμένη.

—

Καὶ ἄλλες θεῖες ὀνείρες, βρὲ Περικλῆ, μ' ἐφάνη
πῶς ἡ Χαλίφκ ὕψωνε μὶ κοπτερὸ ὄρεπάνι,
κι' ἐγὼ τῆς εἶπα : «προσοχὴ κυρία τῶν νιρτέρων,
ποῦ φέρεις ἐπανάστασιν 'στὰς χώρας τῶν ἀντίρων,
πρὸς τί δὶ τώρα τοῦ παντὸς ἡ πρασοχὴ ἀστραφῆ,
ἀκόμη πῶς δὲν ἤλθετε 'στὰ κλαπιὰ ἐδῶ ;»
Κι' ἐκείνη μοῦ ἀπήντησε : «κὸν ἤλθα, μπουνταλᾶ,
γιατὶ μεγάλως σέβομαι τὰ γένεια τοῦ Μελᾶ·
ἀλλ' ὅταν καθαρίσετε καλὰ καλὰ τοὺς ὄρμους
καὶ τέλματα κι' ἐλεάδεα καὶ βούρκους κι' ὑπονόμους,
ὅταν παντοῦ θὰ ὀσφραίνθῇ τόξυ τὸ φανιδὸν
καὶ καλὸ τὸ λιγάμενον ὑπερμαγγανιδὸν,
τότε κι' ἐγὼ ἡ ὀδοντωτὸς καὶ σᾶς κοπῶ γκλιαστρα
θὰ χύσω καὶ 'στὰς ὄψιες σας τὸ συμπαθές μου χρῶμα.
γιατὶ καὶ σεῖς γνωρίζετε πῶς ἡ 'ντικὴ σας πάστρα
γιὰ μένα θένει πάντοτε ἡ καλλιτέρα βρῶμα.»

—

Καὶ ἄλλος θεῖος ὄνειρος μ' ἐφάνη, Περικλίτε,
πῶς 'στὸ Πανεπιστήμιον, ποὺ βγάζει τοὺς φωστῆρας,
οἱ φοιτηταὶ μὲ ῥόπαλο, πιστόλι καὶ στιλέτι
ὡρμοντα κατὰ τελῶν εἰς τῶν Σχολῶν τὰς θύρας.
Κι' ἀγὼν συνήφθη κρατερὸς καὶ ἐκ τοῦ συστάδην μάχη
κι' ὅλίγου ἔδειν τὸ φλογερὸ Κιμώνι νὰ κανῇ.
ὁ Πατριάρχης μ' αἱμάτα πολεμιστῶν ἔβρεχη
καὶ πέντε βόλια 'σφύριξὲν 'στ' αὐτία τοῦ Κοραῆ,
κι' ὁ Κοραῆς ζωντανὸς κι' ἐβέλτιστ' ἐν χορῷ
ἡμωρὲ Πανεπιστήμιε καὶ τοῦτο μὶ φορὰ.
Κατέβη δὲ λυσίκομος καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη
κι' ἐσπασε 'στὰ κεφάλια των πλὴν χρυσοῦ τὴς δόρυ.
κι' ἔταξε τὸν Ἀπόλλωνα φρουρὸν πρὸ τοῦ Ταμείου
κι' ὅλας τῆς πύλας ἔκλεισε τοῦ Πανεπιστημίου.
Κι' ἐνόσῳ ἐὰν ἐβλέπετο τὸ φλογερὸ Κιμώνι
τὸν κόσμον δὲν ἐτρόμαζαν συχνὰν πελάγιων δράματα.
κι' ἐπῄγοντο κι' οἱ πατρινοὶ κατάκλειστον νὰ μείνῃ
νὰ μὴν παραφορτώνωνται 'στὴ ῥάχη των τὰ γράμματα.

—

Καὶ ἄλλος θεῖος ὄνειρος μ' ἐφάνη ἕνα βραδὺ
πῶς ἔλαμπε 'στὸ Φάληρον ἠλεκτρικὸν σκοτάδι
καὶ κάπου κάπου ἄνεβαν ρετσίνας καὶ ὀρδὶ
καὶ δὲν 'μποροῦσε ἄνθρωπος τὴ μοῦτρα του νὰ ἴδῃ.
Ἐγὼ δ' ἐγὼ ἀρμένιζα πρὸς τάστρα τοῦ ἀπείρου
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ μ' ἐθαρροῦνε τὰ σκότος τοῦ Φαλήρου,
ἰδοὺ πρὸς τοῦ ὁρίζοντος τὰ τέσσερα σημεῖα
γλώσσαι πυρὸς ἀνήρχοντο κατὰ τοὺς οὐρανούς
κι' ἀχώριζαν κι' ἑνώνοντο κι' ὡς γλῶσσα ἦσαν μία
κι' ἐτρόμαζε κι' ἐξίστατο τῶν θεατῶν ὁ νοῦς
Καὶ καθὲ ὀλόσος ἴμενε ξηρὸν καὶ γυμνωμένον
καὶ τότε φίδια πάμπολλα, μικρὰ τε καὶ μεγάλα.
ἐκ τῶν ὁμῶν ἐξόρμησαν τῶν καταλειγμένων
καὶ μὲς 'στὰ σπῆτια 'τρύπωσαν καὶ δὶν κρῶξαν γέλα.
Πολλοὶ κατέπεσαν νεκροὶ ἐκ τῆς κεκώσης ζέστης,
μὶ πέντε τρουμπιὲς ἔτρεχε ὁ καθὲ πυροσβέστης.
κι' ἴδαμεν φῶς 'στὰ πέλαγα καὶ 'στῆς ἀκρογιαλιᾶς,
κι' ἐγὼ στεγνὴ δὲν ἔπαυα τραχᾶτος νὰ δίδω
τῆς σαύρας καὶ τῆς ἐχεντρικὲς καὶ τῆς δεντρογαλιᾶς,
ὡς ὅτου πλέον ἡ Ἑλλὰς ἐπῆρε ὅλη φόκο.
κι' ὅταν λαμπρῶς ἐξήντριψε καὶ κατεργγυβόλει
τῶν φώτων ἡ σεπτὴ κιστὶς κι' εὐκίνων Χαναναΐς,
σὰν Νέρων ἔσχατος κι' ἐγὼ κατοστρῶσαν ὅλη,
μήπως ἀπὸ τὴν τίφραν σου σπορὰ φυτρώσῃ νιὰ».

—

Καὶ νὰ ὁ μέγας Μωϋσῆς ἐπρόβαλε κορεί
κι' ἐγὼ τοῦ εἶπα : «δὲν μοῦ λὲς ἀλήθεια, Μωϋσῆ,
ἐκείστες πρκγματικῶς καὶ ἡ 'ντὶκὴ σου βάτος
καθὼς αὐτὸ τὸ εὐφλίκτον τῆς Ρωμιοσύνης κράτος ;
Εἶσες φωτιὰ καθὼς αὐτὴν ; . . . ἀμὰ δὲ : ἂν ἔχῃς τύχη . . .
ὅλους ἐμεῖς σὰς παίζομε μὲ τὸ μπορὸ μας νυχτ.
Σὰν κουτσομπόλης φαίνεσαι πῶς εἶσαι, Μωϋσῆ,
κι' τώρα ξεφαρτώσου με παρκαλῶ καὶ σύ.»
Αὐτὰ τοῦ εἶπα. Περικλῆ, μὲ γλῶσαν κοπτερὰν
καὶ τὸν ἐξεφτιλίσθησα 'στὴν πανέμορφην πυρὰν,
κι' αὐτὸς πῶς δὲν τὸν ἔβλεπε τὸ πῦρ τῆς πάλαι βάτου
εἰθὺς σὰν ἀραπόστερο ἐβγῆθη τοῦ γαλάτου.

—

Καὶ ἄλλος θεῖος ὄνειρος... τὸν καρχαρίαν εἶδα,
ποὺ τὸν ἐμπορεπλοίαρχον κατάπιε 'στὴν Χαλκίδα.
Τὸ φοβερὸν σκυλόψαρον κι' ἐκ τοῦ Φαλήρου πέρασε
καὶ τοῦ πλοιάρχου τὸ κορμὶ 'στὴν ἀμμουδιὰ τὸ ξέρασε,
κι' ἀφοῦ τὸν ἐξανάφαγε κατὰ τὸ κορογιάλι
πρὸς τὴν Χαλκίδα 'τραβηξε γιὰ νὰ τὸν ξεκαβγάλῃ.
Κι' ὁ ἀλείβαρχος τριήμερος ἐξαίφνης ἀνεστήθη,
μ' ἔφανη ὁμως ἔπιστε πῶς ἐξελογεύθη.
μὰ πολὺ νάτος ζωντανὸς... βρυκόλαξ θηριώδης...
ζωντάνινε κι' ἀπίθανε σὰν Ρακαμβὼλ μυθώδης.
Κανένας δὲν εἰμπόρεσε πῶς 'πῆκεν νὰ μάθῃ,
ὡς ὅτου ἀπόφασιν συμφόρησιν νὰ παθῇ.
καὶ τέλος κατακέφαλα βουτᾷ μὲς 'στὸν γιαλὸ
καὶ τσὺλλᾷ 'μιὰ συμφόρησις καὶ πάει 'στὸ καλό.

—

Ἀλλ' ὅμως, φίλοι, ἔρχεται μὶ τὴν χρηστὴν ἐλπίδα
αὐτὰ ποὺ ἐξεστόμισα κι' ὡς ὄνειρ τὰ εἶδα
πῶς θὰ τὰ 'σῶ καὶ ζωντανὰ ἐμπρὸς μοῦ ζώντανά
κι' ἐγὼ καὶ σεῖς θὰ στήσωμε λημέρι 'στὰ βουνά.
Πᾶμε σ' ἀπόκτητους σπηλιές, ποὺ μέτα δὲν μᾶς βλέπει,
πῶς νὰ συμώσῃ σκιάζεται πεταμένο πουλί,
ἄφου δ' ὁ λήσταρχος Τσουλῆς τροπαῖον ἔφηνε ἔρημον
ἄουτε νὰ πρασκυνήσωμεν τὸ φέσι τοῦ Τσουλῆ,
τοῦ Βασιλέως τῶν βρυκῶν καὶ πάσης Θεσσαλίας,
ποῦ 'στοὺς καιροσκοπιὲς ἔφερε τῆς παλαιᾶς εὐκλείας.

—

(Των Περιελίτων ὁ χῶρος
φάλλει παιᾶνας ὑψηλούς.)

—

Καλῶς μας ἦλθες... ὠκαινά!...
ἤχουν καϊμάκες καὶ βουνά...
λουλούδια θὰ σοῦ στρώσωμε
καὶ θὰ σὲ μπαγλαρώσωμε.

—

Καλῶς μας ἦλθες... ὠκαινά!...
γαϊδούρι ντιλίκατο
εἶχε ἀπλώσει τραχανᾶ
στὴν Φαληρέϊ κατω.

—

Αὐτὰ ποὺ ἔβλιπες καὶ σὺ
τὰ 'βλέπομε κι' ἐμεῖς ἐδῶ
χωρὶς νὰ πιὼμε κρασὶ
κὰν ρετσινάτο κὰν Βερδῶ.

—

Δὲν εἶναι ὄνειρα ποσῶς,
τὰ φόντα τοῦρκ πὰν καὶ πᾶνε
ποῦ ἄρχυρος κι' ποῦ χρυσός,
μαχαίρι καὶ χαρτὶ τὰ πᾶνε.

—

Ἀπὸ ταξεῖδι μακρυνὸ
μᾶς ἔρχεται κι' ὁ Βασιλιᾶς,
καὶ βασιλεύει 'στὸ βουνὸ
καθὼς ξεκάλτσητος τσοπάνος.

—

Ἴππων ἀκούεται ὕπλη...
ὁ σταῦλός μας θ' ἀνοίξῃ
κι' ἀνταμωλίτισες τρισλὴ
θὰ κάμῃ καὶ θὰ δείξῃ.

—

Θ' ἀλλάξουν κόμμα Βενιζέτικοι
μὲ σαϊνοκόκκινα ματζιὰ
καὶ γιὰ τὰ τζὶ τὶ φιστικιὰ
θὰ γίνωνται κομμάτια.

—

Τὰ μυαλά μας καὶ μιὰ λύρα...
θὰ στειρέψῃ κι' ἡ μπακίρα...
κούφ' ἐδῶ κεῖ κούφ' ἐκεῖ
θὰ μᾶς πάρουν τὸ βρεκί.

—

Νὰ καὶ σπουργιτάκι 'στὴς σκάλας
σὲ δασκάλας μὲ δασκάλες.
Χαμηλὰ ψηλὰ κακίλα,
πουφ, μπεζάδες, σκλιφ, βέλα,
μετακλίσεις, παύσεις, τρέλλα,
καθὼς τοὺς πήγειν' ἔλα,
καὶ χορεύει παρκετάλα
καθεμιᾶς παπαρδέλα.

—

Νὰ παραδὲς ζώστε κι' ἄλλοις
σὲ δασκάλας καὶ δασκάλους.
Κι' ἂν ἀδειάζουν τὰ ταμεῖα τους
'πάτε σ' ἐκεῖνα κι' ἄλλην χώρα
ποὺ δὲν βαροῦνται κομμάτια
μὲ τῆς ἀπλυσιᾶς μονάχα.

—

Ἡ Παιδεία θέλει γρόσια...
μὴ λυπᾶσθε... ὅσα ἔχα...
δῶρο 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,
νὰ παρᾶτε γιὰ ταξεῖδι,
καὶ φωνάζουν οἱ Ταμεῖα:
«πῶ! πῶ! πῶ! οἰκονομεῖα!»

—

Ποντικοὺς θὰ 'χῃς βαρβάτους
τὰ νομίσματα τοὺ κράτους
μέσ' 'στῆς τρύπας των νὰ κρύβουν,
καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
εἰς τοὺς γάτους ἀντικρὺ
τὰ μουστάκια των θὰ στρίβουν.

—

Τὰ ὄνειρά σου ζωντανά,
ψυχούλα δὲν εἶναι πλανῆ...
καλῶς μᾶς ἦλθες, ὠκαινά,
ζωὴ ξεκίν μπιγλιδάνι.

—

Φ. Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ ἐκ τῆς ψυχῆς μου ὅλης,
ὦ Περικλίτοι προσηλεῖς ἐξόλεις καὶ πραώλιες.
Ἐφέτος ἐπανέρχομαι παράποτε πτωχὸς
καὶ μόσπιτον δὲν μ' ἐκλεψαν κανένα δυστυχῶς·
θὰ ἔμεθαν, ὡς φαίνεται, πῶς ἔχασα 'στὰ φόντα,
θὰ ἤκουαν τοὺς ὀδυρμούς, τοὺς στόνους καὶ τοὺς κτύπους,
κι' εἶπαν πῶς γιὰ νὰ κλέψωμε δὲν ἔχω τὰ προσόντα
κι' ἐφέτος ἐπεδόθησαν τοὺς ἄδικους μου μαρσίπους.
Πρὸς χάριν μου παρέδωσαν θεμελιώδη νόμον,
ἐφ' ᾧ καὶ μένω πρὸς αὐτοὺς διὰ παντὸς εὐγνώμων.
Καλῶς σας ἦλθα, κύριοι, 'στοῦ μούστου τὸν καιρόν,
ὅπου βαρέλια πλέονται παλαὶ νυχθημερόν,
τὰ δὲ νερὰ προσωρινῶς κυλοῦν ἐντὸς αὐλάκων
ὡς ποῦ νὰ κρατερίσωμεν φρουρὰς ὀστυφυλάκων.»
Καλῶς σας ἦλθα... χαίροντες μαζί μου ξεφαντώσετε
κι' ἀρπάξετε τὰ ξύλα σας νὰ μὲ ξυλοφορτώσητε.

Παράκλησις μεγάλη
κι' ἂς δοῦμε τί θὰ βγάλῃ.

Τὸ σπῆτι μου 'στὸ Φάληρον λαμπρὸν τὸ καλοκαίρι,
ἀλλ' ὅμως δρόμος πρὸς αὐτὸ σύχρας καὶ φαῦλος φέρει.
κι' ὅποιος περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ σκοτώνεται σὲ λάκκους καὶ χαλάσματα τὰ κῶλα του ν' ἀφήσῃ,
κι' ὁ Δήμαρχος τοῦ Πειραιῶς θερμὰς παρακαλῶ σε
περὶ μικρᾶς ἐπισκευῆς, ταχέως νὰ φροντίσῃ.

—

Πρὸς τούτοις τὸν παρακαλῶ ἐκ τῶν γειτόνων πρῶτος
νὰ φέρῃ κι' ὦς 'στὸ σπῆτι μου ὀλίγον φωταέριον,
γιατ' εἶναι κρίμα κι' ἄδικο ν' ἀφίνῃ μέσ 'στὸ σκότος
πυρσοδιασπάστην ὡς ἐμὲ καὶ Φασουλὴν αἰθέριον.

—

Ἂν δὲ μοῦ κάμῃ ὅλ' αὐτὰ ὡς πρέπει κι' ὡς Ἐλπίζω
πρὶν μοῦ τσακίσῃ τὸ πλευρὰ αἰφνιδίως τις βροντὴ,
μὲ πλάτιγγα Τυρρηνικὴν πρὸς ὅλους θὰ σκληρίζω
ὁ Δήμαρχος τοῦ Πειραιῶς ποὺ εἶναι φρόνιμος ὄντως.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Καρίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου κεντρικῆς πύλης.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μένον κατὰ φορὰ τὰ βγαίνῃ.
κι' ἔτσαν ἔχῃ ἐξυπνάδα — κι' ὅπατε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλεν — δέχῃς νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο**

γιὰ τὰ ἕνα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνομωμένος.
κι' ὅπερος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶγ μαῦρα φίλι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' ἐδῶδες πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὰ σπάρα καὶ τὴ μάρκα — κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.

Δέκα κι' ἐννέα τοῦ Σεπτεμβρίου,
μηνὸς μεγάλου καὶ σωτηρίου.

Τρακόσα ἐννενῆντα κι' ἐννέα λογαριάζω,
ναὶ μέσα 'στῆς Ἀθήνας τοὺς δρόμους λεμεριάζω.

Στὸν Ἄνακτα ὁ Φασουλῆς,
ὁ πολυπράγμων σεβντελῆς.

Α΄

Πιστεύω, φίλε Βασιλεῦ, πῶς θὰ μᾶς συμπαθήσῃς
ἂν πέντε 'μέρες κάθαρσι 'στὸ πέλαγος καθίσῃς.
Εἶναι καιρὸς καθάρσεων, κι' ἂν μέγας καὶ πελὸς
ὀφείλεις περισσότερον τὸν νόμον νὰ φυλάξῃς.
καὶ μὴ νομίζῃς, Βασιλεῦ, πῶς κι' ἄλλοι Βασιλεῖς
δὲν κύπτουν 'στῶν καθάρσεων τὰς νέας διατάξεις.

—

Μ' ὅσα κι' ἂν ἔχῃς ἀπὸ 'μᾶς προσόντα μεγαλήτερα,
μ' ὅσους κι' ἂν ἔχῃς τιμαλφεῖς 'στὸ στέμμα σου ἀστέρας,
ὅσο κι' ἂν τρῶς πολὺ καλὰ καὶ πίνῃς πιὸ καλλίτερα
μπορεῖς τὸ κόμμα τὸ φριχτὸν νὰ φέρῃς τῆς χολέρας.
Κι' ὅπορες νομίζῃ, Βασιλεῦ, κι' ὀλυθινὰ θαρρεῖ
τῶν Βασιλέων τάντερα πῶς σέβεται τὸ κόμμα,
χρωμάζεται μπαγλάρομα μὲ ρόπαλο βαρύ
κι' ἕνα καλὸ καθάρσιο 'στὸ φλύαρο του στόμα.

—

Καθένας ἴσος λέγεται εἰς τὴν ἐπιδημίαν
κὰν Βασιλιὺς κὰν Φασουλῆς, κὰν πλούσιος κὰν πένης,
αὐτὴ δὲν παραδέχεται διάκρισιν κομμίκι
καὶ μένει πεμβακτίδεσσα παντοῦ τῆς οἰκουμένης.
Καὶ σύ, Μεγαλειότατε, ποτὲ δὲν θὰ θελήσῃς
νὰ φέρῃς εἰς τὸ κράτος σου κὐτὸ τὸ βακτηρίδιον,
πρὸ πάντων δὲ εἰς ἐποχὴν παρασφάγου λύσσης,
ποῦ κόψιμο μᾶς ἔπιασε γιὰ τὸ τοκομερίδιον.

—

Εἰς τόσα νέα κόμματα τῆς κρατικῆς Βουλῆς
μᾶς εἶναι ὅλως περιττὸν τὸ κόμμα τῆς χολέρας,
καὶ σύ, Μεγαλειότατε, καθὼ λαοφιλὴς,
θὰ ὑπομείνῃς καθάρσιον ἐπὶ τινες ἡμέρας.
Μ' αὐτὸ τὸ κόμμα ἡ κοιλιὰς ἀρχίζουν ταμπουρᾶ,
σ' αὐτὸ τὸ κόμμα δὲν μπορεῖς τὸ κράτος σου ν' ἀπλώσῃς
καὶ τὸν Καλλίνικη ἔξαρνα νὰ στείλῃς μιὰ φορὰ
καὶ τὰ παπούτσια δι' αὐτοὺ 'στὸ χέρι νὰ τοῦ δώσῃς.

—

Αὐτὸ τὸ κόμμα, Βασιλεῦ, δὲν ἔχει Πὶτ ἢ Ράλλην,
μήτε μὲ φόρων τριγμὸν γεμίζεται μιγκλὰς ἀσχολίας,
χωρὶς ἀντιπολίτευσιν 'στὸν τροπαιοῦχον πάλαν
χαλᾷ τὸ Ἰσοζύγιον ἀντέρων καὶ κοιλίας,
κι' ὁ στόμαχος χρειώκοπαι καὶ πᾶμε 'στὰ Ἠλύσια
καὶ λησμονοῦμεν, Βασιλεῦ, τὰ τσακεχρεωλύσια.

—

Αὐτό, Μεγαλειότατε, τὸ ὁρικαλὲν κόμμα,
ὅπου πρασινοκίτρινον τὸ διακρῖνει χρῶμα,
ὡς σύμβολόν του δὲν κρατεῖ ἐλπίδ, μυρτιὰ, κορδόνι,
ἀλλ' ἅπερος τασσεται μ' αὐτὸ ἁμίσως τὰ κιρδόνει.

Αὐτὸ τὰς πύλας τῆς Βουλῆς ποτὲ δὲν τὰς ἀνοίγει,
αὐτὸ τὰς κλείνει, Βασιλεῦ, καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ,
παν κόμμα μίγα ἢ μικρὸν ἐλπίσῃ θερίζεται
καὶ πέτραν κι' ἀπότριπτον καὶ τρίτον ξεκληρίζεται.

Β'

Ὁπόταν εἰς τὸ Αἶξ-λὲ-μπὰν ἐλούζεστε ἀνίτους
εἰς ἕνα φύλλο Γαλλικὸ κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος
ἐδιαβάσαμε μετὰ χαρᾶς φιλάρεσκος πῶς εἶσαι,
ὅτι τὰς Μούσας ἀγαπᾷς καὶ τὰς περιποιεῖσαι,
πῶς πρὸς ἐκείνας πάντοτε τὴν προσοχήν σου στρέφεις
καὶ σὺ τοὺς νέους ποιητὰς τοὺς συντηρεῖς καὶ τρέφεις.

—

Αὐτὰ πηδῶν ἐδιάβασα εἰς τὴν ἐρημερίδα
καὶ παρ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ μοῦ σκάσῃ ἡ βίδα.
μοῦ εἶπε δέ ὁ Περικλῆς κάλλιστα, βρέ κυρὰ Φεγγῆ,
ὁ Βασιλεὺς θὰ συντηρᾷ, ὁ Βασιλεὺς σὲ τρέφει :
Γι' αὐτὸ ὑπερηφανεύεται ὁμογενοῦς ἐκπέστης.
γιὰ τοῦτο Μέλαθρον καὶ σὺ 'στὴν Φιλοτιμὸ ἔκτισες
καὶ ξένοικους ἐκπλήσσεται κατὰ τὴν παράλιαν ...
ὁ Βασιλεὺς σοῦ τόκτισε χωρὶς ἀμοιβολίαν.
Γιὰ τοῦτο, ἀριστοτιμε, μοῦ 'χῃς χρυσοτόπουλο,
γιὰ τοῦτο ἔχ' ἡ μοῖρα σου ἀλλαιώτικη γραλιὰ,
γιὰ τοῦτο φρακὶ ἔκοψες κεἰ πῶ 'στὸν Ἀϊδονόπουλα
καὶ 'στοὺς Ἑβραίους 'πούλησες τὴν ὄνοιξή βελλαία.
Ἀ ! τώρα πιὰ καταλαβα . . . καὶ σὺ ὁ Φασουλῆς
βεβαίως εὐχοῦμενες θὰ εἶσαι τῆς Αὐλῆς,
ἐνῷ δὲ ζῇς δι' ἀφειδοῦς Βασιλικῆς ζαπάνης
μὲ πρόπο τὸν ἀνῆξερο καὶ τὸν φτωχὸ μᾶς κάνεις.
Μὲ χρήματα βασιλικὰ γεμίζεις τὸ κιμπέρι
κι' ἐγὼ μ' αὐτὰ τὰ λοῦσα σου ἐπαστίζω καὶ τζαγανά,
ἀλλ' ὅποιος ἔχει μπόλικες, βρὲ Φασουλῆ, πιπέρι
ἐκεῖνος ὅπως ξέρεμι τὸ βαζει καὶ 'στὰ λάχανα.
Γι' αὐτὸ καὶ 'στὰ χρεώγραφα τὸ εἶναι σου σκεπτῆς . . .
Ἀ ! τώρα πιὰ καταλαβα . . . τὴν κλάρα ποῦ τὴν πῆς ;
ὁ Βασιλεὺς σὲ συντηρεῖ, ὁ Βασιλεὺς σὲ τρέφει
μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ μ' ὅλα σουτὰ βρέχη.

—

Κι' ἐγὼ τοῦ εἶπα : «Περικλῆ, τί λόγους νὰ προφέρω ;
ἐκ τῆς Αὐλῆς νὰ τρέφωμαι κι' ἐγὼ νὰ μὴν τὸ ξέρω ;
Τί πλοῦτος ἀπροσδόκητος ! . . . τὶ ξαφνικὸ μεγαλεῖο ! . . .
ὁ κύριός μου Βασιλεὺς μὲ τρέφει ὄχως ἄλλο . . .
Αὐτὸν προστάτην θεωρῶ καὶ χορηγὸν καὶ φίλον
καὶ γιὰ νὰ γράψῃ τοῦρα σου Αἶξ λὲ-μπὰν τὸ φύλλον
πῶς ἀφθονεῖ 'στὴν ποίηση τὸ ἴλιός του βρίχει
αὐτὸ βιβλίως. Περικλῆ, θὰ 'πῇ πῶς κάτι τρίχει.
Τῶν παντῶν τὰ ὄνειρα ὅλα 'πήγανε χαμένα
κι' ἐγὼ μὲ ὄαφνης στέφανον πρὸς τὸ Πιλάτι τρέχω . . .
ἄκουε ἐκεῖ !... ὁ Βασιλεὺς νὰ ὄαπανᾷ γιὰ μένα
κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτο τὸ καλὸ χαμπάρι νὰ μὴν ἔχω ;
Τί πράγματα παράξενα !...τί κόσμος εἶναι τοῦτος !...
νὰ σπαταλᾶται ὁλά σὲ τοῦ Βασιλέως πλοῦτος,
καὶ σὺ πῶς εἶσαι πλούσιος νὰ μὴν τὸ ξέρῃς ὅλολυ
καὶ νὰ τρκβᾷς μερτούρια καὶ φτώχια τοῦ διαβόλου :
Ὅρσε σὶ κάθε ποιητὴ κι' ἐμένα τὸν μουρμούρη ...
τί οὐρανοκατέβατο μᾶς ὅλθε κελεπούρι !...
Τὸ Μέλαθρον ποῦ χρειωτῶ κι' ἐκόμη ἐδὲν ὁρίζω
ὁ Βασιλεὺς θὰ τόκτισῃ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω,
κι' ὁπόταν μ' εἶδε πάσχοντα, θρηνοῦντα καὶ πεινῶντα
ἐκεῖνος μοῦδωσε κρυφὰ νὰ παίξω καὶ 'στὰ χόντα,
ἀλλ' ὅμως τοῦτο μὴν τὸ 'πῇς κι' ἐμένα τὸν μουρμούρη
νὰ μὴ γυρίψουν μερτικὸ καὶ χάσω τὸν λουρί.

ὁ Βασιλεὺς μ' ἐλύτρωσε . . . τοῦ Βασιλέως ζῆτω . . .
ἐν τῶν πεινώντων ποιητῶν διατερουμε ἐδὲν ἔτο
ἀμέσως τὰ 'κακάρωσε ἡ μία κι' ἄλλη Μοῦσα
κι' ἐγὼ μαζί σου, Περικλῆ, 'στὴν ψαθα θὰ 'φορῶσα.
Ὁ Βασιλεὺς . . . ὁ Βασιλεὺς . . . κι ὑψώθη 'στὰ νέφη . .
ὁ Βασιλεὺς μᾶς σωτηρεῖ, ὁ Βασιλεὺς μᾶς τρέφει

Γ'

Τί εὐαγγέλια χαρᾶς καὶ πόση εὐτυχία !...
ἐρρίτσι πλέον ἀκριὰ καὶ βέλουρὰ πτωχεία.
Στὸ πείσμα καθε μακαρὰ καὶ καθε θεοτσίμπη
οἱ ποιηταὶ 'σε' Ἀνάκτορα θὰ 'βρίσκουν ἀποκύβιτε,
καὶ καθε μόσχος σιτευτὸς πρὸς χαριν των θὰ σραζεται
καὶ πεῖς οἱ ἀφιλήσυσοι ἀπ' ἔξω θὰ λουφαζετε.

—

Τὰ πάντα θὰ συντρέψωμεν ἡμεῖς ὡς λεπτακρυον
καὶ καθε ψελτην των Μουσῶν θὰ τὸν θαρροῦν μακάρεον
καὶ τοῦ Ταμείου τῆς Αὐλῆς θὰ τὸν καλοῦν ληφῆνα,
κι' ἐγὼ πὰ πάντα φυσαρτς ἐκαψώνα κι' ἐρίωνα
θὰ παρεβάλλω τὴν Αὐλὴν μ' ἐκεῖνον τὸν ἐλεξῆνα,
ποῦ ἔτωσι 'στὰ νῶτα του τὸν ποιητὴν Ἀρίωνα.

—

Κλωτσιὰ μᾶς ἔλθε δυνατή, καθρέπτει τροβαδοῦρει,
κι' ἐέσαμε πέζω κελὰ τὸ φτερωτὸ γαϊδοῦρι.
Ἔξω ἡ φτώχια, βρὲ πικιδία, κι' ἐς πάη 'στὰ κομμάτια . . .
ὁ κύριός μας Βασιλεὺς δὲν εἶναι γιὰ τὰ μαγια.

—

Κι' ὅπως τὸν ψάλτην ἔτρεφε τὴς Ρώμης ὁ Μικηνὰς
κι' ὡς οἱ ἀρχαῖοι Βασιλεῖς εἰς τὰς Αὐλὰς ἐκεῖνος
ἐφόρτωναν τοὺς ποιητὰς μὲ ἀγαθὰ μεγαλα
καὶ ὄλεπε τοὺς ἐχόρταιναν καὶ τοὺ πουλιοῦ τὸ γάλα,
ἔτσι κι' ὁ φίλος Βασιλεὺς θὰ μᾶς περικλέψῃ
καὶ σὰν Πηγάσους ὅλους μας 'στὸν ὄρονον θὰ μᾶς ζέψῃ.

Δ'

Ἐλοί εἶσὰν ὁ Βασιλεὺς !... θ' ἀλλαξῃ πλέον γνώμην,
ὡς Βασιλεὺς μουσολήπτος μακρὰν θὰ τρέψῃ κόμην,
θὰ στιχουργῇ νυχθημερὸν καὶ στίχους θὰ μαθαίνῃ.
γιὰ ποιητὰς θὰ χαιτιᾷ, γιὰ Μούσας θὰ πεθαίνῃ.

—

Ἰδού, ἰδού !... τριγύρω του οἱ τροβαδοῦροι στέκουν,
Ἀνακτοῦ φαίνονται σκισί, ὁ κόσμος τυγκινεῖται,
οἱ ὄρνιφόροι τῆς Αὐλῆς χρυσᾶ στιφάνια πλέκουν
καὶ μὲ τῆς σκούπας ὁμόχοντοι οἱ Χαβιαροκανίται.

—

Δὲν ἔχουν πλέον πέρασιν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι,
ποῦ νύκτα 'μέρα ἐρωτοῦν πότα σηγαίν' ἡ λίρα...
ἂν πρὶν τὸ Χαβιαρόχανο τὸ Στέμμα συνεκίνει,
μὰ τώρα κοκορεύεται καὶ βασιλεῦ' ἡ λύρα.

—

Ἔξω μὲ τὸ σκουπόξυλο ἐσεῖς οἱ Τραπεζῖται,
ποῦ πάντα 'στῆς πεζότητος τοὺς βρωμοβοῦρκους ζῆτε,
μέσα Τυρταῖοι, Πίνδαροι, Ἀρίωνες, Αἰσχύλοι,
ποῦ σταζουν νέκταρ οὐρανῶν τὰμβρόσια σας χεῖλη.

—

Μὲ καιρὰλὰς ὄαφνοστεφεῖς γοργοπετοῦν αἱ ὧραι
καὶ βλέπω νὰ κατέρχωνται ἀπὸ τὸν Παρνασσόν
ἐκεῖν' αἱ χρυσοπλόκαμοι τῆς Μνημοσύνης κόραι
καὶ γίνονται τ' Ἀνάκτορα κρησφύγετα Μουσῶν.

—

Ἡ ἀρμονία πλημμυρεῖ τὸ μαγικὸ Παλάτι,
φουντόνει καὶ γαρίφαλλα ἡ ὄαφνη κι' ἡ ἐλαία,
ὅλοι μαζὶ τον τραγουδοῦν καὶ τρῶν ψωμὶ κι' ἀλάτι
καὶ λέν' εὐχαρὰ 'στὸν Ἄνακτα, χαρὰ 'στὸν Βασιλέα»

—

Νὰ ὁ Παράσχος γύρω του, ὁ Πέλαπας, κι' οἱ ἄλλοι,
μὲ τὸν χαβᾶ του ὁ καθεὶς τὴν νέαν ὀόξαν ψάλλει,
κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς τὴν ἐξυμνῶ εἰς στίχους ἀναπίστους
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐνθουσιῶν μοῦ λέγει ἐξενάπες τους.

Ε'

Κλωτσιὰ μᾶς ἔλθε δυνατή, καθρέπτει τροβαδοῦροι . .
τὶκ τάκ... ποιὸς εἶσαι ; .. ποιητὴς ἐκ τῶν γνωστῶν κι' ἀγνώ-
ὁ Θὼν μὲ ὑποδύγιτκι μαζὶ μὶ τὸν Βουδοῦρ [στων
κι' ὅλοι φωνάζουν 'στὴν Αὐλὴ κακλὼς τον καὶ καλῶς τον.

—

«Κάτσε νὰ φᾷς, κάτσε νὰ πῇς, κάτσε νὰ τραγουδήσῃς.
κάτσε τὸν Βασιλέα μας νὰ τὸν καλεσφρέσῃς.
Ἐδῶ δὲν ἔρχονται πεζοὶ σὰν πρῶτα μασκαράδες,
ἔκαπλωσε τὴν ὀρθὰ σου σὰν στιχουργὸς τεμπέλης.
κι' ὅταν ἰδῇ ποῦ καθησαι σεῦ χρειασθῇ παραδὶς
εἰς τὸν Ταμία πήγαινε νὰ πάρῃς ὅσους θέλεις».

—

Εἰς τὸ Παλάτι στέκομαι χωρὶς ὄρεχμὴν κανμίαν
καὶ τέλος 'στὸν Βασιλικὸν περεσμαι Ταμίαν.
Παιδὶ εἶσαι ..., εἶμαι ἄνθρωπος μὲ ποιητοὺ πρασσοντα
καὶ ὁός μου τίποτε λιανὰ νὰ παίξω εἰς τὰ χόντα,
κι' ἐκεῖνος ὀρόγκα μοῦ μετρᾷ πιρὶ τὰ πεντακόσα
κι' ἀφοῦ τὰ χαιω σὰν στραβὸς γυρεύω ἄλλα τόσα.

—

Μωρὲ μὰ πῶς τοῦ 'κάπνισε τοῦ Βασιλέως τώρα
τὸν ἕνα κι' ἄλλον ποιητὴν νὰ τὸν βαπτίζῃ πλούσιον ;
χρόνους πολλοὺς μὰ ἄφησε ὁλά παντοῦ ἡ φώρα ...
αὐτὸς μᾶς δίδει καὶ τιμὴν καὶ ἄρτον ἐπιούσιον.

—

Ποῦ τόλπιζαν οἱ ποιηταὶ Παλάτι νὰ χορεῦν
κι' οἱ Τραπεζῖται τῆς Αὐλῆς νὰ πίσαν 'στὰ σκουπίδια ...
κι' ὕστερα 'βρίσκονται πολλοὶ ποῦ χάπκων κι' ἀποροῦν
πῶς ὁ Θεὸς ξεκάρφωτα βαστᾷ τὰ κεραμίδια.

—

Ὅμως ἐνῷ οἱ ποιηταὶ 'στ' Ἀνάκτορα τρυφοῦν
ἀπὸ τὴν πίνα ἔξαφνα τοὺς βλέπω νὰ φοροῦν,
καὶ τὴν κεφαλὰ των σφιγγοντες φωναζουν ὁ Ἐλεεῖ.
μακάριε, μεγαλῆπτε, Μικηνᾶ Βασιλεῦ !»

—

Νὰ ! νὰ ! χορτάτο ξιφίγκ των ποιητῶν τὸ γένος
κι' ἀφίνουν εἰς τὰ σπίτια των περιουσίας ὅλοι,
μαζὶ μ' αὐτοὺς φορῶ κι' ἐγὼ κατιχαριστημένος
καὶ μέσα 'στὸ Βασιλικὸ μὲ θάρρος Περιβόλι.

—

Ἐστὰς Δυνάμεις μέχ νότα
γιὰ σπουδαῖα γεγονότα.

—

Μὲ τοὺς Τσούτηδες καὶ πάλι θὰ τὰ μπλέξωμε κακὰ
εἰς ζητήματα Σχολείων καὶ εἰς ἄλλα γλωσσικά.
Κάθε λίγο καὶ λιγάκι θὰ μᾶς κάμουν ντεβατούρι,
κάθε λίγο καὶ λιγάκι θὰ μᾶς βγάλουν ἐν' ἀγγούρι,
καὶ ζητοῦν καλὰ καὶ εὐνοι μέτα 'στ' ἄλλα τὰ γιλιᾶ
καὶ τὴν γλῶσσα των νὰ βάλουν 'στῶν Ἑλλήνων τὰ Σχολεῖα.

—

Μὶ τὸ νέο τεῦτο κλῆπε ἐξαφνίσθη ὅλ' ἡ χώρα
καὶ γὶ αὐτὸ 'στους Εὐρωπαίους καταφεύγομε καὶ τώρα
τὸ πιπρὸ παρακάπουί μας καὶ τὸν πόνο μας νὰ 'ποῦμε,
πρὶν ἀείκως γιὰ Σχολεῖα καὶ λοιπὰ πιττακοπτοῦμε.
Σεῖς δὶ, φίλοι Εὐρωπαῖοι, μὴν τὸ ρίξετε βαρειὰ
καὶ μαζέψετε ὁμέσως τῶν Βουλγάρων τὰ λουρειὰ

—

Ἂν δὲν ἀκουζετε ν' ἀνοίξουν τὰ Σχολεῖα τῶν Ἑλλήνων
ὄρτε μουντζαῖς 'στὰς συνθήκας κι' εἰς αὐτὸ τὸ Βερολίνον
Ἂν εἶν βγαλιτε σὰν Φρύγιοι καὶ γιὰ τοῦτο τσιμουδιὰ
κι' ἂν ἀφήτατε μονχὰ τῶν Ἑλλήνων τὰ παιδιὰ
γιὰ τὴν γλῶττα των νὰ κλαίνε μὲ τραβήγματα μαλλιῶν
θὰ γενῆτε ὄχιοι, ἄλλο μασκαράδες τῶν σκυλιῶν.

—

Ὁ μαγκούφης ὁ Στκμπουλωφ εἶχε 'πῆ καὶ 'στὸν Γρυπάρη
πὼς διορθωσις γιὰ τοῦτε 'στὴν Σιβρικὴ θὰ γενῆ.
μὰ τὸν λόγο του ὁπίσω δὲν 'πιστεύομι νὰ πάρη
καὶ 'στὸν Προξενὸ τῆς Σόρπε πρωτοφύτρες νὰ φανῆ.
Ἀλλὰ τί νὰ περμένης ἀπ' αὐτοὺς ποὺ παίζουν ντέφι
γιὰ νὰ κάνουν τῆς ἀρκούδας νὰ χορεύουνε μὲ κέφι.

—

Πῶς τας φαίνεται μιὰ τέτοια φοβερὴ ἀδικητροπιὰ ;...
τὸ παρακαμὲν ἀλήθεια καὶ Θιὸ δὲν ἔχουν πιὰ.
Ἂν εἶν 'τρίχαμε νὰ 'ρρῦμε τὸ κουπόνι τοῦ Γενναρη
θὰ τους 'σπάζαμε τὴ μοῦρη, ἀλλ' ἂς ἔχουν τώρα χαρὰ.
Τεῦτο μόνε νύκτα μέρα τὸ κεφάλι μας γκινόνει...
τὴν ζωὴ των τὴν χρωστοῦνε 'στοῦ Γενναρη τὸ κουπόνι.

—

Ἔχουν τύχη ποὺ μας ρίβει τῶν παράδων ἡ δουλειὰ.
ἔχουν τύχη ποὺ ἁπιάστη τὸ Κερδόνι μὲ τὸ Στέμμα.
ἔχουν τύχη ποῦ σκιόνει ὁ Μυλλέρδος τὴν Ἑλγὰ.
ποὺνει συμβόλεον εἰρήνης καὶ σιχαίνεται τὸ αἷμα.
Ἔχουν τύχη ποὺ δὲν ἔχουν στρατιώτας τὰ στελίχη.
ἔχουν τύχη ποὺ κανένας 'στὰ Σχολεῖα δὲν προσέχει.

—

Ἐλεήσιτ' Εὐρωπαῖοι τοὺς συμμάχους ὅπως ὅπως,
'πῆτε πάλι 'στὸν Στκμπούλωφ πῶς αὐτὸ δὲν εἶναι τρόπος.
Κατκρέρετε τὸν Τσούτη ἐπίσημως νὰ 'μιλήση
καὶ τιμὴς νὰ δώση λόγον πῶς Σχολεῖα δὲν θὰ κλείσῃ.
κι' ἂν ντακάπο μας τὴν παίξῃ τότε πλέον τὴν κακὴ τας...
ἡ μισὴ 'ντροπὴ 'δική του κι' ἡ μισὴ 'ντροπὴ 'δική τας.

—

Εἰς τὴν ραχὴ μας ὁ Τσούτσης δεο θέλει ἂς γελᾷ...
δὲν θὰ σκάσωμε γιὰ τοῦτο, οὐδ' ὁ κόσμος δέν χαλᾷ.
Νὰ Σχολεῖα, νὰ καὶ γλῶσσαις ... τίς ἐμᾶς μονάχα φθονεῖ
τὸ χαρτὶ νὰ μὴ μᾶς λείψῃ καὶ γιὰ γράψιμο μελάνι,
καὶ γερὰ θὰ πελιμώσωμι καὶ θὰ κάνωμι τουλοῦμι
Εὐρωπαίους καὶ Βουλγάρους μὲ τῆς νύτας τοῦ Δραγούμη.

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει τοῦ «Ρωμηοῦ» μας τὸ κεμέρι.

Πολλοὶ φωνάζουν ὁ «Ρωμηὸς» πῶς τὸ φορεῖ στραβὰ
κι' ἄπειρες γραφῆ συνδρομητὴς πλιρόνει ἀκριβὰ.
κι' ἂν κι' εἶναι προθυμότατοι συνδρομητοὶ νὰ γένουν
ἀλλὰ πολὺ ἀσύμφορον τὴν συνδρομὴν του κρίνουν.

—

Δι' ὅλ' αὐτὰ ὁ Φασουλῆς ἀνοίξας τὰ γκαβὰ του
ἰρέτος ἀπεράσισι ν' ἀλλάξῃ τὸν χαβὰ του.
Ἀκούσαντες τὰ δίκαια παράπονα κι' ἐμεῖς
κι' εὑρίσκοντες βαρύτατα τὰ περὶ συνδρομῆς,
ἐκ πείρας δὲ γνωρίζοντες ἡ φτήνεια πῶς συμφέρει,
ὁρίζομεν τὴν συνδρομὴν γιὰ μὶν τὰ ἔξω μέρη
εἰς **δέκα φράγκα στρογγυλὰ** καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
ἀλλὰ γιὰ τὸ Ρωμαϊκὸ **δραχμὰς ὀκτὼ** καὶ μόνον.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μεγάλη Ἑταιρία
τῶν γενικῶν Ἀσφαλειῶν, κλωθῦσα ΕΘΝΙΚΗ,
καὶ ὅσους φλέγει ἀληθῶς θερμὴ φιλοπατρία
ἂς τρέξουν ὅπου τάχιον ν' ἀσφαλισθοῦν ἐκεῖ.
Ἡ καθεμία Τράπεζα εἰς ταύτην ἔχει μέρος
καὶ μέτοχοι καὶ ἰδρυταὶ οἱ πρῶτοι παρακάτω,
κι' ἂς σπεύσῃ πρὸς ἀσφάλειαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκαίρως
κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβαλε 'στὰ πόδια του τσαρούχι.
Ἀσφάλειαι κατὰ πυρὸς τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν, ὁποῦ γενῇ ἡ πλώσις,
ἀσφάλειαι εἰς ξαφνικὰ κι' ἀπρόοπτα συμβάντα,
ἀσφάλειαι 'στὸ εἶναι σας, εἰς τὴν ζωήν, εἰς πάντα.
Ἀσφάλεια δι' ὅλα σας ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρύττει ...
ὁδὸς Σταδίου, κύριοι, 'στοῦ Ἀξελοῦ τὸ σπῆτι.

—

Πολύμυθον τοῦ Κριμαϊκοῦ σπουδαία ἱστορία,
ποῦ τώρα ἀναπτύσσεται συμβάντων ἀπειρία.
Ἀντὶ πενταῤῥάχας πακτικὰ πωλεῖται 'στὰς ὁδοὺς ...
Γεώργιος Τσακτάρης λέγεται ὁ ταύτην ἐκδιδούς.

—

Τῆς Ἀλεξάνδρας γλαφυρὰ τὰ μᾶλιστα εἴκων
μ' ὅλον τὸ λάμπον κάλλος της τὸ τόσον θελκτικόν.
Τοῦ Κοκκινάκη ἐκδοσις, πανέμορφη τεχνίτης πρώτης,
κι' ἂς πάρῃ ὁ' ἀνάμνησιν ὁ καθεὶς πατριώτης.

Ὁ Ῥωμηὸς γυαστὸν σᾶς κάνει — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Σύδη, — ἔχῃ 'στὸ λαιμὸ τριῶν 'στὸ ζυθοπωλεῖον
μὲ Χωρεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομὴ,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινναῖς» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοντὰ τοῦ πολυ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἔδρα πάλιν οἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — Ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ξένα ἔμως μέρη	— **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξυπνάδα	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς	— ἕνγινες συνδρομητής.
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμεν	— γιατὶ λαπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅπουχος τὸν παρὰ δέν δίδει.	— τὰ τὸν φᾶγ μαῦρα φίδι.
καὶ 'στὰν Ἀθῆναν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ὅλους νύχια κι' ἐνεργητής.	Γιὰ τὴ σέρα καὶ τὴ μέρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο**		

Τοῦ Σεπτεμβρίου πέμπτη κι' εἰκοστή,
ἀδειάζουν τῶν ταμείων οἱ μυστοί.

Ποὔντος τετρακόσα
καὶ λιμὰρ' ἡ γλῶσσα.

Σημαντικὰ Πολιτικά.

Ψάλλω μὲ ἦχον πλάγιον «Μακάριος ἐκεῖνος,
ποῦ σήμερα δὲν σκιπτεται γιὰ τίποτε σὰν κτῆνος.
Μακάριος ποῦ σήμερα τὰ ποδιὰ του ξαπλόνει
χωρὶς νὰ συλλογίζεται καθόλου τὸ κουπόνι.
μακάριος ποῦ σήμερα δὲν κάνει δισκολοῦ σκέψι
πῶς πάλι τὸ Ρωμαϊκο μ' αὐτὸ θὰ ξεμπερδέψῃ.

—

Μακάριος ὁποῦ στραβὰ τὸν ἔπλασεν ἡ φύσις
γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὰ καλὰ καὶ τὰς μεταρρυθμίσεις,
μακάριος καὶ πᾶς κουφός, ποῦ δὲν ἀκούει κτύπο
καὶ τί μᾶς σέρνουν κατ' αὐτὰς μὲς 'στὴς Φραγκιᾶς τὸν κόπο
μακάριος καὶ πᾶς βουβός, ὁποῦ δὲν κατορθόνει [τύπο,
νὰ 'πῇ κι' αὐτὸς τὴν γνώμη του γιὰ τὸ φριτὸ κουπόνι.

—

Μακάριος ποῦ πορευθῇ 'στὸν Κεντρικὸν Ταμίαν
καὶ πληρωθῇ αὐτοστιγμεὶ μὲ πᾶσαν προθυμίαν,
μακάριος ποῦ σήμερα μπορεῖ νὰ φαλῆρίσῃ
χωρὶς πρὸς ἕνα δανειστὴν πεντάρα νὰ μετρήσῃ,
μακάριος ποῦ δάνεια σημαντικὰ γυρεύει
καὶ γιὰ τοκομερίδια ἐδῶ κι' ἐκεῖ φαρεύει.

—

Μακάριος ποῦ 'γάντζωσε καλὰ 'στὸ παραγάδι
τὸν κὺρ Ἀβέρωφ, τὸν Συγγρό, καὶ τὸν Ἀντωνιάδη,
μακάριος ὁποῦ θαρρεῖ χρυσάφι πῶς θὰ σπέρνῃ
καὶ μιλιούνια ἑνδεκα φαντάζεται πῶς πέρνει,
μακάριος ἂν εἰμπορῇς σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
μόνο μὲ μέλι ἄγριον κι' ἀκρίδες νὰ χορτάσῃς.

—

Μακάριος ἂν εἰμπορῇς καθὼς τὸν Οὐγολίνον
νὰ ροκανίζῃς κεφαλαῖς μουσλουζήδων Ἑλλήνων,
μακάριον ὀκτὼ φοραῖς ἐκεῖνο τὸ καθῶνι,
ποῦ κρυῷη μὲς 'στὴν τσέπη του μισὸ Ναπολεόνι
καὶ δείχνοντάς το νὰ μᾶς 'πῇ «κοπιάστε, παροθται,
τὸ ἀξιοπερίεργον πανόραμα νὰ 'δῆτε.»

—

Μακάριος ἂν εἰμπορῇς ἡ πεῖνα σὰν σὲ σφίγγῃ
νὰ πίνῃς κάβουρα ζουμί, νὰ τρῷς τῆς μυίγας ξύγκι,
μακάριος ἂν εἰμπορῇς σὲ τοῦτο τὸ ρημάδι
τὸ ἀπαυτό σου κάποτε νὰ κάνῃς παξιμάδι,
κι' ἂν βρῇς γιὰ τὸ στομάχι σου κανένα κεραμίδι
νὰ μᾶς φωνάξῃς εὕρηκα καθὼς τὸν Ἀρχιμήδη.

—

Παντοῦπολλὴ κακογλωσσιά, παντοῦ πολλὴ μουρμοῦρα,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ βλέπουν ὅλοι σκοῦρα.
Ἀλλ' ὅμως τώρα δάνειον σπουδαῖον θὰ γενῇ
καὶ πάλιν ἀξιόπιστον τὸ κράτος θὰ φανῇ.

—

Ὁ κύριος Χαρίλαος τεντόνει τὰ ρουθούνια
κι' ἀρχίζει νὰ μυρίζεται τριγύρω μιλιούνια,
τὴν πίστιν μας τὴν ἄπιστον ἐκ νέου θὰ τιμήσῃ,
τὸ λιμασμένο μάτι μας μὲ λίρα θὰ γεμίσῃ,
καὶ τότε κουδουνίζοντες τῆς τσέπαις θὰ σκλπίσωμε:
«στὸ παίσμα σας, παληόφραγκοι, δὲν θὰ χρεωκοπήσωμε.»

—

Μὲ τὸ ταουβάλι μερεκοὶ τοῦ ρίχνουν τῆς στερλίναις
κι' ἐκεῖνος τῆς περιφρονεῖ σὰν νάναι καβαλίναις,
γιὰ τὸ τοκομερίδιον κουκουθτσι δὲν τὸν μέλει
καὶ μιλιούνια ἑνδεκα τοῦ δίνουν καὶ δὲν θέλει,
πάρε τοῦ λὲν καὶ δώδεκα κι' αὐτὸς γυρεύει δέκα.
Μυλλόρδε, καταδέξου τα, μὴν κάνῃς τὸν γκιουλίκα.

—

Μυλλόρδε, σ' ἐξορκίζομεν στὴν δόξαν τόσων βράχων
καὶ στ' ἀγιασμένα κόκκαλα τῶν Μαραθωνομάχων
χωρὶς πολλὰ τσακίσματα τὰ δώδεκα νὰ πάρῃς,
ἐκεῖνος δὲ τοὺς ἀπαντᾷ «δὲν θὰ σᾶς γίν' ἡ χάρις.»

Πάρτα, τοῦ λὲν οἱ δανεισταί, γιὰ γὰ μᾶς ἐλαφρώσῃς,
κ' ἂν θέλῃς περισσότερα θὰ μᾶς ὑποχρεώσῃς.»

—

Ὁ δὲ Μυλλόρδος ἀπαντᾷ μὲ τόνο σοβαρό:
«θέλεις δὲν θέλεις στανικὰ πρέπει νὰ πιῇς νερό . ..
εἰσθ' εὐγενεῖς κι' εὐχαριστῶ, ἀλλὰ τί νὰ τὰ κάνω;
τὰ δέκα φθάνουν μοναχὰ καὶ μὲ τὸ παραπάνω.»

—

Ἀλλ' ἴσως στὸν Χαρίλαον ὁ Βασιλεὺς εἰπῇ:
«νὰ τὰ δεχθῇς, παρακαλῶ, γιατ' εἶναι κι' ἐντροπή,
τώρα ποῦ γάμους ἀργυροῦς θὰ χελαδήσ' ἡ λύρα
στὴν ἐξαψίν των τελεπῶν νὰ λείψῃ κι' ἡ μπακίρα,
κι' ἂν δώδεκα καὶ πιὸ πολλὰ δὲν πάρῃς ἀπ' ἐκείνους
οὐδ' ἀργυροῦς θὰ φάλωμεν, ἀλλ' οὔτε καὶ χαλκίνους.»

—

Κι' ὅλοι ὡς τώρα ἔλεγαν πεντάρα πῶς δὲν βρίσκω
καὶ γιὰ τοκομερίδια πῶς θὰ ξανάβγουν δίσκοι,
κι' ὅταν ὁ Γκιώνης ἔκλαιγε τὸν πόνο του τὸ βράδυ
κι' ἐγὼ μονάχος κι' ἔρημος στῆς νύκτας τὸ σκοτάδι
μ' ἕνα σκοπὸ μουφλουζίκο καὶ ντέρτι φουκαρᾶ
γιὰ τὸν Τρικούπη ἔψαλα πολὺ λυπητερά:
«κάνουν ν' ἀνθίσουν τὰ κλαριὰ κι' ὁ πάγος δὲν τ' ἀφίνει,
κάνει κι' αὐτὸς νὰ δανεισθῇ, κανένας δὲν τοῦ δίνει.»

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Πηγαίνεις εἰς τὰ θέατρα;
Φ. Καμμιὰ φορὰ πηγαίνω.
Π. Γιὰ πές μου εἴδες, Φασουλῆ, καὶ τὸν *Παρεδαρμένο*
Φ. Ὄ! οἱ μεγάλοι κριτικοὶ τι τσεβδιὰν κι' ἐκεῖνου
κι' ἐξέπασαν τὰ φῶτα των στὴ ράχη τοῦ Ἀννίνου,
ἤπρεπε δὲ κι' ἐξίστατο καθεὶς των μὲτ φρίκης
πῶς τέτοιος ἄνθρωπος μουρλὸς παρνῇ Εἰρηνοδίκης,
σχολίων δ' ἁπλημμύριζε τὸ θέατρον πληθώρα,
ὑποταν δὲ κι' ἡ πρωτοκλὴς κυρία Θεοδώρα,
τοῦ Ζαχαρία σύζυγος, νοικοκυρὰ φρεσκή,
γαλιανόρα πρώτης τάξεως καὶ δέσποινα γλωσσοῦ,
ἔβγηκε μὲ τὸν ἄνδρα της νὰ παίξῃ κλωτσοσκούτσι
κι' ἀπάνω εἰς τὴ φουρὶα της τὸν φίνεζε μαγκούφη.
Εἶ! τότε πλέον ἤτανε μεγάλη φασαρία
κι' ἀμέσως ἀνατρίχιασε καθ' εὐγενὴς κυρία,
κι' ἀκοῦς ἐκεῖ, ἐφώναξε, ἀπὸ γυναίκειος στόμα
μιὰ τέτοια λέξις ν' ἀκουσθῇ καὶ νέβγῃ τέτοια βρῶμα;
καὶ ποιὸς μπορεῖ τὸν σήμερον γὰ 'πῇ μιὰ τέτοια λέξι,
ποῦ κι' ἡ φεσοῦδικες ἔγιναν μὴ σταθῇ καὶ μὴ βρίξῃ;
Ἂς μαθῇ δὲ κι' ὁ Ἀννίνος κι' οἱ ἄλλοι φιλολόγοι
πῶς ἄχυρα καὶ τὸ κοινὸν κι' ἡ κριτικὴ δὲν τρώγει,
κι' ὅτι ἄλλοτε ἠνείχετο νὰ γράφῃς ὅπως ὅπως
μὰ σήμερα ἐχόρτασε μὲ γράμματα ὁ τόπος,
καὶ δίχασκι ψυχρὸ λουτρὸ καὶ κρυο σερβιτσάκι
ἀπὸ τὸν Ἕλληνα Σαχσί, τὸν Τέλλ τὸν Πετσάλη.
Κι' εἶπα κι' ἐγὼ στὸν Ἄννινο: «μὴ τοὺς χαλοπαίνῃς...
αὐτὸν τὸν Ζαχαρία του Ἐρέτη δὲν τὸν κανεῖς,
γιὰ νὰ γλυτώσωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὴν κριτικήν
κι' ἀπὸ σωφρόνων δικαστῶν ἀγρίαν μουσικήν:
Εἰρηνοδίκτες, Ἄννινε, δὲν πρέπει ν' ἀπαμείνῃ...
ὅσο τὸν πᾶς ψηλότερα μωροτερος θὰ γίνῃ,
καὶ τότε πιὰ σὲ βιβεκῶ πὼς πιὸ πολὺ θ' ἀρέσῃ...
μὰ 'πές καὶ στὴν γυναῖκά του νὰ μὴ φορῇ τὸ φέσι
κι' οὔτε ποτὲ τὸν ἄνδρα της μαγκούφη νὰ τὸν βρίζῃ
γιατὶ καθένας ντιστεγκὲ πειράζεται κι' ἀφρίζει.
Μὴν ἐπιμένῃς, ἄκουσε σὶ λίνε κι' ἡ γαλιανόρας...
τὸ πνεῦμα σου κι' ἡ χάρις σου δὲν εἶναι γιὰ τῆς μανόρας,
ὁ δὲ *Παρεδαρμένος* σου, ὁ δόλιος Ζαχαρίας,
ὑποῦ λεπτοὺς ἐρίθιαε κυρίους καὶ κυρίας,
ἂν καὶ ἐὲν ἀρυπτῇ ἀρετὰς μεγάλας κι' ἀπορράντους,
θὰ σκάζῃ ντιστεγκὲ σαχλοὺς καὶ κριτικοὺς ἀκρίτους.»
Αὐτὰ σχεδὸν ἐλάλησα μὲ ὄρος ἐξημμένους
στὸν προκαλέσαντα κραυγμοὺς κριτῶν παρεδαρμένων.

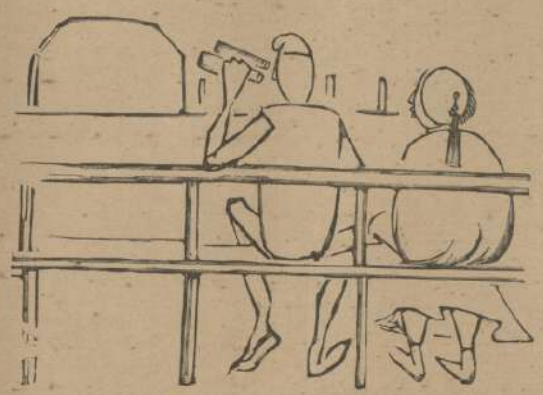

ἂν θέλῃς δὲ τὸ γεῦστε σου καὶ σὺ νὰ μὴ χαλάσῃς
φασαίλωσε τῆς κριτικῆς καὶ τύρε νὰ γελάσῃς.
Π. Μὰ 'πὲς μου 'πῆγε, Φασουλῆ, στὴν *Ἀλέξ* τοῦ μπαρ-
Φ. Ἀκοῦς ἐκεῖ, βρὲ Περικλῆ... Θιέ μου τί ἀσκέρι!... [μπέρη;
ἐκρέμοτο οἱ θεατραὶ 'στοὺς τοίχους σὰν σταφύλια
καὶ ἤπαιρ καὶ μπουμ ἡ κομπαρσιὰ καὶ ὅσ τοῦ καριόφυλλια.
ἐκεῖ δὲ περιφέρκοντε τῶν κριτικῶν εἱ πρῶτοι
κι' ὁ κόσμος καθὲ κουμπατζιὰ τὴν κατεχειροκρότει.
Ἤτε κι' ὁ σκύλες μου ὁ Γκιούλ μαζὶ μὲ δῦο σκυλιὰ
κι' ἐκαβίζε σὰν ἄκουε νὰ πέρτῃ πιστολιά,
μὰ μόλις 'πῆρε μυρωδιὰ πὼς ψήνουν κοκορέτσι
τὴν κολοβὴ του τὴν οὐρὰ τὴν 'πήγαιν' ἔτσι κι' ἔτσι,
κι' ἐξεργαλίφτσε κι' αὐτὸς μὲ τάλλα δῦό ἀνταμὰ
κι' ἐκ τούτου ἐκαταλάβαμε πῶς ἄρεσε τὸ δράμα
Σοῦ λέγω δέ, βρὲ Περικλῆ, πῶς πρέπει μόνες τώρα
νὰ μαθῇς νὰ κυρεύεσαι, γιατὶ κατὰ τὴν ὥρα
ποὺ 'πῆραν οἱ μπαρμπέρηδες 'στὸ στέκιον τῆς Μούσης
μπαρμπέρικο δὲν θ' ἀπαντᾷς ἐντὸς τῆς πρωτευούσης,
θὰ εἶναι τὸ Εἰδύλλιον ἢ μόνη των δουλειὰ
καὶ τὰ μαλλιὰ μας θὰ γενοῦν Ἀδεσκάλωμ μαλλιά.
Καθὲ μπαρμπέρης ποιητὴς θὰ γάσκῃ μὲ τοὺς τοίχους,
ὅλοι μὲ τὰ ψαλλίδια των θὰ ψαλλιδίζουν στίχους.
καὶ ὅς του Κωμειδύλλια καὶ δράματα καὶ μέλος,
καὶ τώρα ποὺ κορδώνεται μὲ γένεια κι' ὁ Σαμτέλος,
καθένας τὸ ξουράφι του 'στὸ κράτος θὰ χωρίσῃ
κι' οὔτε κανεὶς θὰ βρίσκεται γιὰ νὰ τοῦ τὰ ξυρίσῃ.
Ἐρέτος ἂν μὰς ἔσκιαξε τὸ φάσμα τῆς ἐνδείας
ἄλλ' εἶχαμε, βρὲ Περικλῆ, ἀφθόνους ἐσοδείας
ἀπὸ Ρωμαίων Εἰδύλλια καὶ νέους κριτικούς
καὶ μετεωρολογικὰς καθάρσιους τραγικούς.
Κάτω κι' ὁ Γκαίτε ὁ μωρὸς κι' ὁ παλαιὸς Σαιξπῆρος...
ἐτσι κουρεὶς βαπτίζεται σκηνῆς μελλούσης ἥρως...
Ὀθέλλος, Χάμλετ, Μακβεθ, Λὴρ... μαρούλια, κολοκύθια...
μὰς ἐπαρεφερτώθηκαν ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια
Ἂν εἶχε σήμερον ἐδῶ, Σαιξπῆρε δυστυχῆ,
τὰ μαξιλάρια ὀθέφτεραν ἀπάνω σου βροχή,
καὶ χαρτοσὰ δὲν θἄπικνες καὶ θἄκανε κουρέλι
τὸ καθε σαχλοδράμα σου ἡ κριτικὴ τοῦ Τέλη.
Τὸν ποιητὴν τοῦ δράματες μὲ τὸ κερὶ 'γυρίκανε
κι' ἐκεῖ ποὺ τὸ κεφάλι μας κεμμὶ φορὰ 'κουρσιάρε
Αἰσχύλος ὑπεκρίπτετε καὶ Σοφοκλῆς ἀρχαῖος
ὡς ποὺ τὸν ἀνακάλυψαν οἱ κριτικοὶ τυχαῖος.
Μ' αὐτὴν τὴν ἀνακάλυψιν δὲν ξέρεις πῶς 'χαρήκαμε...
ἰδρώσαμε γιὰ ποίησι, μὰ τέλος τὸν εὑρήκαμε.
Τελείωσεν τὰ ψήμματα καὶ σὰν τὸ 'πῆ ὁ Τέλλος
ἂν δὲν βαρῆσαι σούριζε καὶ λέγε ὅ, τι θέλεις.
Τόση χαρὰ δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ μας ξεπαρῇ
κι' ἂν τὸ κουπόνι βρίσκαμε τοῦ ὀβολοῦ Γιννάρη,
τί ἐγὼ μὲ ὅλους ἔτρεξα κκτσάτι τοῦ μπαρμπέρη
καὶ τὸν ἐχτικαρίγασα μ' ἕνα κερὶ 'στὸ χέρι,
κι' ἔβγηθη τὰ ἐγκαίνια κι' ἐμεῖ τοῦ Μουσολήτρου
κι' ἐζησφαλίσθη οὔτω πως τὸ μέλλον τοῦ Θεάτρου.

Ἐν τούτοις ὅμως, Περικλῆ, αὐτὸς ὁ Μελισσιώτης
ἀληθινὸς μοῦ φαίνεται καὶ πουρὸς πατριώτης,
ἂν δὲ ψιθύζῃ κάποτε ἡ κοπτερή του γλῶσσα
ἀλλ' εἶναι ἄνθρωπος σωστὸς καὶ τάχει τετρακόσα,
κι' ἀρέσει ἀντιφρμακα, τιμᾶται τὴν πατρίδα,
γιὰ τὴν φλάκερα ὀχλαδὴ καὶ γιὰ τὴν πιτυρίδα,
συνθίτει στίχους εὐφυῆ ἐχεῖ ποῦ σὲ κυρεύει
καὶ τραγουδεῖ γλυκύτατα καὶ 'στὸ φτερὸ χορεύει.
καὶ σὰν λεβέντης λιγερὸς, σὰν ἔξω παλληκάρι
εἰς τῆς ραχοῦλαις πρωνίται καὶ παίζει τὸ γεγκαρι,
πιστεύω δὲ καὶ μόνος μου καὶ μ' ὅλους τοὺς 'δικούς του
πὼς εἶναι κριτικώτερος ἀπὸ τοὺς κριτικούς του.
Ἂς ἔλωτη δὲ τὸ ῥαρμακον, ποὺ ἐφιμίσθη τόσον
καὶ τῆς πιτυρίτσιους κατανικᾷ τὴν νόσον.
'στους κριτικοὺς ποὺ 'σκλεψε ἡ λέσθω τὰ μυαλὰ των
καὶ πιτυρίδα μονυχὰ γεννοῦν τὰ κεφαλά των.
Π. Κι' ἐγὼ σκοπεύω, Φασουλῆ, νὰ κόψω καὶ νὰ ῥάψω
κι' ἓν Θηκιῶν Εἰδύλλιον κύθημερον νὰ γράψω.
Θὰ βάλω μέσα τοῦ βουνοῦ βαρδάτα παλληκάρια,
τὸν Τσιγαρίδα, τὸν Τσευλῆ, φλογέρας καὶ γιογκάρια,
Θὰ βάλω κλέφτικους χορούς, σπληνάντερα, βιόλουρας,
μιὰ στρούγκα, ὁηὸ μαντρόσκυλα, ὁηὸ τράγους, τραῖς γκαϊδοῦρας,
ποὺ θὰ μοῦ 'πῇς, βρὲ Φασουλῆ, κι' ὁἰς ἄλλα μὲ ὑγείας ...
κι' ὅσα τραγούδια βρίσκονται μὲς 'στῆς Ἀνθολογίας
θὰ τὰ σκαρώσω ἕξαρα μιὰ τραγωδία πρώτης,
ὅπου νὰ δοκιμανίζεται ὁ καθὶ πατριώτης,
καὶ νὰ θυμᾶζουν ἑκάμβα τῶν κριτικῶν τὰ κλήθη
τὰ σπαπάρα, τὰ σπληνάντερα, τὰ πάτρια μας ἤθη.
Τί νὰ σοῦ 'πῶ... τὸ Θέατρον πρὸς ἔργον μας καλεῖ
καὶ τίποτε παρέξενο, κυρίμιε Φασουλῆ,
κι' ὁ πολυγράφος Φωτιαλῆς, γνωστὸς εἰς τὴν ὑφήλιον,
τὴν γραμματολογίαν του νὰ κάμῃ Κωμειδύλλιον,
ἀλλ' ἴσως γράψῃ Εἰδύλλια καὶ ὁ Μητροπολίτης,
ποὺ νὰ τ' ἀκοῦς, βρὲ Φασουλῆ, καὶ συνωμοτ νὰ φρίττῃς,
καὶ μὲ σωρὸ τῆς κριτικαῖς θὰ βγαζῇ ὁ Πετσάλης...
Φ. Ξέρεις, μωρέ, τί ἔλεγε γιὰ μᾶς ὁ Γκυδιώκλης ;
πὼς ὅ,τι θέλει ὁ Ρωμηὸς ἐκεῖνε καὶ τὸ κάνει.
εἰς ὅλα πρῶτος χώνεται, εἰς ὅλα πρῶτος φθάνει.
Κι' ἐγὼ νομίζω πὼς ἀρκεῖ μονάχα νὰ τὸ θέλῃς
καὶ γίνεσαι μονημιρὶς σοφὸς 'Αριστοτέλης...
τὸ θέλω :... ἰτιλαίωσα... κομμένο τὸ γελέσι...
χειροτονοῦμαι πανσοφος κι' ὅ,τι κι' ἂν 'πῶ μοῦ στέκει.
Κι' ἂν εἶσαι μπούγιας τῶν σκυλιῶν καὶ σκυπιτιᾶς τοῦ κόσμου
πετᾷς 'φηλὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ πτέρυγας Ἰκάρου,
καὶ πάλι μὲς 'στὸ κόσμο σου κατρακυλᾷς αὖθις
σὰν ψιπίτης ἐστὸς κεραυνοβολημένος.
Φθάνει ὁ μάγας Σαββάκωθ σ' ἰμᾶς τοὺς φαμφαρόνους
νὰ μᾶς χαρίζῃ ἔμπνευσι καὶ νὰ μᾶς δίνῃ χρόνους,
κι' εἰς τοῦτο τὸ ποιητικὸν τῆς κλεφτουριᾶς Βασίλειον
θὰ 'ζῆς καὶ Πέρπη λευστρατζῆ νὰ ξεφαντρίζ' Εἰδύλλιον.
Εἰς τῶν Μουσῶν τὰ νάματα Ἑλλήνων παῖδες ἴτε...
ἐσὺ σὰν ταῦρος, Περικλῆ, καθεὶς οἰστρηλατίται,
κι' ἡ ἐξαλλος ῥητορικὴ κι' ἡ τέχνη τῆς ἁμαξας,
ποὺ δείχνει μεγαλομυῆς καὶ τοὺς μεγαλεξάλλας,
κι' ὅ,? καὶ τειαύται ἀρτιαὶ τῶν νέων ἀπογόνων
δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε παρ' ἕνας οἶστρος μόνον.
'Ἐδῶ δι' ὅλους ἀρθονῶν τῆς φύσεως τὰ ὥρια,
χαριτωμένοι ἄνθρωποι κι' Εὐαγγελίας χῶρα.

ὡμορρος κόσμος ἠθικὸς ἀγγελικὰ πλασμένος,
ὡς ἔλεγε κι' ὁ Σολωμὸς, ὁ τόσον ἐμπνευσμένος.
Καὶ νὰ ἀοξάζῃς τὸν Θεὸν, καθεμὲς Περικλέτο,
ποὺ σ' ἔρριξε μὲς 'στῶν Ρωμηῶν τὸ ζηλευτὸ μπουκέτο.
κι' ἔτσι 'μπαρεῖς εἰνθηρα 'στὸν νοῦ σου σὰν τὸ βέντρι
δι' ὅλα ν' ἀπορανίνεσαι καὶ οὐ ὁ μπιγλιόδανης.
Π. Ἀλήθεια, πάει κι' ὁ Ρενὲν, ἀνὴρ ὀνομαστός,
κι' ὁ Τσιγαρίδας 'πέθανε, λυστὴς ἐξεκουστός.
Φ. Δὲν κλαίω τόσο τὸν Ρενὲν ὅσο τὸν Τσιγαρίδα,
γιατὶ αὐτὸς ὁ θάνατος κοστίζει 'στὴν πατρίδα.
'Αν ὁ Ρενὲν ἐλέγετο φιλόσοφος σκαρτάδος,
ἀλλ' ὁ λυστὴς τὸ καύχημα ὑπῆρξε τῆς Ἑλλάδος.
καὶ 'στοὺς βωμοὺς της ἔσφαξε σφακτὰ ἐξιλαστήρια
κι' ἐβράκωσε τὴν πίστιν της εἰς τὰ Χριματτιστήρια,
τῶν δὲ Ρωμηῶν τὸ Θέατρον ἀθάνατον θὰ μείνῃ
ἂν Ἐθνικῶν Εἰδύλλιον κι' ὁ Τσιγαρίδας γίνῃ.
Ἔτσι μονάχ' ἀνδρίζεται ἡ τῶν Ρωμηῶν ἀνδρεία
κι' ἡ πίστις των κρατύνεται κι' ἡ νέα κλεφτουρία,
καθὼς τὴν ἔλεγε ποτὲ ὁ Χρῆστος ὁ 'Αράπης...
Π. Ἔως ἐδῶ σταμάτησε γιατὶ παρεξετράπης.
Φ. Ἀφοῦ τὸ θέλεις, Περικλῆ, τὴν ῥαχη μου σοῦ στρώνω...
Π. Κι' ἐγὼ μὲ τὴν σκοτώτρα μου γαρὰ σὲ μπαγλαρόνω.

Καὶ ὀλίγαις ποικελίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Βελαβόνη τοῦ γνωστοῦ, ποὺ ἄνω κάτω τρέχει
καὶ 'στὴν Κωνσταντινούπολιν καθήγεσιεν ἔχει,
σπουδαιοτάτη Κιβωτὸς Νεελληνική,
γλαυρωτάτη, σύντομις καὶ περιεκτική.
Αὐτὸ δι τὸ πολύτιμον καὶ τρίτομον βιβλίον
ἐκδίδεται κομψότατα πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων.
'Εκεῖ τεμάχια παῖζων κι' ἄνδ καὶ ἄλλου Βάρδου...
ἐκδότης τὸ Καταστημα τῶν ἀδελφῶν Γ'φαρδου,
ὀνομαστὸν καὶ πλούσιον ἐν Κωνσταντινουπόλει,
οἷς τὴν ὁδὸν τοῦ Μαχμουδιέ, ποῦ τὴν γνωρίζουν ὅλοι.

—

Χαμουδοπούλου τοῦ Μηνᾶ λαμπρὰ Γεωγραφία,
πολιτικὴ καὶ φυσικὴ καὶ στοιχειώδης ἅμα,
καὶ τόση γεωγραφικὴ ἐγκλείεται σοφία,
ποὺ γεωγράφος γίνεσαι καὶ ὄνομα καὶ πρᾶμμα.
Εἰς ὅλα λεπτομέρειαι μ' ἐμβριθειαν καὶ κρίσιν
διὰ Σχολείων διδαχὴν καὶ Ρωμαικῶν χρῆσιν.
πάσης Σχολῆς Δημοτικῆς καὶ Παρθεναγωγείου...
ἐκδότης ὁ 'Αλέξανδρος ὁ Παπαγεωργίου.

—

Ἐφημερὶς σκτωρικὴ ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδεται,
τὸ φοβερὸν ΜΑΣΤΙΓΙΟΝ, ποῦ κανεὶς δὲν φοβᾶται.
Ἀπὸ πολλὰ θὰ γράφεται καὶ δυνατὰ κονδύλια
κι' ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν θ' ἀνοδῇ τὰ κονδύλια,
κι' ὁ μὴ γραφεὶς συνδρομητὴς 'στὸ τσουχτερὸν ΜΑΣΤΙΓΙΟΝ
'στὴν μάννα ποῦ τὸν 'γέννησε δὲν θἄβρῃ κατοφύγιον.

—

Λύγει Χριστιανικὶ
τοῦ Μιχάλη Γαλανοῦ,
ἀρκετὰ σημαντικὶ
μ' αἴσθημα, καρδιὰ καὶ νοῦ.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω	— πὼς 'στὸ σχῆτί μου ἀνέβη,	μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ ράδιρα	— μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἀτάνω	— κι' ἀπὸ τότε συναρμίει	καὶ μιὰ χῆρα δίχως ἔνδρα,	— ποῦταν ἔλλειπε μαμή.
μὲ ξενοδοχεῖο Σῶζη,	— δηὸ στὰ λάδι τραῖς 'στὰ ξύδι,		

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινναῖς» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προφήτου κωμοπόλεως πολυ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι κι' ἔδρα πάλιν οἱ Ἀθῆναι.	Ἔτος ἐννενήντα, δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα, ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὥρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα	—	μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ξένα δεῖπνα μέρη	—	**δίπλα γράμμα καὶ 'στὸ χέρι.**
κι' ὅσαι ἔχω ἐξυπνάδα	—	κι' ὅσαις μοῦ κατοφέρνει.	Κι' ἕνα φύλλο δι' ἐφημὴν	—	ἕξινες συνδρομητάς,
Συνδρομητὰς θὰ δίχνωσι	—	γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχουσι.	κι' ὅπαμε τὸν παρὰ δὲν εἶδε	—	θὰ τὸν σὴν μαῦρο ρίξι.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	—	καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἀπ' τὴν εἰς πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δίνην	—	δίχνος νόξια κι' ἐνσουτέν,	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὸ μάρα	—	κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	—	**ἑκατὸ φράγκα εἶναι μόνο**			

Τοῦ Ὀκτωβρίου τριτη,
καθεὶς λιμὸν κηρύττει.

Τετρακόσα ἕνα,
τὰ συνειθισμένα.

Α'.

Ὁ Γρικούπης κατ' αὐτὰς
στοὺς κυρίους Φοιτητάς.

Πληρώσετε, μωρὲ παιδιὰ, καὶ σᾶς μὲ τὸ καλό ...
σᾶς ἐκετεύω ἐνδάκρυα κατὶ σᾶς παρακαλῶ.
Δὲν σκέπτεσθι πὼς ἡ Ἑλλὰς κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὀφείλει.
πὼς ἡ Ἀγγλία κατ' αὐτὰς τὸν Λόου θὰ μᾶς στείλῃ
νὰ ἐξετάσῃ κατὶ νὰ 'δῇ ἀπὸ παρὰ πὼς πᾶμε
κι' ἂν εἰς τὰ μέλλον τὸ νερὸ μονάχα θὰ τριπέμε ;

—

Δὲν σκέπτεσθε ὡς χρήσιμα τῆς πιλιτείας μέλη
πῶς ἂν καὶ σᾶς τὰ νόμιμα μᾶς ἀρνηθῆτε τέλη
Μυλλόρδου λόρδε δυνατὴ ἀφευκτως θὰ πλακώσῃ
κι' ὁ Λόου τόσα θὰ μᾶς 'πῇ καὶ θὰ μᾶς χαντακώσῃ,
καὶ τότι δὲν θὰ 'βρίσκῃ πιὰ τὸ κράτος νὰ ἀνεζίσετε ;..
πληρώσετε μὲ τὸ 'καλὸ καὶ μὴ μᾶς βασανίζετε.

—

Ἀμὰ 'ἔτσι τώρα θέλετε νὰ γίνῃ προκοπή ;
δὲν συλλογίζισθε καὶ σεῖς ὁ Λόου τί θὰ 'πῇ ;
ἐκεῖνα δὲν γνωρίζετε τι μέλλον μᾶς προμαίνει ;
γνωρίζετε κι' ἡ ἀφιξις τοῦ Λόου τί σημαίνει ;
Περὶ τοῦ Λόου μυστικὰ ἐμένα νὰ 'ρωτήσετε
κι' ἀμέσως αὔξησιν τελῶν σεῖς μόνοι θὰ ζητήσετε.

—

Πληρώσετε μὲ τὸ καλὸ γιατ' εἶναι κι' ἐντροπή...
συλλογισθῆτε πρὸς στιγμὴν ὁ Λόου τί θὰ 'πῇ.
Αὐτὸν τὸν Λόου, φοιτηταί, μὴ τὸν θαρρῆτε βοῦδι,
αὐτὸς ὁ Λόου, φοιτηταί, θὰ μᾶς κτυπήσῃ πόδι,
αὐτὸς ὁ Λόου θὰ 'μας 'πῇ «βαρδᾶτε κατ' ἐδῶ
καὶ στρώστε τὰ τερτέρια σας ἀμέσως νὰ τὰ 'δῶ».

—

Αὐτὸς ὁ Λόου ἔμαθε σωστὴν διπλογραφικὴν
καὶ 'στὴν οἰκονομικὴν ἐπέκτησε σοφίαν,
αὐτὸς ὁ Λόου εὐκλειαν Ρωμηῶν δὲν χαμπαρίζει,
αὐτὸς ὁ Λόου καστανα δὲν ξέρει νὰ χαρίζῃ,
αὐτὸς καὶ Δούναι καὶ Λαβεῖν τελειόνει 'στὸ μουμέντο
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι του μυρίζει φλιμίντο.

—

Αὐτὸς ὁ Λόου φαίνεται πὼς θὰ μᾶς ἐριθίσῃ,
αὐτὸς ὁ Λόου παλυκιὰ γερὴ θὰ μᾶς καθίσῃ,
αὐτὸν τὸν Λόου, φοιτηταί, ἀνάγκη νὰ τον τρίμετε,
ἀπὸ τὸν Λόου σήμερα τὸ μέλλον ὅλον κρίμεται,
κι' ἂν τάβεια μας καταστιχα δὲν τοῦ φανοῦν γραμάτα
πάνε τὰ 'ἰσοζύγια τὰ τρία ἀναθιμάτα.

—

Ἔχει καθῆκον ὁ καθεὶς τὸ ἔθνος νὰ συνδράμῃ..
καὶ τώρα πούνκι μάλιστα καὶ τῆς Αὐλῆς οἱ γάμοι
πρέπει κι' ἐμεῖς νὰ δείξωμεν ὀλίγην εὐθυμίαν
καὶ πῶς δὲν συγκινούμεθα μ' ἐξέλιξιν κομμίαν,
μήπως κι' ὁ Λόου, φοιτηταί, ἀνεῖξῃ τὰ στραβά του
καὶ μᾶς νομίσῃ κόντηδες κι' ἀλλάξῃ τὸν χαβά του.

—

Σεῖς ἔπρεπε εἰς τοὺς καιροὺς τῆς εὐγενοῦς ἐνδείας
μονάχοι νὰ ζητήσετε μὲ τὸ καλὰ καὶ σώνει
νὰ βάλωμεν διπλάσια τὰ τέλη τῆς Παιδείας
κι' ὄχι νὰ χύσετε χολὴν καθὼς οἱ φαρμακόνοι,
κι' ἔπρεπε ὁ καθένας σας γιὰ τῶν τελῶν τὸν νόμον
νὰ ξεραντώσῃ, νὰ χαρῇ, καὶ νὰ φιρῇ εὐγνώμων.

—

Αὐτὰ τὰ τέλη ἔπρεπε νὰ σᾶς φανοῦν ὀλίγα,
νὰ σεβασθῆτε, κύριοι, τὸ ἄγαλμα τοῦ Ρήγα,
νὰ συσκεφθῆτε πῶς κι' αὐτὸς μπορεῖ νὰ σᾶς ἀκούσῃ,
πῶς πιθανὸν πατόκορφα κι' ὁ Λόου νὰ μᾶς λούσῃ,
πῶς πιθανὸν ὑγρηγορᾷ τὰ κῶλα νὰ τιναξετι
κι' Ἠλὶ λαμὰ σαβαχθανὶ μαζί μου νὰ φωνάξετε.

—

Διαδηλώσεις ἀπὸ σᾶς δὲν ἤλπιζα ποτέ ..
ἂν ὅμως δὲν πληρώσετε τὰ τέλη, φοιτηταί,
ὁρκίζομαι 'στοὺς ἀργυροῦς τοῦ Βασιλίως γάμους
καὶ 'στῶν Ἀνακτων τῶν σεπτῶν τους νυφικοὺς θαλάμους
πῶς θὰ σᾶς κυνηγήσωμεν μὲ τὸν Μπαϊρακτάρη
κι' ὅπου ὁ νόμος δὲν χωρεῖ ὁυλεύνει τὸ στηλιάρι.

—

Ἀπάντησις τῶν φοιτητῶν μὲ σκούφους ἐπαναστατῶν.

—

Ἐμεῖς βαρειᾷ, Πρωθυπουργέ, τὴν κάπα μας θὰ στρώσωμε
κι' ὁ Λόου μὲ τὴν Λόενα νάλθῃ δὲν θὰ πληρώσωμε,
κι' ὅσο μ' ἐμᾶς κι' ἂν φουρκισθῆς κι' ὅσο κι' ἂν μᾶς μαλλώσῃς
θὰ σὲ χρεωκοπήσωμε μὲ τὰς διαδηλώσεις.

—

Ἀγρίψαν οἱ φοιτηταί, κι' ἐλεύθερει καὶ ὁούλοι
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον θὰ στήσουν καραούλι,
κι' ὅποιον πῶς πάει νὰ γυρῃ ὀλίγον ὑποπτεύουν
μὲ ξύλα θὰ τοῦ ρίχνωνται καὶ θὰ τὸν σακατεύουν.

—

Δὲν θὰ πληρώσωμε λεπτὸ καὶ θὰ πετσοκοπῶμε
καὶ 'στὸν Μεγαλειότατον ὁρθὰ κοφτὰ θὰ 'πῶμε :
ἂν ἀγαπᾷς κουνήματα τὰ μὴ γινοῦν μεγάλα,
ἂν θέλῃς γάμους ἀργυροῦς καὶ ἥσυχα γεράματα,
ἂν θέλῃς μ' ὅλους καὶ μ' ἐμὲς νὰ τάξῃς μέλι γάλα,
διατάξε τοὺς ὡραῖν νὰ μᾶς μαθαίνουν γράμματα».

—

Ἂν δὲ κι' ὁ Θρόνος εἰς αὐτὰ τὰ τέλη ἐπιμείνῃ
Ἀσκληπιάδαι, νομικοί, ὁασκαλεῖα καὶ παπποῦδες
εὐθὺς θ' ἀφήσουν σύριζο τὸ φλογερὸ Καμίνι
καὶ θὰ πουλήσουν γραλικὰ ποτήρια μαστραπαδες.

—

Κι' ὅταν κι' αὐτοὶ 'στῶν γραλικῶν ξεπίσουν τὸ ἐμπόριον
καὶ χασιτι τὸν φωτεινὸν τῆς πανσοφίας μίτον,
θὰ πάρετε τὸν Κοραῆ, τὸν Ρήγα, τὸν Γρηγόριον,
καὶ θὰ τοὺς βράσετε καλὰ νὰ πῇτε τὸ ζουμί των.

—

Β'.

(Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον διάφοροι ὁμιλοῦν
καὶ τέλη καὶ Κυβέρνησιν τὰ κερωνοθαλεῖν,
τονίζει δὲ κι' ὁ Φασουλῆς ζαιμοῦν Φιλιππικὸν
καὶ γύρω στέκουν εὔζωνοι, κλητῆρες κι' ἱππικόν).

—

Φ. Ἀγαπητοί μου φοιτηταὶ καὶ φίλοι συμπολῖται,
μὲ τέλη κι' ἡ Παιδεία μας ξεινῶς ἐσαπιλεῖται
κι' ἐπλάκωσαν τὰ γράμματα δυστυχισμένοι χρόνοι
κι' ὦ ξίτι ἀγγέλλειν πῶς κανεὶς πεντάρα δὲν πληρώνει.
Ἂν ἔχῃ τέλη κι' ἡ σπουδή, γενναῖοι πατριῶτες,
ἐλπίτε μου, παρακαλῶ, τί θὰ μᾶς μείνῃ τότες;
Ἂν ἦτο κι' ἡ Παιδεία μας μὲ φόρους φορτωμένη
δὲν θὰ ὑπῆρχεν σήμερα παντοῦ γραμματισμένη,
μήτε κι' ἐγὼ θὰ 'πῆγαινα ποτέ μου νὰ σπουδάσω,
μὴτ' ἐξεταστεῖς θὰδινα γιὰ νὰ διασκεδάσω,
μήτε θὰ 'φόρτωνα κι' ἐγὼ 'στὸν πετεινὸ τὰ γράμματα
καὶ γιὰ τῆς γύνας τῶν σορῶν δὲν θἄχα δίπλου ραμματα.

—

Ἂν χάρισμα δὲν ἔβλεπαμε κι' τῆς σπουδῆς τὸν ἥλιον
μηδὲ Πανεπιστήμια θὰ ἦσαν Ἀθηνῶν,
δὲν θἄχαμε Χρυσόστομον, δὲν θἄχαμε Βασίλειον,
μηδὲ καὶ τὸν Γρηγόριον τὸν Ναζιανζηνόν.
Καθένας ζῇ γιὰ μιὰ σπουδή, καὶ τώρα νὰ τὴν χάσωμε ;
ἂν Ἕλληνες λεγώμεθα δὲν πρέπει νὰ 'συχάσωμε.
Ἀνάγκη κάθε τενεκὶς νὰ μάθῃ καὶ νὰ ὄῃ
σὰν τὴν λιακάδα τῶν Ρωμαίων πῶς εἶναι κι' ἡ σπουδή,
κι' ὅπως ὡς τώρα χάρισμα 'στοῦ ἥλιου τὸ καμίνι
ζεσταίνομε καμμιὰ φορὰ τὸ κρύο κόκκαλό μας,
ἔτσι κι' ὁ ἥλιος τῆς σπουδῆς ἀσύδοτος νὰ μείνῃ
γιὰ νὰ φωτίζωμε μ' αὐτὸν τὸ σκοτεινὸ μυαλό μας.

—

Αὐτὰ τὰ τέλη, φοιτηταί, νὰ πληρωθοῦν δὲν πρέπει,
νομίζω καὶ τὸ Σύνταγμα πῶς δὲν τὸ ἐπιτρέπει.
Αὐτό, καθὼς γνωρίζετε, σκαφῶς καθιερόνει
πῶς ὁ Ρωμηὸς γιὰ γραμματα δὲν πάει νὰ πληρώνῃ,
κι' ὄχι μονάχα ὡραῖον σορώτατος νὰ γίνεται
μὰ καὶ νὰ τρώγῃ χάρισμα καὶ χάρισμα νὰ ντύνεται.

—

Κι' ἂν τώρα τοῦ Πρωθυπουργοῦ τοῦ 'κάπισε καὶ θέλει
εἰς τοὺς παρόντας εὐκλεεῖς κι' εὐδαίμονας καιροὺς
μὰ τὰ 'δικά μας ἔξοδα, μὲ τὰ 'δικά μας τέλη
νὰ κάνῃ φίσταις ὄναταις καὶ γάμους ἀργυροῦς,
ἂν γιὰ τὰ τέλη, φοιτηταί, καμήλας πεῖσμα 'κράτησε
καὶ συμβουλαῖς σχολαστικαῖς 'στ' αὐτιὰ μᾶς ἐτσαμπούνισε,
τὸν βεβαιόνω, κύριοι, πῶς μὶς 'στὴν πήτα 'πάτησες,
τὸν βεβαιόνω, κύριοι, πῶς ἀπὸ σβέρκο ψόνισε.

—

Σημαίας ἂς ὑψώσωμεν καὶ λάβαρα μεγάλα
καὶ μὴν τὸ βάλῃ, κύριοι, κανένας 'στὴν φευγάλα·
κι' ἂν ἐπιπέσουν ὄργανα τῶν κυβερνώντων ὄειλαι
ἐμεῖς ἂς πέσωμεν νικηφόροι ἀπάνω 'στὰ Προπύλαια,
προσφέροντες τὸ αἷμα μας ὡς ἱερὰν θυσίαν
εἰς τῆς σοφίας τὴν θεὰν καὶ τὴν ἀσυδοσίαν.

—

(Ὅρμοῦν κλητῆρες κι' εὔζωνοι ἐπὶ τὴν νεολαίαν
καὶ κυνηγοῦν τοὺς ῥήτορας καὶ μέσα 'στὰς Σχολάς,
κι' ὁ Φασουλῆς ἀντίστασιν προτάσσων ρωμαλέαν
κραυγάζει γιοῦχα τῶν τελῶν καὶ ζήτω ἡ Ἑλλάς).

—

Φ. Μακρὰν, μακρὰν, Καννιβάλοι καὶ βιασταὶ τῶν νόμων...
ἐκεῖ ποῦ στόμα κελαδεῖ τσουύτων Χρυσοστόμων,
ἐκεῖ ποῦ λιβανίζομεν τοὺς Μαραθωνομάχους
κι' ὁ μεγαρρήμων Φιντικλῆς κοιζει τοὺς *Βατράχους*,
ἐκεῖ ποῦ περιβάλλεται στεφάνους ἡ νεότης
κι' ὡραῖος ὡς ὁ Νάρκισσος σπιτρῷ κι' ὁ Μιστριώτης,
ἐκεῖ ποῦ ῥαθυμοῦν χαρὰ καὶ κόβει σὰν ψαλλίδι
κι' ἡ γλῶσσα τοῦ Ἑβραίστεῦ καὶ γίγαντος Παυλίδη
κι' εἰς ῥασσοφόρους μίλλοντας Ἑβρικὰ διδάσκει
ὑπὸ κι' αὐτὸς ὁ Μωϋσῆς νὰ τὸν ἀκούσῃ γάσκει,
μὴν πρηχωρῆτε, βέβηλοι, μακρὰν καθεὶς ἀς μένῃ,
ἐμπλέκει κλέφταις 'στὸ μαντρὶ καὶ 'στ' ἅγια τειμένη,
κι' ὅλα τὰ φροντιστήρια καὶ τὰς Σχολὰς μολύνευν
καὶ μὲ κοντάκια τουρεκιῶν τὸν ἀφελὸ μᾶς λύσευν.

—

(Κι' ἔλλει κλητῆρις ἐξάφνα εἰσἔρχονται ξιφήρεις
κι' ὁ Φασουλῆς ἐδῶ κι' ἐκεῖ πηδᾷ ὁ κακομοίρης).

—

Φ. Ἐκεῖ ποῦ θείαν μουσικὴν ἀκούσμεν Ἀγγέλων,
ἐκεῖ ποῦ θὰ ὁιδάσκωνται γυναίκις καὶ 'στὸ μέλλον,
κι' ἡ μία κι' ἄλλη Ἑλληνὶς μὲ ῥώγκις ἀγελαδος
θὰ μᾶς βυζαίνῃ τοῦ λοιποῦ σὰν γάλα τὴν σοφίαν,
ὡς ποῦ ἀπὸ τὸ βυζάγμα ὁ κόσμος τῆς Ἑλλάδος
νὰ πάθῃ λειψότητος θεινὴν ὑπερτροφίαν,
μὴν πρηχωρῆτε, βέβηλοι τυράννων ὁορυφόροι,
πρὶν σπάσῃ τὰ κεφάλια σας τῆς Ἀθηνᾶς τὸ ὁόρυ.

—

(Ἕνας βαρβάτος εὔζωνος τοῦ Φασουλῆ τῆς βρίχει
κι' ἐκεῖνος ὡς μαινόμενος εἰς τὰ θρανία τρέχει).

—

Φ. Μὴ μὲ βαρᾷς, κιρ Εὔζωνα, κατὰ τὸν ἀφαλό...

Εὔ. Ὁρί, τεὺ στόμα ὁὲν σφαλᾷς ;

Φ. Στιγμὴ ὁὲν τὸ σφαλῶ...
ὑπὲρ τῶν νόμων μάχομαι καὶ σύρε νὰ κουρεύεσαι.

Εὔ. Ὁ Λόου ἔρχετι, ὁρέ, κι σὺ μαῦ πωκερεύεσαι ;

Φ. Καὶ σὰν ἔρχεται καὶ τί ;
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.
Καὶ σὰν ἔλθῃ τί μ' αὐτό ;
ὁὲν πληρώνομε λεφτό.

Εὔ. Κι τότες τί θὰ κραίνωμε, ὁρέ, 'στὴν Ἐγγλιτέρα ;
γάσου, ὁρέ, κι' ὁ ὁιάουλος σας 'πῆρε τῶν πατέρα.

Φ. Ὅ,τι κι' ἂν κράινωμε γι' αὐτὸ κουκούτσι ὁὲν μὶ μέλει,
κι' ἂν ὁ Μυλλόρδος σας ζητῇ μὲ τὰ 'δικά μας τέλη
νὰ φιγουράρῃ ὄυναταὶ 'στὸν Λόου τὸν Ἐγγλέζο
ἐγὼ τὰ κότσα, μάτιν μου, ὁὲν ἔμαθα νὰ παίζω.

Εὔ. Ὅροι λιποὺν τρεῖς κουντακιαῖς...

Φ, Μὴ μὲ βαρᾷς, κολλήγα...
ὁὲν 'ντρέπισαι τὸν Κοραῆ, ὁὲν 'ντρέπεσαι τὸν Ρήγα ;

Εὔ. Κι' αὐτοὶ θὰ φᾶνι κουντακιαῖς σὰν ὁὶν πλερώσουν τέλη...
ὁ Λόου ἔρχετι κὶ σὺ χουρεύεις του καγκέλι ;

Φ. Μακρὰν σεὺ λίγω ἀπ' ἐδῶ...

Εὔ. Ὁρί, ἀκοῦμα κραίνεις ;

Φ. Μ' αὐτὴν τὴν βαρβατίλα σου τὰς Μούσας μὴ μιαίνῃς.

Εὔ. Ὁρί θὰ βγάλου σύρριζα τοῦ μοῦσι σου, μακκούρη,
κι' ἂν ὁὶν πλερώσῃς θὰ σεὺ πιοῦ τοῦ γκίμα μουνουρούρι.

Φ. Τί ζητεῖ αὐτή, τί θέλει
τῶν εὐζώνων ἡ ἀγέλη ;
Αἱ ἀλύσεις διὰ πείσους ;
διὰ φοιτητὰς ἠπίους ;
Ἔξω, βέβηλοι, ὀπίσω...
θὰ βαρέτω, θὰ κτυπήσω.

—

(Εἰσέρχεται εἰς τὴν Σχολὴν ζωηρὰς βασανόρους
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ φωνάζει διατόρως,
κι' Ἐλέησόν με ὁ Θεός διακρύβικτος ἀρχίζει
καὶ ὅπό τοὺς κλιντῆρες τοῦ πραβδοῦν τὸ φαρδομάνικό του
ὁπόταν ἕνας εὐζωνος τὸ ράσσο του ξεσχίζει
καὶ τὸ Ἀμερικάνικο προβάλλει 'σώβρακό του).

—

Φ. Βάστα, παππᾶ, γιὰ τὸν Θεό, κι' ἀρχίνα νὰ βαρῇς...
κι' ἂν ἔσχισαν τὸ ράσσο σου κι' ἴφκην πῶς φορεῖς
Ἀμερικάνικο βρακί σάν πρόστυχος παπποῦς
μὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως μὴν πιάνῃ νὰ κτυπᾷς.
Προτίμησε μπαγλάρωμα κι' εὐζώνων κονταρίες,
προτίμησε νὰ μὴν ἀκοὺς ποτέ σου τὸν Παυλίδη,
παρὰ νὰ δώσῃς δίδακτρα σ' αὐτὸν ποῦ μας πιέζει
γιὰ νὰ τὰ φᾷ οἱ δανεισταί κι' ὁ Λόϋ κι' οἱ Ἐγγλέζοι.

—

(Κι' ἄλλος παππᾶς πολεμιστὴς εἰσέρχετ' ἐσπευσμένως
ἁλεινός, ξεσκούφωτος καὶ ζυλοφορτωμένος).

—

Φ. Στάσου, παππᾶ... πρὸς χάριν σου τὸν στόκο μου θὰ ἔγαλα...
κι' ἡ Ἐκκλησία κατ' αὐτὰς ἐν ζωγιῷ μεγάλῳ.
Ἐ! σεῖς παππάδες ζώσετε τὴν μέση μὲ σιλάχι
καὶ κατ' ἀπίστων ἀπεύσετε κι' ἂς λαχῃ ὅ,τι λάχῃ.
Ἐλευθερίας ἥλιος ἀνέτειλε λαμπρός...
στραβὰ τὸ καλυμμαύκι σας ῥοφᾶσετε κι' ἐμπρός.

—

(Ἵππεις, κλιντῆρις κι' εὐζωνοι διακοπτοῦν τὸ πλῆθος
μὲ κοντακιαῖς καὶ ἁπλαριαῖς ὡς γίνεται συνήθως,
κι' ὅλοι κτυποῦν τὸν Φασουλῆν τὸν ἐξηγερωμένον
κι' ὁλελυγμὸς ἀκούεται ὁλλύντων κι' ὁλλυμένων).

Γ'.

Ἀπὸ κρότων καὶ λόγους βουΐζει
καθεμιᾷ τῆς Καινοῦ Σχολῆ
καὶ φωνάζουν ἀπ' ἔξω πολλοὶ
πῶς μπαρούτι μυρίζει.

—

Φασουλῆς ὁ γενναῖος ἠγείται
τοῦ μαγίκα. ἐκείνου χοροῦ
καὶ μὲ σκέψεις ἀνδρὸς τολμηροῦ
πρῶτος πάντων κινεῖται.

—

Μὲ σημαίας καὶ λάβαρα τρίχει
πρὸς τὰ κάτω γοργὸς νὰ τραπῇ.
μα δὲν πρόφθασε μάρς νὰ εἰπῇ
καὶ μιὰ τρίλιμπα τὸν βρέχει.

—

Τοῦ ὁροσίζουν καὶ μοῦτρα καὶ σκέλη
καὶ τὸν πῆρε θυμὸς στὴν ἀρχή.
μὰ τὸν λούζουν μὲ νέα βροχὴ
καὶ τὸν πιάνουν τὰ γέλεια.

—

Δὲν μπορεῖ ὅπως πρὶν ν' ἁλαλάξῃ
ἐν τῷ μέσῳ ραγδαίας βροχῆς
καὶ 'στὸ σπῆτι του σπεύδει ταχὺς
τὰ βρεγμένα ν' ἀλλάξῃ.

—

Στὴν μορφὴν τοῦ σεπτοῦ Πατριάρχη
πῆρε ὅρκο κι' αὐτὸς σοβαρό,
μὰ φοβοῦντ αι πολὺ τὸ νερὸ
μερικοὶ πολεμάρχοι.

—

Στὴν βοὴν τοῦ μεγάλου ἀγῶνος
ἐξεπλύθη πολλῶν τὸ βρακὶ
καὶ περίεργος κόσμος ἐκεῖ
κατεβράχη ἀρθόνως.

—

Κι' ἂν λουτρὸν ὁ καθένας ὑπέστη
μὲ γραμμάτων θερμοὺς μαχητάς,
ἀλλ' εὐφράνθη, γιατί κατ' αὐτὰς
ψῆνε ὅλους ἡ ζέστη.

—

Καὶ τῶν δένδρων τὰ κίτρινα φύλλα
τὰ 'πρασινίσει ὁρίσαν νερά,
ποῦ τὰ 'μάκρυνε τόσον καιρὸ
δυνατὴ ξερασία.

Δ'.

Ὁ Περικλέτος ὁμιλεῖ
μὲ τὸν βρεγμένο Φασουλῆ.

Π. Λοιπὸν καὶ σύ, βρὲ Φασουλῆ, ἀσπλαγχνως κατεβράχης;
Φ. Ἐκεῖ ποῦ ἔβλεπα μωρέ, τὸ σχέδιον τῆς μάχης
μοῦ ἦλθε μιὰ καταιμυτρα. ποῦ μ' ἔβανε παπεῖ,
κι' οἱ παρεστῶτες γέλασαν γιὰ τοῦτη τὴν 'ντρόπη...
γυναῖκες, ἄνδρες καὶ παιδιὰ γινῆκαν ὅλοι λούτσα
καὶ μὲς 'στὴς λάσπαις ἔπεσε ὁ κόσμος πλάτσα πλούτσα.
Τὰς προσβολὰς ὁ Φασουλῆς, τοὺς εἶπα, δὲν ἀνέχεται.
σὰς λέγω μιά, σᾶς λέγω δυό νὰ μὴ μᾶς καταβρέχετε...
κι' ἂν κουτιντέδες μερικοὶ γκρὶζουν ὁλένα
πῶς ἡ σπουδὴ πληρώνεται εἰς ἄλλα κράτη ξένα.
ἐγὼ δὲν εἶμαι Γερμανός. ἐγὼ δὲν εἶμαι Γάλλος,
ἐγὼ εἶμ' Ἕλλην ἀκραιφνὴς, τοῦτέστιν εἶμαι ἄλλος.
κι' ἀνέξοδα τὰ γράμματα ἡ φύσι μου προστάζει
κι' ἂν ἀπὸ κάθε ροῦχο μου νερὸ τῆς τρούμπας στάζῃ.
Αὐτὰ τοὺς εἶπα καὶ σπαθὶ γυμνόνω κιφτερό,
ἀλλὰ δὲν ξέρεις σήμερα τί κάνει τὸ νερό...
ἐνῷ γιὰ διακήλωσιν πελεμικὴν κουρίζεσαι
ἀπὸ τὰ γέλοια, Περικλῆ, ἐμέσως ξεκαρδίζεσαι.
ξεχάνεις τὰ Συντάγματα καὶ τὰς ἀνατροπάς
καὶ πέρνεις τὰ βρεμμένα σου καὶ 'στὴ δουλειὰ σου πᾷς.
Ἀδύνατον ν' ἀντισταθῇ κανένα παλληκάρι,
κι' ἂν πρῶτ' ἀπ' τὸν Παρθένεσε ἔβγῃκε τὸ στηλιάρι,
ἀλλὰ νομίζω δεύτερο πῶς ἔρχεται τὸ νερὸ
καὶ μάλιστα, βρὲ Περικλῆ, σὲ τοῦτο τὸν καιρό.
Π. Λοιπὸν μετὰ τὸ δεύτερον βρίσετε καὶ τὸ πρῶτον
καὶ πήγαινε νὰ φωτισθῇς 'στὴν Κάμινον τῶν φώτων.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸ Πρακτορεῖον τοῦ Χαΐδε πρὸς γνῶσιν τῶν κυρίων
Ἐλληνικῶν τῶν σώμασι ἐλλήθη Πρακτορείων,
κι' ὁ Κακλαμάνος ὁ Μεμᾶς, ποῦ τέχει τετρακόσια
καὶ σαράντα χαρίσματα τῶν διακρίτους τόσα,
μὲ τέσσαι ἐπιβεβαίωσι θὰ διευθύνῃ τοῦτα,
κι' οἱ πακτωτοὶ συνδρομηταὶ θὰ ἔχουν 'στὸ μενοῦτο
ἀληθινὲς, ἀυθεντικὰς καὶ ἀπαραλλὲς εἰδήσεις,
ποῦ φέρνει Νότος καὶ Βοῤῥᾶς, Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.

—

Μηχάτης ὁ γνωστὸς γιατρὸς μᾶς ἔρχετ' 'στὴν Πόλι
ὑπόθεσιν οἰκιακὴν ἐχαῖ νὰ ἐπιτελέσῃ.
καὶ μετ' ἡμῶν ἐπαύξεται κι' ἡ πελατεία δίκη
νὰ μᾶς χωρέσῃ χρήτορα καὶ νὰ μᾶς θεραπεύσῃ.

—

Καὶ τὰ «ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ» τῆς ἐκλεκτῆς ΚΟΡΙΝΝΗΣ
μὲ εἰκονογραφήματα καὶ νέας βελτιώσεις
ἐκδίδονται τὴν κυρίου, καὶ πάρα τὰ νὰ τρίχῃ,
καὶ τὴν δεκάρα σου τὴ' αὐτὰ μὴ λυπηθῇς νὰ δώσῃς.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινναῖς» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Πρωτοστείου κοντυτὸς πολυς.

Ο ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Ἔτος ἐννενήντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσια,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα	— μένει ἀκὶ ποὺ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ἕξι ὅμως μέρη	— **δίκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
κι' ἔτσι ἔχει ἐξυπνάδα	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο δι κρατᾷς	— ἔγνωες συνέφιασεν
Συνδρομητὴς τὰ δέχομαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομαι.	κι' ὅπερ τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾷῃ καιρὸ φέδο.
καὶ 'στοὺς Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ἄγνως νύξα κι' ἔντεκα.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὸ μέρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **δεκὰ φράγκα εἶναι μόνο**		

Τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου δέκατη,
Ὀκτὼ Ρωμοῦνοι γυρνοῦμε τὴν πλάτη.

Δυὸ καὶ τετρακόσα,
μᾶς ἐλεῖ' ἡ γλῶσσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Τῆς κόψαμε...
Π. Τῆς κόψαμε...
Φ. Ἂς τρέμουν οἱ Ρωμαῖοι.
Π. Τοὺς 'μπήκαμε, βρὲ Φασουλῆ, καλὰ μὲς 'στὸ ρουθοῦνι.
Φ Ἂς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός, ποῦ τέλος πάντων τώρα
διέκοψε τὰς σχέσεις της κι' ἡ τῶν Ἑλλήνων χώρα,
ἂς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεὸς μεγάλην καὶ πολλὴν
ποῦ κι' ὁ Μεγαλειότατος θὰ 'πῇ μὲς 'στὴν Βουλὴν
ἐκτὸς τῶν ἄλλων σοβαρῶν πολιτικῶν συμβάντων
πῶς ἕνας τόπος εἰς τὴν γῆν ὑπάρχει τέλος πάντων,
μὲ τὸν ὁποῖον ἡ κλεινὴ κι' εἰρηνικὴ Ἑλλὰς
εἰς σχέσεις δὲν εὑρίσκεται καθόλου ὁμαλάς.
Ἐμεῖνα δέ, βρὲ Περικλῆ, ποῦ εἶμαι πατριώτης,
μ' ἐπίεζε τῶν σχέσεων ἡ τόση ὁμαλότης,
καὶ δὲν θ' ἀλλάξῃ, ἔλεγα, ἡ καθεστῶσα θέσις
καὶ δὲν θὰ κόψωμε κι' ἐμεῖς καμμιὰ φορὰ τὰς σχέσεις;
Ὁ δὲ Θεὸς ἐπήκουσε τὴν ταπεινὴν ἐχῆν μου
καὶ βάλπαμεν ἐστάλαξε 'στὴν πάσχουσαν ψυχήν μου,
κι' ἡ συβαρὰ ὑπόθεσις ἐφύτρωσε τοῦ Ζάππα
κι' ὁ σὶρ Τρικούπης ἔβωσε εἰς τοὺς Ρωμοῦνους φάπα,
κι' ἀπάνω εἰς τὸν Ἀργυρὸν τῆς φούριαις καὶ τοὺς σάλους
εἶδα κι' ἐγὼ τὰς σχέσεις μας ὀλίγον ἀνωμάλους.
Ὁ δὲ Παππαρρηγόπουλος, ὁ Πρέσβυς μας τοὐτέστι,
ποῦ ἔστεκε ὡς σήμερα καλὰ 'στὰ Βουκουρέστι,
γιατὶ δὲν τὸν παρέσυρε τῶν παύσεων τὸ ρεῦμα
κι' οἰκονομίας, Περικλῆ, αὐστηρότατος πνεῦμα,
παῦσιν κι' αὐτὸς ἀνέλπιστον καὶ φυσικὴν ὑπέστη
κι' αὐτοδικαίως γύρισε ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι.

Π. Ὁρίστε... μύτη 'σήκωσαν κι' οἱ ἄνοστοι Ρουμάνοι,
ποῦ ἔχουν μιὰ Βασίλισσα, ποῦ τὴν λογία κάνει,
τὴν Κάρμεν Σίλβα δηλαδή, ἐκείνη τὴν ζευζέκα,
ποῦ συγγραφεὺς νομίζεται καὶ πάνσοφη γυναῖκα,
καὶ χάσκουν οἱ Ρωμοδνοι της μὲ τὰ σαχλά της δράμα-
μὲ τὰ μυθιστορήματα καὶ τὰ λοιπὰ συγγράμματα. [τα,
κι' ἐπῆγε κι' ἡ σοφὴ Παρὲν μαζί της νὰ 'μιλήσῃ
καὶ τὸ σπουδαῖον ζήτημα τῶν γυναικῶν νὰ λύσῃ.
Ἂς ἔχῃ χάρι, Φασουλῆ, ποῦ τὴν στολίζει Στέμμα
καὶ σφύζει μὲς 'στὰς φλέβας της τῆς Βασιλίσσης αἷμα,
ἀλλέως εἰς τὰ ἔργα της, τὰ ἐμμετρα καὶ μή,
φαρμάκων θὰ ἐβίδετο ἐμετικῶν τιμή.
Φ. Καὶ δὲν τῆς φθάνει τάχατε τοῦ Στέμματος ἡ δόξα,
μὰ καὶ τῆς λογιότητος τῆς 'κόλλησε ἡ λόξα.
Ποῦ ἡ δική μας, Περικλῆ... τί Μεγαλειοτάτη!...
ποτὲ δὲν θέλει νὰ περνᾷ σοφολογιωτάτη,
κι' ἀρρώστους ἐπισκέπτεται εἰς τὰ Νοσοκομεῖα
καὶ μήτε λόξα ἔμμετρος τὴν 'πείραξε καμμία,
καὶ μήτε σὰν ποιήτρια περίλυπος ρεμβάζει,
μόνο τοὺς στίχους τοῦ «Ρωμηοῦ» καμμιὰ φορὰ διαβά-
Ἔτσι τὴν θέλω πάντοτε, Βασίλισσα 'στ' ἀλήθεια, [ζει.
χωρὶς νὰ γράφῃ δράματα καὶ τέτοια χολοκύθια,
ἀλλ' ἐπειδὴ βαρύνομαι νὰ σὲ παραβαρύνω
ἄλλοτ' ἐπιφυλάσσομαι τὰς δύο νὰ συγκρίνω.
Π. Ἀμμ' τί σοῦ λέει, Φασουλῆ, κι' ἡ ἄλλη προκομμένη,
ἡ Βακαρέσκου δηλαδή, κι' αὐτὴ συφοριασμένη,
ποῦ τάχ' ψήφει πρὸ καιροῦ μετὰ πολλῆς μανίας
μαζὶ μὲ τὸν Διάδοχον τῆς σαχλο-Ρουμανίας,
καὶ θὰ τὴν ἐνυμφεύετο κι' ἐκεῖνος ἐμμανὴς
ἂν δὲν ἐναντιώνοντο οἱ ψωρευγενεῖς,
γιατὶ αὐτοὶ δὲν ἤθελαν τοῦ Θρόνου τὸ βλαστάρι
μίαν κυρίαν τῆς Αὐλῆς ὡς σύζυγον νὰ πάρῃ.
Φ. Μὰ τί σαχλό, βρὲ Περικλῆ, τὸ κράτος τοῦ Καρόλου,
τὴν Ρουμανίαν τὴν ἐχθρὰν δὲν συμπαθῶ καθόλου,
κι' ἐκεῖνα τὰ ὀνόματα εἰς ἔσχος καὶ εἰς ἄνος,
ὁ Ζαφειράκος δηλαδὴ καὶ ὁ Κογλετσιάνος...
Π. Ὁ Ζαφειράκος ἔφυγε;
Φ. Κι' ἐκεῖνος ἀπελπίσθη
καὶ ἄρον ἄρον κατ' αὐτὰς βαρρῶ πῶς ξεκουμπίσθη,
ἡ δὲ κυρία, Περικλῆ, τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ,
ποῦ σειοῦνται καὶ λυγίζονται σὰν πάπιες τοῦ γιαλοῦ
κι' εἶναι γιὰ Πρέσβεις μοναχὰ τὸ δυνατὸ των φόρτε,
θὰ ἔχουν ἕνα Πρεσβευτὴ λιγώτερο γιὰ κόρτε.
Π. Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ;
Φ. Διακοπὴ τῶν σχέσεων, ἀλλ' ὅμως ἐν εἰρήνῃ,
κι' ἡ Ρουμανία κι' ἡ Ἑλλάς, ἡ πρώταις φιλενάδες,
θὰ φαίνωνται πῶς νάτζωσαν σὰν δρὸ Ἀρσακειάδες,
καὶ ὅλων τῶν Δυνάμεων θὰ καρτεροῦν τὴν κρίσιν
χωρὶς καμμίαν σύγκρουσιν, χωρὶς αἵματων χύσιν.
Κι' ἂν δῶς ἡ Δύσις πρὸς ἡμᾶς τὸν θησαυρὸν τοῦ Ζάππα
τότε κι' ἐμεῖς θὰ βάλωμε ἀνάποδα τὴν κάπα,
ἀλλ' ἂν ἀδίκως, Περικλῆ, δικάσῃ πῶς ἀνήκει
πρὸς τοὺς Ρωμούνους ἡ γνωστὴ τοῦ Ζάππα διαθήκη,
ἀμέσως θ' ἀπολέσωμεν τὰ πάντα καὶ θὰ θύσωμεν,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδή 'στ αὐγά μας θὰ καθίσωμεν,
κι' εἰρήν' ὑμῖν θὰ σκούξωμεν πρὸς τοὺς συμπατριώτας
κι' εὐθὺς θ' ἀνανεώσωμεν τὰς σχέσεις μας τὰς πρώτας
σὰν πονηροὶ ποῦ εἴμαθα καὶ κάλτσαις τοῦ διαβόλου,
κι' ὁ Πρεσβευτήςμας 'στὴν Αὐλὴν θὰ πάῃ τοῦ Καρόλου
καὶ πάλι 'στὴν πρωτεύουσαν θὰ 'δοῦμε φρέσκο φρέσκο
τὸν Ὀλανέσκο, Περικλῆ, καὶ κάθε Ζαφειράκο.
Βλέπεις πῶς βῆμα μόνος σου ἀδύνατον νὰ κάμῃς
ἂν πρῶτα δὲν ἀποφανθοῦν αἱ σύμμαχοι Δυνάμεις,
ἡ Δύσις εἶναι σήμερον σοφὸς πραγματογνώμων
καὶ καθεμίαν γνώμην της τὴν θεωροῦμεν νόμον.
Κι' ἐγώ, καυμένε Περικλῆ, νὰ 'δῇς τί θὰ σκαρώσω ...
ἂν τοῦ Φαλήρου μοῦ ριχτοῦν τὸ σπῆτι νὰ πληρώσω
δὲν θὰ προστρέξω δι' αὐτὸ 'στοὺς νομικοὺς κατόπιν,
ἀλλὰ κριτὴν καὶ δικαστὴν θὰ βάλω τὴν Εὐρώπην,
κι' ἂν μὲν εἰποῦν οἱ κύριοι Καπρίβη καὶ Καλνόκυ
πῶς πρέπει νὰ ἐξοφληθοῦν κεφάλαια καὶ τόκοι,
θὰ τὰ μετρήσω, Περικλῆ, χωρὶς νὰ λείψῃ ὥρα,
ἀλλοιῶς θὰ ρίξω κανονιά, ποῦ θὰ τραντάξ' ἡ χώρα.
Π. Βρὲ τί μοῦ λές;
Φ. Εἰς τὸ ἐξῆς δι' ὅλα τὰ συμβάντα
'στὸ δίκαιον τὸ διεθνὲς θὰ καταφεύγω πάντα.
Π. Ἀλλὰ καὶ τὸ στηλιάρι μου καὶ τοῦτο τὸ μαστίγιον
εἰς σὲ καὶ μόνον πάντοτε θὰ βρίσκῃ καταφύγιον
κι' εἰς σχέσεις θάναι ὁμαλὰς μὲ τὴν 'δική σου ράχη
καὶ στρῶσε τὴν ὀγρίγορα νὰ φᾷς γερὸ μπερντάχι.

Καὶ μὲς 'στοῦ «Φασουλῆ τοῦ τσελεπῆ Συμβούλων ἐποπτῶν ἐπιτροπή.

(Μιὰ τῶν πολλῶν ἐπιτροπῶν τοῦ Δήμου κατ' αὐτὰς καὶ 'στὸ γνωστὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Φασουλῆ ἐμπῆκαι, ὁ δὶ ἔρεσπότης Φασουλῆς καὶ πρῶτος φαολάτας ἀμέσως πρὸς ὑποδοχὴν φαμελικὸς ἐβγῆκε).

—

Φ. Λιπὸν καλῶς ὡρίσατε, ὦ Σύμβουλοι, κι' ἐδῶ...
μὲ ὅλη τὴν φαμίλια μου ἐβγῆκα νὰ σᾶς δῶ.
Καταφρονεῖτε ἀληθῶς τὸν ἕνα κι' ἄλλον κόπον
καὶ τρέχετε νυχθημερὸν 'στὰ σπήτια τῶν ἀνθρώπων
καὶ βλέπετε μετὰ ἐπιτῆδες κι' ἐνδελεχὸς μελέτης
ἂν τὰς μεθόδους ἀμελοῦν τῆς ὑγιοῦς ἑαυτῆς.

Κι' ἐγὼ καὶ ἡ κυρία μου μαζὶ μὲ τὰ παιδιά μας
προσφέρομεν 'στὸν Δήμαρχον θερμὰς εὐχαριστήσεις,
καὶ πάντα θὰ τὸν ἔχωμεν κι' ἁμαὶς μὲς 'στὴν καρδιά μας
δι' ὅσα ἐκτίσαν ἡ ζωηρὰ τοῦ φῶτος.
Ἐν τούτοις μὲ τὸν Δήμαρχον θὰ ἔχωμεν καὶ σᾶς
δι' ὅσας κατακαλλίτες φροντίδας περισσὰς
ὑπὲρ τοῦ κατὰ Πίνδαρον μεγάλου πτολιέθρου
κι' ἐμπρὸς σας γεύει ἐντρόμου τὸ φάσμα τοῦ ὀλέθρου.

Ὅταν σᾶς βλέπω πράγματι δι' ὅλα νὰ φροντίζετε,
καὶ μὲ καθαριότητας τὸν νοῦ σας νὰ σκοτίζετε,
ὅταν κυττάζω εὐγενεῖς Συμβούλων κουστωδίας
τοσούτων νὰ ὑπερασπίωνται κατοίκων εὐωδίας,

ὅταν σᾶς βλέπω τρέχοντας καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν
κι' ὑπὲρ τῶν συμφερόντων σας κι' ὑπὲρ ἡμῶν ἐξίσου,
τότε κι' ἐγὼ στρεφόμενος πρὸς τὴν αἰσχρὰν χελέραν
τῆς λέγω μὲ σαρδόνιον ἐξύσον, χελέρα, ξύσου...
ἐδῶ δὲν πιάνεις γαρτοσὶκ κι' ἀλλοῦ μακρὰν νὰ πᾷς,
τί τρώγει, ἀφιλότιμη, μὲ σᾶς ἐπιτροπάς...
στικράτησε, μὴν προχωρῇς πρὸς τὰς Ἰωτιφκους,
καθὼς δὶ τώρα 'κόψαμε μὲ μεῦτρα θρυμμάτια
τὰς σχέσεις μας τὰς ὁλαλὲς μαζὶ μὲ τοὺς Ρουμάνους
ἔτσι, μωρή, θὰ κόψωμε τὰς σχέσεις καὶ μὲ σένα.
Ἡ πάστρα ἐπλημμύρησε κι' ὁ Χωρὸς ἐλν μᾶς κοβει,
κι' ἂν ἔλθῃς θ' ἀπολιθωθῇς ὡς ἡ γνωστὴ Νιόβη,
κι' ἐνόσῳ εἶναι Δήμαρχος ὁ κύριος Μελᾶς
σὲ γράμμα 'στὸ παπιοῦτσι της ἡ πικτρικὴ Ἑλλάς.

Καταλαβα ἐπιτροπὴ πῶς κι' ἐδῶ μέσα θέμτη
κι' ἀπὸ πρωΐθὲς κατώρθωσα τὸ σπῆτι μου νὰ λάκτη
καὶ τὰ σκυλιὰ ἐρρόντισα νὰ βάλω στὴν ἄγγορμα
κι' ἀσβέστωναν κι' ἐπάστριωναν μὲ βούρτσικς καὶ σφουγγάρια.
ἀλλὰ κι' ἐγὼ κι' ἡ δέσποινα ἐκατασκιστήκαμε
καὶ μὲ τὰ σιγυρίσματα ἐκουφωσιαστήκαμε.

—

Ὁρίστε, φίλοι Σύμβουλοι, μὲς 'στὰ δωμάτιά μου,
κυττάξετε τὰ ρούχα μου καὶ τὰ ἰμάτιά μου.
κτπτάξετε, παρακαλῶ, καὶ μέσα 'στὰ ντουλάπια.
νὰ 'πακαμίσαις, σώβρακα, φανέλλαις καὶ τσουράπια...
Κυττάξετε τί καθαρά, τί πάστρες, τί γναλάδες!
σὶ τέτοια ροῦχα δὲν 'μπορεῖ μικρόβιων νὰ μίνῃ...
κυττάξετε, παρακαλῶ, κι' αὐτοὺς τοὺς ὀβὸ βιλλαδες...
ἡ μία εἶναι ὀανεσκὴ κι' ἡ ἄλλη πλημμυρένη.

Νὰ καὶ βρακάκια τῶν παιδιῶν ὀλίγον μουσκευμένα
καὶ νὰ μοῦ συγχωρῆσετε αὐτὴν τὴν παρηγόρια,
ἀλλ' ὅταν ἄποστα κανεὶς μουρέλλια σὰν κι' ἐμένα
θὰ ἴχῃ μέρ 'στὸ σπῆτι του κι' ὀλίγην ὑγρασίαν.
Κυττάξετε παρακαλῶ καὶ τοῦ *Ρωμηοῦ* τ' ἀχγεῖα,
κυττάξετε κι' αὐτὰ ἐδῶ τάνωνυμα ὀοχεῖα...
ἂς τὰ ἰδῇ προσιατικῶς πᾶς Συμβουλος εἰδήμων...
νὰ τὰ γιρίσῃς εἰμπορεῖς ἐκ μυρὸν πολυτίμων
καὶ νὰ τὰ δώσῃς ἔπειτα' ἢ μόνες ἢ μὲ ὀούλους
ὡς δεῖγμα ἐκτιμήσεως εἰς μερικοὺς Συμβούλους.

Νὰ κι' ἡ πάστρας ἡ νυμφικὴ ἀγνὴ καὶ μυρεβόλος,
ἐδῶ κανένας Σύμβουλος, δὲν εἰσχωρεῖ εὐκόλως...

ὁ Φασουλῆς τὴν εἰσοδον ἐδῶ δὲν ἐπιτρέπει.
τοῦ γκιοσκιοῦ τὸ μυστήριον νὰ σιδκεθῆτε πρέπει.
Ὁρίστε καὶ τὸ μαγειρειὸ μὲ τὰ χρειώδη ὅλα,
ἀστράφτει κάθε τέντζερες καὶ κάθε κατσαρόλα
καὶ μές 'στῆς πατσαβούρες μου κι' εἰς ἕνα κι' ἄλλο φοῦρνο
θὰ 'βρῆτε ρανικὸν ὀξὺ κι' ἀσβέστη γλωρινόν.
Ἂν κι' εἰς καλὸς δὲν εἶμαι μὲ τοὺς Ρωμιοσυρτες σχέσεις
κι' αὐτὸ σπουδαίως συχνὰ μικρὰς μεγάλας ὀφείλας,
ἐγ' ὅμως καταγίνομαι εἰς χημικὰς συνθέσεις
ν' ἀποσβήσω ἐτ' αὐτῶν τὸ κάρμα τῆς χελέρας.

—

Ἐδῶ κι' ὁ νιρίχυτης μου... καθεὶς ἂς τὸν μυρίσῃ
μὰ νὰ κι' ὁ σκύλος μου ὁ Γκιούλ, τὸ νέο κελεπούρι...
μ' ἀρώματα κι' ἀρώγκλα τὸν ἔχω καθαρίσει
κι' εὖτ' ἕνα δὲν εὑρίσκεται 'στὸ ἔδριμα του τσιμπούρι.
Ἀλλ' ἂς προσέξῃ χωρατὰ κανένας μὴν τοῦ κάνῃ
γιατὶ ἐκεῖ ποὺ καθίζει θυμόνει καὶ ὀαγκάνει...
εἶν' ἕνας σκύλος πονηρὸς καὶ μὲ σκοποὺς ὑποθύλους
κι' εἰς ὅλους κι' ὅλας ἔρρωμα γωρὶς νὰ τὸν 'μιλήσουν.
πρὸ πάντων ὅ' ἐπιτίθεται 'στοὺς Δήμους τοὺς Συμβούλους
ὅταν γιὰ πάστρες ἔρχωνται ταῦτεζα του νὰ ζαλίσουν.

—

Ὁρίστε κι' ἡ γατοῦρα μου, ἡ παρδαλὴ κοκκώνη,
ποὺ κάπου κάπου μὲ πιτῆ κατὰ τὸν Ἑλικῶνα...
Κυτταξέτε τί παστρικὴ κι' ὑπίσω κι' ἐμπροστὰ !...
ὅλα της τακτικώτατα, ὡραῖα καὶ σοστά
Τὴν ἀγαπῶ περιπαθῶς σὰν γνήσιο παιδί μου
καὶ μές 'σ' αὐτὸ τάγοῦρι της ποὺ βόσκει μ' ἡσυχίαν
μπορῶν καὶ νὰ συνέρχωντκι οἱ Σύμβουλοι τοῦ Δήμου
γιατ' εἶνκι καθαρώτερον ἀπὸ τὴν Δημαρχίαν.

—

Ὁρίστε... καὶ τὸν θαλασσιν ἐπισκεσθῆτ' ἐκεῖνον,
ὑποῦ τὴν ματαιότητα θρηνῶ τῶν ἀνθρωπίνων.
Ὁρίστε σᾶς παρακαλῶ, ἐλεύθερα εἶστε
καὶ χώστε τῆς μύτες σας ὡς κίνες ἰχνηλάται.
Ταιὐτον δὲν θὰ εὕρητε κι' εἰς τἄλλα τὰ σκλόιγα.
τὸν προιγγορίζω τακτικὰ κι' ἐσπέρκαι ὄρθρον,
κι' εὐαδιάζει δικρικῶς σὰν Ἄτκινσων κελόνα
καὶ καμιτε τὴν πρίπουσαν κι' εἰς ταῦτον αὐτοψίαν.
Τὰ ἐξ χαρτιὰ ποὺ βλέπετε 'στοὺς τοίχους κρεμασμένκ
εἶνκι τοῦ Δήμου τὰ σοφὰ κι' ὑγιεινὰ φυλλάδια,
ὑποῦ πρεθύμως ἔσταλε πρὸς ὅλους καὶ σ' ἐκένα
νὰ τὰ φυλάττω εὐλαβῶς σὰν ἱερὰ Πελλάδια
διὸ καὶ πρὸς ἀσφάλειαν καὶ πρὸς τιμὴν ἀεῖδίων
ἐκρέμασα τῶν νοσερῶν τας γνώμκι ἐδῶ πέρα,
μόλις τὰς 'σῆ νὰ σκιάζεται τὸ καθὶ βακτηρίδιον
καὶ εἰς φυγὴν νὰ τρίπεται ἡ βδελυρὰ χολέρα.

—

Ἐμπρός, ἐμπρός. ἀγκπητοί, χωρὶς κανὲν ἐμπόδιον...
εἶδ κἀκεῖν' ἀποροῦν ματαίως θὰ ζητήσετε.
ἐμβῆτε ν' ἀναπνεύσετε θαλασσινὸν ἰώδιον
κι' ἐκ μέρους μου τὸν Δήμαρχον νὰ κατευχαριστήσετε.
γιατὶ καθὸ φιλόπολις πρὸς χάριν μας κουράζεται
καὶ 'πῆτ' του παρακαλῶ νὰ μὴν πολυπαιρκζίζεται
Δὲν πρέπει νἄναι τόσο πιὰ μὴ στεξῃ κι' μὴ βρεξῃ
καὶ πρὲς παρτίδες ἐκκρτὲ μετὰ χαρᾶς ἐς παιξῃ.
ὀφεῦ 'στὸν Δῆμον Ἀθηνῶν ἔχρειάσταν ἡ πάστρες
κι' ἡ Πυθὶς σὰν βακτιλικῶν μετρημαρίζουν γλαστρες.

—

Καὶ τώρ' ἀφοῦ ὑπείκοντες εἰς ὑμᾶς καθῆκον
ἀκριβαπτάτην ξρυναν ἐκάμκτε κατ' εἶκον.
πρέπει κι' ἐγὼ τὸ χρέος μου εὐχῶμαι νὰ πληρώσω
καὶ στρώσετε τῆς ράχις σκι νὰ σᾶς ἐμβαλχρώσω.

—

(Δύο παλιὰ σκουπόξυλκ ὁ Φασουλῆς φουχτώνει
καὶ τὴν σοφὴν Ἐπιτροπὴν καλὰ ξυλοφορτώνει.
καὶ μὲ γοβάκι ἡ Φασουλῆ κομμὸ καὶ ντιλεκτέ
τοὺς ἐπιτρόπους κυνηγᾷ ἕως 'στὴν σκάλα κατω,
ὅταν κι' ὁ Γκιουλ, ποὺ ἐνοχλεῖ συχνὰ τῆς γειτονιᾶς,
εἰς ὅλους πρὸς ἀναμνησιν μπράζει ὀαγκωνιές.)

Παναγία Παρισίων
μετ' εἰκόνων ἐξκισίων.

Θέλεις τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ τὸ ἔργον ν' ἀποκτήσῃς
εἰς δύο τόμους ἐκδοθὲν, λκμπρὰ μεταφρασμένον ;
ὅλο ὀραχμὰς εἰς φακέλλον ἀμέσως νὰ ἐγκλείσῃς
κι' εἰς τὴν Ἑστίκν στεῖλέ τον ἁπλοῦν ἡ συστημένον.
Χθὲς ἐξεδόθη χωριστὰ μόνον ὁ πρῶτος τόμος
ὁ δεύτερος τυπώνεται, θὰ ἐκδοθῇ συντόμως.

Καὶ ὁλέγαις ποικιλέαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Γραφεῖον Καλλιτεχνικὸν εἰς τὴν ὁδὸν Βοιῶν,
ὅπου εἰς τοῦτο ἔπαινος ὁριλεται πολύς.
Ἀναλαμβάνει τακτικῶς μ' ἐκτέλεσιν σπανίαν
πᾶν ἔργον ἀναγκαῖον εἰς τὴν καλλιτεχνίαν.
καὶ μίγκ Περιοδικὸν ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδει,
ὅπου πεικίλα καὶ πολλὰ καλλιγραφίκς εἴδη
καὶ θησαυρὸς ἀκίνωτος ἐκ γκμματοπλεγμάτων,
κι' κἰ Συνδρομήτρικι πλικτὸν θὰ βλέπουν τόνεμά των.
Διευθυντὴς ὁ κύριος Βερβέρης ὁ Ἀντώνιος,
τῶν καλλιγράφων ἔριστος κι' οὗτος ἐπεῖν δαιμόνιος,
ποῦ δίδει κκὶ μαθήματκ γραφῆς ἰδιαιτέρως,
κι' ἡ καλλιτέχνις Δημᾶνες, μὲ τοῦτον συνεταῖρος.

—

Γεωργιάδης ὁ γνωστός, τουπίκλην Παναγιώτης,
ποὺ 'στὰς Ἀθήνκς ἵδρυσε κκπνοπωλεῖον πρῶτος
καὶ τῆς Λίγύπτου καυδκλὰ τὰθένκτκ τσιγάρκ
γιὰ νὰ καπνίζῃ ἀπ' αὐτὰ κι' ἡ καθεμιὰ μαγάρκ.
εἰδοποιεῖ τοὺς κατ'αὐτὰς μὲ ἀφθονίκν πραγματος
μετωκησε 'στὴν προφιλῆ Πλατεῖκν τοῦ Συνταγματος.

—

Ἀνωνυμος Ἑλληνικὴ Μεγάλη Ἑταιρία
τῶν γενικῶν Ἀσφαλειῶν, κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ,
καὶ ὅσους φλέγει ἀληθῶς θερμὴ φιλοπατρία
ἐς τρέξουν ὅσον τάχιον ν' ἀσφαλισθοῦν ἐκεῖ.
Ἡ καθεμία Τράπεζα εἰς ταύτην ἔχει μέρος
καὶ μέτοχοι καὶ ἰδρυταὶ εἰ πρῶτα παρεδείχθη,
κι' ἂς σπεύσῃ πρὸς ἀσφάλκιαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκείρως
κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβαλε 'στὰ πόδκ του παρεῦχε.
Ἀτφάλεια κατὰ πυρὸς τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν, ὅπου γενῇ ἡ πλκαις.
ἀσφάλεια εἰς ζαφνικὰ κι' ἀπρόοπτα συμβάντα.
ἀσφάλεια 'στὸ εἶναι σκι, εἰς τὴν ζωὴν, εἰς πάντα.
Ἀσφάλεια δι' ὅλα σας ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρυττει . . .
ὁδὸς Σταδίου, κύριοι, 'στεῖ. Ἀξελοῦ τὸ σπίτι.

—

Ὁ Πάμπανες, γιατρὸς ὀντιῶν πενήτων καὶ πλουσίων,
ποῦ καταπκυει αὐθωρεὶ πονούντων μυκθιῶν.
'στὸν Ἅγιον Γεώργιον μετώκησε πλησίον,
ὁδοῦ Σταδίου, κύριοι, 'στεῖ. Ἀξελοῦ τὸ σπίτι.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προκπτείου κοντοτὸς πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔνκτος ὁ χρόνος εἶνκι
κι' ἑδρὰ πάλιν κι' Ἀθῆνκι

Ἔτος ἐννενήντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὥρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ σωρὸ τὰ βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅτοσε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ ὀίχωμκι — γιατὶ λακτὰ δὲν ἔχομκ.
καὶ 'στοὺς Ἀθηνῶν τὴν πολιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδκ ὅλην — «ἔγιως νἄζια κι' ἀνεπτύτου.
Συνδρομὴ γιὰ κἰβὶ χρόνο — **ὀκτὼ φρᾶγκκ εἶναι μόνο.**

ἡμὲ τὰ τέκνκ ὅμως μέρη — **δέκκ φρᾶγκκ καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἕνκ φυλλο ἓν χκρᾶς — ἔβγκινε συνδρομητής.
'κ' ὅποιος τὸν παρὰ τὸν δίδει — θὰ τὸν φᾶς κκῦρο οἶδ.
Γράμματκ καὶ συνδρομκὶ — ἀπ' εὐθείκς πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρκ καὶ τὴ μάρκ — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρκ.

Ἑβδόμη Ὀκτωβρίου καὶ δεκάτη,
μεγάλκ πκνηγύρκ 'στὸ Παλάτι.

Τετρακόσα τρία,
γάμων φασορία.

Τρελλὰ τραγούδια μὲ χορούς
'στοῦ Βασιλῆ τοὺς ἀργυροῦς.

Θὰ τραγουδήσω καὶ θὰ 'πῶ 'στὸν Βασιλῆ μας χίλια
κουδούκλια μὲ τὰ κλήματα, λαγοὺς μὲ πετραχήλια

—

Κυπαρισσένιο μου κορμὶ καὶ λιγερή μου μέση
σὰν τί τραγοῦδι νὰ σοῦ 'πῇ κανεὶς νὰ σ' ἐπαινέσῃ ;

—

Γιὰ σὲ φεργάτες ἔρχονται, γιὰ σὲ φεργάτες πᾶνε,
γιὰ σὲ κανόνια πέφτουνε, καμπαναριὰ κτυπᾶνε.

—

Γιὰ σὲ γκρεμᾶζει κι' ὁ λαὸς κι' ἐμπρός σου στέκει σοῦζα
καὶ φάλλει κι' ἡ Μητρόπολις, ἀπέναντι μουφλοῦζα.

—

Λεπτὸ δὲν ἔχει γιὰ κερὶ καὶ κάλτικο γιὰ λάδι
κι' ὅλ' οἱ ἐπίτροποι βογγοῦν καὶ κλαῖν πρωὶ καὶ βράδυ.

—

Μουφλοῦζα κι' ἡ Μητρόπολις, τοῦ θρόνου τσελεπῆ...
ἂς δοῦμε γιὰ τὸ χάλι της κι' ὁ Λόου τί θὰ πῇ.

—

Ψάλλω κι' ἐγὼ τοὺς ἀργυροὺς καὶ παίζω τὴν λαντέρνα
κι' ἐμπρός σου πέφτω μπρούμυτα καὶ πάταμε καὶ πέρνα.

—

Τί μουζικάντες 'πλάκωσαν καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν Σάμο
νὰ παίξουν τὰ 'λαλούμενα 'στὸν ἀργυρό σου γάμο.

—

Βαροῦν λαγοῦτα καὶ βιολιὰ 'στὰ πέντε Βιλαέτια
καὶ μιὰ στιγμὴ ξεχάνονται τῆς φτώχιας τὰ σεκλέτια.

—

Πιάνουν καὶ γράφουν μιὰ γραφὴ τοῦ Λόου τοῦ ζενζέκη
πῶς ἔχουν αἷμα κι' οἱ Ρωμηοὶ σὰν Ἀγγλικὰ μπιφτέκι.

—

Πιάνουν καὶ γράφουν μιὰ γραφὴ 'στὸν Λόου ταπεινῶς
πῶς ἀστραπὰς δὲν σκιάζεται καθάριος οὐρανός.

—

Πιάνουν καὶ γράφουν μιὰ γραφὴ τοῦ Λόου τοῦ κανάγκ
πῶς βάζουν εἰκοσόφραγκα 'στὰ ὅπλα μας γιὰ σκάγκα.

—

Πιάνουν καὶ γράφουν μιὰ γραφὴ τοῦ Λόου τοῦ κασσίδη
πῶς τὸ Ρωμαϊκὸ 'μπορεῖ νὰ ζῇ καὶ μὲ γρασίδι.

—

Σὰν περιστέρι ξεπετῶ μὲ τῆς ἐλπίδας τὸν κλάδο
καὶ δίνω πέντε φάσκελα 'στὸν Λόου τὸν σκαρτάδο.

Ναπωλεόνια, Βασιλιᾶ, 'στὰ κούτελά μας κόλλα
ὡς ὅτου νὰ τινάξωμε μιὰ καὶ καλὴ τὰ κῶλα.

—

Ὅσο μπορέσης ξώδειψε καὶ σκόρπα περισσότερα
γιατί ποιὸς ξέρει 'στοὺς χρυσοὺς ἂν θἄμαστέ χειρότερα.

—

Εἰκοσιπέντε πέρασαν ἀπὸ τοὺς γάμους χρόνοι
κι' ἔγινε διαζύγιο μὲ τὸ Ναπολιόνι.

—

Εἰκοσιπέντε πέρασαν ἀπὸ τοὺς γάμους χρόνια
κι' ἐφτήνηναν τὰ φόντα μας σὰν κάστανα μαρόνια.

—

Εἰκοσιπέντε πέρασαν ἀπὸ τοὺς γάμους ἔτη
κι' οἱ φίλοι Ἄγγλοι μᾶς πετοῦν τὸν Λόου γιὰ ρουσφέτι.

—

Ἐννιὰ χιλιάδες πέρασαν ἀπὸ τοὺς γάμους μέραις
κι' ἀκόμα οἱ Ναβέλητες σηκόνουνε παντιέραις.

—

Τόσαις χιλιάδες πέρασαν ἀπὸ τοὺς γάμους ὧραις
καὶ κλαίμε γιὰ τὴν μοῖρα μας σὰν τῆς γεροντοκόραις.

—

Τόσαις χιλιάδες πέρασαν λεφτὰ καὶ δευτερόλεφτα
καὶ τὰ τερτέρια τῶν Ρωμηῶν ὅλοι τὰ λὲν ἀβόλευτα.

—

Ποῦ τώρα Ἐθνοφύλακες; ποῦ τώρα τὸ κασκέτο;
ποῦ ἐργολάβος, τρίγωνο, καὶ 'στὸ νερὸ κουρκέτο;

—

Κακὴ καρδιὰ 'στ' ἀνάθεμα... προκόψαμε ὡς σήμερα
κι' ἤλθαν ἀπ' ἔξω τάγρια κι' ἐδιώξανε τὰ ἥμερα.

—

Χαρὰ παντοῦ καὶ χαιρωντας καθένας ἀς κυττάξη
τ' Ἀμερικάνικο βρακὶ πῶς ἔγινε μετάξι.

—

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, βαρεῖτε, παλληκάρια,
τὰ φλουγκελχορν, τὰ βόμβαρδα, τῆς λύρας, τὰ γιογ-
[κάρια.

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, καὶ σήμερ' ἂς ἐλπίσωμε
πῶς ἴσως καταφέρομε νὰ μὴ χρεωκοπήσωμε.

—

Βαρεῖτε νὰ γιορτάσωμε τῶν ἀργυρῶν τὸν μῆνα
κι' ὁ Ἄγγλος Λόου ἤτυχος ἂς κάνῃ χαραντίνα.

—

Ἐμεῖς χρωστοῦμε μετρητὰ σὲ δανειστὰς πολλούς,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς ἀμέτρητα χρωστᾷ τῆς Μιχαλοῦς.

—

Εἰς ἕνα φοῦρνο βάλετε τὸν Λόου μάνι μάνι
νὰ τὸν ἀπολυμάνωμε πρὶν μᾶς ἀπολυμάνῃ.

—

Γιὰ 'δὲς ἀλήθεια προκοπὴ καὶ ζηλεμμένη μοῖρα
νάναι σὲ γάμους ἀργυροῦς τὸ μάτι μας μπακίρα.

—

Σὲ χαιρετῶ, κὺρ Βασιλιᾶ, σὲ προσκυνῶ, ἀφέντη,
ποῦ πρῶτος εἶσαι στὸ χορὸ καὶ πρῶτος εἰς τὸ γλέντι.

—

Ἐσὺ δὲν εἶσαι Βασιλιᾶς, ἀλλ' εἶσαι πρῶτος βλάμης
καὶ μὲ τοὺς ὑπηκόους σου καὶ μ' ὅλας τὰς Δυνάμεις.

—

Ἰσχύς μας ἡ ἀγάπη σου, ἰσχύς σου ἡ δική μας
κι' ἡ σκέπη τῶν Δυνάμεων καὶ δύναμις κι' ἀλκή μας.

—

Ἀνοίγεις τὸ Παλάτι σου σ' ὁποιον ἐμπρός σου τύχῃ
καὶ παίζεις τοὺς Συμβούλους σου εἰς τὸ μικρόσου νύχι.

—

Παλάτι δημοκρατικό, ποῦ μπαίνουν οἱ διαβάται
μὲ φράκα, καραμάντουλα, καὶ μὲ πλαστρὸν γραβάται.

—

Παλάτι δημοκρατικὸ γιὰ κάθε πάπια χήνα,
γιὰ κάθε Δήμαρχο Τσολιᾶ καὶ κάθε Δημαρχίνα.

—

Παλάτι δημοκρατικό, ποῦ μπαίνει ὅποιος θέλει
κι' οἱ μάγειροι μπερδεύονται μαζὶ μὲ τοὺς ἐν τέλει.

—

Παλάτι δημοκρατικὸ κι' ὁ κόσμος τρίχει ὅλος
καὶ σὺ τὸν δένεις σκλάβο σου σὰν Βασιλιᾶς μαριόλος.

—

Πολλῶν τῆς πόζαις τῆς βαρρεῖς τρελλοῦ παπποῦ Βαγ-
[γέλια

καὶ σὰν ἀκοὺς γιὰ ντιστεγκὲ ξεραίνεσαι 'στὰ γέλοια.

—

Τί νὰ σοῦ 'πῶ... μοῦ φαίνεσαι Ἀλκιβιάδης νέος,
κι' ἂν ἐγεννήθηκες Δανός, ἀλλ' εἶσαι Ἀθηναῖος.

—

Γιὰ τὰ ταξείδια, Βασιλιᾶ, τὸν νοῦ σου πάντα γάνεις,
μὰ μὲς 'στὰσοῦρτα φέρτα σου κι' ἐμᾶς δὲν μᾶς ξεχάνεις.

—

Ἀφίνεις ἀπ' τὰ μάτια σου νὰ πέσῃ κι' ἕνα δάκρυ,
λὲς ἕνα λόγο καὶ γιὰ μᾶς κι' ὅπου τὸ βγάλ' ἡ ἄκρη.

—

Κι' ἂν κάποτε τὰ λόγια σου πηγαίνουν 'στὰ χαμένα
ὅσο γι' αὐτὸ δὲν ἔχομε παράπονο κανένα.

—

Θερμὰ τοὺς ὑπηκόους σου συστήνεις 'στὰς Δυνάμεις,
μὰ ὅυνατὰ τἀδύνατα δὲν εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς.

—

Ἄρχων καλεῖσαι τοῦ στρατοῦ καὶ Ναύαρχος τοῦ στό-
μὰ μήτε στόλοι φαίνονται, μηδὲ στρατοὶ καθόλου [λου,

—

Ἂν ἔχῃς μόνο τόνομα, ἐσὺ δὲν φταῖς γι' αὐτά...
εἶναι παχειαῖς ἡ κότσις σου, μὰ δὲν γεννοῦν λεφτά.

—

Ἂν λίρες τόσαις κλώσσαις σου 'κλωσσοῦσαν 'στὸ κο-
[τέτσι

καὶ σὺ ἀλλοιῶς θὰ ἤσουνα κι' ἐμεῖς δὲν θἄμαστ' ἔτσι.

—

Ἐγὼ μᾶς λές, μωρὲ παιδιά, 'στὸν θρόνο μου τεντόνομαι
καὶ στῆς δουλειαῖς σας δὲν χωρῶ καὶ δὲν ἀνακατόνομαι.

—

Εἰς τὸ Ταπὶ τὸ πρωί, 'στὸν θρόνο μου τὸ βράδυ,
'στῆς θαλασσοφουρτούναις σας σκορπίζω 'λίγο λάδι.

—

Ἀγάπη ὅση θέλετε σᾶς δίνω, βρὲ παιδιά,
σᾶς ἔχω καὶ σᾶς ἀγαπῶ μὲ νοῦ καὶ μὲ καρδιά.

—

Αὐτὸ ποῦ δίνετε καὶ σεῖς αὐτὸ κι' ἐγὼ σᾶς δίνω,
ὅσο γι' ἀγάπη ἕνοια σας, ἀλύπητα τὴν χύνω.

—

Πάρετε τὴν ἀγάπη μου νὰ τὴν ἐξαργυρώσετε,
πάρτε τὴν ἀγάπη μου κουπόνια νὰ πληρώσετε.

—

Ἀγάπη πάρτε μπόλικη ἀπὸ τὸν Βασιλιᾶ σας
νὰ ξύνετε καμμιὰ φορὰ τὴν νηστικὴ κοιλιά σας.

—

Γιὰ φτώχια μὴ γρινιάζετε καὶ μὴ μοῦ τσαμπουνᾶτε,
χωρὶς ἀγάπη Βασιλιᾶ χορτάτοι θὰ πεινᾶτε.

—

Ἐγὼ μᾶς λὲς τὸν θρόνο μου στιγμὴ δὲν τὸν σαλεύω,
θὰ κυβερνῶ τῆς κότας μου, σὲ σᾶς θὰ βασιλεύω.

—

Ἐγὼ μᾶς λὲς τὸ χρέος μου ὅσο μπορῶ τὸ χάνω
κι' ἔβγαλα Βασιλόπουλα καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

—

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, βροντᾶτε, πυροβόλα,
περνοῦν τὰ Βασιλόπουλα, σοφὰ κι' ἀφράτα ὅλα.

—

Καὶ σὺ τὸ ξέρεις, Βασιλιᾶ, 'στὸ χῶμα ποῦ πατεῖς
πῶς ὁ καθένας γίνεται σοφὸς ἐκ γενετῆς.

—

Ἁπλόνονται τριγύρω σου σὰν τῆς περικοκλάδες...
χαλάλ' ἡ κάθε δωρεά, χαλάλ' ἡ Μανωλάδες.

—

Χαλάλι κι' ὅλος ὁ λουφὲς καὶ κάθε χαρτζηλίκι,
χαλάλι καὶ τὰ γήπεδα τοῦ Στυρου τοῦ Μπουλίκη.

—

Ξέρουν κι' αὐτὰ πῶς ὁ παρὰς γεννᾷ φιλοπατρίας
κι εἶναι τῆς πρώτης κλίσεως κι εἶναι τῆς πρώτης χρείας.

—

Ξέρουν πῶς εἶναι ὁμαλὸν καὶ τὸ πληρόνω ρῆμα,
ἀλλὰ πολὺ ἀνώμαλον σὰν δὲν ὑπάρχῃ χρῆμα.

—

Ξέρουν κι' αὐτὰ σὰν ἔξυπνα καὶ σπουδασμένα ποῦναι
πῶς τὸ Λαβεῖν εἶν' εὔχρηστον, ἀλλ' ἀχρηστότον τὸ Δοῦναι.

—

Ξέρουν οἱ φόροι τί θὰ 'ποῦν, ἀλλ' ἔμαθαν κι' ὁ θρόνος
πῶς ἐξαιρεῖται πάντοτε τοῦ γενικοῦ κανόνος.

—

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, βροντᾶτε, πυροβόλα...
νὰ κι' ἡ Βασίλισσα χρυσὴ καὶ φρέσκα σὰν φραντζόλα.

—

Χαρὰ 'στὴν τὴν Βασίλισσα... δουλειά της εἶναι μία
ἡ προσευχή, τὸ σπήτι της καὶ τὰ Νοσοκομεῖα.

—

Σκύβει σὲ φαρδομάνικα καὶ σὲ Δεσπότη μίτρα
καὶ 'στοὺς ἀρρώστους ἔρχεται γλυκεῖα παρηγορήτρα.

—

Φιλάνθρωπος Βασίλισσα χωρὶς νὰ πέρνῃ γρόσα
βλέπει τοὺς Ρώσσους σὰν Ρωμηὰ καὶ τοὺς Ρωμιοὺς
[σὰν Ρῶσσα.

Βαρεῖτε, Φιλαρμονικαῖς, κι' ἀπ' ἔξω κι' ἀπὸ μέσα...
διαβεῖν' ἡ Διαβόχισσα, διαβαίν' ἡ Πριγκηπέσσα.

—

Χριστιανὴ βαπτίσθηκε κι' εἶδε κι' αὐτὴ τὸ φῶς
κι' ἐχόλιασε γι' αὐτὸ πολὺ ὁ Καῖσαρ ἀδελφός.

—

Διαβαίνει κι' ὁ Χριστόφορος γελῶντας ποῦ καὶ ποῦ
'στὴν χρινοβάκτυλη γιαγιά, 'στὸν λυγιστὸ παπποῦ.

—

Μόνο μιὰ κόρη λατρευτὴ κι' ἀφροπλασμένη λείπει
καὶ τὴν χαρὰ τοῦ Βασιλιᾶ τὴν φαρμακεύει λύπη.

—

Χρυσῆ ψυχή, ποῦ πικροκλεῖν τὰ μάτια 'στ' ὄνομά σου,
σκόρπα σὲ τούτη τὴν γιορτὴ τὸ μοσχοβόλημά σου.

—

Βλέπω τὰ Βασιλόπουλα 'μπροστά μου ἕνα κι' ἕνα,
πολύχερα, πολύγλωσσα, καὶ παρασπουδασμένα.

—

Χωρὶς καμμιὰ παρασκευὴ καὶ συνοδεία δούλου
πηγαίνουν καὶ χειροκροτοῦν τὴν Παρασκευοπούλου.

—

Ἔχουν κορῶνα καὶ σπαθὶ καὶ μπάρμπα 'στὴν Κορώνη
καὶ πότε πᾶν 'στὴν Βαγγελιὰ καὶ πότε 'στὴν Βερώνη.

—

Κι' ἔτσι μεγάλος γίνεται 'στὸ θέατρο σεφτὲς
γιατὶ πολὺς μᾶς ἔπιασε σελιγιασμὸς γι' αὐτάς.

—

Οἱ ἀργυροὶ μᾶς ἔβαλαν σὲ δυνατὸ μπελᾶ
κι' ἄναψαν τώρα κι' ἡ ποδιαὶς τοῦ φλογεροῦ Μελᾶ.

—

Ἀπὸ προχθὲς τὸν ἔσριξε τῶν ἀργυρῶν ἡ φούρια
καὶ δρὸ φανάρια ἔστησε 'στὸ Σύνταγμα καινούρια.

—

Ἦλθε κι' ὁ Ρῶσσος Τσάρεβιτς, Διάδοχος τρανός,
κι' ὁ ἀδελφός σου ὁ γλυκύς, τρὲ κὸμ ἴλ φὸ Δανός.

—

Μᾶς ἦλθε κι' ὁ Χριστιανός, ἀνεψιός σου νάνος,
ποῦ μπρός του φαίνεται μικρὸς κι' ὁ μέγας Καραπάνος.

—

Κι' ἐγὼ ποῦ μ' ἄλλους ἔτυχα ἐκεῖ κοντά του νἄμαι
Χριστιανέ, τοῦ φώναξα, κατέβα γιὰ νὰ φᾶμε.

—

Σοῦ ἔδωσε κι' ὁ Μοντολὼν μὲ Γαλλικὰ τσακίσματα
γραφὴ μεγάλη τοῦ Καρνὼ γεμάτη χαιρετίσματα.

—

Κι' ἕνας Ρουάτας ἔρθασε ἀπὸ τὴν Ἱσπανία
σπανὲς ὀλίγο κι' Ἱσπανὸς μ' εὐγένεια σπανία

—

Κι' ὁ Πάπας σοῦστειλε γραφὴ μὲ γράμματ' ἀσημένια
καὶ τώρα πιὰ βαστᾶς καὶ σὺ τὸν Πάπα ἀπὸ τὰ γένεια.

—

Κι' ὁ Δελιγιάννης ἔρχεται νὰ σ' εὕρῃ κοῦτσα-κοῦτσα
καὶ νὰ σοῦ πῇ πῶς τοὔδωσες ἀδίκως τὰ παπεῦτσα.

—

Καὶ σὺ αὐτὸ τὸ ἄδικο γιὰ νὰ τοῦ ξεπληρώσῃς
καὶ τοῦ Μυλλόρδου 'γρήγορα τὰ ἴδια θὰ σκαρώσῃς.

—

Νὰ ζήσῃ τὸ ἀνδρόγυνο, τοῦ ἀνδρογύνου ζήτω,
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἑλὼν ἡλίου ἄρμα στήτω.

—

Τραγούδια κάθε σοβαρὲς καὶ κάθε πηδηχτούλης,
μὲ τοὺς Σαμίους κελαϊδεῖ κι' ὁ Σάμιος Σοφρούλης.

—

Ἤηλαΐς κυρίαις τῆς τιμῆς φορεῖν τὰ πιὸ καλὰ των
κι' ἡ θρῆσκα ἡ Βασίλισσα φιλεῖ τὰ κούτελά των.

—

Ἀπὸ καρδιᾶς ἡ καθεμιὰ τὴν Ὄλγα σου συγχαίρει
καὶ τῆς χαρίζει κάτι τι καὶ τῆς φιλεῖ τὸ χέρι.

—

Ἔρραναν τὸ ἀνδρόγυνο γυναῖκες Μυροφόροι
καὶ μουσικαῖς τὸ 'γάλισαν καὶ τόσοι καταδρόμοι.

—

Ἔρραναν τὸ ἀνδρόγυνο μὲ λούλουδα καὶ μῦρα
κι' ἐλύσσαξε 'στῆς κανονιᾶς κι' ἡ Μαύρη μας ἡ Μοῖρα.

—

Ὅλα θυσία ἔγιναν γιὰ τὴν γιορτή σου τούτη
καὶ τὰ κουπόνια ξώδεψαν καὶ τάκαμαν μπαροῦτι.

—

Παντοῦ πυροτεχνήματα, φωτιαῖς καὶ μπαταρίαις,
κι' ἐπῆραν πάλι κι' ἔδωσαν ἡ λαμπαδηφορίαις.

—

Κι' ὁλ' οἱ κεράδες ἐστειλαν συχώρια 'στὸ Παλάτι
γιατί κι' αὐτοὺς τοὺς πέθανε τὸ γενικὸ κεσάτι.

—

Καὶ τὸ φεγγάρι ἔσβυσε κι' ὁ φωτοδότης ἥλιος
κι' ἐκόρωσε κι' ἐφούντωσε κάθε Ρωμηὸς Σγαρίλιος.

—

Νὰ ζήσῃ τὸ ἀνδρόγυνο, τοῦ ἀνδρογύνου ζήτω,
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἑλὼν ἡλίου ἄρμα στήτω.

—

Δὲν τόλπιζα, δὲν τόλεγα, μηδὲ ποτὲ μου τόγραφα
ἐπὶ τῆς Βασιλείας σου πῶς θἀπαιζα χρεώγραφα.

—

Κονέναις δὲν ἐπρόσμενε κι' ἐγὼ ἡ μοσχομάγκα
πῶς πεντακόσα θάχανα μὲς 'στὰ Λονδῖνα φράγκα.

—

Νὰ ὁ Νυμφίος ἔρχεται, κι' ἐγὼ συυτὸς καὶ μόνος
μοιραλογῶ καὶ στέκομαι ἀπ' ἔξω τοῦ Νυμφῶνος.

—

Ἐχάθηκαν τὰ φράγκα μου καὶ τὰ χρεώγραφά μου
κι' οὔτε λαμπάδ' ἀγόρασα, οὔτ' ἔνδυμα τοῦ γάμου.

—

Νᾶναι καλὰ ὁ Βασιλιᾶς καὶ δὲν μὲ μέλει δράλι,
αὐτὸς κι' ἐμὲ θὰ λυπηθῇ, αὐτὸς θὰ μὲ συνδράμῃ.

—

Αὐτὸς καθὼς τὸ 'γράψανε κι' ἐφημερίδες ξέναις
τροφοδοτεῖ τοὺς ποιητὰς καὶ Μούσαις πεινασμέναις.

—

Ὁ Βασιλιᾶς μὲ χαιρετᾷ 'στῆς ἀστραπῆς τὸ ἄτι
κι' ἂν χάνω 'στὰ χρεώγραφα μὲ τρίφει τὸ Παλάτι.

—

Καὶ Βασιλεῖς καὶ Καίσαρες κι' ὅλ' οἱ ζητιάνοι τώρα
φιλοτιμοῦνται, Βασιλιᾶ, νὰ σὲ φορτώσουν δῶρα.

—

Δέξου γιὰ δῶρο κι' ἀπὸ μέ—μὰ δίχως νὰ θυμώσῃς—
ὅσα ὡς τώρα μοῦδωσες κι' αὐτὰ ποῦ θὰ μοῦ δώσῃς.

—

Εἰς ἄλλους πλήρωνε μισθὸ νὰ ψάλουν ὅλσένα,
δὲν θέλω νὰ πειράζεται χρηματικῶς γιὰ μένα.

—

Ἂς πάῃ τὸ παλιάμπελο, ἐς χάσω κι' ἄλλα τόσα,
ἐγὼ παράδες δὲν ψηφῶ, ἐγὼ κλωτσῶ τὰ γρόσα.

—

Σὲ στεφανόνω, Βασιλιᾶ, μὲ στέφανον εὐκλείας,
φέρτε κρασὶ τῶν Πεταλίων, κρασὶ τῆς Δεκελείας.

—

Στρῶστε παντοῦ μυρτόκλαδα τὸ ζεῦγός νὰ περάσῃ
κι' ἀγαπητὸ καὶ γόνιμο ποτὲ νὰ μὴ γεράσῃ.

—

Ἀπὸ κρασὶ Βασιλικὸ γεμίστε τὸ ποτῆρι
κι' ἐβίβα τῆς νοικοκυρᾶς κι' ἐνὰν τοῦ νοικοκύρη.

—

Ἀνδρέα, Γεώργο κουβαρντᾶ, Μαρία καὶ Νικόλα,
Κωστῆ, Σοφιά, Χριστόφορε, νὰ σᾶς χαροῦμε ὅλα.

—

Νὰ σᾶς κοιμίζῃ μουσικὴ καὶ τοῦ Ὀρφέως λύρα
καὶ νάναι σκέπασμα γιὰ σᾶς τοῦ Κέδρου ἡ πορφύρα.

—

Ἐβίβα κι' οἱ θεράποντες τῆς Αὐλικῆς ἀγέλης,
ὑπασπισταί, διερμηνεῖς, Βουδούργς, Θὼν καὶ Λίλης.

—

Ἐβίβα δοῦλοι, μάγειροι, κυρίαις τῆς τιμῆς,
σταυλίταις, σταθλοι, δίποδα, τετράποδα, κι' ἐμεῖς.

—

Ζήτω, παιδιά, τῶν ἀργυρῶν τὸ μέγα πανηγύρι,
ποῦ ψάχνουν ὅλοι με κερὶ νὰ 'βροῦνε τὸν Ἀργύρη.

—

Ραίνω μὲ ρόδα καὶ μοσκιαῖς τοὺς νυμφικοὺς θαλάμους
κι' εὔχομαι νὰ γιορτάσωμε καὶ τοὺς χρυσοῦς των γά-
[μους.

—

Μὰ τότε νὰ μὴν ἔχωμε ἀπὸ παρὰ νισάφι
κι' ἀπὸ τὰ 'βρακοπόδια μας νὰ τρέχῃ τὸ χρυσάφι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγλίζικις

—

Οἱ ράπται Ἀθηνῶν — μεγάλο νέωμα των —
εἰς τοῦ Σπαθίου τὸ ἐγκάρδιον μετανοιωμένοι διηλθον,
κι' ἤλθαν τὸ γνωμοτύπωμα εἰς τὸ Κανδεσπρὰ των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔστησεν ὁ Φραντζῆς τραράπας.
Τί μαγαζί κατάστρωτο, τί ὁμοιόρρυθ περίφημο,
καὶ τί κοσμήμα τοῦ συρμοῦ... ψηφίσον 'στὸ Πανόραμα!...
Κόσμε ἀναβάτης ἀπορεῖ, κὰν ὕφαρμα κὰν γυναῖκα...
σὰν εἶπα μιὰ, σὰν εἶπα δυό, σὰν εἶπα τέσσαρα δέκα
πῶς ἐκεῖ μέσα μάθεται κι' Ἀναπαὴ καὶ Λόρδος κ...
ἀραγκουρασιόζος σὰν κι' αὐτοὺς δὲν ἔχει κάμ' ἡ φύσις.

—

Καὶ πολὺ σφιχτὸν τῶν ἀρτιῶν καὶ χθὲς ἀρτιβίου
Βδυκαὶ κι' ὁ Δεκέμβριος τῆς σημερινοῦ ΔΕΚΑΕΞ.
Ἐν τούτοις καλλιτεχνικὸν μετὰ περιφερείου
καὶ πλέκος ὅλως σύμφωνος συνάδει καὶ ἁρμόζει.
Εἶναι δ' ὡς λέξις ἀλλοκοτίζουσα καὶ ἀνάλογος ἐλεήμων
κι' ἐν τοῖσδε αἰθεριόστομον — ἐκστὰς πάντοτε μένων. —

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Λάμψεως» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ ἱεροσταίου κυνιοφτῆ πολυῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μᾶς γλῶσσα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ἥλιος τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ἔτσιν ἐγὼ εἰσπνέδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ ἀγόμωσε — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλιοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νὰζῇ κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάτε χρόνο — **δεκὰ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα δίμοιρο μέρη — **δίκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητής.
κι' ὅσαμες τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάγ μοῦρο φίδι.
Πράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τετάρτη κι' εἰκοστὴ τοῦ Ὀκτωβρίου
καὶ κάθοδος τοῦ Λόου τοῦ ἀγρίου.

Τέσσερα καὶ τεσσαράντα
κι' εἶναι χείμαρρος ἡ γλῶσσα.

Ὁ Ἄγγλος Λόου ὁ πολὺς
κι' ὁ φιλοφρόνος Φασουλῆς.

Φ.—Ὦ Λόου, μαὶ τζέντλιμαν, τί κάμνετε; καλὰ;
πῶς εἶσθε 'στὴν ὑγιεία σας; πῶς εἶσθε 'στὰ μυαλά;
Ἴμινεντ φίλιαρ, μάστερ Λό, μὲ ἄλλους λόγους ἤτοι
ἡ φτώχια εἶνοι ἄμισσος, καθὼς μπαλλὰν βάνετι,
ἐντὶς ὀλίγου χάνομε Παρασκευὴ καὶ Τρίτη
καὶ σεῖς μ' ἐμὰς τὸν μπούσουλα καὶ τὸ ταιρβέλο χάνετε.
Οὐστ 'ζ δὶ μάτερ φὸρ γιού, ποῦ καθορὰ θὰ 'πῇ
τί σᾶς κατέβη 'στους Ρωμηοὺς νὰλθῆτε, τσελεπῆ;
Πολὺ στριφτάρικο μοῦ φαίνεσθε, πολὺ κουτὸς τοὐτέστι,
ὀφοῦ χαντάκωμὰ χρυσοῦ τὸ κράτος μας ὁπόστη,
ὀφοῦ καλὰ γνωρίζετε καὶ σεῖς, συφορμασμένοι,
πῶς εἶναι ἐντυφοέσιμπλ κάζ, ὑπόθεσις χαμένη,
νὰ πληρωθῇ ἐπακριβῶς πᾶς τῶν δικείων ὅρος,
τὸ ἴνκομ ταξ, ἐποῦ θὰ 'πῇ τοῦ κεφαλαίου φόρος.
κι' αὐτὰ τοῦ λέτε ντίβοντεντ, τοὐτέστι τὸ κουπόνι,
ποῦ σὰν μᾶς ἔρχεται 'στὸν νοῦ εὐθὺς μᾶς πίκνον πόνει,
σεῖς 'στὰ καλὰ καθούμενα μᾶς ἔρχεσθ' ἐδῶ πέρα
νὰ κοπανίσετε μ' ἐμᾶς καθοῦρσεστὸν ἀέρα.

Λ.—Ὀλράϊτ, μάστερ Φασουλῆ...

Φ. Βρὲ τί ὀλραϊτίζεις;
ἐδῶ συμβαίνουν πράγματα, ποῦ εἶναι νὰ σκοτίζῃς.
Γκρὶκ λόου, μαὶ τζέντλιμαν, μὲ ἄλλους λόγους ἤτοι
τὰ τῶν Ἑλλήνων δάνεια καλεῖς τακτοποιοῦνται,
κι' ἂν τρέχῃς δέκα κι' εἴκοσι περὶ αὐτῶν ἐκδίκους
νὰ κατελάβῃς τίποτε πιστὶ δὲν θὰ 'μπορέσῃς.
καὶ τέλος τῆς ἀρίας σου φαρδὺς πλατὺς θ' ἁπλώσῃς
καὶ θὰ τάφήσῃς σύξυλα καὶ θὰ τὰ φκιελώσῃς.
Ὅσα κι' ἂν 'πῇς, βρὲ τζέντλεμαν, θὰ πανε 'στὰ χαμένα...
ἐμεῖς, μωρέ, τὰ ἔφερμε καλλίτερ' ἀπὸ σένα.
Ἀπὸ ματαίαν ἔκθοιον πολὺ νὰ σᾶς γλυτώσω
καὶ ντάντ τρκαπλ γιουσρεέλφ σωματς, μὴν ἐνγλίζθε τόσο.
Κι' ἂν τὰ τεφτέρια μας καλὰ τὰ 'πῇς 'στὴν Ἐγγλιτέρα
ἐμεῖς θὰ τέφερμε κακὰ σὰν τὴν κακὴ σου μέρα.
ἂν δὲ κακὰ τάφερμε καὶ σὺ σὰν Ἄγγλος πανημπέτης
θἤναι πολὺ χαρτέρια περ' ὅσον τὰ ἐλπίτσις.
Ἐκ τῆς Ἀγγλίας ἔφθασες ὡς ἐκτρὸς μεγάλος...
γιοὺ χὲ ἐ μπλέτσους, μωρέ, ὀρ μέντσις. Ὅ κι' ἄλλος
γνωρίζομεν πῶς ἔρχεσαι μὲ πλκαμοννὴν φκιμπάνι,
ἀλλὰ θὰ ὅσς ὀγκήγκορκ πῶς ἐχ' ἡ φαβρ λακκον.
Τὰ γιατρικά σου, τζέντλεμαν, ἐβὸ δὲν θὰ περάσῃς
κι' ἂν ἔχῃς τίποτα καὶ σὺ στερλίνας νὰ μοιράσῃς
τότε καλῶς μας ὥρισες, κλλοσὶς γκερμέϊσου, τραῦλ,
κι' ἐμεῖς δὲν θὰ πρακάψωμε μὲ τὴν ἐδική σου γλῶσσα.
Μὰς παρατρωθῆκατε καὶ σεῖς οἱ Εὐρωπαῖοι,
ὀλλ' ἔμως τὸ Ρωμαϊκο ἀνέκμπλ. βρέ, τοῦ πῆ.
ἤγουν δὲν εἶναι ἱκανὸν χωρὶς νὰ σᾶς δώσῃ
κι' ἂν τόνομά του πρόκειται νὰ κατακλιδώσῃ.
Ἐγὼ δέ, Λόου τζέντλεμαν, σεῦ ἀπεκτῶ συντόμως
πῶς δὲ γκρὶτ λὸ ἐπικρατεῖ, ὃ μέγας ἤγουν νόμος
νὰ μὴν πλήρωμεν λεπτὸ σὲ καθεμιᾶ μαγάρα

ὅταν τὰ χρέη πλημμυροῦν καθὼς τὸν Νιαγάρα.
Πόβερτι εἶ νὰ κράμε, ὀρέ κανάγια τοῦ διαβόλου,
ἤγουν ἡ φτώχια ἐγκλημα ὲὲν λέγεται καθόλου,
κι' ἂν εἶναι κι' ἡ Ἑλλὰς πεωχὴ καὶ μάννα 'στὸ κανόνι
τὸ κεύτελε της κατασπρο πρὸς ὅλους σας σηκώνει
κι' ὡς Ἀμαζὼν καλλίζωνος 'στὰ τρόπαιά της γίρνει...
γιὰ ὀζξα ὅση θέλετε, μὰ φτώχια ὁσο πέρνει.
Ἀμμ' τί θαρρεῖς τοῦ λόγου σου, σὶρ Λόου κασσιδιάρη,
πῶς ἂν κανένας δανειστὴς τσαντίζεται δὲν πάρη
ὲὲν θὰ λεγώμεθα σὰν πρὶν οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες
καὶ ὲὲν θὰ πίνωμε ποτὲ βαρεῖς γλυκοὺς καφεδάες ;
Ἀμμ' τί θαρρεῖς τοῦ λόγου σου, σὶρ Λόου τενεκέ,
πῶς ξεπηνιοῦνται τρόπαια καὶ ὀζξ' Ἑλληνικὰ
ἂν κατὰ τύχην δὲν ὲεθῇ τὸ προσεχὲς κυπόνι
κι' ἂν εἰς τὸ μέλλον ζήσωμεν χωρὶς Νικολεΐνι ;
Καὶ τί θαρρεῖς τοῦ λόγου σου, σὶρ Λόου βλακοχάχα,
πῶς θὰ περάσουν κι' οἱ Ρωμηοὶ μὲ χρήματα μονάχα ;
Ὄχι, γκοντέμ... κι' ὅν ἐ λιμὸς θεσίῃ τὰντιρά μας
θὰ ζοῦμε μὲ τὰ ρεζαΐα μας καὶ μὲ τὰ μάρμαρά μας.
ὡς ὅτου μὲ τὰ μάρμαρα κι' ἐμεῖς νὰ μαρμαρώσωμε.
ὡς ὅτου μὲ τὴν ὀζξαν μας τὴν ὀζξαν σας παρώσωμε.
Ὀπίσω, μαῦροι δανεισταί, βαρβάτε παραπίρα
γιὰ νὰ ὀγκαβάνῃ κι' ἡ Ἑλλάς, ἡ φίλη κανονίρα.
Νά ! ὀὶ γκρέτ ἔλντ μάν, ὁηλαὸὴ ὁ μέγας Ἄγγλος γίρων,
ὁ Γλάδστων ὁ περίπυστος, ὁ τόσην φήμην χκίρων,
περὶ Ὁμήρου ὁμιλεῖ, περὶ Ὁμήρου γράφει,
κι' εἶναι γιὰ μᾶς τὰ λόγια του ἀτίμητο χρυσάφι.
Αὐτὸς μ' ἐκεῖνα πρὸς χρυσᾶν μᾶς ὁὸηγεῖ ὁὸὸν
καὶ μὶα κόπρος μονοχὴ τῶν παλαι Ἀτρειὸων,
ὅσον καὶ ἂν ἠμαύρωσε τὴν λαμψὶν της ὁ χρόνος,
ἀντιστραθμίζει τὸν χρυσὸν τῆς γρᾶας Ἀλβιόνος.
Βλέπεις, σὶρ Λόου τζέντλιμαν, αὐτὴν τὴν καββάλιναν,
ποῦ λάμπει κατακέτρινη σὰν Ἀγγλικὴ στερλίνα ;
Ἂν ὲὲν τὴν βλέπῃς ἀνειξὶ καὶ τρίψε τὰ στραβά σου
κι' ἀπεκαλύφου εὐλαβῶς κι' ἐμπρὸς σ' αὐτὴν βουβάτου.
Ὲὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρ' ἕνα ὀζξης μνῆμα
εἰς καββάλινας μέγιθος, εἰς καββάλινας σχῆμα.
Βλέπεις αὐτὸν τὸν ποταμόν, ποῦ λέγεται Ὀυρίας,
ὁποῦ εἰς κοίτας κι' ἐκβολὰς χωρίζεται μορίας,
ὁποῦ σὰν Νεῖλος ξεχειλᾷ κι' εἰς ἐποχὴν χαλήνης
καὶ φωτοφορίζ' ὁπό τὸ φῶς πλησιόχρους πελήνης :
Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ποταμός, ποῦ τὸν γκρεὶζ' ἡ φήμη,
ὲὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρὰ φιναὸὸ ἀσήμι.
Θέλω 'στὴς ὀζξης ταῦτα κι' ἐγὼ νὰ πάω εἰσαξέ,
θέλω μὲ ὀζξα τῶν Ρωμηῶν παὸὸὰ σας νὰ λυοσάζω,
γιὰ ν' ἀποδείξω, τζέντλιμαν, εἰς ὅλους μιὰ γιὰ πάντα
πῶ ἰελίνα τούτη μονοχὰ ὁ πλοῦτός μας κι' ἡ ράντα,
κι' ὅσο κι' ἂν πίσ' ἡ πίστις μας κι' ἡ καθ' μας ἀξία
ἡ κεῦτρα μας θὰ κιυτοὺλῳ μετὰ τοῦ Γαλαξία.
Καὶ τί σᾶς μέλει τάχατε, μωρὶ παλαιορρευσοζῶσες,
ἂν ὲὲν θὰ σᾶς πληρώσωμε, ἂν εἴμαστε μυριοὺζῆδες ;
γιατί κι' ἐμᾶς ὲὲν αὐγκινοῦν τὰ γαλιὰ τα 'δικά σας
κι' οὔτ' ἐπιρεβκίνομεν ποτὲ 'στὰ κίκενομικά σας,
καὶ μήτε Λόου Ἑλληνὰ σᾶς στέλλομεν κανένα
νὰ ὸῆ γιὰ τὰ τερτέρια σας ἂν εἶναι μπρέτρίνα,
ἂν γὰρ κευπόνια σὰν κι' ἐμᾶς τὸν νοῦ σας βασανίζετε
καὶ ὲὲν ἀκόμη ἴχιτε λιπτὰ νὰ μᾶς δανείζιτε ;
Μᾶς παραφορτωθήκατε ἀληθιὰ, παλιχνθρώπιτοι,
καὶ θέλει λούσιμο γερὸ ἡ φίλη μας Εὐρώπη.
Ὅριστε τώρα, μύστερ Λό, κλὰ νὰ μὰ ῥιχθῆς...
καὶ τώρα ἐπιτόειε καὶ τσκιυς νὰ ὀιχθῆς...
Ὅρίστε τωρα.. λύσαξε κι τὸ πετσί μας γδάρε
καὶ τὸν κασσίδη κυρὶφ καὶ τὰ μαλλιὰ του πάρε.
Δὲν πᾶς, μωρί, νὰ ζῇς κειλιαὶς καὶ βρούβαις νὰ πασπεύγῃς
παρὰ εἰς τάνεξέλεγκτα ἐξέλιγξε γυρεύοις ;
Δὲν πᾶς, μωρέ, καλλίτερα τὴν ἄμμο νὰ σκαλίσῃς,
ὲὲν πᾶς τὸν Γόρδιον Δισμὸν καλλίτερα νὰ λύσῃς,
ὲὲν πᾶς μαλλιὰ θεὀτρελλὴς γυναῖκας νὰ ξεμπλέξῃς,
παρὰ μὲ τὰ τερτέρια μας σοῦ 'κάπνισε νὰ παίξῃς ;
Ὦ πούκρ Θίν, κακομένε Λό, μ' αὐτὰ καὶ σὺ θὰ λιώσῃς.
μήτε ν' ἀρχίσῃς θὲ 'μπορῆς, μὰ μήτε νὰ τελειώσῃς.
καὶ' ὅσον κι' ἂν τρέφῃς ἔρωτα πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς ἐλάπυρον
ἀναγκα κι' ἀτελεύτητα θὰ τἀβρῇς ὡς τὸ ἄπειρον.
Ἡ ἐκθεσίς σας, ὁηλαὸὴ σοῦ γιεύακ ἐξαοζίσιεν,
ὲὲν θὰ μᾶς φέρῃ, μύστερ Λό, εἰς ἄλλον ὄρόμον ὅσον,
καὶ πάντοτε θὰ λέγωμιν ἀνέιρα κι' ἀνόσια
ὀὶ παμπλὶα φάσυντς, ὁηλαὸὴ τὰ χρέη τὰ ὁημόσια.
Μυστηριώδης εἶναι Σφὶγξ τὸ καθε μας πεοτέρι
κι' ὅσ κι' ἂν εἶσαι, μύστερ Λό, 'στὰ νούμερα ξερτέρι,
σὰν ὀύσκολο μοῦ φαίνεται Οἰδίπους νὰ φανῇς
κι' εἰς ὅλους τοὺς ἐξελεγκτὰς ρεζίλι θὰ γενῇς.
Φασκέλωσέ τα, φτύσε τα, κι' ἔλα νὰ παίξῃς σκάκι...
ἐὲὼ καραὸὶα χάνονται καὶ σὺ ποὺ πᾶς, βαρκάκι ;
Καλλίτερα τὸ στόμα σου, σὶρ Λόου, νὰ σιγήσῃ
καὶ γκάντ μπλὲς γιεῦ, ὁποῦ θὰ 'σῇ θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ.

—

(Ἐνῷ τοιαῦτα ὁμιλεῖ ὁ Φασουλῆς ὁ νέος
ὁ Δεληγιάννης ἔρχεται, Τρικούπης, Κερκόπονες).

—

Φ.—Νὰ σας συστήσω, μύστερ Λό, τὸν κύριον Τρικούπη,
ὁποῦ θὰ μάθῃ τοὺς Ρωμηοὺς νὰ τρῶν ξερὸ χαρούπι
Κι' αὐτὸς Μυλλέρδος λέγεται καθὼς καὶ σύ, σὶρ Λό,
κι' ὑπὲρ αὐτοῦ ὠμίλησε θερμὰ παρακαλῶ.
Συνδυασμοὶ περίεργοι, συνδυασμοὶ ποικίλοι,
ὁποῦ γὰρ τούτους γλείφομε τὰ κόκκαλα πάν σκίλοι.
Μὲ τοῦτον εἶδε θησαυροὺς ἡ φίλη μας πατρίς...
πίρνει ἐκείνου ὁηὸ ὀρχμαῖς, πίρνει τοῦ ἄλλου τρεῖς.
κατόπιν δὲ δανείζεται πέντε ὀραχμαῖς μιζῖ
κι' ἀνέγκυον εἰ πελέξιρσι τὸ στόμα σὰν χαζοί,
καὶ τόσοι μαθηματικοὶ καὶ πατριῶται πούρσι
φωνάζουν «ποῦ μᾶς ἔτυχ' κι' αὐτὸ τὸ κιλεπιοῦρσι ;»

—

Αὐτὸς ὀκρεῖς πῶς ὁμιλεῖ μὶ Πνεῦμα τὸ τρισάγιον
καὶ καθὼ κυμαινόμενον τὸ ξιφουρνίζει πάγιον,
μεγάλα δὲ κατὰ θυμὸν καὶ ὀρένα μεριαρίζει
καὶ συνδυάζει μιὰ χαρὰ κι' ἐνώνει καὶ χωρίζει.
καὶ μὲ σοφοὺς συνδυασμοὺς ἐξίστορας καὶ μαίντνας.
ὡς ὅτου μὲ τὸ πάγιον καὶ μὲ τὸ κυμανόμενον
καὶ τὸ στομάχι τῶν Ρωμηῶν ἀρχίζει νὰ κυμαίνεται
καὶ παίζει τότε ταμπούρα 'στὸν ἐν πειπῇ ἐρχόμενον.

—

Ἡ ὀραστηρία, φλογερὰ καὶ λυρικὴ του φύσις
μετερρυθμίζει ἑταιρεῖς τὰς πρὶν μετερρυθμίσεις
Μετερρυθμίσεις ἀληθῶς μεγάλαι καὶ σοφαί,
ὁ δὲ Βοτσὲρ ὁ μερφωτὴς καὶ Γαλλὸς στρατιώτης.
ποῦ μπαλώνει γιὰ τὸν στρατὸ σαβούρωσι λευρέ,
μας ὀρησι μὲ μόρφωσιν καὶ μὲ στελέχη πρώτης.
Γύρνα νὰ ἐῇς, παρακαλῶ, σὶ μιὰ καὶ σ' ἄλλη στράτα...
μήτε γὰ λεῖψαν στρατοὶ μὰ μήτε γιὰ παρκάτα.
Ἂν ἐρωτήσῃς, μύστερ Λό, κι' ὁ στόλος μας τί κάνει
πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ...τὰ κορβέττια ὲὲν χάνει
Γιὰ ἐὲς τὴν Μαύρη Μεῖρά μας μὲ νέα πυροβόλα,
γιὰ κύτταν πῶς πυροβολεῖ καὶ ῥίχνει μὲς 'στὰ ὅλα
Μὲ Μαύρας μοίρας κατ' αὐτὰς τὸ κράτος ἐθησαύρισε
καὶ γὰ ἄσπρη μοῖρα. τζέντλιμαν, τὸ μάτι μας ἐμαύρισε.

—

Γιὰ ὀὲς τὸν τὸν Μυλλέρδε μας μὶ τὰ ψηλὰ φωκάλα,
ἐμπρὸς τοῦ ἄνδρα τοῦ πυρὸς 'στὸν ἄνδρα τῆς εἰρήνης.
μὶ τούτων ἀξιοπρεπῶς τινάζομεν τὰ κώλα
κι' ἐν πέντε, Λόου, τοὺς ζητῇς κύτὲς σοῦ ὲίνει ὲέκα.

—

Θὰ σας συστήσω, μύστιρ Λό, καὶ τοῦ Μιορὴκ τὸν γίρο,
ποῦ τὸνεμά του πάντοτε ὲεζάζω καὶ γιαιρέο.
Ψ'ελὶς ψηλὸς, μακρὺς μακρὶς,μὲ κάτσπρακς μπαρμπίτακς,
σαλπίζει ἀριμάνιος πολεμικαῖς τρουμπίτακς,
τὸ φόρτε του ὁ πόλεμος, φωτιὰ κι' ἑστροπελέκι,
'Αρκάδων λόγοι, σίρουνας, ζουρνᾶς καὶ τουμπελέκι,
λιμοντάρι ἀνυπόστακτο, θηρὶς μενεχῷ,
ποῦ σὰν ἀκούσῃ νὰ βογγᾷ πολὺ ἀνησυχῷ.
Μὴν τὸν θυμώσῃς, μύστερ Λό, γιατὶ χωρὶς μαχαῖρι
'μπιρὶ νὰ κόψῃ τὸ ζιζὶ καὶ τὸ ζερβὶ του χέρι.
κι' ὰρ' ὅτου τὸν ἐκάστισε πολεμικὴ σκοτοῦρα
νησιτικὴς σαρακοστιανῆς μᾶς ἀπεδιήθη κούρα.

—

Γι' αὐτὸν ὁ ῥίκτης Βκοιλκὶς ἀγρίεψε μιὰ 'μέρα
καὶ τὰ παπούτσια τοὺδωσε μιὰ καθαρὴ Δευτέρα.
καὶ ἐὲτὸν Μυλλέρδε ἔφερε νὰ παύσῃ τὴν ναυτεία
κι' ἐγὼ 'στὰ φόντα ἔπεσα μὲ πλούτου ἀπληστία.
Μὰ κι' ἐπὶ Λόρδου ἄρχοντος ἐπλήθυναν ἡ λόρδες.
καὶ τώρα ποῦ ξιπννήσαμε μὲ γκρους ἀργυροῦς
ἐπαίζαν ὅλων τάντερα ὡσὰν κιθάρας κορὲες
καὶ τοὺς παρόντας ὕμνησαν καὶ μέλλοντας καιροὺς.

Ὁρίστε τώρα, κύριε, τὰ πρέποντα νὰ ἀρίνῃς...
κτύπα τὸν ἄνδρα τοῦ πυρὸς 'στὸν ἄνδρα τῆς εἰρήνης.
εἰς τὸ καθένα πρόσθιαις τοῦ Χαριλάου ὲάνειον
τοῦ στρατηλάτου Θεόδωρῃ τὸ τόσον ἀρεσμαγιον,
τὴν Μαύρη Μεῖρα, τὴν στακτιὰ, τὴν ἄσπρη, τὴν γκλαζέ,
τῶν προπατόρων τὰς σκιὰς, τὰ κράνη, τὰ τσαπρᾶζια,
Ἑλγὰ. Κερκόνι, Ράλλη, Πίτ, καὶ τῶν κομμάτων κόμετς.
τοὺς Γαλλικοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς σιδηροδρόμους,
τὰ λίρ μπαλίρ, τοὺς ῥήτορας, τὰ λάγανα, τὰ πράσσα,
τὴν ἄσπιλεν Δικαιοσύνην, τὸν Θέμιδα. τὰ ῥάσσα,
καυγάδες, ξεκαλτσήματα, μαχαῖρια, κομπορριαί,
τζάβλα τῶν σκαμπανεζῶν καὶ τῆς παλληκαριᾶς,
ἄμμοσα πέλη κι' ἄμεσα, τὸ φλογερὸ Καφίνι,
τὸν Τσιγαρίδα, τὸν Ταουλῆ, καὶ φυσελλῶν σμήνη,
Τραπεζιτῶν καὶ μισιτῶν κι' ὀρνίων συμμορίας,
τῆς κλιφτουριᾶς τὰς ἀφειδεῖς παρασημοφορίας.
ἀνεδικαιώθημεν καὶ 'στὸν ἀέρα τσίμπαις,
θιατίπματα. Συντάγματα, διαδηλώσεις, τρούμπας.
τὰ μπαλ ντ' ὄπερα, τὰ καλικό, τοὺς Λόρδους "Μυλλ."
τὰ σιρὰ ἀγκάλι, τὰ ντιστεγκιάζια 'στὸ ῥάσι
γυμάτης κι' ἀδειανὸς κειλ' Ἐγγλέζικα ξενάσι.
τοῦ Φασουλῆ τὸν ἀργυρο"

—

τὰ μάρμαρα σὶρ Ἐξέτελεμεν, κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς ἐλπίζω
τῶν ἀνθρώπων ἐγκώμιον μ' ἐκείνους ποῦ χρωστοῦν,
κἄπὶ τοὺς πῶς ἔστησα 'στὴ φτώχια καὶ σκοτίζω
καὶ μοναχὰ φαναρώματα γιὰ τῆς καιλιᾶς βαστῶ.

Σέρις ποιός είναι κι' ὁ μακρύς, ὁπού 'μπροστα σου στέκει
καὶ τὸν ψηλὸ του τὸν λαιμὸ ψηλώνει σὰν λελέκι ;
Ὁ Καραπάκος... μύστερ Λό... μεγάλο τζιμάνι του
καὶ κάθε γνώμη του 'ψηλὴ καθώς τάκτσπτημα του.
Ἔζησε τε κι' ἴσαμενα προλέγει 'στὴν πατρίδα,
ἀνεκτιμήτους δὲ κι' αὐτοὶ ἐπρόσφερ θυσίες,
κι' ἂν κι' εἶναι πολυμμματος μὲ μάτια σὰν γαρίδα
πρῶτος ἐκείνος σὰν στρελὸς πρεπεῖ Τειρεσίας
τε πῶς ἡ Ψωροκώσταινα μουσλούζα θὰ γενῇ
χωρὶς ποσῶς μετὰ Χριστὸν προφήτης νὰ φανῇ.
Καλχας καὶ μαντις ἀψευδὴς, σοφὸς οἰωνοσκόπος,
καὶ θὰ τεῦσετ' ἄγκλημα εὐγνωμονῶν ὁ τόπος.

—

Ἐγὼ ὅ' ὡς τώρα ἔλεγα πολὺ συλλογισμένος
τί νὰ σημαίνουν ἄρκτα οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι,
ὁποῦ γι' αὐτοὺς ξυσχίζεται καὶ γκιριφ τὸ γένος ;
μὰ σήμερα κι' ὁ τῆς κουτοῦ ἐνώπιος κακὶ νοιώθει
πῶς ἄλλο δὲν ἐκούπευαν παρλάτες τόσων χρόνων
παρὰ νὰ κατατήσωμε 'στὸ φαλιμένο μόνον.

—

Μὰ σύ, σὶρ Λόου τζέντλιμαν, ὡσὰν δικαιοκρίτης
μὴ παντελῶς μωφλεύζηδες τοὺς Ἕλληνας κηρύττης.
σύλλ γεφὸ γκραντ μὶ φίλεφρ. κάνε μου τὸ χατῆρι
μόνο καλὰ νὰ 'πῇς γιὰ 'μᾶς, βρὲ Λόου κακομοίρη,
λυπήσου σὺ τοὺς γίγαντας τῆς κοπρισμένης γῆς
καὶ δὸς μας πιστοποιητι καλῆς διαγωγῆς,
ἐπαίνεσε τὴν πίστιν μας κι' εἰπὲ τὴν θαῦμα σπανιον,
εἰπὲ πῶς δὲν φοβοῦμεθα καταστροφῆς νανάγια,
μήπως τοὺς καταφέρωμε νὰ δώσουν νέον δάνειον
καὶ παγιώσωμεν κι' αὐτὸ μὲ τζίλλα μας τὰ πάγια.
Μὴ στέκῃς κρύος καὶ κουφὸς σὲ τόσα παρακάλια,
ἄκου πῶς οὐρλιάζομε σὰν νηστικὰ τσακάλια,
ἄκου παιάνας γύρω σου τῶν Μαραθωνομάχων,
ὁποῦ μὶ γουργουρισματα συγχέονται στομάχων.
ἄκου κι' ἐμὲ ποῦ 'χορτανα μὲ τὰ ραχὶ-λουκούμια,
ἄκου κι' ἐμὶ ποῦ 'πρίσμενα μὲ τὸ τσουβάλι κέρδη,
ἀλλὰ τὰ φῶντα 'ζέπεσαν καὶ μ' ἔκαμαν σὰν μούμια
τοῦ Αἰγυπτίου Χέοπος κι' αὐτοῦ τοῦ Ψευδομέρδη.

—

Μόνον τρὶ Βασιλίως μας τὰ εἰσοφικά
εὑρίσκοντας, σὶρ τζέντλιμαν, καθ' ὅλα τακτικά,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος μὲ μόνην τὴν Δεκέλειαν
ἀμέσως Ἰσοζύγιον σοῦ βγάζει 'στὴν ἐντέλειαν.
Μόνον, ἐκεῖ, σὶρ τζέντλιμαν, δὲν θ' ἀπαντήσῃ λαθος,
κι' ἂν τοῦτο δὲν τὸν ἔφλεγε τὸ μανιῶδες πάθος
νὰ τρίφῃ καὶ νὰ συντηρῇ τοὺς ποιητὰς κι' ἐμένα
θὰ εἶχε μὲς 'στῆς κασσαὶς του ὡς τώρα σωριασμένα
τὰ πλούτη τοῦ γνωστοῦ Αὐδοῦ καὶ τοῦ Ἀμπτουλ Καλίφη
καὶ τότε θὰ Γλύνοντε πολλῶν Ὀριγγῶν οἱ γρίφοι.
Μὰ βλέπεις του κατήντησε ἀνίατον τὸ πάθος,
γιατὶ νομίζω ποιητὴς πῶς εἶναι κατὰ βάθος
καὶ μᾶς ταΐζει ζαχαρις, μαντζούνια, κοκκινάρια,
καὶ θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ γίνωμε μανδύρια.

—

Ἐπάνω 'στὰ κατάστιχα φυρδὺς πλατὺς τεντώνου
[illegible] γιὰ σ' γελῶς ὡριτες σοῦ 'κλίψαν τὸ πελτὸ σου
καὶ σὺ σκέφτη 'γνεις [illegible] κλίπτικς ἴνιμακης
Μᾶς παρχορτωθήκατε ἀληθεια, ξεκοιμάσης.
καὶ θέλει λούσιμο γερὸ ἡ φίλη μας.
Ὁριστε τώρα, μύστερ Λό, καλὰ νὰ μᾶ
καὶ τόσα ἐπιτόκια καὶ τόκους νὰ ἐχῇς [illegible] ἀνίδη,
ὁρίστε τωρα. λύσσαξι καὶ τὸ πετσὶ μας γδάρε
καὶ τὸν κασσίδη κυρίφ καὶ τα μαλλια του παρι.
Δὲν πᾶς, μωρὶ, νὰ ἔχῃς κοιλιαὶς καὶ βρυδιὰς νὰ παστρεύγς

Συνθιστε βλέπεις πκλικὰ ἐπιρατεῖ 'στὸν τύπον
νὰ εἴμεθα φιλόξενοι καθ' ἕνα κι' ἄλλον τρόπον
πρὸς ὅσους ἔρχονται νὰ φᾶν τῶν 'Αθηνῶν ἄέρα,
καὶ πρὸς ἐκείνους μάλιστα, ποῦ στέλλεντ' ἐδῶ πέρα
νὰ ἐξελέγξουν σοβαρῶς τὸ Δοῦναι καὶ Λαβεῖν
χωρὶς μικρὰν ὠφέλειαν, χωρὶς ἀνταμοιβήν.
Συνήθιμα βλέπεις παλαιὰ καὶ μὴ θυμώσῃς, κύριε,
ἂν σοῦ σουρρώσαμεν ἕξαφνα γελέκο καὶ σουρτοῦκε,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ πανσεπτα τοῦ Παρθενῶνος ἔδη
ξεκουμπιτιθῇς διὰ νυκτὸς ξιβρακωτος σὰν Λαΐδη.

—

Ἰδὶ τὴν πάστρα τῶν δρόων καὶ τῶν πεζοδρομίων,
καὶ μὴ καθόλου προχωρῇς 'στὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον,
γιατὶ ψηλὰ 'στὴν πόρτα του θὰ 'δῇς, μωρὲ γαλάντη,
ὅσα μὲ φρίκην 'διάβασα 'στὴν Κόλασιν τοῦ Δάντη :
ὡσοι ἐδῶ εἰσέρχισθε νὰ πληρωθῆτ' ἐγκαίρως
ὅτι στεράντζα πληρωμῆς λασκάτε κατὰ μέρος.»

—

Σὲ ἱκετεύω ἐνδάκρυς νὰ πῇς γιὰ 'μᾶς καλὸ
καὶ μὴ ξεχθῇς σκληρόκαρδος, φυρφιχσμένε Λό,
ἄλλοῦδε ἐδῶ εἶσ' ἐξελεγκτὴς, ἀλλ' εἶσαι τσαπατσούλης,
καὶ μόνιαι καὶ κόκνει καὶ σίλι, γκουζ, καὶ φούλις,
ἤγουν κιυταδι καὶ μαιμοῦ καὶ μπουρας καὶ σκαρτάδες
κι' ἀνάξιος νὰ πκνισθῇς μὶ χῶμα τῆς Ἑλλάδος.

—

Ἀλλ' ὅμως εἶμαι κι' ἐμπειρὶ καὶ ἔντιωτ ἐγὼ,
ἤγουν τετράποδων καὶ βλαξ, ὁποῦ πολυλογῶ,
καὶ νὰ πορλάρω καθαμαι μαζὶ σου τόση ὥρα
καὶ δὲν σ' ἀργαζω τὸ πετσὶ μὲ μιὰ καλὴ σπαλιέρα.
Ἀπὸ μπροστὰ μας, μύστερ Λό, κὐτστιγμεὶ γερμὶσσοὺ
πρὶν στιγματίσω μὲ καμμιὰ βελόνα τὸ κορμὶ σου.
Ἀκόμη δὲν γκριμίζισκι, ἀκόμη μὰς ψκρώσες,
καὶ τόσους κι' ἐπιτόκια 'στ' ἀλήθεια μας γυρεύεις ;
Νὰ μὴ μὲ λένε Φασουλῆ καὶ πρῶτος παπαρόλα
ἂν δὲν γενῇς παρόμοιος τοῦ κεντητοῦ Τζαβέλα.

—

(Ὁ Φασουλῆς τοῦ ρίχνεται μὶ μυτερὸ βελόνι
καὶ τὸν Ἐγγλέζο τζέντλιμαν τσιτσιδὶ τὸν γυμνόνει,
καὶ δέρμα στιγματίζεται θῦρὸ καὶ ντιλικάτο
κι' ὁ τύραννος ἀλύπκτα μὶ πείσμα αἱμοδόρον
γιμίζει τὸ κορμὶ τοῦ Λό ἀπάνω ἴσως κάτω
ἀπὸ κανόνια μίλλοντα σχημάτων διαφόρων.)

—

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκεῖνο τὸ κατάστημα Βακεῖλη τοῦ Κασόνη,
ὁποῦ 'στὸ σπῆτι 'βρίσκεται τοῦ Ἀσμπρὶν' ἀπεκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβώνει
καὶ μὶ στυλίδια χίλια δῇ φεγγοβολεῖ γεμάτο.
Θαῦμα ἰδεῖσθαι ἀληθῶς !... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι !..
μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο αἱ Ἀθῆναι,
κι' ἂν γιλαοθῇς κομμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω κεἰ περάσῃς
ἀμέσως μέσα θὰ 'ρεθῇς καὶ κάτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἶσαι ἀριλάκλας καὶ πρῶτος κασσιδιάρης
τότε θὰ φύγῃς μονάχα καὶ πράγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χανετε καιρὸν, γιατ' εἶναι ἀρίμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἔξω νὰ κυτάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάκικο.

μὲ Χαμεῖον μὶ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' ὀλοδομή,
καὶ μιὰ χήρα πίχιος ἄνδρα, — πνδιαι ἄλλοτε μαμή.

ὁδὸς τοῦ Πραστείου κοινοφρος πούγ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ πιπιος τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ σορὰ τὰ βγαίνῃ.
κι' ἔτσι ἔχω ἐξοικάδα — κι' ἔτσοι μοῦ κατεβαίνει
Συνδρομητὴς δὲ ἔχομαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομαι.
καὶ 'πῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δίην — ὅγκος νάζια κι' ἔγκοπτον.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρονο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ἕνα ἕμισυ μέρη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἕνα φύλλο ἔν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅπόιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶγ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ὀκτωβρίου τριάντα μία.
Βουλῆς παράτα καὶ τροκυμία.

Πέντε καὶ τετρακόσα.
τρέχουν σπουδαῖα τέσα.

Ὄνειρον τοῦ Χαριλάου,
ποῦ πηγαίνει λάου λάου.

Χ.—Τιτίλεστται, τιτίλιστται, ὁ κόσμος μὶ προδίδει,
κι' ὁ μύστερ Λόου ἄγριος μοῦ σφίγγει τὸ καρύδι.
Ὅσο κι' ἐν σφίγγῃς, μύστερ Λό, δυλειαὶς θὰ σοῦ σκερώσω,
ὅτο κι' ἐν σφίγγῃς, μυστερ Λό, δὲν ἔχω νὰ πληρώσω,
ὅσο κι' ἐν σφίγγῃς, μύστερ Λό, δὲν φαίνεται κουτόνι,
ὅσο κι' ἐν σφίγγῃς, μύστερ Λό, θὰ πίσῃ τὸ κανόνι.
Εἶναι βαρὺ τὸ χέρι σου καὶ ὄνατὰ μὶ σφίγγει,
κι' ἰγὼ τὴν μοῦγκ ἐτοιξα γιὰ νὰ τῆς βγάλω ξύγκι,
μὰ τίποτε δὲν ἔβγαλι, ἀγαπημένε Λό,
καὶ τὰ πτερά της ἄνειξι καὶ πάει 'στὸ καλό.

—

Καὶ τώρα ἔλα καθῆτε καὶ ξύσου, Λόου, ξύσου,
κι' ἰγὼ αντιὰ σου καθῆμαι καὶ ξύνομαι μαζὶ σου...
πάνι τὰ γρόνια τοῦ γρουσιοῦ καὶ τοῦ παρὰ τὸ γύσιμο,
ξυσθῆτε ὅλοι σήμερα κι' εἶναι καιρὸς γιὰ ξύσιμο.
Ξύσου, σὶρ Λόου τζέντλιμαν, μὴ τόσα μὶ μαλλώνῃς
καὶ μὴ τὰ ὀπὸ τὰ μάτια σου ἀπάνω μου γουλλώνῃς.
Ἐσὺ σαν Ἄγγλος εἶγκανὸς γιὰ 'μένα ἴγγνόησυ
ὡς νὰ περάσουν βάσκια καὶ τόσοι συμφοραί,
πκρὰ τὸ Ἰσοζύγιο καὶ ὁδὸς μου τὸ πουγγὶ σου
καὶ κέπιασε νὰ μετρηθῇς, Ἐγγλέζα φοβερέ.

—

Εἶναι πολὺς ὁ πόνος μου, μεγάλος κι' ὁ καϋμός μου,
τῆς φαμπρικὰς μου ἔχχισαν νὰ σβύνουν τὰ φουγκάρα,
κι' ἀπὸ τὰ λόγια, τζέντλιμαν, ἀκλείσθη κι' ὁ λαιμός μου
καὶ σήμερα χρειάζεται μιὰ ὄνατὴ γαργόρα.
Μὶ φαγωμένο, τζέντλιμαν, παρκμιλῶ σκιότι
ὡσὰν δεσμώτης Προμηθεὺς ἀπάνω τοῦ Καυκάσου,
ἔλα μαζὶ μου νὰ ξυσθῇς. Ἐγγλέζε πκτρώτη.
καὶ ζύνε σὺ τὰ νύχια μου, νὰ ζύνω τὰ δικά σου.
Ὡς φίλον μου ἀγαπητὸν θὰ σὶ κατιοδώσω.
'στὴν Λούτρα ξαναγύρισα νὰ πήκτης τὴν δουλίτσα σου,
ἄλλο δὲν εἰκολίνομαι, σὶρ Λόου, νὰ σιὺ δώσω
παρ' ἕνα τοῦβλο μοναχὰ νὰ ξύνῃς τὴν κοιλίτσα σου.

—

Ὥρα καλὴ 'στὴν πρύμνη σου, ἀγαπημένε Λό,
καὶ χαιρετίσματα πιλλὰ νὰ 'πῇς παρκαλῶ
'στὸν ξυλοσγιστὴν Γλάδστωνα καὶ τὸν Σαλισβουρυ
κι' ὅταν περάσῃς μοῦ ζητοῦν θὰ κάνω τὸν βαρυ.
Ὥρα καλὴ 'στὴν πρύμνη σου, μὰ 'πὶς καὶ 'στὴν Βικτώρια
πῶς καὶ τὸν Λόρδο τῶν Ρωμιῶν τὸν ἔρχει στενοχώρια
κι' ἡ τόση λυρεσύνη του ἐμοίχλιασε 'στὸ ράχι
καὶ θέλει νὰ πετσοκοπῇ μ' Ἐγγλέζικο ξυράφι.

—

Ἀνοχωρεῖς, σὶρ τζέντλιμαν, κι' ἐκεῖ ποῦ πᾶς ἐλπίζω
ν' ἀνταμωθῇς ὀγκυγορα μ' ἐκεῖνους ποῦ χωστῶ,
εἰπὲ τους πῶς ἐσκαπισα 'στὴ φτώχια καὶ σκαπίζω
καὶ μοναχὰ φατιμάτα γιὰ τῆς ἀειλιαὶς βεστῶ.

'Αναχωρεῖς, σὶρ τζέντλεμαν καὶ Λόϋ θαυμαστέ,
κι' ἅμα μ' Ἐγγλέζων σοβαρούς ἀντιρρυθῆς ὁμίλους
'πές του πῶς ὅταν γιὰ λεπτὰ μοῦ λὲν οἱ δανιστικὲ
ἐγὼ θαρρῶ πῶς μοῦ 'μελοῦν γιὰ τοὺς ἀπάνω μύλους.
Εἰπέ τους, φίλε τζέντλεμαν, πῶς ἄδειασε τὰ κρούπι,
κι' ἂν τὸν θυμὸν σου δανιστὴς κανένας παρεξύνῃ
εἰπέ του σὶ παρακαλῶ ἐκ μέρους τοῦ Τρικούπη
πῶς ἡ Ἑλλὰς προώρισται τὰ νύχια της νὰ ξύνῃ.

—

Ὥρα καλὴ 'στὴν πρύμνη σου, νὰ σὲ φιλήσω στάσου,
καὶ ρίξε πίτρακι 'πίσω σου καὶ πίτρακι ἐμπρόστα σου.
Τὸν ἴδατε τὸν μύστερ Λόϊ... τὸν εἶδα χθὲς ἀργά,
ποὺ 'στὴν βαρκοῦλα ἔμπαινε καὶ τζέντριδι γεργὰ.
Μέσα 'στὴν λόντρα ἔβλεπε χωρὶς τεμπέρο νάχῃ
γιατὶ κι' αὐτὸ τοῦ τόκλεψαν οἱ Μαραθωνομάχοι.
Καθὲ Μιλλιόρος δανιστὴς 'στὸ στόμα τὸν κοττᾷ
κι' αὐτὸς μὲ τὸ μαντύλι του τὸν γλυκοχαιρετᾷ.
Καὶ τί μαντάτα, μύστερ Λό; σὶ δανεισταὶ τοῦ λένε,
κι' ὁ τζέντλεμαν τοὺς ἀπαντᾷ κακὰ ψυχρὰ καὶ μοῦρα,
κι' ὅλοι σὰν φύκιαις ἀρχινοῦν σπαρακτικὰ νὰ κλαίνε
κι' ὁλοφυρμὸς ἀκούεται καὶ τῶν Ἑβραίων χεῦρα.

—

Ἡ συμφορὰ τῶν δανειστῶν τὸν τζέντλεμαν πιάρχει
καὶ εἰδικὰ κι' ἀριστερὰ πεντάλφαις τοὺς μοιράζει.
Μὰ τίνναι τοῦτα; τὸν 'ρωτοῦν καὶ ἅπαντᾷ ἐκεραλλαὶα
καὶ τσακγριωλῦσια τῶν δανειῶν παμπάλαια.
Βρέ τι μᾶς λὲς;...τί νὰ σᾶς 'πῶ; 'στὴν γῆν τῶν Περδενόων
ἔτσι πληρόνουν μοναχὰ καὶ τώρα καὶ πρὸ χρόνων.
Ἔχουν στελέχη τοῦ στρατοῦ καὶ στόλου Μαύρην Μεῖρκν,
ἀλλὰ πενταλφαις μοῦδωσαν καὶ τὸ παλτὸ μοῦ 'πῆραν.
Καὶ τεῖδες, μύστερ τζέντλεμαν, ἐκεῖ ποῦ 'πῆγες τώρα;
εἶναι τιμὴ σὶ κλασικὴ καὶ ὀξασμένη χώρα;
Εἶσαι κι' ἀρχαῖα μάρμαρα καὶ μὲ βελοῦδα Λαΐδες,
εἶσαι καὶ Λορδους Ἕλληνες νὰ πίνουν ναργιλέδες
Ἴσα προφέρουν τὰ μακρὰ καθὼς καὶ τὰ βραχέα
κι' ὅλους μιγκλὴν τοὺς κτυπᾷ μανίκι μὲ τακχαία.
γι' αὐτὸ καὶ καθὲ δανειτὴν εἰς τοῦτο τὸ Βασίλειον
σεπτὸν τῆς ἀρχαιότητος τὸ κατανοῶν καμήλιον.

—

Ἐπῆγ' ἀπάνω 'στὴ στιγμὴ, ὅπου ἐπανηγύριζαν
τοὺς τριπολβίους ἀργυροῖς τοῦ Γεωργίου πρώτου,
τοὺς δρόμους των τοὺς πατρικοὺς νυχθημερὸν 'στιγύριζαν
κι' ἐξύπνησε κι' ὁ πρικοπὶ Δημαρχου πατριώτου.
Ἐθαύμασα τὴν πρόοδον τοῦ νεωτέρου Ἑλληνος,
παναργυρον ἀνοίγετο τὸ μέλλον ἐμπρόστα του,
καὶ μονοχὰ τῶν οὐρανῶν ἡ ἀργυρὰ Πανάλληνος
ἀργύφωνε τους ἀργυροῦς τοῦ Μεγαλιστάτου.

—

Σ' ἀκούω. Λόϊον, τί τους λὲς. Ἐγγλίζικε βουβοῦλι.
ἀλλ' ὅ,τι 'πῆς γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ποσῶς δὲν μᾶς προσβάλλει.
Μὰ νάτος πάλιν..ἔρχεται... τὸν σβέρκε μου τσακάνει
καὶ πλήρωσε αὐτοστιγμεί, μοῦ λέγει, τὸ κουπόνι.
Ὀπίσω, μύστερ τζέντλεμαν...σοῦ εἶπα πέντε δέκα
πῶς δὲν πληρώνω τίποτα κι' ὅσο κι' ἂν θέλῃς σρίζιε...
μὴν προχωρῇς ἀπάνω μου..ἐκεῖ μακρὰν μου στέκει,
καὶ θύμωνε καὶ ὁρίνεσαι κι' ἀπάνω κάτω γυρίζε.

—

Παρακαλῶ σε ἄφες με κακὶ μὴ μὲ σρίγγῃς ἔτσι...
ἐγὼ δὲν ἔχω, μύστερ Λό, Ἐγγλέζου σαυλοπότσι...
παρακαλῶ σε ἄφες μι ὅλιγον νὰ 'μιλήσω...
τί λές; πῶς πρέπει τὸν στρατὸν εὐθὺς νὰ διαλύσω;
Μορὶ γιὰ ποῦ τὸν 'θρήψαμε καὶ ποῦτον τὸν ἐρίφη
νὰ θέλῃ ν' ἀπομείνωμεν χωρὶς σπαθάτων ξίφη...
ὑποῦος λόγος ὕφυτε τὸ ἴρκος τῶν ὁλόντων;..
αἱ συμβουλαί σου, μύστερ Λό, πηγαίνουν εἰς τὸν βρόντον.
Μὲ στόλους καὶ στρατεύματα ὁ κόσμος θὰ μᾶς βλέπῃ,
κι' ἂν πάντερα μας διαμπὲξ δικπέρασ' ἡ λόρδα
ἔσὺ νὰ μὴ σκοτίζισαι καὶ γνώριζε πῶς πρέπει
μὲ τοὺς μεγαλειτέρους σου νὰ μὴ φυτεύῃ σκόρδα.
Κι' ἂν διαλύσω τὸν στρατὸν, Ἐγγλέζε Ἀρλεσίνε,
τὴν κεφαλήν μου πάραυτα ἡ ὀξὲα θὰ ζητήσῃ,
καὶ τί θὰ γίνουν ἔπειτα κι' αἱ ὁράσεις μου ἐκεῖναι
πῶς ἡ Ἑλλὰς προωρίσται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ;

—

Ἄκους ἐκεῖ διακλυσις στρατεύματος καὶ στόλου;
ἄκους ἐκεῖ τὸν τζέντλεμαν, τὸν Λὸ τὸν κακομοίρη;...
ὃν χάρῃ μυίγαις ὁ στρατὸς νὰ μὴ σὲ μέλῃ ὄβολος
κι' ἡμεῖς δὲν θὰ σὲ βάλωμε κριτὴ καὶ νεικοκύρη.
Ἐσένα τώρα σ' ἔστειλαν 'στὰ μέρη τὰ δικά μας
νὰ ἐξελίξῃς μοναχὰ τὰ οἰκονομικά μας.
νὰ ὄῃς ἂν ἐτοιμάζεται τὸ ροβερὸ κανόνι
κι' ἂν εἶν' ἐλπὶς παρακμικὰ νὰ πληρωθῇ κουπόνι.
Λοιπόν, σὶρ Λόϊον τζέντλεμαν, σ' αὐτὰ περιορίσου
κι' ἴδὲ πῶς τρέχουν σὰν νερὸ οἱ θησαυροὶ τοῦ Κροίσου,
ἂν ὅμως στόλοι καὶ στρατοὶ μας ἔφαγαν βαρβάτοι,
ἂν συντηρούμε στρατηγοὺς καλοὺς γιὰ τὸ κριβάτι,
κι' ἂν μὲ σπαλίτσας καὶ χρυσᾶ παίφυρα 'στὸν καθρέφτη
νὰ μὴν ἀνακατεύωσι κακὶ λόγες δὲν σοῦ πέρτει.
Ἐξελιγκτὴ 'στὸ γοῦστο μας δὲν βάζομε κανένα,
καὶ σὺ τσαμπούνα, μύστερ Λό, πῶς τάχομε χαϊνα.
Ἐμεῖς δὲν εἴμεθ' ἄνθρωποι νὰ σπέρνωμε 'στ' ἀλώνια,
ἰμεῖς ἐγεννηθήκαμε γιὰ κρασὶ καὶ γαλόνια,
κι' ἂν στόλοι καὶ στρατεύματα ὑπάρχουν γιὰ τὰ μάτια,
κι' ἂν κάνουν τὰ γαλιὰ καρσὶα καὶ τάχυρα κομμάτια.
ἔρως μ' αὐτὰ τὸ κέρι μας καὶ τὴν δουλειὰ μας κάνομε,
μ' αὐτὰ ὡς τώρα 'ζήσαμε, μ' αὐτὰ καὶ θὰ πεθάνωμε.

—

Κι' αὐτὸς τῆς Ἀκροπόλεως τὸ ἀπαιτεῖ ὁ βράχος
στρατοὺς θαλάσσης καὶ ξηρᾶς ὀγρήγορα ν' αὐξήσω.
κι' ἂν νύχια δὲν σ' ἀπέμειναν γιὰ νὰ ξυσθῇς μονάχος
πλησίασε, σὶρ τζέντλεμαν, κοντὰ μου νὰ σὲ ξύσω.
Μὴ μ' ἐνοχλῇς παρακαλῶ καὶ τράβα παραπέρα
καὶ μὴ θαρρῇς πῶς τῶν Ρωμηῶν θὰ κόψῃς τὸν ἀέρα.
Δίτε τῆς σακκαρακας μας τὴν κοπτεραν λεπίδα
καὶ πάσχε ἐξορλήτειος ἀρότε τὴν ἐλπίδα

—

Εἰς τὸ σπαθὶ μας κρέμονται κεφάλαια καὶ τόκοι...
ἀλλ' ὅμως πιστὸς μὲ κυνηγᾷ καὶ μὲ καταδιώκει;
Εἶσαι καὶ σὺ ἐξελεγκτής;... ἄ! νὰ κι' ὁ Ρού ὁ Γάλλες...
ὁ ἕνας δὲν μᾶς ἔθλεπε, μᾶ: 'κουδάλῃθη κι' ἄλλος.
Νά! μὲ τὸν Λόϊον γύρω μου σαλτάρει καὶ χορεύει,
ἤλθε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν Κῶ καὶ μιρίκι γυρεύει.
Εἰς τὴν Ἀθηνᾶ κοπάκε καὶ σὺ μὲ τὸ καλὸ
νὰ πάρῃς ὅσα 'δώσαμε καὶ 'στὸν Ἐγγλέζο Λό.
Σπευσατ' ἐσὺ ἐξιλίγκται ἀπὸ τὰ τετρακόρακα
καὶ τῶν μουσλουζιόνων Ρωμηῶν γνώσατε τὰ κέρατα,
κι' ἰς τοῦτα τὰ πτολίεθρον τῆς ὑρὰς Παλλάδος
ἐξελιγκτὴν Ἰάπωνα θὰ στείλῃ κι' ὁ Μικάδος

—

Εἰς τὰς ἐφήμους ἀντλητὸν ἁλαλαγμοὶ καὶ κρότοι...
μαρεύλια μὲ τὴ ρήγανη κι' ἡ τσόη μου σαρίκι,
μαρεύλια μὲ τὴ ρήγανη κι' ἡ ὀξὶα μου ἡ πρωτη,
μαρεύλια μὲ τὴ ρήγανη κι' ὁ πλειονηψήφιε.
Ποῦ εἶναι τὰ κερδώματα ἐκείνου τοῦ καιροῦ,
που μαστωμένους 'φευντεναν ἀπὸ παντοῦ ἐληᾶς;...
ἐμπρὸς 'στὴς ὀξὲς μου τὸν ρεῦν ἀπάντησε τὸν Ρού
κι' ὁ Λὸ μ' ἐζαλισι μὲ μπὶζ καὶ κατακεραλικὶς.

Ποίαν χρυσῆν πανήγυριν θὰ 'ἡ πατρὶς ἑωρτασε,
μὰ τώρα ψάλλει καθὼ Λὸ κολικοθεκορρᾶς
πῶς ὁ παππᾶς μας ὁ παχὺς παχεῖα φακῆ ἐχόρτασε,
ἀλλὰ γιατὶ παππᾶ παχὺ παχεῖα φακῆ νὰ φᾷς;

—

Εἶμαστ' ὁρὸ Πρωθυπουργοὶ κι' οἱ δύο πρακεμμένοι,
κι' ἐγὼ ἀψήνω μιὰ φορὰ δὲν εἶμαι μήτε τίλιο...
μαρατζώσες, καρδούλα μου, κι' εἶσαι μαρατζωμένη,
μήτε καρέβια 'στὸ γιαλὸ, μηδὲ πικιὰ 'στὸν ἥλιο.
Μοῦ μαγειρεύουν δὲν διεπνὸ, μοῦ στρώνουν δὲν κεμοῦμαι,
τὰ πρῶτα μεγαλεῖα μου μὲ ὁάκρυα θυμοῦμαι,
κι' ἰδούρνωσαν τὰ μάτια μου καὶ τρίχων τὰν τὴν βρύσι
κι' ἡ Ἐξουσία ἔρχεται νὰ μὲ παρηγορήσῃ.
Σήκω, βερέγη, πλάγιασε, πήκω, βερέμη, πέσε,
μὶ νέα Ἰσοζύγια τὸν γκίδαρό σου ὅσε,
κι' κλῶσε τὰ ξεράδια σου 'στὸν κόρφο τὸν γεμάτο
νὰ 'ρθῇ τοῦ Μάη τῆς ὁροσιὰς καὶ τοὺς ἀθοὺς σ' 'Δροῦλη,
μὰ τὸ κουπόνι 'σίμωσε τὸ τρίς ἀνεθεμάτο
καὶ τὸ σουρτοῦκο μου τραβοῦν οἱ πεινασμένοι σκύλοι.

—

Ὅλα ὡς τώρα ἤγιναν ἑσπερινὴ θυσία...
γιατὶ 'στὸ ριζικὸ τῆς ζωῆς νὰ σ' εὕρω, Ἐξουσία,
ἀφοῦ, καθὼς κατήντησες, γιὰ 'κένα σιὲ δὲν ἧσο,
κι' ἐνῷ μὲ σπρώχνεις ἐμπροστὰ ἐγὼ κολόνω 'πίσω;

—

Κυβερνῶ 'στὰ κιυτεμπρού
κι' ἐν τῷ μέσῳ Λὸ καὶ Ρού
στέκεις καὶ μὲ βασκίζεις,
νὰ πληρώσω μ' ἐμποζίνες,
νὰ σ' ἀρήσω δὲν ποθεῖς...
εἶντε τώρα νὰ χαθῇς.

—

Βλέπω εἰς στρέβλιαν χειρῶ
τὸν Ἄγγλον Λόϋ μὲ τὸν Ρού..
αὐτὸς ὁ Ροῦ κι' αὐτὸς ὁ Λὸ
θὰ μοῦ ρουφήξουν τὸ μιαλό.

—

Παιδνὸς χρεωκοπικὸ ἀντιλαλοῦν 'στὰ ὄρη...
μὰ νά! κι' ὁ Ροῦ ἀναχωρεῖ χωρὶς ἐπικοφόρι,
καὶ θυμωμένος 'στὸν Καρνὼ τὴν πρᾶξιν καταγγέλλει,
ὁ δὲ Καρνὲ φουρκίζεται κι' ἐζὰ τὸν ξαναστέλλει.
Μὰ ποῖον πάλιν φάντασμα μουγκρίζον μὲ διοκιτ;
Αὐστριακὸς ἐξολογκτὴς ἐκ μέρους τοῦ Καλνόκυ.
Ἐλατε 'στὴν ἀκύωτον τῶν θησαυρῶν σκηνήν...
νά! ξαφρτώνουν ἐλεγκτὰς 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν γῆν
ἐκάφορε ἐμπορικὰ καὶ θωρακτὰ βαπόρια,
μὰ ὅλοι ξεκουμπίζονται χωρὶς ἐπανωφόρια.

—

Ἀκόμα χαίρω τὴν τιμὴν τῆς Αὐλικῆς εὐνοίας,
ἀκόμη τρέχει πρὸς ἐμὲ ὑπόληψιν ὁ Θρόνος...
τί βλέπω; κι' ὁ Διάδοχος τῆς συγγενοῦς Δανίας
προσέρχεται 'στὸ σπίτι μου χωρὶς στολὴν καὶ μόνος.
Δανία, κράτος εὐτυχές, τριπλόβιον, οὐράνιον,
Δανία, ὄνομα γλυκὺ, συνώνυμον μὲ ὄαναιον,
Δανία, γονιμώτατον Χριστιανῶν Βασίλειον,
ποῦ σαμπριάκιαις Βασιλεῖς ἐπ' ὄλην τὴν ὑφήλιον.
Μεγάλως μ' ἐτιμήσατε μὲ τὴν ἐπίσκεψίν σας
καὶ θὰ κερδίσω τοῦ λοιποῦ καὶ τὴν ὑπόληψίν σας...
Ἐξαίρετος γὰρ 'μὲ τιμὴ καὶ σημαντικωτάτη,
μὰ δὲν 'μπορεῖ καθὸ Δανὸς νὰ μᾶς δανείσῃ κάτι;

Ἐκείνος εἰς ἀπάντησιν μοῦ λέγει γιὰ τὸν Ὅμηρο
καὶ προσπαθεῖται τὸν κουρσὸ καὶ τὸν μισοκακόμορο.
Γιὰ τὰς Ἀθήνας μοῦ 'μιλεῖ κι' ἐγὼ γιὰ τὸ κουπόνι...
Ὥρα καλή, Χριστιανέ, καὶ μὴ ποτὲ λησμόνει
πῶς ἡ Ἑλλὰς ἀείποτε ὑπῆρξεν ἡ τροφὸς σας
καὶ νὰ μᾶς ἔχετε καὶ σεῖς καθὼς κι' ὁ ἀδελφός σας.

—

Τί θόρυβος ἀκούεται καὶ πάταγος πολύς;...
Ἰδοὺ!... ἀνοίγουν μὲ τρομὸν οἱ θῦρες τῆς Βουλῆς,
κι' ἐγὼ τὸ βῆμ' ἀνέβηκαμαι κι' Ἰλιγγιῶ καὶ φρίττω
καὶ τῆς Βουλῆς τὴν ἔναρξιν μετὰ πομπῆς κηρύττω.

—

Ὦ Βουλευταί, σοῦ καθεδεῖ σὰν ξίλα ἐπὶ ξύλων,
τῶν ἀντιπάλων πτέρυγες καὶ πτέρυγες τῶν φίλων.
Ἐν τὴν Βουλὴν δὲν προσφωνῶ τοῦ 'Ανακτος τὸ στόμα,
ἀλλὰ γνωρίζετε καλὰ ὡς μύστοι τῆς Ἀλήθ
πῶς ἔχει μυσαχρίγκιας 'στὸ σπῆτι του ἀκόμα
καὶ σήμερα δὲν εὐκαιρεῖ γιὰ λόγους τῆς Βουλῆς.
Γι' αὐτὸ λιπὸν ἐς μέρους του τὰ πρέποντα θὰ 'πῶ
κι' ὅπως ἐκεῖνος μ' ἀγαπᾷ κι' ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ.
Γνωρίζετε πῶς τελευτᾶς ἐτέλεσα σπανίας,
πῶς τὰ παρατσουγκρίσαμε μιτὰ τῆς Ρουμανίας,
τοὺς εἶ Ρωμύνοι ἐλ' αὐτὸ ἐπῆγαν νὰ τὰ χέσουν,
σᾶς χαττουρᾷ τοὺς 'δώσαμε ποῦ δὲν θὰ τὴν ξεχάσουν.
Αἱ σχέσεις μας ἀνώμαλοι θὰ ἐξακολουθήσουν
ὡς ὅτου κι' ἀποστάτης Δυνάμις βυκθήσουν,
ἀλλέως θ' ἀνανεωθοῦν σιωπηρῶς καὶ πάλιν
χωρὶς καμμίαν ἔνστιλον, ὡς ἐννοεῖτε, πάλιν.

—

Γνωρίζετε 'στὰς συμφορὰς τοῦ τρίχρονος καιροῦ
πῶς ἦλθεν ὡς ἐξέλεγκτικὸς ὁ Λόου μὶ τὸν Ρεῦ.
Οὐχὶ μικρὸν ἐπρόσθεσαν κι' ὁ Ρεῦ κι' ὁ Λόου βάρος,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ μ' Ἑλληνικὸν ἐβαρυκλίθην βάρος,
κι' ἐτόλμησα τὸ σπῆτ μου ἐμπρὸς των νὰ κτισπήσω
καὶ τέλος ἀπεφάσισα νὰ μὴ χρεωκοπήσω.
Γνωρίζετε ὁ τύπος μας πῶς εἶναι φουκαρᾶς,
πιστεύω δὲ νὰ μάθετε μιτ' ἀληθὸς χαρὰς
πῶς μόλις 'πέτυχε ὁ Λὲ τῆς ζόζης τὸ λιμάρι
ἕνα πελτὲ τοῦ 'σύρτουκαν ἐμπρὸς μετ' αὐτοκίνητ,
κι' ἐνῷ αὐτὸς ἐκ τῆς ὀργῆς ἐμάσητο κι' ἔβυσσα
κι' ἐκαπνίζ' τὴν πίπα του κι' ἐφύσα κι' ἐξερύσα,
ἐγὼ πρὸς ἀνακούφισιν καὶ πρὸς παρηγορίαν
αὐτοῦ εἶπα μὶ ζηρὰν Ἐγγλέζου ρητορείαν.
«Θυμᾶσαι, Λὲ ἀγαπητέ, ποὺ χρήματα μοῦ θέλεις,
πῶς ὅταν ὁ φιλαγνήτης ἐζοῦσε Δισραέλης
κι' ἡμεῖς ἐξεπαθώσαμεν πρὸς νικηφόρον πάλην
ἐσωτερικὴν 'στοὺς Ἕλληνας ὑπερανὲν μεγάλην;
Λοιπὸν καὶ σὺ νὰ 'πῇς ἐκεῖ, ποῦ πᾶς χωρὶς ταμπάρι,
πῶς κι' ὁ Ρωμύλος ὁ Βικτοριφηλὸ μὲ τὸ ψηλὸ κολάρο
εἰς τοὺς Ἐγγλέζους δάνειστας, ποὺ στεύζουν σὰν Ἑβραῖοι,
ἐπ' ἄπειρον ὑπερανὲν συστήνει γιὰ τὰ χρήν.
Καὶ τώρα κατανόησε σας, σὶρ Λόου μου καὶ Ρεῦ μου,
μὰ συγχωρῆτε μᾶ στιγμὴ νὰ τὰκα πρὸς νεῦρ μου».

—

Ἔπειτα μας ἐπίπτασε πᾶς δυρκατήσας Σύλλας,
νόησε μακρὰν κι' ἀνιατον τὸ Κινρικὸν νοσεῖ,
καὶ πιθανὸν 'στὰ μοῦτρα μας ἐκ τῆς πολλῆς ἐκεῖλες
νὰ 'δώμε καὶ τὸν Ἑτερον, ποῦ λέγεται Χρυσῆ.
Κι' ἂν μεῖρα μαῦρη καὶ στραβὴ ἀμετακλήτως γράφῃ
τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον μας, ποὺ ποντικοὺς κλειστοῦ,
νὰνοι κλεισμένο κι' ἤρημο καὶ φόρτο γιὰ χρυσάφι,
τοὐλάχιστον θὰ φαίνωνται τὰ μοῦτρα μας χρυσᾶ.
Καὶ τώρα ποῦ τὴν ἔναρξιν ἀγέρωχος κηρύττω
παρακαλῶ νὰ βγᾶλετε τὸν σθέρκο σας 'στὸ ζήτω.

—

Ἐξύπνησα... τί ὄνειρον!... ριγῶ μὲ κρύων φρίκην...
ἀλλ' ὄχι... θάρρος, δύναμις χρυσῆν νὰ ὁρίψω νίκην...
Μὲ τοὺς Ἐγγλέζους θὰ πιστεύω καὶ μπὲς γροθιὰς θὰ παίξω...
τὴν ἄμαξάν μου 'γράψαρα εἰς τὴν Βουλὴν νὰ τρέξω...
μὲ νέον Ἰσοζυγίσιον ὁ Λόου θὰ τρομάξῃ...
γκοντέμ!... θὰ 'νομε Θιοῦ ὀγρήγορα τάμαξι.

—

(Τινάζεται 'στὴν ἄμαξαν καὶ σπεύδει θαρραλέος
καὶ τῆς Βουλῆς τὴν ἔναρξιν εὐσίωπος κηρύττει
ἀντὶ τοῦ πολυρρόντιδος νυμφίου Βασιλέως
κι' ὁ Λόου ἀνυπόμονος τὸν καρτερεῖ 'στὸ σπῆτι.)

Φιλαδέλφειος ἀγὼν μὲ σωρείαν συλλογῶν.

Σοφοκλῆς ὁ Γεώργιος, ὁ φίλος ποιητής,
πρῶτος 'στὸν Φιλαδέλφειον ἔδρᾶσε νικητής
μ' ἕνα σπουδαῖον ποίημα ἐπικολυρικόν,
τὸν Ἔ ρ ω τ α καὶ τὴν Ψ υ χ ή ν, καθ' ὃν τεχνικὴ
καὶ πλοῦτος εἰς ἐμπνεύσεων καὶ στιγμυργίας κάλλος,
κι' οἱ φίλοι καὶ μυσολήπται εὐφράνθησαν μεγάλως.
Ἐκτὸς αὐτοῦ συγχαίρομεν καὶ τὸν μικρὸν Κριστάλην,
ὁποῦ ἐξέχυθ' ὁ κριτὴν τὸν ἔπαινον τὸν πρῶτον,
καὶ πρόοδον ὡς ποιητὴς ὑπόσχεται μεγάλην
μὲ ζωντανὰ Εἰδύλλια ποιμενικῶν ἐρώτων.
Ἀλλ' ὁ P u m p u c ἐκράτησεν μετὰ σοβαρῶν καὶ μόνος
καὶ τὸν σοφὸν Εἰσηγητὴν συγχαίρει τοῦ ἀγῶνος,
γιατὶ ἀφοῦ ἐπρόβηξε μαρτύρια φρικτὰ
καὶ συλλογὰς ἐβδόμας ταράντα καὶ ὀκτώ,
πρὸς τέρψιν ὅλων τῶν Μουσῶν καὶ πρὸς κοινὸν συμφέρον
διὰ μιᾶς του γλωσσοῦς κι' ἀκροδιστοτάτης χρίσεως
τὴν ποίησιν ἐστιμάτησε βουβαλίων ἀπτέρων,
διὸ κι' ὑπερχάρησαν οἱ λάτρεις τῆς ποιήσεως.
Καὶ τώρα, φίλοι σύροι, σᾶς λέγω ἓν ἑλάχιστο
πῶς θὰ ἐκδώσω τάχιστα ὁ βραβευθεὶς Σοφοκλῆς
τὸν Ἔ ρ ω τ α καὶ τὴν Ψ υ χ ὴ ν μετ' ὅλων κειμένων
εἰς τόμον πολυσέλιδον πρὸς συλλογὴν χωριστὸν.

Ποιήματα τοῦ Παλαμᾶ, ὅπου τὴν ποίησιν τιμᾷ.

Ἐβγῆκαν τὰ Μ ά τ ι α τ ῆ ς Ψ υ χ ῆ ς, ἐσυῦ τρίδιο χρόνο
πρώτα τὸ γέρας ἔτυχαν τὰ σοῦ Φιλαδελφέως
καὶ τάβγαβε ὁ Παλαμᾶς, ὁ κελεβοῦν μὲ τάνω,
Σίλης σχολῆς ποιητικῆς ἐγγάτης καρυοῦλος.
Φιλοσοφία, Πάρνες, καὶ νομίσεων μέθες,
καὶ τριφερὸν καὶ μαλακὸν καὶ διαφέγγον πέπλο,
ναῦρα, χαλὶ καὶ δύναμις ποιήσεως σφριγώσης,
καὶ ἁρμονία ζηλευτὴ καὶ μελῳδία γλώσσης.
Καὶ τοῦτο τὸ κομψεύμενο τοῦ Παλαμᾶ βιβλίον
εἰς τὴν Ἐ ν ὶ α ς τὸ πολιτὸν τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει — πῶς 'στὸ καθεῖ μου δυάδες,
στὴν Λεπτοκαρυὰ ἀπάνω — κι' ἀπὸ νωρὶς συναγωγὴ
μὲ ξυνδεγκὺν Ζίλβ. — ὅρθ' ἀπὸ λάθι τραῖς 'στὸ ξίλο, μὲ Χρηστὸν μὲ μιᾶ μάνδρα — αἱ μεγάλ' ἀκαδημί,
καὶ μιὰ χήρα λίγκος Ζάφρα. — τοῦταν ἄλλοτε μαιμή.

Διὰ τοῦ συνεργασθέντος «Κορίνθου» τὴν καλὴν, ὁδὸν τοῦ *Προμαστίου* κωπηφόρον πολύν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἔδρα πάλιν αἰ'Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννεηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὸν τέλειωμάτα	— μόνον μιᾶ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ἕνα ὅμως μέρη	— **ἕνα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
ἡ 'δικαιοσύνη ἀπάνω	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς	— ἕγινες συνδρομητής.
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμεν	— γιατὶ ἐπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅσους τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν σέρ μυῦρο φίλι.
καὶ 'σταῖς Ἀθῆναις τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ὁλοῦθε κρὶν ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδ' ὅλην	— δέχως νάζια κι' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ σὸρε καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον	— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Ἑπτὰ τοῦ Νοεμβρίου,
πάντοῦ ἐρχῆ Κυρίου.

Τετρακόσια ἕξη.
δάνειον θὰ ζέξῃ.

Ὁ Φασουλῆς ὁ φλογερὸς κι' ὁ Ρεῦ, Φραντζέζος σοβαρός.

Φ. Ὦ! μπὲν βενῦ, μὸν σὶρ ἀμὶ κι' ἀγαπημένε Ρεῦ...
σᾶς ἐστιμῶ, σᾶς ἀγαπῶ, σᾶς ἔχω πρὸ καιροῦ.
Ἤλθα καὶ σᾶς καθὼς τὸν Λὲ κρυφὰ νὰ συναντήσω
κι' ἐξ ὅλα τὰ ζητήματα νὰ σᾶς διαφωτίσω.
Σᾶς ἰμιλῶ τετιεζμάν, ἐὰν ἐρχόμαι νὰ παίξω,
κι' ὅτου ἤλθῃ κι' ὁ Γερμανὸς καὶ πρὸς αὐτὸν θὰ τρέξω,
καὶ μ' ὅλους τοὺς ἐξελιγκτὰς συνέντευξιν θὰ λάβω
ὡς ὅτου διαφωτισθοῦν, ὡς ὅτου πάρουν κάβο.

—

Ἐμεῖς ὑπῆρξαμεν θερμοὶ πρὸς τὴν Γαλλίαν φίλοι,
ἡ δὲ πατρίς μας παμπάλαια καὶ πρὸς αὐτὴν ὀφείλει,
ἐξ συμπαθείας σύνδεσμον ἀνωθούμεν μεγάλον,
τὰ ὅπλα μᾶς ἐκάματε καθὼς ἀναμετρᾶ.
μὲ τὰ ῥωμαντσα πάντοτε τριρρόμβα τῶν Γαλλῶν
κι' ὁ Βασιλεὺς 'στὸ Αἰξ-λὲ-μπὲν τηγαίνει γιὰ λουτρᾶ.
Πᾶσαν φροντίδ' ἀφίνετε καὶ σπεύδει τῶν ἰδίων
καὶ 'στοὺς Ῥωμηοὺς παρέχετε θυσίας φιλτάτας,
ἐὰ καὶ μᾶς 'στῆς Καρκαλοὺ τὸ κλασικὸν πιεῖον
ὁ Δελιγιάννης ὕψωσε σημαίας Γαλλικάς.

—

Ἐκ τῆς Γαλλίας ἔρχονται παρηγορίαι φωναί.
περὶ Γαλλίας συζητοῦν οἱ κάθε καφενεῖ,
ἐκ τῆς Γαλλίας οἱ συρμοὶ καὶ τὰ ζουρνᾶλ τὰ τόσα,
πᾶν Γαλλικὸν ὁ τύπος μας ἐξόχως τὸ τιμᾷ.
ἡ Γαλλικὴ κατήντησε ἡ μοναχὴ μας γλῶσσα
καὶ τραγουδεῖ τὸν Ὀφφεμπαχ κι' ἡ κόρη τοῦ ψωμᾶ.
Πάντα θὰ μένῃ Γαλλικὴ τῶν τρόπων μας ἡ χάρις,
φιλίαν θὰ τηρήσωμεν ἀείποτε ἀκμαίαν,
κι' εἰς τὰς ἐκπάκτους τελετὰς ὁ καθεὶς τακδιρνίσρης
θὰ στήνῃ 'στὴν ταβέρνα του καὶ Γαλλικὴν σημαίαν.
Εἰς τοὺς Ῥωμηοὺς οἱ Γαλλισμοὶ πιτὶ δὲν θὰ γεράσουν,
μὲ τούτους θὰ φυλαξωμεν τὴν ὄζεν μας ἀρτίαν,
οἱ δὲ 'δικοί μας ντιστεγκὶ βεβαίως θὰ περάσουν
καὶ τοῦ Φωκιὼρ τοῦ Σὶν-Ζερμὲν τὴν ἀριστοκρατίαν.

—

Σχεδὸν Παρίσι φαίνονται πρὸ χρόνων αἱ Ἀθῆναι,
μικροὺς μεγάλους Γάλλικον τοὺς κυριεύει πάθος,
κι' ὅπου σπαθάτους ἀπαντᾷς εὐθὺς θαρρεῖς πῶς εἶναι
ὁ Πόρθος, ὁ Ἀρτανιάν, ὁ Ἄραμις, ὁ Ἄθος
Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὁ Γαλλισμὸς κρυφὰ κρυφὰ τρυπόνει
καὶ τόσον ἔρωτα γιὰ σᾶς 'στὰ φυλλοκάρδια κρύβομε,
ποῦ ἂν γυρεύσουν κι' ἀπὸ 'μᾶς οἱ δανειστικοὶ κουπόνι
ἀμέσως ἀλὰ Γαλλικὰ, μὸν σὶρ ἀμί, τὸ στριβόμε.

—

Ἔχασιν ἐδῶ 'στῶν ἀργυρῶν τὸν ζαλισμένον μῆνα,
πούλθι καὶ στόλος Γαλλικὸς νὰ ὄψῃ καὶ νὰ πάρῃ,
ἐκ τῶν ναυτῶν σας μερικοὶ ἐκεῖ 'στὴν Σαλαμῖνα
ὑπάσχαεων μπαγλάωμα κι' Ἑλληνικὸ στιλέτο.
Μὰ τοῦτο δὲν ἐφθάνε καθόλου τὴν Γαλλίαν,
ἐξ ἐναντίας ἔκαμε τὸ αἴσθημα θερμότερον,
ἐποίξησε τὴν τρυφερὰν ἀγάπην καὶ φιλίαν
καὶ τοὺς δεσμοὺς συνέσφιγξε ἀκόμη περισσότερον.

—

Ἂν ἐξυλοφορτώσαμεν τοὺς ἰδικούς σας νεύτας,
ἀλλ' ὅμως, Ροῦ, ρουφῶ κι' ἐγὼ τὸν Γαλλικὸν ἀπλήστως,
καὶ πάντοτε καὶ μαλιστα 'στὰς περιστάσεις ταύτας
θερρῶ πῶς εἶμαι, μὸν ἀμί, ὁ κόρυς Μεντεχρήστος.
Ἂν δὲν ἐφέραμε τοὺς ναύτας σας, ἀλλὰ κι' ἡ Κερκάλου
πρὸς τὴν Γαλλίαν ἀποστειλεν μυρίας ἀποστέλλει.
Ἡ δὲ Μαρίλροις, μὸν ἀμί, τοῦ κόσμου τὸ καλοῦ
ἐγυλακοῦν κατ' ἐξοχὴν τοὺς Γάλλους τοὺς ἐν τέλει.
Κοντέλαγῆς σας βεβαιῶ πὼς σᾶς μὲν εἶδε Γάλλα
κι' ἐμεῖς, καθὼς μᾶς βλέπετε, τῶν Γάλλων παπαγάλοι.

—

Λέγουν καμπόσοι πῶς ἡ Λὸ τὸ κράτος μας θυμᾶζει
καὶ λέγει τὸ Ρωμαϊκὸν καθ' ὅλα τῶς κομᾶζει,
κι' ἡ ῥαχη μας ἡ στιβαρὰ καὶ πάντοτε γενναία
πὼς εἶμπορεῖ νὰ φορτωθῇ κι' ἑλίγα βάρη νέα.
Καλὰ οἱ λόγες!... τίποτε γιὰ τοὺς Ρωμαίους βαρύ...
παρὰ νὰ 'ὑπάρ κι' ὁ Φασουλὴς σᾶς τὸ ἐπικυρώνει,
κι' ὁ Ἕλλην αὐτοχίων του μεγάλον θαυμαῖ
τοῦ Ζωγράφου τὸν καφρὲ ὁραχμὴ νὰ τὸν πληρώνῃ.

—

Κακῶς μᾶς ἐκλαμβάνετε πτωχοὶ καὶ φουκαράδες
καὶ 'στὰ Ταμεῖα βλίπετε χριωκοπίας λάθος.
ἐδῶ ποὺ λές κι' ἐξ οὐρανῶν κατρακυλοῦν περιστέρες
καθὼς τὸ πκὶ 'ἐπ τοῦ Χωρὴβ τὰ ποίημα τοῦ Λόβεν.
Ἐδῶ, ῥρὲ Ροῦ, μὲ τὴν ῥαχὴ τῆς τύχης θ' ἀπαρτήσῃ
καὶ μόνον τοῦ νερίσματος μᾶς χαντακὼν' ἡ κρίσις
ἂν ἔμεις νέον δάνειον ὁ σὶρ Τρικούπης πάρῃ
καὶ κατρῶσῃ τὶ αὐτοῦ αὐτὴν τὴν κρίσιν ν' ἀρρ.
εὐθὺς ἐξαφνίζεται τὸ φάσμα τοῦ κονδύλου
καὶ τότε θ' ἀποδειξώμεν 'στὸν Χρυσὸν τοῦ Δινδίνου,
ὑποῦ παιχνιμουνλουζικὲς μᾶς λέγει τοῦ διεθνοῦς
χωρὶς τὴν ὀργανόστητα νὰ 'τρέτεται καθόλου,
πὼς οἱ Γαλλίζοντες Ρωμηοὶ κάλα τὰ καταφέρνουν
καὶ ἔανεικὰ κι' ἀγύριστα καὶ τώρ' ἀκόμη πέρνουν.

—

Δικαίως ἤμεναι ὁ Λὸ μὲ ἀντεκτὸ τὸ ἐτόμα
ποὺ δὲν ἐγνώρισε Ρωμηὸ χωρὶς νὰ ἔχῃ κτῆμα...
τρεῖς ἀ πρατὰ, μὸν σὶρ ἀμί... κι' ἐγὼ αὐτὸς ἐκάμα,
ποὺ τὸ ξερὸ μου κεφαλὸ τὸ κατατρίφ' ἡ γίμα,
τὴν φωλεάν μου ἔκτισα κατὰ τὸν Φαλκηρέα
κι' ἐκεῖ τὰ καλοκαίρι μου περνῶ πολὺ ὡραῖα.
Ἐκεῖ χωρὶς γιὰ πληρωμὴ ποτὲ μου νὰ ἐρώσω
καλὸ τσὶ γείτονες καὶ γνωστοὺς εἰς πρόχειρα συμπόσια,
ἀκριτικὸν δὲ τὸ μεδαθρὶν ἀρκάτως νὰ πλυμῶσω
μόλις ἐδῶ νὰ πληρωθῶν τὰ χρέη τὰ ὀκτώσια.

—

Ἐδῶ κανεὶς δὲν φαίνεται στιγμὴ καὶ κακομοίρης,
ἐδῶ καθένας λέγεται σπουδαίος νεοκοίρης.
Κι' ὅταν ἀκτήμων γεννηθῇ κι' ἀπέναρο καθῶνε
καταπακτὶ σωπηρὸς τοῦ γείτονος τὴν αὐλήν,
κι' ὡς τετραπέρατος Ρωμηὸς 'στὸ τέλος κατορθώνει
νὰ νέμεται τὸ κτῆμα του πρὸς ἰδικήν του χρῆσιν.
Ἐκ τούτων, ὅπως βλέπετε, κἂν οὕτως κἂν ἀλλέως
ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν θεσμῶν καὶ τὴν τοῦ Βασιλέως
πᾶς Ἕλλην ῥιζικαλίθερος κι' ὠχρὸς ἐξ ἀπαιτίας
θίλει δὲν θέλει γίνεται 'στὸ τέλος κτηματίας.

—

Καὶ βέβαια, μὸν σὶρ ἀμί, πῶς εἶναι δυνατὸν
νὰ πέσωσι οἱ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου,
ἀφοῦ ὑπάρχουν μέγαρα λαμπρὰ εὐεργετῶν
κι' Ἀκαδημίαι καὶ Σχολαὶ καὶ Μέλαθρον Ἥλιου;
Πῶς εἶναι δυνατὸν ποτέ, μὸν σὶρ Φραντζίζι Βλακα,
νὰ τρέχωμε γιὰ τὸν παρὰ πηλάλα μὶ φαναρι,
ὅπου τοσοῦτων Μαρισαὶ βρεντᾶ ἡ σακαράκα
σὶ καθε πεζοδρόμιε, σὲ καθε ἀγκωνάρι;
Πῶς εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ εἶμαι κτηματίας
καὶ νὰ μαστίζωμαι ἐγὼς ἐκ τῆς ἀχρηματίας;
Γιατί κλαίω, τὴν τιμὴν ἐδῶτετε τοῦ τόπου,
ἄφου κανεὶς ἀποκλωμὰν ποτὲ τὸν ἐὰν πανὲ;
πῶς θεωρῖαν εἶμπορῶ νὰ ἔχω Ἐπισκόπου
κι' ἐν τούτοις ἡ καρδία μου νὰ εἶναι Μιλανέ;

—

Δὶν ἔχοντας 'στὴν λεχιὰν αὐτὰ τὰ κελεκύθια,
θυμᾶζω δὲ, μὸν σὶρ ἀμί, καὶ ἀπερῶ 'στ' ἀλήθεια
γιατὶ φωνάζουν μερικοὶ περὶ χρεωκοπίας
καὶ μαίαιεν πὼς θ' ἀποβῇ παν μέσον θεραπίας.
Ἐδῶ ποὺ καλλιμέρικα φεγγοβολοῦν παλούκια,
ποὺ καθε σόρικες μὶ χρυσὰ βαρύνεται γαλούκια,
ἐδῶ σὲ τοῦτον τὸν μπακὲ, σ' αὐτὸ τὸ περιβόλι,
ποὺ εἶναι ὑπακόμητες τῆς Βασιλόννης ὅλα,
χρεωκοπῆς δὲν μπορεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ. Ροῦ,
'στὸ πιεμα καθε φεγγάρι καὶ καθενὸς μωρεῦ.

—

Κι' ἂν λίμε πὼς θὰ ῥίξωμε ὀγρήγορα κανόνι
κι' ἂν λέμε πὼς δὲν ἔχομε νὰ δώσωμε κουπόνι,
νὰ μὴ φοβῆσθε πανελλὴς, τὰ κανόνια ἀστεῖα...
δὲν μυρίζουνται εὐκλὰ τῶν ῥώτων ἡ Ἑστία.
Κι' ἂν κηρυχθῇ κάμμιε φορὰ ἐολίτε χρεωκοπὶς
δὲν πρέπει νὰ νερίσετε τὸ πρᾶγμα σοβαρόν...
εἶναι πολὺ χωρατατζὴς ὁ κλεισεὶς μας τώρα,
κι' ἡ φύσις τὸν ἐπρόικισε μὶ πνεῦμα πονηρόν.
Ἐδῶ εἰς ὅλων τῶν Ρωμηῶν καὶ 'στὸ ἰδικό μου στόμα
χαριτωμένον σβόλον τῶν Σιελητῶν τὸ ὀνόμα,
ὅπου ἐστερμώνετο μὶ κλῆμα καὶ γρασίτσι
κι' ἐλάλαζαν ὅλων τῶν Χριστὸ μ' Ἑλληνικὸ βρισιδι.
Ἐδῶ ποὺ λόμπον κυκνοὶ τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι
καὶ ὅλων γίνεται καθεὶς πολὺ γελαστιεδι,
Βουλαὶ, θεσμοὶ, Συντάγματα, στρατεύματα καὶ στόλοι
δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε παρ' ἔλας Ἀττικῶν.
Ἂν δὲ μὲ τόσην πλησμονὴν χρήματων κι' εὐφυΐαν
πρὸς ὅρμην χρεωκοπικὸν εὐθυμίαν τὸν ἄσκας,
ἔπειτ νὰ τὸ νερίσετε ὡς σατυρὸν ἀστεῖον,
ἢ μέρον τοῦ Κερομπλὰ, σκελήθρια καὶ φλόκκα.

—

Ἐν τούτοις ὅμως, μὸν σὶρ Ροῦ, εἰς τῶν γνωμῶν τὸ ρεῦμα
νὰ ἐπιτηδεῦ ἄρχισι οἰκονομίας πνεῦμα.
καὶ δὲ θὰ διακλυσώμεν τὸν κρατικὸν μας στόλον
καὶ μὲ μερὶς χωρὶς ἀτμὸν καὶ ὄχυρος πυροβόλον
ἀπροκείθη ἄχρηστος πρὸς τὸ παρὸν νὰ μένῃ
καὶ τὸν κατρὸ της θὰ πεσῇ 'στὸν Ναυστεθμὸν δεμένη,
ὡς ὅτου διακαλυθῇ κι' ἡ προτελὴς εἰρήνη
κι' ἄξιους καθὲ ὁρνιμιὰς γιὰ δέκατες μᾶς κρίνει.

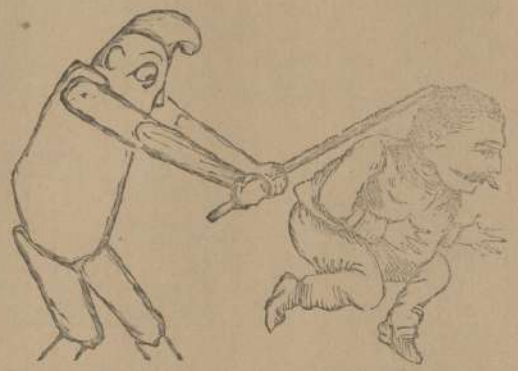

Οἰκονομίες αὐστηρὰς ἀμιλίκτως ἀκαπάνη
καὶ πᾶσα πλεονεζούσα θ' ἀποκτᾷ ἀπανὴ,
μηδὲ μισθώσεις ἱερέων τοῦ Πρυτανείου ὄνων,
μηδὲ σπαταλκὶ περιττκὶ κι' ἄγγελ γορτατοὶ τόσαι,
κι' αὐτὸς ποὺ ἔκαμ ἔσπερνε θὰ πέρνῃ πέντε μόνον
ὡς ὅτου μὲ τὰ τέσσερα ἡ μοῦλα νὰ μᾶς δώσῃ.

—

Θὰ εἶναι μόνη τέρψις μας ἡ τῶν Μαλτίζων μόρα,
μὲ τὴν πολλὴν μας ὀρμὴν ὁ κόσμος θὰ ὀρνύσῃ,
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐκ πνεύματος οἰκονομίας τώρα
νομίζω 'στὴν Δικαίωσιν πὼς θὰ ἐρχεμονίσῃ.
Μηδὲ στεμπούσι Παλατιοῦ, μηδὲ χορὸς κανείς,
σν ἐ' ὁ Πατὴρ ὁ ἅγιος ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.
εἰς τὰς οἰκονομίας μας καὶ τὰς ἐὐγκὰς μας κλίνων
ὅπε τὸν ἐπιούσιον 'στὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων,
κι' ἄρες τὰ ὀφειλήματα κι' ἤλιων τῶν καλασμάτων
καθὼς κι' ἐμεῖς ἀφίεμεν τὰς ὀρκὰς τῶν ξένων.
Μὲ τοῦ ἡλίου πάντοτε τὸν ἔλαον νὰ μας φίγγῃ,
τὸ κόκκαλο τῆς ῥαχὶς μου μὲ τοῦτον νὰ πυρώσωμεν,
καὶ μὴ ποτὲ εἰς πειρασμὸν μαῦρον μᾶς εἰσενέγκῃ
μὲ ὅλαον χρωλύσια καὶ τέκτας νὰ πληρώσωμεν...
Ῥῦσαι ἡμᾶς ὡς εὐσπλαγχνος ἀπὸ τοῦ πονηροῦ
κι' ἀπὸ τὸν Πλεγχὸν τοῦ Λὸ καὶ τοῦ κυρίου Ροῦ.

—

Συνέλθαν δέ κι' οἱ Βουλευταὶ μ' κλείτες οἰνους
κι' οἱ ὁρμοὶ ἐκομπήθησαν μὶ ῥάτσαρες ὄσεννες.
Ροΐζει καὶ φλογίζεται τοῦ καθενὸς ἡ μοῦρη
κι' ἐπικοῦη κι' ὁ Ζωγραφλὰς μαζὶ μὲ τοὺς Βουζουρη.
καὶ μέσα 'στ' ἀλιόρθωτα τοῦ Δημοσίου χάλια
φιλονεικοῦν καὶ τρώγονται γιὰ τὰ ὄλκα τῶν Χ α λ ι α.

—

Ὁ δὲ Ζωγράφος, ποὺ σορὸν οἰκονομίκν ξέρει,
τοῦ Δηλιγιάννη φίλτατος καὶ τὸ δεξὶ του χέρι,
ὑπείκων εἰς τὰ νεύματα τοῦ προσφιλεῖς αὐθέντου
ἀνεκηρύχθη κατ' αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ ῥαλιμέντου.
Κι' ἐμέσως ἀνεβύσσαν οἱ φίλοι πατριῶται:
στὸν τελευτέον ἀπόκομον 'στους ὄκνειστὰς μας ὄρτε
καὶ γὲρ κουπόνια τοῦ λειποῦ πενταρκ μὴ σᾶς μίλῃ.
ἀφοῦ κι' ὁ πρὶν Πρωθυπουργὸς τὸ ῥαλιμέντο θέλει.
Ἀλλ' ὅταν ἀνακράγωτε πρὸς τοῦτον ἡ Πατρὶς
ἐλυπήθην μὲ. Θεόδωρε, καὶ μὴ μοῦ σακπτρι τκφανε,
πρὶν νὰ φωνάξῃ, μὸν ἀμί, ὁ γαϊδαρὶς μου τρὶς
ὁ κύριος Θεόδωρος ἀρνεῖθη τὸν Ζωγράφον.

—

Οἱ τρίτοι δὲ μὲ σπαραγμὸν παρακαλοῦν καὶ πόνον
πῶς μένουν πρὸς διόρθωσιν ὑμέρα ἄκκα μόνον,
κι' αὐτκὶ χωρὶς καταστροφὴν παρέρχονται κομμίαν
καὶ νέαν μόνοι των ζητοῦν καὶ πέρκον προθεσμίαν.
ὁπόταν λήξῃ δὲ κι' αὐτὴ πρὸς λύπην των μεγάλην
ἀμέσως τότκ κι' ὀπ' ἀρχῆς τὴν παρατείνουν πέλλ.
κι' ἀλληλοεισέρχονται ἑκκαδὲς τὰς ἑκκαδὲς
καὶ βέλτιον τὰς ὑμέρας μας φυγοῦσας ὡς ἑρμκδας,
κι' ἀμέσου κατασπαντσμοῦ τὸν μὸν ἐννα σπαράσσουν
καὶ πρόσκλησιν Βασιλικὴν τοῦ κακοῦ περιμένουν.

—

Ὁ Ῥάλλης ἀνυπομονεῖ... τὶς τὰκ κτυπεῖ τὴν πόρτα...
ποιὸς εἶναι; μήπως ἔρχεται κανεὶς νὰ τὸν καλέσῃ;..
ὄχι, τὴν θύρα ἔκρουσε μισὲ ῥεκόκκ μὲ χαρτὰ
κι' ἡ ἀκκαμέρα στέλλεται 'στὸ διαβόλο παπαῖοι.
Ξανακτυπεῖ, μὰ τίποτα... τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια..
ὁ σκυπιὸς ἐκτύπησε νὰ πάρῃ τὰ σκυπίδια,

κι' ὡς τώρα μήτε πρόσληψις καμμιὰ τοῦ Βασιλέως
μηδὲ σκιὰ παρήγορος χρυσοῦ διαγγελέως.

—

Κι' ὁ Κωνσταντόπουλος ὁ Πὶτ φουρίζει ἀτί κυττᾶτε ;
γιατί ἀκόμη χάσκετε ; γιατί δὲν τὸ βροντᾶτε ;
Ἂν ἔλειψι ἀπ' ὅλους σας ἡ τόλμη καὶ τὸ θάρρος
τειοῦτον 'στὴν καμποῦρα σας νὰ φορτωθῆτε βαρος,
ἐμένα νὰ καλίσετε, κι' ὁ Πὶτ εἰς τὸ μουμέντο
μὲ τὴν διαπασῶν φωνὴν κτυπᾶτε φαλιμέντο.
Ἀλλοὺς ἀνφὰν ντὲ λὰ πατρί... κανεὶς κε μὴ φοβᾶται...
πρὸς τί τὴν ἀγωνίαν μας νὰ τὴν παρκτροβᾶτε ;
Σοὺρ ντὲ γκλοὺρ ἐτ ἀρριβί... καλίσετε τὸν Πὶτ
καὶ μ' ὅλους του τοὺς δανειστὰς τὸ κράτος θἄλθῃ κίτ.
Μαρσὼ, οὲ ἄρμ σιτοαγὲν... νὰ μόνη εὐκαιρία
μαρσὼ, φερμὲ βὸ μπαταγιόν, κι' ἂς πέσ' ἡ μπαταρία.
Ἀμοὺρ σακρὲ ντὲ λὰ πατρί... ὁ τῆς πατρίδος ἔρως
μέγας τοῦντι κι' ἱερὸς κι' οὐχὶ ἐκ τῶν ἐνόντων,
ἀλλ' εἶναι ἱερώτερος ὁπόταν τις ἐγκαίρως
ζεζάζῃ τὴν γεννέτειραν μὲ φαλιμέντου βρόντων.

—

Ὁ δὲ Τρικούπης, μὲν ἀμέ, ἀνὴρ ἐκ τῶν σπανίων,
ποὺ κράτος ἐστερέωσεν ἐπάνω τῶν δανείων,
ποὺ τῶν Ἑλλήνων ἅπτεται καὶ παριθύς καπνίζονται
κι' ὅλων τὴν δρᾶξιν κεντρὶ νὰ βίδου νὰ δανειζονται,
ὑπόσχεται τωτήρια κι' ἀκόμη κακορεύεται
καὶ Ἀγγλογκάλλων ἐάνεια καινούρια ἀνιερώνεται.
Καθὼς δ' ὁ γέρων Ἰσαὰκ, τυφλὸς κατὰ τὸ γῆρας,
τὸν μὲν Ἡσαῦ ἐγνώρισεν εὐθὺς ἀπὸ τὰς χεῖρας,
τὸν δ' Ἰακὼβ ἐκ τῆς φωνῆς, κι' ἀνέκραξεν ἐμπρόνοως :
«Αἱ χεῖρες εἶναι τοῦ Ἡσαῦ, τοῦ δ' Ἰακὼβ ὁ τόνος»,
ἔτσι κι' ὁ σὶρ Χαρίλαος, ὁ πρώην τολμητίας,
τυφλὸς καθὼς τὸν Ἰσαὰκ ἐκ τῆς ἀχρηματίας,
ψηλλίζει μὲς 'στὴν ἔξαψιν ὀνείρου τρομεροῦ :
«Αἱ χεῖρες εἶναι χεῖρες· Λὸ κι' ἡ γλῶσσα γλῶσσα Ροῦν».

—

Ἐκ τούτων συμπεράνετε, βρὶ Γαλλε φαρφαρόνε,
πῶς μὲ τῆς φούχτας οἱ Ρωμηοὶ Ναπολεόνια τρώνε,
τὸν σκελετὸν μας ὀγλήρᾳ μαστίζ' ὑπερτροφία
κι' ἀκούω μετὰ λύπης μου πῶς μετ' ἀγρίου ὄρους
'στοῦ κράτους τὰ δημόσια ἐνσκήπτετε γραφεῖα
κι' ἐκ τούτων ἀπελεγισμοὺς ζητεῖτε ἀπεκρύφους.

—

Ὅμως ἐγὼ ἐπιθυμῶν νὰ σᾶς εὐχαριστήσω
κι' εἰς ὅ,τι μὲ χρειαζεῖσθε νὰ σᾶς ὑπηρετήσω,
μετ' εὐγενείας Γαλλικῆς καὶ πέντε ὑποκλίσεων
σᾶς δίδω τὰ κατάστιχα τῶν διαφόρων χρήσεων.

—

(Ὁ Φκαουλῆς ἀπὸ μακρὺ ἐπανωτόρι βγαζει
τοὺς νέους ἰσολογισμοὺς καὶ τοὺς ἀρχειτέκτους,
καὶ δέκα κατακεφαλῆς τοῦ Γκλὰου κατεβαζει
μὲ τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ κατάστιχα τοῦ κράτους.)

—

Τῷ ἀγνώστῳ Δέλτα Ντ,
ποῦ δὲν θέλει νὰ φανῇ.

—

Ἐλήφθη παχυδρομικῶς τὸ φωτογράφημα σας,
καὶ θ' ὅλα δὲ τὰ μοῦτρο μας τὸ βρήκαμε σωστό,
κι' ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ξέρω τὄνομά σας
μὰ δέχεμαι τὸ ἄδωρον σας καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

—

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ «Παρνασσός», τὸ κάλλιστον τῶν Περιοδικῶν,
ποὺ τώρα διευθύνεται μὲ νεῦρ ἐμπειρικῶν
ἀπὸ τὸν Μπαμπῆ Ἄννινο κι' ἀπὸ τὸν Σαμαρτσίδη,
ὄσκιμους εἰς διάφορα λογογραφίας εἴδη,
νέκς προόδου σταθεῖαν κατώρθωσε νὰ τάμῃ
κι' ἐγὼ τοὺς πάντας βεβαιῶ πῶς θαύματα θὰ κάμῃ.
Παράκλησιν τὴν τόσην σας φιλαργυρίαν ἄφετε,
τειοῦτον Περιοδικὸν καθεὶς ἂς βοηθήσῃ,
κι' ἐκεῖνος ποὺ 'στὸν «Παρνασσὸν» συνδρομητὴς δὲν γράφε-
δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται καὶ νὰ μᾶς συμπαθήσῃ. [ται

—

Ἡμεροδείκται πρώτης εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη,
παικίλλοντες καὶ πάλιν εἰς σχήματα κι' εἰς εἴδη,
μετὰ πολλῶν καὶ νέων παντοδαπῶν εἰκόνων,
καλλίτεροι ἀπ' ὅλους των περασμένων χρόνων.
Πρὸς δὲ κι' Ἡμερολόγιται ὁ' ὅλας τὰς κυρίας
μὲ τόσων γλυκυσμάτων σαφεῖς λεπτομερείας.
Λεπτὰ εἰκοσιπέντε τιμᾶται ὁ φθηνότερος
καὶ πέντε φράγκα μόνον ὁ μέλλον ἀκριβώτερος.

—

Ἐκεῖνο τὸ Καταστημα Βασίλη τοῦ Καρδόνη,
ὁποῦ 'στὸ σπῆτι Ὄρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀπακάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τα μάτια μας θαμβώνει
καὶ μὲ στολίδια χίλια δηὼ ψεγγοβολεῖ γιομάτο.
Θαῦμα ἰδέσθαι ἀληθῶς !.. τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι !..
μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο αἱ Ἀθῆναι,
κι' ἂν γελασθῆς καμμιὰ φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περάσῃς
ὁμέσως μέσα θὰ 'ρεθῆς καὶ κάτι θ' ἀγοράσῃς,
κι' ἂν εἶσαι ἀριλάκαλος καὶ πρῶτος κασσιδιόρος
τότε θὰ φύγῃς μαναχὰ καὶ πράμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρόν, γιατ' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο
ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

—

Οἱ ραπτοὶ 'Αϊδονόπουλοι—μεγάλα τὄνομά των—
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν ματωκησαν ἰσχάτως,
κι' ἦλθαν τὰ χειμωνιάτικα εἰς τὸ Κατάστημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔσπευσεν ὁ Φκαουλῆς τρεχάτος.
Τί μαγαζὶ καταπρωτο, τί ὠμορρὶκ πιρίσιρα,
καὶ τί κοστούμια τοῦ σιρμοῦ...ψυχή μου 'στὰ Πατήσια !..
Κάθε ὀγκάτης ἀπιρί, κλν ἄνδρας κὰν γυναῖκα...
σᾶς εἶπα μὶκ, σᾶς εἶπα δηὼ, σᾶς εἶπα πέντε δέκα
πῶς ἐκεῖ μέσα ραβῶται κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις...
φραγκορραπτάδες σὰν κι' αὐτοὺς δὲν ἔχει κκμ' ἡ φύσις.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἀπὸ σπῆτί μου ἀνοίξῃ,		μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μόνδρα	— μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω	— κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖτε		
μὲ ξενοδοχεῖο Ξάδη,	— δηὼ 'στὰ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,	καὶ μιὰ χρυσὴ βίγκιος ἄνδρα,	— τοῦτων ἄλλοτε μαιῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοντοστὸς πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννεακόσια δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ γιομίσῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
κι' ὅπως ἔχω ἐξυπνάδα	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει	Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατῆς	— ἔχεις συνδρομητής.
Συνδρομητὰς δὲ δίχνομαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομαι.	κι' ὅπερ τὸν παρὸ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φὰς μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ἐνθεῖας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ἔξυπνος νύξια κι' ἐντοπίτης.	Γιὰ τὴ χάρα καὶ τὴ μάσα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Τεσσάρτη Νοεμβρίου καὶ δεκάτη.
παρηγορμαῖς 'στὸν τόπο τὸν σαπάτη.

Ἑπτὰ καὶ τετρακόσα,
Βουλὴ βουλιαμένα.

Τραγούδια σοβαρὰ
καὶ κάπως ὀλιβερά.

Ἕνα πουλί, τριλλὸ πουλί μὲ τὸ γλυκό του στόμα
τέτοια τριλλὰ κελαϊδησε εἰς τῆς Βουλῆς τὸ δῶμα :
«Κελῶς τὴν πολιτόθητη καὶ τὴν συφορικεμένη,
ποῦ τόσες κοσμοσ ναστικὸς ἀπ' ἴζω τὴν πρισμένει,
καλῶς τὴν ποῦ μᾶς ἔρχεται τὴν κάπα τῆς νὰ στρώσῃ,
καλῶς τὴν ποῦ μᾶς ἔρχεται κουσούρια νὰ πληρώσῃ,
καλῶς τὴν ποῦ μᾶς ἔρχεται μὲ τόση προκοπή,
καλῶς τὴν ποῦ τὰ πριπόντα θὰ σκευῇ καὶ θἄ 'πῇ
γιὰ τοὺς Ρωμαίους τοὺς σαχλοὺς καὶ γιὰ τὸν Λαχοβάρη
καὶ μ' ἄλλα τὴν καμποῦρα μας θὰ καμπουρώσῃ βαρύ.
Καλῶς τὴν ποῦ μᾶς ἔρχεται μὲ γίλικ δηὼ τερτίπια,
ποῦ μὲ τσαπούσια τοὺς Ρωμηοὺς θὰ τοὺς ἀφήσῃ τρύπια,
κι' ἂν ἔνι εἰκοσόφραγκας τοὺς μένῃ χαρτζηλίκι
θὰ τὸ κρεμᾶν κκμμιὰ φορὰ 'στ' αὐτία των σκυλαρίκι.

—

Τρέμε, Ρωμαῖε Κανταρτζῆ καὶ σεῖς δεῖλοι Ρωμαῖοι,
κι' ὁ Θεσσαλὸς ὁ Κανταρτζῆς σημαίνει τὸ κουδοῦνι.
ὀκκαζίζει κι' ὁ Γραμματικὸς τῶν Βουλευτῶν τὴ λίστα
κι' ἀρχίζει τὸ χασαπόρημα, τὸ ξαπλωμα κι' ἡ νύστα.
Ὁ Διληγιάννης ἔρχεται καὶ πάει ὅπου πρέπει...
καθὼ καρδιὰ ρηγίζεται τὸν Θοδωρὴ νὰ βλέπῃ...
ὅπο καὶ νὰ κορδώνεται δὲν σφιγγει τὸ Κορδόνι ...
μπαίνει κι' ὁ Πὶτ, ποὺ λύσσαξε νὰ ρίξῃ τὸ κανόνι.
Κεἰμένι Ραλλίνι, τὶ βαγγὲς κι' ἀπ' ἔξω περιμένεις ;
γιατὶ καὶ σὺ σὰν ἀρχηγὸς μὲς 'στὴ Βουλὴ δὲν μπαίνεις ;
ἔλα μὲ τὸ φουσάτο σου καὶ μὲ τὸν Εὐταξία
κι' ὁ δίξια πυκνώνεται χωρὶς λιποταξία.

—

Τέσσερα κόμματα βαγγοῦν κι' ἀδιάκοπα πελιοῦν,
μουντζώνουν καὶ μουντζώνονται καὶ γιὰ καλὸ δουλειοῦν.
Τέσσερα κόμματα βαγγοῦν μὲ παθιασμένα στήθη
καὶ τόνα θέλει τὸ μακρὺ καὶ τἄλλο τὸ κοντό του,
γιατὶ ὡς τώρα 'στοὺς Ρωμηοὺς κανεὶς δὲν ἐγνοήθη
ποῦ νὰ μὴν κρίνεται σωρὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτό του.
Τέσσερα κόμματα βαγγοῦν... μὲ 'γιὰ μας καὶ χαρὰ μας...
νὰ δοῦ' ἡ Μιγαλόχαρη νὰ γίνουν κι' ἄλλα τόσα,
κι' ἐμεῖς μὲ τὸ μπουζούκι μας καὶ μὲ τὸν ταμπουρᾶ μας
νὰ ψάλωμε τὸν Ὄλυμπο, τὸν Πίνδο καὶ τὴν Ὄσσα.

—

Βουδοῦρη, νέε Πρέσερι, τὸ κουδουνάκι βρόντα,
νὰ παῦ τὸ πελεγκιπίλι, ν' ἀνίβουν καὶ τὰ φρόντα,
ν' ἀνεξωκλα τὰ μάτια μας, νὰ 'δοῦμε 'λίγο φῶς,
νὰ 'βγῇ τὴν Ἐνενηκρουνον κι' ὁ Δκίρπφιλδ ὁ σοφός,
ποῦ Φιλελλήνων Γερμανῶν τιμᾷ τὸ Ἰνστιτοῦτο,
καὶ νὰ φωνάξουν οἱ Ρωμηοὶ κμαρὶ μὰ πίναι τοῦτο :«
Νὰ ὀμόσωμε τοὺς ἐλεγκτὰς καὶ 'στὰ κλινὰ ἐδάφη
ἀπ' τῆς ἐνιᾶ της κακουλκιὲς νὰ χύνεται χρυσάφι,
κάθε Ρωμαῖος τὴν σταμνα του νὰ τρέχῃ νὰ γεμίζῃ,
ὅπνος χρυσὸς μ' ὀνείρατα χρυσὰ νὰ μᾶς κοιμίζῃ.

ὅλαις τῆς Μαύραις Μοίραις μας πατόπερρε ν' ἀπριτσωμι
καὶ 'στους Ρωμιοὺς τὰ λεπτὰ τοῦ Ζαππα νὰ χορίσωμε.

—

Κι' ἄλλο πουλί, τρελλὸ πουλί 'στὸ πρῶτο ἀπαντᾷ:
«ποιὸς εἶναι τοῦτος πούρχεται κι' ἀστράφτει καὶ βροντᾷ;
ἀρχίζει σκιρπικὶ γλυκὸ καὶ τοῦ βαστοῦν τὸ ἴσο.
ὁ Γοῦ τὸν πάει ἀπ' ἄμπρος κι' ὁ Λόρδ ἀπ' ὀπίσω,
καὶ τραγουδοῦν τριγύρω του καμπόσοι λυπημένοι:
«Πούναι σὲ πρῶτοι του καιροί. Ἔλτα μου φαντωμένη,
ποὺναι τὰ πρῶτα κάλλη σου κι' ἡ τόσαις ὀμορφιές,
ποὺ ἔκανες ἐσὺ ὅλους μὲ λίγας γαλιορίες;
Καλὸς Βορία; ἐφυσηξε καὶ κατα γῆς τὰ 'ρίναζε
κι' ὅλους τῆς γῆς τοὺς ἔλεγκτὰς κοντὰ μας τοὺς ἐσύνναξε,
κι' ἂν κόβῃς ραβῆς σήμερα, μὰ ῥάψιμο δὲν πιανει
τῆς γαλανῆς τὸ φόρεμα, τῆς Ρουσσας τὸ φουστάνι».

—

Μὲς 'στὴ Βουλὴ τὸν ἐρωτοῦν καμπόσοι φαμπαρόνοι:
καὶ τί χαμπάρια, Προύδρε;... τὸ 'θρῆκες τὸ κουτσόνι;
ἔβγαλα αἷμα νὰ τὸ 'θρῶ, μὰ τέλος πᾶ τὸ 'θρῆκα
καὶ τώρα μέσα 'στὰ στραβὰ τῶν μισελλήνων 'μπῆκα.
Σ' ἐμένα πίστι νἄχετε καὶ μὴ σᾶς μέλῃ ὁλόσο,
θὰ σᾶς πηγαίνω σὰν τὰ πρῶτα ἐκεῖνα τοῦ Αἰόλου,
μηδὲ θὰ τρίμετε ποτὲ σὰν ἀχαμνὰ καλάμια
καὶ θέχῃ κρίας μπόλικες τὸ κάθε γκασπάρι,
σ' ἐμένα πίστι νἄχετε κι' ἐγὼ θὰ γίνω Λαμὶα
καινούρια πάλι δανεικὰ μὲ σᾶς νὰ καταπιῶ.

—

Θὰ 'ὄῆτε Ἰσοζύγια σὲ λίγαις ἑβδομάδες,
ποὺ θὰ φουσκώνουν ἔξαρνα καθὼς οἱ λευκοκαδες,
θὰ 'ὄῆτε Ἰσοζύγια καθ' ὅλα ἐντελῆ,
γεμάτα πόρους σὰν μικρὰ κανατάκια Αἰγινίτικα,
θὰ 'ὄῆτε Ἰσοζύγια γερὰ κι' ἰσοπεδῆ
κι' ὄχι στρεβὰ κι' ἀνάποδα καθὼς τὰ μακαρίτικα.
Θὰ 'ὄῆτε Ἰσοζύγια, ποὺ μίρα μεστομίρι
θὰ σίρνεσθι γνωστοὶ νὰ μοῦ φιλῆτε χέρι,
ὅποῦ κανεὶς δὲν θὰ τολμᾷ γι' αὐτὰ νὰ μᾶς εἰκατέρῃ
καὶ δὲν θὰ κάνουν γιὰ χαλβὰ καὶ γιὰ τευλευμπιρί.

—

Θὰ 'ὄῆτε Ἰσοζύγια, ὁποῦ τοῦ Ρεῒ καὶ Λὸ
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα θὰ στρίβῃ τὸ μπαλὶ,
ποὺ θὰ τρυπώσῃ ὁ καθεὶς μὲ φόβο 'στὸ κεμὶ του
καὶ ἐγὼ σὰν καραγκιόζηδες θὰ τοὺς κεῖνο μὲ σοῦστα,
καὶ κάθε Λόρδας 'στοὺς Ρωμηοὺς θὰ ὁσῃ τὸ βραχί του
καὶ κάθε Λαΐδη παστρικὴ τὴν πιὸ καλή της ροῦστα.
Θὰ 'ὄῆτε Ἰσοζύγια καὶ τακτικὰ κυττάσπια
κι' ὄχι κομπαγκνιάτικα σὲν μπαρμπ' Ἀλέξη χάπια,
ποὺ θὰ πιεσθοῦν οἱ δανεισταὶ πῶς δὲν θὰ τοὺς λυπήσωμε,
πῶς σὰν πικιὰς τῆς μπαστικὸς δὲν θὰ χριαστοῦμε.
Θὰ 'ὄῆτε Ἰσοζύγια καθ' ὅλ' 'ὁλόθενα
κι' ὄχι ψωλὸ κι' ἀνάπαλκα τῆς φαντασίας φάσματα,
κι' ὅταν κανένας λαμπραγὸς νομίζῃ πῶς πετᾷ
θὰ τοῦ τὰ βάζουν 'στὴν κεφαλὴ ὡς μόνα κατακλάσματα.
Θὰ 'ὄῆτε μ' Ἰσοζύγια 'μπρούτα σας νὰ πηδῶ,
ὁποῦ κι' ὁ φίλος μου Μπούλι θὰ γραφῇ ἀτόφιος τοῦρκος
κι' ὅλ' οἱ τρανοὶ ἐξελέγκται θὰ φύγουν ἀπ' ἐδῶ
μ' ἕνα παπούτσι μονοχὰ καθὼς ὁ Στυγτοπούτσ.

—

Τὰ πάντα περιβάλλονται μὲ φωτεινὴν περίλην
κι' ὁ Λὸ θὰ γραφῇ ἐλθοῦν, ποῦ θάναι περφέκι,
γιατί κι' αὐτὸς μᾶς ἀγαπᾷ σὰν γνήσιος Φιλέλλην
καὶ κοπιάζει νὰ γενῇ τῆς γιουσ μας μανίκι
Θὰ κοίμᾳ τῶν μπορμπούνηδων μιὰ καὶ καλὴ τὸν βῆχα.
Θὰ 'πῇ πὼς εἶδε καὶ Σπανιοὺς μάχαν καὶ 'λίγη τρίχα.
πὼς δὲν τοῦ 'καπιτάρισε Κουβέρνο σὰν καὶ τοῦτο
μὶ μία τέτοια προκοπὴ κι' ἕναν τέτοιο πλοῦτο.
Αὐτὰ θὰ 'πῇ ὁ μάστιρ Λὸ κι' ἐγὼ θὰ 'πῶ τὰ ρέστα
κι' εὐθὺς δανείων σωστικῶν θὰ ξενερχῆσ' ἡ φέστα,
καὶ τότε θὰ βυζαίνωμε τὴν Ἐξουσία χρόνια
χωρὶς νὰ μπραντζώνωμε γιὰ τὰ βρωμοκουπόνια,
καὶ τρώγοντας καὶ πίνωντας 'στὰ πίντε Βιλαΐτια
καὶ μὲ τῆς δρὸ τῆς φούχτας σας θ' ὀπαζετε ρουσφέτια.

—

Ὁ Λόρδας ἔτσι 'μίλησε κι' ἐχαρήκαν οἱ φίλοι
κι' ἐγέλασαν γλυκὰ γλυκὰ τὰ λάλα των τὰ χείλη.
καὶ μερικοὶ Θυμήθηκαν τὰ μέλλοντα καλὰ των
κι' ὁμέσως ἐξιργολείψαν τὰ δίκα δάκτυλά των,
καὶ καθεὶς Κυβερνητικός, ποὺ θαύματα πιστεύει,
'μουρμούριζε μοναχὸς του καυτὸς δὶν χωρατεύει.
Πικνὸ μπουλοῦκι 'πλάκωσε... ἄνταρα καὶ φωνή...
ἐὰν ἤλθαν, ὅπως ἔλιγαν, μὲ μοῦτρα ζωσμένα
οἱ τῆς Κορίνθου Βουλευτικὶ καὶ οἱ Ζακυνθινοὶ
καὶ τὸ κοπάδι ἀπ' αὐτοὺς δὶν ἔχασε κανένα.
Μαζεύτηκαν ἐγκάθετα καὶ κόσμος σιβντάλης,
ὥσαν μελίσσι τὸ δεξὶ ἐβουΐζε μπουλοῦκι,
ὁ Βασιλάκης Πρόεδρος ἐβγῆκε τῆς Βουλῆς
κι' ὁ Μήτσας μὲ τοὺς ἑνδεκα μας 'κάθισι παλεύει.

—

Ἄλλο πουλί, τρελλὸ πουλί πιτᾷ καὶ στεργυγίζει,
'στοῦ Λὸ τὴ μύτη κάθεται καὶ γλυκελαργυγίζει:
«Γκαφρ, σὶρ Λό, μὲ μηχανὴ καὶ δὲν θὰ τόχῃς κρίμα...
τκιως ἐν μονὺ, μωρὶ, ὁ χρόνος εἶναι χρῆμα.
Μὴν ἐξοδεύῃς δίκια τῆς ὥρασις τοῦ καιροῦ σου,
μὴ φᾶς φαΐ, μὴν πιῇς νερό, μὴν τριζῇς πρὸς νεροῦ σου.
γράφε μὲ δίκα μυλωρῶν καὶ δίκ' ἀλόγων φόρα
γιὰ νὰ τελειώσ' ἡ ἔνθετι ἐρχητίρα μιὰ ὥρα.
Ἀμέσως ν' ἀνακοινωθῇς, ν' ἀναγνῷ κι' ἡ ποῖα σου,
τὴν ἔνθεσι σου καρτερεῖν κι' ὅλοι γι' αὐτὴν σηριζέων,
κι' ἅμα σοῦ λένε «φόρακα, πῶς πάνε τὰ παιδιὰ σου;» ᾽ο
ἔσυ, σὶρ Λόου, ν' ἀπαντᾷς πῶς ὅσο πᾶν ἀσπρίζουν.

—

«Οἱ Βουλευταὶ συνέρχονται, τὰ κόμματα συγχίζονται.»
χιροτονοῦνται Πρόεδροι κι' ἡ γλῶσσαις μας τροχίζονται,
καὶ σὺ ἀκόμη καθεσαι κι' ἀκόμη καμαρόνεις :...
λυπήσου μας, σὶρ τζέντλιμαν, καὶ μὴ μᾶς ξυθιώνῃς.
Ξεπιτρόεφέ την 'γρήγορα κὸν ὅλη κὸν μισή
νὰ πάῃ πιᾷ 'στὸ ὁἰκόδομ... μᾶς ἔσκασε καὶ σύ.

—

Αὐτὰ τοῦ εἶπε τὸ πουλὶ μὲ τὸ κελάδημα του,
κι' ἀφοῦ ἐπαίνεσε ἐπλεῖε πολλοὺς γιὰ τόσοσ του
ἐσήμωσε μ' εὐγένεια μιὰν ἄκρη τοῦ στερνοῦ,
κουνούλισε τὴ μύτη του κι' ἐπέταξε 'στὸν Γοῦ.

Εἰκὼν φανταστική, ἀλλὰ σημαντική.

—

(Ὁ Φασουλῆς ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ τὰς αἰτίας
τῆς ἐνστάσεως κρίσεως καὶ τῆς ἀχρηματίας,
τὰ μετ' ὀλίγον μέλλοντα καθὼς καὶ τὰ παρόντα
κι' ἂν εἶν' αὐνεκτὸς καιρὸς νὰ ξαναπαίξῃ φόντα,
μεταμορφοῦται εἰς σωστὸν Κυνίζου Μανδαρῖνον,
αὐτὸν τὴν μεταμόρφωσιν ὡς ἀναγκαίαν κρίνων.
Μὲ μιὰ κοτσίδα 'πίσω του προβάλλει σαυβρωπός,
ἡ ὁἰ μορφὴ του φαίνεται ἀλλόκοτη καὶ νέα,

κι' ὁ Περικλίτος 'πίσω του, γλυκὺς καὶ χαρωπός,
τοῦ κάνει τὸν ἀκόλουθον καὶ τὸν εἰρμηνέα.
Δηχθείσιον ὁρέμους κεντρικοὺς καὶ 'στοῦ Τρικούπη πάνω,
τὴν πόρτα τοῦ γραφείου του σιγὰ σιγὰ ατυπάνε,
ἐκεῖνος δὲ κατάστιχα βαστάζων ὑπὸ μάλης
ἀνοίγει καὶ τοὺς δέχεται μὲτὰ χαρᾶς μεγάλης).

—

Π. Πρωθυπουργέ, ὁ Περικλῆς ἐν οἷ παικταῖς μὴ παίζων
σᾶς συνετᾷ θερμότατα καὶ τοῦτον τὸν Κυνίζον.
Καλεῖται Φασουλῆς Τζὶν Τζουν, καὶ τώρα καὶ τρὶ χρόνων
εἰς ἐξέλιξιας ὀφειλῶν ἀναγκολεῖται μένων.
τὸν στέλλουν ὁἱ, ὡς βλέπετε, καμπόσοι Μανδαρῖνοι
τὴν κρίσιν τοῦ νομίσματος Κυνίζιστι νὰ κρίνῃ.
Τ. Χαίρω πολύ... καθίσετε...
Π. Καθόλου μὴν πειράζεσθε...
ἐσεῖς μὶ τὰ κατάστιχα περπατεῖτε κουρασθῆτε.
Φ. Φασουλ Τζὶν Τζοῦν Τρικοῦν ἐρίχ χόγκ κόγκ τσόγγ χὶ ὀν-
ὁ μανδίρικς, ὁ τζίντζιρικ, ὁ μαντζιριτζικάντζιρικς. [τζιρικς.
Π. Λόρδ θὰ 'πῇ Πρωθυπουργέ, πῶς χαίρει ποὺ σᾶς 'γνώρισε,
κι' ἂν ἰδῶ πίρκ μὶ τὸν Λὸ καὶ τοῦτος καλῶς ὡρίσε,
ἀλλ' ὅμως θέλουσι νὰ λέγουν 'στὸ Πεκίνον
ὅτι 'στὰ φύντα 'πτώχυνταν οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων,
πῶς εἶναι τὰ Ταμεῖα μας καὶ τὰ πουγγία μας ἄδεια
κι' ἀπὸ παντοῦ ἐκλάκκωσαν ἐξέλεγκτῶν κοπάδια.
Ὅθεν κι' αὐτὸς ἐπιθυμῶν μὲ ἡλεγμένον μανίαν
ἐκ τοῦ πλησίον νὰ ἰδῇ τῆς ὀξυγκ τὴν γωνίαν,
συγκινημένος ν' ἀσπασθῇ τοὺς σκανδαλώδεις βράχους,
νὰ συζητήσῃ τὶτ ἀ τὶτ μὶ Μαρκόνισμκους,
νὰ γνωρισθῇ μὶ μάκκρας κατοίκους τῆς Παλλάδος
κι' ὁ κύριος του νὰ σκονισθῇ μὲ πάσην τὴν Ἑλλάδα,
ἔδω μας ἐρίβαρτσε μὶ πάσαν του θυσίαν
κι' ὁλόκληρον πρὸς χάριν μας ἐκίνθι τὸν Πειραϊᾶ,
νομίζω δὲ πῶς ἔρχεται ἀμέσως ἀπ' ἐκεῖ
καὶ γιὰ τοὺς ναργιλέδες μας μᾶς φέρνει τουμπεκί.
Τ. Χαίρω πολύ... εὐχαριστῶ...
Π. Κι' αὐτὸς εὐχαριστεῖ
καὶ λέγει πῶς ἡ ὄξυκ σας εἶναι παντοῦ γνωστή.
Τ. Ρωτήσετε παρακαλῶ μὲ τρόπον φιλικὸν
πως εἶναι κι' ὁ Κολκος των τῶν Ἐξωτερικῶν;
Π Φιλλίνν τώρα ἰμμανὴς κατκντησε κι' ἐκείνες.
Τ. Χαίρω πολύ... θε μάθῃ δὲ ὁ ρέκτης Μανδαρῖνος
πῶς μία νότα τοῦ Ρωμαίου Κολάου, τοῦ Δρακούμη,
τὸν Ρουμελιώτην ἔκαμε αὐτόχρημα τουλούμι.
Π. Χαίρει πολὺ πολὺ 'σπασετε τὰ μοῦτρα τῶν Ρωμαίων
καὶ τοσων ἀξιώτατα ἡρηνικῶν παιανων.
Φ. Κανονὲρ τζὶν Τριαὺπ ἰρὶρ δανείων κὰν νιτὲρ,
χρωνγραφὶν Λὸντρ ἐσπεσὶν ματὶν γαριὸ χρυσάφ.
Τ. Τί λέγει;
Π. Λέγει ὁλκλὰ πῶς λείπει τὸ χρυσοῦν
καὶ πρέπει πᾶ νὰ κάμετε 'στὰ δανειακὰ μακρὶ,
καὶ τώρα σᾶς παρκαλεῖ μὲ τκιμμὲν αὐτὸς
'στὰ νέα Ἰσοζύγια νὰ ρίξῃ μιὰ ματιά.
Γ. Ὁρίστε, Φασουλὴ Τζὶν Τζοῦν... τὰ χρέη τὰ δημόσια
καὶ τὰ ἑκατομμύρια περιττὰ ἐπτακόσια.
Ἐκ τούτων ἐξωτείλαμεν τὸ τέταρτον σχεδὸν
εἰς στρώσεις κι' εἰς ἐπισώρους σπαυδοκίας τῶν δόλων,
'στὰς Γαλλικὰς ἀποστολὰς καὶ τοὺς σιδηροδρόμους,
'στὴν Μαύρην Μοίραν, τοὺς καπεῖς, τοὺς μουτσους, τοὺς λε-
εἰς τὸ στελέχη τοῦ στρατοῦ, εἰς τὸ κανὸν συμφέρον, [τρίκους,
εἰς τὰ συγνὰ γυμνάσια τουφεκισμῶν κοφαίρων,
εἰς μερικοὺς ποὺ τὴν αἰχμὴν βροντοῦν σῆς σακκαράκας
ἂν κι' ἔκριπε νὰ κατοικοῦν τὰ ὄρη τῆς *Μαΐδας*,
'στοὺς πρὸ αἰώνων τόπους μας καὶ τὰς φιλοπατρίας,
'στὸν πόλεμον τοῦ Θεόδωρῆ κατὰ τῆς Βουλγαρίας,

εἰς ὁλκαῖον Τραπιζιτῶν καὶ μεσιτῶν μπαζίσι,
'στὸ ἡ πατρὶς προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ,
εἰς καταστίχων ἄνειγμα κι' Ἰσοζυγίων κλείσιμο,
'στὸν γνωστικὸν τὸ ξύσιμο καὶ τῶν τρελλῶν τὸ λύσιμο,
'στὸ καταργεῖν κι' αὐθημερὸν ἀβρόπαιχτον ἄλλας θέσεις,
'στὸ συντηρῆται ὁμαλὰς τὰς εὐθυνάς μας σχέσεις,
'στὸ κλεῖσιν μεσχαλίδανων 'στὴν μύτην τῶν προγόνων,
εἰς τὸ τροχίζειν ὁλοκλὸς μαχαίρι μεσοκαιρίς,
'στὸ καταρρίπτειν τὸν ναὸν εἰς τρεῖς ἡμέρας μόνον
καὶ ποῦτον ἀνοικοδομεῖν ὡς ποῦ νὰ 'ῆς λουκάνικο,
εἰς ἁλφαντικοὺκαλα πρὸς χρῆσιν ἀδριάντων
οἱ ὁποῖοι ἐμουρλοζεῦτο τὰ τίκια τῶν γιγάντων,
εἰς τὴν ἐυχὴν περιφορὰν τοῦ δημοσίου ὕπνου,
εἰς ὁκμαλίδος ἐξόδα κι' ἔλαιου τὸ ὑπόστρωμα,
εἰς ὁρκετὸν προμήθειαν ὀξέος φανικοῦ
κι' ἑνὸς κλιβάνου ἀγοράν ἀπολυμαντικοῦ,
εἰς τοὺς πραγματογνώμονας προμηθειῶν ὑστέρων,
εἰς ὥρειας κι' Ἀνακτόρα καὶ πρώϊκας Διαδόχων,
εἰς τὸ σορὸν ἀνεύθυνον σωφρόνων Βασιλέων,
εἰς τελετὰς τῶν Ἀργυρῶν καὶ τῶν Ἰωβιλαίων,
'στὸ κἄριον ὡς ἐπάρατον τὴν ἀναγκαστικὴν
κι' ἐπαναφέρειν ταχίστα ὡς νόσον σωστικὴν,
εἰς τὸ στριγγλίζειν μὲ παχεῖα καὶ κορδωμένα λόγια,
εἰς τὰ διώκειν τὴν Ἀρχὴν μὲ ὀργασμὸν τοῦ ταύρου,
'στὸ κτίζειν πύργους ὀχυροὺς κι' ἀνώγεια καὶ κατώγια
μὲ τὰ χαρτονομίσματα τοῦ Γεωργίου Στεύρου,
εἰς τὸ στερίζεθαι κάποτε κι' αὐτὸν τον ἐπιούσιον
καὶ μολεντοῦτ' ὁρίγεσθαι ὁρεκτικὰς ζωκούσκιες,
'στὸ προσποιεῖσθαι περιπωδῶς τὸν χορτασμένον πλούσιον
κι' ὑψώνειν ἀερόστατα καὶ ξαρουσκώνειν φούσκας,
εἰς σχεδία συνδυασμῶν μεγάλα καὶ παράφορα
κι' εἰς ἄλλα κατορθώματα πολλὰ τε καὶ ὀκφορα.
Πιστεύω γὰρ ντεπούζιτο ποτὲ δὲν ἐρυλάγαμε,
τὰ δὲ λεπτὰ Φασσὼλ Τζὶν Τζούν, σκουπίσου καὶ τὰ 'φαγαμε.
Π. Χαίρει πολὺ ποῦ φαίνεσθε τοσοῦτον πατριῶται
καὶ ζῆρτε τὰ δανεικὰ πῶς πρέπει νὰ τὰ πρῶτε,
καὶ πάντοτε γὰ τοὺς Ρωμηοὺς 'στὴν Κίνα θὰ κηρύττῃ
πῶς δὶν χρωστοῦν τῆς Μιχαλοὺς καὶ τοῦ Δρομοκαΐτη.
Ηρὸς χάριν σας ὑπόσχεται νὰ θύσῃ κι' ἀπολόγο,
οὐχ ἥττον, Πρόεδρε, τολμᾷ νὰ σᾶς παρακαλέσῃ
καὶ τὰ στιλέϊγη τοῦ στρατοῦ νὰ τοῦ δοθοῦν ἐκεῖνα
νὰ καταρτίσῃ δι' αὐτῶν στρατεύματα κι' ὁ Κίνα.
Καὶ τώρα λάτρις κι' ὑμνητὴς τῶν εὐγενῶν σας πάππων
μένει τῆς Λορδοσύνης σας ξυπάλυτος θεραπων.

—

(Ὁ Μανδαρίνος προσκυνεῖ καὶ τὰ στελέχη πέρνει
καὶ σύρων τὴν κοτσίδα του μ' αὐτὴν τὸν Λόρδο σίρνει).

Καὶ τηλεγραφικὰ Ἑλληνογαλλικά

—

Ὁ Γάλλος Ροῦ πρὸς τὸν Καρνώ. — Στὸν Διληγιάννη πέγα.
ποῦ τόσου φιλογαλλισμοῦ τοὔχει κολλήσει μοῦγα.
Αἰσθήματα ἐξέφρασε πολλὰ περὶ Γαλλίας
κι' ἡ ἀφιξίς μου φαίνεται τὸν συγκινεῖ μεγάλως,
μοῦ εἶπε δὲ θερμότατα 'στὸν ρολὸν τῆς ὁμιλίας
πῶς ἂν δὲν ἤτανε Ρωμηὸς ἐπόθει νἄνει Γάλλος.

—

Ὁ Γάλλος Ροῦ πρὸς τὸν Καρνώ. — Ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
ἀκόμη φιλογαλλικὰς παρλάρει διεκρίσεις.
Ὡραῖος μὲ τὴν ρόμπα του, ὡραῖος καὶ μὲ κρᾶνος,
ἑ τρέ ζολί ἑ τρὲ πολὶ ἑ τρὲ σαρμὰν πούρ του.
ὑπῆρξε κι' ἐρυθρόπαυρος ποτὲ ρεπουμπλικάνος
καθὼς 'στὴν Φλὶλ Μαντὰμ 'Αγγὼ κι' ὁ νὶς Ἀνζ Πιτοῦ.

—

Ὁ Γάλλος Ροῦ πρὸς τὸν Καρνώ. — Μὶ λύπην του μεγάλην
παραμικρὰν τῆς κρίσεως δὲν βλέπει θεραπείαν,
μὰ προτιμᾷ τὸ χέρι του νὰ πετσοκόψῃ πάλιν
παρὰ νὰ βάλ' ὑπογραφὴν εἰς τὴν χριωκοπίαν.
Ἐθυμάσαι μὲ τὸ μηνὸ τοῦ πρώϊμου Στρατηλάτου,
τὰ τῆς τρεχούσης κρίσιως τὰ ἰξεύρει φαρσί,
μὶ τρόπον δὲ κι' ἐυγένειαν Ἰκρισινοῦ Γαλάτου
ἕως 'στὴν πόρτα μ' ἔβγαλε καὶ μοῦπε μίλ μερσί.

—

Ὁ Γάλλος Ροῦ πρὸς τὸν Καρνώ. — Τὸν Καρπάνο 'ὄρπαξα,
τὴν σακρὴν σακρὴν ἔλεγι, τὰ αὔκα μόνον σύκα.
Μὴ μ' ἐρωτᾷς, ἐρώταξα, περὶ τῶν περιστέρια...
τὴν γνώμην μου τὴν ὑφηλὴν τὴν ξέρεις καὶ τὴν ξέρω.
Τὰς ἐξελέγξεις θεωρεῖ σχῆλας κοινοτοπίας,
μοῦ εἶπε δὲ πὼς ἔπρεπε νὰ 'θῶ μὲ βουλοκόρι,
χ' αὐτὸς καθέσιν ἀφορᾷ τὰ τῆς χριωκοπίας
τὴν ὑπογραφὲς τουτ' ἀφ' μὶ πόϊ καὶ μὲ χίρι.

—

Ὁ Γάλλος Ροῦ πρὸς τὸν Καρνώ. — Ἐδῶ σφιγᾷ τὸ πνεῦμα...
ὁ Δὸν Σκουλούδης τὸν σὶρ Λὸ ἐκαλισιν εἰς γεῦμα
μὲ τὸν πκμπόνηρον σκοπὸν καλὰ νὰ τὸν μπουκώσῃ,
κι' ἄφρου τοὺς ἑστέρους τοῦ σὶρ Λὸ μὲ τὸ πιστὶ ἐνάψῃ
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον 'στὰ πρασπὰ τὸν τσακώσῃ
κι' ὅλα καλὰ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς 'στὴν ἐθεσὶ του γράψῃ.
Ὁ Δὸν Σκουλούδης κάθεται 'στὸν ἐλεγκτὴν κοντὰ
κι' ἀπὸ σαμπανίαις γίνεται ὁ μευσαφίρης σανίπα.
ὁ Στίφανος τὸν δόηγεῖ 'στὸν μευσαφὶρ-ὀντὲ
καὶ τοῦ σερβίρει τὸν κκφρὶ καὶ τοῦ προσφέρει πίπα.
Τὸν ἀγκαλιάζει, τὸν φιλεῖ, τὸν λέγει πρῶτο βλάμη,
κι' ὡς Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν τὸν Ἄγγλον βιβλιώνει
πῶς θάλασσα τὸ σπᾶτι του πρὶς χάριν του θὰ κάμῃ
καὶ ρίγνει 'στὸν κκφρὶ τοῦ Λὸ 'λίγο χασὶς κι' ἀρώνει.
Ὁ Λόου παρκαρέτσι, βρυχᾶται, δαιμονίζεται,
γυρεύει πίνα καὶ χαρτὶ καὶ γραφεῖ γράφει γράφει
πῶς εἶναι Κρέτος ὁ Ρωμηὸς, πῶς πρέπει νὰ δανείζεται,
καὶ σὰν πεινοῦν οἱ δικτεῖται νὰ τρῶν σικτὰρ πιλκρί.

—

Ὁ Γάλλος Ροῦ πρὸς τὸν Καρνώ. — Ἐδῶ περοῦν Ἐγγλέζοι...
ἀκόμα δὲν μ' ἐκαλισαν κι' ἐλένα σὶ τραπέζι,
ἂν δὲ κι' ἐγὼ καθὼς τὸν Λὸ ρκχατ-λουκουμ δὲν χαῶ,
μηδὲ τὲ γεῦμα Ὑπουργοῦ δὲν προκληθῶ λαμπρόν,
'στὰ παστρικὰ τιρτέρια των φοβοῦμαι μήπως γράψω
τὴν λίξιν τὴν πασίγνωστον τοῦ στρατηγοῦ Καμπρῶν.

—

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν εἶ κάνω	— πῶς 'στὶ σπῆτί μου ἀνέβη,	μὶ Χηιάτον μὶ μιὰ μανέρα	— μὶ μεγάλ' εὐκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω	— κι' ἀπὸ τοῦδε συναρέσει	καὶ μιὰ χέρα ἄχνος ἄλλου,	— ποῦτον ἄλλοτι μιμή.
μὶ ξενοδοχεῖο Ζεύς,	— ὀχὶ 'στὰ λέϊ, τρεῖς 'στὰ ζύζι,		

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κυρίνης» τῆς κακῆς, ὁδὸς τοῦ Προκατεῖνο κοντοφρύος πυλοῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενήντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσια,
ἔτσι ὑπερόεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μᾶνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ἕνα ὅριος κέρι	— **ἕδικα φράγκα καὶ 'σπὸ χίρι.**
χ' ἔσσαι ἔχω εἰσπνοΐδα	— κι' ἔσσαι μοῦ πατεβαίνει.	Κι' ἕνα σοῦλο ἂν κρατῇς	— ἔχουσι συνδρομητικὸν,
Συνδρομητὴς δὲ λέγομαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχουσ.	κι' ἔσσαι τὸν κακὸ δὲν ἴδει	— θὰ τὸν στῇ μετρίου εἴδι.
καὶ 'στὸν 'Αθηνῶν τὴν πόλιν	— μαὶ εἰς τὴν ἐξοχικὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ἐυθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δλην	— ἔξω «ἔξω κι' ἐνταπεῖα.	Ἐμὲ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε σοῦλο μὲ δεκάρα.
Συνδρομὴ τρὶ κάθε χρόνο	— **κατὰ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Τοῦ Νοεμβρίου εἰκοσιμιᾶ,
πλοῦτο μεγάλο ἐς τὰ Ταμεῖα.

Τετρακόσα καὶ ὀκτώ,
Τοσζιγιο φρικτο.

Ὁ Προϋπολογισμός, ἐκπλήξεις καὶ θαυμασμός.

Α'.

Μίγας, Τρικούπη, θαυμαστοὶ καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου
κι' ὕμνος ἐυσεβὶς πρὸς θαύματα τοσαῦτα ἐξαρείσει...
πάλιν τὸ γίνες ἔσωσεν ἡ σωτηρία βέργα σου
καὶ τοὺς ἐχθρούς μας ἔστειλε 'στὸ ὁρκοβόλο πεσκέσι.
Δίντι νὰ προσκυνήσωμεν τὸν ἄνδρα τῶν θαυμάτων,
ποῦ σ' ὅλους ἐνεφύτευσε τὸν πατριωτισμόν,
ἔβαλε νὰ προσκυνήσωμεν μὲ κλίσιν τῶν γονάτων
τὸν αὐτονικατέβατον Προϋπολογισμόν.

—

Σταυρὸν χαρᾶξε Μωϋσῆς τὴν Ἐρυθρὸν ἀχώρισε
καὶ τῶν Ἑβραίων ὁ λαὸς ἀφάβως ἐπεραώθησε.
Ἔτσι κι' ὁ σὶρ Χαρίλαος τὸν κοσμικὸν συνετάραξε,
'στὸ νέον Ἰσοζύγιον περίσσευμα ἐχαρᾶξε,
κι' ἀδρίχως ἐυτέρασαν οἱ Ἕλληνες ποσὶ
τὸν μαῦρον πάντων τῶν χρεῶν καὶ τῆς χρεωκοπίας,
κι' ἀνέτεινον χαλύβδινον τὸ χέρι τὸ θεῖον
κι' ἐπάταξαν τὰς Ἀγγλικὰς καὶ Γαλλικὰς Ἅρπιας.

—

Ὁ μαῦρος πάντος ἄσπρισε σὰν γάλα καὶ μυζήθρα,
μ' οἰκονομίας ὁ σωτὴρ τὸ γένος ἐξεπάτωσε,
κι' ἐπροβλήθη τοῦ Σιλωὰμ ἐκεῖνο ἡ κολυμβήθρα
καὶ τὰ θολὰ της τὰ νερὰ ὁ Λόρδος ἀνεκάτωσε,
κι' ὅλ' οἱ παλιοκακάτηδες ἐπήγασιν τὸν ὦμον των
κι' ἐπῆραν τὰ κριβάτια των κι' ἐτραβήξαν τὸν δρόμον των.

—

Γιὰ τοῦτο τὸ περίσσευμα τὸ μάτι μας ἐγκλίνει
κι' ἐπάνω 'στὸ περίσσευμα τὸ κρατοῦ ἐκαθέλασε,
κι' ἀπετυφλώθη μὲ τὸ φῶς ἀργύρου καὶ ἀδαμάντος
καὶ ταρχῳδεῖ πέλαγος διέπλευσε κι' ἀνώμαλον,
καθὼς κι' ὁ Φιξὶς ἄλλοτε, τὸ τέκνον τοῦ Ἀθαμάντος,
ἐτύλιξε τὸν Ἑλλησποντον μ' ἕνα κριὸν χρυσόμαλλον.

—

Ὦ θαυμαστὸν περίσσευμα, ὦ νέον Ἰσοζύγιον.
ἐτσ μονοχν μας ἐλπὶς καὶ μόνον καταφύγιον,
σὺ σωτηρίας ἄγκυρα καὶ τὸ χρυσοῦν τὸ σίρας
καθε κκκὴς μας καὶ ψυχρὸς κι' ἀνεπαΐσθητος ὑμέρας...

—

Οἱ πάντες ἐθαμβώθησαν καὶ δι' αὐτὸ ἡρώτων.
ἐξαπορλίζε τὸ παρόν, τὸ μέλλον περισκέπει,
καὶ ὅπως τὸ θαυματουργὸν ἄγκυρμα τῶν Φώτων
εἰς ἀπονείδιστον φυγὴν ἀπλωαντζάρως πρέπει,
ἔτσι μὲ τὸ περίσσευμα, ποῦ στρίβει τὰ μηλὰ μας,
εὐθὺς ὁ Λόου τάστριψε κι' ὁ Ρεὺ ὁ καλικαντζάρος.
κι' ἔβγᾶκαν κι' ἄλλοι 'λευθεριὲς ἀπὸ τὰ κύκκλα μας
κι' ἐπαίρτησαι 'στους τάφους των ὁ Σολωμὸς κι' ὁ Μαντζάρος.

—

Βκρὺς χειμῶνας πλάκωσε, χωρὶς λεπτὸ ὑριθήκαμε,
καὶ τῶν Ρωμηῶν κεφάλαια ἡ μύτη σὰν παντζάρι.
ἀλλὰ μὲ τὸ περίσσευμα ἐκεῖνο ζιστεθήκαμε
κι' ὕρηκεν μὲ στριγγλίσματα κακοὶ καλικαντζάροι.

Ἀπάνω ποῦ προκόβαμε νὰ γίνουν φαλιμέντα
ἀνέλπιστα τὴν πίκρα μας ἐγλύκαινε σὰν μέντα,
ἐνῶ κυδάλοις θλιβερὰς ἐτήκαινε καμπάνα
Ἑλλὰς ἀνίστη ψάλλοντα μ' ὀλόχρυσα χερόκια...
δὲν ἤτανε περίσσευμα, μὰ τούρκικου τὸ μάνα,
μόχτις ποῦ Πάσχα σιτευτός, πατσᾶς, μὲ πιδαράκια.

Β'.

Ἔγειρου πάλιν, ὦ πατρίς, δὲν εἶσαι πιὰ μουρλοῦζα,
ἡ κλινισθεῖσα πίστις σου ἀκόμη δὲν τὰ τσίτωσε.
Ὁ Λόρδος κι' Ἕλλην ἔκοψε 'στὴ ρέχη σου βιντοῦζα
κι' ἀπὸ τὰ ἀρυολίγημα μοιγμερί σ' ἐγλύτωσε.
Σὲ βλέπω στὴν Ἀκρόπολιν ἀγχίκιν Ἀμαζόνα
νὰ δίνῃς μὶ μεταξωτὴ τὴν μέση βρακεζόνα
καὶ νὰ πιτᾷς τὸ δόρυ σου καὶ νὰ φωναζῇς ἀπίσω,
ἐγὼ μὲ τὸν Μυλλόρδο μου δὲν θὰ χρειωκοπήσω.

—

«Μουρλοῦζα δὲν θὰ φαίνωμαι καὶ περιορνημένη,
μόνον μὲ τὸν Χαρίλαον ἀνέρρωσις ἐλπίζεται,
εἶμαι μηλίσσα 'στὸν γκρεμνὸ μὶ μῆλα φορτωμένη
κι' ἐκεῖνος ποῦ τὰ μῆλα μου κυττάζει καὶ λιμπίζεται
ἂς μὴ φοβᾶται τὸν γκρεμνό, ἀλλέως τὸν κακό του,
πιστὶ χαΐρι δὲν θὰ 'δῇ τὸ δόλιο ριζικό του.
Ἐγὼ 'στὸν Λόρδο μου κρεμῶ τὴν καθε μου ἐλπίδα,
ὅπου δὲν εἶναι νιρυλὰς σὰν κι' ἄλλους φκιλατᾶς,
εἰς τοῦτον δίδω ἰδέαν τὴν κρατιὰν ἀπίδα
καὶ λέγω ἀπίρνει ὄανεικα κι' ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶξι.

—

«Στὰ στήθη μου λαμποκοπᾶν τῶν Ἀμαζόνων θώρακες,
τῆς δὶ πρωτίρας πίστεως ὀστεροῦμ' ἡ φήμη,
καὶ τὰ πτιρὰ των δὲν κτυποῦν εἰ πιτασμένοι κόρακες,
ποῦ 'χήμαξαν ἀπάνω μου σὰν νέβρανε ψορῆμι.
Τέρας ἐξεῖλιξε τοὺς κόρακας γοργὸς
κι' ἐγὼ τὸ ὅρυ ἔκραξα νὰ τοὺς διατρυπήσω.
κι' ὁ Πὶτ ὁ τῆς Τριπόλεως καὶ πρὶν Πρωθυπουργός,
πούφαγε τὰ μανίκια του γιὰ νὰ χρειωκοπήσω.
κι' αὐτὸς μὲ τὸν Χαρίλαον φρυνῆρης θὰ σκλίσῃ
πῶς ἡ Ἑλλὰς προώρισται νὰ μὴ χρειωκοπήσῃ.

—

«Αὐτὰ τὰ περισσεύματα δὶν εἶναι ὀτιλίου φοίμαρα.
δὲν εἶναι κυρουφιξιλᾶα, κουκιὰ, φασόλια, κύμαρα...
Αὐτὰ τὰ περισσεύματα τὰ νέα καὶ θαυμάσια
ἐτόνωσαν τὰ νεῦρα μου σὰν βρωμιεῦχον ἁλάτι,
κεχλαζίων δὲ πλατύστερνα τὰ στήθη μου τὰ λάσια
καθὼς ρεβίθια καὶ φακαῖς σὰν βράζουν 'στὸ τσουκάλι.
Τὰ περισσεύματα κιντοῦν τὰ βιώτια τοῦ ζευγᾶ.
μ' ἐκεῖνα στέκω ζωντανὴ κι' ὀρτσφυχῆ σὰν γατὰ...
Τρικούπη, αὔγολόγα με νὰ 'ρθῇς μεγάλ' αὔγα
καὶ 'στὶ τηγάνι ρίξε τα καὶ κάμε τα τρουγγάτα.

—

«Τρικούπη, κάτσε δίπλα μου καὶ λίγο νὰ σοῦ λίγω
καὶ γέλα μου νὰ σοῦ γελῶ καὶ κλαῖγι νὰ σὶ κλαίγω,
ἐπάνω 'στὰ ζαφοκλάδια μαζὶ μὶ σὶ θὰ κλίνω,
θὰ δίνω τὰ καρέδια μου καὶ πάλι θὰ τὰ λύνω,
κι' ἐκεῖ ποῦ τρώγω ἄγυρα θὰ τρώγω παντεσπάνια
καὶ τὴν ρετσίνα θὰ κλωτσῶ νὰ πίνω τὴν καμπάνα.

—

«Μὲ τὸν βκρὶν Φιλιππικὸν τῆς φεβρὰρ Τιτάρτης
ἐξελεγκτὰς καὶ ὄανειστὰς βαρίως ταλαντίζεις...
ἐσ' εἶπαι ὁ Χαρίλαος, σωστὸς μεγαλομάρτυς,
ποὺ μ' ἔκα τριπλὸ κόσκινο μὲ παρεκκλησιάζεις.

Τὴν δύναμίν σου προσκυνῶ, ὀξακόζω τίτιμά σου.
ἐσ' εἶσαι νέες Ἄσρων καὶ τὸ πιρίσσευμα σου
θὰ γίνῃ τώρα 'γρήγορα ἡ ῥάβδος ἡ βλαστήσασα
κι' ἡ τὴν Ἑλλάδα ἐκ νεκρῶν καὶ πάλιν ἀνεστήσασα.

Γ'.

Ἀλαλαξῶ τῷ Τρικούπῃ
πᾶσα τῆς Ἑλλάδος γῆ...
στεράνιων πλακούντων γροῦπαι
καὶ μαζ φιύγ' ἡ συλλογή.

—

Ὅλα σούλθαν βολικά,
σὶρ Τρικούπη λαοσῶστα...
ὄραξε πάλι ὄανεικὰ
κι' ὅσα φᾷς καὶ τάλλα ὁλές τα.

—

Μὲ τριλλοὺς σὰν μπουνταλᾶς
τὴν καρδιά σου μὴ χαλᾷς...
ἄϊντε λούσου καὶ κτενίσου
κι' ἔλα, Λόρδε μου, ὄανείσου.

—

Ὅλα τάκανες γλυκὰ
σὰν γλυκοπορτοκάλια...
τρῶγι κρέας τακτικὰ
κι' ἄρινε τὰ κόκκαλα.

—

Ἂς βαραίνῃ καθε κάσσα,
τὰ παληοχαρτα νὰ καῖς,
καὶ χαρτούτσα ξερομάσσα
μὶ στιρλίναις Ἀγγλικαῖς.

—

Μπαταρίαις μέσα σ' ὅλα,
πέρνε δίνε κουτουροῦ,
καὶ μὶ λίρακις πετρεβόλα
τὸν σὶρ Λόου καὶ τὸν Ροῦ.

—

Σούρωνε τὰ δηὰ σου φρούδα
καὶ χρυσοῦν κλῶνα ψάλλων
ρίχνι σκόρδα καὶ κρεμμύδια
'στὰ στραβὰ τῶν Ἀγγλεγκέλλων.

—

Μὴ φανῇς 'στοὺς ὄανειστάς σου
περιλάιου τενεκές,
κι' ἂς σταθῇ καθεὶς μπροστά σου
κι' ἀπ' ὀπίσω σὰν λακές.

—

Φτοῦ σας, Ροῦ καὶ Λόου νάνει...
φτοῦ! κανεὶς μὴ μὰ βασκαίνῃ.
Σὶρ Τρικούπη, νταλὶ ντλέ,
εἰς τὸ χέρι κι' ἄλλους βάλε.

Δ'.

Ὄχι, δὶν 'πᾶγεν τοῦ κακοῦ
χρόνει βασάνων κι' ὀδυνῶν...
τοῦ δείχνου σου τοῦ μυστικοῦ
παρακαλοῦ μὲ κατανῶν.

—

Ψελλίζουν Ὑπανὰ τὰ χείλη,
βλέπω μεγάλαις καπαντσέλες,
βλέπω λακοὺς μὲ πετραχήλι,
βλέπω παντοῦ κολορωτσάκες.

—

Ἀκούω ζίπλα μου κανόνια,
ἀκούω τρίξιμο τσακιῶν,
βλέπω νὰ κόβωνται κουπόνια
ὡσὰν σιρὰς κολοκυθιῶν.

Ε'.

Τσὶ λέγει ὁ Τρικούπης κι' ἄλλα γραφεν' ἐντελαί:
«μὴ φουφῇ 'Αθάνας πούρο, μὴν κατνίζῃς ναργιλὶ
μὲ συρμοὺς πολυτελείας καὶ τῆς μόδας μὴ ταράττου,
μὴ πηγαίνῃς νὰ ῥαμβάσῃς μὲ ταρρὲ τοῦ Ζαχαράτου,
μὴ καθίζου ἀγορᾶσῃς μαστραπᾶ καὶ γυαλικό,
μπαλ ντ' ἀνφὰν ποτὲ μὴ δώσῃς, κοστούμι καὶ καλτσὶ,
μὴ ζηλεύῃς τοὺς ἀνώτους, μὴ τὸν πλούτιν παρατρέχῃ,
ἔχε μόνο σου προσοχὴ ποῦ καὶ ποῦ ταυλουμοῦρι,
τὴν σορὴν εἰκονομίαν καταγίνου νὰ σπουδάσῃς,
μὴ ματαίως ἐξοδεύῃς εἰς τριλλὸς διασκεδάσεις

—

«Μὴ τολμήσῃς ν' ἀτενίσῃς σὶ μπεκάτσα καὶ τρυγόνι,
μὴν ἰμβῇς σ' ἀμάξι μέσα, σὲ τραμβαῒ, σὶ βαγόνι.
μὴν τραβᾷς ὀπίσω δούλους ὡς τῆς Ῥώμης τοὺς ὀπάτους,
ἂν δὶ κόψιμο 'στὸν ὄρμο καμμιὰ 'μέρα σὶ μαστίσῃ
μὴ σκιφθῇς νὰ προχωρήσῃς πρὸς τοῦ Νόμ τοὺς ἀποπάτους.
ἐπιεῖ ἐκεῖν' ἡ σκίψις μια ἑκάρα θὰ κοστίσῃ,
καὶ πρωτίμησε 'στὸν ὄρμο συμφορὰ κακὴ νὰ πάθῃς
ἂν ποθῇς εἰκονομίαν εἰς τὸν βίον σου νὰ μαθῇς.

—

«Ἀσχολήσου τὴν κεφαλή σου μὲ φακαρικὴς νὰ τὴν πιζῇς,
μὴ μονὰ ζυγὰ φιστίκια μὲ τοὺς φιστικιὲς παίζῃς,
ξεπαπούτσωτος περπάτει νὰ μὴ θίλῃς λουστρατζῆ,
μὴ τὴν τύχῃ δοκιμάζῃς μὲ κανένα λοταρτζῆ,
μήτε τόμπολα νὰ κάνῃς, μηδὲ μιὰ στρωθῇ λοττερία.
ὄνειρο γιὰ σένα νάναι καὶ τὰ ροῦχα τοῦ Ρεττσίνα,
καθὶ θέατρο νὰ λείψῃ, τέτοιο λεῖσο δὲν μᾶς κάνει.
μὴν ἀκοῦς Καβαλιερία Ρουστικάνα τοῦ Μασκανῆ,
ἀμπαρώνου καθὶ βράδυ σκεπτικὸς 'στὴν καμαρά σου,
'στὸ κρεββάτι σου ἀπάνω πιασμένος κουντρουβάλα,
παίζε τὴν Καβαλιερία μονοχὰ μὲ τὰντερά σου
πρὶν ὁ Λὸ κι' ὁ Ροῦ καθίσουν εἰς τὸν σθέρκο μας καβάλα.

—

«Ἂν ἀνθίξῃς ὡς 'στὸ τέλος κι' ἄρνι ἄρνον δὲν φορέσῃς
καὶ 'στὴν ἔρημον τὰ κῶλα καμμιὰ 'μέρα δὲν ἀρήσῃς,
τότε πιὰ ζωὴ καὶ κότα καὶ τριακοσέρτσαις δουλειὲς
καὶ θὰ 'ῤῥῆς μαργαριτάρια μὲς 'στῶν χοίρων τῆς κοιλιὲς.
Ἀλλ' ἂν πέσῃς μακρὸν θῦμα τῆς σκληρᾶς αὐτῆς διαίτης,
πλὴν χρυσῆ παρηγοριὰ θ' ἀπομείνῃ διὰ σέ
πῶς ὁ τόπος χρεωκόπος δὲν θὰ λέγεται κι' ἐπαίτης
κι' ὅπως τώρα δὲν θὰ ζήσῃ καὶ 'στὸ μέλλον θερετέ.

ΣΤ'.

Τσὶ λέγει Τρικούπης ἐμιλεῖ καὶ τσὶ παραγγέλλει:
«φιλοτιμίαν μονοχὰ ἐκ τῶν Ἑλλήνων θέλει,
φιλοτιμίαν μονοχὰ κι' ὀλίγας συνέργειας
καὶ τὴν φιλοτιμίαν μας θὰ μεταβὰλ' εἰς χρῆμα,
καὶ τότε τὸ κιφάλαιον θὰ σπεύσῃ πρὸς ἡμᾶς
χωρὶς ἐμεῖς νὰ κάμωμεν πρὶς τοῦτο ἕνα βῆμα.

Ἂν τό φωσφοριζόμενο καλά καλά μᾶς στύψη
ἔθνος καί κράτος συμφορᾶν καμμιάν εἶν' θά πάθη,
μέ τήν φιλοτιμίαν μας ὑγρήγορα θά λείψη
καθέ κακόβρωτο σπυρί καί καθε κυλαγκαθι.
Φιλοτιμία μονυχά καί μερικαί στερήσεις
καί τρίχες χιλιάκριουνες τῶν ἀγαθῶν ἡ ῥίζα.
φιλοτιμία μονυχά ἐπί τόνοματί μου
κι' εὐθύς ἡ γλῶσσα δίνεται παντός ἀριλοτίμου,
φιλοτιμία μονυχά μέ μιρικας θυσίας
καί τότε θἐρεπιάστει καθένας ἐμπορίτης
καί καθε Κύκλωψ πάνσοφος καί μαντις Τειρεσίας
γιατροντείται παρευτα μετά Χριστόν προφήτης.
φιλοτιμία μονυχά μέ βαρεῖ νέων φόρων
κι' εὐθύς ἐξαφανίζεται πλῆθος λιμυαντόρων,
φιλοτιμία σύνκρα καί πατριωτική
κι' ἀπό τό μέσον αἴρεται κι' ἡ ἀνωμαστική.
φιλοτιμία μονυχά καί πάντων καί τοτων
καί τότε θἀ πληρώνετε τά τέλη μέ χρυσόν.
φιλοτιμία μονυχά ἱπποτικῶν ἀνδρώτων
καί τσκαγλήρους μιαρους θἀ φαμε 'στό κανταρι.
φιλοτιμία μονυχά νά μᾶς ἀνεῖξη τόπον
κάθε Μαυρομιχάλειον καί καθε Κολοκοτρώνη,
φιλοτιμία μονυχά κι' ἡ πίστις μας θά λείψη
σάν ῥωσσικόν βιγγελικό, ρουσέικο, σρακατρούκα,
καί τον Μαλέαν τῶν χρεῶν γοργοῦτσα θά καμψη
κι' ὅλους θἀ τους καθέσωκε 'στον κανονισῦ τήν μπούκα,
θἀ γίνουν οἱ Φιλέλληνες καί τῶν πλειόνων πάλαιες
κι' ἀντί πετρῶν θἀ σπείρωμεν ὡς ἄλλοι Δευκαλίωνες
ναπολεόνιχ Γαλλικά καί Ἀγγλικάς στιρλίνας
'στα χερωαθέντα τίλματα, 'στήν γῆν τῆς καθδαλίνας.

—

Φιλοτιμία, Ἕλληνες, ἂν εἶσθε πατριῶται,
καί θἀ στρωθῆ πρός χάριν σας Λουκούλλειον τραπέζι,
κι' ὅλοι παχύτατον ζωῶν κι' ὀρεκτικόν θἀ τρῶτε
ἀπό φωλιχάς χιλιάδων σάν ἄρχοντες Κινέζοι,
φιλοτιμία, Ἕλληνες, ὀλίγους κόκκους μόνον
κι' εὑρίσκεται τό σταλιόν ἐληθινῆς προόδου,
καί τότ' ἐκτάσεις ὑλτερῶν κι' εὐθελῶν λειμώνων
καί κῆπει Σεμιραμίδος καί Κολοσσοί τῆς Ῥόδου.
Καί τί θἀ 'δοῦν, μωρέ παιδιά, τά μέσια μας ἀκόμη...
χρυσᾶ καλπάζουν ἅλογα κι' ὁλόχρυσ' ἱππουράκια
μέ πέταλα κατάχρυσα τά χρυσοπασάλονουν,
ἱππαστάμενος κυνηγῶν καί τους χρυσοστολόνουν,
εἰς χρυσορρόων ποταμῶν ζητιάνοι κολυμποῦν,
κουνιας χρυσοῦς πᾶν κι' ἔρχονται καί μᾶς ἀποκτηίζουν.
χρυσόμυγιας τά πιστολ τῶν μουλαρῶν τσιμπᾶν,
χρυσόμυγιας τά κρίατα τῶν χασαπῶν βομμίζουν,
τσίρους χρυσοῦς νυχθημερόν χρυσοῦ πιερνᾶσιν εἴστρα,
χρυσᾶ γαϊδούρια πέρνουσι μ' ὁλόχρυσο καπίστρι,
κότσις γουσεῖς, αὐγά χρυσᾶ, χρυσοβριθῆ Τομάρι.
ἕλα μέ μιᾶ τά 'χρίσωσι χρυσῆ φιλοτιμία.
Τόσο μ' αὐτήν κατάκλυσαν τό κράτος οἱ παρᾶδες,
πού σήμερα νομίζονται τοῦ Φαρκῶ πληγή...
ἀδιάκοπα φορτώνονται καμῆλες καί ὁσσάδες
κι' ἀκόμη δέν ἐστέρευσε ἡ χρυσοφόρος γῆ.
Ὄρτι καί σύ, μᾶ νά κι' ἐγώ, αὐτός, ἐκεῖνος, τοῦτος...
ὅπου περιφρονιόσουτε... Ξεχείλισε ὁ πλοῦτος...
δέν γουργουρίζουν ὅπως πρίν ἐντιρικοί σωλῆνες...
βαρεῖτ' κατακούτελα τόν Λόϋδ μέ στιρλίνες
Ὅλα γρυσᾶ, μωρέ παιδιά, καί μέλι, δοῦ, τρυφή,
θἀ πάρη τέλος, ἐλά τρέ, καί ζήτω ἡ πατρίς.

Ζ'.

Μέ σχοῖνα πολυτέλειας, Τρικούπη, ξεθιώνου
κι' ἐπήσιόν μας τσοῦν στιγχοῦς κατά τό Γλυξ σου.
μά μᾶς ἀφίνης εἰς ὀγρόν κατάξηρον νά βόσκωμεν,
ὅς ἀντηχήση 'στήν Βουλήν ἐξαψάλμως κοντός
ὅτι τῆς ἀνομίας μας γινώσκεις καί γινώσκομεν
κι' ἀνάπτυ μας ὁ τίρ Λύ ὅστι δακτυντός.
Ἤμαρτεμεν τοῖς ἀνοσιαῖς ἐπί πολύν καιρόν
καί παντες ἐποιήσαμεν αὐτοῖς τό πονηρόν.
καί πᾶς μυαλλην ῥωπαρός τούς Ἕλληνας ἐμίσησε,
ἐν ἁμαρτίαις δέ κι' ἡμᾶς ἡ μήτηρ μας ἐκίσησε,
πλήν συ ἐδήλωσας ἡμῖν τᾶς πανσυφρίας σου
καί τέλεια καί κρυφια τῆς Ἀγγλικῆς σοφίας σου,
καί ῥάρμαν' ἀνακάλυψις ἁρμόδιαν πρός ἕκσιν
κι' ἀκοπιαστί τοῖς Ἕλλησι μεγάλην ἀγαλλίασιν
κι' εὐθύς ἀγαλλιάσανται ὅσοι ταπεινωμένοι
καί φόντα ὑψωθήσεσθαι πολύ ὑπερδοξαζόμενοι.

—

Ἀποστρέψον τό πρόσωπόν μ' ἀπ' ἐκθέσεων μεγάλην
ἀπό τόν Πίτ, τόν Θόδωρον, κι' αὐτόν τόν χρυσομάλλην,
ὅπως χαρτοφυλάκιον ἰσορραπιστ' ἐν σπουδῇ
καί νίν μέ ῥίζους ἐνέκα ἐκγένει πῦρ καί φλόγα μου,
ἀλλά δέν ἦλθαν τόσαρις ἐκ τούτων ἐπιπλῆ
ὁ μέν ἀγρόν ἠγόρασεν, ὁ δέ γυναῖκα ἔγημε.

—

Μή ἀντανέλῃς ἀφ' ἡμῶν τό πνεῦμα σου τό ἅγιον,
ὦ στέρεζον τό σκαρι μας εἰς σοῦτο τό ναυάγιον,
κι' εὐθύς κατευοδωθήσεται πᾶς λαός κριουμένης...
οὐ, κύριε Χαρίλαε, τά γείλη μας ἀνοῖξεις
κι' ἀναγγελεῖ τό στόμα μας τήν αἴνεσιν τήν σήν,
ὅτ' οἱ θυτῆρες σαρ' ἡμῶν ἠθέλησας χρυσῆν.
ἠσκαν ἂν οἱ Ἕλληνες καί μέ τό περιπλέον
ὁλοκαυτώματα πολλά καί ῥόρους πιτριλαίων.

—

Τό νέον Ἰσοζύγιον ἀπόπλυνον καί κτίνισόν
κι' ἐν τοῖς ἐγκαίνοις μας εὐθύς τό πνεῦμα σου ἐγκαίνισον,
βοηθεῖ δέ μή πάθωμεν ψαρικῶν νεροῦν
κι' ὅπιχεν ὅπιον δόρκεσον τοῖς πάσι κι' Πλερρόν
κι' ἀπηλλαγμένον ἐντελῶς ἐκ τῆς χρεωκοπίας
καί Λοῦδους χρίσε τούς Ῥωγμαῖς χρυσοῦς ξιροκομπίας.
Καί διακαστησον ὅμως θριμμένους καί πεχεῖς.
'στόν μετ' ὀλίγον μιλλεντα καιρόν τῆς προσευχῆς.
ἔχοντας ἀπαρκθράνιστον τήν μνημην τῶν θαυμάτων σου
καί τῶν Ἰσοζυγίων σου καί τῶν περισσευμάτων σου.

—

Καί τότε θυμιάματα, βωμοί, θυσιαστήρια,
καί βόμβοι σιδηροῦ στρατοῦ κι' ἀξιεμάχου στόλου.
καί τότε θἀ χειροκρότων χορτάτ' ἀκροατήρια
χωρίς νά ἐρεθίζεται ὁ Μετσηνέζης ὄχλος.
Ἔστω καθώς ἡ τρίχουσα κι' ἑκκοτη ἑβδομάς.
φανοῦ Μυλλόρδος ἀγκαίρως πρός πᾶσαν πληρωμήν,
τό πλοῦσιον περίσσευμα ἐλθέτω κι' ἐφ' ἡμᾶς
καί παντες ἀλληλούϊα νά ψαλωμεν κι' ἀμήν.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Σκάσαν Ἡμερολόγιαι τά μέλια κλεφτικόν,
στουδάκια, πιπιλόμαρρα, γαλιστερικιῶν,
πινακιοσεϊδίων κι' ἀναμεστῶν εἰκόνων,
πού νά ὁρκίζης εἰμπορεῖς ὁλόκληρον τόν χρόνον.
Ὁ τύπος τον ἐξαίρετος, μιστός καλκιοθηίκης,
ἡ δέ τιμή ἀντί ἐρχομῶν τεσσάρων κι' ἡμίσεως

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τήν ἑβδομάδα — μόνον μιᾶ φορᾶ τό βγαλίγη.
κι' ἔτσιν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατοβαίνει.
Συνδρομητάς τά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν ἔχομε.
καί 'στήν 'Αθήνων τήν πόλιν — καί εἰς τήν ἀλλοδαπήν.
καί εἰς τήν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξη κι' ἀντοπαίν.
Συνδρομή τά κάτω χρόνο — **ὀκτώ φράγκα εἶναι μόνο.**

τρία τά ἕξυ ἕμιος μέρη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἕνα φύλλο ἔν ὁρισῖς — ἔγγυας συνομοτας,
κι' ὅπαρος τόν παρά δέν δίδει — θἀ τόν φάγ καῦρο φίδι.
Γαβίσματα καί συνδρομαί — ἐν' αὐλίας ὁρίς ἐμέ.
Ζιβ νά σάρα καί τή μέρα — κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.

Τοῦ Νοεμβρίου εἴκοσι κι' ὀκτώ,
τῆς Καρμανιόλας κόψιμο ῥρικτό.

Τετρακόσια κι' ἔννια
καὶ ὀφαγὴ 'στὸν ντουνιᾶ.

Τρικούπης, Λόυδ Ρού,
κι' ἡ στρίγγλα Μαχαιροῦ.

(Τάφοι τῆς Μαχαιροῦς, τῆς φοβερᾶς μεγαίρας,
ποῦ τόσους λάγος ἔγινε περί αὐτῆς 'στόν τύπον,
καί 'στάς μεγάλας καί μικρᾶς τῶν περιέργων σφαίρας
περί τῆς μαγγανείας της πολλά σπουδαῖα εἶπον.
'Στό μέσον λίθης μαγικός καί κάμποσα μποσκάλια,
ψήνει κουμᾶ ἡ Μαχαιροῦ σέ μία κατσαρόλα.
καί σέρνουν γύρω της χορό δυό νηπτικά τσακάλια
καί μιᾶ πολύ παραξενῆ μαϊμοῦ κοκκινοκώλα.
Ἡ στρίγγλα ἐκ τοῦ λέβητος κάτι ζητεῖ νά βγάλη
καί δρῦ πρασινοκίτρινοι τήν γλεῖφουν παπαγάλοι,
κι' ἐκείνη, ποῦ τά χαΐρια των πολύ δέν ἀγαπᾶ.
μέ μιᾶ κουτάλα ξύλινη τά ῥάμφη των κτυπᾶ.

—

Βαροῦν τήν πόρτα της κι' ἀντρί ἡ Μαχαιροῦ φωνάζει
κι' εὐθύς τήν κατσαρόλα της εἰς τήν μαϊμοῦ τινάζει,
κι' ἐμβαίνει ὁ Πρωθυπουργός μέ τόν σίρ Λέ καί Ρού
κι' ἐμπρός των ὑποκλίνεται ἡ στρίγγλα Μαχαιροῦ.
Ὀρλίαμα σπαραπτικόν ἀφίνουν τά τσακάλια,
'στό ῥαφι τρίζουν ἕξαφνα τά μαγικά μπουκάλια,
κι' οἱ παπαγάλοι προχωροῦν χαιρώμενοι σιμά των
καί τόν Τσικούπη καί λοιπούς καλούν μέ τόνομα των,
ἡ δέ μαϊμοῦ θρηνολογεῖ μέ κοπετούς μεγάλους
κι' ὁ Ρού σάν Γάλλος ἀληθής 'μιλεῖ 'στούς παπαγάλους).

—

Τρ. Καλῶς σας ἤῦρα μαγισσα κυρία Μαχαιροῦ...
ἤθελα 'στο κατῶφι σας νά ἔλθω πρό καιροῦ.
ἀλλ' ἠσχολούμην μέ σπουδήν καί μέ περοζνσμόν
εἰς τόν ἐπικαιρότατον Προϋπολογισμόν.
Ἐν τούτοις τῶρα ἔσπευσα πρωθυμως νά σᾶς 'δῶ
μ' αὐτούς τους δύο φίλους μου τούς οἰκονομολόγους,
καί δίχως νά μέ 'δῆ κανείς ἐτρύπωσα ἐδῶ
ν' ἀκουσω τας μαγείας σας τᾶς ἀσφαλεῖς κι' ἀφόγους,
κι' εἰπίτ μας παρακαλῶ ἐν πάσῃ συνειδήσει
ὅν ἡ Ἑλλᾶς προώρισται πραγματικῶς νά ζήσῃ.
Μαχ. Προχθές τό βρκό' ἡ μάννα μου ἐδν' πέτυχε 'στά μάγια
καί 'στό πλυρό της ἐκλαιγε μιά μαύρη κουκουβάγια,
καπνός ἀπ' τό καζάκι της δέν ἔβγαινε καθόλου,
χωρίς οὐρά τά 'πεινά 'φανήκαν τοῦ ὀμβόλου,
'πιπίλιζε κατάξερα ἡ δολιχ πορτοκάλια
κι' ὅλη τήν νύκτα 'πέραπε 'ψηλά σέ κυπαρίσσι,
καί πρό πολύ οὐρλίαζαν τά δηό μου τά τσακάλια
σημεῖον ὅτι τους Ῥωμαίους λιμός θἀ τους θερίσῃ.
Μέ μοιρολόγια θλιβερά τελευταῖ μου παρακάτσε
κι' αὐτούς τους παπαγάλους μου σιγά σιγά τους 'ρώτησε
ἂν θέλουνε νά πρῶν κκρφί κι' εἶπεί τῆς εἶπαν ὄχι
καί λυπημένοι κι' ἄφωνοι ἐβάφσαν 'στήν κόχη.
Τῆς 'κάτε' ἕνα κοκκαλο ψκριοῦ μές 'στό λαρύγγι
κι' ἐνιᾶς μυίγας ἔστυφε νά βγάλη λίγο ζύγι,

ἀλλὰ καμμιὰ δὲν ἔβγαλε μήτ' ἕνα μοῦρο ὄραμι
καὶ μοῦπε τότε τὸ ψωμὶ πῶς τὄτρωγε χαραμι.
Ἡ δὲ μαιμοῦ, Πρωθυπουργέ, ἡ καὶ κοκκινοκόλλα,
δὲν ξέρω τί τῆς 'κάπνισε καὶ τί τῆς ἐκατέβη
κι' ἐφόρεσε 'στὸν σβέρκο της Ἐγγλέζικα φακόλα
κι' ἄρχινισε γιὰ μέλλοντα καλὰ νὰ ρητορεύῃ.
Τρ. Δὲν ἐννοῶ τί λέγετε, ἀλλ' ὅμως σᾶς συγχαίρω...
σᾶς συνιστῶ τὸν Λό καὶ Ροῦ...
Μα. Εὐχαριστῶ... τοὺς ξέρω.
Λό. Σπὲ ἐγγλις;
Ροῦ. Παρλὲ βοῦ φρανσέ, κυρία Μαχαιροῦ;..
Μα. Διχθῆτε πιτσιλίσματα κιχλαζόντος νεροῦ,
σταθῆτε ἀπ' ὀπίσω σας νὰ βάλω λίγο νόστι
κι' ἴλατε νὰ κυττάξιτε 'στὸν μαγικὸ καθρέφτη.

—

(Ὁ Λόου γρὲς τῆς ἀπαντᾷ κι' ὁ Ροῦ μανταμ μερσί,
κι' ἡ Μαχαιροῦ ποὺ 'γνώριζε τῆς γλώσσας των φαρσὶ
τοὺς ἐπισκέπτας ἔφεραν εἰς κατοπτρον ἐμπρός
κι' ἦχοι ἀγνώστου μουσικῆς ἀντήχησι λαμπρός).

—

Μα. Ἐμπρὸς λοιπόν, Πρωθυπουργέ, εἰς τὸν καθρέπτην στάσου
μ' αὐτοὺς τοὺς δύο φίλους σου καὶ κύτταζ' ἐμπροστά σου.
Εἰς ὅ,τι γύρω σου ἀκοῦς ἀκρόκιεν μὴ δίδε
κι' ὅπως ὁ Φάουστ τὴν μορφὴν τῆς Μαργαρίτας εἶδε
'στὸ κάτοπτρον τῆς Μαχαιροῦς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης,
ἔτσι καὶ σύ, Πρωθυπουργέ, μὲς 'στὸ δικό μου τώρα
θὰ 'δῇς χρυσὰχτι σαν βροχή, ὅπου βουβὸς θὰ μείνῃς
κι' θὰ πιστεύσῃς μία στιγμὴ πὼς θὰ πιρκα' ἡ μπόρα.
Θὰ 'δῇς στιρλίνιες ποῦ θὰ 'δῇς ἐμφρὲ μὰ ποῦ τῆς 'βρῆκα»
κι' ἀσταμάτητα τὰ σαλὰ σου θὰ πέρτουν ἀπ' τὴ γλῶσα,
κι' ἐγὼ ποῦ τὴν λαχτάρα του θὰ βλέπω ἀπ' ὀπίσω
μὲ σαλιαρίτσα σὰν μπιμπὶ θὰ λθῶ νὰ σὲ σκουπίσω.

—

Τρ. Ὦ θέαμα θεσπέσιον!.. Δυνάμεις τοὐρανοῦ,
ἴλατε πρὸς βοήθειαν, κρατεῖτε μου τὸν νοῦ.
Ὦ κάτοπτρον πολυτιμον περιφανοῦς μαγίσσης!..
ὦ θέαμα, ποῦ μοῦ μιᾶς τὸν νεῦν καὶ τὰς αἰσθήσεις!..
Λό. Σπλίντιτ!...
Ροῦ. Σουμπλίμ!...
Τρ. Κυττάξετε παρακαλῶ καλά...
'στὰ χέρια τοῦ Καλογερᾶ χρυσὸς κατρακυλᾷ.
Ἐξησφαλίσθη τὸ λεπτὸν... καὶ μὲ τὸ παρακάτω...
ἓξ' ὁ χαλκᾶς... τὰ χέρια μου μ' αὐτὸν δὲν θὰ ῥυπάνω.
Ἄκουσον, ἄκουσον, αἰρ Λό, τί λίγει ὁ Ταμίας:
«ἕξακα φορεῖς μακάριος κι' εὐλογητὸς ἐκεῖνος,
ποὺ δὲν ἐξέκλινε ποτὲ εἰς ὄρθιον ἀνεμιᾶς
καὶ νὰ πληρώσ' ὑπόσχεται τῶν δανειστῶν τὸ σμῆνος.
Ἀκοῦστε ... ἀκοῦστε ... καθένας δι προσέξῃ...
πῶς εἶπες; τὸ συναλλαγμα μιὰ καὶ σαράντα ἓξι;
Ποτέ μου δὲν 'συνείθεσα νὰ παίζω τὸν κρυφτὸ
κι' ὑπόσχεμαι φῶς φανερὰ νὰ κατεβῇ κι' αὐτό...
γιὰ τὸ δρομοσυναλλαγμα πεντέρα δίν μὲ μέλει...
«γκλὶ' ἀγκλὰ γίνεται κι' ἡ ἀγουρίδα μέλι.
Συμπαζίνει, Καλογερᾶ... φασοὺλι τὸ φασοὺλι
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον γεμίζει τὸ σακκοῦλι.
Φωνικὰ τὸ Καπιτώλιον ἐδείωσαν χηνῶν...
συμπαζίνει, Καλογερᾶ, κι' ἐν τῷ παικτοῖς μὴν παίζῃς,
καὶ πέντ' ἑκατομμύρια μοῦ δίδει στιρλίνια
ὁ Βίνσεντ ὁ Διανθυντὴς ἀλλαδαπῆς Τραπέζης.

—

Σᾶς εἶπα μία, δύο, τρεῖς, δὶν θὰ χρεωκοπήσω,
ἀπ' ἐναντίας θὰ στηθῶν 'στὰ θωρηκτὰ τῆς Μοίρας
δὸ ταχυβόλα ἐμπροστὰ καὶ δικαπέντε πίσω
καὶ θὰ τρομάξουν κανενὰς τοσοῦτους ὁλοτρᾶς.
Πετῶ χαρτονομίσματα σὲ σκευπιδῶν κοφίνι...
πίρνα, Σκουλούδη ναυτικέ, θαλασσινὸ δίλφίνι...
νὰ! μὲ τὸν στόλον σ' ἀνοικτὰ πελάγη ταξιδεύει,
τὴν μαύρην γενειάδα του μαΐστρος τὴν χαϊδεύει
κι' ἐν' ἀγεράκι μαλακὸ τὸ κῦμα γαργαλάει...
χαρὰ σ' ἐκείνους, ποῦ 'μποροῦν νὰ ῥίξουνε κανόνι.
Ὅσο πολὺ τὰ 'βρίσκομε μπαστούνια 'στὰ κουπόνια,
ὅσο γῆ' αὐτὰ γυρεύομε ἀπ' ὅλους ρεφενέ,
τόσε κι' ἐμεῖς ὑπολίζομε τὸν στόλο μὲ κανόνια
ὅλων τῶν κανονιρῆδων, Κρούπ, Ἄρμστρογ καὶ Κανέ.

—

Ποιὰ εἶσαι σύ;.. τὸ καλυμμα τῆς κιφαλῆς σου βγάλε...
εἰπὲ πρὸς τί μοῦ μειδιᾷς μ' ἀνέκφραστον γαλήνην;
σὰν τὴν Δανάην φαίνεσαι, ὅπου ὁ Ζεὺς τὸ πάλαι
κατέβη ὡς χρυσῆ βροχὴ 'στὴν ἀσπιλόν της κλίνην.
Ὦ κάλλος κόρης εἰς χρυσὸν σύρανιον τροφώσης!..
τίς νοῦς τὸ θαῦμα τοῦ Διὸς 'μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ...
ἀπ' ὅλας του τὰς ἀλλαγὰς καὶ τὰς μεταμορφώσεις
μονάχα τῆς χρυσῆς βροχῆς κατ' ἐξοχὴν μ' ἀρέσει
Ἄς ἤμουν πρὸς στιγμὴν κι' ἐγὼ Δανάη εὐτυχὴς
καὶ Ζεὺς εἰς ὅλους ἄγνωστος νἀλθῇ 'στὴν κάμαρά μου
ὡσὰν ψιχάλα καὶ σταγὼν χρυσοπερίσσου βροχῆς
καὶ νὰ μοῦ 'πῇ «τρελλαίνομαι πρὸς χάριν σου, κυρά μου...
θέλεις χρυσόν, Δανάη μου, ποῦ ὅλοι γυρεύεις
καὶ καθε τόσε ἐι' αὐτὰ μαραίνεσαι καὶ ῥίβεις;
ὅσον κι' ἂν θέλῃς ζήτησε, ὅσον κι' ἂν θέλῃς πάρε,
κι' εὐθὺς τὴν ἀναγκαστικὴν ἀπὸ τὸ μέσον ἄρε,
νὰ πάσῃ τὸ συνάλλαγμα καὶ τὸ νκπολέόν
καὶ δίκα χρόνων κι' εἶσαι νὰ πληρωθῇ κουπόνι».

—

Ὦ θέαμα θεσπέσιον!.. πασᾶς μὲ τὸ τσουβάλι...
ἰδοὺ Θεὸς ἀντίκρυ μου καταχρυσὸς προβάλλει...
νὰ κι' ἡ Δανάη προχωρεῖ... ἐλθὲ νὰ μὲ γλυκάνῃς...
σ' ἐγνώρισα, σ' ἐγνώρισα, καὶ νάζια μὴ μοῦ κάνῃς.
Ἐμπρός σου κύπτω ἔνδακρυς καὶ σὰν τὸν Ἀρχιμήδη
πρὸς σέ, Δανάη, προσφιλὴς τοῦ Ἀκρισίου κόρη,
δός μου χρυσόν, ἀναρωῦ, κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῇς κρομμύδι
τῆς Πάρνηθος καὶ τοῦ Τρελλοῦ μετακινῶ τὰ ὄρη.

—

Ὦ θέαμα παράξενον!.. ὁποῖον βλέπω πλῆθος!..
καθένας εἰς τὰ χέρια του χρεώγραφα ἑκατῷ
καὶ σύρων καὶ συρόμενος γρονθοκοπεῖ τὸ σπῆθος
καὶ πάντες ἀλορώρονται κι' ὀπίσω κι' ἐμπροστά.
Βρυγμὸς ὀδόντων καὶ τριγμός... Ραχὴ τὰ φόντα κλαίει
κι' ἀκολουθοῦν ἀγέρασται καὶ παίκται φωσκάλεοι.
Τοὺ!.. κοντά μου ῥοβόδοῦν σὰν Βανδάλοι, σὰν Οὖνοι..
νὰ κι' ἕνας μὲ σγουρὰ μαλλιὰ κι' Ἑβραϊκο πηγοῦνι.
Στάματα σέ παρακαλῶ κι' εἰπὲ μου πῶς καὶ τόσα;

—

(Ἐπ τοῦ καθρέπτου μιὰ φωνή: «Σουρῆς καὶ πεντακόσια»).

—

Τρ. Α! σὲ γνωρίζω, μὰ καλὰ τὴν ἐποχῆς, τσιρούτη,
ποὺ πρόσμενες ἀμίθητα περιθωρίων πλοῦτη,
ἀλλ' ἐχι θάρρος... ῥόδινον τὸ μέλλον σου προσβλέπω
κι' εἰς χρεωγράκιον ἀγοράν δευτέραν σὲ προτρέπω.
Στὴν μπόρσα τὴν Ἐγγλέζικη ἀφοῦ πάλιν ὁράμι,
στέψε μὶ περιθώρια τὰς ἄκρας τῶν κοτσάρων,
καὶ πᾶς πιστεύων πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὸν πίμψαντά με
ἔχει ζωὴν αἰώνιον καὶ κέρδη χρεωγράφων.

—

Μὰ νά! πιρνᾷ κι' ὁ Βασιλεύς... μακρὰν μὴ τὸν ταστίσετε...
ὁ Τιλταρχης τῆς Ἀΐλλης πκρίσκεται κοντά του...
αἰρ Λὸ καὶ Ροῦ παρακλῶ ἁμίσως χαιρετίσετι
τὸ πρόσωπον τὸ τριλαμπὲς τοῦ Μεγαλειοτάτου.

—

(Ἡ Μαχαιροῦ σὰν εἶκσι καλακαιρῶν κοπέλα
τὸν Βασιλέα τραγουδεῖ μὲ τόνον ἀναρμένιον...
ὁ Ροῦ κι' ὁ Λόου χειρετοῦν καὶ βγάζουν τὰ καπέλα
κι' οἱ παπαγάλοι τὸ γνωστὸν ψελλίζουν *Πυλυχρόνιον*).

—

Τρ. Ὦ Βασιλεῦ, ἀνίτηλαν τρισευτυχεῖς ἡμέραι...
εἰς δυστυχίας καὶ χαρὰς ἀνύθυνος ὑπάρχεις...
μαζὶ μὲ τοὺς Βουδουρηδὲς ἐώτκζε καὶ χαίρε,
Βουδούρης Πρόεδρος Βουλῆς, Βουδούρης Ταλτάρχης.
Παρῆλθε πλέον, Βασιλεῦ, ἡ μήνις τοῦ Κυρίου,
ὅκου θερμὴν προσφώνησιν τοῦ νέου Πρεσβεύου,
ἔσο καθ' ὅλα μπὸν βιβέν μὲ τάνθρωπα σου κάλλη
εἰς γεύματα Βασιλικὰ καλοφαγᾶδες καλεῖ.
καὶ 'ὅλους κακοστεμάχιζε τοὺς ξένους Πρεσβευτάς
καὶ 'μὲ καὶ τοὺς Συμβούλους σου καὶ φίλους Βουλευτάς.
ποὺ μὲ χαρὰν τοὺς φόρους μου ἐδέχθησαν μεγάλην,
κατ' ἄρθρον δὲ καὶ σύντελεν θὰ τοὺς ψηφίσουν τάλιν.

—

Ἡ πλειονοψηφία μου, καθὼς καθεὶς γνωρίζει,
θὰ μίνῃ ἀναλλοίωτος, κι' ὁ Ῥάλλης δι σφυρίζῃ
Οὔτε τὸ Στέμμα δι' αὐτὸν ποσῶς δὶν σαγανεύεται,
ἀλλ' οὔτε καὶ τῆς στάνης μου κανένας Βουλευτής,
καὶ μόνον ὁ Σταυρόπουλος τὴν δεξιὰν ἀρνεῖται
κι' ἐλεύθερος προτίθεται νὰ μείνῃ ἀκόπευτος,
καὶ νὰ ψηφίζῃ σύμφωνα μὲ τὴν συνείδησίν του,
τὸ γοῦστο του, τὸ κέφι του, καὶ τὴν διαθεσίν του.

Μόνον ἐκείνος τὄστριψε μὲ πάθος καὶ χολήν,
τὸν παραπῶρε δὲ θυμὸς 'στοῦ λόγου του τὸ ρεῦμα,
καὶ εἶπε *Καημοβούλλιον* τοῦ κράτους τὴν Βουλήν,
ἂν καὶ τοιαυτὴν ἐκφρασιν ἀντίκειται 'στὸ πνεῦμα
τῆς γλώσσης τῆς δημοτικῆς καὶ τῆς καθαρευούσης
καὶ συζητήσεις ἤκμαζαν πκντοῦ τῆς Πρωτευούσης.

—

Ὦ Βασιλεῦ, ἰσχὺς λαοῦ, βουλὴ Θεοῦ καὶ λόγε,
ἀμέριμνος μὲ Πρεσβευτὰς καὶ μὲ Συμβούλους τρῶγε,
κι' ἂν ἕνας κι' ἄλλος σκλαβὸς γιὰ τὰ κουπόνια κλαίγεται
ἐνῶσω εἶμ' ἐγὼ ἐδῶ καρβὶ νὰ μὴ σοῦ κλέγεται.
Τὸ τελευταῖο του ἀτοῦ ὁ Λόρδος σου κι' ἂν παίξῃ,
ἂν μὲ καημὸ χρυσῆ βροχὴ δὲν γίνῃ ἄλλος Λοῦτσα,
γιὰ τοῦτον ὅμως Καθαρὴ Δευτέρα δὲν θὰ φέξῃ,
μήτε ποτὲ θὰ τοῦ δοθοῦν 'στὸ χέρι τα παπούτσα,
μήτ' ἰδιοκν θὰ σοῦ ζητῇ ἐκ τῆς Ἀΐλλης φευγάτος...
θἄνει τοῦ Δέρνερ πάντοτε παπουτσωμένος γκτος.
Ἐμεῖς βεβαίως, Βασιλεῦ, ποτὲ δὲν θὰ μαλλώσωμε,
εἰς ἕναν ὕλιο μὰ φορὰ τὰ ῥοῦχα μας θ' ἀπλώσωμε,
θὰ σοῦ φορέσω μόνες μου κατακρύσων πορφύρκν,
μὲ Ποσειδῶνος τρίαινκν τὸν πόντον θὰ κτυπήσω.
καὶ σὺ θὰ πᾷς 'στὸ Αἶξ-λὶ-μπὲν μὲ μαῦρην κι' ἄστρην Μοίραν
καὶ μπούμ κανόνια κι' ἀπ' ἔμπρος, κανόνια κι' ἀπ' ὀπίσω.

—

Ὦ θέαμα θεσπέσιον ἀρρήτου εὐφροσύνης!..
τί βλέπω;... κι' ὁ Συμόπουλος ὁ τῆς Δικαιοσύνης...
κατόπιν του ἀμέτρητοι γογγύζουν ὀφειλέται
κι' ἐκεῖνος μὲ χαμόγελο τοὺς λίγει ἡμὴ μοῦ κλαῖτε...
εὐφράνθητε, σκιρτήσατε, πκντοῦ μετκχρυθμίσεις,
καὶ κατκργοῦνται τοῦ λευκοῦ προσωπικαὶ κρατήσεις...
εἰς τὸ ἑξῆς ἐλεύθερα καθένας δι δανείζεται...
'στὸ φρόκκο δὲν θὰ κάθεται νὰ ξιροτηγανίζεται».

Νὰ νά !., πλῆθος ὀρειλετῶν ἔμπρος του γονατίζει
καὶ τοῦ φιλεῖ τὰ χέρια του καὶ τὸν παρακαλεῖ :
κ' ἐκεῖνος χαρτοφυλάκειον τῆς Θέμιδος νὰ πίρνῃ,
γιὰ καταδίκους καὶ πτωχοὺς τὸν σπόρο του νὰ σπέρνῃ,
νὰ ξιφοκικκαλίζωμε μπικατσαις τρυφερές
καὶ τὸ γυρό σου κόκκαλο ν' ἀγιάσῃ τρεῖς φορές.
'Ολ' οἱ χρεώσται σ' εὐλογοῦν ἐλεύθεροι γιὰ πάντα
κι' ἕνα χρυσιλιφάντινον σκαλίζουν ἀδράχτο.
Τί βλέπω... κι' ὁ Διαγγελὴς, τῶν τοκιστῶν τιμή...
τὸν Ὑπουργὸν τῆς Θέμιδος μὲ λύσσαν βλασφημεῖ...
νὰ νά !.. χρυσὰ ἐνίχυρα, ῥωλόγια, σακεράκες..
βρωτοῦν κανόνα πίσω του καὶ μάσκυλα καὶ τράκες...
ἀκούει τὴν κατάρηση καὶ κατωχρὸς κλονίζεται
καὶ πάν' Ἰούδας ὁσοσεβὴς σκληρῶς ἀπαγχονίζεται.

—

Ἀναργυρε Σιμόπουλε, σοφὲ δικαιοκρίτα,
ἡ Θέμις καὶ τὸ Δίκαιον μαζί σου πάει ντρίτα...
ὅλον τὸν κόσμο 'σκλάβωσες μὲ τὸ κατόρθωμά σου,
ἀλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ ν' ἀλλάξῃς τόνομά σου.
Ἀνάργυρος νὰ λέγεσαι καθόλου δὲν ταιριάζει,
τῶν Ἀναργύρων τόνομα τὰ νεῦρα μου πειράζει.
Ποὺ ὑρίθηκες 'στὸ πωρινὸ τῆς φτώχειας παντοῦρι
Ἀνάργυρος νὰ λέγεσαι καὶ σύ, εὐλογημένε ;..
ὅταν δὲν εἶχες κάλπικο σ' ἐρώναζαν Ἄργυρη
καὶ τώρα ποὺ τὸν ξεφυσᾷς Ἀνάργυρο σὲ λένε.
Σκνάβαπτίσου 'γρήγορα μὲ ἄλλο σεβαστόν,
σὺ φέρνεις τὴν τσαναμπατιὰ μὲ τοῦτο τόνομά σου,
γιατί κτυπᾷ πολὺ κακὸ σ' αὐτιὰ τῶν δανειστῶν
καὶ τότε συφορίλια σου καὶ πήγαινε κρμμόσυ.
Κριτὴ ν' ἀλλάξῃς τόνομα κι' Ἄργυρη νὰ σὲ λένε.
μὴν κάνῃς τὰ ματάκια μου δλημερὶς νὰ κλαίνε.

—

Κι' ὁ Θεοτόκης ἔρχεται... τί σοβαρὸ ποὺ τρέχει !..
ἔρχεται πυριτωδῶς σκυμμένος σὲ μιὰ κόχη.
Δὲν τὸν πτοοῦν ὡς ἄλλοτε τῶν φουστανῶν γλυκάδες,
ἐλέγχει αὐστηρότατα τῶν δρόμων τὰ χαλίκια,
ἐμπρός του πολυπλόκαντοι διαβάτινων φιστικέδες
κι' αὐτὸς δὲν παίζει ὕπνος πρὶν μονὰ ζυγὰ φυστίκια.
Ἔλεγε, δουλειὰ καὶ πρωτοπ... ἄλλαιος, Θεοτόκη,
μηδὲ ζυγοὶ μηδὲ μονοὶ θὰ πληρωθοῦν οἱ τόκοι.

—

Νὰ κι' ὁ Δραγούμης ἔρχεται, ὁποῦ τοῦ Λαχταρὴ
τοὔδωσε καὶ 'κατάλαβε μὲ μίαν δεκαεπταν...
ἐγγράφων διπλωματικῶν τὸν καμπουριάζουν βάρη
κι' ἡ Ρουμανία τοῦ ζητεῖ συγγνώμην μὲ τσεπίνωσιν.
Πάει κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα... ἴλιδη μιὰ χαρά...
ὄρξὲν κοντὰν θὰ πάρωμε τοῦ Ζάππα τὸν παρά,
καὶ θὰ τὸν μεταφέρωμεν ἐκ πάσης Ρουμανίας
εἰς τὸ κλυδωνιζόμενον Ἑλληνικὸν ἀκάτιον,
καθὼς μετέφερε ποτὲ κι' ὁ εἰσεβὴς Αἰνείτης
τοὺς ἐφεστίους του θεοὺς εἰς τὸ ἀρχαῖον Λάτιον.
Κι' ἄλλα χρυσᾶ εὐτύχημα, κι' ἄλλα ῥαχάτ-λουκοῦμι...
ὁ Λαχταρὴς δίεται τοῦ κρατικοῦ Δραγούμη
ν' ἀνανεώσωμεν ὡς πρὶν τὰς φιλικάς μας σχέσεις
κι' ὁ Στέφανος τοῦ ἔκραζε 'στὴν γλῶσσα σου νὰ δίσῃς...
ἐγὼ δὲν καταδέχομαι ὅτον κι' ὄν εἶμαι νάνος
νὰ πρίρω σχέσεις φιλικὰς μὲ σένα τὸν καποῖδη...»
μωρὲ ἀμὰν γιὰ τὸ Θεό, τοῦ λέγει ὁ Ρουμάνος.
καὶ τέλος 'στὴν περάδηκαν ὁ Στέφανος ἐλδῖοι.
'Ανανιοῦντ' αἱ σχέσεις μας μεθ' ὑπερηφανείας,
ὁ διπλωματης δι' αὐτὸ φουσκόνει σὰν τουλοῦμι,
κι' ὁ τῆς Ἑλλάδος Βασιλεὺς μὲ τὸν τῆς Ρουμανίας
ἀπαζόνται θερμότατα παρόντος τοῦ Δραγούμη.

—

(Μ' ἕνα ποτῆρ' ἡ μάγισσα νερὸ βρασμένο πίνει,
κατόπιν δὲ 'στὸν κύριον Πρωθυπουργὸν τὸ εἶπεν,
ἐκεῖνος δὲ παραφορὲς τἀδεξιάζει μονοροῦμι
κι' ἡ στριγγλα γύρω του ποτῆ σὰν πιτελοῦδα κούρη,
κι' ἄκουστ' ἔξαφνα φωνή,
ποῦ καὶ τῆς πέτρας συγκινεῖ :
«τὸ πιπίνι τὸ πιπίνι
τὸ νερὸ ποῦ πίνω πίνετε.
κι' εἰς ἄλλην νέαν ἔκστασιν ὁ σὶρ Τρικούπης κίρεται
καὶ πάλιν πρὸς τὸ κάτοπτρον ἀκουσιόθτως φέρεται).

—

Τρ. Τὰ γόνατά μου κάμπτονται... τὰ λύνει κρύος τρόμος...
αἰμοστατῆς ἀντίκρυ μου ὀρθοῦται λαιμοτόμος...
ὁ νοῦς μου στροβιλίζεται εἰς ὕλεγγον καὶ ζάλην...
κανεὶς 'Ασημακόπουλον θὰ κόψουν καὶ Μιρκάλην ;
ὅλοι προσκλώσαν ἐκεῖ αἱμοστατῶν βλέμμα...
ὁ περιούσιος λαὸς πῶς ἀγαπᾷ τὸ αἷμα !...
κι' ἐκεῖνος ποῦ μ' ἀπαθίταν ἀγρίου μακελάρη
μιᾷ καρμανιόλα θέβαζε οἱ καθὶ ἀγκωνάρι,
ἐκεῖνος μόνον πράγματι λεφρίλης θὰ ἦτο
καὶ θὰ τὸν ἐξευσύραιναν τὰ πλήθη μὲ τὰ ζήτω.

—

Ἰδού... κατακοκκινισαν τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι...
ὡ θεαμάτων θέαμα περφέθμον κι' εὐφρόσυνον...
οἱ τῆς Ἑλλάδος δανεισταὶ καρατομοῦνται ὅλοι
κι' εἶναι πικρὸν ἀνάθεμα τὸ μόνον των μνημόσυνον.
Νά ! τοὺς ἀπειρόλισε ἡ φοβερὰ μαχαῖρα...
κόρτε τους τοὺς κανάγιδες μὲ μία πέρα πέρα...
Θεέ μου !... νὰ κι' ὁ μύστερ Λό... νικρώσιμος σιγή...
ἕνας μακρὺς ὀρακοπάππας τὸν ἐξομολογεῖ.
Τί κρίμα !.. θὰ πετσεκοπῇ κι' αὐτὸ τὸ Ἐγγλεζόπουλο...
λοξοκυττάζει ποῦ καὶ ποῦ μὲ τρόμον τὸ λιπόβι,
καὶ δίχεται 'στὸ στόμα του σὰν τὸν Ἀσημακόπουλο
ἓν φίλημα φιλανθρωπον τοῦ Παρασκευαΐδη.
'Απόφασις δικαία ἔσται... κι' ὁ Λὸ νεκρὸς θὰ πίσῃ...
ἐπάνω 'στὸ ἱκρίωμα ὡς ὁ Μιρκάλης κραζει :
« Ἕλληνες συχωρᾶτε με καὶ ὁ Θιὸς 'σχωρέσοι,
κι' ἂν δὲ μὲ συχωρέσετε ὁλοῦτ' δὲν πειράζει.»
Μά νὰ ! θὰ κόψουν καὶ τὸν Ρου... κι' αὐτὸς κατὰ διαβόλου...
παρακαλῶ σε, Βασίλειε, μὴ δώσῃς χάρη δίβλου
πρὸς αἱμοδόρον δανειστὴν κι' ἐξελεγκτὴν κανένα
κι' ἂς πίσουν τα κεφάλια των αἱματοκυλισμένα.
Θὰ βαλω 'στὰ κανόνια μας τῆς κάρας των γιὰ μπόμπαις
καὶ τότε καθε φίλος μας κι' ἐχθρός μας θὰ σκάσῃ
μὲ σκλπιγγας του ἱππικοῦ κατὶ μὶ χωνὶ κακὶ τρόμπας
πῶς ἡ Ἑλλὰς πρώριστας πραγματικῶς νὰ ζήσῃ.

—

('Ωσεὶ μανιόμενος δρομᾷ μὲς 'στὸ γυαλὶ καὶ πέρτει
καὶ κανει χίλια θρύμματα τὸν μαγιὰ καθρέφτη.
Σωπᾷς κι' ὑπόκωφος βροντή, τὰ ῥαρια τρίζουν ὅλα.
ὁμοίως ὡς ἐκ θαύματος ὁ Ροῦ κι' ὁ Λόου χάνονται,
οἱ παπαγάλοι μαίνονται μὲ τὴν κοκκινοκῶλα
καὶ μὲ φριχτὸν οὐρλιαχμα τὰ δυὸ τσακάλια σμένονται,
κι' ἡ Μαχαιρού τα τόσα της τιλιγένει μαγικὰ
καὶ 'στὸν Τρικούπην ὁμιλεῖ μὲ κορακιστικά.

«Τρὶκ κούκου πῆκη.
Λόκε τύκου, Ροῦκου,
κάκκ νόκκ νίκι
πέγκι τσίκι... κουκκουν.)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ *Προαστείου* κουκορτος πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενήντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα.
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητική μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ῥωμιὸς τὴν ἐβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ἕξη ὅρους μόρη	— **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
ω' ἔτσι ἔχει ἐξυνάδα	— κ' ἔπειτα μοῦ κατάλαβα.	Κ' ἕνα φύλλο ἂν κοπῇς	— ἔγινες συνδρομητής,
Συνδρομητὸς τὰ δέκαμπα	— γιατὶ ἐκεῖνα δὲν ἔχομε.	κι' ὅπορος τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν σὴν μαῦρο φίλι.
καὶ 'στοὺς Ἀθηνῶν τὸν πόνον	— καὶ εἰς τὴν ἐλλειψίν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ἔξως σβέρκια καὶ ἀντανῶν.	Γιὰ τὴ σόρα καὶ τὴ μόρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Πέντε τοῦ Δεκεμβρίου,
βοη Βουλευτηρίου.

Πούντος τετρακόσα δέκα,
κτύπα, Λόρδε, κοὶ παλέκα.

Τὸ τραπέζι τοῦ Βουλοῦρη
μὲ μεγάλο νταβατοῦρι.

(Στὴς Μεγάλης Βρεττανίας τὸ λαμπρὸν Ξενοδοχεῖον
ἔκαμε τσιμπούσι πρώτης ὁ Βουλεύρης τῆς Βουλῆς,
κι' εἰς ἐκεῖνο προσκλήθη καθ' ἐξαίρετον στοιχεῖον,
ὁ Τρικούπης καὶ καθένας Ὑπουργὸς τοῦ σιδήτσαλλῆς.
Κανταρτζῆς ὁ Πρεσβεύων κάπου κάπου ἐν σπουδῇ
κι' ἀντιπρόεδροι μεγαλοι, ἕνας κι' ἕνας δηλαδή.
Ἤπιαν κι' ἔφαγαν ἀπ' ὅλα, πουλιὰ, σκαμπόνιας, ὀρτύκι,
ὁ δὶ Σαΐλερ κοντὰ των ἐβρούσα τὰ λαγοῦτα,
κι' ὁ Τρικούπης εἶπε ταῦτα μὲ ποτῆρι Καμπενίτου
κι' ἐθελξε τοὺς περιτόρους ἡ μελίρρυτος φωνή του).

—

Τρ. Ἐξ τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς πρωτίνω τὴν ὑγείαν,
ποὺ τῶν κανόνων τῆς τηρεῖ πιστὸς τὴν λειτουργίαν,
ἀλλὰ πρωτίνω ἐνταυτῷ κι' ὑπὲρ ἐκείνων ὅλων,
ὁποὺ μαζὶ μας ἔπαιξαν σὺχὶ τυχαῖον ρόλον,
κι' εἰς ἄλλο μας συνέδριμον πιδίων ἀκανθώδες
κι' εἰς τοῦτο τὸ παιδίον μας τὸ μεγαλοπρεπές.
ποὺ μᾶς ἐμίθωσε κρικοὶ πακτιδαπὸν κι' ἐνδοῦς
καὶ μεθυσμένοι βλέπομε κατωσύρτικες προκοπαῖς.
Πρὸς τὸν Ἄργυρη Κανταρτζῆ τὸν λόγον τώρα στρέφω.
ὁμιλῶ μὲν πρόσωπον κι' εἰς τοῦτον νὰ πληρώσω,
τόσην ἐ' ἀγάπην σήμειον πρὸς τὸν Ἄργυρη τρέφω,
ποὺ μοῦχρυσε διαθέσει νὰ τὸν ἐξαργυρώσω.
Γειά σου, Ἄργυρη, Κανταρτζῆ, θαυμάζω τόσα σου,
κι' ἐπιτρωμὶ μὲ πάντοτε νὰ καθόμαι σιμά σου.
νὰ σοῦ χαϊδεύω κάπτε τὰ σιβάστα σου τρίχια
καὶ ν' ἁρμενίζω σόριος μὲ ὄνειρ' ἀσημένιο.
Ὅσων αὐτὸ σου τόνομα 'μπορεῖ νὰ μὲ γλυκάνῃ
σὰν κάντιο, ροδοζάχαρι, κι' ἀθάνατο σιρμπέτι,
τόσε πολὺ πικραίνομαι καὶ νευριὸ μὲ κάνει
τοῦ Σιμοπούλου τόνομα τοῦ πρωτοτσαναμπέτη.

—

Ἐβίβα μας, ἐβίβα μας... τσουγκρίστε τὸ ποτῆρι...
δὲν θὰ 'βρισθῇ τὴν σήμερον κανεὶς νὰ μᾶς εἰκτείρῃ,
κι' ἡ πίστις μας ἀνάπτεσα μὲ πληρωμὰς ἂν βγαίνῃ
μὰ 'τέλειωσε τὸ δάνειον μὲ τὸν Ἀθηναγίνη.
Τὰ μέλλον ἐξετρέλισε τὰ γόνατά μου κάμψας
ἐνώπιον Ἀργυρῶν καὶ φίλων Ἀναργύρων...
ἐβίβα βίσι, βρὲ παιδιὰ, κι' ὁ ξενοδόχος Λάμψας
μετὰ τῶν σιρβιτόρων του καὶ πάντων τῶν μαγείρων.

—

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μὲ κέφι,
τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ Κανταρτζῆς προσέφη.)

—

Κλν. Εὐχαριστῶ, Πρωθυπουργέ, ποὺ πάντα τρίμα πᾷς
καὶ τόνομα μου μ' ὕφωτα μεγάλον ἀγαπᾷς,
ἀλλ' ἔπρεπε πραγματικῶς του μίγας καὶ πολὺς
ἰμὲν πάντα Πρόεδρος νὰ βάζῃς τῆς Βουλῆς.

καὶ τόνομά μου θἄφηνε εἰς τῆς δουλειᾶς σου γεῦσι...
μὰ σὺ ἐπῆγες Πρώτερα νὰ κάνῃς τὸν Βουδοῦρη...
γιὰ 'μὲ ἡ ψίχα τοῦ ψωμιοῦ, γιὰ τὸν Βασίλ' ἡ κόρα...
τράβα λοιπόν. Πρωθυπουργέ, τὸν ἐλεύθερό σου τώρα,
καὶ ὕστερ' ἀπὸν φραγκόπαπας τὸ ντόμινο μπαμπάκο
καὶ καθὲ τόπο γυρίζε γιὰ τόλους μὲ τὸν ἴσκο.

—

Ἐπίτρεψε, Πρωθυπουργέ, νὰ καθωμαι κοντά σου...
γνωρίζω τὸ σκελέτι του, γνωρίζω τὸ σεβντά σου,
γνωρίζω τίνασι σήμερα, ποῦ τὰ πυγγρα μας κλαίνε,
ν' ἀκούσῃς ἔνα φίλο σου Ἄργυρη νὰ τὸν λίνε. «
γνωρίζω 'στους καιρούς αὐτούς, ποῦ πικροκαταιδεῖς
κι' ὑπερμάρτυς ἔγινες καλὸς γιὰ καλαντᾶρι,
μὰ τί λαχτάρα θἄθελες τὸν Καντορτζὲ νὰ ὔβῃς
νὰ ζύγιζε ἕλακερο ἀσημικοῦ καντάρι
ἀλλ' ἂς μὴν πικρανώμεθα μὲ τέτοια γωρατά...
ἄδωνατον τἄδυνατα νὰ γίνουν δυνατά.
Ἐσὺ μεγάλους πειρασμοὺς πολλαῖς φοραῖς ἐνίκησες
κι' ἔσκιψες καθὲ μασκαρᾶ καὶ λασπάνου μοῦρη...
ἐλᾶτε σου, Πρωθυπουργέ, ἂν καὶ πολὺ μ' ἀδίκησες
καὶ πεύθει Πρώτερα Βουλὴ νὰ κάνῃς τὸν Βουδοῦρη.

—

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ 'στὸ κρασὶ τὸν πόνο του 'λησμόνησε
κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος τοιαῦτα προτερώνησε).

—

Σιμ. Ἐβίβα κι' ὁ Βουδοῦρης μας καὶ σεῖς κι' ἡ φίλη Θέμις...
ἐὰν εἶμ' ἐγὼ, Πρωθυπουργέ, γρουσούζης καὶ βερέμης,
κι' ἂν, φίλοι ὁμοτράπεζοι, ἐκ γενετῆς μου ἔχω
τὸν 'Αναργύρων τόνομα, Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἀκούραστος καθὼς ἐκεῖνος τρέχω
ἐκεῖ ποῦ μὲ πριονίσιον ἡ χαρὶς τοὐρανοῦ.
Ἐγὼ μικαὶ πανταχοῦ παρὼν, θὰ μαθῃτὶ δ' ἐσχάτως
πῶς ἐξιὰ κι' ἀριστερὰ ἐπῆγανα τρεχάτος
γιὰ νὰ τελειώσω τὴν δουλειὰ μὲ τὸν 'Αθηναγίνη
καὶ κάπως ἀξιοπρεπὴς ἡ σύμβασις νὰ γίνῃ.
Ἀπὸ τὰ Νομισχέδια μανούτσ δὲν ἀνάσανα,
κοντεύει δὲ μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ ὁ νοῦς μου νὰ στουπίρῃ,
κι' ὁ κύριος 'Αναργυρὸς πολλὰ ὑπέστη βάσανα
ὡς ποῦ τοῦ νέου κουπονιοῦ νὰ εὕρῃ τὸν 'Αργυρῆ.

—

Ἐβίβα κι' ὁ Βουδοῦρης μας καὶ σεῖς κι' ἡ φίλη Θέμις...
ἐὰν εἶμ' ἐγὼ, Πρωθυπουργέ, γρουσούζης καὶ βερέμης,
κι' ἂν λέγωμαι 'Αναργυρὸς, μὰ πηλαλῶ ὁρμαῖος
καὶ μπράτσο μὲ τὴν Θέμιτα δὲν σκιζόμαι βεντᾶ
σαν πρόκιτσι ν' ἀγοραθῇ ἀγρὶς τοῦ Κεραμίου
κι' ἀργύρια 'στῶν δανειστῶν νὰ 'μπῶν τὸν κερβανᾶ,
ἂν δὲ καὶ νέους δανειστὰς καθίσωμε 'στὸ χέρι
ἡ Πιστωγία ἐξιὰ πιστεῦω νὰ τὰ φέρῃ.
Στὸν κύριον 'Αναργυρὸν τῆς Θέμιδος θεριᾶτε,
πλὴν τὴν συγγνώμην σας ζητῶ καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε
ἂν μὲ θυμὸν παράκαιρον τὴν πρέπουσαν ἐτόντσα
καὶ τὸ 'δικό μου τόνομα σὺ πάρε τε γειτόνισσα.

—

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν
τοιαῦτα προτερώνησε μὲ πάθος λυρικόν).

—

Θεσ. Ἐβίβα σες ἀναφωνῶ μὲ φλέγοντων ψυχήν...
τὰ ἔργα τὰ ὀνομάσια βαθίζουν κατ' ἐχτῆ.
Κι' ἐγὼ τοῦ γένους τὸ καλὸν ἐπιθυμῶν καὶ στέργων
ὅτι τὴν νέαν συμβᾶσιν σοροῦρι ὑπηρέχαρεν,
τὸ δὲ Ταμεῖον, κύριοι, τῶν ὀνομασίων ἔργων
ἠνώθη μὲ τὸ Κεντρικὸν οἰκονομικὸν χάρην
μὰ κι' ὅταν ἦτε χωριστὸν καὶ τώρα ἡνωμένον
θὰ μένῃ ὅπως ἔμενεν ἀπὸ παρὰ παρθένον.

Κι' ἐγὼ στοῶν συνδυασμῶν καὶ γέννημ' καὶ θρέμμα
βλέπω πῶς ἂν ἐνώσωμεν πολλὰ μαζὶ Ταμεῖα,
κι' ἂν ἐξ ἑνὸς μεταγγισθῇ σ' ἄλλο Ταμεῖον αἷμα
δὲν θἀρπίσεται ποσῶς ἡ τόση ἀναιμία,
ὡς ποῦ πεταὶ καὶ κόκκαλο 'στὸ τέλος κατεντοῦν,
ἀδίκως δὲ μ' ἐντάλματα τῆς πόρτας των βροντοῦν.

—

Ἐβίβα μας, ἐβίβα μας... ἡ ὀνομασία τάξις
ἐξηφανίσθη κατ' αὐτὰς, ποῦ εἶναι νὰ τρομάξῃς.
Δι' ὅλα τὸ καθῆκεν μου εὐσυνειδήτως τόσαν,
οὐδὲ στιγμὴ σολύτιμος ἐπὶ μακρὺν χαντᾶκι,
καὶ μέσα κι' ἔξω ἔστηκα γιὰ φυγοδίκους δόκανα
καὶ καθὶ μπούρες εἰς αὐτὰ ἐντύχως συλλαμβάνεται.
Μεγάλην χαρὰ κατ' αὐτὰς κοφκλεικεν ἡ χώρα,
ἡσυχάσαν περίχωρα, πολίχνια καὶ πόλις,
κι' ἕνα γνωστὸν φυγοδίκου δὲν ἔπιασα ὡς τώρα,
ποῦ πρὸ πολλοῦ φυγοδικεῖ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὅλης.
κι' ὅσον ἐλπίζουν κατ' αὐτοῦ συλλήψεως ἐντάλματα
τόσον ἐκεῖνος χάνεται μὲ γιγαντώδη ἅλματα.
Τὸν κυνηγοῦν ἀρίστησες, τὸν κυνηγοῦν καὶ δοῦλοι,
καὶ ἕξια κι' ἀριστερὰ τοῦ στήνουν κομπολοῦλι,
πρὸς καταβίωσιν πλῆθος ἀποσπασμάτων τρίχες.
ἀλλ' ὁ μαγκούρης φαίνεται πῶς πιάτιμος δὲν ἔχει.
κι' ἀκράτητος πηδᾷ φραγμοὺς, χαντάκια καὶ πελούκια,
καὶ τέλος πάντων ἄπρακτα γυρίζουν τὰ μπουλούκια.
Τώρα πρὸς δυσθεώρητον πρεβαίνει κορυφὴν,
τώρα πρεσίρπει κατὰ γῆς ὡς ταπεινὸς κοχλίας,
ποτὲ τοῦ Ναπολέοντος λαμβάνει τὴν μορφὴν
καὶ πότε τῆς περικλεοῦς Ἀνάσσης τῆς Ἀγγλίας.
Γνωστὸν ὑπάρχει τόνομα τοῦ φυγοδίκου τούτου,
κι' ἂν συλληφθῇ γερεμίζεται χαρτῶν μεγάλη στίβα
κι' ἡ πίστις κινδυνεύεται τοῦ ὁμοσίου πλεύτου,
ἀλλέως βάρτα χαλαστὰ καὶ τριῶν φορᾶς ἐβίβα.

—

(Τοιαῦτα παρελάλησε περὶ τῶν φυγοδίκων
κι' εἶπεν αὐτὰ ὁ κύριος Σκευλούδης τῶν Ναυτικῶν).

—

Σκευ. Ἐβίβα μας, ἐβίβα μας... τοὺς ὤμασμε 'στ' αὐτιὰ
καὶ πάλι τὴν γλυτώσαμε μὲ μιὰ καλὴ βουτιά.
Σὲ καθεμιᾶ περίστασι καὶ μάλιστα σὲ τοῦτη
δὲν εἶνασι πιὸ καλλίτερο ἀπὸ τὸ μικρεβοῦτι
Προπίνω ὑπὲρ ὅλων σας καὶ τοῦ κοινοῦ καλοῦ
καὶ τρῶτε τὸν περίδρομο πρὶν βγκλέτε λιβίθιες,
καὶ γιὰ νὰ μὴ βουλιάξετε 'στὸν πατο τοῦ γιαλοῦ
νὰ εἶνετε 'στους ὦμους σας ὅλοι νεροκολακίθιες,
καὶ δίμνη θἀ σας φαίνεται κι' ὁ πιὸ βαθὺς γιαλὸς
καὶ 'στοὺς ἄφρους θἀ στέκεστε καθένας σὰν φελὸς.
Βουτᾶτε 'στον Ὠκεανὸ καὶ 'στὰ ξερὰ πηγάδια,
μιμεῖσθε 'στὸ κολύμβημα κολυμβητὰς σουσούς,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐρρίξαμε καινούρια παραγάδια
κι' ἀνέλπιστα ψαρέψαμε καφάλους καὶ ροφούς.

—

Ἐβίβα μας... σωριάνεστε 'στῶν πατηριῶν τοὺς κτύπους...
σκόρδα 'στοῦ Λόρδ τὰ στραβὰ, κρεμμύδια καὶ 'στοῦ Ρού,
καὶ δέσμιον ὀγόμεθα τὸν στόλον 'στοὺς Φιλίππους,
'στὸ Κερκυσίνι ὁλικὴν καὶ 'στὴν Κερκυδαρού.
Ἐδραπίσας χειρατὰ τὴν πλειονοψηφίαν
κι' ἐγὼ εἶμ' ἔτοιμος μὲ σᾶς νὰ θύσω κι' ἀπολέσω.
ἐὰν καὶ τὸν Διάδοχον μαζὶ μὲ τὴν Σοφίαν
εἰς ἄλλο μεγαλοπρεπὲς πεδίον θἀ καλίσω,
ἤγουν θἀ δίνωσι πρὶς αὐτοὺς τρικούβερτο τσουμπούσι.
ὑπεύ κι' ὁ φίλος μου Συγγρὸς θἀ ῥρίξῃ σὰν τάκούσῃ

καὶ θἀ μοῦ 'πῇ ἀξιαβόντρου γυιέ, σὶ τέτοια μὴ μπιρδεύεσαι,
παραπολὺ ξενύγεσαι, παραπολὺ 'ξοδεύεσαι.
Οὔρρα... σαμπάνια σὰν νερὸ πρὸς χάριν σας θὰ χύσω...
βάρκα βαρκεῦλα πάρε με τὸ πέλαγος νὰ σχίσω.

—

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ὁ κύριος Δραγούμης ἐσηκώθη
καὶ γύρω τον φτερούγισαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι).

—

Δρ. Ἂν εἶναι ὁ Σκευλούδης μας τῶν θελκεσῶν ὁ γλῶρος
καὶ δὲν τοῦ φεύγει κοκκινὸς καὶ δὲν τοῦ φεύγει σπάρος,
ἀλλὰ κι' ἐμένα τῆς ξηρᾶς μὲ λίγων κληρικίαν
καὶ τοὺς Ρωμιοὺνους ἔχαψα μὲ πρώτην κυκλικίαν.
Τρικούπη, τὸ ποτῆρι σου μὶ τὸ 'δικό μου βαρεῖ...
μὲ μιὰ μπουκιὰ τὸν τρομερὸ κατάπια Λοχεβαρῆ.
Ὅς κι' οἱ Ρωμιοῦσοι ξύπνησαν καὶ κάνουν τὸν καμπόσο,
ἀλλὰ τοῦ Ζάππα τὸν παρὰ ἐγὼ θἀ τὸν χραπώσω.
Βάζουν μὶ μᾶς τὰ μοῦτρα των κι' ἐκεῖν' οἱ φαφλατάδες...
κι' ἡ κοσκινοῦ τὸν ἄνδρα της μὲ τοὺς πραγματευτάδες.
Ἐθελτιώθ' ἡ δυσχερὴς τῆς διαθήκης θέσις
κι' ἂς σκοῦζουν πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ κόψωμεν τὰς σχίσεις.
Ἐγὼ σκοπεύω τοῦ λοιποῦ χωρὶς κανένα φόβο
μὲ λαιμοτόμον μάχαιραν τὲς σχίσεις μας νὰ κόβω,
μὲ ἄλλους λόγους ὁλικὴν ἔκαν κακῶν πρεβίσιων
θἀ γίνω πρῶτος ὄγμιος τῶν διεθνῶν μας σχίσεων.

—

(Ἡ τοῦ Δραγούμη πρόποσις 'στοὺς δαιτυμόνας ἄρεσι
κι' ὁ Σκίλιρ τὸ λιτρὸν καὶ κοπτερὸν ἐβάρεσε,
κι' εἷδος ἀκηρονγήσκων καρδιοβόρει λύπαι
καὶ ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς κύτα τὰ λίγα εἶπε).

—

Κυρ. Ταῦτ μου ὁμοφάξιν μικρὸν πρὸ χρόνου εἶχι παθεῖ,
μὰ μὲ τὴν Βρίννας τοὺς γιατροὺς εὐθὺς ἐξεκουφάθη.
Δὲν πρέπει δὲ παράξενον καθόλου νὰ σας φαίνεται
ἂν σας εἶπῶ πῶς ἤθελα θεόκυφος νὰ μείνω,
παρὰ μὶ μέλλοντ' ἀγαθὰ τἀῦτσι μου νὰ κυφαίνετε...
ἐν ταύτοις 'στὴν ὑγείαν σας μετὰ χαρᾶς προπίνω.

—

(Εἶπε ταῦτα καὶ γεργὸς
ὁ μικρὸς Πρωθυπουργὸς
ἐν τῷ μέσῳ τῆς πρέσας
ψάλλει μὲ φωνὴ βαρεῖα:
«Νά, χασάπη, δός μου κρέας,
νάναι καὶ καλὴ μερτιά.

—

«Καὶ μοῦ δίνει μιὰ κακκάλα
καὶ τὴν βάζω 'στὴν ταυκάλα.
Πιερόνικα τὴν βράζω
κι' ἄβρατη τὴν κατεβάζω.

—

Νά σου κι' ἔρχετ' ἕνας φίλος,
ὁ σὶρ Λόυδ, Ἄγγλος σοῦλες.
καὶ μοῦ πέρνει τὴν κακκάλα
ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴν ταυκάλα.

—

Ἀῶ τὸν ἔχω, καὶ τὸν ἔχω,
'στὸ Ταμεῖ τὸν πάντ τχω,
καὶ τοῦ σπάζω τὴν κακκάλα
μὲ τὴν ἄβρατη κοκκάλα.

—

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Ἤτε τοῦ λές τὸ ζήτημα περὶ τῆς Ρουμανίας
κι' ὡμίλησταν οἱ ῥήτορες μετὰ πολλῆς μανίας,
κι' ὁ Μισαηνίζος, Βουλευτὴς τῆς ἄκρης καὶ τῆς μίσης,
εἶπε πῶς δὲν ἠσυμφέρα τὰ κύψωμα τὰς σχέσεις,
μ' αὐτὸν κι' ὁ Κωνσταντόπουλος τιλείως ἐσυμφώνησι
καὶ μὲς 'στὸν οὐρανίσκο του τὴν γλῶσσα του ἀπόνισε,
ὁ δὲ Δραγούμης ὁ τιμῶν τὴν ὑψηλὴν του θέσιν
ἐφώναζε πῶς ἔπρεπε νὰ κύψῃ πᾶσαν τχέσιν,
μὰ κι' ὁ Τρικούπης, σύμφωνος μὲ τὴν δικαιοσύνην,
τοιαύτην, λέγει, ἔπρεπε νὰ δώσωμεν τροπὴν
χάριν τῆς ὑπελήψεως φυλῆς ὑπερηφάνου...
μὲ τοῦτον ἐσυμφώνησα κι' ὁ κύριος Στεφάνου,
ὁ δὲ Ρικάκης μιτ' αὐτοῦ ἠλέτρισε τὰ πλήθη
κι' ὁ σκούρπα του, βρέ Περικλῆ, κατεχειροκροτήθη,
κι' ὁ Θεοδωρῆς τὸ ζήτημα πολὺ τὸ ὑρῆκε σύμφο
κι' ἤθιλι καὶ σὲν ἤθελε τῶν σχέσεων τὸ κύψιμο,
κι' ὁ Ράλλης, ποὺ γιὰ τίποτα εἰς τὴ στιγμὴ κουρδίζεται
κι' ὅλε μὲ πάθος μαρτυρεῖ καὶ ξεροκαβουρδίζεται,
εἰς τόσην σύγχυσιν γνωμῶν καὶ λόγων τρικυμίαν
ποσῶς δὲν ἤτο σύμφωνος μὲ πτέρυγα καμμίαν.
κι' ἄλλοι πολλοὶ ἐκτὸς μικρῶν κι' ἀσήμων ἐξκιρέσεων
ἤθελαν καὶ δὲν ἤθελαν τὸ κύψιμο τῶν σχέσεων.
Κι' ὁ Κυριτζὰς ἐπρότεινε πῶς ἡ Βουλὴ θὰ κλωσάζουσα
καὶ τὰ τῆς Κυβερνήσεως προσεκτικὰ μελάζουσα
πρόβκινει δήματι γεργῦ πρὸς τὴν ἠλερκαίαν...
κι' ὁ Σάκκας τὴς προτάσεως ἄλλαζει τὴν ἐυσίαν
κι' τοῦ κυρίου Θεοδωρῆ συμφρασεόντος πρστείνει
ὅτε πρεμπρως ἡ Βουλὴ τὰς συζητήσεις κρίνει,
ἄρ' ὦ καὶ 'στὴν ὁκτάζιν προβαίνκι τῆς ἡμέρας...
κι' ὁ Καραπάνος ὁ βαθὺς μὲ τὰς χρυσᾶς χιμαίρας
ἐπρότεινε πῶς ἡ Βουλὴ κατύπιν τῶν λεχθέντων
ἐμβαίνει 'στὴν διάταξιν τῶν μὴ συζητηθέντων.
Κι' εἶπα κι' ἐγὼ πῶς ἡ πατρὶς ἄκουσκα τὸν βρόγγον
συζητητῶν κι' ὁμιλητῶν πολλῶν καὶ πελωφόγγων,
πρὸς τοὺς ὁποίους εὐλογεῖς ὀφείλεται τιμή,
κι' ἐγκρίνουσα τῶν σχίσεων τὸ κύψιμο καὶ ρή,
αἰσθάνεται καψίματα καὶ πόνους 'στὸ στομαχι,
(γιατὶ φυσᾷ νοτιᾶς ὑγρός, ποὺ κακὸ φύσο νάχῃ)
κι' εἰσέρχεται μετὰ πολλὴν 'στὰ θεωρεῖα φαίτιαν
εἰς τῆς κακῆς της καὶ ψυχρῆς ἡμέρας τὴν συζήτησιν.
Τὴν ἰδικήν μου πρόταση ἐψήφισε πᾶς νήριον
κι' ἠρνήθη μὲ τοὺς ἑξακτρεῖς ὁ Θεοδωράκης ψῆφον.
ποὺ ῥέφεται λεπτότατες εἰς θέματα λιπτά,
ἀλλὰ τὴν κατεψήφισεν ὁ ἀριθμὸς ἑπτά.
μυστηριώδης πάντοτε καὶ καθολικιστικός,
καθὼς γνωρίζει κι' ἕκαστος ῥὴ μαθηματικός.

Ἔτσι λοιπὸν 'τυλίξαμε τὸν ἄνεμο κουβάρι,
ὁ δὲ Δραγούμης, Περικλῆ, τὸν παλιο-λαχεδάρη
σ' ἐγγράφων διπλωματικῶν τὸν ἔκλεισε ζεμπίλι
καὶ τὸν ἐκρέμασε 'ψηλὰ νὰ μὴ τὸν φθν οἱ ὄχλοι.
Κατόπιν τοῦ κυψίματος ὡς εἶναι φυσικόν
ἡ λογοδιάρροια ἤρχισι τῶν οἰκονομικῶν,
κι' ὁ Εὐταξίας ἤθελε νὰ μάθῃ διατί
ὁ Ρεῦ κι' ὁ Λάου ἔλεγχον πιναικων ἀπαιτεῖ,
τοῦ λέγει δ' ὁ Πρωθυπουργὸς πῶς ἤλθαν ἐδῶ πέρα
χάριν διακοπέως ν' ἀλλάξουν τὸν ἀέρα,
πῶς τοῦτο δὲν τὸ θεωρεῖ ποσῶς προσβλητικόν,
πῶς ἡ ἐπίσκεψις αὐτὴ τοῦ ῥαίνεται τυχαία,
κι' ἔπῆγαν 'στὸ Μουσεῖον μας τὸ Νομισματικὸν
νὰ 'δροῦν ἐκεῖ νομίσματα τοὐλάχιστον ἀρχαῖα.
Π. Ὄρσε λοιπόν, βρὲ Φασουλῆ, ἀκτὶς κλωτσιὰς ὁπόσο
μὲ πᾶσαν ἐπιμέλειαν νὰ σὶ ξυλοκοπήσω.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Οἱ ῥάπται 'Αἰδονόπουλοι—μεγάλο τσνομὰ των—
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μετῴκησαν ἰσχάτως,
κι' ὕλθαν τὰ χειμωνιάτικα εἰς τὸ Κατάστημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔσπευσεν ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τί κάμαρας τῆς ὁκαμῆς καὶ κάμαρις μεγάλαις
καὶ τί καθρέφτας ἀκριβοὶ σὲ φωτισμένας σάλας !..
ἐκεῖ πουκάμα καὶ πολλὰ ἐμπερσμάτων εἴδη,
ἐκεῖ καὶ κάθε φιλικὸ καὶ ζηλευτὸ στολίδι.
Μὰ τὰ καὶ φῶς ὑλικερικὸ... τί ὠμορφιὰ περίσσια !...
Αἰδονοπουλους δύσκολα θὰ ὁρῇς καὶ 'στὰ Παρίσια.

—

Κατάστημ' ἀνδρικῶν εἰδῶν παντοίων κι' εὐθηνῶν
κείμενον εἰς τὸ Σταδίων ὑπ' ἀριθμὸν ἐντεκα...
φανέλλαις, κάλτσαις ἐκλεκταῖς καὶ τῶν τριῶν γενῶν,
μεγάλη συλλογὴ ῥοκὰ πλουσία τε καὶ νέα,
τῆς μόδας ὑποκάμισα καὶ πάμπολλ' ἄλλα εἴδη
Βασιλικαῖου τοῦ γνωστοῦ καὶ τοῦ Κωνσταντινίδη.

—

Σίγμα Γάμμα Στεφανόπουλου εἰς τὸν ὁρόμον τοῦ Ἑρμοῦ
ὑποδηματοποιεῖον ἐκλεκτὸν καὶ τοῦ συρμοῦ.
Εὐθηνὸν, στεριότης καὶ καλλίστη ἐργασία,
καὶ ταχυτὴς καὶ κομψότης κι' ἀληθὴς κελκιοθηκία.
Ποῦ ἄλλου θ' ἀποτανθῆτε, ποῦ ἄλλου θὰ ὁρῆτε τόχα
τῶν παιδιῶν τὰ παπουτσάκια μικμίτη ὁρχυὴ μονάχα ;..

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν πᾶς πάνω —	πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,	μὲ Χιωτίσσι μὲ μιὰ μάνδρα —	μὲ μεγάλ' εἰκοσάρι,
κτὴν Νεάπολιν ἀπάνω —	κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει	καὶ μιὰ χήρα ἔλιχνε ἄλλα, —	πούτανα ὅλοτι μαμή.
μὲ ξενοδοχεῖο Βόδη, —	ὁρᾷ 'στὰ λέξι τρεῖς 'στὸ ξύδι,		

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνναιρα τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ *Προαστείου* κοντοῤῥὸς πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ χίλια ὁκτακόσια.
Ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ἔτνα ὅμως μέρη	— **ὅπου φράγκα καὶ 'σὲ χέρι.**
κι' ἔσαν ἔχει ἐξυπνάδα	— κι' ὅπου μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἔνα φιλὶο ἂν ἐρασῇς	— ἔτσιες συνδρομητής,
Συνδρομητὴς δὲ δέχομαι	— γιατὶ ἐστὰ δὶν ἔχομι.	κι' ὅσωμε εἶν παρὰ δὲν εἶδεν	— θὰ τὸν φέγ μαῦρο φῶι.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀτ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δίχως κλέψι κι' ὑποστολή.	Γιὰ τὴ πάρα καὶ τὶ μέρα	— κάθε φυλλο μὲ ἑκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο**		

Δεκεμβρίου δωδεκάτη,
'στὴ Βουλὴ πολὺ ῥαχάτι.

Ἔνδεκα καὶ τετρακόσα...
τὸ Νοεμβρέον πόσα ;

Γεῦμα τοῦ Φασουλῆ
ἐπίσημον πολύ.

(Σὰν ἄκουσε κι' ὁ Φασουλῆς, ὅτσὺ τὸν δέρνει ψῦρα,
πῶς Ὑπουργοὶ καὶ Πρεσβευταὶ καὶ ὅλοι τώρα τώρα
τὸν κύριον Διάδοχον 'στὰ σπήτια των καλοῦν
καὶ τὸ σιπτὸν στομαχι του μὲ γεύματα χαλοῦν,
κι' αὐτὸς καθὼς φιλότιμος ἀπόγονος Ἑλλήνων
ὡς γίνμα προσκλεῖστε λιτὸν τὸν Κωνσταντῖνον,
προσῆλθε δ' ὁ Διάδοχος μετὰ τῆς Πριγκηπίσσης,
ἀλλὰ προσῆλθεν μετ' αὐτῶν κι' οἱ Πρίγκηπες ἐπίσης,
μὰ κι' ὁ μπαμπὲς Γεώργιος μαζὶ μὲ τὴν ντάντα του
κι' ὁ Γραμματεὺς, πιστότατος εἰς τὰ καθήκοντά του,
πρὸς δὲ κι' ἡ τύσον προσηλὴς τοῦ Διαδόχου σκιᾶλα,
κι' ἄλλα σπουδαῖα πρόσωπα πολλὰ τι καὶ ποικίλα.
Πρίσβως μαζὶ μὲ Γραμματεῖς ἐκ τῆς διπλωματίας,
τὸ 'Αι - λάιφ τῆς γνωστῆς καλοκυθοκρατίας,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μετὰ τοῦ Συμβουλίου,
ἦγον ἡ κρέμα κι' ὁ κρὸς κύτοῦ τοῦ Βκαλείου.

—

(Ἡ Φασουλῆ μὲ μαλλένο καὶ τσιαμπὶ φουστάνι
κομψοτρὸπ καὶ λυγιστὴ περιποιήσεις κάνει
κι' ὅλο πηγαίνει κι' ἔρχεται καθὼς τὴν σουσουράδα,
ἡ δὲ κυρία Περικλῆ σὰν Οὐγγρικὴ φρεγάδα
τσιτσὲ τὴν εἰκοσάπουναν εἰς τὸ πλοῦ κομψάρι,
μὲ πᾶσαν δ' εἰκιάτητα 'στοὺς Πρίγκηπας λιμάρι.

—

(Ὁ Περικλέτος κάθεται μὲ φρᾶκα σὲ μιὰ κυγκι,
στελίζει δὲ τὴν Τραπέζαν μεγάλη ἀνθοδέσμη,
κι' ὁ μάγειρας τοῦ Φασουλῆ σιρβίρει πρώτα πρώτα
μιὰ φασουλάδα μὲ ὄκυκρι, Ἑλληνιστὶ καρύτα,
ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σεβαστὸς Διάδοχος τοῦ θρόνου
καὶ Δουξ τῆς Σπάρτης λίγατσι διάσημος πρὸ χρόνου,
αὐτὴν τὴν ἰδιότητα ὁ Φασουλῆς τιμῶν
ἰδιαιτέρως τοὐδωσε τὸν μέλανα ζωμόν.

—

(Ἀλλὰ καὶ 'στὴν Πριγκήπισσαν δὲν ἤκαθε ποιὸς τοὔπε
νὰ φέρῃ Γερμανῶν φαγητὰ, τοὐτέστι κνίστελ σοῦπε,
σάουερ κράουτ, λκχανο ξυνὸ τῆς Γερμανίας,
ἀπὸ τὸ τρῶν οἱ Γερμανοὶ μετὰ μονομανίας,
ἀλλὰ δὲν συνεθίζεται εἰς τὰ ὅσα μας μέρη,
καὶ νέρι μπρατεν ἡ ψητὰ καὶ σάουκεν χοιρομέρι,
καὶ γκουζε μπρατεν, ὁηλαδὴ καλοψημένη χῆνα,
κι' ἄλλα πολλὰ φαγώσιμα περίεργα κι' ἐκεῖνα,
μὰ καὶ χαμετσόντελ, γλυκύσμα τῶν ὑφηλῶν ὑμίλων,
καὶ ἀπφὶλ κοῦχεν, ὁηλαδὴ 'καλὴ κομπόστα μήλων.

—

(Οὐχ ἧττον κι' ἄλλα ὁσπρια παρέθεσαν ποικίλα
γιατ' ὅταν Σκρουτάμπεϊ καὶ φτώχεια τοῦ διαβόλου
κι' ἐγίνετε γιὰ τὸν πλοῦ κατακλυσμὸς καὶ σάλος
κι' ἡ πίστις ἐκινδύνευε πάντες ὀρθοὶ φωνάζου.

Μά καὶ φακῆν παρέβιαστο ὁ μαγειρικὸς πρὸς τοῦτοις,
ποῦ τὴν τιμὴ κι' ὁ Φασουλῆς, ὁ λαίμαργος τσιριστὴς·
μέ ταῦτον κι' ὅταν μαθητὴς ἐφοίτα 'στὸ Βαρβάκειον
ἐγέμιζε τοὺς σάκκους του καὶ τὰ θυλάκια του,
καθόσον κι' ὁ ἁπλοῦς Ἡσαΰ 'ν' ἐν φακῆς πινάκιον
ἐπώλησι 'στὸν Ἰακὼβ τὰ πρωτοτόκια του).

—

Φ.—Γιὰ τοῦτο τὸ τραπέζι μου βεβαίως ἀπορεῖτε,
μὰ νὰ μὲ συμπαθήσετε καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε
ἂν μόνον ὀσπρια ξερὰ τολμῶ νὰ παραθέτω...
ἐν τούτοις ἐρωτήσετε τὸν βλάκα Περικλῆτο,
κι' αὐτὸς ἀμέσως θὰ σᾶς 'πῇ πῶς τώρα 'στὴν Ἑλλάδα
θὰ εἶναι γεῦμα πλούσιον καὶ μία φασουλάδα.
Ἀλλ' ὅμως σὰν Διάδοχος καὶ Πρίγκηψ Κωνσταντῖνος
γνωρίζετε τί ὄνειρον κακὸν ἐνυπνιάσθη,
ὁ δύστυχὸς σιτοπιὸς τοῦ Φαρὼ ἐκεῖνος
ὅπόταν εἰς φυλακισιν σκληρὰν κατεδικάσθη;
Δὲν ἀφηβάλλω παντελῶς πῶς θὰ τὸ ἐνθυμῆσθε
διότι νέος λόγιος καὶ σπουδασμένος εἶσθε
κι' ἀνεμπνάτε τὰς Γραφὰς ὡς γνώστης ἐντριβής,
κι' ἡ μήτηρ σας ἡ εὐσεβὴς καὶ τόσον εὐσεβὴς
σᾶς ἔμαθε τὰς παλαιὰς καὶ νέας Διαθήκας
κι' ἐλπίζομεν νὰ ὁρίζητε τριπαιςόφρυς νίκας.

—

Εἶδε λοιπὸν 'στὸν ὕπνο του ὁ δύστυχὸς ἐκεῖνος
πῶς κάνιστρον μὲ νηστικὰ 'στὴν κεφαλὴν ἔκρατε,
καὶ ταῦτα τὰ κατέτρωγε τῶν πτηνῶν τὸ σμῆνος,
ποῦ τῶν αἰθέρων εἶπατε διέτρεχε τὰ πλάτη.
καὶ ψίχουλο δὲν ἄφηκε τὸ στόμα τῶν πτηνῶν
κι' ἐντὸς ὀλίγου ἤμενα τὸ κάνιστρον κενόν.
Ὁ δ' Ἰωσὴφ ὁ παγκάλως εἰδὼς κι' ἐκ τοῦ περιχείρου
εἶδεν· ἐξήγησιν κακὴν τοῦ τρομεροῦ ὀνείρου,
κι' ἀπόταν ὁ σιτοπιὸς προσῆλθε 'στὸν ὀνήστην
ἀρίγηταν κι' ἐκαυχήθησαν αἱ κάτεχυσί του ἀνήμεραι...
κι' ἐγὼ ἐκεῖνο τόνειρον τὸ βλέπω καθ' ἑκάστην.
ἂν καὶ ποσῶς σιτοπιὸς τοῦ Φαρὼ δὲν εἶμαι.
Ὀνειρικρίτης δι' αὐτὸ καθόλου δὲ εἰγήκη,
χωρὶς σοφὸν ἐξήγησιν ἐπιθυμῶ νὰ μίνῃ.
καὶ δίχως νέος Ἰωσὴφ νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσῃ
πολὺ καλὰ. Διάδοχε, γνωρίζω τί σημαίνει.

—

Εἴχομεν κάνιστρον κι' ἁμεῖς μὲ πλούτον φαγητῶν,
πλὴν σαρκερὰ ἐφρίκα κι' ἄλλα πολλὰ πετούμενα
μὲ τοὺς ἰξεῖς των τοὺς κραυγαλεοὺς κατέβην κι' ἐπ' αὐτῶν
κι' ἐκάθουν τὸ κάνιστρον εἰς τὰ καλὰ καθούμενον.
καὶ τώρα πᾶς σιτοπιὸς αὐτὸς τῆς πλατείας
μαστίζεται, Διάδοχε, ἐνιοὺς ἐξ ἀνάγκης.

—

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ὑπέκλινε καὶ πρὸς τὰ δύο φίλα
κι' ἀμέτως ἡ πακίγωστος τοῦ Διαδόχου σκύλα
ἐδάγκασε τοῦ Φασουλῆ τὸν Γκιούλ τὸν κακομοίρη
κι' ἀρχίνησε σκυλάκαγρα μεγάλο πανηγῦρι,
ὅμως ἐξέβη νικητὴς ἐκ τούτου τοῦ ἀγῶνος
ὁ μὴ ρυὸν ἔπτυε θηλυκὸς ὥσπερ ἀπτηνὸ ράπτας γόνος,
κι' ὁ Γκιοὺλ, χυδαῖος κι' ἄσχημος ἀπτηνὸ ράπτας γόνος,
ἔλειφε οἱ μιὰ γωνιὰ σὰν παραπονεμένος.
ἐκεῖνο δὲ ἀγῦρισε τὸν σκύλα τῆς Αὐλῆς
μετὰ περιφρονήσεως τὸν ἕβλεπε πολλῆς.

—

(Ὁπότε δ' ἐτελείωσε τὸ ἐξ ὑσπρίων γεῦμα
μετὰ προπόσεως ἀρκετῆς καὶ νέα ὀλίγου πνεῦμα,
ἐρισπερὶς ἐγίνετο μικρὰ καὶ ἀρεστὴ
κι' εἰς ταύτην ρόλον ἔπαιξεν ὁ λαίμαργος Φασουλῆς.
Πρὸς ὅλους περιποίησις καὶ μὲ τὸ παραπανὼ,
ἡ δὲ κυρία Φασουλὴ 'τραγούδησε 'στὸ πιανο
τὸ εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς γλυκὺ νὰ σ' ἀπαντήσω
καὶ τῆς βαστοῦσε κάποτε ὁ Μεντολὰν τὸ ἴσο,
μὰ κι' ἡ κυρία Περικλῆ ἐτραύλισε εὐγὲ
μετὰ φωνῆς περιπαθοῦς τὰ ζῶα μου ἄργε,
κι' ὁ Περικλέτος ἔπαιτα μετὰ τοῦ Φασουλῆ
αὐτὸ τὸ ἆσμα ἐψάλλαν ἡρωϊκῶν πολύ:

—

«Ἕλληνες ψαλλώμεν ἄνδρα γενναῖον,
τὸν σὶρ Χαρίλαον, ἥρωα νέον,
οὗτος ἀνθίστατκι ἡρωϊκῶς.

—

Πάντες τὸν Λόρδον ἂς μιμηθῶμεν,
χάριν ἐκείνου ἂς γυμνωθῶμεν...
τοῦτο σκοπὸς μας ἐδανικός».

—

Κατόπιν κι' ἄλλο ἔψαλαν τῆς μόδας τραγουδάκι
καὶ παίζουν τὴν κολοκυθιὰ, τὰς πόλεις καὶ τὰ ὄρη,
τὸ τσίμπι τσίμπι τὸ λεπτὸ καὶ τὸ ἀκατυλιόκι,
κι' ἄλλα παιχνίδια ἐνοσᾶν, Ἑλληνιστὶ ἀθῶα,
κι' ἠκούσθησαν διάφορα βρόλιὰ καὶ μαντολίνα,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς κελεύζει 'στὴν μπριλίνα,
κι' ὁ Φασουλῆς σὰν ἐξυπνος μὲ σὶξ χαριτωμένον
ἐμάζευε τὰ σχόλια τῶν παρευρισκομένων).

—

Φ.—Σὲ προσκυνῶ, Πρωθυπουργέ, καὶ σοῦ φιλῶ τὰ χέρια,
κι' εὐθὺς σ' αὐτὰ σου τέντωσε ν' ἀκούσῃς τὰ χαμπέρια.
Ὁ ἕνας μοῦπει μυστικὰ νὰ 'πῶ ἀγιὰ 'πὶς ἀλεύρι...
εἰς τὸ Ταμεῖον ἐμπροστὰ ὁ Ροῦ κι' ὁ Λὸ νὰ σ' ὑγρῶ
ἐκεῖνες μοῦπε νὰ σοῦ 'πῶ ἀμπερλίνα μου μαιμοῦδες,
μὰς ἔλεψαν τὰ τάλλαρα κι' ἀφῆσαν τὴν τεντοῦρα,
ἄλλος τὸ 'Ισοζύγιον νὰ ρίξῃς 'στὸ μαστίλο
καὶ κάνε το μιὰ πιλαφιὰ κι' ἐγὼ τὸ ρίζι στέλνω,
ἄλλος καὶ πῶς δὲν μοῦσκασες μὲ τὸ φαγὶ τῶν φόρων,
ἄλλος πῶς παραγρίεψε ἡ φαρκ τῶν ἐμπόρων,
πῶς ὁ χρυσὸς μᾶς ἄρεσε ὑγεία μὰ γιὰ παντα
καὶ τέβκλε ἀπόφασι ν' ἀνέβῃ 'στὰ σπαρτὰ,
ἄλλος πῶς δοῦλοι σου κανεὶς κι' οὐδὲ κομμία δούλα σου
'μπερὶ νὰ σβύσῃ τὸ γιαγιὲ,ποῦ νομίθηις 'στὴν καρέκλα του
ἄλλος πῶς νέας Χαλέπας θὰ γραφῇς παρομοῖα
καὶ θὰ γενῇς κολοκυθιὰ μὰ εἰχως κελοκυθία,
ἄλλος πῶς δίχως μπούσουλα μὲ τὸν Σκουλούδη τρίχες,
ἄλλος πῶς σὲ κλαίουσουνε καὶ κλαῖμμὸ δὲν ἔχεις,
ἄλλος πῶς σ' ἕνα σήκωμα τῆς ἀνδρικῆς σου ῥαχῆς
θὰ φιμωθοῦν τὰ στόματα τοσούτων ἐναντίων,
ἄλλος πῶς ἔπρεπε καὶ σὺ ταύτιὰ τοῦ Μίδα νἄχῃς
ν' ἀκούῃς τὰ παράπονα ἀπιτρεπῶν παντοίων,
καὶ νὰ μᾶς λίς : «Πινακωτὴ
ἐλ' ἀπὸ τάλλο μου ταύτιο,
ἄλλος πῶς τὰ ματάκια σου γηαλίζουν γιὰ στερλίνα,
κι' ἐγὼ πῶς καταντήσαμε τοῦ κόσμου ἡ μπριλίνα.

—

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς κι' εἰς κάθε μουσαφίρη
κομπλιμέντο σπανακόπηχτας ὁ μαγειρικὸς περβίρει,
πάλιν δ' ἡ πύλη τῆς Αὐλῆς τὸν Γκιοὺλ καταδέχεται
καὶ πρὸς τὸν χειριστὰτον καὶ ρίκτην Θιστὸν

τοῦ Φασουλῆ καὶ Περικλῆ προσμειδεῖσον κἀ κύρει,
ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς τους ὀφθαλμοὺς ἐπάρας
τοῦ Ζαλακώστα τραγουδεῖ τὸ κατωθὶ μινούρ
μὲ συνοδείαν θελκτικὴν παθητικῆς αἰθάρας.)

—

Τρι. Ὕπνο δὲν βρίσκ'ἡ συμφορὰ...τριμυζιάστα 'στὴ ραχη
Αὐγερινὸς φωτοβολεῖ
καὶ λόρδα δέρνει πρὸ παλιὴ
καθὼς Ρωμηοῦ στομαχι.

—

Τὰ χόρτα πίνουν τὴν δροσιὰ τῆς νύχτας καὶ τὴ δόξα
χύνει κελαδισμα γλυκὸ
πῶς τώρα σιμὰ τὸ Κεντρικὸ
κι' ἡ μπόρτα τὰ κορδόνει.

—

Νεράϊδες ποῦ δὲν φαίνονται χρυσὰ στεφανια πλέκουν
εἰς τοῦ Τριλλεῦ τὴν κορυφὴ
κι' αὐτὴν τὴν ὥρα τὴν κρυφὴ
κοράκια παρκαρίσκουν.

—

Σιμὰ 'στὴν μπόρτα σκεπτικὸς Λόρδος τρανὸς κυτταζει
τὴν ὄψι ὅλων τὴν θολὴ
καὶ μόνος του παρκιμπλεῖ
καὶ συχνανακατώνεται.

—

— Ἄχαρη μπόρτα καὶ πτωχὴ, τί φίδι θὰ σὲ φαγῇ !...
ὦ ! πῶς μ' ἐμαγεύες, ὦ πῶς !...
σ' ἐβλεπα τρῶτα χαρωπὸς
'στῆς Χρύσως μου τὸ πλαγι.

—

Ἄκου τριγύρω πῶς βροντοῦν ἡ λίρικς μία μία,
κι' ἐγὼ—ταλαίπωρος ἐγὼ—
σάνταμα κι' ἔσκιο κυνηγῶ
εἰς τ' ἀδειανὰ Ταμεῖα.

—

Κι' ὅταν ἐκεῖνα μιὰ φορὰ παρακάτσος ἐμπρός μου
κι' ἡ μπόρτα τοὔτ' ἡ κατφερὴ...
μωρὲς ἐκεῖνος ποῦ θὰ ρρει
εἰς τὰ καλὰ τοῦ κόσμου.

—

Ἀπ' ὄπερα 'πλανίθηκα κι' εἶδα σὰν κάκκος ἄμμου
τῆς εὐτυχίκις τοὔρανού...
πέστε, κοτσύρια τοῦ βουνοῦ,
ἐσεῖς τὰ βασανά μου.

—

Ναί ! κι' ἂν κανένα δύστυχο τὴν ὀργανιὰ του κλαίῃ
καὶ γιὰ τὸ ταίρι του πονῇ,
μὲ τὴν λιπτὴ του τὴ φωνὴ
τὴν ὀρχανὸ μ' ἂς λέγῃ.

—

Χρύσω τὴν λίγαν ἔλαμπε 'στὴν νιότη κι' 'στὰ κάλλη...
ἠγάπ' αὐτὸν τὸν θησαυρό,
μὰ τώρα πιὰ ποῦ νὰ τὴν βρῶ;
ἐχάθη πάνε κι' ἄλλοι.

—

Καμάρωνε ἀπὸ χαρτιὰ κι' ἀπὸ μπακίρικες χύρες,
καὶ 'στὴ χρυσὴ της τὴ μερὴ
μὲ γλύκα 'κύτταζε κρυφὴ
τῶν 'Αγγλων τὴ Βικτώρια.

—

Ἀλλ' ὅμως τί μ' ὠφέλησι ;... τῆς μπόρτας ἤλθε στάσις
καὶ μέ μεγάλο βογγητὸ
ἐπῆρε ἐρόμο δυνατὸ
καὶ τρέχα νὰ τὴν πιάσῃς.

—

Ὦ ! σεῖς ποῦ τὴν 'γνωρίσατε, τῆς μπόρτας Ἀλκικίνει,
κανένας σας μὴν ἀπορῇ
ἂν τὸ Κουβέρνο δὲν 'μπορῇ
νὰ ζῇ χωρὶς ἐκείνη.

—

Σ' αὐτὴ τὴ γῆ τὴν κλαπατὴ, ποῦ πέρνεμαι σὰν βάρος,
μόνο μπακίρα μοῦ βρωμᾶ
κι' ἴμπρός μου νηστικὸς χωμᾶ
ὁ ἕνας κι' ἄλλος γλάρος.

—

Ἦλθαν οἱ γλάροι ... μιὰ φορὰ δὲν ἄνθισαν ἀκόμα
ἡ 'μυγδαλεῖς τῆς ἐξοχῆς
κι' ὁ Λόρδος κλαίει δύστυχης
'στῆς Χρύσως του τὸ χῶμα.

—

Στὸ μνῆμα της ὁ Λὸ κι' ὁ Ροῦ σὰν δένδρα φευντωμένα
τὸ χῶμα σκιάζουν μυστικὰ
κι' ἀκοῦς κλαίνε νὰ βογκᾷ:
«Μυλλόρδε, ὠμένα.»

—

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐθώπευσε τοὺς ὤμους τοῦ Σκιυλούδη
κι' ὅλοι τὸν συνεχάρησαν γιὰ τοῦτο τὸ τραγοῦδι,
πλὴν ἐγερθεὶς κι' ὁ Ἔγερτων, ὁ Πρίσδους τῆς Ἀγγλίας,
ξύσου τοῦ εἶπαν Ἀγγλιστὶ μετὰ φωνῆς ἐρρίνου,
μὰ ζύσου τοῦταν Γαλλιστὶ μετὰ τινος ὀλιλίας
κι' ὁλ' αἱ κυρίαι θἀλλουσκαι ὡς καλοῦ νέου κρίτου.
Κι' ἐκεῖνος ὑπεκλίνετο λυγμους κρυφίους πνίγων
κι' ἐπαστγκε ἡ ῥαχη του ἀπὸ τὸ σκύβε σκύβε,
ὕταν κι' ἡ σκιὰ τῆς Αὐλῆς ἡμέρωσε ὀλίγον
καὶ τέλος γκρεμνὸ μὲ τὸν Γκιοὺλ μοργανικὸν συνῆψε.

—

(Κι' ὁ μάγειρας 'κερβίρισε ζεστὴ φλασκομηλιὰ
κι' ἔλεε ἐκρυφοβλέποντα σὰν χαχῆδες καὶ μπούρσι,
ἀλλὰ κανένας κύριος δὲν ἔβγαλε μιλιὰ
κι' ὡς εἶδες ἀναψικτικὸν τὴν ἤπιαν μονοροῦμι,
κι' ὁ Φασουλῆς, ποῦ ἔπλωμα ῥητορικῆς γυρεύει,
μετὰ πολλῆς λεπτοτητος τσιαῦτα ῥητορεύει.)

—

Φ — 'Αγαπητοί μου κύριοι, κυρίαι, δισποσοῦνοι,
ἂν πίνετε φλασκομηλιὰ κι' αὐτὸ πολὺ σᾶς εἶνει.
Ἡ μύτη μας 'χαμήλωσε, 'χαμήλωναν ταῦτα μας,
ἐπλήθυναν τὰ ἀρίματα ὡς τῆς θαλάσσης ἄμμος,
κι' ὅλοι ρωνεζοῦν ἄκυρα πῶς εἶνε τὰ χυρτὰ μας
καθὼς κι' ὁ περιβόητος τοῦ Βερενίκη γάμος,
ὁποῦ μᾶς ἀριθμήσε μὲ κευδυνακτη πρείκα
μὰ διατρίχει κίνδυνον νὰ μείνῃ μὲς 'στὴν γλύκα.
κι' ἀπὸ πολλοῦ ἀτασσὲ κι' ἀπὸ γαμπρὸς αἰθήριος
τρέμω μὲ τὴν ἀκύρωσιν μὴ γίνῃ γύρο—Λόρδος
πλὴν ἄλλοτε διὰ μακρὸν γε' αὐτὸ θὰ σᾶς 'μιλήτω
καὶ μὲ τὸν νόμον σύμφωνα τὸ ζήτημα θὰ λύσω.

—

(Ὅλοι ἐχειροκρότησαν θερμῶς τὸν μπεχλιβάνη
κι' ἄρχισαν γουργουρίσματα μὲς 'στὰ ταρατσ πολλῶν,
ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ ἔλυσαχε νὰ κάνῃ
ἐργαλαδίκ δυνατὴ τοῦ Γάλλου Μοντολόν,
κι' ὁ Πρέσβυς τὴν ἐγύριζε 'στῆς σάλας ἀλλ' μπράτσο
κι' ὁ Φασουλῆς ἀναπαντὸν τῆς ὅπαρτφ' ἕνα μπάτσο
Μὲ γλῶσσαν δέ, ποὺ μοναχὰ 'στοὺς ντιπλωμᾶτ προσέχει,
τὸν ταμεν ἐγοπλίαζεν του καψο-Βερενίκη,
καὶ ψίθυρος ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐδόμεν μυστικός,
κι' ἔφυγεν ὁ Διάδοχος ἀκαγενειακῶς,
πρὸς τὸν ἐσπότην Φασουλῆν θερμῶς ἐκφράσας πάλιν
εὐχαριστήρια πολλὰ μ' εὐγένειαν μεγάλην,
διότι καὶ 'στὴν ἐποχὴν τοσαύτης βουλιμίας
φιλοτιμεῖτσι τὴν Λύλην νὰ τὴς παίζῃ σζάμπα,
κι' ὁ Φασουλῆς ἐκ πνεύματος σοφῆς οἰκονομίας
ὡς ἔξω τὸν συνώδευσε μὲ μιὰ σβουμινὴ λάμπα.

—

Οὐ μὴν πρὸς ἀναχώρησιν τὸ πλῆθος ἐσκιώθη,
ἀλλὰ μὲ τὴν κατάχρησιν ἐκείνην τῶν ὀσπρίων
ἀνὰ τὴν αἴθουσαν ὁρμὴ βαρεῖα διεδόθη
πρὸς ἐντροπὴν τῶν κυρίων καὶ τῶν κομψῶν κυρίων,
καὶ μὲ μαντύλια παρευθὺς ἐρράχθη καθεὶς μύτη
κι' ἀχνὸς πυκνὸς ἐκάλυψε τοῦ Φασουλῆ τὸ σπῆτι.
Κι' ὁ Φασουλῆς, ἂν κι' εἶξευρε ἡ μωρὰ πῶς ἦτο
τοῦ γεύματος του ἄρωτκες καὶ φυσικὴ συνέπεια,
ἀλλ' ὅμως τὸν ἀνῆξερο κι' αὐτὸς ἐπροσπωιᾶτο
διότι τὸν ἐμπόλιζε τῶν τρόπων ἡ εὐπρέπεια,
ὡς πεῦ τρεχάδην τέτριψε τὸ ἕνα κι' ἄλλο φύλλ
κι' ὁ σουαρὲ ἐτέλειωσι χωρὶς νὰ πέσῃ ξύλο.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὑποδηματοπωλεῖον εἰς τὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου,
τίχνη, γοῦστο κι' ἐργασία ἀνευ ψεύδους κι' ἄνευ δόλου.

Ὑποδήματα καὶ παιδίων καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν,
εἰς τοῦ Κρίνου τὸ μεγάλον Φαρμακεῖον ἀντικρύ,
μάστορας ὁ Ἰατράκης, μαγκὶ μοναχάκιν,
ποῦ τὴν τέχνην του θαυμαζουν καὶ μεγάλοι καὶ μικροί.

—

Οἱ ῥάπται Ἀτδονόπουλοι—μεγάλο τζοῦμα των—
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μετώκησαν ἐσχάτως,
κι' ἦλθαν τὰ χειμωνιάτικα εἰς τὸ Κατάστημα των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔπεσεν ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τί κάμαρις τῆς ὄσκιμῆς καὶ κάμαρις μεγάλαις
καὶ τί καθρέφτες σκριλοὶ σὲ χωτισμέναις σάλαις !..
ἐκεῖ ποικίλα καὶ πολλὰ ἐμπορεύματων εἴδη,
ἐκεῖ καὶ κάθε φιλικὸ καὶ ζηλευτὸ στολίδι.
Μὲ νὰ καὶ φῶς ἠλεκτρικὸ... τί ὠμορφιὰ περίσσια !...
Ἀτδονοπούλους ὄσκιλα θὰ 'δῇς καὶ 'στὰ Παρισια.

—

Ἀνώνυμος Ἑλληνικὴ Μεγάλη Ἑταιρία
τῶν γυναικῶν Ἀσφαλειῶν, κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ,
καὶ ὅσους φλέγει ἀληθῶς θερμὴ φιλοπατρία
ἂς τρέξουν ὅσον τάχιον ν' ἀσφαλισθοῦν ἐκεῖ.
Ἡ καθεμία Τράπεζα εἰς τκύτην ἔχει μέρος
καὶ μέτοχοι καὶ ἰδρυταὶ εἰ πρῶτοι πρακτόρεγκι,
κι' ἂς σπεύσῃ πρὸς ἀσφάλειαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκαίρως
κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβαλε 'στὰ πόδια του ταχρούγι.
Ἀσφάλεια κατὰ πυρός, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν, ὁποῦ γενῇ ἡ ἀλάου,
ἀσφάλεια εἰς ζαφνικὰ κι' ἀπροόπτα συμβάντα,
ἀσφάλεια 'στὸ εἶναι σας, εἰς τὴν ζωήν, εἰς παντα.
Ἀσφάλεια δι' ὅλα σας ἡ ΕΘΝΙΚΗ κηρύττει . . .
ὁδὸς Σταδίου, κύριοι, 'στοῦ Ἀξιλοῦ τὸ σπῆτι.

—

Ὁ Παμπέπης, γιατρὸς ὀντῶν πεντπων καὶ πλουσίων,
ποῦ κατακτᾶται κάθωρεὶ πονοϋντων μυκηθμῶν,
'στὸν Ἅγιον Γεώργιον μετώκησε πλησίον,
ὁδοῦ Σταδίου πηρσὲν καὶ τέσσαρ' ἀριθμόν.

Ρωμαϊκοῦ Ἡμερολόγιον Ἀποκαλυπτικὸν
περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν μὲ τρέλλαις καὶ κουδούνια
εἰς κεντρικὰ κι' ἀπόκεντρα σοκάκια καὶ καντούνια
νέον Ἡμερολόγιον Ρωμηοῦ θ' ἀντιλαλῆται,
καὶ σεῖς καθὸ φιλότιμοι τῶν Ἀθηνῶν πολῖται
βεβαίως θὰ τὸ πάρετε χωρὶς πολὺ παζάρι . . .
εἰς τοῦτο δὲ μ' ἐμβρίθειαν ὁ Φασουλῆς ποζάρει
ὡς ἀψευδὴς κι' ἀλάνθαστος μετὰ Χριστὸν προφήτης
κι' ἀποκαλύπτει πράγματα, ποῦ νὰ τἀκούσῃς φρίττεις.

Εἰς μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν
λεπτὰ σαράντα ἡ τιμή,
εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν
πενῆντα καὶ προπληρωμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου κοντοστὸς πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χιλιοννεακόσια δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Ἐν ὄρων μας μεταβολῇ, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ἴδια ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
κι' ἔτσαν ἔχω ἐξυπνάδα	— κι' ἔτσατ μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν τραγῇς — ἔχτες συνδρομητής,
Συνδρομητὰς δὰ δέχομαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ἐσὺ ποὺ τὸν παρὰ δέν δίδεις — θὰ σὲ φᾶμ μακρὸ φίδι.
καὶ 'στὰν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ὁπ' εὐθείας πρὸς ἐκεῖ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δέχομ νόζια κι' ἀντροπήν.	Γιὰ τὰ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ἑκατὸ φράγκα εἶναι μόνο.**	

Τοῦ Δεκεμβρίου δεκαεννέα.
ἠτὸχρα καὶ πεῖνα τὰ χρόνια νέα.

Δύδεκα καὶ τετρακόσα
καὶ σοχλὴ Βουλὴ σηγόδα.

Σκηνὴ δραματικὴ
καὶ συγκινητική.

(Εἰς τὸν Τρικούπην ἔρχεται ὁ Φασουλῆς μὲ ξύλον
κι' ὀπίσω ἀντιπρόσωπει ἐπιτροπῶν παικίλων
μὲ κλαδευτικὰ ἐκτενῆ, μ' ἀλαλαγμοὺς καὶ ἀτύπους,
ὁ δὲ Τρικούπης ὁμιλεῖ ὡς τύραννος Οἰδίπους).

—

Τρ. Ὦ τέκνα, νέα γονὰ τοῦ Κάδμου τοῦ μεγάλου,
τοῦ πάντοτ διαπλέτε τριγυμιόδους σαλου,
πρὸς τί ἐμπρός μου ἔρχισθε μὶ κλάδους ἐστεμμένα,
περάλυτοι, ἐκκατηδές, καρκδοτσακισμένοι ;
Καπνὸς παντοίων θυσιῶν ἐθόλωσε τὴν πόλιν
καὶ πάντες σπεύδουν πρὸς ἐμὲ τὸν ἀρχικαπνοπώλην.
Λίγι σὺ πρῶτος, Φασουλῆ, κι' ὁμίλει ἀντ' αὐτῶν
πρὸς τί ἐσὺ συνῆλθετε μὲ ὅρος ἐπαιτῶν ;
εἰς ὅλα πριθμάτσες ἐγὼ θὰ σᾶς συνδράμω
καὶ δυνατὰ τἀδύνατα πρὸς χαρὶν σας θὰ κάμω.
Ζητεῖτε ἢ φοβεῖσθε τι ;... λαλήσατε ταχέως...

—

(Πρῶτος λαλεῖ ὁ Φασουλῆς ὡς ἱερεὺς ἀρχαῖος).

—

Φ. Βλέπεις, Τρικούπη, ὁ κρατῶν τὴς χώρας τῆς μεγάλης,
πῶς ὁ λαὸς κατήντησε πραγματικὼς χαμάλης.
Οἱ μὲν μικροὶ καὶ ἄπειροι ἄκομη νεοσσοὶ
φωνάζουν πῖες τοὺς 'λυσαχὲς μὲ φόρους στὸ κρασί,
οἱ δὲ βαρεῖς μὲ τὸ βαρὺ τῶν νέων φόρων βάρος
ἀπλάζονται μ' Ἰωβαῖον ὑπομονὴν καὶ θάρρος
κι' ἀκούρκετοι 'στὴ ράχη των βαστοῦν τὴν χαμαλίκα
βελάζοντις νυχθημερὸν σὰν ἔγκυος κατσίκα,
καὶ τρέχουν μὲ τὰ τσέσερα καὶ γίνονται παρέα
μαζὶ μὲ τοὺς χαμάληδες εἰς τὴν Καπνικαρέα.

—

Καθένα παραδίνεται ξεχωριστὸ συνάφι,
οἱ δ' ἐκλεκτοί, Πρωθυπουργέ, οἱ ὁκμοσαγγρφοι,
ἐκ τῶν ὁποίων εἷς κι' ἐγὼ, τινάζουν τὸν γυκὸ των,
καὶ σὰν νὰ μὴν τους ἔφθαναν τὰ τσσα ξαφνικὰ των
βαρὺς ὁκμὸς καὶ τὸ χαρτὶ τοῦ τύπου ῥιβιρίζει
κι' ὁ Φασουλῆς μαζὶ μ' αὐτοὺς ἐὰν ἔχεντρα σριβίζῃ.
Ὁ δὶ λαὸς προσκαθηται 'στὰς ἀγορὰς ἐκίτης
καὶ τρώει τὰ μανίκια του ὁ καθὶ σσανιμπέτης
καὶ τοὺς βωμοὺς περικυκλοῖ τοῦ Χρηματιστηρίου,
ποῦ μαλεβράκει γίνεται καὶ χαλασμὸς Κυρίου.
Σαλεύ' ἡ πόλις ὑμπασα, τρίζουν τῶν ὁρόμων χαλίκες,
κι' εἰς τοὺτους ἀπκρίνεται πελὸς τριγμὸς ὀδόντων,
φθίσου τῆς γῆς τῆς κλαπκῆς οἱ καρποφόροι κλῶνες.
φθινοῦν κι' ἀγέλαι, Πρώεδρε, κτηνῶν ἀρτεριόντων,
ὀλέθρου δαίμων στυγερὸς ἐνέσκηψε 'στὴν πόλιν,
φέρων ἐπάρατον λιμὸν, χολέραν καὶ πανώλην,
κι' τόσει ἀσυνείδητοι μᾶς ξεροστίβουν τόκοι
κι' ἀγριεμμένοι ῥίχνουσι οἱ Φραγκοι ἐδῶ πάρα
ὥσπεν νὰ τοὺς ἐφάγαμε κι' ἐμεῖς τὸ περνικάκι,
ὥσπεν νὰ τοὺς 'σκοτώσαμε καὶ μάννα καὶ πατέρα.

Πλὴν σὶ καθιετεύομεν αἱ συντυχίαι ὅλαι
κι' αὐτὰ σοῦ λέγουν δύστυχεῖ σὶνανεκμακτυπῶλαι :
νὰ πᾶσης πλέον τοῦ λεπτοῦ γιὰ φόρους νὰ μᾶς ψάλῃς
καὶ νέι φόρο 'στὸ κρασὶ καθόλου νὰ μὴ βάλῃς.
κι' ὁ κόσμος θίλει νὰ μιθῇ, γιατὶ μὲ τὸ μεθύσι
μπορεῖ νὰ 'πῇ πῶς ἡ Ἑλλὰς προώριστα νὰ ζήσῃ.
κι ὅταν παραμεθύσωμε δὲν θθχωμε χαμπέρι
ὅτεν ὁ γερο-ὀχκόλος καμμιὰ φορὰ μᾶς παρῃ.

—

Ἀλλ' ἡ Πανεζιγάτης σας βιβλίως θὰ γνωρίζῃ
πῶς κατ' αὐτὸς χαρίθηνι σπουδαίως καὶ τὸ ῥόζι,
παραπανεῖται ἐὲ πικρὼς καθένας πατριώτης,
ἡ γλῶσσα του καὶ ὅι' αὐτὸ στιγμὴν δὲν τσωφᾷ.
κι' ἂν μᾶς ταρᾶξῃ τέντερο ξενὸ συκοιλιώτης,
ῥ-ῥ! φτηνὸ δὶν θὰ 'βρεθῇ νὰ κενωμε λαπᾶ,
καὶ τότε καθε ἄντερο θ' ἀμολυθῇ μὲ φόρα.
μὴτε κανένας, Πρόεδρε, θὰ τραγουδᾷ οὰν τώρα :
οὒχου ! μάννα, πῶς μυρίζει
τὸ σπανάκι μὲ τὸ ῥίζι.

—

Κι' ἂν θέλῃς μὲ τὴν Θέμιδα ὁ κόσμος νἀχῃ σχίσις
τέλας εἰς τὸ χαρτόσημον κανένα μὴν προσθίσῃς,
καὶ 'πὲς εἰς τὸν Σιμόπουλο νἀλθῇ 'στὰ σύγκλιά του
καὶ νὰ μαζέψῃ γρήγορα τὰ πισσορα μηλὰ του,
γιατὶ κι' αὐτὸς ἐθκόθηκε νὰ παίξῃ τώρα ρόλον
κι' ὡς Δράκων κακορείεται, Λυκούργος, Μίνως, Σόλων,
καὶ μὲ τὰ Νομοσχέδια παραπολὺ μᾶς 'πᾷρκε
κι' ἡ Θέμις εἰς τὰ χέρια του τὸν ἐμβολὸ της 'ὄρθκε,
καὶ ὁηὸ γαϊδούρων ἔχυρα δὶν 'βρίσκει νὰ δικάσῃ
καὶ τὴν βαρεῖα της ζυγαριὰ 'στὴ ῥαχη του θὰ σπάσῃ.

—

Ἐν τούτοις ὅμως κι' ἔμποροι πολλοὶ ἐκ τῶν Πατρῶν,
ποῦ μὲ τὴν φούχτα τάχυρα δὲν ἔμαθεν νὰ τρῶν,
δὶν ξέρω πῶς 'μυρίστηκαν πῶς ἔχ' ἡ ῥαθκ λάκκο
καὶ νὰ μὴ βαλῇς ἀπαιτοῦν ἐκεμεῖς καὶ 'στὸν ταμπάκο.
Ἂς ἀκουσθῇ παρήγορος κι' ἐς τούτους ἡ φωνή σου,
σῶσε κι' ἐκείνους τὺς πτωχοὺς μὲ τῆς χρυσαῖς μαγείαις σου,
καὶ μία πρίζε ῥοῦφηξε σαμπάκιον καὶ φτερίτσου
γιὰ νὰ σοῦ 'σουμε, Πρόεδρε, κι' ἡμεῖς «μὲ τῆς ὑγείας σου».

—

Καὶ τώρα πάντες ἄφωνοι χωρὶς νὰ λέγωμ τίποτε
προσμένομεν νὰ ἐνωτισθοῦν τὸν ἦχον τῆς φωνάρας σας,
κι' ἂν μᾶς γλυτώσῃς, Πρόεδρε, θὰ μένωμεν αἰῶνος
θερμοὶ ὑποστηρικτὲς τῆς σεβαστῆς ἀρντσιμπαστουνάρας σας.

—

Τρ. Ὦ παῖδες οἵκτου ἄξιοι, δὶν ἀγνοῶ καθόλου
ὅτι τραβᾶτε βάσανα καὶ ψυχῆα τοῦ ἐβδόλιου.
Σέρω καλὰ πῶς πάσχετε καὶ τᾶχετε χαμένα,
κανένας ὅμως ἀπὸ σᾶς δὶν πάσχει σὰν κι' ἐμένα.
Ἡ λύπη ἕνα ἕκαστον ἰδίᾳ τὴν ἐει μόνην,
ἀλλ' ὅμως ἡ ἐμὴ ψυχὴ ἐι' ὅλους ἔχει πόνον,
καὶ δὶ σκέλια ἰδκάρυσα, παιφίλτατοί μου παῖδες,
καὶ συνεκίρθη μ' Ὑπουργοὺς καὶ Βουλευτὰς μπεμπίδες,
κι' ἰσχὺν μεῦ ἔχων πάντοτε τὴν πάντων ἀγαπᾶν
καθ' ὅλα πελωμέριμνος πέλαϊ ὅλους ἐτράπην.

—

Κι' ὡς ὁ Οἰδίπους ἄλλοτε λαὸν οἰκτείρων κλαίοντα
ἀπέστειλεν εἰς τοὺς Δελφοὺς τὸν Μενοικέως Κρέοντα
νὰ ἐρωτήσῃ πῶς ἠμπορεῖ ὁ κόσμος νὰ γλυτώσῃ
πρὶν ἐκ τῆς νόσου τοῦ λιμοῦ ὁ Θηβῶν τὰ τσιτώσῃ.
Ἔτσι κι' ἐγὼ ἀπέστειλα πάντοῦ ἀντιπροσώπους
νὰ ἐρωτήσουν μὲ ἀπουσὶν 'στοὺς μέγα κι' ἔξω τόπους
ἂν εἶναι διαθέσιμος κανένας ζαντιστὴς
κι' ἐκ τῶν δεινῶν γλυτώσωμεν μακρὰν Σαρκκοστῆς
ἀλλ' ὅμως 'πῆγαν γιὰ μαμμὴ κι' ἐκεῖθεν λιχῶνα
καὶ δὶν θὰ 'ρθοῦν μοῦ φαίνεται μηδὲ καρμπολάνα.

—

Γνωρίζετε πολὺ καλά, πτωχοί μου πατριῶται,
ὅτι λιμὸς ἐμάστιζε καὶ τοὺς Θηβαίους τότε
τᾶλε κουᾶλι σὰν κι' ἐμᾶς, κι' ὁ εἷκες τῶν Λαβδάκων
ὑπῆστη μαύρας συμφορᾶς, ὅπου κακό σου θέλει,
ὃν καὶ πετὶ δὲν ἤθελε ὄσμους καὶ 'στὸν ταμπάκον
καὶ μήτε τὸ χαρτόσημον ἐβάρυνε μὲ τίλη,
ὁ δὲ κηφὶς κι' ἡ ζήκαρη καὶ τᾶλλα προϊόντα
'στὲ τότε ὀκομιλήγιον δὲν ἦσαν ἀκριβᾶ,
μήτε κανένας μετοχὰς ἀγόραζε καὶ φόντα
καὶ πᾶς Θηβαῖος ἤθαζε τὴν πκούρκι του στραβᾶ.

—

Γνωρίζετε πολὺ καλὰ πῶς ὁ κλεινὸς Οἰδίπους,
καθὼς τὸ προεμάντευσεν ὁ τῆς Πυθὶας τρίπους,
ὑπίκυψεν εἰς τῶν Θεῶν τὸν χόλον καὶ τὴν μῆνιν
καὶ τοῦ λαοῦ τὲ νηστικοῦ ἐτάθη σκυλόδρη,
ἡ δ' Ἀντιγόν' ἡ προσηλὴς μαζὶ μι τὴν Ἰσμήνην
τυφλὸν τὸν ὑπιβάσταζε καὶ τὸν ἐμερηγήτει.
Τοιαῦτα διεθρύλλησε τρελλὴ τῶν μύθων φήμη,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ, ποῦ μὶ καλεῖ σωτῆρα τῆς ἡ χώρα,
στραβὸς σὰν τὸν Οἰδίποδα γιὰ μαλαμὰ εἰ' ἀστρα
ἀπὸ τὸν Λόον καὶ τὸν Ῥοῦ χειραγωγοῦμαι τώρα.
κι' ἐκεῖ' οἱ ὀηὸ, ποὺ χαίρεσαι κοντὰ των νὰ ζυγώνῃς,
ἐπέγουν θέσιν σήμερον Ἰσμήνης κι' Ἀντιγόνης.

—

Ἂν σύννερα ἠμαύρωταν τῆς ὀζῆς μᾶς τὸν ἥλιον
κι' ἂν ἀπ' ὀπίσω κι' ἔμπροστὰ μᾶς καθισαν παλούκια,
πλὴν τᾶς ἐλθίσεις των κι' εἰ ὀηὸ θὰ γραφῦν τὸν Ἀπρίλιον
μέλις ἐβγοῦν τὰ σζκνερὰ καὶ τἀγκινεροκούκια.
Ὡς τότε, ποῦ τῆς κάσσαις μας χρυσὸς θὰ κατακλύζῃ,
ὡς τότε ποῦ τὴν γνώμην των θὰ 'πῶν οἱ Ἀγγλογαλλάτοι,
ὁ κύριος Σιμόπουλος τους νόμους θὰ σκαλίζῃ
ὡς ποῦ παρακαλιζώντας τὰ ματζὲ των νὰ ῥχωλῃ.
Ὡς τότε θὰ περάσωμεν μι τὰς ἐπερωτήσας
ποῦ τόσον ῥιπὶ πρὸ αὐτὰς τῶν Βουλευτῶν ἡ φύσις,
ὡς τότε θὰ ξενώνεθα μὲ τὸν ζουρλομανδύαν,
ἡ δὲ κυρίαρχος λαὸς, ὁ μίγας καὶ πολὺς,
θὰ παίζῃ τὴν πικίγνωστον ἐκείνην κωμῳδίαν
τὸ συνήθημα ὀοχαλητὸ 'στὰ πάλκα τῆς Βουλῆς.

—

Ὦ τίκνα οἵκτου ἄξια καὶ ῥοφολογημένα
μὶ τὴν θερμὴν ἀγάπην μου καὶ τώρα σᾶς ἐνδύω,
γνωρίζω καὶ μυρίσμαι τὰς τύχης τὰ γραμμένα,
πῶς εἶναι τὸ συναλλαγμα μιᾷ καὶ πενῆντα ὀύο.
πὼς Βκπλέκη βάσανα τραβᾶτε ἀληθιὰς,
πὼς ὑφ' ἑνὸς εἰς καπνὸν ἐκαπνοῦκιαν βεβαίως,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ τὸ ῥῆσιμο δὲν βλέπω ἀπαθὲς
καθὼς ἡ μάτηρ τῶν ἑπτὰ ἐκείνων Μακκαβαίων.
Σᾶς βιβλικῶ πὼς ῥῆσιμαι μαζὶ μὶ σᾶς ἐξ ἴσου...

—

Φ. Εἰς ὅλ' αὐτά. Πρωθυπουργέ, σοῦ λέγω μόνον «ξύσου».
Τρ. Ἐξήντακα πτλλαὶς φορᾶις ὡς τώρα, Φασουλῆ.
ἀλλ' ἡ φαγοῦρα δὲν περνᾷ, μὲ τρώει πιὸ πολύ.
Φ. Σήκω τὸ χέρι τὸ ζερβί, κάτσνα τὸ ἐξῆ σου.
καὶ πέσε 'στὸ κρεββάτι σου καὶ ξύσου, ξύσου, ξύσου.
Γιὰ κέντος φόρους καὶ ἐασμοὺς ὁ κόσμος νὰ φωνάζῃ
μὰ ξύσου μὶ τὸ χωρκό, μὰ ξύσου μὶ τὸ νεζί.
κι' ἂν δὲν 'μπορῇς νὰ ζνίσαι κι' ἀπὸ 'μπριστὰ καὶ 'πίσω
ἐπίτρεψε, Πρωθυπουργέ, σ' ἐμένα νὰ σὶ ζύσω.

—

Ἕναν τρανὸ ἀρεντικό,
ποῦ μπρὸς του κόσμος σκύρτει,
ξύνω μὶ τοῦβλιο μαλακὸ
καὶ μὲ τὸν τυρτυρίρτη.

—

Ξύνω κι' Ἔλῃα,
ποῦ 'γιώρτασι
καὶ μαραμμένη στέκει,
ξύνω κοιλιὰ,
ποῦ 'χόρτασι
μ' Ἐγγλίζικα μπιφτέκι.

—

Ξύνω κι' αὐτοὺς, ποῦ φαίνονται
πὼς δὶν ἰδρόνουν ἱδρῶτα
καὶ μήτε ξεκουφαίνονται
μὲ τόκους τοῦ διαβόλου.

—

Ξύνω κι' αὐτὰ τὰ χείλια,
ποῦ πάντοτε μᾶς ἔτλεξαν
λαγοὺς μὲ πιτροχήλια
καὶ 'στ' ἄστρα μᾶς ἐπέταξαν.

—

Τὴν μύτη ὑποῦ 'ψήλωσε
'στὰ ὄνεια χωμένη,
μὰ σήμερα 'χαμήλωσι
κι' εἶναι συνεχωμένη.

—

Τὴν κεφαλὴ ποῦ 'γέννησι
Ἰσοζυγίων πλεύτου,
κι' ὅλ' ἡ πατρὶς ἀρμένισε
εἰς τἀνεκτὰ μὲ τούτου.

—

Τὸ κεφάλι τἀσημένιο,
ποῦ μὶ κτένι φιλντισένιο
τοὔκανε κεμφὴ χωρίστρα
ἡ Ἀλλὴ μας ἡ τσακίστρα.

—

Ξύνω καὶ πόδια ποῦ κρατοῦν
καὶ μὶς 'στ' ἀγκαθιὰ τρέχουν,
καὶ παρπατοῦν καὶ πατικτοῦν
καὶ κοῦρσι δὲν ἔχουν.

—

Ξύνω κοντὰ μεγάλο,
ποῦ σορίζεται πτλλὰ,
καὶ τὸν καθὶ Ἀγγλογαλλὰ
μὲς 'στὴ μούρη κοντούλῃ.

—

Μὲ ξύνω καὶ τὸν ἀρκλό,
ποῦ τοῦ τὸ 'ζωσε ἡ Ἀό,
καὶ χέρια, ποὺ γερὸ παρκ
εἶχαν φυσεκώσει μια φορά.

—

Γάχη ποῦ ἐκρατιῶθη..
σβέρκο ποῦ 'ξεσβιρκώθη
ὡς ποῦ νὰ καταπίσῃ
καθένα Καραπάνο
καὶ καθὶ κουβερνάντα
πὼς ἡ Ἑλλὰς θὰ ζήσῃ
καὶ μὲ τὸ περκάνι
καὶ σήμερα καὶ πάντα.

—

Ξύνω Τρικούπη τὸν τρανό,
ποὺχε πιστὴ μὶ τραχιὰ,
μὰ τοῦ τὸν ἔβγαλαν ξυνό
καὶ δὲν τὸν ἔφαγε ξανά.

—

Ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἐκάμη
ἡ ὀκμεσία γνώμη
ξύνω ἰδικιτέρως
ὀπισθιόν τι μέρος,
καὶ γράφω ἐκεῖ πέρα
τοὺς Φραγκους μακκαρέες,
ποῦ κοπανοῦν κέρα
ζωντὼντας μας παρέες.

—

Τρ. Μὶ ξύνεις, μὰ τὸ ξύσιμο δὲν ὠφελεῖ... τοῦ κκκου '...
καὶ μίαν πρέζα ὀότε μεῦ παρακαλῶ ταμπάκου
νὰ φτερνισθῶ μαζὶ μὶ σᾶς, ποὺ τόσον μὲ τιμᾶτε,
νὰ 'ὸῶ μὲ τὰ φτερίσματα ποιὸς τάχα μὲ θυμᾶται.
Πῶς τόσον θὰ πεινασωμεν καθόλου δὲν ἐγνώριζα
καὶ σὰν ἀπκὲς ἐφούσκωνα καὶ τέρριχνα βαρκὶ,
μὰ ὀότε μου νὰ μυριοθῶ κι' ὀλίγη πιπερρίζα
κκὶ βαλτε μου μια κοκκινὴ 'στὸ στόμα πιπεριά.

—

(Φθάνει τυφλὸς ὁ Περικλῆς ὡς μάντις Τειρεσίας).

—

Τρ. Ὦ μάντι, λάλησον εὐθὺς μας' εὐσυνείδητος...
γνωρίζεις ποῖον νόσημα τὴν πόλιν κατατρύχει
κι' ἂν τοῦτο θὰ θεραπευθῇ ...
Π. Ἀμμ' δὲ ἐν ἐχῃς τύχη...
Τρ. Μὲ τὴν σοφὴν σου μαντικὴν τὸ νόσημα μας κρίνε...
Π. Δεινὸν ἡ γνῶσις, ἂν ποσῶς λυτελὴς σὺν εἶναι.
Τρ. Ἀλλὰ τί τρέχει κι' ἄθυμος προσῆλθες ἐδῶ πέρα ;
Π. Γιατὶ θέρω πῶς κάνομε κτυθκμε τὸν ἀέρα.
Τρ. Τοιαῦτα μὶκ ὁ χρυσὸς τιμᾶται καὶ μισή.
Π. Μαθὶ λοιπὸν πῶς συνεργὸς τῆς πείνας εἶσαι σύ...
Τρ. Τοιοῦτους λόγους ἀνεκίσεις ἀναφανδὸν προφέρων
ὠμῆτες ἀτιμώρητος πῶς θ' ἀπομείνῃς, γέρον ;
Π. Κι' ἂν σὺν μ' ἀφῆκ' ἡ τύχη μου 'στὸ μέλλον ἀτιμώρητον,
ἀλλ' εἰς σημεῖον ὁ λιμὸς ἐγγίζει ἀπροχώρητον.
Τρ. Πῶς εἶπες ;... ἐπαναλαβὲ νὰ ἐννοήσω καλλίων.
Π. Δὲν ὠφελεῖ 'στὰ νεῦρα μας τὸ βρωμιοῦχον κάλιον.
Τρ. Ἀλλὰ σὺν βλέπεις παντελῶς τῶν ἄλλων τὰ καμώματα,
θεόστρεβλε κατὰ τὸν νοῦν, τὰ τ' ὦτα, τὰ τε ὄμματα.
Π. Ἂν εἰμ' ἐγὼ, Πρωθυπουργέ, θεόστρεβλος κανεργὴς,
θκρρῶ καὶ σὺ πῶς δὶν κοττᾶς μὲ ματιὰ κακοσυβαγὴς.
Τρ. Εἶσαι παναθλιος καὶ σὺ, καὶ τώρα ξύσου, γέρι
Π. Ἀρσὺ τὸ θέλεις ξυνάρι, ἐὰν δόγω περκιτέρω.
Τρ. Ὦ μεγαλεῖον ζηλευτὸν, ὦ σὺ, Ἀρχὴ καὶ πλοῦτε,
ὁποίοι ὄδλοι γόρω σου καὶ φθόνος ἐξαπλοῦται.
Πελὺ δικαίως ἔλεγε κι' ὁ Θεόφρ ἐκεῖνος
πῶς τὸν ἐδλκιώτο μηχανεργατῶν ὁμήγυς.
Κι' ἐγὼ τὰ ἴδια σήμερα παθαίνω καὶ χειρότερα...
κρίπις καὶ φθόνος ἐμπαθὴς μὲ πολεμοῦν ἀμφότερα.
Πεθαίνω ἔργον κλέος μὲ ἄτο τοῦ τυχόντος
ἐκ τούτου τοῦ μιάσματος τὴν πόλιν νὰ καθάρῃ,
καὶ νὰ γαρίσῃ μὲ χρυσὸν εὐθὺς κι' ἐκ τοῦ μὴ ὄντος
τὸ τρυπημένο κι' ἀσημὸ τοῦ Κεντριακοῦ πιθαρι.

—

Οὕτ' ἐκ θεῶν κι' ἐξ εἰωνῶν ἐγνώριζε κανεὶς
ἂν θ' ἀνακύψῃ ὁ σαπὸς τῶν κειμηλίων τόπος,
ὅτκν ἐγὼ κατέβκκα, θεὸς ἐκ μηχανῆς,
νὰ λύσω τοῦ νεμίσματος τὴν κρίσιν ὅπως ὅπως.

τὸν ὅρκον δί 'στ' 'Ανακτορα κατὰ τὸν νόμον ὁμώσω.
κι' εὐθὺς τὸ στόμα τ'ς Σφιγγὸς πρὸς ὥραν ἀπεστόμωσα.
'Αν τώρα δὲ μὲ τρίχνε περιπαιχνίζει σκέπτο,
μὰ δὲν θὰ γίνω σύλλος της καὶ τσιπεντὸ λακές σας...
τέλος, καὶ 'στὸ χαρτόσημο, ὁσημοῦ καὶ 'στὸν ταμπάκο,
καὶ σπουτ μὲ τῆς ὑγείας μου καὶ πασὼ μὲ τῆς Σεκρὲς σας.

—

Ἐγὼ δὲν παρασύρομαι μὲ τῶν γνωμῶν τὸ ρεῦμα
καὶ μ' ὅσα καθε συγχρονος κι' ἂν ψαλῃ Τεμπέσικος,
πλὴν μὲ ὅλα μου θὰ βαρυθῇ καὶ τίνε κι' ἄλλα πνεύματα
κι' αὐτὸ ἀκόμη τῆς ψιλῆς κι' ἐκεῖνα τῆς ἀσπέσικος.
Σᾶς εἶπα πῶς καθένας πας ὀφείλει νὰ πληρώνῃ,
μ' ἐπιτροπῶν παραπονα ταῦτ' μου δὲν ἰδρύνει,
καὶ ὄχως νόμιμ Μαχαιρὶ ἄρσενικὸ καὶ μάγος
θὰ ἐκδικῶ μόνος μου τῆς πολιτ.ς τὸ ἄγος.

—

Φ. Ὦ σύ, ποῦ κάνεις μὶ τὸν Λὸ καὶ μὲ τὸν Ροῦ παρέα,
εἰσακουσον παρακαλῶ κι' ἐμὲ τὸν ἰσρέα,
κι' ἂς συσκεφθῶμεν ὅλοι μας λαθρικῶς κι' ἐν κρυπτῷ
πῶς τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ ζητοῦν οἱ ὄκνειστοι λεκτό.

—

('Αρχίζει ὁ χορὸς
νὰ ψάλῃ σοβαρῶς.)

—

Τίς αὐτὸς, ποῦ μᾶς ἔσπασε μ' οἰκονομίας μέτρα ;
καθε πτωχὸς καλαμαρᾶς ἂς ριξῇ 'πίσω πέτρα.
'Ας ρίγῃ καθεὶς ἐξ ὑμῶν
τὴν χώραν αὐτὴν τῶν λιμῶν.

—

Μὶ σῦρ τοξεύει κι' ἀστραπὰς
ἐπιτροπῶν ἐπιτροπὰς...
μ' αὐτὸν δὲν κάνομι χωρὶς
κι' ὅλοι πεινῶντες καὶ γυμνοὶ
φωνάζομε ἀμωρὴ Μαρὶῶ,
'στὴν βρίσι γιὰ νερὸ σὰν πᾷς
κύττα μὴ σπάσῃς τὸ ἀταμνί.

—

('Αντιστροφὴ δευτέρα,
πολὺ σοβαρατέρα.)

—

Σεισμὸς τὰ πέρατα δονεῖ...
σαφὴς ὁ 'ντύχησε φωνὴ
πῶς ἐξεροψηθήκαμε μὶ τὸ κερδοευδιστῆρι
κι' ἀκόμη δὲν ἐμάθαμι
πῶς τόση ὥρα 'πάθαμε.
Ὑπερ ντετόρου κανενὸς δὲν ὡφελεῖ κλυστῆρι,
κι' ἡ μπόρτα μένει σιγηλὴ, λὲς κι' εἶναι μοναστῆρι.

—

Ποῦ τώρα ὁ χρυσὸς χαϊτὲ ;
εἰς ὕψος ἄφθαστον πετᾷ
μετ' ἀκρατήτου ταχυτ.
κι' ἀπὶ τὰ νέφη χαιρετᾷ
τοὺς Μαραθωνομάχους.

—

'Από τὸ ὕψος ποὺ, γυιοῦ,
κατέβα γιὰ νὰ φᾶμε.
γιὰ νὰ μὴ ζοῦμε βερεσὲ
καὶ τοῦ φαμὲτ' ψοφᾶμε.

—

Μὰ νά ! πηγαίνει πιὸ 'ψηλὰ
'στὰς παρακλήσεις μας κωφὸς,
καὶ λόγια χρήσιμα πολλὰ
μαντὶς ἐλάλησε κορὸς.
Νὰ τὸ ἀκοῦθῶ ; νὰ τὸ ἀκολουθῶ ;
κι' ἐλπίζω τέχα νὰ σωθῶ ;
μένω βωβὸς καὶ ἀπορῶν...
ὥρα καὶ μίλλον καὶ παρὸν
καὶ τὸν κακὸν μας τὸν καιρὸν.

—

'Οτὰν ρεμβάζω
λόγια διαβάζω
καὶ τὰ θαρρῶ
σὰν παραμύθια
καὶ κολοκύθια
'στὸ κατερό.

—

Μαϊντζὰς μὲς γεμίζει μικρὴ πλὰξ
κι' ὁ Λὸ κι' ὁ Ροῦ κακὴ βλαξ
γροθιαῖς μᾶς δίνουν ἐναλλὰξ
κακὶ πάτ καὶ κρουτ καὶ ποῦ καὶ λαξ.

—

Τρ. Σὲ χαιρετῶ, λαὲ φιλῆς καὶ ρατσες ψωραλέας...

—

(Εἶπεν αὐτὸ κι' ἀναχωρεῖ πασεῦσης τῆς αὐλαίας).

Ἐπεθλέα μερικὰ πολὺ σημαντικά.

Ὁ Τύραννος Οἰδίπους κι' ὁ ἐπὶ Κολωνῷ,
μετάφρασις ἀρίστη κι' ἐκ τῶν ἐντελεστάτων
τοῦ Βλάχου τοῦ 'Αγγέλου, ποῦ δὶν τὸν ἐπαινῶ
ὄν ἔξοχον τὸν εἶπω ἐργάτην τῶν γραμμάτων.
Κομψότατον καθ' ὅλα καὶ τσαλρὶς βιβλίον...
πωλεῖται 'στῆς Ἑστίας τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

—

Τὰ ἐν τῇ 'Ακροπόλει 'Αγγλικὰ Κορῶν...
συνέγραψε Σοφρούλης μὲ κάλλος γλαφυρὸν,
τῆς 'Αρχαιολογίας ὑφηγητὴς καὶ μύστης
καὶ κάτοχος τῆ τέχνης καὶ γλώσσης τῆς ἀρίστης.
'Αντὶ ταχλῶν ἐπαίνων καὶ ἄνευ σημαδίας
τοῦ πρέπει μόνον ἴδρα χρυσῆς Καθηγεσίας.

Καὶ ὀλίγαις ποικελίαις μ' ὅλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ Ὀλυμπιακὸς τοῦ Τσουγλου Σινεσεχῶν νέος,
ὅπου τὰ πλῆθος τρωγει Λευκοὺλλων 'Αθηναίων.
'Εκεῖ γιὰ τοὺς πιλάτας ὁ Τσούγλος θυσιάζεται
κι' ὁ πλέον τσουμπίτης μ' αὐτὸν ἐνθουσιάζεται.
'Στὸν δρόμον τοῦ Σκοδίου φαγγοῦλαί κι' κατράρτει
καὶ μυίγαις ἐκεῖ πέρα κανεὶς φαγὲς δὲν χαρτεῖ.

—

Χρυσάνθεμα, πινήματα κι' ἀνέκδοτα καὶ νέα
τοῦ φίλου Εὐγενίου Λάντς, εἰς ἐμπνευσιν γυναῖκα.
'Εντὸς μικροῦ ἐκδίδονται κομψὰ μὲ χάρτιν ἄριστον
κι' ἂν γίνετε συνδρομητικὶ θὰ εἶναι πολὺ εὐάριστον.

Ρωμαϊκοῦ Ἡμερολόγιον Ἀποκαλυπτικὸν περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Οἰκονομικῶν.

Αὔριον 'στοὺς δρόμους βγαίνει...
Ὄχ ! παιδιά μου, τι θὰ γένῃ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Ἔτος ἐννενήντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι 'μπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμιὸς τὸν ἐδημάλε	— μόνον μιὰ χαρὰ τὰ χρειάζη	γιὰ τὰ ἕξια ἡμῶν μέρη	— **ἕξια φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
κι' ἔκανε ἔχει ἐλευσέλε	— κι' ἔκανε μοῦ κατεβαίνει	Κι' ἕνα σκύλο δὲν πρατᾷς	— ἔχτικες συνοφρυτικὲς,
Συνδρομητὰς τὸ ἄγχομαι	— γιατὶ λοιπὸν δὲν ἔρχομαι	κι' ὅπαρχε τὸν παρὰ δέν δίδει	— θὰ τὸν κάν μεζὲς φᾶ.
καὶ 'στὸν 'Αθηνῶν τὸν σύλλο	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.	Γράφομαι καὶ συνδρομὰ	— ἀπ' αὐθεσίας προς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ὄχως τόζα κι' ἐντροπὴν	Γιὰ τὴ σέρα καὶ τὴ μπρα	— νάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ νάθε χρόνο	— **δεκὰ φράγκα εἶναι μόνο**		

Εἰκοσιέξη τοῦ Δεκεμβρίου,
σχολὴ κι' ἀργία Βουλευτηρίου.

Τετρακόσα δεκατρία,
ὅλ' ἀνάλατα καὶ ψρύα.

Σύγχρονον δράμ' ἀληθινὸν μὲ περιπέτειαν σκηνῶν.

Α'.

(Εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ γνωστοῦ κυρίου Θεοκλύτη
εἰσέρχεται κι' ἡ Φεσουλὴ, τὸ εὐγενὲς στοιχεῖον,
σπουδάζει ὁ 'ντελλάκσσται δεκ τὴν κρίσιν λογεῖ
κι' ἂν τῆς Τραπέζης τὸν 'ρωτᾷ ἐβγῆκε τὸ λαχεῖον,
γιατὶ κι' ἐκεῖν' ἡ ὑστυχὴς εἰς τὴς καλὰς της ὥρας
δὲν ξέρει πῶς ἀγόρασι δυὸ τρεῖς λαχνιοφόρους,
μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς 'μπορεῖ 'στὸν λῶτο νὰ κερδίσῃ
καὶ τῆς πινίκς τους φραγτσους νὰ τοὺς ὑποσηκώσῃ
Μανθάνει δὲ μετὰ χαρᾶς πῶς τὸ Λαχεῖον ἔβγῆκε
κι' ἀμέσως τὸ κεφάλι της σὶ συλλογαῖς ἐμπῆκε,
τοιαῦτα δὶ ἃς πρόθυμον ὑπαλλήλον ἀντίλλεται...)

—

Ἡ Φ. Μοῦ τρέχετε, παρακαλῶ, σ' ἕνα χαρτί, ἂν θέλετε,
τοὺς κερδισμένους ἀριθμοὺς γιὰ νὰ τοὺς παραβάλω :..
Γ'π. Εὔχομαι νὰ αἰρῆσετε τὸν πρῶτο δίχως ἄλλο.

—

(Μαλαρὶ λίγ' ἡ Φεσουλὴ καὶ εἰς τῶν ὑπαλλήλων
τοὺς κερδισμένους ἀριθμοὺς τῆς ἔγραψε μὲ ζῆλον).

Β'.

(Ἡ Φεσουλὴ ἐξέρχεται καὶ 'στὴν στροφὴν τὴν πρώτην,
πρὶν τοῦ Αἰόλου τὴν ὀδὸν καμαρωτὴ νὰ στρίψῃ,
βλέπει ὀπὸ τῆς ἀνθρώπων, τουπίλην Πανηγύρτων,
καὶ τὸ χαρτὶ τῶν ἀριθμῶν τοῦ δίνει νὰ τῆς κρίνῃ,
γιατὶ κι' αὐτὴ σὰν ἔλοκαινα καὶ μισοκακομοῖρα
ἔπαγαινε 'στὰ μαγαζιὰ νὰ φέρῃ μιὰ γραμμὴ
κι' ἦτο μεγάλος κίνδυνος 'στὴ φούρια μὴν ξεχάσῃ
κι' ἐκείνην τὴν πολυτιμον σημειωσίν της χαρᾷ.
Ἐν τούτοις ὅμως ἐξῆγαι τοῦ Πανηγῆ τοῦ Νέου
πῶς 'στὸ χαρτὶ τὰ νούμερα ὑπάρχουν τοῦ λαχείου,
καὶ κραζουσα πῶς ἡ Ἑλλὰς προμῆστε νὰ ζήσῃ
τοῦ ἔθνους καὶ μιὰ ὀρχμὴ λαμπρὰ νὰ φουντώσῃ).

Γ'.

(Αὐτὰ λοιπὸν συνέβησαν μετὰ τοῦ Πανηγιώτη...
κι' ἐκεῖνος ὡς εἰκεῖος της καλῶς γνωρίζων ὅτι
κι' ἡ σύνοινος τοῦ Φασουλῆ, ποῦ βγαζει ζύγρι μυίγας,
λαχειοτρόπους μετοχὰς ἠγόρασεν ὀλίγας.
Ἐνόμισε ἡ φουκαρὰ μὶ δίκηο του μεγάλο
τῶν μετοχῶν της ἀριθμοὶ πῶς ἦταν δίχως ἄλλο,
καὶ πρὶν ἀκόμη μᾶς ὀρχμῆς λοκίρια ν' ἀγερκαῇ
ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν Τραπεζαν ἐκαίρθη νὰ περάσῃ,
κι' εἶπε χαρτὶ μὲ νούμερα 'στὸν τοῖχο κολλημένο
καὶ κόσμο 'στὴν ἐξώπορτα τῆς Ἰθωνικῆς σπρωγμένο.)

—

Πανγ. Ὦ σεῖς δυνάμεις τούρκικοῦ !.. ὦ Κύριε τοῦ κόσμου !..
ὀλίγων κάλλα τὰ ματια μου, ἢ ὄνειρον τὸ φῶς μου ;
Νὰ !... δεκαρίτσα κοθηκὰ τὸν ἀριθμὸ τὸν πρῶτο...
ἡ μετοχὴ τῆς Φασουλῆ λαίρεται τὸν λῶτο.
Γιὰ 'πέστε μου, παρακαλῶ, Χριστιανοὶ ἂν ἴσθε
κι' ἂν τὴν ζωὴν τὴν μᾶλλουσκα πραγματικῶς φιλεῖσθε,

κ' ἐδῶ τὸ νούμερο δὲν 'κέρδισε 'στ' ἀλήθεια,
ἢ μήπως βλέπ' ὀνείρατα κι' ἄκουω παραμύθια ;

—

(Αὐτός, τοῦ λέν, ἐκέρδισε, καὶ τώρα τρῶγε πίνει,
καὶ τὸν 'ρωτοῦν ὁ κάτοχος τῆς μετοχῆς ποιὸς εἶναι,
ἀλλὰ δὲν βγάζει μήτε μιὰ ὁ Παναγιώτης λέξι
καὶ δίχως σ' ἄλλο νούμερο καθόλου νὰ πρισέξῃ
λαχανιασμένος πηλαλεῖ 'στοῦ Φασουλῆ τὸ σπῆτι
καὶ μὲ φωνὴ τριαουλιαστὴ τὸ ξαφνικὸ κηρύττει).

Δ'.

Θεέ μου, ποίες χαλασμὸς καὶ τί σκηνὴ ἐκείνη !...
ὁ μάγειρας τοῦ Φασουλῆ τὸ μαγειρεῖο ἀφίνει,
ἡ Φρειδερίκη Γερμανὶς καὶ τῶν πιάτων ὁσκάλα
κατέβαινε κι' ἀνέβαινε τὴν μιὰ καὶ ἄλλη σκάλα,
κι' ἔτριχαν ἀπ' ὀπίσω της τὰ νύχια μουρέλια
μὲ χίλια ὁλὰ στριγγλίσματα καὶ χάχανα καὶ γέλια.
κι' ἐκ τῆς χαρᾶς των τῆς πολλῆς τοὺς ἔφυγαν τὰ τσίσα
κι' ἐρώνταζεν γερμανιστὶ ψυχή μου 'στὰ Πατήσια.
Ἄλλα κι' ὁ Γκιτὺλ ὁ σκύλος του, ποῦ ἀπαθὴς δὲν μένει,
ἐνόησε πῶς κάτι τι εὐχάριστον συμβαίνει,
κι' ἄρχισε τὰ γαυγίσματα μὲ τὰ φωστὰ του ὅλα
κι' ἡ γάτα 'πῆρε τὸ ψητὸ ἀπὸ τὸν κατσαρόλα.

Ε'.

Μονάχος 'στὸ Γραφεῖόν του ὁ Φασουλῆς ρεμβάζει
καὶ τῆς Βουλῆς τὰ πρακτικὰ περιφρόντις ὁιαβάζει,
πλὴν μόλις ἐτελείωσε μὲ τόσην ἐπιμέλειαν
τοῦ Καλλιγᾶ τὴν Ἐθνικὴν τὴν ἐκμαιρτυρίαν
περὶ τοῦ πῶς ἡ Τράπεζα πανταπάσι δὲν θέλει
μόνον εἰς νόμισμα χρυσοῦν νὰ εἶναι τὰ τζίλη,
ἤκουσε τόσον χαλασμὸν κι' ἔβγαλε γιὰ νὰ μαθῇ,
κι' ἁμάξι λιμουζινόπλατος τ' ἀνέμιστα συμβαίνει,
καὶ ἀταξὶ λοκομοτίφ ἐκουτσὶ νὰ παθῇ
καὶ τοῦβαλε ρεοστάμπο 'στὴν μύτ' ἡ κυβερνήτις.

—

Φ. Βρὲ Παναγιώτη ἀδελφέ, μὴ σοῦστριψε ἡ βίδα ;
Π. Τί λές, καλέ ;... τὸν ἀριθμὸ φῶς φανερὸ τὸν εἶδα.
Φ. Λυπήσου με, βρὲ ἀδελφέ, κι' ἐν τῷ παικτεῖ μὴ παίζῃς ...
σ' ἐμὲ ὁ λάτος ἔπιστε τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ;
Μὲ βεβαιώνεις ἀληθῶς πῶς εἶμαι κερδισμένος,
ἢ τοῦ Ἀννίνου θὰ γενῶ σωστὸς Παρεσκαμπάνης,
ὑπνοβατῶν φαντάσματιῶν τὸν ἔτρωγαν ὀδόντια ;
Π. Ἂν ἀριθμὸς τῆς μετοχῆς τῆς γυναικός σου εἶναι
αὐτὸ ἐδῶ τὸ νούμερο, γιὰ φτώχιαις πὶκ μὴ ψάλῃς
κι' εἶναν ντερβὰ ἑτοίμασε τὰ κέρδη σου νὰ βάλῃς.
Φ. Τί ἄλλα θἄνει παρ' αὐτό ;
Π. Λοιπὸν ἡ φτώχια ἔξω.
Φ. Ἐλᾶ ἕνα τέτοιο ξαφνικὸ ὁδυνατῶ ν' ἀνθέξω.

—

Ὁ Φασουλῆς παραμιλεῖ καὶ τάχει σὰν χταπόδι
καὶ 'στὸ κορὸ τῆς Φασουλῆ πηγαίνει γιὰ νὰ ψαξῃ,
μὰ 'βρίσκει τὸ κορὸ κλειστὸ καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένα
κι' ἀπὸ τὴν φούρκα τὸν πιλλὶ τοῦ πλθε νὰ λυσσαξῃ,
καὶ μόνος 'στὸ Γραφεῖον του μὲ πάλλευαν κερδίαν
μονολογεῖ καὶ σκέπτεται τσιαῦτα κατ' ἰδίαν.

—

Φ. Ὁρίστε... πλούσιος κι' ἐγὼ... ἐγέλασε ἡ τύχη
καὶ πᾶνε 'στὴν ἀγοραστὰ ἀκίτρων στίχων στίχοι.
Κι' εἶδα προχθὲς 'στὸν ὕπνο μου γιὰ τὴν καλή μου μοῖρα
ὅτι τὸν Μεγαλόσταυρο μετὰ πομπῆς ἐπῆρα,
κι' ἐζύτησα ἐξήγησιν, καὶ μοῦπαν μεριαὶ
πῶς θὰ φορέσω 'γρήγορα μεταξωτὸ βρακί.
Κι' ὕστερα τὰ ὀνείρατα σοῦ λένε μὰν πιστεύῃς
γιατ' εἶναι κουρουφιξάλα πολλῆς ψυτζας καὶ χλεύης.
Ὁρίστε πῶς ἀλήθεψε καὶ τὸ 'δικό μου τώρα
καὶ τὸ κουτί της ἄνοιξε γιὰ 'μένα ἡ Πανδώρα
καὶ τάγαθὰ τῆς μοῦρριξε καὶ μὲ τὰ ὄρη της χέρια
κι' ὁ Παναγιώτης μοῦφιρε τανέλπιστα χαμπέρια.

—

Ἀκοῦς ὁ πρῶτος ἀριθμός !... Θεέ μου, θὰ κρεπαρω !...
πῶ ! πῶ ! χιλιάδες ἑκατὸ φραγκα χρυσὰ θὰ παρω,
καὶ μαλιστα 'στὴν ἐποχήν, ποὺ πίρται βουλιμία
καὶ τὸ χρυσαφι στέκεται εἰς τῆς τριοκτὰ μία.
Ἂς καταπαυσῃ τοῦ λοιποῦ τῆς φτώχιας μου ὁ θρῆνος,
ἂς ξεχασθῇ ὁλα παντοῦ κι' ὁ μαρσιπος ἐκεῖνος,
χαλκὸ κι' ὅσα ἔχκοα 'στὸ παιζίμο τῶν φόντων,
χαλκὸ κι' ὅσα μετρητὰ ἐπῆγαν εἰς τὸν βρόντων.

—

Πῶ ! πῶ ! τί ἔχει νὰ γινῇ !... βαρέθκτε νὰ περασω
καὶ τοὺς μεγάλους καὶ μικρους χρυσαφι νὰ κεράσω.
Ποιὸς ἔρχεται ;... ὁ Βασιλεὺς ... Μεγαλειότατε μου,
τέτοιε μεγάλε ξαφνικὸ δὲν τόλπιζα ποτέ μου...
ἐκ τῆς χαρᾶς παραλαῶ, δὲν ξέρω νὰ 'μιλήσω...
ἐν τούτοις πλησιάσατε γιὰ νὰ σᾶς ἐξαρλήσω
ὅσα ἐδαπανήσατε ὡς τώρα καὶ γιὰ μένα...
δὲν θέλω ὑποχρέωσιν νὰ ἔχω πρὸς κανένα.

—

Ὁ Βασιλεὺς ἀναχωρεῖ παράπονα γλυκύς...
μὰ νά ! κι' ὁ Σγαύτας ἔρχεται τῆς Οἰκοδομικῆς...
δὲν λησμονῶ τα χρέη μου καὶ τὰ καθκκοντα μου,
συδέποτε τὴν φήμην μου δὲν θὰ τὴν κηλιδώσω,
καὶ τώρα πλησιάσατε παρακαλῶ κοντα μου
τὸ χρέος τοῦ Φαληρικοῦ μεθαύριο νὰ σᾶς δώσω...

—

Πενῆτες λησμονῶ καιρούς καὶ χρόνους ἀπαρατους...
τί βλέπω ;... κι' ὁ περίοδος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους...
ἰδοὺ τον... μὲ παρακαλεῖ πρὸς ὀξαν μου ἀκίλευν
νὰ λάβω μέρος ἐνεργὸν εἰς τὸ τοσουτρύτιον.
Εἶνε σπαρακτικαρόιος ἡ τσαρτη σας θέσις
καὶ βλέπω πῶς χρειαζεσθε ἀπὸ χρυσὸν ἐνίσης,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ πῶς θὰ σᾶς βοηθήσω
κι' οὐδ' ἀπαθὴς κι' εὐδέτερος 'στὴν κρίσιν θὰ καθίσω.
Κανδύ δὲν θὰ ριζώσω... πα ! πα ! Θεός φυλαξοι !...
ἀφοῦ κι' ἐγὼ ἐπλούτισα ἡ τύχη μας θ' ἀλλαξῃ.
Σιμώνει πλέον ὁ καιρὸς σωστοῦ Ἰουζηρίου,
δὶν θὰ χρεωκοπήσωμεν κι' ἐλπὶς τὰ μιχθήρια,
ἀφοῦ κι' ὁ Μιχαλόπουλος προσφέρει τοῦ Λίγιον
μισῆς θυρίς του μακαρίτισσας τὰ δεκαπεντάμυρια.

—

Θέρμες ... κανεὶς ἐκ τοῦ λιμοῦ κι' ἐτῶ δὲν θὰ ψοφῇ...
τὰς βεβαιῶ πῶς τοῦ λιποῦ μωρὶ θὰ τρώμε χοιρικο...
ἐλᾶτε νὰ ξεκινήσωτε οἱ μαλακὸ κορφὰ
καὶ πούρο νὰ φουμαρίτε καὶ νεργιλὲ γιοβέρικο.
Ἐλᾶτε νὰ μεθύσωμε κι' αἱ ἐγὸ μας μὲ χαρὶς
νὰ 'δοῦμε μίλλον ρατατὸ καὶ τεμπελιὰς χρυσῆς,
καὶ δανειστὰς ποὺ νὰ σκαρπὸν παρὰ μὲ τὸ τσουβκλι
καὶ τότε νὰ μουντζώσωμε τὸν Λόγο τὸ βουβκὶ.

—

Ἀκοῦς ὁ πρῶτος ἀριθμός ;... μοῦ ἔρχεται σὰν τρέλλα...
φτώχια μαγκούφα κι' ἄτιμη, σ' κρίνω μιὰ γιὰ παντα...
χρυσῆ γιὰ τὴν γαζόμπα μου θὰ παρχγγείλω σέλα
καὶ γιὰ τὸν σκύλο μου τὸν Γκιτὺλ θὰ πάρω κουβερκαντα
Ἀκοῦς ὁ πρῶτος ἀριθμός ... βρὲ τύχη ποῦ τὴν εἶχα !..
πολλῶν θὰ κάψω τὴν καρδιὰ, πολλῶν θὰ κόψω βίχα.
Μνδὶ μεγάλην καὶ μικρὰν δὲν θὰ φεισθῶ θυσίαν,
ποτὲ δὲν θὰ μὲ βλέπετε εἰς τὰς ὁδοὺς τεζάν,
εἰς ὅλα τὰ κορίτσια μου θὰ μάθω ἱππασίαν
κι' ἡ μαρκησία Φασουλῆ θὰ γίνῃ 'Αμαζών.
Τώρα θὰ κάμῃ καὶ ζουρ φιξ, τώρα κι' αὐτὴ θὰ δίχτηκε,
κι' οἱ κόντι-ρεπαναπαῆδες 'στὸ σπῆτι μου θὰ τρίχτε.
τώρα τ' Ἀμερικάνικο θὰ σχίτω 'σὰν βρακί μου..
τώρα θὰ δίδω γεύματα χωρὶς νὰ βασκνιζωμαι.
καὶ κάθε βράδυ ποιητὴς εἰς τὸ σερκέντσιο μου
χωρὶς τοὺς νοικοκύρη μου καρίκλαις νὰ ὁκνιζωμαι.

—

Μικράν μου, φτώχια βρωμερὴ μὲ τὰ φαρμάκια πιδιτια...
τώρα τὰ εἰκοσόφραγκα θὰ τὰ κυττῶ σὰν λοῦπινα,
τώρα θὰ μπαινοβγαίνουνε καὶ μαγειρι καὶ ὁοῦλοι
κι' ὁ Λόρδος εἰς τὴν πόρτα μου θὰ στέκῃ καραούλι
νὰ τοῦ δανείσω τίποτα φιλὰ γιὰ τὸ κουπόνι
καὶ μὲς 'στὰ πορτοφόλια μου τῆς φτώχιας του θὰ χώνῃ.
Αὐτὸ τῆς εὐτυχίας μου τὸ φοβερὸ μαντατο
βιβλίως τὸν καχπὲ-ντονιὰ θὰ φέρῃ ἀναμάτου.
θὰ πάνῃ 'στὴν πρωτεύουσαν σὰν κερκυνὸς καὶ μπομπα
κι' εἰς ὅλον τὸ Ἑλληνικὸν θὰ τακπισθῇ μὲ τρόμπα.

—

Ἐνέρδισα τῆς ἑκατὸ χωρὶς ἀμφιβολίαν...
τώρα θὰ βλέπω τὴν ζωὴν μὲ τόνην τσικιλίαν,
τώρα ὁιαβατήριον θὰ 'δῶ τοῦ Παραδείσου
καὶ θ' ἀντικρύσω τὸν Συγγρὸ καὶ θὰ τοῦ λέγω «ξύσου...
τώρα τῆς εὐγενείας μου τὰ φόντ' ἀνιβάσμένα,
τώρα λιβόνι μπάλικο τοῦ καθε φαμιλιόνου,
κι' ἀντὶ ὁ φίλος Βασιλεὺς νὰ ὁκπανα γιὰ 'μένα
ἐγὼ ὁιὰ τὴν ὁυλλιταν θὰ ὁκπανῶ τοῦ θρόνου.

—

Τώρα τῆς τύχης ἐπιασα τὰ ὁύο κιτρολίμονα,
τώρα πολλοὶ κακαπῆδες 'στὸν Ἀη-Πικτιλίμονα.
τώρα τὸ καθε μου ὑγρὸ νιρὸ τοῦ Ἰορδάνη,
κελόνια καθε βρώμα μου κι' ἡ γλῶσσα μου ροδάκι.
Περιμερίσετε, φέρνετε, κι' ἐγὼ ἡ πρώτη λίρα
ὅλους ἰς τὸ τακσὶ μου σᾶς 'γκρεμο πέρα πέρα.

—

Βρὲ ὁοῦλοι, πίνετε σαμπρὶ σ' ἕνα μεγάλο τζάκι...
βρὲ ὁοῦλοι μου, φιλήσετε τὸ καθε μου μπατζάκι...
ἐλᾶτε 'στὸν ἀφέντη σας νὰ πάρετε μπιζίκια...
σιγὰ σιγὰ μὲ τὸν κκιρὸ κι' ὁ πλοῦτος μου θ' ἀξέσῃ...
βρὲ ὁοῦλοι μου, σκάσετε μὲ 'στ' ὄκαξι μου ν' ἀνέβω...
τώρα ποὺ θἄκει πλούσιος θὰ καθω καὶ νὰ κλίβω.

—

Ὦ Φροσλαεν, σκύλε μου, καὶ νὲ μαγειρά μου,
δὲν περιγράφεται ποσῶς μὲ λόγους ἡ χαρὰ μου...
χαρῆτε πάντες, ἐπειδὴ θ' αὐξήσῃ ὁ μισθός σας
κι' εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας σας θὰ τρέχω βοηθός σας.
Κι' ἂν σκιλετίζεσθε καὶ σεῖς γιὰ τὸ ναπολιόνι,
ἀλλὰ πλουτίζει τοὺς θνητοὺς καὶ μιὰ ἡμέρα μόνη.
καὶ πᾶν ἀνάγκης φυσικῆς ἐπαίσιον ἐοργεῖον
εὐωδιάζει παρευθὺς μ' ἓν τεμάχιον λακμέον.
Τοιοῦτοι τὴν ὑφήλιον τεροὶ ἐπῆσαν νόμοι.
ἀλλ' ἡ κυρία Φασουλὴ δὲν ἔρχεται ἀκόμη.
κι' ἐνῷ γυμνὴ 'στὰ μαγαζιὰ καὶ φώνια παζαρεύει
ἡ μοῖρα της κινέλπιστα ἀκλὰ στὲς μαγειρεῖες.

ΣΤ'

Ἡ Φασουλὴ 'στὸ σπίτι της κατεσπουδαίνει θάνατο...
ἀντάρα, συγχυσις, κακὸ... σκοτίζει καὶ τὰ γάνια...
βλέπει τὸν τύσο χαλασμό, τὸ τόσο σκρὶ κι' ἄλλα,
νομίζει ὅτι πῶς ἔσριξε τὸ σπίτι της ἡ τρίλλια...
τῆς πίστιον κάτω τὰ γυαλιὰ καὶ γίνονται κομμάτια.
ὁ κύριός της κι' οἱ λοιποὶ τὴν βλέπουν μὲς' 'στὰ μάτια.
ὁ Παναγιώτης τῆς ζητεῖ μπαξίες καὶ πισκέσι
κι' αὐτὴ δὲν ξέρει τί νὰ 'πῇ καὶ τί νὰ ὑποθέσῃ.
καὶ φτύνει μὶς' 'στὸν κορφο της καὶ τὸν σταυρό της κάνει
ὡς ὅτου φανερόνεται τοῦ Παναγιώτ' ἡ πλάνη.

—

Κι' ὁ μάγειρας σὰν ἤμαθε τὰ βιλιέρα μαντάτα
τσακίζει μὲς' 'στὸ μαγειρὸ πιρὶ τὰ πέντε πιάτα.
ὁ Φασουλὴς φαρδὺς πλατὺς 'στὸ πάτωμα σπαρζεῖ
ἡ Φροσλαὶν ὁρμᾶται καὶ ντενρδίτερ ἀρκζει,
ἀρχίζει σιωπισματα σπαρακτικὰ κι' ὁ σκύλος
καὶ μὲ τὴν γάτα πιάνεται καὶ πολεμεῖ ὀργίλως,
κοὶ τῶν παιδιῶν ἀκούεται ὁλολυγμὸς φριχτώτης
ὡσὰν νὰ τάσφαζε κανεὶς κἀμπιχρὴς Ἡρωδης.

—

Ἡ Φ.—Κατακαῆμένε Φασουλή, χαρὰ ποὺ τὴν ἐπῆρες!...
Ὁ Φ.—Συγχωρεσκᾶτέ μου, ἐμειρεῖς, σπιωχαὶς καὶ κακαριόρκες,
ποιὸς μὲ τραγικὴς ἀπὸ 'μπροστὰ καὶ 'πίσω θὰ μὲς δέσῃ;...
εἶπε κι' ἐγὼ «'μπορεῖ ποτὲ λαχεῖο νὰ μοῦ πίσῃ ....
ἐὰν ἡ τυχη κι' εἰς ἐμὲς καιμιὰ φορὰ γελάσῃ
κανένας φεύρνος φαίνεται πὼς κάπου θὰ χαλάσῃ.
Ἐγὼ θαρρῶ 'στὴν Τράπεζαν τὸ λέβδος πὼς θὰ μείνῃ...
ὁ Γιάννης μόνος του κερὶ κι' ὁ Γιαννης πάλι πίνει.

—

Καὶ νάξερες τί σχέδια κατέβασα, καϋμένη !...
τρεῖς ὥρες ἤμουν πλούσιος καὶ Κράσος τῶν Λυδῶν.
μὰ τώρα 'κατάντησαμε σωστὲ Παραδεισένοι
καὶ πίστιον μὲς' 'στὰ μοῦτρα μας ἡ μοῦντζιας βρεχηδόν.
Ἡ μοῦντζιας μόνον κέρδος μας... ἡ τυχη ἔτσι θέλει...
τοῦτο μ' ἔδίδαξε μακρὰ τοῦ μικροκόσμου πίρα,
τοῦ δὲ λοιποῦ ὁ Φασουλὴς δὲν θὰ πληρώνῃ τέλη
ὄχι μονάχα μὲ χρυσόν, ἀλλ' οὔτε μὲ μπαλίρα.

—

Γιατί, ὦ τύχη μπρρκ, μὲ θλίβεις πιριστότερον ;
γιατί μὲ πέρνεις 'στὸ μεζὲ, γιατί μὲ φασκελόνεις :..
τί νὰ σὲς πῶ, ρωμὶ παιδιὰ... νομίζω εὐκολώτερον
τὸ νὰ δειλθῇ καμήλες τρυφαλιὰν βελονης,
ὁ Περικλίτος τὸν χρυσοῦν αἰώνα νὰ μᾶς φέρῃ,
νὰ βαλῇ κι' ἄλλους ἀνεστακὸ ὁ Λόρδος εἰς τὸ χίρι,
νὰ πίσῃ τὸ συναλλαγμα καὶ τὸ ναπολιόνι,
ἓκ τοῦ Ταμείου τῆς Αὐλῆς νὰ πληρωθῇ κουπόνι,
ὑψώσῃ νὰ ψηφῇ καὶ τὴν γῆν τοῦ Παγωμένου Πόλου,
ὁ Εὐταξίας 'στὴν Βουλὴν νὰ μὴ 'μλήσῃ ὀχόλου,
ὁ κύριος Σταυρόπουλος, τὸ ἄξιο παλληκάρι,
νὰ μὴν εἰπῇ πεχαπόνα γιὰ τὸν Μπαϊρακτάρη,
νὰ γίνῃ ὁ πιρ Συγγρὸς Ἀννίβας Καρχηδόνος,
καὶ καθὲ Πέρσης λουστρατζὴς περιφανὴς Μαρδόνιος.
παρὰ σ' ἐμᾶς, ὦ τέκνα μου κι' ἀγαπητὴ κυρία,
καὶ μιᾶς ἀρχαίας σφαντζικὰς νὰ πίσῃ λιτρία.

—

Ἀλλ' ὅμως ἂς ἐλπίσωμεν, καὶ ὅπλου δὲν σημαίνει
ἂν τὴν ἐπάθαμε κι' ἐμεῖς ὥπαν *Παραδεισένοι*.
Καὶ σύ, κυρία Φασουλή, τὴν τύχην μὴν ὑβρίσῃς,
καὶ μάθετε μετὰ χαρᾶς πῶς ἡ παροῦσα κρίσις
δὲν εἶναι οἰκονομική, καθὼς ὁ κόσμος κρίνει,
ἀλλ' εἶναι νομισματική, κι' αὐτὸ πολὺ βαρύνει.
Ἐκτὸς δὲ τούτου μάθετε καὶ πιὸ καλὰ χαμπάρι
ὅτι σιταρι μπόλικα στιβάζεται 'στ' αἰκαπάρι,
καὶ τοῦτο εἶναι γεγονὸς τὰ μαλλιὰ εὐρισκουσιν
καὶ κάλλυδρ θὰ βράσωμεν νὰ ψιλιάσῃ μυηρόπουλον
ὅτ' ὅσα θὰ κερδίσωμεν λακμέα εἰς τὸ μέλλον
κι' ὁ Παναγιώτης θέρχεται τὸ κέρδος ἀναγγέλλων.

—

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλὴς νὰ τοὺς παρηγορήσῃ
κι' ὁ Περικλίτος ἔρθασι νὰ τὸν καταχείρισῃ.

—

Π.—Λαχεῖο, ἒ !... παρδὲς, ἒ !... τῆς ἐκατὸ τῆς 'πίρε ;
Φ.—Εἶδα τρεῖς ὥρας, Περικλῆ, τὸν πλεῦτον ἐπὶ θύρας,
μὰ πάλι σκαπουλάρισε μὲ μιὰ ματιὰ λοξὴ..
ὁ μου φαρμακὸς Βαργιόν καὶ Πρωσσικὸν ὀξύ.
Π.—Λοιπὸν καὶ σὺ τῆς ἑκατὸ τῆς νόμισες ρεβίθια
κι' ἐτόλμησες νὰ φαντασθῇς πὼς 'πλούτισες 'στ' ἀλήθεια,
κι' ἐτρέλλανες τὸν μαγειρα, τὸν Γκιούλ, τὴν κουβιρνάντε ;...
γιὰ σὲ λαχεῖο μοναχὸ τὸ ξύλο θάναι πάντα.
Φ.—Ἡμάρτησα σὰν ἄνθρωπος καὶ μὲ τὸ παραπανω,
μὰ τώρα πιὰ συγχώρα με καὶ δὲν τὸ ξανακάνω.
Π.—Ὡς ἡ Ἑλλὰς πρώϊστεσι νὰ ζήσῃς κατοπήμερη
κι' ἐτοίμασε τὴ ρυχη σου τῆς ἑκατὸ νὰ πάρῃ.

Ρωμηοῦ Ἡμερολογίου Ἀποκλυπτικὸν
περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Οἰκονομικῶν.

—

Πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων παντοῦ διαλαλεῖται
μ εἰκόνας καὶ μὲ ὅλην καὶ σοβαρὰν κι' ἀστεῖαν,
κι' ἀντὶ λεπτῶν πενήντα πρὸς χάριν σας πωλεῖται
'στὸ σπῆτι μου, 'στοὺς δρόμους, καὶ 'στὴν γνωστὴν
[Ἑστίαν.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Πῶ! πῶ!... μεγάλοι Πίνακες καὶ Ζωολογικοὶ
μὲ εἰκόνια ξεχωριστὸν ἀνθρώπων διαφόρων...
μετέωρασις περίεργος, λαμπρὸ, διδακτικὸ,
κι' ὅπ' ἔλα τὸ καλύτερον τοῦ νέου ἔτους δῶρον.
Ἔπειτ' κι' ἀνθρώπινοι μερσοὶ παρέδοξοι τὰ μάθε.
ἐπειτ' κι' ὁ μέγας Χιωτάντζης, ὁ τῶν ποθούντων ἔρως,
καθὼς καὶ ζῶα σφαγιάσια, μυρὰ τε καὶ μαρδία...
ὁ Μολυμβάκης, κύριοι, μετέρχεται ὁ Σπύρος,
βεττονολόγος ἐξόχως καὶ ζωολόγος πρώτος.
ὁ Βίβιπαρ δὲ ὁ Κύριλλος ἀνοίξεις ἐκδότης.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ νοιρὰ δὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ἕξενα ὅρους μέρη	— **δίκα φράγκα καὶ 'στὸ χίρι.**
κι' ἔτσι ἔχω ἐξυπνάδα	— κι' ἔσκατα μοῦ κατέβαινει.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν ἀρκετῆς	— ἕτσιν συνδρομητες.
Συνδρομητὰς δὲ δέχομαι	— γυναῖ λαγκὰ δὲν ἔχομαι.	κ' ἔσωρος τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν σφίξ μπῶρε κἀλι.
καὶ 'στὰν Ἀθηνῶν τὸν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἐλλοδαπὴν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' αὐδεῖας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν	— δέχομι κάρτα κι' ἔντροπον.	Γιὰ τὴ σάρκα καὶ τὴ μάρκα	— κάθε φύλλο χιὰ δεκάρα.
Μονόχρωμη γιὰ κάθε χρόνον	— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Γεννάρη δευτέρα
καὶ δώρων ἡμέρα.

Πεῦντες δεκατέσσερα καὶ με τετρακόσα.
νέου χρονου βάδανα καὶ παλαιὸχρα τόσα.

Ἀέντρο λιμπρὸ τοῦ Φασουλῆ
γιὰ τὴν ἡμέρα τὴν καλή.

Φ. Ὁρίστε καὶ 'στὸ δέντρο μου διὰ τὸ νέον ἔτος
τὰ δῶρα νὰ σᾶς δώσωμεν ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος.
Σημαντικὴ κι' ἐπίσημος ἀνέτειλεν ἡμέρα
καὶ προσκυνῶ τὸν Ἅγιον τὸν ἐκ τῆς Καισαρείας,
κι' αὐτὸ, τὸ δέντρο, κύριοι, ποῦ βλέπετ' ἐδῶ πέρα
εἶν' ἐκ τῶν σπλάγχνων τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἐλευθερίας.

—

Παρέρχονται καὶ δίσεκτοι κι' εὐτυχισμένοι χρόνοι
κι' ἐκεῖνο θέχω λίπασμα καὶ κοπριὰ φυτρόνει,
καὶ κεραυνοὶ τριγύρω του καὶ καταιγίδες βρέμονται
καὶ νόμοι καὶ Συντάγματα εἰς τὰ κλαδιά του κρέμονται,
κι' ἐκ τούτου ἀναβλάστησαν κι' οἱ πρό αἰώνων πόθει
κι' ὁ τελευταῖος ὀβολὸς γι' αὐτὸ κατηναλώθη.

Σ' αὐτό, καθὼς οἱ Ἕλληνες κι' οἱ σύμμαχοί των ξέρουν,
κοῦκοι πολλοὶ κελάδησαν τὴν ἄνοιξι νὰ φέρουν,
καὶ τώρα ἕνας ἔμεινε στὸ τέλος μοναχὸς
καὶ κελαδεῖ καὶ κελαδᾷ μὲ πεῖσμα ὁ φτωχός,
ἀλλ' ἕνας κοῦκος δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ μόνος ἄνοιξι
κι' ἀκούει τὰ τραγούδια του ἡ μπόρσα μὲ κατάνυξι.

—

Σ' αὐτὸ τὸ δέντρο κρέμονται τὰ τέλη κι' οἱ δασμοί,
τόσοι θαυματουργήσαντες Προυπολογισμοί,
ἐπὶ δανείων δάνεια καὶ τοῦ Τρικούπη φόροι,
τοῦ Θεοδωρῆ τὰ τρόπαια καὶ οἱ λιμοκοντόροι,
ὅλου τοῦ ἔθνους τὰ σεπτά, τὰ τιμαλφῆ καὶ τάγια,
ἤγουν τὰ κυμαινόμενα, τὰ φόντα, καὶ τὰ πάγια.
ἐκ τούτου δὲ ξυλεύεται τὸ Φλογερὸ Καμίνι,
χορεύουν δὲ 'στὸν ἴσκιο του χρυσοκανθάρων σμήνη
κι' ἐκπολιτίζουν μὲ χορεὺς τὴν βάρβαρον Ἑλλάδα
κι' ἐγὼ μὲ τὴν καινούρια μου κορδόνομαι βελλάδα.

—

Σ' αὐτὸ τὸ δέντρο στέκεται καὶ κάνει καραούλι
ἡ κλεφτουριὰ τῶν πόλεων καὶ τῶν βουνῶν συνάμα,
μεγάλα τζάκια δηλαδὴ καὶ προύχοντες καὶ δοῦλοι
κι' ἀκούεται Παυσανιῶν καὶ πεινασμένων κλάμμα,
ἐνῷ κυρίαι ὀπ' αὐτὸ καὶ δίσποιναι κλείναι
μετὰ πολλῆς ἐξάψεως διαβάζουν τὸν Ὀνέ,
ἂν καὶ καμπόσοι λόγιοι μετὰ σοφίας τόσης
μαλλόνουν περὶ καθαρᾶς καὶ ἀκαθάρτου γλώσσης,
κι' ὁ μὲν καλεῖται λόγιος σκαρτάδος καὶ σακάτικος,
ὁ δὲ τὰ μάλα σολοικος καὶ μονονοὺ Ἀνάττικος.

—

Ἐδῶ τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ φερσίματα καὶ τρόποι,
ἐδῶ παγαίνει καθεμιὰ ἐπίσημη γουρούνα,
ἐδῶ Μινιόν, Λαχμέ, Μποκάς, Μαμζὲλ Νιτοὺς κι'
[Κύρωση,

τὸ Ἔρι Ἐρινάκι μου, ἂχ βὰχ καὶ παπαροῦνα.
Ἐδῶ καὶ κλεῖδοκύμβαλον, σουραύλι καὶ νταοῦλι,
ἐδῶ ρεμβάζουν τοῦ συρμοῦ Παρισινάϊς κακάταις,
κι' ἐνῶ προσμένεις ἀπ' αὐταῖς νὰ ξεφυτρώσουν μοῦλοι
ἄλλοῦ τὰ κακαρίσματα κι' ἄλλοῦ γεννοῦν ἡ κότες.

—

Ἐδῶ κυττάζω τοὺς τρανοὺς καὶ τοὺς μικροὺς Λουκούλους
καὶ βλέπω τοκετοὺς κορῶν φρονίμων κι' ἐναρέτων,
καὶ μ' ἀπογόνους ἔξαφνα τοῦ Περικλέους μούλους
τὸ ἱερὸν Κατάστημα γεμίζει τῶν ἐκθέτων,
κι' ὅσον ἐμπρός μου συναντῶ περισσοτέρους νόθους
τόσον ἐλπίζω πιὸ πολὺ 'στοὺς πρὸ αἰώνων πόθους.

—

Σ' αὐτὸ ποῦ φαίνεται γερό, ἀλλ' εἶναι κούφιο μέσα,
ἡ κάθε Φαναριώτισσα ποζάρει Πριγκηπέσσα.
ἐδῶ μετρᾷ τοὺς τίτλους του τὸ ξακουστὸ Φανάρι
κι' οὔτε λεκὲς ἐλάχιστος δὲν κηλιδόνει φράκο,
ἐδῶ Βαρόνων πλῆσμονή, κι' εἰς κάθε του χλωνάρι
τρία πουλάκια κάθονται καὶ πίνουν καὶ ταμπάκο.
Ἐδῶ ἡ ράτσα τῶν Ρωμηῶν μαζὶ μὲ τὴν μιγάδα,
ἐδῶ κι' ἡ πλύστρα τοῦ συρμοῦ ἀρίνει τὴν μπουγάδα
καὶ περὶ δεῖπνα καὶ χοροὺς Βασιλικοὺς συρβάζει
καὶ τὰ ρωμάντζα τοῦ Μπουρζὲ μὲ τσόχαρα διαβάζει.

—

Λυτὸ τὸ δένδρον, κύριοι, τῆς πανυμνήτου χώρας,
ὁποῦ παντοῦ φημίζεται καὶ τόσον ἐκτιμᾶται,
νομίζω πῶς κατήντησεν ὡς εἶδος Μανδραγόρας,
πᾶς ὅ' ὁπ' αὐτὸ καθήμενος εὐθὺς ἀποκοιμᾶται,
καὶ βλέπει τέτοια ὄνειρα, ποῦ τὸν σταυρό του κάνει ...
τὸν μέγαν Νατολέοντα μετὰ τοῦ Δεληγιάννη
νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν Καρκαλοῦ μὲ βάδισμα γοργόν,
τὸν Μακεδὸν Ἀλέξανδρον μὲ τὸν Πρωθυπουργόν,
διότι τὸν Χαρίλαον εἰς χρόνον δόξης ἄλλον
ὁ Κρέμος τὸν ἐβάπτισε κι' Ἀλέξανδρον μεγάλον,
βλέπει τὸν Κωνσταντόπουλο σὲ κουνητὴ πολτρόνα
νὰ γίνετ' ἕνα μὲ τὸν Πιτ καὶ μὲ τὸν Παλμερστρῶνα,
τὸν Ράλλην τὸν πυρρότριχα καὶ τὸν Τριτοκομμίτην
μὲ τὸν Ἀριστογείτονα σηκόνοντα τὴν μύτην,
τὸν Καραπάνον τὸν μακρὺν δι' ὅλ' ἀποφαινόμενον
κι' εἰς τρίποδα μὲ τῶν Δελφῶν τὴν Σίβυλλαναμινόμενον,
'στὸν Ἀριστείδην τὸν γνωστὸν καὶ δίκαιον πολύ,
ὁποῦ τὸν ἐξωστράκισαν γιὰ τὴν δικαιοσύνη,
τὸν Σόλωνα Σιμόπουλον μὲ στόμφον νὰ μιλῇ
πῶς δὲν ὑπάρχει ἄδικος 'στὴν νέαν Ρωμηοσύνην.

—

Βλέπει τὸν Δήμαρχο Μελᾶ μὲ ρώμην Ἡρακλῆ,
τὸν Περικλέτο τὸν τζουτζὲ μετὰ τοῦ Περικλῆ,
τὸν ναυτικὸν Θεμιστοκλῆν τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων
μὲ τὸν Σκευλούδην νὰ λαλῇ περὶ ταιχῶν ξυλίνων,
τὸν Δημοσθένη, ποὺκαμε τὸν Φίλιππον τουλοῦμι,
τὴν κάρτα του 'στὰ δουλικὰ ν' ἀφίνῃ τοῦ Δραγούμη,
τὸν Καλλιγᾶ τῆς Ἐθνικῆς, ποῦ δὲν τοῦ λείπει δόντι,
νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Πλάτωνα, ὄχι τὸν Νεγρεπόντη,
ὅτι δὲν πρέπει μὲ χρυσὸν νὰ δίδωνται τὰ τέλη,
παρόντος στὴν συζήτησιν καὶ τοῦ Ἀριστοτέλη,
βλέπει τὸν τετραπέρατον καθ' ὅλ' Ἀλκιβιάδη,
τσακπίνει πρώτης τάξεως, κι' ἀνήμερο ζαρκάδι,
ἁλαμπρατσέτα νὰ γυρνᾷ μετὰ τοῦ Θεοτόκη
κι' ὅπου καλὸς ποδόγυρος νὰ τὸν καταδιώκῃ,
τὸν Πυθαγόραν ἔμπορον μετάξης 'στὴν Καλκοῦτα.
Σωκράτην τὸν φιλόσοφον νὰ παίζῃ ρόλον Σγούτα
καὶ μὲ μανίαν ἱερὰν θερμοῦ γυναικολάτρου
νὰ κάνῃ κόρτε 'στὴν Βιολὲ τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου,
ἀλλ' ὅμως καὶ τὸν Αἴαντα κυττᾷ τὸν Τελαμώνιον,
τὸν ἥρωα τὸν θαυμαστὸν καὶ γίγαντα δαιμόνιον,
ποῦ ἦτον ὡς κορμὲς δρυὸς ἡ καθεμιά του ἄντζα,
τοῦ Ράλλη τοῦ καὶ Μαρεσὰλ νὰ εἶναι ὀρδινάντζα,
μὰ βλέπει καὶ τὸν κυνικὸν τῶν δρόμων Διογένη
νὰ προσπαθῇ κατακτητὴς τῶν αἰθουσῶν νὰ γένῃ
κι' ἐκεῖνο τὸ ἱστορικὸν νὰ παραιτῇ πιθάρι
καὶ νὰ βαστᾷ τῶν εὐγενῶν συζύγων τὸ φανάρι,
τὸν Σοφοκλῆ σκεπτόμενον τὴν Γαλλικὴ τὴν ράντα,
τὴν Ἀσπασίαν τὴν γνωστὴν Γαλλίδα κουβερνάντα,
τὸν Εὐριπίδην κύπτοντα 'στῶν γυναικῶν τὸ φῦλον,
τὸν δὲ βροντῶντα Πίνδαρον μαζὶ μὲ τὸν Αἰσχύλον
ἐπάνω εἰς ἐλαστικὸν τῆς μόδας καναπὲ
θαυμάζοντας τὴν ποίησιν τοῦ Φρανσοὰ Κοπέ,
τῆς δὲ ἀορίας τὴν θεὰν περίτρομον νὰ σπαίρῃ
πρὸ τῆς Παρίνα, τῆς Κεχαγιᾶ, καὶ πρὸ τῆς Καλησπέρη,
τὸν Μιλτιάδην τὸν κλεινὸν εἰς Μαραθώνων νίκας
φιρὶ φιρὶ μὲ τὸ κερὶ νυμφῶν ζητοῦντα προῖκας,
τὸν Κίμωνα ὡς Εὐελπιν μὲ κίτρινας σπαλέτας,
τὸν Ἰσοκράτην παίζοντα πασέτα μὲ σκαλέτας
καὶ πορ' εὐζώνων τρώγοντα σαράντα παρὰ μίαν
κι' εὐθὺς φωτογραφούμενον εἰς τὴν Ἀστυνομίαν,
τὸν Πραξιτέλην τὸν πολὺν νὰ πέρνῃ γιὰ μοντέλο
τὸν Μιστριώτην τὸν Ἑρμῆν κι' ἐμὲ καὶ τὸν Σεμιτέλο,
καὶ τέλος Κόδρον, τὸν τραχὺν ἐκεῖνον Βασιλέα,
ὁποῦ δὲν εἶχε μήτε θώ, μηδὲ Διηγγελέα,
εἰς γεύματα τῶν Πρεσβειῶν νὰ γλυκοχουζουρεύῃ
καὶ μὲ τὴν Κόζεκ τὸ μποστὸν ἀλέγρα νὰ χορεύῃ.

—

Τοιαῦτα ὀνειρεύεται παράξενα πολὺ
πᾶς ὑπ' αὐτὸ κοιμώμενος μ' ἐμὲ τὸν Φατουλῆ,
κι' ἀκούει μὲς 'στὸν ὕπνο του τὸν νυκτοκράκα [ὠνη
νὰ κλαίῃ τὸ συνάλλαγμα καὶ τὸ ναπολεόνι. [ιν.
καὶ τότε πιὰ ξιπάζεται κι' ἐκτὸς φρενῶν πηδᾷ
καὶ μοιρολόγι θλιβερὸ τῆς μπόρσας τραγουδᾷ.

—

Λυτὸ τὸ δέντρο 'στοίχειωσε, κι' ὁποιος Ρωμηὸς τὸ δῇ
εὐθὺς μεταμορφόνεται τὸ κάθε του κλαδὶ
σὲ μιὰ πεντάλφᾳ ἀλλοιώτικη, ποῦ πάντα μεγαλόνει
καὶ τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν τὰ μοῦτρα φασκελόνει.
Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος...
δεχθῆτε δῶρα μετ' εὐχῶν ἐκ μέρους μου ἀφθόνως.

—

Εἰς τὸν Μεγαλειότατον ἀπὸ τὸν Τσάρον δῶρα
καὶ τὸ Ταμεῖον του ποτὲ νὰ μὴν προσβάλ' ἡ ψώρα.

—

Δῶρα καὶ 'στὴν Βασίλισσαν ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς
κι' ἔβρυμα φιλάνθρωπα μὲ Ρώσσους ἀσθενεῖς.

—

Εὐχαῖς εἰς τὸν Διάδοχον, ποῦ νὰ μὴν πάνε ἄδικα,
καὶ μίαν πρόσκλησιν χοροῦ κι' ἀπὸ τὰ Πιθαράδικα.

—

Σαμπάνιαις εἰς τοὺς Πρίγκηπας, τοὺς τόσον ζωηρούς,
γιὰ νὰ τὰ κάνουν θάλασσα καὶ νίλα 'στοὺς χορούς.

—

Ἀγκίστρι 'στὸν Πρωθυπουργὸν μήπως παράδες λάχῃ
κι' αὐτὸ τὸ νέον δάνειον νὰ μὴ φανῇ σὰν χίμαιρα,
ὡς σκάφος δὲ ἀκλόνητον τῆς πολιτείας νάχῃ
ἕνα καράβι ἀπ' αὐτά, ποῦ λένε τὰ Καλήμερα.

—

Στοὺς Ὑπουργοὺς καὶ Βουλευτὰς τῆς πλειονοψηφίας
χρόνους πολλοὺς κι' εὐδαίμονας λουφὲ κι' ὑπερτροφίας.

—

Στοὺς ἄλλους, ποῦ τοὺς ἔσπασε τῆς νήστειας ἡλιγοῦρα,
ὑπομονὴ καὶ λάρυγγα κι' ἀδιάκοπη φαγοῦρα.

—

Καὶ στοὺς Ρωμηούς, ποῦ ἔξιχασαν τὸ χρῶμα τῆς στερνᾶς
ἕνα σακκὶ μὲ θησαυρὸν ἀφράτης καβαλίνας. [λίνας,

—

Χαιρετισμοὶ λογῆς λογῆς
ἐκ τῆς ὑημωδοῦς συλλογῆς.

—

Α'

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά,
—πάρτε κρεμμύλαις καὶ σχεινιά—
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος
—σπολλάτα καὶ ὁ θρόνος.—

—

Ἂν βκεῖλης 'πλακώσει
—ἡ φτώχια μας 'χαντάκωσε—
ἀπὸ τὴν Κικιταρία
—'στὴν μπόρσα φασκία.—

—

Βκαστᾷ λιβένι καὶ κερὶ
καλλίτερα νὰ μας θωρῇ,
χαρτὶ καὶ καλαμάρι
καὶ γαϊδουρόσουβλο σκαμάρι.

—

Κάτσε νὰ τρῶς, κάτσε νὰ φᾷς,
—καὶ σὺ τῆς πείνας θὰ ψοφᾷς—
κάτσε νὰ τραγουδήσῃς
νὰ μᾶς κακοκαρδίσῃς.

—

Ἐμάθαμε μόνο γραμματικὴ
κι' ἔχω γιὰ γούνικες ραμματικὴ,
τραγούδια ντὶπ δὲν ξέρω,
μηδὲ τὸ ξύσιον γέρω.

—

Καὶ σὰν εἰξεύρῃς γραμματικὴ
μ' ἅμαξ ἀρχίνα κλαμματικὴ...
τὴν κατακτᾷ μας κύττα
καὶ 'πές τὴν ἄλφα βήτα.

—

Γιὰ σίνα, φάρα ζηλευτή,
—ποῦ νὰ σοῦ 'πῇ παππᾶς σε' αὐτί—
σὰν τί νὰ 'πῶ καὶ σκλε;...
—καὶ ἔχεις 'στὸ κεφάλι.—

—

Καὶ τὸ ραβδί του 'σήκωσε,
τὰ χέρια ξεμανίκωσε,
κι' ἔχτρασε στηλιάρι
κάθε Ρωμηὸ σκλιάρη.

—

Β'.

Ἀπ-Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ρούσα Ρουσα
χωρὶς τρελλὸ ξιφάντωμα, χωρὶς μεγάλα λεῦσα.
Βκαίλη, 'πίσω γύρισι, μ' ἐμὲς φτωχὸς θὰ γίνῃς . . .
Βκαίλη, πόθεν ἔρχεσαι ; Βκαίλη, ποῦ πηγαίνεις ; . . .
Ἀπὸ τὴν μάννα μ' ἔγχομαι, 'στὸν Λόρδ σὰς πηγαίνω,
νὰ 'ὦ μ' αὐτὸ τὸ χάλι σας τί ὄμορφο θὰ γένῃ.

—

Στηρίξου, Λόρδι, 'στὶ ῥαβδὶ καὶ μὶ κουράγιο σήκω,
κι' οἱ ὄανισταί σου σ' ἔρερναν 'στὸν πρῶτο πρῶτο λύκο . . .
σταμάτα τὸ παιχνίδι του, ὅσο κι' ἂν πτίξῃς ἀρίμα . . .
δὲν βγαίνεις κερδισμένος μιὰ καὶ σοῦτος ἀλλὰ πρίμα.
Δὲν ἔχει τύχη σὲν καὶ πρὶν ἡ Λόρδική σου ῥάτσα
κι' ὁ Ροῦ 'κι' ὁ Λοῦ τρόπεξε νὰ μὴ σὲ φέρουν φάτσα.

—

Χαμὶς σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ . . .
τίρτσα κι' ἡ ντάμα ἡ καρὸ,
τίρτσα κι' ἡ ντάμα κοῦπα
καὶ καθιμία τσοῦπα.

—

Τίρτσος ἀκόμη κι' ὁ Βαλές,
τέρτσος κι' ὁ Ρήγες ὁ χαμὲς,
δὲν βρίσκεις ἕνα πόντο
καὶ πάλι εἰς τὸν βρόντο.

—

Ὁπόταν ἄλλοτ' ἔπαιζες τὸν μπακαρὰ μὲ φάκα
ἐνγὰ κι' ὀκτὼ μαζὶ ἐβγάζες, μὰ τώρα μόνο μπάκα.
Γρουσοῖζα καθὶ τράπουλα, χαμένα τὰ χαρτιά σου,
μάτια κακὰ σοῦ ἔβάσκαναν τὰ κέρδη καὶ τὰ πλούτη,
ἀπ' τὴν χαρτοῦρα τὴν πολλὴ 'κικκίτσαν ταῦτα σου
καὶ δὲν 'μπορεῖς τούλαχιστον νὰ κάνῃς μπαλαμοῦτι.

—

Δὲν σοῦμεινε στιρλίνα
νὰ βάλῃς 'στὴν ρελίνα,
δὲν σοῦμεινε γαζέττα
νὰ βέλῃ 'στὴν πασέττα.

—

Σὰν χαμένος τζογατόρος σοβαρὸς 'σὰ κάτω νύεις
καὶ βοᾶσιον ἀπ' ὅλους γιὰ κουπόνια ζητιανεύεις.
Πότε τίρτσος, πότε φάτσα, πότε δὲν πληρώνεσαι,
ὄχως ἔλαττε 'στὴν τσέπη πάντα ξημερόνεσαι.

—

Γ'.

Ἔρι πάλι... νέος χρόνος... ἡ δουλειὰ μὰς πάει ντρίτα,
κι' ὁ Πρωθυπουργὸς ζυμώνει τῆς Πρωτοχρονιᾶς τὴν πίτα.
καὶ ζητεῖ νὰ πολεδένι μὲς 'στὴν πίτα του νὰ βάλῃ.
μὰ κανένας δὲν τοῦ δίνει κι' ἀπ' ἐδῶ πηγαίνουν κι' ἄλλοι.

—

Δόστε μου ναπολεόνι, βρὶ παιδιὰ, παρακαλῶ
γιὰ νὰ βάλω μὶς 'στὴν πίτα γιὰ τὸν χρόνο τὸν καλό ...
μήτε ντάπια δὲν τοῦ δίνει, μήτε ξένη Πριγκηπέσσα,
καὶ γλυστρᾷ ὁ σὶρ Μελλόρδος καὶ πατεῖ 'στὴν πίτα μέσα.

—

Δ'.

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ... τρικυβίρτη παράτα ...
πηγαίνουν 'στὴν Μητρόπολι Βασιλικὰ φουσάτα,
κι' ἐγὼ κυτταζω δίπλα μου τῶν φίλων τὸν ἱσπρακτορα
τὸ χειροφίλημ' ἀρχινᾷ, καὶ τρίχουν εἰς τ' Ἀνακτορα
ὅσαις μὲ τὴν Βασίλισσα ψωμὶ κι' ἁλάτι τρῶνε,
θεραπαινὲς κι' ἀκόλουθοι καὶ δίσπεινοι μητρῶναι,
καὶ τῆς φιλοῦν τὸ χέρι της κι' ἐκείνη καμαρώνει
καὶ τὰ σκουπίδια τῆς Αὐλῆς ἡ φούστα των σαρώνει.

—

Μὰ κι' ἄλλη μιὰ Βασίλισσα, ποῦ ψτώχια ὀνομάζεται
κι' ὡς τῶν Ἑλλήνων Ἄνασσα πραγματικὴ θκμάζεται,
μὶς 'σὶ καλύβα ξέτκεψη ἔχει σκαμνὶ γιὰ θρόνο
καὶ δέχεται φιλήματα γιὰ τὸν καινούριο χρόνο.
Κοντὰ της διακονήτρες δορυφόροι ἀλήτες
καὶ μία Ψωροκώσταινα, ὁποὺ Ἑλλὰς καλεῖται
κι' εἶναι κυρία τῆς τιμῆς αὐτῆς τῆς Βασιλίσσης,
φιλεῖ τὸ καθὲ χέρι της μὶ πέντε ὑποκλίσεις,
ἡ ὁ' Ἄνασσα μὲ τὰ χέρια της μὶ ἁπαντᾷ θερμῶς
πῶς θὰ τὴν ἔχῃ πάντοτε κυρίαν τῆς τιμῆς.

—

Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον Ἀποκαλυπτικὸν περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Οἰκονομικῶν.

—

Πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων παντοῦ διαλαλεῖται
μ' εἰκόνας καὶ μὲ ὕλην καὶ σοβαρὰν κι' ἀστεῖαν,
κι' ἀντὶ λεπτῶν πανήγυρα πρὸς χάριν σας πωλεῖται
'στὸ σπῆτι μου, 'στοὺς δρόμους, καὶ 'στὴν γνωστὴν Ἑστίαν.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Οἱ ῥάπται Ἀϊδονόπουλοι—μεγάλο τζόνομά των—
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μετώκησαν ἐσχάτως,
κι' ἦλθαν τὰ χημειογράφικα εἰς τὸ Κατάστημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔπιασεν ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τί κάμαρες τῆς ὁσκιμῆς καὶ κάμαρκες μεγάλαις
καὶ τί καθρέφτοις ἀκριβοὶ σὲ φωτισμένις σάλους !...
ἐκεῖ πανίλια καὶ πολλὰ ἐμπορεύματα εἶδη,
ἐκεῖ καὶ καθὶ φιλαὶ καὶ ζηλευτὸ στολίδι.
Μὰ νὰ καὶ φῶς ἠλεκτρικὸ... τί ὡλοφρᾷ περίσσια !...
Ἀϊδονιπούλους ὁυσκιλα θὰ 'ρθῇς καὶ 'στὰ Πιρίσια.

'Ο 'Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει — πῶς 'στὸ σκῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦτε τυπογράφει
μὲ ξενοδοχεῖο Σῦδη, — ὀρὲ 'στὰ λέει, τρεῖς 'στὰ ξέδι,
μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάκρα — μὲ μεγάλ' εἰσοδομὴ,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πάντων ἄλλωτε μαιρῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνναι» ἐξ καλῆς, ὁδὸς τοῦ *Πρυασσείου* κονιορτος πολύς.

Ρωμηός

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔνατος ὁ χρόνος εἶναι κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα τρία, κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ	γιὰ τὸ ἔξον ὅμως μέρη	— **δέκα φράγκα καὶ ἑπτὰ χίρι.**
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξαίρεσι	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἔνα φύλλο δι' ἀκαρῆς	— ἔχουσι συνδρομητῆς.
Συνδρομητὰς δὲ δίχνομαι	— γιατὶ ἐστοὺς δὲν ἔχομαι.	κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν εἶδεν	— θὰ τὸν φᾶγ μαῦρο γίδι.
καὶ 'στὸν Ἀέγων τὴν πλέαν	— καὶ μὶ τὴν ἀλληλοπλέν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ὑπάδειας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ἔχομ νάζικαι' ἀνοιχτὸν.	Γιὰ τὴ σέρα καὶ τὸ μέρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ἑκατὸ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Ἐννιὰ τοῦ Γεννάρη, πᾶν οἱ καλικαντζάροι.	Πέντε καὶ δέκα καὶ τετρακόσια, βροχῆς πλημμύρα κάτω 'στὰ λιόσια.

Καλήμερα τοῦ Φασουλῆ μὲ καραμοῦζα καὶ βγολέ

Καλήμερα, Καλήμερα, καὶ πάντα Καλημέρα,
κι' ἂς τὸν καλημερίσωμε τὸν Λόρδο τὸν ἀστέρα.
Ἀρίντη μου, παντόφοντε, πίντε φορκὶς ἀφίντη,
ποῦ τόσο μᾶς ἐχόρτασες ξιφάντωμα καὶ γλέντι,
καθολικεύεις τὴν Βουλὴ καὶ κρυφοκαμαρώνεις
κι' ὅτου πατεῖ τὰ πόδι σου χρυσόχοια φανερώνεις.

—

Βαζεις τὴν λίρα πρόσωπο καὶ τὸ φλωρὶ στολίδι
καὶ τὴν σορὰ τοῦ παγκοσμιοῦ φορεῖς καμαρορρόβι,
κι' ὁ Λὸ βαστᾷ τὸ μαῦρο σου κι' ὁ Ροῦ τὸ σαλιβάρι
καὶ χέρι δρὸ σὶ προσωπεῖον, ἀρίντη κακδκλάγη,
καὶ σὺ τὰ Ἰσοζύγια 'στὸν πετεινὸ φορτόνεις
κι' ἀπὸ μεγάλο κίνδυνο τὴν πίστι μας γλυτόνεις.

—

Ἔχεις Δασγούμη Στέφανο μὶ διπλωματὴ πένα.
ποῦ κι' οἱ Ρωμαίοις σκιχτήκαν, τοὺς 'σῆγε τρὶς κι' ἕνα,
ἀλλ' ἔχεις κι' Ἄλλον Στέφανο, πούχει μεγάλους βιτσὶς
καὶ μὲ τὴν Μαύρη Μοῖρα μας ψαρεύει κακοβίους,
καὶ μόνο ἕνας στέφανος ἀλνθεὶς σοῦ λείπει,
ὁποὺ γι' αὐτόν, ἀρίντη μου, δὲν φθάνουν θἀ' σὶ κόποι.

—

Ἔχεις καὶ τὸν Ἀναγνώστη μὶ ζυγαριὰς 'στὴ ραχη,
τοῦ 'μπρὶς τοῦ καθὶ Σολομὼν τυρᾶκις καὶ μυζήθρις ἐχῃ,
ἀλλ' ἔχεις καὶ 'στὰ γράμματα τὸν Κώστα Κασσονικὲ,
ἀπὸ νὰ ζῶσ' ἡ Παναγιὰ νὰ τὸν ἰδῶ καὶ Δικέο,
καὶ Θεοτόκη λιγερὸ καὶ Δὸν Ζουὰν ἱππότη.
ἀπὸ νὰ ζῶσ' ἡ Παναγιὰ νὰ τὸν ἰδῶ Δεσπότη.

—

Ἀλλ' ἔχεις καὶ τὸν Τσαμαδὸ, σπαθάτο μὶ ὄξιν.
ποῦ τώρα μὶ τὸν ἄτακτο 'λογάρερ' Εὐταξίαν,
καὶ πάρ' ὀλίγον νὰ πιαστοῦν καὶ νὰ μονιμαχτοῦσιν
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα τὸ αἷμα των νὰ χύσουν,
ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν ἔτρεξε τὸ φλογερό των αἷμα
σὰν τῆς Πανέλλης τὸ νερό, ποῦ πάει ρίμα ρέμμα.

—

Ἔχεις καὶ Πρόεδρο Βουλῆς μὴ βρέξῃ καὶ μὴ σταξῃ,
ποῦ φέρνει καθὲ ἄτακτο σὶ γνῶσι καὶ σὶ τάξι,
ποῦ τὸ κουδοῦνι του βαρεῖ καὶ μὶ τὸ παραπάνω,
καὶ δὲν ἀφίνει ῥήτορα, μηδὲ τὸν Καραπάνο.
'στὰ ἴδια θέμα τέσσερις φορκὶς νὰ ῥητορεύῃ,
κι' ὅταν 'στὰ πάλκα φτερνισθοῦν ἀμέσως ψηφιοῦσι.

—

Ἔχεις καὶ φίλους 'στὴν Φραγκιὰ καὶ φίλους μὲς 'στὰ Λόντρα,
ποῦ ὅλον σοῦ εἶνεν ἔκπληκτ καὶ σοῦ πηγαίνουν κόντρα,
ἔχεις κι' Αὐλὴ Βασιλικὴ καὶ φίλικο κλητῆρα,
ἔχεις καρότσι καὶ λακέ, σὶ λένε καὶ Σωτῆρα,
ἔχεις καὶ κόρη ὥμορφη, ποῦ τὴν φωνάζουν Φτώχια,
κι' ὅλους τῆς μπόρεσε τοὺς γαμπροὺς τοὺς ἔβαλε 'στὰ βρύχια.

—

Ἔχεις καὶ τρόπους Ἀγγλικούς, ἔχεις κι' ὀρθὰ φακέλα,
καὶ σχέδια, ποὺ παίζουνε 'στὸν νοῦ σου καραμπόλα.
Ἔχεις φασκιὰ γιὰ φάσκιωμα τῆς ἄδικης μας καλπάζ,
ἀλλ' ἔχεις 'στὸν κατακλυσμὸ καὶ κλόνους τῆς ἐλπίδας,
κι' εἶσαι τὸ βράδυ τῶν Ρωμηῶν, τὰ μάτια μας κι' ἡ τζόγια.
κι' ἔχεις καὶ τσέτουλα γιὰ ταχυὰ νὰ κόβῃς λόγια.

—

Στοὺς μέσα κι' ἔξω ἀνεπιστὰς ὑπόσχεσαι σβιρκιὰς
κι' ὅσα τοὺς 'τῆς τὰ χαϐοῦνε σὰν χαζιρομπιτυαρίς,
καὶ μὲς 'στὴν πίκρα τὴν πολλὴ τὰ λόγια σου τὰ τόσα
ὡσὰν μελισσακαροῦνα γλυκαίνουν κάθε γλῶσσα.
καὶ γίνονται γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀσήμια καὶ ὁρκάντζα
καὶ τρίχουν κι' τὸ στόμα μας σὰν ζαχαρὶς καὶ κάντζα.

—

Ἀρέντζ μου, πιντάφωτε, κι' Ἐγγλέζικη μουστάρδα.
ἔχεις καὶ τὴν καπαρόσινη καὶ κόκκινη κονσάρδα,
ἀλλ' ἔχεις καὶ τὸ πάστωμα παρηγοριὰ τοῦ μέλλοντος,
τὸν ἥλιον τὸν δύοντα [illegible] τοῦ ἀνατέλλοντος,
ἔχεις καὶ τὸ παρασκὸ τοῦ [illegible] τοῦ μαΐρου,
ῥάχεις καὶ μπάλιασο χαρτὶ τοῦ Γάλλ[illegible]ντίου Σταύρου.

—

Ἔχεις μυελαρία κι' ἔλεγα 'στὸν μύλο σου νὰ ζεύγ
κι' ἦναν ντερβὶ νὰ τὸν γυρεύῃς καὶ τόκους νὰ μετζεύῃς,
πατσάγια κι' αὐγοτάραχα μὰ τρῶς Μεσολογγίτικα
καὶ τρίβει ὁ Δραγούμης σου μὲ σκόρδα Μιγκρίτικα
τῶν μισελλήνων τὰ στραϐὰ γιὰ νὰ μὴ σὲ βασκάνουν
καὶ στοκορίσι 'γρήγορα σὲ ὅανειστὰ σὲ κάνουν.

—

Καλήμερα, Καλήμερα, καὶ πάντα Καλημέρα,
κι' ἂς τὸν καλημερίσωμε τὸν Λόρδο τὸν ἀστέρα.
Μὲ σένα δὲν θὰ γίνωμε μουρλοπλήκτηδες, ἀφίντη,
καὶ χρυσοείρροστε 'καθαμὲ σὰν νάπρακε ῥαϐέντη,
κι' ἐδῶ ποὺ 'τραγουδήσαμε μπαζὲς νὰ κατανάτηση
κι' οὔτε κανάγιας Ἰλιγκτὴς ποτὲ νὰ ξεμυτίσῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Εἶπε ποῦ λές 'στὸν Βελτσετζὴ ὁ Γεώργιος ὁ Μαλαϊ :
«δὲν πιάνομε τὴν Ἀλεποῦ ;... καὶ τάχα τὸ γελᾷς ;»
κι' εὐθὺς ὁ κόσμος ὁ καλὸς 'σηκώθη 'στὸ ποδάρι
κι' ἄλεγα 'γιλιμίτριζαν κι' ἐγαφιάζαν γατάρια,
καὶ πᾶσ νάκης φλογερὸς ἐκύχλαζε 'στὰ στάθη,
κι' ἀπὸ τοὺς στύλους τοῦ Διὸς ξεκίνησαν τὰ κλῆθη,
κι' ἐκ βαθρων ἐκλονίζοντο τὰ κλασικὰ ἐδάφη,
μ' ἐσεῖνο ἐξ τὸ ἐκλεκτὸ τῆς 'Ἀλεποῦς συνάρι
ὅπαν καὶ ξένοι Πριγκηποι καὶ ξένοι μεγαλοι,
ἡ Ζῆτα Ψῆ κι' ἡ Καπὲ Χὶ κι' ἡ Σίγμα Βῆτα κι ἄλλοι,
ὁποὺ τῆς ὁδοῖτες μας καρδιὲς στραγγίζουν σὰν σφουγγάρια
κι' ἡμέρα νύκτα βάζουνε τοὺς σκύλους 'στὴν ἀγγαρεία.
Ἐν τούτοις τὰ σπιρούνια των εἰ κυνηγοὶ ἐκτύπησαν,
ἀλλ' ὅτε κι' ὁ Διαδοχος παρὼν μὲ τὴν Πριγκήπισσαν,

κι' ὅλοι σχεδὸν οἱ Πρίγκηπες, ἐπίσης κι' ἡ Μαρία,
καὶ καθὲ φρούτο τῆς Λύλης καὶ τῆς τιμῆς κυρία.
Μόνον ὁ ῥίκτης Βασίλειος καθόλου δὲν ἔγνοια
γιατὶ ἐκρυολόγησε καὶ δὲν πῶς κόβει κόκκι.
ἀλλ' ὅμως κι' ἡ Βασίλισσα 'στὴν συναξι δὲν ἤτο
καὶ καθεμία δέσποινα μεγάλως Πυτείτο.
καὶ τότε κλήρους ἔρριψαν χωρὶς νὰ βγάλουν λέξι
νὰ ὁάσουν ποιὸς τὸ πρόσωπο τῆς 'Ἀλεποῦς θὰ παίξῃ.
κι' ἐπὶ τοῦ Βάσσου τὸν υἱὸν ἐπέλαχε ὁ κλῆρος
καὶ καταχειροκρότησε καθεὶς σπαθάτος ἅπας,
καὶ τέλος πάντων, Περικλῆ, ἐδόθη τὸ σημάδι
νὰ τρέξουν πίρα 'στὸ Δαφνὶ πρὸς τὸ Φρινοκομεῖον,
κι' ὁ Βάσσος πρῶτος ἔρυγε, τὸ γίνος τοῦ ἀγῶνος,
καὶ τὰς τοῦ Ράλλυ-Πέϊπερ Οὐσσαρος καὶ Δρχγόνος
παρεκελεύθει, Περικλῆ, τὴν 'Ἀλεποῦ πηλάκα,
κι' ἡμεῖς κι' ἐγὼ 'στὴν παρϐολὴ γαϊδούρα μου καϐάλα.
καὶ κορδωμένος 'πήγαινα μαζὶ μὲ τοὺς ἱππότας
φορῶν γιακέτα κόκκινη κι' ἄσπρο βρακὶ καὶ μπότας,
καὶ γιὰ νὰ 'ϐρῶ τὴν 'Ἀλεποῦ ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐγυρίζα
καὶ ἐξιὰ κι' ἀριστερὰ τὰ ἴχνη της ἐμύριζα,
ἀλλὰ τοῦ κακου καθεμιὰ περνῶ τοποθεσία
γιατὶ μὲ τοῦτες τῆς ϐροχὲς καὶ μὲ τὴν ὑγρασία
εἶχαν καὶ τὰ ῥυθοῦνια μου συναχὶ τοῦ διαόλου
[illegible] μυρωδιὰ τῆς 'Ἀλεποῦς δὲν ἔπιαναν καθόλου.
Κι' ἡμεῖς [illegible]χαμε κἄπως σκυθρωπὴ καὶ συννεφιὲς ὅτο
καὶ σχέδια [illegible] εἰς τὴν Βουλὴν περὶ ἰσοζυγίου
περὶ τῆς γνωστῆ[illegible]τητος ἐμπορικῶν σημάτων,
ὅπόταν, φίλε Περ[illegible]μὲ καλὴ — ὦ θαῦμα τῶν θνητάτων —
φωνὴν μεγάλην κι' [illegible]ἤρε ἔπιαναν ἀπὸ μακρὰν ἀκοῦν
πῶς ἔπιασε τὴν 'Ἀλε[illegible]υριανοῦ μία κυρία Κων.
Τοιοῦτον εἶναι τόνομα τ[illegible]ς ἀγγενὴς συμβίας
τοῦ Γραμματέως τῆς κλει[illegible]νῆς Αὐστριακῆς Πρεσβείας.
Π.—Αὐτὴ λειπὸν τὴν ἐπι[illegible]ων σε ;
Φ.— [illegible]ων ... Λύτη...
Π. [illegible]Ἀπὸς ἐκεῖ
νὰ πιάσῃ καὶ τὴν 'Ἀλεποῦ μιὰ [illegible]Κουν Αὐστριακὴ ;
Φ.—Καὶ τότε τὰ τρίγματα ὅλ[illegible]αλεῖ' οἱ Ζουάβοι ἄρηναν
καὶ τὸ στουδαῖον γεγονὸς 'στὴν μ[illegible]ὰν χιλίαν τηλεγραφήσαν.
ὁ δ' Αὐτοκράτωρ, Περικλῆ, γι' κ[illegible]ὴν σκρτὶ ἐπιχέρη,
οὐ μὴν ὑπερεχάρησαν Ἀβσϐοῦργοι καὶ σαὶ Μαγιάρει,
διότ' ἡ Κοὶν, ἀπόγονος Αὐστριακῶ[illegible]ν Μαγιάρων,
κατώρθωσε τὴν 'Ἀλεποῦ νὰ πιάσῃ [illegible]ἄρην χέρι
'στὴν γῆν αὐτὴν, ποὺ τρόπαια πανν[illegible]του τὴν αὐλακόνουν
κι' αὐτὰ τὰ βυζαντιακὰ τὴν 'Ἀλεπ[illegible]ὸ πανάκουν.
Ἐγὼ δ' αὐτὰ, βρέ Περικλῆ, προσεπ[illegible]λέκες [illegible]ὶς τὰ πλήθη :
στὸ γίνες τὸ Ἑλληνικὸν καὶ παλιὸ π[illegible]ροβλήθη,
κι' ἀφοῦ ἀφήσατε τὴν Κοὺν τὴν 'Αλ[illegible]πὸ νὰ πιάσῃ
βεβαίως τοῦτο σὲ κακὸ μεγάλο θὰ ξεσ[illegible]των — τάγη.
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς γιὰ τὰ συμ[illegible]δὲν αὐτὸ
δὲν θὰ 'μπορέσῃ ἐκεῖνον νὰ 'ϐρῇ μπόσιμα [illegible]ληρό.
Καλὰ μὰς ἐρεζίλεψε κυρὰ ξενογνης...[illegible]ηκτος
κρίμα ποῦ δὲν τὴν ἔπιασε καιρίᾳ 'Ηγαλα[illegible]Ἑλλην...
ὁμοὶ σὲ κύναγο λοιπὸν ἡ μαννα σ[illegible]σκλαβὲς
ὅταν ἀρίνετε τὴν Κοὺν νὰ κάνῃ φασῆ, [illegible]κρίσις ;
κι' ἀφοῦ ἐκείνη μονχὴ τὴν 'Αλεπ[illegible]ἐ ἐπιτύχωσι
τὴν δόξαν καὶ τὴν πίστιν μας ἀφ[illegible]περιεστοιχίσατε ἀπὸ ἡχητικκωσε.
Χαιρὲμι τρῶτε τὸ ψωμὶ εαπτὴς ἐλιὰ τὰ Παρ[illegible]ῆς.
χαρᾶκα πίστε κι' αὐτὸ γαλα[illegible]τῆς ἀνδρίας...
κρίμα ποὺ λίγισθε Ρωμηοὶ... φ[illegible]σε καὶ παλιὰ φτοῦ...
τὸ γέρος ἐστιρήθητε ἀγῶνες ζηλε[illegible]οἰκοδομὴ στοῦ.
Κρίμα 'στῆς Ἑλληνίδες μας, τῆ[illegible]ἄλοτε μεμ[illegible]μανίας καὶ τῆς κόρας
ἡ Κοὺν τῆι κατεντρόπιασε... [illegible]ἐμπρὸς ! ὦ μόρες !...
κρίμα ποῦ μεγαλώσατε 'στὸ δο[illegible]ἐφ.
ἀφοῦ κι' αὐτὴν τὴν 'Αλεποῦ ἐ[illegible]στοὺς χόρα
[illegible]ν σήμεϊ σκόρα.

Ὁ Φασουλῆς ἐδέχθη τὰ φρύδια του σουφρόνων
τοὺς ἄτω μποναμάδες διὰ τὸν νέον χρόνον.

κρίμα οἱ σᾶς, ἀρχόντισαι καὶ δέσποιναι τρανὰι,
ἀφοῦ γιὰ μίαν 'Ἀλεποῦ δὲν εἴσθε ἱκαναί,
κρίμα καὶ 'στοὺς γεννήτορας καὶ 'στὴν πτωχὴν πατρίδα,
ποῦ 'κρίμασε ἀπάνω σας τὴν κάθε της ἐλπίδα,
δικαίως εἰ τὸ γένος μας εἰ ξένοι ἀδικοῦν
ὁπόταν βλέπουν ἔξαφνα νικήτριαν τὴν Κοὺν,
κι' οὔτε ποτὲ θὰ πληρωθοῦν οἱ πρὸ κλώνων
ἀν δὲν φανῆτε ἄξιαι τῶν πάλαι Ἀμαζόνων
κι' ἂν τὴν αἰσχύνην σας αὐτὴν ποτὲ δὲν ἀποπλύνετε
κι' ἐπάνω εἰς τὰ τρόπαια τῆς 'Ἀλεποῦς ἐδῶ κλίνετε.»
Αὐτὰ μὲ γλῶσσαν, Περικλῆ, ἔλεγα γεννάδαν
κι' ἰθρήνησα πικρότατα τὴν ἐντροπὴν τὴν νέαν,
ἀλλ' ὅμως κι' ἡ χαϊδερὰ μου πολὺ μὲ συνεκίνει
κι' ἐχαρίζε, βρέ Περικλῆ, λυπτιρὰ κι' ἐκείνη,
ποῦ 'νόμιζες πὼς ἔκλαιε μὲ τὸν ὄξὺν της θρῆνον
τὸ αἶσχος τῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν Ἑλλήνων.
Καὶ τότε τὴν κυρίαν Κοὺν ὁ κόσμος συνιχάρη
κι' ἔϐγηθη τὴν ὑπάκλισιν τοῦ κάθε καϐαλάρη.
καὶ προσερίφθησαν ποτὰ καὶ μπόλικα γλυκύσματα
κι' ἐχόρεψαν εἰς τὸ Δαφνὶ μὲ χίλια ὁπὸ τσακίσματα.
ἀλλὰ ὅλν εἶχαν μουσικὴ, μηδὲ κκμμιὰ κιθάρα,
κι' ἔβαλαν τσιγκρίγκερτο οἱ μιὰ πλησιοστάσαρα,
κι' ἔτσι 'βαστοῦσαν, Περικλῆ, τὸν χρόνο τοῦ χοροῦ
καὶ ὅλν ἐχόρευε κανεὶς μποστὰν 'στὰ πουτσαρά,
ῥὰ κι' οἱ τρελλοὶ ἐχόρευαν μὶς 'στοῦ Δρομακαΐτη
καὶ χαλασμὸς ἐγίνετε καὶ 'στοῦ Ζωρζὴ τὸ σπίτι,
κι' ὁ Τσιριγώτης μὲ τρελλὸν ποικίλην σανοδείαν
'στοῦ Αἰ-λαίφ ἔϐειχνε μακρὸν ζουρλομανδύαν.
Κι' ὡμίλουν μετ' ἐξάψεως γιὰ τὴν Αὐστριακὴν
καὶ μίαν στιγμὴν ἔστησαν ἀνεθιματικὴν
κι' ἐπίγραψαν διὰ γλωσσῶν πολλῶν καὶ διαφόρων :
«εἰς τοῦτον τὸν περίβλεπτον κι' ἀγκαμένον χῶρον,
ὁποῦ πολλοὶ τῆς Μιχαλοῦς χρεώστανι κατεικοῦν,
συνέλαϐε τὴν 'Ἀλεποῦ ἡ Βαρονὶς ἡ Κοὺν,
τὰς ξένας κατεπλήξασα κι' ἰθαγενεῖς κυρίας
πρὸς αἶσχος τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ὄξαν τῆς Αὐστρίας.»
Ἐγὼ ὁ πρῶτος ἔσπευσα μὲ τὸν σπουδὴν μου ὅλην
καὶ τὸ κατόρθωμα τῆς Κοὺν ἀνήγγειλα 'στὴν πόλιν.
κι' ἐκ τῆς τριγκλας τῆς πολλῆς καταμισῆς τοῦ ἄρίμου
νὰ σκάσω ἐκινδύνευτα 'στὸν ῥοφαγεῖαρό μου,
ὡς ἐκ τοῦ τάχους ἔσκασε 'στῆς ὄνου του τὴν ῥάχιν
κι' ὁ ἐναγγελίας τὴν λαμπρὰν τοῦ Μαραθῶνος μάχην.
Καὶ ϐλίμες καὶ κατήφεια 'στὴν πόλιν ἐσηκώθη
κι' ὁ Βασιλεὺς σὰν τάκουσε κι' ἐκεῖνος ἐλυπήθη.
ἀλλ' εἶπε κι' ἡ Βασίλισσα παρδώνιον γελάσα :
«κρίμα ποῦ δὲν τὴν ἔπιασε κκμμιὰ κυρία Ῥώσσα.»
Κι' ἠγύρισαν τῆς 'Ἀλεποῦς οἱ γκῦρει κινηγοὶ
καὶ μὲ τὸν ἵππων τὰς ὁπλὰς ἐσείετο ἡ γῆ,
καὶ 'Αμαζόνων μιρικῶν ξιλώθηκαν φουστάνια,
κι' ἐλπλάτησαν πτωχοῦ ἀνθρώπου τὰ μποστάνια,
καὶ τώρα ὁ ζηλωτὴς δικαίως θὰ φωνάξῃ
κι' ἴσως 'στὸ Διαστήριον ὀγρήγορα ἐνέξῃ

καὶ τὸν σεπτὸν Διάδοχον μαθ' ὅλων τῶν Πριγκήπων
γιατί τοῦ καταφάνισαν μὲ τάλογα τὸν κῆπον.
Ἀφοῦ τοιοῦτ' ἀνηγγειλα ὁρμῶ ἀστραπηδὸν
καὶ φθάνω μὲ τὰ τέσσερα στὴν ἱερὰν ὁδὸν
γιὰ νὰ ἰδῶ τοὺς φοβεροὺς τῆς Ἀλιπεδοῦς Ὀλύμπους,
πεῦ μὲ παμπάλαι ἐπιστεύσαν εἰς πακὶ ἰδιοτερέους,
κι' ἐξοιστεύσας, Πειρικλῆ, τὴν κεφαλήν μου κλίνων
τοιαῦτα στὸν Διάδοχον προσῆλθε Κωνσταντίνων :
«Διάδοχε, ποὺ καθέλκῃς τῆς κοτρασπᾶς τὸ ἄτι,
παρατηρῶ μετὰ χαρᾶς πῶς ξύνεσαι κομμάτι,
κι' ἔρχεσαι τὸ πεδάρι σου ἐλίγον νὰ κτυπᾷς
κι' εἶσαι πολὺ λαφρόλιθι κι' ὅπου σοῦ λίνει τρέχεις.
Συναμιλλᾶσαι κρατερὸς μὲ ἱππότων ὁμίλους,
ποῦ μαχονται μὲ τὰς σκιὰς καὶ τοὺς ἀνεμομύλους,
κι' ὅπου κυττάζῃς ἀλεποῦ τὴν βαζεις 'στὸ σημεῖο
καὶ τρέχουν ὅλα 'πίσω σου σὰν τοὺς στρατοὺς 'στὸν Ἄδη.
κι' εἰς θήρας μὲ τοὺς ἐληνεῖς ἐξέρχεσαι φιλόδρας
καὶ φαίνεσαι πραγματικῶς πὼς ἐνεργεῖς καὶ ὄρεξ,
κι' ἐγὼ μ' αὐτὴν τὴν ὄρεξιν σου ὀρρεγῶ καὶ συγκινοῦμαι
κι' ὅσο σὲ βλέπω νὰ ξυνᾷς τοσο βαθεῖ κοιμοῦμαι.
Ὅπως καὶ πρὶν οὐδέτερος ἐὰν καθεται 'στ' αὐγὰ σου
καὶ τὰ μποστάνια μιριακὸν χελὲ μὲ τάλογα σου.
ὅμως γε αὐτό, Διάδοχε, ποσῶς μὴν ἐναχλῆσαι,
οὐδὲ τί Διάδοχος παρακαλῶ θὰ εἶσαι,
σὰν δὲν 'μπορῇς εἶτ' ἵππιος ἢ τρέχων ἀρ' ἁμάξης
ὀλίγων ὑπηκόων σου μποστανιὰ νὰ ρημάξῃς ;
Ἀλλ' ὅμως χαίρετε καὶ σεῖς, ἱππόται Γρεναδῖροι,
ποῦ τὸ Δκονί τους ἄθλους σας κι' ὁ Τσιριγώτης ξέρει.
Γιὰ ὅλα κορτερὰ σπαθιὰ ! ... γιὰ ὅλα μακελλαρηδες ! ...,
ὅλοι σὰν Ἀη-Γιωργοῦδες ὁμοιάζουν καβαλλαρῆδες...
χαρὰ 'στῆς νύφαις τῆς τρανεῖς, ποῦ θὰ γλυκοφιλήσετε,
χαρὰ 'στῆς πρίκιας, ποῦ σιγὰ θὰ ξεροκοκκαλίσετε...
'στὰ φτερωτὰ σας ἔλεγα ἐλίγροι σημῶθτε...
χαρὰ 'στοὺς Σακαράκηδες ... φτοῦ ! νὰ μὴ βασκαθῆτε...
ὅταν μὲ τέτοιο κόρδωμα κορώνισθε ζουρλὸ
νομίζω πῶς γυρίζετε ἀπὸ τὸ Βικτερλώ.
Θεέ μου ! ... ποίων ἱππότων καὶ σταυροφόρων σμῆνος ! ...
ὄχ ! πούνει τώρα, βρέ παιδιά, ὁ Πίνδαρος ἐκεῖνος,
ὁ ψάλλων μὲ τὰς φόρμιγγες τοὺς Ὀλυμπιονίκης,
ποὺ δὲν ἐπκίντοντο ποτὲ πολυτελαύντους πρίκας ;
Τώρα σὲ θέλω, Πίνδαρε, μπροστὰ μου νὰ προβάλῃς
νὰ 'δοῦμι πῶς τοὺς κυνηγοὺς τῆς Ἀλεποῦς θὰ ψάλῃς.
Πρίτς κι' οἱ ἀρχαῖοι παλαισταὶ κι' οἱ τοῦ Πινδάρου λῆροι
κι' ἂν τὰ μποστάνια 'χαλασαν τοῦ φοινικρὰ τοῦ Κύρη,
κι' ἂν ἀναρῖρ' ἡ μέλλουσα τοῦ θνιους ἱστορία,
πῶς ἔπιασα τὴν Ἀλεπὸ Αὐστριακὴ κυρία.
ἀλλ' ὅμως, Σακκράκηδες, αὐτὸ δὲν μᾶς πιράζει,
μηδὲ 'στὰ φυλλοκαρδία σας νὰ βάλετε μαράζι,
καὶ θ' ἀνατείλῃ χρυσυγὴ πιρπανοῦ ἡμέρας,
ποῦ θὰ τὴν πιάσουν καὶ Ρωμηοὶ ἐκ τῆς μεγάλης σφαίρας,
καὶ τότε πάε' ἀλλοίμονο θὰ βουβεθῇ σαλάρα
κι' ἐμεῖς θὰ φᾶμε, βρέ παιδιά, τὴν σόλα μὲ χουλάρα.»
Αὐτὰ τοὺς εἶπα, Πειρικλῆ, καὶ τάκουσε κουμπούρι
καὶ τάλογα τῶν ἱππότων σὰν 'μπῆκαν μέσ 'στ' ἀχούρι
κουδουνίσαν κρυφὰ κρυφὰ στρωμένα 'στὴν ἀράδα
κι' αὐτὰ τοὺς εἶπα μὲ ψηλὴ κι' Ἀρκπικη φορδάδα :
«Τί θρίαμβος καὶ σήμερα καὶ τρελλοπανηγῦρι !

γῆς Μαδιὰμ ἀπέμειναν τὰ κτήματα τοῦ Κύρη,
καὶ τώρ' ἀποζημίωσιν ἐκεῖνος θὰ γυρίψῃ
καὶ μ' ἐπιδόσεις ἀγωγῶν τους κυνηγοὺς θὰ ρίψῃ.
Ἐνόσω μείνωμεν ἐδῶ σὲ μαχαῖς δὲν θὰ 'χγουμε,
μόνον αὐραῖς τῆς Ἀλεποῦ συχνὰ θὰ κυνηγιώμε.
κι' οὐδὲ πεδιάριον γύρω μας δὲν θὰ σφυρίζουν βόλια
καὶ θὰ ρημάζωμε πτωχῶν ἀνθρώπων περιβόλια,
κι' οὐδὲ ραχάτι μπόλιας κι' οὐδ' ὕπνος θὰ μᾶς λείψῃ.
γιατί καὶ σεῖς γνωρίζετε, ἀκούραττοί μου ἵπποι,
πῶς ἡ Δύλῃ μας πάντοτε φιλόψυχος ἦσανε
καὶ μεναχὰ τὴν Ἀλεποῦ προώριστοι νὰ πιάνῃ.
Αὐτὰ τοὺς εἶπε ἡ φρδὰς Ὀδυσσεὺς καβδαλάρη,
ὁ δεῖ Μαλὰς τὸν Βαλτατζῆ ἐκ μέσης συνεχάρη,
καὶ τὸν Μαλὰν ὁ Βαλτατζῆς, κι' ἠσπάσθησαν ἀλλήλους,
κι' ἀπ' ὅλας ἠκουμάθησαν τὰς φίλας καὶ τοὺς φίλους,
κι' ἐγὼ σὰν ἀντιμούτσουνος τῆς ἀριστοκρατίας
ἐξίφασα καὶ πρὸς τοὺς δοῦ θερμὰς εὐχαριστίας.
Καὶ Βαρωνίδες τῶν Ρωμηῶν μὲ τὰ ψηλὰ τακούνια
τὴν ξύνην Βαρωνίδα Κεὺν τὴν ἐβάλαν 'στὴν κούνια,
καὶ τὴν 'κουνοῦσαν ἐλαφρὰ κι' ἔκαμ' ἐκεῖνη νάνα της
κι' ἐχάρη κι' ὁ Βαρὼν Κουν κι' ὁ κυρὴς της κι' ἡ μάννα της.
Καὶ τώρα σὺ σὰν βάκουος, μικρὸς καὶ κακομοίρης
δι' ὅλα αὐτά, βρέ Πειρικλῆ, βιβλίον θὰ μὲ δείρῃς.
Η. Καλὰ ποὺ τὸ 'καταλάβες ὅτι θὰ φᾷς μπιρντάχι
κι' ὅρσε κλωτσηχὶς 'στὰ πιτιὰ καὶ κατευοδιμὶς 'στὴ ραχή.

Συγχαρητήριον θερμὸν πρὸς ἕνα φίλτατον ἡμῶν.

Ὁ φιλτατος ὁ Ρούκης ὁ τῆς «Ἐφημερίδος»
τὴν Λίζαν Ὀδυσσέως ὑρραβωνιάσθη χείρων.
χαριεστάτην κόρην τὴν ὄψιν καὶ τὸ εἶδος,
καὶ μ' ἀρετὰς μεγάλας ἐκ τῶν σπανιωτέρων.
Μόνον ἀγνὴ ἀγάπη 'στὸ ζεῦγος παραστέκει
κι' ὡραίων χρόνων ἵρως χρυσοῦς ἀτερύπωτος πλέκει...
μ' αὐτοὺς τοὺς ἁρραβῶνας ἐχαρήκα κι' ἐγὼ
καὶ δι' εὐχῶν μυρίων τοὺς ὑπερευλογῶ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Στρατήγη συλλογὴ λαμπρὰ, ὀρριγώτως μουσελήπτου,
ἐν ᾗ κι' ὁ Ἔρως κι' ἡ Ψυχὴ, ποὺ ἔλεβε τὸ γέρας,
κι' ἐσχατως ἐτύχεν ἐκεῖ 'στὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου
τῆς γενικῆς ὑποδοχῆς τῆς μᾶλλον θερμοτέρας.
Τόμος κομψὸς πωλούμενος σὰν χασκο ψωμὶ
καὶ πίντε φράγκα μοναχὰ τοῦ τόμου ἡ τιμή.

Νέον Ἡμερολόγιον τῶν Κυριῶν ποικίλον,
πολύτιμον καὶ 'στ' ἀσχημιὰ καὶ εἰς τσαρίκιν φίλων,
δικαίως ἀριθμούμενον μὲ τὰ καλὰ βιβλία
κι' ἀντὶ ὀρκωμὸς πωλούμενον 'στὰ βιβλιοπωλεῖα.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πᾶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη, — μὲ Χημεῖον μὶ μιὰ μάδρα — μὲ μεγάλ' ὀλισθομὴ,
στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει. — καὶ μιὰ χήρα δίχως ἔνδρα, — πούσαν ἄλλοτε μαιή.
μὲ ξενοδοχεῖα Σόδης. — ὅρι 'στὰ λέδι τρεῖς 'στὰ ξέδι,

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοινωφελοῦς πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ὀχρεία.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδεικνύουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ τένε ὅμως μέρη	— **ἕντεκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
κι' ὅταν ἐγὼ εὐτυχήσω	— κι' ὅπου μοῦ καταδέσω.	Κι' ἔνα φυλλο ἐν νραντζ	— ἕγινες συνδρομητής,
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμεν	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅπους τὸν παρὲ ἐὰν δίδει	— τὰ τὸν φάγ μαῦρα φίδι.
καὶ 'στὰς Ἀθήνας τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδ ὅλην	— ἕξηγος νύξιε κι' ἀντικρυνόν.	Γιὰ τὴ νάρα καὶ τὴ μάρα	— νάτε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάτε χρόνο	— **ἑπτὰ φράγκα εἶναι μόνα.**		

Δεκαεξὺ τοῦ Γενναρίου,
τὸ Τριῴδιον ἀριθμεῖ.

Τετρακόσα δεκαεξή,
νέα κρίσις θὰ μᾶς τρέξῃ.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

Ὁ Φ.— Εἰς τούτους τοὺς εὐδαίμονας, κυρία μου, καιροὺς
ἐσκέφθην κι' ἀπεφάσισα νὰ δώσω τρεῖς χορούς.
Ἡ Φ.— Κι' ἐγὼ τὸ εἶχα κατὰ νοῦν ...
Ὁ Φ.— Καλὰ τὸ λὲν κι' οἱ Γάλλοι
πὼς συναντῶνται πάντοτε οἱ νόες τοὶ μεγάλοι.
Ἡ Φ.— Ναί, σὲ ρχυκέντρ λὶ γκρὰνζ ἰσπρί...
Ὁ Φ.— Λαιπὸν ἀνυπερθέτους
τρεῖς μπάλους ἀπεφάσισα νὰ δώσωμεν ἐφέτος.
Δὲν θὰ περάσωμεν κακὰ κι' αὐτὸ τὸ παρακαλῶ,
ἄλλως τε καὶ τὸ γένος μου κι' ἡ θέσις μ' ἐπιβάλλει
νὰ συμμορφώνωμαι κι' ἐγὼ σὰν ἄνθρωπος ἀξίας
μὲ τελετὴν καθήκοντα τῆς ἐθιμοταξίας.
Σὺ δέ, ποῦ γιὰ τρεχάματα καθόλου δὲν κουρέζεσαι
καὶ τὴν πολλὴν εὐγένειαν μαζί μου τὴν μαιράζεσαι,
ἐριλιὲς σὰν Πριγκήπισσα καὶ πέπλα τοῦ γιαλοῦ
νὰ προσκαλέσῃς τὸν ἀφρὸν τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ
καὶ ν' ἀποδείξῃς πὼς κι' ἐμεῖ, ποῦ τόσον ἀγαπᾶς,
τρίλλας νιοὺς μ' ἐβάπτισε καὶ πιὸ τρελλὸς παπᾶς.
Ἡ Φ.— Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ, κι' ἱπότη μου Βαρόνε,
ὅπερχε μαλαζιὲ σίτερα ἡ ζρνίθες τὸν τρώνε.
Ὅμως ἐγὼ τὰ πίτερα ποτὲ μου δὲν μαλάζω
καὶ πάντα μὲ Πριγκήπισσες ἐπισκεφιὲ ἀλλάζω,
ἂν δὲ συχνάκις ἔφαγα μαζὶ σου ψωμοτύρι
μὰ τοῦ σιρτοῦ πάν ἔθιμον ἡ Φασουλῆ ἔτρεε,
κι' Ὑπομονήσαμεν κακὰ καὶ πόνους ἀσπίλας,
κι' ἤτο τὸ σπῆτι μας ἀνθῶν τὴ ἀριστοκρατίας,
κι' ὁ κόσμος γιὰ τοὺς τρόπους μας μᾶς εἶπε μιὰ μερσὶ
κι' ἐσώβρκεα μεταξωτὰ ἐφόρεσες κατσί,
καὶ πρὸς ἀμίλλας εὐγενεῖς ἡ σκιὲς μου μ' ὠδήγει
καὶ μόνη μου 'στῆς Ἀλεποῦς ἐπῆγα τὸ κυνῆγι,
κι' ὅ' οἱ ἀγῶνες, Φασουλῆ, ἀπέβησαν αἰσιοι
κι' ἐνίκησα τὴν Ἀλεπὸ κρυφὰ καὶ δημοσίως,
κι' ἐθαμβωσα τοὺς κόμι ὃ φὸ αὐτὸς τῆς κοινωνίας
μὲ σέτλους καὶ περγαμηνὲς ἀρχαίας εὐγενείας,
κι' ὁπόταν συνισκέρθησαν τρεῖς δέσποινατ σπουδαίως
νὰ κάμουν κύκλον ντιστρεγκὶ κι' ἴλιωσα σᾶς χυδαίως
κι' ἀπερασίσθ' εἰς μερικὰ συμβούλιά των κρίσεις
μακρὰν ἀπὸ τὰ πρόβατα νὰ μένουν τὰ ἰρίφια,
τότε κι' ἐγὼ ἐρώναξα μετὰ σαντὸς ἐγκρίτου
πὼς πρέπει νὰ χωρίσωμεν τὴν ἥρεν ἐκ τοῦ σίτου,
κι' ἐπίταξα τὴν κάλτσα μου μὲ τὰς λοπὰς μαζί
σὲ κάθε ράτσα πρόστυχη κι' 'στοὺς μπουρζοαζί,
καὶ πρὸς στιγμὴν ἀνέστησα τὸ γίνος τῶν Φλαδίων
κι' ἴδρωσα τὸ φίλον μου καὶ σὲ καὶ τὸ Ρωμαίικο.
καὶ τοῦτον τὸν πολύπικρον κι' ἀθλιωτὸν στυ βίον
ὡσὰν πεπόνι, Φασουλῆ, ἐγλύκανα μουλκάτκο.
Ὁ Φ.— Καθ' ὅλα μ' εὐχαρίστησες, κυρία σύνευνός μου,
κι' ἂν ἄνθρωπος κατώρθωσα νὰ λέγωμαι τοῦ κόσμου
μόνον εἰς σὲ τὸ χρωστῶ καὶ 'στὴν πολλὴν σου κρίσιν,
τοῦ τόσον ἐξευγένισε τὴν βάνκυσόν μου φύσιν.
Ἐξυγωμαρύνη δι' αὐτὸ καὶ δικρικὴς λατρεία,
ἀλλ' ἐκ ἔχω μοναχὰ παράπονα, κυρία.

πῶς μ' ὅλην τὴν εὐγίνειαν ἀνίκανες ἐφάνης
κι' ἀκόμη δὲν κατάφερες ἓν ἑλθετον νὰ κάνῃς.
Καὶ προ καιροῦ σ' ἐξίφρασα τὸν ὀλογερόν μου πόθον
ὅτι πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γινῇς νόθον,
μὰ σὺ γε' αὐτὸ παντάπασιν δὲν ἐριλοτιμήθης
κι' οὐδὲ προπάππων εὐγενῶν τοὺς ἄθλους ἐμιμήθης
καὶ νὰ σοῦ φωγῇ ἄρσις ἑκάστη εὐκαιρία...
κρῖμα ποῦ λέγεσαι καὶ σὺ τρί ντιστεγκὶ κυρία.
Ὁ νόθος μόνος πόθος μου καὶ μία μεγάλ' ἰδέα...
ἂν τὸν γεννήτης τέλεμοι, δὲν θὰ περνᾷς χυδαία,
ἀλλοιῶς θὰ κερεΐδευσεκι ἀπ' ὅλους τοὺς μεγάλους
μ' ὅσα κι' ἂν εὐώχῃς γεύματα, μ' ὅσους κι' ἂν ὠώτῃς μπάλους.
Μὲ τοὺς νομίμους τοκετούς, κυρία μου, ἐχαθήκα,
αὐτὰ τὰ γνήσια παιδιὰ δὲν ξέρει πῶς ἐγαθήκα...
εἶναι σαχλὰ γεννήματα, κοινὰ καὶ τετριμμένα,
κι' οὔτ' ἔχουν ὀγδοῦ θίλγκτρον καὶ γήτρον κανένα.
Ὁ νόθος τί μυστήριον καὶ τί πολιτισμός!...
εἰς τοῦτον μέσα κρύπτεται ὁ νέος Γαλλιτισμός.
κι' ὅπως μεγάλος Βασιλεὺς εἰς τῶν μαχῶν τὸν κτύπον
ἐχάριζε τὸν θρόνον του δι' ἕνα μόνον ἵππον.
ἔτσι κι' ἐγὼ ἐλευθερεπῶς καὶ πόθους πρὸ αἰώνων
ὅλα τ' ἀφίνω σύξυλα δι' ἕνα μοῦλον μόνον.
Ἂν τὸν ἰδῶ σὰν χαρισμα θὰ τὸν θαρρῶ οὐρανιον
καὶ σὰν νὰ 'βρῆκε ὁ Σωτὴρ καὶ ρέσα κι' ἔξω ἔπνεον.
Βγαλ' ἕνα νόθον, μὰ σὶρ φαμ, καὶ φτοῦσε με 'στὴ μοῦρη...
λόγω τιμῆς σὶ βεβαιῶ πῶς θὰ μὲς φέρῃ γοῦρι.
καὶ τοὺτ' ἀ ρὲ 'στοὺς ἐκλεκτοὺς θὰ γίνω ἐκλεκτός
κι' ὡς ὀπτασία θιρινὴς θὰ μας φανῇ νυκτός.
Καὶ πάλιν σὲ παρακαλῶ γνωπιτὴς ἐμπρός σου
ν' ἀκούσῃς τὴν παρακλησιν τοῦ πραγτικοῦ ἀνδρός σου,
καὶ μάθε μου τῶν εὐγενῶν μυστηριώδεις λέξεις
καὶ ξέμαθέ μου ὀχληρὰς τῶν χειρωνάκτων ἐξεις.
Κάμε τον καὶ βλαστήμια μι...
Ἡ Φ.— Ἀφοῦ τὸν θέλεις τόσο
πιστεύω, φίλε μὸν μαρί, πῶς θὰ τὸ κατερθώσω.
Ὁ Φ.— Ἡ ντιστεγκὶ καρδία μου πρὸς σὲ θὰ μένῃ δοῦλη...
ὼ μὰ τὲρ φαμ, ὦ μὸν μπεμπὶ καὶ νόθε μου Δρακοῦλη...
κὰν Πρίγκηπας σ' ἐγέννησε, κὰν Κόμης, κὰν Βαρόνος,
ἐς εὕρῃ τὸν μπαμπάκα σου εὐτυχισμένος χρόνος.
Γιὰ κυτταξὲ, μὸν πτίτ ἀνφαν, πῶς ἀγρυπνεῖ πιρὸ σου
ὁ νόθος ὁ παπάκης σου μὲ τὴν θιτὴν μαμμᾶ σου.
Σύ, περιπεθῆτε βλαστί, 'στὸ μέλλον εωτηρία
καὶ σὺ τῶν γηρατείων μου ἐλπὶς καὶ βακτηρία.
Ἡ γέννησίς σου μόνη μου ἐπιθυμία ἦτο,
τὰ τέκνα μου τὰ γνήσια γιὰ σὲ τάποκρυττω
καὶ βλέπω μὲς 'στὸ βλέμμα σου ἀκτῖνα ζωογόνον
καὶ προμαντεύω πλάκωτὸν ἁρπαχτῶν ἀγώνων.
Νὰ μεγαλώσῃς μὲκ χαρὰ, θηρία νὰ ἐκμαστῇς,
μιὰ σακαρκὰ κορτερὴ 'στὴ μέση νὰ κρεμάσῃς,
νὰ τὴν βρυτᾷς νυχθημερὸν 'στὸ κεθὶ παζοδρόμιον
καὶ πελλήκαρι τῆς φακῆς νὰ μὴν ὑπάρχῃ ὅμοιον,
σαλληκαρικὴ ἡ γλῶσσα σου νὰ συχνοαειλοῦσῃ
ποῦ νὰ τρομάζῃ ἄνθρωπος 'στὰ ματιὰ νὰ σὲ ἴδῃ,
νάσαι καὶ σὺ ζηκδύντρου γήμος καὶ πρῶτε ἐγκόλκαι,
νὰ κόβῃς πράσσα λαχανα καὶ τὸ νερὸ 'στ' αὐλάκι,
ὅπου σημεῖον τοῦ σταυροῦ νὰ κάνῃς τὸ νερὶ σου
καὶ νὰ πουλήσῃς τὴν γνωστὴν γκέλκαρα τοῦ πατρός σου,
καὶ ν' ἀγοράσῃς ἀντ' αὐτῆς Ἀραπικὴ φοράδα,
νὰ κυνηγᾷς τὴν Ἀλέποῦ καὶ καθε συσσυρᾶδα,
περὶ προικιὸν νὰ μαχισαι καὶ νὰ μυχθῇς ἀτρυτος,
ὅπου 'στὴ μέση ὁπὸ γαμπρὸ καὶ σὺ νὰ μπαίνῃς τρίτος,
νὰ εἶσαι τέλος φὶν ντὶ σμὶκλ, γνωτὴρ τῶν νεωτέρων,
κεμμὲρ δὶ καὶ καύχημα τῶν δυὸ σου πατέρων.
Ὁπόταν δὶ κι' ἡ μήτηρ σου ἡ σιβαστὴ κι' ἁγία
σὲ συναντήσῃ ἱρίππον κατὰ τὰ Παριλίσια,
καλὰ τὸ λέγει, θὰ μοῦ 'πῇ, κι' ἡ φυσιολογία
ὅτι τὰ νόθα παντοτὲ ὑπερτεροῦν τὰ γνήσια.
Ἐνόσω, φίλε σύζυγε καὶ μισοκακομέρη,
γνησίους εἴχαμεν καρπους δὲν 'βλίπαμε χαίρι,
μὰ τώρα κύτταξε πκιδὶ φουριὸζ μὲ φορὰ ...
μὲ τὴν Αὐλὴν τῆς Ἀλεπτοῦς τσακώνει τὴν οὐρά,
λιπαίνει δὶ τῶν εὐγενῶν τὰ ροῦα καὶ τὰ κρῖνα
τῆς εὐγενοῦς φοράδας του ἡ καθὶ κεβδελίνα.
κι' ἐλησμονήθη δι' αὐτοῦ ὁ παλαιὸς μας ἔνος
κι' εἶμαι κυρία Βαρονὶς κι' εἶσαι καὶ σὺ Βαρόνος.
κι' εἰς τιλετὰς λαμπακοσπᾷ μ' ὀλόχρυσα σιρήτρα
κι' ὑπιρτιμᾷ τὸ γένος μας 'στοὺς δρόμους καὶ 'στὰ σπήτια.
Λοιπὸν θὰ γίνουν σὶ χορσὶ, κυρία μου μικρόλα,
κι' ἑτοίμασε τὰ δίοντα καὶ τανταγκὲ ὅλα.
Ξέρεις πῶς μόδα κατ' αὐτὰς ἐπικρατεῖ μεγάλη
νὰ δίδωνται μπὰλ μπλὰν καὶ σοζ, κἀκεινοι κι' ἄσπροι μπαλκι.
Τέτοιους χοροὺς σειριζμὰν θὰ δώσωμεν κι' ἐμεῖς,
κι' εἰς μὲν τὸν ἄσπρον θὰ κληθοῦν ἀνύπανδροι καὶ Μὶς,
ἤγουν θὰ προσκαλίσωμεν τὰς νέας καὶ τοὺς νέους,
ποῦ δὲν ἐστεφανώθησαν μὶ γάμους κι' ὁμεναίους.
Πας ἄγαμος ἀπρόσκλητος 'στὸν μπὰλ δὲν θὰ μείνῃ,
θὰ προσκληθοῦν κι' ἰργέννες ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον,
κοντσλογῆδι, κυρία μου, τὸ σπῆτι μας θὰ γίνῃ
ὡς ἕνα εἶδος Λύκειον καὶ Παρθεναγωγεῖον.
Οὐχ ἧττον θὰ καλέσωμεν εἰς τοῦτον τὸν χορὸν
καὶ Βαρονίδας μερικὰς ἐκ τῶν ζωντοχήρων,
γιατὶ μακρὰ μ' ἐοίδαξε τῶν ἀνθρωπίνων πεῖρα
πῶς καθιερὰ ποὺ λέγεται καὶ ζῇ σὰν ζωντοχήρα
πρέπει νὰ κατατάσσεται, καθὼς καὶ σὺ τὸ κρίνεις,
εἰς τόριον τὸ μεταξὺ παρθένου καὶ διεστῖνης
Στὸν κόκκινο θὰ προσκληθοῦν οἱ ἔγγαμοι κι' οἱ χῆροι,
εἰς δὲ τὸν μαῦρον τὸν χορὸν, ποὺ θάναι πανηγυρι,
θὰ προσκληθοῦν ἀνύπανδροι κι' ἀνδρόγυνα συναμα,
κακὲ παρθένος, δέσποινα, καὶ ζωντοχήρα νταμα.
Λοιπὸν τὰ προσκλητήρια γι' αὐτους τους μπαλους γράψε
καὶ σκούπιτε καὶ πασπαρτὲ καὶ σίνεξε τὰ στρώματα,
καὶ 'στὴν Λιζὶ καὶ 'στὴν Ὠβρὶ κατεσπουδαγμένως ραψε
τρεῖς ντουκλίτσεις τοῦ χορεῦ, ποὺ νἄχουν τρία χρώματα.

—

Ὤχ! ψυχή μου 'στὰ Πατήσια!...
τὸ Ρωμαϊκο θ' ἀναψῇ,
κι' ὅπου 'δῇς δρὸ κωπαρίσια
τὴν μπακίρα ἔχουν θαψει,
καὶ θλιμμένη καὶ πιζῆ
μὶ τὸ παῖρι σου μαζὶ
σύρε τότε νὰ τὴν κλαύσῃς
καὶ γιὰ μπαλους νὰ τῆς λές.

Ὁ Λόρδος κοκορεύεται καὶ δόξαν ὀνειρεύεται.

—

Σήκω καὶ σάλι μύτη μου...
ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπῆτι μου...
ἴδού τον!... φθάνει, φθάνει
ἐπίσκεψι νὰ κάνῃ.

—

Ἐπίσκεψις Βασιλική!...
τὸ στῆθος μου κλωτσᾷ...
καὶ νὰ μὴν εἶμ' ἐγὼ ἐκεῖ
γιὰ νὰ τοῦ κάνω τσα.

—

Ἂς μάθῃ τώρα πλέον ἡ καθεμιὰ μαζέτα
πῶς κι' ὁ χρυσὸς ἂν λείψῃ κι' ἂν λείψῃ κι' ἡ γαζέτα,
ὁ Βασιλεὺς μαζί μου ποτὲ δὲν θὰ θυμώσῃ
καὶ μήτε τὰ παπούτσια 'στὸ χέρι θὰ μοῦ δώσῃ.

—

Ὁ Βασιλεὺς σιμώνει κι' ἀνοίγει πᾶσα θύρα...
μαζὶ μὲ τὸ χρυσάφι μας φεύγει κι' ἡ μπακίρα...
καὶ πάλιν νέα κρίσις, ἀλλ' ὅμως δὲν μὲ μέλει...
ὁ Βασιλεὺς μαζί μου... ὁ Βασιλεὺς μὲ θέλει.

—

Τὰ κλεινὰ σας κιφάλια τοῦ κάκου τὰ κτυπᾶτε...
ὁ Βασιλεὺς μὲ θέλει... τὴν κλάρα ποὺ τὴν πάτε;...
Θὰ ρέγιτε, καϋμένοι, κι' ὁ νοῦς σας μὴν τὸ βάλῃ
πῶς Καθαρὴ Δευτέρα γιὰ 'μένα ξημερώνει...
ταρακεστὴ 'στοὺς ἄλλους, σ' ἐμένα καριναβαλι,
καὶ μὲ τοὺς Εὐταξίας ταύτι μου δὲν ἰδρώνει.

—

Κακοίρικα δυστυχία καὶ ξκφνικὴ ἀνταρα...
'στὴν ἀγορὰ δὲν εἶναι μηδὲ χρυσὴ πεντάρα,
κι' οὐδὲ λιμεκοντόρους εἶν πιρνον 'στὰ τραμβάϊ
κι' ἕνας θεὸς γνωρίζει ὁ κόσμος τί τραβάει.
Χαρτοῦτσα δὲν ὑπάρχει καὶ μέσα 'στὸ Ταμεῖο...
ἀντὶς κι' ἡ γαζέτα... σκάντο κόλ σανεδε μὶς.

—

Ὁ Βασιλεὺς μοντὰ μου... τί γέλοιο καὶ τί γλύκα!...
τρελλαίνεται γιὰ 'μένα, τὴν Ἀγγλικὴ ἀντίκα.
Ὅλοι τῆς γῆς οἱ Λόρδοι—ὤχ! ναπολεονάκι μου!—
καὶ σὺ καλὰ γνωρίζεις πῶς εἶναι Λόρδοι πάντα,
ἀλλ' εἶναι κι' ἕνες Λόρδος, μικρὸ Κατερινάκι μου,
ποῦ ἔχει καταντήσει σὰν ξεπεσμένη ράντα.

—

Μαζὶ μου κακομάθα δὲν θὰ σὶ 'δοῦν ποτέ...
ἀντίο κι' ἡ γαζέτα... λαμὸρ κὶ πόζι τέ...
Βιεβείτε τίρι λίρι καὶ πούρι, πούρι, πούρι,
ὁ Βασιλεὺς εὐρῆκε μεγάλο κιλεπούρι.

—

Καλῶς τὰ μάτια σας τὰ δυό, καλῶς τον σὰν τὰ χύνια...
τί κάνετε;... πολὺ καλὰ... πῶς πάνε τὰ κουπόνια...
μόλις τὰ Ἰσοζύγια σὲ 'λίγη ταξὶ τάβαλε
γιὰ τὰ τσκομερτσία θ' ἀρχίσουν νέα ντραβάλα.

—

Ἀκόμη δὲν 'κατάφερα νὰ 'βρῶ κανένα ἄκειον,
τοῦ κάκου ἐγκατίσκα μὲ σταυρωμένας χεῖρας,
ἡ δὲ γαζέτα φαίνεται ὡς νόμισμά τι σπάνιον
καὶ τώρα δὲν εὑρίσκομεν οὐδ' ἐβόλον τῆς χήρας.
καὶ μὲ χαρτὶ θὰ πληρωθῇ ἐφέτος κι' ὁ μισθός σας,
ὁ δὲ Μιλλόρδος πάντοτε θὰ στέκῃ βιτθὸς σας.

—

Εἰς τὴν Βουλὴν πολὺ καλὰ περνοῦμε κατ' αὐτάς...
σκαζω συχνότατα τὸν Πίτ, γελῶ τὸν Βοναπάρτην,
ὁ δὲ Βουδούρης ἔκραξε μ' ὀργὴν 'στοὺς Βουλευτας
πῶς ἂν δὲν συμμαζευθοῦνται τὴν ὥραν τὴν τετάρτην,
θὰ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν μὲ τὸ βαρὺ κονδοῦνι του
κι' ἀμέσως 'στὸν περίπατο θὰ 'βγῇ μὲ τὸ μπαστοῦνι του.

—

Ὅμως ἐγὼ ἐπρόλαβα κι' αὐτὴν τὴν δυστυχίαν
κι' εὐθὺς 'στοὺς φίλους ἔγραψα κι' ἰς πασαν Ἐπαρχίαν,
ὅτ' θέλουν τὸ ταχύτερον ἡ κρίσις νὰ περάσῃ
κι' ἡ σιδηρᾶ Κυβέρνησις πραγματικῶς νὰ ὁρᾶσῃ,
νὰ φθάσουν μὲ τὰ τέσσερα πρὶν τῆς τετάρτης ὥρας,
δι' ἀπαρτίας σοζόντες τὴν ἰξέλειαν τῆς χώρας.

—

Ὁ δ' Εὐταξίας ὁ γνωστὸς μετὰ μεγάλης λύσσης
προβάλλει μίαν κι' ἑκατὸν στρυφνὰς ἐπερωτήσεις,
μὰ 'γὼ μαρίολος δὲν 'μιλῶ κι' ἡ πολὺ θυμώνει
καὶ πάντα πίνακας ζητεῖ νὰ 'δῇ μ' αὐτοὺς τί τρέχει,
κι' ἂν ἐρωτᾶτε, Βασιλεῦ, γιὰ τὸ ναπολιόνι
τριάντα δύο κι' εἴκοσι μὲ τὸ συμπάθειο ἔχει.

—

Ἐφώναξαν μὲ θόρυβον πολὺν κι' ἐρεθισμὸν
νὰ φέρωμεν τὸν ἀψευδῆ Προϋπολογισμόν,
κλὴν μόλις τὸν εἰσήξαμεν μὲ θόρυβος 'στὴν Βουλὴν
ἐκεῖνοι μᾶς ἐζήτησαν μικρὰν ἀναβολὴν,
κι' ἐμεῖς τοὺς τὴν ἐδώσαμεν, διότι μᾶς ἐρώτη
πῶς Γιάννης τρέμει τὸ θερὶ καὶ τὸ θερὶ τὸν Γιάννη.

—

Ἂν ἰρωτᾶτε γιὰ τὸν Αὶ καθὼς καὶ γιὰ τὸν Ροῦ
χάσκουν ἐνώπιον φωλῆς καὶ ράτσας ὀρασιρίας,
κι' ἐπῆγαν 'στὴν Μητρόπολι καὶ μέχρι 'στὴν Βλασσαροῦ
γιὰ νὰ ζητήσουν κι' ἀπ' ἐκεῖ πολλὰς πληροφορίας,
κι' ἡ ἔκθεσις των, Βασιλεῦ, θὰ εἶναι μία ὀρίστη,
ραχάτ-λουκοῦμι ὁλαδὴ καὶ πρᾶγμα τεφαρίκι.

—

Ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Συμόπουλος, ὁ τοῦ Δικαίου λίθος,
μὲ νέον νομοσχέδιον ἐτάραξε τὸ πλῆθος,
κι' ἐμπορικὰ κατάστιχα ὁρεῖλαι νὰ βαστᾷ
κι' ὅποιος πουλεῖ σὰν ἔμπορος κἂν ἄμφια καὶ ράσσα,
κἂν τσοχὲς κι' ἀρβάτσαρα καὶ κρὺα καὶ ζιστά,
φιρίκια μῆλα, κόσκινα, χαλβᾶ, στραγάλια, πράσσα.

—

Αὐτὸ τὸ νομοσχέδιον ἐνὸς δικαίου νοῦ
τὸ πολεμοῦν κλῦπατα καμποσοι φραγκατάδες,
ἐνῶ μὲ τοῦτο 'χρηγορα ἡ κάθε κοσκινοῦ
θὰ βοᾷ καὶ τὸν ἄνδρα της μὲ τοὺς πραμματευτάδες.
Μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ, ποὺ γίνονται πρὸς τὸ καλὸν τοῦ τόπου.
τρεῖς πιθαμαὶς σηκώνεται ἡ τρίχα τοῦ ἀνθρώπου.

—

Ἠσύχασε κι' ὁ φαβερὸς Ρωμαῖος Λαχιβέρης
κι' ἐδιάβασε 'στὸν Ναύσταθμον μεγάλαι ἀτμοβάρις
κι' ἀπὸ σκοτούρες τοῦ λαιποῦ καὶ βάσανα θὰ λείψωμε
καὶ λάδι δὲν θὰ θέλωμε τῆς μηχανῆς ν' ἀλείψωμε.

—

Ὦ Βασιλεῦ, ὑγίαινε καὶ χαίρε κι' εὐδαιμόνει
καὶ μὴ ποτὲ σου λησμονῇς πῶς τὸ ναπολιόνι
τριάντα δύο κι' εἴκοσι πρὸς τὰ παρὸν τιμᾶται
καὶ τὸν αἰῶνα τὸν χρυσοῦν τοῦ Θεοδωρῆ θυμᾶται,
κι' ἂν μὲ στενὸ σὲ ἔκνευστακι μᾶς φοβερίσουν μπλέκοι
ἡ μπευκαπόρται, Βασιλεῦ, θὰ παρουν ὅλαις φόκο.

—

Ὦ Βασιλεῦ, ὑγίαινε καὶ ὁλόκλου μὴ φοβοῦ...
νὰ μ' ἐπισκέπτεσθε συχνὰ οἱ δῆμ μας νὰ τὰ λίμε,
νὰ ψήνωμε κκὶ κάστανα μαρόγια 'στὴν φουδοῦ
καὶ σὰν κι' αὐτὰ νὰ τρίζωμε καὶ σὰν κι' αὐτὰ νὰ καίμε.
Ὡς τώρα, φίλε Βασιλεῦ, στιγμὴ δὲν ἐθυμώσαμε...
τὰ χρόνια τἄλησαν βροχαὶ κι' ἐμεῖς δὲν ἀνταμώσαμε.

—

Ζήτω τὸ Στέμμα κι' ἡ Αὐλὴ...
ὅλος χαρὰ χορεπηδᾷ...
ὥρα καλὴ, ὥρα καλὴ,
κι' ὁ νοῦς σας πάντα νὰν' ἐδῶ.

Εὐχαριστήριον θερμὸν εἰς ἕνα ὡρκητὴν ἡμῶν.

—

Τὸν Πολυτάκον, ἄριστον τεμόντι κατυσπόλην
κι' ἀγαπητὸν καθ' ἅπασαν τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν,
εὐχαριστῶ θερμότατα δι' ὅσα ταιγαρίτα
μ' ἀπέστειλι γιὰ μποσιμὰ καὶ γιὰ κονδερνταλῆκι,
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ μαχμουρλῆς καὶ τῶν Ρωμηῶν ρεμπέτα
θὰ τὰ κατηζῇ μὶ σεβντὰ καὶ τόσο θερμαλῆκι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τοῦ Βίβελ ὁ Κοινωνισμός, βιβλίον ἐκ τῶν πρώτων,
ποὺ ἔκαμε 'στοὺς Γερμανοὺς πολὺ μεγάλον κρότον.
Τὸ διακρίνει μάθησις κι' ἀληθινὴ σοφία,
εἰς τόμον δὲ κομψότατον μ' ἐξώφυλλον ποικίλον
ἀπὸ τῆς « Ἀκροπόλεως » ἐβγῆκε τὰ Γραφεῖα
πρὸς γνῶσιν καὶ συμπέρασιν τῶν διαφόρων φίλων.

—

Μιλέται τοῦ Μεσολωρᾶ μὲ ἐὐσαχὰς στανίκς,
βιβλίον χρησιμώτατον εἰς τὰς οἰκογενείας.

Ρωμαϊκοῦ Ἡμερολόγιον Ἀποκαλυπτικὸν περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Οἰκονομικῶν.

—

Πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων παντοῦ διαλαλεῖται
μ' εἰκόνας καὶ μὲ ὕλην καὶ σοβαρὰν κ' ἀστεῖαν,
κ' ἀντὶ λεπτῶν πενῆντα πρὸς χάριν σας πωλεῖται
'στὸ σπῆτι μου, στοὺς δρόμους, καὶ στὴν γνωστὴν
[Ἑστία ν.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν εἶν' ἐάν — πῶς ἀπὸ σπῆτι μου ἀνέβη, μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
'στὴν Νεάπολιν ἐπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνηρεῖο· καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμή.
μὲ ξενοδοχεῖο Ξόδη, — ἐφὸ 'πὸ λάδι τρεῖς 'πὸ ξύδι,

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κυνιορτος πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ῬΩΜΗΟΣ τὴν Κυριακὴν — πάντοτε μιὰ στιγμὴ θὰ βγαίνῃ.
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξαιρετικὰ — κι' ἄφαντα μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμεν — τόσους λοιπὸν δὲν ἔχομε.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ ὡς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δίκην — ἔξω νάξῃ κι' ἀνοιχτὰ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — **δεκατὲ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ νὰ ἔχουν ὅμως μέρη — **ἕνα φράγκο καὶ 'στὲ χέρι.**
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητής.
κ' ἔπειτα τὸν παρὸ δὲν εἶδε — θὰ τὸν τάχ' ἀπὸ φθάσῃ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ὁδὸ' αὐθεντίας πρὸς ἐκεῖ.
Γιὰ τὰ νάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἰκοστὴ τοῦ Γεννάρη καὶ τρίτη,
ἑτοιμάζει χορούς κάθε σπίτι.

Τετρακόσα καὶ δέκα κι' ἑφτά.
μορὲ καρναβάλια κι' αὐτά.

Μαῦρος χορὸς τοῦ Φασουλῆ, ποῦ προσκαλεῖται κι' ἡ Αὐλή.

Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Πιρικλῆς μὲ τὸ πολὺ μεγάλο
ἔχουν τῆς ἄσπρας μεσούσης των μαυρίσει μὲ φιλί.
κι' ἔμπρις κι' ὀπίσω σύροντες 'Ἀράβων συνοδείαν
φορεῦν κι' οἱ δῆμ καταμαύρων 'Ισπανικὸν μανδύαν.
αἱ δὲ κλεναὶ των δέσποιναι κοντὰ των σὰν πιπίνια
μὲ μαῦρον ὁλοστρίκιν κι' ὁλόμαυρα σκαρπίνια.

—

Μόλις οἱ ζοῦλοι τοῦ χορεῦ ἀνάπτουν τους λαμπτῆρας
ὁ κύριος Προϋπουργός, ὁ βαπτισθεὶς Σωτῆρας,
μὲ μαῦρο ράσσο ἔρχεται καὶ τριακοντὰ σὰν φλάρος.
ἀνοίγει δὲ τὸ στόμα του τρεῖς πιθαμὰς σὰν γλάρος,
καὶ μ' ἕνα τηλεσκόπιον κυττάζει πρὸς τὸν Παρνῆ
καὶ καμαρώνει σεβαρὸς σὰν γύρτικο σαιπάρνι.

—

Ὀπίσω τον ἀκολουθοῦν ὁ Λόης καὶ ὁ Ρεῦ,
μ' ἀρκούδας μαύρης δέρματα κι' οἱ δύο τυλιγμένοι,
ἀλλὰ καὶ τόσαι δέσποιναι μεγάλαι τοῦ χοροῦ,
ποὺ τόνομά των πάντοτε ἀθάνατον θὰ μένῃ,
ἡ Φτώχια κι' ἡ Κακομοιριὰ κι' ἡ Γρουσουζιὰ κι' ἡ Γρίνια,
ὁμοιάζουσαι χειρότεραι καὶ πρώτης φιγουρίνια.
ποὺ μέ τὰ τόσα κάλλη των ἡμέρα νύκτα ρέζομε
καὶ θέλοντας μὴ θέλοντας μᾶς κάνουν νὰ χορεύωμε,
ἀλλὰ κι' ἡ Μπόρα μετ' αὐτῶν ἡ κατακαημοῦρα
μὲ μαῦρο σόρι σαν φτωχὴ κι' ἀξιωμένη χήρα,
ἡ Τράπεζα ἡ Ἐθνικὴ βαστῶντας καββαλιέρο
βαρβάτο κοντοπίθαρο, τὸν Καλλιγᾶ τὸν γέρο,
κοντὰ της κι' ἡ Πιστωτική, ποῦ μόλις μέσα μπαίνει
εὐθὺς τὸ ἄπ' τὰ κόκκαλα ἡ μουσικὴ σημαίνει,
γιατί πετσὶ καὶ κόκκαλο καντήντησι ἡ μαύρη
καὶ δύσκολα 'μπορεῖ κανεὶς ὁλίγο κρίας ναὕρῃ.
Ὁ Σγούτας μαρκάτο τὴν κρατεῖ, ὁ ζωηρὸς πρεσβύτης,
ὁπού γιὰ τῆς κυρίας του τὴν τόσην ἀνεμελιὰ
σὰν Ἀη Γιάννης ἔγινε κι' ἐκεῖνες Καλυβίτης
κι' ἔπαθε ἡ κυρὰ τοῦ πολλὴν ἀδυναμίαν.
Κι' ὅλλαι παρουσιάζονται περιφανεῖς κυρίαι,
τουτέστιν ὅλ' αἱ Τράπεζαι καὶ χρόνων Ἑταιρίαι,
μὰ κι' ἡ Μπακίρα ἔρχεται, ποὺ τόσον λιβανίζεται
καὶ τώρα ἐπανιώτικα 'στὸν κόσμον ἐμφανίζεται.

—

Σὰν Μυροφόρας ὅλαις των ἐμβαίνουν ὅλχως μύρα
καὶ μόνον μία δέσποινα, ἡ λιγερόπνη Λίρα,
μὲ κιτρινόχρουν ἔνδυμα 'στὴν σάλα προχωρεῖ
καὶ μόλις ὁ Προϋπουργὸς ἐμπρός του τὴν θωρεῖ
τῶν τακερῶν του ὀφθαλμῶν ἀνατυπώνει κι' κόρκι
καὶ κορτεζάρει τὴν κυρὰ μὲ ξυνκτὸ ἀμόρε,
ὅμως αὐτὴ τὸ κίτρινο λοξοκυττάζει τσίτι της
καὶ βαζ' ἡ ἀριλιότιμη μιὰ πιθμὴ 'στὴ μύτη της.

—

Μὰ νά! κι' οἱ ρέκτες. Ὑπουργοὶ προτέρχονται κι' ἐκεῖνος
μὲ ντόμινα καταμαύρα σὰν μαῦροι Καπουκῆνοι,
καὶ ψάλλουν μὲ βαρειὰ φωνὴ τὸ ντόμινο μπκμπίσσο
καὶ λίγει ὁ Προϋπουργὸς «ζεντέζικο δὲν βρίσκω,»

κι' ὁ Θεοτόκης μοναχὰ, σφριγῶτα ἡλικία,
φλένει σὰν Σκρόβανκαλας ντυμένος γυναικεῖα.
Μὰ μέσα 'στὴν συναθροισιὰν τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ
κι' ὁ Θεδωρῆς, τὸ σκάνδαλον τῆς Καθαρῆς Δευτέρας,
συμόνει μὶ τὴν δέσποιναν κυρὰν Κερκάλου,
ποῦ πάσαν τὸν ἐδέχασιν εἰς παλαιὰς ἡμέρας.
καὶ 'μοιαζει σὰν Καλόγερος ἀπὸ τὸ Ἁγιονόρος
περὶ παθῶν καὶ νηστειῶν φωνάζων διατόρως.
Κι' ἄλλα σπουδαῖα πρόσωπα, γιὰ τὸ Κουβέρνο ψῆφοι,
κι' ὁ Ράλλης σὰν Ἀσκληπιὸς μὲ νία γιατροσόφια,
κι' ὁ Εὐταξίας μετ' αὐτοῦ κρατῶν ὑπερηφάνως
τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τοῦ οἰκονομικοῦ,
κι' ὁ Πὶτ ὁ Κωνσταντόπουλος κι' ὁ μαντὶς Καραπάνος
ντυμένοι ἀρχιστράτηγοι τοῦ πυροβολικοῦ,
καὶ μόλις εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκάτσασαν καὶ τοῦτοι
ὅλο τὸ σπῆτι περιυθὺς ἐβρώμησι μπαρούτι.

—

Ἰδοὺ κι' ὁ Χιώτης ὁ Συγγρός, ἐπαίτης μὲ τσγαρι,
καὶ τὸν 'ρωτᾷ ὁ Φασουλῆς, τὸ φλύαρο ζιγαρι,
«πῶς ἐμαυρλούζεψες καὶ σύ; δὲν ἤσουν ἔτσι πρώτα...»
κι' ὁ Χιώτης τοῦ ἀπήντησι κτὸν σὶρ Μυλλέρος 'ρώτα...
ἐκεῖνος ὁ διαβόητος γυιός, ἐκεῖνο τὲ κουλοῦκι,
μ' ἐκεῖνα τὰ κουπόνια του μεῦ 'καθησε πολλοὺκι,
καὶ κάθε τόσο δάνεια μὲ τρόπο μεῦ τραβᾷ
καὶ μ' ἤκαμε τὸν κουζουλὸ ζητιάνο μὲ ντορβᾶ.
Κι' ὁ Φασουλῆς τὸν ἰσχυρὸ ἑκατομμυριοῦχο
καθὼς τὸν εἶδε ζητουλὰ καὶ εἶχως μπέλευ ροῦχο
τὸν ἐλυπήθη κι' ἐκλαψε γι' αὐτὸ τὸ ξαρνικό του
καὶ τοῦδωσε κρυφὰ κρυφὰ τὸ ρράκο τὸ δικό του.

—

Κι' οἱ Πρίσβεις τῶν Δυνάμεων ἐκεῖ παρόντες ἦσαν
μουντζουρωμένοι πρὸς τιμὴν τοῦ Φασουλῆ μὲ πίσσαν,
κι' ἡ γίλκ τῶν διπλωματῶν ἡ ἀριστοκρατία,
ἡ δὲ μεγάλη δέσποινα, ἡ καὶ Διπλωματία,
εἰς τὸν Δρακογιώμη ρίχνεται μ' εὐγένειαν τσακίστρα,
τοῦ δίνει δὲ παρόκοιμα παλιὰ τῆς Ὀθωνίστρας.

—

Μὰ νὰ κι' ὁ Δήμαρχος Μελᾶς πρεβαίνει ζωηρὸς
κι' ἡ Σκόνη ἀπ' ὀπίσω του μὶ τὸ λευκόν της κάλλος,
καὶ τότε μεταβάλλεται ὁ μαῦρος ὁ χορὸς
κι' ἀμέσως γίνεται μπάλ μπλάν, τουτέστιν ἄσπρος μπάλος,
κι' ἀσπρίζουν ὅλων τὰ μαλλιὰ καὶ φαίνονται τουδρέ,
ὁπόταν κι' ἄλλαι δέσποιναι προσέρχονται φακιόλι,
ἡ Ἀκιδη Λεσπη ὁλκιδη κι' ἡ Πριγκηπέσσα Βοῦμα
κι' ἡ Δίψα μὲ καταζερὲ καὶ στεγνωμένο στόμα.

—

Ἀλλ' ὅμως νὰ κι' ὁ Βασιλεὺς μετὰ τῆς Βασιλίσσης
κι' ὁ χορευτὴς Διαζέχος ἐκτὸς τῆς Πριγκηπίσσης,
ὅλ' ἡ Αὐλὴ κι' οἱ Πρίγκηπες ἐκτὸς τοῦ Γεωργίου,
ποῦ 'στοὺ Βιεδίλιν τὸν χορὸ τὸ πόδι του 'στραμπούλισε,
κι' ὁ Βασιλεὺς 'στὸν Πρόεδρε 'μελεῖ τοῦ Γ'πουργείου,
τοῦ γιὰ χαβιάρι πράσινο τὸν τσεκμὰ μᾶς 'πούλησε.

—

Ὅλ' ἡ Αὐλὴ ἀπροφορεῖ καὶ Τιλετήρχει γαῦρος
γιὰ ν' ἀποδείξουν πῶς χορεῖ κι' ἂν μᾶς φτιρώνουν μαῦρος.
ἐκείνη θὰ χορεπηδᾷ μες 'στ' ἄσπρα βευτημένη,
κι' ἂν κάθε χρόνο βγαίνωμε 'Αράπηδες χειρότεροι,
αὐτὴ σὰν πίτρα ξέξασπρη παντοτεινὰ θὰ μένῃ
κι' ἀπὸ τὸν ὕλεμ τῶν Ρωμαίων ἄκουρη ξεκασπρότερη.

—

Οἱ χορευτὰ πρισδέχονται μὶ ζήτω τὴν Αὐλὴν
κι' ὁ Βασιλεὺς προσμετᾷ ὀλίγον τι χλωμός,
καὶ διευθύνει τὸν χορὸν μ' εὐγένειαν πολλὴν
νέος χοροδιδάσκαλος, καλούμενος Λεμός,
χορεύουν δὲ πτωχεύσαντες ἑκατομμυριοῦχοι
κι' ἡ Φτώχια τοῦ Πρωθυπουργεῦ ξεκαλλυμὰ δὲν τσάχει,
κι' ὅπου ὁ σὶρ Χαρίλαος κι' αὐτὴ ἀπὸ κοντὰ
κι' ἔτσι τοῦ λέγει κάποτε μὲ πόνο καὶ σεβντᾶ:

—

«Κι' ἐγὼ ἡ καῦμένη
'στὰ μαῦρα ντυμένη,
Σωτῆρα μου, θάμαι,
καὶ σὶ θὰ θυμᾶσαι,
καὶ πάντα θὰ κλαῖς
κι' ὦχ ρτύχια θὰ λὲς.

—

Μελαχρινό μου, ἔλα μ' ἐμέ,
καὶ μὴ ρωνεζῇς ὦχ κι' ὀκμέ.

—

Ἐκεῖνος δὲ τῆς ἀπαντᾷ: «ψυχή μου, φῶς μου, τζόγα μου,
γιὰ σένα τὰ πασχαλιὰ μου θὰ χέσω καὶ τὰ λόγια μου».
Ἀλλ' ὅμως κι' ἡ Κακιωμοιρὶὰ τὸν περιτριγυρίζει
κι' ὁ Ροῦ κι' ὁ Λοῦ νοῦμερα τραυλίζουν ἀπ' ὀπίσω,
ἡ δ' Ἐθνικὴ τοῦ Καλλιγᾶ 'στ' αὐτὶ του ψιθυρίζει:
«γιατὶ 'στὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς κι' ἐγὼ νὰ σὲ δανείσω;»
Οὐ μὰν χορεύει τὸ μπαστοῦν κι' ἡ Γρίνια ἡ σαλιάρα,
κι' ὁ σκύλος Γκιονλ, γιὰ γλείψιμο κοκκάλων λιμασμένος,
φερμάρει τὴν Πιστωτικὴ, τὴν πρώτη κοκκαλίκφα,
καὶ ξιργλείρεται κι' αὐτὸς ὁ κακομοιρασμένος.

—

Ἐπαραβλίζοντο πολλοὶ μὲ μίθην καὶ μὲ λύσσαν,
κομψότης δ' ἐβασίλευα καὶ λύγισμα καὶ χαρις,
οὐχ ἧττον παρευρίσκετο κι' ἡ Κίχλα μὲ τὴν Κίσσαν
κι' ἐχόρευκν καὶ μερικαὶ κυρίαι Ἀτμοβάρεις,
ποῦ πρὸ πολλοῦ 'στὸν Ναύσταθμον ἀσκήτευαν ἐρημικὰ,
ἀλλ' ὁ Σκουλούδης 'στὸν χορὸ τῆς ἔφερε λυμένας
νὰ πάρουν τὸν κέρα των καὶ νὰ δικαιοδέσουν
πρὶν τὰ γοργὰ ποδάρια των μὲ καὶ καλὴ μουδάσουν.

—

Μὰ κι' ἡ Παιδεία ἔβαση σὰν τὴν κυρὰ Δασκάλα
καὶ διαβασμένων γύρω της ἐρρίνιαζαν γερέικι,
ἀλλ' ἔξαφνα φαρδιὰ πλατειὰ ξεπλώθηκε 'στὴν σκάλα
καὶ τύρλα τῆς ἐφώναξαν ἀντίζηλοι κυρίαι.
Μὰ νὰ κι' ἡ Θέμις ἡ σεϊλὴ, μαζὶ κι' ἡ Σακκάκα
μὲ τῆς σπαλέτσες τῆς χρυσὰς καὶ πλουμπαρκα στελέχη
καὶ τελευταία ἤρχετο ἡ σοβαρὰ Μελάκα,
ποῦ πρώτη καὶ καλλίτερη 'στοὺς μπάλους ὅλους τρέχει.

—

Ὁ Φ—Κατόπιν τοῦ Βασιλικοῦ χορεῦ τῶν Ἀνακτόρων
σὰς ἐπροσκάλεσα κι' ἐγὼ εἰς τσυτσὶ τὸν χῶρον,
καὶ σεῖς προθύμως ἤλθατε, διὰ κι' εὐχαριστῶ
κι' εὐγνωμοσύνην ἄπειρον πρὸς πάντας χρεωστῶ.
Οὐδέποτε τὰ στέλθοντα ὡς τώρα μέγαρά μου
τόσον πολλὰς ἰστόγεσαν καὶ κόμι τὸ φρὸ διπλάσινες,
οὐδέποτ' ἐγευργοῦσιαν τοσοῦτον τάντερά μου,
ὅσον εἰς τοῦτον τὸν χορὸν τῆς φτώχιας καὶ τῆς πίνας.
Σέρω πῶς εἶναι παμπόλλοι ἐν τῇ κλειστῇ Ἑλλάδι,
ποῦ τρῶν ὡς γεῦμα πλούσιον ρεβίκια ἔχως λαλί,

μὰ τρέφων πρὸς τὴν ὄρχησιν πολλὴν ἀδυναμίαν
κι' ὅπου χορὸς τοὺς ἀπαντᾷ μὲ λόξα δανεικὰ,
καὶ διακόπτουσι τὴν γνωστὴν εἰς ὅλους παρεμίαν
πῶς νὰ χορεύουν δὲν 'μπορεῦν ἀρκούδια νηστικὰ.
Ἐν τούτοις τὸ στομάχι των κι' ἂν παίζῃ Καραΐσκο
πλὴν συντελοῦν 'στὴν πρόοδον τῆς παρ' ἡμῖν ὀρχήσεως,
καθόλου δὲ παρέξενον τὸ πρᾶγμα δὲν εὑρίσκω
γιατ' εἶναι ζῷον κι' ὁ Ρωμηὸς χορευτικὸν ἐκ φύσεως.

—

Χκίων πρεσαλίνω 'στὴν Αὐλὴν, ποῦ τὸ συμφέρον κρίνει
καὶ μὶ τὴν παρουσίαν της τοὺς μπάλους ἐνθαρρύνει,
ὑποῦ θερμαίνει τὰς ψυχὰς διὰ πυρὸς ἁγίου
κι' ἐκκινδενίζονται μ' αὐτὴν τῶν ξένων αἱ πλεκτάνες...
συγχαίρω καὶ τοὺς Πρίγκηπας μιτὰ τοῦ Γιωργίου,
ποῦ ξίγδαρε τὸ πόδι του... περαστικὰ του νὰκαι.
Κλὶ τώρα τοὺς παρακαλῶ μὲ τρόπο ντελικάτο
σὰν Πρίγκηπες τὸ σπῆτι μου νὰ φέρουν ἕνω κάτω,
νὰ σπάσουν κάθε κανεπὶ καὶ καθεμιὰ πολτρόνα μου,
καὶ θὰ τοὺς ἔχω παντοτε τιμὴ μου καὶ καρῶνα μου.
Πρέπει τὰ Πριγκηπόπουλα νὰ τὰ διασκεδάσωμε,
πρέπει τὸν χαρακτῆρα των 'στοὺς μπάλους νὰ σπιουδάσωμε,
πρέπει καθεὶς νὰ καθεται μὶ προσοχὴν κοιτὰ των,
ἐπιστρμίνως μελετῶν τὴν ζωηρότητά των,
κι' ἐκ ταύτης νὰ ἐξαίρωμεν συμπέρασμ' κοφαλὶς
πῶς κλίτε σὰν γαβόκικας κι' ὁ θρόνος νοργλὶς.

—

Συγχαίρω καὶ τοὺς Πρεσβευτὰς, ποῦ πάλιν ἐμιλήσαν
τὸν Μετερνῖχ τῶν Ρωμηῶν μετὰ τοῦ Λαχσβάρη,
καὶ τὴν γνωστὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ζάππα ἐτελείωσαν
κι' ὁ Μετερνῖχος 'τύλιξε τὸν ἄνεμο κουβάρι.
Συγχαίρω καὶ τὸν κυριον Μυλλόφδον καὶ Σωτῆρα,
ποῦ δὲν τὸν καταδέχεται κι' ἡ πρόστυχη Μπακίρα.
ποῦ πάλιν θεῖος ὄνειρος καθ' ὕπνον τοῦ ἐφάνη
πῶς ὄκνειον ἐξ οὐρανοῦ θὰ τοῦ κατρακυλήσῃ
ἀλλὰ τὸ πᾶν ἐπαταλὴ τῶν ἐνυπνίων πλανη
κι' αὐτὸ τὸ θεῖον ὄνειρον δὲν θὰ τοῦ ξεδιαλύσῃ.
Κρούετε κι' ἀνοιγήσεται, ὁ Κύριος διδάσκει,
ἀλλ' ὅπου κι' ὁ Πρωθυπουργὸς συχνιγμένος κρούει
ἡ πόρτας κλείνουν πιὸ τελὺ, κι' αὐτὸς ἀπ' ἔξω χασκει,
καὶ τοὺς ὀξεῖς του κοπετοὺς κανένας δὲν ἀκούει,
καὶ Τραπεζίτσι τὸν 'ρωτοῦν καραβοτσακισμένοι:
«τί ἔχεις καὶ πικραίνεσαι, καρδίτσα λυπημένη;»

—

Συγχαίρω καὶ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν νηπτιῶν κομμάτων,
ποῦ μόλις λύγες τὶς λιχῆ περὶ χρεωκοπίας
θαρροῦν πῶς μαῦρη ὄχιντρα ἐσφύριξε τιμα των
κι' ἐξορκισμοὺς σοφίζονται καὶ μίσια θερκπίας,
καὶ λόγοι ἀνταλλάσσονται παράποτε τραχεῖς
κι' ἐπαπειλεῖ μπαγλάρωμα ἡ καθεμιὰ ματσούκα,
μὰ καὶ τὸν Κωνσταντόπουλον συγχαίρω ἐκ ψυχῆς,
ποῦ πλησιάζει μὲ ὀκυλὸν 'στοῦ κανονιοῦ τὴν μπούκα.
'Αλλὰ κι' ἐγὼ, Ἑλληνικῆς φιλοτιμίας θρίμμα,
χρυσῆ πεντάρα ἔβαψα σὶ νυκτερίδος αἷμα,
κι' ἐπῆγα μὶ τὸν Φασουλῆ ἄπανω 'στὴν ταράτσα
κι' ἐκεῖ τὴν ἀπουθέσαμεν μὲ μάγια Μαχαιροῦ,
κι' ἦλθε ἡ Φτώχια πηδηκτὴ μὲ τάχαμνά της μπράτσα
καὶ μαύρους μᾶς ἐπρότρεψε νὰ δώσωμεν χερούς,
καὶ τῆς Ρωμαίικης φυλῆς τὸ μέλλον ἐμακάρισε
κι' ἀμέσως μαῦρος κόκορας τῆς γειτονιᾶς 'κακάρισε

—

Χκιρίτω κι' ὁ Σιμόπουλος, ἀλέκτωρ ὀφπότης,
ὅπου μὶ τὸ χαρτόσημο καλὰ μᾶς ἰσιγυρισε,
κι' εἰς ὅλα τόσον δίκαιες ἐδείχθη νομοθέτης,
ὅπου σὰν ἅγιο λείψανο καὶ ζωντανὸς ἐμυρισε.

Μά κι' τὸν Σερδανάπαλο συγχαίρω Θεοτόκη,
ὅπου κι' ἂμπρός κι' ὀπίσω τον θρηνολογεῖ σὰν φόκη
γιὰ τοῦ σιδηροδρόμου του τὰς ἀοίστους τύχας
ἐκεῖνος ὁ Ὑπόγειος, ὁ Στεφανῆς ὁ Ψύχας,
ποῦ κάποιον Ἄγγλου παλαβοῦ μηχανικοῦ μελέτει
τὸν ἔκαμαν νὰ δέρνεται καὶ νὰ μαλλοτραβιέται,
ἂν καὶ δὲν ἔχη τρίχα μιὰ, γιατί κι' ἀπὸ μικρὸς
ὁ Στεφανῆς πρωϊρίταται νὰ μίνῃ φαλακρός.

—

Συγχαίρω καὶ τοὺς ἐλεγκτὰς... μαζί μας θ' ἀπορήσουν
κι' ὑπόταν 'στὴν πατρίδα των μὲ τὸ καλὸ γυρίσουν
θὰ λέγουν πρὸς τοὺς δανειστὰς καὶ τοὺς Ἰτικεριώτας :
«σᾶν τοὺς Ρωμηοὺς δὲν ἴδαμε ἐκεῖνη πατριώτας...»
καὶ τὸ ψωμὶ τους ἔλειπε, μὰ γιὰ χεροὺς ξανδεύκνε.
κι' ἐμεῖς τοὺς λέγαμε γιατί κι' αὐτοὶ μᾶς κορτεβεύκνε.
'Στοῦ φκιαμένου τύχαμε τὸν δόκτορ κακιρὸ
καὶ μελοντεύτο—σαπριστί— χαρτάπαμε χαρὸ.
Θὰ σᾶς πληρώσουν μιὰ χαρὰ καὶ πάτσι νὰ 'συχάσετε,
υἱοδὲ τοκομεριδίων κανένα δὲν θὰ χαπέτε,
καὶ μιὰ φυλὴ, ποὺ πάντοτε γιὰ μπάλους ἐτύκει σούζα,
ποτὲ της ἀφερίγγυος δὲν θὰ γενῇ μουφλοσύζα.»

—

Συγχαίρω καὶ τὸν Δήμαρχον μὲ τὴν θειὰν του κρᾶσιν,
ὁποῦ τιμᾷ τὴν κίνησιν καὶ τῶν Ρωμηῶν τὴν ὁρᾶσιν,
κι' ὁπόταν ἐωρτάζοντο οἱ γάμ' οἱ ἀργυροί,
χωρὶς Συμβούλων σχέδια τοφὰ νὰ καρτερῇ,
ἕνα φανάρι ἴστησε μὲ φῶς ἡλικτρικόν
ἐπάνω εἰς τὸ Σύνταγμα τὸ ὑπερκρατικόν.
Καὶ γιὰ τῆς ντάμας πούρεσε τὸν ἔκαινὸ ἀκόμα...
ἡ Ἀττικὴ τῶν καλλονῶν ποτὲ δὲν ἀποθνήσκει,
κι' ὅσα τὰς βλέπουν ἐκθαμβοὶ μὲ χαῖνον λέγουν στόμα
«τὸν κατεργάρη τὸν Μελᾶ, ποὺ πάει καὶ τῆς βρίσκει.»

—

Πηδᾶτε, ἀριστάνθρωποι καὶ δέσποινες χρυσαῖ,
κι' ἡ γῆ μαζί μας σήμερα χορεύει μπαλκανσὶ,
καὶ μ' ὑπακούσους βρυχηθμοὺς βαλτάρτσι τὰ ἐδάφη
καὶ τῆς Ζακύνθου τὸ νησὶ μιερίκιως κατεστραφῇ
κι' εἰς ἄμορφα ἐρείπια, ὡς λέγουν, μετεβλήθη
καὶ κλαίει τὴν μαύρη μοῖρα των γυναικοπαίδων πλήθη.
'Αλλὰ θκρρεῖτε... κανενὸς δὲ μὴ σειοβῇ ὁ νοῦς
καὶ κάτι ἑτοιμάζεται γιὰ τοὺς Ζακυνθίους.
'Οπου διὰ τὸν "Ανακτα ποσῶς δὲν ἀμοιβάλλω
πῶς τὸν λουσὶ τριῶν μηνῶν θὰ ζώσῃ ζέγως ἄλλο,
ὅπου γιὰ τὸν Διάδοχον, κι' ἐκεῖνος δὲν θ' ἀφήνῃ
μονάχην τὴν πατρίδα του νὰ τύχῃ ἀνακουρίσῃ,
ὡσὰν διὰ τὴν "Ανασσαν, φιλόθρηπκον κυρίαν,
βαθαίως τὴν 'Αμαρτωλὸν θὰ στείλῃ Σωτηρίαν,
ὅπου διὰ τοὺς Πρίγκηπας, νομίζω πῶς κανεὶς
δὲν σκέπτεται πρὸς τὸ παρὸν 'στὴν Ζάκυνθο νὰ φύγῃ,
καθόσον εἶναι πιθανὸν ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς
νὰ προκληθοῦν εἰς δεύτερην τῆς 'Αλαπούς κυνῆγι,
ἢ σὲ κανένα κόκκινο κι' ἄστρο Πριοδίας μπάλο,
μὲ σὰν τελειώσουν οἱ χοροὶ θὰ πᾶνε δέχως ἄλλο.
'Εκτὸς δὲ τούτου κίνδυνος μεγάλος ἐπιφέρεται
εἰς τῆς Ζακύνθου τὸν χορὸν, τὸν ἀληθῶς φριεώδη,
ποῦ ὁ βαρὺς 'Εγαέλικδος ὑπηχθόνιος βρίσκεται,
μὴ κανενὸς μὲς Πρίγκηπος στρεμπουλισθῇ τὸ πόδι,
καὶ τότε πὶκ ἡ φύσις του δὲν θάνει ζωγρά,
εἰς ὀκνηρὰν ἀδρανῆ θὰ μένῃ τὸ μυελό του,
μηδὲ ποτὲ τῆς 'Αλαπούς θὰ πάσῃ τὴν οὐρά
καὶ θὰ ποιῇ τὴν φτέρνα του καὶ τὸν ἀετράγκαλό του,
καὶ δὲν ἀμοιβῇ εἰ Πρίγκηπας νὰ περπατοῦν κουτσοὶ
γιὰ καθενὸς Γιρασιμιοῦ καὶ Νάνιγο τὸ πετσί.

—

'Οσον γιὰ τὴν Κυβέρνησιν, κουτήσετε τὰς χεῖρας...
κι' ὁ Θεοτόκης, κύριοι, ὁ κοντὸς τῆς Κερκύρας,
ἂν καὶ ἐὰν ταλλείψῃ ποτὲ καρδία πατρώτου,
νομίζω τὰς δὲν ἔχασε κι' αὐτὸς τὸν γαϊδαρό του
'στῆς ρούγας τῆς Ζακυνθινὰς νὰ παρ νὰ τὸν ἰδρῇ,
ἀλλ' ὅμως πῶς κλοθάκεται μονάχ' αὐτὸς εἰξεύρει.
'Οσον γι' αὐτοὺς, ποὺ ζεῦν ζωὴν θεσσιβοῦς ἐκείνης,
ἀναβοῦν 'στὰς εἰκόνας των σβουσμένα παλιγκακετύλια,
καὶ πᾶς Ρωμηὸς φιλεύθροπος καὶ πούρος εὐεργέτης
τὰ ὄκκρυά του μὲ λινὰ σκεπίζει μεξεμάντυλα.
'Οσον γιὰ 'μᾶς τοὺς 'Έλληνας κι' ἰθιγενεῖς βερίμπλες,
ἂν λείψων ἀπ' ἐδῶ Συγγροί, Σκυλίτσηδες, Χωρέμηδες,
τὴν θερκπίαν τῶν ἐθνικῶν ἐξ ὄψους θὰ προσμένωμε
καὶ μ' ὅλη μας τὴν δύναμι καμπάνες θὰ σημαίνωμε.
'Εν τούτοις κι καὶ 'ξαφνικὴ μᾶς βρῇ δυστυχία,
μαγκλια δ' ἀναγγέλλοντκι τῆς γῆς ἀνκτρεπαί,
ἐτεῖς τὰ κατακθόνια μουντζώσετε ατοιχεῖα
καὶ τώρα σᾶς παρακαλῶ ἔλατε 'στὸ σουπέ.

—

(Εἰς τὸ Τραπέζι σπρώχνονται τὰ νηστικὰ φουσάτα,
ἀέρας δὲ κανδυρδιοῦς σὲ μαῦρ' ἀχνίζει πκτα,
καὶ μὲ κρασοκατανύξεις καὶ μὲ κουδαρταλλήκια
πολλοὶ προπόσεις γίνονται γιὰ τὰ τοκομεριδκια
ἀπὸ νερὸ κρυστκλλινο, γιμκτα μὲ σκουλήκια
καὶ μ' ἄλλκ πολυώνυμα τῆς μοδὲς βκκτηρίδκια.
Κι' ἀφοῦ μ' ἀέρα 'φούσκωσκν, ὁποῦ πολὺ στοιχίζει,
εἰς τοῦ χορροῦ τὴν αἴθουσκν τὸ κστιλλιὲν ἀρχίζει.
τὰ ζεύγη σὲ συμπλέκοντκι μὲ κτύπους καὶ μ' ἀντάρκις,
κι' ὡς σιμβόλκ τοῦ κστιλλιὲν ὁ Φκσουλῆς μοιρκζει
ναπολεόνια ψιστκκ καὶ καλπικκὶς πντάρκις
καὶ τοῦ Μυλλέρου τὴν καρδιὰ ἡ θέκ των σπαρκζει,
κι' ἀνκχωρεῖ ὁ Βκσιλεὺς μὲ ὅλην τὴν Αὐλὴν
κι' ὡς ἴζω συνοδεύεται ἀπὸ τὸν Φκσουλῆν.)

—

'Ο Φ. — Εὐχκριστῶ, εὐχκριστῶ... μὲ τὰς λοιπὰς θυσίκς σκς
τιμᾶτε καὶ τοὺς μπάλους μου διὰ τῆς παρουσίκς σκς.
'Στὸν Λόρδο κι' ἄλλην φκνερὰν ἐπίσκηψιν νὰ κάμετε
πρὶν τοῦ δανείου τοῦ χρυσοῦ τὴν φκχὴ ὁ πιθτκς,
ἀλλ' ὅμως καὶ τὴν Ζκκυνθον γενκείκς νὰ συνδράμετε
σκν γκλκντόμους Βκσιλεῖς καὶ πρώτος κουδκρντκς.

—

(Μὲ μκνιώδη ὀργκσμὸν τὸ κστιλλιὲν χορεύκτκι
κι' ἡ Φκσουλῆ μὲ Γρκμμκτεῖς καὶ Πρίσδιες κκκρεύκεται,
κι' ἐνῷ τὴν ντουλίτκ της τὴν μαύρη τσκλκκώνει
καὶ θυμωμένη μένεται ὡς θάλκσσκ Κκπία,
ἓν μαῦρον τκρκπίτσιμκ ὁ Φκσουλῆς σηκώνει
κι' ἰδοὺ προβκλλ' ἡ Ρὶν ντὶ μκτάλ, μκντὰμ Χρυσκκπία,
τουτέστιν ἡ Βκσιλίσσκ καὶ πρώτη του χορροῦ,
κι' εὐθὺς ἀπολυθόνεται ὁ Λόρδ μὲ τὸν Ρού,
καὶ κκθὲ πιτκκτὶς τζοντζὲς καὶ κκθιμὶκ κοῦκλκ,
ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς ἐδοῦλεψε μὲ τὸ πκχὺ τκς γκλκ,
τὸν νκπτερ θκνκτικό, χολέρκ καὶ πκνοῦκλκ,
μὲ γκιρὲ στριγγλίσμκτκ τὸ βκζε 'στὴν φυγκλκ,
ἀλλ' ὅμως 'στὴν φυγὴν αὐτὴν εἰς ἄνθρωπος μονάχος,
ὁ Πὶτ ὁ Κωνσταντόπουλος, τὴν βλέπει ἀτκρχῶς,
ἐκείνη δὲ μὲ κάμποσκ τκγκνικὰ εἰς τὸ χέρι
κκτκλκβκκὶ τὸ κεμβὸ τῶν χερσιῶν ἀκκίρι,
κι' ἀλκμπρατσίτκ μὲ τὸν Πὶτ τῆς πκτερικκῆς των μοῦρκς
τῆς κκθκρίζει πιὸ πολὺ μὲ τκγκνικὸ μουντζοῦρκις.)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς κκλῆς, ὁδὸς τοῦ Προκστείου κοινοτικοῦ παλοῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔνκτος ὁ χρόνος εἶνκι
κι' ἔδρκ πάλιν κἱ 'Κθῆνκι.

Χίλκ ὀκτκκόσκ κι' ἐννενῆντκ τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Τῶν ὥρων μκς μετκβολή. — ἐνδικφέρουσκ πολύ.

Ὁ τοκμπὶς τὴν ἐσκλπίδκ	— μένου μιὰ σωρὰ νὰ ἰδρίνῃ.	γιὰ τὰ ἐίνκ ὅμως μίρη	— **δέκκ φράγκκ καὶ 'στὸ χέρι.**
κ' ἔτσι ἔχει ἐξυπνάδκ	— κι' ὅποτε μοῦ κκτεβκίνει.	Κι' ἕνκ φυλλὸ ἂν κρκτῆς	— ἔγκκι συνέρμκγκς.
Συνδρομητὲς θὰ δίμκσιν	— γκκὶ λκπτὰ δὲν ἔχομε.	κκὶ 'στοὺς 'Κθηνῶν τὸν νοῦν	— κκὶ εἰς τὴν φκρμκκίκν.
κκὶ 'στοὺς 'Κθηνῶν τὸν νοῦν	— κκὶ εἰς τὴν ἀλλυδκπήν,	Πρόγκμκτκ κκὶ συνδρομκὶ	— ἀπ' εὐθείκς ἐρὸς ἐμέ.
κκὶ εἰς τὴν Ἑλλάδκ ὅλην	— ἄζους νὰζῶ κι' ἀνησυχῶ.	Γιὰ τὴ σκρκ κκὶ τὴ μάρκ	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρκ.
Συνδρομὴ γιὰ ἑκάκ χρόνο	— **δέκκ φράγκκ εἶνκι μόνο.**		

Τριάντκ τοῦ Γεννάρη
κι' ὁ κόσμος 'στὸ ποδάρι.

Τετρκκόσκ κκὶ δέκκ κι' ὀκτώ,
πκνηγύρι Ζκκύνθου φρικτό.

Κι' ὁ Φκσουλῆς ὁ σπλκχνικὸς
'στὴ Ζάκυνθο φκμελικῶς.

Κι' ὁ Φκσουλῆς σκν ἰδκπλκγχνος τὴν πειρκσμένη Τρίτη
'πῆγε κι' αὐτὸς 'στὴν Ζάκυνθο μὲ ὅλο του τὸ σπίτι
νὰ μκθῇ ἂν ἀληθινὰ συνέβη ὁ σεισμὸς
κι' ἂν ἔγινε κκτκστροφὴ κκὶ τόσος χκλκσμός.
'Εγύρισε περίλυπος τὴν μιὰ κκὶ ἄλλη στρκτιά,
ἀλλ' ὅμως δὲν τοῦ ἔκκμκν ὑποδοχὴ κκμμιά,
γιατὶ δὲν εἶχε ὄρεξι κανένκς γιὰ πκρκτκ
μέσκ 'στοῦ ξεκληρίσμκτος τὴν μαῦρη ἐρκμιά.
Κι' ὁ Περικλέτος 'πίσω του, ὑπκσπιστὴς του πρώτος,
ἐμοιρολόγκ τὴν κλεινὴν τοῦ Σελωμοῦ πκτρίδκ,
κι' ὅταν βκρὺς ἠκούστο σεισμοῦ ὀργίλου κρότος
ἀπὸ τὴν φόβο ἔβγκζε, ὡς λέγουν, ἀγκυρίδκ.
Κι' ὁ Φκσουλῆς τριγύρω του μὲ πόνον πκρετήρει
τῆς τρομερᾶς κκτκστροφῆς τὸ νέο πκντηγύρι,
κι' ἔλκι 'στὰ μκτκκ 'κυτταζκν τὸν λιγερὸ λεβέντη
κι' ἀπὸ πκντοῦ τοῦ 'φωνκζκν κριτίρκκκς κρίνεση.
ἀλλ' ὅμως κκὶ τοῦ Φκσουλῆ τὸ τρυφερὸ κχόρι
μὲ δικφόρους διέβκχκς πολλοὺς ἐπκρηγόρει,
ἐβρήκκι δὲ κι' ἡ Φκσουλῆ, φιλόθρηπτος κυρία,
κκὶ κάπου κάπου 'σήμκινκν κκὶ τὰ κκμπκνκρία.
Κι' ὁ Φκσουλῆς, ἂν κι' ἔστουζε ντελῆ - βρκιὲς κκὶ κρύο,
ἀνέβηκε 'ψηλὰ 'ψηλὰ σ' ἕνκ κκμπκνκρὶο,
ὁ κόσμος δὲ νομίζοντκς πῶς θὰ πκτᾶξῃ χρήμκτκ
'μολύντκκ μὲ κισστοὺς κκὶ θρήνους ἀπίκκτου,
ὅμως κὐτὸς ἐλκλήσεν αὐτκ τκ θεῖκ ρήμκτκ,
ἐνῷ ὀρχὴ κκὶ χόλκ ζκγδκῖκ ἐμοκάτ.

—

'Ο Φ. 'Κγκκητοὶ Ζκκυνθινοί, κκκκοῖ σᾶς ἦρκν ὥρκι,
κκὶ κκτ' ἀρχὰς εἶν 'πίστεψκ πῶς 'χκκκτο τὸ Φιόρι,
κι' αὐτὲ τὸ 'συλλογίσθηκκ νὰ θκλκσσοπορήσω
μὲ τὸν θκύριστον σκοπὸν νὰ σᾶς παρηγορήσω.
Θκρρεῖτκ πῶς δὲν ἔσπκσκν μηδὲ μᾶς πόρτκς πόκλκι,
θκρρεῖτκ ὅ,τι μεῖλιγκν πῶς ἦτκν μίκ μόμπκ,
ἀλλ' ὕστερκ τὸ 'πίστεψκ κι' εἶπκ κι' ἐγὼ πῶς ἔσως
γῆς Μκλάμκ' ἀπίμκινε ἡ τῆς Ζκκύνθου νῆσος,
κκὶ θέλοντκς μὴ θέλοντκς τὰ 'κρίμνησκ γιὰ 'ζῶ
μὲ ὅλη τὴ φκμίλιά μου τὸ χκλὶ σκς νὰ 'ζῶ.

—

Κκὶ τώρκ κἴπως πκθαίνκι πῶς εἶκκι ὅλ' ἀλήθκκ,
πῶς ἔμκκκν τὰ σπίτκκ σκς μὲ τὸν σεισμὸ ρημκδίκ,
κκὶ δίκκκς ἔχετε πολὺ νὰ θίλετε βοήθκκ,
ψωμὶ, τκκνέρκκ, χρήμκτκ, γκλέτκκς, πκξιμκδίκ.
Τώρκ τωόντκ πείθομκι πῶς ῥήμκξε τὸ Ψηφίσ
κι' ὁμολογῶ πῶς ἔγκκι σεισμὸς 'στ' ἀλήθκκ,
πῶς ἕνκ δὲν ἀκούκτκι Ζκκυνθινὸ μονόφκ
κι' ὁλόγυμνος ἡ Ζκκυνθος λιμόττκκ κκὶ πκνῷ.

—

'Κγκκητοὶ Ζκκυνθινοί, τκντώσκτε τ' αὐτρὸ σκς
ν' ἀκούσετε πκρηγορικὸ κ' αὐτὴ τὴν κκτκντκὶ σκς.
'Όλοι κκὶ μὲ κωττκζετε 'στὰ μκτκκ ὡς Μεσσίκν,
πλὴν μὴ νομίσετε μιερὰν αὐτκν μου τὴν θυσίκν
μὲς 'στοὺ χειμῶνος τὴν κκρδιὰ ἐδῶ νὰ πκξειδέψω
χωρὶς γιὰ κκλλο κάλκκκκ πκντρκ νὰ 'ξηδέψω.

Δὲν εἶναι λίγε, κύριοι, μέ τοὺτον τὸν ἀέρα
ν' ἀγήσω τὸ ραχάτι μου καὶ νὰ ἔβγω ἐδῶ πέρα,
πολλὰ μεγάλος κίνδυνος σέ τοῦτο τὸν καιρὸ
νὰ πίσω στὸ κεφάλι μου κανένα πατερό
μαζί μὲ τσαβανόξυλα, μεγάλα καὶ μικρά,
ἢ νὰ μέ κάμῃ κύσκινο κανένα καραμπί,
ἢ καὶ νὰ χύσω δάκρυα πρὸς χάριν σας πικρά
χωρὶς ποσῶς τα μάτια μου νὰ τρίψω μὲ κερμπόλι,
καὶ σεῖς ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω μοῦ πιανῶντες νὰ χορεύετε,
καὶ—ὅπερ στουβαλύτερον—λιπτὰ νὰ μοῦ γυρεύετε.

—

Ἂν κι' ἤμενν λίγο ἄρρωστος καὶ κρυολογημένος
παρέβλεψα κατακρεπὰς καὶ περιπνευμονίας,
καὶ 'στὸ νησὶ σας ἔρθασα κι' ἐγὼ κατεσπευσμένος
νὰ 'δῶ ἂν σᾶς 'προμήθευσαν σκηναὶς καὶ μπατανίαις.
Συνεκινήθηκαν γιὰ σᾶς τῆς γῆς τὰ τετραπέρατα
κι' Ἐγγλίζοι κι' Ἀμερικανοὶ καὶ παμπλούσιοι φυλαί,
κι' ἀπὸ παντοῦ πᾶς ἔστειλαν ψωμιὰ καὶ ξυλοκέρατα.
μὰ κι' ἐπικλήσεις γράφονται πρὸς χάριν σας πολλαί.
Οὐχ ἧττον νὰ κι' ὁ Περικλῆς κι' ὅλ' ἡ λοιπὴ χορεία μου,
ποὺ τοὺς κινδύνους δὲν ψηφᾷ καὶ τῆς κακοκαιρίας,
μαζί μου 'κουβαλήθηκε κι' ἡ προμαχὸς κυρία μου,
ποὺ εἶναι μάννα πάντοτε γιὰ τῆς παρηγοριάς.
Δεὸ λόγια μόνο νὰ σᾶς 'πῶ, κι' ἂν ἐκ λιμοῦ φοβᾶστε
ἀμέσως θὰ χορτάσετε χωρὶς ψωμὶ νὰ φᾶτε,
κι' ἂν ἀπὸ κρύο τρίμετε μ' αὐτὰ θὰ ζεσταθῆτε
χωρὶς γιὰ ζέστη σεῖπωμα ποτὲ νὰ χρειασθῆτε.
Ἀλλ' ὅμως 'στῆς παρηγοριᾶς κι' ἐγὼ δὲν πάω 'πίσω
κι' ὅλα προσέξετε καλὰ νὰ σᾶς παρηγορήσω.

—

Ἀγαπητοὶ Ζακυνθινοί, μὲ τοῦτον τὸν σεισμὸ
δὲν ἀμπερὶ κανένες μας νὰ 'βρῇ λογαριασμό,
ἀλλ' ὅμως θαρρῶ, ἀδελφοί, κι' ὁ κόσμος τέτοιος εἶναι,
ἐκπαιδεύει τὸν βίον μας μεγάλα 'ξαφνικά.
μᾶς κατατήκουν στεναγμοὶ καὶ βάσανα κι' ἀδυναι
καὶ τὰ τοκομερίδια μᾶς τρῶν τὰ σωθικά.
Κι' ἐνῶ μὲ δόξαν τὴν ζωὴν διέρχεσθε ἀδίδεν
ἡ γῆ διασκελίστηκε μ' ἓν κούνημα αἰφνίδιον,
χορεύουν δὲ τὰ σπίτια σας καὶ πέρνουν κουντερούβαλα
καὶ τρῶτε κούνημα κοὶ σεῖς καὶ χάρισμα καθέβαλα.
Τότε δὴ τότε κίνησις κι' ὁλοφυρμὸς πολύς,
τότε καὶ γεννικιόωροι κοὶ ρίκται Βασιλεῖς
λαμβάνουν τὴν ἐξαίρετον τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσουν
καὶ σὰν ἱερακήρυκες νὰ σᾶς παρηγορήσουν.

—

Κι' ἐγὼ διὰ τὴν θέσιν σας λυποῦμαι, φουκαράδες,
ἀλλὰ δι' ὄνομα Θεοῦ μὴ θέλετε παράδες.
Κανένας, σᾶς παρακαλῶ, λιπτὸ μὴ μοῦ ζητῇ,
μόνον ἡ παρουσία μου σᾶς εἶναι ἀρκετή.
Ἀρκεῖ κι' ἐγὼ, ποὺ λίγομαι ὁ πρῶτος τσιλιπᾶς,
πῶς ἔφηκα τὸ γλέντι μου καὶ τὰς ἰσστερόνους,
κι' ἕνα μονάχα δάκρυ μου ἐξίζει ὅ,τι 'πῆς,
κι' ἀνακπίνρόνει τῶν κενῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐρῶνους.

—

Πῶς θὰ σᾶς ὔσω χρήματα ὁ νοῦς σας μήν τὸ βάλῃ...
παρηγοριαῖς ἂν θέλετε σκορπῶ μὲ τὸ τσουβάλι.
Ἐγὼ δὲν εἶμαι, κύριοι, κανένας Τραπεζίτης,
ἐγώμαι ἄνθρωπος φτωχός, ἐγώμαι σαμαλίτης,
ἐγὼ μ' αὐτὰ τὰ ἕξοδα θὰ χάσω τὰ μυαλά μου,
ἐγὼ 'ξοδεύω γιὰ χορεὺς τὰ μαλλοκέφαλά μου,
ἔχω καὶ κότσικες λαϊμάργους, ποὺ τρώνε πάντα πίτερα,
μὰ καὶ πουλιὰ μὲς 'στὸ κλουβί, ποῦ θέλουν κανθοῦρι,
καὶ ξέρετε, Ζακυνθινοί, πῶς τώρα καὶ προτήτερα
ἡ πίστις ἡ χρηματικὴ πηγαίνει σὰν καθοῦρι.
Γνωρίζετε πῶς σὰν καὶ σᾶς ἡ πίστις μας κλονίζεται
κι' ὁ Λόρδος μας δὲν ἀπαυδᾷ ποτέ του νὰ ἐανείζεται,
πῶς ἐρνήρισε μὲ σᾶς τῶν Λόρδων τὸ συνάφι
κι' ἐμεῖς τὰ νύχια ξύνομε 'στὸν μαλακὸ σοφᾶ μας,
γνωρίζετε 'στὰ σύνεφα πῶς εἶναι τὸ χρυσάφι
καὶ πίφτουν μὲ τὰ σπήτια σας καὶ τὰ χριώτρυφά μας.

—

Ἐγώ, παιδιά, 'στὴν Ζάκυνθο δὲν ἤλθα νὰ μοιράσω
ἀπὸ τὸν καθένα μερτικὸ ἐκ τῆς περιουσίας μου,
ἦλθα τραῖς μίρρες μοναχὰ μαζί σας νὰ περάσω
καὶ νὰ τιμήσω τὸ νησὶ διὰ τῆς παρουσίας μου.
Μές 'στὸν χειμῶνα ἔσχισα πιλίγη μὰ τὸν Ἅγιο
γιὰ νὰ σᾶς ὔσω ὕνσμι καὶ θαρρῶ καὶ κουράγιο
ν' ἀνθέξετε εἰς τῶν σεισμῶν τὰς τόσας συμφορὰς
κι' ἀπόφασιν, Ζακυνθινοί, γενναίαν νὰ τὸ πάρετε
πῶς δὲν θὰ φίξῃ πώποτε κι' ἐκ μέρους μου παρὰς
κι' ἂν ἐκ τῆς πίνας σας ἐδῶ 'στοὺς δρόμους νὰ κρεπάρητε.
Ἐλπίζετε, Ζακυνθινοί, κι' ἀδίκως μὴ μοῦ κλαίτε,
κι' ἂν ἐρνήρατε καὶ σεῖς μὲ τοῦτον τὸν σεισμόν,
'πῆτε το 'στὸν Μυλλόρδο σας, σ' ἐμένα μὴν τὸ λέτε...
αὐτὸς κρατεῖ τὸν πλοῦτον Προϋπολογισμόν.
Νὰ σᾶς μοιράσω 'σκύπινα φυσίκια μὲ γαζέτσις,
μὰ τώρα 'γειὰ μᾶς ἄφησαν καὶ τοὺτσις ἡ μαζέτσις.
Θαρρεῖς ἡ γῆ πῶς ἄνοιξε καὶ τῆς κατάπιε ὅλαις
καὶ σὰν στερλίνας σήμερα ζητοῦνται ἡ μαριόλαις.

—

Κακὰ προσωνίζονται οἱ σεισμολῦτοι μάγοι,
τὸ μυροβόλον ἔδωρες ἐξαίφνης ὀυρραγῆ,
λιμοί, σεισμοί, κουνήματα καὶ κατακτυπτισμοί,
βαρεῖα δὲ τὴν θαρρῆσαν προσέβαλεν ὀσμή.
τοὐτέστι θειάρι μπόλικο ἡ μύτη μας ἐμύρισε
κι' ὁ Λόρδος καὶ Σωτῆρας μας μιὰ καὶ καλὴ 'φινίρισε
μὲ καθὲ πρωτομαστορὰ καὶ δανειστὴ Σγερίλιο,
ποῦ τρίχιε μές 'στὰς ἐλιὲς τὸν φλασκομπλὰ καὶ τίλιο.
κι' ἐγὼ, ποὺ γιὰ τὴν πρόοδον τῶν τόπων λαχτιρῶ,
συχνὰ τὸν ἐπισκέπτομαι καὶ τὸν παρηγορῶ.

—

Ἴσως ἡ Ἑωσκωστένα μιὰ μέρα εὐτυχήσῃ...
'στὸν ἄρρωστο παρηγοριᾶς ὡς ποῦ νὰ ξεψυχήσῃ.
Μὴ πέρνετι, παρακαλῶ, μπροστὰ μου τὰ κουρέλια σας,
δεῖξετε θάρρος κι' ἀνταχὴν θυσιεβῶν ἀνθρώπων,
βλέπω πῶς εἶναι πάγματι μεγάλ' ἡ συφορέλια σας,
ἀλλ' ἔχετε καὶ μερικοὺς 'στὸν ζηλευτὸν σας τόπον,
ὁποῦ βαστοῦν ἡ σκούρμαις των ἀπὸ τὸ πρῶτο σχέδι,
τὸν Ντάντο τὸν ἀκούραστο, τὸν κόντε τὸν Τζερτζάκη.

—

Ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου τὸ γιαλὶ σας εἰχτείρω,
κι' ὁ πλοῦτος ἂν 'φινίρισε τοῦ κυβενὸς γκλάντη,
ἀλλὰ δὲν σκέπτομαι κι' ἐγὼ μαζί σας νὰ φινίρω
κι' οὔτε γι' αὐτὸ ἐκόπηκα 'στὸ Φόρε τοῦ Λιβάντε.
Ὑπομονή, μωρὲ παιδιά, κι' ὁπόταν ἐπιστρέψω
εἰς τὴν κλεινὴν πρωτεύουσαν, τὸν κόσμον θὰ προτρέψω
νὰ στείλῃ 'στοὺς Ζακυνθινοὺς καὶ ἄλλαις μπατανίαις,
κι' ἂν θέλιτι ν' ἀνατηθῇ σὰν πρίν ἡ Ζάκυνθός σας
μετὰ τοῦ Λάτα ψέλλιτι 'στὸν Ἅγιο λιτανείαις
κι' ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν δὲς εἶναι βονθὸς σας.

—

Τώρα γιὰ τὴν Ἀθήνα μου τὸ φυτίμα μου πέρνω
νὰ 'δῶ κι' ἐγὼ τί γίνεται μὲ τὸ ψωρο-Κουβέρνο.
Κι' ἐκεῖ σκλεύει τὴν Βουλὴν τρικούβερτος σισμὸς
καὶ συζητεῖται ὁ πακτὸς Προϋπολογισμός.
καὶ τσαμπουνῶν μανιωδῶς πελάθθηγγοι σκαρτάδοι
καὶ τότον μαῦρον κατ' αὐτὰς ἐσκέπασε σκεπτικὸ
τὸ τῆς ἡμέρας ζήτημα τὸ εἰκενομικόν.
ὁποῦ ἐξαίφνης ἔσβυσε καὶ τὸ ἠλεκτρικόν.
οἱ δὲ κλητῆρες ἔτρεχαν 'στοὺς φέροντας τὰ πρῶτα
μὲ σπερματσέτα. μὲ φανοὺς, μὲ σπίρτα κι' ἄλλα τρῶτα.
κι' ἀνεψὰν τὰ τσιγάρα των καμπόσοι Βουλευταί,
ποὺ μὲ καπνοὺς ρητορικοὺς 'κοντέψαν νὰ πνιγοῦνε
καὶ τὸν Προϋπολογισμὸ τὸν ἔκαιαν κιοφτί,
καὶ τῶν τσιγάρων ἡ φωτιὰ τοὺς ἔφιξε νὰ 'βγοῦνε.

—

Πῶς συγκινοῦμαι διὰ σας κανεὶς μὴν ἀμφιβάλῃ.
ἀλλα σκεφθῆτε, βρέ παιδιά, πῶς εἶναι καρναβάλι.
κι' οἱ Πρέσβεις τῶν Δυνάμεων, ποῦ τόσον μᾶς θαυμάζουν,
χορούς 'Αποκριάτικους γιὰ 'μᾶς προετοιμάζουν.
καὶ πρέπει νὰ παρευρεθῶ καὶ 'στοὺς χορεὺς αὐτῶν
μήπως πρισβείαις, κύριοι, τῶν φίλων Πρεσβευτῶν
τὴν διαθήκην τὴν γνωστὴν κερδίσωμεν τοῦ Ζαππα
καὶ ξεφυριάτσ τῶν Ρωμηῶν ἡ φιρμανμένη καπα
καὶ βοηθήσωμεν καὶ σᾶς τοὺς περιπλανωμένους
πρὸς δόξαν τοῦ γνφάσαντος ἐν ἀμαρτίαις γένους.

—

Τότε κι' ἐγὼ, Ζακυνθινοί, πολλὰ θὰ σᾶς χαρίσω,
μὰ τώρα σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ξεφεστωθῆτε.
κι' ἂν δὲν κατώρθωσα καλὰ νὰ σᾶς παρηγορήσω
μένει σας προσπαθήσετε νὰ παρηγορηθῆτε.

Κι' ἂν σᾶς πιάσῃ κάποτε τῆς τείνας ἡ ἀνάγκη
ἐρίετ' Ἐγγλίζει κι' Ἰταλεί καὶ τόσαι φίλαι Φράγκοι.
ποῦ γιὰ τὴν φάτσα τῶν Ρωμηῶν πολὺ ἐνδιαφέρονται
καὶ γιὰ τὰς ξένας συμφορὰς ἀμέσως θυσιάζονται.
Πρὸς τούτους ἀπευθύνεσθε γιὰ καθὲ συνδρομὴν
κι' ἐκεῖναι τὴν βοήθειαν τὴν θεωρῶν τιμήν.

—

Σᾶς εἶπα ὅ,τι ἔπρεπε... Ζακυνθινοί μου χαίρετε...
ἐγώμαι ἄνθρωπος φτωχός... τὸ ξέρω καὶ τὸ ξέρετε,
κι' ἄδικως γιὰ τὴν φτώχια μου θρηνολογῶ καὶ σκούζω.
γιατί βουνὸ ποὺ φαίνεται δὲν θέλει κολαούζο.
Ἂς πᾶμε τὰ πραγματα κι' αὐτὰ τὰ σοῦρτα φίρτα.
κι' ἂν τώρα, ποῦ παγώνετε κατάμεσοῖς τῶν ὁρμων,
χαρίσετε καὶ πρὸς ἐμὲ καμμιὰ ζεστὴ κουβέρτα
ἀμέσως μ' εὐχαρίστησιν θὰ τὴν ἐχθῶ εὐγνώμων,
κι' ὁπόταν θ' ἀφυπνίζωμαι κι' ὁπόταν θὰ κοιμοῦμαι
αὐτὴν μου τὴν ἐπίσκεψιν μὲ πόνο θὰ θυμοῦμαι.

—

Ζακυνθινοί μου χαίρετε, κι' ἂν εἰ πασμοὶ δὲν πέψουν
παρακαλῶ τοὺς προὔχοντας γιὰ τοῦτο νὰ μοῦ γράψουν.
κι' ἐγὼ ἐδῶ ξανάρχομαι μὲ πρώτην εὐκαιρίαν
πρὸς νέαν ἀνακούφισιν καὶ πρὸς παρηγορίαν.

—

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς καὶ τάλλα τὰ συνήθη
κι' εὐθὺς ἀπαρηγόρησε τὰπηλπισμένα πλήθη.
κι' ὅλοι τὸν ζητωκραύγασαν. κι' ἐκεῖνος ἐν τῷ ἅμα
πρὸς τὸν Τριούπην ἔγραψε τὸ παρακάτω γράμμα.

—

«Μυλλόρδε καὶ Σωτῆρα μου, ἀγαλλιεσθε καὶ χαίρετε...
ὁ Βασιλεὺς βασιλικὰ 'στοὺς Ζακυνθίους φέρεται.
"Οτου πατεῖ τὸ πόδι του χαρὰ γιὰ τὸν καθένα
καὶ μοναχὰ των κτίζοντασι ἀκλούδε γαρισμένα,
ζιστείνουν δὲ τὰ λόγια του πολλοὺς ξεγυμνωμένους
κι' ἴσως κανεὶς ν' ἀναστηθῆ κι' ἀπὸ τοὺς σκοτωμένους.
Δὲν βρίσκω μέρες νὰ σταθῶ καὶ μιὰ γωνιὰ νὰ κάτσω,
ὁ κόσμος ξιπατώθηκε μὶ τοῦ σεισμοῦ τῆς λύσσας,
γυρίζει κι' ἡ Βασίλισσα μὲ τῆς γυναίκες μπράτσο
καὶ λέγει γιὰ παρηγορὰ πῶς ὅλαις εἶνε ἴσιας,
πῶς καθεμιὰ Ζακυνθινὴ, ποῦ συνδρομὴν προσφέρει,
εἶναι σχεδὸν Βασίλισσα γυμνὴ καὶ πονεμένη,
κι' ἐκείνας ἡ κακόμοιρες ἄκουν αὐτὰ τὰ λόγια
καὶ λένε 'στὴν Βασίλισσα ἐμὰ εἶσαι μία τζόγια».

—

Κι' ὁ προστρελὴς Διάσχος τοὺς πάντας ἐνθαρρύνει
κι' ὡς ἀληθὼς φιλάνθρωπος τοὺς πρωξένους προτρέπει
οἰκεῖα τῶν βοηθειῶν εἰανεμὴ νὰ γίνῃ,
μὰ ἔχως νὰ πιράξουνε καὶ τὴν δικὴ του τσέπη.
Τὸν κόσμον συνεκίνησι τοιαύτη προτροπὴ
καὶ καθε Νάνιος 'φώναξε ἀχαρὰ 'στὸν τσελεπῆ»,
καὶ δάκρυα ξεχείλισαν καθὼς τὸν 'Ιερολόγη
κι' ἐγὼ τὸν εὐχαρίστησα μὶ γλῶσσα σαν ροδάνι.

—

Ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος, ὡς πάντοτε γλυκύς,
φωτογραφεῖ διάφορα κατεστραμμένα μέρη
καὶ κάνει πρόβκις ταντιαὲς τῆς φωτογραφικῆς
καὶ δι' αὐτὸ ἡ Ζακυνθος σας βεβαιῶ πῶς χαίρει,
καθόσον ἔχει τὴν τιμὴν, πρὶν ἐκ σεισμῶν χαθῇ,
ἀπὸ τοιοῦτον Πρίγκηπα νὰ φωτογραφηθῇ.

—

Μ' ἕνα σεισμὸ 'νομίσαμε πῶς ὅλ' ἡ νῆσος πόρτι
καὶ σ' ἕνα μίρος 'πήγαμε, ὁποῦ καλεῖται Πίσσα,
πηγάζει δὲ πετρέλαιον καὶ νάρθα, ἄγουν νέφτι.
κι' ἐκεῖ τραπεζὶ 'στρώσαμε... ψυχή μου 'στὰ Πατήσια!
'Στοῦ πετρελαίου τὴν πηγὴν μὲ θλίψι ἐκαθίσαμεν
κι' ὀγρήγορα μὲ τοὺς ατμοὺς τῆς νάρθας ἐμεθύσαμεν,
σεισμὸν ὁ' ἐξέφρνης ἄκουσα βαρὺν καὶ φρικαλέον,
ἐνῶ ὁ' ἡ γῆ ἐστέναζι μ.' ὑπογθονίους ρόγχους
ἤπιαμε κατραμώνερο μετὰ τῶν Βασιλέων.
Ὁ δὲ Μεγαλειότατος, ποῦ 'στὴν καθοῦσαν γῆν
ἀφθόνως διεκόρτισι τὸν οἶνον καὶ τὸ ἔλεος,
τοῦ πετρελαίου θεωρῶν τὴν ρίζουσαν πηγὴν
προέπιεν ὑπὲρ ὑμῶν, ποῦ λέγισθε Πετρέλαιος.
'Αλλὰ κι' ἐμεῖς ροφήσαντες τὸ νέκταρ τὸ οὐράνιον
πιχήθημεν ἀπὸ ψυχῆς θεὰ τὸ νέον δάνειον,
κι' ἀπὸ μπελάδες κυπουρῶν ἐγρήγορα νὰ λείψατε,
μὲ νέφτι δὲ τὰ πιστικὰ τῶν δανειστῶν ν' ἀλείψατε
γιὰ νἄλθουν μὲ τὰ τάσερα νὰ σᾶς εἰρσύρν μονάχοι,
κι' ἐμεῖς σὰν Ἕλληνες τωστοὶ καὶ Μαρκιωνομάχοι
καὶ παλιὸν ὡς καὶ πρώτερον τὰ δάνεικά νὰ χάμε
τοῦ καθε μπίστικ δανειστοῦ, τοῦ καθενὸς ἐνχαμα.

—

Κι' ἡ σκληροτέρα, Πρόεδρε, μαλασσεται καρδία...
κλαίνε παιδιὰ τριγύρω μας κι' ὁ Βασιλεὺς πονῶν
ἄφιτε, λέγει, πρὸς ἐμὲ νὰ ἔλθουν τὰ παιδία
κι' ἡ Βασίλισσα εἰ 'αὐτὰ ἔστι τῶν οὐρανῶν...
ἀπὸ νηπίων στόματα θὰ καταρτίσω αἶνον
καὶ παρ' αὐτῶν θ' ἀξιωθῶ εὐλογιῶν κι' ἐπαίνων.

Κι' ἐγὼ, ἂν κι' εἶχα κυλισθῆ 'στὶς νέρθες τὴν κραιπάλην,
ἐκ συγκινήσεως σφοδρᾶς ἐδάκρυσα καὶ πάλιν.

—

Μυλλόρδε μου, Σωτῆρα μου, καὶ Κόντε-Ρεπανάκη,
ὅλοι γιρὰ δὲν ἐμείναν 'στὴ Ζάκυνθε τσακάτα,
κι' ἐγὼ μὲ λόγια μοναχὰ τοὺς ἐνδεεῖς ἐνδύω
καὶ πλήθος περιῖς τῆς Αὐλῆς λιωῶτταν συναισθίζεται.
ἀτμὸς ἀνέβηρε πυκνός, ἡ γῆ ἐχίσθ' εἰς δύο,
κι' Ἡραίστειον, ὡς λέγεται, 'στὴν νῆσον σχηματίζεται.
Κι' ὁ Λουντζὴς, ὁποῦ Δήμαρχος δὲν ἔγινε χαρίμι,
ἀναισκοφὸν ὑπόγειον προτίθεται νὰ κάμῃ
μήπως καὶ τὸ Ἡραίστειον αὐτὸ ἀνακαλύψῃ
καὶ τῶν σεισμῶν ἡ ἀφορμὴ διὰ παντὸς ἐκλείψῃ.

—

Ὁ Θεοτόκης μὲ σεισμοὺς καθόλου δὲν ξιπᾶζεται
καὶ ταπεινῶς, Πρωθυπουργέ, τὰ χέρι σας ἀσπᾶζεται,
ἀλλ' ὅμως σφίγγεται πολὺ κι' αὐτὸς νὰ ἐπιστρέψῃ
κι' ἴσως προβάτῃ 'στὸν χορὸ τῆς Κόζιε νὰ χορέψῃ.
'Εμβρόντητος κατέπεσε 'στὸ καταφύγιον χῶμα
ὅταν ἐσχάτως ἔμαθε πῶς κι' ὁ σὶρ Λὸ ἀκόμα
πρὸς χαρὶν τῶν Ζακυνθινῶν προμελετᾷ κι' ἐκεῖνος
εἰς τοῦ Συγγροῦ τὸ θέατρον νὰ 'βγῇ σὰν θεατρῖνος.
Τοῦ Λόου τὸ διάβημα καλὸν καθεὶς τὸ κρίνει...
κι' οἱ ἐλιγκτὰι κατέντησαν μαζί μας θεατρῖνοι,
κι' ἔδῶ, ποῦ Λόρδος εἶντέλεμαν τὸν ταμπουρὰ βαρεῖ,
χνοῦν τὴν τοβαρέτητα κι' 'Εγγλέζοι σοβαροί.
Θὰ σπεύσω 'στὴν πρωτεύουσαν κι' ἐγὼ νὰ τὸν ἀκούσω,
ἂν ὅμως "πῇ 'στὸ θέατρο ἡ φτώχια πῶς μᾶς πνίγει,
εἶμ' ἕτοιμος τὸ σοῖ του πατόκορα νὰ λύσω
καὶ ἔχως κοῦλο μὶ τὸν Ροῦ διὰ νυκτὸς θὰ σμίγῃ.
Εἰπέτε σας παρακαλῶ 'στὸν Λόου νὰ προσέξῃ
γιὰ κρίσεις κι' οἰκονομικὰ μὴ ξεστρίσῃ λίξι,
κι' ἀπὸ σκηνῆς τὴν πίστιν μας μηδὲ μικρὸν νὰ βλάψῃ.
ἀλλοιῶς ὁ ἰνφαμόκερμος πικρότατα θὰ κλαύσῃ.

—

Καὶ τώρα ποῦ μὲ τὴν Αὐλὴν τὸ χρῖος μου ἐπλήρωσα
τὰ τῆς Ζακύνθου πράγματα πρεπόντως διευθύνω,
κι' ἐγὼ μὲ νέφτι τσουχτερὸ τὰ 'πίσω μου ἐπορώσα
κι' ἐπῆρα ὁρόμο ὁυατὸ γιὰ τὰς κλειναὶς 'Αθήνας.
'Εσύστησα θερμότητα πρὸς ὅσους κι' ἂν γνωρίζω
νὰ στείλουν ἐν τοὐλαχίστον 'στοὺς Ζακυνθίους χράμι,
καὶ πάλιν 'στὰ ληθέρια μου φαμελιῶς γυρίζω
καὶ ρέφνω γιὰ τὰ μούτσουνα τῶν Βουλιωτῶν κατράμι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Ανώνυμος Ἑλληνικὴ Μιγκλὴ Ἑταιρία
τῶν γινικῶν 'Ασφαλειῶν, κληθεῖσα ΕΘΝΙΚΗ,
καὶ ὅσους φλέγει ἀληθὼς θερμὴ φιλοπατρία
ἐς τρέξουν ὅσον ταχύτον ν' ἀσφαλισθοῦν ἐκεῖ.
Ἡ καθεμιὰ Τραπέζα εἰς ταύτην ἔχει μέρος
καὶ μέτοχοι καὶ ἰδρυταὶ οἱ πρῶτοι παρελθόντες,
κι' ἂς σπεύσῃ πρὸς ἀσφάλειαν 'στὴν ΕΘΝΙΚΗΝ ἐγκαίρως
κι' ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἔβαλε 'στὰ πῶλοι του τσαρούχι.
'Ασφάλεια κατὰ πυρός, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ τῶν παντοίων συμφορῶν, ὁποῦ γενῇ ἡ πλησις,
ἀσφάλεια εἰς ξαρνικὰ κι' ἀπρόοπτα συμβάντα,
ἀσφάλεια 'στὸ εἶναι σκε, εἰς τὴν ζωήν, εἰς πάντα.
'Ασφάλεια δ' ὅλα σκε ἡ ΕΘΝΙΚΗ ἀναρτεῖ ...
δόξ Σταζίου, κύριε, 'στοῦ 'Αζελοῦ τὸ σπῆτι.

'Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προφητείου κοντοτσὶ πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι κι' ὧρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.	Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία, κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	γιὰ τὰ ἕνα ὅμως μέση	— **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
ἡ ὥσαν ἔχω ἐξυπνάδες	— κι' ὁποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατῶ	— ἔγινες συνδρομητής.
Συνδρομητὰς θὰ εἶχα ἐκεῖ	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅπερ τὸν παρὰ δὲν δίδει	— τὰ 'ν γράμματα φιδί.
ταὶ 'στὰς 'Αθήνας τὴν πλεῖν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ὅμως νάζια κι' ἐντοπίς.	Γιὰ τὸ σῶρα καὶ τὴ μόρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὲ γιὰ κάθε χρόνο	— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο**		

Ἔξη τοῦ μηνὸς Φλεβάρη
κι' ἡ κομπλα 'στὸ ποδάρι.

Τετρακόσα καὶ δέκα κι' ἐννιά,
μασκαράδες πολλοὶ 'στὸν ντουνιά.

Δίστιχ' Ἀποκρηάτικα
κι' ὀλίγον τι μπαγιάτικα.

Ἐμπρός, λεβέντες, 'στὸ χορὸ νὰ 'ποῦμε χωρατὰ
κι' ἡ Τυρρηνὴ Κυριακὴ μᾶς ἀποχαιρετᾷ.

—

Κατηγοροῦν τὸν Λόρδο μας καὶ μᾶς τὸν λὲν Σωτῆρα,
ποῦ 'γινηκαν γιὰ δάνειο τὰ μάτια του μπακίρα.

—

Ἂν ἀρχινίσω νὰ σᾶς 'πῶ τοῦ Λόρδου μας τὰ πάθη
ἔνσι καὶ ντόπιοι χάνουνε ταὶγὰ μὲ τὸ καλάθι.

—

Ἂν ἀρχινίσω νὰ σᾶς 'πῶ τὰ ντέρτια του τραγούδια
ὁ νῆσος ὁ Βασιλικὸς δὲν βγάζει πιὰ λουλούδια.

—

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ κι' ὁ Βασιλιᾶς 'στὸ πλάϊ
τοῦ λέγει πῶς τὸ δάνειο θὰ 'ρθῇ μὲ τὸ κολάϊ.

—

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ, τὸν γελαστό μοῦ κάνει,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα ὁ Κορωνιὸς πῶς φθάνει.

—

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ καὶ τὸ μουστάκι στρήρει,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς εἶδε τὸν Ζαρίφη.

—

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ, τὸν εἶδα νὰ χορεύῃ,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς κάτι μαγειρεύει.

—

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ, τὰ δάκτυλά του γλείφει,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς τρώει καταίφι.

—

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ, λαλοῦμενα κτυπᾶνε,
κι' ἐρώτησα καὶ μοῦπανε πῶς ὅλα ντρίτα πᾶνε.

—

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ, θωρῶ τὸν Εὐγενίδη,
κι' εὐθὺς τὸν Λόου καὶ τὸν Ροῦ τὸν πάει ριπιτίδι.

—

Τὸν Κορωνιὸ ἐρώτησα πῶς ξέπεσε ἐδῶ πέρα
κι' ἐκεῖνος μοῦπε σιγαλὰ γιὰ τὴν κακή του μέρα.

—

Τὸν Εὐγενίδη ρώτησα μὶ τσοβαρὸ μεγάλο
εἰς τὸν Διάδοχο σπαθὶ ἂν θὰ χαρίσῃ κι' ἄλλο.

—

Αὐτὸς ἐκληρονόμησε ἀπὸ τὸν Εὐγενίδη
τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ πλουσίου τὸ καφτερὸ λεπίδι.

—

Μὲ τοῦτ' ὡς τώρα ἔγινε μὰς 'στὴν 'Αθήνα θρῆνος
καὶ σ' 'Αλεποῦ δὲν ἄφησε οὐρὰ κι' ὁ Κωνσταντῖνος.

—

Κι' ἄλλο λεπίδι δῶστε του μ' ὁλόχρυση λαβὴ
κι' εὐθὺς ἡ κάθε 'Αλεποῦ θὰ μείνῃ κολοβή.

—

Ἐμπρός, πηδᾶτε 'στὸ χορό, Ρωμηοί μου ψωραλέοι,
ὁ Εὐγενίδης 'πλάκωσε κι' ὁ Κορωνιὸς τὸ λέει.

—

Λουφάζει καὶ βουβαίνεται κι' ὁ Πιτ κι' ὁ Καραπάνος...
ἐτέλειωσε τὸ δάνειο τῆς Λόντρας ὁ Ρωμάνος.

—

Αὐτὸς γιὰ τὸν Χαρίλαο μὲ δίσκο ἁσημένιο
εἰς τὸν Βαλλιάνο ἔτρεξε, κι' αὐτὸς 'στὸν Κοριαλένιο.

—

Κι' ὁ Κοριαλένιος ἔτρεξε 'στὸν Μόργαν τὸν Ἐγγλέζο
κι' ἐγὼ τἀκούω καὶ πηδῶ καὶ τόργανό μου παίζω.

—

Οἱ Τραπεζῖται τῶν Ρωμηῶν, κατάμαυρα κοράκια,
μ' ἅπρα φτερὰ 'φτερούγισαν ὡσὰν περιστεράκια.

—

Ὠχοῦ ! δὲν γίνεται κακὸ 'στὸν κόσμο πιὸ μεγάλο
νὰ μὴν τυχαίνῃς δανειστὴ μήδ' Ἄγγλο μήτε Γάλλο.

—

Ἡ ἅπρη πέτρα τοῦ γιαλοῦ δὲν πάνει τρασινάδα
καὶ δάνειο ποὺν εὔκολο δὲν ἔχει νοστιμάδα.

—

Γιὰ τὴν δεκάρα χάνομαι, γιὰ τὸν χαλκὲ πεθαίνω,
γιὰ μιὰ στερλίνα ψεύτικη σκίζω τὴ γῆ καὶ μπαίνω.

—

Παίζουν ἡ φυσαρμόνικαις, βαρεῖ τὸ τουμπελέκι,
κι' ὁ Λόρδος μὲ τὸν Βασιλῆ τὸ γαϊτανάκι πλέκει.

—

Ὁ Λόρδος δὲν θὰ μαρανθῇ μηδὲ θὰ κιτρινίσῃ,
γαρουφαλάκι θὰ γενῇ γιὰ νὰ μᾶς δαιμονίσῃ.

—

Ἂς τραγουδήσω κι' ἂς χαρῶ ... τοῦ χρόνου ποιὸς τὸ [ξέρει
ἂν θἄλθουν κι' ἄλλοι ἐλεγκταὶ ἀπὸ τὰ ξένα μέρη.

—

Ἂς τραγουδήσω κι' ἂς χαρῶ .. τὸ δάνειο τελειόνει,
κι' ἴσως τοῦ χρόνου σὺν Θεῷ βροντήσῃ τὸ κανόνι.

—

Μέσα 'στὸ περιβόλι μου λευκὸς ἀνθίζει κρῖνος
κι' ὁ Λόου εἰς τὸ θέατρο ποζάρει θεατρῖνος.

—

Κατακαυμένε μύστερ Λό, μαζί μας τί τραβᾶς...
Μπερτόδουλος κατήντησες ἀπὸ σοφὸς Ἀθῆνᾶς.

—

Χωρὶς ταμπάρο ἐμεινες σὰν ἤλθες ἐδῶ πέρα,
πρόσεξε δίχως σώβρακο μὴν πᾷς 'στὴν Ἐγγλιτέρα.

—

Φαντάσου 'στὴν πατρίδα σου τί θὰ σοῦ τραγουδοῦν
ὅταν ἡ Λαΐδες ἔξαφνα χωρὶς βρακὶ σὲ 'δοῦν.

—

Πρόσεξε μὴ τὴν ἐκθέσει 'στὰ βρόχια μας μὴν πέσῃς
κι' ὁλόγυμνα τὰ σκέλια σου σ' ὅλαις τῆς Μὶς ἐκθέ- [σῃς.

—

Ἂν 'πῇς κακὸ γιὰ λόγου μας σοῦ λέμε ἅπιτε χάσου,
κι' ἂν 'πῇς καλὸ γιὰ λόγου μας τιμὴ 'στὰ μοῦτσουνά [σου.

—

Ὅ,τι κι' ἂν 'πῆτε, Λὸ καὶ Ροῦ, σᾶς 'χάναμε ρεντίκολα,
γιατί ἀκόμ' ἡ κόταις μας αὐγὰ γεννοῦνε δίκωλα.

—

Ἂς τραγουδήσω κι' ἂς χαρῶ... τοῦ χρόνου ποιὸς γνω- ἂν μπαταρίας δυνατῆς μπαροῦτι δὲν μυρίζῃ. [ρίζει

Ἐκεῖνος ποὺ τὸ κρέντιτο, Πρωθυπουργέ μου, χάσῃ
τοῦ ἔρχεται νὰ τρελλαθῇ καὶ τὰ βουνὰ νὰ πιάσῃ.

—

Χωρὶς ἀέρα τὸ πουλί, χωρὶς νερὸ τὸ ψάρι,
χωρὶς στερλίνικις δὲν βαστᾷ τοῦ Λόρδου τὸ καμάρι.

—

Ὁ Λόρδος εἶναι τὸ δεντρὶ κι' ἐμεῖς ὀπωρικά του
κι' ὅποιος δανείζει τοὺς Ρωμηοὺς ξεχνᾷ τὰ δανεικά του.

—

Λίγο καιρὸ ἂς πάψουνε τὰ βάσανα κι' οἱ πόνοι
κι' ὁ Λόρδος 'σιγουράρισε δρὸ χρόνων τὸ κουπόνι.

—

Ἀμύγδαλο ἐτσάκισα μὲς 'στὴ χαρὰ ποῦ 'πῆρα
καὶ μέσα ἐζουγράφισα τὸν Λόρδο τὸν Σωτῆρα.

—

Πηδᾶτε μὲ τὸν ταμπουρᾶ, πηδᾶτε μὲ κλαρῖνο,
καὶ δέστε χειροπόδαρα τὸν Λὸ τὸν θεατρῖνο.

—

Ἐμπᾶτε μέσα 'στὸ χορὸ μὲ σπάθαις καὶ σπιρούνια
νὰ ξεροκοκκαλίσωμε τὰ νέα μιλιούνια.

—

Νὰ μὴ σᾶς καίγεται καρφὶ καὶ τρῶτε, τρῶτε, τρῶτε,
κι' ἅμα κι' ἐκεῖνα φαγωθοῦν Ἀλλάχ χερίμ ὡς τότε.

—

Δὲν θ' ἀπομείνῃ δανειστής, ποῦ νὰ μὴ μᾶς δανείσῃ,
κι' οὔτ' ἐλεγκτής, ποῦ δὲν θἄλθῃ κι' ἐδῶ νὰ σεριανίσῃ.

—

Στὸν Λόρδο γιὰ τὸ δάνειο πηγαίναν ὅλοι κόντρα,
'στὸν οὐρανὸ τὸ 'γύρευε καὶ τῶβρε μὲς 'στὴ Λόντρα.

—

Βρυσοῦλα πεντακάνουλη, νερό μου χρυσταλλένιο,
πάλι τὴν ἐκατάφερες μ' αὐτὸν τὸν Κοριαλένιο.

—

Δὲν ἴδανε τὰ μάτια μου σὰν τέτοιο κυνηγάρι
νὰ κυνηγᾷ τοὺς δανειστὰς μὲ ἦλιο καὶ φεγγάρι.

—

Ἐκεῖ ποῦ παραδέρνεται φορεῖ στραβὰ τὸν σκοῦφο
καὶ πέφτουν μὲς 'στὰ βρόχια του σὰν τὸ πουλὶ τὸν [μποῦφο.

—

Εἰς τὴν ἀρχὴ τὸ δάνειο εἶναι γλυκό, κατῖμάκι,
μὰ σὰν μᾶς σφίξ' ἡ πληρωμὴ ἀρχίζει τὸ φαρμάκι.

—

Τὰ δάνεια σὰν παλκοῦδς καὶ τοὺς Μυλλόρδους κάνουν,
μ' ἕνα τοκομερίδιο τὴν πόζα των τὴν χάνουν.

—

Σὰν ἀρχινοῦν οἱ δανεισταὶ νὰ γνέφουν μὲ μαντῦλι
βλέπεις σὰν βρῶδι τὸν παππᾶ, τὸν οὐρανὸ σφοντῦλι.

—

Ἐλᾶτε 'στὸν Μυλλόρδο μας τριγύρω, μασκαράδες·
ἀπ' ὅλα εἶναι πιὸ γλυκὸ χαζίρικοι παράδες.

—

Ὅταν δὲν συλλογίζεται κανεὶς πῶς θὰ πληρώσῃ
δὲν εἶναι Λόρδος ἂν γερὸ παρὰ δὲν σαβουρώσῃ.

—

Ἀνάθεμα τοὺς δανειστάς, ποῦ νὰ τοὺς φᾶν τὰ φίδια,
γιὰ τούτους μόνο ξύνονται κοιλιαῖς μὲ κεραμίδια.

—

Ἐκεῖνοι τὸ Ρωμαίϊκο τὸ τρῶν μὲ τὰ λιμὰ
καὶ σὰν παλιᾶς κατασκευῆς ὑπόνομος βρωμᾷ.

—

Ἀστροπελέκι καὶ φωτιὰ νὰ πέσῃ νὰ τοὺς κάψῃ
κι' οὔτ' ἕνα σάββανο γι' αὐτοὺς κι' ὁ Λόρδος νὰ μὴ [ράψῃ.

—

Ἄσπρος χορός... ἡ Φασουλῆ σὰν κάτασπρη βιολέτα
ἀσπροφορεῖ μὲς 'στὸν χορὸ μὲ σὶκ ἀβρᾶς Σινιόρας,
κι' ὁ καββαλιέρος Φασουλῆς φορεῖ γιὰ ντουαλέτα
γιὰ 'ποκαμίσα νυκτικιὰ καὶ 'σόβρακο τῆς ὥρας.

Ἐτέλειωσε τὸ δάνειο ... θὰ ζήσωμε δρὸ χρόνια
κι' ἂς φᾶμε ὅλοι σήμερα παστίτσο μακαρόνια.

—

Ὁ Ἐπαξίας ἔσκασε, ὁ Ράλλης ἐβουβάθη,
κι' ἀπ' τὴν σπασίλα τὴν πολλὴ θἀβγάλουν καλαγκάθι.

—

Δρὸ πράγματα ἐφάγαμε ὡς τώρα μὲ κουτάλα,
τὴν δόξα καὶ τὰ δάνεια, καὶ δὲν μᾶς μέλλει γι' ἄλλα.

—

Ὅποιος δὲν ἔβγη μασκαρᾶς 'στοὺς δρόμους μὲ τὸ χάρο
ἐκεῖνος εἶναι μασκαρᾶς καὶ τὸν κακό του φλάρο.

—

Ὅποιος δὲν μασκαρεύεται τὸ μοῦτρο του χαλᾶ
κι' ἀμέσως ἀλευρόνεται μὲ σκόνη τοῦ Μελᾶ.

—

Τρελλοὶ σεισμοὶ 'στὴ Ζάκυνθο, σεισμοὶ 'στὴ Σαμοθράκη,
καὶ μὲς 'στὸ Χαϊδαρόχανο τῆς γρίνιας τὸ σαράκι.

—

Κάθε μεσίτης σήμερα γλεντᾷ καὶ ξεφαντόνει,
ξεπέρτει τὸ συνάλλαγμα καὶ τὸ ναπολεόνι.

—

Κι' ἡ δύστυχη Πιστωτικὴ ἀπάνω της θὰ πάρῃ,
ποῦ μὲ τὸ σήμερ' αὔριο κοντεύει νὰ χρεπάρῃ.

—

Δὲν τὄλπιζα, δὲν τὄλεγα, μηδὲ 'στὸ νοῦ μου τῶχα
πῶς θὰ περάσῃ γιὰ καιρὸ τοῦ μπαρουτιοῦ ἡ βόχα.

—

Τὸν Πὶτ ἐρώτησα γιατὶ τὰ φρύδια του σουφρόνει
κι' εἶπε πῶς δὲν τὸν ἄφησαν νὰ ρίξῃ τὸ κανόνι.

—

Καὶ σὺ μαζί μας γέλα, Πίτ, μὲ' γειά σου καὶ χαρά σου...
μὴ τόσο σεκλετίζεσαι καὶ θἄλθῃ κι' ἡ σειρά σου.

—

Ὅλα τὰ λόγια λόγια 'ναι, μᾶναι καὶ κάτι λόγια,
ποὺ κτίζουνε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀνώγεια καὶ κατώγεια.

—

Ἐρώτησα γιὰ τὴν Αὐλὴ πῶς διόλου δὲν γελᾷ
κι ἐκείνη μούπε 'στοὺς σεισμοὺς πῶς ζώδαψε πολλά.

—

Ἐρώτησα τοὺς Πρίγκηπας γιατ' εἶναι ζωηροὶ
καὶ μούπαν πῶς τὸ αἷμα των ἀνάβουν οἱ χοροί.

—

Σὲ ἀγαπῶ, Μυλλόρδε μου, καὶ ποῦ μὲ βάζεις τάχα ;
ἐπάνω 'στὸν Φραντζέζο Ροῦ καὶ 'στὸν σὶρ Λὸ τὸν χάχα.

—

Κι' ἂν γκρεμισθῶ κι' ἀπὸ τοὺς δρόμους 'στὰ μαλακὰ νὰ πέσῃς
νὰ στραπατσάρῃς καὶ τῶν δρὸ σκαρτάδων τὰς ἐκθέσεις.

—

Βασιλικὸν ἐφύτεψα 'στὴν κλίνη ποῦ κοιμᾶσαι
τὴν βίζιτα τοῦ Βασιλῆ γιὰ πάντα νὰ θυμᾶσαι.

—

Καλῶς την τὴν Σαρακοστὴ μὲ τἀδειανὸ στομάχι,
μονάχα ὁ Μυλλόρδος μας Σαρακοστὴ δὲν θἄχῃ.

—

Καὶ βάλτε τον 'στὴν κούνια του νὰ κάνῃ νάνα νάνα
καὶ σὰν ξυπνήσῃ τῆς Λαμπρῆς ν' ἀκούσῃ τὴν καμπάνα.

—

Νὰ χαμηλῶναν τὰ βουνὰ νὰ 'δῶ μὲς 'στὸ Λονδῖνο
πῶς τὸν παρὰ θὰ μᾶς μετροῦν καὶ μοῦντζαις νὰ τοὺς [δίνω.

—

Τὸν Θοδωράκη 'ρώτησα γιατ' εἶναι πικραμένος
κι' εἶπε πῶς εἶν' ἐκ τῆς Αὐλῆς πολὺ ἀδικημένος.

—

'Ο Βασιλῆας τὸν 'φίλησε μιὰ Καθαρὴ Δευτέρα
κι' ἐμύριζε τὸ στόμα του σαράντα μιὰν ἡμέρα.

—

'Αδικημένοι ἀρχηγοί, βασιλικὸ μυρίστε
γιὰ νὰ σᾶς 'δῇ ὁ Βασιλῆας καὶ νὰ σᾶς 'πῇ «ὁρίστε».

—

Τοὺς 'Γπουργοὺς ἐρώτησα πῶς ἔχουν τόση πάστρα
κι' αὐτοὶ μὲ γέλοια μοῦδειξαν τὸν οὐρανὸ μὲ τάστρα.

—

'Ενα πρὸς ἕνα, μοῦπανε, ὅλα τἀστέρια τήρα . . .
τόσα θὰ γράψῃ δάνεια τὸ χέρι τοῦ Σωτήρα.

—

Κι' ἡ Μαύρη Μοίρα 'λύθηκε κοντὰ εἰς ὅλα τἄλλα
κι' ἐδέθη ἀπ' τὸν Ναύσταθμο μὲς 'στὴν Λειψοκουτάλα.

—

Χρυσαῖς σπαλίταις 'φόρεσα κι' ἐπῆγα σ' ἕνα μπάλο
κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς Πρίγκηπας μ' ἐπάτησε 'στὸν κάλο.

—

'Επλύθηκα κι' ἀλείφθηκα μὲ πούδρα καὶ κελόνια
κι' εἶδα τὰ Πριγκηπόπουλα μὲ μάσκαις 'στὰ σαλόνια.

—

'Ο Βασιλῆας εἰς τοῦ Σιγγροῦ ὡς 'στὸ πρωὶ χορεύει
καὶ μέσα σὲ θολὰ νερὰ ὁ Λόρδος του ψαρεύει.

—

'Ανοίγουν τὰ κατάστιχα τοῦ καθενὸς μουφλούζη
κι' ὁ σεβνταλῆς Πρωθυπουργὸς 'στοὺς Βουλευτάς του [σκούζει.

—

Γειά σας, παιδιὰ τῆς μπάτσικας, χαρὰ 'στὴν λεβεντιά [σας . . .
μὲ τῆς πολλαῖς μου προκοπαῖς ξεκούφανα ταύτιά σας.

—

Γιὰ τῆς σοφαῖς ρετσέτσιτας μου, ποῦ τῆς θαυμάζουν [ὅλοι,
ἐφτύσατ' αἷμα 'στὴ Βουλὴ καθημερνὴ καὶ σχόλη.

—

Γιὰ τοῦ Κουβέρνου τὴν τιμή, πιστοί μου φουκαράδες,
δὲν 'πήγατε 'στὸν τόπο σας νὰ 'βγῆτε μασκαράδες.

—

Μὲς 'στὴ Βουλὴ γιὰ χάρι μου ἐμείνατε ἀ ρέστο,
ἀλλὰ κουράγιο κι' ἔρχεται μεγάλο μανιφέστο.

—

'Λίγο κουράγιο, βρὲ παιδιά, καὶ φουσκωμένα λόγια,
νὰ 'βγοῦν τὰ μεροκάματα, νὰ πληρωθοῦν τἀγώγια.

—

Τὴν πήτα ποῦ θὰ φᾶτε σεῖς θὰ εἶναι πήτ' ἀλήθεια,
χωρὶς σπανάκια πλάθεται καὶ δίχως κολοκύθια.

—

Τὴν πήτα ποῦ θὰ φᾶτε σεῖς δὲν θἔναι τιποτένια,
τὰ χέρια ποῦ τὴν ἔφτιασαν τὰ λένε Κοριαλένια.

—

'Αἴντε μωρὲ καχπὲ παρᾶ, σ' ἐμένα μὴν 'πικνειάσαι,
ἐγὼμαι ποῦ σ' ἐγλέντισα καὶ τώρα μ' ἀπαρνειάσαι.

—

'Ελα, παρᾶ καχότροπε, ποῦ μ' ἔκανες κλαψάρη,
ἔλα, παρᾶ, ποῦ μοῦψησες 'στὰ χείλη μου τὸ φάρι.

—

'Ελα, στερλίνα τζόγια μου, τοῦ κόσμου μελαγάνα,
ποῦ 'πῆρα γιὰ χατήρι σου τῆς γειτονιαῖς παγάνα.

—

'Ελα, παρᾶ, καθένας μας κορῶνα νὰ σὲ βάλῃ.
ἔλα νὰ νοιώσωμε κι' ἐμεῖς πῶς εἶναι καρναβάλι.

—

'Ελα πρὶν βάλουν τῶν Ρωμηῶν τὰ κόκκαλα 'στὰ πιάνα,
τὰ κόκκαλα ποῦ τάϊσαν τὸν κόσμο μὲ τὸ μάννα.

—

Τὰ κόκκαλα ποῦ μιὰ φορὰ τοὺς Φράγκους ἐξευγένισαν
καὶ τὸν παπποῦ καὶ τὴν γιαγιὰ τῆς Λευθεριᾶς ἐγέν- [νησαν.

—

Τὰ κόκκαλα ποῦ ρίχνομε εἰς ὅσους δὲν δανείζουν,
κι' οἱ σκύλοι τὰ σιχαίνονται καὶ δὲν τὰ ροκανίζουν.

—

Εὐχαῖς κι' ἐξάφαλμο γιὰ σᾶς, γιὰ 'μένα καὶ τὸ γένος
διαβάζει θηλυκὸς παππᾶς καὶ διάκος γκαστρωμένος.

—

Καράβι, καραβάκι, ποῦ πᾶς γιαλὸ γιαλό,
μὲ τεῖσαι φορτωμένος; . . . μὲ φόρτωμα καλό.

—

Φέρνω στερλίναις, ντούμπιαις, καὶ χίλια δηὸ καλά,
μὰ κουβαλῶ μὲ τἄλλα καὶ πετεινοῦ μυαλά.

—

Καράβι, καραβάκι, ποῦ πᾶς γιαλὸ γιαλό,
δῶσεμας τοὺς παραδες καὶ πάρε τὸ μυαλό.

—

'Οπως πρῶτα πάλι λάμπω,
ὅπως πρῶτα ντούρος στέκω
καὶ στιφάνια ξαναπλέκω
τῆς 'Ελγὰς βασιλικά.

—

'Οσα λούλουδα 'στὸν κάμπο
μαδημένα 'ρωτηθήκαν
κι' ὅλ αὐτὰ μ' ἀποκριθῆκαν
ὅτι θαῦρω δανεικά.

—

'Ωχοῦ! πῶς δὲν τρελλαίνομαι...βαρδᾶτε νὰ περάσω...
μόνος ἐγὼ προώρισται νὰ δράσω καὶ θὰ δράσω.

—

Καλῶς την τὴν Σαρακοστὴ μὲ σκόρδα καὶ κρεμμύδια...
τοῦ χρόνου πάλι, βρε παιδιά, θὰ ξαναπῶ τὰ ἴδια.

'Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κεντρικὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Εννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔβρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζονρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

'Ο ΡΩΜΗΟΣ τὸν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.
κι' ὅλων ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅπου μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στὴν 'Αθῆνων τὴν πάλιν — καὶ εἰς τὴν ἐλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα ἔλνν — ὅχτὼ νέζια κι' ἐντοπίτν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρονο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατῶ — ἔχουες συνδρομητήν.
κι 'ὅπιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν σάγ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ κόρα καὶ τὴ μόρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Δεκατρεῖς Φεβρουαρίου,
δευτὲ Κομπτηρίου.

Εἴκοσι καὶ τετρακόσια
καὶ Σαρακοστὴ σιγὰ σιγά.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

('Ο Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς ἀπ' ἀτραπῶν κρυφίων
εἰσέρχοντκι σιγὰ σιγὰ εἰς ἓν Νεκροταφεῖον.)

—

Φ.—Γνωρίζεις πῶς τὴν ἑορτὴν τὴν τοῦ Ψυχοσαββάτου -
καθὲ νεκρὸς ἀείμνηστος ζητεῖ τὰ κόλλυβά του,
καὶ θὰ γνωρίζῃς βέβκια, βρὲ Περικλῆ βουβάλι,
πῶς ἔχουν τώρα κι' οἱ νεκροὶ μεγάλο καρναβάλι,
καὶ βγαίνουν μὲ τοὺς σκελετοὺς καὶ τἀκπρα σκοῦπκα των
καὶ λένε μὲ τοὺς ζωντανοὺς τὰ τόσα βάκκανα των.
Γιὰ τοῦτο σ' ἔφερα κι' ἐγὼ σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν χῶρον
γιὰ νὰ πληρώσωμεν κι' ἐμεῖς πρὸς τοὺς νεκροὺς τὸν φόρον.
Π.—Εἰς ὅλα φόρος, Φασουλῆ...
Φ.— 'Αμμ' τί θωρεῖς, ζωντόβολο ;
ὅτι θὰ ζῇς χωρὶς ποτὲ νὰ σου ζητοῦν διόβολο ;
'Ορίλλιες φόρους πάντοτε μεγάλους καὶ μερους
ἐχ' 'στοὺς ζῶντας μονχχὰ, μὰ καὶ πρὸς τοὺς νεκρους.
κι' ὅταν τοὺς φόρους δὲν τελῇς πρὸς τουτους ταπεινῶς
μηδὲ πολίτης λέγεσαι, μηδὲ Χριστιανός,
ἡ δὲ ζωὴ, βρὲ Περικλῆ, ποῦ λέγετ' ἐπιγεία,
δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρὰ φαρσοκωμῳδία.
φῶρος, ἀλλέως κόβκαις καὶ στακωτὴς μὲ κνοῦτο.
Π.—Παράξενο, βρὲ Φασουλῆ. Νεκροταφεῖο τοῦτο.
Φ.— 'Εμπρός... κι' οἱ δυο μὲ βρκεῦ ἂς προχωροῦμεν βῆμα...
τὲ κάθε τάφο κόλλυβα, σταυρὸς σὲ κάθε μνῆμα.
Π.—Πῶ ! πῶ ! τί τάφοι...πρόσταθε τὴν κεφαλὴν σου κλίνων...
Φ.— 'Ενθάδε κεῖνται ἀνεπκ τῶν καθ' ἡμᾶς 'Ελλήνων...
ἰδοὺ ἐδῶ τὸ ἀνάκειον τῶν Μύλων - Κκλαμῶν.
Π.—Κύριε τῶν Δυνάμεων, γενοῦ κκὶ μεθ' ἡμῶν.
Φ.— 'Αφοῦ τὸ ἀσυνδόκτου τοῦ Λόρδου ἡ σοφία
τὸ ἐπιγκμκτοπείνησε ὁ Γὶψ κι' ἡ συντροφία,
παρηγοριὰν ὁ' ἔχυσιν εἰς ὅλων τὰς ψυχὰς
κι' ἐφάνη κυμαινόμενον πῶς ἦτο κατ' ἀρχάς,
ἀλλ' ὕστερα κατάντησε κκθὼς καὶ τἄλλα πάγων.
κοντλογῆς τὰ 'κόρδωσε κι' ἔβκλε τὸ τρισάγιον.
Π.—Τί μκκουλεῖο, Φκσουλῆ, ποῦ εἶναι ν' ἀπαρνήσῃς.
Φ.— Ἐνθάδε καὶ τὸ ἀνάκειον τοῦ Περικλῆ - Λερίσσης...
Θιὸς 'σχωρεῖ' τε ... καὶ μ' αὐτὸ πολὺ βαρειὰ τὸ 'στρωσαμε
κι' ἐλλείμματα διάφορα μ' ἐκεῖνο ἐπληρώσαμε,
ἐπαγιώθη δὲ κι' αὐτὸ τοῦ χρόνου πρωΐντος
κι' ἐπόταν ἐξεψύχησε βαρὺς ἡκούσθη βρόντος.
κι' ἐκίρῖσαν στρεβῶν, κουτσῶν καὶ παρκλύτων πλήθη,
καὶ μόνον ἀπὸ μᾶς τοὺς ὀπὸ κανεὶς δὲν ὠφελήθη.
Καὶ τῶν τριάντα. Περικλῆ, ἐδῶ βνθιὰ κειμᾶται,
χωρὶς ἀπὸ τοὺς 'Ελληνας κανεὶς νὰ τὸ θυμᾶται...
κι' αὐτὸ μᾶς ἀνακούρισε μὲ τἄλλα τὰ γενόμενκ,
καθόσον ἐπαγίωσε ὁηὸ ἄλλα κυμαινόμενκ.
Π.— Ἐνθάδε καὶ τὰ ἀνεκ τὰ πατριωτικά,
ποῦ χρόνια μ' ἐνθυμίζουνε πολὺ πολέμκκ.
Φ.— Ἰδοὺ καὶ τἄλλα κκρκκί, ὁποὺ τοσούτους χρόνους
ἐπάχυναν τὰς ἰερὰς τῶν Πρυτκνείων δους·
εἰς ταῦτκ τὰς ἐλπίδκς μκς θαρροῦντες ἐκρμόσκμεν
καὶ τόπον ἀναπαύσεως δι' ὅλκ ἐτοιμκσκμεν,
ἐνῷ· ἀποθησκμς ἐλπὶς εἰς ἡμᾶς πκντὸς ἀπέρκ
καὶ τώρκ ζωντκνὰ γε' αὐτὸ τοῦ κκθενὸς ἡ ἔρκ.

'Δίς τα τὰ μακαρίτικα... ἐδῶ τὰ ἔχουν θάψει
κι' ὅμως κανένας τήμερα δὲν ἤλθε νὰ τὰ κλάψῃ.
Τὸ τριγυρω μαρμαρα Παντέλης ἕνα κι' ἕνα...
Θεὸς 'χωρίς' τα. Περικλῆ, τὰ κακομοιριασμένα.
Πολλὰ καλὰ ἐλπίζομεν κι' ἐμεῖς ἀναμενόμενα...
συχώρα σου τὰ παγια κι' ἐγὼ τὰ κυμαινόμενα.
Π.—Εἶδε κι' ἐγὼ τριγυρω μου ὅστα γεγυμνωμένα
κι' ἐφώναξε, βρὲ Φασουλῆ, μὲ ματια βουρκωμένα :
ἀκᾶν πλοῦτος ἐξεχείλιτε, κᾶν μὰς πιέζῃ κρίσις,
κᾶν εἶνε τοῦτο δάνειον τοῦ Πειρωμὲ-Λαρίσσης,
κᾶν εἶνε τῶν ἑξήκοντα, κᾶν εἶνε τῶν τριαντα :...
ὡτσὶ σωὰ κι' ὡσὶ καπνὸς ἐξηφανίσθη πάντα
κι' ὁ ἀρχιβολος ἰσήκωσε τὸν κύρη κὰι τὴν μάνα των...
Φ.— Ὁπόσα κατα τὰς Γραφὰς δὲν εἶναι μετὰ θάνατον
τὰ πάντα, φίλε Περικλῆ, σωὰς ἀκατηλόγητα
ὑπόταν μὲς 'στοῦ Χαρωνος βαρκαρισθοῦν τὰ κότερα.
'Ας ἔχουν γαίαν ἐλαφρὰν καὶ μνήμην αἰωνίαν...
μ' αὐτὰ διασκεδάσαμεν τοῦ βίου τὴν ἀνίαν,
κι' οἱ δρὸ μας δὲ ἀναψωμε 'στοὺς τάφους των κανντῖλι
καὶ σκούπισε τὰ ὄσκρια μ' ὁλόμυρτε μαντῖλι.
Π.—Σιγὰ σιγά, βρὲ Φασουλῆ... κυττὰ τὸν νεκροθάφτη...
Φ.—'Ας πληπαοωμεν ἐκεῖ...
Π.— Θαρρῶ πὼς μνῆμα σκάφτει.
Φ.—Μῶλις μας εἶδι κι' ἔρυγε...
Π.— Ἐ! νεκροθάφτη, μεῖνε
Φ — Ὁ κυριος Πρωθυπουργὸς μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι.
Π.—Ναί, ναί, κύτες...
Φ.— Πρωθυπουργί, τί κάνεις ἐκεῖ πέρα ;
Τρ.—Ψ'χοσκοβάστου σήμερον ἀντιπλὲν ἡμέρα
καὶ τοὺς νεκροὺς του ὁ καθεὶς μὲ κόλλυβα τιμᾷ...
ἀλλ' ὅμως μή συμβῆτε 'στὰ μνήματα σιμὰ,
ποῦ κλαίνουν μὲς 'στὸ χῶμα των παλὸς τιθνηκότες,
παρὰδες ποῦδωσαν ζωὴν τῆς πήτας καὶ τῆς κότας.
Κὶς τῆς χρυσῆς ἀγκάλης των τὰ ρώματα μιθιων
θαρροῦσα εἰς Παράδεισον πὼς ἐκιεμῶμην θεῖον,
μὰ τῶρα μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀπαισίαν χώρα
περιπλανῶμαι τὴν φριτὴν τῶν μεσανυκτῶν ὥραν
καὶ βλέπω πὼς ἀνθρώπινον πῶς μπαίνει ὑπόχρεως,
κι' ὡς ἔκλαιαν τὴν Λάουρα τὰ ματια τοῦ Πετραρχῆ
ἔτσι κι' ἐγὼ μοιρολογῶ μὲ φλογερὰ σονέτα
μικρὰ μεγάλα ἄσεια, ποῦ τάχα φέρι νέτα,
καὶ κάποτε πικραληρῶν καὶ κάποτε ἀκαρῶν
παρακαπῶ καὶ τσαντσουλῶ 'στὲ μνῆμα των τὸ ψεῦμα,
καὶ γραφω εἰς τὸ μάρμαρον τὸ τόσον κακηρές
πὼς μιὰ γιὰ πάντα 'πίθανε ὁ δανικὸς λουρὶς.
Ἐδῶ μὲ τὸ σαεπαρι μου μὲς 'στους σταυροὺς σκοντάφω
καὶ τώρα, καλῶς βλέπετε, καινούριο μνῆμα σκάφω.
Φ.—Καὶ ποιὸν ὁ τάφος θὰ δεχθῇ ;
Τρ.— Τὸ δάνειον τὸ μέλλον.
ὑποῦ 'στοὺς Ἕλληνας ζωὴν ὑπόχρεων 'Αγγέλων
Γι' αὐτὸ τὸ μνῆμα σκάπτεται καὶ μὲ βοσκοῦ φλογέρα
ἐκαλιτσι τοὺς Βουλευτὰς τὴν Καθαρὰ Δευτέρα,
καὶ τῶν Κουλούμων ἄρχισαν ἐκεῖνοι τὴν ὀργία
κι' ὅλ' ἡ Βουλὴ ἐβρίσκητσι μὲ τὴν σαρδοφαγία,
κι' ἀπὸ τὴν ἔχνη, πεθερὰ ἐκαν τῶν Βουλευτῶν τὰ γνῶτα,
ἐθάμπωσαν κι' ἐθόλωσαν κι' ἐσβύσανε τὰ φῶτα.
καὶ τζετζήφκαν οἱ Βουλευτεῖ, γιατ' ἤτον ἄμαρτία
τὴν πρώτη τῆς Σαρακοστῆς νὰ γίνῃ ἀπαρτία.
Φ.—Γιὰ τὸ κατιούρτι ὅλνιτσι μεγάλως σὲ πονῶ...
καὶ πιθαμμένε κλάψε το καθὼς καὶ ζωντανό
Χωρὶς νὰ ζήσῃ 'πίθανε, χωρὶς νὰ λαμψῃ σβουνι,
καὶ σὶ μακὶ ἄκρ' ἀπλησιὰ κι' θλίβ μὰς ὀρίνις.
Τρ.— Ὁ 'Αγγέλος Μόργαν στὸν ἀρχὴ ἰσεβρίθη νὰ τὸ κάνῃ
μὰ 'γύρευε καὶ μιὰ θηλειὰ 'στὸν σθέρκο μας νὰ βάνῃ.

πλὴν πρισιφίρθη ἔπειτα πρὸς χάριν τῶν Ἑλλήνων
ὁ Βλαιχρέδερ, πλούσιος ἀπὸ τὸ Βερολίνον,
καὶ τὴν στιγμὴ ποῦ ἤθελε τὴν πίστι μας νὰ σώσῃ
ἐτέλειωσε ὁ δύστυχὸς πρωτοῦ νὰ τὸ τελειώσῃ.
Ὁ Βλαιχρέδερ 'πίθανε, τοῦ Βλαιχρέδερ ζήτω...
φιλέλλην, ὅπως φαίνεται, ὁ μακαρίτης ἦτο.
Φ.— Ἂς ἔχῃ γαίαν ἐλαφρὰν... τώρα κι' αὐτὸς τὰ 'τσίτωσε,
κι' ἂν τὴν ζωὴ του ἔχασε, μὰ τὸν πῆρε τοῦ 'γλύτωσε.
Π.—Κι' αὐτὸς ὁ τάφος ὁ βαθὺς γιὰ ποιὸν προετοιμάζεται ;
Τρ.—Γιὰ μιὰ κυρία ντιστεγκέ, ποῦ Π ι σ τ ι ς ὀνομάζεται...
μιὰ ἰμφλουέντζα πρὸ καιροῦ χρατὶα τὴν μακτίζει
καὶ τοῦτος της τὸ νόσημα κι' Ἀσκληπιοὺς παστίζει.
Ἐκεῖ ποῦ λὲς πῶς ξέψυχε καὶ σίγουρα πιθαίνει
δὲν ξέρω 'στὴν ἀρρώστια της τί ὀμπόλο παθαίνει
καὶ ζωντανεύει μιὰ στιγμὴ ἀρτάψυχη σὰν γάτα
κι' ὀρίγιτσι ἀτζέμ πιλὰφ κι' ὀρεκτικὰ σρουγγάτα.
Γι' αὐτὴν καθένας τρώγιτσι μ' ἀτέλειωτη μουρμοῦρα
καὶ ρίχνει τὴν ἀρρώστια της 'στῶν ἄλλων τὴν κακοῦρα.
Κι' ἐν τούτοις ἦτο μιὰ φορὰ πολὺ γερὴ γυναῖκα
καὶ λένε πὼς 'στὴν ὠμορφιὰ 'περνοῦσε τὴν Ρεβέκκα.
Φ.—Μ' ἐνδιαφέρον ὁ καθεὶς τὴν νόσον της μανθάνει...
κρίμα 'στὴς ἡλικίας της τὸ ἄνθος νὰ 'πιθάνῃ.
Τρ.— Ἀλλ' ὅμως νάτην... ἔρχεται μὲ τὰ μαλλιὰ λυμένα...
κυττάξετέ την... ἄφωνες σιμάνει πρὸς ἐμένα.

—

(Ἡ Πίστις σὰν τρελλὴ
τοιαῦτα ὁμιλεῖ.)

—

Ἐνόμισα πὼς 'πίθανα καὶ κάμποσοι 'στὸν ὦμο
μ' ἐπήγαιναν σιγὰ σιγὰ 'στὸν δοτερὸ μου δρόμο.

—

Μαζὶ μὲ τὸν Μυλλοῦρο μου 'καθόμουν σὲ μιὰ βρυσι
κι' ἐλέγαμε πὼς ἡ Ἑλλὰς πρωὶ πρωὶ νὰ ζήσῃ.

—

Καὶ λέγοντας πῶς ἡ Ἑλλὰς προωρίστηι νὰ ζήσῃ
ἐβύθισε 'στὸ πλαγι μου ὑριτικὰ τὸ κυπαρίσσι.

—

Τότε τοῦ ζηλεμμένου μου ἐστείναξαν τὰ στήθη...
τί ἔχεις ; τὸν ἐρώτησα, κι' αὐτὸς δὲν μ' ἀπεκρίθη.

—

Ἀπὸ τὴν Πάτρα 'πέρασα νὰ ξενασάνω 'λίγο
καὶ πρὶν τῆς ὥρας μ' ἔκαμαν οἱ Πατρινεῖ νὰ φύγω.
Ὑποδοχὴς πρὸς χάριν μου καὶ τόσαις σαουρίαις
κι' ὅλος ὁ κόσμος 'τρανταξε ἀπὸ τῆς μπαταρίαις.

—

Ταὐτιὰ μου ἐξακούσανε τῶν κανναγιῶν ὁ κρότος,
κι' ἔνας Βυρλούμης ἔρριξε μιὰ μπαταρία πρῶτος,
μὲ τὸν Βουρλούμη ὅρχισε κι' ὁ Στάμος πατατρακα,
καὶ μὲ τὸν Στάκα ἄλλη μιὰ ἐκ μέρους τοῦ Μουστάκα,
μὲ τὸν Μουστάκα δὲ μαζὶ κι' ὁ Λάππας, καὶ μὲ τούτον
ὁ Μαργαρίτης, ἔμπορες μὲ οὖκ ὀλίγον πλοῦτον.
Ὅλοι 'φιλοτιμήθηκαν, κατώτεροι κι' ἀνώτεροι,
ποιὸς γιὰ 'μενα καυσιμὰ νὰ ρίξῃ συναγώτερα.

—

Π.— Ἰδέτε πῶς παρατηρεῖ τὰ πέριξ Μουσουλείκ !...
Φ.— Ἐξαπρελλάθ' ἡ δύστυχὸς καθὼς κι' ἡ Ὀφηλία
ὅταν ὁ Χάμλετ σκότωσε τὸν γέροντα Πολώνιον...
ἔτσι κι' αὐτὴν τὴν ἔφριξε τῆς τρέλλας τὸ φαιμάνιον
καὶ πέρνει σβόρνα τὰ βουνὰ καὶ τῶν νεκρῶν τὰ μνήματα
κι' ἕνα πρὸς ἕνα κόβονται τοῦ βίου της τὰ νήματα.

—

Δανείσετε τὸν ἁληθῆ Σωτῆρα τοῦ λαοῦ
κι' ὅποιος δανείζει τοὺς πτωχοὺς δανείζει τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Π.—Ὅταν 'πιθάνω μιὰ φορὰ μὲ φτώχια καὶ μὲ χάλι
καθόλας ἐπιτάφιον ἂς ἔλθῃ νὰ μοῦ βγάλῃ.

—

Ὅπίσω μου ἂς σπρώχνεται ἡ φάρα τῶν ῥητόρων
καὶ μερικὰ συντάγματα μαυβλουζήδων ἐμπόρων.

—

Καὶ τὸν μὲ χώσουν μὲς 'στὴ γῆ μὲ κάθε μου στολίδι
Ὃ 'σὶ νικήσι ν' ἀναστηθοῦν ἀπὸ τὸ κανονίδι.

—

Ὁ μίστερ Λόυδ μὲ τὸν Ρεῦ ἂς στέκουν ἀτ' ὀπίσω
μὲ τοὺς φαλτάδες νὰ βαστοῦν λυπητερὰ τὸ ἴσο.

—

Μπίρ χαρτιὰ νὰ κιλληθοῦν εἰς ἕλα τάγκαναρία
καὶ μοῦρη σαέτη νὰ ντυθοῦν τὰ φωτερὰ φαναρία,
μ' ὅσα ὁ πὶρ Χαρίλαος ὁ πολυζηλεμμένος
ἐφρόντζι χαλεώνοντας παρέες γιὰ τὸ γένος.
κι' ὅλα μαζὶ νὰ τραγουδοῦν μὲ ὀκκρυσμένους φάτσαις
πὼς πὲν γιὰ πάντ' ἀχνίζοντας στερλίνκις καὶ συρκάτσαις.

—

Καὶ 'στὸν Μιχαλειώτατον, ἂν καὶ τοῦ πέρτσι κόπος
'πέτε τον 'στὴν κηδειὰ μου νὰλθῇ κὰτσπρισόπαπος.

—

Τέτε καὶ 'στὸν Διάδοχο νὰ μὴ μὲ βλαστημήσῃ
καὶ μὲ τὸν περισσὸ του κι' αὐτὸς νὰ μὲ τιμήσῃ.

—

Μὲ 'πέτε καὶ 'στοὺς Πρίγκηπας, ποῦ γιὰ γερεῖς πιτοῦν,
τῆς κάσσας μου τῆς κάτασπραις κορδέλαις νὰ κρατοῦν.

Ὁ Πὶτ ὁ Κωνσταντόπουλος μονάχος νὰ μὲ θάψῃ
κι' αὐτὸ τὸ ἐπιτυμβίτσιν 'στὸ μνῆμα μου νὰ γράψῃ.

—

«Τὸν Λόρδον κι' ἄλλους ἄρχηγους ὑμνεῖτε» ἐν τοῖς ὑψίστοις
κι' ἐνθρὸς ἀναπαύεται ἡ τῶν Ἑλλήνων Πίστις».

—

(Ἡ Πίστις 'στὸν Πρωθυπουργὸν μὲ καγχασμοὺς τριβάλους
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς δὲν ἔξερουν τί συμβαίνει.)

—

Ἡ Π.—Σίρνες τὴν σκούρτα τοῦ Σπανοῦ, ποῦ μᾶλες τὴν ἐφέρει
καθόλου δὲν ἐφαίνετο κι' ἔτσι παντοῦ ἔχωρει ;
Αὐτὴν τὴν σκούρτα τοῦ Σπανοῦ, αὐτὸν τὸν θησαυρό,
ἔφαγα τὰ μανίκια μου ὡς τώρα νὰ τὴν βρῶ,
μήπως μ' αὐτὴν 'στῶν ἔκτιστων τὸν χαζανὲ τρυπώσῃς
κι' ἀόρατος σὰν τὸν Σπανὸ τῆς λίρας των χρυπώσῃς.
Μόνον μ' ἐκείνην θὰ σωθῶ, Πρωθυπουργέ, κἄλλιος
μὲ μιὰ κακὶ μ' ἄλλη βίζιτα τοῦ ῥέκτου Βκειλέως
δὲν στέκατε καν κι' ἄλλοτε τῆς Μπόρσας ἡ χασοῦρα,
καὶ μία τέτοια κατάντια κακὶ τέτοια ξεπισοῦρα
μηδὲ κι' οἱ γεροντότεροι ὡς τώρα δὲν θυμοῦνται
κι' ὅσα πρὸ χρόνων ἄκουσα 'στὸ χῶρ' αὐτὸ κυμοῦνται.

—

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἀναχωρεῖ μὲ γέλωτα Σαρδόνιον
καὶ μουγγρισμὰ τὸν Φασουλῆ τρομάζει κατεχθόνιον.)

—

Φ.—Θαρρεῖς πῶς ἐβραπέτευσε ἀπὸ Φρενοκομεῖον
καὶ δικτρίζ' ἡ νόσος της τὸ κρίσιμον σημεῖον,
μᾶς λέγει ἐὰ πὼς ὄκνειον μηδόλως ἐμπόδιστε
κι' ἀναίζωμεν τὸ στόμα μας κι' ἄφρος πληρωθήτωμεν,

καὶ τοῦβλα ἐπιθέσαμεν τὴ φίλη μας γαστρί,
τὸ δὲ ξερὸ μας κακόκαλο γινήσεται γλαστρί,
ποῦ μές 'π' ἐκεῖνο μπε φορὰ κι' ἕναν καλὸ καιρὸ
ὁ Ρεῦ κι' ὁ Λάου θἄρχωνται νὰ πίουνε νερό.
Π.—Πιρίλυπος. Προῦπουργοί, μαζὶ μας μυίγαις χάφτιες...
ἀπὸ Μυλλόρδες Ἑλτσεες ὁκνείων νεκροθαπτῶν.

—

(Ἡ Πίστις ξαναφαίνεται καὶ μανιωδέστερα
πρὸς τὴν βωβὴν νεκροπόλειν φωνάζει ἀπὸ πύρ.)

—

Ἡ Π.—Ὅταν' παθάνω αὐτὶ Ρωμηοί, ποῦ γιὰ ψωμὶ ψοφᾶτε.
ὅλοι σὰν μ' ἀπουτώσετε τὰ κόλλυβά μου φᾶτε,
κι' ἂν τῶν κολλύβων τὸ φαγὶ δὲν ψθασῃ, πατριῶται,
καὶ πάλι μ' ἀπουτώνετε καὶ πάλι ξανατρῶτε.

—

(Ἐνῷ ἡ Πίστις ἐξαλλος μανιωδῶς κραυγάζει
ὁ νεκροθάπτης ἐκ τῆς γῆς νεκροὺς ἀρκνὲν βγάζει.)

—

Φ.—Τίνος νὰ εἶναι, Περιυλῆ, καὶ τοῦτο τὸ κρανίον;
Π.—Ἴτως νὰ εἶναι, Φασουλῆ, ἑνὸς ἐκ τῶν ὁκνείων.
Φ.—Τέ μακρὰν λιυκὴν σκιαν...
Π.— Θαρρῶ πῶς τὴν γνωρίζω.
Φ.—Ἐπαγώσαν τὰ νύχια μου κι' ἐκ φόβου τουρτουρίζω.
Π.—Κουράγιο... μὴν ταράττεσαι... κοντήτιρά μου ἔλα.
Φ.—Νά! νά! προβαίνει κατηφής...
Π.— Φιρῖ καὶ φουστανέλα.
Φ.—Ἀπ' ὅπου κι' ἂν μᾶς ἔρχεται ἄκρο τὸ βῆμα φίρων,
κἂν ἐκ λαμπύντων οὐρανῶν ἢ σκοτεινῶν νεκρῶων,
κἂν εἶσαι πλάνης γύνημα κἂν ὀπτικῆς ἀπάτης,
κἂν ἄλλατε τὴν γῆν αὐτὴν ὡς Βασιλεὶς ἐπάτεις,
κἂν ἔτε ἐκ τῆς μνήμης μας ἐὲν σ' ἔβυσαν μακρά,
κἂν πόνος σ' ἔφερε ψυχῆς κι' ἀνάμνησις πικρά,
στοιμάτησε παρακαλῶ, στεφθεῖσα κεφαλή,
ἐμπρὸς 'στὸν Χαμλὶτ τῶν Ρωμηῶν, ἐμπρὸς 'στὸν Φασουλῆ.
'Επὶ τῆς Βασιλείας σου ἐπρίκεβε ἡ χώρα
κι' εἰς νόματα πολιτισμοῦ ἐλιώζετε πὰν τώρα;
'μιλοῦσαν κι' οἱ ζυπόλυτοι τοῦ ὁρμιοῦ γιὰ κουπόνι,
πῶς πάει τὸ συναλλαγμα καὶ τὸ ναπολόνι;
ἦσαν χαρτονομίσματα τὰκ τοὺς λιμοκοντόρους;
ἐπορτεν τόσους κανονιὰς ἀπὸ μεγαλεμπόρους;
εἴχετε σὰν καὶ σήμερα τοσούτους Βασιλέικους;
εἰ τότε Λόρδοι 'γυρίζαν γιὰ δανειὰ μὶ ζόκους;
φίλθαν καὶ τότ' ἐξελεγκταὶ καθὼς τὸν Λὸ καὶ Ρεῦ
νὰ 'δοῦνε τὰ κατάστιχα ἐκείνου τοῦ καιροῦ;
ἐμπαινε μέσα 'στὴν Αὐλὴ ὡς κι' ἡ κυρὰ Δικαλὰ;
ἦσαν κοσίτσια ντισεγκὲ ζωπνὰ σὰν ζαβολάκια;
κι' ἀνέβαινεν ἐλεύθερα τοῦ Παλατιοῦ τὴν σκάλα
κι' ἐκεῖνοι ποῦ 'τηγκάνιζαν σηκώτια 'στὰ Σκαλάκια;
ἦτσαν ἱππέτης τοῦ Σταυροῦ κι' ἐγὼ καὶ κεῖθε ψώρα;
ἦσαν οἱ Μεγαλόσταυροι 'στὰ κάρα πετιμένοι;
ἡ 'Οθωνίτισσα μοναχὴ, ὅτοὺ καλὴ τὴς ὥρα,
ἐπερπατοῦσε μὲ σταυρὸν καὶ μ' ἄστρα φορτωμένη.
'Εκόγχαζαν οἱ Ἕλληνες σὰν τὸν βρασμένο μοῦστο
κι' ὁ κόσμος ἰσκοτώνετο μοναχὸς του γιὰ γοῦστο;
'Εκατούσανε καὶ τὰ μωρὰ σουγιὰ Κολικοτρώνη
κι' ἀπουζητοῦσαν 'στὸ Σχολειὸ κι' αὐτὰ γιὰ τὸ κουπόνι;
ἔτριχεν ἡ εὐγένειαις ἀπ' ὅλων τὰ μπατζάκια;
λουτένις κι' ἄλλα ἐπαιζαν τῶν εὐγενῶν τὰ τζάκια;
γιὰ τὰ λουτρὰ τοῦ Αἰξ-λὲ-μπὲν ταξειδεύες ποτέ;
ἐτρίφοντο ἐκ τῆς Αὐλῆς οἱ τότε ποιητάί;
ἀκουβαλοῦνε 'δημογιερεῖς ἀπὸ τὰ ξένα μέρη
καὶ νύφαις πολυτάλαντοι 'στὴς ὁδῆς τὸ λημέρι,
ὅπου πετοῦσανε κρυφὰ γυμνὰ πορτοφόλια
εἰς τοὺς σπαθάτους τοὺς γαμπροὺς σὰν 'στὰ σκυλιὰ τὴν φόλα,
κι' ἐκεῖνοι σὰν τὴν ἔβλεπαν ἐμίσιοι ἐλεγώνοντο
κι' ἔφαιναν γιὰ χατῆρι ἕνα συγχαλὶ μονιμαχίαις,
ἀλλ' ὅμως ὡς ἐκ θαύματος ποτὶ δὲν ἐπληγώνοντο
καὶ 'ξαφνικὰ δὲν εἴχαμε καὶ μαύρους ὀυστυχίαις;

—

Συνήντετε αἰώνιε παρὶ τῶν φώτων πάλη;
ἔπαιζες 'στὰ χρεωγράφα πρὶν νὰ τὰ πάρῃ μπόρα;
ἐζώζοντο γερσοὶ πουδρέ, κάκιστοι κι' ἄσπρει μπάλες;
ἐχρόνιαν καὶ τάντερα τοῦ κόσμου ὅπως τώρα;
Ἡ πίστις ἐκινδύνευε διὰ παντὸς νὰ φύγῃ;
'πανυσαν τότε οἱ πολλοὶ κι' ἔπαγαιναν οἱ 'λίγοι;
ἐμασκαρεύετο κανεὶς γιὰ νάβρῃ ὁδὸ παραδεῖς;
ἐτσάκωναν τὴν 'Αλεποῦ τὰ ὁμαλιστὰ φουστανέλα,
καὶ πάτρα τὰ Βκτιλικὰ κι' ἡ λιγυρὰς φορεσὲς
ἐρήμαζαν σὰν σήμερα τοῦ Κύρη τὰ μποστάνια;

—

Εἶχες καὶ σὺ πολλοὺς θλαστοὺς καὶ Πρίγκηπας μεγάλους,
ποῦ νὰ σφυρίῃ τὸ εἶμα των γιὰ γλέντια καὶ γιὰ μπάλους,
κι' ἡ νυφαις ὅλα τάκαζε σ' ἐκείνους νὰ τὰ δίνουν
μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς 'μπορεῖν Πριγκήπισσαις νὰ γίνουν;
Εἶχες στρατοὺς, θωρακωτὰ, καὶ τόσκις ἰντριγκίας;
εἶχες καὶ τὸν 'Γκόγειον τοῦ Στεφανῆ τοῦ Ψώχα,
ποῦ ὅλαις τὸν ἐπίρκαναν ἡ πυρεθολαρχίαις,
κι' ἐνὸς Ἐγγλέζου κοκοβιοῦ ἐκύφαιε τὸν βῆχα.
Εἶναι καθ' ὅλα στερεὸς, κι' ἂν ἀπ' αὐτὸν διαθῇ
καὶ τῶν ἐμπόρων τῶν Πατρῶν ἡ πυρεθολαρχία
κι' αὐτὸς δὲν παθῇ τίποτα, ἐ! τότ' εὐάν εἶσαι!...
θὰ λείψῃ πᾶσα τοῦ λοιποῦ γῆ' αὐτὸν ἀνησυχία,
τὸ μίλλον δὲ τοῦ Στεφανῆ εὐρατατον ἀνοίγει
κι' ὁ 'Αγγλος ἐλὰ Γαλλικὰ διὰ νυκτὸς θὰ σφυγῇ.

—

'Επὶ τῆς Βασιλίας σου τὶ προστυχιὰ μεγάλη!...
οὐδὲ' Ἐλεγκταὶ τοιλάχιστον δὲν ἤλθαν 'Αγγλογάλλοι,
οὐδὲ κανεὶς ἔγραφετο 'στὸν τυπον σουφρὲ
κι' ἔβεναν τὰ λευκάνικα 'στὼν σαυλῶν τῆς οὐρακὶς·
ἀλλὰ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ τὸν τριστυχισμένο
κι' ἂν εὑρωμι λευκάνικο σὲ σκῦλ' οὐρὰ δεμένο
ἀμέσως θὰ τὸ λύσωμε μὶ λύσσα νὰ τὸ φᾶμε
γιατὶ τὸ 'κατκφίραμε τῆς πίνας νὰ ψοφᾶμε.

—

'Επὶ τῆς Βασιλείας σου τὶ προστυχιὰ μεγάλη!...
ὅλοι 'μαθκν μουγλουζηδὸς καθὼς οἱ Πορτογάλλοι.
'Εκεῖνη' ἡ φουστανέλα σου καθόλου δὲν μ' ἀρέσει,
μ' αὐτὴν τὸ μίγα γίνες σου κι' ὁ λιὸστρος θ' ἀφηφήσῃ,
καὶ Βασιλεῦ φουστανελὰς μὲ φίρμελη καὶ φέσι
σοῦνατον ἐντύπωσιν Βκτιλικὴν ν' ἀφήσῃ.
Μ' ἐκείνην μοζρχοντκι 'στὸν νοῦ τῆς πριστυχιὲς οἱ χρόνοι,
ὅπου Μεγὰλ' Ἰδέα μας δὲν ἦτο τὸ κουπόνι,
καὶ μ.' 'Εθνοφυλάκους σπαθὶ καὶ κάκεινο κακαῖτο
ἐβρίχαμε μὲς 'στὸ νιρὸ καταξιρὸ κουρμᾶτο.

—

Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀείνητος καὶ κακεῖς τὸν σταυρὸ σου ...
σύρε καὶ φίρισε στολὴν ἀρχιναυάρχου Ρώσσου
κι' ὅλα κοντὰ μου ὕστερα σὰν θίλῃς νὰ 'μιλήσωμε
κι' ἄλυτων ὀνομασιῶν τὸ πρόβλημα νὰ λύσωμε.
Ἂς σὲ στολίσῃ τρικαντὸ καὶ περικεφαλαία,
μ' ἐκείνα ὅζλον ἀκτικτῆς καὶ θυμρασμὸν ἀείδιον...
σιχαίνομαι φουστανελὰ νὰ βλέπω Βκτιλέα
κι' ἡ φουστανελὰ' ἀντίκειται εἰς τὸ τακμερίδιον,
ἂν δὲ γαλόνια ὅζν ἰδῶ 'στοὺς ὤμους σου χρυσὰ
ὅζν θ' ἀνταλλάξω συλλαβὴν πρὸς 'Ανακτα φισέ.

—

(Εἶπα κι' ἡ χώρα τῶν νεκρῶν ἐξαίφνης τυμπανίζεται
κι' ἡ τοῦ θρυκόλακος σκιὰ ἄνθρωπος ἐξαρνίζεται.
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περιυλῆς τὰ πέριξ θεωροῦν
κι' ἀλαμπραντσέτα κατσχοροὶ κι' οἱ ὁπὸ ἀνέχωμεν,
κι' ὁ νεκροθάπτης, ὀρυβος 'στοὺς ἰσχνοὺς βρυκόλακας,
σηκώνει τὴν ἀξίνη του καὶ σκάβει νέον λάκκον.)

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ χαμὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κ' ἔτσι ἔχω εἰντουάδα — κι' ὅτοτε μὲν τατεδαίνει.
Συνέρημαι· θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στὼν 'Αθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ὅγιως νάζῃ κι' ἀνησυχῇ.
Συνέρομά γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ἴδια ὅσους μέρη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἕνα φύλλο ἔν κρατῆς — ἔγινες συνέρομητής,
τῆ' ὅπως τὸν παρὲ δὲν ὅζει — τὰ τὸν φᾶς μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνέρομαι — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ πάτρα καὶ τὴ μάτρα — κάτε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Φλεβάρ' εἰκοσιμία
καὶ τοῦ Δήμου τριακτία.

Ποῦντος τετρακόσα καὶ εἰκοσιένα,
τῆς Βουλῆς τὰ ἄβατα κρέμονται ἀδυσμένα.

Ὁ Δήμαρχος Μελᾶς, ἄλλος κακὸς μπελᾶς.

Λ'

Ἀφοῦ κι' ἐγὼ ἐξέχασα ἐκεῖνον τὸν χαβᾶ
τοῦ μοῦλιγαν πῶς τέσσερα 'σαπίσαν πορτοκάλια,
ἀφοῦ ἐμπῆκα μόνος μου εἰς ὅλων τὰ στρεβὰ
κι' ὑπέτυψα 'στὼν φίλων μου τὰ τόσα παρακάλια,
κἀφοῦ καὶ πάλι Δήμαρχος ἐπρόβαλα 'στὴ μέση
ἂν κι' εἶναι τίτλος μπόσικος καὶ ὀχέλου δὲν μ' ἀρέσει.

—

Ἀφοῦ ὡς Δήμαρχος κι' ἐγὼ μιὰν ὥρα δὲν ἀνέσανα
καὶ τοῦ Σιδὰχ θαλασσινοῦ ἐτραβῆξα τὰ βάσανα
γιὰ τὴν ὑγείαν μοναχὰ συμπολιτῶν γενναίων,
κι' ἂν ἕλλος ἦτε Δήμαρχος τοῦ Δήμου Ἀθηναίων,
οἱ μὲν μισεῖ μου ἐκλογεῖς θὰ ἔλεγαν 'στὸ χῶμα,
οἱ δὲ μισεῖ θὰ ἔπνεαν τὰ λιόθια 'στὸ στρῶμα.

—

Ἀφοῦ ὑπερεμόχθησα νὰ γίνουν τὰ ὀραγεῖα
γιὰ νὰ μὴ βλάπτεται ποσῶς ἡ τῶν ἀστῶν ὑγεία,
γιατὶ καθὼς σᾶς ἔλεγα κι' ὀλίγον ἀνωτέρω
μόνον γιὰ τὴν ὑγείαν σας τὰ πάντα ὑπουρέω,
καὶ ἀ' αὐτὴν ἀνέλαβα κι' τῆς Ἀρχῆς τὰ βάρη
καὶ τώρα τὸ κεφάλι μου τὸ σπάζω 'στὸ ντοβάρι.

—

Ἀφοῦ καθένα 'σκόπευα νὰ πλακοστρώσω ὁρόμων
καὶ τχίδιον κατηρτισα περὶ τῶν ὑπονόμων,
γιατί, καθὼς ὁσφραίνεσθι, καὶ πρὸ πολλοῦ κι' ἐγὼ
ἡ βούτσις ἐξεχείλισεν κι' ἐβρώμησε τὸ κράτος.
καὶ πρέπει κἀν παρ' Ἕλλησι καθὼς καὶ παρὰ Ψιγκους
κι' οἱ τόποι νὰ μοσχοβολοῦν τῆς φυσικῆς ἀνάγκης.

—

Ἀφοῦ κι' οἱ ὁρόμοι πάντοτε φρεντὶς μου ἦσαν κι' ἔνοια
κι' αὐτοχρήμα ἐλύσαξα νὰ λείψῃ τιὰ κι' ἡ σκόνη,
νὰ μὴν ἀσπρίζῃ πιὸ πολὺ τὰ σεβαστά μου γένεια
κι' εἰς ὅλους τοὺς Φιλέλληνας νὰ μὴ μᾶς χαντακώνῃ.
ἀλλ' ὅμως οἱ ἀνωτεροὶ τὴν σκόνη ἀμελοῦν
κι' εἰς ὅλους τοὺς πουδρὲ χορεὶς γιὰ πούδρα τὴν πουλοῦν.

—

Ἀφοῦ τὰ χρεῖα ἐφθάσαν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω
κι' ἔφυγα τὰ μανίκια μου εἰς τάξιν νὰ τὰ φέρω,
πρωτοῦ εἰς τὰς ἡμέρας μου κι' ὁ Δῆμος ὁ γρουσούζης
σὰν τὸ Κευδέρνε τῶν Ρωμηῶν νὰ κηρυχθῇ μουγλουζῆς,
κι' ἐκχωρητὰν ἐζήτησα μεγάλων προνομίων
καὶ φόρους ἐκ τῶν πλακετῶν καὶ τῶν πεζοδρομίων.

—

Ἀφοῦ παρεζαλίστηκα ὁ σκεπτικὸς μου νοῦς
γιὰ τὸ νερὸ τῆς πόλεως καὶ τῆς Χελιδονοῦς,
καὶ γιὰ νὰ παύσῃ τοῦ νεροῦ ἡ νέα συμφορὰ
τὸν Σουμερίπα ἔστειλα νὰ 'βρῇ παντοῦ νιρὰ,
κι' οἱ κόποι τοῦ ὑδρευλικοῦ δὲν 'πήγανε χαρκὶ
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι του εὑρίσκει κι' ἕνα ὁρκὶ.

—

Ἀφοῦ εἰς διαπεδόσιν ποτὲ ἂν ἐπληείπεν,
ἀφοῦ κι' αὐτὸ τὸ ἐκπερτὲ ἀκόμη ἐθυσίασα,
ἀφοῦ Δημάρχων παλαιῶν ἱρράντισα τοὺς τάφους
κι' ἐμπλιξα μὲ κανάγγλες καὶ μὲ λιβελλιγράφους,
καὶ πᾶσ' Ἀρχὴ τῆς πόλιως παληράτατα μ' ἀρνήθη,
καὶ μήτε μὲ συνέβρασι, μηδὲ συνελυπήθη.

—

Ἀφοῦ πρὸς τὴν σοφίαν μου ἐκτίμησιν δὲν δείχνουν
καὶ μές 'στὸ χρονοντούλαπο τὰ σχέδιά μου ρίχνουν,
κι' οἱ Βουλιωτοὶ παρμάρεψ τὴν Δημαρχίαν ἄφησαν,
εἰς δὲ τὴν συνέδρασιν τῆς περασμένης τρίτης
τὰ μούτσουνά των ἔκριακ κι' αὐτοὶ ἐφωτογράφησαν
μὲ τὸν Τριαούπη, πόλεμπι ὡσὰν Ἀποσπερίτη.

—

Ἀφοῦ ὑπέστην διωγμοὺς ἀπὸ τὸν Θεοτόκη
ὥσπαν νὰ τεζάρῃ κι' ἐγὼ κανένα πιρεσάκι,
ἀφοῦ 'στεῖ Δήμου τῆς δουλειᾶς κι' ἐκεῖνοι ἐπιμβαίνει
χωρὶς νὰ νοιώθῃ τίποτα καὶ νὰ καταλαβαίνῃ,
ἀφοῦ ζητοῦν καὶ 'στὸν Μελᾶ νὰ βάλουνε κατσίτσα
σὲν νάναι Δήμαρχος κι' αὐτὸς ἀπὸ κανένα· Ἀγκίστρι.

—

Ἀφοῦ χωρὶς νὰ μ' ἐρωτᾷ μοῦ κόβει τὰ κοντύλια
κι' ἔγω κι' ἐγὼ σὰν ἄνθρωπος παρακαλῶ καντύλια,
ὁποῦ ἀνάβουν αὐκιλᾶ κι' ἀμέσως πᾶνω φακὸ
κι' εἰς ὅπους πρίπουν ραπελᾶ τὰ δίνω μὲ τὸν τόκο·
ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἐπιτηρεῖ τὸ καθε μου τροτάρι
κι' ἂν τοῦ κακπίσῃ κι' ἐλεγκτὴ τὸν Λοῦο θὰ μοῦ φέρῃ.

—

Ἀφοῦ ἀγρὸν ἠγόρασαν κι' οἱ προῦχοντες τοῦ κράτους
γιὰ πλακοστρώσεις τῶν ὁδῶν, σφαγεῖα κι' ἀποπάτους,
κι' οὐδὲ μικρὸν ἀνησυχεῖν οὐδεὶ τοὺς μέλει ὁδόλου
ἂν τρέχουν χασαπόσκυλα 'στὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου,
κι' ἂν κάρα βρεμικὰ ἁγιδῶν μὲ βρυχηθμοὺς βοδιῶν
πρὸς αἶσχος τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τρόμον τῶν παιδιῶν.

—

Ἀφοῦ κι' αὐτὸ τὸ δάνειον δὲν 'πλησιάσει ἀκόμη,
ἀφοῦ ψοφήκια κείτονται κατακτεῖς τοῦ δρόμου,
καὶ μήτε τὰ παράτρεχουν κλητῆρες κι' Ἀστυνόμοι
κι' ἐγὼ τὰ βλέπω ἀπερῶν καὶ κάνω τὸν σταυρό μου,
ἀφοῦ 'στὸ ρκχοπάκκλο μοῦ 'μπήγουν τὸ μαχαῖρι
καὶ τοῦ Μελᾶ ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει

—

Ἀφοῦ κι' ἀφοῦ καὶ κόντρ' ἀφοῦ, γιὰ τοῦτο παραιτοῦμαι,
κι' ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους μου συγγνώμην ἐζητοῦμαι,
ἀρνῶ δὲ τὸν Δήμου μας πρὸς τὸν Σηλυβριώτην
ἂν καὶ δυσῶ κατάκαρδα τὸν καθε πατριώτην.

—

Γνωρίζω γιὰ χατῆρι μου πῶς θὰ κατακεπᾶτε,
γνωρίζω πῶς θὰ κλαφτε, γνωρίζω πῶς θὰ 'πῆτε:
«Ὠχοῦ! καὶ τί θὰ γίνωμε ποῦ τόκοφε κουμποῦρι
ὁ Δήμαρχός μας ὁ Μελᾶς, ποῦ ὅτανε κιλιποῦρι.»

—

Ἀμέσως σὰν παραιτηθῶ θὰ πίσω ἐδῶ πέρα
κίτρινος κι' ἄσπρος πυρετός, πανοῦκλα καὶ χολέρα,
καὶ ὅλοι σας θὰ παθετε κακοῦδε, λέπρα, ψώρα,
καὶ θὰ ψοφᾶτε κίτρινοι καθὼς τὸ κιγκινπαρι,
καὶ καθε φαρτεροσυὸς θὰ τρίζῃ ἀπὸ τώρα
νὰ σᾶς τεντώσῃ τὸ κερὶ καὶ μέτρο νὰ σᾶς παχῃ.

—

Γνωρίζω σῶρες ἐκλογεῖς πῶς ἕνας δὲν θὰ μείνῃ,
ἀλλ' ὅμως θὰ παραιτηθῶ... τὸ εἶπα καὶ θὰ γίνῃ.
Ἐγὼ μὶ Θεοτόκηδες καθόλου δὲν ξεπαζόμαι...
γειὰ σας, παιδιὰ... σᾶς χαιρετῶ κι' ἐκ μέσης σᾶς ἀσπάζομαι.
Μ' ἐπήρανε τὰ ὄκερα... φιλᾶστε μου τὸ χέρι,
μὲ κοπετοὺς κι' ὀλορυμοὺς προεδρᾶστε αἷμά μου,
κι' ἂν σφαξῶ τὴν καρδούλα σας μὲ δίκοπο μαχαῖρι
γνωρίζω μὲς 'στὰ φύλλα της πῶς θαῦρω τὄνομά μου.

—

Ἀλλ' ὄχι, μὴν νὐριαθῆ, ἀρκεῖστε τὴν καρδίαν σας,
καὶ πρώτες καὶ καλλίτερες θὰ εὕρω 'στὴν κηδείαν σας.
Τοῦ δὲ λοιποῦ θὰ καθωμαι κοντὰ κοντὰ 'στὸ τζάκι,
καὶ θὰ διαβάζω ποῦ καὶ ποῦ κανένα ρωμαντζάκι,
καὶ κάπιστε θὰ παίζω βίττ καὶ κάποτ' ἱκαρτὲ
χωρὶς ποσῶς νὰ μ' ἐνοχλῶν τοῦ Δήμου ἱρτσαί,
μηδὲ νιρὰ Χελιδόνους, μηδὲ τοῦ Σουκαΐπα,
καὶ θὰ κοπιάζω ξένοιαστος τὴν ὀκριβῆ μου πίπα.

—

Θὰ ὀκταελιώνω τὰ πολλὰ συμφέροντα τοῦ Δήμου
κι' ὀλκτειρῶν καὶ πεσιρονῶν προστύχους γαιμαρόνους
θὰ προσκαλῶ 'στὴν Ἀλιποῦ μαζὶ μὲ τὰ σκυλιά μου
μεγάλας Βαρωνίδας Κοὺν κι' ἐπιφανεῖς Βαρόνους,
καὶ τότε σεῖς τὸν Γπουρὴ σαπίκερρα θὰ λούζετε
καὶ τὰ μαλλιά σας τσιγκώνοντες ὁμόνοια θὰ σιούζετε:
«βρὲ Δήμαρχο πού εἶχαμε, βρὲ Δήμαρχο ποῦ 'χάσαμε,
καὶ πῶς τὸν ἀηδμονήσαμε καὶ πῶς τὸν ἐξυχάσαμε.»

—

Ἔχετε γειά, σᾶς χαιρετῶ, κι' ἀφοῦ μοῦ πᾶνε κόντρα
πηγαίνω Λόρδος Δήμαρχος νὰ γίνω μὶς 'στὴ Λόντρα.

Β'.

Δὺο ψοφήκια ἤσυχα σαπίζουν σὲ μιὰ στράτα
καὶ κουβεντιάζουνε κρυφὰ καὶ τόνα 'στ' ἄλλο λέει:
«ἄϊμαθες, βρὲ ψυχῆμι μου, τὰ θλιβερὰ μαντάτα,
ἐπαραιτήθη ὁ Μελᾶς κι' ὅλος ὁ κόσμος κλαίει».
Μὶλα καλα... παρὸλ ντανείβ... Χριστὸς καὶ Παναγία...
ἐπαραιτήθη ὁ Μελᾶς καὶ πᾶσε τὰ σφαγεῖα...

—

Κι' ὁ Βασιλῆς τοῦ 'μήνυσε κι' ἐπῆγ 'στὸ Παλάτι
καὶ τοῦπε «Δήμαρχε Μελᾶ, ποῦ τόσο σ' ἀγαπῶ
καὶ τρῶς ἐδῶ 'στ' 'Ανακτορα συχνὰ ψωμὶ κι' ὀλάτι,
σὰν Βασιλεὺς σ' ἐκάλεσα ὀρὲ λόγια νὰ σοῦ 'πῶ.
Αὐτὴν σου τὴν παραίτησιν νὰ τὴν ἀνακαλέσῃς
καὶ πάντα νέγχης ὁμαλὰς μετὰ τῶν ἄλλων σχέσεις,
κι' ἂν θέλῃς παντοτε ζωὴ καὶ κότα νὰ περᾷς
νόσκι τοῦ Δήμου πρόεστὸς χωρὶς νὰ κυβιρᾷς,
καὶ τότε, Μιχαλάκη μου καθ' ὁλ' ἀγαπητέ,
μηδὲ λιπτὸ δὲν θὰ χρωστῇς τῆς Μιχαλοῦς ποτέ.»
Ἀλλ' ὁ Μελᾶς δὲν ἄκουσε κι' αὐτὰ τὰ παρακάλια
κι' σὐρλίαζαν οἱ ἐκλογεῖς σὰν νηστικὰ τσακάλια.

—

Μὲ κι' ὁ Νομάρχης 'στὸν Μελᾶ μὶ τέτοιο τρόπο γράφει:
«ἐμάνι, κουζοῦμ, ἐμὰν γκυβερνμ. κάνε Μελᾶ, νισκᾶφ...
μὰ τοῦτη τὴν παραίτησι μᾶς ἄνωθεν γραγαίνει,
κι' ἂν εἶναι λίγο τὸ νερὸ λιγώτερο ἐς μείνῃ.
κι' ἂν καθε βρύσις 'στειρευθῇ ἀκόμη ἂς στειρέψῃ,
κι' ὁ Δήμος ἂν μυοβολοζωῇ ἐς ξαναμουρκευζωῇ,
κι' ἂν χρέη δὲν ἐπλήρωσε ποτὶ ἂς μὴν πληρώσῃ,
κι' ἡ σκόνη ἂν μᾶς 'στρωθῇ ἐς μᾶς ξανασταρδώσῃ,
κι' ἡ βρώμαις ἂν ἐπλήθυναν γι' αὐτὸ δὲν σὲ πειράζομε.
ἔχομε μεζεμαντούλα τὴ μυτη μας νὰ φράζωμε.

Τοῦ Ψύχα τὸν ὑπόγειον περνᾷ κι' ὁ Φασουλῆς
μὲ πυροβόλα πεδινὰ δυνάμεως πολλῆς.

κι' ἂν σφάζουν βόϊα καὶ τρυγιὰ ἐντὸς τῆς πρωτευούσης
ἂς γίνῃ καὶ 'στὸ Σύνταγμα ἐγγήτρια χασάπικο,
ἀρκεῖ τὲς παρακλήσεις μας σὰν ἀγαθὸς ν' ἀκούσῃ
κι' ἐκεῖνο τὸ μπουρίνι σου ν' ἀφήσῃ τὸ 'Δράπικο.
κι' ἐγὼ κοντύλι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ σοῦ κόψω πιὰ
κι' οὐδὲ θὰ στέλλω ἐγγραφα παραξενα κι' ἀλλοιώτικα,
κεὶ τότ' ἐκτὸς τῶν 'Αθηνῶν θὰ πᾶν τὰ χασαπικ
κι' ὁ δρόμος θὰ πλακοστρωθῇ, ποῦ βγάζει 'στ' 'Αναρριώτικα.

—

Κι' ὁ Θεοτόκης ὄρχιτε παράπονο καὶ κλάμμα
καὶ τοῦ Δημάρχου ἔγραψε τὸ παρακάτω γράμμα:
«Τζάνουμ Μιλᾶ, παρακαλῶ μυγγόγγιακτος μὴν εἶσαι
κι' ἀμέσως κάμποσ νερὸ μὶς 'στὸ κρασὶ σου χύσε...
πῆρε σοῦστε ἀπὸ Δήμαρχο πῶς θέλω νὰ σὲ πάψω;
κι' ἂν 'στῦπανε 'στὴν Ἐκκλησιὰ κιρὶ νὰ μὴν ἀνάψω.
κι' ἂν στόμα 'στώπι 'Αλιπούς νὰ μείνῃ ντίπ θυσιά,
κι' ἂν 'στῦπανε 'στὴ γειτονιὰ νὰ μὴν ξαναζκαβῶ,
κι' ἂν 'στώπι τὸ Ρηγίτσουλο
'στὴν Μπακμπκριὰ σκλαβίτσουλο.
Τζάνουμ, ἂν δοῦκεψα κι' ἐγὼ κοντύλια μερικὰ
ξέρεις πῶς μας 'γαντάκωσαν τὰ εἰκονομικά,
κι' ἐν σοῦρτσιξε σὲ τίποτα μὴ μή ξισυνιρίζεται
κι' ἀπὸ τὴν Δημαρχίαν του ἀσπλάγχνως μὴ χωρίζεται.
Τζάνουμ Μιλᾶ, ξεθύμωστε κι' ἔλα κοντὰ μου 'μίλα
καὶ μὴ, καϋμένε, φαίνεσαι 'στὸ πεῖραμ σου κεμπλᾶ.

Μὴ θέλῃς τὸ κεφάλι μας 'στὸν τοῖχο νὰ κτυπήσωμι,
ἐμεῖς κι' ἂν ἐμκελλώσαμι μὰ πάλι θ' ἀγαπήσωμε,
καὶ μὴ χαρὰ θὰ σμίξωμε νὰ 'πᾶμε τὸν σεβντά μας,
τὰ χρέη μας, τὰ βάρη μας, καὶ τὰ καθήκοντά μας.
Κι' ἀφοῦ βαστᾷ ἡ σκιούρια σου ἀπὸ μεγάλη ράτσα
δὲν πρέπει, Μιχαλάκη μου, νὰ κάνῃς σὰν κυράτσα,
κι' ἀπὸ τὴς παραιτήσεως τῆς μπακγκατζίλικης σχέλκ
κι' ἐγὼ σκαπούω, Δήμαρχε, τὰ σχέδια σου ὅλα
νὰ τὰ συστήσω 'στὴν Βουλὴ σὰν θέλῃ τὸν 'Απρίλη
κι' ὡς τότε ζῆσε, τζάγκι μου, νὰ ρᾷς χλωρὸ τριφύλλι.»

—

Κι' ὁ Μυλλόρδος τὸν φωνάζει καὶ τοῦ λέγει τὸ καὶ τό:
«ἄφησι τὸ τίποτ νάζι καὶ τὸ τότε χωρατὸ...
εἰς τὰς τόσας συμφορὰς μου καὶ τὰς ἄλλας ὑστερίας
μὴ καὶ σὺ τοὺς ὑπαλλήλους χαιρετᾷς τῆς Δημαρχίας.
μὴ μὲ πόνο καὶ μὲ λόγια πικραμένα τοὺς 'μιλῆς.
μὴ μὲ ὄκερα 'στὰ μάτια καὶ 'στὸ στόμα τοὺς φιλᾷς.
Πάρε 'πίσω μαύρικς κλαψιὲς, πάρε 'πίσω τὰ φιλιά,
ἄκουσε καὶ τὸν Μυλλόρδ, ἄκου καὶ τὸν Βασιλιᾶ,
καὶ μὴ θέλῃς ἄρον ἄρον 'στῆς ἀνεξέσεις τῆς ζίπτσις
νὰ μᾶς βγαλῇς. Μιχαλάκη, ἐκλογῶν καινούριας φέτσις,
ἐπειδὴ καθένας φίλος καὶ θερπτὸν μου γνωρίζει
ἐλλογιὰς ἂν γίνουν τώρα πῶς μαυρίλα μοῦ μυρίζει.

—

Κι' ἐγώ, Παιζεχρώτκτε κι' Δήμαρχε γελαντέ,
ἐκαλέσα τὸν Κυβερλιανό, τὸν πρῶτο νεραϊτζή,
καὶ μοῦσρεξε τὸ χέρι μου, μ' ἐκυττάξε κακά,
κι' ἔτσι μοῦ εἶπε 'Αγγλιστί μὲ λόγια στρογγυλά:
«Ξέρω τί σκέπτεσαι καὶ σύ, ἀλλὰ σὲ βεβαιώνω
πὼς ὅ,τι τώρα σκέπτεσαι θὰ μείνῃ σκέψις μόνο...
μ' αὐτὴ τὴ σκέψι λίγνεψες κι' ἀκόμη θὰ λιγνέψῃς
καὶ ὅ' αὐτὸ ποῦ σκέπτεσαι δανείσου κι' ἄλλων σκέψις,
κι' ὅν γιὰ παρὰδες δανειασοὺς ἀδίκως βασανίζεσαι
ἀλλ' ὅμως σκέψεις εἶμπορεῖς εὐκόλως νὰ δανείζεσαι.»
Μὰ νὰ κι' ἡ Βίντλεϊ, ζηλῆ καθὼς τὸν Καραπάνο,
ποὺ μιὰ φορὰ ἐσήκωσε σὲ μιὰ καρέλα ἀπάνω
πέντ' ἕξη Αὐτοκράτορας κι' ὕστυ Καγκελαρίους
κι' ἡ ρώμη της κατέπληξε κυρίας καὶ κυρίους.
Κι' ἐγὼ 'στὴν Μὶς Ἑλληνικὰ παρουσιάζω φόντα
νὰ 'ὧ ἂν μὲ τὸ χέρι της θὰ πάνε 'στὰ ὑγρόντα,
μὰ μ' ὅλην της τὴν δύναμιν καὶ μ' ὅλην της τὴν ρώμην
ἀδύνατον νὰ σκεφθῶν, καὶ μοῦ ζητεῖ συγγνώμην.
κι' ἐγὼ τῆς λέγω εὐγενικὰ, μωρὴ 'Αμερικάνα,
ποὺ σὲ σημεῖα βαρὺ φημίζεσαι γιὰ μάνα.»
ἀλλὰ τοῦ κάκου, στέκοντας ἀσκήνωτα τὰ φόντα
κι' ἡ Μὶς ἀπὸ τὴν φοῦρκα της τὰ πόδια της ἐβρόντα.
Μὰ κι' ἔνα εἰκοσάρικλο τῆς βγάζω 'στὰ τριάντα
καὶ τῆς φωνάζω «Βίντλεϊ, ἀνδρίσου καὶ ντραγάντα,
κι' ἐδῶ σὲ θέλω μιὰ φορὰ τὸν κόσμο νὰ ξιππάσῃς
καὶ 'στὰ εἰκοστὰ σεισμὰ νὰ μεῖ τὸ κατεβάσῃς.»
ἀλλὰ τοῦ κάκου, Δήμαρχε, κι' αὐτὸ δὲν κατωρθώθη,
ἐκεῖνο δὶν κατέβηκε κι' ἡ Μὶς ἀπειλήθη.
Τότε κι' ἐγὼ τῆς 'φώναξα «Μὶς Βίντλεϊ, γαρεῖσου
κι' ἐδῶ θαρρῶ πὼς πίρασι δὲν ἐχ' ἡ δύναμίς σου.»

—

Δι' ὅλ' αὐτὰ παρακαλῶ σὰν φίλις ἀληθὴς
πρὶν νὰ 'βρεθῇ τὸ ὄνειον νὰ μὴν παραιτηθῇς,
καὶ μάθε πῶς τὰ πράγματα πηγαίνουν τώρα πρίμα
κι' ἐντὸς ὀλίγου, Δήμαρχε, θὰ πληθυμερῇ τὸ χρῆμα.
Μὴ θέλῃς καὶ μὲ ντραβάλα 'πὰ σοῦ νὰ ἰδρώσω,
δὲν εἶναι ἡ παρέλτησις παντάπασιν δικαία,
κι' ἂν μὲ τοῦ Λὸ τὴν ἐκθεσιν τὸ δάνειον τσαρώσω
θὰ σοῦ δανείσω μερικὰ γιὰ ὁρμους κι' ἀναγκαῖα.»

—

Αὐτὰ, μωρὲ φοῤῥῆμι μου, 'στὸν Δήμαρχό μας λένε.
ὅμως αὐτὸς οὐ βούλεται ἀς ταῦτα συνοίνας,
καὶ τώρα ποῦ κι' ὁ Δήμαρχος 'στ' ἀλήθεια παραιτήθη
κι' ἡμεῖς ἀπὸν κι' ἀλλοῦ ἀπὸν μωρολογοῦν τὰ πλήθη,
ἴσως σημάσουν 'γρήγορα κι' ἐμᾶς ἀπὸ 'δῶ πέρα
καὶ χάσωμεν τὸν καθαρὸν τῶν Ἀθηνῶν ἀέρα.

—

(Αὐτὰ κρυφοκυδέντσζαν τῶν φοῤῥημῶν τὰ πτώματα,
ἐνῶ δὲ τὸ πτολίεθρον ἐβόγγα τὸ δαιμόνιον,
ἐκεῖνα πάλιν ἐκλαῖσαν τὰ φλύκρα των στόματα
καὶ παριδόθησαν νιαρὰ 'στὸν ὕπνον τῶν αἰώνιων.)

Γ'.

Ὥρα τιλιυταία
καὶ βοὴ ματαία.

—

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μοῦ εἶπε πάλι τέτοια :
ἐμοῦ μᾶς τὰ κάνις τέσσερα, Μιλά, τὰ καμπαΐτια
καὶ δεξιοὺς νάσκι Δήμαρχος μονοχὰ γιὰ τὰ μάτια
τώρα ποῦ φεύγει κι' ἡ Βουλὴ καὶ πάει 'στὰ κομμάτια,
κι' ἐλύσαξε τοὺς Βουλευτὰς μὲ ὄνατὸ νυκτέρι
καὶ μὲς 'στὰ σίρητήρια τους ἔστηνε καρτέρι,
καὶ μ' ἕλο τὸ χατιμέρικα καὶ τὴν πολλὴ τῶν νύστα
ἐψήφισαν τὴν ἀκριβὴ τοῦ ξενοδόχου λίστα.
καὶ μὲ καρδιὰ μ' εὐχηθήκαν οἱ φίλοι μὰχ γιὰ πάντα
νὰ φέρω σοῦρ καὶ βίριτι τὴν ἔρημη λοκάντα.
καὶ τώρα τὸ κεφάλι του ὁ Θεοδωράκης γέρνει
'σ' ὕσκι στερνὰχις τεϋστεῖλκεν πολλοὶ γιὰ τόνομά του,
κι' ὁ Ῥαλλὴς γιὰ τὸ πατῆτι του τὸ φόντωμα του σέρνει
καὶ βαζει γιὰ κατακλεῖσμα τὸ νέο σύστημά του,
κι' ἐγὼ βρὲ καὶ φίλοι ἐξεκὰ κι' ἀριστερὰ σκορπάνι
κι' ἀνάβουν τὰ τσιγάρα των καὶ πάνε, πάνε, πάνε.

—

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τέτοια μοῦ λέει κι' ἄλλα,
ὅμως ἐγὼ τὸν ἀβέρκο μου δὲν βάζω 'στὴν ἀριμάλα,
κι' ἀκόμη τὸ καλήκαν μου καὶ τὴν συνείδησίν μου
στέκω σὰν πρὶν ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀπόφασίν μου.

—

Βορεῖτε τὰ καμπαναρικὰ, εὐξαίμενες πολῖται,
κι' ἡ προσφιλὴς σας ὕπαρξις πρεῖῳς δὲν ἀπειλῖται.
Ὁ Βασιλεὺς καὶ κύριος κρυφὰ μοῦ ξαναμήνυσε
καὶ μὲ καμπόσα λόγια τοῦ πολὺ μὲ συνεκίνησε,
κι' ἐπιθυμῶν 'στὸν Ἄνακτα νὰ μὴν ἀντιτασθῶ
ἐσκέφθην κι' ἀπεράσισα νὰ μὴν παραιτηθῶ,
κι' ἀφοῦ τὰ εἶπαμε κι' οἱ δυὸ μὲ ὅλη τὴν ἐντέλεια
ἀπῆγα 'γὼ 'στὴν Κηφισιὰ κι' ἐκεῖνος 'στὴν Δεκέλεια,
καὶ νὰ χρωστᾶτε, βρὲ παιδιὰ, 'στὸν Βασιλέα χάρι,
γιατὶ χωρὶς ἐπιμένανε τοῦ Γεωργίου πρῶτου
θἄρχηζαν οἱ ταμπακῆδες τὸ δόλιο σας τομάρι
κι' οὔτ' ἕνα δὶν θ' ἀπέμενε ῥουθοῦνι πατριώτου.

—

Ἂς παύσουν τῶν συναφαντῶν ἡ μόμπλακις κι' οἱ λῆροι,
'πᾶτε τὸ Πελυχρόνιον ἐμπρὲς εἰς τὸ Πικλάτι,
καὶ καθὼ φερετροποιὸς ἀριύατως θὰ φκιάρῃ
καὶ τὰ μαλλιά του θὰ μαΰῃ μὲ τὸ πολὺ κεπάτι.
Ἀπὸ κινδύνους σώζεσθε παμπόλλους καὶ ποικίλους,
Χριστὸς ἀνέστη φαλλετε κι' ἀσπάζεσθε ἀλλήλους,
τὴν ὑπερμαχὴν Βασιλεῖ μεγάλα νικητήρια,
ὡς λυτρωθέντες τῶν δεινῶν θερμὰ εὐχαριστήρια,
κι' ὅς ἀναγορεῦῃ ἡ πόλις σας τὸν ῥέκτη Θεοτόκη
ὅτι ἐὲν πρίπει τὸν Μελᾶ νὰ τὸν κατεδιώκῃ,
κι' ὅν τώρα ἡ παραίτησις σχεδὸν ἀνακαλεῖται
ἀλλὰ προσέξετε καλά, τῶν Ἀθηνῶν πολῖται,
μὴ μοῦ κακπίσῃ κι' ἄλλοτε νὰ ὑποχριστηθῶ
καὶ τὰ σοφὰ μου σχέδια κανένας ἂς μὴ μάχεται,
γιατὶ ἂν κι' ἄλλη μιὰ φορὰ ξεναπαραιτηθῶ
ἐ! τότε δὲν γλυτώνετε καὶ Δράκου ῥίζα νέχετε.

—

Ταρλαμπουμπκ, ταρλαλό,
τί ἀνέλπιστε καλό.

—

Ταρλαμπούμπκ, ταρλαλοῦ,
γειὰ σου, χῶρα Μιχαλοῦ,
καὶ 'στὸ τόσο σου τὸ χάλι
ξαναζεῖξου τὸν Μιχάλη.

—

Ταρλαμπούμπκ, ταρλαλέ,
ἴπ... ἴπ... τῶρα τὸ Μελᾶ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου κοντὰ τοῦ πολυς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ὀχρεία.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ τιμιος τὴν ἑβδομάδα	— μόνην μιὰ σορὰ τὸ βγάλῃ,	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— **δίκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
κι' ὅσοι ἔχω ἐξωτερὰ	— κι' ὅπαις μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἐνα φύλλο δὲν κοπτῆς	— ἔγινες συνδρομητής.
Συνδρομητὴς τὸ δέκαμας	— γιατὶ ἐκεῖνα δὲν ἔχομε.	κι' ὅσους τὸν παρὰ δὲν εἶδαι	— θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο σῦκο.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ὅπως κάζια κι' ἔντροπὴν.	Γιὰ τὴ σέρα καὶ τὴ μέρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ὁλοῦ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Εἴκοσι κι' ἑπτὰ Φλεβάρη
κι' ὅλ' οἱ στόλοι 'στὸ ποδάρι.

Ποῦντος εἶσοσι δύο καὶ τετρακόσ' ἀτόμου,
ὁ Δήμαρχος ξανάλθε κι' ἐπιάστρεψαν οἱ δρόμοι.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

—

(Ὁ Περικλέτος ὁ τζευτζὶς κι' ὁ λαλὲς Φασουλῆς
εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν ἐμβαίνουν τῆς Βουλῆς.)

—

Φ.—Κατεργαμώθη, Περικλῆ, καὶ τῆς Βουλῆς τὸ δῶμα...
μηδὲ ῥητόρων φλεγερῶν ἀκούεται τὸ στόμα,
μηδὲ κυρίαρχος λαὸς ψηλὰ 'στὰ θεωρεῖα,
μηδὲ κανένας Πρεσβευτὴς, μηδὲ καμμιὰ κυρία,
μηδὲ κιοδυνοκτύπημα κανένα τοῦ Βενιζέλη,
μόνον ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, τὸ ξέστρωτο γαϊδοῦρι,
ἐξβάινω μετὰ σοῦ κρυφὰ εἰς τοντονὶ τὸν χῶρον
ὅπως τὰς ἕδρας τὰς κενὰς φιλήσω τῶν ῥητόρων.
Π.—Ὅπου νεκρὴ σιτὴ τριγύρω βασιλεύει...
τὰ πάντα, φίλε Φασουλῆ, ἀπάτη, πλάνη, χλεύη.
Φ.—Γιὰ κύτταξε καθίσματα λεοπρεβλήτων ἕδρας...
Π.—Ποῦ εἶν' ἐκεῖνα, Φασουλῆ, τὰ δοξασμένα βράκια,
ὁποὺ ὁ νόμος Ἄλφα Ῥὸ κι' ὁ νόμος Ἄλφα Ξὶ
ἀνέδυσαν 'στὴν αἴθουσαν ὑπνωτικὸν ὀξύ,
κι' ἐνυστάζαν κι' ἐκούτσιζαν τὴν πλειονεψηφίαν
καὶ πᾶσα ἕδρα ευθυρά ἐπῆαζι σορίαν ;
Φ.—Πεθὼ πολὺ νὰ μυριεθῶ τὰς θέσεις δικαίρων...
καὶ μονοχὰ νὰ ὑσορκνθῶ τὰς ἕδρας τῶν ῥητόρων
ἐμέσως καὶ τὰ πρόσωπα 'μπερῶ νὰ διακρίνω,
ποιῷ εἰς αὐτὸ 'ρχάτευα καὶ ποῖος εἰς ἐκεῖνο.
Δὶν πρέπει νὰ σοῦ φαίνεται παράξενο πολύ,
ἐγὼ 'στὴ μύτη ξεπερνῶ καὶ κυνηγοῦ σκυλί,
ἐξύνας δὲ διὰ μακρὰς τὴν ὄσφρησίν μου πεῖρας
μονοχὰ μὲ τὴν μυρωδιὰ γνωρίζω τοὺς Σωτῆρας.
Αὐτὴν τὴν ἕδραν μύρισε, βρὲ Περικλῆ, καὶ κρῖνε...
Π.—Τὴν 'μύρισα...:
Φ.— Ἐκ τῆς ὑσμῆς εἰπέ μου τίνος εἶναι.
Π.—Ξέρω κι' ἐγὼ...
Φ.— Νὰ ξεραθῇς μ' αὐτὴν τὴν παλκομύτη...
δὲν εἰσκρίνεις τὸν μπαξὲ ἀπὸ τὸν νιρχύτη.
Τὴν μυτὴ δὶν 'στὴν ἔβαζαν 'στὰ κουτσυρά, ζευζέκη,
μήτε γιὰ λοῦσο μοναχὰ 'στὸ μούτσουνό σου στάκι...
Τὴν μυτὴ σοῦ τὴν ἔβαλαν νὰ τὴν μεταχειρίζεσαι
καὶ καθε λαπρόβλητον Σωτῆρα νὰ μυρίζεσαι,
ἀλλέως μένει ἄχρηστος, ὀχθέλου μπουνταλᾶ,
καὶ πέταξι την 'γρήγορα 'στῆς βούτσας τοῦ Μελᾶ.
Στάσου κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, τὴν ἕδραν νὰ μυρίσω
κι' ἐκ τῆς ὑσμῆς τὸν κάτοχον ἀμέσως θὰ γνωρίσω.
Ὢ ! ποῖα νῶτα, Περικλῆ, τὴν ζέσταναν ἐρέσμια !...
ἐκ ταύτης ἐνωτίσθημεν ῥωνὴν πκρηγορίας,
ἡ ἕδρ' αὐτὴ ἐβρίκωσεν ἐλπίδας σωτηρίας,
ἡ ἕδρ' αὐτὴ κατέσχυνε τὴν Ἕδραν τοῦ Ποντίρικος
καὶ ὁ' αὐτῆς ἡ τύπος μας κατέντητος μανίφικος,
τὴν ἕδραν ταύτην προσκυνῶ τὴν κιρκλὴν προσκλίνας,
ἡ ἕδρ' αὐτὴ ἐγύμνωσε τὰς ἕδρας τῶν Ἑλλήνων.

κι' αὐτοὶ πολλὰ τῆς γνώσεως παραφαγόντες ξύλα
ἐσκίπωσαν τὰς ἕδρας των μὲ τῆς ἐλιᾶς τὰ φύλλα.
Στὴν ἴδραν ταύτην τὴν σεπτὴν καθήμενος κι' ἐγὼ
πρὸς πᾶσαν μεταρρύθμισιν καὶ πρόοδον ὁρμῶ,
καὶ στρέφομαι, βρὲ Περικλῆ, μὲ στόμα πετασμένον
πρὸς τῶν ὀνείων τὸν καρπὸν τὸν ἀπηγορευμένον.
Στὴν ἴδραν ταύτην τὴν σεπτὴν ὅπως Ρωμηὸς καθίσῃ
αἰσθάνεται πὼς ἡ Ἑλλὰς προώρισται νὰ ζήσῃ.
Στὴν ἴδραν ταύτην τὴν σεπτὴν μοῦ ἔρχεται λιγοῦρα
κι' αἰσθάνομαι τὴν ἴδραν μου πῶς τὴν κιντᾷ φαγοῦρα.
Κάτσι καὶ σύ, συνοδοιπόρων σοφιὰν νὰ κελλήσῃς,
κατσα καὶ σὺ μὲ ὀνειστῶν τους ἴσιωσις νὰ 'μιλήσῃς.
Ἡ ἴδρ' αὐτή, ὅπου πολὺ βερύνει καὶ σημαίνει,
μοῦ φαίνεται, βρὲ Περικλῆ, πὼς εἶναι στεγεωμένη,
κι' ὅποιος Ρωμηὸς μακάριος εἰς ταύτην ἀκουμπᾷ
θαρρεῖ πὼς τὲ κατσχυρὸ ποταμὶ κολυμπᾷ.
καὶ μὲ στιρλίναις Ἀγγλικαῖς ἡ κάρα του πὼς ραίνεται,
μὰ τὸ ποτάμι τὸ χρυσὸ σιγὰ σιγὰ ξεραίνεται
κι' εἰς τέλμα μετεβάλλεται καὶ βορβορῶδες ἕλος
κι' ὁ κολυμβῶν εὑρίσκεται ξεβρακωτὸς 'στὸ τέλος.
Ἴδου κι' ἡ ἕδρα, Περικλῆ, πειρανεὺς Σωτῆρος...
εἰς ταύτην ἀναπαύεται τῆς Καρκκλοῦς ὁ ἥρως...
'στὴν ἕδραν ταύτην τὴν κλεινὴν ἂν ξαπλωθῇς, καλέ μου,
καταλαμβάνεις μέσα σου τὸ μένος τοῦ πολέμου
καὶ βρίσκεται τριγύρω σου βαρὺς ἁρμάτων κτύπος
καὶ τρέχεις ὡς ἀτίθασος κι' ἀκαμάντοπους ἵππος
ὅπου μὲ σύνεφα καπνοῦ στραδόνεντσι τὰ μάτια,
καὶ κάνεις τὰ γαλιὰ ἁπαρὰ καὶ τέχνας κομμάτια,
καὶ μὲ Βουλγάρους Τουρκόπες ἡρωϊκῶς τσακόνεσαι
καὶ γιὰ πολέμων τρόπαια καὶ πάλιν ξεβρακίνεσαι.
Π.—Καὶ τοῦτος λαοπρόβλητος εἰς τὸν καιρόν του ἦτον
καὶ πάλιν μέλλει νὰ γενῇ ἐκ τῶν λαοπροβλήτων.
Φ.—Εἰς ὁποίαν ἴδραν ἐκλεδῇ ἀπὸ τῆς ὁσὸ καθίσῃς
ἀπὸ κοπνοὺς καὶ φούμαρα μιγέλα θὰ μιθύσῃς
καὶ θὰ πετᾷς μετέωρος ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων.
κι' ἢ ὀνείων παγιωθὶν ἢ λάφυρων πολέμων
τὰς ἐξημμένας φρένας σου εὐθὺς θὰ συναρπάσῃ
καὶ τὴν γυμνὴν τὴν ἴδραν σου ἡ ὀζὲ θὰ σπασάσῃ.
Μὰ νὰ κι' ἡ ἕδρα, Περικλῆ, νέου Σωτῆρος τρίτου,
καὶ τούτου ῥήτορες δεινοὶ κι' ἀνὲρὸς λαοπροβλήτου...
τρίτον Σωτῆρα ἡ πατρὶς ἀρχίζῃ νὰ ἀλωσᾷ
καὶ νέκ ἐκκλησίαστσαι συστήματα χρυσᾶ,
κι' ἐλπίζομεν μὶ τὸν κιρὸν ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι
νὰ γίνῃ κότα μιὰ φορὰ κι' αὐτὸ τὸ κοπροπούλι.
Ἴδου καὶ τέταρτος Σωτὴρ... καὶ τοῦτος ὁ καυμένος
μὲ τὴν μιρίδα ἐμένε τοῦ τρίτου ἐνωμένος,
ἀλλ' ἦτε κριμα 'στὴν Βουλὴν τῆς ἐξαχαμένης γένιας
δύο Σωτῆρες, Περικλῆ, νὰ φαίνωνται σὰν ἕνας.
γιὰ τοῦτο ἐξεχώρισα κι' ἐκεῖνος μιὰν ἡμέρα
κι' ἀπῆκωσε μονάχος του ξεχωριστὴ πανηγέρα.
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔγινε γιὰ τοῦτονε ἄνω κάτω,
ἂν καὶ μ' ἐκεῖνον καὶ μ' αὐτὸ ἐλπίζῃ νὰ σωθῇ,
ἡ δὲ σκιὰ τοῦ Ἄγγλου Πὶτ τυχαίως ἐπλανᾶτο
καὶ σὰμ' ἀνθρώπου 'γύρισε νὰ μετενδυθῇ,
ὅταν κι' ἀπὸ τὴν Τρίπολι περιῆ τὸ Ἐγγλεζόπουλο
καὶ πρῶτον πρῶτον ἀπαντᾷ ἐμπρὸς τὸν Κωνσταντόπουλο,
καὶ ἔλεγε λέξι κὰν νὰ 'σῇ 'στὸν Τριπολίτη 'μπῆκε
κι' ὁ Τριπολίτης μὲ τὸν Πὶτ τὸν ὁμοβολὸ του 'βρῆκε.
Γι' αὐτὸ κι' ὁ Κωνσταντόπουλος, τὸν Πὶτ ἐντὸς βαπτῶν,
διακηρύττει πρὸς χαρὰν τῶν Ἄγγλων δανειστῶν
πὼς σκέπτεται μονάχος του ἀπὸ μιλοπατρίαν
νὰ ῥίξῃ πρὸς τιμὴν αὐτῶν σπουδαίαν μπατορίαν.
Ἴδου Σωτῆρες τέσσαρες πραγματικῶς μεγάλοι,
ἐκτὸς δὲ τούτων, Περικλῆ, καὶ τοῦ 'πάρχουν ἄλλοι,
μικρότεροι πρὸς τὸ παρὸν μὲ νιτσοῦν πτερά,
ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον ὄρνεα μὲ νύχια σουβλερά.
Π.—Ὅταν σκεφθῶ πὼς εἰς αὐτὸν εὑρίσκομαι τὸν τόπον,
ποῦ μαίνονται τὰ στόματα κλεινῶν ἀντιπροσώπων,
δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἔρχεται 'στὸ βῆμα νὰ προσβάλω
καὶ μίαν ἐπερώτησιν τοὐλάχιστον νὰ κάμω.
Φ.—Κι' ἐγώ, καῦμένε Περικλῆ, τὸ ἴδιο συλλογίζομαι,
μὲ πόθον δὲ ῥητορικὴν ἀνάπτω καὶ φλογίζομαι
καὶ μὲ πατρίδος ἔρωτα καὶ πατριωτισμὸν
κι' ὁρίγομαι τὸν ὕστατον Πρυτανικὸν λογισμόν.
Ἀκόμη μέν' ἡ μυρωδιὰ τῶν νηστικῶν των χνώτων,
ἀκόμη μέν' ἡ ζιστασιὰ τῶν φλογερῶν των νώτων,
ἀκόμ' ἠχοῦν τὰ σχήματα τῶν λόγων τὰ πρωθύστερα
καὶ πρὸς τὸν ὄρορον πετοῦν σὰν ἀγριπερίστερα
οἱ λόγοι τοῦ Πρωθυπουργοῦ κι' αἱ τόσαι του ἰδέαι,
παραπότε παρήγοροι, παράπατε σπουδαῖαι,
προσβάλλει δὲ τὴν ὄσφρησιν ἡ τόση βαρβατίλα,
ποῦ χύνει ἀγαλλίασιν μὲς 'στῆς ἀορίας τὰ φύλλα.
Ἐγὼ δὲ τώρα μελετῶ ἀπὸ τὸ βῆμ' ἀπάνω
τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν μὲ σοβαρὸ νὰ κάνω,
ἐτὺ δὲ λόγον ἀκριβῆ σὲ 'βλα νὰ ζητήσῃς
καὶ νὰ μὲ σπάσῃς, Περικλῆ, μὶ τὰς ἐπερωτήσεις.
Π.—Λοιπὸν ἀνέβα, Φασουλῆ, κι' ἀρχίνα τὴν παρλάτα.

—

Φ.—Ἂν ἔγιναν, ὦ Βουλευταί, τὰ πράγματα σκλάτα,
ἂν διατρίχωμεν καιρους πολλῆς ἀνωμαλίας
κι' οἱ φουκαράδες γεωργοὶ φωνάζουν τῆς Ἠλείας
πῶς δὲν τοὺς ἔμεινε παρὰς γιὰ ν' ἀγοράσουν σπόρους
καὶ ὅτ' αὐτὸ ἀναφορᾶς μοῦ στέλλουν διαφόρους,
ἂν δὲ κι' ἐγώ, ποῦ μοῦρχεται τοὺς γεωργοὺς νὰ εἴρω,
ὥσαν σπορεὺς ἐξέρχωμαι τὸν σπόρον μου νὰ σπείρω,
πλὴν δυστυχῶς ἐπλάκωσαν κατορμένα χρόνια
κι' ὁ σπόρος πέρτει σήμερα σὲ πίτρας καὶ κοτρόνια,
ἂν δὲ δίνκι τὸ σκαφος μας διεσκλεύουν δίκαι
μὰ λένε πῶς τὸ ὀνείων 'στὸ Τελωνεῖον εἶναι,
ἀλλὰ δὲν ἔχω χρήματα γιὰ νὰ τὸ τελωνίσω
κι' ἴσως 'στὸ τέλος, κύριοι, τὸ βγάλω λαθρεμπόριον,
καὶ τότε πιὰ τοὺς γεωργοὺς ἀφεύκτως θὰ ὀνείσω
κι' ὁ τόπος μυριόσπορον θ' ἀνοίξῃ φυτώριον.

—

Βεβαίως ἔλγες πρὸ καιροῦ μὰς σφίγγει τὴν ψυχήν,
τιναῦτον δὲ τὰ πίτκλα πολλοὶ ἐκ τῶν ἐμπόρων,
ὅμως τὰ πάντα, Βουλευτά, βαδίζουν κατ' εὐχὴν
κι' ὁ Λὲ τραπέζι ἔκαμε 'στὸν τιμηματάρχην Φλώρον,
κι' αὐτὸ ὀνλοὶ πὼς ὁ Τζὼν - Μπουλ ἀκομὰ δικόβλιπει
'στὸ κράτος τὸ μουρλούζικο καὶ πλούτον κι' εὐδία,
οὐδὲ θαρρεῖ πετρόεντα πῶς ῥύκαρούμεν ἐπῆ
καὶ δὲν ἀκοῦει παντελῶς τὸν λαλὸν Εὐταξίαν.
μηδὲ τοὺς ἄλλους ῥήτορας, ὅπου θὰ ζώσουν ὅλας.
γιατί κεντοῦν τὴν πίστιν μας μὲ τὸ κεντρὶ τῆς τσήκας.

—

Ἐκτὸς τοῦ Λόρδ, κύριοι, κι' ὁ ἰλιγατὴς ὁ Γάλλις
κι' ἐκεῖνος ὑπολήπτεται τὴν πίστιν μας μεγάλως,
κι' ἡ ἐκθεσίς του τὴν Φραγκιὰ θὰ τὴν ἀποδείξῃ
καὶ τὴν παραίκρινίνη μας καλὰ θὰ τὴν τηλώσῃ.
Κι' ἀφοῦ κι' οἱ ὁπὸ 'καταλάβαν 'στῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα
τὸ τί ἐστὶ βερίκκακο, τί σιόνη, καὶ τί βρώμα,
κι' ὁ ἥλιος μὰς ἐζέστανε τὴν ῥαχοκκαλιὰ των
δὲς δέσουν τὰ μπαγάζια των κι' ἂς πᾶν κι' οἱ ὁπὸ καλιά των.
ἐμεῖς δὲ χῶρις πρόσ αὐτοὺς πολλὴν θὰ χρειστοῦμεν
κι' ὡς Ἕλληνες εὐγνώμονες θὰ τοὺς εὐχαριστοῦμεν.

γιατ' εἶχαν γλῶσσα καὶ γιὰ μᾶς γλυκιὰ σὰν πετιμέζι
κι' ἐκάλεπαν ἐκ περισσοῦ τὸν Φλῶρο σὲ τραπέζι.

—

Ποτὲ μιὰ πόλις δὲν 'μπορεῖ νὰ στέκεται κρυμμένη
εἰς ὄρους ἀστρογείτονας τὴν κορυφὴν κειμένη,
κι' ὅμως ἐγὼ κατώρθωσα πολλοὺς νὰ καταπείσω
πῶς κρύβομαι μὲ μαστοριὰ 'στὸ ὀκτάχιλό μου 'πίσω,
ἂν ὅμως καὶ τὸ ὀνειων παραπολὺ βραδύνῃ
καὶ μιὰ γιὰ πάντα, Βουλευταί, 'στὸ Τελωνεῖον μίνῃ.
νὰ μὴ σᾶς καίγεται καρπὶ γιὰ τοῦτο, πατριῶται,
καὶ μὴ σᾶς μέλῃ κι' ὰν καῇ μιὰ πήτα ποῦ δὲν τρῶτε.

—

Ἂς λείψῃ γιὰ τὸ ὀνειων ἡ κακομοῖρ κουβέντα
καὶ συζητήσεις συνεχεῖς καὶ τόσα παρλαμέντα,
μὲ τέτοια τὸν πολύτιμο μὴ χάνετε καιρό,
ἀλλὰ τυφλῶς ψηφίζετε πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
καμμιὰν μεταρρύθμισιν τοῦ νόμου Καπ Ρὶ
κι' ἔρθρων ἀντικατάστασιν ἐκ' ἄλλων νεωτέρων·
ἂν δὲ πεθῆτε, Βουλευταί, ὑπόταν ἀποθανῆτε,
κι' εἰς σᾶς Σωτῆρων νὰ στηθοῦν κι' ἡρώων κινοταφια,
μὴ θέλετε γιὰ ὀνειον ποτὲ σας νὰ μανθάνετε
καὶ μελετᾶτε μονυχὰ τῶν νόμων τὰ ἐδάφια.

—

Καθόλου μὴ προσέχητε 'στὰ λόγια τὰ πειρᾶ...
ἀπὸ τὸ στόμα κόρακας θ' ἀκούσῃς μόνον κρᾶ.
Ἀκόμη δὲν ξεθύμανε ἡ πρὸς ἡμᾶς ἀγάπη,
ἀκόμη κόβονται γιὰ 'μᾶς Φιλέλληνες τρελλοί,
κι' ἂν τώρα εἰς ἀνώμαλον κατάστασιν ἐτράπη
ἡ πρότερον κατάστασις, ἡ τόσον ὁμαλή,
μὰ πρέπει νὰ συλλογισθῶν κι' οἱ ῥωμαῖοι
καὶ καθε πρωτοκάστορης μὲ κάθε πρωτοκαλφα
πῶς καὶ καμπόσα ῥήματα εἰς στρέ, εἰς βρὲ καὶ βρέ
τρέπουν εἰς χρόνους μιρεαὶς τὸ ἕβλιον εἰς ἄλφα.

—

Καθόλου μὴν προνέχετε 'στὸν καθε τσαλαβούτα,
ἀκόμη βλέπω βενθοὺς εἰς ὅλκις τῆς γωνιᾶς.
ἂν δὲ κι' ἡ πολυθρύλλητες Πιστωτικὴ τοῦ Σγούτσα
τῆς μπουκαπόρτικις ἄνοιξε νὰ ῥίξῃ κανονιαῖς,
ἂς ἠσυχάσῃ ὅτ' αὐτὰ κι' Ἀνατολὴ καὶ Δύσις
καὶ πάλιν δὲ σᾶς βιβλιώ πῶς θὰ πιρκο' ἡ κρίσις
σὰν σύνεφο διχθάτικο, ποῦ ῥιγνει μιὰ ψιχάλα
κι' ὕστερα μὲ τὰ τέσσιρα τὸ βάζει 'στὴν τρεχάλα.

—

Ἐμεῖς καὶ νόμους ἔχομεν καὶ Βασιλέα Καίσαρα
κι' ὑπὸ τὴν ὑπεράσπισιν του τραβᾶμε μὲ τὰ τέσσαρα,
καὶ σπανθρώπων ἔχομεν ἀτελέχη τραντάκτα,
ὑπὸ αὐτὰ ζιζῶν ἀπ' ἔξω τῆς λευθερίας τὸν σπόρο,
ἀλλὰ καὶ στέλεν ἔχομεν βαρβάτα θωρηκτά.
ποῦ πότε πᾶν 'στὴν Κούλουρη καὶ αὐτὰ πᾶν 'στὸν Πόρο.
Μὰ καὶ Ταμεῖα ἔχομεν καὶ Κεντρικοὺς Ταμίας
κι' ὁ πλεῦτος μας σκεπάζεται παντοῦ ἀναρανόν,
καὶ νόμους δὲν εἰσάγομεν περὶ αὐτονομίας
καθὼς ὁ Γλάδστων ὁ πολὺς περὶ τῶν Ἰρλανδῶν.

—

Ὑπάρχουν δὲ καὶ Πρίγκηπες περὶ τῶν θρόνων φίνοι,
κι' ἐκ τούτων ὁ Γεώργιος, τῶν θαλασσῶν ἐλέγχοι,

μέ μουσικά αἰσθήματα εἰς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη,
ἀφοῦ τελείως ἔμαθε νά παίζῃ μανδολίνον,
κιθάρα Τυρολέζικη τοῦ ἔκαμνε νά μάθῃ,
καί τοῦτο ἀνεπτέρωσε τούς πόθους τῶν Ἑλλήνων.
Οὐχ ἧττον καί τό στῆθος μου ἀπό χαρᾶν γεμίζει
ὅταν συλλογίζωμαι πῶς μετ' ὀλίγους μῆνας
μονον μέ τήν κιθάραν του τόν πόντον θά κομίζῃ
καί θά βουβαίνῃ τάν Ὀρφεύς τάς λιγυράς Σειρήνας.

—

Κι' ἅμα τήν Τυρολέζικη σπουδάσῃ μιά χαρά
τότε κι' ἐγώ πρός χάριν του θά μαθω ταμπουρᾶ,
καί δός του μιά κουρντίσματα καί νύχτα καί ἡμέρα
καί πατινάδες ὡραιοτατες θά ψάλωμε μαζί
σέ καβαλέτα Τράπεζα τοῦ κράτους κανενέρια
κι' ἐκ κάθε κανενέρικο μουρλοΐζω μαγαζί.
Καί τώρα σήκω, Περικλῆ, νά φέρῃς ἀντιρρήσεις
καί ζαλισε τήν ἔδραν μου μέ τάς ἐπιρωτήσεις.

—

Π.—Γιατί λειπόν, Πρωθυπουργέ καί θαυμαστέ Σωτῆρα,
μᾶς τακτικοπουφῆς γιά δάνεια καί μᾶς τά φέρνεις γύρα ;
γιατί Τραπέζας κυνηγᾷς μέ δίκαννο τουφέκι ;
γιατί τό νέο δάνειο 'στό Τελωνεῖο σείεται ;
γιατί κι' αὐτός ὁ μύστερ Λό ἐν μίσῃ πρωτευούσῃ
τόν Φλώρον κι' ἄλλους χάρτασε μέ δυνατό πασμπούσι ;
μά δέν μοῦ λές, Πρωθυπουργέ, γιατί παρακαλῶ
κι' ὁ Γάλλος Ροῦ δέν ἔβαλε τραπέζι σάν τόν Λό ;

—

Γιατί ν' ἀδειάζῃ, Λόρδε μου, ὁ κάθε κυμπαρᾶς ;
γιατί δέν βρίσκουν σήμερα κι οἱ γαμψοί σπόρας ;
γιατί ἐκεῖ 'στά Σέλωνα νά σοᾶζωνται ἀριστεῖα
καί μές 'στού Σγούτα τήν πιδιᾶ τῆς Μπόρσας πελληκάρια ;
γιατί καί μές 'στήν Τρίπολι μπαροῦσι νά μυρίζῃ
καί κόκορας κατάμωρος σάν κότα κακκαρίζει ,
Γιατί γερά δέν εἶσεται 'στόν θρόνον ὡραία ;
γιατί κι' ὁ στέλλες ἔρωγε ἀπό τόν Πειραιᾶ ;
γιατί κι' ὁ Πρίγκηψ φλίγεται καθάρκα νά σπουδάσῃ
πρός τιφύφι σπαρνόν, ἀχινῶν, ρορῶν καί κρακτσίλλων,
ἀφοῦ μπορεῖ καλλίτερα νά μᾶς δικακιδάσῃ
ἂν 'στήν σπουδήν τοῦ ταρπουρα ἐτιδεθῇ μέ ζῆλον ;
γιατί κι' ὁ Δημαρχος Μελᾶς ἐτάραξε τά πλήθη
κι' ἀπό τήν πρίν παρελθοῦσαν κατόπιν παρατιθῇ ;
γιατί συμβάντων πράγματα, ποῦ εἶναι νά σκεπάσῃς ;
εἰς ὅλ' αὐτά παρακαλῶ ἀρίσως ν' ἀπαντήσῃς,
ἀλλέως ὄρσι, Λόρδι μου, 'στ' ὑλίφο σου κελλάρο...

—

Φ —Θέλεις νά μαθῃς τό γιατί ;... γιά τόν κακό σου φλάρο.

—

(Ὁ Περικλέτος ἐκ ψυχῆς τόν Φασουλῆν συγχαίρει
κι' ὁ μπάρμπα-Μάνθες ἔρχεται μέ σαρωμα 'στό χέρι.)

—

Φ.—Ὦ μπάρμπα - Μάνθε, τῆς Βουλῆς ἀγαπητέ κλητῆρα,
ὁπού τά Ἰσοζύγια παρόνεις τοῦ Σωτῆρα,
μέ τας ἀγκάλας ἀνεωγας κι' οἱ ὗες σέ δεχόμεθα,
καί τώρα ποῦ τό πέρασες ἀργεῖ τό ἱερόν
ἐπίτρεψε κιμιᾶ φορά κι' ἐμεῖς νά τυπερχώμεθα
καί νά συνεφαζώμεθ' κλεισμένων τῶν θυρῶν.

—

(Ὁ μπάρμπα - Μάνθος σοβαρός τήν σκοῦπα του σηκώνει
κι' εὐθύς τους ὀρό Κικέρωνας τοῦ γένους μπκγλκρόνει,
κι' ἐκεῖνοι μετ' ἐξάλειες ἀναχωροῦν παλλῆς
καί ρίχνουν κάτω μέ κλωτσηκιά τό βῆμα τῆς Βουλῆς.)

Θερμόν εὐχαριστήριον
πρός ἀγνωστόν μας κύριον.

—

Τῶν ἐκ τοῦ Πύργου ἀγνώστων εὐχαριστοῦμεν φίλων,
ὅτι ἐνθουσιάσθεις μ' ἐν παρελθόν μας φύλλον
πινῆντα κι' ἑκατόν ὁρεχμάς μᾶς ἔστειλεν ὡς δῶρον
κι' εἰλικρινῆ κι' ἐκούσιον, καθώς μάς γράφει, φόρον.
Ναί μέν μᾶς εὐχαρίστησε τό δῶρον του κύτό,
γιατί μᾶς 'στό καιρόν μας δέν βρίσκεται λιγτό,
ἀλλά μᾶς ἐνθουσίασε ἀκόμη περισσότερον
τό φλογερόν του αἴσθημα, τῆς ὡραίας ἀνώτερον,
καί τώρα, ποῦ πᾶν αἴσθημα ψυχορραγεῖ κι' ἐκπνέει,
ὅταν πολίτας σώρρονας κι' ἰῆς τα καλά γινώσκει
ἀξίους τῆς ἀγάπης των ἐνίοτε μᾶς κρίνουν
κι' ἐρμηνευτήν τῆς γνώμης των μᾶς ἐνομάζουν ἄριστον,
καί μόνον μέ τους λόγους των πολύ μᾶς ἐνθαρρύνουν
εἰς τόν ἀγῶνα τοῦ *Ρωμηοῦ*, τόν ὕσκαλον κι' ἀχάριστον.

Καί ὀλίγαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τόν Θεσσαλόν ἀμύμονα γνωρίζετε Καρτσώνη,
ποῦ ἐμβρίθης περί πολλά καί ὄχι κουφακόνι ;
Εἰς τήν σχολήν τῶν ἰατρῶν κι' αὐτός δοκιμασθείς
καί κατά τήν ἐξέτασιν λαμπρός ἀποκριθείς
πανάριστον τήν ἄδειαν ἐκόμισεν ὡς γέρας
κι' εἰς Βώλον ἀνεχώρησε μέ τῶν σπουδῶν τό πέρας.
Γιά τοῦτο χαίρει κι' ὁ *Ρωμηός* κι ἐπαγγέλλεται 'στόν Κύριον
νά ὦσῃ πάν τι ἐφρτόν 'στόν νίον Πεδαλιέριον.

—

Ὁ Τζούγας ὁ καὶ Μιχαήλ, σωστός Ἀσκληπιάδης,
κι' ὁ συντροφός του ὁ Κωστῆς ὁ Ἀθανασιάδης,
πολύ νοήμονα παιδιά κι' εἰς ὅλα τῶν εὐχάριστα,
διάκτορες ἰατρικῆς ἐβγήκαν μέ τό Ἄριστα.

—

Ἀμέσως τώρα ὁ καθεὶς πρός ἀγοράν δε τρέξῃ
τοῦ περιφήμου Λεζικοῦ τοῦ Γεωργίου Φέξη,
ὅπου λαμπρόν ἀνοίγεται πρός πᾶσαν γνῶσιν στάδιον,
τριάντα πίντε δέ λεπτά τιμᾶται τό φυλλάδιον.

Ὁ Ῥωμηός γνωστόν σᾶς κάνει — πῶς 'στό σκῆτι μου ἀνέβη,
'στήν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπό τοῦδε συνοικεῖ.
μέ ξενοτοχεῖο Ζεύη, — ὀρῷ 'στό λάδι τραῖς 'στό ξύδι,
μέ Χαμεῖον μέ μιᾷ μάνδρα — μί μεγάλ' ἀκεδομή,
καί μιᾷ χήρα ἔχουι ἔνδια, — πού τσαν ἔλυτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνναρο τῆς καλῆς, ὁδός τοῦ Προαστείου κονιορτός πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θά ζονραλάνῃ τούς Ρωμηούς ἀχρεία.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τήν ἐδόμαδα — μόνον μιᾶ φορᾶ θά γράφῃ,
κι' ὅπου ἔχω εἰπωνόδα — κι' ὅπισε μού κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά ἔχωμεν — γιατί λεπτά δέν ἔχομε.
καί 'στούς Ἀθηνῶν τήν πόλιν — καί εἰς τήν ἐλληνάδαν,
καί εἰς τήν Ἑλλάδα ὅλην — ὅχως νάζῃ κι' ἀνησυχῇ.
Συνδρομή γιά κάτε χρόνο — **ὀκτώ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιά τά ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καί 'στό χέρι.**
Κι' ἄν φύλλα ἐν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅπερος τόν παρά δέν δίδει — θά τόν σάζ μάρκα φιλί.
Γράμματα καί συνδρομαί — ἀπ' κάθεδεν ορίς ἐμί.
Γιά τή πέρα καί τή μέρα — κάτε φύλλα μιᾶ δεκάρα.

Τοῦ μηνός Μαρτίου ἴξη,
κάποιο δάνειο θά ῥέξῃ.

Ποίντος τετρακόσα σύν εἰκοσιτρία.
γιά τόν Θεοτόκη τόση φαδαρία.

Ὁ Γεωργάκης Θεοτόκης ὡς ἱππότης σεβνταλῆς
κι' ὁ μεγάλος ἱπποκόμος Σάντσο-Πάγχας «Φασουλῆς.

(Ὁ Θεοτόκης ὁ μακρύς, ἡ νοστιμιὰ κι' ἡ χάρις,
εἰς ἴναν Ἀχαμνόντα βαρβάτο καβαλλάρης
'στές ἀπεράντους τριγυρνᾶ τῆς Λούτρας πενωπούς
ἔχων 'στόν νεῦν του σχέδια μεγάλα καί σκοπούς,
κι' ὁ Φασουλῆς ὀπίσω του, χωρίς μιλιά νά βγάνῃ,
καβάλλα 'στήν γαϊδοῦρα του τόν Σάντσο-Πάγχα κάνει.)

—

Θ.—Κοῦμπε Σάντσο-Φασουλῆ, πῶς ἤλθαμ' ἐδῶ πίρα ;
Φ.—Γιά δάνειο μας ἐστείλαν ἐδῶ 'στήν Ἐγγλιτίρα.
Θ —Τί λές ; θά τό 'πετίχωμε ;
Φ.— Χωρίς ἀμφιβολία
πολλή φιγοῦρα, κόντε μου, θά κάνῃς 'στήν Ἀγγλία
κι' ὅλ' οἱ Τζών-Μπούλ πρός χάριν σου θά γίνουν ἄνω κάτω,
ὅταν σέ 'δοῦν ξαρκιανό, λιγνό καί ντιλικάτο,
γιατί δέν ξέρουν, κόντε μου, ὡσάν ἐμᾶς κι' ἐκεῖνοι
πῶς ὅλην τήν ωχρότητα λεπτῆς ἀδυναμίας
εἰς τῶν σιδηρόδιων τήν χρωστεῖ τό φλογερό κομίνι,
μά θά θαρρεῖν πῶς ἐκ παλλῆς πρεβάλθε βουλιμίας.
καί τότε καθε δανειστῆς κι' Ἐγγλίζος βαγαπώντας
ἔτσι θά 'κῃ ἀφοῦ κι' αὐτός, ποῦ λέγεται καί κόντης,
μές 'στό Λονδῖνον ἔρθασε μέ Δόν-Κισσώτου χάλι
κι' ἔχει μιᾶ μοῦρη κίτρινη ὡς εἶδος καλκαμπόνι,
φαντάσου πιᾶ τί μούτσουνα κι' ὀχείνια θἄχουν ἄλλοι,
ὅπου δέν εἶναι κόντηδες καθώς τόν Θεοτόκη.
Αὐτά θά 'πούν, ἀφέντη μου, κι' ἐξ ἑλπιμοσύνης
ἀμέσως τόν μεγάλον των θ' ἀνεῖξουν κορδανέ
πρός σέ τόν ἀντιμεύτσουνον τῆς ψωρο-Ρωμηοσύνης
καί σάτε σιᾶ θ' ἀπλώσωμε 'στόν ἥλιο τρακτσέ.
Καλά τό συλλογίστηκε ὁ Λόρδος καί Σωτῆρας
ἰσίνε τόν ξερακιανό νά στείλῃ ἐδῶ πίρα
γιά νά κτυπήσῃς ὁυνατά τῶν ὁυνατῶν τσες θύρες
καί τήν αὐθυαμίαν μας οἰκειρ' ἡ Ἐγγλιτίρα.
Καλά ὁ Λόρδος σ' ἔστειλε 'στήν γῆν τῆς Λορδοσύνης
γιά νά γυρνᾷς μέ τόν ντορβᾶ τῆς ἐλεημοσύνης,
κι' ὅπερος Μυλλόρδος παρελῆς τήν κατατζιά σου βλέπει
εὐθύς τῆς ὀρᾶ χειρούκλεις του νά χώνῃ μές 'στήν τσέπη.
Κτύπα τους τους κανάγηδες ἀπάνω 'στό στομάτ
κι' ἀν Λόρδοι ἐγεννήθησαν μέ λίρας θησαυρό,
μά κι' ἀπό μᾶς, ἀφέντη μου, ἐδέν λείπει κοντσίλιι,
ἀλλ' ὅλα ποῦ δέν ἔχομε ποτέ μας χαρτζηλίκι.
Κλύπα τους τούς κανάγηδες καί πάρτους τόν ἀέρα...
δέν ἤλθαμε γιά χωρτά κι' ἐμεῖς 'στήν Ἐγγλιτίρα,
καί πρέπει ν' ἀποδείξωμεν 'στούς Ἄγγλους τούς χαλίδες,
ὅπού ποτέ γιαβάσικους δέν τίνουν ναργιλίδες.
πῶς ὁ Θεός ἐχάρισε σ' ἐκείνους τούς παχιάς
γιά νά ζανείζουν τούς Ρωμηούς σάν εἶναι φουκαράδες.
Ἐμεῖς ἐγεννηθήκαμι γιά ὄζζα μουσκά
κι' ἂν εἶναι τά Τσελιά μας παράπατε πτωχά
ὀφείλει κάθε πλούσιος τήν ὀζζαν νά ἀκνιζῇ
χωρίς ἐμᾶς τά τέκνα της νά πολυβασκνίζῃ.
Πρέπει νά τύχουν γιά τιμή μιγάλη καί χαρά των
πάν μᾶς γλυτώνουν, κόντε μου, ἀπό χρεακοπίαν...
ἐμεῖς μέ τῆς δαρνόλιαις μας κι' αὐτοί μέ τόν παρά των
ὠθοῦμεν τήν ὑφήλιον πρός τήν ἰσορροπίαν.

Αὐτοὶ μὲ τόσην συνεργὰ νὰ τρῶν χρυσᾶς στιρλίνας
κι' ἐμεῖς μὲ τοῦτ' ξαστερὰ, κατακαημένε κόντε,
Ἀγοιργούρακες ἀστοὺς ἐντιρικοὺς νὰ νοιώθωμαι σωλῆνες
κακὶ νὰ μὴν ἔχωμε λεπτὸ νὰ ξύσωμε τὸ δόντι!
Ἄκους ἐκεῖ... στὴν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα νὰ πατοῦν,
ἐκ τοῦ πλησίον τῶν Ρωμηῶν τὴν δόξαν νὰ κυττοῦν,
μὲς 'στὴν λιακάδαμας τὸ φῶς ἀπλησιωτὶ ν' ἀπλώνωνται
μὶ νέφη σκόνης ἱερὰς κι' ἰνδόξου νὰ τυρλιώνωνται,
μὶ Περθενῶνον μάρμαρα κι' αὐτοὶ νὰ συγκινοῦνται,
κι' ἐν τούτοις τοὺς παρὰδες των εἰς τοὺς Ρωμηοὺς ν' ἀρνοῦνται
καὶ νὰ τσλμοῦν νὰ μᾶς ζητοῦν τὰ δάνεικά των 'πίσω...
κτύπα τους τοὺς κανένηδες... κι' ἐγὼ θὰ τοὺς κτυπήσω,
γιατὶ τὸ παρεξήλωσαν ἀλήθεια εἰ γαϊδάροι...
πρέπει νὰ τοὺς κτυπήσωμε, ἀφέντη, τὸ πιδάρι,
πρέπει νὰ ἐπιτρέψωμεν ἀμίτι μωαμέτι
νὰ μᾶς δανείσουν κάτι τί σὶ τοῦτο τὸ σεκλέτι,
ἀλλοιῶς ἂν δείξουν καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς κόντε-Ρτπανακκῆδες
ἰσχατην περιφρόνησιν οἱ Λορδοὶ τῆς Ἀνάσσης.
τότε κι' ἐμεῖς 'στὴν Λόντρα των νὰ μείνωμε μπαστάκηδες
κι' ὡς Λορδοὶ νὰ πεζεύωμε ξηροκαμπίας πάσης,
καὶ νὰ τοὺς 'πούμε φανερὰ γιὰ νὰ τοὺς συγκινήσωμαι :
«Βρὲ Λόρδοι ἀριδότιμοι καὶ πλουμπαστικαράδες,
δόξαν κι' ἐμεῖς Ἑλληνικὴν σὲ σᾶς δὲν θὰ δανείσωμε,
ἂν πρώτα δὲν δανείσετε 'στὸν Λόρδο μας πικράδες.
Χέρι μὲ χέρι, τον πικρὸ μὶ δόξα ν' ἀνταλλάξωμε
κι' ἐμεῖς ὡς κύρην ὀρθὰ μοῦ τὴν λίρα θὰ φιλάξωμε.
Σεῖς πάντα τὸν περίφρονο μέρα καὶ νύκτα τρῶτε
καὶ γιὰ τὴν φτώχια τῶν Ρωμηῶν δὲν πέρνετε χαμπάρι,
κι' ἐμεῖς μορφῆς ἐλεεινῆς ἐχρίσθημεν ἱππόται
κι' ὁ Λόρδος μας γιὰ ἐάνειο κοντεύει νὰ κρεπάρῃ.»
Ἐμπρὲς, κυρᾶγιο, Ὑπουργὲ καὶ φτιρε τῆς Κερκύρας...
καλὰ τὸ συλλογίστηκε ὁ κύριος Σωτήρας
'στὴν Λόντρα ν' ἀποστείλῃ σὲ ξηροκαμπὶ μου κόντη...
Σωτήρας τετραπέρατος καὶ θκιματτὰς τζιοντὶ
Θ.—Δὶν ξέρεις τί συμπαθιαν, βρὲ Φασουλῆ, ποὺ μοῦχει...
καὶ τώρ' ἐς δόξαμε τί θὰ 'πὶν τρκνοὶ κυρὰλαιοῦχοι.
Τσχα κι' ἐμας θὰ λυπηθοῦν τῆς Λόντρας τὰ ζαγαρικα ;
ταχα θὰ πὶσ' ἡ λίρα τον μὲς 'σε' δόμια μας τκγαρικα ;
τάχα θὰ γκνοῦν, Φασουλῆ, τοῦ Λόρδου μας οἱ πόνοι ;
τάχα θὰ σιγουραρώμεθ ὁρὸ χρόνων τὸ κεντόνι ;
Ἀχ! λίρα μου, στερλίνα μου, ψυχή μου, περδίκα μου,
τάχα θὰ σ' ἀγκαλιαστοῦνε τὰ χέρια τὰ δικά μου ;
τάχα τα πλοια βασκοῦν καὶ τὰ πολλὰ κοντσέρκα μας
ἐὰν θὰ σὲ ξαναφέρουν καὶ πάλι μὲς 'στὰ χέρια μας ;
Δὲς μου κυρᾶγιο, Φασουλῆ, καπακιάμενε Σάντσο...
ἐὰν ξέρεις πῶς μου φαίνεται καὶ τοῦτο τὸ ρωμάντσο,
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα 'στὴν Λόντρα νὰ βαθῶ.
καὶ τὸ ἀ τὶτ μὲ δανειστὰς Ρετσιλὸ ν' ἀνταμωθῶ.
Γιὰ κύτταξε πῶς μᾶς περνοῦν τὰ ζῶα μας ἀργὰ
ἀπὸ τας τόσον σκοτεινὰς τῆς Λόντρας στενωπούς,
ἐνῷ πρὸς νέους ἔρωτας ἡ φυσις μας ὀργᾷ
καὶ 'στὰς Ἀθήνας γίνεται κυνηγὶ Ἀλεποῦς.
Φ.—Ἀλλήθεια δὲ τὴν ἔπιασα ὁ Περίγκηφ ὁ Νικόλας,
παρακολὺ ὀνειροφιλὴς, παρακολὺ φιλόλας.
Στὸν Περίγκηπα τὸ τρόπαιον τῆς Ἀλεποῦς ὀνήσει
κι' ἀριβολίαν, κόντε μου, μὴν ἔχῃ ἐλαχίστην
τὸ πῶς ἡ ἀπροσδόκητος τοῦ Νικολέου νίκη
θὰ στερεώσῃ κατ' αὐτὰς τὰς σαλευθείσας πίστεις.
Δὲν ξέρεις σὰν τὴν ἔπιασε χαρὰ ποὺ τὴν ἔπρεπε
καὶ μονοχῆς, ἀφέντη μου, καθ' ἑαυτὸν ἐψέλλισε :
«Ἐ! τώρα πιὰ τὸ δάνειον τελειόνει τοῦ Σωτῆρα»,
καὶ τῆς πατρίδος ἀοξῆς μας τὰς δάφνας διεσείλισε.
Χωρὶς συγκίνησιν γι' αὐτὸ ὅτι ἔμεινε καυτὴς,
γιατὶ ἂν τὴν ξεναπικνε ἡ Κτὶν ἡ Βαρωνὶς,

μπὶτ κευνενέζες οἱ Ρωμηοὶ 'στὸν κόσμον θὰ ἐφαίνοντο,
συκοφαντίσει δὲ γι' αὐτοὺς πολλοὶ θὰ ἐψυραίνοντο.
Θ.—Μεγάλως μ' ἐνθουσίασες μ' αὐτὴν τὴν ἀγγλίαν,
θὰ συχνιτήσῃ δέ πολὺ καὶ τὴν σκληρὰν Ἀγγλίαν.
Τὸ σαΐκιμα τῆς Ἀλεποῦς μοῦ φαίνεται σὰ ὄνειρον
κι' ὡς ἀπαρχὴν τῶν μελλουσῶν εὐτυχιῶν τὸ κρίνω.
κι' ἀφοῦ ἀργόνει πρὸς ἡμᾶς νὰ λάβῃ τὸ βρωμοδάνειον
ἔπρεπ' ἐμεῖς, βρὲ Φασουλῆ, νὰ πᾶμε πρὸς ἐκεῖνο.
Φ.—Πᾶμε λοιπὸν τῶν δανειστῶν τῆς φάτσας ν' ἀντιρρίσωμε
κι' ἐμπρὸς των γονατίζοντες μὲ πόνο νὰ ἐκφρύσωμε,
πᾶμε κι' ἐμεῖς νὰ κλάψωμε τὰ χάλια τὰ δικά των.
πᾶμε νὰ ἐξελίξωμε τὰ οἰκονομικά των,
πᾶμε νὰ δοῦμε ἂν κι' αὐτῶν τῶν Λόρδων τὰ τιρτίρια
εἶναι 'στὸ Δοῦναι καὶ Λαβεῖν μὲ τὰ δικά μας ταίρια.
Θ.—Ἂν δὲν δανείσουν τίποτε τί φῖδι θὰ τους φαγῇ!...
Φ.—Γ! αὐτὸ τὸ νέον δάνειον ἰσχίσαμε πελάγη
καὶ λαγκαδιαῖς διαβαίνομε καὶ ἀρστελλόμε ἔρη
καὶ σὰν ἀρχαῖοι τὸν ντουνιὰ γυρνοῦμε σταυροφόροι,
ἀλλ' ὅμως, ἀφεντάθεμπε, ὑπομονὴ λίγκει,
κι' οἱ δανειστὰ θὰ σεβασθοῦν τὸν ταλαιπὴ Γεωργάκη
Θ.—Ἔρχου λοιπὸν ὀπίσω μου μὶ θάρρος καὶ μ' Ἀπίδι
σηκώνω τὸ κοντάρι μου καὶ κρούω τὴν ἀστιδόν...
ἐλάτε σεῖς οἱ δανειστὰ γιὰ νὰ μὲ προσκυνήσετε
καὶ θίλοντας μὴ θίλοντας τὸν κόντε νὰ δανείσετε...
πραμιρίστε ὅλοι σας... σᾶς 'μπῆκε 'στὸ φευδῶνε...
εἰς τοῦ κομψοῦ μου σκαρπινιοῦ σᾶς γράφω τὸ τακεῖνο,
κι' ἂν ὁ πολὺς ὁ πλοῦτος σας τοσοῦτον σᾶς ἐβλάκωσε
ὥπτε νὰ μὴν ψηφήσετε κι' ἐμὲ τὸν τσιλιτῆ,
ὦ! συφορᾶμας καὶ κακὲ μεγάλο ποῦ σᾶς 'λάκωσε...
δικό σας τὸ ριντίκολο, δικὴ σας ἡ 'ντροπή.
Ἐγὼ καὶ δίχως δάνειον τόνομέ μου δὲν χάνω,
θὰ μείνω κόντες Γ' πουργὸς καὶ μὲ τὸ παρακάνω
καὶ θὰ πατήσω πσιλαπῆς σὲ τὰ πατρῶα ἐδῆ...
ἀλλὰ τί βλέπω, Φασουλῆ... μιὰ νόστιμη Μυλλκιΐδη.
Φ.—Τῆς Λαΐδις τώρκ, κόντη μου, παρκίτα κατὰ μέρος...
προσκυνήσῃς πρὸς τὸ πκρὸν νὰ μὴ σὲ φλέγῃ ἔρως
Θ.—Μὲ κύταξέ την σὶ κομψή, τί πιτκατή, τί νία!...
Φ.—Μέγεν τὸ δάνειον γιὰ σὲ ἂς εἶναι Δουλσινία,
κι' ὅταν ἐκεῖνο μιὰ φορὰ μὲ τὸ καλὸ τελειώσῃ
κάθε σεβντᾶς, ἀφέντη μου, ἂς ἔλθῃ νὰ σὲ λησῃ.
Θ.—Ἀκίσως μ' ἐπυρπόλησαν τὰ σωθτὰ τῆς Ἀγγλίδος...
ἴσως φυσεῖ παράσημον τῆς ἐπιτονατίδος.
Φ.—Ὅσι συνὲς κι μάλ ἐ πάνς, κόρμι μου λιγερό.
Θ.—Ἀμόρε θέλω μετ' αὐτῆς ν' ἀρχίσω φλερτάρο.
Φ.—Μὴ τοῦ δανείου λησμονῇς τὴν σοβαρὴ ζουλιὰ
Θ.—Παιδὶ εἶναι τοῦτος πεῦχετει μὲ μιὰ χαντρὴ κεζιὲ;
Φ.—Ἴσως καινένας δανειστὴς καὶ κάλτσα τοῦ ἔμβαλλε.
Θ.—Ὠσὰν γνωστὸς μοῦ φαίνεται...
Φ.— Δὲν τὸν γνωρίζω ὅλως.
Θ.—Θαρρῶ κι' κύτος πῶς κυνηγᾷ ἐκεῖνην τὴν γυνεῖκα.
Φ.—Ἐ! σὺ μὲ τὴν γοντρὴ κειλιὰ, ἐδῶ 'μπροστὰ μας ἐτσαι
κι' ἂν εἶναι γέννημα ἀληθῶς πολιτισμένου κόσμου
ἢ τὸ πουγγὶ του 'γρήγορα ἢ τὴν ζωὴν του δὲς μπρὸ.
Ἀλλὰ τί βλέπω :... φοῦ! πακπαί!... δὲν ἀπατῶμ' εἰκάζω
ὁ Σγούτας εἶναι, κόντη μου...
Σγ.— Ἐγὼ μοι ὅλες κι' ὅλες.
Θ.—Μὰ δὲν μᾶς λὲς πῶς ξέπεσες καὶ σὺ 'στὴν Ἐγγλετέρα.
Σγ.—Ἔτσι γιὰ διατρέξαι καὶ καθαρὸν ἀέρα...
ἀμμὶ καὶ σεῖς ;
Φ. Μας ἐστειλαν τὸν Ρετσιλὸ νὰ δανεισωμι.
ἀέρα δὲ καθουρδιστὸν νὰ ψιλοκοπανίσωμε.
Σγ.—Τότε λειπὸν γιὰ τὸν Θεὸ δανεῖσετε κι' ἐμένα.
Θ.—Ἀργότερα θὰ λάβωμεν φροντίδα καὶ γιὰ σένε.
Φ.—Εἰς ὅλους τοὺς μουρλοὺς τοὺς δὰ δώσωμε βοήθεια.

Σγ.—Πῶς πάνε τῆς Πιστωτικῆς ἡ μετοχαὶς ἐλθέρα ;
Φ.—Ἂν ἀφαιρέσῃς τὸ μ ε τ ὁ, ἀφήσῃς δὲ τὸ χ α ῖ ς,
θὰ νοιώσῃς τῆς Πιστωτικῆς πῶς πᾶν ἡ μετοχαὶς.
Πλὴν μὲ χαρὰν παρατηρῶ πῶς δὲν ἀδυνατίζεις
κι' οὐδὲ γιὰ τῆς Τραπέζης σου τὰς μετοχὰς σαστίζεις,
εἶ ἐναντίας σὰν νὰ τρῷς γιὰ πάντα κουκουναρι
παχαίνεις, καρδαμόσεσαι, καὶ γίνεσκι μαναρι.
Θυμᾶσ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς καὶ χρόνους περασμένους,
ποῦ τοῦ Φαλήρου γήπεδον ἐχέρτες κι' ἐμένα,
ποῦτρεχεν μπρὸς κκὶ πίσω σου λεγῆς λεγῆς τσκκίστρκις
κι' ἡ πριμαντόνκις τοῦ Βωβίλλ κι' ἡ τὶς καλαῖς κορίστρκις,
ποῦ μία κι' ἄλλη ἀνάβε γιὰ σίνκ σὰν ἀκδὶ
κι' ἀλαμπρατσίτκ 'γυρίζες μετὰ τοῦ Μακρυδῆ,
καθὼς ὁ Κάστωρ ἄλλοτε μετὰ τοῦ Πολυδεύκη,
καὶ καθ' τόσ γεύματα, ξεράντωμα καὶ ζεῖαι,
κι' ἰφώναζες «μωρὲ παιδιὰ, σκοτούρκις νὰ μὴ βάζετι,
μηδὶ περὶ τῆς ἀβριεν καθέλου νὰ τυρβάζετε ;»
Θυμᾶσαι ποῦ περίφρυδος ἡ Μπόρκ σ' ἐπροσκύνει
καὶ τὴν πληθὺν τῆς ἀγορᾶς ὁ Σγούτας συνεκίνει ;
θυμᾶσαι πούσουν μιὰ φορκ τῆς μόδκς Τραπεζίτης
καὶ τόσομά σου 'βούζε 'στῆς Μπόρκας τὸ παζάρι,
καὶ καθὼ ντιστεγκὲ κυρὰ σὰν ἔρωγες μαζί της
δὲν ἔπαυε γιὰ τὴν τιμὴ 'στῆς ἄλλαις νὰ πωζέρῃ ;
Μὰ τώρκ πᾶν τὰ γεύματα, κρασιὰ, σαμπάνιαις, μπούραις,
καὶ γιὰ τὴν Λόντρκ, Δημητρὸ, τὸ φρόνημά σου 'πῆρες...
πάνε κι' ἡ τόκκις τοῦ σωρμοῦ σκαρδόπιστκις Σινδόρκις,
τὰ λούσα, τὰ κερδώματκ, καὶ τὰ Χρηματιστήρκια...
πῶς σὲ λυποῦμαι ἀληθῶς .. ὦ τέρπρα, ὦ μόρες !...
ἐπῆρκ πρὸς ἀνάγκην μου 'στοῦ Χὸρν τεφρδευτήρια
κι' ἐφέμνοντο 'στὰ ῥάρια των, παγκίρη μου πτωχέ,
τῆς δυστυχοῦς Τραπέζης σου σχισμένκι μετρκχαί,
κι' ἐγὼ μὲ δάκρυα ὀηὸ τρεῖς 'ξεκρέμασ' ἀπ' τὸ ῥαρὶ
κι' ἐβάλκπκα κγιὰ κύττκξε ἡ μοῖρκ τί μᾶς γρκφεῖο.
Ἐρίτος ἀπεράσκνεν ὥλ' οἱ τρκνοὶ παγκίρηδες
οἱ πρῶτοι καὶ καλλίτεροι νὰ Βγοῦνε κανενκίρηδες.
Σγ.—Μὴ μ' ἀνακέρῃς τὰς πληγὰς κι' ἂν οὐ πκικτεῖς μὴ παίζῃς.
καὶ χαριτισμκτκ πολλὰ 'στοὺς φίλους τῆς Τρκπέζης.
Καὶ τωρ' ἀφήσετε κι' ἐγὼ νὰλθῶ κκόλουθός σκς
κι' ὑπάσχομκι σὶ κκθὲ τί νὰ τρίχω βοηθὸς σκς.

Φ.—Ἐκεῖ ποῦ πᾶμε, Δημητρό, νὰ δώσωμε πκράδες
δὲν πρέπει νἄχωμε μαζὶ ἀνθρώπους κοιλαράδες.
Πρέπει νὰ πᾶμε κίτριοι κι' ἰσχνοὶ σὰν μποκαλιάροι
κκὶ γιὰ σουδάρια τεκρῶν ὁ Ρότσιλδ νὰ μᾶς πάρῃ.
Ἂν ἤθελες νὰ τιμηθῇς μ' ἐμᾶς τοὺς ὀηὸ σὰν ὥρκς
κκὶ μᾶς 'στὴ Λόντρκ μόνος σου νὰ μὴν περιπλανᾶσαι,
ἢ σὰν κι' ἐίνκ ἔπρεπε νὰ κκτκντήσῃς τσίρος
ἢ κἂν κκὶ σὺ φηλόλιγνος κκθὼς τὸν κόντε ἔδωκε.
Κκὶ μκθὲ, φίλε Δημητρὸ κι' ἰξόριστε πκγκίρη,
πῶς σήμερκ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς τὸ πάχος δὲν συμφέρει,
κι' ὅτκν κανένκς δκνειστὴς εὑρίσκεται 'μπρκτά σου
κκὶ σ' ἐρωτᾷ περίεργος τὴν ἐθνικότητά σου,
ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ τοῦ λὲς Ρωμηὸς πῶς εἶκσκι πούρκς,
πῶς αἷμκ μὲς 'στὰς φλέβκς σου Ἑλληνικὸν πηδᾷ,
ἀλλὰ νὰ λέγῃς 'Ιτκλὸς πῶς εἶσκι τροβκδοῦρκς,
ἢ πλάνης Ἀμερικανὸς ἀπὸ τὸν Κκνκδκ.
Σοῦ ὁμιλῶ μετὰ σπουδῆς κι' ἀνάγκη νὰ φροντίσῃς
μὲ κάθε κοῦρκ 'γρήγορκ κκὶ σὺ ν' ἀδυνατίσῃς,
γιατὶ μ' αὐτὸ τὸ πάχος σου, κκθὼς κκτκλκμβάνεις,
εἰς ὅλκ μκς τὰ σχέδικ πολλὴ χκλάστρκ κάνεις.
Σγ.—Δὶν σ' ἐννοῶ...
Φ.— Ἀργότερκ πιστεύκι νὰ μὲ νοιώσῃς
κκὶ τότε γιὰ τὸ πάχος σου πικρὰ θὰ μετκνοιώσῃς.
Θ.—Ὀρεβοὰρ, ὀριβοὰρ... Ἰδοὺ νὰ φιληθοῦμε.
Σγ.—Πιστεύω πῶς ταχύτκτκ θὰ ξκνκντκμωθοῦμε...
κκὶ τώρκ, φίλε Φκσουλῆ, γιὰ νὰ μ' ὑποχρεώσῃς
τὸ σπῆτι τὸ Φκληρικὸ εἴθις νὰ μοῦ πληρώσῃς.
Φ.—Πουγγὶ κκινούριο 'γρήγορκ νὰ ῥάψῃς, Δημητρό,
κι' ἀρζὰν κκντὰν τὸ χρέος μου ἀμέσως σοῦ μετρῶ...
περίμενέ με κι' ἔρχομκι... ἀλλ' ὁ κκιρὸς ἐπείγει.
Θ.—Τὸν κύριόν σου, Φκσουλῆ, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲν ἔγει.
Φ.—Ἄλλος γνωστὸς δὲν πεῖρκτεῖ ἐν μέσῳ τοῦ ὠκεκνοῦ.
Θ.—Εἶδες ἀλήθκικ, Φκσουλῆ, τί ἔγρκψε κι' ὁ Ρούι ;
πῶς τῆς Ἑλλκδος κκτ' αὐτὰς ἡ πίστις κκτκῤῥεῖ
κκὶ μήτε τὰ μισὰ της τὰ κὰν δὲν θὰ πληρώσῃ χρέη
Φ.—Ἀδύνκτον γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ὁ Ροὺ νὰ γκῤῥᾷ τίτεια...
θκῤῥῶ τῶν φίλων Γ' ιρμκνῶν πῶς εἶνκι κκμπαΐτκ.
Εἰς ἕνκ φύλλο τἔγκῤῥᾷκν, ποῦ βγκίνει 'στὴν Φρκγκκρούρκ,
ἀλλ' ὅμως τὰ διέψευσεν αὐθεντικῶς ὁ Ρού,

κι' ἐξήλθεν ἀσπροπρόσωπον τὸ κράτος κἀν γιακοῦρτι
ἀπὸ ψευδεῖς διαβολὰς καλάκεμο μιαροῦ.
Θ.—Εἶπα κι' ἐγὼ πῶς εἰμπορεῖ πλήρως νὰ μᾶς ὀβρίσῃ
κι' ἀδίκως γιὰ μουγλουζῆδες νὰ μᾶς κατηγορήσῃ
ἕνας φιλέλλην ἐλεγκτὴς καὶ μορφωμένος Γάλλος...
Φ.—Καλὲ τί λόγγες!... βίβακκ... Ἑλλὰς σοῦ λίει ἄλλος.
Οἱ Γάλλοι κάντα σύμμαχοι καὶ φίλοι μας μαγκάλι
προθύμως προστρέξθησαν νὰ μᾶς δανεισοῦν ἕλει,
ἀλλ' ὅμως γιὰ τὴν τύχη μας καὶ τὸ δικό μας γοῦρι
τώρα 'ξερύτρωσε κι' αὐτὸ τοῦ Πανκμὰ τὸ γκρούρι.
Θ.—Καταραμένοι Πανκμᾶς... αὐτὸς μᾶς καταστρέφει.
Φ.—Γιὰ τέτοια πράγματα μιαρὰ μὴ σοῦ χαλᾷ τὸ κέφι...
ὅριξι μόνο νἄχωμι γιὰ βέλταις κι' ἐκβρομὰς
καὶ δανεισταί, ἀφέντη μου, δὲν 'χάθηκαν γιὰ μᾶς.
Ἀμμὲ κι' ὁ Λὸ τί γίνεται ...
Θ.— Ὅπου κι' ἂν εἶναι ρθάνει...
ἡ ἔκθεσίς του, Σάντσο μου, τὸν κόσμο θὰ τρελλάνῃ,
κι' ἐμεῖς μ' αὐτὴν τὴν ἔκθεση τοῦ Λόου θὰ σαστίσωμε
κι' ὡς ὅκκανο 'στῶν δανειστῶν τὸ πλῆθος θὰ τὴν στήσωμε,
κι' αὐτοὶ θὰ πέσουν σὰν στραβοὶ 'στὴν ποντικοπαγίδα
κι' ὁ σὶρ Μυλλόρδος θὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν κατακῖδα.
Φ.—'Αμὴν!... ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ 'στοῦ Θιοῦ ταύτι.
Θ.—Μὰ δὲν 'ρωτᾷς ποῦ καθόνται οἱ δανεισταὶ αὐτοί;
Φ.—Ἐ! σεῖς, ἐγγόνια τοῦ Τζών-Μπούλ κι' Ἐγγλέζοι πατριῶ-
(τοι,
ποῦ τῆς πατάταις τῆς βραστὰις καὶ τῆς μπυδίγκαις τρῶτε,
γνωρίζετε ποῦ κατοικοῦν ἐκεῖνοι ποῦ δανείζουν
καὶ τὸν Μελλόρδο τῶν Ρωμαίων τὸν ξεροτηγανίζουν ;...
Δὲν ἀκουστοῦν, ἀφέντη μου...
Θ.— Καὶ πάλι ξαναρώτα...'
Φ.—Τοῦ κάκκου... στρέφουν πρὸς ἐμὲ τὰ ξάνκυσά των νῶτα.
Μᾶς δείχνουν περιφρόνησιν αὐτὰ τὰ Ἐγγλεζόπουλα...
δὲν θἄμαθαν, ὡς φαίνεται, πῶς εἰμεθ' ἀρχοντόπουλα.
Καὶ νἄξερκν πὼς εἶν' ἰδῶ σὰν ἐμεῖς τῆς μοίρας
ὁ Σάντσο - Πάγχας Φασουλῆς κι' ὁ κόντες τῆς Κερκύρας!...
Θ.—Κι' ἐν τούτοις, Σάντσο μου, κανεὶς δὲν μᾶς ἐφιλοξένησε.
Φ.—Τόσην καλὴν ἐντύπωσιν 'στοὺς Ἄγγλους ἐπροξένησι
τὸ συμπαθές μου μούτσουνο, τὸ τόσο ντιλικάτο,
ποῦ 'πῆγαν τὰ φρόντα μας μιὰ λίρκα παρακάτω.
Θ.—Γκοντὶμ! γκοντὶμ!... ἂς σπεύσωμεν γιὰ ν' ἀνεβοῦν τὰ
σὲ κεῖ 'ξώπορτα σπητζοῦ καὶ μὶ τὰ δηό του βρόντα. (φόντα...
Ἀλλὰ τί βλέπω, Φασουλῆ.... ἐγέμισαν τῆς στράτας
Ἐγγλέζας ροδοκόκκινους καὶ λιγερὰς κι' ἁρπάτας,
κι' ἐμένα μοῦ τὸ εἶπανε ἀνθρώπια μερακλῆδες
πὼς τὸν καλλίτερο σεβντὰ τὸν κάνουν ἡ Ἀγγλίδες.
Φ.—Κρατήσου, κόντη...
Θ.— Δὲν 'μπορῶ... τί κάλλος ἐπαρρδύτου!...
γιὰ αὐτὰτζε τὴν μέση των, γιὰ κὼτταζι τὸ πόδι των...
Φ.—Γνωρίζω τί πολὺ κακὸ κἀι τί μεράκι τέχνες,
ἀλλ' ἐκ τοῦ ὄψους καθεμιᾶς τῆς Λόντρας κακποδόζης
σκέψου πῶς μὶ συγκίνησιν προσβλέπουν ἐπὶ σὲ
τοσοῦτοι χρόνια, κόντη μου, ποῦ ζοῦμε βαρυσέ.

—

(Ὁ Κόντες τραγουδεῖ
μασοῦν ἐλπὶς κλαΐ.)

—

Θ.—"Ωχ! Ἐγγλέζικη στερλίνα, ἕνας Λόρδος μὲ μυαλό,
πρῶτο νούμερο Σωτῆρας καὶ κιστὶς σου ἐραστής,
μὲ τερτίπια, μὲ λιμπρέτα, μὶ τὴν ἔκθεσι τοῦ Λό,
εἶκτρα ξόδεργα θὰ στήσῃ νὰ περάσῃς νὰ πραστᾷς.
Κι' ἂν 'στὰ δίκτυα του σὶ πιάσῃ, πέρδικα μου πλουμιστή,
θὰ βυζάξουν ὅλους γάλα τῆς Ἑλλάδος οἱ μαστοί.

—

Φ.—"Ἰτι σεῖς, κιρκλαιοῦχοι, μὲ ἀγκάλας ἀνοικτὰς
κἀι μ' ἐκείνας ἂς ἀνοίξῃ κι' ὁ κλαστὸς σας μπεζάκτας.
Ἂς ἀνέβῃ κἀθε φόντο τῶν Ἑλλήνων κἀι προμέσα...
ξεκλειδόνονται Ταμεῖα κι' ἕνας κόντες πάει μέσα...
Σῶσον μας, ὦ Θεοτόκη, πρὶν νὰ γίνῃ ρεμπελιὸ...
πελαμήδι σοῦ μυρίζει ντειμέντε νὰ φᾷς κολιό.

—

Ἀφέντη μου, ξεπέζεψε κι' ἰρθάσαμεν ἐκεῖ,
ὅπου στερλίνας μέτρημα θ' ἀκούσωμεν γλυκύ.
Ὡς Τράπεζαν οἱ δανειστικὲ μᾶς καρτερῶν φκιλρκν...
πινώντι τόνδρις... ὁ κλεινὸς Ἀργύρης ἀπεσύρθ.
καὶ πάντες ἀπορίσμεις τί χρὴ ποιεῖν καὶ ὄρδν
μὶ κἀθε σκιάχτρο δανειστὴ καὶ κἀθε Γαργαντούα.
Θκρρος, ἀφέντη, ὄνκμις, καὶ κλώτσα κἀθε σκύλο...
τὰ κάτω κατω τῆς γρφῆς 'μπορεῖ νὰ φκιὰ ξύλο.
Ξεπέζεψε κι' ἐβράκκμεν ἀλέρκαις 'στὸν τόπον,
ὅπου θὰ βρῇς ἀντρκμιδὴν ἀτιλιυτήτων κόπων,
λκπηόνησι τὰ ντέρτκ του καὶ 'στὸ κατῶφλι ἔστα,
δειξι τους τὰ σκαρπίνια σου, 'ψηλὰ τὴν μύτη βάστα...
μὴ τὲ νομίσουν ἄξιον δ' ἐλκηισούνν,
ζῆτα μ' ὑπηρηφάνειαν καὶ μ' ὑψηλοφροσύνην.
Ἔμπρός, ἀφέντη μου 'ψηλὰ, ξεπέζεψε καὶ πᾶμε...
τέτοιος μακρὺς κρεμανταλᾶς, κατέβα γιὰ νὰ φᾷμε,
δὲν πρέπει τὰ σταθῆς σκυφτὸς, ἀλλ' ὑψηλερρὼν μεῖνε.
ἐνάλογος 'στὸ μπόϊ σου κι' ἡ πόζα σου ἂς εἶνκι,
κι' ὅλους δρασκίλκ, κόντη μου, μὲ τὸ μακρὺ σου σκέλος...
.....
('Στὰ φύλλον τὸ ἐρχόμενον συνίχνια καὶ τίλος.)

Ἔφυγε κι' ὁ Παυλῆς,
τὰ μάλα προσφιλής.

Ὁ Παῦλος ὁ Στεράνοβιτς, γενναῖος πατριώτης,
καθ' ὅλα τετραγώνικτος καὶ τοῦ ὁμοβόλου Χιώτης.
ὁ ντιλεντάτες τῶν τιχνῶν καὶ τῶν γραμμάτων φίλες,
ὁ τζεντλεμαν, ὁ μπὸν βιβὰν, ὁ λάλες, ὁ στωμύλος,
ὁ τόσον ἀνεκτόκαρδος, τῶν ταλαντῶν στολίδι,
ποῦ κόβει χκβ' ἡ γλῶσσα του σὰν εἶκοσι ψαλλίδι,
καὶ σὰν ἀνοίξῃ μιὰ φορὰ ἐκεῖνο του τὸ στόμα
γίνεται τρὶς λαλίστερος καὶ γνκιτὸς κάκμα.
καὶ φωτογκρφος ἄριστος κοντὰ εἰς τἄλλα 'βγῆκε,
καὶ ἂν εἰξύρκ κατ' αὐτὰς τὶ ὁμόβολος τοῦ 'μπῆκε
κι' ἐφωτογκρφησε λαμπρὰ καὶ τὴν 'δική μας φάτσα,
γιὰ νὰ τὴν ἔχ' ὑπόδειγμκ ἑκάστη Ἑλληνὶς
καὶ βλέπωντας την μονχχὶ καλὴ νὰ πτύνῃ ράτσα
κι' ἄσχημος νὰ μὴ βρίσκεται 'στὴν πλκσιὰ μας κανείς.
Καὶ τώρα ἐγκαυχώμενος μας ἔφυγε 'στὴν Πόλι
κι' ὡς φωτογκρφος σήμερα πᾷ χάρει τοῦ Σουρῆ,
καὶ πάλιν τὸν προσμένομεν ἀνυπομόνως ὅλοι
νὰ ξαναρχίε' ἡ γλῶσσα του, ἡ τόσον τσουχτερή.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει — πῶς, ἀπὸ σήμερ μου ἀνείη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξυλουργεῖο Ζύδη. — Βρὲ 'στὸ λέδι. φτὲς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον μὶ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἔνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου κοινοτὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζονρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμηὸς τὴν ἐθάμβλα — μόνον μιὰ σωρὰ θὰ βγαίνῃ
κι' ὅσον ἔχω ἐξυνάλα — κι' ὅσους μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομι.
καὶ 'στοὺς Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν Ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νὰζῇ κι' ὑποστολή.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἕνα φύλλο ἂν πραστᾷς — ἔτσιες συνδρομητὴς.
κι' ὅπερ τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν κάμῃ μαῦρο αἷμα.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' ἐνθάδε πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σήμα καὶ τὴ μάσα — κάθε φύλλο μιᾷ δεκάρα.

Μηνὸς Μαρτίου δεκάτη τρίτη,
τοῦ Θεοτόκη 'ψηλὸν' ἡ μύτη.

Εἰκοσιτέσσερα καὶ τετρακόσα,
γλεντᾶτε κι' ἔρχονται καινούργια γρόσα.

Κεφάλαιον σπουδαῖον καὶ κρίσιμον πολύ,
ὅπου ὁ Θεοτόκης μετὰ τοῦ Φασουλῆ
τοὺς δανειστὰς εὑρίσκει καὶ τοὺς παρακαλεῖ.

(Ὁ Φασουλῆς τὸν Ὑπουργὸν ἀπὸ τὸ χέρι σέρνει
καὶ μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν δανειστῶν τὸν φέρνει.)

—

Φ.—Μεγάλοι ἐξοχώτατοι καὶ κύριοι τῆς λίρας
παρουσιάζω πρὸς ὑμᾶς τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας.
Ἂν κι' εἶναι Κόντες ὕστατος, ἀλλὰ κι' αὐτὸς ὑπέκων
εἰς τῆς ἀνάγκης τὸ βαρὺ καὶ λυπηρὸν καθῆκον
παρουσιάζεται σκυφτὸς πρὸς σᾶς τὰ περιτρίμματα
μὲ τὴν μεγάλην ἐντολὴν νὰ σᾶς ζητήσῃ χρήματα.

—

'Ακούσετε παρακαλῶ τί ἔρευς θὰ προτείνῃ,
μὴ ἀπειτήσῃς πρὸς αὐτὸν προβάλλητε βαρείας,
καὶ μὴ μ' αὐτὰς τοῦ κάμητε ταύτας του τελατίνι,
οὐδὲ νὰ μᾶς νομίσητε κορόϊδα φκνταρίας.
Ναὶ μὶν ζητᾶνε πρὸς ὑμᾶς προδεῖν' ἡ Ρωμηοσύνη,
ἀλλ' ὅταν ὅμως λίγητε κανένας τσαλεπᾶς,
ὦ! τότε πρέπει βέβαια κι' ἡ ἐλεημοσύνη
νὰ εἶναι κι' ὑπερήφανος καὶ μεγαλοπρεπής.
Ὀφείλει κἀθε δανειστὴς καὶ παλγκαφρονεῖς
νὰ τίνῃ πρὸς τὸν Κόντε μας τὸ οὖς τοῦ ὑμετέρ,
ὀφείλετε τὰς ὀφειλὰς τὰς πρώτας νὰ ἐξχάσετε,
ἂν καὶ δὲν εἶναι κίνδυνος καθόλου νὰ τὰς χάσητ.
ὀφείλετε μ' ἐκείνην σας τὴν 'Αγγλικὴν ἀφέλειαν
νὰ μὴ ζητᾶτε παρ' ἡμῶν περαιτέρω ὠφέλειαν.
ὀφείλετε τὸν δίκαιο τὸ πρέπον νὰ δικάσητε
καὶ λέγοντες πὼς ἡ Ἑλλὰς προκρίται νὰ ζήτῃ
ὀφείλετε τὸν Κόντε μας νὰ μὴ τὸν ἀναγκάσετε
Κόντι-Πινάτου 'στῶν Ρωμηῶν τὸν Λόρδο νὰ γυρίσῃ.

—

'Ακούσετε παρακλῶ τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας,
κι' ἂν τῶν ἀνθρώπων ἔκαστος μὲ δηὸ βαρίλῃ πέρας,
τὴ μίαν ἐκ τῶν ὀπισθεν, τὴν δ' ἄλλην ἐμπροστα,
ὁ Κόντες ὅμως τέσσαρας ἐκ περισσοῦ βαστᾷ.
κι' ἂν σεῖς κἀτὲς αὐτὲς τὰς τέσσαρκς μὲ λίρκ τοῦ γιμίσητε
τὴν γρκίαν Ἀλβιόνα σας μεγκλως θὰ τιμήσετε,
ἐγὼ εἰ, φίλοι δανεισταί, μὲ κἀθι μπεχλιδόνν
θὰ καίω 'στὰ ρουθούνια σας πκντοτεινὸ λιβάνι.

—

Θ.—Εἰς τὸν προθκλκμόν σας περίλυπος ἐμβαίνω
μὲ μέτρια σὰν γαρίδα, μὲ μοῦτρο 'λίγ' ὠχρό,
κι' ἐμπρὸς τὰς γονατίζω καὶ ἔκνιτε προσμίνω
γιὰ τὸν κακὸ καιρό μκς, τὸν μαῦρο καὶ ψυχρό.

—

'Εδῶ νἀλθω ἡ μοῖρα μου ἀγρκφὲ, καὶ μόνος
'στοὺς ὁρόμους τοῦ Λονδίνου θλιμμένος περπατῶ,
μὰ σήμερα 'μπροστὰ σας—κακὸς ψυχρὸς νὰ χύνεσ—
τὸ δανεισόν σὰς ψάλλω χωρὶς νὰ τὸ ζητῶ.

—

Τῆς λίρκς ἀποπαίδι σὰν φθινοπώρου φύλλο
τὸ ἀσκιπό μου βῆρα ἐδῶ κι' ἐκεῖ πλανῶ.

κανείς δὲν μὲ κυτταζει, κανεὶς δὲν μ' ἔχει φίλε,
γιατὶ μὲς 'στὸ πενγγί μου δὲν 'ρίσκεται λιγνό.

—

Δὲν ἔχομε πεντάρα!... 'σ' αὐτὰ τὰ τρία λόγια
ἐρήμωσις καὶ πεῖνα καὶ ἀρῶ κατσικεί...
τὰ ψάλλουν νύκτα μέρα τῆς Μπόρσας σκυλολόγια
καὶ καθενὸς μουφλοῦζη ἀγρία μουσική.

—

Ἄλλους πρανοὺς σὰν βλέπω τὴν ὥρα ποὺ χαζεύω
κιμέρι κουσουνᾶτο νὰ ἔχουν καὶ παχύ,
ἀπ' ὅλα τὰ καλὰ των τὸ περτμενὲ ζηλεύω...
ἄχ! πῶς θὰ σ' ἀγαποῦσα, στερλίνα μου πτωχή!

—

Δὶν 'πρόφθασε ἡ δούλια νὰ μᾶς παρηγορήσῃ,
οὔτε νὰ μᾶς χαϊδέψῃ καὶ νὰ μᾶς ἀσπασθῇ
ἀλλοίμονο 'στὸν Κόντε ἂν ἔβρεχα γυρίσῃ
ἐμπρὸς εἰς τὸν Μυλλόρδο χωρὶς νὰ δανεισθῇ.

—

Πρεχθὲς δηὲ τσογλύροι ἐδάνειζαν καθένα.
ποὺ 'πᾶγαιν' ἐμπροστὰ των νὰ τοὺς παρακαλῇ...
μοῦ δίνετε, τοὺς εἶπα, μοῦ δίνετε κι' ἐμένα;
δὲν δίνομε, μοῦ εἶπαν, σὲ Κόντε σιβουπλέ.

—

Γικτὶ καθὼς λουλούδι 'στῆς γῆς τὸ περιβόλι
καθεὶς ὁροσιὰ νὰ πέρνῃ ἀπὸ τὸν οὐρανό;
γιατὶ παραδὶς νέχουν οἱ παληαθρῶποι ὅλοι
κι' οἱ Κόντηδες μονάχα νὰ μὴν κρατοῦν λιγνό;

—

Ἐν ἀμφορίαις ἡ Ἑλλὰς πολλαῖς περιπατοῦσα,
μπκατούνα δὲ τα φοῦμαρ τοῦ Λόρδου της κυρεῖσα,
τὰς ὠμετέρας, κύριοι, στιρλίνας κἀθαρίνη
ἀνέλαβε τὸ θάρρος της καὶ τὰξιν μυροφόρου,
καὶ ὡς ἐμπρὸς ἐνώπιον ὑμῶν ὑδιερμίνη
πριτέξεγκεται τὴν συμβᾶσαν παντὸς βορίου ὄρου.

—

Οἶμοι! φωνάζει, ὅτι νοῦ ἀσέληνος ἐστί,
ἀπίνταρος καὶ σκοτεινὸς ἀγνῶμαται εἰστρος,
ἀφ' ὅσα δὲ πρὸς δανειστὰς πρὸ χρόνων χρεωστοῦ
δὶν τὴν ξεπλίνει Τάμεσις καὶ Κηφισὸς καὶ Ἴστρος.
Δακρύων δίξασθε πηγὰς αὐτῆς τῆς μυροφόρου,
κιμηθῆτε πρὸς τοὺς στενάγμους καρδίας τηλεπίφορου,
κι' ἂν μὲ σκαρπίνια ἔρχωμαι τῆς τελευτώσας μόδας
κατιρλῶ τῶν δανειστῶν τοὺς πανεχραντους πόδας,
ἀλλ' Λόρδος κράτερ τοῦς ὠσὶν ἐξαίρνης ἐχηθεὶς
τῷ φόβῳ, φίλοι δανεισταί, ἐκρυβη παρευθύς.
Μὴ ὥστερ ἀνειατίρμονες τοὺς δεύλους σας παρίδετε,
ἀλλὰ καὶ τώρα ἔχοντες ὑμέτερον τὸ ἔλασς
ἐν πεποιθήσει πρὸς ἡμᾶς τὸν ὐβολόν σας εἰδέτε
ὅπως ὑρνῇ τὸν χαρὶν σας κι' ὁ κύριος Πετρέλαιος.

—

Ὅτι κι' οἱ ἔνδοξ' Ὑπουργοὶ μαζὶ μὲ τὸν Σωτῆρα
'στοῦ δείπνου ἐμωτίζοντο τὸν καθαρὸν νιπτῆρα,
ἐχρημάτιαν ὁ Σωτὴρ νοστίμος δεκατίζετο,
μὲ σκέψεις δὲ ὀδυνηρὰς ὁ νοῦς του ἐμαστίζετο.
εἶπε δὲ πρὸς μὲ σύννοφος κυλὶ τοῦ Κόντη τραῦλ,
κι' ἂν τσκαμπουνοῦν τὴν σήμερον πολλῶν φλυκρεων γλῶσσαι
πῶς δὲν εὑρίσκω δάνειον, πῶς λέκαο ἐγ' ὁ φρᾶξ,
πρὸς τῆς Ἀγγλίας τοὺς υἱοὺς ἐγὼ ἀκουστελῶ σε,
καὶ σὺ μὴ τούτους φεβηθῇς, ἀλλὰ τὸ πόδι κτύπα
καὶ κόβε θίματ' ἄρρητα μὲ στόμα παρλακπίπα.»

—

Κι' ἐσὺ κι' ἐγὼ προσέρχομαι πρὸς σας τοὺς Ἑωσφόρους,
ὁποῦ θαρρεῖτε σκύβαλα τοὺς Κόντηδες καὶ φρόκαλα,
καὶ μὲ βαρεῖς παράπτετε καὶ μ' ἐπιτυχαντους ὅρους
'μπήγετε τὸ μαχαίρι σας μὲς 'στὴν Γωμηῶν τὰ κόκκαλα,
καὶ πάλι μας ποτίζετε σὰν τὸν Χριστὸ μὲ ξύδι,
κι' ὁ σὶρ Μυλλόρδος ἔστειλε κι' ἐμένα σὲ ταξειδι,
καὶ δίχως λόγο, κύριοι, τοῦ κάκου πικρτέρνω
μέσα 'στὴς Λόντρας τὰ στενὰ γιὰ τὸ φωρακαυδόρνο,
καὶ μήτε κὲν εἰς Ἀλεποὺς κυνῆγι δὲν ἐπῆγα
καὶ μὲς 'στὴ Λόντρα κόλλησα καθὼς 'στὸ μέλ' ἡ μυῖγα.

—

Δανείσετε γιὰ τὸν Θεὸ 'σ' ἐμένα τὸν ἄσημαντο
κανένα ροῦχο σας παλιό, κανένα ξεροκόμματο,
δανείσετε τὸν ἄμωμο καὶ τὸν ξενητεμμένο,
ποὺ μὲς 'στὴ Λόντρα σὰν πουλὶ πετᾷ κυνηγημένο.
Ὅλους τοὺς ὅρους δέχοντκι οἱ Μαρκθωπραχοι...
θέλετε σεῖς τὴν εὐπραξὶν νὰ κάνετε μονάχοι;
θέλετ' ἐμεῖς να στέλλωμε αὐτὸ ποῦ σᾶς ἀνήκει;
θέλετ' ἐγὼ τὴν εὐπραξὶν ἀπάνω μου νὰ πάρω;
θέλετ' ἐγὼ ἐνέχυρο νὰ μείνω κι' ὑποθήκη
κι' ὅλο τὸ κοντιλίκι μου νὰ δώσω γιὰ καπάρο;
Θέλετε νὰ σκλαβώσετε κι' ἡμᾶς τοὺς ντιγλαραδις
κι' οἱ φόροι μας νὰ πᾶς ὀσθοῦν κὰν ἤμισυ κὰν ἄμισυ...
καὶ τοῦτο τὸ δεχόμεθα, μὰ δώσιτε παράδις,
ἀλλοιῶς ὁ Κόντες μ' ἕνα μπλοῦμ θὰ πέσῃ μὲν 'στὸν Τάμισι.

—

Καθόλου μὴ νομίζετε πῶς εἰμεθα πτωχοί
κι' ἂν φαίνεται πρὸς τὸ παρὸν ἡ πίστις μας πῶς πέρτει,
μὰ σὰν ραγδαῖα ὁ παρὰς κατρακυλᾷ βροχή...
γι' αὐτὸ ῥωτᾶτε καὶ τὸν Λά, τὸν μπάρμπα μου τὸν ψεύτη.
Παράδις ἄλλο εἶποτε... ποτὲ δὲν χρειαζόμεθα...
ὡς τώρα τοὺς ἐσκόρπιζι ὁ Λόρδος τὸν ρεβίθι,
κι' ἂν βλέπετε πῶς θέλομε συχνὰ νὰ δανειζόμεθα
ἐμεῖς αὐτὰ τὰ δάνεια τὰ 'πέρνομε συνήθεια,
ἡ ἕξις δὲ μὲ τὸν καιρὸν ἐευτίρα φύσι γίνεται,
κι' ἐνῷ ἀρθόνως ὁ παρὰς μὲ τὸ τσουβάλι γίνεται
καὶ πάει σὰν Ἐγγλέζικα ἡ πίστις μας ρωλογεῖ
μὰ παντοτε γιὰ δανειὰ ἡ φοῦχτα μας μᾶι τρώγει.

—

Γι' αὐτὸν τὸν λόγον μενεχὰ κι' οὐχὶ δι' ἀσιτίαν
ὁ Κόντες ἐπεχείρησι αὐτὴν τὴν ἐστρατείαν
γιὰ νὰ σᾷς δώσῃ μερικὰς λιπτὰς διασαφήσεις,
κι' ἂς μάθῃ καθε ἀνειστητὶ μπδεμινὸς κακὸ νάνος
πὼς μονεχὰ τὸν Ἕλληνα πρωρίσεν ἡ φύσις
να ζητιανεύῃ παντοτε μὲ πίκα κι' ὑπερηφανος.

—

Ἤθελα κι' ἄλλα νὰ σᾶς 'πῶ γιὰ νὰ σᾶς κατατπίσω...
κυττάζετε μὲ ἀπὸ 'μπρός, κυττᾶτε κι' ἀπὸ 'πίσω...
κυττᾶτε Κόντε μὲ φορᾶ, κυττᾶζετε πιπίνι...
κυτταζετε κοψιόνητα, κυττᾶζετε σκαρπίνι!...
κυττάζετε τὶ σκύφιρο κεὶ ρεβιρέντσους κάνω...
ἤθελα κι' ἄλλα νὰ σᾶς 'πῶ κεὶ νὰ σᾶς ξιευφρανω,
μὰ 'σπείρεψαν τὰ μάτια μου ἀπὸ τὸ κλάϊγι κλαΐγι
κι' ἡ γλῶσσα μου ἐπάγιασι ἀπὸ τὸ λέγε λέγε.

—

(Τῶν τσογλύφων ὁ χερὸς
συνεθρειζει σοβαρῶς.)

—

Τοῦτος ποῦ μας ἤλθε τωρα
τὶ χαλεύει τέτοιαν ὥρα;
Βρὲ καλῶς τὸν μουσαρίφη,
ποῦχει μούτρο κουρασανι..

δῶστε των τοῦ κακομοίρη
κάτι τί γιὰ ν' ἀνασάνῃ.
Κόντι, κάθισι 'στὴν κώχη
Κόντι, 'πές μας κι' ἄλλα λόγια,
πρὶν, καϋμένε, 'στὴν ἀπώχη
σὲ τσακιώσωμε τοῦ μπίγια.

—

Κόντε, γρᾶψε 'στὸν Μυλλόρδο πῶς κι' αὐτὴν τὴν φορὰ
εἰς τοὺς παιδὰς των Ἑλλήνων θὰ δανείσωμι παρὰ
Κόντε, γρᾶψε 'στὸν Μυλλόρδο καὶ σὲ καθε σας ταχυρίη
πῶς τὸ δάνειο τελειώνει, κι' ἔλα τώρα φίλα χέρι.
Κόντε, γρᾶψε του κιλλόρα νὰ φορέσῃ πιὸ φηλὰ,
Κόντε, γρᾶψε του νὰ παρῃ ἀληθοῦς Σωτῆρα ὅρος.
Κόντε, γρᾶψε πῶς τοῦ στέλλει χαιρετίσματα πολλὰ
καθ' Ἐγγλίζος Τραπεζίτες, καθ' Ἑβραίος τσαγλύρος.
Κόντε, γρᾶψε 'στὸν Μυλλόρδο νὰ μὴ λιώνῃ σὰν κερί,
Κόντε, γρᾶψε 'στὸν Μυλλόρδο ταμπουρὰ νὰ μὴ δωρῇ.
Κόντε, γρᾶψε νὰ χορέψῃ τὸ κατρίλι μὲ βιολὶ
εἰς τὰ πέντε Βιλαέτια μὲ τὸν ρέκτη Βασιλέα.

—

Δανεισταὶ κεφαλαιοῦχοι κι' εὐνοούμενοι τῆς μοίρας
ἐς δανείσωμε παράδες εἰς τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας.
Δίτι τον τὸν κακομοίρη τί πολλὰ ἐχάμνα πούχμι!..
ἐαὐτε δώσωμεν παράδες 'στοὺς βλαστοὺς κλεινῶν προγόνων,
ποὺ φαρδὺν κομψὸ σκαρπίνι κι' ὄχι πρόστυχο τσαρούχι
καὶ σκονίζονται μὲ σκόνην Ἀλεπουδείκων ἀγώνων.
Δανεισταὶ κεφαλαιοῦχοι κι' ἰδιοούμενοι τῆς μοίρας
ἐαὐτε δώσωμεν παράδες εἰς τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας.

Εἶναι κρῖμα τέτοιον Κόντε νὰ τὸν τρώῃ συλλογή,
εἶναι κρῖμα τέτοιος Κόντες 'στὸ ποτάμι νὰ πνιγῇ.

—

Φ.—'Αφέντη μου, δὲν σοῦλεγα πῶς ὅλα θἄλθουν πρίμα
καὶ 'στὴν Ἑλλάδα τοῦ λοιποῦ θὰ ξεχειλᾷ τὸ χρῆμα;
Πάει κι' αὐτὸ τὸ δάνειο τὸ τρισκαθημάτο
καὶ τώρα θὰ γυρίσωμε μὲ τὸ πενγγί γεμάτο.
Θ.—Εὐχαριστῶ σας, δανεισταί...
Οἱ Δαν.— Καὶ 'σ' ἄλλα... καὶ τοῦ χρόνου
Θ.—Ὦ δόξα τοῦ Προυθπουργοῦ καὶ γήντρον τοῦ Θρόνου!..
γιὰ τὴν ἀπόραστν αὐτὴν ἐκ μίσης σᾶς εὐχαίρω.
ποτὲ μου δὲν θὰ 'πίστευα πῶς θὰ σᾶς κατκρίρω
κι' ἂν τύχωνε τὸ δάνειο νὰ 'δῶ μὲς 'στὸ νειρό μου...
ἐμπρὸς σας σκύβω μπρούχητα καὶ κάνω τὸν σταυρό μου.
κι' οὐδὲ στιγμὴν θὰ λνσμονῶ αὐτὴν τὴν συντροφίαν σας,
μὰ δῶστε μου παρακαλῶ καὶ τὴν φωτογραφίαν σας.
'Ορεδωσὲρ, σᾶς χαιρετῶ μὲ πιὸ πολὺ ὀνόρι
καὶ 'στὸ πατρῶν ἔδαφος ἀναίλιως ἐπιστρίφω
μὲ κέφι περισσότερον ν' ἀρχίσω τὸ ἀμάρι
καὶ μὲ τῆς φλαΐδας ἀγγουριὼν τὰ κάθρα σας νὰ στέρω,
μηδὲ θὰ φαίνωμαι λιγνὸς καθὼς μπιλιαρδοῦ στέκι
κι' ἂν ἤμουν Κόντες μᾶλ φορᾷ, μὰ τώρα θἤμαι δέκα.

—

'Στὸν Περικλέτε ἐπιστολὴ
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

—

'Αγαπητέ μου Περικλῆ, τὸ δάνειο τελειώνει,
ροδίζει 'στὴν 'Ανατολὴ, 'στὸν Πίνδο ξημερώνει.

Πῶς τοὺς ἀκατοφάρμακε καὶ πάλι τοὺς ἐριφηδες !...
μωρὲ μὰ τοῦτ' οἱ Κόντηδες τί φοβεροὶ γκλιφηδες !...
Πρῶτα θὰ δώσουν τὰ μισὰ, κατόπιν δὲ τὰ ρεστα,
σὺ δὲ σὰν Ἕλλην γνήσιος ὑφαίλεις νὰ φωναξῇς
πῶς πρέπει γιὰ τὸ ὄνειρο λαμπρὰ νὰ γίνῃ φέστα
κ' ὁ Βασιλεὺς μετὰ σαμπῆ κ' ἐπὶ χρυσῆς ἁμάξης
νὰ πάρῃ 'στὴν Μητρόπολι μὲ καθε του πακέτι
κ' ἀπὸ 'κεῖ πέρα μιὰ καὶ δρὲ νὰ πάῃ 'στὸ Γουδέ,
νὰ πιάσουνε τὴν Ἀλιπιοῦ μαζὶ μὲ τὸν Σωτῆρα
καὶ τοῦ ὄνειρου ἐθνικὸν νὰ δώσουν χαρακτῆρα.

—

Μὰς ἐπιστρέφθη σήμερα κ' ὁ Λόρδος Ροζβερυ
κ' ὁ Κόντες τοὺ ἐδάστηξε λιγάκι τὸν βαρύ.
κατόπιν ὅμως ἄνοιξι σπουδεία ὁμιλία
κ' ὁ Κόντες ἐβεβαίωσε τὸν Ροζβερυ τὸν βλάμη
πῶς ἂν 'στὰ μέλλον χρειασθῇ παρὰς ἡ Ἀγγλία
ἓν ὄνειρον περισφέρεικε κ' ἐκεῖνος νὰ τῆς καμῃ.

—

Ὁ Κόντες ὅλες ζόχαρι καὶ μοσχοι καὶ κανέλα
γλυκοκαλιέζει, Περικλῆ, μὲ τῆς Μυλλαΐδες ὅλαις.
τρύπησαν τὰ σκαρπίνια του ἀπὸ τὸ σύρε κ' ἔλα
κ' ἡ Σγούτας τὸν ἐσάνεισε νὰ βάλῃ μεντζούλαις.

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
'στὸν ἀδελφό του τὸν Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ, τὸ γράμμα σου σὰν εἶδα
ὀλίγου δεῖν ἐα τῆς χαρᾶς νὰ μοῦ σκλέψ' ἡ βίδα,
καὶ 'στὸν Τρικούπην ἔτριξα καὶ τοῦπα ἀρὰ λυποῦ,
ὑπάρχει Δίκης ὀφθαλμὸς τοὺς πάντας ἀντιμετροῦν,
μὲ τοῦτο δὲ τὸ ὄνειρον θὰ γίνῃς τοῦ λαοῦ
Σωτῆρας 'στὸ τετράγωνον, Σωτῆρες εἰς τὸν κῶσον.»

—

Ἐξίστηναν τὰ σύμπαντα μ' αὐτὸ τὸ νέον θαῦμα
κ' ἰθιρκεύθη ἑκαστον τῆς πίστεώς μας τραῦμα
κ' ὁ ρθόνος κ' ἡ ἐκκλησιὰ τῶν πονηρῶν ἐπνίγη
κ' ἔκαμε κ' ὁ Διάδοχος τῆς Ἀλεποῦς κυνῆγι.
'Στὸ αἷμα τον τὸ κυανοῦν ἀπὸ πολὺν κιρὸν
καθὼς γνωρίζιες, Φασουλῆ, φιλοῦ ἡνάψι μεγάλη,
τὸ καταρλέγει φαίνεται τὸ πῦρ τὸ ἱερὸν,
αὐτὸ ποῦ λέγουν φὶλ σακρὲ κι' οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι,
καὶ δὲν 'μπορεῖ ἀκίνητος νὰ καθεται 'στὸ σπῆτι
γιατί τὸ τόσο καθισὸ παραπολὺ τὸν πλήττει.
ἐξεύρων δέ σὲ ποιὸν κι' αὐτὸς θὰ βασιλεύσῃ τόπον
θέλει καὶ σρίγγεται νὰ δρᾷ καὶ' ἕνα κι' ἄλλον τρόπον,
καὶ πότε τρίχι 'στὸν Σταυρὸ πρὸς εὔρεσιν ἀγῶνος
καὶ πότε καθίρος ὁρμᾷ 'στὸ Τρίπιο τὸ λιθάρι,
κεντᾶται δὲ πρὸς ἀμάλλαν πᾶς τοῦ στρατοῦ Δρακόνος
καὶ μὴτι τάλιγα δὲν τρῶν ἀλίκως τὸ κριθάρι,
κι' ἔτσι κι' ἐκεῖνος φαίνεται παιδὶ τοῦ Βακιλῆ
μεγάλας ὑποσχόμενον 'στὸ μέλλον ἐστρατεία,
καὶ ξακουδιάζουν κάποτε ἀπὸ τὴν τεμπέλη
καὶ κομποσκοπρόκυλα τῆς ἀριστοκρατίας.

—

Τοιουτοτρόπως, Φασουλῆ, τὴν Ἀλεποῦ ἂν κρίνῃς
ἀξίζει ὁ Διάδοχος τοὺς γενικοὺς ἐπαίνους.
γιατί καὶ μὰς 'στὸ ἔκπλωμα παντοτεινῆς εἰρήνης
καὶ 'στὸν βαθὺν τὸν λήθεργον τοῦ γιγαντώδους γένους
πρῶτον ἐκεῖνον ἐξυπνᾷ ὀξὺς σαλπίγγων ἦχος.
πρῶτος αὐτὸς περιφρονεῖ τὴν σκόνη καὶ τὸ ψύχος,
καὶ σχίζει γιὰ τὴν Ἀλεποῦ μποτίνια, ταφρους, ἐάστη,
ἀφοῦ δὲν ἔχει ἄλλο τι πρὸς τὸ παρὸν νὰ πιάσῃ.

—

Στοῦ Καραπάνου, Φασουλῆ, τὸ σπῆτι κατ' αὐτὰς
εἶδα συνιερέζοντας κομπόσους Βουλευτάς,
κι' ἐρώτησαν περίεργοι πολλοὶ τὸν θυμωρόν,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν 'σκάμπαζε τί διάβολο συμβαίνει,
κι' ἐκεῖνοι συνεσφίξαν κλεισμένων τῶν θυρῶν
χωρὶς κανεὶς πρὸς φυσικὴν ἀνάγκην του νὰ βγαίνῃ.
Καὶ λίγιτα πῶς ἄνεμος σωτήριος φυσᾷ
καὶ νέον κύμα ἡ πατρὶς ἀρχίζει νὰ κλυσσᾷ.
ὁ κόσμος δὲ περίτρομος ἰλιγγιᾷ καὶ φρίττει
καὶ τοῦ 'ψηλοῦ πολιτευτοῦ τὸ φημισμένο σπῆτι,
ποῦ ἄλλοτ' ἔτρεχεν εὐγενὶς Κολοκοτρώνης,
ἀπορρητὸν νομίζιτικι μαντεῖον τῆς Δωδώνης.

—

Στὸν Περικλέτο ἐπιστολὴ
τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Φασουλῆ.

—

Ἀδελφέ μου Περικλέτο... ὅσο 'γρήγορα 'μπορεῖς
τὸν Διάδοχον τοῦ Θρόνου καὶ γιὰ μὲ νὰ συγχαρῇς.
Τὰ καινουρια τρόπικά του μοῦ 'σαλίψαν τὸ μυαλὸ
καὶ γι' αὐτὸ στειγμὴ δὲν πάυω 'στους Ἐγγλέζους νὰ 'μιλῶ.

—

Ἄμμ' τὸ κόμμα τὸ καινουριο τί σοῦ λέει, Περικλέτο ;
τὰ δυὸ πόδια μας θὰ βάλῃ μέσα σ' ἕνα στιβαλέτο.
Μὲς 'στὴ μιὰ χαρὰ κι' ἡ ἄλλη... 'στῆς πολλοὺς μας συμφοραῖς
τί θὰ γίνωμε μι τοῦτας τῆς ἀτέλειωταις χαρᾶς ;
Μὲ τὰς τόσας συγκινήσεις ἀγαθῶν ἀπροσδοκήτων
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς πανδήμου τοῦ ὄνειρου ἑορτῆς
εἶναι κίνδυνος καθένας ἐξ ἡμῶν τῶν ὑπαιθρήτων
σοβαρὰν νὰ πάθῃ βλάβην τῆς μεγάλης ἀορτῆς.

—

Παιδὶ ἀπίκης σὰν τὸν Κόντε μὲς' 'στὴ Λόντρα περπατεῖ
μὲ ταγάρια 'μπρός καὶ 'πίσω καὶ γαρούφλο 'στ' αὐτί ;
Διισώθηκεν μοιρικὸς ἐκ τοῦ μέλλοντος κινδύνου,
μὰς εὐλόγησε κι' ὁ Γλάδστων μὲ τὰ δυὸ του σὰν παπποῦς,
ὁ δὲ Κόντες ὑπερχαίρων εἰς τὸ Πάρκο τοῦ Λονδίνου
ἔπιασε μὲ τρεῖς Μυλλαΐδες τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεποῦς.

—

Χαιριτίσματα 'στὴν σκόνη τῆς κλινῆς ἰστερανου
καὶ νὰ 'πῇς, βρὲ Περικλέτο, 'στοὺς παλιοὺς καὶ τοὺς ὁλίγους
πῶς γι' αὐτὸ τὸ νέον κόμμα τοῦ κυρίου Καραπάνου
σοβαρῶς θὰ συζητήσω καὶ μὲ Τόρις καὶ μ' Οὐίγους.
Ἀσπασμοὺς 'στὸν Καραπάνο, ποὺ τοῦ βάλθη νὰ μας σώσῃ,
ἀσπασμοὺς καὶ 'στὸν Μωλλόρδο, τὸν Σωτῆρα, τὸν γιατρό,
κι' ἔστωντας μὲ τὸ νὰ ἔχῃ καὶ τὸ ὄνειρο τελειώσει
κι' ἔστωντας μὲ τὸ νὰ χάσκω καὶ τῆς μυίγκης νὰ μετρῶ,
ποὺ καθίζουν 'στὰ κασούλια Βρεττανῶν χρυσογαϊδάρων,
μὲ τὸν Κόντε τῆς Κιρκύρας ἐπιστρέφω ἄρτι ἄρον.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Καὶ πάλιν εἰς τ' Ἰθάκεον μὲ τ' Οὐίγγερ τὸ βρολὶ
ὁ κόσμος ἐτριλλάθη κι' ὁ νοῦς τοῦ Φασουλῆ,
καὶ τοῦ λαμπροῦ τεχνίτη τὸ μαγικὸ δεξιρι
κατώρθωσε καὶ τοῦτον εἰς ὕψος νὰ ἐξαρῃ
καὶ νὰ φωνέξουν εἶπε σάμαν. Χριστέ, κι' ἐς φῶς...
χαλάλι γιὰ τὸν Οὐίγγερ τὰ φράγκα μας τὰ ἴξηα.

—

Καὶ νέον Περιαδιὸν ἀπὸ τὰ πιὸ μιγάλα,
ὑνιμαζόμενον Πειθὼ κι' ὑρέλιμον τὰ μάλα.
Κατὰ ὄικαπενθήμερον κεμφότατα ἐκδίδεται,
πρὸς ὅλους σας τὸ συνιστῶ, καὶ λάβατε καὶ ἴδετε.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κοφίνηδος» ἐξ κακῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοντοστὰς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἕβρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμηὸς τὴν ἐλληνάδα — μόνον μιὰ φορὰ τὸ χρυσίνι,
κι' ἔπειτα ἔχει ἐξυπνάδα — κι' ἄπειρα μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς δὲ λέγομαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχουσι,
καὶ 'σπὰν τὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὸν Ἕλλην λέγω — λίγως νόξια κι' ἐντοπίην.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ἕξω ὅμως μέρη — **ἕξια φράγκα καὶ 'στὰ χέρι.**
Κι' ἔτσι φίλοι ἂν κρατῇς — ἕγινες συνδρομητής.
κι' ὕστερα τὸν παρὲ δὲν δίδει — τὰ τὸν σὲς μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' αὐθεῖας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σέρα καὶ τὴ μέρα — κάτε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μινὸς Μαρτίου εἰκοστὴ,
Λαζάρου σχόλη χωριστὴ.

Εἰκοσιπέντε καὶ τετρακόσα,
ὄανειου πόνοι καὶ ντέρτια τόσα.

Ὁ Πρωθυπουργὸς ραμβάζει καὶ περὶ πολλὰ τυρβάζει.

Α΄.

Τρ.— Ὁ Κόντες τὄστρωτε βαρειὰ... καθόλου δὲν σκοτίζεται
καὶ μήτε γιὰ τὸ ὄανειον πολὺ δὲν σεκλιτίζεται.
Ἐγὼ τὸν Κόντε καρτερῶ μὲ πόνο καὶ λαχτάρα
κι' αὐτὸς ὁ ἀθεόφοβος 'στὴν Λόντρα τριγυρίζει,
ἐμεῖς ἐξὼ δὲν ἔχομε μιὰ κάλπικη πεντάρα
κι' ἐκεῖνος μελ τὸν Ροζβερυ τὸν Λόρδο σαλιαρίζει.

—

Σὺ αὔρα ἱσπερία μου, κοντὰ 'στὸν Κόντε πέτα
κεὶ τὰ πολλὰ μας βάσανα κατάλεπτὸς εἰπέτα.
Εἰπέ του νἐλθῃ 'γρήγορα μὲ ὅλη του τὴν θία,
'πές του πῶς τὸ παράκαμε μὲ τὴν ἐργαλεῖα,
κι' ἂν κι' εἶναι Κόντες τσιλιπῆς ἀπὸ τοὺς σεβνταλῆδες
ἀλλ' ὅμως γιὰ τὰ μαῦτρα του δὲν εἶναι κι' ὁ Ἀγγλιδες.

—

Πουλιά μου, μὴν τὸν ἴδατε τὸν Κόντε τὸν λιβίντη ;...
τὸν ἴδαμε... ξεφάντωνε μὲς 'στοῦ Ροτσίλδ τὰ σπῆτι,
Μυλλαΐδες ἐπαράστικαν ἀρράτας εἰς τὸ γλίντι
κι' ἐκεῖνος ἔχανε μ' αὐτὰς Περικτικὴ καὶ Τρίτη.
Καὶ μία ἡ μικρότερη
κι' ἀπ' ὅλαις ὡμορφότερη
τοὔπε : «τί κακερίτσικα ;
δὲν πᾷς νὰ μοῦ κουρευτοῦς ;
δὲν κάνεις κόρτε, τσελεπῆ,
μὲ Λαΐδη σὰν κι' ἐμένα.

μόνο λεπτὰ χωρὶς 'ντροπὴ
ζητᾷς ἀπὸ καθένα ; »

—

Πουλιά μου, μὴν τὸν ἴδατε τὸν Κόντε τὸν ἀσίκη
ποῦ τὸν ἐξανατίθημε νὰ φέρῃ χαρτζιλίκι ;
Τὸν ἴδαμε... καταμόνας ντυμένος σὰν κορᾶκι
'στοῦ Μίργαν τὸ ρημαδιακὸ ἐστέπωνε τῆς ὥρας,
Ἐγγλίζικες τὸν σιρβίριζαν, κι' ἀκείνες μὲ μερᾶκι
μιὰ τῆς πουδίγκικις ἔβλεπε καὶ μιὰ τῆς σιρβιτόρας.

—

Πουλιά μου, μὴν τὸν ἴδατε τὸν Κόντε πουθενά ;
μήπως δὲν τὸν ἐδέκεισκαν κι' ἀπῆρι τὰ βουνά ;
Τὸν ἴδαμε... ξεφάντωνε μὲ τὸν γλεντζὲ τὸν Σγούτα
καὶ μιὰ Μυλλαΐδη σερπετὴ τοῦ Κόντε παραμπῆκι
κι' ἔχασε τὸ γενέκι της καθὼς ἡ Σταχτοπούτα
κι' εὐθὺς ἐκεῖνος ἔβγαζε καὶ ὄιχως φῶς τὸ 'βρῆκε.

—

Πουλιά μου, μὴν τὸν ἴδατε τὸν Κόντε τῆς Κερκύρας ;
τὸν ἴδαμε... σεργιάνιζε εἰς ἕνα κι' ἄλλο Πάρκο
κι' ἀπ' ὅλους ἐξακόνιστε τὸν ὄδολὸν τῆς χάρης
κεὶ κάθ' Ἐγγλέζος μπαταρᾶς τοῦ 'φώναζε ωσαμάρα».

—

Πουλιά μου, μὴν τὸν ἴδατε τὸν τσελεπῆ Γεωργάκη ;...
τὸν ἴδαμε ... σεργιάνιζε μὲ μαῦρα ὀλογάκι...
ἐμπρός του παρεμέριζαν ταμαξᾶκια καὶ τὰ κάρα
κι' ὀπίσω του ἐφώναζε τῶν ὀκνειστῶν ἡ φάρα ;

α-ζένομα Γεωργάκη, νὰ λιπτὲ καὶ λίρακι μὲ τὸ ζόρι,»
κι' ὁ Κόντες ὁ τριεσυβέρτος, ποὺ δὲν πάζει κόπια,
μὲ σεφερῶνημεν πολλὴν τὸν Ρότσιλδ ἐθεώρα
καὶ μὲ τὸ σκαρπινάκι του τους δανιστὰς ἐλώτσα.

—

Πουλιὰ μου, μὴν τὸν εἴδατε τὸν Κόντε τὸν λεβέντη;
τὸν ἔλεγε... χωρὶς νὰ τζὴ ὁρεστόκρεα ραβίντι
ἀπὸ τὰ πλούτη τὰ πολλὰ δὲν ἄιανε νισάκι
κι' ἀπὸ τὰ βρακοπόδια του κυλοῦσε τὸ χρυσάκι,
κι' ὅπουχ δὲν εἶχε καλπίκο τὸ δόντι του νὰ ξύσῃ
ἐπηλαλοῦσε 'πίσω του κι' ἐγύρεε μπαξίσι,
κι' αὐτὸς τὸ παραξιλώνει μὲ τὰ κουδουνταλήκια
καὶ τῆς στερλίνας 'σκορπιζε 'στεις ζόρμεις πάν χαλίκια.

—

Πουλιὰ μου, μὴν τὸν εἴδατε τὸν Κόντε τὸν καϋμένο;
τὸν ἔδαμε... τὸ σάνιεο τὸ ἔχει τελειωμένο,
κι' ἐντὸς ὀλίγου ἔχοτσι νὰ σὲς παρηγορήσῃ
καὶ τῶν Ἐγγλέζων 'γρήγορα θ' ἀδειάσῃ τὴν γωνιά,
ἀλλ' ἅμως νὰ προσέξετε ὁ Κόντες σὰν γυρίσῃ
καμμία νὰ μὴ ρίξετε γιὰ τοῦτον κακονιά.

—

Πουλιά μου, μὴν τὸν εἴδατε τὸν Κόντε τὸν ἀνταμη;...
τὸν ἔδαμε... τοῦ Τάμεσι κυττεῖσε τὸ ποτάμι,
κι' ἰρίμβαζε μοναχὸς του μὶ θλιβερὴ καρδιὰ
καὶ νεύμερα ἐχαρίζε κατὰ τὴν ἀμμουδιὰ,
καὶ κάποτ' ἐβυθοζίζε μὲ σύρο καὶ μὲ ἄκαρο·
«ποτάμι γιὰ λιγάτεψε νὰ βγῶ 'στὴν πέρεν ἄκρη
καὶ ν' ἀγκαπέψω δανιστῶν Μυλλόρδων τὰ λημέρια,
ποὖχουν τὰσσήμια τὰ πολλὰ καὶ τὰ βαριὰ κεμέρια».

Β'.

Πῶς ἀκόμα δὲν ἐφάνη;
ποῦ να εἶναι; τί νὰ κάνῃ;
Ἄραγε θὰ κατορθώσῃ
τὴν δουλειὰ μας νὰ τελειώσῃ;
ἄραγε θἄλθῃ μὲ λίρακες
ἢ θὰ φέρῃ μόνο ψείρακες;

—

Πῶς ἀκόμη δὲν ἐφάνη;
ποῦ νὰ εἶναι; τί νὰ κάνῃ;
ἄρα θὰ ἔκρυβεν τους ὅρκους;
ἄρα κι' ὁ χρυσὸς θὰ πάτῃ;
ἄρα τοὺς λιμπεστερτσους
θὰ τοὺς βγάλῃ ἀπ' τὴ μέση;

—

Ὦ βάσανα καὶ πάθη κι' ὁλοφυρμοὶ καὶ θρῆνος!...
σὶ κάθε κτύπο πόρτας θορρῶ πὼς εἶν' ἐκεῖνος.
Μ' ὁλανοικτὰ τὰ μάτια τὸν βλέπω ἐμπροστά...
ταγάρια μὲ στερλίνας 'στὴν ραχη του βαστᾷ
κι' εἰς καθεμιὰ του τσέπη βροντοῦν τοῦ Ρότσιλδ γρόσια
καὶ λέγει ἐνὰ χρυσάκι. Μυλλόρδε μου Τρικούπη».

—

Ἔρχεται φορτωμένος μὲ ἀπόλυτους παράδες...
ἐμπρός, παιδιά, κουραγιὸ γιὰ νὰ τὸν ἐλαφρώσωμε,
ὑμνήσετέ τον ὅλοις· ἡ κόμ. Ο τὸ κυρᾶδες
κι' ἐλάτε μὲ δοφειλίας κρεβάτι νὰ τοῦ στρώσωμε.
Ἀκούσετε τί κτύποι των στερλινῶν καὶ βρόντες!...
ὅος μας παράδες, μπαρμπα, ὅος μας παράδες, Κόντε.

—

Κατέβασαι τους σακκους ἐκ τῆς 'ψολῆς σου ραχης...
βγαλι καὶ τὰ σκαρπίνια καλὰ νὰ τὰ κυττάξωμε...

'μπορεῖ κι' ἐκεῖ κρυμμένη καμμιὰ στερλίνα νἄχῃς...
στάσου καὶ κάθε μέρος ἀπόκρυφο νὰ ψάξωμε.
Δός μου στερλίνας, μπάρμπα, νὰ φύγ' ἡ στενοχώρια,
ὅος μου στερλίνας, Κόντε, νὰ ξέρω τοῦ λοιποῦ
τί μοῦτρο εἶχε κι' ἔχει τῶν 'Αγγλων ἡ Βικτώρια
κι' ὁ Βασιλεὺς μὲ κέρι νὰ πάγῃ γι' 'Αλεπού.

Γ'.

Ἔλα γιὰ νὰ γεμίσωμε τὸν ἄδεσ κορβανᾶ.
ἔλα γιὰ ν' ἀλαλάξωμε πηδῶντες κώσανά,»
τὸ ἔρδε Λάζαρε περδὶ νὰ φάλωμε μὲ δάγια
καὶ 'στὸ ρουθοῦνι νἄμπωμε τοῦ καθενὸς κανάγια.

—

Ἔλα, Γεωργάκη, σῶσε μας ἀπὸ τὸ πονηρόν,
ἔλα νὰ 'δοῦμε 'γρήγορα τὸ φῶς τὸ ἴλαρον,
ἔλα, Γεωργάκη τσελεπῆ, μὲ τὴν καλωσύνη,
ἔλα τῆς 'Αναστάσιως ν' ἀνάψουν τὰ κερία,
ἔλα καὶ γλυκερίλα μου τὴν κάκε τὴν σοφή.
ἔλα ταῦτα νὰ βάψωμε μὲ κόκκινη βαφή,
ἀπὸ μεγάλαις συλλογαὶς γιὰ 'λίγο νὰ 'συχάσωμε
καὶ 'στοῦ Κουλοῦρη τὴν Αὐλὴ τὸν μόχο νὰ πασχάσωμε.

—

Ὦ Λόντρα σύ, φαγίδεινα παντὸς πεινῶντος γίνουσ,
ὁποῦ γιλὲς τοὺς Κοντῆδες καὶ τοὺς ἀπεστελμένους
καὶ μὲς θαρρεῖς μουφλεύζηδες, πτωχεῖς καὶ ψιμεζῆτες,
πῶς ἤθελα τὰ τέκνα σου εἰς ἓν νὰ συναγάγω
καὶ πότε μὲ τὰ δόντια μου, ποῦ λίγουν Τραπεζίτας,
ὅλους τους Τραπεζίτσκους σου κύτσετηγρει νὰ φάγω!

—

Οὐκὶ κι' ἀλλείμουτον ὑμῖν, ὦ δανιστὰι πλῆροι,
ποῦ τρέχει ἀπ' ὀπίσω σας ὁ Κόντες μὲ κερί,
οὐαί, ποὺ δὲν ἀνεῖζετε τοὺς πρώτους τῶν ἀνθρώπων,
τοὺς κατακλύζαντας τὴν γῆν μὲ κλέες ἀπαραμίλλων.
οὐαί, ποὺ διυλίζετε τὰ σπλαγχνα τῶν κωνώπων
κι' εὐκόλως καταπίνετε ὁλόκληρον τὴν καμήλον,
οὐαί, ποὺ καθαρίζετι ἀπ' ἔξω τὸ ποτῆρι
καὶ τὸ ἐντὸς ἀρίνετε ἀκάθαρτον ὡς πρῶτον,
οὐαί, ποὺ δὲν μᾶς κάνετε καὶ τώρα τὸ χατῆρι
καὶ ψήνεται ὁ Κόντες μας εἰς κάμινον ἰρώτων.

—

Οὐκὶ ὑμῖν, ποὺ σύρετε γιὰ 'μᾶς τὰ ἐξ ἀμαξῆς,
οὐαὶ ὑμῖν, ποὺ θέλετε τὰς εἰς χρυσὸν εἰσπράξεις,
οὐαὶ ὑμῖν, καθάρματα Τραπεζῖτῶν ἀδίκων,
ὁποὺ τοὺς φόρους θέλετε τῶν ἀκάφορων σκύλων.
οὐαὶ ὑμῖν, ποὺ θέλετε κι' αὐτὰ τὰ βελανίδια
καθὼς καὶ τὰ λιγόμενα Ἑλληνιστὶ κικίδια,
οὐαί, ποὺ θέλετε κι' αὐτὸν τὸν φόρτι τῆς στερίδος
χωρὶς νὰ ἐξελέγχεται τὸ πρεῖον κατ' εἶδος.
οὐαὶ ὑμῖν, ποὺ θέλετε καὶ τίλη μετελλείων,
παντοκάπων ἑταιριῶν καὶ τόπων ἀτυπλείων,
οὐαὶ ὑμῖν, ποὺ θέλετε σκωρίας τοῦ Λαυρίου
καὶ καθυμίαν πρόσοδον παντὸς εἰρητηρίου.

—

Οὐκὶ ὑμῖν, ποὺ θέλετε καὶ μίρια τῆς στερίδος
καὶ τρία πέμπτα τοῦ λαοῦ, ποὺ βγαίνει 'στὴν Ἔπτανησ,
οὐαὶ ὑμῖν, γενεήματα ξεβρακωτῆς Ἀγγλίδος,
ποὺ σὰν μωρὸ πιστίζετ τὸν Κόντε μὲ γλυκάνισο,
οὐαὶ ὑμῖν, ποὺ θέλετε νὰ σᾶς γενοῦμε σκλάβοι
καὶ τὰς εἰσπράξεις Τράπεζα σπουδαία ν' ἀνακλαδῇ,
οὐαί, ὑπάστατι τυραννοι Ἑλλάδος νησιωτᾶς,
ποὺ μὶα ἐκ τῶν Τραπεζῶν, ἡ τῆς Ἰονικῆς,

παλύτιμα γραμμάτια κατ' ἔτος θὰ ἐκδίδῃ
καὶ θὰ τὰ τρῶν νησταίοντες γαϊδάροι γιὰ γρασίδι.

—

Οὐαί, ποὺ θὰ πληρώνονται τὰ τέλη τῶν ἐμπόρων
μὶ πίστιως γραμμάτιν μιγκλῆς κι' ἀσείου.
οὐαί, ποὺ πᾶσα εἰσπραξὶς τῶν ὑπεγγύων φόρων
θὰ στέλλεται πρὸς κάλυψιν τοῦ τοκομεριδίου.
Οὐαὶ ὑμῖν, ὑποκριταί, ἀσχέτε μακρυὰ ὄζλου,
ὁποὺ ἐὰν ἐμπιστεύσεθε τὴν πίστιν μας καθόλου
καὶ πᾶσα πιστοποίησις πεγαίνει τοῦ κακοῦ
γιατὶ φοβοῦσθε τὸν βροντὰν τοῦ πυροβολικοῦ.

—

Οὐαὶ ὑμῖν, θρασυδειλία βλαστήματα Σόφων.
ὁποὺ παρέρχεσθε ψυχραὶ πρὸ πανηρχαίων τάφων
καὶ λέγετε «γιὰ λείψανα καὶ τάφους τί μᾶς μέλει;
ἡμεῖς γιὰ τοὺς παρόδες μας γιρὰ ζητοῦμε τίλη,
καὶ ἂν ἔχῃ ὄζλεν ὁ Ρωμηὸς κορῶνα καὶ τιμὴ του,
ἐς βραζὶ τὸν κέρα της νὰ πίνῃ τὸ ζουμὶ τονε.

—

Οὐαὶ ὑμῖν, κοαζοντες ἀπόγονοι βατράχων,
ποὺ δὲν σᾶς κάτσεται καρὸι κι' ἂν εἰς τὸν Μαραθῶνα
εὑρήκαμε τὰ κόκκαλα τῶν Μαραθωνομάχων
καὶ τούτων ἐδοξάσαμεν τῆς ὕλης τὸν αἰῶνα.
καὶ λέγετε «γιὰ κόκκαλα πιντάρα δὲν μᾶς κίλει,
καθεὶς γιὰ τοὺς παρόδες του εἰσπράξεις φόρων θέλει,
κι' ὅταν παθαίνουν οἱ Ρωμηοὶ γουργούρισες τῶν στομαχῶν
ἐς ρουκανίζουν κόκκαλα τῶν Μαραθωνομαχῶν.

—

Οὐαὶ ὑμῖν, ὑποκριταί, ταφοστήλες Ἐβραίοι,
ἔντομα, παρασίτοπορε, ἀκρίδες, ἀρουραῖοι,
οὐαὶ ὑμῖν, πεμμίκορον Τραπεζιτῶν συνάφι,
ποὺ ὀχλοῦ δὲν σᾶς συγκινοῦν τῶν Μαραθώνων τάφοι,
μηδὲ ρυάκων καὶ πηγῶν σᾶς τέρπει τὸ κελαρυσμὸ,
κι' ἀρνεῖσθε νὰ δανείσετε καὶ μὶα στερλίνα χάρισμα.

—

Οὐαί, ποὺ θὰ τριλλάνετι τὸν Κόντε μὲ τοὺς ὅρους,
οὐαί, ποὺ θέλετι κι' αὐτοὺς τῶν κουκουλίων τοὺς φόρους,
καὶ λέτε δείγνοντες ε' ἅμας γεμάτα τὰ σακκούλια
πῶς μὲ τῆς ὄξεκις μοναχὰ δὲν βάφοντασι κουκούλια.
οὐαί, ποὺ δὲν πιστεύετι κι' ἐμένα τὸν Σωτῆρα
καὶ τὰ μηλὰ μου, ὅλοι σας μοῦ λέτε, καὶ μὲ λύρα.
οὐαὶ ὑμῖν, ποὺ θέλετε νὰ μᾶς ἰδῆτε πτῶμα
καὶ σκλῆρο δὲν ἀφίνετε μὲς 'στὸ στεργό μας στόμα,
οὐαὶ ὑμῖν, ἄνιερι, ποὺ μ' ἔχοντας φρημάκι
κρυφὰ κρυφὰ δαγκάνετε τὸν Κόντε τὸν ἀχμάκη,
οὐαὶ ὑμῖν, ἀνήμερα θηρία τῆς ἐρήμου,
ποὺ σκιάζομαι ἂν εὕρεθῶ καὶ μιὰ στιγμὴ κοντά τας
ἐκ φόβου μήπως τὸ δεξὶ καὶ τὸ ζερβὶ μερί μου
τὸ καμματιάσουν ἕξαφνα τὰ χαυλιόδοντά τας.

—

Οὐαί, παμφάγα τέρατα... κακὸς ψυχρὸς σᾶς χρόνος...
τὸ γύρεψεγε σας στόμαται γιὰ τὸν παρὰ λυσεως.
οὐαὶ ὑμῖν, Τάφωνες τῆς γρεῖας Ἀΐδόνος,
ποὺ τῆς Ἑλλάδος θέλετε τὸ ὄιρας τὸ χρυσοῦν.
Οὐαὶ ὑμῖν, παλληθρωπια... νὰ πάτε να χαθῆτι...
μ' ἐκεῖνα τὰ κουκούτσι σας μᾶς τρώτε διπρικὸς,
καὶ τότι μόνον πιθανὸν νὰ εἰχαριστηθῆτε
ὅταν λωρίδα κόψετε Ἑλληνικῆς ταρκοῦ.

—

Οὐαὶ ὑμῖν, ποὺ 'γρήγορα τὴν πλάνη σας θὰ νοήσετε,
οὐαί, ποὺ γιὰ τὸ δανειον τιαρὰ θὰ μετανοήσετε,

οὐκί, πεῦ θἄλθῃ μιὰ στιγμὴ καθεὶς νὰ σᾶς λυπῆται
καὶ τότε σεῖς, ὠ δανεισταί, πρὸς τους Ρωμηους θἀ πῆτε:
«Οὐκί ὑμῖν. ἀπόγονοι τῶν ἐνδόξων προγόνων,
«ποῦ γιὰ ὅτι τἀ δανεικά μὲ στόμαται Γοργόνων,
«εἶσαι, ποῦ μας 'σκοτίσατε μὲ τὴν πολλὴ σας κλάψα
«κι' ὅλους σὰν κουτομόηδες μας 'βάλατε 'στὴν πάψα,
«οὐκί, ποῦ σᾶς 'δανείσαμε καὶ τοὔτη τὴν ὥρα,
«οὐκί, ποῦ μᾶς 'κατάφεραν ὁ Κόντες μιὰ χαρά,
«οὐκί, ποῦ τὸν 'Εγγλέζο μας 'πιστέψατε τὸν Λό μας,
«οὐκί, ποῦ μας καθίζετε σὲ μυλαρῶν καπούλια,
«οὐκί, ποῦ θέλει σπάσιμο τὸ ξερακόκκαλό μας
«μ' ὅλα τὰ βιολιτζίκια σας, τὰ τύμπ. τὰ κοκκαλίκια,
«οὐκί, ποῦ τους μεγάλους σας δὲν νοιώσαμε σκοπούς
«κι' γρήγορα θἀ μᾶς ἐχθῇ τρισκουντάκι ὁ Τζῶνες.
«οὐκί, τρὶς πουντρότιρει κι' αὐτὸς τῆς 'Αλεποῦς,
«ποῦ 'κυνηγοῦσε 'στὸ Γουδὶ ὁ γιὸς Κωνσταντίνος».

—

(Ὁ Φασουλῆς μὲ βάλισμα γυρτὸν
'στὸν ἐξαλλον χωρὲι Πρωθυπουργόν).

—

Τρ.—Τί βλέπω .... ἦλθατε λοιπόν;
Φ.— Μονάχος μου ἐγύρισα
ἀφοῦ τους φιλους δανειστὲς καλὰ τοὺς ἐσιγύρισα.
Τρ.—Κι' ὁ Κόντες ;
Φ.— Τους Φιλίλληνας ἀπὸ κοντὰ τους πῆρνει
κι' ἀκόμη μὲ τοὺς δανειστὲς ὁ ὄλους παραδίρνει.
Τρ.—Μὴ χωρατεύῃς, ἀδελφέ...
Φ.— Δὲν χωρατεύω ὅλου,
πίστεψε 'στὰ λεγόμενα ἐμοῦ τοῦ 'Αποστόλου...
μὲ τσιπκις ἄδειρις, Πρόεδρε, 'στὴν ἀγκαλιὰ σου γύρνω
κι' ἂν δὲν πιστεύῃς ψάξε μι νὰ 'ὄῃς τί μοὐντζιας φέρνω.
Ὁ Θιοτόκης μόνες του παρλάρει παρακόρως,
πλανᾶται δὲ νυχθημερὸν σὰν Σουτσοῦ Ὀδοιπόρος.
κι' ὅπως αὐτὸς παράδειρνε γιὰ νιζῆρ τὴν Ραλλοῦ
ἔτσι κι' ὁ Κόντε-τσιλιπὴς 'στὴν Λόντρα βασανίζιτκι,
καὶ πότ' ἐδῶ περίλυπον τὸν ἀπαντᾷς κι' ἀλλοῦ
καὶ πότ' ἐκεῖ καμαρωτὸς καὶ ντύρες ἐμφανίζιτκι.
Μὶ χίλια δρὸ καμώματα οἱ δανεισταὶ τὸν πνίγουν
κι' αὐτὸς βροντᾷ τῆς πόρταις των πρὸς ἐλκλεισιν ἡμῶν,
ἡ πόρταις ὅμως εἶκολα, Μιλλόρδι, δὲν ἀνοίγουν
ὅτκαν ἡ χρεία τῆς κτυπᾷ κατὰ τὸν Σολωμόν.
Τρ.—Καὶ τώρα ;
Φ.— Χαιμουριόμαστε 'στὰς ὄχθας τοῦ Ταμίσιως
πολλὰ συλλογιζόμενοι περὶ τῆς ὑποθέσιως
καὶ σκυθρωποὶ ἐβλέπαμε τὰ φῶτα τῆς ὀσπέρας
κι' εἰκτείραμεν τὸ μάκιον αὐτῆς τῆς βρωμοσφαίρας.
Τοὺς δανειστὲς πατόκορα μοναχὰ μας ἐλουσάμε,
γιαλὸ γιαλὸ 'πηγαίναμε κι' ὅλο γιὰ σὲ 'μιλούσαμε,
κι' ἐγὼ μὲ πόνο 'λίγαμε τὰ τόσα βάσανά μας
καὶ πότε πότ' ἐξύναμε κι' οἱ ὀῆ τὰ πισινὰ μας,
ἀπὸ 'μπροστὰ μου ἔξαφνα ὁ τσελεστὸς ἐχάθη
καὶ ἐὰν εἰμπόρεσε κανεὶς ποῦ 'βρίσκεται νὰ μάθῃ.
Ὅλη τὴν Λόντρα ἔψαξα, παντοῦ γι' αὐτὸν ἐρώτησα,
καὶ μὲ τὰς ἐρωτήσεί μου 'Αγγλους κι' 'Αγγλίδες 'σκότισα,
κι' ἐξέτασα κι' ἀνέκρινα κλητῆρας κι' ἀστυνόμους
κι' ἕναν ντελέλλη 'πλήρωσα νὰ ὁἰκαλῇ 'στοὺς δρόμους :
«Ὅποιος εὑρῇ 'στὸν δρόμο του νεοφερμένο Κόντη,
κρεμανταλὰ, ξιρακιανὸ, πεῦ δὶν τοῦ λείπει δόντι,
ποῦ δίχως κόρτι δὲν περνᾷ οὐδ' ὥρα μιὰ κι' ἡμέρα του
κι' ἦλθι 'στὴν Λόντρα κατ' αὐτὲς ν' ἀλλαξῇ τὸν ἀέρα του,
καὶ τῶν Ρωμηῶν τους δανειστὲς νὰ περιγνηβῇ
καὶ μὲ τὸν Λόρδο Ρόζβερυ στενὸς νὰ συνδεθῇ,
ὅποιος εὑρῇ 'στὸν δρόμο του αὐτὸν τὸν μπακαλιάρο
μὲ σκαρπινάκι ἄσπρι ντὶ καὶ γκαλιστὸ κελλάρο,
ποῦ γιὰ παράδες δανεικοὺς ξιοχίζει τὰ μανίκια του,
νὰ μᾶς τὸν φέρῃ 'γρήγορα νὰ παρῃ τὰ βρίσκια του.»
Εἰς μάτην ὅμως, Πρόεδρε... τὸν Κόντε δὲν τὸ 'θρῆκα,
μάτην ὁ κῆρυξ ἔσκουζε τὸ καθε του τσιμάδι,
κι' ἀπελπισθεὶς πῶς θἀ τὸν 'βρῶ μὲς 'στὸ βαπόρι 'μπῆκα
κι' ἔρθασα σῶος κι' ἀβλαβὴς σὲ τοῦτα τὰ ρημάδι.
Τρ.—Μήπως τυχὸν 'στὸν Ταμισὶ ὁ Κόντες μας ἐπνίγη,
ἢ μήπως ἔβαλε καμμιὰ Μιλλαΐδη 'στὸ κυνῆγι ;
Φ.— Ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ σου 'πῶ... ἀνησυχῶ πολύ,
ἀλλ' ὅμως πρέπει τσχιστὰ γι' αὐτὸν τὸν ντιρτιλῆ
ἔξαπαντος νὰ μέθωμε μὲ κάθε πρεθυμία
καὶ νὰ τηλεγρακόνωμε εἰς τὴν 'Αστυνομία,
ἄλλέως, φίλε Πρόεδρε, στιγμὰ δὲν θἀ 'τσιακώμε
καὶ θἄνατ κρῖμα κι' ἄδικε τὸν Κόντε μας νὰ χάσωμε.
Τρ.—Λοιπὸν γι' αὐτὸ τὸ δάνειον τί διάβολο ἐμάθετε ;
Φ.—Τὸ δάνειον πρὸς τὸ παρὸν 'στὴν κορωνίνα κάθεται,
ἐν τούτοις τὴν γκέβαρα μου ἀφῆκα 'στὴν 'Αγγλίαν
μὲ τὴν ρητὴν διαταγὴν καὶ τὴν παραγγελίαν
ὅποιος εὑρῇ τὸν Κόντε μας εἶθὺς νὰ τοῦ τὴν δώσῃ
κι' ἐκεῖνος 'στὴν γκέβαρα μου τοὺς γρύπους νὰ φορτώσῃ.
Τρ.—Γενναίως ἠγωνίσθητε 'στὴν ἐνδιξὸν μας πάλην
καὶ σεῖς ἐκατηφέρατε τοὺς δανειστὰς καὶ τάλιν
μὲ τὴν λεπτὴν ἀνατροφὴν καὶ τοὺς καλοὺς σας τρόπους
καὶ θ' ἀνταμείψω ὁσφιλῶς τοὺς εὐγενεῖς σας κόπους.
'Αλλ' ὅμως πάσχω καὶ ὀργιῶ καὶ μαίνεμαι κι' ὀργίζομαι
ὅταν τὴν περιπλάνησιν τοῦ Κόντε συλλογίζομαι.
Φ.— Ἠσύχασε καὶ πρόσμενε τῶν δανειστῶν τὸν γροῦπο,
μὲ τὸ κολλὰ θἀ 'ρεθῇ κι' ὁ Κόντες δασούπο,
καὶ τότε μόχτον, Πρόεδρε, θἀ σπάξῃς σιτευτὸν
κι' ἀμέσως θ' ἀνακράξωμεν 'στὸν Κόντε μας αὐτόν·
κῶ τῶν φρενῶν μας ἐκστασις καὶ τῆς ψυχῆς μας μέθη !...
ἦτο νεκρὸς κι' ἀνέζησε, ἀπολωλὼς κι' εὑρέθη.»
Τρ.— Ὡς εὖ παρίστης σύντροφε τοῦ Κόντε... καλῶς ὡρισες!..
μὰ 'πές μου δὰ τους δανειστὰς ἀπὸ κοντὰ τους 'γνώρισες ;
Φ.—Τοὺς εἶδα καὶ τοὺς 'γνώρισα...
Τρ.— Καὶ δὲν μου λὲς τί κάνουν ;
Φ.— Πολὺ καλά... εὐχαριστῶ .. στιγμὴ δὲν σἰ ξεχάνουν.
Τρ.— Τί ἄνθρωπ' εἶναι ;
Φ.— Ἄνθρωποι μὲ χίρια καὶ μὶ πόδια,
μὰ σὰν δανείζουν τὸν Ρωμηὸν τοὺς Λόρδους καὶ Σωτῆρας
τότε μετακορφώνονται, Πρωθυπουργέ, σὲ ζῶδια,
μὲ ἄλλους λόγους γίνονται καθὼς τοὺς ἀρετῆρες
κι' ἐμεῖς ἀνάγκην ἔχομεν κτενῶν ἀρετριῶντων
πρὸς νέαν καλλιέργειαν τῶν ξηρανθέντων φρόντων.
Τρ.—Πῶς ἤθελα νὰ 'δῶ κι' ἐγὼ 'Εγγλέζους παλαβοὺς
ἐμπρός μου νὰ μεταβληθοῦν εἰς ἀρετῆρας βοῦς...
ἀλλ' ὅμως νὰ !... προσέρχονται μὲ μακηθείας τὰ τίρατα ...
καλῶς τα τὰ βωβάκια μου μὲ τὰ μεγάλα κίρατα...

—

(Ἀπὸ σφοδρὰν συγκίνησιν ὁ Πρόεδρος ζαλίζεται
καὶ τὸν ἀπισταλμένον του θιρεῖος ἀναχαλίζεται,
κι' ἐκεῖνος γιὰ τὸ δάνειον ὁακρύων τὸν συγχαίρει
καὶ τοῦ φιλεῖ τὸ κούτελο καὶ τὸ ξεζί του χίρι.)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προκατείου κονιορτος πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Τῶν ὁρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμηὸς τὴν ἐβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,	τρὶ τὰ δένα ὁρμος μέρη	— **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χίρι.**
κι' ἕνας ὅμως ἐξυπνάδα	— κι' ἕνας μόν' κακοβούλι.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν τραβῇ	— ἕγινες συνδρομητής,
Συνδρομητὴς θὰ ἀγοράσῃ	— γιατὶ λαστὲ δὲν ὑχνᾷ.	κι' ὅπαρες τὸν παρὰ δέν δίδει	— θἀ τὸν φάγ μεῦρε γίδι.
καὶ 'στὸν 'Αθηνῶν τὸν πλοῦτο	— καὶ αὐτὴ τὴν ἀλλεσπάγ,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δίνει	— δίχως νύχτα κι' ἀνησυχία.	Ἐγὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ἑπτὰ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Τρίτη τοῦ μηνὸς Ἀπριλὴ
καὶ φιλιοῦντ' ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Ποθοῦντος τετρακόσια καὶ εἰκοσιεξη,
φαίνεται ὁ Κόντες πῶς κακὰ θἀ μπιλέξῃ.

Ὁ Φασουλῆς μὲ τόνον
'στοὺς ζακρους τῶν προγόνων.

Α΄.

Φ. —Ἤθελα καλὶ, πρόγονοι, στερνὰ νὰ σᾶς βαλω
κι' ὦ λιγερὸν καὶ κοπτερὸν ἀντίπαρ σας νὰ ψαλω,
ἀλλ' οὔτε ὁφρὴς καὶ μυρτιὰς κλωνάρι δὲν ὑρῆκα,
ὅλα ἡ ὀόξα τἀκολὴ καὶ τὄβαλε γιὰ πίκα
'στὴν τεθλασμίκιν κεφαλὴν τοῦ Λόρδου τοῦ Τρικούπη,
ποῦ τώρα τώρα ἔγινε σὰν Δαναΐδων κιοῦπι.

—

Βλέπω τὴν ὀόξα νἄρχιτκι καὶ περπατεῖ μονάχη
'στῶν ἀπογόνων τῶν κλεινῶν τὴν ψιριασμένη ράχη,
μίαν πρὸς μίαν δὲ μετρᾷ τῆς ψείρας τῆς βασιλεικὲς,
καὶ τὸ Κουβέρνο δείχνοντας φωνάζει 'στοὺς ὁιαβάτας :
«ἰδὲ ἡ Ψειρακώστενα, πιάχει 'στὸν ἦλιο μοῦρα
καὶ γιὰ καλὰ της ἔπεσε 'στὰ νύχια τοῦ Σωτῆρα.»

—

Ἂν ἰρωτᾶτε, πρόγονοι, πῶς εἶνατ καὶ τὸ ὁανεῖον,
ὁ Κερκυραῖος Κόντες μας, ἐκεῖνο τὸ ζιζάνιον,
ἀπόφασε τὸ ὄβολα μὲ λίρακς νὰ γυρίσῃ,
κι' ἀφοῦ τοὺς Ἄγγλους ὅρκισε μὲ τὴν παλλὴ φαγοῦρα του
ὅλους τοὺς περιφρόνησι κι' ἔπῆγε 'στὸ Παρίσι
νὰ κάνῃ καὶ 'στους φίλους μας τοὺς Γάλλους τὴν φιγοῦρα του.

—

Σταῶστε καὶ τὸ ὁεξὶ καὶ τὸ ζερβὶ σας χέρι,
προσευχηθῆτε ὅλ' μ' ἐμὲς, τοῦ κάρου τὰ σκουπίδια,
τὸ ὁάνειόν μας ὁεξιὰ ὁ Κύριος νὰ φέρῃ
πρὶν τὸ μεσὸ νὰ φαγωθῇ 'στοῦ Κόντε τὰ τσιζιόρια,
γιατὶ κι' αὐτὸς σὰν 'Αραγὼ τὴν γῆν περιγυῆται
καὶ σεῖς κρυφὰ τὰ βήματα τοῦ Κόντε ὁὐγεῖτε.

—

'Οποίαν περιπλάνησιν ὑπέστη πραγικήν ! . . .
κυτταξιτ τὸν Κόντε μας εἰς τὸ Παρίσι πίρα . . .
νὰ ὁεκονεύῃ ἄρχισε κι' εἰς γλῶσσαν Γαλλικὴν,
ποῦ φαίνεται τῆς 'Αγγλικῆς ὀλίγον λαπτερὴν,
κι' εἶναι ταμὰμ γιὰ ὁιακονιὰ καὶ γιὰ ζητιανιλίκι
καὶ 'στὸ ψηλὸ τῶν Κόντηδων ταιρρᾶζει κοντιλίκι.

—

Μ' ἐκεῖνην τὴν λεπτότητα καὶ τὴν ντιλικατέτσα
δὶν κοκκινίζει εὔκολα τοῦ ὁιακονιάρ' ἡ πέτσα,
κι' ὁ ζητιανιὰν Γαλλιστὶ δὲν λέγεται ζητιάνος
ὅστ κι' ἂν φαίνεται ψηλὸς, ὅσο κι' ἂν εἶναι νάνος.
Πολὺ καλὰ τοῦ 'κάπνισε τοῦ Κόντε-Ριπανάκια
καὶ 'στοὺς Φραντζέζους νὰ ρχτῇ, τὰ παστρικὰ σκανάκια.

—

Τῆς ὁ' Οὐαλλίας ἡ γνωστὴ καὶ φίλη Πριγκηπέσσα
μόλις ὁ Κόντες 'πάτησε 'στὸ σηπτικὸ της μέσα
δὲν ξέρω τί τὴν ἐσπρίξε κι' ἐμπῆκε 'στὸ βαπόρι,
κι' ἐκ φόβου μήπως κι' ἀπ' αὐτὴν γυρίψῃ χαρτζηλίκι
εἶδε μὰς ἀριβάρισε μὶ τόνα τῆς ἀγόρα
καὶ μὲ τὰ ὁρὲ κορίτσια της, τὴν Μὰὸ καὶ τὴν Ἀλίκη.

—

Τους ἀπογόνους, πρόγονοι, ὀλίγον λυπηθῆτε
καὶ 'στὰς περιπλανήσεις του τὸν Κόντι βαηβεῖτε.
Κόντι-Πιτάτου ἔριγε κι' ἐνσκήπτει 'στὸ Παρίσι,
ἀλλ' ὅμως τέτοιος κι' ἀπ' ἐκεῖ φεύγουμαι μὴ γυρίσῃ.
καὶ τότε τόσα ἔξοδα θὰ πάνε εἰς τὸν βρόντον,
γ ε γ α ν ω μ έ ν ο ς ἐὲ θἀλθῇ κι' ὁ Κόντες κατὰ Κόντον.

Β'.

Τὰ πρόσωπα σας σκυθρωπὰ μὲ πόνον ἀντικρίζω
καὶ μόνος συλλογίζομαι καὶ μόνος μαυρκουρίζω :
«γιὰ νάναι τῶν προγόνων μας ἡ φάτσα λυπημένη
βεβαίως ἄλλο τίποτε ἡ λύπη ἐὲν σημαίνει,
ἢ πῶς αὐτὸ τὸ δάνειον, τοῦ Λόρδου τὸ μαρτύριον,
ἀκόμη μένει 'στὸ γνωστὸν τοῦ Δάντη Καθαρτήριον.»

—

Εἰς ταύτην τὴν περίοδον πανηγυρτν τῆς Λεύκης,
ὁπού πολλῶν τουίζεται Γκραδιριτῶν αἱ λύραι,
ἀκούω μέσα 'στὴν σκυλὴ τῆς συριζούσης αὔρας
πῶς ἕνας γέρο-διάβολος τὸ δάνειον τὸ 'πῆρε.
κι' ὄρσε, φωνάζω, Κόντε μου, ὄρσε καὶ σὺ, Κουβέριο,
καὶ 'στοὺς βωμοὺς σας ἐμπροστὰ τὸν σκελετὸ μου τίμνω.

—

Συμπὼ κι' ἀκούω κανονικῶς... Θιουλῆ μου, τί βρόντος !
μήπως καμμία γίνεται ὑποδοχὴ τοῦ Κόντη ;
μήπως ὁ Κόντες ἔβγαλε παράδες φορτωμένος
καὶ ἀπ' ὀπίσω κι' ἀπὸ μπρὲς πυροβολεῖ τὸ γένος ;

—

Μήτε ὁ Κόντες ἔβγαλε, μηδὲ παρὰες φέρει,
μόνε τῆς Λαύρας ἡ γιορτὴ τὸν κόσμο συνεπέρνει,
καὶ πάει 'στὸν Μητρόπολι ὁ Βασιλεὺς μ' ἁμάξι,
κι' ὁ Λέρλες, πού γιὰ δάνεια κοντεύει νὰ λιμάξῃ.
ἀκολουθεῖ κατόπιν του καὶ παῖζ' ἡ κλαπατόρα,
κι' ὁ Κόντες λείπει μονοχὰ, ὁπού καλὴ του ὥρα.

—

Ἁγίας Λαύρας ἱερτή !... μὰ τί καλοκαιριά !...
συννεφισμένος οὐρανὸς, βρεχὴ καὶ λασπουριὰ,
καὶ καθὲ ἀπογόνου σας γενναίου τὰ παπούτσια
μέσα σὲ λάσπες κλασικὰς βουτοῦνε πλέτσια πλούτσα,
καὶ σὲ στερεὰ καὶ θαλασσὰ μουγκρίζει ὁ σορόκος
ὀκτωμονισμένος· καὶ ἅγριος ὥπαν δάνειου τόκος.

Γ'.

Πάσχα Κυρίου ἱερόν,
παράξενον καὶ βραχερόν,
Πάσχα, τὰ πῶλος πρὸς ἡμᾶς
τῶν Ἀγγλογκάλλων ἐλίσσαν,
καὶ δὲν θὰ εἶσαι λευκουμᾶς
κι' ὅλοι θὰ παθοῦν λύσσαν.

—

Πάσχα τὸ πανευδαιμον,
Πάσχα πολὺ ἐράσμιον,
Πάσχα. κι' ἡ ἐλπίσις τοῦ Λὸ
ζὲν θὰ μᾶς ἔβγῃ σὲ καλό,
Πάσχα. ταξιδιὰ κουτουροῦ,
ἐξευμενίστηκε κι' ὁ Ρεῦ,
Πάσχα, κυλοῦρκες καὶ φελὲ,
λάσπη ποῦ Κόντε ἡ δουλειὰ.

—

Ἀναστάσεως ἡμέρα
καὶ μᾶς 'κόπιασ' ἰδιὰ πέρα
κι' ἕνας Ἱσπανὸς ὀλίγος,
Ἐδουάρδος Μοντενήγρος,
μὲ θέρια αἵματα βορᾶ
κι' ἀνεσκίρτησεν ἡ χώρα.

—

Θὰ 'μυρίστηκαν κι' αὐτὰ
πῶς θὰ πάρωμε λεφτὰ,
καὶ μᾶς ἦλθαν ἀπ' τὴν Κῶ
καὶ γυρεύουν μερδικό.

Δ'.

Κυττάξετε τριγύρω σας τοὺς παῖδας τῶν γιγάντων
μὲ πρεβεζικὲς φοβερὰς μαχίμων ἐλεφάντων...
μὲ τίγρεων μουγκρίσματα καὶ ὀρυχθμοὺς λεόντων
ὁσφαίνοντει τὸ δάνειον κι' ἀρχίζουν τὴν ρεμοῦλα.
κι' ἀλαλαγμὸς ἀκούεται χορτάτων καὶ πινόντων
καὶ τεταρτικὰ συγαλονεῖ τὰ μέλη μου τρισμοῦλα.

—

Ἁγίλαι λύκων ἔρχονται, πανθήρων κι' ὑαινῶν...
Χριστὲ καὶ Παναγία μου... κυτταξέτι τί στόμα !...
λυσσομανοῦν, συμπλέκονται, κι' ὁ Λόρδος ὁ πεινῶν
σὰν βόας κουλουριάζεται 'στῶν δανειστῶν τὸ σῶμα,
καὶ σκάλα σκάλα, πρόγονοι, τὸ αἷμα τῶν ρουφᾷ
κι' ὁ τῶν θηρίων Βασιλεὺς 'στὸ θέμα τρυφᾷ.

—

Εἰς τοῦτο τῆς πατρίδος σας τὸ θηριοτροφεῖον,
ποὺ βόσκουν ἀγριόλυκοι μὲ κρύος καὶ λησμόν,
ποιὸς Μοντενέγρος θὰ 'βριθῇ ἀπάνω των νὰ πέσῃ
καὶ 'εἰς σιδηροφράκτων εἵρκτὴν νὰ τοὺς κλυσσιδέσῃ ;
Ποιὸς Μοντενέγρος θὰ 'βρεθῇ γιὰ τοῦτα τὰ θηρία,
ὁποῦ τὰ πιεθηρίωσι πυλλὴ ἐλευθερία ;

Ε'.

Ὁ Βασιλεύς !... ὁ Βασιλεύς !... ἀρχίζ' ἡ μουσική...
καβαλαρίαι 'πίσω των καὶ Πρίγκιπες κι' Αὐλικοί...
καὶ τοῦτος ἰδῆ τὴν ἀνάγκην σας χρυσὰ στιφάνια πλέκει,
ἀλλ' ὅμως γιὰ τὸ δάνειον συλλογισμένος στέκει,
καὶ γράφει 'στὸν Μυλλόρδο του μὲ πενιμένα στήθεια :
«μ' αὐτὸ τὸ νέον δάνειον μᾶς ἔκαμες ἀλήθεια,
καὶ τέλειωνε τὸ 'γρηγορα νὰ 'δοῦμε ἀνθρωπιά,
ἀλλιῶς 'στὸ σπῆτι βίζιτα δὲν θὰ σοῦ κάνω πιά».

—

Ὁ Βασιλεύς, ἡ τελετὴ καὶ τὰ συνειθισμένα,
μηδὲ τραπέζι στρώνεται ἀγωνιστῶν κανένα.
μηδὲ πικτεῖ 'στ' Ἀνακτορα κανεὶς φουστανελᾶς...
πάει λιπὸν... μᾶς ἔλειψε καὶ τοῦτος ὁ μετάλλας...
τοὺς φεσοφόρους τους παλιοὺς τοὺς 'σάρωσε ὁ χρόνος
κι' ἀπὸ τσακπρέζια κι' ἔξοδα ἠγλύτωσι κι' ὁ Θρόνος.

—

Δὲν ἦταν ἔξοδε μικρὰ καὶ τοῦτο τὸ τραπέζι...
καὶ σήμερα, ποὺ κάλπικο δὲν δίνουν κι' οἱ Ἐγγλέζοι,
θὰ ἦτο φρίκη κι' ἕνας κἂν ἀγωνιστὴς ἂν ἔζη...
μὲ τόση φτώχεια δύσκολα κι' αὐτὸς ὁ Ρότσιλδ παίζει,
κι' ἂν βλέπετε νὰ βάφωμε τ' αὐγὰ μας μὲ κρεμμύζι
καταμαυρη κακομοιριὰ τὸ Κινέρικον πιέζει
κι' ἀέρα τρώμε καθαρὸ καθὼς οἱ Κιρκινέζοι.

—

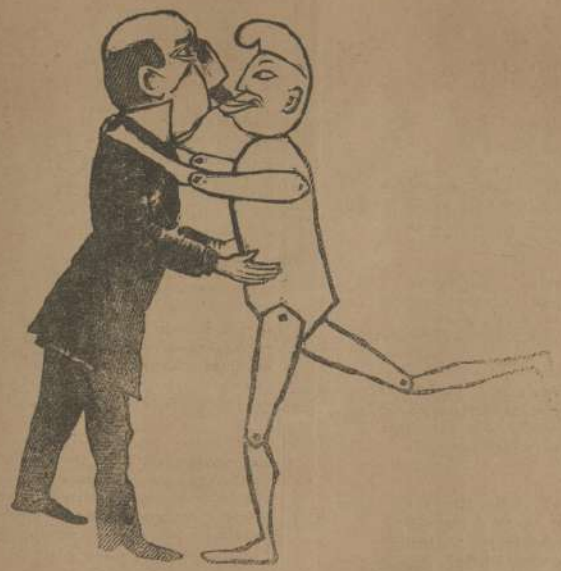

Κι' ἔπειτε πᾶς 'ἐξάσαμε μὲ τόσων χρόνων τρέλλαις...
τὴν Νικολῆ μας 'ζάλισαν μ.' αὐταῖς τῆς φουστανέλλαις...
τῆς κάπας 'προσευτήσαμε καὶ τῶν φισιῶν τῆς φούντες
κι' ἐπήραμε 'στοὺς πάσους σας κοψίματα καὶ πόντες,
κι' ὅσο κυττᾶν 'στὰς τελετὰς τοὺς τωρινοὺς Δραγόνους
ἀρχίζω νὰ περιφρονῶ σπουδαίως τοὺς προγόνους.

Ϛ'.

Ἔξω σεῖς, παλγοφασκιάδες... ἔξω φίνι, ἔξω λιάφα...
Ξεκουφάνατε ταύτιμας μὲ τὴν ὀξὰ τὴν σαλπιγκα.
Τί καλὰ ποῦ σας ἐπῆρε τοῦ θανάτου τὸ ὄρεπανι
καὶ γιὰ σᾶς καμμία πλέον δὲν θὰ γίνεται δεπάνη.
καὶ σὲ κάθε πανηγύρι καὶ τουμπεδοῦσι Αὐλικὸ
οἱ ἀπόγονοι θὰ τρώνε τὸ 'δικό σας μερδικό.

—

Ἔξω ὀξὰ τῶν προγόνων, εὐχρμίνη κουτσοδόντα,
ἔξω σεῖς οἱ τσερουχάδες τῶν ἀγώνων οἱ ἐκεῖς,
ποὺ ποτὲ σας μιὰ πεντάρα δὲν ἐποίξατε 'στὰ φύντα
σὰν κι' ἐμὲ τὸν καπετάνιο γιὰ νὰ γκαστε καὶ σεῖς,
ποὺ καμαλιὰ τὸν νοῦ σας δὲν ἐβάλωσαν κκὶ τόκοι
καὶ δὶν 'πήγατε 'στὸν Λόντρα σὰν τὸν Κόντε Θεοτόκη.

—

Κι' ὕστερα τὰ τρόπκιὰ σας κάθε τόσο κπανάτε
καὶ γιὰ πρόγονοι ζητεῖτε τῶν Ἑλλήνων νὰ περνάτε.
Ὄρε μὴς 'στὴν φουστανέλα καὶ 'στὴν κάπα καὶ 'στὸ φέσι!...
σεν ἀκουσετε σέ 'λίγο τὸ κανόνι ποῦ θὰ πέσῃ
νὰ ! θὰ 'πῆτε πκληκάρκα καὶ μὲ τύμπανι καὶ μὲ νοῦν,
ἄρετε τοὺς ἀπογόνους πρόγονοι μὰς νὰ γενοῦν.

—

Ῥοδοδάκτυλος αὐγὴ μου, ἔβγα φώτισε τὴν γῆν,
ὁρίσεισε καὶ τοῦ Μυλλόρδου τὴν κατάξηρον σπυγήν...
φύγητε σκληρκὶ φροντίδες καὶ κουπούνια ὀχληρά,
νὰ χρωστῶ καὶ νὰ μὴ δίνω εἶναι μόνη μου χαρά.

Χ'.

Ἂν σεῖς ἀναγειλιάζετε νὰ βλέπετε τὴν φότοκ μου
κι' ἐγὼ σᾶς ἀηδίασα κι' ἐλ' ἡ μεγάλη ῥαπτα μου,
καὶ σήμερα μοῦ φαίνονται καμώματα γελοῖα
νὰ στραγγώνω παλαιῶν φασκίων Μακεωλοῖα.

—

Νομίζω πῶς ἡ ὀξὰ σας τὴν ὀξὰν μας ρυπαίνει
κι' ὡς γνεῖαν σας ἐντιμὸ τυχαίων παραφρόνων,
ἡ δὲ γνωστὴ γκιδαρκ μου δὲν πκυσι νὰ λιπαίνῃ
τὴν ἄρθυνον κι' ἀστείρευτον σοφίαν τῶν συγχρόνων.

—

Θὰ τὸ θαρρεῦσκ αἴσχος μου καὶ μίγκ βκσανον μου
ἂν τώρκ μ' ἐπεβκλλειτο νὰ ψκλω πρόγονόν μου,
καὶ νὰ θκιμκσω τὸ σπκθὶ ἀρχκίου Σκκιρκκκκ,
τὴν κκλτροφουστκνέλκ του καὶ τὴν φουφοῦ λκ βρκκκ.

—

Ἐγὼ γεράρω μκνκχὰ τὴν σήμερον φυλήν,
τὰ κόμματκ, τὸ Συντκγμκ, τὸν Λόρδον, τὴν Βουλήν.

τῶν δὲ σελεγόνων μου ἀδένων τὴν οὐσίαν
'στὰ μοῦτρα τῶν σιγχρόνων μου τὴν ἔκαμα θυσίαν.

—

Πιθαίνω γιὰ τὰ κόμματα καὶ τὴν πολιτικήν,
καὶ χάριν τῶν ἀγγόνων σας καὶ τώρα καὶ 'στὸ μέλλον
κυκλοφορίαν ἔφερα κατκναγκαστικήν
πολλῶν μεγάλων καὶ μικρῶν Ἑλληνικῶν φασαίλιων.

—

Κι' ἂν ὁ Μυλλόρδος, πρόγονοι, ποῦ 'θγῆκε μὲ φανάρι,
τὴς Ἐθνικῆς τὴν παγκοινὸν κυκλοφορίαν ἄρη,
ἀλλ' ἡ δική μου δέν θ' ἀρθῆ καθ' ὅλον μας τὸν βίον,
θὰ μίνῃ δὲ τὸ φάσαιλε πυκλοφορεῖν βρκιᾶσιν.

—

'Οπο μ' ἀρέσ' ἡ 'Αλεπού κι' οἱ νέοι εὐγενεῖς,
καὶ μές 'στὸ Χαβιαρόχανο ν' ἁπλώνωμαι βαρειά,
τόσο πολὺ σιχαίνομαι σὰν μοῦ 'μιξῇ κανείς
γιὰ σ' "Ατακτα τοῦ Κορκῆ, τοῦ Ρ'ήγα τάντεριά.

—

'Αμμ' τί σᾶς λέει, πρόγονοι, κι' ὁ "Αναξ ὁ φτσας,
ποῦ 'τρέχατε σὰν χαχῆδες γιὰ νὰ τὸν προπυνῆτε ;...
θέλθω μιὰ 'μέρα ἐντερβιοῦ νὰ κάνω καὶ μὲ σᾶς
νὰ μάθω γιὰ τὸ σῶι μας τί διαθέλο φρονεῖτε.

—

Ξέρετε ταῖναι ἐντερβιοῦ ;... συνέντευξιν ὅηλοῖ,
ἡ λέξις εἶν' Ἐγγλέζικη καὶ τοῦ σιρμοῦ πελύ.
Τοὐτέστι πάω σήμερα μονάχος μου κι' εὑρίσκω
ἕναν παληὸ ἁρματωλὸ καθὼς τὸν Καραΐσκο,
καὶ τὸν 'ρωτῶ καπνίζοντας τσιγάρο ἢ καὶ πούρο :
«καὶ τί φρονεῖς πκρακαλῶ γι' αὐτὸν τὸν Καλογοῦρο ;»

—

Κατόπιν δεύτερον 'ρωτῶ ντιαῆ φουστανέλλα :
«καὶ τί φρονεῖς πκρακαλῶ καὶ γιὰ τὸν Πελυλᾶ ;»
κατόπιν τρίτον ἐρωτῶ μὲ φίρμελη καὶ ντρίτσα :
«καὶ τί φρονεῖς πκρακαλῶ καὶ γιὰ τὸν Κκρκαβίτσα ;»
κατόπιν τέταρτον 'ρωτῶ μὲ κάκκινε σελάχι
γιὰ τὸν Ρειδὴν καὶ γιὰ 'μὲ τί γνώμη τάχα τἄχῃ.

—

Κατόπιν πέμπτον ἐρωτῶ περὶ δεᾶ γραμμάτων :
«κκαὶ γιὰ τὴν γλῶσσα τί φρονεῖς πολλῶν λογιωτάτων ;»
καὶ λέγει σὲ γανωματὴ «γιὰ κάνε μου τὴν χάρι
κι' εἰπέ μου σὲ παρακαλῶ χωρὶς κανένα πάθος,
τοῦ Κόντου γλῶσσαν πρετιμᾶς ἢ γλῶσσαν τοῦ Ψυχάρη ; ...
ἐπιθυμῶ τὴν γνώμην σου νὰ ξέρω κατὰ βάθος.

—

«Τοῦ Κόντου τὰ Ρωμαῖκα σοῦ φαίνονται σκπάτικα,
ἡ τοῦ Ψυχάρη πλημμελῆ καὶ σόλικα κ' "Ανάττικα ;
γιὰ 'πὶς μου, βρέ γανωματῆ, καὶ τώρα καὶ πρὸ χρόνων
γεγανωμένες λέγεται ἡ γανωμένος μόνον ;
αὐτὸν τὸν παρακείμενον προφέρεις εἶχως γέ ;
γιὰ φῶτισε πκρακαλῶ κι' ἐμένα τὸν Γεγέ.

—

«Νομίζεις πὼς γανωματῆς δὲν θᾶσαι ἀγελαῖος
ἂν πλάττῃς ῥήματα ζαθὰ καὶ γλωσπικῶς παράνομα ;
κι' ἂν πῇς τὸν παρακείμενον κὰν εὖτυς κὰν ἀλλέως
μὴ δὲν θ' ἀξίζουν τῶν Ρωμηῶν τὰ μούτσουνα γιὰ γάνωμα ;

Γι' αὐτὸ μὲ τοὺς συντρόφους σου συσκέφου κατὰ μέρος
κι' ἴλα σ' ἐμὲ τὴν γνώμην σου νὰ 'πῇς ἰδιαιτέρως.»

Η'.

"Ετσι καὶ μόνος σκέπτομαι καὶ μὲ τὸν Πιρικλίτο
τὰ γλωσσικὰ ζητήματα νὰ λύσω μιὰ γιὰ πάντα,
καὶ τώρα, φίλοι πρόγονοι, μὲ τρόμον καταθέτω
'στοῦ Ρ'ήγα τὸν μακρύγνιον καὶ πρῶτον ἀνδριάντα
τὰς δάφνας ὅσας ἔδρεψεν Ἑλληνικὴ ἀνδρεία,
ἤγουν σύρας τῆς 'Αλιπούς ὡς λάφυρα πολέμων...
τὴν μὲν τὴν ἔπιασε ἡ Κων, Αὐστριακὴ κυρία,
τὴν δὲ ὁ Πρίγκηψ Νικολὰς ταχύτερος ἀνέμων.

—

Πλὴν καταθέτω, πρόγονοι, 'στοὺς πόδας σας ἀκόμα
καὶ δύο βρέγη ἀθέατα, τὸ πέμπτον κι' ἕκτον κόμμα.
Ὡς τώρα τὸν πατέρα των κανένας δὲν ἐγνώρισε,
δὲν ξέρω δὶ ποιὸς 'Ηφαιστος καὶ ποῖος Βουλευτὴς
τοῦ Καρκαπάνου τοῦ σοφοῦ τὴν κεφαλὴν ἐχώρισε
καὶ πέμπτον κόμμα πάνοπλον ἀπ' αὐτῆς,
ὡς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς ἐξῆλθεν ἡ Γλαυκῶπις,
καὶ πᾶς λαὸς ἐφώναξεν 'Ανατολὲς κι' Εὐρώπης.

—

Σὰν ἐγεννήθηκαν κι' αὐτὰ δὲν ξέρετε πῶς 'χάρηκα !...
γιὰ 'δέτε τί μικρούτσικα, μωρὰ καὶ βιζανιάρικα...
οὐκ οὐκ 'στὰ σπάργανα στριγγλίζουν τὰ καϋμένα
μὲ τσαν ἀθωότητα πατριωτῶν 'Αγγλέων,
ἀλλὰ καὶ τοῦτα, πρόγονοι, παρηγεγανωμένα
θὰ μᾶς γανώσουν τὸ μαλὸ 'στὸ μετ' ὀλίγον μέλλον.

—

Δεχθῆτε τὰ σεβάσματα κι' ἰμοῦ τοῦ ραμπαρόνου
καὶ μένω δοῦλος ταπεινὸς... σπολλάτη καὶ τοῦ χρόνου !...

Ἀρραβῶνες προσφιλεῖς, τοὺς ὁμνεῖ κι' ὁ Φασουλῆς.

—

Σκιελλάριος Δημήτρης, Μητσοπούλου Ἀργυρὼ,
παλληκάρι ἐχαβασμένο καὶ κερὶτσι τρυφερό,
ἕνας νιὸς μὲ τετρακόσα, ποῦ πατὲ δὲν χάφτει μυίγαις,
καὶ μιὰ κόρη ζηλεμμένη ὁλαλεκτὴ μὶς 'στῆς ὀλίγαις.
Τίρι λίρι 'στὸ ζυγάρι μὲ λκγοῦτα καὶ βιολιὰ...
τῆς χαρᾶς κοὐτοῦ τοῦ κόσμου νὰ τῆς πιοῦν σταλιὰ σταλιά.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις. μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἡ τοῦ Ζολὰ Κκατατροφή, βιβλίον τρομερόν,
καὶ ταύτην τὴν μετέορκαιν εἰς ὄρος ἀνθρώπ
ὁ Κονδυλάκης, λόγιος Γαλλεμαθὴς ἐν πρώτοις,
κι' ὁ Φωτιάδης ἔγινε καλαίσθητος ἐκδότης.
'Στὸ Σύνταγμα πᾶς θαυμαστὴς τοῦ Γ'άλλου προσκαλεῖται,
'στοῦ Τύπου τὸ Περίπτερον πρὸς τρία ὁρκμὰς πωλεῖται.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς. ὁδὸς τοῦ Πραστείου κουιορτὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔνατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἀνθιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ τὸ βγαίνῃ. — γιὰ τὰ ἴσια ὅμως μέρη — **ἕξι φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
κι' ἔτσι ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅπουτε μοῦ κατοδαίνει. — Κι' ἐκ φυλὴς ἓν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής.
Συνδρομητὰς τὰ θέγκαμε — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε. — κι' ὅπαχες τὸν παρὰ ἐδῶ δίδει — τὸ τὸν φᾶσ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὴν 'Αθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν. — Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἄτε ἐδῶθεις πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ὅξεως νάζια κι' ἀντροπῆς. — Ἐχὲ τὴ σάσα καὶ τὴ μάρε — κάτσε φύλα μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

Δεκάτη Ἀπριλίου.
σεισμοὶ τοῦ Βασιλείου.

Ποῦντος τετρακόσα κι' εἴκοσι ἑπτά.
τάχατε ὁ Κόντες θάλθῃ μὲ λεπτά ;

Πρὸς Ζακυνθίους τοὺς προσφιλεῖς ὁ πανοικτίρμων ὁ Φασουλῆς.

Ταλαίπωροι Ζακυνθινοί...
μὲ γειὰ σας καὶ χαρά σας...
τολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ νέα συμφορά σας
κι' ἐσκόπευα νὰ ξανελθῶ μὲ τόσους σπλαγχνικοὺς
ν' ἀνακουφίσω τὰς πληγὰς καὶ τοὺς πικροὺς σας πόνους,
ἀλλ' ἔχω μουσαφίρηδες 'στὸ σπῖτι μερικοὺς
καὶ δὲν 'μπορῶ σὰν εὐγενὴς νὰ τοὺς ἀφήσω μόνους.

—

Ταλαίπωροι Ζακυνθινοί, θαυμάζω μὰ τὸν ἅγιο σας
τὴν τόση σας ὑπομονὴ καὶ τὸ πελύ κουράγιο σας,
νὰ βλέπετε πῶς τοῦ λειποῦ δὲν εἶνχι σωτηρία,
νὰ πίφτουνε τὰ σπήτια σας καὶ τὰ καμπανοσπία,
ν' ἐκούτε καταχθόνιον κι' ἄγριαν μουσικήν,
ν' ἀσπαίρετε 'στοὺς μυκηθμοὺς σεισμοῦ ἀνθρωποφάγου,
κι' ἐν τούτοις νὰ μὴ φεύγετε εἰς τὴν Ἀμερικὴν
νὰ 'σῆτε καὶ τὴν ἔκθεσιν ἐκείνην τοῦ Σικάγου.

—

Ταλαίπωροι Ζακυνθινοί, μὶ τῶν σεισμῶν τὸν κρότον
ὑπάρχει μέγας κίνδυνος ἡ γῆ σας νὰ χωρίσῃ...
ἤθελα νἄλθω νὰ σᾶς 'βρῶ καὶ πάλιν ὡς καὶ πρῶτον,
μὰ τὸν Δραγούμη 'στείλαμε νὰ σᾶς παρηγορήσῃ.
Ἐλπίζω δέ, Ζακυνθινοί, πὼς ἀντ' ἐμοῦ κι' ἐκείνος
σὰν Συμβούλος τοῦ Στέμματος καὶ διπλωματῆς φίνος,
ὅπου βαστᾷ 'στὴν ράχη του πολλὰ μεγάλα βάρη,
θὰ τὰ βολίψῃ μιὰ χαρὰ μὶ τὴν σοφή του κεῦρα,
κι' ὅπως μὲ νότιαις ἔσπασε τὸν μαέστρα Λαχοβάρη
ἔτσι θὰ σπάσῃ 'γρήγορα καὶ τοὺς σεισμοὺς τὰ μοῦτρα.

—

Ἤθελα νἄλθω νὰ σᾶς 'βρῶ, Ζακυνθινοὶ καϋμένοι,
νὰ 'δῶ μὲ τοὺτους τοὺς σεισμοὺς τί διαβολὶ συμβαίνει
καὶ νὰ θρηνήσω τοὺς νεκροὺς καὶ τόσους τραυματίας,
ἀλλ' ὅμως μετενόησα διὰ πολλὰς αἰτίας.
Οὐχ ἧττον ὅμως ἔμαθε μετὰ χαρᾶς ἡ χώρα
πῶς 'στείλαμε 'στὴν Ζάκυνθο κι' ὀλὸ θωρακοφόρα,
κι' ἂν δὲν 'μπορῶ πρὸς τὸ παρὸν κι' ἐγὼ νὰ βοηθήσω
μὰ πάλιν μὲ τὰ μέσα μου πολὺ θὰ προσπαθήσω
νὰ σᾶς δοθῇ βοήθεια ἐκ μέρους τόσων ἄλλων,
Κινέζων, Ἀμερικανῶν, καὶ φίλων Ἀγγλογαλλων.

—

Ἀδίκως πρὸς βοήθειαν τὰ σήμαντρα σημαίνετε...
προτοῦ τὸ καψοδάκειον τοῦ Λόρδου νὰ τελειώσῃ
μιὰ κάλπικη ἐκ μέρους μας πιντόφα μὴν προφτάνῃ
κι' ἡ Συμμαχία ἡ Τριπλὴ ἂς ἔλθῃ νὰ σᾶς σώσῃ.
Γειὰ σᾶς μεγάλ' ἡ λύπη μου, μεγάλη κι' ἡ πικρία μου,
κι' ἤθελα κἂν τοὐλάχιστον νὰ στείλω τὰ παιδιά μου,
ὅπου 'στὸν πρῶτο σας σεισμὸ καθὶ δουλειὰ τοὺ ἄνοιξε
κι' ἔλθε μ' ἐμὲ 'στὴν Ζάκυνθο κι' ὅλους σᾶς ἐζουγράφιζε,
ἀλλὰ ν' ἀφήσῃ δὲν 'μπορεῖ κι' αὐτὸ τοὺς μυναρίτσους,
καθὼς κοντὰ, ὡς βλέπετε, τὸ σφίγγουν μεγαλήτερα,
κι' ὑπόσχεται βραδύτερον γιὰ σᾶς τοὺς κακομοίρηδες
νὰ ζωγραφίσῃ κι' ἀπ' ἐδῶ τὸ Ψυρὶ σας καλλίτερα.

—

Εἰς τὸ Παληὸ τὸ Φάληρο, εἰς τοῦ Σκροταγάρου,
ἐδῶθη γεῦμα πλούσιον 'στοὺς φίλους Βασιλῆς

ἐκ μέρους Ρώσσου ναυτικοῦ καὶ πρώτου Γοσποδάρου
κι' αὐτὸ τὸ 'τίμησα κι' ἐγὼ μὴ' ὅλης τῆς Αὐλῆς·
'Αλλ' ἡ μουστεσαρία μου δὲν εἶχε ὄρεξιν κέρι
κι' ἰσκίαζαν τὴν ὄψιν μου μελαγχολίας νέφη,
κι' ὅταν τὸν νέον δίσκορον καθεὶς ἐσυλλογίζετο
ἡ μαλακὴ καρδία του εἰς δύο ἐρραγίζετο
καὶ δὲν 'μπορεῖσι μιὰ μπουκιὰ 'στὸ στόμα του νὰ βάλῃ
καὶ μήτε στρῶμα ἔστρωτε, καλόγνωμας καὶ φύσημας,
καὶ μόνον ἡ κυρία μου, φιλάνθρωπος μεγάλη,
ἔφαγε κάπως μ' ὄρεξι τοῦ Ρώσσου τῆς Ζακυσύκας.

—

Ταλαίπωροι Ζακυνθινοί, τοῦ Ντάντου πικραίνεται,
καὶ σεῖς θὰ λαχταρούσατε μὲ Βασιλεῖς νὰ τρώτε,
κι' ἐγὼ ἂν τρώγω μ' 'Ανακτες καὶ σεβαστὸν 'Ανάσσα
ἄλλ' ὅμως τρώγομαι μὶ σᾶς καὶ μὲ τὰ βάσανά σας.
'Υπομονὴ πρὸς τὸ παρὸν καὶ θὰ περάσουν ὅλα,
κι' ἂν ἔξαρνα μὲ τοὺς τσιγκους τινάξετε τὰ μῶλα,
ἴσως παιὸν πρὸς χάριν σας ἤχῃσῃ ἀναστάσιμοι,
κι' ἂν κάθε μὰς Ζακυνθινὸς, ἢ Νησὶς ἢ Γαράσιμος.
ἀπὸ καμπάνας πλακωθῇ καὶ τείχους καὶ γιαπιὲ
ἴσως αὐτὸς ὁ θάνατος ζωὴ γιὰ 'μὰς νὰ γίνῃ,
ἴσως καμπόσοι ἀκεστοὶ μὲς ἐλεήτων πιὰ
κι' ὁ Λόρδος ἄχρι λείψανο 'στὸ τέλος νὰ μὴ μείνῃ.

Β'.

Ταλαίπωροι Ζακυνθινοί, σᾶς στέλλω κι' ἄλλο γράμμα...
παραπολὺ μ' ἐτάραξε τὸ ὁρικαλίσιον δράμα.
Μὰ δὲν κουνιέται μονοχὰ τῆς νήσου σας ἡ σπαρτιὰ...
κι' ἐμεῖς ἐδῶ κουνήματα ἐὰν ἔχομεν ὀλίγα,
ἀνταρτικὰ προγράμματα κελλοῦνε πῖρα πίρα
καὶ κάθε τόσο μᾶς κολλᾷ τῆς ἀνταρσίας μυῖγα.

—

Ἐδῶ κινοῦνται κατ' αὐτὰς καὶ μάρμαρα καὶ λίθοι,
σεισμοὶ ὑπόκωφοι δονεῖ τὴν γῆν ἐκ θεμελίων,
'στὰς Πάτρας ὁ Στριφτόμπολας ἐβίρμανε τὰ πλήθη
κι' ἐπρότεινε 'στὸν 'Όθωνα νὰ στήσουν Μακρολίσι.
Κι' οἱ Πατρινοὶ ἀκούσαντες τοὺς λόγους τοῦ Στριφτόμπολα
ἐπῆγαν κι' ἐξαπλώθηκαν σὲ κάθε καφενεῖ,
καὶ 'λίγο 'λίγο ἔρχισαν νὰ παίζουν ὅλοι τόμπολα
καὶ πᾶς κυρδίζων ὥρεϊλε νὰ βάλῃ ρεγνέ.

—

Στὴν Πύλο καὶ 'στὰ Φλίτρα γιὰ τὴν Αὐλὴ κευβέντα,
ἀλλὰ κι' ἐδῶ τοιχοκολλοῦν 'στοὺς δρόμους ντοκουμέντα,
ἐκεῖνα δὲ τοῦ Ἱσπανοῦ τάνκμιρε θηρία
μοῦ φαίνονται πὼς κατ' αὐτὰς μουγκρίζουν ἀγριώτερα,
ὁ Θευτόκης ἤμουνε μὶς 'στοῦ λευτροῦ τὰ κρύα
καὶ λένε πῶς τὸ δάνειο πηγαίνει 'στὰ χειρότερα.

—

Λένε πῶς σύνεφα πυκνὰ θυέλλης συσσωρεύονται,
λένε πῶς πέινας κλαπατὰς ἀνατολὴ χαρᾶζει,
λένε καὶ γιὰ τὸ Σύνταγμα κινοῦμ πῶς μακυριόνονται,
λένε πῶς κάτι γίνεται, λένε πῶς κάτι βρᾶζει,
λένε πῶς ἄρχισε παντοῦ μπαροῦτι νὰ βρωμᾷ,
λένε πῶς τὰ χρεώγραφα ἐπῆρκι πάλι τοῦμπα,
λένε καὶ πῶς παρήγγειλαν καμπόσοι μονσκμὰ
νὰ μὴν τοὺς κάνῃ σὰν παπᾶ Μπαϊρακτάρη τροῦμπα.

—

Λένε πῶς εἶνκι κίνησις μεγάλη 'στὰς Πρισβείκς,
μὰ λένε πῶς κι' ὁ Βασιλεὺς τὴν 'Αλεποῦ θ' ἀφήσῃ
καὶ τὸν μπεμπὲ μισεύμενος τῆς φίλης μας Σερβίκς
μικρὸν μεγάλον κίνδυνον ἐφόβως θ' ἀγγήσῃ.

Λένε πῶς ἔπιρξε κι' αὐτὸν θερμὴ φιλοπατρία,
λένε πῶς θέλει νὰ γενῇ τοῦ πλήθους ἡ λατρεία,
λένε πῶς κι' ὁ Διάδοχος καθόλου δὲν θὰ πικέῃ
καὶ δέν θὰ λίμε τοῦ λοιποῦ τρία καὶ τρία ἕξη.

—

Τοιαῦτα λέγουν κεφαλαὶ παραπτ' ἐξημμίνκι,
ἀλλ' εἶνκι σπουδκιότερα ἐκεῖνα ποὺ δὲν λένε,
ἐν γένει δὲ κουσμάτα παρατρῶ ἀνήθικα
καὶ βλαστημῶ πολλαῖς φοραῖς τὴν ὥρα ποὺ 'γεννήθηκα.

—

Ἐν τούτοις κι' ἂν μὲ τοὺς σεισμοὺς δὲν ἔχετε μυαλὸ
σᾶς στέλλω γιὰ παρηγοριὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Λό,
καὶ σεῖς μὲ τῆς φαμιλίκις σας 'στῆς ρούγκις μαζευθῆτε
κι' ὅλοι ὁμάδκτε τὴν καλὰ νὰ παρηγορηθῆτε.

—

'Ιδοὺ κι' ἡ ἔκθεσις τοῦ Λό,
Θμάδκτε την παρκκαλῶ.

—

Κι' ἐγὼ τὴν γῆν τὴν κλαπατὴν ἰδὼν ἐκ τοῦ πλησίον,
θαυμάσκς κτήματο πτωχῶν καὶ μίγκρα πλουσίων,
κι' ἰδὼν πῶς μέλλις ἐρθκσα μοῦ 'πρεν τὸ ταμπάρο
κι' ἀπὸ τὸ κρύο τὸ πολὺ ἐπῆγα νὰ κρεπάρω.

—

Μὴ συναντήσας καθ' ὁδὸν ἐπαίτην ψωραλέον
κι' ἐκ τούτου εὐχκριστηθεὶς καὶ μὲ τὸ περιπλέον,
καθὼς καὶ μ' ἐξαγόμενα πινάκων διαφόρων,
ἐξ' ὧ καὶ γεῦμα ἔδωσα 'στὸν Τμηματαρχὴν Φλῶρον.
κι' ἐκελαιδοῦσκν γύρω μου εἰς ἤχους διαφόρους
κάτι πουλὶκ περίεργα, ὑποῦ τὰ λένε φλώρους.

—

'Ιδὼν πῶς ὁ Χαρίλκος Τρικούπης ὁ Σωτῆρας
τοῦ μυστικοῦ Νυμφῶνος του μοῦ ἤνοιξε τὰς θύρκς,
πόσον μ' ἐφιλοξένησε καὶ μ' ἐπερπκτήθη
καὶ πῶς μὲ διεσκέδασεν εἰ σοβαρὰ του φρόγγοι,
εἰς πᾶσαν δὲ πρόζ χάριν μου θυσίαν ὑπεβλήθη
κι' ἔφυγα κι' αὐγοτάρκχι ἀπὸ τὸ Μισολόγγι.

—

'Ιδὼν πῶς εἶνκι κόσμκμκ λκμπρὸν τῆς Βασιλείκς
κι' ἂν κι' ἡ περίφρων 'Ανασσα τῆς κρκταιᾶς Αγγλίκς
τίτλον ποτὲ δὲν ἔδωσε Μυλλόρδου κι' εἰς ἐκεῖνον,
ἄλλ' ὅμως Λόρδος λέγεται παρ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων,
γιατὶ μὶ τοῦτον οἱ Ρωμηοὶ 'συνήθισαν 'στὴν λόρδκ
κι' εἰς κάθε μάτι βάσκκνε Μιγκρὰν τρίδουν σκόρδκ.

—

'Ιδὼν πῶς ὁ Χαρίλκος Τρικούπης καρτερεῖ
νὰ πέσουν κι' ὅλκ δάνεια ὡσὰν ῥαχάτ-λουκούμκ,
ἂν τύχῃ δὲ νὰ τοῦ ῥανοῦν οἱ δανεισταὶ σκληροὶ
θὰ κατκντήσῃ γρήγορκ σὰν Αἰγυπτία μούμκ.

—

'Ιδὼν πῶς ὁ Χαρίλκος μὲ λύγισμκ καὶ νοῦ
'στοὺς ἀριελίτους δανειστὰς τὸν Θεοτόκη στέλλει,
καὶ τσίμπι τσίμπι τὸ λιφτὸ τὸ σιγανὸ φωνκζκι,
ποῦ τὸ τσιμποῦν οἱ Γερανοὶ καὶ τρέμουν οἱ Αγγέλοι.

—

'Ιδὼν πῶς τρέχει 'στὰ βουνὰ ὁ Κόντες τῆς Κιρκύρκς
κι' ὅλκ τὸν Λόντρκ πκγκνιὰ τὸν 'πῆρε μὲ τὸν δίσκο,

Ὁ Φασουλῆς ὁ τρομερὸς καὶ πρῶτος τῶν ἀνδρείων
ὡς Μοντενέγρος Ἱσπανὸς καὶ δαμαστὴς θηρίων.

'Ιδὼν πῶς κι' ὅλ' οἱ Ἕλληνες σὰν τοὺς 'Ινδοὺς Φακίρκς
τοὺς ἀφκλοὺς των βλέπουνε καὶ παίζουν Καραΐσκο.

—

'Ιδὼν πῶς ἂν δὲν εὑρεθῇ κενεὶς νὰ τοὺς ἐκτείσῃ
κι' ὁ Κόντες μὲ τὴν φάτσκ του ψυχὴν δὲν συρεννήσῃ,
τότε καὶ βίβλοι θὰ κκσῶν περιφανῶν Χκλδαίων
κκὶ σύση πίνκ θὰ λυσεῖ τοὺς 'Ελληνκς ἀγρία,
ὑποῦ θὰ τρέξουν κίνδυνον φκγώμκτος σπουδκίων
καὶ πάντκ τὰ κεφάρτκ τοῦ 'Ισπκνοῦ θηρία.
Καὶ θἄκκνε πολὺ κκλὰ ὁ τάλκς Ισπκνιόλος
μιὰν ὥρκ 'γρηγορώτερκ ἐξ' Αθηνῶν νὰ φύγῃ,
γιατὶ τοιοῦτοι γίγκντες ἐὰν συγκρκτοῦντ' εὐκόλως
πρὸ πάντων ὅτκν τοῦ λεμοῦ κἰεθάκωντκι τὰ ρίγκ.

—

'Ιδὼν πκμπόλλκυς θησκυροὺς κι' ἄντρκ Νυμφῶν καὶ στήλκικ,
τὴν ὄδξκν τὴν ἀκήρκτον πκντὸς προγενεστέρου,
τὸν Παρθενῶνκ τὸν σκπτὸν μκζὶ μὶ τὰ Προπύλκικ
καὶ τὸν περίδοξον Ναὸν τῆς Νίκης τῆς 'Αττέρου.

—

'Ιδὼν πῶς ἂν δὲν δώσετε 'στοὺς Ἕλληνκς παρὰ
δὶν θ' ἀποκτήσῃ πώποτε ἡ Νίκη των φτερά,
μηδὲ θὰ κκτορθώσωμεν εἰς τοὺς παρόντκς χρόνους
τκὶς πάλκι ν' ἀνκστήσωμεν τῶν Πρυτκνείων ὄνεις.

—

Πάντκς τοὺς λόγους ἀνελθὼν κι' αὐτὸν τοῦ Φιλοπάππου
μὲ τὸν σπουδκῖο Μυλωνᾶ καὶ μὲ τὸν Καββκδία,
που καὶ νὰ φτυσῃς μοναχὰ εὐθὺς ἐοῦ λένε ἀντραπιὰ...
τἀπαγορεύει αἰσθητῶς ἡ κλκσικὴ παιδεία.

—

Σκεφθεὶς πῶς κι' ὁ Ἐλγῖνος μκς ἀπὸ τὸν Παρθενῶνκ
ἔφερε Καρυάτιδκς 'στὴν γραῖκν 'Αλβιόνκ,
καὶ πρέπει ὅτι' ἀντκλλκγμκ μὶ μερικοὺς παρκθὲς
νὰ ἐκπκτριώσωμεν αὐτοὺς τοὺς φουκαράδες.

—

'Ιδὼν πῶς τὸ Ρωμαϊκὸ μὲ τὴν φωτοχυσίαν
παρίστκται καὶ 'στοὺς τυφλοὺς ὡσεὶ κοιλκὲς κλκυθμῶνος,
κι' ἔσεις νὰ βγκλουν ἔξκφνκ εἰς τὴν δημοπρκσίαν
κι' ὅλην των τὴν 'Ακρόπολιν μετὰ τοῦ Παρθενῶνος.

—

'Ιδὼν πολλοὶ τὴν ὄδξκν των πῶς φοβερίζουν πάλαι
καὶ πῶς σκεπάζουν σύνεφα τὸν πυρινὸν της ἥλιον,
ἰδὼν κι' αὐτὸ τοῦ Φυτκλῆ τὸ ξεθκμμένο πάλι,
ὑποῦ πκνκρχκιότκτον νομίζεται κειμήλιον.

—

Καιροὺς κι' ἐγὼ 'στὴν μνήμην μου πκλκιοὺς ἀνκκκλέσκς
καὶ τὴν τρκχείκν μου ψυχὴν πρὸ τούτων κπκλίνων.

κι' ἐπείγουσαν ἀνάγκην μου περιπόντους ἀετολέοσας
μὲς 'στοῦ Σωκράτη τὴν σπηλιὰ μετ' ἄλλων Φιλελλήνων.

—

Ἀκούσες κι' τὴν γλωσσικὴν ρητόρων εἰστροφίαν
καὶ κάθε Κώστα ρήτορα καταμεσὶς τῶν ὁρμῶν,
οὐ μὴν καὶ πᾶσαν σχιτικὴν ἰδέων διαγραφίαν,
θαυμάσας τόσην πρίοδον, σεφρὴς κατὰ τὸν νόμον.

—

Συγκατανεύω δάνειον νὰ γίνῃ ὅπως ὅπως
πρωτοῦ μουγλούζῃς κηρυχθῇ ὁ τῆς εὐκλείας τύπος,
καὶ τότε, Λόρδε δανεισταί, τοῦ Λὸ συμπατριῶται,
'στὸν Ἕλληνα συνεδίλφον τὸν ἀσπασμόν σας δότε.

—

Λὺτὰ ἐκθέτει σήμερον μετὰ μιγέλης βίας
ἕνας πιστὸς ἀκόλουθος τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας,
ὅστις μὲ τόσον σπαρακμὸν τὴν κατανυτὰ σας βλέπει
καὶ δάνειον νὰ χαΐρετε κι' αὐτὸς σᾶς ἐπιτρέπει.

—

Χειρετισμοὺς πολλοὺς πολλοὺς 'στὸν Λόρδο τὸν Τριούπη,
ὑπού μ' αὐτὴν τὴν ἔκθεση μοῦ 'γίνηκε κουνοῦπι,
κι' ἀσπαζόμαι τὸν Ἔγερτον μετὰ τοῦ Μαρτελάου...
ὁ Λόου, Ἄγγλος σζίντλεμαν, ποῦ πάει λάου λάου.

—

Εἰδήσεις τηλεγραφικαὶ 'στὸν Φασουλῆ τὸν τενεκέ.

—

Ζάκυνθος. — Ἐξηβδόμασε καὶ δρὸ κοὶ τρεῖς φορὲς
τὴν ἔκθεσι τοῦ μώστερ Λὸ μὲ χίλιαις δρὸ χρυσὲς.
Σὰν βαλσαμο παρηγοριὰς εἰς ὅλους μας ἐφάνη
κι' ἐλπίζεμε τοὺς τόνους μας ὀγρήγορα νὰ γιάνῃ.
Ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ τοῦ Λὸ τὴν ἔκθεσι διεβάσαμε
ἐταψαν λίγο κι' οἱ σεισμοὶ καὶ κάπως ἠσυχάσαμε.

—

Γιὰ 'μὰς κρεββάτ' ἡ κρύα γῆ κι' ὁ οὐρανὸς γιὰ στέγη,
ἀλλ' ὁ Δραγούμης δικρικὺς παρηγορεῖς μᾶς λέγει,
καὶ τραυματικὲς καὶ νεκροὺς ἀκόμα βιβλιώνει
πῶς αὔριον ἢ σήμερα τὸ δάνειο τελειώνει,
κι' ἐπικαλεῖται μάρτυρα κι' αὐτὸν τὸν Θεομήτορα,
ἀλλ' ἔξαφνα φρικτὲς σεισμὸς ζύλεφε τὸν ρήτορα.

—

Δραγούμης ἐπισκέπτεται μὲ τὸ 'ψηλὸ καπέλο
ἕνα τῶν Γαλλων Ναύαρχο, μὰ κι' τὸν Στεφανέλο.
Καθ' ὅλον τὸ παρκλὶν γυναικοπαίδων θρῆνοι,
ἡ βαρκαις πένι κι' ἔρχοντοι... μπὰρ μπούμ καὶ φασαρίαις...
κι' οἱ τοῖχοι πωστέκαν ὀρθοὶ γκρεμιστῆκαν κι' ἐκεῖνοι
ἀπὸ Φραντζίζων καὶ Ρωμηῶν Ναυάρχων μπαταρίαις.
Χαρὰ 'στὸν τὸν Δραγούμη μας, ὁποὺχει τίτοιε τύχη
καὶ πέρτουν γιὰ χατῆρι του 'στὴν Ζάκυνθο κι' οἱ τοῖχοι.

—

Ἂν συμφορὰς ἐπίκλωσαν 'στὴν Ζάκυνθον κἰ μοῖραι,
ἀλλ' ὁ Δραγούμης Ἄγγελος μᾶς ἦλθε καὶ Σωτῆρας,
κι' ἀπὸ τὶς Νάγθες τὴν πηγὴν ὀλίγο νέρτι 'πῆρε
γιὰ νὰ τὸ στείλουν 'γρήγορα 'στὸν Κόντε τῆς Κερκύρας,
νἀλθῇ μιὰ' ὥρ' ἀρχήτερα κι' αὐτὸ τὸ φητορίνι
κι' εἰς ὅλον τὸ Βασίλειον νὰ βασιλεύσ' εἰρήνη.

—

Δραγούμης πάει κι' ἔρχεται ὡσὰν ἀνιμοσούρα
κι' ἡ Ζάκυνθος ἐχόρτασι ψηλικαπελαδοῦρα.
Βαῦβοι, ὠχροὶ καὶ κατηφεῖς τὸ χαλὶ μας κυττᾷ,
κι' αὐτὸς δὲν ξέρει τί νὰ 'πῇ καὶ σέρνει τὰ μαλλιά του,
μὰ τέλος πάντων γαλαστὸς μᾶς ἀποχαιρετᾷ
μὲ τὸ 'ψηλὸ καπέλο του καὶ πάει 'στὴ δουλειά του.

—

Λὺτὴν τὴν ὥραν στρίφεται ἡ νῆσος σὰν σφεντύλι
κι' εἰς ὄρος ἐκ τῆς κοίτης της ἡ θάλασσα πιτᾷ,
ἀρχίζουν τὰ γεωγίσματα μεκρὰ μεγάλοι σκύλοι
κι' αὐτὸς μὲ τὸ μαντύλι του μᾶς ἀποχαιρετᾷ.
Ὥρα καλή... μᾶς 'γλυκανες μὲ τὰ γλυκά σου λόγια
κι' ὅταν εἰς τὴν πρωτεύουσα θὰ πᾷς μὴ τὸ καλὸ
νὰ 'πῇς εἰς τὸν Μυλλόρδο μας πῶς εἶνχι μία τζύγια
καὶ πῶς γιὰ μπλάστρι θἔχωμε τὴν ἔκθεσι τοῦ Λό.

—

Ὁ Φασουλῆς ἐξ Ἀθηνῶν 'στὴν νῆσον τῶν Ζακυνθινῶν.

—

Τελαίπωροι Ζακυνθινοί, ἀνάγκη νὰ χαρῆτε...
ὡς γεγονὸς τὸ δάνειον παρ' ὅλων θεωρεῖται.
Ξιχάσετε τὴς νήσου σας τὸν τόσον κλονισμόν,
μαντάτ' ἀπὸ τὸν Κόντι μας μᾶς ἦλθαν τὸν ἐξόριστον,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος πρὸς χάριν τῶν σεισμῶν
τὴν ἐκδρομὴν τῆς Ἀλεπούς ἀνέβαλ' ἐπ' ἀόριστον.

—

Ὁ Περικλῆς συνέντιυξιν θἄλεβῇ νὰ σᾶς ζητήσῃ,
τὸν στέλλω γιὰ φιλάνθρωπο καὶ γαλαντόμο πούρο...
ὅλους μαζὶ καὶ χωριστὰ καθεῖνα θὰ ῥωτήσῃ
τί σκέπτεσθε γιὰ τοὺς σεισμοὺς καὶ γιὰ τὸν Καλοσγοῦρο.

—

Λὺτὰ καὶ σᾶς ἀσπάζομαι, μὰ μὴ ζητῆτ' ἐρανους
ἀπ' ὅσους φιλανθρώπους ζοῦν εἰς τας ἰσπερανους.

Ἐξάστιχον βιαστικὸν πρὸς φίλτατον βοτανικόν.

—

Ἡ Ἕδρα τῆς Βοτανικῆς μ' ἀγάπην καὶ μὲ πίστιν
ἐδίχθη ἐξωτικώτατον τῆς ἐπιστήμης μύστην,
τὸν πρισριλὴ Βοτανικόν, τὸν Σαῦρε Μηλιαράκη,
ποῦ πάντα τῆς Βοτανικῆς τὸν τρώει τὸ μεράκι.
Χαρὰ μεγάλη καὶ τιμὴ κι' εἰς ὅσους τὸν ἐφήμισαν
κι' εἰς ὅσους 'στὰ συγγράμματα τοῦ Σπύρου ἐνετρύφησαν.

Τῶν Χίων Ἀδελφότης κι' Ἂς χαίρῃ κάθε Κρώτης.

—

Κι' ἐγὼ τὴν Ἀδελφότητα ὑπερμαχῶ τῶν Χίων,
ποῦ συνεστήθη κατ' αὐτὰς ἐξ ἐκλεκτῶν στοιχείων,
ἡ δ' ἀλληλοβοήθεια σκοπός, ἀρχὴ καὶ τέλος,
καὶ πᾶς Τζαννῆς καὶ πᾶς Μπουρλᾶς εἶθἰς ἐκ γίνῃ μέλος,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ διαβόητος γιώρις, ὁ Φασουλῆς ὁ Χώτης,
'στὴν νίαν Ἀδελφότητα θὰ σπεύσῃ ἐν τοῖς πρώτοις.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου κυπριστὶ πολυ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν οἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα	— μενον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ἔνα ἑβδομ μέρη	— ἕτερα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.
κι' ὅσοι ἔχει ἐμπνάδα	— κι' ὅποτε μοῦ ἐκτεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατῆς	— ἐγὼ συνδρομητής.
Συνδρομητὴς θὰ δέχομαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅπερος τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν κάμω μαῦρο ρίδι.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δίγνως νάζεσι κι' ἔνταπόνω.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Ἑπτὰ καὶ δέκα μηνὸς Ἀπριλὶ.
ὁ Κόντες ἐθάνει, λυσσοῦν οἱ σκύλοι.

Ποθύντος τετρακόσα κι' εἴκοσι ὀκτώ.
δάνειο θὰ γίνῃ λένε τροντακτό.

Στὸν Βασιλῆ μας ἀναφορὰ τοῦ Φασουλῆ μας τοῦ φουκαρᾶ.

Α'.

Κι' ἐγώ, Μεγαλειότατε, θἀ ξεστομίσω κάτι
κι' ἀκούσετε παρακαλῶ κι' ἐμένα τὸν τακάτη.
Κι' ἐγώ, Μεγαλειότατε, μὲ σέβας ἀναφέρω
τοὺς ἐφέσπαν τὰ πράγματα εἰς τὸ μὴ περαιτέρω,
ἡ γιὰ νὰ 'σῶ ἁπλούστερα κι' ὅπως 'μιλεῖ τὲπαίρι
εἰς μίς 'στὸ ρωκοκόκκαλο ἐμπῆκε τὸ μαγαίρι.

—

Τόσον καιρὸ 'βκατούσαμε τὸν τακτικὸ χαβᾶ μας,
τοσὸν καιρὸ δὲν ἄνοιγαν καθόλου τὰ στραβά μας,
μᾶς ἔρεσι μὲ δανεικοὺς παρόδες νὰ φουσκώνωμε
κι' ὅλοι χορτηνδούσαμε μὲ κάλους καὶ χιονίστρες,
μὰ τώρα ποῦ τὴ νηστικὴ κοιλίτσα μας πλακώνωμε
ἀρχίσαμε ξιφωνητὰ σὰν τῆς μοιρολογίστρες.

—

Τώρα τὴ μοῖρα τὴ στραβὴ μὲ μαῦρο δάκρυ κλαῖμε,
τώρα 'μπροστὰ 'στὸ θρόνο σου κτυπιόμαστε καὶ λέμε :
«τὸν περιούσιο λαό μὲ μιὰ ματιὰ σου τήρα
κι' ἀπὸ τὰ νύχια σῶσι τὸν τοῦ καθενὸς Σωτῆρα,
σῶσι λαό, ποῦ τούρριξεν φαρμάκι 'στὸν καφφέ του,
σῶσι λαὸ τρισένδοξε, ποῦ πίρνεις τὸ λουρέ του.

—

«Σῶσι λαὸ κακόμοιρο, ποῦ πνίγεται 'στὰ χρέη,
ὁποὺ τὸν ἄφηναν γυμνὸ τσιφούτηδες Ἑβραίοι.
σῶσι λαὸ παράλυτο, καμπούρη, κοκκλήρη,
ποῦ κάθε Σκκαρκκας μας τὸν 'χόρτκοε στηλιάρι,
σῶσε λαό, ποῦ σήμερα γιὰ τὸ ψωμὶ πκλεῖσε,
σῶσε λαὸ ποῦ κλίβεται, τῶσι λαὸ ποῦ κλέβει.

—

«Σῶσι λαό, ποῦ σὰν ἰδῇ λιπίδια γυμνωμένα
τὸν κόβει κρὺο κόψιμο, τὸν πάει τρία κι' ἕνα,
σῶσι λαὸ ρητορικό, μουρμούρη καὶ κλαψάρη,
ὁποὺ μὲ φόρους τσῦψαναν 'στὰ χείλη του τὸ ψάρι.
σῶσι λαό, ποῦ δὲν θαρρεῖ 'δικό του τὸν Ταμίκ σου,
σῶσι λαό, κι' εὐλόγησε καὶ τὴν κληρονομίκ σου.

—

Πότε Κερδόνι 'σήκωνι καὶ πότ' Ἔλυψε κλαδί
καὶ σωτηρίκ 'πρόσμενε καμμιὰ φορὰ νὰ 'δῇ
μὲ τόσους Πομπηΐους του καὶ τόσους Ναπολέοντας,
καὶ μὲ Κερδόνια καὶ μ' Ἐλιᾶς 'πιτσούτε φτερωμένες,
μὰ τώρα σὰν τοὺς φοβεροὺς τοῦ Μοντενίγρου λέοντος
μουγκρίζει μὲς 'στὰ σίδερα τῶν δανειστῶν δεμένος.

—

Τῆς πρώτκες εὐτυχίκες του καὶ τὰ καλὰ θυμᾶται
καὶ τώρα δίχως ὄνειρο βκθιὰ βαθιὰ κοιμᾶται.
Γι' αὐτὸν κι' ἡ νύκτα. Βασιλῆ, κι' ἡ πρώτκ χαραυγή
ἐβαβαίνει ἔχως ψεύτικκ ὀνείρατα τοῦ νοῦ,
καὶ μέσα 'στὰ μεσάνυκτα κι' ὅταν ἡ πουλκα 'βγῇ
σὺ μόνος, σκούζει, Βασιλῆ, Σωτῆρκς μου γενοῦ.

—

Μόνο τὸ νέο δάνειο τὸν σκιάζει 'σὰν ὀνείρο του,
βλέπει πὼς κάλπικο λιπτὸ δίν τοῦ δανείζουν μιὰ

κι' ἀπό τὴν πεῖνα τὴν πολλὴ πῶς στρίβει τἀντερό του
καὶ μήτε κόκκαλο γι' αὐτὸν πουλοῦν στὰ χασαπια.
Βλέπει πῶς ἔχει μιὰ ὄραχμὴ ἀκόμη κι' ἡ πατάτα
κι' ἀπὸ τὴ Λόϋτρα καρτιρὶ τοῦ Κόντε τὰ μαντάτα.

—

Καὶ κοιμισμένος καὶ ξυπνὸς γιὰ ἀέναο παλάρι
καὶ μὲ τὸ τηλεσκόπιο τους ἀκνιστὲς κηλάρι,
κι' ἡ κλασικὴς ἀφρούλιας του καὶ παραξεχασμένες
ποδοπατοῦντ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ στῆς λάσπαις σκορπισμένες,
κι' ἡ ὄξα κάποτε πιρνᾷ καὶ κουτσουλᾷ τὴ μοῦτη του
κι' ἔκεινος μὲ τὴν κουτσουλιὰ γιλᾷ καὶ πάει σπίτι του.

—

Αὐτὸ τὸν ἔνδοξο λαὸ τὸν πιάνω ἀπ' τὸ χέρι
καὶ τὸν συστήνω 'στὴν γρυσῆ Μεγαλειότητά σας...
ἀκούσετε τί δίκαια παρακαλοῦν παρρίρι,
κυνταξιτί των μιὰ στιγμὴ πῶς στέκεται 'μπροστά σας.
Θεέ μου! τί μακκρυὸς κι' εἰς ὅλα ζηλευτός!...
νὰ τὸν χαροῦμε, Βασιλῆ, νὰ μᾶς χαρῇ κι' αὐτός.

Β'.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι!...
τί κακό! τί πανηγύρι!
Νά Μυλλόρδος καὶ Σωτῆρες!...
νὰ πολίται μὲ σατύρες!...
νὰ λαὸς ὁποῦ θυμάζει
σὰν τὸν Ναπολεόνι,
νὰ λαὸς ποῦ μᾶς τρομάζει
μὲ σουγιὰ Κολοκοτρώνη.

—

Νὰ λαὸς ποῦ τὸν ξιππάζουν
σκοτεινὰ μηνύματα,
καὶ τὸν νοῦ του συναρπάζουν
τῆς στιγμῆς κουνήματα,
ποῦ γιὰ στάσεις κεφαλὲς
κι' ἀγριτσει σὰν τὸν Ἄρη,
ἀλλὰ φεύγει σὰν ἰδῆ
κι' ἕναν μόνο καββαλάρη.

—

Ἤχος σαλπιγγος ἠχεῖ...
ἐσκώθη 'στὸ στερό,
ἀλλὰ τρέμει μὴ βραχῇ
μὲ τῆς τρομπας τὸ νερό.
Τί κουνήματα! τί φάσματα!...
τί κηρύγματα ὁμαδῶ!
ἀλλὰ βλέπω πυροσβέστακις
καὶ 'στὰ τέσσερα τὸ βάζω.

—

Νὰ λαὸς ποῦ κεμαρόνει
γιὰ πομπὴς καὶ Παρθενῶνα,
νὰ λαὸς τοῦ μαχαιρόνει
μὰ φοβᾶται τὴν κορῶνα.
Νὰ λαὸς μὲ τόσο μέλλον
καὶ μὲ φόρτωμα λιβέλλων,
Νὰ λαὸς χρυσοῦς τιμώντ
μὲ Μυλλόρδο καὶ μὲ Κόντη.
Νὰ λαὸς γυμνὸς σίτερο,
ποῦ μονάχη θάνατ Μοῦσα
γιὰ τὸν κάθε του Μινίστρο
τοῦ σὶρ Λὸ ἡ παντεχοῦσα.
Νὰ λαὸς μὲ ντεκουμέντα,
νὰ λαὸς μὲ φλιμέντα.

Γ'.

Ἡ φτώχια τὸν ἐζούρλανε κι' ἡ τύχη δυστυχία
καὶ βλαστήμαε τὸ Σύνταγμα καὶ θέλει Μοναρχία.
Τόσον καιρὸ τὸν 'σκλάβωσαν μὲ τῆς ἐλευθερίαις,
ἐπάγωσε μὲ Βουλευτῶν θερμαὶς φιλοπατρίαις.
εἶδε Σωτῆρας φωτερούς σὰν ἥλιους καὶ φεγγάρια,
καὶ τώρα θέλει τὰ σκυλιὰ νὰ βαλῇ 'στὴν ἀγγαρεία.

—

Ἐδούλευε σὰν μέλισσα γιὰ τὴν ἐλευθεριὰ
καὶ γιὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ κηφηνικά,
ξένοικοστος ἐπίστεψε 'στῶν λόγων τὴ γλυκάδα,
ἐχειροκρότησε τρελλὰ τὸν καθε του Σγρίλο,
'στοῦ λεμπιρίου Συντάγματος ἐγήθη τὴ λιακάδα
κι' ὅλο τάπύσερα περπατεῖ νὰ μὴν καῇ 'στὸν ἥλιο.

—

Κάτω λιπὸν τὸ Σύνταγμα, ἐμπρὸς 'στὸ θρόνο σκούζει,
καὶ τοὺς χρυσοῦς Σωτῆρας του πατάκερρα τους λούζει.
Δὲν θέλει νὰν' ἐλεύθερος μὲ τόσους Βασιλεῖς,
γυρεύει ν' ἀλυσσοδέσῃ, ἀλλ' ἕνα μόνο νάχῃ,
δοῦλος καὶ σκλάβος ταπεινὸς νὰ στέκῃ τῆς Αὐλῆς
κι' ὁ βούρδουλας τοῦ Παλατιοῦ νὰ τοῦ μετρᾷ τὴ ράχη.

—

Μὰ σύ, Μεγαλειότατε, γι' αὐτὰ μὴ συγκινῆται...
μήπως Μοναρχὴς τέχατε πανίσχυρος δὲν εἶσαι;
μὴ θὰ φυντώσῃ μὲ καρποὺς τοῦ Θρόνου κάθε κλαδὶς
ἂν ἐπισήμως κηρυχθῆς Μοναρχὴς τῆς Ἑλλάδος;
μήπως ἐκεῖνο ποῦ πεθῆς ὁμέσως δὲν τὸ κάνεις
χωρὶς νὰ βγαζῇ τσιμουδιὰ κανένας στρεβλοκάνης;

—

Θέλεις νὰ πᾷς 'στὸ Αἶξ-λὰ-μπὶν;... κανεὶς δὲν λέει στέκα...
θέλεις νὰ πιάσῃς Ἅλιπου;... πιάτε σοῦ λέμε δίκα...
θέλεις εἰς ὅλ' ἀνεύθυνος γιὰ πάντα νὰ περνᾷς;
κανένας δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ σὲ κακκαρίζῃ...
θέλεις πὰν ρίκτης Βασιλεὺς καὶ σὺ νὰ κυβερνᾷς;
ὁ ὄρομες εἶν' ἐλεύθερος... κανεὶς δὲν σ' ἐμποδίζει.

—

Μὴ τὰ παπούτσια τάχατε δὲν ἔβωσις 'στὸ χέρι
τοῦ Βουλωζὲ τῆς Κερκαλοῦς μ' Ἀπίδα νὰ μᾶς σώσῃς;
κι' αὐτὰ τὰ παληπάπουτσα ἡμέρα μεσημέρι
καὶ 'στοῦ Μυλλόρδου δὲν 'μπερῆς τὰ χέρια νὰ τὰ δώσῃς;
μὴ δὲν 'μπορῇς μὲ τῆς κλωτσιὰς νὰ ὄβῃς τὴ Βουλὴ
καὶ νὰ καλέσῃς Συμβούλιο κι' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ;

—

Εἰς ὅ,τι θέλεις, Βασιλῆ, κι' ἐγὼ θὰ 'πῶ σπολλάτη...
κακθένας ὑποτάσσεται 'στὸ κέρι σου σὰν σκλάβος...
ἐμεῖς κι' ἐκεῖνο κτίζομε τοῦ γυιοῦ σου τὸ Παλάτι,
ποῦ κατὰ λάθος ἔξίκνεε ὁ τίκτων ἐργολάβος
καὶ γιὰ τοὺς μέλλοντας χρόνους νὰ κτίσῃ μία σκάλα,
καὶ τώρα θὰ πληρώσωμε γι' αὐτὸ τὸ λάθος κι' ἄλλα.

—

Μὰ δὲν πειράζει, Βασιλῆ... καθόλου μὴ λυπᾶσαι...
καὶ σήμερα καὶ παντοτε ἀπ' ὅλους ἀγαπᾶσαι.
Γιὰ τέτοια πράγματα μικρὰ κανένας δὲν ἰδρώνει,
κι' ἂν ἀπ' τὴ φτώχια 'χατρεμᾷ τἀχρὶ μὲ τὸ καλάθι,
μὰ γιὰ τὴ σάλκα τοῦ χορτοῦ τὸ Κεντρικὸ πληρώνει
κι' εἶθε νὰ ἔβωσ ὁ Θεὸς νὰ γίνουν κι' ἄλλα λαθη.

—

Ἂν Μοναρχίαις σήμερα μεγάλαις ὀνειρεύται
ὁ πιρουσιος λαὸς καὶ καθε Φασουλῆς του,

Φασουλῆς ὁ πατριώτης
ὡς γενναῖος συνωμότης.

μὴν τὸν ἀκούσῃς, Βασιλῆ, κι' ἂς πάῃ νὰ κουρεύεται...
λαγὸς τὴ φτέρη ἔτριβε κακὸ τὴς κεφαλῆς του.
Κι' ἂν τοὺς δεσμοὺς τοῦ φοβεροῦ Συντάγματός του σπάσῃς
πάλι θὰ μείνῃ κύριος ξηρκαμπίας πάσης.

—

Τὸ δάνειο πρὲς τὸ παρὸν τὴ βίδα του σκλείει,
κυττάζει πῶς 'μουγλιζόμαν τῆς ἐδέξας τὰ λημέττα,
πῶς σὰν καὶ πρῶτα τοῦ λειποῦ δὲν θάχῃ τζὲ νὰ κλίξῃ
καὶ πῶς ἐφαλεύω τὸ Κεντρικὸ μὲ μαῦρα βουλεκέρια.
Γιὰ τοῦτο πολιτεύματα φαντάζεται καινούρια,
μὰ θὰ συνέλθῃ 'γρηγορα καὶ θὰ πιρασ' ἡ φουρτ.

—

Ἐσύ, Μεγαλειότατε, καθὼς μοῦ λένε κι' ἄλλοι,
ἔχεις καὶ πνεῦμα μπέλκιο καὶ δυνατὸ κεφάλι,
καὶ χορτοδεύεις μιὰ χαρὰ τοῦ Θρόνου τὰ τσιμπούρια
κι' εἶσαι γλυκὸς χωραπατζῆς καὶ λὲς καὶ καλαμπούρια,
καὶ παντοφα Συντάγματα καὶ Μοναρχίαις κι' ὅλα
τὰ μαγειρεύεις εὔκολα 'στὴν ἴδια κατσαρόλα.

—

Καὶ δημοκράτης φαίνεσκι καὶ πᾶς πιζὸς 'στοὺς ὁρίμους,
χαϊδεύεις καὶ τοῦ ντιτεγκὶ καὶ τοῦ τοσλὲ τοὺς ὤμους,
ἔχεις καὶ σεβντὰ χάριεν σπουδαίας εἰρωνείας
καὶ μὲ τὴν ἐξυπνάδα σου μᾶς πίρνεις τὸν ἀέρα...
ἐσμίξε μ' ὅλας Ἀττικὲν τάλατι τῆς Δανίας
καὶ τὸ Παλάτι ἔγινε ἡ μόνη ἀλατιέρα.

—

Βού, Μεγαλειότατε, παρ' ὅλων ἐκτιμᾶσαι.
ἁπλόνεις τὴν πορφύρα σου κι' ἁπανωτὴν κοιμᾶσαι,
βού, Μεγαλειότατε, μὰς ἔχεις 'στὴν καρδιὰ του.
κι' ἀπικατέστησις καλὰ τἀγαπητά παιδιὰ σου.
καὶ παίζουν ρόλο 'στους χεριὰς τῆς πρώτης κινωνίας
κι' εἰς ὅλους νέοι φαίνονται καλῆς οἰκογενείας.

—

Μὰ πῶς τὰ λὲς τὰ λόγια σου, Μεγαλειότατέ μου...
εἶδε 'στὸν κόσμο Βασιλῆς μὲ μοῦτρα ξιππασμένα,
ὅμως σκηπτοῦχο σὰν καὶ σὲ δὲν ἔτυχε ποτέ μου
ὅλα τὰ πολιτεύματα νὰ τὰ θαρρῇ σὰν ἕνα,
εἰς τὸ Τατόϊ ξένοικστος τῆς κότας του νὰ τρίφῃ,
'στῆς Ναυαρχίδες νὰ γλεντᾷ καὶ νύχτα πάντα λέφτ.

—

Μίσα 'στὴν ἔκθεσι τοῦ Λὸ γιὰ εἶδε μιὰ ματιὰ
καὶ κύτταξε τοῦ κράτους σου τὴ νέα κατάντια.
Γιὰ κύττα πῶς ἡ πίστις μας ἀδίκως ματαρριώνεται
καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ ὁ Λόρδος μας ἀκόμη κακορρύτκι.
κι' ἀπὸ τὴν 'περηφάνεια του καὶ τὸ πολὺ καμάρι
κι' ἂν χάμω πέσ' ἡ μοῦτη του δὲν σκύβει νὰ τὴν πάρῃ.

—

Ἕνα πρὸς ἕνα διάβασι τἀμέτρητά της φύλλα,
γιὰ δὲς καὶ τὴν Ἀγγλία μας τί μᾶς σκαρὸν' ἡ τσιλλα.
Κι' ἂν σήμερα τριγύρω σου γογγύζῃ καὶ στενάζῃ
κύτὸς ὁ τόπος τῶν Ρωμιῶν κι' ὁ Φραγκομαχαλὰς,
κι' ἂν γιὰ τὴν ἔκθεσι τοῦ Λὸ ὁμὰν ὁμὰν φωνάζῃ
τὴν ἀνοιχτή σου τὴν καρδιὰ δὲν πρέπει νὰ χαλᾷς.

—

Βού δὲν φταῖς σὲ τίποτα καὶ δὲν φοβᾶσ' εἰθένας
ἐν εἰδυῖς ἐπιτροπὴ μὰς ἔλθῃ 'στὰς Ἀθήνας.
Τὸν μῦλο τοῦ Συντάγματος δὲν ἔπανες ν' ἀλέθῃς
κι' ὅταν ὁμνύσταμε παιδὶ μὰς ἤλθες ἐδῶ πίρα
μηδὲ μὰς ἐβεβαίωσες μηδὲ μὰς ὑπεσχέθης
πῶς δὲν θὰ γίνῃ κι' ἡ Ἑλλὰς ποτὲ τῆς κατωμοιρα.

—

Κι' ἂν ἓν' ἀστῖρι μιὰ φορὰ σὰν τῶν Περσῶν τους μάγους
ἐδέγηται καὶ 'στοὺς Ρωμηοὺς ἀνθρώπους σκαρφάγους
κι' ἐρούφηξαν τὸ αἷμα μας σὰν πεινασμένες τσίπκας,
μήπως ἰσῶ τοὺς ἔφαγε, μήπως ἐνῶ τοὺς εἶπες ;
«Ἐλᾶτε νὰ βυζέξετε τὸ κράτος, αἱμοβόρα !...»
αὐτοὶ μας ἤλθαν μόνοι των χωρὶς κανένα ζόρι.

—

Ἔτσ σὰν ἄρχων τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ μαχίμου στόλου
γιὰ τοῦτη τὴν κακομοιριὰ δὲν ἐστοχίες καθόλου,
κι' ὅπουχες ξεστίπωτους Ρωμηοὺς κακὸ γιὰ σένα γράψῃ
ἀστροπελέκι καὶ φωτιὰ θὰ πέσῃ νὰ τὸν κάψῃ.
Κακὴ καρδιὰ 'στ' ἀνάθεμα, γιατί κι' ἂν χαλοκάνῃς
θαρρῶ μὶ τὴ σκαλίτσα σου πῶς τίποτα δὲν κάνεις.

—

Κι' ἂν 'στὰ καλὰ καθούμενα ντυθῇς φουστανελᾶς
νομίζεις ὅτι νἄζεται ἡ περιφῆμη Ἑλλάς ;
κι' ἂν ἔβγῃς γιὰ τὴν Ἀλεποῦ μὶ φέσι καὶ τουζλούκια
θαρρεῖς περάσες πῶς θὰ 'μπῇς μὶς 'στ' ὄξερα μας σεντούκια;
κι' ἂν ἡ σιπτὴ Βασίλισσα τὰ Βλάχικα φορέσῃ
μήπως μ' αὐτὸ τῶν δανειστῶν ὁ τόκος θὰ ξεπέσῃ ;

—

Κι' ἂν βάλῃς κράνος, τριχαντὸ καὶ περικεφαλαίκι
καὶ σὶ βραπτίτουν ἐξαφνὰ Μονάρχη Βασιλέα,
κανεὶς γιὰ τοῦτο μέσα του λαχτάρα δὲν θὰ νοιώσῃ,
οὔτε χλωρὰ δαγκάλαρα 'στὰ πόδια σου θὰ στρώσωμε,
καὶ τότε τιὰ θὰ πληρωθοῦν οἱ τῶν αἰώνων πόθοι
ὅταν κι' ἐμεῖς 'στοὺς δανειστὰς πενταρα δὲν πληρώσωμε.

Γ'.

Τῆς Βαβυλῶνος ποταμέ, ποῦ εἶσαι νὰ καθίσω
ἐκεῖ κοντὰ 'στὴν ὄχθη σου μὲ τὸν Ἰερεμία,
κι' ἄφωνος καὶ περίλυπος μὲ πόνο νὰ θρηνήσω
αὐτὴ τὴ Βούτσ τῶν Ρωμηῶν, αὐτὴ τὴν ἐρημιά ;

—

Τῆς Βαβυλῶνος ποταμέ, ποῦ εἶσαι νὰ ξεπλύσω
ἐκεῖ κοντὰ 'στὴν ὄχθη σου κι' μὶ τὸν Ἀβδακοὺμ,
μὲ δάκρυα τὰ γραμμένα νερὰ σου νὰ θολώσω
τὸ δάνειο προσμένωντας ὡσὰν ραχάτ-λουκοὺμ ;

—

Πόσαις φοραῖς ἐθύλιξα κυττεζωντας τριγύρω
μὲ τὴν ὀρὰ τῆς Ἀλιπούς ἀλύπητα νὰ ὁπέρω
ἐκείνους ποὺ μὰς ἔμαθαν νὰ παίζωμε 'στὰ φόντα
κι' εἰς ὅλους μας ἐχάρισαν Τραπεζιτῶν προσόντα !

—

Πόσαις φοραῖς τὸ Σύνταγμα δὲν τρῶδα προυγγαρόπανο
νὰ τὸ βαροῦν εἰ προύχοντες σὰν πλούτραις μὲ τὸν κόπανο!...
πόσαις φοραῖς δὲν ἔβρεξα σὶ βρώμαις καὶ σκουπίδια
γιὰ νἄβρω σαυρους ἐνταρτῶν, σουγιᾶδες καὶ λεπίδια!

—

Πόσαις φοραῖς μᾶς ἔσκιαξαν τρελλαῖς ἀνεμπυμπούλαις !...
πόσαις φοραῖς γιὰ 'λευθεριαῖς δὲν μοῦλθαν ἀναγούλαις,
ποῦ νόμιζα πὼς ἔτρωγα μπριζόλ' ἀπ' τὸ κορμὶ μου
καὶ μὲς 'στὸ ριτσινόλακο πῶς βρίχω τὸ ψωμὶ μου !

—

Πόσαις φοραῖς σὰν μπούρμπουλας δὲν 'κύλισε 'στὴ βρῶμα !...
πόσαις φοραῖς δὲν 'άγχωσε τὸν σβέρκο μας σὰν κόρυζα !...
πόσαις φοραῖς δὲν τὄβαλα γιὰ βαλσαμο 'στὸ στόμα
καὶ μοῦλαψι τὴ γλῶσσα μου σὰν νἄταν πιπερόριζα !

—

Πόσαις φοραῖς τὸ Σύνταγμα βαστῶντας 'στὸ πλευρό μου
ἔκλαψα τὴν ἀνάγκη μου κατάμεστῆς τοῦ δρόμου,
κι' ἀφίντηδες ἀστίκρυσα γονατιστοὺς 'στοὺς δούλους
κι' ὅλα τὰ γνήσια παιδιὰ νὰ σκυβοῦν εἰς τοὺς μούλους !

—

Πόσαις φοραῖς δὲν ἔκλιψα τοὺς γείτονας κι' ἐπῆγα
εἰς τὸν 'σικό μου Βουλευτή, τὸν μόνο μου κολλήγα,
κι' ὁ Βουλευτὴς δὲν μ' ἄφησε 'στὴ φυλακὴ νὰ ρίψω
γιατὶ τὸν ἐβεβαίωσα πῶς θὰ τοὺς ξανακλίψω !

—

Πόσαις φοραῖς ἐθέλησα μὲ χασαπικὰ μαχαίρια
ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ζωῆς παλιοὺς νὰ ξελαφρώσω,
κι' ὁ Βουλευτὴς μου μ' ἔσωσε ἀπὸ δημόσιες χέρσα
σὰν τοῦδωσα τὸν λόγο μου νὰ ξαναμαχαιρώσω !

—

Πόσαις φοραῖς σὰν ἐκλογαῖς δὲν ἔλειψα μὶ νέρτι
καὶ Βουλευτὰς Ἐπαρχιῶν καὶ πάσης πρωτευούσης,
κι' ἐκτηρεῖτ τοῦ Κότταρη τὸ κλίρτω, κλίρτες, κλίρτες
ὡς ῥῆμα τῆς ἠθικότητος καὶ τῆς καθαρεύουσης !

—

Πόσαις φοραῖς σὰν ἔτρωγα ψωμὶ ξερὸ καὶ σκέτο
δὲν ἐπικετόμουν τὰ ραγιὰ τοῦ καθ' Ἑλλαμπροτάτου,
καὶ Παυσανίας ἔπειζα σκαμπίλι καὶ πικέτα
ἐπὶ τῶν νώτων Βουλευτοῦ θρεμμένου καὶ χορτάτου !

—

Πόσαις φοραῖς 'σκελώτα κι' ἐδῶ κι ἐκεῖ μὶ τρόπο,
μὰ τόσαις μουντζαῖς 'σκίπαζαν τὰ μοῦτρα κυβερνώς,
ὁποῦ σ' αὐτὰ δὲν εὗρισκαν τὰ φασκιλὰ μου τόπο
κι' ἄπρακτα 'ξαναγύριζαν σ' ἐμένα ταπεινῶς !

—

Τῆς Βαβυλῶνος ποταμέ, ποῦ εἶσαι νὰ καθίσω
ἐκεῖ κοντὰ 'στὴν ὄχθη σου καὶ μὲ τὸν Ἀνανία,
κι' ἄφωνος καὶ περίλυπος μὲ πόνο νὰ θρηνήσω
αὐτὴ τὴ χαβρα τῶν Ρωμηῶν καὶ τὴ Βαβυλωνία ;

—

Κι' ἐγὼ τὸν Βασιλέα μου λυτοῦμαι νὰ λυπῶ,
μὰ 'στ' ἄλλο φύλλο τοῦ Ρωμηοῦ τὰ ρέστα θὰ σᾶς 'πῶ.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Κυριακὴ ζημέρωσι... σαχλο-Ρωμηὸ κυνήσου...
ἴδού ὁ σιδηρόδρομος ὁ τῆς Πελοποννήσου
γιὰ τῆς Κορίνθου τὸν 'Ισθμὸν ἀρχίζει ἐκδρομὰς
καὶ προσκαλεῖ ἀρτεμικοὺς καὶ θηλυκοὺς κι' ἐμᾶς.
Ψαχαίλωσε τὰ ὄνειρα καὶ τὴν πολιτικήν
κι' ἀνάσαινε τουλάχιστον κατὰ Κυριακήν.

—

Οἱ ῥάπται Αἰσωπόπουλοι—μεγάλο τόνομά των—
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μετῴκησαν ἐσχάτως.
κι' ἤλθαν κοστούμια θερινὰ εἰς τὸ Κατάστημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἐσπευσε ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τί κέρδαρεις τῆς δοκιμῆς, καὶ κάμκρας μεγάλας
καὶ τί καθρέπτας ἀκριβεῖς σὲ φωτισμένας σάλας !...
ἐκεῖ καὶ νέων γραβατῶν πλλὰ τῆς ὥρας ἤδη,
ἐκεῖ καὶ κάθε φιλικὸ καὶ ζηλευτὸ στολίδι.
Μὰ νὰ καὶ φὼς ἠλεκτρικὸ... τί ὡραρχὴ περίσιχ !...
Αἰσωποπούλους δύσκολα θὰ βρῇς καὶ 'στὰ Παρίσια !

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κ' ἐννενῆντα τρία,
χρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ὀχρεία.

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ τακτικὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ τὸ χρυσίν,
κι' ἔσεις ἔχω εὐτυχίαν — κι' ἔσεστα μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στοὺς 'Αθηνῶν τοὺς κύκλους — καὶ εἰς τὴν ἐλληνικήν,
καὶ εἰς νέαν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νἄζω κι' ἐντροπήν.
Μονάχοι γιὰ κάθε χρόνο — **ὅλτα φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὰ χέρι.**
Κι' ἔνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής.
κι' ὅπουχες τῶν παρὰ δέκα δίδει — τὰ τῶν ὀκτὼ μικρὰ φιλᾶ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἐπ' αὐθαίρε πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σπορὰ καὶ τὴ μάρα — τάσε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσὶ τέσσαρες τοῦ Ἀπριλίου,
θρασμὸς καὶ κίνησις τοῦ Βασιλείου.

Ποιῦντος τετρακόσα κι' εἰκοσὶ ἐννιά,
κούνημα μεγάλο σ' ὅλο τὸν κτουνγιά.

Στὸν Βασιλιᾶ μας ἀναφορὰ
τοῦ Φασουλῆ μας τοῦ φουκαρᾶ.

Ε'.

Λειπὸν καθὼς σᾶς ἔλεγα 'στὸ περασμένο φύλλο
ὅεν πρέπει νἄχετε καὶ σεῖς καθόλου στενοχώρια.
ὁ δὲ λαός, ποῦ σᾶς θαρρεῖ γιὰ Βασιλιᾶ του φίλο,
θὰ ψάλῃ γιὰ τὸ Στέμμα σας παντοτεινὰ συχώρια.
κι' ἀπὸταν θεὶς χαρτὶ λιμάζῃ καὶ πεινᾷ
θὰ βλίπῃ πρὸς τ' 'Ανάκτορα κι' ἡ πεῖνα θὰ περνᾷ.

—

Ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ νὰ σᾶς τραγουδήσω,
μὰ δὲν σκιπεύω, Βασιλιᾶ, νὰ σᾶς πικρανκρδίσω.!.
ἔχω πολλὰ νὰ σᾶς εἰπῶ, ἀλλὰ μ' αὐτὸ τί βγαίνει ;
κι' ἂν σᾶς εἰπῶ καὶ δὲν σᾶς 'πῶ ἐσεῖς δὲν θ' ἀπαντήσετε.
μιὰ τρύπα μεγαλήτερη μὲς' 'στὸ νερὸ θὰ γένῃ
κι' ἀμέσως 'στὸ Ταττοὶ σας θὰ πᾶτε νὰ γλεντίσετε.

—

Ὅμως, Μεγαλειότατε, σολὺ παρακαλῶ,
ν' ἀκούσετε τὴ συμβουλὴ κι' ἐμοῦ τοῦ σαγλο - Βαρδου,
τοῦ σκέψεις δέρνουν πιρισσὰς τὸ κλεῖδρο μου μηαλὸ
κι' ὅλο κτυπειοῦντκι μέσα μου σὰν μπάλιας τοῦ μπιλιάρδου.
Ὡς τώρα μὲ τὰς γνῶμας μας καὶ μὲ τὰς συμβουλὰς
ἐπῆρε τὸν ἀνήφορο κι' ἡ δυσμενὴς Ἑλλὰς.

—

Ἂν γνώμη μιὰ δὲν ἔλεγε κανένας πατριώτης
κι' ἀμίλητος τὸν ναργιλὲ 'φουφοῦσι τὸν γιακόπικο.
θὰ 'στέγαινε 'στὸ διάβολο κι' ἡ τότη κλαπικότης
κι' αὐτὸ ψωμὶ θὰ 'τρώγαμε μὲ τὸν Μυλλέρδο χάπικο.

κι' ὁ Κόντες μὲ τὸν Ρόζβερυ δὲν θἄταν τῆς Ἀγγλίας
καὶ μήτε θὰ τὸν 'γνώριζε κι' ὁ Πρίγκηψ Οὐαλλίας.

—

Κι' ἐγὼ σὰν Ἕλλην πρωτιμῶ 'στὴν ψάθα νὰ ψοφήσω
παρὰ 'στὸν Βασιλέα μου μιὰ γνώμη νὰ μὴ δώσω...
θέλω κι' ἐκεῖνο νὰ σας 'πῶ κι' αὐτὸ νὰ μὴν ἀρήσω,
θέλω καὶ Θρόνο καὶ λαὸ μιὰ καὶ καλὴ νὰ σώσω
Μὲ συμβουλαῖς σηκόνομαι, μὲ συμβουλαῖς κοιμοῦμαι,
κι' ὅ,τι κι' ἂν ἐχω τὸ φορῶ καὶ κλίρτη δὲν φοβοῦμαι.

—

Μὲ γλωσσοδέτη δὲν 'μπορῶ μιὰν ὥρα νὰ περάσω
καὶ πρέπει καὶ 'στὸν Βασιλιᾶ, τοῦ Θρόνου τὸ πιπίνι,
ἕνα βαρέλι συμβουλαῖς καὶ γνῶμαις νὰ κεράσω
ἀπάνω 'στὸ τραπέζι του νὰ τὄχῃ νὰ τὸ πίνῃ.
Ὅποιος μὲ γνώμαις σήμαρα τὸ Θρόνο δὲν συνδράμει
ἐκεῖνος τρώγει τὸ ψωμὶ καὶ τὸ τυρὶ χαράμι.

—

Πολλὰ 'στὸν νοῦ μου σκέπτομαι, μὰ σὶ ζητῶ δὲν ξέρω...
ζώνω σκαθὶ ὰμπασκινὸ 'στὴ μέση μου σὰν Βρούτος,
ἀνταρτικὰ συνθήματα σιγὰ σιγὰ προφέρω
κι' ὁ Περικλέτος μὲ κυττᾷ καὶ λέει ἐτοῖναι τοῦτος ;»
Θέλω πολέμους, κούνημα, ζεσπάθωμα, μπαρούτι,
θέλω συλλαλητήρια καὶ πατινρτὶ τσιφούτκι.

—

Θέλω, Μεγαλειότατε, νὰ θύσω κι' ἀπολίσω,
ἀλλὰ κι' Ἐθνοσυνέλευσιν σπουδαίαν νὰ καλέσω.

Θέλω νὰ μπῶ στὸ Κεντρικὸ μὲ τόσους φουκαράδες
κι' ἂν τύχῃ μές 'στὴς κάπαις του νὰ μὴν τοὺς παραδέσ,
ὅλους τοὺς ἀρφαίους του κι' ὅλα του τὰ πεντίκια
νὰ τὰ κριμάσω, Βασιλιᾶ, 'στ' αὐτιά μου σκουλαρίκια.

—

Θέλω νὰ γίνῃ ρεμπελιὸ κι' ἀνκμπουμπούλας γλέντι,
νὰ χάσ' ἡ μάννα τὸ παιδὶ κι' ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη,
θέλω τὸ βρωμο-Σύνταγμα γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ ρίξω,
θέλω τὸν Βασιλέα μου Μοναρχὴν νὰ κηρύξω,
μὰ θέλω καὶ μί κόκκινη δημοκρατίας σκεύρια
νὰ σκιπκεθοῦν τῆς κώμης μου τὰ καταχρὲ τσουλούφια.

—

Θέλω νὰ βάψω κόκκινη τὴ νυκτικιὰ μου ρόμπα,
τόσον καιρὸ 'θαρίθηκα νὰ ζῶ μὲ τὴν εἰρήνη,
θέλω στιλίτο τοῦ Μαρὰ, τοῦ Ροβεσπιὲρ τὴ μπόμπα,
καὶ βαμβακοπυρίτιδα καὶ νιτρογλυκερίνη.
Δὲν ξέρω τί μοῦ γίνεται, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω,
κι' ὅλημερὶς κι' ὁλημυκτὶς τὰ ροῦχα μου δαγκάνω.

—

Βρέζει, Μεγαλειότατε, καὶ τὸ δικὸ μου αἷμα,
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς ἐπιθυμῶ τὸ Στέμμα,
ἁπάνω 'στὴν πορφύρα μου φαρδὺς πλατὺς νὰ στρώνωμαι,
νὰ στέλλω φασκέλα συχνὰ 'στὸ κράτος τὸ σακάτικο,
καὶ μὲ χρυσαφὶ πάντοτε καθάριο νὰ πληρώνωμαι
τῶν κόπων μου τὴν ἀφοιδή, τὸ καθε μου μηνιάτικο.

—

Ἂς ἀγνόμουν Βασιλιᾶς κι' ἐβλίπατε τί θἄκανα...
ὅλη τὴ μέρα τεμπελιὰ καὶ χωρατὰ καὶ κάκανα,
κι' ἂν τύχαινε ποτὲ νὰ 'ζῶ ἀντάρτη μές 'στὸ δρόμο
ἀμέσως θἀ τὸν χάιδευα γλυκὰ γλυκὰ 'στὸν ὦμο,
κι' ἐκεῖνος μ' ἕνα χάδι μου γλυκὸ καὶ ντιλικάτο
θἄρριχνι τὸν μανδύα του καὶ τἀρματά του κάτω.

—

»Ἄχ ! Βασιλιᾶ μου, θἄλεγε, ἀκόμη χάιδεψέ με
καὶ μέσα 'στὸ Παλάτι σου ὀλίγο φίλεψέ με,
μαῦρο κρασὶ τῶν Πεταλιῶν καὶ τὸν ἀντάρτη κέρνα,
πάρε με μέσα 'στὴν Αὐλὴ καὶ ζῆμε μὲ σὰν βασιλῆς...
ἐμπρός σου πίφτω μπρούμυτα καὶ πάτα με καὶ πέρνα,
φιλῶ τὸ χῶμα ποὺ πατεῖ τοῦ Βασιλιᾶ τὸ πόδι.

—

»Ἄχ ! Βασιλιᾶ μου, θἄλεγε, κι' ἐμένα δὲν λυπᾶσαι ;
ξέχασε τὸν μανδύα μου καὶ τὸ σπαθί μου σπᾶσε,
ὡσὰν ἀρμόδι στικομαὶ 'μπροστὰ 'στὸν Βασιλέα,
φορῶ, πιθαίνω, κέβομαι κι' ἐγὼ γιὰ τὸ καλό σου,
μὰ στεῖλε καὶ 'στὸ σπίτι μου χρυσὸ διαγγελέα,
εἰμπρὲς γιὰ τὸ Θεὸ κι' ἐμένα Σύμβουλό σου.»

—

Ἂχ ! ἂς 'γινόμουν Βασιλιᾶς μεγάλος καὶ πολύς
καὶ τοὺς ἀντάρτες θἔβαζα τῆς μιᾶς νὰ σκοτώσουν
κι' ἀμέσως τὰ κατόπουλα νὰ σφάξουν τῆς Αὐλῆς,
μὲ τὰ μαχαίρια ποὖβλεαν τὸ Θρόνο νὰ 'ματώσουν,
κι' ὕστερα θἀ τοὺς ἔβαζα μπροστὰ μου νὰ τὰ γλείφουν
καὶ μ' αἵματα κατόπουλων τὰ μοῦτρα των ν' ἁλείφουν.

—

Ἂχ ! ἂς 'γινόμουν Βασιλιᾶς νὰ πάω τὴν πατρίδα,
νὰ τρώγω κάποτε κι' ἐγὼ σὲ κάποιο Ναυαρχεῖο,
καὶ τἀχαινά μου τὰ παιδιὰ, πουλιὰ πετοῦν καὶ κοκκαλο,
νὰ μοῦ παχύνουν κἂν ἀρνὶ τοῦ Πάσχα Καρκαμάνικα,
καὶ 'στὴν αὐρὰ τοῦ σκύλου μου, ποὺ τρώει κάθε φρόκαλο,
νὰ δένουν ὅλ' οἱ Σύμβουλοι Βασιλικὰ λουκάνικα.

—

Ἂχ ! ἂς 'γινόμουν Βασιλιᾶς γιὰ φτωχιὰς νὰ μὴ σκάω,
ὅλ' οἱ Σαὶν-Ζουστῆδες σ' ἐμὲ νὰ τρέχουν κούτσα κούτσα
'στὸ σπίτι τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐπίσκεψι νὰ κάνω,
νὰ δίνω καὶ 'στοῦ Θοδωρῆ τὸ χέρι τὰ πατσούρα,
νὰ λέγω 'στὴ γυναῖκα μου ἀγουνέικα, πρώγε πίνι,
καὶ πάμε καὶ 'στὸ Αἰξ-λέ-μπὲν νὰ 'δῶ τί μέρες εἶναι.

—

Ἂχ ! ἂς 'γινόμουν Βασιλιᾶς τὸν κόσμο νὰ γλυτώσω
κι' ἀναφορὰς νὰ στέλλωντσι σ' ἐμένα κάθε τόσο,
εἰς ὕπτιον μ' ἰσυμβούλευε τὰ 'πίσω νὰ γυρίζω
καὶ νὰ τοῦ λέγω ξαπλωτὸς ἁπάνω σὲ πορφύρες :
«ἀπὸ φρονίμων συμβουλαῖς ἐγὼ δὲν χαμπαρίζω
κι' ἀλεῖ ποῦ τὄχ' ἡ κουτρα του νὰ κατεβαίνῃ φίρα».

—

Κι' ὁ Περικλέτος μ' ἄκουσε καὶ μοῦπε ατί λυπεῖσαι ;
ὑπεθέσι, βρέ Φασουλῆ, γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς εἶσαι...»
κι' ἐγὼ τοῦ εἶπα «τί μου λές ;... ὅσο κι' ἂν ὑποθέτω
θἀ μείνω πάντα Φασουλῆς, κυρίμου Περικλέτο,
ὅμως ἂς 'πῶ πὼς κυβερνῶ μὲ γνῶσι καὶ σοφία
σὲ κάποιο μέρος ἄγνωστο μὲς 'στὴ Γεωγραφία».

—

»Ἐμπρὸς λοιπόν, βρέ Περικλῆ, ν' ἀρχίσωμε δουλειὰ,
θἀ στίκεσαι 'στὸ πλάγι μου, ἀλλὰ χωρὶς μιλιὰ,
ὑπόταν κλαίω καὶ γελῶ θἀ κλαῖς καὶ θἀ γελᾷς,
κι' ἐἰς ἕλα μου τἀνάποδα τὰ μάτια θἀ σραλᾷς.
Ποτὲ κανένας Βασιλιᾶς ὡσὰν κι' ἐμὲ δὲν σφάλλει
κι' ἐἰς ἕ,τι λίγω, Περικλῆ, θἀ σκύβῃς τὸ κεφάλι.

—

»Γιὰ σένα θἄμαι κύριος χωρὶς κανένα λάθος,
μικρὸ μεγάλο πάθος μου δικό σου θἄνοι πάθος,
ὅταν κρυόνω, Περικλῆ, θἀ κάνῃς πὼς κρυώνεις,
ὅταν ἱδρώνω, Περικλῆ, θἀ κάνῃς πὼς ἱδρώνεις,
ὅταν μὲ πιάνῃ κύψιμο θἀ σφίγγῃς τὴν κοιλιά σου,
κοντολογῆς σὰν μιὰ σκιὰ θἀ ζῇς τοῦ Βασιλιᾶ σου.

—

»Ἐμπρὸς γ' ἀρχίσωμε δουλειὰ... τὰ γεύστα μου τὰ ξέρεις,
καὶ πρόσεχε μές 'στὴν Αὐλὴ ποτὲ νὰ μὴ μοῦ φέρῃς
κανένα γέρο φρόνιμο ποὺ τἄχει τετρακόσα...
ἐγὼ μοναχὰ θἀ τιμῶ ἐκείνους ποὖχουν γρόσα,
ὅπου 'στὸν πλοῦτο βίχτηκαν κατακουτρα σὰν Λαζιάις
κι' ἀπ' τὸ πολὺ τὸ σκύψιμο 'κκμπούρικαν σὰν μπαγιάις.

—

»Ποιὸς εἶναι τοῦτος ποῦ σκυφτὸς ἀπ' ἔξω περπατεῖ
καὶ τὰ μκλλιὰ του τἀπαρισα σοφία κι' ἀρετή ;
ξεκούμπιστέ τον 'γρήγορα... τί θέλεις νὰ τὸν κάμω ;
βαρεῖτε τὴν καδούκα του μ' ἕνα τσουρέπι ἄμαο...
ἔξω τοὺς χωνεύω τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς καλαμαράδες..
ἔξω τὰ ψωροχρέμμα καὶ μέσα οἱ παραδες.

—

»Σ' αὐτὸν τὸν δύσκελο καιρὸ πισὼς δὲν ὠφελεῖ
τῶν ἐναρέτων καὶ σοφῶν ἡ κυριοσεραλή.

καὶ πρόσεχε, κακόμοιρε, καὶ 'στὴν Αὐλὴ κι' ἀπόξω
νὰ μὴ συνκελάζεσαι μὲ πάντοσαις κακοκαλιές,
ἀλλοιῶς μὲ ξύλο καὶ κλωτσιὲς ἀμέσως θἀ σὲ ζωλέξω
καὶ θἀ μετρήσ' ἡ πλάτη σου τοῦ Παλατιοῦ τῆς σκάλας.

—

»Ἔτσι ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, δὲν θέλω γιὰ συντρόφους
λογιωτατους ὀχληρούς καὶ ξυλοριζοτόμους,
ποῦ δὲν σ' ἀφίνουν μιὰ στιγμὴ νὰ κάνῃς τὰ 'κικά σου,
ποὺ σοῦ θολόνουν 'γρήγορα μὲ σκέψεις τὸ μυαλό,
καὶ μὲ τῆς κουτσαμάρας των σοῦ τρῶν τὰ σωθικά σου
ὡς που 'στὸ τέλος ἀρρωστῆς καὶ πᾶς εἰς τὸ καλό.

—

»Τί συμβουλαῖς ἀδιάκοπαις, τί πλῆξις κι' ἀηδία !...
θαρρεῖς μές 'στὸ Παλάτι σου πὼς γίνεται κηδεία
Μὲ χασμουρεμένοι 'στὸ σοφᾶ, μὲ σκύβρι, μὲ νυστάζῃς,
αὐτὴ τὴν ὡμορφη κυρὰ μὲ τὴν γλυκοκυττάζῃς.
μὴν πᾶς ἐδῶ, μὴν πᾶς ἐκεῖ, μὴ τόσο ξιφκντώνῃς,
τῶν Αὐλικῶν σου τὸ σχοινὶ μὴ τὸ παραπεντώνῃς.

—

»Μὴν ἔχῃς φίλους πακτικοὺς αὐτοὺς ποῦ σουρτουκεύουν,
μὴ θέλῃς εὔκολα ν' ἀκοὺς αὐτοὺς ποὺ κολακεύουν,
βάλε νερὸ μὲς 'στὸ κρασί, σοῦ φθάνει μιὰ γυναῖκα,
μὴ σιγιτᾶς, μὴ λυγίζεσαι, ὀρθὸς καὶ ντεῦρες στίκα,
κατω τὸ χέρι τὸ ζερβὶ κι' ἁπάνω τὸ δεξί σου,
ἐπιμελοῦ, κοπίαζε, προωδεύσ καὶ ξύπνα.

—

»Ὅπου δὲν πρέπει σοβαρὸς ποτέ σου μὴν κερδώσαι,
καὶ λαζωμένις πουτικὲς ποτέ σου μὴ λαδώσαις,
μὴ λὲς γιὰ τοῦτο καὶ γι' αὐτὸ πὼς ὁχόλου δὲν σὲ μέλει,
ἐκεῖνος ποῦ σκιφθῆς ἀργὰ ὑγρήγορα ἐκτέλει.
ἂς μὴν περᾷ 'στὰ κουτουρού μηδὲ στιγμὴ καὶ μόνη,
θἄλεων λαγοῦ περπατησιὰ μικρεῖ μεγάλοι Θρόνοι.

—

»Βλέπε καπνοὺς εἰς τὴ στεριὰ, φωτιαῖς εἰς τὰ πελάγη,
ἔχε τῆς μαχης ἄλεγο 'ξετμωτο 'στὸ πλαγι,
κι' ἂν ἀπὸ μέσα σου γελᾷς, μὰ λέγε κι' ἄτσι φίμματα
πὼς λαχταρᾷς γιὰ τρόπαια καὶ ὀοξασμένα Στέμματα,
καὶ φρόντιζε μὴ ξεραθῇ τῆς 'λευθεριᾶς ὁ σπόρος,
καὶ τέλος πάντων ἀσκητὴς νὰ φύγῃς 'στ' Ἁγιονόρος.

—

»Τέτοια μοῦ λένε, Περικλῆ, σαχλοκλαμαράδες,
ποὖχουν τὰ μάτια πάντοτε γαρεῖα γιὰ παρᾶδες.
Τέτοιαις σοῦ λένε, Περικλῆ, μεγάλαις ἀνοησιαῖς
κεῖνοι ποὺ θέλουν καῦμο μὲ τῆς αἰσθησιαῖς.
καὶ δὲν σ' ἀφίνουν ξένοιαστος μιὰν ὥρα νὰ πηδήσῃς,
μηδὲ νὰ φᾷς, μηδὲ νὰ πιῇς, μηδὲ νὰ τραγουδήσῃς.

—

»Τέτοια σαχλὰ μοῦ τσαμπουνοῦν ἐκεῖνοι, Περικλέτε,
ποὺ κοκκινίζουν ταχτὰ σὰν 'δοῦν γυμνὸ μπαλίτσι,
κι' ἂν ζώσῃ λίγη τρομαχὴ σ' αὐτὸ τὸ σκυλολόγι
ὅλοι φορεῖς ἀλλοίμονο 'στὸ Θρόνο καὶ σὲ σένα,
πρέπει νὰ παρῃς ἀπεκεῖ 'στὰ χέρια κομπολόγι
καὶ νὰ μετρᾷς ἀδιάκοπα τοὺς κόκκους ἕνας ἕνα.

—

»Μὰ πῶς μὲ πλήττουν τῶν σοφῶν αὐτὰ τὰ σκυλολόγια,
ποὺ τὴ ζωὴ σιγὰ σιγὰ σοῦ τρῶνε μὲ τὰ λόγια.

Δέν θέλω μήτε μί μασκισιάς ποτέ μου νά μί ράσουν
τέτοιαι φτωχεί κι' άναλατεί του δρόμου λιμπάδρα,
καί πρίν τής ώρας έδικκ μί σκίψιας νά μαρατούν
τά τέσσερα κιρίτσια μου καί τόνε μου τάγόρι.

—

»Δέν θέλω σχίσεις, Περικλή, μί τούτο τό συνάφι,
πού μουντζουρόνει τό χαρτί καί συμβουλαΐς μού γράφει.
Θέλω νά δώσης πετακτους τής μόδκς 'Αρλικίνους
καί 'στ' άκριβά μου τά σκιδιά τά μισχανανκάρικα,
γιά νά συναναστρέφωνται καί νά γλεντούν μ' έκείνους
κι' όλίγα νεφάτα νά χαρούν, πού δρέλου δίν τά 'χρικα.

—

»Έμπρός λοιπόν, βρέ Περικλή, ν' άρχίσωμε δουλειάς
έξω τους Διογένηδες καί τής σαπσκοιλιάς...
δός τους άμέσως άχυρα, σανό καί παραπούλια,
δός τους πιθάρι νά κυλούν καί τούτο νάχουν σπίτι,
δός τους γαϊδούρι ξίστρωτο νά κάτσουν 'στά καπούλια,
δός τους ταγάρι καί ντερβά καί λύρα Τσακαλαρίτη.

—

»Έξω τους Διογένηδες, τά πατρικά πανάκια,
άς πάμε νά γνωρίσωμε κι' όλίγους μ' άνθρωπκιά,
κάθε γλεντζέ χωρατατζή καί κάθε γυναικάκια,
γιατί πετούν τα χρόνια μας καί δέν γυρίζουν πιά
Έξω τους Διογένηδες πρίν μάς άποβλακώσουν
κι' αύτά τάφρατα μάγουλα ρυτίδες τ' αύλακωσουν.

—

»Μ' αύτους ώς τώρα 'χάσαμε Παρασκευή καί Τρίτη.
πάμ' έκεί πέρα, πού βροντούν γεμάτα τά σακκούλια,
ν' άρχίζωμε ξεφάντωμα μέ τόν 'Αποσπερίτη
καί σι χορέ πρικούβερτα νά μάς ιδρίσκ' ή Πούλια.
Πάμε νά 'δούμε μάλαμμα, πάμε ν' άνάψ' ή φτέρνα,
κι' όπου σοφός παληόγερος φασκέλωνα κι' πέρνα.

—

»Κατακαϋμένε Περικλή, μήν κουτουλάς σάν βώδι,
είς τό μεντέρι κάθισε μαζί μου σταυροπόδι
καί παρακιθιακ νοστιμα κι' άλέγρα συλλογίσου,
'πές μου γι' άρχαίου Βακιλιά τήν ώρμεσφη Ρεβέκκα,
καί γιά τόν Σαρδανάπαλο έκείνον δικηγόσου
πώς έδασίλευε ποτέ ντυμένος σάν γυναίκα.

—

»'Εγώ δέν θέλω, Περικλή, φιλόμουσος νά γίνω
σάν τών Ρωμηών τόν Βακιλιά, πού μού τόν λίνε ρέκτη.
καί τόν μισό μου τό μισθό τούλαχιστον νά δίνω
είς ένα κι' άλλον ποιητή κι' είς κάθε θεομπαίκτη,
τόν νού μου καί τήν προσοχή νά τούτονε νά τή στρέψω
κι' αύτους καί τους Πηγάσους των Βακιλικά νά τρέφω.

—

»'Εγω δέν θέλω, Περικλή, νά φαίνωμαι χαζός,
μ' άρέσει νάμαι Βακιλιάς όλίγον τι πετζός,
θέλω νά βλέπω γύρω μου καράβκ καί στρατούς,
άλλά χωρίς καί 'στών μαχών νά τρέχω τά πεδία,
κι' όποιος μού 'πη γιά ποιητών Πηγάσους φτερωτούς
έκείνες θέλει δέσιρο μέ τόν Ζευρλιμανδύα.

—

»'Εγώ δέν θέλω γύρω μου κανείς νά τραγουδή,
μηδέ γιά Μούσακς δμαθε ν' άνάβω σάν δαδί,
μηδέ τό σάπιο μου κορμί 'στής λίμνας των θά λούσω...
έχω γαϊδούρα πρό καιρού, πού φαλτσιά γναρίζει,
κι' άν θέλω σώνει καί καλά έξάψιμο ν' άκούσω
άμέσως 'στήν διαπασών τήν βάζω καί γναρίζει.

—

»Δέν θέλω μήτε 'στ' άρμα της ή δόξα νά μί ζέψη,
μήτε κι' έγώ 'στ' άμαξί μου ποτέ μου νά τή ζέψω,
κι' άν ό πιστός μου ό λαός μιά 'μέρα μουγλουζέψη
σκαπό δέν τόχω, Περικλή, κι' έγω νά μουγλουζέψω.
Πρέπει νά λάδω πρώτιστα γιά τά γερκματά μου
καί ν' άσφαλίσω τήν σεπτήν Μεγαλειότητα μου.

—

»Σπρίξε 'στό κράτος τών Ρωμηών, πού πέρνει τά μαλλία του,
καί 'δές λαό καί πρεσδύτας, καί 'δές τόν Βακιλιά του
Θωρεί γαλάζιους ούρανους καί δοξασμένα μέρη,
πηγαίνουν δλαιε ή δουλειαίς σαν 'Αγγλικά ρωλόγια.
μα τί τραδά, βρέ Περικλή, μών' ό Θιός τό ξέρει
κι' όλοι του λίνε μές 'στ' αύτί τής καρδάνας λόγια.

—

»Θαυμάζω τά κουφάγιο του κι' ώς Βακιλιά κι' άνδρώπου,
είναι μεγάλη συμφορά ή δόξ' αύτού τού τύπου.
Πρέπει μ' άρχαία νά βαρή πρεγένων κερμορύλλια
τά πλήδη σκαλαπετειών καί τρελλοκερκλάδων,
πρέπει καί τά γλυκόρωγα τών άμπελών σταφύλια
νά πετασκίδη μί σπαδιά παληών φουστανελάδων.

—

»'Αλλοιώς μ' άτέλειωτας φωναΐς ό κόσμος τόν σκοτίζει
κι' οί πατριώτκι, Περικλή, μουγκρίζουν άλόενα
πώς τάχα γιά τή δόξα των καθόλου δέν φροντίζει,
πώς λησμονεί τά πάτρια καί πρατιμά τά ξένα,
πώς έτσι δέν θά πληρωδή κανένας των σκεπός,
πώς 'χαθήκαν, πώς 'ρράγκεψαν καί πώς καί πώς καί πώς.

—

»Νύκτα καί μέρα, Περικλή, παντοτινοί μπελάδες,
έχει φαρμάκια τών Ρωμηών ή κλασική καρδιά...
ή μοίρα του τόν έρριξε σέ δηό ζουλαΐς 'Ελλάδες,
καί βλέπει μιά 'στό Γολγοδά καί μιά 'στόν Παρθενώνα.
Βαστά 'στή ραχη του σταυρό καί στύλο Παρθενώνος
κι' είναι πολύ τό βάρος του κι' είναι πολύς ό πόνος.

—

»Πρέπει νά καίη, Περικλή, σέ δηό βωμούς λιδάνια
καί νά φορή μυστόκλικτο κι' άκάνθινα στεφάνια.
πρέπει χωρίς νά κουρασδή καί δίχως ν' άποστάση
κι' αύτόν κι' έκείνον μια φορά 'στόν κόσμο νά δοξάση
καί δηό χρυσών άρμονιών νά τόν μαθάση μέλος...
. . . . . .
Είς άλλο φύλλο τού Ρωμηού συνέχεια καί τέλος.

Ξενοδοχείο δραλικό
κι' είς κάθε τάξι άνοικτό.

Είς γνῶσιν φέρομεν κι' έμεΐς τών φίλων 'Αθηναίων
πώς 'στό Πελιτό τό Φάληρο, είς τού Σηροτσγκάρου,
ό Καπελάκης άνοιξε Ξενοδοχειον νέον
ώς μόνοι καταρύγιον παντός φυγά καί γλάρου.
'Εκεί σάν τρώτε μιά χαρά θά λέγετε πολλάκις
πώς άδικα τήν ώρα του κανένας δέν τήν γάνει.
πώς είναι τετραπέρατες αύτές ό Καπελάκης
καί τό Παλιό τό Φάληρο κακνούριο θά τό κάνη.
Γ'ύρω τριγύρω θάλασσα καί δίπλα περιδόλι,
φτήνεια καί πάστρα ζηλευτή, Ξενοδοχείο τρίλλα,
άπού μέ μάτια τέσσερα σάν τό κυττάζουν όλοι
'στόν Καπελάκη μπρούμυτα θά δγάζουν τά καπέλα.

'Εκ τού τυπογραφείου «Καρτσνης» τής καλής, όδός τού Προαστείου κοντοστα πολυς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία.
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία

'Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλαν αί 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταδολή. — ένδιαφέρουσα πολύ.

'Ο ρωμηός την έδδομάδα — μόνον μιά φορα θά βγαίνη.
κι' όπου έχη έτυνάδια — κι' όπου μού κατεδαίνει.
Συνδρομητάι δέ άξιωμαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και 'στών 'Αθηνών την πόλιν — και είς την άλλάδαν.
και είς την 'Ελλάδα δλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάδε χρόνο — **έκτό φράγκα είναι μόνο.**

γιά τό ξένα όμως μέρη — **δέκα φράγκα και 'σπό χέρι.**
Κι' ένα φύλλο δέν πρατεί — έχτιες συνδρομητής,
κι' όπαμε τόν παρά δέν δίνει — τά τον σάν μαύρο σκύλι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύδείας προς έμέ.
Γιά τά σάρα και τά μάρα — κάδε φύλλο μιά δεκάρα.

Μοΐου πρώτη,
φωναΐς ναι κρότοι.

Τετρακόσα και τριάντα,
κι' άλλ' άνέλπιστα συμδάντα.

Τραγούδια σοδαρά
κι' όλέγον θλιδερά.

Α'

Πώ! πώ! μεγάλη συμφορά, Ρωμηοί κατακαϋμένοι! . . .
ποιός τδλπιζε τό δάνειο τόν Λόρδο νά σαρώση; . . .
Δευτέρα, Τρίτη θλιδερή κι' άναθεματισμένη,
Τετάρτη εξημέρωνε, μήν είχε ξημερώση.
Ο Λόρδος παει 'στήν Αύλή καί τούρχεται νά κλαίη,
κι' ό Βακιλιάς τόν ιρωτά κι' ό Βακιλιάς τού λέει:
«Συλλογισμένος σέ θωρώ καί νοιώδω κρυο τρόμο.
Μυλλόρδ μου, τό δάνειο τόν κάτω 'πέρι έρομε.
Μυλλόρδε, τά κακάρωτες κι' έκόπ' ή τύση φύρα.
Μυλλόρδι, πού σ' έτρόμαξε 'Ανατολή καί Δύσες,
πολλά παλούκια 'πήρηες άτρόμητος ώς τωρα,
μά τούτο δέν είμπόρισες μονάχα νά πηδήσης.
Μυλλόρδι μου, μ' έκρυωσαν τά μούτρα σου τά κρύα.
Μυλλόρδι, γιατ τό δάνειο δέν είναι σωτηρία.
Καί γιατί δέν μας τό λές,
μόνος καθεσαι καί κλαΐς;
'Άλλα λίγιες κι' άλλα κάνεις,
'βαλθηκες νά μάς τρελλάνεις».

—

«'Αχ! Βακιλιά μου, τί νά 'πω καί τί νά σού 'μιλήσω;
καλλίτερα τό στόμα μου γιά πάντα νά σφαλίσω.
Παντού μεγάλη κατχγνια, παντού πυκνό σκοτάδι,
κι' άν ξεροστύφω τήν 'Ελπιδ δέν βγάζω στάλα λαδί.
'Αχ! Βακιλιά μου τάχασα καί τί νά 'πώ δέν ξέρω...
τιμωρητέ με, σέσε μας, καί βάλε με 'στήν λούχη,
ζητώ νά φέρω τή Βουλή, μά καί νά μή τήν φέρω.
φοδούμαι νά μού 'πή τό ναί, τρέμω νά 'πή καί τόχι.
'Απέστειλα τόν Κόντε μου παρά νά κυνηγήση
'στών 'Αγγλων τήν πρωτεύουσα χωρίς πολύ ν' άργήση,
άλλά κι' ό Κόντες, Βακιλιά, καλά μας έτιγώρισε,
μηδέ κυνήγι κούφερε, μηδέ κι' αύτός έγύρισε.
'Ιχυτα, Βακιλιά, καί μίνω,
κι' έχε με παρκιτημένο».

—

Β'.

Τί φασκιριαις καί τί πηλάλαις!
δουλειαίς μέ φούντκις, δουλειαίς μιγάλαις...
βλέπω 'στ' 'Ανακτορα καί τόν Σκουλούδη
κι' άκουω γύρω μου πικρά τραγούδι.
Μπαίνει καί βγαίνει μές 'στό Παλάτι
κι' όλοι φωνάζουν πώς τρέχει κάτι.
'Ρωτώ τόν Κώστα, 'ρωτώ τόν Λάμπρο,
κι' άπ' όλους έμαδα πώς τό κανόνι
έρριξε τώρα κι' ό μίγκας Χάμπρο
κι' ότι τό δάνειο τά κακάρονει.

—

'Ακούω τόνα, μυδίνω τάλλο,
βλέπω 'στήν Μπόρσα κακό μεγάλο!...
όλα τά 'πήρε κακή φουρτούνα.
κάδε μεσίτης έκεί γρυλλίζει
σάν γκαστρωμένη παληογουρούνα

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΕΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

καὶ τὰ χαρτιὰ του τσιμπᾶς σκαλίζει.
Λὶν ὁ Σωτήρας πῶς παραπήθη,
μαλλιὰ τρυβεῖσονται, κτυπηθοῦνται στήθη,
κανω 'στὴ Μπόρσα κι' ἐγὼ νὰ τρίξω,
πίνα καὶ φτώχια χερσηνῶ.
βλέπω τὰ φόντα τὰ μέσα κι' ἔξω
μέσα 'στὸ κάρο τοῦ σκευπιδᾶ.
Βλέπω μουχλοῦζῃ τὸν καθε παγκα,
βλέπω 'στὸ κτένι τὸν καθε κόμπο,
μέχ κι' ἐξήντα βλέπω τὸ φραγκο.
βλέπω τὴ λίρα 'ψηλὰ σὰν γλομπο.

—

Πῶ! πῶ! τρεχάλαις καὶ φασαρίκις!
μπάμ μπούμ κανόνια καὶ μπαταριάκις...
θρῆνος ἀκούεται Ραχὴλ καὶ βρόντοι..
ποιοι τὸ δάνεισ... κρίμα 'στὸν Κόντε!...
Πλέπω ἀχαμνὰ κι' ἀδύναμα
σ' ἅλογα ντούρα Βασιλικά.
βλέπω πυγμένο καθε Τάμικ,
πέρνω τὰ φόντα μὲ τὴν ὁκα.
Βλέπω κι' ἐλύσαξαν Σωτῆρων σπέρα,
βλέπω τα μοῦρα μας σὰν κιχυριαχρι.
βλέπω τὸν ἅγαβολι ποῦ μᾶς ἔπρι,
βλέπω τὸν ὁμπόλο ποῦ θὰ μᾶς πάρῃ.

—

Γ'.

Ὁ Σκουλούδης 'στὸν Μυλλέρο ξεκινᾷ γεματος ἔννοια
καὶ τοῦ λέει: «Σὶρ Μυλλέρε, ὅλα πᾶνε τοῦ κακοῦ»,
κι' ὁ Μυλλέρδες ὁ καϋμένος ἐπιεδὴ ὅὶν ἔχει γένεκ
'τράβηξε τὴν γενειάδα τοῦ μεγάλου Ναυτικοῦ,
καὶ τους Γ'πουργοὺς του γύρω καὶ τοὺς φίλους τον φωνάζει
καὶ τὸ δάνειο θυράται καὶ κτυπιέται καὶ φωνάζει:

—

«Κακὴ μᾶς ἔτρεξε δουλειὰ
μὲ τὸν ἀρίτζη Βασιλᾶ...
κλαῖγε, Σκουλούδη, κλαῖγε μὲ,
παραιτηθένε λέγε μὲ.

—

Πῶ! πῶ! μεγάλο ξαφνικό!...
τόσοι Σωτῆρες γανοντακι...
καὶ μὲ καλὸ καὶ μὲ κακὸ
οἱ δανεισταὶ δὲν τρανοντακι.
Θέλουν νὰ κάτσουν τὰ σκυλιὰ
'στὴς ὁδοὺς μας καμπούρκις,
γυρεύουνε τὰ χαϊμαλιὰ,
τῆς ἀνημκουμπούρκις.
Κλάψε, Δραγούμη, κλάψε μὲ.
παραιτημένε γράνε μι.

—

Γυρεύουν τόκες τρυπακτά,
γυρεύουν καθε φυλακτό
καὶ καθε μας πελάσκα,
κακὴ ψυχρὴ των γλάσκα.
Σιμόπουλι μου, κλάψε μὲ,
μὲ μαῦρο χρῶμα βάψε μὲ.

—

»Δὲν μας δανείζουν μὲ καλό, μὲ μητι μὲ τὸ ζόρι,
Δραγούμη, βγάλε τὸ 'ψηλὸ καὶ φόρεσε καστόρι

καὶ ξούρισε τὸ μοῦσι σου τὸ διπλωματικό
καὶ κτύπα τὸ κεφάλι σου τὸ τετραγωνικό.
Μέσα σ' αὐτὴ τὴν κατάντια καὶ 'στὴν ἀνεμοδοῦρα
δὲν μᾶς τσιρκιάζει. Στέφανι, ψηλοκαπελαδοῦρα,
δὲν μᾶς τσιρκιάζει κορδῶμα καὶ διπλωματη μοῦσι...
θὰ φρίξῃ ὁποιος κι' ἂν τὸ 'βῇ κι' ἐκείνος ποῦ τὰκούσῃ...

—

Δραγούμη, μὴν κορδώνεσαι καὶ θὰ μας ρίξ' ἡ λόρδα...
γαλλὶκ καρφὶκ 'στα χέρια μας 'γινῆκαν τα μαλάμματα...
παραγγιελε 'στὰ Μέγαρα νὰ σταλοῦν 'λίγκ σκόρδα
νὰ τρίψωμε τὰ ματια μας νὰ κατεβάσουν κλαμματα.

—

'Ανάργυρι Σιμόπουλε, γιὰ κλάψαις ἐτσιμάσου '.
σοῦ τώπα μιὰ, σοῦ τώπα δυὸ ν' ἀλλάξῃς τόνομα σου,
ἀλλ' ὅμως σὺ δὲν μ' ἄκουσες καὶ τώρ' ἀποστομώσου...
ἐσὺ μὲ τοῦτο τόνομα μ' ἐπῆρες 'στὸ λαιμό σου.

—

Σὰν πρῶτα δὲν ἀκούεται ἡ δυνατὴ φωνή μου...
ἐλᾶτε πεῖτε τριγύρω μου εἰ δὲν Στέφανοι μου.
κοντὰ μου σίμωσε καὶ σύ, καϋμένε Κισσονάκο,
ὑποῦ δὲν ἐκαπαλάβις πῶς ἐχ' ἡ φαβα λακκο.
μὰ 'πέστε καὶ 'στὸν Τσαμαδὸ
πῶς ἤθελα νὰ τὸν ἰδῶ
καὶ μὲ τὴν σακαράκα του νὰ σοαξῃ πέρα πέρα
τὸν Βλαχόχρεδερ, τὸν Ροτσίλδ, καὶ καθεμία λέρα.

—

'Ελᾶτε νὰ μὲ κλαψετε... δὲν εἶμαι πιὰ Σωτήρας...
ἐχ' ! Θεοτόκη δύστυχε καὶ Κόντε τῆς Κερκύρας,
ἐμμὲ τί Κόντες εἶσαι σύ, τι κοντιλίκια ψάλλεις,
'στὸ χέρι σαν δὲν 'μπόρεσες τοὺς δανειστὰς νὰ βάλῃς;
Δραπαλοπλάκιδες ἔβαλα νὰ μαθω ποῦ κονεύεις,
ποια πόρτα τάχα νὰ κτυπᾷς καὶ ποῦ νὰ δἰκονεύρις...
Κόντε, τὸν εἶσκι πέταξι, τὴ φόρα σου σταμάτα,
καὶ 'στὴν 'Αθήνα γύρισε νὰ μαθῃς τα μαντατα.
Δὲν θἄβρῃς, Κόντε, σὰν καὶ πρὶν Μυλλέρο φουσκωμένε,
θὰ 'βρῇς Μυλλέρο νηστικό, βουθό, παρατιμένε,
μὰ μήτε ψέλο μας θὰ 'δῇς παχὺ σὰν γουρουνόπουλο
καὶ γιὰ Σωτῆρα πιθανὸν νὰ 'βρῇς τὸν Σωτηρόπουλο.
'Αχ! τί δουλειὰς μοῦ 'σκαρωσες 'στὴ Λόντρα, κακομοίρη!...
τυλίγουν 'στὰ χρεωγράφια χλωρὰ τουλουμοτύρι.
Ψηλὸς ἂν ἤθρῃς σὰν καὶ πρὶν ἐγὼ θὰ σὲ κοντήνω...
ὁ 'εἶσαι γιὰ τὴν Κέρκυρα κι' ἐγὼμαι γιὰ τὸν Τῆνο.

—

«'Εμετε γειά... σᾶς χαιρετῶ χωρὶς νὰ χύσω δάκρυ.
θὰ παρω καμπος καὶ βουνὰ κι' ὅπου μὲ βγάλ' ἡ ἄκρη,
κι' ἂν εὕρω χώρα κλασική, ποῦ δὲν χωστεῖ πεντάρα
καὶ φαίνεται ἀμέθητη 'στὰ δανεια πραιτάρα,
ἐκεῖ Σωτῆρας θὰ γενῶ καὶ πρῶτος τσιλεπῆς,
ἐκεῖ μὲ νέα σχέδια θὰ τρέξω περικοπῆς,
καὶ θὰ τὴν μαθω δανεικὰ νὰ πέσῃ καθε τόσο
κι' ἀμέσως τὴν καμποῦρα της μὲ χρέη θὰ φορτώσω,
ἐκείνη δὲ θὰ μ' εὐχηθῇ καὶ θὰ μὲ μακαρίσῃ
γιατὶ θὰ λαβῃ τὴν τιμὴ τὸν Χαμπρὸ νὰ γνωρίσῃ,
τὸν Γίφ, τὸν Μόργαν, καὶ λοιπὸς πνίγουν βαρβάτη λίρα.
κι' ὅλα θὰ λέν γονατιστοὶ «χαρὰ 'στὸν Σωτῆρα».

—

»Κουράστηκα κι' ἀπόστασα παρὰ νὰ κυνηγῶ,
ἐσεῖς δὲν κάνετε γιὰ 'μέ, μηδὲ γιὰ σᾶς ἐγώ,

κι' ἀφοῦ κανένας σὰν καὶ πρὶν λεπτὸ δὲν μοῦ δανείζει
Σωτῆρας πιὰ δὲν λέγομαι ἀπὸ Ρωμηὸ κανένα,
καὶ γῆ ἄλλους τόπους κλασικοὺς ὁ Λόρδας τὰ πρυμνίζει
καὶ κρίμα ποῦ θὰ χάσετε Σωτῆρα σὰν κι' ἐμένα.
Τὰ δάνεια μοῦ 'γίνηκαν παντοτεινὸ μαράκι,
χωρὶς ἐκείνα βράσετε τὴν τύχη μου σοφία.
κι' ἂν δὲν ἐξώχτηκα κι' ἐγὼ καθὼς τὸν Θεοδωράκη,
μὰ σὰν καὶ τοῦτον ἔπεσα μὰ πλειονοψηφία.

—

Μυλλέρδε μὰ τοὺς πέντε σου καὶ μὲ τὸν ἕνα Κόντη,
τὸν Κόντε τὸν περίφημο, τὸν πολυζηλεμένο,
ὑποῦ δὲν ἐκαπάρρε κανένα βαγκπόντη
λεπτὸ γιὰ τὸ Ρωμαϊκο νὰ δώσῃ τοκισμένο,
ὥρα καλή, Μυλλέρε μου, μὲ λύγισμα καὶ νεῦμα.
ὥρα καλή, Μυλλέρδε μου, κι' ἐγὼ κοντὰ σου τρέχω.
κι' ὅπου κανένας δανειστὴς σὲ βλέπῃ θὰ φωνάζῃ:
«ἂν εἶσαι Λόρδας ὁμπάνιο κι' ἄλλο λεπτὸ δὲν ἔχω».

—

Δ'.

Πῶ! πῶ! φωνὴ καὶ γαλασπιὰ... θαρρῶ τὸς τρέχει κάτι.
κι' ὅλοι προσμένουν μήνυμα νἀλθῇ ἀπ' τὸ Παλάτι.
Καθεὶς μὲ τόσαις συλλογαὶς σκοτίζει τὸ τεμπέλι του,
'στοῦ Ρέλλη μαζωξὶς πολλὴ, βοὴ 'στοῦ Διλιγιάννη,
ἀλλ' ὁ Μιγαλειότατος ἐπῆρε τὸ καπέλο του
καὶ μ' ἐν' ὁμπρέλ του λαντῶ ἐβγῆκε 'στὸ σιργιάνι.

—

Ὅλοι 'ροτσῶν περίεργοι τί ἐμπόλο θὰ γένῃ...
σιγὴ σιγή... ὁ Λεμονῆς 'στ' 'Ανακτορα πηγαίνει...
Τὸ λεμόνι τὸ λεμόνι
εἰς τὸν Βασιλᾶ σιμόνει.
Μπουλούκια τρίχουν 'πίσω του κι' ὀρχίζουν σιρεναῖες
καὶ τὸν τραπαρουν 'στὴν Αὐλὴ καμπόσαις λεμοναῖες.
'Α=' ἐξω κάνει σχόλια ἡ μάρα μὲ τὴ σάρα.
καθίζει μὲ τὸν Βασιλᾶ καὶ λὲν αὐτὰ κι' ἐκεῖνα,
'στὸ τίλες τίλες 'μίλησαν καὶ λίγο γιὰ τὴ Σάρα
γιατί κι' ἐδῶ δὲν ἔπαιξε τὴ Φαῖδρα τοῦ Ρακίνα.

—

Ὁ Λεμονῆς χαρεύμενος ἀπ' τὸ Παλάτι βγαίνει
καὶ κάτω ροσκαλάκιους 'στὴν ἅμαξά του μπαίνει.
κι' αὐτὸ τὸ νέο χρῶμα του τὸ πλῆθος ἐσυγκίνησι
κι' ὅλοι φωνάζουν κτὶ χαρὰ!... κι' ὁ Λεμονῆς κοκκίνισεν.

—

Ὁ Λεμονῆς χαρεύμενος ἀπ' τὸ Παλάτι βγαίνει,
ἀπὸ τοὺ Ρέλλη 'πίρασε καὶ μὶς 'στοῦ Ρέλλη μπαίνει.
Ὥρα καλή... βασπάτε με κι' ἀπὸ χαρὰ πετῶ...
ὁ Βασιλᾶς μ' ἀκάλεσε καὶ μοῦπε τι καὶ τί.
Γιὰ τὴ 'δική μου πρόπλεξι κανένας μὴ θυμώνῃ.
ἐγὼ εἰς ὅ,τι θέλετε θὰ σκύψω κεφαλὴ.
κι' ὁ Βασιλᾶς ἂν 'μήνυσι νὰ πάρῃ τὸ Λεμόνι
μὰ φαίνεται πῶς σήμερα τἀρέσουν τὰ ξύνα.

—

Ὁ Λεμονῆς χαρεύμενος ἀπ' τὸ Παλάτι βγαίνει
καὶ μιὰ στιγμὴ γιὰ βίζιτα 'στὸν Καραπάνο μένει.

Μέ τόν ξυνό τόν Λεμονῆ γλυκαδῶ ὄς ἐλπίσωμε,
ὁ Λεμονῆς εἰς τά δεινά θά φέρῃ θεραπεία,
ἐκεῖνος θέλει 'στά σωστά νά μᾶ γριωκεπήσωμε,
ἂν κι' ἔχῃ χρῶμα τυμφωνο μέ τή χριωκεπία.

Γ'

Νά ! νά ! χρυσοῖ διαγγελεῖς... γαγγίζουν μαῦροι πουλοι,
κι' ὁ Λεμονῆς μας φαίνεται σάν παπαρουν' Ἀπρίλη.
κι' ὁ Λορδος πού τά μαγουλα τῶν φίλεων του 'κοκκινιστ
καί μ' ἕνα τρόπο κόκκινα τά δάνεια 'κοκκινιστ.
γιά 'δέτε τον πῶς χλώμιασε γιά 'δέτε πῶς κιτρίνισε !

—

Ε'.

'Στή Σύρα ἔφυγε κι' ὁ Πίτ τριλλά νά ξιμεντώσῃ
κι' ὅν' ἀπ' τά τσο' ἀνήψια του ἐκεί νά στιεγνώσῃ.
καί τή στιγμή πού 'χάρευε τρικούβερτα χαρά
ὁ Ἡσαίας ὁ πολύς πηδοῦσε ἔνω κάτω.
ἀμέσως τηλεγράφημα τοῦ ἔλεγαν σοβαρό
κι' ὁ Πίτ μαθαίνει πτόηκτός τοῦ Λόρδου τό μεντάτο.

—

Παππᾶ, τί γαμο τέλειωνε ἀρχήτερα μιάν ὥρα,
εἰς τήν 'Αθήνα μέ κακόν κι' ἀνάγκη νά πρακάμω...
ὅυο γαμαῖς ἀνέλπιστεις μοῦ 'γέλασαν ὡς πῶρα,
'στήν πρώτη μοῦλθε κόψιμο, 'στήν δεύτερ' εἶχα γάμο.
Καί 'στήν 'Αθήνα 'πρόθεσι τά ὄυντα του νά τρίξῃ
καί χαιριτᾷ τούς φίλους του, 'ρωτᾷ τους συγγενεῖς,
κι' ἐνῷ πρεετοιμαζέτο κανόνι νά βροντήξῃ
δέν 'βρόντησι τήν πόρτα του διαγγελεὶς κανείς.

—

Κι' ὁ Θοδωρῆς ;... ὁ Βασιλῆς γι' αὐτόν δέν συλλογίζεται.
ἄχ ! ἡ καρδιά τοῦ καθενός σέ ὀλο γι' αὐτόν ραγίζεται.
Κατακαϋμένη Κερκυλοῦ, πῶς μυίγαι τώρα χαβιτ ;
πούσαι καί δέν ἀκουεσαι : πούσκι καί δέν ἀναβιτ ;
Μηδέ κιμμία Γαλλική σκιόντσι παντιέρα.
μηδέ βροντᾷ 'στοῦ Θοδωρῆ κανόν' ἀστροπελέκι,
κι' οἱ φίλοι του πού 'φουσωσαν τόσον κιαρό μ' ἀέρα
τή φουσκωμένη των κοιλιά βαροῦν γιά τουμπελέκι...
ἀλλ' ὅμως δέν τούς ἄφησε νά κανουν διαλλήλωσι
ἂν καί γιά τοῦ Συνταγματος 'μιλοῦσι τή βασίλευση.

—

Ζ'.

Ὁ Θεοτόκης ἔρχεται... βαρᾶτε νά περάσῃ.
κι' ἐγω μ' αὐτόν σᾶς βεβαιῶ πῶς ἡ πατρίς θά ὄρκαγ.
"Δῖντε ντί... βαρᾶτ' ἐμπρός
νά περάσῃ ὁ γαμπρός.
Κόντε, γιά 'πές 'στήν πίστι σου μέσα 'στή Λύτρα τρίβες ;
εἶδε Μυλλοῦδους, Πρίγκηπας, καί λιγερούς Ἀγγλίδες.
κι' ὅλαις ἡ Λαίδες μοίλιγαν ἀπίρ Κόντε, μας πελεβώτας,
μ' αὐτό τό κοντελάκι σου μές 'στήν καρδιά μας 'λεβώσεις.

—

Κόντες ἐδῶ, Κόντες ἐκεῖ, καί Κόντες παρατέρα.
μόνο μέ τήν εὐγένεια τους 'πῆρε τόν ἀέρα.
Πῶς μ' ἐπιρπικυθήκαν οἱ Λόρδοι τῆς Ἀγγλίας !...
μ' ἐφίλεψε 'στό σπῆτι του κι' ὁ Πρίγκηψ Ὁκαλλίας...
εἰς τήν ἀρχή δέν ἤθελα 'στόν Πρίγκηπα νά 'πάγω.
μά τοῦτος μ' ἐκουβκλήπε μέ τό στανιό νά φάγω.

—

Τέτοιο τραπέζι σάν κι' αὐτό δέν καυτυχε ποτέ,
'στό τέλος 'γνωρισθήκαμε καί μοῦπε πῶς θωμᾶται
σ' ἕνα σχολειό πῶς εἴμεθα κι' οἱ ὅλοι συμμαθητκί,
τό ξέρει δέ κι' ὁ Ρίζβερη καί τόσοι διπλωμᾶτκι...
μοῦπε πῶς κι' ἡ μητέρες μας, Μυλλαΐτες ζηλευταῖς,
εἰς ἕναν ὅλιο 'στέγνωναν τά ροῦχα των κι' κύτκές.

—

Ἔτσι λοιπόν γνωρίστηκα καί πρῶτος φίλος πιάστηκα
κι' ὅμως γιά τή συγγένεια καθόλου δέν ξιπάστηκα.
κι' ἀρέσου μ' ἅπε συγγενῆ ὁ Πρίγκηψ Ὁκαλλίας
δέν μοιχαν πιά ξεκολλημό οἱ Λόρδοι τῆς Ἀγγλίας,
καί ὅός του περιποίησι καί ὅός του κοπλιμέντα
καί ὅός του μί Πρηγκηπισσικι Ἐγγλέζικη κουβέντα.

—

'Αλλ' ὅμως τί μ' ὠφέλησαν τα τόσα μεγαλεῖα ;
δέν χαμπαριζει Κόντησις ἡ φίλη μας Ἀγγλία.
Βασιλικαῖς συγγένειαις δέν 'πέρασαν ἐκεῖ,
σύδ' ἡ φωνή μου 'μπόρεσε κανένα νά ξυπνήσῃ.
κι' εἶν' εὐκολώτερο νά 'βρῇς Μυλλαΐδη μί βρακί
παρά κανένας δανειστῆς κι' ἐμένα νά δανείσῃ.

—

Πολλαῖς φοραῖς τούς ἔλεγα πῶς ἄνυλα θά φύγω
κι' ὅμως αὐτοί γκγκνίζαν οἱ παλιομασκαράδες,
κι' ἐγώ 'στό γλίντι τόρεγκα γιά νά ξεσκασω λίγο
κι' ἐρχολαβοῦσα κάποτε μί δανειστῶν κυράδες.
Γιά πάσετε τό χέρι μου... ἀπό τή φούρκα καίω...
δέν φτκίν ἐκεῖνοι, βρέ παιδιά, ἐγώ μοναχα στκίω,
ποῦ 'φλησα γιά δανεικά Ἐγγλέζων ρεζεγκάτκες...
ὁπουχς μυλαζει πίτερα τόν τρῶν 'στό τέλος κύτκες.

—

Σέ κάθε τεῖχο, Λόρδε μου, τήν κεφαλή σου κτύπα...
καί πόσα δέν τους ἔκαμα καί πόσα δέν τους εἶπα !...
ὧν εἶμαι τόσον ἀχαμνός, αὐτό μή σᾶς πιράζῃ.
'στόν συγγενῆ τοῦ Πρίγκηπας μή βάζετε θηλειά...
εἰς ἕνα Κόντι σάν κι' ἐμέ τό πκχυς δέν ταιριάζει
καί Κόντε δέν ἐγνώρισα ποτέ μου μί κιτίλα.

—

Τοῦ κάκου... ἂν καί μ' ἔβλεπαν 'στοῦ Πρίγκηπος τό πλάγι
ἔλεγαν κάπό Κόντησις Θεός νά μᾶς φυλαγῃ.»
καί μ' ὅλ' αὐτά δέν ἔκαμα τόν τακτικό χαβέ μου
κι' ἐλεύθιρος κατόρθωσα 'στό τέλος νά γυρίσω
καί μιλιούνια ἐκατό νά βάλω 'στόν ντερβᾶ μου
κι' ὅλα τά γύρω μου γιά νά σᾶς τά μετρήσω».

—

Ἔτσι 'κλησι ὁ Κόντες καί τα ὅλο του χέρια τρίβει
καί τόν ἀγκαλιάζουν ὅλοι καί τοῦ παίζουν κερκμαντζαῖς,
μά σάν ἄνοιξεν τό σκάκο γιά νά 'δοῦν τί χρεύπτυς κρύβει
τετραχτήκαν ἀπό μίσα χίλια μελτούνια μούντζαις.
... ...
Εἰς τόν ἐρχόμενο Ρωμηό τό σβέρκο μου θά βγάλω
κι' ὅσα σ' αὐτόν δέν ἔβγαλα σ' ἐκεῖνον θά τά φάλω.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κυρίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κοσμιοτάτης πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνῃ τούς Ρωμηούς ἀχρεία.

Ἔνατος ὁ χρόνος εἶνοι
κι' ἔδρα πάλαν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τήν ἑβδομάδα	— μόνον μιᾶ φορᾶ θά βγαίνῃ.	γιά τά δεινα ὅμως μέρη	— **δέκα φράγκα καί 'στό χέρι.**
κι' ὅσαν ἔχω ἐξυπνάδα	— κι' ὅπως μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἐνα φύλλο ἂν κρατῇς	— ἔχεις συνδρομητής.
Συνδρομητᾶι θά δέχωμαι	— γιατί λεπτά δέν ἔχομε.	κι' ὅσους τόν παρά δέν δίδει	— τά τόν σάχ μαῦρο φίδι.
καί 'στῶν 'Αστῶν τόν τόπον	— καί εἰς τήν ἀλλοδαπήν.	Γράμματα καί συνδρομαί	— εἰσ' εὐθείας πρός ἐκεῖ.
καί εἰς τήν Ἑλλάδα ἔλην	— θέλουσι νέζια κι' ἔντυπόν.	Γιά τή πόρα καί τή μόρα	— κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο	— **ὀκτώ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Ὀκτώ μηνός Μαΐου
θερμοῦ καί φωτεινοῦ.

Ποῦντος τετρακόσα καί τριάντα ἕνα.
Ὑπουργεῖο νέο καί χαρά σ' ἐμένα.

Ὕμνοι τρελλοί
τοῦ Φασουλῆ.

Α'.

Ὕμνῶ τόν Σωτηρόπουλο, τόν νέο Κυβερνήτη,
πούχει μυαλό καί σύνεσι καί δέν σκονίι μυτη.
ποῦ δόξασε 'στά γεράματα τοῦ φίλαγε ἡ μοῖρα
καί δέν 'συνείθισε ποτέ νά κάνῃ τόν Σωτῆρα.
Ὕμνῶ τόν Σωτηρόπουλο, ποῦ τώρα ξανανιόνει,
ποῦ τόν φωνάζουν Λεμονῆ κι' Ἰκεῖνος δέν θυμόνει.

—

Μέ παπαρούνας κόκκινους οἱ κάμποι κοκκινίζουν
κι' ὁ Λεμονῆς ὁ κίτρινος μ' ἐκείνους κοκκινίζει,
μέ μπόλικο θυμίαμα πολλοί τόν λιβανίζουν
κι' αὐτός μέ τήν ἀπάθεια τόν κόσμο ξεκαρνίζει.
Γι' αὐτόν βροντοῦν τά Φιλιατρά, βροντοῦν κι' οἱ Γαργαλιάνοι,
κι' αὐτός δέν γαργαλίζεται, μηδέ τόν νοῦ του χάνει.

—

Τόσαν καιρό 'πίμενε νά 'ρῇ κι' αὐτός καιρί,
νά κάτσῃ σάν Πρωθυπουργός 'στοῦ Βασιλῆ τό πλάγι,
τώσαν καιρό 'πάρεπε αὐτό τό πανηγῦρι
κι' ἐκόντευε τό φράκο του ὁ σκόρος νά τό φάγῃ.
ἀλλά μιᾶ 'μέρα 'ξαφνικά ὁ πρίν Σωτῆρις κέρωσι
κι' ὁ κύρ Σωτήρης βασιλικός τό φράκο του 'σιδέρωσι.

—

Κόκορκι μαῦρος 'λάλησι, γκιόζλες μαῦρη σκύλα,
κι' ἄκουσε' ἕνα θλιβερό καί μαῦρο μοιρολόγι :
«μέσα 'στοῦ γένους τήν καρδιά, 'στῆς λειτουργιᾶς τά φύλλα,
ἐφώλιασι κακό στοιχεῖο κι' ἀντρειωμένους τρώγει,
τούς ἔφαγε, τούς ἔσωσε, κανένα δέν ἀφίνει,
κι' ὁ Βασιλῆας ποῦ τόσα δόλωστος ἐγίνη,
κι' εὐθύς 'στόν Σωτηρόπουλο μεγάλο γράμμα στέλλει :
«γύρο, νά πᾷς ἐγρήγορα κι' ὁ Βασιλῆς τέ θέλει.»

—

«Μέ μέ ζητᾷ γιά κρέμασμα καί γιά κακή κριμάλα ;
δέν σέ ζητεῖ γιά κρέμασμα καί πήγαινε τηλάλα...
θέλει νά πᾷ γιά τό στοιχεῖο, ποῦ κόσμο ξιπατώνει,
κι' ἐμεῖς τοκομερίδιο τό λίρι καί κουπόνι.»

—

Μπαίνει σ' ἁμαξι 'γρήγορα καί ἴσχυς νά χαζεύῃ
καμαρωτός καί λυγιστός 'στ' Ἀνάκτορα πιζιόνι.
Καλή σου 'μέρα, Βασιλῆ, καλή σου 'μέρα, Ρήγα...
καλῶς τόν Σωτηρόπουλο, καλῶς τον τόν κολλήγα...
ὁ Λορδος μᾶς τά 'μπόρεψε, ὁ Λόρδος τά μπερδεύει,
κι' ὅλους μᾶς ἰκορδίδεψε κι' ἀκόμη κορδιδιεύει.

—

Μέ λόγια καί μέ μόμολακις μηδέ στιγμή μή χάνῃς
γιατί καθένας δανειστῆς τόν ἐδικό μας χρεπόνει.
κι' ἂν θέλῃς μέ τόν Βασιλῆ γοργό καί σύ νά κάνῃς
ἕλα κι' ὁρκίσου 'γρήγορα πῶς δέδρης τό κουπόνι.
Σέ τούτο, Σωτηρόπουλε, ἡ σωτηρία κρίμαται...
ἂν τέδρετε γαρά σ' ἐμέ, κι' ἂν δέν τό 'βρῆτε τρίμετε.

—

Λεμονῆ λεμόνισέ μας,
σῶσε μας καὶ φώτισέ μας.
Λεμονῆ μὲ τὰ λεμόνια
καὶ τὰ πράσινα σου κλώνια,
ἄντε λοῦσου κι' ἀτενίσου
καὶ γιὰ σένα ξημερόνει,
κι' ἔρμωσε κι' βασκανίσου
νὰ μὲ εὕρῃ τὸ κουπόνι.

—

Λεμονῆ λεμόνισέ μας,
σῶσε μας καὶ φώτισέ μας,
κυττάζε παντοῦ μὲ κιάλι,
ψάχνε σ' ὅλαις τῆς γωνιαῖς,
πρὶν μᾶς πάρουν Ἀγγλογάλλοι
'στὸ κοντὸ μὶ λεμονιαῖς.

—

Μὲ φαναρία καὶ μὲ φῶτα
ἀπ' ἔμπρὸς κι' ὀπίσω τήρα...
πὲν τὰ ὄνειτ τὰ πρῶτα
τοῦ Μυλλόρδου καὶ Σωτήρα.
Τώρα μόνε τὸ κουπόνι
τὸ τηρβέλο μας γυρόνει,
κι' ὅπουχ τόβρει τί χαρὰ !...
νὰ Σωτῆρας μιὰ φορά.

—

Λεμονῆ μου, ντεῖρος στέκα,
νὰ πελέκι καὶ πελέκα...
Σωτηρόπουλε Σωτῆρη,
'σὲς τὸν Πὶτ πῶς σὲ κιαλάρει...
μὴν τοῦ κάνῃς τὸ χατῆρι
μπαταρίτσις ν' ἀμολάρῃ.

—

Ἐυσπνητός καὶ 'σπάνειρε σου
μὴν ἀκοῦς καθόλου γρίνιας,
κυρ Σωτῆρη, 'στὸ πλευρό σου
νὰ φυτρώνουν ἡ στερλίνιες,
κύρ Σωτῆρη, νὰ σὲ πέρνῃ
'μπρὸς καὶ 'πίσω τὸ κουπόνι,
συλλογᾶ νὰ μὴ σὲ σέρνῃ
καὶ νὰ γίνῃ σὰν καπόνι.

—

Κύρ Σωτῆρη, ἑτοιμάσου
γιὰ τὴ νέα φασαρία,
κύρ Σωτῆρη, τζουρὰ σου
ἂς μᾶς φέρῃ σωτηρία.
Κύρ Σωτῆρη, πάρε κάβε,
νὰ σοῦ στρώσωμι λουλούδια,
νὰ σοῦ 'πούμε χίλια μπράβο,
νὰ σοῦ ψάλωμε τραγούδια.

—

Κύρ Σωτῆρη, κύρ Σωτῆρη,
τάκα μιὰ τὸ ποτῆρι...,
μὶ τὸ Λόρδο τὸν ἀχμάκη
ποτιστῆκαμε φαρμάκι.

—

Τὸ κουπόνι τὸ κουπόνι
ὅπο πάει καὶ φουσκόνει,
κι' ἂν μᾶς εὕρῃς τοῦτο τοῦ
σὲ βαπτίζω Μωϋσῆ,
κι' ὅλοι μπρός σου θὰ κοποῦμε
καὶ τοῦ Λόρδου μας θὰ 'πεῖμε :
«Σὶρ Μυλλόρδε καλομοίρη,
ὄλχως τὰ φωκάλα πέρνε...
κυρ Σωτῆρα τοῦ Σωτῆρη
ἔλα φίλησε τὴ φτέρνα.

—

Κύρ Σωτῆρη, κύρ Σωτῆρη,
καὶ καινούρια μουσαφίρη,
ἀνδρειώτου, βάλε νέρτι,
πρὶν κι' ὁ Πὶτ μᾶς 'πῇ μ' ἀέρα :
«μιὰ τοῦ ψεύτη, δυὸ τοῦ ψεύτη,
τρεῖς καὶ τὴν κακὴ του 'μέρα».

Β'.

Ἦλθε κι' ὁ Ραλλῆς ὁ ξανθὸς καὶ τέζιο παλληκάρι
κι' ὅλος ὁ κόσμος 'χάνοξε, κομπάρκις καὶ κουμπάροι :
«Ἂς τὄβρωμι, Θεούλη μου, ἐκεῖνο τὸ κουπόνι
ὁ Ραλλῆς μας εἰς τὴν Ἀρχὴ τρελλὰ νὰ ξεφαντώνῃ,
ὁ Ραλλῆς, τὸ Ραλλάκι μας, ποὺ σφίγγει κάβε χέρι,
ποὺ ξεσβερκώνεται γι' αὐτὸν τῆς λιδιντζᾶς τὸ κέρι,
ὁ Ραλλῆς, ποὺ τὸν ἀγαποῦν κι' οἱ 'λίγοι κι' οἱ πολλοί,
μὲ τὸ μουστάκι τὸ ξανθὸ καὶ τὸ ξανθὸ μαλλί,
μὲ τὸ γοργὸ περπατημα καὶ τὴν ρεπούμπλικα του,
ποὖχε καὶ τρόπους εὐγενεῖς ἀνθρώπου ντιλικάτου,
ὁποῦ μὶ τἄστε ντούα οὔ τὸ κάβε τι δὲν κρίνει,
ποῦ δόξαις ὄιχως ὄανεικ μὲς γλυκοκιλκιδεῖ,
κι' ὅταν τὸν πάνῃ κάποτε τ' Ἀράπικο μπουρίνι
εἰς ὅλους τότε φαίνεται τῆς μπάτσικας παιδί.

—

»Ἂς τὄβρωμε, Θεούλη μου, ἐκεῖνο τὸ κουπόνι
ὁ Ραλλῆς μας εἰς τὴν Ἀρχὴ τρελλὰ νὰ ξεφαντώνῃ,
ὁ Ραλλῆς, ποὺ 'κορτίζεινε τοῦ Λόρδου κάβε κίνημα,
ποῦ πάντα τοὔδινι 'στ' αὐτιὰ μὲ δυνατὸ ματσοῦκι,
καὶ κάθι 'λίγο 'πρόσμενε ἀπ' τὸ Παλατι μήνυμα
μαζὶ μὲ τὸν Γιανιότσουλο καὶ τὸν 'ψηλὸ τὸ Ρούκη,
ὁ Ραλλῆς, ποῦ πελίμησε σὶ μιᾶ μικρὴ μακούνα
ν' ἀράξῃ μέσα 'στὴν Ἀρχὴ μὲ φουσεῖες καὶ μὲ βία,
καὶ τέλος ἀριδάρισε σὶ τοῦτη τὴ φουρτοῦνα,
ποῦ καὶ βατσέλο πνίγεται καὶ κάβε σκαμπαδία.

—

»Ἂς τὄβρωμε, Θεούλη μου, ἐκεῖνο τὸ κουπόνι
ὁ Ραλλῆς μας εἰς τὴν Ἀρχὴ τρελλὰ νὰ ξεφαντώνῃ,
τὸ τρίτο κόμμα 'γρήγορα τὰπανω του νὰ πάρῃ,
νὰ γίνουν περισσότεροι τοῦ Μήτσου σὶ κομπάροι,
μηδὲ ξερὸ σὰν τήμερα νὰ τρῶμε ψωμοτύρι,
καὶ ὄιχως ὄανειο νὰ 'μπῇ 'στοῦ Λόρδου τὸ ρουθοῦνι,
καὶ πάντα πρῶτος κουβαρντᾶς μαζὶ μὲ τὸν Σωτῆρη
τῆς σωτηρίας νὰ κτυπᾷ κι' ἐκεῖνος τὸ κουδοῦνι.

—

»Ζήτω, πικιδὲ, τοῦ Ραλλῆ... τί κόσμος τὸν συγχαίρει,
μὰ τοῦτο τὸ κουπόνι τὸν σφαζει σὰν μαχαίρι.
Βαστα, καϊμένε Ράλλη, κι' αὐτὴ τὴ μαχαιρια...
καὶ πῶς νὰ τὴν βαστέξω ποῦναι πολυ βαρεια :
Καιρὸ γιὰ τὸ Κυβέρνο ἐβγαλίξις γρεσουζίκι...
ντεγιάντα, Δημητράκη, 'στοῦ κουπονιοῦ τὸ βάρος,
γιὰ νὰ φωναξῇ ζήτω τὸ γένος τὸ μεγαλοζύκο
καὶ νὰ γενῇ μὲ σένα κι' ὁ Βασιλιᾶς κομπάρος».

—

Γ'.

Ἠλαλαξαν τὰ σύμπαντα μετα φωνῆς ὀξείας
σὰν ἤλθε κι' ὁ πολύμηχτις Θανάσης Εὐταξίας,
κι' ὅμα τὸν εἶδαν ν' ἀνεβῇ τοῦ Παλατιοῦ τὶς σκάλαις
ἔσυ γι' αὐτὸν 'τραγούδησαν δασκάλοι καὶ δασκάλες :
»Ἂς τὄβρωμε, Θεούλη μου, ἐκεῖνο τὸ κουπόνι
γιὰ νὰ χαρεῦν τὰ γράμματα μ' αὐτὸν τὸν Εὐταξία,
ποῦ τυπεπε τὴ μύτη του κι' ἐκεῖνος νὰ σηκώνῃ
γιατὶ χρωστεῖ 'στὰ χέρια του τὴν καθε του ἀξία,
αὐτὸν ποῦ ξέρει νὰ μιλῇ περὶ διὰ γραμματου
κι' ἀντιλαλοῦσι 'στὴ Βουλὴ μὶ κρότο τόνομά του,
ὁποῦ σὰν φίδι κολοβὸ τρυπόνει μέσα σ' ὅλα,
ποῦ τοῦ Μυλλόρδου τὰ 'ψηλὰ χαμήλωσε φωκάλα,
αὐτὸν ποῦ καὶ γιὰ νούμερα 'μερόνυστα λίμαρει,
ποὖναι 'στὴν πρίφα μαστορης καὶ ναργιλὲ φουμάρει,
ὁποῦ 'γεννήθη 'στὸ Δαδὶ
κι' εὐθὺς ἀνάβει σὰν ἀδὶ».

—

Ἔτσι γι' αὐτὸν 'τραγούδησε μὶ πόνε 'στὴν καρδιὰ
καὶ καθε σεβνταλὴς παππᾶς καὶ καθε παπποῦτσα :
«Ἂς τὄβρωμε, Θεούλη μου, ἐκεῖνο τὸ κουπόνι
νὰ λειτουργοῦν 'στὶς Ἐκκλησιαῖς μ' ὀλόχρυσα καντύλια,
μὶ τὸν καπνὸ τοῦ λιβανιοῦ ὁ κόσμος νὰ θολώνῃ
καὶ νὰ φορέσουν κι' οἱ λαγοὶ Διακόσιοι πετρχῆλια.
Ἂς τὄβρωμε, Θεούλη μου, τὸ τρὶς ἀναθεμάτο,
νὰ μένῃ κι' ὁ Θανάσης μας μαζὶ μὲ τὸν Σωτῆρη,
νὰ 'δοῦν τὰ ράσσα πρικοπὴ καὶ νὰ 'βρεθῇ γεμάτο
μὶ καλογέρους καὶ ψωμιὰ τὸ καθε μοναστῆρι

—

»Ἂς τὄβρωμε, Θεούλη μου, παππᾶς νὰ μὴν πεινάσῃ
μὶ τὸν καινούριο Ὑπουργὸ, μὲ τοῦτον τὸν Θαναση,
ποῦ σὰν νιρὸ καὶ τοὺς ψαλμοὺς κι' Ὀκτωὴχι ξέρει
καὶ τὰ κρυφὰ καὶ φανερὰ καθε παππα μαρτύλου,
καὶ μὲ τὴ μύτη του 'μπορεῖ νὰ τρίβῃ τὸ πιπέρι
γιατ' εἶναι καὶ παππᾶ παιδὶ κι' ἐγγόνι τοῦ ὀκτὼ ὅλων».

—

Δ'.

Διαβαίνει κι' ὁ Κοντόσταυλος, κι' αὐτὸς ἀνακατωμένος,
κι' ἔτσι γιὰ τοῦτον τραγουδεῖ ὁ κάβε ὀπλωμάτης :
«Ἂς τὄβρωμε, Θεούλη μου, ἐκεῖνο τὸ κουπόνι,
τοὺς Φραγκους κι' ὁ Κοντόσταυλος νὰ κατακιραυνώνῃ,
νὰ στείλῃ διακοίνωση γι' αὐτὸ τὴν ἀσιτία,
νὰ 'δοῦμε 'λίγη προκοπὴ καὶ 'στὴ διπλωματία,
νὰ ὀξαθῇ κι' ὁ Χιώτης μας, ποὺ 'σπούδασε καὶ ξέρει
πῶς στέλλεται καὶ γράφεται κι' ἡ μία κι' ἄλλη νότα,
καὶ σεβαρὸς κορδόνεται γειμῶνα καλοκαῖρι
μ' ἕνα καστόρ' ἡμίψηλο καὶ μαύρη ρεδιγκότα.

—

»Ἂς τὄβρωμε, Θεούλη μου, νὰ φρίξ' ἡ ἀνθρωπότης,
νὰ σπαση μούτρα ὄανειστῶν Ἑβραίων κι' Ἀγγλογάλλων
κι' ὁ κύριος Κοντόσκυλος, ὁ ἀδόντρου γυιὸς καὶ Χιώτης,
πατὴρ μιᾶς Ἀγγελικῆς καὶ θεῖος δυο Ἄλλων».

—

Ε'.

Εἰς τὰ κατάρτια τὰ 'ψηλὰ ναντόπαιδα πηδοῦν
καὶ βλέπουν πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ τέτοια τραγουδοῦν :
«Ἂς τὄβρωμε, Θεούλη μου, ἐκεῖνο τὸ κουπόνι
τώρα ποῦ 'πῆρε Κρεζῆς τοῦ στόλου τὸ τιμόνι,
γιὰ νὰ χαροῦν τῶν ναυτικῶν μιερὰ μεγάλα σπήτια,
γιὰ νὰ χαρῇ κι' ὁ Κρεζῆς, ὁ ξακουστος Γέρακις,
ποῦ τοῦ σκηνέονν ἡ στολαῖς καὶ τὰ χρυσὰ σαρήτια
κι' εἶναι σωστὸς θαλασσινὸς κι' εἰς ὅλα του ὡραῖος.

—

»Ἂς τὄβρωμε, Θεούλη μου, ἀμέσως ν' ἀμολάρωμε,
ἂς τὄβρωμε, Θεούλη μου... καὶ τώρα ποὺ 'χαρήκαμε
τρομπὶς μαρίνες ὅλοι μας 'στὰ χέρια μας ἂς πάρωμε
γιὰ νὰ κυρίξωμε μ' αὐτὰς «βαρδιάτε καὶ τὸ 'δρέαμε.»

—

»Ἂς τὄβρωμε, Θεούλη μου, τὴν Ἕλλην ἰδεοπαθῆ
τώρα ποὺ 'μπῆκε Κυριζῆς 'στοῦ στόλου τὴν κρυάδα...
ἂς τὄβρωμε, Θεούλη μου, μὶ τοὔτε νὰ μὴ ρίξωμε,
κι' ὅπου τὰ δίκτυα ρίξεμε κουπόνι νὰ ψαρέψωμε.

—

«Ὅλοι 'στὰ καραβόπια μέσα,
τὸν Τ'ὄραιο 'στὸ τιμόνι,
κι' ἔγιν' ἀβλα ἔβγε λέσσα
γιὰ νὰ 'βροῦμε τὸ κουπόνι.»

—

Ζ'.

Βαγγοῦν λαγκάδια, κοιλάδες, ὄρη,
κι' ἔτσι φωνάζουν κι' οἱ σπαθοφόροι
«Ἄχ! Ἂς τὸ 'βροῦμε κι' αὐτό, Θεούλη,
νὰ μὴ φανοῦμε τῆς δόξας μοῦλες,
κι' ὁ Τζιώτης Κόρπας νἄλθῃ καβάλα,
πούχει καὶ πένα, πούχει καὶ πάλα,
κι' εἶναι σπαθάτος μὶ τετράκοπα
καὶ 'στοὺς σπαθάτους θἄμπῃ τόπο.

—

Γιὰ τὸ κουπόνι μᾶς πιάνει μοῦρλα...
ἐμπρὲς τρομπέτες, ἐμπρὸς ταμπούρλα...
γιὰ τὸ κουπόνι τόπλο 'στὸν ὦμο...
τραχᾶτε ὅλοι καὶ παρτε δρόμο
Φραγκιὰ 'στὴ δόξα ἐκεῖνο στέλει,
νύκτα καὶ μέρα τὸ βλαστημᾶ,
μὶ τὸ σπαθὶ μου καὶ τὸ τουφέκι
γιὰ τοῦτο τρίχω καὶ πολεμῶ.

—

Βρὲς τε, Θεούλη, πασκάδες σκόρπα,
καθε κανάγιας νὰ φαῇ τρκαδ.
τὸ Στέμμα νἄχῃ κοντὰ τὸν Κόσμα
καὶ νὰ μὴ λέμε σκόρπα ντὶ μπακό.»

—

Ζ'.

Μάννα σοῦ λέω ἐὰν 'μπορῶ γιὰ τόκους νὰ δουλεύω,
σὰν τσίρο μ' ἐκατάντησε μιὰ τίτοια καταδίκη,
κι' ὅσο κι' ἂν καταγίνωμαι κι' ἂν προσπαθῶ νὰ χλίβω
ἔχ' ἡ πατάτα μὲ δραχμὴ κι' εἴξητα τὸ ρακόβι.
Μάννα θὰ φύγω, ἔχε γειά, κι' ἴσὼ πηγαίνουν κι' ἄλλοι...
μὶ τὸ τοκομερίδιο σὲν μοῦμεινε κεφάλι

—

Γι' αὐτὸ βαρεῖ λυπητερὰ κάθ' Ἐκκλησιὰς καμπάνα
καὶ δέρν' ἡ μάνα τὸ παιδὶ καὶ τὸ παιδὶ τὴ μάνα,
καὶ τὰ πουλιὰ ποὺ κελαϊδοῦν κι' ἐκεῖνα ποὺ γαμίζουν,
τοῦ κήπου τοῦ Βασιλικοῦ τηλέχρυσο παγῶνι,
τοῦ Μοντενέγρου τάγρια θηρία ποὺ μουγκρίζουν,
ὅλα θαρρῶ πὼς μ' ἐρωτοῦν ἂν βρέθη τὸ κουπόνι.

—

Ὅπου καθίσω καὶ σταθῶ γι' αὐτὸ κακιὰ μεγάλος,
γι' αὐτὸ 'ρωτᾶ μὶ σοβαρὸ καὶ κάθε παπαγάλος.
κι' ὅν πάω 'στὴν Κολοκυθοῦ κι' ἂν πάω 'στὰ Πετήσια,
σὲ γίννα καὶ σὲ λιτάνα, σὲ γάμο καὶ βαπτήσια,
γιὰ τὸ κουπόνι μονάχα ταύτη μου ξικουφαίνονται
κι' ὅλοι χαρούμενοι γι' αὐτὸ κι' ἄλλοι θλιμμένοι φαίνονται.

—

Καὶ λίνε νέοι, γέροντες, γυναῖκες καὶ μωρά:
«Ἂς τὄβρωμε, Θεούλη μου, καὶ τοῦτη τὴ φορά,
καὶ πρὶν μεγάλους καὶ μικροὺς ὁ Τσιγγοῦνης δέσῃ
ἂς ξημερώσῃ μιὰν αὐγὴ καὶ μιὰ μεγάλ' ἡμέρα,
'στὴν κάσσα τοῦ Καλογερῆ ὅλα μαζὶ νὰ πίσῃ,
ὅπου κι' ἐκεῖνος ν' ἀπορῇ πῶς 'βρέθηκ' ἐκεῖ πέρα.»

—

Ἂς τὄβρωμε νὰ ρανωμε μ' ἄνθους τὸν Βασιλιᾶ,
νὰ βάλῃ τὸ Ραλλάκι μας 'στὸν Λόρδο τὰ γκαλιὰ,
στεφανωμένος νὰ στρωθῇ 'στοῦ Μαῆ τὸ γρασίδι,
τοὺς δικαστὰς πατάορφα νὰ λούσω μὶ βριτσίδι,
νὰ φαῖ τσίρους τροφαντοὺς κι' ἀγγουρια μὶ τῆς φλούδαις,
κι' ὁ Ραλλὴς μὲ τὸν Λεμονῆ νὰ πίνουν πικαλούδικις.

—

Ἂς τὄβρωμε νὰ τριξωμε κι' ἐμεῖς 'στὰ περιβόλια...
ἀνάθεμα σας χρήματα, καλὰ σας λένε βόλια.
Ἂς τὄβρωμε γιὰ νὰ σκορπᾷ τὰ γρόσα σὰν στραγαλιὰ
κι' ἐκεῖνος ποὺ ξαπλόνεται εἰς τὴν πορφυρᾶ 'πάνω,
καὶ νὰ σηστοῦν μὲ μιᾶ φωνὴ στεριανοὶ καὶ πιρεγιάλια:
«σαπούνι δῶστε 'στὸν Πίτ, σκοινὶ 'στὸν Καραπάνο».

—

Καὶ ὁλέγαις ποικελίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τὰ τοῦ Ροΐδου «Εἴδωλα», μελέτη γλωσσική,
εἰς ἄκρον περισπουδαστος κι' ἐπιστημονική,
μὲ σκώμματα, μὶ σαρκασμοὺς, μὶ σεβαρὰ κι' ἀστεῖα,
ποῦ τὴν ἐτύπωσε καμφὰ ἡ προνοητὴς ὁ Ἑστία».
Δραχμαὶ μονάχα τέσσαρις τοῦ τίγους ἡ τιμή
κι' ἀπ' ὅλους ἀγοραζέται σὰν χάσικο ψωμί.

—

Εἰς τὸν «Πχρνασσὸ» κοντσέρτο τὴν Τετάρτ' ἡ Σιρμίτη
κι' ὅλοι κι' ὅλοις σκε νὰ πᾶτε νὰ περάσ' τὸ σεκλίτι.

—

Οἱ ράστοι Ἀϊδονόπουλοι—μιγκλὸ τένορ των—
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μετώκησαν ἐσχάτως,
κι' ἦλθαν κοστούμια θερινὰ εἰς τὸ Καταστημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔστειλε ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τί κάμαρις τῆς δοκιμῆς καὶ κάμαρις μιγκλαις
καὶ τί κεθρέφταις ἀκριβοὶ σὲ φωτισμέναις σάλαις !...
ἐκεῖ καὶ νέων γραβατῶν πολλὰ τῆς ὥρας εἴδη,
ἐκεῖ καὶ καθι φιλιτὲ καὶ ζηλευτὸ στολίδι.
Μὰ νὰ καὶ σῶς ἠλεκτρικό... τί ὠμορφιὰ περίσσια !...
Ἀϊδονοπούλους ὁυσκίλα θἀ 'ρθῇς καὶ 'στὰ Παρίσια !

—

Θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸν Κολοκοτρώνη,
ποῦ μὲ τὰς ἐξετάσεις του τὰς διπλωματικὰς
ἔγινε πὼρ' ἀκαλούθως καὶ συγκαναφρόνοι,
τιμῶν τὰς παραδόσεις του τὰς προπατερικὰς,
καὶ λέει σ' ὅλους κι' ὁ Κωστῆς πὼς μὶ διπλωματίαις
τῆς Κολικοτρωνεϊκαις θἀ λύσῃ ἀμαρτίαις.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προστείου κουιορτὸς πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἔδρα πάλιν οἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιᾷ σορῇ τὴ ἐγγίζει.	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— **δέκα φράγκα καὶ ὀχτὼ χρόν.**
κ' ἔτσι ἔχει ἐξυπνάδα	— κι' ἔπειτα μὴν κατεβαίνει.	Κι' ἂν φύλλο ἂν τραγῇς	— ἔγινες συνδρομητής,
Συνδρομητὰς δὲ δέχομαι	— γιατὶ ἐστιὰ δὲν ἔχομαι.	κ' ἔπειτα τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν σὰν καῦρο φέϊ.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἐλληνάδαν	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' αὐθεῖας τρεῖς ἰμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ἔχομε γάζια κ' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ σόρα καὶ τὴ μόρα	— κάθε φύλλο μιᾷ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Πέμπτη Μάη καὶ δεκάτη
καὶ τραπέζια 'στὸ Παλάτι.

Παῦντος τετρακόσα, δύο καὶ τριάντα,
στόλοι Γαλλῶν, γλέντια, καὶ πολλὰ συμβάντα.

Ἓν γεῦμα Γαλλικόν,
πολὺ σημαντικόν.

(Ὁ Φασουλῆς μετὰ πομπῆς κι' ἡχούντων τυμπάνων
εἰσέρχεται περιχαρὴς 'στὸν Γαλλικὸν τὸν στόλον,
ὅπου ὁ Ναύαρχος ὁ Βὶν εἰς γεῦμα τὸν καλεῖ
κι' ἐκεῖνος τάπιε γίνεται καὶ πίτσια τους 'μιλεῖ :)

—

Φ.— Ἐβίβα Γάλλοι,
μικραὶ μεγάλες,
ἐβίβα κι' ὅλοι
τῆς γῆς οἱ στόλοι.

—

Γαλλία βρόντα
μὲς 'στὰ νερά μας,
κλαψε τὰ φόντα
καὶ τὸν πυρπ μας.

—

Βλέπω σκλὲ μὶ χαρὰ
'στοῦ Φαλήρου τὰ νερὰ
τὰ μιγκλὰ σκε βατσίλα
καὶ μ' αὐτὰ μὲ πιάνει τρίλλα

—

Τόκα μία πικοκάνω...
θὰ μοῦ φύγῃ τὸ μοκὸ
ἐζαλίστηκα, τὰ χάνω,
σὲν εἴξευρα τί 'μιλεῖ.

Δίχως τίποτα νὰ λέω
ἔτσι μοῦρχεται νὰ κλαίω
καὶ 'στὸν τοῖχο νὰ βαρῶ
καθὼς Ρωμηοῦ ξερό.

—

Τόση ζέστη ἀπ' τὴ μία,
τὸ κουπόνι ἀπ' τὴν ἄλλη,
μ' ἔκαμαν Τερμία,
μοῦ θολώνουν τὸ κεφάλι.

—

Χάτω ζήτω ἡ Γαλλία,
ἡ κλεινὴ Ἀλεθαλία,
ὁποῦ θἄλθῃ νὰ μᾶς σώσῃ
καὶ κουπόνια θἀ μᾶς δώσῃ.

—

Β'.

Γιὰ 'δέτε τοὺς συμμάχους σας μὲ μοῦτρα σὰν λαμόνι,
'δέτε κι' ἐμὲ τὸν φίλον σας, τὸν πρῶτον φαγκλίον...
δανείστε μας, συμμαχοι, ἐκεῖνο τὸ κουπόνι,
ὁποῦ ν' κτιώσῃ τρεῖς φορὰς ὁ μέγας Ναπολέων.

—

Δανείστε μας, σύμμαχοι, νὰ 'σώμε σ' ὅλους βαρδιὰ,
νὰ βάλωμε 'στὸ στῆθος μας μιὰ κόκκινη κονκαρδιά.

καθε ζευρόν Ἀγγλόφρονα εἰς τὸ Δηφνί νὰ κλείσωμε
καὶ τοῦ κυρίου Μοντελών τῆς κάλτσαις νὰ φιλήσωμε.

—

Δανείστε μας, σύμμαχοι, ἐκεῖνο τὸ κουπόνι
ἂν τὴν Γαλλίαν θέλετε 'στ' ἀλήθεια νὰ ποντάρε,
νὰ γίνωνται συναλλαγαὶ μὲ τὸ ναπολεόνι
καὶ τῆς στερλίνας των Τζὼν Μπούλ νὰ τῆς περιρρονοῦμε.

—

Σεῖς εἴσθε πρῶτοι σύμμαχοι κι' οὔτε παρες σᾶς λείπει,
μᾶς ἀγαπᾶτε πάντοτε σαν εὐγενεῖς ἐχθροί,
κι' ὅταν νικᾶτε οἱ Ρωμηοὶ σᾶς κλαίνε τόση λύπη,
ποῦ καὶ κρασὶ δὲν πίνετε, μηδὲ φαγί δίν τρῶτε.

—

Ὅσο κι' ἂν κοπιάζετε κι' ὅσο κι' ἂν προσπαθῆτε
τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην σας νὰ κρύβετε μὲ τρόπο,
μὰ πάντα εἴχως χρήματα καὶ σεῖς μᾶς βοηθᾶτε
κι' ἀνακουφίζετε πολὺ τὸν δοξασμένον τόπον.

—

Τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης μας ἐὰν ἐσβύσαν οἱ χιόνες,
ἐγὼ ψορῶ γιὰ πτί πατί καὶ σεῖς γιὰ κεκαρίτες...
ἐβίβα, φίλοι σύμμαχοι, κι' ὅσο γιὰ τὸ κουπόνι
ξέρω πῶς θὰ τὸ ὡκέσε, ἀλλὰ τὸ κένιτ' ἴτσι.

—

Μᾶς φθάνει φίλους πάντοτε πιστοὺς νὰ μᾶς θαρρῆτε
κι' ἂς μὴ φορῶ πρὸς χάριν σας μηδὲ παπούτσια τρύπια...
ξέρω πῶς τὸ κουπόνι μας ἐπεῖ θὰ μᾶς τὸ 'βρῆτε,
ἀλλὰ μας χωρατεύετε μὲ Γαλλικὰ τιρτίπια.

—

Πρῶτ' ἀπὸ σᾶς ἐλπίζομε κι' ἀπὸ τὸν οὐρανό,
ξέρω πῶς θὰ μᾶς ὡκέσετε τὰ μέσα πρὸς τὸ ζῆν,
κι' ἐμεῖς μὲ σᾶς θὰ ὁσόμε μιὰ 'μέρα ζωντανὸ
τῆς Δαχωμέης τῆς γνωστῆς τὸν μπέστια Βεχανζίν.

—

Γαλλία κι' ἅγιοι ὁ Θεός... αὐτὴ προστάτις ἦτο...
γιοῦχα τῶν Ἄγγλων, βρέ παιδιά, καὶ τῆς Γαλλίας ζήτω...
ἐρίστε! πῶς σᾶς φαίνεται νὰ κάνουν τοὺς μεγάλους
καὶ νὰ τολμοῦν τὰ μοῦτρα των νὰ βάζουν μὲ τοὺς Γάλλους.

—

Ἐγὼ τοὺς Γάλλους ἀγαπῶ...τοὺς Ἄγγλους νὰ τοὺς βράσω...
ναπολεόνι μαστιχ μου, ψυχή μου 'στὰ Πατήσια...
μηδὲ στερλίνας ψεύτικας ποτὲ μου θὰ μοιράσω
ἂν μὲ φωνάξουν ἐξαφνα κουμπάρο σὶ βαπτήσια.

—

Πετᾶτε λεμονόκουπακις 'στοὺς Ἄγγλους τοὺς χαλέδες..
ὅσο ἀξίζει μιὰ Γαλλὶς ἡ παντερμιμὶν' ἡ κόρη,
τυφλὰ μπροστὰ της νάχυσε τὴς Λόντρας ἡ Μυλλαΐδες,
ποὺ Γαλλικὰ τσακίσματα μιμοῦνται μὲ τὸ ζόρι.

—

Ὅσοι τιμοῦν τὸν Μοντελών οἱ Μαρκωμοχμοὶ
τόσο τὸν Ἄγγλον Ἔφερτον τὸν ἔχουν 'στὸ στομάχι,
κι' ὅταν κυττῶ τὸν Μοντελὼν εἰς πάλγο μὲ μποῦσαις
νὰ! λέγω Γάλλος τί θὰ 'πῇ, νὰ τί θὰ 'σεῦν ἱπποτικὸς.

—

Καὶ τοὺς Ρωμηοὺς καὶ τῆς Ρωμαῖς τρελλαίνει καὶ σκλαβόνει
τῆς Γαλλικῆς καββάλας του ἡ ντελικάτη χαρὶς.
κι' ἂν ἡ Γαλλία μάλιστα μᾶς δώσῃ τὸ κουπόνι
ἐγὼ θὰ γίνω τζέλογο κι' αὐτὸς ὁ χαζοκλαρὶς.

—

Δῶστε μας νὰ βασταξωμε λίγκι τὸ βαρὺ
εἰς τὸν ξενζίκη Γλάδστωνα καὶ τὸν Σαλισβουρύ...
γιὰ τῆς Φρανσέζικης χνώμαι, γιὰ Μοντελὼν παθαίνω,
γιὰ τὸν Καρνὼ καὶ τὸν Τιράρ σχίζω τὴ γῆ καὶ μπαίνω.

—

Μαζὶ μ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ Ἕλλὰς πατρὶς μου κράξε:
«Ζήτω τῶν Γάλλων ἡ θερμὴ κι' ἰδανικὴ φιλία...
παρε μαχαίρι δίκοπο καὶ τὴν καρδιά μου σκάξε,
μα πρόσεχε μὴ κτυπηθῇς γιατ' εἶσ' ἐκεῖ, Γαλλία».

—

Ὦ σεῖς, ποῦ μᾶς λατρεύετε μ' ἀγάπην ἀδελφῶν,
ἐπού πρὶς σᾶς κι' ὁ Βασιλεὺς κι' ὁ Λεμονὴς ἐστράφη,
ποῦ μ' ἐξόδα σας σκάβεται τὸ χῶμα τῶν Δελφῶν
κι' οἱ ἀτόλοι σας εἶν ἄρησαν μπακίρια σὶ σαρκοφ.

—

Ὦ Γάλλοι, τί νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ τί νὰ σᾶς μιλήσω;...
φυσᾶτε τὰ πλιμόνια μας μὲ Γαλλικὸν ἀέρα,
κι' ὅλοι σταθῆτε γύρω μου νὰ σᾶς γλυκοφιλήσω
ἐκεῖ ποῦ σᾶς ἐφίλησε κι' ἡ μάννα σας μιὰ 'μέρα.

—

Γ'.

Ὁ Μυλλόρδος ὁ καϋμένος
στέκεται συλλογισμένος.
Σὰν λυσσαρικο σκυλί
μ' οἰρλισμάτα καὶ θρήνους
θέλει νἄλθῃ κι' ἡ Βουλὴ
γιὰ νὰ 'βρῇ τοὺς ὑπευθύνους.

—

Ὅλα σκοῦρα κι' ὅλα γρίφοι,
ὅλο γρίνα κι' ὅλο κλαψα,
μὰ καὶ τοῦτον τὸν ἴρισῃ
τὸν παρασφιξε ἡ κλῶσα.

—

Δὶν ξέρω, φίλε Ναύαρχε, ἂν μετ' αὐτοῦ γνωρίζεσαι,
ἀλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ τὸν συνεριζέσαι.
Ἀκόμη νανουρίζεται μ' ὀνείρατα γλυκά,
ἀκόμη ὀνειρεύεται πῶς πίρνει ὄνεικα,
καὶ πῶς ὁ Κόντες ἔρχεται γεμάτος μὲ στερλίνα
καὶ πκίζουν 'μπρὸς καὶ 'πίσω τον βιολιὰ καὶ μαντολίνα.

—

Εἰς τὴν ὑγειά του, Ναύαρχε, μαζὶ μ' ἐμένα πίνε...
μ' ὅλο τὸ γκρεμοτσάκισμα πάντα Μυλλόρδος εἶναι,
κι' ὄχι Μυλλόρδος μοναχὰ ὥσαν ριπανὶ ντούρος,
μὰ καὶ Σωτῆρας ὕστατος, τρανοὺ βερτὸς καὶ φίνος,
κι' ὅσο κι' ἂν λίγωμε γι' αὐτὸν πῶς εἶν' Ἐγγλέζος πούρος,
ἀλλ' ὅμως ἀλὰ Γαλλικὰ μᾶς τόστριψε κι' ἐκεῖνος.

—

Ἐκ τούτων συμπεραίνετε, ἀγαπητοί μου Γάλλοι,
ἡ Γαλλικὴ πολιτικὴ πῶς 'σήμωσε κιφάλι,
ἀφοῦ κι' αὐτός, ποὺ λίγεται ὀξὶ τῶν Ἄγγλων σκέλος,
τὴν Γαλλικὴν πολιτικὴν ἐφέρμοσε 'στὸ τέλος.

ἢ γιὰ νὰ 'πῶ Ρωμαϊκα μᾶς τόκεψε κουμπούρι
κι' ἐχάθη μὲ τὸ δάνειο κι' αὐτὸ τὸ κελεπούρι.

—

Καὶ τώρα δικαιονίζεται κι' ἀφρίζει καὶ θυμώνει
γιατί καλεῖ ὁ Μοντελὼν σὲ γεύμα τὸ Λεμόνι,
ἀλλὰ κι' ὁ Λόρδος νηστικὸς 'στὸ σπίτι του δὲν στέκει,
γιὰ πᾶμε δὲ τοῦ Λεμονῆ καὶ τῆς παρέας δλης
τρώει κι' αὐτὸς 'στὸν Ἔγερτον Ἐγγλέζικο μπιφτέκι
κι' ἀρχίζει σχόλια σοφὰ ἡ μακαρία πόλις.

—

Ἀλλ' ὅμως μὴ μιτηζάζεσθε, ἀγαπητοὶ Φρεντζέζοι,
γιατ' ὅταν ἀνιπίσημο τοῦ Ἄγγλου τὸ τραπέζι.
Ὁ εἰρ Μὰξ Μύλλερ δηλεδή, Ἑλληνιστὴς σοφός,
κι' ἀπὸ τὸ ὄαρος τῆς σπουδῆς ὀλίγον κεκουφὶς
μὲ τὸν Τρικούπη μίλησε μετὰ σοφίας τόσης
γιὰ τὸ σπουδαῖον ζήτημα τῆς ἰδίκης μας γλώσσης.

—

Τὴν ὥρα ποὺ τοὺς ἔφεραν τὸ τελευταῖο φροῦτο
ἐσκέφθησαν μὲ σοβαρὸ πῶς θὰ λυθῇ καὶ τοῦτο.
Ἄγγλοι ἂν πρίπει καὶ γι' αὐτὸ χαρτὶ νὰ θυμιαζωμε
κι' ἂν εἰς τὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν τὸ ψωρακατσιδίλικο
συμφέρει μὲ τὰ χρήματα ν' ἀναδιπλασιάζωμε
τὸν καθε παρακείμενο καὶ τὸν ὑπερσυντέλικο.

—

Μόνο γιὰ τοῦτο μίλησαν κι' οἱ δύο των ἐκεῖ
κι' οὐδ' ἔγινε συζήτησις γιὰ 'μᾶς πελατικὴ,
ὅμως αὐτὰ τὰ γεύματα τῶν φίλων Πρεσβευτῶν,
ποῦ πᾶν καὶ τρῶν οἱ Σύμβουλοι μ' ἐπισημον βαλάσα,
ἐξάπτουν καὶ τὰ συνταγματα πειναντων πολιτῶν
κι' εἰς Ἀγγλικὴν καὶ Γαλλικὴν χωρίζουν τὴν Ἑλλάδα.

Δ'.

Ἂν ἐρωτᾷς τί γίνεται καὶ τοῦ Μωρᾶ ὁ γέρος
'στὸν τόσο φιλεγγλλισμὸ κανένας δὶν τὸν φθάνει,
δὲν εἶναι πιὰ Γορτύνιος, ἀλλ' εἶναι Γάλλος βέρος,
κι' ὅλ' ἡ Γαλλία κρέμεται 'σ' αὐτὸν τὸν Δελεγγιάννη.

—

Ἐκεῖνος ὁ βρυχώμενος τῆς Γορτυνίας λέων
ἐχρίσθ' εἰς ἄλλην ἐποχὴν καὶ μέγας Νικολέων.
Αὐτὸς ἀγάπης ἤναιξε ἀκένωτον πηγὴν,
ἀκόμη δὲ 'στῆς Καρκαλοὺς τὴν δοξασμένην γῆν,
ὅπου τὴν συνεκλόνισιν ὁ Θεόδωρῆς παρλιάρος,
'βρίσκουν καμμιὰ τριακοσιὰ καὶ Γαλλικῶν λαβάρων.

—

Ἐγκύφατε 'στῆς Καρκαλοὺς τὴν νέαν ἱστορίαν
κι' ἀλλόνε ἀνοφὲν φαναξιτι καὶ μεθ' ἡμῶν χαρῆτε,
κι' ἂν πάλιν ἀναστήσετε τὴν Αὐτοκρατορίαν
τὸν μίγαν Ναπολέοντα ἐδῶ θὰ τὸν εὑρῆτε.

—

Ἐβίβα τῶν Σωτήρων μας, τῶν φιλο-Ἀγγλογαλλων,
περὶ τοῦ ἵνα δηλοῖ καὶ πτύπα τὸν 'στὸν ἄλλον.
Τὸ Σύνταγμα γιὰ τὸ Θεὸ μὴ βρίζῃ καὶ μὴ σταξῇ.
κι' ἂν μιὰ σαρανταημέρα κοπτίζουν τὰ κεφάλια,
ἀλλ' ἂν κατεῖ τὸ Σύνταγμα τυλμήσῃ νὰ πειραξῇ
ἄλλείμονό του, Ναύαρχε, τὸν τρώνει μαῦρα φίδια.

—

Κι' οἱ δύο τοῦ Συντάγματος ἀκοίμητοι φρουροὶ
καὶ μὲ τὴν νομιμότητα ὁ κόσμος ἀποφεύγει,
καὶ τώρα ποὺ τὰ σύμβολα καὶ λάβαρ' των βλέπουν
τοῦ γένους σφουγγαρόπανα, πεσοῦν δὲν ἐπιτρέπουν

κι' ὁ γέρο- Σωτηρόπουλος Σωτήρας νά φυτρώσῃ
καί μέ τόν Ράλλη νά διθῇ καί κόμμα νά σταρώσῃ.

—

Οἱ ὁδοί μας εἶναι ἀρκετοί, καί νοῦς καί σῶμα φρίττει
ἀν Ὄγδοον 'στή μέση μέ τους ὁδοί κι' ἄλλες Σωτῆρες τρίτοι.
Θκρρῶ πῶς φθάνει 'στῆς χρωσιᾶς του γένους ἱστορίας
δυό Σωτήρων τόνομα μονάχα νά γραφῇ.
καί τόσο τρέμ μπουχτίσαμε μ' αὐτάς τῆς σωτηρίας,
ποῦ δίνομε τή σκουρίχ μας γιά μιά κατασταροῦν.

—

Ἐβίβα των... καταλικοι κι' ἀγγοί καθως τους κρίνομ
γυρεύουν Συνταγματικῶς νά βροῦν τους ὑπευθύνους.
κι' ἂν τώρα τό Ρωμαίικο κατήντησε κερτέ
κι' ὑπόσχονται πολλῶν εἰδῶν νά μας θερίσουν πίνα,
γιά σεῦτε, φίλε Ναύαρχε, μπορεῖς ἐσύ νά ὁρκιᾶς,
μόνον αὐτοί γιά τίποτα ὑπεύθυνοι δέν εἶναι.

Ἐβίβα μία, δυό, τρεῖς, ἀγαπητοί μου Γάλλοι,
δεχθῆτε τό προσκύνημα τοῦ καθενός Ρωμηοῦ...
καί σεῖς 'στῆς σωτηρίας μας γλυκίσατε τό γάλι,
τώρα σέ 'λίγο θἄχωμε καί κρίσι τοῦ ψωμιοῦ.

Γιά 'πές μου 'στήν φιλία μας, ἴσως σί Φραγκ' ἱπόσται
ἀλήθεια εἶναι, Ναύαρχε, πῶς τα πουλᾶτε πρῶτα;
Μί βασανίζει καί γι' αὐτό μεγάλη συλλογή
κι' ἂν συνειθίζαμι κι' ἐμεῖς ἐκεῖνο τό φαγί,
'στῶν διαφόρων κρίσεων τους χρόνους τους κακους
θά τρώγαμε τοῦ Κεντριεοῦ τους τόσους ποντικούς.

Ἐβίβα, φίλε Ναύαρχε... δέν ξέρεις ἴσως πόρα
τί ποντικοί 'στῆς κασσας του καλοθρεμμένει τρίχινοι...
μποροῦμε νά σας κάνωμε τραπίζι κάθε μέρα
κι' εἰ ποντικοί μας τελειωμό ποτέ των νά μήν ἔχουν.
Ψυχή μου τί παχύσαρκοι!... ψυχή μου τί βαρβάτοι!...
νά σοῦ χαλάσουν ἐμπορεῖν γιά μιά στιγμή κρεββάτι.

—

Ἂν ἔστερναν οἱ δανεισταί ποντίκια γιά κυπόνι
τοῦ Ράλλη καί τοῦ Λεμονῆ θἄ 'διάβενεν εἰ πόνοι
κι' ἂν πρίν 'στό τέρμα φθάσωμεν τῆς πίνας τῆς μυρτιᾶς
ἰσοσυνθίζαμε κι' ἐμεῖς τοῦ ποντικοῦ τό κρέας,
τότε κι' ἐγώ θἀ 'φώνεζα μαζί μέ τόν Σωτῆρα
πῶς ἡ Ἑλλάς πρωφέρεται νά δώσῃ χαρακτῆρα.

Ἐβίβα, φίλε Ναύαρχε, ἀγάπη μου χρυσῆ...
νά σί φιλήσω τρεῖς φορές καί φίλε μι καί σύ...
παλι καλῶς μέ 'βρήκατε, πάλι καλῶς σας 'βρῆκα,
Γαλλία μου, καρδούλα μου, σάν λέγω τόνομά σου,
εὐθύς τά ὀρά τά χείλη μου κελλοΐν ἀπό τή γλύκα
καί τό κυπόνι λημονῶ πάν καθωμέ σιμά σου.

Ἐβίβα, φίλε Ναύαρχε, καί ὄλγως νά 'νταπῇς
ἐκ μέρους μου παρακαλῶ πρός τόν Καρνώ νά 'πῇς,
πρίν τῆς Ἑλλάδος ἡ τιμή κουφίλι κατανταθῇ,
γιά τό τουρμερίδιο κι' ἐκεῖνος νά φροντιστῇ.

—

Ἐβίβα δώδεκα φορές, ἀγαπημένοι Γάλλοι
καλά μας τόν 'γλεντίσατε τόν Βασιλᾶ μας πάλι,
τόν Γεώργιο τόν λίβιντ μας, τόν πρῶτο μουσαφίρη,
κι' ὅλ' οἱ Ρωμηοί φαμελιῶς 'σπρωχτῆκαν 'στό γεφύρι,
νά 'ἔχασαν κι' ἰσχολίαζαν μέ πιπερωμένα χνῶτα
τῆς ἐμπρεσιάς σας κανονικῆς καί τάκριβα σας ρῶτα.

Ε'

Ἀλλά τί βλέπω, Ναύαρχε;... πατρίς μου, τά κορδόνες...
ὁ Βίτ ὁ Κωνσταντόπουλος σιμόνει πρός τόν τσόλον,
κι' ὁ σοβαρός ἀρχιμύς τῆς παλαιᾶς Δωδώνης,
ὁ Καραπάνος ὁηλαδή, ὁ κορυφαῖος ὅλων.

—

Καί τοῦτ' οἱ ὁδοί ὑπόσχονται νά φέρουν θαραπείαν
'στῆς νόσου τό ντελίριε καί τόν πορεξυπνόν,
ὁποῦ τήν λέγουν πτώχευσιν ἢ καί χρεωκοπίαν,
ἐκεῖνοι διευθέτησιν κι' αὐτοί συμβιβασμόν.

—

Ἐγώ ὅ' ὁ παντων ἔσχατος ἀστός καί πατριώτης,
ὁποῦ 'ριζῶ πολύ συχνό τήν καθωμιλημένην,
ἁπλῶς τήν λέγω, Ναύαρχε, μουσλοζαρίχ πρώτης,
καί ξύνω τήν γαστέρα μου, κοινῶς παχαρμένην.

Ὦ! νάτους νάτους... ἔρχοντει... μόλις τους ὅδς θἀ ῥρίξῃ...
βαστοῦν δαιμόνους 'στά χέρια των γιά βότανα καί χόρτα...
μή πρός τιμήν των κανονικῆς καί μπαταρίκις ῥίξῃς...
θἀ παρῃ μόνη της φωτιά ἡ καθε μπουκάπορτα.
Κάθε κανόνι, Ναύαρχε, τά φάτσα των γνωρίζει
κι' ὅπον πατεῖ τό πόδι των μπκρούτι μοῦ μυρίζει.

Ἰδού! σιμόνουν... βροντᾶ κι' ἀστραφτει...
ὁ σόντος καίει, τό κῦρ' ἀνάρτει...
καί βλέπω μέσα 'στῆς μαύρκις φλόγκις
φωτιᾶς μεγάλης, κοσμοχαλάστρας,
πολλους Σωτῆρας, ὁποῦ τῆς ῥόγκις
ἐπιπιλίζαν πτωχῆς βυζάστρας.

Πένε Κερδόνια, πάνε κι' Ἐλγῆς
ἀκοῦω κλαρίνα μαζί μέ γίλοια...
ὀζάκις κατινούρκιας, ὀζάκις παλγκῆς,
ὅλα σκουπίδια, ὅλα κουρέλια.

Εἰσάν, ἐβίβα!...
σεισμός 'στή Θήβα.

Βάστα με, Γαλλία, νά σί βαττω...
παντοῦ δονήσεις, παντοῦ φωτιές...
ὦ Ναύαρχέ μου, σ' εἰχαριστῶ...
καί τώρα δέξου ὁρᾶ τρεῖς μυτιές.

(Ὁ Βίτ σιμόνει γελαστός κρατῶν τόν Καραπάνο
κι' ὁ Βίν κιαλάρει καί τους ὁρᾶ γωρίς νά βγκζῃ μάκο,
καί πρίν ἀκόμη ν' ἀνεβοῦν 'στήν Ναυαρχίδ' ἀπάνω
ἡ μπουκαπόρτες μόνας των ἀμέσως πέρνουν ῥόκο,
καί μπάμ καί μπουμ ἡ κανονικῆ καί μπαμ καί μπουμ φουρ-
καί πᾶν 'στό φοῦντο σύζυλα τῶν Γαλλων τά βαττέλια.)

νέλα

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς. ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κοινοτάτου πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θἀ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τήν ἑβδομάδα	— μόνον μιά φορά θἀ βγαίνῃ	γιά νά ἔνα δίμος μέρη — **δέκα φράγκα καί 'στο χέρι.**
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα	— κι' ὅπαις μοῦ κατεβαίνει	Κι' ἕνα νούλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνόρομητης.
Συνδρομητής θἀ ἄχωμαι	— γιατί ἐστρά δέν ἔχωμε.	κι' ὅπους τόν παρά δέν θέλει — θἀ τόν σέρ μαῦρο φίλι.
καί 'στῶν Ἀθηῶν τήν πάλιν	— καί εἰς τήν ἀλλοδαπήν.	Γράμματα καί συνδρομαί — ἀπ' ἐνδείας πρίς ἐμέ.
καί εἰς τήν Ἑλλάδα δίνν	— δίγως νάζια κι' ἐντροπήν.	Γιά τή σέρα καί τή μάρα — κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο	— **ὀκτώ φράγκα εἶναι μόνα.**	

Δευτέρα τοῦ Μαΐου κι' εἰκοστή,
ἀντίο ἄγνωστοί μου καί γνωστοί.

Ποὺντος τετρακόσα καί τριάντα τρία,
ταξειδηοῦ μεγάλου τόση φαλαρία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Λοιπόν θἀ φύγῃς, Φασουλή;
Φ.— Θἀ φύγω, Περικλέτο...
Π.—Τί φοβερό μαντάτο σου μέ φόραζε τήν στιλέτο.
Καί ποῦ θἀ πᾷς, βρέ τζόγκα μου καί μόνη μου ἀγάπη;
Φ.—Πάω 'στήν Πόλι, Περικλῆ, νά 'δῶ κι' ἐγώ 'Αράπη,
τόν Βόσπορο, τόν Γαλατᾶ, καφάσια, μπεγιαντίδες,
διαφορα θεάματα καί καμαγκιοζ-μπερντέδες,
ὅλον τοῦ κόσμου πάν φυλιές, λογῆς λογῆς ἀκέρια,
καί νά τοῦ φέρω, Περικλῆ, Πολίτικα σεκέρια.
Π.—Πάρε κι' ἐμένα, Φασουλῆ...
Φ.— Θκρρῶ πῶς δέν συμφέρα
καί σύ ν' ἀφήσῃς, Περικλῆ, τά πάτρια μας μέρη.
Σύ πάντα πρέπει νά γλεντᾷς 'στῶν Ἀθηῶν τό κλίμα,
τό καπακλί σου τό σοφό νά τό γανῶν' ἡ λίμα,
νά ὁρᾶς ὑπέρ τοῦ γένους σου καθόσον ἐμπορεῖς
καί γιά συμβένετα σοβαρά νά μέ πληροφορῇς.
Π.—Δίξου λοιπόν φιλήματα 'στά ὁηλαδή γλυκά σου χείλια...

—

(Τοῦ Φασουλῆ πρεσέρχεται ἡ ξύλινη φαμῆλια,
καθε γνωστός του κι' ἄγνωστος οἰκείος του καί φίλος,
κι' ἡ παρδαλή γαϊδάρα του κι' ὁ πρασιλής του σκύλος.)

—

Φ.—Ὦ συ φαμῆλια ξύλινη κι' ἀναξιοπαθοῦσα,
ὦ ντροπαλή γαϊδάρα μου καί χαμηλοβλεπουσα,
ὦ σκύλ' ἐρωτικώτατε καί πρῶτε κοκκαλιάρη,
ὦ Περικλίτο φίλτατε μέ τό γερό στηλιάρι,
γιά τοῦτο τό ταξεῖδι μου ἀνάγκη νά χαρῆτε
κι' ὡς σωτηρίκν τῶν Ρωμηῶν κι' ἡμῶν νά τό θκρρέτε.

—

Δέν πάω τήν ἀρίδα μου φαρδύς πλατύς νά στρώσω,
μπρός σερμπίτια νά φουφῶ γλυκύτατα μ' ἀφιόν,
πηγαίνω σοβαρότατον καθῆκον νά πληρώσω,
κοντελογῆς ἀναγωρῶ γιά νάβρω τό κουπόνι.

—

Καθόλου δέν ἐπιθυμῶ τό μάτι κανενός
γιά τοῦτο τό ταξεῖδι μου μί δάκρυ νά βρεχῇ.
γιά τό κουπόνι θἀ γενῶ Σαβᾶς θλιμμένις
κι' ὁ γέρο Σωτηρόπουλος δέ μήν ἀνησυχῇ.

—

Δέν πάω νά φρεσκαριοθῶ καί νέρα νά γιατρέψω,
μά πάω νά βασανισθῶ, νά κουρασθῶ, νά ῥέψω,
καί τώρα ποῦ μᾶς 'γράτσε σειστός καί κορδωμένος
ὁ Κόντες ὁ ξερακιανός, ὁ Κόντες ὁ χαμένος.

ἀναχωρεῖ κι' ὁ Φασουλῆς. Ὁ Κόντες τῆς Ἀθήνας,
μὲ τὶς ἐλπίδες τοὺς Ρωμηοὺς νὰ σώσῃ ἐκ τῆς πείνας.

—

Ἐμὲ κανένας τῶν Ρωμαίων Σωτῆρας δὲν μὲ στέλλει,
οὔτε εἶμαι Κόντες Γκουργός, οὐδ' ἄλλος τῶν ἐν τέλει,
ἐγὼ πηγαίνω μόνος μου πρὸς ἄλλην ξένην σφαῖραν
μὲ θέλημαν καὶ βούλησιν ἰδίαν κι' ἐλευθέραν,
καὶ τοῦτο, φίλοι γνώριμοι, καθὼς καθεὶς κρίνει,
εἰς τὴς πατρίδος τὸν βωμὸν πλειότερον βαρύνει.

—

Χωρὶς Σωτῆρων ἐντελὲς μονάχος μου θὰ δράσω,
ἐπὶ κομμήλιων ἱερῶν ἐρήμους θὰ περάσω,
θὰ πλανηθῶ 'στὴν Χαναὰν κι' ἀκόμη παραπέρα,
ἔχων ὡς μόνον ὁδηγὸν τῶν μάγων τὸν ἀστέρα,
καὶ κλαίων τὸν πολὺν λιμὸν τοῦ γένους τοῦ κλινοῦ
θὰ περιμένω νηστικὸς τὸ μάννα τοὐρκνοῦ.

—

Σὰς χαιρετῶ περιχαρὴς μαζὶ μὲ τὴν κυρά μου,
κι' ὃν μὲ ζαλίσ' ἡ θάλασσα καὶ βγάλω πάντρα μου,
ἀλλ' ὅταν συλλογίζωμαι κι' ὁ Κόντες πῶς μαρτύρησι,
πῶς πῆγε γιὰ τὸ ὄφελος τοῦ Λάρδου καὶ πῶς γύρισε,
ἐκεῖνος ὁ συλλογισμὸς θὰ μὲ παρηγορῇ
κι' ὅ,τι κι' ἂν πάθω, φίλοι μου, δὲν θὰ 'βρῶ βάρη.

—

Σᾶς χαιρετῶ περιχαρὴς κι' ἀσπάζομαι καθένα
κι' ἂν ἔλθω ὄχυρο ἄντερα καλλίτερο γιὰ μένα.
Εὐδόκιμον πρέπει ὁ Ρωμηὸς ἐκεῖνος νὰ λογίζεται,
ὅστις στιρεῖται σήμερον τῶν ἐχθρῶν ἐντέρων,
γιατὶ ποτὲ του τὸ ψωμὶ δὲν θὰ τὸ συλλογίζεται,
ποῦ τὲ νομίζω ζήτημα ἐκ τῶν ἠθικωτέρων.

—

Γιὰ τοῦτο τὸ ταξεῖδι μου δὲν ξέρετε πῶς χαίρω,
αἰσθάνομαι πῶς 'γρήγορα χρυσοῦ θὰ κάμω χύσιν
καὶ τὸ τοκομερίδιον ἐπ' ὤρων θὰ τὸ φέρω
ὡς ὁ Αἰνείας ἄλλοτε τὸν γηραιὸν Ἀγχίσην.

—

Κι' ἂν μέν τὸ 'βρῶ, πολὺ καλά, θὰ λείψῃ κι' ἡ μουρμούρα,
ἢ' ἀνάψῃ δὲ κι' ὁ Λερωνῆς καθὼς τὸ φυσικεῖον.
ἂν ὅμως σὰν τὸν Κόντε μας τὸ κατατρέμῃ σκῦρα
ἀμέσως θὰ συμβιβασθῶ πρεσβεύας Ἰωνίδη.

—

Καὶ πρὸς τοὺς φίλους ὁλιγιστάκι, χωρὶς νὰ τοὺς 'ντραπῶ,
μὲ δύο λογὶς ξάστερα καὶ καθαρὰ θὰ πῶ:
«πικραμερὰ παρακαλῶ τάστεῖα μας ν' ἀρνῆσαι
καὶ τὰ τοκομεριδία νὰ κεφαλοποιήσωμε,
ὄχτων ὁ καθὲ τόκος μας κεφάλαιον νὰ γίνῃ
καὶ τόκους 'στὸ κεφάλαιον τῶν τόκων νὰ πληρώνωμε,
ὡς ποῦ κι' αἱ νέαι νὰ γενοῦν κεφάλαιον κι' ἐκεῖνοι,
κι' ἔτσι νὰ πᾶμε λέοντας καὶ νὰ σᾶς μπαγλαρώνωμε.»

—

Κι' ἂν δείξουν μέν οἱ ὄκνιστοὶ πῶς ἔχειν κάπως νοῦν
οἱ τόκοι μας κεφάλαιον ἀμέσως θὰ γενοῦν,
ἂν ὅμως τοὺς κακορχῆ κι' ἀχρίσουν τρίτον κάπα
τότε κι' ἐγὼ γιὰ ρόβητρο ἀπὸ τὸν κόρφο βγάζω
τοῦ Καραπάνου καὶ τοῦ Πὶτ τὴν κανονέρα φατσα
καὶ σὰν Μεδούσης κεφαλὴν τοὺς τὴν παρουσιάζω.

—

Γιὰ τοῦτο τὸ ταξεῖδι μου μὴ λυπηθῇ κανείς...
πήγαινει γιὰ παρηγοριὰ 'στους ἑξ' ὁμογενεῖς.
Σίρω, θὰ 'πῶ, πῶς πρό πολλοῦ δὲν ἤσθε 'στὰ καλά σας,
πῶς εἰς τὰ φρόντα 'χάσατε τὰ μυαλοκέφαλά σας,
ἀλλ' ὅμως, φίλοι κύριοι, τὸ μέλλον εἶναι 'πίσω
γιὰ τοὺς ἐντὸς καὶ τοὺς ἐκτὸς τοῦ κράτους φυλακάδες,
κι' ἐπίτηδες 'ταξιδεύω γιὰ νὰ σᾶς καταπίσω
πῶς δὶν θὰ ζήσουν οἱ Ρωμαῖοι μονάχα μὲ παπάδες.

—

Νὰ ζῇ κανεὶς μὲ χρήματα 'στὸν κόσμο τὸν ἰνφάμε
δὲν εἶναι ἄγιλου δύσκολο, ἀλλὰ νὰ βλίπῃς Κόντη,
ἕνα κοτζάμ. κρεμαντάκι, κατίβα γιὰ νὰ φαμε,
νὰ μὴ μᾶς σίρνῃ καλπικὸ νὰ ξύσωμε τὰ ὀδόντι,
καὶ τὸ Κουβέρνο νὰ 'μπορῇ νὰ ζῇ χωρὶς λαπάδ
ὀδοῦ καὶ θαύμα ἕνδεκα μὲ τάλλα τὰ ἑπτά.

—

Καὶ τοῦτο τὸ κατώρθωσεν ὁ κύριος Σωτήρας,
πανεπιστήμων ἄνθρωπος κι' ἄνηρ μεγάλης πείρας,
ὅθεν ἀνάγκη ὁ' αὐτὸν νὰ πλέξωμεν στεφάνους
κι' ὅλα τὰ κατὰ δύναμιν νὰ δώσωμεν ἀράνους,
ὅπως μεγάλος ἄνδρισις ἀνηγερθῇ κι' εἰς τοῦτον,
ποῦ τόσην περιφρόνησιν διέπασεν πρὸς τὸν πλοῦτον.

—

Χωρὶς κανένα σχόλιον καὶ λόγια παλαβὰ
εἰς τὸν Σωτῆρα σκύψετε. κι' ἐγὼ μὲ σᾶς νὰ σκύψω,
ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μάρμαρον κοστίζει ἀκριβὰ
ὁ ἀνδριὰς πρὸς τὸ παρὸν ἂς εἶναι κι' ἀπὸ γύψο.

—

Ὁπόταν δὶ τὰ σταδίεν ἐπὶ δόξης διακύσωμεν
κι' ὁπόταν, ὅπως προσφυῶς ὁ Διληγιαννὴς λέγει,
εὐπρόσωποι τὰ χρέη μας τὰ διακανονίσωμεν
καὶ ζήλος πρὸς τὴν πρόοδον τὰ στήθη μας θὰ φλέγῃ,
τότε κι' ὁ μέγας ἀνδριὰς βουλιμιώντος γλάρου
μὲ τῆς Πεντέλης μάρμαρον θὰ γίνῃ καὶ τῆς Πάρου,
κι' ὅλοι τὸν Λάρδον τὸν κλεινὸν θὰ ψάλωμεν ἐν ὕμνοις,
ποῦ πάσης μας ἀπήλλαξε βιωτικῆς μερίμνης.

—

Ἐσχάτως δ' ἔγινε γνωστὸν σὲ ὄρφνους καὶ σκλόνια
πῶς ὁ Τρικούπης μὲ τὸν Πὶτ καθὼς καὶ τόσους ἄλλους
ἐσυμμαθήτευαν ποτὲ εἰς τὰ μικρὰ τῶν χρόνια
κι' ἔπερνεν εὔσημα κι' αὐτοὶ ἀπ' ὅλους τοὺς δασκάλους.

—

Κι' ὁ μὲν Τρικούπης ἐμελὴς καὶ τακτατοῦλης ἦτο,
συχνὰ δὲ χονδρόκρανος παρ' ὅλων ἐκαλεῖτο,
ὁ δ' Ἕλλην Πὶτ ἐφαίνετον εἰς τὰ μαθήματα του
κι' ὅλοι τὸν ἐκορόϊδευαν γιὰ τὴν σημαντήρα του,
κι' οὔτε στριμῶνα μία φορὰ δὲν ἔκανε ποτέ του
καθὼς γι' αὐτὸ μᾶς βεβαιοῦν πολλοὶ συμμαθηταί του.

—

Κι' ὅμως ὁ χοντροκέφαλος Σωτῆρας ἀνεφάνη
κι' ἄλλες Σωτῆρας χαρτοσὶκ ἐμπρὸς σ' αὐτὸν δὲν πιάνει,
ὁ δὲ διτλὸς ἐκεῖνος Πὶτ ἐδείχθη ντελμπεντέρης
καὶ παρ' Ἰλιπὲ' ἀτρόμητος καὶ πρῶτος κανονιέρης.

—

Ὅθεν ἐκ τούτου βλέπετε καλῶς, ὁμογενεῖς,
πῶς δὲν 'μπορεῖ γιὰ μέλλοντα νὰ προικιὴ κανείς,
καθόσον μεταβάλλονται πάντες ἀνθρώπου κλίσεις
καὶ μὲ τοῦ χρόνου τὴν ροὴν ἀλλάζει καθὲ φύσις.

—

(Λύτὰ τὰ βαρυσήμαντα ὁ Φασουλῆς εἰπὼν
ἐστράφη πρὸς τὸν σκύλον του μὲ βλίμμα σκληρωπόν.)

—

Φ.—Ὦ πεινασμένε σκύλε μου, μὴ εἶσνης τὸν οὐρα σου,
μὴ γλίφῃς τὸν ἀφέντη σου καὶ τὴν καλὴ κυρά σου,
Βοῶ ὅτι συμπονεῖς καὶ σὺ σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
καὶ γιὰ τοκογρειώλυτρα γαβίζεις περαφρωσύ
μὰ θὰ σεῦ φέρω κόκκαλα νὰ φᾷς καὶ νὰ χορτάσῃς
πρὶν νὰ τιναξῇς μὲ πολλοὺς τὰ πίταλα πρωΐρως.

—

Σὺ δί, γαϊδάρε Μεῦτα μου, ποῦ ξέρεις καθε ῥίμα,
καὶ 'στ' ἀχαμνά σου πισινὰ τὰ μυγοφαγωμένα
περηφανεύθησα κι' ἐγὼ τὸν Κόντε κατὰ βῆμα
κι' εἰ κόποι γιὰ τὸ ὄφελον ἐπῆγαν 'στὰ χαμένα,
κι' ἀντὶ νὰ κουβαλήσωμε τῶν Ἄγγλων τὲ στερλίνες
μήτε ὀλὸ τρεῖς ὀὲν 'φέρομε ἐλιὰς σου κλεβαλίνες.

—

Ὦ σύ, ποῦ τὰ τριχάματα τοῦ Κόντε μας γναρίζεις,
γιὰ τοῦτη τὴν φευγάλα μου μὴ θλιβερὰ γκαρίζῃς.
Μὶς 'στὸ γρασίδι τὸ χλωρὸ τοὺς Ἕλληνας μακαρίζε
καὶ τὴν κεφαλοποίησιν τῶν χρεωλύτρων γκαρίζε,
κι' ὅπου καπτάζῃς γαϊδαρὲ λιγίζου μὶ καμάρι
καὶ θὰ σοῦ φέρ' ὀλόχρυσο καπίστρι καὶ σαμάρι,
καὶ θὰ σοῦ βάλω κρατικοὺς Σωτῆρας 'στὰ κεπούλια
ὀλὸ 'στὸν παρὰ νὰ τοὺς πουλῶ σὰν νέγκι παραπούλια.

—

Ἀναχωρῶ... εἰς ὅλους σας χαρᾶς παροξυσμοὶ...
κι' ὁπόταν τῶν χρεῶν συμβῇ διακανονισμὸς
καθὲ ὀουλειὰ παρακαλῶ παράμερα ν' ἀφήσετε
κι' εἴθις χωρὶς ἀνάβολὴν νὰ μοῦ τηλεγραφήσετε.

κι' ἐγὼ μὴν ἀμπιβάλλιτι πῶς θάμ' ἐδῶ ἐγκάιρως
εἰς τὴν διακανόνισιν νὰ λάβω πρῶτον μέρος.

—

Καὶ τότε πλέον νικητὴς θὰ στέψωμεν Ἥρῶα,
τὸ γένος θὰ ξεκουραθῇ μὲ τὰ συγχαρητήρια,
κι' ἐγὼ θὰ ψάλω λεῖψανα καὶ χώματα πατρῶα
καὶ τοὺς πατρίους ὄχετεύς καὶ τἀπεχωρητήρια.

—

Καὶ τότε τοὺς θρεμμένους του κι' ὁ Λόρδος θὰ λιμαρῃ
καὶ τζόμα μας τὲ λαϊ μὲ φρίκην θὰ τἀκοῦν.
κι' ἐμεῖς εἰς τὴς γαϊδάρας μου τὸ λυχνοστο σκαμάρι
θὰ πιάνωμε τὴν Ἄλεπού μὲ τὴν κυρίαν Κούν.

—

Ἀναχωρῶ μετὰ χαρᾶς, μυρλοκεφάλοι ἑταῖροι,
καὶ 'στους Θηβαίους τοὺς πτωχοὺς ἐκ μέρους μου εἰπῆτε
νὰ μὴ ζητοῦν πρὸς τὸ παρὸν τροφὰς καὶ παραπήγματα
κι' ὃς παύσουν τῶν καταστροφῶν τὰ τρομερὰ κηρύγματα.

—

Ἂν ἔχουν μνήμην ἰσχυρὰν εἶν λησμονεῖν βεβαίως
πῶς κι' ὁ Ἐπαμεινώνδας των, ὁ παλαιὸς Θηβαῖος,
εἶχ' ἕνα μόνον τρίβωνα γιὰ πρόσταγμα κι' ἐπίσημο,
μηδὲ ποτὲ γιὰ χρήματα κανένα δὲν ἐσκότιζε,
ὁπόταν δὶ τὸν τρίβωνα τὸν εἶσνε γιὰ πλύσιμο
ἐκούρνιαζ' 'στὸ σπῆτι του καὶ τὰ κουκλα του 'κοτζί.

—

Ἀφίνω τὸ στολίθρον καθ' ὑφηλὸν χαθέκαν,
πηγαίνω τὸν ἐξάψαλμα 'στους ἑξω νὰ ἐμβάσω,
καὶ μὶ τοὺς κλάδους νὰ στεφθῶ τῶν ἱερῶν φοινίκων
καὶ τὴν κεφαλοποίησιν τῶν τόκων νὰ ῥιμβάσω.

κι' ὑπὸ παρήγορον σκιὰν ἡ φοινικοῦς ἡ κέδρου
ν' ἀναμνηθῶ τοῦ σιδηροῦ Σωτῆρα καὶ Προέδρου.

—

Πηγαίνω νὰ συμβιβασθῶ, πηγαίνω νὰ σᾶς σώσω,
τὴν ψῆφον τὴν Ἑλληνικὴν παντοῦ νὰ μεταδώσω,
καὶ τὴν διαφθορὰν μὲ κόπους νὰ σκληποῦ
καὶ κατακέφαλα μ' αὐτὸ τοὺς Φράγκους νὰ κτυπήσω.

—

Ὦ σεῖς ἀγαπημένοι,
ἐχθρεῖται δὲν φιλεῖ...
ἡ βάρκα μὲ προσμένει
εἰς τὴν ἀκρογιαλιά.

—

Καπνίζει τὸ βαπόρι,
ἀρρίζουν τὰ νιρά,
καὶ τραγουδοῦν 'στὴν πλώρη
εἰ καῦται μί χαρά.

—

Ὁ σκύλος μου γαβίζει,
ὁ γαϊδαρος γκαρίζει,
φωνάζουν τὰ μωρά μου,
σκούζουν μ' αὐτὰ κι' ἡ βούλατς,
καὶ νοιώθω 'στάντερά μου
τῆς πρώτης ἀναγουλαις.

—

Σὲ παρακαλῶ γιὰ λίγο,
πατρίς μου κλασική...
πρέπει γιὰ σὲ νὰ φύγω
κι' ἂς παίξ' ἡ μουσική.

—

(Ὁ Περικλῆτος ὁμιλεῖ
'στὸν ἀδελφὸ του Φασουλῆ).

—

Π.—Πήγαινε, μεγάλε ἄνερ, πούσ' ἐξώλης καὶ προώλης,
μὲ φανοὺς καὶ μὲ λαμπάδας σὲ προπέμπει ὅλ' ἡ πόλις.
Νὰ μὴ 'δῇς φουρτοῦνα δρόμου καὶ νὰ πᾷς γκιλὸ γκιλό...
πήγαινε, μεγάλε ἄνερ, κατευόδιο σου καλό.
Πήγαινε νὰ στῇς σερμπέτια καὶ νὰ φᾷς ἀτζέμ πιλάφια.
πήγαινε νὰ 'δῇς ἀσκέρια καὶ τουρλοῦ τουρλοῦ συναφῆ.

—

Πήγαινε καὶ σὺ ν' ἀκούσῃς ζακεσυρμένους ἀμανέδες
καὶ νὰ 'πῇς κανένα λόγο καὶ γιὰ μᾶς τοὺς κουνελίδες.
Μὲ λαγτίκια κάθε τόσο θὰ μαθαίνωμε γιὰ σένα,
κι' ἂν μονέκγους μᾶς ἀρίνῃ σὰν τῆς τρακπούλας τὸν ἄσο,
μὰ πρὸς χάρη σου θὰ σμίγωμε ὅλ' οἱ πόθοι μας εἰς ἕνα
ὅπως χίλιοι καλλιγράφοι τυλιγκένοι σ' ἕνα ράσο.

—

Πήγαινε νὰ 'πῇς 'στοὺς ἔξω, περιβαλλητέ μας ἄνερ,
ἂ καθεὶς μας μὲ τὸ ζόρι πῶς νηστεύει σὰν τὸν Τάνερ.
τὴν ἀρίδα σου ν' ἁπλώσῃς εἰς Ἀρμένη καφρενέ,
γι' ἀνοιχτὰ τοῦ Σωτῆρα νὰ μαζέψῃς ρεγενέ,
καὶ μ' ἀρρὼν νὰ φρονήσῃς καὶ νὰ ψαλῇς ἁμαλὲ
σταυροπροῦδι 'στὸ μαγτέρι γιὰ τὸν Πὶτ τὸν κουνενέ.

—

Πήγαινε νὰ φᾷς κερασια καὶ φιστίκια κι' ἀνανάδες
καὶ σκυφάκατα νὰ μάθῃς κι' ἕως κάτω τερενάδες,
γιὰ νὰ σκύβῃς 'στὸν Σωτῆρα, πού 'δεσκελέψε καὶ σὲ
'στὰ χριώτερα νὰ παίζῃς καὶ νὰ τρώγῃς ρεβεσέ.
Πήγαινε τὴν Πόλι σαρε καὶ πιζὸς καὶ καβαλάρης
κι' ἂν κασίδης τώρα φύγῃς μὴ γυρίσῃς κασιδιάρης.

—

Σὺρ' ἐκεῖ, ὅπου καθ'κον ἀπαραίτητον σὲ στέλλει,
γιὰ νὰ γίνῃς τοῦ Σκυλίτση τοῦ Στερανδὰκ μπιλιές...
χαρακτὴ χρυσᾶς ἡμέρας 'στὸν ὁρίζοντ' ἀνατέλλει
καὶ θὰ κάμωμεν μὲ τρόπον πληρωμὴν ἀκαττολάκ,
καὶ γιὰ τοῦτ' ἡ Καραπάνος κι' ὁ Μυλλέρδας μας λυσσᾷ
καὶ τὰ ρουχα του ξεσχίζει κι' ὅλοινα ξερυσᾷ.

—

Νέον σταδίων τιμᾶς
καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ 'μᾶς...
θ' ἀναστείλωμεν κι' ἡμεῖς
τὰς δικάς μας πληρωμάς.

—

Ἄντα, φίλε Φασουλῆ...
σύρε κι' ὥρα σου καλή...
σταῖσου νὰ σὲ κάνω μάτσι
εἰς τὸ κάθε σου χιλάτσι.

—

Ὅπου πᾷς μὴ μὲ ξεχάνῃς, νάσαι πάντοτε δικός μου,
κι' ἂν τὰ δάνεια κι' οἱ τόκοι τοῦ μουρλοῦζη τοῦτου κόσμου
μᾶς χωρίζουν γιὰ τὴν ὥρα καὶ μ' ἀρίνουν εἰς τὰ κρύα,
μᾶς ἑνώνει μία φτώχεια, μιὰ κοινὴ μουρλουζαρία.

—

(Ὁ Περικλῆς ἐσίγησε κι' ἄκουσε' ἔχει λέσσα
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ἡ Φασουλὴ πηδοῦν 'στὴ βάρκα μέσα,
μὰ μᾶλις μὲς 'στοῦ βαποριοῦ ἐμπῆκαν τῆς κακίτσης
τοὺς ἔπιασε ἡ θάλασσα κι' ἀρχίζουν τῆς ρυκέτσες,
κι' ὁ Περικλέτος πρὸς τιμὴν τρεῖς κανονιὰς τινάζει
καὶ μ' ἕλη τὴν φαμίλια του 'στὸν πλοίαρχο φωνάζει :
«Καραβοκύρη στάσου
νὰ ζήσουν τὰ παιδιά σου...»)

—

Πάει λοιπὸν κι' ὁ Φασουλῆς 'στὴν Πόλι νὰ κονέψῃ,
γιὰ τοῦτο πάει κι' ὁ «Ρωμηὸς» ὡς ὅτου ἐπιστρέψῃ.

—

Καὶ ὁλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Γιάγκος ὁ Καρόκης, γραστρί, γκαστρωμένη παιδί,
ὑπογὸ τὸ διαφρίνει καὶ γνώσις καὶ σπουδή,
τὴν ἄδειά του 'πῆρε κι' ἐπῆγε εἰς τὰς Πάτρας,
ποὺ τῆς ἰατρικῆς του πολλοὺς θὰ σῴσῃ λάτρας.

—

Οἱ ραπτσι 'Αϊδονόπουλοι—μεγάλο τόνομα των—
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν μετώκησαν ἐσχάτως,
κι' ἦλθαν κοστούμια θερινὰ εἰς τὸ Κατάστημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔσπευσε ὁ Φασουλῆς τριχάτος.
Τί κάμαρες τῆς ὁσκιερῆς καὶ κάμαρες μεγάλαις
καὶ τί καθρέφτες ἀκριβοὶ σὲ φωτισμένας σκάλαις !...
ἐκεῖ καὶ νέων γραβατῶν πολλὰ τῆς ὥρας εἴδη,
ἐκεῖ καὶ κάθε φιλικὸ καὶ ζηλευτὸ στυλίδι.
Μὰ νὰ καὶ φὼς ἠλεκτρικὸ... τί ὠμορφιὰ περίσσεια !...
'Αϊδονοπούλους εὐκαιρεῖα θὰ 'βρῇς καὶ 'στὰ Παρίσια !

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίντης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προασταίου κυπριωτικὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Ἔνατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ τὰ ἀγαίνῃ.	γιὰ τὰ ξένα δῶμας μέρη	— **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι**
κι' ἔσον ἔχῃ ξυνενάδα	— κι' ὅπατα μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο δὲν τραντᾷ	— ἔγγιας συνδρομητής,
Συνδρομητὰς τὰ δέχομαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχουσι.	κι' ἔκαμεν τὸν παρὰ δὲν εἶδεν	— θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρε φίδι.
καὶ 'σοῦν 'Αθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἐλιοσκηνήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας τρὶς ἰμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δίχως νάζια κι' ἔντροπήν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Τοῦ Τουλίου τριάντα μία,
κι' ἄλλη Χολέρας ἐπιδημία.

Τριάντα τέκτερα καὶ τετρακόσα
φυγὴ κι' ἐπάνοδος καὶ νέα τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.— Ὁ Φασουλῆς... ὁ Φασουλῆς... ὦ θέαμα καὶ τρέλλα !...
ὁ Φασουλῆς... ψυχούλα μου... νὰ σ' ἀγκαλιάσω ἔλα.
Γιὰ κύττα τον πῶς 'μαύρισε, λὲς κι' ἔγινε Φελλάχης...
κι' αὐτὸν τὸν Τζώρτζη τὸν βρακᾶ τὸν 'πέρασε 'στὰ πάχη.
Δὶν σὲ χορταίνω, ἀγλαΐν τῆς Ρωμηοσύνης θρέμμα...
πῶς ἔφυγες κι' ἐγύρισες μοῦ φαίνεται σὰν ψέμμα.
Δὶν ντρέπισκι, βρὶ Φασουλῆ, τάπάνω σου νὰ τόρθῃς
ἐσὺ ὁ τόσον κλασσικὸς καὶ πρῶτος κοκκαλίκρης ;
ἐκοῦς ἐκεῖ τὸν μασκαρᾶ σκυλάρκπκε νὰ γίνῃ,
ἐκοῦς ἐκεῖ τὸν μασκαρᾶ νὰ παῖῃ νὰ κιχνίῃ,
τώρα ποῦ μὶ τὸν Χάμπρο μας, τὰ σκέντιγγ καὶ τὰ σκρὶπ
ἀνεῖξαμε βαθύτερα μὲς 'στὸ νιρὸ μὲ τρύπ ;
Πῖς μας πῶς καλοπέρασες, μωρὲ θαλασσοπόρε,
πές μας δὲν τὸ Ρωμαΐκο ἔχῃ κι' ἐκεῖ ὀνόρε,
ἂν εἰγυνὸς πρὸς χέριν σου ἐσίρθηκεν αἱ θάλασσαι
ἡ μήπως τὸ στομάχι σου καμμιὰ φουρτοῦνα ἔχλεπε ;

Φ.— Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, μὴτ' ἐτράχθ' ἡ θάλασσα
καὶ μήτε τοῦ στομάχου μου τὸ κεθεστὸς ἐχάλεπε,
καὶ μᾶλις 'πῆγα τὰς ὦρας κελεύθους νὰ πατήσω
ἐτρόμαξε κι' ἡ θάλασσα κι' ἐστράφη 'στὰ ὀπίσω
καὶ μὲ φωνὴν ἀντήχησε βαρεῖαν κάθε μέλος :
«μετεμψυχώθη μέσα σου ὁ μέγας Μάρκος Πῶλος,
καὶ γιγαμένον ἄνωθεν ὑπόχρεως πρὸ καιροῦ
σὰν τὸν Σκυλοῦδη νὰ φανῇς θεότης τοῦ νιροῦ,
καὶ τῶν Ἑλλήνων νὰ γενῇς θαλασσοκράτωρ πρῶτος,
καραβοκύρης, Ναύαρχος, βέκραρης, κεμπρότος».

—

Κι' ἀρμένιζα κι' ἀρμένιζα κι' ἡ θαλασσία πλάσις
ἐμουγγρίζει 'στὸ πέρασμα τοῦ τέκνου τῆς θαλάσσης,
καὶ γύρω μου 'στρεμμίζανε Κολόμβοι, Μάρκοι Πῶλοι,
καὶ τέλος πάντων, Περικλῆ, ἀράξαμε 'στὴν Πόλι.

—

Ὦ Πόλις, ἀνεφώνησα μὲ τὴν ψυχή 'στὸ στόμα,
ἐγὼ μ' ἐκεῖνες ποὺ πατῶ τὸ ξεκουτό σου χῶμα ;
ἐγὼ μ' ἐκεῖνος ὁ Ρωμηός, ἐκεῖνος ὁ χεροπάλιος,
τοῦ πάσχει πὼν λυσσόδικτος ἐσὺνη ὑδροφοβίαν,
καὶ τώρα σὰν ἀπόγονός τοῦ παλιοῦ Ὀδυσσέως
μπορῶ νὰ σχίσω πέλαγος μ' ἀρχαίαν σκαμπανδίαν ;
ἐγὼ μ' ἐκεῖνος ὁ Ρωμηός, ποὺ σὲ βαπόρι μπῆκα
καὶ τάπουχωρητήρια τῶν Ἀθηνῶν ἀγόκα
κι' εἰς ὥρας ἤλθε πονηρὸς καὶ σκετινὸς καὶ μαῦρος
νὰ λύσω πῶμα καὶ ψυχὴν μὲ Βοσπορίδας σῦρας ;

—

Ὡς σήμερα δὲν 'πίστευα πῶς εἶναι κι' ἄλλες τόποι
καὶ πῶς ὑπάρχει ἀληθῶς Ἀνατολὴ κι' Εὐρώπη,
ἀλλ' ὅμως τώρα βεβαιώ κι' ἐγὼ ἐν συνειδήσει
πῶς κι' ἄλλους τόπους ἔχ' ἡ γῆ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν,
κι' ὅταν ὁ φλέγων ἥλιος 'στοὺς οὐρανούς μας ὕσῃ
βεβαίως θὰ ἐφρακλατῇ πρὸς ἄλλον οὐρανόν.

—

Ὦ Πόλις σὺ τῶν πόλεων, μπαξὲ τοῦ κόσμου, χαῖρε,
ὦ Βόσπορε, τὰς κῦρας σου εἰς τὴν ψυχήν μου φέρε,
καὶ ἐρώτησε τὰ μέσα μου γιὰ νἄβγῃ ἀπ' ἐκεῖ
ἡ θεία σκύνη τοῦ Μελὲ ἡ παρακλασιὰ.
Ἂς μὲ μαθήσουν ἄγνωστες λκρυγγιτικοὶ Σειρῆνες,
κοιμίσετε πρὸς χάριν μου τὰ κύματά σας, ποντοι,
ἂς μὴν ἀκούσω τὴν ἠχὼ ἀλαλαγμῶν καὶ θρήνων
κι' ἂς ξεχασθοῦν τὰ δάνεια τοῦ Κερκυρικοῦ Κόντη.

—

Ἐγὼ, παιδιά, δὲν ἔρχομαι 'στὴν Πόλι νὰ ρεμβάσω,
ἐγὼ, παιδιά, δὲν ἔρχομαι σαὶς νὰ κατιβάσω,
ἢ Κοτρωνύμων κοκκαλα καὶ τέρρας νὰ κινήσω,
ἢ πάλιν τοῦ κληπί-ντουπᾶ τὰς τύχας νὰ θρηνήσω.
Ὡς τώρα 'πόνεσα πολὺ κι' ὁ πόνος μου μὲ σώνει,
ἂς εὕρωμεν πᾶσ' ἀκαμνησίς ἱστοριῶν βορβόρων,
καὶ τὴν περίδοξον Σταμπούλ ὁ Φοῖβος ἂς χρυσώνῃ
ὡς τὰς ἀσπίδας ἄλλοτε ἀργυρίων σταυροφόρων.

—

Ἐκλαψα καὶ παρακλαψα τὰ ξιπασμένα φόντα,
ἀλλὰ 'στὴν πάστα τοῦ κουφοῦ ὅσα κι' ἂν θέλῃς βρόντα.
Ἐκλαψα καὶ παρακλαψα κελλύβας καὶ παλάτια,
τοῦ Θιστόκη τὰ ζεστὰ κι' ἐμοῦ τὰ ταλκιτσώρια,
καὶ τώρα πλέον ἔρχομαι τὰ κεθυμᾶ μου μάτια
νὰ τὰ ξιπλύνω γελαστὰ 'στὸ κῦμα τοῦ Βοσπόρου.

—

Κουραστῆκα κι' ἀπόστασα τὰ χέλια των νὰ λέω,
κουραστῆκα νὰ τοὺς γελῶ, κουραστῆκα νὰ κλαίω·
αὐτὰ τὸ γέλοιο τἄξιζαν, ἀλλ' αὐτὰ καὶ τὸ κλάμμα,
ὡς ὅτου τοὺς σιχάθηκα κι' ὅλα σοφώσας χάμω
ἐ'κλεψα τὰ τρόπαια τοῦ Βάτεω τοῦ Διὸ Γάμα
κι' αὐτὴν τὴν περιήγησιν ἠθέλησα νὰ κάμω.

—

Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς κατιδῇ Θεῖθρ' ἂς τὸ κάνουν,
θέλουν ἂς πιάνουν Ἀλιπαῦ, ἐὰν θέλουν ἂς μὴν πιάνουν,
θέλει νὰ πάῃ χωριστὶ κι' ὁ Κερκυραῖος κόμμα
καὶ νὰ περικουρεύεται καὶ νὰ περιδένῃ.
κι' ὁ Λόρδος νὰ παραληρῇ περὶ Βενιζ ἀκόμα
· ὁ Λεμονῆς νὰ τὸν γελᾷ καὶ νὰ τὸν κορτιδεύῃ.
γὼ νὰ σκέπτομαι κανενὰ, θέλουν νὰ ζώσουν σκάπτ.
στρέφουλος δὲν 'μιλῶ καὶ δὲν μὲ νοιάζει νοὶπ.

—

Ὄρτι μὲς 'στὰ Κουβέρνα των... πεντάρα μὴ σᾶς μέλῃ,
κι' ὁ Λόρδος χειρετίσματα πολλὰ πολλὰ σᾶς στέλλει,
κι' ἂν 'στα ντιβάρια ὅ' αὐτοὶ τῆς κούτρας σας βαρῆτε
μὰ νὰ τὸν συμπαθήσητε καὶ νὰ τὸν συγχωρῆτε,
κι' ἂν μὲ τῶν φόντων τους χαμοὶς δὲν σᾶς «κλίβ' » ἡ βίδα
ἐλπίζει πῶς ἀργότερα καὶ πάλιν θὰ σᾶς 'πῇ
ὅτι τὸ κράτος στέκεται 'στῆς ὀξυᾶς τὴν βαλβίδα
κι' ἀπὸ τὰ βρυκοπόδια μας πῶς τρίχ' ἡ πρεκοπή.

—

Ἔτσι 'ρητόρψα μὶ σὶχ ρητορικῆς Ρωμηοῦ
κι' ἀμέσως ἤπια γάργαρο νερὸ τοῦ Ταξιμιοῦ,
μ' ἀτζέμ πιλαφια φούσκωσα, ἐγνώρισα κι' Ἀράπη.
καὶ μὲς 'στῆς Πόλις τὸ Τσαρσὶ ἐχάρτωσα κεμπάπι,
κι' ἐπῆρα τοῦ Χατζῆ Μπεκὶρ σεκέρια καὶ λευκούμια
κι' ἐφόρεσα τῆς Φατσυλῆ γιατμάκι καὶ σκουφάκι,
καὶ ντολ ντουλμὰ 'ρουφούσκωμα, ὅπου σημαίνει γκάτσο,
κι' ἐλημέρι μ' ἐρέντηδες ἐπιφατύσα μπράτσο,
κι' ὁ Σαμαρτσίδης, Περικλῆ, χρυσῆ κορδέλα καὶ γλῶσσα,
καὶ Μοῦσα καλλικέλαδος καὶ γόνιμος κουνέλα,
σὰν νὰ μὴ τοὔζηθαναν ἐεινὰ καὶ σοῦρτα φέρτα τόσα
τὸν ὄμβολὸ του 'τράβηξε ἀπὸ τὸ σῦρε κι' ἔλα.

—

Κι' ἀφοῦ 'καταλάβαν κι' ἐκεῖ πῶς εἶμαι ἀπὸ ράτσα
μ' ἐτράκαραν μουχαλεμπί, καϊμακι καὶ μπουγάτσα,
καὶ καθὼ τόσα πρόσκλησες καὶ καθὲ τόσο γλέντι
καὶ γκὲλ μπουρτὰ μοῦ 'φώνεζαι καὶ μπουγιουρούμ ἐρίντη.
Κάτσε νὰ φᾷς, κάτσε νὰ πιῇς σὰν νηστικὸς λιβέντης.
κάτσε 'στὴν Πόλι σὰν κι' ἐμᾶς νὰ βαπτισθῇς ἐρίντης,
κάτσε νὰ γίνῃς ὅλων μας τὸ χῖρι τὸ ἀξέ,
καθίσε νὰ σὲ κάνωμε τοὐλάχιστον Μπεζέ.

—

Κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα «Βρὲ Ρωμαῖοι, δὲν καθεμὶ' ἐδῶ πέρα,
σεῖς ἤμερα ἐρασίζεσθε εἰς ἄσπιλαν ἀέρα,
μ' ἀγῶνα δὲ πολύμοχθον τὸ τακτικό σας τρῶτε
καὶ τὸν παρὰ τας κάπστε πρὸ χαρὶ μας σκορπᾶτε,
ἐν τοῦτοις ὅμως μ' ἐλ' αὐτὰ δὲν ἤσθε πατριῶται
ὅσο κι' ἂν λίτι τοὺς Ρωμηοὺς πῶς ὑπεργαπᾶτε.

—

Δὲν ξύπνησε μὲ ῥήτορας ὁ σκοτεινὸς σας νοῦς,
ἐσεῖς σὲν ἤπιακε ποτὲ νερὸ Χελιδονοῦς,
σὲν βλέπετε τὸν Λεμονῆ, τὸν Πίτ, τὸν Δελληγιάννη,
καὶ τῆς Δωδώνης τὸν μακρὺν ἐκεῖνον ἱερέα,
ἀλλ' οὔτε τὸν Διάδοχον τὸν Ἀλιπαῦ νὰ πιάνῃ,
μήτε τὸν ὄρθιον τοῦ Ἔρμοῦ καὶ τὴν Κυπαρισσέα.

—

Ἐσεῖς τῆς κλαψιᾶς σὰν κι' ἐμᾶς δὲν ἴδατε τοῦ Τρόκα,
ἐσεῖς ποτὲ δὲν βλέπετε βαρβάτο Σκαραμάγκα
νὰ στρίβῃ τῆς μουστακκιᾶς του, κι' ἂν τὸν ἰδῇς 'στὰ μάτια
νὰ τρίμῃς μήπως διαμπαξ σὲ σχίσῃ ὀβὲ κερμάτσια,
ἐσεῖς σὲν ἰκυλίσατε τοῦ Διογένη κιόπι,
δὲν 'φάγατε Συντάγματα μ' ἐλεχρυσιὰς λαβίες,
ἀλλ' οὔτε κἂν ἀκούσατε τὸν ἴδιο τὸν Τρικούπη
νὰ λίγῃ πῶς στεκόμεθα ἐπάνω 'στῆς βαλβίδες,
οὔτ' ἴδατε τὸν Θεοδωρῆ μὲ χασαπιοῦ μαχαίρι
νὰ τετσακίδῃ ριζικὸν τὸ πιὸ μακρὺ του χέρι.

—

Τί νὰ σᾶς 'πῶ' μωρὲ παιδιά... ἡ Πόλις σας μ' ἀρίσει,
ἀλλ' ἂν 'στὰ φυλλαδρόμια σας δὲν γινηθῇ μεράκι

κατσικαλίφτακις νἄβγετε μὲ λιγδωμένο φέσι
καθὼς οἱ Πατσεδούρηδες, καθὼς οἱ Κεντσοβρᾶκοι,
ἐν δὲν μευσκίφτι σταυρούς μὲ τὸ φιλὶ μιρὲ καὶ,
ἐν ἔξκαρ' ἔδειρ δὲν εὑρῇ κανεὶς τὸν κουμπαρᾶ του,
ἐν μονὲς πούδες διαρκῆς ἐὰν εἶναι κι' ὀνειρό σας
νὰ πῆτε καὶ μὶ τὸν Τσουλῆ κκφρὶ 'στοῦ Ζεχρᾶτον,
ἂν δὲν βυζάξετε καὶ σεῖς μὲ κλάμματα μπιμπὶ
ρηγκυ βυλάστρες ἀχαμνὲς κι' ἔλεινὲς κι' ἀδύνατες.
ἂν δὲν βελάσετε καὶ σεῖς ἀπίσω της μπὶ μπὶ
ὥσαν κατσίκα ἔγκυος, ποῦ βρίσκεται 'στὸν μῆνα της,
ἂν 'στῶν Ρωμηῶν δὲν βρᾶσται τὸ βρωμερὸ κελλάκι
κι' ἂν τοῦ κυρίου Λεμονῆ δὲν 'δῆτε τὴν φυλλάδα
καὶ μάθετε τί 'τραβηξε ἀπὸ τὸν Λκραζένη,
ποτὲ δὲν θ' ἀγαπήσετε ποτὲ τὴν Ἑλλάδα.

—

Τσεύτους λόγους ἔλεγα καθ' ὑφηλὸν καθήμενος
καὶ μέσα 'στοῦ σιὸρ Παυλῆ Στιρέντεβικ τὸν οἶκον
ἐγὼ περνοῦσα, Περικλῆ, σὰν σπηντονοικοκύρης,
ὁ δὲ Παυλῆς ἐνόμιζε πῶς εἶνε μουσκερέμι.
Εἰς τοῦτον ἐνεθρόνισαν κι' ἐμὲ τὸν ψωροδέρβη
κι' ἐγὼ τοὺς τοίχους βλέπωντας καὶ τὰ 'ψηλὰ ταβάνια
σὰν τῆς Μικρούλας ἔλεγα ἐκεῖνον τὸν Λινέρδο :
« Ὀρέ τι σπῆτι μοὺ φορά... ὀρὲ καὶ τί ντιβάνια! »

—

Εἶναι καὶ πλούτος ἀγαθός, βρὲ Περικλῆ ζητιάνε,
εἶναι καὶ πλοῦτος, ποὺ 'μπορεῖ νὰ λίγῃ 'στὸν καθένα :
«ἔμπρος μου σκύψε 'γρήγορα καὶ μιὰ ματάνια κάνε,
γιατ' εἶμαι πλοῦτος ἀγαθός νἐ χίρια τιμημένα».
Τοιοῦτον πλοῦτον ἀγαθὸν προσκύνα τον καὶ τίμα,
εἶναι καὶ στύλος ἀρετῆς τὸ τιμημένον χαῖμα,
τοῦ πρίτσιου δὲ καὶ φόρμιγγες καὶ τῶν Μουσῶν αὐλοὶ
εἶαν τὸν στυλίζῃ κι' ἡ κορμιὰ ἑνὸς σιὸρ Παυλῆ.

—

Γι' αὐτὸ σὶ τούτων τῶν καιρὸ τὸν εὐστυχῆ καὶ μαῦρο
εἰς τοῦ χρυσοῦ σιὸρ Παυλῆ ἐκάτεψα τὸ σπῆτι,
γιατ' εἶχε' ἀφεντάνθρωπε ἀληθινὰ πῶς θἄβρω,
ποῦ δὲν σοῦ βγάζει τὸ φαγὶ ξυνὸ κι' ἀπὸ τὴ μοῦτη
Μπριτὶς καὶ Κρέτος νὰ γενῆς, μὰ νἄσαι καὶ χαμάλης,
καὶ τότε τὸ καπέλο μου τὸ βάζω ὑπὸ μασχάλης,
καὶ φεύγω ἀλὰ Γαλλικὰ χωρὶς νὰ 'πῶ μιρεὶ
κι' ὄρσε μὲς 'στοὺς παρκόες σου καὶ κάνε τους τουρεί.

—

Ἐκεῖ ξεχάνεις, Περικλῆ, τὰ τόσα ξαφνικά σου,
τὰ πλούτη τοῦ σιὸρ Παυλῆ τὰ πέρνες γιὰ 'δικά σου,
κι' ὅταν μὲς 'στὸ Παλάτι του ἐξένοικοστε καθίζεις
σιγὰ σιγὰ μὲ τὸν καιρὸ 'στὰ πλούτη συνηθίζεις,
κι' ὅταν ξαπλώτῃς μιὰ φορὰ σ' ἐκεῖνους τοὺς σοφάδες
ὅλα σοῦ φαίνονται 'σπιτικὰ κολοκυθοκεφαλές.

—

Ἐκεῖ τὰ φαΐντσιγγ καὶ τὰ σκρὶπ ἀνύτως σπαελάνες,
κι' ἂν πλησιάσῃ, Περικλῆ, χρειαζῇ' αἰκαλία
γιὰ νὰ περάσῃ κακμάλος τσιφαλιὰν βελόντς
ἢ γιὰ ν' ἀνεῖς' εἰς πλούσιον ἢ ἄνω Βικαλεία,
ἀλλ' ὁ Παυλῆς σὲ βεβαιῶ πῶς δίχως παρακάλια
θὰ 'μπῇ μὲς 'στὸν Παράδεισο μαζὶ μὲ τὰ στιβάλια,
εἰρωντας ἀπ' ὀπίσω του κι' ἐμὲ τὸν ψωροδέρβη
καὶ τὸν πιστό του σύμβουλο κι' ἀκερτωλὸ Μποκάρο.

—

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, τὰ ντέρτια σου λνημόνει
κι' ἔλα νὰ πᾶμε 'στὴν Σταμπούλ νὰ 'δῇς καὶ τὸ *Φανάρι*,
καὶ τοῦτον τὸν σιὸρ Παυλῆ μαζί μου εἰρωνεύου
γιατὶ ἐκεῖνες μ' ἔβαψι καὶ μ' ἔστειλε μαναρι.
Μὲ τοῦτον σᾶρκ' ἀπίκτησα κι' ἡ ἄθλιες μου φύσεις,
καὶ 'στὴν πορεῖαν ἀποχῆν, καϋμένε Περικλέτο,
ὅταν θὰ τρίξῃς κινδύνων τῆς πείνας νὰ ψοφήσῃς
θὰ 'βρῇς ἀπάνω μου ζευμὶ καὶ κρέας γιὰ φιλέτο.

—

Ἐκεῖ λειπὸν καθήμενος πὰν σπηντονοικοκύρης
τὸν ἀφαλό μου 'κύτταζε σὰν ἔβαλλος Φκκίρης,
κι' ὀνειρευόμουν τῶν Οὐρὶ τὰ καλλὴ τὰ περίσσιχ
κι' ἐφώναζα μονάχος μου, ψυχή μου 'στὰ Πατήσια.
Μάτια τρελλά, ματιὰ γλυκὰ, ποῦ σταζετι σερμπέτι,
ἐλᾶτε μαγνητίσετε κι' ἐμὲ τὸν τσαναμπέτη,
μάτια τοῦ Λεμπηριζίτε σὰν δρὸ σκπριζὶν' ἔστρα,
μάτια ποὺ μὲ κυττάζετε χωρὶς νὰ σᾶς κυττάζω,
μάτια ποὺ θρυμματίζετε τοὺς πύργους καὶ τὰ κάστρα,
ἐλᾶτε νὰ ξυπνήσετε κι' ἐμένα ποὺ νυστάζω.

—

Καὶ νὰ σου μίλε, Περικλῆ, ἐμπῆκι 'στὸν ὄντα μου
σὰν ἄνθος ὁποῦ 'ξάνοιγι τὸ πρῶτο του μπουμπούκι,
κι' ἀμέσως μ' ἔνα λύγισμα ἐκαθίσε κοντά μου,
κι' ἐγὼ ρουφοῦσα 'στὸ σοῦρα τρὲ ντιστεγκὲ τσιμπούκι
τὴν ἔλεγα μουχλεμπί, καϊμακι καὶ μπουγάτσα,
καὶ κάπου κάπου ντροπαλὰ τῆς χαϊδευα τὰ μπράτσα.

—

Ἄχ! καὶ νὰ σ' εἶχα τότ' ἐκεῖ, πτωχέ μου φουκαρᾶ,
νὰ καταλάβῃς τί θἀ 'πῇ γυναῖκα μιὰ φορά
καὶ τοῦτα τὰ ξεράδια σου ἀπάνω της ν' ἀπλώσῃς...
ἀλλ' ὅμως βλέπω, Περικλῆ, τὰ μάτια νὰ γουρλώνῃς...
ὡσὰν καὶ σένα μπουνταλᾶ 'στὸν κόσμο δὲν μαστιχῶ,
ποτέ μου ἐὰν ἀπίστεψα κι' αὐτὸ πῶς θὰ πιστέψῃς...
ἀγέρας ἦταν μοναχᾶ, βρὲ μπεῦφο, ἡ Νιράϊδα...
Οὐρὶ κανένα εὐκαιλα δὲν κάνει ἀτσεκίδες...

—

Κι' εἶπα κουρφὰ τοῦ θωρεῦ μεταξὺ φωνῆς ἐντόνου :
«Οὐρὶ δὲν θέλω τοῦ λειποῦ, κὺρ θωρεῦ, νὰ 'ζῶ,
κι' ἂν μὲ ζητήσῃ ἐξαφνὰ καμμιὰ σκιὰ προγόνου
εἰπὲ της πῶς δὲν ὄρεχται καὶ πῶς δὲν εἶμ' ἐδῶ».
Γιὰ συγκινήσεις, Περικλῆ, δὲν μεῦμενε κκιφές,
κι' ὅσοι προγόνων ἤρχοντο τραβῶντας τὰ μαλλιὰ των,
ἀλλ' ὅπως τοὺς ξεκούμπιζε μὲ τρόπ' ἡ θωρεῦς
καὶ μ' ἄφηνε τῆς κκρτσις των κι' ἐπήγαιναν καλιὰ των.

—

Ἡ γῆ κι' ὁ πόντος ἐλκμπε καὶ κατεμοχεβοῦσι
καὶ τὰ πουλιὰ μ' ἐχαλίζαν παράπονα στωμύλα,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μπεζίς καὶ περιβόλι
κι' ἤμαγνα νάβρω τὰ χαμὰ τῶν Ἑσπερίων μῆλα.
κι' ἐγκαμουρεμόμουν κι' ἔχτικα μές 'στ' ὄντρα καὶ τὰ κόσκινα
καὶ κάποτε φορᾶς πλατὺς ῥουχαλίζα 'στ' ἀποστκια
κι' ἰρωτευμένος κκιζὸς 'στὴ βάρκα του 'πηδοῦσα
καὶ τοὺς καϋμοὺς κρυφοῦ σεβντᾶ μὲ πόνο κελαϊδοῦσα,
κι' ἐγὼ ξυπνῶντας 'φώναζα τὸν κκιζὴ κοντά μου
καὶ τοὔλεγα «τραγούδησε καὶ λίγο τὸν πεθντά μου,
ἤγουν πῶς ἔχασα κι' ἐγὼ 'στὰ φόντα πεντακόσιες,
ψάλε τοῦ Χάμπρο τῆς δουλειᾶς καὶ συμφορᾶς μας τόσες.

ψαλε τῆς φτωχιᾶς, κακιξῆ, τὸ φλογερὸ κεφάλι.
ψαλε πῶς ἔχουν τραῖς δεκαμιᾶς ἡ μετοχιὰς τοῦ Σγουτα,
καὶ θἄνκει καλεσαίζικες ἐκεῖνος ποὺ θὰ μείνῃ
μ' ἕνα παπούτσι μονοχὰ κεθῶς ἡ Στακτοπούτκα.

—

Κι' ὅταν ἡ μαύρη τῆς νυκτὸς ἁπλώνετο πορφύρα
ἐδῶ κι' ἐκεῖ κελαρυστιαῖς πετιόσαν ἀπ' ἀναφῆ,
κι' ἐγὼ κεμπέσικες ἔστειλα 'στὸν δυστυχῆ Σωτῆρα
νὰ τῆς περάσῃ, Περικλῆ, 'στὸν κόσμο γιὰ φανέρια.
Κι' ἐκυνηγόσα πέρδικας νωρίτσαις, σαυσουράδες,
κι' ἔρριχνα δίχτυα 'στὸ γυαλὸ μαζὶ μὲ τοὺς ψαράδες,
καὶ μέσ 'στῶν γλαρῶν τῆς σπηλιᾶς σὰν Ρεθυνῶν ἐμόνεζα,
κι' ἐβάρευκν λαχταριστὲς γαρίδες τὰ πλεμμάτια μας,
καὶ τῆς γαρίδες δίχνοντας πρὸς τοὺς ψαράδες 'φώναζα :
«ἔτσι κι' ὁ Λόρδος ἔκανε γιὰ τὸν πυρὰ τὰ ματια μας».

—

Τί χολιὰ Περσικὰ καὶ κιλίμια!...
δὲν εἰξεύρεις γι' αὐτὰ τί νὰ 'πῇς,
κι' ἐγυρνοῦσα στενὰ καλντερίμια
σὰν Ρωμηὸς καλντερὶμ-τσελεπῆς.

—

Ἐπατοῦσα σὲ σκύλων κορμιὰ,
μὰ φωνὴ δὲν ἐβγαζεν κεμμιὰ...
τοὺς κλωτσοῦν, τοὺς πατοῦν, τοὺς πλακώνουν,
κι' οὔτε κἂν τὸ κεφάλι σηκώνουν.

—

Μὲ τόσο των φλέγμα σὲ σκοτώνουν,
μήτε κἂν τὴν οὐρά των σαλεύουν,
δὲν λυσσοῦν σὰν κι' ἐδῶ, δὲν δαγκάνουν,
μεταξύ των μονάχα πιλειοῦν.

—

Τότε λύσσα, κακό, δαγκωσιά,
καὶ πολὺς τῶν ὀδόντων τριγμός,
τότε πλέον χαλοῦν τὸν ντουνιά,
τότε θρῆνος, Ρεμὰ καὶ λυγμός.

—

Ὅπου δρόμος, σοκάκι, γαφόρι,
μυρμηγκιὰ κυπροσκύλων παντοίων,
κι' ὅλα θέλουν νὰ τἄβρουν χαζίρι,
λὲς καὶ νἆναι Ρωμηοὶ τῶν Χαυτείων.

—

Τί σκυλιά, Περικλῆτο, κι' ἐκεῖνα!...
ἂν τοὺς δώσῃς νὰ φᾶνε θὰ φᾶν,
εἰδ' ἀλλιῶς τὰ κατρέφ' ἀπὸ πάνω
μέσ 'στὴ μέση τοῦ δρόμου ψηφᾶν.

—

Κι' ἂν σὰν μπόγιας ἁπανω των πέσῃς
μὲ ραχατι τὰ ματια θὰ κλείσουν,
κι' ἂν λευκάνικα 'πίσω των ἔσῃς
μήτε κἂν θὰ σκεφθοῦν νὰ τὰ λύσουν.

—

Τίποτοι σκύλοι μεγὰλες ράτσες μεγάλης
κι' ἂν ὀκαδὲς τὸ νέρτι τοὺς βγάλῃς,
δὲν ξυπνοῦν γιὰ νὰ πᾶν παραπίρα
καὶ νὰ παρουν ὀλίγον ἀέρα.

—

Σὰν τὰ 'ξῆς 'στὸ Τσαρσὶ ξεπλωμένα
νὰ μὴ βγάζουν καθόλου μιλιὰ,
τότε πλέον καὶ σὺ σὰν κι' ἐμένα
θ' ἀμφιβάλῃς ἂν εἶναι σκυλιά.

—

Κι' ἐγὼ τοὺς σκύλους βλέποντας ψυχὴ νὰ μὴν πειράζουν
κι' μόνοι των τὲς σάρκες των ἀγρίως νὰ σπαράζουν,
κι' βλέποντες πῶς ἤθελαν χαζίρικο κεμπάπι
κι' κερτεροῦσαν ἕτοιμη νὰ 'βροῦν τὴν κοραδάνε των,
βιδκίως εἶπα μέσα μου Ἑλλήνων θάνει πάππιοι
κι' θὰ μετεμψυχώθησαν εἰς μούργους μετὰ θάνατον.

—

Καὶ μιὰν ἡμέρα, Περικλῆ, μ' ἐπῆγαν ἄρον ἄρον
'στὴν ἔκθεσιν ἐκείνη Πρίγκηπο, τὴν νῆσον τῶν Μακάρων,
κι' ἐκεῖ Νεράϊδες τοῦ γιαλοῦ καὶ ζωντυχήρικες εἶδα
καὶ μεῦπκαν γιὰ τὸν Κερκυρὶὸ καμπόσοι παπτρικεῖ
πῶς ἕνα βρικόν ἔχατερο ποιλεῖς φωτικὴς ἐνῆδα,
μὰ 'πῆρε ρόκο ἔξκφνε τὸ μαῦρο του βρκκί,
κι' ὀλίγου δεῖν ὁ τζέντλεμεν, ὁ τόπεν φλογερός,
νὰ γίνῃ πκρκκλωμα 'στὲς φλόγες τοῦ πυρός,
ἐξῆλθεν ὅμως ἀβλαβὴς καὶ σῴος ἐξ ἐκείνου
καθὼς κι' οἱ παῖδες οἱ ἱπτὰ τῆς παλκιᾶς καμίνου.

—

Εἰς τέλεση καὶ κρησφύγετα τῆς μακαρίας νήσου,
ποῦ τὴν θκρεῖς, βρὶ Περικλῆ, κομμάτι Πκρκδείσου,
λέγουν πῶς πλέκντ' ἐρωτες ὀλίγον γκρκλέα
κι' ὁ Κερκυρὶὸς χεροπηδᾷ κι' ὁ Κερκυρὶὸς τὸ λέει.

—

Ἂν ὅμως δὲν τὸν ἔκαψε ἡ πυρκαγιὰ ἐκείνη
μὰ καρδουνε τὸν θρῆτε τῶν φρύτων τὸ γιεγκίνι,
κι' ἴπαφε τὰ πεγκάματκ καὶ τὰ λισιβερίτκ,
κοντολογῆς 'μουρλοὺζεφε καὶ πάει 'στὰ Παρίσια.

—

Μὲ πόνον τὸ κρησφύγετον τῆς Καλυψοῦς ἀφῆκα,
ὅπου τὸ ψκλλεν ἐρωτες χειμῶνκ καλοκαίρι...
τὸν Εὐγενίδη μονυχὰ 'στὴν Πρίγκηπο δὲν βρῆκα
γιὰ νὰ τοῦ δώσω διπλαρικὴς μὲ τὸ απαθὶ ποὺ ξέρει
κι' ἀπάνω μοῦ σὰν τοῦ τὸ 'πῶ ἀρρὸς ὀργῆς σκεπᾶ...
μὰ 'στ' ἄλλο φύλλο, Περικλῆ, θὰ μάθῃς τὰ λοιπά.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν τὰς κάνει — πῶς 'στὰ ἐπιτρί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν κιάνου — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεῖς:
μὲ ξενοδοχεῖα Ζεύη, — ὁμὸ 'στὰ λάδι τρεῖς 'στὰ ξύδι.

μὲ Χαμεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' ἀκαδημή,
καὶ μιὰ χρυσὴ δίχως ἄνθρα, — πούτανε ἄλλοτε μαρή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προμαχείου κουτουρὲς πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ῥωμηὸς τὴν ἐδδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ τὰ βγαίνῃ,
κι' ὅσα ἔχω εἰπωμένα — κι' ὅποια μοῦ κατεβαίνει,
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμεν — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στοὺς Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι**
Κι' ὅσα φύλλα ἂν κρατῇς — ἔγνεις συνδρομητής.
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάγ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' αὐδείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σόρα καὶ τὴ μόρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐδδόμη τοῦ μηνὸς Αὐγούστου.
καιρὸς μεζέρισε ἀνηκούστου.

Τριάντα πέντε καὶ τετρακόσα.
τοῦ τυξεπδμότη λιμάρ' ἡ γλῶσσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Περὶ Πριγκήπου σ' ἔλεγα 'στὸ περασμένο φύλλο,
ἀλλὰ σκεφθεὶς πῶς ἡ ζωὴ παρίρχεται ταχεῖα
ἀρκεκλίκισα, βρὲ Περικλῆ, τὸν ἕνα κι' ἄλλο σκύλο
κι' ἐπῆγα μὲ κατάνυξι μές' 'στὰ Πετριαρχεῖα.
Κι' ἐρίλκσα τὸ εὐδκστὸ τοῦ Πετριαρχη χέρι
κι' ἔριλπσε σιγὰ σιγὰ κι' αὐτὸς τὸ κουτελό μου,
κι' ἐκάρυσα 'στ' ἀληθινὰ ἡμέρα μεσημέρι
κι' ἀνοιχτὰ τὰ δκκρυκ πῶς καὶν τὸ μκγουλί μου.

—

Τὸ κλάμμ' αὐτὸ ἐρίθιασε ὀλίγον τὴν χολκν μου
κι' εἶδκ πῶς ἐκυμπάτζαν ὑπὲρ τὴν κεφαλήν μου
τὰ ῥάσα τὰ κατάμκυρα σκιῶν καὶ φαντασμάτων
κι' ἐγὼ πκυρμένος καὶ χλωρὸς βουβκίτκκα σιμὰ των
Καὶ ἀγωνιῶντες ἄρχισε πνιγὴ νὰ μὲ φυσᾷ
καὶ Χερουβεὶμ 'φτερούγιζε χρυσοτέρος χερός,
μὲ μίτρκες δὲ πολυτίμκις καὶ μ' ἄμρικ χρυσὰ
ἐλκμπόσοτει γυρὰ μου Πετριαρχῶν σωρός.

—

Κι' ἐγὼ σὰν Ἕλλην γνήσιος, ὁποῦ νομίζω βλάκκ
ὅπερον δὲν ἀγωνίζεστκι νὰ ζῇ μὲ τὴν ἀμάκκ,
μὲ δίφκν ἁπλωσα χρυσοῦ τὰ ὀρὸ μου τὰ ξερκδρκ
ἐπάνω 'στὰ πολύτιμκ τῆς μίτρκς τῶν πετρκδίκ,
μήπως καὶ κλίνω, Περικλῆ, πίντ' ἔξη ὀπ' ἐκείνκ
πρὶν μὲ τὰ φαίντιγγ καὶ τὰ σκρίπ μᾶς ξενκλησία' ἡ πεῖνα.

—

Ἀλλὰ κατέβη μιὰ φωνὴ ἀπὸ πολὺ 'ψηλὰ :
«κκατσικκλίφτε Φασουλῆ καὶ τοῦ Τσουλῆ τσιρκκι,
ὀγρήγορκ συμμκζοῦξε τὰ ὀρὸ που τὰ κευλᾶ
κι' ἂς μὴ σὶ τρώῃ τῆς κλίφτρκς ἀγκκτρευτὸ μερκκι.
Αὐτκὶς ἡ πίτρκις ποῦ θωρεῖς ἀτερκρτερκὶς νὰ ἐκμπων
καὶ λκχταρᾷς 'στὸν κορρὸ σου καὶ 'στὸ πουγγί σου νἄμπων.
ἔχουν πολλὰ παρκπονκ καὶ πίκρκις νὰ σοῦ 'κοῦν
κι' ἐμπρὸς των τῶρ' ἀμίλητος τὰ γνωκτὰ σου κίλια.
κι' ἂν μὲς 'στὰ μκτια καθενὸς κατκλκμπκσοῦν
μὰ ἀνκτκὸ καὶ φωτκὸ κ'υτὸ τὸ φῶς των εἶκκ.

—

»Κι' ἂν εἶχι γλῶσσα καὶ φωνὴ καὶ μιὰ μοναχὰ μίτρα
πικρὰς βλαστήμιας θἄκουγε τῆς μανάκισου ἡ μήτρα.
γιατὶ δὲν 'σ ἔβγαλε 'στὸ φῶς ἐκεῖνο τὸν καιρό,
ὁποῦ κυλοῦσι γάργαρο τἀθάνατο νερό,
καὶ μέσα 'στῆς κρυστάλλινες καὶ ὁλόφωτες πυγκῆς
ἡ πίστις κωθαρτίζετο μὲ τῆς χρυσαῖς της μίτρες,
κι' οὔτε κανεὶς λεγόμενος Σωτῆρας καὶ Γιγὲς
τῆς ἔκανε σὰν ἤθελε τοῦ μαγειριοῦ του χύτρας.

—

»Αὐτὰ ποῦ βλέπεις τέμπια καὶ τὰ χρυσᾶ φελώνια
τῶν Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ τὰ 'κέντησαν βελόνια,
μὰ 'πὶς σὲ κάθε παστρικὸ τῶν Ἀθηνῶν κηφῆνα
ὁ βοῦρκος τῆς πολιτικῆς πῶς 'λάσπωσε κι' ἐκεῖνα,
καὶ σήμερ' ἄλλο τίποτα γιὰ ὀξὺ δὲν πωθοῦν
παρ' ἀπὸ τότη λατρευριὰ πῶς νὰ ξιλασπωθοῦν».

—

Τοιαῦτα κι' ἄλλα ἡ φωτὴ συμβολικὰ προφέρει
καὶ κρύος ἵδρως τὸ σῶμα μου ἐκ τρόμου.
ὑπότων ἐν' ἄφαντο καὶ σιδερένιο χέρι
μ' ἴσυρ' ἐμπρὸς εἰς τὸ θρονὶ τοῦ παλαι Χρυσοστόμου.
Ὁποία θεϊκὴ ἔκστασις !... ἐξίστην τῶν φρενῶν
χωρὶς μ' ἀφήνει, Περικλῆ, νὰ ποτισθῶ καὶ μ' ὕπιον,
κι' ἐρώτισε κι' ἐγέμισι τοῦ νοῦ μου τὸ κενὸν
τοῦ Χρυσοστόμου ἡ φωνὴ κι' ὁ λόγος πρὸς Εὐτρόπιον.

—

Ποῦ νῦν περιδέξει καιροί ;
ποῦ πανηγύρεις καὶ χοροί
καὶ ποῦ παρεπιτάγματα ;
ποῦ νῦν ἡ φθόγγος ὁ γλυκὺς
μελισταγοὺς ῥητορικῆς
καὶ τῶν Ἀγγέλων τἄσεμνα ;

—

Ποῦ νῦν ἡ φορμιγξ ποιητοῦ
νὰ ψάλλῃ θέλων κυανῶν
καταπετούσας στῆλας ;
ποῦ νῦν κατηὸς λιθανωτοῦ
ν' ἀνίρχεται πρὸς οὐρανῶν
φιγγοδελούσας πύλας ;

—

Ποῦ νὰ ζητήσωμεν τοῦ νοῦ
καὶ τῆς ψυχῆς μας τὰς τροφάς ;
ποῦ θεῖον φῶς ἐξ οὐρανοῦ
νὰ περιβάλῃ κορυφάς ;

—

Ποῦ νῦν λαμπρὰ περιβολή ;
ποῦ δόξης στέφανοι πολλοί ;
καὶ ποῦ καὶ ποῦ καὶ ποῦ καὶ ποῦ ;...
τώρα, Χρυσόστομε μουγγί,
κατσικοκλέφτας ντιστηκί,
λόρδα καὶ φαῖντιγγ κι' Ἀλιπού».

—

Κι' ἀμέσως πέντε φάσκελα μεγάλα διευθύνας
πρὸς τὸ κλιτὺν σταλίθρον, τοὐτέστι τὸν Ἀθῆνας.
ἔβγα καὶ πάλι 'φώναξα, Ρωμαῖοι μου πατρικοί,
Σωτῆρες λαιπρόβλητοι καὶ Συνταγματικοί,
ἐσᾶς τὸν ὁποῖς σφήκατε μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα,
ὅρτε τὸ κατρουδούνιμ μας τὰ κατευθραίν' ἡ βρώμα,
ποῦ μία σκέψις εὐγενὴς σᾶς τρώγει καὶ δουλειὰ
πῶς τάχα θὰ 'μπορέσατε νὰ μὴ ὑπαρετήσετε
τὸν ἕνα κι' ἄλλον τῆς Βουλῆς ξεκαλτσωτο Τσολιὰ
καὶ ὑφρυγῆς κόβετι κλαδὶ σὰν τὸν εὐχαριστήσετε.

—

Ὅρσε ποῦ μᾶς ἐμάθατε τῆς ράντιας καὶ τὰ πάγια
κι' ἐμεῖς γιὰ φόλιαις ρίχνεμε 'στοὺς κοπροκύλους τάγια.
ὅρσε ποῦ μᾶς ἐκάματε μὲ φόντα νὰ κρεπαρωμε
κι' ἀκούμε γιὰ τραγούδια μὰς ἀγρίες φτυχτὲς βάγιους.
ὅρσε ποῦ μᾶς ἐκάματε μὲ τὸν Τσουλῆ νὰ πάρωμε
βουνὰ 'ψηλὰ καὶ χαμηλὰ καὶ ρεμματιαῖς καὶ λόγγους.

—

Ὅρσι φωστῆρες κι' Ἔσπιρι τοῦ πετρωτισμοῦ,
ποῦ μὲ σοφίαν ἀριθμῶν σᾶς ἐκυρτώθ' ἡ ραχη,
κι' ὅτο γεμίζ' ἡ κεύτρα σας μὲ γνώσεις πλουτισμοῦ
τόσο κι' ἀδειαζει πιὸ πολὺ τὸ θέλιο μας στομαχι.
Ὅρσι μὲς 'στὰ Συνταγματα τἀνάλατα καὶ σάπια,
ὁποῦ μᾶς τὰ σερβίρετε γιὰ μπάρμπ' Ἀλέξη χάπια,
ποῦ καὶ τἀβρα σας κρίατα γιὰ τύπους κομματιάζετε
καὶ πέρ' ἀπὸ τῆς μύτης σας τὴν ἄκρην δὲν κατταζίτε.

—

Ὅρσι μεγαλιπήβολοι Πομπήϊοι τοῦ Κρίμου,
ὅρσι καὶ Ναπολέοντες τῆς Κερκυλοῦς μεγάλοι,
ποῦ τὄνομα σας ἵπτεξεν ἐπὶ πτερῶν ἀνέμου
κι' ἐχάψατε μιὰ καὶ καλὴ τὴν ὀξὰ σκν στραγάλι.
Ὅρσι ποῦ πίθος ἄσπιλοι δὲν ἤμπνε κονίνας,
ὅρσι ποῦ κάθε λάθαρο μὲς 'στὰ σκουπίδια ἔξπεσε,
κι' ἔτσι μᾶς ἔξτοιπώσατε μὲ τὰς δεδηλωμένας
ὁποῦ κατήντησι 'ντροπὴ νὰ λίγῃς ὅτι 'ντρέπεσαι.

—

Κι' εἶδα τὴν στήλην. Περικλῆ, ὁποῦ τὸν Ναζωρκῖον
ἀγρίως ἱρραγγέλωσαν τὰ τέκνα τῶν Ἑβραίων,
κι' ἀμέσως ἐψιθύρισε τὸ ὁλόφωρό μου στόμα :
«ἐδῶ λοιπόν, ὁποῦ γυμνὸν ἀπὸ Πιλάτων σπείρας
ἵνὸς Σωτῆρες ἄχραντον ἱρραγγελῶδη πῶμα
ἂς φραγγελώσωμεν κι' ἐμεῖς τοὺς κρέτους τοὺς Σωτῆρας».

—

Καὶ νὰ μιὰ πόρτα μυστική, πούναι κλεισμένη πάντα,
καὶ μ' ἔκανι νὰ θυμηθῶ μεγάλαν ἀνδριάντα,
ποῦ στέκει 'στὰ προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου
καὶ τοὺς κηρῦνας εὐλογεῖ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου.
καὶ κάθι Μάρτη, Περικλῆ, ταύτιὰ του τὰ σπαράζει
ἡ φλογερὰ ῥητορικὴ μὲ τρελλο-Κώστα λύσπαν,
κι' ἔκεινος τόσα φάσκελα 'στους ῥήτορας μοιράζει,
ποῦ μονχὰ μονέλιρτα γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ἂν ἤσαν,
ὑκτὼ φορὰις τοὺς ἄνεισπᾶς ὡς τώρα θὰ 'πληρώναμε
καὶ τὸν Μπολιὶ τὸν μασκαρὰ θὰ τὸν ἐμπαγλαρώναμε.

—

'Στὸν Πατριάρχην τρεῖς φορὰις τὴν κιρκλὴν μου κλίνω
καὶ μὲ πολλοὺς μ' ἐγνώρισε Συνοδικοὺς ἐκεῖ,
καὶ κομπολόγι μοῦδωσι γιὰ νὰ μετρῶ μ' ἐκεῖνο
πόσα χρυσοῦν τῆς Μιχαλοὺς οἱ Συνταγματικοί.
Καὶ παρικάλεσα θερμῶς τὴν Ἁγιότητά των
νὰ δέσῃ καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ πατσαβουραγράφου,
κι' εἶπε μὲ δάκρυα σχιδὸν πρὸς τὸν Ἀποστελάτον,
Ἀρχιμανδρίτη εὐθενίρων τοῦ Παναγίου Τάφου :

—

« Ἀρχιμανδρίτη σεβαστὲ καὶ βέλτιστε ἀνθρώπων,
θὰ ξέρῃς πῶς 'στὸν Ἀθηνῶν τὸν ὀξαμένον τόπον,
ποῦ κάθε τρελλὸ-Κωνσταντῆς γιὰ Σύνταγμ' ἀλαλάζει,
πίφτουν τὰ βόλια σὰν βροχὴ κι' ἡ σφαῖρες σὰν χαλάζι,
κι' ἂν ὄχῃς εὐχαριστήσι νὰ ξαναλθῶ 'στὴν Πόλι
δῶσε μου ξύλο τίμιο νὰ μὴ μὲ πάγῃ βίλι.»

—

Κι' ἠσήκωσε τὴν δέησιν ἐμοῦ τοῦ ταλαιπώρου
καὶ μ' ἔκρινεν ὡς ἄξιον τοῦ πολυτίμου ξώρου·
ἐν γίνει μ' ἄρεσε πολύ, κυῦμίνει Περικλέτο,
νὰμαι μὲ γένεια μπόλικα καὶ μ' ἄφθονα μαλλιά,
κι' ἤμουν σὰν γαϊδουραγκαθο 'στῶν ραπῶν τὸ μπουκέτο
καὶ ὁός του μας 'σερβίριζαν πικντζάρια ἐκερδαλιὰ
καὶ μᾶς 'κερνοῦσαν μὶ κρασὶ γλυκύτατα καὶ μπροῦσκο
κάτι παππάδες, γίγαντες ἀληθινοὶ τρώντι,
ὁποῦ 'μποροῦσκν, Περικλῆ, μονάχα μ' ἕνα φοῦσκο
γερὸ μὲς' 'στὴ μασέλα μου νὰ μὴν ἀφήσουν ὀόντι.
ἀλλ' ὅμως δὲν ἐφαίνετο καὶ μία πιπιπαξιὰ
νὰ τῆς φωνάξω «ἔϊντε ντέ καὶ κέρνα τὰ παιδιά».

—

Κι' ἐμπρὸς καὶ 'πίσω θυμιατὰ, λιβάνια καὶ τρικίρια
καὶ μάτε καὶ μούτ φελώματα σὶ Δεσποτάδων χέρια,
καὶ πατερίτσαις ἀκριβαῖς καὶ τόσα δεκανίκια
καὶ ζερζὶκ κι' ἀριστερὰ φαρδιὰ πλατειὰ μανίκια,
καὶ μαλλιὰ κι' ὁ Φασουλῆς, ποῦ κάνει χωριατάδες :
«καλὰ τὰ φαρδομάνικα μὰ γιὰ τοὺς Δεσποτάδες».

—

Καὶ πὰρ' ὀλίγον ἔλειφε κι' ὁ Φασουλῆς ὁ τλήμων
Χατζῆς νὰ γίνῃ κι' ἀσκητὴς τῶν Ἱεροσολύμων
καὶ νέχῃ μέ τὰ Σιρκρεῖα ἀτέλειωτη κουβέντα
καὶ νὰ ξεχάσῃ τῶν Ρωμηῶν τὰ σκριπαραλιμέντα.

—

Κάθι στιγμὴ 'μπακιρόβγαιναν μὲς 'στὸν ὀντὰ μου ὁράκοι
καὶ κάπου κάπου μοῦφερναν καὶ μιὰ καλὴ κομπόστα.
μὰ 'πῆγα καὶ 'στὰ Θεραπιὰ, διπλωμάτων κονάκι,
κι' εἶδα τοὺς διπλωμάτας μας μετὰ τοῦ Ζαλακώστα.
Καλῶς σᾶς ηὗρα, βρέ παιδιά, πῶς τἀκαλοπερνᾶτε ;
εἰπῖτε σᾶς πικρακολῶ κι' ἐμοῦ τοῦ 'Οδοιπόρου
ἐσεῖς ἐδῶ σὰν τί λογῆς ἄερα κοπανᾶτε ;
κι' ἐκεῖνοι μοῦ ἀπήντησαν «ἀέρα τοῦ Βοσπόρου».

—

Χαίρω πολύ, μωρὲ παιδιά, ποῦ 'βρίσκονται 'στὴν Πόλι
καὶ διπλωμάτοι τῶν Ρωμηῶν ἀπ' ὅλους πιὸ μεριδάτοι,
καὶ μὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ καὶ μὰ τὴν Παναγία
τίποτες ἄερας ὠφελεῖ πολὺ καὶ 'στὴν ὑγεία.

—

Τί ὀκεβολάκια !... μ' ἔκαμε τὸ πνεῦμα των κι' ἀπόρησα
κι' ἰχάρηκα, βρέ Περικλῆ, πολὺ ποῦ τους ἐγνώρισα,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖνοι 'χάρηκαν ποῦ μ' εἶδαν ἐκεῖ πέρα
κι' ἐγλυκοκυδεντρίασκμε πολλὰ γιὰ τὸ Ρωμαίικο,
καὶ φρέσκο 'κοπανίσαμε καὶ ὁηὸ λογῶν ἄερα,
αὐτοὶ τὸν Βοσπορίτικο κι' ἐγὼ τὸν 'Αθηναίικο.

—

'Εκεῖ νὰ 'ὄῆς εὐγένεια μὶ τὸ μονάκι 'στὸ μέτι,
ἐκεῖ τὰ πάντα, Περικλῆ, μυστήρια καὶ χρῆσι,
κι' ἐκεῖ γιὰ κάποιον νεοπάντρο μοῦ εἶπαν ὀιπλωμάτη
πὼς τἄψησε κρυφὰ κρυφὰ μὶ μιὰ μικρούλα νύφη,
καὶ 'στὴν 'Αθήνα μὴν καὶ ὁηὸ τὸ φύστμά του 'πῆρε,
μὰ 'τραβηξε τὰ πανδεινα καὶ τοῦτος ὁ ἰρίφης
γιατὶ μαζὶ του 'φρύαξαν τῶν συγγενῶν αἱ σπίθρες
καὶ πρῶτος ὁ ἐπίτροπος τῆς πελυφέρνου νύφης
κατσρας ὅ' ἐναντίον του ὁ κηδεμὼν ἐσώρευε
καὶ θέλουν σώνει καὶ καλὰ μὲ κὼλικας καὶ νόμους

νὰ τοὺ τὸ βγάλουνε ξυνὸ τὸ *Ησεῖα χόρεινε*
κι' ὁ διπλωματης ἐμπλεξε μ' αὐτοὺς τοὺς περιτρόμους,
καὶ μήτε μᾶνα μίλιτος ἀκόμη δὲν 'κατάλαβε
κι' εἰς τοῦτο φταῖς μονάχα σύ, ὦ κόμη θεσπαλαβέ.

—

Ὁ Πρίγκιπας δὲ, βρὲ Περικλῆ, ποῦ σὰν κι' αὐτὸν κανεὶς
δὲν εἶνει τόσο τζέντλεμαν καὶ τόσον εὐγενής,
τὸν Μουσταφὰ του μούστειλε, τὸν πρῶτο του Καβάση,
εἰς ὅλα τὰ περίεργα νὰ μὲ περιεργέση.

—

Καὶ μοῦλεγε ὁ Μουσταφὰς «ἐρέντη τῆς Ἀθήνας,
γιὰ κύτταξε τριγύρω σου κυρᾶδες λιγερὲς,
ἐκείνος πκιὲς λέγεται κι' ὁ παραπέρα ἐδῶνες,
καὶ τοῦτο λέγεται τζαμὶ κι' ἐκεῖνο μιναρές».
Κι' ἐγὼ τοῦ 'φώναζ' ἀρεριμ, κὺρ Μουσταφὰ Καβάκη,
καλὰ κι' ὁ Πρίσβυς μοῦλεγε πῶς θὰ σὲ πρεβιδάσῃ,
καὶ κάπου κάπου 'τρώγαμε τῆς ὥρας μπακλαβιὲς,
μπουρέκια, κατσίφ-ἐκμέκ, καὶ σκπουνὶ χαλβάδες.

—

Καὶ τί δὲν ἔκαμαν παντοῦ γιὰ 'μὲ τὸν μουσαφίρη
καὶ ὥρεαν ἐπέρασε τῆς Πόλις τὸ γιφύρι,
κι' εἶδα θεάματα τζαμιὰ κι' ἀκόμη κάτι ἄλλο,
ἀπ' ὅλα πιὸ καλλίτερο κι' ἀπ' ὅλα πιὸ μεγάλο,
μὰ δὲν 'στὸ λέγω, Περικλῆ, καὶ μήτε θὰ 'στὸ πῶ,
γιατὶ θὰ σκούξῃς : «μάννα μου, μανοῦλα μου, πῶ ! πῶ !»

—

Γιὰ νίους πόθους μυστικοὺς θ' ἀνοίξ' ἡ ὀρεξίς σου
καὶ τὰ μανίκια θὰ μασᾶς τοῦ τρύπιου σου σουρτοῦκου,
θὰ 'ὄῃς τὸν Βασιλέα μας καὶ θὰ φωνάξῃς «ξύσου,»
θὰ 'ὄῃς καὶ τὸν Δικέοχον καὶ θὰ φωνάξῃς «σκύσου.»

—

Σὶ τοῦτο τὸ θκυμπατουργὸ καὶ μαγιμμένο μέρος,
ποῦ ξανανεῖνει μιὰ στιγμὴ κι' ὁ πιὸ σακάτης γέρος,
ὅσο κι' ἂν μπαίνῃς μὲ καρδιὰ καὶ σκέψι βρωμερὴ
εὐθὺς ξελαγκρίζισκι καὶ βγαίνεις σὰν κορίτσι.
κι' ὑπόταν γαλονᾶς Ρωμηὸς σὰν μοῦγα σὲ θωρῇ
μέσα 'στ' αὐτί του σιγαλὰ θὰ ψιθυρίσῃς «πρίτσι.»

—

Ἐπί, κυρὰ μένει Περικλῆ, ἂν μείνῃς ἐπ' ὀλόγυρα
νομίζεις πῶς ἀκούεις θρῦλοι ἀγγελικῶν πτερούγων,
καὶ φλὲς σὰγγάζει ἐκ φωτὸς ἐλκιλίας ἀϊδίου
καὶ Καίσαρας φαντάζεσαι μὲ κατακρύσους θώρκας,
κι' ὑπόταν ῥήτωρ νηπτικὸς παρλάρῃ τοῦ Στεφίου
θὰ πλησιάσῃς εὐγενῶς νὰ τοῦ φωνάξῃς «εὔρηκας».

—

Κι' ὅταν κανένας ντιστεγκὶ καμαρωτὸς πεζάρῃ
μὲς 'στοὺς χορούς τοῦ Παλατιοῦ, 'στὴς Μπόρσας τὸ παζάρι,
θὰ μουντζουρώσῃς, Περικλῆ, τὴν πατρικήν του μοῦρη
κι' ἀδρανεῖνε αἰκτίμ, θὰ 'πῇς, ἀμπατζῆ Γκιεδούρη.

—

Κι' ὅταν κουβέντα δυνατὴ γιὰ γράμματα σ' ἀνοίγῃ
κανεὶς Ρωμηὸς πολύξερος καὶ πάνσοφος χαλὶς
καὶ μὲ τὴν λίμα τῆς σοφῆς καθούλας του σὶ τυγχ,
φτοῦ σου κι' ἀλλαπελράδικρυσι, σοφὲ μου, θὰ τοῦ λές.

—

Κι' ὁπόταν θέλῃ φωστὴρ βροντῶν
γιὰ τὰ παρόντα νὰ σοῦ 'μιλήσῃ,
σὺ θὰ τοῦ λέγῃς «μὲ τὸ παρτὸν
θἄλιωσ καὶ φούρκα νὰ σοῦ κολλήσῃ».

—

Κι' ὁπόταν ὁξύκαις παλιαῖς ξεθάβῃ
κανεὶς Φειδίκες, κανεὶς Ἰκτῖνος,
κι' ὅλο γιὰ τούτους κόβῃ κι' ῥάβῃ,
σὺ θὰ τοῦ λέγῃς «βουβάσου κτῆνος».

—

Κι' ἂν ἐπιμένῃ 'στὸν Παρθενῶνα
ν' ἀποκριθῶσῃ κἀὶ σὶ τὸν βλάκα,
ἐσὺ θὰ θέλῃς μὲ μιὰ κολῶνα
τὸ κανκελὸ του νὰ κανῃς πλακα.

—

Κι' ὅταν τοῦ Κυβέρνου γλάρος
ὄἰχως τσίπα καὶ ντροπὴ
ἔλθῃ μ' ὅλο του τὸ θάρρος
γιὰ τὸ μέλλον νὰ σοῦ 'πῇ.

—

Σὺ τὸ γόφο του θὰ λύσῃς
μὲ τὸ μέλλον τὸ λαμπρὸν.
καὶ τὸ στόμα του θὰ κλείσῃς
μὲ τὴν λέξι τοῦ Καμπρὸν.

—

Πόση λαμπράδα, Περικλῆ, καὶ πόσο μεγαλεῖο !...
ἀκόμη τὸ κεφάλι μου στριφογυρνᾷ σὰν σβούρα,
ἀλλὰ θὰ γράψω ὅ' αὐτὸ ξεχωριστὸ βιβλίο,
γιατὶ δὶν φθάνει τοῦ *Ρωμηοῦ* ἡ πλημπακταβοῦρα.

—

Κι' ὁπόταν τῆς φυλλάδας μου τους στίχους θὰ ἐμπαθάσῃς
θέλεις δὶν θίλεις, γκίδαρε, μαζί μου θὰ ῥεμπάσῃς,
καὶ τότε πιάσε μιρικοὺς καὶ βάλε τους 'στὸ ξύδι,
μὰ 'στ' ἄλλο φύλλο ἀλλὰ τρί τελειόνω τὸ ταξείδι.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνει — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
στὴν Νικόλεων ἀκάνα — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοικεῖ
μὲ ἐκλεκτὸν ξεῖδι. — δρόμο 'στὸ ἰάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χαιρέδες μὲ μιὰ μαύρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα ἔχουσ ἔνδρα, — πούτανε ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθου» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοντοφεὸς πολύς.

Ρωμηός

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ γιωπιὸς τὴν ἑβδομάδα — μένουν πιὰ σωρὸ τὰ βραστὰ.
κι' ὅπου ἔχω ἐξυνάδα — κι' ὅπου σοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ ζήσωμε — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅπιον Ἀθηνῶν τὸν τόπον — καὶ εἰς τὴν ἐξοχικήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλνο — λίγους νὰβρῇς κι' ὁνομάτα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα δρμος μέρη — **δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.**
Κι' ἕνα φύλλο δὲ πουλᾷς — ἔχουνε συνδρομητάς,
κι' ὅπου τὸν ἔχω μαθεμένο — θὰ τὸν στεῖλω μαῦρο γῦρο.
Πράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' τὴν εὐγένεια πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Μόνος Αὐγούστου εἰκοσιμιᾶ
παντοῦ χολέρας ἐπιδημία.

Ἑπτὰ καὶ τετρακόσα καὶ τριόντα,
κι' ὁ Φασουλῆς μαθαίνει τὰ συμβάντα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. —Τώρα ποῦ μοῦπες τί καὶ πῶς ἐπέρασες 'στὰ ξένα
ἄκουσε 'λίγο, Φασουλῆ, παρακαλῶ κι' ἐμένα.

—

Ὅλος ὁ κόσμος γιὰ τὰ σκρίπ τῶν τόπων μας 'μακαρίζε
κι' ὁ σὶρ Τρικούπης, Φασουλῆ, σὰν κύκλωπας 'κακαρίζε
κι' ἤθελε πιὼνει καὶ καλὰ νὰ φέρῃ τὴν Βουλή
ὡς ποὺ 'στὸ τέλος τάβαλι κι' αὐτὸς μὲ τὴν Αὐλή,
κι' ἔβλεπε ὅλους γύρω του Παλατιχνὴς πλεκτάνης
καὶ μηχανορραφήματα καθὼς ὁ Δεληγιάννης.

—

Κι' ἐκήρυττε, βρὲ Φασουλῆ, περορατικὸς κι' ἐγγλέζος
πῶς γιὰ νὰ τρίχῃ οὔριον καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸ σκάφος
καθὲ σωστὴ Κυβέρνησις καὶ κλέπτα τοῦ διαβόλου
πρέπει νὰ βάζῃ 'στὴν Αὐλὴ τοὺς ἰδικούς της φίλους.
Ὁ δὶ Μεγαλειότατος νὰ μὴ 'μπορῇ καθόλου
μέ 'στὸ Παλάτι νὰ κρατῇ ὄικούς του ὑπαλλήλους.

γιατὶ δὶν εἶναι δίκαιον, γιατὶ δὲν εἶναι τρόπος
ἀπὸ τὸ κέφι τῆς Αὐλῆς νὰ κρίμεται ὁ τόπος.

—

Κι' ὁ Βασιλιὰς σὰν τἄκουσε πολὺ τοῦ 'κακοφάνη
κι' ἀπ' τὸ κακὸ του τὸ πολὺ δὶν εἶξευρε τί κάνει,
κι' ἐγὼ μὲ λύρα τοῦ Δαυὶδ ἐπήδησα 'μπροστά του
κι' ἔτσι γλυκὰ 'τραγούδησα τοῦ Μεγαλειοτάτου :

—

«Βασιλιᾷ, δουλειὰ μᾶς τρέχει,
κι' ἡ χρυσῆ σου Βασιλεία
ὅπως πρέπει δὶν θὰ ἔχῃ
τὰ πολλὰ της μεγαλεῖα.

—

Ὁ Μυλόρδος ὁ πολὺς
ἀπεφάσισε νὰ βάλῃ
τὰ δυὸ πόδια τῆς Αὐλῆς
σ' ἕνα μονιχὰ στιβάλι.

—

Ἄλλος ξαφνικὸς μπελᾶς
θὰ μᾶς σώσῃ τὰ τσερβέλα . . .
Βασιληᾶ μου, μὴ γελᾷς,
καὶ δὲν εἶναι πκίζε γέλα.

—

Τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ 'συχάσῃς
κι' ὁ Μυλλόρδος θὰ γελᾷ . . .
δικαιώματα θὰ χάσῃς
καὶ προνόμια πολλά.

—

Πούρι, πούρι, πούρι, πούρι,
ἐξ' ὁ Θὼν μὲ τὸν Μπαντούρη.
ἔξω βγᾶλε καὶ τὸν Λίλη,
ὁ Μυλλόρδος δὲν τὸν θέλει.

—

Τώρα κάθε συμπολίτης
θὰ φωνάζῃ δικτόρως :
«ἐξ' ὁ ταδὲς σου σταυλίτης,
ἐξ' ὁ δεῖνα περδιτόρος

—

«Κι' ἡ κυρίαις τῆς τιμῆς
ἔχω μὲ τοὺς μαγειρὲς σου...»
τώρα 'μπαίνομι κι' ἐμεῖς
μὲς 'στὰ ἰδικιτερά σου.

—

Τοῦτο βγᾶλε, τοῦτο κράτει,
τοῦτο πέρνε, τοῦτο δῖνε,
τώρα πλέον τὸ Παλάτι
σὰν 'δικό μας κτῆμα εἶναι.

—

Τί κακὰ θὰ τὴν περνᾷς,
τὴν οὐρὰ δὲν θὰ σαλεύσῃς,
μήτε κἂν θὰ κυβερνᾷς,
μήτε κἂν θὰ βασιλεύσῃς.

—

Τῆς Αὐλῆς σου τὰ λουριὰ
ὁ Μυλλόρδος θὰ μαζέψῃ.
καὶ 'στοῦ Βάλτου τὰ χωριὰ
μ' ἕνα τσοῦι θὰ χερίψῃ.

—

Τώρα θἄρχωμαι κι' ἐγὼ
πότε πότε 'στὸν ὕντα σου
νὰ πολυψιλελογῶ
τὰ 'ψηλὰ συμφέροντά σου.»

—

Γιὰ τὸν Τρικούπη ἔπειτα τὸ φυσημα μου 'πῆρα
κι' ἔτσι 'τραγούδησα κι' αὐτὸν μὲ τοῦ στραβοῦ τὴ λύρα :

—

«Μυλλόρδε μου Τρικούπη, ποῦ εἶσαι μὶα τζόγια,
δὲν 'πίστευα ποτὲ μου ν' ἀκούσω τέτοια λόγια.
Σὺ τῆς Αὐλῆς ὁ στύλος κι' ὁ φοβερὸς Οὐλάνος,
ποῦ σοῦτρωγε τὰ μέσα Βασιλικὰ μερδικά,
πῶς ἔγινες 'στ' ἀλήθεια σωστὸς ρεπουμπλικάνος
κι' ὅλην τζόγια, τὸν μαστρο - Θεόδωρακη ;

—

»Μυλλόρδε μου Τρικούπη, καὶ δὲν μᾶς λὲς πῶς 'μπόρεσες
καὶ κόκκινε πκιφάκι στραβὰ στραβὰ μᾶς 'φόρεσες ;

Ἐσὺ δὲν εἶσαι, τζάνυμ, ποῦ μέσα 'στὸ Παλάτι
ἀλάτιζες τὸ κράτος μὲ τῆς Αὐλῆς ἅλατι,
κι' ἔσωνες κάθε λίγο μὲ πόζα τὴν ἐλιά
καὶ σοῦλεγαν οἱ ἄλλοι «ποῦ μᾶς τὴν πᾷς ;» τὴν κλάρα ;»
κι' ἅπλωνες σ' ἕναν ἥλιο μ' αὐτὸν τὸν Βασιληᾶ
τὰ παστρικά σου ροῦχα καὶ τὰ 'ψηλὰ κολλάρα ;

—

»Δὲν εἶσαι σὺ ποῦ 'σκλπιζες μὲ σέλπισμα ὀξύ
πῶς 'στὸ Παλάτι 'φοίντωτες ὡσὰν περικεφαλαία ;
δὲν εἶσαι σὺ τοῦ Βασιληᾶ τὸ χέρι τὸ δεξί,
δὲν εἶσαι σὺ ποῦ 'χάριτες 'στὸ γνιό του Μανωλάκη,
κι' ὁ Βασιληᾶς μας ἤρχετο γιὰ βίζιτα 'στὸ σπήτι σου
καὶ σὺ κατακαμάρωνες καὶ 'ψήλωνε ἡ μυτη σου.
κι' ἐβλεπες Πάσχα πάντοτε, Λαμπρὰῖς καὶ καρναβάλια,
κι' ἐνῶ τὸ γένος ἔτρωγε νερόβραστο ριζὶ
σὺ φουσκωμένος ἔλεγες εἰς τἄλλα τὰ βουλεβάρια :
«ἔρχεται καὶ 'στὸ σπήτι σας ὁ Βασιληᾶς ;... ἀμὰ' δὲ ;»

—

»Δὲν εἶσαι, τζάνυμ, ἐντροπὴ Μυλλόρδος ὁποῦ χαίρει
τόσην ὑπόληψιν παντοῦ γιὰ τὰ πολλά του φῶτα,
κι' ἀπὸ μικρὸς 'στὴν κούνια του 'καταλαβὶ καὶ ξέρει
ποτὲ βελλάδα νὰ φορῇ καὶ πότε ρεδιγκότα,
δὲν εἶσαι, τζάνυμ, ἐντροπὴ Μυλλόρδος σὰν καὶ σένα,
ποῦ πέφτουν μέ 'στὰ βρόχια του οἱ ὄκνιστοὶ σὰν μπούρα
καὶ τρόπους Ἄγγλων σεβαστοὺς ἐσπούδασ' ἕνας κι' ἕνα,
νὰ παίζῃ ρόλο σήμερα νταὴ κοκκινοσκούφη,
καὶ τέτοιαις φέσπαις Ἐκρνικαῖς τοῦ Βασιληᾶ νὰ κάνῃ
καὶ νηστικοὶ τριγύρω τὸν νὰ κλαῖν ρεπουμπλικάνοι ;

—

»Κι' ἂν ἕνας κι' ἄλλος ἐρταιξε γιὰ τοῦτο δὲν μᾶς μέλει . . .
κάθι Ρωμιὸς τὴ δόξα σας καὶ τὸ καλό σας θέλει,
κι' ἂν ἐρταιξες σὲ συγχωρεῖ, θερμὰ μπουκλικάνε,
κι' ἂν ἐρταιξες κι' ὁ Βασιληᾶς συχωρεμένος νάναι.

—

»Ποιὸς σοῦπε νὰ παραιτηθῇς, νὰ ρίξῃς τὴν ἐλιά σου,
καὶ τώρα μόνος θέρευσαι καὶ σίριες τὰ μαλλιά σου ;
Δὲν θὰ 'μπορέσῃ κανενὸς νὰ τὸ χωνέψῃ ἡ γκλαβὰ
πῶς σήμερα σκιρπᾷς καὶ σὺ μὶς 'στὸ Παλάτι λαβὰ,
ἀφοῦ μοναχὸς τάκανες γῆς Μαδιὰμ καὶ ρόϊδο
καὶ φανταρίαις, ὅπως λίν, ἐφκάνησες κορόϊδο.

—

»Ποιὸς σοῦπε νὰ παραιτηθῇς μοναχὰ γιὰ καπρίτσο
καὶ τὸν Σωτῆρη βρήκαμε Σωτῆρα καὶ τὸν Μήτσο ;
Ποιὸς σοῦπε νὰ παραιτηθῇς μ' Ἐγγλίζικο γυιοῦτι
κι' ἀπάνω 'στῆς βαλβίδες σου μοναχὸς μὰς ἀφῆκες,
κι' ὁ Ραλλὴς μὶ ρεπουμπλικα ἐμπῆκε 'στὸ Παλάτι
καὶ σὺ Μυλλόρδος μὲ 'ψηλὸ ρεπουμπλικάνε βγῆκες ;

—

»Πῶς δὲν ἐτυμβιβάζισο μὲ τόσους μπασαράδες
ὅταν ὁ Κόντες ἔφυγε 'στὴ Λόντρα γιὰ παράδες,
μὰ τώρα μόλις ἄκουσες τὰ λόγια τὰ παχειὰ
περὶ τῆς ἀπραξίας μας, σφοριζιὲς σὰν ὄχια,
κι' ἀριστικιὸς συμβιβασμοὺς ζητᾷς καλὰ καλοῦνι,
ἄχου τοὺτέστι φανερὰ τὰ ρίζωμε κεντόνι ;

—

»Γιατὶ δὲν τόρριχνες ἴσο, Μυλλόρδικο κεφάλι,
μὰ μὶ τὰ φαϊντίγγ ἔφησες νὰ σοῦ τὸ ρίξουν ἄλλοι,
κι' ὁ Ραλλὴς μὶ τὸν Λαμπρὴ γελοῦν καὶ κακαρίσκουν
καὶ παμφηρίαν τῆς Βουλῆς βιβλίκιν ἀνειρεύουν,

Φ.—Ὅρσε γιὰ τὰ σκρὶπ καὶ σύ,
κίτρο μου καὶ καϊσί.

καὶ σὺ φυτῷς καὶ ξεφυσᾷς κι' ἀγκομαχᾷς καὶ σκένεις
καὶ τοῦ κλεινοῦ Συντάγματος τοὺς κωδικας δαγκανεις ;

—

»Ποιὸς σοῦπε νὰ πκραιτηθῇς καὶ σὺ ποῦ νόμους ξέρεις
κι' ἀντικοινοβουλευτικοὺς Σωτῆρας νὰ μᾶς φέρῃς :
Ἀκοῦτε νὰ μᾶς κυβερνοῦν μὴ Συνταγματικοὶ
καὶ ν' ἀψηφοῦν τὸ Σύνταγμα τὸ μυριζηλεμμένο ; ...
ἂν ἦταν ἄνδρες σὰν καὶ σὲ κοινοβουλευτικοὶ
βεβαίως τἀπαιτοῦσαστερο θὰ τόχαμε πκριτὸ.

—

»Ποιὸς σοῦπε νὰ παραιτηθῇς, σὶρ τζέντλεμαν ἱππότα,
καὶ τώρα νἄλθουν Ὑπουργοί, ὁποῦ δὲν ἔχουν μαθεῖ
τότε βελλάδα νὰ φοροῦν καὶ ποτὲ ρεδιγκοτα
κι' ὡς πρὸς τοὺς τρόπους τοῦ μπὸν τὸν σπουδαῖα κάνουν λάθη;

—

»Ποιὸς σοῦπε νὰ παραιτηθῇς, Μυλλόρδε, ἄρον ἄρον
καὶ τώρα τόσῃ μπύσικη μᾶς κυβερνᾷ ταβούρι,
καὶ τὸν Δραγούμη 'χάσαμε τῶν εὐκλεῶν Μεγάρων,
τὴν πρώτη διπλωματικὴ ψηλοκαπελαδούρα,
καὶ τὸν πιζάτο Κόντε μας, τὴν κρίμα τοῦ Τρικούπη,
τοῦ λίγιες πῶς τὸν ἔχουσιν οἱ Κοντηδῶν κολοῦσι ;

—

»Ποιὸς σοῦπε νὰ παραιτηθῇς, ἀγκπητέ Σωτῆρα ;
κῦμα σὶ εἶναι τρεῖς φοραῖς καὶ 'στὴν τρανή σου κόκα.
τώρα δὲν ἔχιες σὰν κι' ἐμᾶς μηδὲ 'στὸν ἥλιο μοῖρα
καὶ κλαῖς σὰν ὄμπρη γρηᾶ, ποὺ γνίθει μὲ τὴ ρόκα.

—

»Ποιὸς σοῦπε τὸ Κουβέρνο σου 'στοὺς ἄλλους νὰ χαρίσῃς;
καὶ σὺ ἀπ' ἔξω σήμερα νὰ στέκῃς νηστικός ; ...

κρίμα 'στὴν ἐξυπνάδα σου, καὶ νὰ μὲ συγχωρήσῃς
ἂν 'πῶ πῶς εἶσαι ζόρτσιος κοινοβουλευτικός.

—

»Καϋμένε Λόρδε, σὲ πκριτῶ
κι' ἰδὲ τῶν λόγων αὐτῶν τὸ βάθος ...
κφῦμένε Λόρδε, σὶ χαιρετῶ
καὶ σὶ λυπεῦμαι γιὰ τέτοιο λάθος.

—

»Καϋμένε Λόρδε, τὸ ἐ ρ' ἐ μ έ,
καλῶς τὸ γρᾶφει κι' ὁ Μυλωνᾶς,
θὰ σκούζω πάντα φιῦ κι' οὐρμὲ
ὅταν τοὺς τύπους μᾶς κοπανᾷς.»

—

Ἔτσι τοῦ Λόρδου 'μίλησα
καὶ τὸν ἐγλυκοφίλησα,
κι' ἐπῆρα μανι μανι
κατὰ τοῦ Δελιγιάννη.

—

«Θοδωράκη, σήκω πιάσε τὸν Σωτῆρ' ἁλαμπρατσέτα
καὶ γι' αὐτοὺς τοὺς σκριπαδόρους στρώσετε κι' ἐδῶ πιτσέτα.
Μή, τῶν τυπικῶν ὑφυφόροι, μή, Σωτῆρες τοῦ λαοῦ,
ἐν ὀνόματι τῶν νόμων καὶ ὅτι ὅτομα Θεοῦ,
μὴν ἀφήσετε ποτὲ σας κι' ἄλλο κόμμα νὰ γενῇ
μὲ τὰ χρώματα τοῦ Ράλλη καὶ τοῦ γέρο-Δεληγιάννη.

—

»Ἂν καὶ σεῖς ἐὲν τρῶτε βρεύδιες καὶ δὲν ξύνετε κοιλιαῖς
μὴν ἀφήσετε νὰ κάμουν τὰ σκριπόμουτρα δουλειαῖς,
κι' ἂν τὸ Σύνταγμα τωόντι καὶ τὸ κράτος ἀγαπᾶτε
τὸ παράνομον Κουβέρνο κατακέφαλα κτυπᾶτε.

—

»Δύο κόμματα τό κράτος πρέπει νάχη σαστικά,
λαικοβόλητα, σπουδαία καί κοινοβουλευτικά,
τόνα νάνει τοῦ Τρικούπη, τέλλε δέ τοῦ Θεόδωρ',
καί τοῦτα μας τρίτο κόμμα παραλύ νά μή σακτίζῃ,
κι' οὐδ' αὐτός ὁ Θρόνος τάλεν ὅμως θίλῃ νά 'μπορῇ
ὅπουν κύρη ὅπως ὅπως κομματαρχῃ νά βαπτίζῃ.

—

»Τούς τρίτους μήν ἀφήσετε 'στά πούδα νά μας λιώσουν
κι' ἀντικοινοβουλευτικῶς νά μας ἀποτελειώσουν.
Θάνει μεγάλη προσβολή κανένας νά ψηφίσῃ
ἀντιπολιτευτικῶς μέσα 'στούς πέντε δρόμους,
ἀνῶ τιμήν θά τό θαρρῇ τά κῶλα του ν' ἀφήσῃ
συμφώνως μέ τό Σύνταγμα καί τούς καιμένους νόμους.

—

»Κατακαῆναι Θέδωρη καί τοῦ Μωχῇ ξερτῆρι,
ποῦ κακιά πρό καιροῦ καί τό κρατεῖ μέ τό Πηλάτι,
σγκαλάνε τόν Λόρδο μας καί πάνου χέρι χέρι
καί πάρετε στρατί στρατί, στρατί τό μονοπάτι,
κι' εἰ δρό γιά τοῦ Συντάγματος τῆς συμφοραῖς φωνάζετε
καί μύδρους πρός τ' Ἀνάκτορα καί αἱρωνούς πυκάζετε.

—

»Μήν ἀνατρέφετε τῶν σκρίπ τό κόμμα νά σᾶς παίξῃ
καί πάλ' ἡμέρα 'γρήγορα γιά σᾶς τους δρό θά φτίξῃ.
Ἐπού θά ξαναγίνετε τοῦ Παλαιτοῦ κοπέλια
καί τότε γιά τούς μύδρους σας θά σπαζετε 'στά γέλια.

—

»Καί θ' ἀποδιξετε σ' ἡμᾶς τούς ταπεινούς σας δούλους
πῶς ἡ μεγαλεία σας βρονταῖς ἐβγῆκαν ὅλαις κούρσαις,
κι' εἰς ὅπους λέμε σήμερα τοῦ Στέμματος Συμβούλους
ἀμέσως θά πετάξετε τῆς κόκκινάς σας παπούτσαις,
κι' ἐκεῖνοι ὅπως κι' ἄλλοτε θά τῆς φορεῖν στραβά
κι' ἄλλον ρεπουμπλικάνικο θ' ἀκούσωμε γαβά,
κι' ἔτσι θά πάῃ λέοντας ὡς ποῦ κι' ὁ Φασουλῆς
νά 'βγῇ μαζί μού κώκκινος 'στό πῖσμα τῆς Λύλης.»

—

Ἔτσι καί τούτου μίλησε
καί δῶρ φορᾶς τόν 'φίλησε,
κι' ἐτράβηξε 'στού Λεμονῆ
καί τούπε μέ βαριᾶ φωνή :

—

»Κύρ Σωτήρη, πεζοχες μούρη σάν τοῦ κίτρου τό ξυνό,
μέ μετανοιαις 'μπρός καί 'πίσω ταπεινά αἱ προσκυνῶ.
Μή σέ καθε τρύπα χώνῃς τήν οὐρά σάν ποντικάκι,
Ὑπουργόν Δικαιοσύνης τόν 'οικό σου μή ζητῇς,
τόν Χατζόπουλο σύ θέλεις κι' ὁ Δημήτρης τόν Ρικάκη,
κι' ἐπιμένεις γιά νά εἰξῇς πῶς τόν λόγο σου κρατεῖς.

—

»Κι' ὁ Γιώργιος ὁ πρῶτος, Βασιλεύς καί σοῦ κι' ἡμῶν,
ποῦ μοῦ φαίνεται 'στήν κρίσι σάν ἀρχαῖος Σόλωμων,
ἐπειδή μεγάλαις φούρμις εἶχε πάλι γιά τεξείδι
'στοῦ πολλοῦ θυμοῦ τήν βρασι σᾶς ἔπότισε μέ ξύδι,
καί σᾶς εἶπε πῶς μιά μόνη ἀπομένει θεραπεία
οὔτ' αὐτός κι' ἐκεῖνος νάναι Ὑπουργός πρός τό παρόν,
κι' ἔτσι τέλος γλέπ σ' ὅλα μιά μεγάλ' ἰσορροπία
κι' ἔμεινε ὁ κύρ Σκρίντζης ὁ τά πάντ' ἀκαπλήρωτ.

—

»Κύρ Σωτήρη, γιά καλό σου ὅρμησε τα τα καπρίτσια,
μή μαλλιώνετε κι' οἱ δρό σας σάν τρελλά τσελιγκά κορίτσια.
Συγκατανεύσ' ἐκεῖ τίλιου, κύρ Σωτήρη παρακάτου,
Χάμπρο, φαίντιγγ, σκριπτσαλτσῆρι, πρώτα θέλ τοῦ Συρεϊτη,
ὁ Ρικάκης ὁ καυχάτος πρός χαρόν τοῦ Βενιζέλ
τήν σορά Διτεκτσούνη μές 'στή σκούρα τόν νά κρίνῃ,
καί νά καρφ κάθε μπίστιρα, κάθε λιγτσαρχ Τσελίκ
τό πιπέρι καί τ' ὀλάτι μέ τή μάσα του νά τρίνῃ.
Κίνοι ἀρίκια νάναι χάρα μιά τέτοια κέρη Θέμις,
ποῦ κύτταξε τήν ζυγαριά της κι' ὅλος παγκόσμιοι καί τρέμις.

—

»Ρίξετε κι' οἱ δρό σας λάδι 'στήν ἀρρίζοντα θυμόν
καί 'στους χρόνους μας ἂν ἔζη ὁ πρεσβύτης Σόλωνας,
δέν θά 'βρίσκετο κανένας ποῦ νά μήν παραπορῆσῃ
μέ τήν γνώσι τοῦ προφήτου καί τόν νοῦ τόν περισσό ...
ἤθελε τήν Θεμιδα μας οἱ δρό μέρη νά χωρίσῃ
καί νά δώσῃ καί 'στόν Ράλλη καί σί τέν' ἀπό μισό.

—

»Κύρ Σωτήρη, κύρ Σωτήρη, μήν ἀτλώνῃ τραχανᾶ ...
κλέφτικε 'μπῆκεν 'στό μαντρί μας, κλέφτικε 'βγῆκαν 'στά
ὁ χρυσοῦς τοῦ Λαφαζάνη 'ξενάγημα καιρός [βουνά,
ὅπως πρώτα δεξαμενίνες, ὅπως πρώτα λαμπερός,
ἡ δέ Δόξα τῆς Ἑλλάδος τριγυρίζοντας μονάχη
'στά 'γκλά τά κορμοβούνια καί οἱ καθε βουνοράχη
μελετᾷ ὑψητῶν λαμίρια καί γελώντας τά θωρεῖ
καί Τσουλιάδων γυαταγάνια εἰς τή μέση της φορεῖ.

—

»Ἄνοιξε τό δρό σου μάτι καί δέν εἶναι χωρατά
τό στοιχεῖο τοῦ Λαφαζάνη κατσάκωνο σοῦ ποτῆ.
Πρόσεξε νά μή σέ πιάσουν καί σέ πάνε 'στό βιτριό
καί τό δάνειο τοῦ Χάμπρο σοῦ τι βγάλουνε ξυνό,
καί τή μέση σου τήν ζώσουν μέ κουμπούρια καί σιλάχι
καί μέ τόσα κακορίτσια σοῦ χλάσουν τό στομάχι.

—

»Κύττα γύρω, κύρ Σωτήρη, τῶν Τσολιάδων τά μπουλούκια,
κύττακε πῶς 'βγῆκαν πάλι σοῦ ξαθόντρου τά κουλούκια.
Πρόσεξε μή σέ τσακώσῃ Ἀκριζάνικος τυφέκι
καί τά λύτρα σοῦ γυρίζῃ νά πληρώσῃς μέ χρυσάφι,
πρόσεξε καλά σοῦ λίγω, κύρ Σωτήρη σεβαστέ,
ἐπειδή μέ σκρίπ καί φαίντιγγ δέν πληρώνονται λρετκί.

—

Τέτοια τούπε μέ τρομάρα καί μοῦ 'φύναξε πῶ ! πῶ ! ...
μά καρτέρι τέλλε φύλλο τέλλη νέα νά σοῦ 'πῶ

—

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Διήγημα σπουδαῖον καὶ ὑπ Ζακυνθινόν
καὶ πλήρες χαρακτήρων καὶ τύπων ζωντανῶν,
ὑ Μ α ρ γ α ρ ί τ α Σ τ ί φ κ, στολίζει τὴν Ἑστίαν
καὶ τὸ ἁρπάζουν ὅλοι μὲ τόσην ἁπληστίαν.
Ἔργον τοῦ Σπυσπούλου, καλαμιοῦ σθεναροῦ,
ποῦ τίποτε δέν γρικοῦ ποτέ 'στά κουτουρού.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίντης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου κοντοῦτος πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννεντῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμιὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ	γιὰ νὰ εἶναι ὅμως μέρη	— **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι**
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξυπνάδα	— κι' ἄπαντα μιὰ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν τραγῇς	— ἕχτιες συνδρομητής,
Συνδρομητὰς δὲ ἀρχίσαμε	— γιατὶ ἐκεῖνα δὲν ἔχομε.	κι' ἄπαρις τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶς μαῦρο φίλι.
καὶ 'σταῖς Ἀθηνῶν τὸν νιάτο	— καὶ εἰς τὴν ἀλλάδαν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ἀλόκληρο πρὸς ἑφτά.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ἔξω νὰ ζῇς κι' ἀσπανᾶν.	Γιὰ τὸ πάρα καὶ τὸ μάρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **δικά φράγκα εἶναι μόνο.**		

Εἴκοσι κι' ὀκτὼ Αὐγούστου,
ἤλθε κι' ὁ καιρὸς τοῦ μούστου.

Τετρακόσα τριάντα κι' ὀκτὼ
καὶ τὸ φράγκο εἰς ὕψος φρικτό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Ἔτσι ποῦ λές, βρέ Φασουλῆ, πολὺ καλὰ 'περνούσαμε
κι' ὅλο γιὰ τοῦ Συντάγματος τὸ κράτος 'σαμπουνούσαμε.
Καὶ 'στὴς Κορίνθου τὸν 'Ισθμὸ ἐπήγαμε μιὰ 'μέρα
κι' ὅλο σκιαῖς διόρκτακις 'πετούσαν ἐκεῖ πέρα,
Περίανδροι καὶ Καίσαρες καὶ θηριώδεις Νέρωνες,
τοὺ μόνο νὰ τους 'κύτταζες γιὰ μιὰ στιγμὴ θὰ 'κέρωνες.

—

Κι' ἐφώναξα πρὸς τὰς σκιάς : ασκιαὶ μὴν προχωρεῖτε
καὶ τῆς Κορίνθου τὸν 'Ισθμὸ μὲ τρόμον θιωρεῖτε.
Καὶ σεῖς ἐρώσατε ποτὲ γιὰ νὰ τὸν ἐισρυζετε,
ἀλλὰ δὲν ἤτον ὁ 'Ισθμὸς γιὰ τὰ 'δικά σας μοῦτρα,
καὶ πρέπει παντοχοῦ τῆς γῆς μὲ τρόμπα νὰ κηρύζετε
τοὺς τὰ γηαλιὰ πᾶς ἔβαλε ἡ τῶν 'Ελλήνων κοῦτρα.

—

»Κι' ἂν θέλετε πρὸ παντρικὰ τὰ πράγματα νὰ 'σώσῃ
ἐγὼ γιὰ τὴν διώρυξιν κατάκαρδα λυποῦμαι,

κι' αὐτὰ ποῦ 'στὰς ἡμέρας μας ἐτέλειωσ' ἕνας Χιώτης
μαζί μ' αὐτὸν τὸν Βλάγκαλη, μαζί μ' αὐτὸν τὸν Μάτσα,
ἐγὼ σὰν γνήσιος Ρωμηὸς καὶ πόρες πατριώτης
νομίζω γιὰ τὴ δόξα μας πῶς εἶναι μία μπάτσα.

—

»Θὰ μ' ἐρωτήσετε γιατί μοῦ φαίνεται σὰν χλεύη :
ἄκου λοιπόν, Περίανδρε, προγονικὸ βουβάλι...
ὅπορος Ρωμηὸς ἀργάζεται κι' ἀληθινὰ δουλεύει
τὴν δόξαν τὴν 'Ελληνικὴν 'στὰ καίρια προσβάλλει.
Λὶ' ἂν τωρ' ἀνείγεται μ' ἐμᾶς ἡ θαλασσὶα δίοδος
εἰς τοὺς ἐργάτας ἔπαινος κανένας δὲν πρεπήνει,
κι' ἂν ὄντιδος τὴν ταμπελὶα τὴν λέγῃ κι' ὁ 'Ησίοδος
ἐγὼ νομίζω τὴν δουλειὰ τὸ πρῶτο ρεζιλίκι.

—

»Εἰς τὸ βαρύ μας 'ξέπλωμα καὶ 'στὸ πολὺ μοχάτ
δρείλομεν πραγματικῶς τὴν δόξαν τὴν ἀγηρω,

καὶ φθάν' ἡ καλοπέρασις ἀπὸ μακρὰν τρεχάτη
καὶ τόσα θωμάσματα μυρίζουμε τριγύρω.
Ξέμεθα ράτσ' ἀρχοντικὰ καὶ μοσχαναθρεμμένη,
μήτε φαινόμεθα ποτὲ σὰν κ' ἄλλους παλιανθρώπους,
παντα τὸ κοπροσκύλημα ὡς σύμβολόν μας μένει
καὶ πέτσους μᾶς 'συνείθισε κι' Ἀνατολὴ κι' Εὐρώπη.

—

»Μὲ τὴν διάρυξιν αὐτὴν θαρρῶ σῶς 'πίσω πᾶμε,
ἁμαὶς δὲν 'γεννηθήκαμε τῆς πέτρας νὰ τρυπᾶμε.
Ἐμᾶς 'στὰ πόδια ἡ δουλειὰ δὲν πρέπει νὰ μᾶς λιώνῃ,
πρέπει ν' ἀρχίζῃ κάτι τι, μὰ δίχως νὰ τελειώνῃ,
κι' ὅταν φιλέλλην ἀπ' ἐδῶ σημαντικὸς περάσῃ
νὰ λέγῃ πῶς ἡ τεμπελιὰ πρώρισεταις νὰ ὁράσῃ.

—

»Καὶ τώρα νὰ κυττάζωμε ἡμέρα μεσημέρι
πῶς τέλειωσι καὶ μιὰ δουλειὰ εἰς τὰ 'λικά μας μέρη;
καθὼ καρδιὰ σωστοῦ Ρωμηοῦ γιὰ τὸν Ἰσθμὸ σπαράζεται
καὶ πᾶς φιλέλλην ἀληθὴς παραπολὺ πειράζεται.
Γιὰ τοῦτε δὲν ἐφείλετσι ὑπόληψις καμμία,
αὐτὸ δὲν εἶναι θρίαμβος, αὐτὰ δὲν εἶνε νίκη,
κι' αὐτῆς τῆς διορυξεως ἡ χλεύη κι' ἀτιμία
παρκτηρῶ μὲ σπαραγμὸν πῶς 'στοὺς Ρωμηοὺς ἀνήκει.

—

»Ἀκοῦτ' ἐκεῖ κατάστασις, ἀκοῦτ' ἐκεῖ ντροπὴ
ἐργατικοὺς καὶ μιὰ φορὰ ὁ κόσμος νὰ μᾶς πῇ.
κι' ἀντὶ Ρωμηοὺς τοῦ κορδωτοῦ καὶ λάτρες τῆς ἐλπίδ
νὰ μᾶς νομίζῃ τοῦ λοιποῦ ἀνθρώπους τῆς δουλειᾶς;
Ὅλους αὐτοὺς ποὺ 'λυσπαξαν Ἰσθμοὺς νὰ ὁρυζουν
καὶ μὲς 'στὸν βεῦρο τῆς δουλειᾶς τὴν δόξα μας νὰ ρίξουν,
πρέπει σὰν τοὺς Μαργώνηδες νὰ τοὺς ἐπικηρυξωμε,
ἢ νὰ τοὺς μευντζουρώσωμε, ἢ κὲν νὰ τοὺς σφυρίξωμε.»

—

Ἔτσι ποῦ λὶς ὡμίλησα πρὸς τὰς σκιὰς ἐκείνας
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐφαίνετο ἀγκαλιὰν καὶ χαίρων,
κι' ἔβγαλε λόγο ὄνακτὸ πρὸς ὅλους τοὺς κηφῆνας
κι' ἀμέσως λάσπη τύκεψαι Περίανδρος καὶ Νέρων.
Κι' ἠκούοντ' ἐλεεινόγγυλοι τοῦ Βασιλῆ οἱ λόγοι
καὶ τὴν βοήθεια τοῦ λαοῦ ἐζήτησ' ἐπιμονως.
μήπως 'μπορίσῃ μοναχὰ μ' ἐμὰς τὸ σκυλεύουν
νὰ καμῃ κάτι σεβερὸν κι' ὁ τῆς Ἑλλάδος Θρόνος.

—

Κι' ὁ κόσμος μὲ τοὺς λόγους του ἀπόρησε 'στ' ἀλήθεια
πῶς τοὺς σοφοὺς Συμβούλους του σκληρὰς νὰ τοὺς δικάσῃ,
κι' ἀφοῦ μαζί του τοῦ λαοῦ ἔπῆρε τὴν βοήθεια
εἰς τὰ δυντρὰ τοῦ Ἀξ λι-μπὲν ἐτζῆγε νὰ ξεκάσῃ.
Κι' ἐκεῖθεν μ' ἀνακούφισι μεγάλην τῆς παρδίας
εἰς τοῦ μπακιμπὲ του 'κουφὶ μαζὶ μὲ τὴν φαμιλιὰ,
καὶ λὲν πῶς μὲ τὸν Ἄναστα τῆς φίλης Σοφοδέας
θὰ κυνηγήσῃ, Φασουλῆ, λαγοὺς μὲ πετραχήλια.

—

Σ' ἕνα κράτος μεγάφορα,
ποῦ 'βαρούσε ταμπούρα,
ξεκλειδώσανε μιὰν αὐγὴ
τόσοι κήρυκες μὶ φούρια
πῶς ὁ Βασιλιὰς θὰ βγῇ
μὲ φορέματα καινούρια.

—

Βγῆκε μέσ' ἀπ' τὸ Παλάτι
ὄχου ροῦχο καὶ βρακί,
καὶ θεόγυμνος πίρκατα
πόσ' ἐδῶ καὶ πόσ' ἐκεῖ.

—

Κι' ὁ καθένας κατεργάρης
τσαμπουνοῦσι σεβαρὰ:
«γιὰ κυττάξετε τί χάρις
καὶ στολίδια μιὰ φορά.»

—

Ἕνας μόνο τὸν λυπήθη
πικραμένος κι' ἀχαμνός,
κι' εἶπε 'στῶν σαρανδῶν τὰ πλῆθη
πῶς σεργιάνιζε γυμνός.

—

Τότε γύρω του κυττοῦσι,
σκούδει τὸ κεφάλι του,
καὶ 'στὸν ἄνθρωπο φωνάζει,
πούχε 'δῆ τὰ χάλια του:

—

«Ἀπ' τὸ κρύο τουρτουρῶ,
ἄλλα μ' ἔκαμαν πολλοὶ
νὰ πιστεύω πῶς φορῶ
τὴν καλλίτερη στολή.

—

»Ψεύτικαις στολαῖς ἀνέμου
μοῦ φορέσαν οἱ τρανοί.
ἔλα βόλε μου, λαέ μου,
μιὰ πορφύρ' ἀληθινή.»

—

Κι' εἶπ' ἐκεῖνος 'στὸν σκηπτοῦχο:
«Βασιλῆ μου, σ' ἐξυμνῶ,
ἀλλὰ πῶς νὰ δώσῃ ροῦχο
ὁ γυμνὸς εἰς τὸν γυμνό;

—

«Τὴν 'δική σου φορεσιὰ
τὴν ἐρόφεσαν κι' ἐμένα,
καὶ κυττῶ μ.' ἀπελπισιὰ
ὁρὸ γυμνούς... ἐμὲ καὶ σένα.

—

Κι' ἐν' ἀγρρκκι 'γένησι βαρβάτε κι' ἡ Πριγκήπισσα
κι' ἐγὼ τριλλὲς ἀπὸ χαρὰ τὸ καϊκαλί μου 'κτύπησα,
κι' ἐπῆγε 'στὴν Δεκέλεια κι' ὁ Λεμονῆ μὲ τρόμο
μήπως τὸν πιάσῃ ὁ Τσουλῆς στοῦ Τατογλοῦ τὸ δρόμο.
κι' ἐκεῖ τὸν Πρίγκηπα μπαμπὶ τὸν 'βαπτισαν Ἀλέκο
κι' ἐγὼ στεφάνια, Φασουλῆ, δέν ἔπαυα νὰ πλέκω.

—

Νὰ μεγαλώσῃ μιὰ χαρὰ,
νὰ τὸν ἰδῶ παλληκαρὰ,
Ρωμηὸς εἰς ὅλα νὰ φανῇ,
νὰ μὴν τοῦ φυγῇ μπαλὲς,
καὶ μιὰν ἡμέρα νὰ γενῇ
Ἀλέξανδρος μεγάλος.

—

Μὲ τὸν μπαμπάκα του μαζὶ
νὰ βγαίνῃ 'στὰ σοκάκια,
κι' ὅλοι νὰ λένε σὰν χαζοὶ
πῶς εἶνε τίνα ράτσα.

—

Μὲ τρέλλα κι' ἐνθουσιασμὸ
τὰ καλλίτερά του νὰ ψάλω,
κι' ἀντὶ τὸν Γόρδιο Δεσμὸ
νὰ κόψῃ τίποτ' ἄλλο.

—

Κι' ἐγὼ μὲ μοῦρα νὰ τὸν ξεπλύνω,
σὰν μανταράκι νὰ μᾶς παχύνῃ,
νὰ παίζῃ λύρα καὶ μαντολίνο
καὶ μέσ 'στὶς πέτρας ζωὴ νὰ χύνῃ.

—

Ἐμπρὸς καὶ 'πίσω του ὁασκαλιὸς νἄχῃ,
νάναι τὰ ντύπια του ἴσια μονάχη,
κι' ὅλων τὰ στόματα νὰ τὰ σφαλίσῃ
κι' ἕναν Βυσσίραλο νὰ καβαλίσῃ.

—

Ἀλύπητα μὲ τὴν σπουδὴν τῆς γλώσσης νὰ παιδεύεται,
νὰ μαθῃ τὸ σουρούπωμα τοῦ ἥλιου καὶ τὸ σούρουπο,
καὶ νὰ παρλάρ' ἡ γλῶσσα του, μὰ δίχως νὰ μπερδεύεται,
«ποντίκι ποντικάκι μου ποντικοτρουπιακούρουπο».

—

Ὅλο δρόμος καὶ πηλαλὰ
καὶ νὰ πιάνῃ ποῦ καὶ ποῦ
σοβαρὸς τὴν Ἀλεποῦ
'στὸν Βυσσίραλο καβάλα.

—

Τέτοια κι' ἄλλα μιὲ πολλὰ,
Φασουλῆ μου μπουντσαλᾶ,
εἶπαν τοὺ χρυσοῦ Δρακοῦλη
κι' οἱ ἐλεύθεροι κι' οἱ δοῦλοι.

—

Κι' ἀδιάβαινε νεράϊδωστο κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι
κι' οὔτ' ἕνας ἔβαζε φωτιὰ σὲ τοῦτο τὸ λημέρι,
κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα: «βρέ παιδιά, τί κάθεσθε ἀκόμη;
δὲν ἐνθυμεῖσθε κι' ἄλλοτε πῶς 'κάψαμε κι' ἡ Ρώμη;
ὁ Νέρων ἔβαλε φωτιὰ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ
καὶ σεῖς λυπᾶσθε τήμερα ὀλίγα ψωροδέντρα;

—

«Μὴ' ἕνας μόνο πλάτανος δὲν θὰ καῇ καὶ λεύκα,
μὴτι θυμάρια μερικὰ, μηδὲ κομπόσα πεύκα;
ἔτσι λοιπόν; . . . σὰν Ἕλληνες κι' ἐφέτος δὲν θὰ ὁράσωμε;
χωρὶς φωτιαῖς τριακόβαρτσις καὶ τρούμπαις θὰ τελέσωμε;»

—

Καὶ μελὶς ἔτσι 'μίλησα εἰ λόγοι μου κύτοι
ἐπῆγαν ἀπ' τὸ στόμα μου μὲς 'στοῦ λαοῦ ταύτι,
καὶ φλόγες περιζώσαν τὴν φλογερὰν Ἑλλάδα,
γκρεμίνι 'στὴν Δεκέλεια, φωτιὰ 'στὴν Μανωλάδα,
κι' ἄρχισαν τὰ τριχώματα καὶ τῆς φωτιᾶς ἡ φάσαις
κι' ὁ Ρελλὲς πρῶτος ἔτρεξε μὲ τόπους πυροσβέσαις.

—

Κι' γιὰ νὰ διέξῃ φανερὰ 'στὸν Λόρδο τὸν Τρικούπη,
ποῦ γιὰ τὴν νησίτσα τοῦ μεροῦ μᾶς γίνεται κουσούπι,
ὅτι 'στὴ δίψα σόκολα 'μπορεῖ κι' αὐτὸς ν' ἀντέξῃ
χωρὶς σὰν τὸν Χαρίλαο τὴν γλῶσσα του νὰ βρέξῃ
μ' ὅλη τὴ ζέστη, Φασουλῆ, καὶ μ' ὅλη τὴν πηλαλὰ
ἕνα σωστὸ μιρόνυκτο νερὸ δὲν ἤπιε στάλα.

—

Κι' ἔτσι μὲ μόνο τὸ νερὸ, ποῦ 'νήστεψε ὁ Ρελλὲς,
ἁμέσως ἔσβυσε τὸ πῦρ τῆς λαύρας μεγάλης,
κι' ἐόρσισε πολλὴ χαρὰ τῶν Λύλικων τὰ στήθη
κι' ὁ Βασιλεὺς μὲ τὰς Ἀρχὰς ὑπεριχαριστήθη
πῶς τόσες ζῆλος φλογερὸς ἐδείχθη κι' ἐτιμήθεια
καὶ δὲν ἀφῆκαν νὰ καῇ κι' ἄλκκερ' ἡ Δεκέλεια.

—

Καὶ τῆς χελίρκες τἄκουσμα ἐφόβιζε πολλούς
κι' ἐγὼ μὲ θάρρος ἔλεγα πρὸς ὅλους τοὺς ἐείλους:
«Ἀρόβως τὸ μουστάκι σας, μωρὲ παιδιά, νὰ στρίβωτε,
γιὰ τὴ χελίρα σὰν κι σᾶς τὸ κέφι μου δὲν χάνω.
κι' ἐνίσιψ τὴν κιτλίτσα σας ἥμερα νύκτα τρίβετε
μὶ φουντιγρ ἢ μὶ φύσιτεν κατὰ τὸν Καραπάνο,
κι' ἐνόσῳ βήχει καὶ βογγᾷ ὁ Κεντρικὸς Τσιλίκας
καθόλου μὴν τρομάζετε 'στὰς ἐζωθεν φωνάς.
κι' εἰς τὸν ἐπάρατον καιρὸν κακῆς ἐπιδημίας
ἡ μόνη δίαιτα θαρρῶ πῶς εἶναι νὰ πεινᾶς».

—

Μ' ἀσβίστη κάθε βρωμερὸς μανδρότοιχος ἐβάφη
κι' ἐγὼ 'στῆς πάγκακις, Φασουλῆ, καὶ 'στὰ χρηματιστήρια
ἔφτυνες μὲς 'στὸν κόρφο σου ἂν ἔβλεπες χρυσάφι
εἶχε μεγάλο ξεπεσμὸ 'στὰ λιμοκαλαρτήρια.

—

Μόνο πρὸς εἴκοσι δραχμὰς ὅλαις τῆς λίρας ἄλλαζαν,
οἱ δὲ καθαριζόμενοι μανιωδῶς ἠλαλάζαν,
τὴν τόση φτήνεια τοῦ χρυσοῦ σὰν ἄνεμο ἔφερνόσαν,
κι' ὅποταν τὴν μαθαίναμε κι' ἐδῶ μὲς 'στὴν Ἀθήνα
ὅλοι τοὺς ἐμακαρίζαν καὶ καρδιοκλαχταρίσαν
νὰ πᾶν κι' αὐτοί, βρὲ Φασουλῆ, νὰ κάνουν καφαντίνα.

—

Ἐπιτροπαῖς 'μπαινοβγαίναν 'στὰ στήτσα μας σὰν τρῶτα
κι' ἐμπῆκαν καὶ 'στὸ σπῆτι μου κι' ἐπῆραν τὸ μαλὸ μου,
μὰ μόλις καθὶ πατρικός μοῦ 'γυρισι τὰ νιάτα
ἐμούσκεψα τὰ 'πίσω του κρυφὰ μὲ τὸ ψιλό μου.

—

Ἡ πάτρα ἡ Ρωμαίικη 'περνόδενε καὶ πάλι
κι' ὅλο ταξείδια μελετᾷ κι' ὁ Κόρπας μὲ τὸν Ρελλὴ,
κι' ἀκόνισαν καλὰ καλὰ τὰ κοπτερὰ μαχαίρια των,
καὶ πᾶν νὰ πιάσουν τὸν Τσουλῆ μονάχοι μὲ τὰ χέρια των,
καὶ μὲ τὴν κάρα τοῦ λησταῦ ὀπίσω ν' ἀριδρομοῦν
πρὸς ἡσυχίαν παντελῆ τῆς γῆς τῆς φιδισμένης.
κι' ἀντὶ τῶν ἄλλων, Φασουλῆ, ἐκεῖν' οἱ δυὸ νὰ πάρουν
τὴν ἀμοιβὴν τῆς κιρκλὲς τῆς ἐπικηρυγμένης.

—

Καὶ μιὰν ἡμέρα 'στὸν τεπτὸν τῆς Σαλαμῖνος βρέχον
εἶπαν πῶς βρῆκαν κόκκαλα τῶν Σαλαμινομάχων
καὶ τὸν Αἰσχύλον ἄρχισε κυβεῖ νὰ τραγουδῇ
καὶ νίκης ἀνεβλάστησαν ἀμεθαλεῖς μυρσίνοι.
κι' ὁ Καββαδίας ἔφυγε κι' ἐπῆγε νὰ τὰ 'δῇ

κι' ὅλους μᾶς ἐβδοᾶσι πῶς εἶσαι καὶ δὲν εἶναι,
κι' ἐγὼ μ' ἐκείνας τῆς πλεηχὶς κι' ἀμοιβόλιας κοκκάλας
ἀρχαιολόγων σιβαρῶν ἐτσάκισα κουκάλας.

—

Ἀκόμη λίγα θά 'πῶ, ἀλλὰ χωρὶς σύστιχν,
συνειδησμένα ὅλα καλὰ καὶ ἴσχως σημασίαν,
ἤγουν καινάδες τοῦ Μάλα καὶ λύσσα γιὰ νιρό
κι' ἀπὸ χωρὶκτιας προστυχος μπαγλαρωμα γερό,
γαϊδάρων μεταμόρφωσες εἰς γύφας ὑβριστικας,
'στὴν Μούσα' ἀνεμοστρόβιλοι κορύκου καὶ ποιέντε,
ἐκ προμελέτης φονικὰ καὶ ἴσχως προμελέτας,
κάζο πιυπάτο ὅηλαδὴ καὶ πάζε ἀτειόέντε.

—

Κι' εἰς τὸ κρυπτὸν καὶ φανερὸν τρέ χόμ ἱλ ρὸ ἀμάεα,
σύχνα κατ' εἶδεν ἔρουκι κι' ἀνεσακρφὶ τῆς ταίπης,
καὶ Βουλευτοῦ φυλακισις ἀπὸ τὴν Καλκμπαα
ζύστ' ὑπέθαλπε λῆστες—μεγάλο πρᾶγμα βλέπις.—

—

Κι' ἂν 'στοῦ Τσουλῆ ὅὲν ἔτερτες τὰ κλέφτικα λημέρια
χωρὶς νὰ θέλῃς θᾶπεφτες σὶ λωποδύτου χέρι.
κι' ἂν λωποδύτης σ' ἤριτε, σ' ἐτσάκωνε κλεφτόρας,
κι' ἂν κι' ἀπὸ τοῦτοι 'γλύτωνες, θὰ σ' ἔπινε ζητιάνος,
κι' ἂν νὰ σωθῇς ἐτύχαινε κι' ἀπὸ ζητιάνων σπείρας
βιβλίους θὰ σ' ἐλήττιυε κανεὶς μεγαλουσιάνος,
κι' ἂν κατὰ τύχην ἔσῃευγις ἀπ' ὅλους βιβλιώσου
πῶς εἰς τὸ τέλος θἄκλειδις ἐσύ τὸν ἐαυτό σου.

—

Κι' ἐκεῖ ποῦ τὸν ἄέρα σου ἐπῄγαινες νὰ πάρῃς
θὰ σ' ἔλεγα μὲ τᾶτι του σπαθάτος καβαλάρης,
κι' ἂν ὅέν σ' ἐπλέκωνε ἱππεὺς, ὅπου Θιὸς φυλάξοι,
θὰ σ' ἔκοβε τετράτροχε ἡ εἴτριχε ἁμαξι,
κι' ἂν ἤμαξα ὅὲν σ' ἔκοβε, βιβλίου: κάπαρ σφυστα
τοῦ ὅίρματός σας θἄκοβε τὴν πίτσα καὶ τὴν κρεύστα.
ἀλλ' ἂν κι' αὐτὸ ὅέν σ' ἔκοβε γιὰ νὰ γενῇς μπιμπέκι
ἀντεροργάλτης βέβκια θὰ σ' ἔκοβε παρέκει,
κι' ἂν ἀπὸ 'πάνω σου κι' αὐτὸς ὅὲν ἤθιλι ὅικεθῇ
γιὰ σίγουρα θὰ σ' ἔκοβε κανένα βιζαμί,
κι' ἂν βιζαμὶ ὅέν σ' ἔκοβε, ὅπου πίρᾳ σὰν βέλος,
κανένας σιδηρόὅρομος θὰ σ' ἔκοβε 'στὸ τέλος,
ἂν ὅὲ κι' αὐτὸς ὅέν σ' ἔκοβε, ἀμέσως ἀπ' τὸ ραφι
μαχαίρι θἄκατέβαζες ἡ κοπτερὸ ξυράφι.
καὶ τὸν λαιμό σου θἄκιβες κοντολογῆς μονάχος
ὡσὰν Ἐγγλέζος σπληνικὸς καὶ Σκλαμινομάχος.

—

Κι' ἂν σκύλος ὅὲν σ' ἐδάγκωνε 'στὸ ὅρόμο λυτεσαμένος
βιβλίους θὰ σ' ἐδάγκωνε κανένας πεινασμένος,
κι' ἂν ὅὲν σ' ἐδάγκωνε Ρωμγὸς τοῦ κήπου τοῦ κλαυθμῶνος
τότε καὶ σὺ θὰ 'δαγωνες τὰ κρίτικά σου μόνος.

—

Εὕρισκαν μιγαλέμποροι τὰ μαγαζιά των τέντα
χωρὶς κλειδιὰ 'στῆς κλιδαρισὲς καὶ σιδερένια μανδάλα
κι' ἂν ἐρωτοῦσες τὸ γιατί ὅὲν ἔπερνες κουβέντα.
κι' ἡ φήμη ὅισκλπίζι τῆς Κηφισιᾶς τὰ σκανδάλα,
ἀλλόκοτα, περίεργα, κρυφὰ, μυστηριῶδη,
ὅπου τοὺς κύκλους 'σήκωσαν τῶν ντιστιγὲ 'στὸ πόδι.

—

Ἀλλὰ μ' αὐτὰ τὰ σχόλια τῶν νεῦν μου ὅὲν σκοτίζω ...
ἐγὼ μονάχα κι' ὡς πατὴρ κι' ὡς σπζυγος φροντίζω
περὶ τῆς Περικλέτου μου, περὶ τῶν κερκσίων μου,
καὶ ὅέν μὲ μέλει τέσπερα τί κάνει ὁ πλησίον μου.

—

Ἔτσι λοιπὸν 'περάσκμε κατὰ τὴν ἀπουσία σου
κι' ὅλοι συχνὰ 'γελούσαμε μὲ τὴν ἀνησία σου
πῶς τὴν Ἀθήνα μούντζωσες καὶ σὺ ἡ μπεχλιβάννις
κι' ἀπῆγες 'στὸν Στεφάνεδιε τὸν πλούσιο νὰ κάνῃς.
Καὶ τώρα στρώσε, Φασουλῆ, τὴ ὅόλιχ σου τὴ ῥάχη
ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ σήμερα τὸ τακτικὸ μπερντάχι.

Γάμος πολὺ λαμπρός! ... τί νύφη, τί γαμπρός!

Τοῦ Μαντζαβίνου ἡ ξανθὴ ἐκείνη Ἀσπασία,
μιὰ κόρη κρινοδάκτυλη κι' ἐς θέλγητρα πλουσία,
μὲ τὸν Ἀντώνη γίνηκε τὸν Νάζο της ζευγάρι,
ξανθός, παινάρης, διαλεχτὸ καὶ φίνο παλληκάρι.
Κι' ἐκεῖνα τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ τῆς νύφης καὶ τοῦ νέου
τὰ 'στόλισε μὲ ζηλιτοὺς στεφάνους ὑμεναίου
ἐκ μέρους τοῦ σιὸρ Συγγροῦ, τοῦ ξακουσμένου Χρύτη,
κουμπὲρ' ἀρχόντισσα σωστὴ κι' εἰς κάθε χάρι πρώτη.

Λύκειον μοναδικὸν κι' ὄντως Εὐρωπαϊκόν.

Ἂν ἀληθῆ διαπλασιν τῶν τέκνων σας ποθῆτε
ἀμέσως εἰς τὸ Λύκειον Μακρῆ καὶ Μάνου ἴτε.
Γνῶμαις γι' αὐτὸ ὅὲν εἶναι ὅιό... καθ' ὅλα ἐντελές
καὶ ὅὲν ταγκίνει τοῦ κακοῦ ὅ,τι καλὸ κι' ὅὲν λές.
Αὐτὸς ὁ Μάνος κι' ὁ Μακρῆς—μιγάλη των τιμή—
ποτὲ ὅὲν ἔμαθαν νὰ τρῶν χαρᾶμι τὸ ψωμί,
μ' αὐτοὺς μαρῥόντεται κανεὶς ἐνῶ ὅικαιόζει,
ξαπὶ κι' ὁ γυιὸς τοῦ Φασουλῆ προωὅοῦ καὶ σπουδάζει.

Καὶ ὁλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Διήγημα σπουδαῖον καὶ ὅὴ Ζακυνθιὸν
καὶ πλῆρες χαρακτήρων καὶ τύπων ζωντανῶν,
ἡ Μ α ρ γ α ρ ί τ κ Σ τ ί ῥ α, στολίζει τὴν *Ἑστίαν*
καὶ τὸ ὅιαβάζουν ὅλοι μὲ τόσην ἀπληστίαν.
Ἔργον τοῦ Ξενοπούλου, κελαμου σθεναρῦ,
ποῦ τίποτε ὅὲν γράῥει ποτὲ τοῦ κουτουροῦ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχεῖα.

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ γυμνὸς τὴν ἀὅομάὅα	— μόνον μιὰ φορὰ τὸ χγαίνῃ.	γιὰ τὰ ἕνια ὅρως μέρη	— **ὅέκα φράγκα καὶ 'στὸ χίρι**
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάὅα	— κι' ὅπότε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα γαλλο ἂν κρατῇς	— ἕγγονες συνδρομητῆς.
Συνδρομητὰς θὰ ὅέχωμαι	— γιατὶ λεπτὰ ὅὲν ἔχωμε.	κι' ὅπως τὸν κυρὰ ὅὲν ὅίδει	— θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο ῥῖὅι.
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάὅα ὅλην	— ὅέχως νάζια κι' ὑπερηφάν.	Γιὰ τὴ σφρα καὶ τὴ μάῥα	— κάθε φύλλο μιὰ ὅεκάῥα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Τεσσάρτη Σεπτεμβρίου,
μηνὸς ζεστοῦ καὶ κρύου.

Τετρακόσια τριάντα κι' ἐννιὰ
κι' ὅλο κρίσεις σὲ κάθε ντουνιά.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

(Ἰδοὺ κι' ὁ τσλας Φασουλῆς πῶς ἀληθῶς πεινᾷ
ἔβγῆκε μὲ τὸν Περικλῆ λῃστὴς εἰς τὰ βουνά.)

—

Φ.—Τοῦ λοιπὸν κι' ἐμεῖς λῃστκί, ῥὲ Περικλέτε λιάπη,
μὲ φουστανέλλα κλέφτικη καὶ μὲ μανικοκάπι.
Ὑρὲ καῦμένε Περικλῆ, ὅὲν ξέρεις πῶς μ' ἀρέσει
ἡ λιᾶρα, ἡ βλαχοκλέφτικα, καὶ τοῦ λῃστεῦ τὸ φέσι.
Ὑρὲ ψηλὰ νὰ ῥεβόλβᾳ ἀπὸ τὰ κορῳοβούνια
χωρὶς ποτὲ νὰ σοῦ κτυποῦν ἡ βρώμικες τὰ ῥοῦβούνια,
ὑρὲ τὰ ῥουντιγγ τῶν Ῥωμιῶν ποτὲ νὰ μὴ θυμᾶσαι,
ὑρὲ 'στῆς ῥάχαις τῶν βουνῶν βαθειὰ ν' ἀπεκιμᾶσαι.
ὑρὲ τὸ καμισόλλι σου προσκέφαλο νὰ βάζῃς
καὶ τοῦ Νταβέλη μονυχὰ τοὺς ἄλλους νὰ ὅιαβάζῃς.
ὑρὲ νὰ χαίρεσαι ζωὴ κι' αὐγουλάκις καὶ νυχτιᾶς,
ὑρὲ νὰ πίνῃς τὸ νερὸ ἀπὸ τῆς ῥεμματκιᾶς,
ὑρὲ γιὰ τερίτ νὰ μὴ σοῦ λέν οἱ Πίτ κι' οἱ Καραπάνοι,
ὑρὲ τὸ γαλὰ νὰ ῥουφᾷς 'στὴ στρῳγγα τοῦ τσιπάνη.
ὑρὲ μὶ τὰ χαρακματα νὰ στέκεσαι κολῶνα,
ὑρὲ τὸν κούσο νὰ γροικᾷς καὶ τὴ νεροχελώνα.
ὑρὲ νὰ τρως σπληνάντερο, σφακτὸ καὶ κοκορέτσι,
ὑρὲ τὸ γιατρικάνι σου νὰ παίζῃς ἕται κι' ἕτσι,
ὑρὲ τὸν Σωτηρόπουλο καμμιὰ φορὰ νὰ πάνῃς,
ὑρὲ καὶ τὴν ἀνάγκη σου μ' ἀστροφεγγιὰ νὰ κάνῃς.

—

Ὑρὲ μὲ τάποστάσματα καθὲ στιγμὴ νὰ πιάνεσαι
κι' ἀπὸ τὰ μάτια των 'μπροστὰ σὰν ἀστροπὴ νὰ χάνεσαι,
ὑρὲ τῆς ὀρκάτας νὰ πηδᾷς κι' ἐδῶθε πάνω κι' ἄλλος,
ὑρὲ σ' ἀγριοπρίναρι νὰ τρίχος καὶ σπηλιᾶς,
ὑρὲ νὰ βγαίνῃ παγανιὰ κι' ὁ Κόρπας μὲ τὸν Γκλλη
καὶ 'πίσω νὰ πηγαίνουνε τοῦ κράτους ἡ ὅουλειαις.

—

Στὰ ὅάση τῶν ἀντίλαλο ν' ἀκοῦνε τῆς φωνῆς σου,
νὰ ὅιῶχνουν ἀπ' τοὺς τόπους των τοὺς τόσους συγγενεῖς σου,

'Ο Ῥωμηὸς γνωστὸν εἶς κάνει — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἐνίβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοικεῖ
μὲ ἐνοδοχεῖο Ζάδη, — ὅρὸ 'στὸ λάὅι τρεῖς 'στὸ ξέξι,
μὲ Χεμεῖον μὲ μηὲ μόνδρα — κὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χῆρα ἔχως ὅεῖρα, — τοῖτεν ἄλλοτε μαρῆ.

'Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κερίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ *Πρωτοστείου* κοντὰ τοῦ πολυ.

ὁρέ καὶ τὸ λημέρι σου νὰ ξέρουν Βουλευταί
ἀλλ' ὅμως 'στ' ἀπισπάσματα νὰ μὴ τὸ λέν ποτέ,
ὁρέ κανένα Βουλευτὴ καὶ σὺ νὰ μὴν πειράζῃς,
ὁρέ τὸ καθι πλιάτσικο μ' ἐκεῖνος νὰ μοιράζῃ,
ὁρέ κι' αὐτοὶ νὰ σὲ τιμοῦν, ποὺ 'βρίσκονται 'στὰ πράγματα,
ὁρέ γιὰ σὲ κι' ὁ Βασιλιὰς νὰ βγάζῃ διατάγματα,
ὁρέ τὸ βρωμορβόι σου νὰ τὸ φορῇ στραβὰ
καὶ νὰ κεστίζ' ἡ κόκα σου 'στὸ κρατος ἀκριβά.

—

'Ορέ τοὺς νόμους νὰ πατῇς καὶ ν' ἀψηφᾷς τὸ Στέμμα,
ὁρέ νὰ σφάζῃς ὁποιον 'βρῇ καὶ νὰ χορτάίνῃς μ' αἷμα,
ὁρέ νὰ κόβῃς κεφαλὲς καὶ νὰ μὴν τρῶς τὸ λαιὸ
μηδὲ καμμιὰ Πεφασκευὴ μηδὲ καμμιὰ Τετρόζη,
ὁρέ γιὰ σένα νὰ 'μελοῦν παντοῦ καὶ 'στὴν Ἑλλάδα,
ὁρέ νὰ γραφῇ ὁ καθεὶς γιὰ σένα μιὰ φυλλάδα,
τὴ δόξα σου νὰ τραγουδοῦν ἑὼς ὅλο τὸ Βασίλειο
καὶ τέλος ὅραμα νὰ γενῇς ἢ κι' ἕνα κωμειδύλλιο.

—

'Ιδοὺ λοιπὸν λῃστά κι' ἐμεῖς ἁπάνω 'στὰ βουνά,
ποὺ λημερουῦνται βάσανα καὶ πόνοι καὶ δεινά.
'Ενόσω ζῇς, βρὲ Περικλῆ, 'στοῦ κόσμου τὴν ἀντάρα
κανένας τὸ κεφάλι σου δὲν τὸ τιμᾷ πενταρα.
κι' ὁ πρῶτος μαχαιρᾶς 'μπορεῖ γιὰ γεῦστο καμμιὰ 'μέρα
τὸ πρόστυχό σου καύκαλο νὰ κόψῃ πέρα πέρα.

—

'Αλλὰ σὰν ἔβγῃς 'στὸ βουνὸ μαζὶ μὲ τοὺς Τσελικιὲς
τότε κοστίζ' ἡ κόκα σου κι' ἑπτὰ κι' ὀκτὼ χιλιὲς,
τότε γιὰ τὸ κεφάλι σου ὁ κόσμος ἀχτερᾷ
καὶ μῆλον γίνετ' ἔριδος γιὰ κάθε φουκαρᾷ,
ποὺ 'μέρα νύκτα μαρτυρεῖ χωρὶς ψωμὶ καὶ ροῦχο,
καὶ λὲς καὶ σὺ μονάχος σου εἶμαι κεφάλι πούγω ! »

—

Τότε ποῦ λὲς τὴν κόκα σου καὶ σὺ δὲν τὴν γνωρίζεις
καὶ πιάνοντας τὴν κάποτε μὲ γέλιο ψιθυρίζεις :
« ὦ μπρούτζινο κεφάλι μου καὶ περιφρονημένο,
μὰ τώρα μυριοζύλιωτο καὶ παρατημένο,
τἄχα τί γράφ' ἡ μοῖρα σου ; σὲ ποιὸν θὰ καταντήσῃς ;
ποιὸν θὰ χορτάσῃς νηστικὸ καὶ ποιὸν γυμνὸ θὰ ντύσῃς ; »
Κι' ἔτσι γιὰ σέν' ἀκούεται μεγάλη φασαρία
κι' ὁ θάνατός σου καταντᾷ τῶν ἄλλων σωτηρία.

—

Τότε δὲν παραβλέπεσαι καὶ δὲν περιφρονεῖσαι
καὶ νοιώθεις κάπως ἄνθρωπος σημαντικὸς πῶς εἶσαι.
κι' Ἐγγλέζοι περιηγηταὶ νὰ σὲ γνωρίσουν θέλουν
καὶ μὲ τῆς κάρτας των μαζὶ καὶ δῶρα των σοῦ στέλλουν,
μποτίλιες κάμποσες κονιὰκ καὶ τῆς Ἀδάνας πούρα,
καὶ τρῶς καὶ πίνεις χέρισμα 'στῶν ἄλλων τὴν καμπούρα.

—

'Αν δὲν γενῇς, βρὲ Περικλῆ, λῃστὴς φουστανελὰς
ἢ καὶ λῃστὴς μὲ φράγκικα καὶ γάντια μυρωμένα,
'στοὺς γνωστικοὺς νομίζεσαι γιὰ περιττὸς μπελᾶς
καὶ τότε κρῖμα 'στὴν κοιλιὰ τῆς μάνας ποὺ σ' ἐγέννα.

—

Γι' αὐτὸ λῃστὴς ἐβγῆκα πιὰ καθὼς ὁ Βεργοβᾶς
καὶ τρέχα σὺ μὲ τῆς τιμαῖς νηστεία νὰ τρεβᾷς,
κι' ὅταν τὰ πλήθη Πάντιες Πίλατες ἰρωτήσῃ
ποιὸν ἐκ τῶν δύο μας πούβιν ἐλεύθερον ν' ἀφήσῃ.
τὸν Βεργοβᾶν ἢ τὸν γνωστὸν πολίτην Περικλέτο ;
τὸν Βαραββᾶν θ' ἀπαντηθῇ τοῦ κόσμου τὸ μπουκέτο...
καὶ τί νὰ γίνῃ ὁ χρηστός ;... ἂς πάῃ νὰ χαθῇ
καὶ σταῦρωσ' τὸν τὸν πιντιὰ νὰ μᾶς ξεφορτωθῇ.

—

Λῃστὴς κι' ἐγώ !... 'στὸ διάβα μου νὰ τρέμουν καὶ νὰ φρίττουν...
λῃστὴς κι' ἐγὼ... ἡ δόξα μου καὶ τόνερό μου ἦτο.
νὰ στέλλουν ἀπισπάσματα καὶ νὰ μ' ἐπικηρύττουν,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἀπὸ 'ψηλὰ νὰ τοὺς ἐπικηρύττω.

—

'Επικηρύττω τῶν Ρωμηῶν τοὺς τόσους κυβερνήτας,
ποὺ σὰν ζωμάρι, Περικλῆ, φουσκώνουν τηγανίτας,
κι' ἕνας τὸν ἄλλον φανερὰ τὸν λέγει Συμμορίτη
κι' ἀλύπητα τὸν κυνηγᾷ καὶ τὸν ἐπικηρύττει.

—

'Επικηρύττω ῥήτορας καὶ Βουλευτὰς μαγκούφηδες,
ἐπικηρύττω κι' Ἀδίκιους μὰ καὶ κοσκινοσαούφηδες,

Ἔγιναν κι' οἱ ὄρδὸ παρέα
καὶ περνοῦν πολὺ ὡραῖα.

τοῦ Λέρδου καὶ τοῦ Θεδωρῆ τὰ νηστικὰ μπουλούκια,
τὸν Ράλλη καὶ τὸν Λιμονῆ καὶ τἄλλα τὰ κουλούκια.

—

'Επικηρύττω κόμματα μὲ τοῦ νεκροῦ τὸ χρῶμα,
τὸν Καραπάνο τὸν μακρύ, ποὺ 'λύσεαξε γιὰ κόμμα,
καὶ περιφέρεται παντοῦ μὲ τόσας αὐγαινήτσες
μαζὶ μὲ τὸν Σταυρόπουλο, μαζὶ μὲ τὸν 'Αζάπη
καὶ 'στὰς περιοδείας του καὶ τὰς περιπλανήσεις
ὁ ψλιὸς τὸν ἐμαύρισε κι' οὗτοι σὰν 'Αράπη.
Κι' αὐτὸς ὑπου 'προφήτιψε τὰ τειρινὰ κανόνια
ὅτου πατήσῃ καὶ ξιαβῆ τρεμάζουν 'στ' ὄνομά του,
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ παράθυρα καὶ πιὸ 'ψηλὰ μπαλκόνια
σεροπᾷ φρενήματα 'ψηλὰ καθὼς τανάστιμά του.

—

'Επικηρύττω καὶ τὸν Πίτ, ποὺ πᾷς νὰ τοῦ 'μιλήσῃς
καὶ ξυπνητὸς φαντάζεται Βασιλικὰς προσκλήσεις,
κι' ἔχει κι' αὐτὸς γιὰ κανονιὰ σικλὲτ καὶ μιράκι
κι' κάμνει ὁ κακόσορτος ἐὰν 'πᾷρι χαμπαράκι
πῶς τὸ κανόνι 'βρόντησε 'στῶν ἐκνεστῶν τὰ φόντα
καὶ μὲ τὰ φοίντιγγ ἔπεσε μὲ τρόπο κι' ἀπὸ σπόντα.

—

'Επικηρύττω πάντ' ἀργὸν τῆς ἀρετῆς κηρᾶνα,
ποὺ κόβεται γιὰ τὴν τιμὴ πὰν τὸν θερίζ' ἡ πεῖνα,
ἐπικηρύττω τοὺς χρηστοὺς καὶ σώφρονας πολίτας,
ποὺ φτίνουν μὲς 'στοὺς κόρφους των σὰν βλέπουν Ἰωποδύτας,
ὄχι γιατί φουρκίζονται, ἀλλὰ γιατί ζηλεύουν
ἐκείνους ὑποῦ 'πλάσθηκαν ἐκ φύσεως νὰ κλέβουν,
κι' ἀφοῦ κι' αὐτοὶ ἐὲν εἰμποροῦν τὰ χέρια νὰ τρυπώσουν
εἰς ὄνα κι' ἄλλον κορβανᾶ καὶ κάτι νὰ τσεπώσουν,
θέλωντας καὶ μὴ θέλωντας τὸν τίμιο μᾶς κάνουν
καὶ τὸν πολύτιμο καιρὸ μὲ λόγια μόνε χάνουν.

—

'Επικηρύττ' ὁμογενεῖς καὶ τἄλλα τὰ ρεντίκολα,
ὑποῦ γι' αὐτοὺς κι' οἱ πετεινοὶ αὐγὰ γεννοῦνε δίκωλα,
ἐπικηρύττω καὶ πολλούς, ποὺ τόσον ἐνκρίνονται
γιατὶ Ροτσιλδ ἀλλιθινοὺς ὁ κόσμος τοὺς ἐνόμισε,
κι' ἅμα τοὺς πάρῃ μυρωδιὰ γελιῶντας ἀπικρίνονται
πῶς πέρσυ 'κάπκε λαγὸς κι' ἐρέτος τσίκνα 'βρόμησε.

—

'Επικηρύττω μιὰ γενιὰ σακάτικη καὶ σκιπὰ,
ποὺ ζῇ μονάχα μὲ χαρτιὰ, τερτέρια καὶ κουτσόπιπα,
ποὺ κι' οἱ Ρωμοῦνοι χασκογελοῦν τῆς δίνουν τώρα τώρα,
κι' ἐκείνη, ποὺ τὴν ἔφαγε λέπρα 'Ιὼβ καὶ ψώρα,
πρὸς τοὺς Ρωμοῦνους ἀπαντᾷ γιὰ νὰ τοὺς φοβερίσῃ :
« τί νὰ σᾶς κάνω ἡ φτωχὴ ποὺ 'βρίσκομαι σὲ κρίσι,
ἀλλοιῶς ἐγὼ σᾶς ἔβειχνα, μωρὲ παλιο-Ρωμαίοι,
πῶς δὲν μοῦ μπαίνει εὔκολα κανένας 'στὸ φουβοῦνι. »

—

Μὲ μιὰ λιόκρα λερὴ 'στὸ σαστάκι
καὶ μὲ στήθος γυμνὸ καὶ ὁπλο,
'στὴ σπηλιὰ, 'στὸ βουνὸ, 'στὸ λαγκάδι,
ὅπου εὗρω φωνάζω «τίς οὐ;»

—

Οὐρανὸς γαλανὸς ἀπὸ 'πάνω,
πρίμ' ἡ πούλια 'στὸ πλάγι χρυσή,
κι' ἂν ἰδῶ τὸν 'ψηλὸ Καρπάνο
θὰ φωνάξω κι' εἰς τοῦτον «τίς οὐ;»

—

Κι' ἂν ὁ Κίρπας κι' ὁ Ράλλης κοπιάσουν
καὶ θιλήσουν μὲ χέρι θρασύ
ἄρον ἄρον κι' ἐμένα νὰ πιάσουν
θὰ φωνάξω κι' εἰς τούτους «τίς οὐ;»

—

Κι' ἂν ἐλθῇ εὐγενὴς ἐδῶ πίρα,
ὑποῦ πίνει νερὰ τοῦ Βισσῦ,
θὰ τοῦ κόψω μὲ μιὰ τὸν ἀέρα
λέγωντάς του μὲ μοντζέες «τίς οὐ;»

—

Κι' ἂν ἀγιόκων γενναίου σκοποῦ
Βασιλικὰς ξιπροβολὴ ἀκραὶ
γιὰ νὰ πιάσῃ κακμπὰν 'Αλεπού,
θὰ φωνάξω κι' εἰς τοῦτον «τίς οὐ;»

—

Δὲν φοβοῦμαι καὶ σέ, Περικλέτο,
καὶ δὲν βάζω νερὸ 'στὸ κρασί,
καὶ σὲ κάθε τῆς γῆς Ριγκλέτο
ἔχω φόβε φωνάζω «τίς οὐ;»

—

Κι' ἂν Συγγρὸς ἡ Σεουλούδης περάσῃ.
—Ἐχ! πορὸς ψεύτης τὰ γρόσα μισεῖ; —
κι' μ' ἐμὲ τὸν παρὰ του μοιράσῃ,
θὰ φωνάξω κι' εἰς τοῦτον «τίς οὐ;»

—

Κι' ἂν μὲ κλέψῃ λῃστὴς σὰν κι' ἐμένα
θὰ τοῦ 'πῶ γελαστὸς ἐμίλ μερσί,»
κι' ἀπὸ τότε θὰ λίγ' ὁλένα
εἰς ἐμὲ τὸν κλεμμένο «τίς οὐ;»

—

Π.—Σώπα, κυμμένι Φασουλῆ, καὶ κάποιος μὲς σιμόνει
Φ.—Μαῦρ' εἶναι νύκτα 'στὰ βουνὰ κι' ὁ κλέφτης ξεσκεβόνει.
Π.—Σκασμὸς σοῦ λέω κι' ἔρχεται . . .
Φ.— 'Στὸ κεφαλοῦλι στάσου
καὶ σφύριζε συνθήματα καὶ κύτταζε 'μπροστά σου.
Π.—Νάτος... φορεῖ ρεπούμπλικα...
Φ.— Καλὲ ὁ Ράλλης θἔναι.
Π.—Καὶ τώρα τί θὰ γίνωμε, καλέ μου καπετάνε;
Φ.—Κι μ' ἐρωτᾷς, βρέ τίνεκι;...χωρὶς νὰ συζητήσωμε
θὰ τρέξωμε σὰν λῃσταρχοι νὰ τὸν αἰχμαλωτίσωμε.

—

('Αρχίζουν κλέφτικους κι' οἱ δυὸ νὰ τραγουδοῦν χαβάδες
κι' ὁ Ράλλης ἄφοβα κυττᾷ τοὺς δυὸ βεργκέδες).

—

Φ.—"Ωι κὶλ μπονὶρ!..ὠὶ κὶλ ὀνὶρ!..καὶ πῶς ἐδῶ 'θρεθήκατε;
πῶς ἤτανε τοῦτο τὸ καλὸ καὶ μᾶς ἐνθυμηθήκατε;

—

(Κατὰ τοῦ Ράλλη τρομερὸ κι' οἱ δυὸ πρηχωροῦν,
ἐνῷ δ' αὐτὸς 'στὴν σύλληψιν γενναίως ἀντιτέσσεται
τοῦ βγάζουν τὴν ρεπουμπλίκα καὶ σκούφια τοῦ φοροῦν,
κι' ἡ κόμη του μὲς 'στὰ κλαδιὰ τῶν πεύκων περιπλέκεται,
ὁ δ' αἱμοβόρος Φασουλῆς γυμνὴ βκατώνας λαμα
στέλλει 'στὸν Σωτηρόπουλο τὸ παρακάτω γράμμα.)

—

«Πρωθυπουργέ!...
Μὲ τὸ παρὸν τοῦ βικτορικὸς σοῦ στέλλω
θὰ μάθῃς πρᾶγμα, ποῦ ποτὲ ὁ νοῦς σου δὲν τὸ βάνει,
καὶ μὲ μεγάλην μου χαρὰν καὶ λύπην σ' ἀναγγέλλω
πῶς ὅπως πικάτσικας καὶ σὺ ἀπὸ τὸν Λαμπζένη,
ἔτσι κι' ὁ Ράλλης πάστηκε ἀπὸ τὸν Φασουλῆ
ἐνῷ μὲ φόρα 'πήγαινε νὰ πιάσῃ τὸν Τσουλῆ.

—

«Εἰς τὴν πικίτσα ἔπεσε μεγάλης συμμορίας
καὶ πρέπει μὲ πολὺ καϊμὸ καὶ πόνο νὰ τὸν κλαίτε,
καὶ νὰ μοῦ στείλῃς 'γρήγορα γιὰ λύτρα πωτηρίας
ὀλίγα φουντιγγ. φαϊντιγγ. σκρίπ. πῶς ἠμποδοῦ τὰ λέτε;
'Αλλοιῶς δὲν ξανβλέπετε τοῦ Μήτσου τὸ κεφάλι
καὶ μόνο τὴν ρεπουμπλίκα θὰ λαβῆτε τοῦ Ράλλη.

—

»Φεύθητε καὶ 'στὴν σύλληψιν αὐτὴν ὑπηρφάνως...
αὐτὰ καὶ μίνω... Φασουλῆς, λῃστὴς καὶ καπετάνος »

—

Τοῦ Λεμονῆ ἐπιστολὴ
πρὸς τὸν Νταβίλη Φασουλῆ.

—

«Κὺρ Φασουλῆ, ποῦ κυβερνᾷς λῃστῶν καπετανάτα,
ἐχάρηκα σὰν ἔμαθα τὰ θλιβερὰ μαντάτα,
κι' ὅσο 'μπορέσῃς βάστα τον τὸν Ράλλη μὴ σοῦ φύγῃ,
γιατὶ 'στοῦ κράτους τῆς δουλειᾶς ἡ πῶζα του μὲ πνίγει.

—

»'Εχι τὰ ματιὰ τέσσαρα μήπως 'μπορέσ' ὡς τόσο
νὰ βάλω τὸν Χατζόπουλο μὲς 'στὴ Δικαιοσύνη,
καὶ τότε πιὰ τῆς τσίπκες σου μὲ φοῦντιγγ θὰ φορτώσω
γι' αὐτὴν τὴν ὑποχρέωσι, γι' αὐτὴ τὴν καλοσύνη.

—

Αὐτὰ καὶ χαιρετίσματα εἰς ὅλους τοὺς φιλτάτους...
Σωτήρης Σωτηρόπουλος, Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους.»

—

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Λύτὴν τὴν περιήγησι τῆς γῆς τοῦ 'Αραγῶ
μὲ ὅλα τὰ θαυμάσια τῆς ὑδρογείου σφαίρας,
θὰ τὴν συστήσω 'στοὺς πολλοὺς θερμάστατα κι' ἐγὼ
ὡς προσφιλὲς ἀνάγνωσμα καὶ τίρψι τῆς ἡμέρας.
Ὁ Ζαχουδάκης, κύριοι, γνωστὸς βιβλιοπώλης,
θὰ τὴν ἐκδώσῃ αὔριον ν' ἀντιλαλήσ' ἡ τάλις.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Καφίνιας» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κοπιορτος πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία

Ἔννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμιὸς τὴν ἑβδομάδα	—	μόνον μιὰ φορὰ θὰ γελᾷ.	γιὰ τὰ ἴδια ὅμως μέρη	—	**δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι**
κι' ἔτσι ἔχω ἐξυπνάδα	—	κι' ὅλους μοῦ λατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἐν χρατῆς	—	ἕτοιμες συνδρομητής.
Συνδρομητὴς θὰ δίγωμαι	—	γιατὶ λαστὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅπως τὸν παρὰ δὲν δίδει.	—	τὰ τὸν νὰ καῦρο φίδι.
καὶ 'ντὸν 'Αθηνῶν τὴν πολιν	—	καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἀπ' εὐθείας τρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα εἶην	—	ἤγουν νάξω κι' ἐνοικιαστής.	Γιὰ τὴ νάρα καὶ τὴ μόρα	—	νάτε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	—	**ἑκατὸ φράγκα εἶναι μόνο.**			

Σεπτεμβρίου μηνὸς ἐνδεκάτη,
μιὰ κι' ὀγδόντα τὸ φράγκο καὶ κάτι.

Τετρακόσα καὶ σαράντα,
πέρνει τέλος ἡ λοκάντα.

Διακήρυξις τρελλὴ
τοῦ κυρίου Φασουλῆ.

('Ο Φασουλῆς 'στὴ μέση του βαρὺ σιλάχι ζώνει
καὶ Φασουλῆδες μερικοὺς τριγύρω του μαζώνει,
καὶ πάει 'στοῦ Συνταγματος ἀπάνω τὴν Πλατεῖα
κι' εἰς ἕνα στύλο ἀπ' τοὺς δυὸ γοργὸς ἀναρριχᾶται,
κι' ἀνήμπορος καὶ κίτρινος ἀπὸ τὴν ἀσιτία
κάτα περὶ Συνταγματος πρὸς τὸν λαὸν βρυχᾶται :)

—

Φ.— 'Στὰς συντεχνίας μιλῆσε ὁ κύριος Φιλήμων
περὶ τε τοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ κατεστῶτος καλοῦ...
κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτο σήμερα ὁ Φασουλῆς ὁ τλήμων
θὰ ρητορεύσω 'στὸν λαὸν ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ.

—

Πενῆντα χρόνια 'πέρασαν ὡς σήμερα σωστὰ
κρίσου 'στοῦ Συνταγματος τὸ μάγκικο γυρίζομε,
καὶ τώρα τὴν κατιλίτσα του καθένας μας βαστᾷ
κι' ὅλοι μας γιὰ τὸ Σύνταγμα φριδρὸ πανηγυρίζομε.

—

Πενῆντα χρόνια 'πέρασαν καλὰ κι' εὐτυχισμένα,
τοῦ Φασουλῆδες οἱ Ρωμηοὶ 'γινῆκαν σὰν κι' ἐμένα.
τοῦ φύλλα τοῦ Συνταγματος καθένας ἐματαούλιζε
κι' ἡ ζωὴ ἀπὸ τὰ σύνταγμα τὴ μύτη μας 'κουτσούλιζε,
τοῦ 'βάλαμε 'σοκαμισα καλλαϊστρὰ μὲ βάρακα,
πῦρ 'βγάλανε γιὰ 'λευθερίας οἱ ρήτορες τὸν κάρακα.

καὶ τὸ κρασὶ τῆς λευθερίας μας ἔχει κάμει ταπα...
πενῆντα χρόνια 'πέρασαν μὲ λοῦπα μασχαλάγκικα,
πενῆντα χρόνια 'πέρασαν ποῦ δὲν φοροῦμε κάπα,
πενῆντα χρόνια 'πέρασαν ποῦ κλίβομε μὲ φραγκικα.

—

Πενῆντα χρόνια 'πέρασαν ὡς λέγουν λεληθότως
καὶ τὸν πατέρα 'μάθαμε νὰ λέγωμε παπάκη,
καὶ βασιλεύει 'στοὺς Ρωμηοὺς Γεώργιος ὁ πρῶτος
κι' ἐβύλισε ὁ τέντζερες κι' εὗρῆκε τὸ καπάκι.
Πενῆντα χρόνια 'πέρασαν μὲ Σύνταγμα 'στὰ πλάγια
καὶ τόσοι λῃσταρχοι τάρνιὰ μᾶς 'πῆρανε τὰ λάγια,
κι' ἐπῆραν τῆς φλογέρας μας κι' ἐπῆραν τῆς καρδιάρας μας
καὶ τοὺς λαγοχαϊδόρους μας καὶ τῆς λαγοχαϊδαρας μας.

—

Πενῆντα χρόνια 'πέρασαν καὶ δὸς του σακκάκια
κακίμπακκίμπασμ καὶ γλὶγλὶ γλὶγλὶ καὶ τὰ γελόνια κλέκα,
καὶ ναργιλὲς γκαβάσικες καὶ μύτη σὰν φουγάρο
καὶ κύβετε τῆς τραπουλας καὶ τὸ νερὸ 'στ' αὐλάκι...
καὶ τσίσκι του καὶ τσίρι' ἐγὼ ;... κακὸ ψυχρὸ σκε φλάρι...
κελεπὲς καὶ σὺ, κελεπὲς κι' ἐγὼ, κι' ἀπάνω βαρελάκι.

—

'Στέρματα, κηφηναριό,
κι' ἅμπα μέσα 'στὸ χωριό,
καὶ ξαπλώσου μὲ ραχάτι
'στὴν καλύβα τοῦ χωριάτη.

—

Φέγα, πιέ, ζαχάρωσε,
ὅ,τι 'βρίσκεις σάρωσε,
καὶ πὰν ἀρχοντόπουλο
ζήτα του κοτόπουλο.

—

Σὰν 'Αγὰς διάταξον,
ὅπως θέλεις γλέντισε,
κονταλιὼ παταξον,
σπιρουνίσεις κέντησε.

—

Πενῆντα χρόνια 'πέρασαν μὲ Σύνταγμα... σπολλάτη !...
καὶ τοὺς σταυροὺς μας ρίχνομε σὲ ὁρόμων σκουπιδόκαρα,
πενῆντα χρόνια 'πέρασαν καὶ μέσα 'στὸ Παλάτι
χορασηδοῦνε τὸ μποσόν κι' ἡ πλύστραις μὲ τὰ τσόκαρα,
καὶ καθονται καμαρωτὰ 'στοὺς Αὐλικοὺς καροὶ
καὶ δὲς του πιὰ τὰ Γαλλικὰ τὰ ξέρουνε φαρσί,
καὶ πιάνομε τὴν 'Αλεποῦ... ἀκοῦτ' ἐκεῖ !... τὴν πιάνομε...
ἱμπρός, φορμὲ βὸ μπατηγόν, χωρὶς καιρὸ νὰ χάνωμε.
Καὶ τὸ κυνῆγι θὰ γενῇ μετὰ τοῦ Βασιλέως ; . . .
Ἂν ἤθη ἔρχομαι κι' ἐγὼ 'στὴν 'Αλεποῦ, ἀλλέως . . .
Βρὲ τί μᾶς λές;... τί νὰ σᾶς 'πῶ !... τὴν χάρι δὲν σᾶς κάνω
κι' ἐγὼ ποτὲ μὲ μπουζιὰ τὴν 'Αλεποῦ δὲν πάνω.

—

Νά ! νά ! κι' ἡ Χεντζάλρνισα Σοφία Πριγκηπίσσα
μαζὶ μὲ τὸν Διάδοχο περνᾷ 'στ' ἁμαξι μέσα...
κι' ἂν ἡ Πριγκήπισσα περνᾷ δὲν πρέπει νὰ σαστίσωμε
κι' ἱμπρός της ἂς περάσωμε χωρὶς νὰ χαιρετήσωμε.
Τὸν κάθε μας χαιριτισμὸ τὸν ἔχει γιὰ καμάρι
κι' ἴσως κι' αὐτὴ μὶ τὸν καιρὸ ἀπάνω της τὸ πάρη.

—

Ὢ ! σακρι νόν !... ὢ ! σκπριστί !...
φοβοῦμαι μήπως ξιπαστῇ
καὶ μας σκώσῃ μύτη
πῶς εἶναι ἀπὸ σκῆτι.

—

Πᾶζα μιὰ κι' ἄλλη ἂς βαστᾷ
εἰς τὴν Πριγκήπισσα 'μπροστά,
κι' ὅλοις νὰ τὴν κυττάτε
χωρὶς νὰ χαιρετᾶτε

—

Κι' ἂν Πριγκηπέσσα λίγεται ἀπὸ τὰς φημισμένας
ἐδῶ δὲν ἔχει πέρασι, ἂς τὴν τιμοῦν ἐκεῖ.
καὶ ποιὸς τὸ ξέρει τάχατε ἂν Χεντζάλλερν ἕνας
ἐρώρεσε καμμιὰ φορὰ μετοξωτὸ βράκι ;

—

Πενῆντα χρόνια 'πέρασαν ποὺ κόψωμε καὶ 'ραψώμε,
ποὺ μὲ πικρὴ ἐπλήθυνε κι' ἡ Ρωμηοσύνη νόθα,
καὶ τόνομά μας ὅλοι μας τὰν εὐγενὲς ἐγκρίνομε
μὲς 'στὸ 'Ημερολόγιον τοῦ Σάξ-Κοβούργου Γόθα.
Πενῆντα χρόνια 'πέρασαν καὶ τῶν Ρωμηῶν τὰ ρακὴ
ἐδῶθ' ἐκιθὲ 'σκόρπισαν, παρ λὰ καὶ πὰρ ἰσί.

πενῆντα χρόνια 'πέρασαν καὶ κάθε κονταβράκι
ἐπίρασε τοὺς 'Αμιλτων καὶ τοὺς Μομπρονσό.

—

Πενῆντα χρόνια 'πέρασαν κι' ὁ Κόντες τῆς Κερκύρας
ὅταν τὸν ἐξαπίστειλε 'στὴ Λόντρα ὁ Σωτῆρας
ἐβγῆκε μὲ τὸν Ρόσβερυ τῶν 'Αγγλων συγγενὴς
καὶ τοῦτη τὴν συγγένεια δὲν 'γνώριζε κανείς.
Πενῆντα χρόνια 'πέρασαν... φέστε νὰ πιῶ σιρόπια...
πενῆντα χρόνια 'πέρασαν... βάλτε φωτιὰ 'στὰ τόπια...
πενῆντα χρόνια 'πέρασαν ὁποῦ τῆς βούταις πλένουν
κι' ὅλους περιφρονήσαμε τοὺς Φράγκους τὰ καθέρματα...
πενῆντα χρόνια 'πέρασαν... ὤχου ! πῶς δὲν λιλιώνομαι!
βαστᾶτε με, ἐξακόντρου γυρεύ, καὶ ρίχτιν τὰ σιμάρματα.

—

Πενῆντα χρόνια 'πέρασαν καὶ τὼρ' ἀποταμένοι
λέμε πῶς καὶ τὸ Συνταγμα δὲν μᾶς παραγουστάρει.
γιατὶ μὲ τοῦτο βγήκαμε ὁλὰ πακτὸς χαμένοι
κι' ὅ,τι δὲν φθάν' ἡ 'Αλεποῦ τὸ κάνει ἀριμαστάρι.

—

Σὲ τοῦτο τοῦ Συντάγματος τὸ πρῶτο περιβόλι
καὶ κυβερνοῦν, μωρὲ παιδιὰ, καὶ βασιλεύουν ἄλοι,
κι' ἐκεῖ ποὺ 'στὸ κριβόδατι τοὺ τεντόνιες τὴν ἀρίδα
ἂς βγάλω, λὲς καθ' ἑαυτόν, καὶ μιὰν ἐρωμερίδα,
κι' ἐκεῖ ποὺ 'στὸν περίπατο ἀξιοπαστος γυρίζεις
ἂς κάνω καὶ μιὰ Τραπεζα μινάχος φιθυρίζεις.
κι' ἐκεῖ ὁποῦ 'στὸ Φάληρο τρκβᾷς γιὰ νὰ χαζέψῃς
εὐθὺς ἰδέα σοῦρχεται καλὴ νὰ μουφλοζιάψῃς.

—

Κι' ἐκεῖ ποὺ χάσκεις μ' ἀνεκτὸ καὶ πεπασμένο στόμα
σὰν Καραπάνες Λέοντας ἂς κάνω λὲς καὶ κόμα,
κι' ἐκεῖ ποὺ τὸ κεφάλι σου κτυπᾷς τὸ ψωραλέον
ἂς γίνω λὲς σὰν Θεοδωρῆς μεγάλος Νικολέων,
κι' ἐκεῖ ποὺ βλέπεις τοῦ λαδιοῦ πῶς ἄδειασι τὸ κιοῦπι
ἂς γίνω λὲς Περμπίτσις καθὼς τὸν εἶρ Τρικούπη,
κι' ἐκεῖ ποὺ βλέπεις πῶς θὰ πᾷς κατὰ ὁμάδαν μπίς
καθὼς τὸν Κωνσταντόπουλο ἂς γίνω λὲς καὶ Πίτ.
κι' ἐκεῖ ποὺ μὶς 'στὴ σοῦπα σου λιμόνι Πόρου πέσῃς
ἂς γίνω λὲς καὶ Λιμονῆς τὸν Χάμπρο νὰ πλουτίσω,
κι' ἐκεῖ ποὺ τὰ τσουραπια σου τὰ μυριάδες τρίβιες
ἂς γίνω λὲς καὶ Βουλευτὴς πρὶν βρόμικ καταντήσω.

—

Κι' ἐκεῖ ποὺ πᾷς 'στὴν ἐξοχὴ μονάχος σου σὰν ἄσσος
ἂς καψω, λὲς καθ' ἑαυτόν, γιὰ γοῦστο κι' ἕνα ἄλογο,
κι' ἐκεῖ ποὺ περιόρεσαι μὲ φούρκα 'στὸν ὄντα σου
ἂς καψω, λὲς, τὸ σπῆτι μου καὶ βικτικὸς ἂς φύγω.
κι' ἐκεῖ ποὺ βλέπεις κάπερα τῆς γειτονιᾶς κοντὰ σου
ἂς γίνω, λὲς καθ' ἑαυτόν, καὶ ζωκλέφτης λίγο.

—

Κι' ἐκεῖ ποὺ βλέπεις πῶς κι' αὐτὸ δὲν σὶ ψηφᾷ κανεὶς
ἂς γίνω, λὲς καθ' ἑαυτόν, καὶ λίγο εἰρηνᾶς,
κι' ἐκεῖ ποὺ μήτε σώβρεκο δὲν ἔχεις νὰ φορίσῃς
ἂς βάλω, λὲς, μεταξωτὸ νὰ θαμβωθοῦν τὰ πλήθη,
κι' ἐκεῖ ποὺ μόνος δὲν 'μπορεῖς 'στὴν τρυπα νὰ χωσέτῃς
ἂς σύρω, λὲς, ὀπίσω μου κι' αὐτὸ τὸ καλσκοῦβι.

—

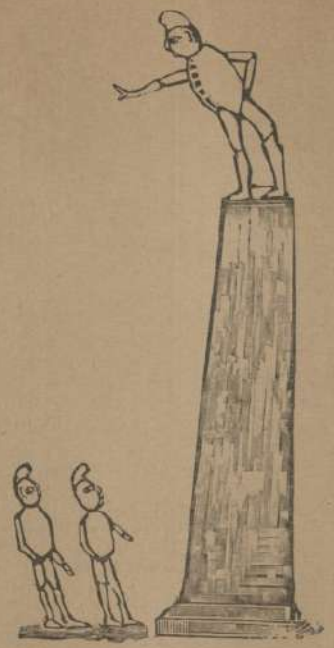

Κι' ἐκεῖ ποὺ τὰ μεσάνυκτα ἡ γειτονιὰ κοιμᾶται
μὲ πατινάδα ξαρνικὰ ἡ μνήμη σου θυμᾶται,
κι' ἂς τραγουδήσω, λές, κι' ἐγὼ, κι' ἀρχίζεις μές 'στὴ ζέστη:
«ἔχεις κι' ἀμπέλια 'στὴ Βλαχιὰ, σπῆτια 'στὸ Βυκατρέστι,
κρῖμα ποὺ δὲν παντρεύεσαι
καὶ σύρε νὰ κουρεύεσαι,
καὶ τὰ λεπὰ καὶ τὰ λειπὰ,
καὶ λὶς ἀκόμη ἕνα...
παππαδοπούλα τοῦ παππᾶ,
ἀγάπα μὲ κι' ἐμένα.»

—

Κι' ἐκεῖ ποὺ ψάλλεις ποὺ καὶ ποὺ ἐλευθερίας στίχους
κυτταζεις ἔξαφνα σταυροὺς σ' ἀσβεστωμένους τοίχους,
κι' ἂς τοὺς μουσκέψω, λές, κι' αὐτοὺς γιὰ νὰ περάσ' ἡ ὥρα
κι' ἀρχίζει ποτισμα φιλὸ καὶ ὁδὸς του πέρνει φόρα.
κι' ἐνῷ κλιντῆρας ἔρχεται μὲ κόκκινη ἐρέα
ἐοῦ τοῦ λὶς αὖθι ἔρχισαι νὰ κάνωμε παρέα.»
κι' ἐνῷ μελλεῖς πρὸς τέρμινον τοῦ κόμου προπετῶς
σὶ πλησιάζει ὁ κλητὴρ κι' ἀρχίζει τσοῦρ κι' αὐτός.

—

Κι' ἐκεῖ ποὺ μπαίνει σπῆτι σου κλεμμένο τὸ κυττᾶς
κι' ἀφέτους τοὺς γειτόνους σου περίεργος 'ρωτᾶς
μήπως κανένας σ' ἔδειασε τὸ σπῆτι κατὰ λάθος,
ἀλλὰ σοῦ λέγουν φύλακες τῶν νόμων σεβαστοὶ
πῶς ἄγνωστοι σ' ἐσούρωσαν, καὶ τότε λὲς μὲ πάθος:
«ἄχ ! πότε θὰ μὲ γδύσουνε καὶ μιὰ φορὰ γνωστοί ;»

—

Κι' ἐνῷ βαρεῖ τὸ λεγερὸν περιπαθὴς λαντέρνα
μαχαίρια βλέπεις γύρω του ν' ἀστράφτουνε γυμνά.
κι' ἐνῷ μὲ κάποιον σύντροφο γλεντᾷς μὲς 'στὴν ταβέρνα
ἂς τοῦ τραβήξω, λές, κι' αὐτοῦ καμμία 'στ' ἀχαμνά.
κι' ἐκεῖ ποὺ συλλογίζεσαι τί διάβολο θὰ γίνῃς
ἂς γίνω, λὲς καθ' ἑαυτόν, παππᾶς καὶ τραγουδιᾶς.
κι' ἐνῷ τὰ ποδοροῦσκνα παρουσιάζων τῶν 'Αθηνῶν
ἂς δώσω, λές, μιὰ ὁκτωκωμία σὲ κάποιαν κοντοσμπαῦ,
καὶ τέλος πάντων Βασιλεὺς ἂς γίνω τῶν θεσνῶν
γιὰ νὰ χαρῇ 'στὸν τάφο του κι' ὁ κύριος 'Δμπού

—

Κι' ἐνῷ 'στὴ Μπόρσα πρίμα πᾷς νὰ μάθῃς πῶς πηγαίνει
τὸ φράγκο, τὸ συνάλλαγμα, ἡ λίρα, τὸ χαρτί,
ἕνας μεσίτης ἔξαφνα μὶς 'απ' τὴ Μπόρσα βγαίνει
καὶ σοῦ φωνάζει Γ'άλλικὰ «μεσσιὲ Λεκὲς παρτί.»
Ἐ πουρκοὶ, τὸν ἐρωτᾷς... κι' ἂν τὸ γιατὶ γνωρίζῃ
μὰ σὰν τοῦ Μπαλαμάκκρα τὸν 'Οσκαρ φιθυρίζει :
«'Οσκὰρ λὸ σά,
μὰ νὸν ντιρα.»

—

Κι' ἐκεῖ ποῦ σάν Χριστιανὸς πραβῆξ 'στὴν Ἐκκλησία
ἀπ' τὸ Δημοπρατήριο σοῦ λένε νὰ πιράσῃς,
καὶ βλέπεις τὰ κουμπούρια σου εἰς τὴ δημοπρασία
κι' αὐθωρεὶ ἰδέα σοῦρχεται νὰ τὰ ξαναγοράσῃς,
καὶ μία, δύο, σλὰ τρέ, καὶ λὲς εἰς τὸν καθένα :
«μωρέ, κι' ἂν πᾷς 'στὴν Ἐκκλησία πρόσκυνα καὶ γιὰ μένα.»

—

Λόρδος Τρικούπης, Θεόδωρής, Λαγκάβη, Μαυρομιχάλης,
Πίτ, Καρκαπάνος, Δημοσθής, ρεπουμπλικὰς τοῦ Ράλλη,
μπὸν βοαγιὰζ μισεμὶ Λεκός, κατακλυσμὲς καὶ βόγγοι,
καὶ γιὰ τὸ φράγκο συλλογαῖς μὲ ξέσκεπο κεφάλι,
καὶ κανονιαὶς καὶ ζητιανιαὶς καὶ γιὰ τὰ φοῦντιγγ δέσκοι,
καὶ Βασιλεῖοι ἀνιόθυνοι καὶ τόσοι Βασιλίσκοι,
ποῦ μᾶς τραβοῦν ἀπὸ ταῦτι
καθ' ἓλ' ἀνιόθυτοι κι' αὐτοί.

—

Μὸν ντρέ, μὸν ντρέ, τί μυστικαῖς καὶ φανεραῖς φενγάλκις,
καὶ δόξ του 'στὸν Ἀνεύθυνον ἀναφορκὶς μεγάλκις,
καὶ σῶσε μας γιὰ τὸ Θεὸ ἀπὸ τὰ περλαμέντα
προτοῦ σὶ φοβερίσωμε μὲ προνουντσιαμέντα.

—

Βασιλιᾶ, χρυσὸ στελίδι,
μὴν πηγαίνῃς σὶ ταξεῖδι,
μὴ μακραίνῃς μήτε λεύγα
κι' ὁ λιμὸς ἐμπρός μας εἶναι,
ἂν θὰ μείνῃς λέγω φεύγα,
ἂν θὰ φύγῃς λέγω μεῖνε.

—

Βασιλιᾶ, μ' ἐμᾶς τὰ χάνεις,
μὰ κι' ἐμεῖς τὰ χάνομε,
κι' οὔτε νοιώθομε τί κάνεις
κι' οὔτε τὸ τί κάνομε.
Κι' ἕνα κι' ἄλλον προσκαλεῖς
μέσα κι' ἔξω τῆς Αὐλῆς,
μὰ δὲν ξέρεις τί θὰ γένῃ
μὲ τὸ τόσο μπαινοβγαίνει.

—

Κι' ὁ Τρικούπης γιομάτος ὀνόρε
ἕνα τέτοιο σοῦ ψάλλει μινόρε :
«Μ' ἀπαρνήθη, σκληρέ, μ' ἀπαρνήθης.
γράψε μοῦ το εἰ μαΐρε χαρτί,
κι' ἕναν Λόρδο τρανὸ δὲν 'σοβνήθης,
ποῦ τοῦ Πάππα τὰ γίνεις κρατεῖ.»

—

Πενῆντα χρόνια 'πέρασαν, Ἑλλὰς μου ζωοδότειρα,
καὶ χοῖροι πίνουνε νερὶ μέσ' ἀπὸ δισκοπότηρα,
κι' ὅλοι τὰ νύχια ξύνομε 'στὴ σάπια σου κουρελὰ
καὶ λέγει καθεὶς γαϊδάρος τὸν πατεινὸ Καρκέλα,
κι' ὅλα τὰ σολιτούκικα μονίστρα κι' ἀνακάτωμα,
καὶ λυροδιάρροι' ἀγχάπρωτη καὶ γενικὸ ξεπάτωμα,
καὶ βλέπομε γιὰ ντυτιμὸ πῶς λείπει κι' ἡ λινάτσα
καὶ ἀσλικόδομα λὶρ μπαλὲρ κι' ἐγὼ κρατῶ τὸ ἴσα,
καὶ τοῦτοι μπαίνουν 'στῆς Αὐλῆς τὴν πόρτα μὲ τὴ φατσα
κι' ἐκεῖνοι σὰν Μπερτόλδειλοι τρυπώνουν μὲ τὰ 'πίσω.

—

Κιραίαν δὶν ἠλπίζαμεν,
τὰ πρίποντα εἰρήκαμεν,
τὸν ὕμνον ἐψάλαξαμεν,
τὴν πίστιν τετηρήκαμεν.

—

Ζήτω !... σκάσ' Εὐρώπη σαύλα,
τόκα, Περικλέτο βλάμη,
ὅλα θαλάσσα καὶ νίλα,
ρούχ' αὐτέ μου τὸ ποτάμι.

—

Γωγοὶ μου, σᾶς συγχίρω...
χαρὰ 'στὸ Σύνταγμα σας,
κι' ἀγέρωχος προφέρω
τὸ μέγα ὄνομά σας.

—

Ἀδέλφια φιληθῆτε,
βάλτε στραβὰ τὸ φέσι σας...
φτοῦ ! νὰ μὴ βασκαθῆτε
καὶ σίδερο 'στὴ μέση σας.

Λύκειον μοναδικὸν κι' ὄντως Εὐρωπαϊκόν.

—

Ἂν ἀληθὴ διάπλασιν τῶν τέκνων σας ποθῆτε
ἀμέσως εἰς τὸ Λύκειον Μακρῆ καὶ Μάνου ἴτε.
Γνώμαις γε αὐτὸ δὲν εἶναι ὅρό . . . καθ' ὅλα ἀτελὲς
καὶ ὅν πηγαίνει τοῦ κακοῦ ὅ,τι καλὸ κι' ἂν λέῃ.
Αὐτὸς ὁ Μάνος κι' ὁ Μακρῆς—μεγάλη των τιμή—
ποτὲ δὲν ἔμαθαν νὰ τρῶν χαρὰμι τὸ ψωμί,
μ' αὐτοὺς μορφόνεται κανεὶς ἐνῶ διασκεδάζει,
ἐκεῖ κι' ὁ γυιὸς τοῦ Φωτυλῆ πρικιᾶει καὶ σκουδάζει.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις. μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίκις.

—

Ἐφημερὶς σατυρικὴ τὸ Σκρὶπ εὐφυεστάτη
καὶ μὲ πιπέρι μπόλικο καὶ μ' Ἀττικὴ ἁλάτι,
ὀξυβόλου κάλτσα, πιταχτή, κι' ἐνήμερος εἰς ὅλα,
ὑποῦ σὰν χάσικο ψωμὶ πουλιέται καὶ φραντζόλα.

—

Μηνᾶ Χαμουδοπούλου Κατήχησις τελεία
ὀρθόδοξος καθ' ὅλα καὶ Χριστιανικὴ
πολύτιμον βιβλίον εἰς πάντα τὰ σχολεῖα,
καὶ γλαφυρὰ τὴν γλῶσσαν καὶ πιερετικὴ
μὲ νέας ἐξηγήσεις καὶ διδαχὰς πλουσίας,
κι' ἀντὶ ὀρκμὴς τιμᾶται μισὴ καὶ ἡμισείας.

—

Νέον Παρθεναγωγεῖον, ποῦ θὰ ζώσῃ καὶ θὰ παρῇ,
κι' ἡ γνωστὴ τὸ διευθύνει Φωτυτσελῆ μὲ τὸν Πρινάρη.
ὁπὸ κυρίαις ὅπως πρέπει μὲ χαρίσματα μεγάλα,
ποὺ τὰ λύγια των κεμπόσκις τὰ κρίμιον γιὰ σκυλαράκια.
καὶ νηπίων θάχῃ τάξεις τὸ Σχολεῖον των μὲ τάλλα
καὶ διακαλίστους θὰ βγάζῃ, ὅπου θέλει τεφαρίκια.
Στὴν ὁδὸν Ἀκαδημίας τὸ Σχολεῖον τοῦτο κεῖται.
ἀριθμὸν δὲν ἐνθυμοῦμαι, μὰ ῥωτᾶτε νὰ τὸ ὄρῆτε.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ τσαμπουνᾶς τὴν βδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.
κι' ἔδων ἔχω ἰστορίαν — κι' ὅποτε μοῦ τελειώνει.
Συνδρομητὴς δὲ δίχομαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὸν πλοῦν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἴλλοδα δίνη — δίχως νοῦς κι' ἐνστοπὸν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ἑκατὸ φράγκα εἶναι μόνο**

γιὰ τὰ ἕνα ἥμισυ μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ἑπτὰ χίρι**
Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατῶ — ἐγὼ συνδρομητής.
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — τὰ τὸν σάν καπρὸ φιλῶ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἐπ' αὐθεντίας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὰ κόρα καὶ τὰ μάρκα — κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.

Ὀγδόη Σεπτεμβρίου καὶ δεκάτη
κι' ἀναφορὰς ἐμπόρων 'στὸ Παλάτι.

Πούντος τετρακόσα καὶ σαράντα ἕνα.
ῥητορες καὶ λόγια παραφουσκωμένα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ἐννέα χρόνια 'πέρασαν ὡς τώρα, κλαρκοίρη,
κι' ἐτοῦ 'δῶκε ὁ *Ρωμηὸς* καὶ κάνει πανηγύρι,
ἐννέα χρόνια πέρασαν ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς λιμάρω
κι' ἐπαίξαμε τῆς ὀξίας των 'στὸν σκουπιδῶν τὸ κάρο.
Καὶ τί δὲν εἶπα 'στοὺς Ρωμηούς, κυρμένε Περικλέτο !...
μεγάλον ἄνδρα θάπτισα τὸν τάδε Ριγκελέτο,
ὑπῆρ τοῦτον τὸν τζοντζὲ μέσ' ἀπὸ τοὺς παλλοὺς
κι' ἔβαλα 'στὰ ποδάρια του καθόρους ὑφηλούς.
Ἔβωτε σεβαρότητα 'στὸν δεῖνα μπεχλιβάνη
κι' ἔκαψα 'μπρός του κι' ἔκαψα 'στὴ μύτη του λιβάνι,
ἔκαμα μεγάλο ἔπαινο 'στὸν δεῖνα Πουλτσινέλλα
κι βρῆκ φόκο καὶ φωτιὰ 'στοῦ κράτους τὰ φουρνέλλα,
στὲς ἐξωσίες ἔστρωσα τὸ ξίστρωτο κριββάτι
τοῦ Καραγκιόζη τὸν σκηλὸ μὲ τὸν Χατζιαβάτη,
ἔχιο 'Αριστογείτονα τὸν κάθε Ἀρλεκίνο
καὶ δίνοντάς του τὸ σπαθὶ τὸν ἔρτυσα μ' ἐκεῖνο,
'στόλισα τὸν Μπερτόλδειλο μὲ περικεφαλαία
καὶ σίρωντας τὸν ἔσερν 'μπροστὰ 'στὸν Βασιλέα.
ἐμάλλιασε ἡ γλῶσσά μου, τοὺς εἶπα ὅσα 'μπόρεσα,
στεφάνια μ' ἀγγουρόφλουδα 'στὴν κεφαλὴ των ἔφερσα,
κι' ὅμως αὐτοὶ δὲν ἔδειχναν μαρκίζι καὶ σικλίτι
κι' οἱ τόσοι Πουλτσινέλληδες κι' οἱ τόσοι Ριγκελίτοι
μὲ τοὺς τζοντζέδες 'χόρευαν καὶ μὲ τοὺς 'Αρλεκίνους
καὶ τὰ στόμαχα τῶν Ρωμηῶν ἔβγαζανε κακρίνους.
καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἔκαναν τοὺς παρκοσβούρους
καὶ τάντερά των ἔβλιαν νυχθημερὸν χορεύς,
μπὰλ κοστοὺμ, μπὰλ καλικό, καὶ μπὰλ ντ' ὀνφὰν προσίτι,
κι' ὅλοι σὲ τούτους ἔτρεχαν ἀπὸ πανταχοῦ σκίτοι.

—

Κι' ἦταν καθεὶς κοιλιὰ
μία σάλα τοῦ χορεῦ,
κι' ἐχορεύκαν μὲ βιολιὰ
κι' ὁ τὶρ Λέου μὲ τὸν Ρεῦ.

—

Καὶ 'στὸν Ροῦ τὸν Καραβιὸν
ὁ χορὸς δὲν ἄρεσε,
καὶ σὰν 'πῆγε 'στὴν πατρίδα
'στὸ σταυρό μας 'ἔφερε.

—

'Αλλ' ὁ λόγος ψιλοτὸς
'γόρευε μὲ καθ' ἑπαίτη,
ἕως ποῦ καμπρωτὸς
στεφανώθηκε τὴν Καίτη.

—

'Ομως ἐπήγαινα κι' ἐγὼ 'στὸν ἕνα καὶ 'στὸν ἄλλο
κι' ἁρμονικῶς ἐχόρευα καὶ ρυθμικῶς κι' ἰμμίτσως,
ὁ δὲ λιμὸς διεύθυνε τῶν στεμιχίων τὸν μπάλο
ὡς εἶδός τι Γιννήσαρλης, Βαλάσης, Χατζηπέτρος.
Κι' ἀπὸ μαζούρκα καὶ μπιστὸν ἐτράνταζε ἡ σκάλα
καὶ σέτε ντάμ καὶ κρακζὲ καὶ μπαλάνσε καὶ τάλλα,
καὶ τάντερο τὸ θηλυκὸ 'στ' ἀρσενικὸ γελοῦσε
καὶ τοῦ κακοσχίζετο καὶ τοῦ γλυκομιλοῦσε,
καὶ τοῦλιγε πῶς ἡ Ἑλλὰς πρώϊστα νὰ ὁρᾶτε
καὶ γουρ καὶ γουρ ἐχόρευαν τὰ ζεύγη τῶν ἐντέρων,
κι' ἐγίνετο, βρὶ Πειραλῆ, μεγάλο μαλιβράκι
πρὸς ὄζαν καὶ πολλὴν χαρὰν ἡμῶν τῶν νεωτέρων.

—

'Αλλ' ἄρχισαν κι' οἱ ἔμποροι γερούς νὰ δίνουν μπάλους
καὶ τοὺς μικροὺς 'προσκάλεσαν καθὼς καὶ τοὺς μεγάλους.
κι' ἡ σκάλα τῶν ἰδίλωτε μὶ τὰ πολλὰ τσιγάρα
καὶ ὅδ' του μὲ ὁροσιστικὰ ἐκάνανε γκεγκέρα.

—

Κανεὶς δὲν ἔβαινε μουγκός,
ὡμίλησε κι' ὁ Μαραγκός,
κι' ὁ Παππαγιαννης κι' ἄλλοι
μὲ γνῶσι καὶ κεφάλι.

—

Κι' εἶπαν κάμποσοι τραντὶ
μὲ μεγάλα σοβαρὸ
καὶ τὸν γῖρο Λεμονῆ
νὰ καλέσουν 'στὸ χορό.

—

Κι' εἶπαν κάμποσοι χαζοὶ
νἄλθῃ πιὰ κι' ὁ Βασιλῆας
μὲ τὸν Σύμβουλο μαζὶ
εἰς τὸν μπάλο τῆς κοιλιᾶς.

—

Κι' εἶπε δὰ κι' ὁ Ζαχαρίας
μετὰ τόσης ρητορείας:
ἀμὰ λαγοῦτα κατὶ βιολὶ
μόνει μας ν' ἀλέσωμε,
δίχως κἂν τὸν Βασιλῆα
νὰ τὸν προσκαλέσωμεν.

—

Τοιαῦτα κι' ἄλλα λέγοντες τοῦ λαοῦ Ζαχαρία
μὲ τοὺς ἐμπόρους ἔγινε μεγάλη φασαρία,
καὶ 'στ' ἄδεια των τὰ μαγαζιὰ γυρίσαν βιαστικοὶ
καὶ τὸν χορὸ ἀνέβαλαν γιὰ τὴν Κυριακή,
καὶ λένε προσκλητήρια νὰ στείλουν κατ' αὐτὰς
κι' εἰς ὅλων τῶν Ἐπαρχιῶν ἐμπόρους γράψας,
νὰ 'δοῦν κι' ἐκεῖνοι τάντερα πῶς ὁμβρίλι χωρᾶνε
καὶ τί χορὸ τρικοβίρτο κι' αὐτοὶ μαι μαγειρεύουν.

—

Κι' ἔμαθε κι' ὁ Βασιλῆας
κυνηγώντας 'στὴ Δάνια
τῆς μαζούρκαις τῆς κοιλιᾶς,
τῶν ἐμπόρων τὴν μανία.

—

Καὶ τοὺς γράφει «βρὲ ξιφτέρια
τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Αἰόλου
μὶ κιουτάπια καὶ τεφτέρια
καὶ μὲ πᾶτε τοῦ διαβόλου,
κι' ἂν βλῶ μ' αὐτὸ καὶ τί;
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ...
τὰ παπούτσια μου πετῶ,
τοὺς λαγοὺς δὲν παραιτῶ.

—

Μὲ μεγάλους κυνηγοὺς
'στὴ Δάνια μου κι' ἐγὼ
τοὺς θρεμμένους της λαγοὺς
ὁλοένα κυνηγῶ.

—

Πέντε πρώνω τὴν ἡμέρα
καὶ τῆς πείνας δὲν ψοφᾶτε
ὅταν ἔλθω αὐτοῦ πέρα
θὰ τοὺς φέρω νὰ τοὺς φᾶτε.

—

Καὶ θὰ 'πῆτε ὅλοι τότε
σὰν γενναῖοι πατριῶται:
«τί τραβεῖμε τὰ μαλλιὰ μας;..
καὶ τὸ φοῦντεγγ ἂν μᾶς πνίγῃ
ἔχομε τὸν Βασιλῆ μας,
ποῦ μᾶς τρέφει μὲ κυνῆγι.»

—

Τέτοια λέγει, τέτοια γράφει
'στοὺς ἐμπόρους τὸ συνάφι,
καὶ τοὺς στέλλει, μπουνταλᾶ,
γιὰ κρυφὴ παρηγορία
χαιρετίσματα πολλά,
χωριστὰ 'στὸν Ζαχαρία.

—

Κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα, Πειραλῆ κεφαλοβολοῦ ἐμπορακια.
ποῦ τρῶνε τὰ τζέφρια σας τῆς φτωχιᾶς τὰ μερακια,
μεγάλ' ἡ κουταμάρα σας κι' ἡ τύλιμη σας ἀλήθεια
μὲ σοβαρὰ Συνέδρια καὶ τέτοια κελεκούθια
νὰ θέλετε κι' ὁ Βασιλῆας ἁμίσως νὰ γυρίσῃ
χωρὶς νὰ πάρῃ μιὰ στιγμὴ καὶ μέσα 'στὸ Παρίσι.

—

Καὶ τ' εἶσθε σεῖς, παρακαλῶ, ποῦ μοιρολόγια ψάλλετε
καὶ νέους νόμους θέλετε 'στὸν Βασιλῆ νὰ βάλετε;
Θαυμάζω τὴν ἀναίδειαν καὶ τὴν κἀβαδιὰν σας!....
νὰ μὴ 'μπορῇ κι' ὁ Βασιλῆας νὰ πάῃ 'στὰ λουτρά του,
ἂν δὲν ζητήσῃ ταπεινῶς γι' αὐτὸ τὴν ἄδειάν σας,
κι' ἂν τοῦ τὴν δώσετε καλῶς, ἀλλέως συμφορὰ του.

—

Ἄκουτ' ἐκεῖ ἀπαίτησις!... ἴδετ' ἐκεῖ κεφάλι!....
νὰ θίλῃ κι' ὁ πραμματευτὴς 'στὴ φοῦρκα νὰ μᾶς βάλῃ...
Γι' αὐτὴ σας τὴν ἀπαίτησι πατάκορφα σᾶς λούζω,
καὶ μ' ὅσα τὸ συνάφι σας ψηφίσματ' ἂν ψηφίσῃ
'μπορεῖ γι' αὐτὸν τὸν Πατσιφᾶ καὶ γιὰ τὸν Κατελοῦζο
κοτζὰμ Μιχαλειόπατος τὸ γλέντι του ν' ἀφήσῃ;

—

Μὰ μπὶτ μηλὰ δὲν ἔχιτε καὶ σεῖς οἱ κουνελέες;
δὲν πᾶτε νὰ ξαπλώσετε σὶ τόσους καφενέδες
νὰ βγαλίτε τὸ ντέρτι σας μὲ ναργιλὲ μαρκοῦτσι,
δὲν πᾶτε νὰ μπαλώσετε τὸ τρύπιο σας παποῦτσι,
ἀλλὰ μὲ γλῶσσα γράφετε κοινὴ καὶ καθαρεύουσα
ν' ἀρνῆσῃ πιὰ ὁ Βασιλῆας τὸ κάθε βασιλόπουλο,
καὶ πρὶν τῆς ὥρας βιαστικὸς νἄλθῃ μὶς 'στὴν πρωτεύουσα
νὰ 'δῇ τὸν Πάλλη, τὸν Κοτζιᾶ, καὶ τὸν Ἀντωνακόπουλο;

—

Κι' ἂν ποῦ δὲν ἔχετε κατὶ σεῖς τὴν κεφαλήν σας κλίνει
θαρρεῖτε σὰν τὰ μοῦτρα σας κι' ὁ Βασιλῆας πῶς εἶναι;
Κι' ἕνας Μιχαλειόπατος, ὅπου φορεῖ κερδῶνα
καὶ καθεται 'στὴν σιὸ 'ψηλὴ τοῦ κράτους πολυθρόνα,
ὅσο καὶ τοῦτος ἂν πονῇ, ὅσο κι' ἂν σᾶς οἰκτίρῃ,
'μπορεῖ ν' ἀκούσῃ καθενὸς ψελικαντζῆ χατῆρι,
ἀποῦ τοῦ κάθε μαχαλὰ μαζεύει τῆς μοδίστρας
καὶ κουβαράκια ραπτικῆς πουλεῖ καὶ κουβαρίστρας;

—

Ἴσ μήπως θέλετε κι' αὐτός, ποῦ κυβερνᾷ κι' ἀνάσσει,
μαζὶ σας νὰ βαρυδογγᾷ, μαζὶ σας νὰ πιανάτῃ;
κι' ἂν ὁ Μιχαλειόπατος νηστεύῃ καὶ δὲν τρώγῃ
ἀμέσως ἴσως θὰ γενῇ μ' ἐμᾶς τὸ σκυλαλύγι,
κι' ὅταν ταγέρι θὰ βαστᾷ γιὰ σκῆπτρον εἰς τὸ χέρι
ἀπὸ τοὺς ὑπνώδους του εἰς τί θὰ διαφέρῃ;

—

Μὰ μπὶτ δὲν ἔχατε μηλὰ;... κι' ἂν ἴλθῃ τί θὰ κάμῃ;
μήπως καθὼς ἐπιθυμεῖ 'μπορεῖ νὰ σᾶς συνδράμῃ;
μήπως 'μπορεῖ, μωρὲ παιδιά, 'στὴν κρίσιν νὰ σᾶς σώσῃ;
μήπως γεννοῦν ἡ κότσικες του χρυσαφι νὰ σᾶς δώσῃ;
ἢ μὴ τοὺς σκύλους θέλετε νὰ βαλῃ 'στὴν ἀγγαρείαν
καὶ τσιμπουρᾶδες νὰ βαρῇ μαζὶ μας καὶ γιογκάρια;

—

Κι' Αὐτοῦ τὰ μάτια ἔγιναν γαρίδα γιὰ παράδες
καὶ βασιλεύει φουκαρᾶς 'στοὺς πρώτους φτωχοδρᾶδες.
ἂν ἔχῃ δὲ σὰν Βασιλεὺς καὶ δόξες καὶ τιμάς
μὰ ζῇ μὲ μόνο τὸν λουρί, ποῦ πέρνει ἀπὸ 'μᾶς.
κι' ἂν τοῦ χαρίσῃ τίποτα κανένας μας ἐνόμως
τότε κι' ἐκεῖνος φαίνεται λιγάκι γαλαντόμος.
ἀλλοιῶς μὲ κρίσι ξυνετὴ πιρνᾷ 'στὸ φτωχικό του
καὶ μουρλουζιέται μόλις 'βγῇ ἀπὸ τὸ ταπτικό του.

—

Ὁ Βασιλεύς μας ἂς γλεντᾷ κι' ἂς κολυμπᾷ τὸ θέρος
κι' αὐταῖς τῆς τζιριντζάντζιουλαις ἀφῆτε κατὰ μέρος.

γιατί μὲ θρήνους, μὲ ψαλμοὺς, τροπάρια κι' ὀκτωήχια
εἶναι σὰν νὰ τσακώνετε τὴν γκὲ' ἀπὸ τὰ νύχια.

—

Κι' ἐγὼ τῆς πίτσας ἔμπορις προτρίπω πάντα νἄστε
πρὸς τὸν Μεγαλοδύναμον ἐβραϊκὴν νέαν πίστιν,
καὶ πάντα νὰ τὸν βλέπετε προστάτην καὶ πάτερα,
κι' ἂν 'στὴ Δανία μυνηγὲ λακτος κολιθρεμμένος
κι' ἂν τὴν αὐρὰ τῆς 'Αλεπού τσακώνη ἐτὸ πέρα,
ὅμως φροντίζει καὶ γιὰ σὰς τοὺς κακομοιρολογάτους.

—

Κι' ἐγὼ καθήκον ὄφιστον ἐἶπότε ποιὸν
καὶ 'στὸν πατέρα πέποιθα καθὼς καὶ 'στὸν υἱόν,
μὲ καὶ 'στὸ πνεῦμα, ποῦ πυκνὸν εἰς τὴν Ἀλλὴν σωρεύεται
κι' ἐκ τοῦ τατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ συγχρόνως ἐκπορεύεται.

—

Τί νὰ σὰς κάνω πόχετε πολὺ μιγάλη τύχη
καὶ Βασιλῆς δὲν εἶμ' ἐγὼ σὲ σὰς τοὺς ραρλαταδες,
ἀλλοιῶς μὲ κάθε μίτρο σας καὶ καθέμια σας πᾶχυ
τῶν ἀρκὰ σὰς θἄλεννα, παλιοπερμπαντεμένοι,
ποῦ μοῦ σκιτίσκετε ταύτιὰ μὶ Γκραββόριτη λύρας
σὰν νἄχω βλέπεις μάκεικ γιὰ νὰ σὰς βγαζῶ λίρας.

—

Ἄχ! κι' ἂν γενεύμουν Βασιλῆς μὶς 'στὰ ἴδικά σας μέρη
τί θἀ 'τραβοῦσατε μ' ἐμὲ μόν' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει...
'στὸ μαγκικό μου θἄζεβα λογιῶν λογιῶν ἰμπόρους
καὶ θἄλεγα 'στοὺς Ἀὐλικοὺς καὶ 'στοὺς θυρακοφορους:
«Παρεῖτε τοὺς ἀλύπητε κι' ἐμεῖς ζωὴ καὶ κότα...
φέρτε σαμπάνγκις 'γρήγορα καὶ μιὰ καλὴ κοιλότα,
κι' ὅλα σὲ τοῦτον τὸν ντουνιὰ γοργοπετοῦν καὶ χάνονται
κι' ἂν λησμονοῦνται ἡ χαραῖς, ἡ λύπαις δὲν ξιχνοντα.ι.»

—

'Στὸν Πύργο παρολίσταξαν καὶ μέσα 'στὰς Καλάμας
καὶ μὲ σαλλαλητήρια σαλεύουν τὰ μηλὰ μας.
Φωνάζουν ἡ σταφίδα των πῶς δὲν πουλειρέ' ἐρέτος
κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος κάθεται ἀπὸ σταφίδα νέτος.

—

Ἄλλα καὶ τοῦτα ξαφνικὰ κι' ἀνέλπιστα χαμπάρια...
κι' ἂν ἡ σταφίδα τάχατε σεπίση μὶς 'στ' ἐμπάρια,
κι' ἂν τύχη νὰ μὴ πουληθῇ μιὰ λίτρ' αὐτὸ τὸν χρόνο,
πρέπει λοιπὸν ὁ Βασιλῆας, ἀφίνωντας τὸν Θρόνο,
νὰ σρίξῃ τοὺς ἀγοραστάς, πρωτοῦ νὰ μᾶς κρεπάρουν,
θἴλωντας καὶ μὴ θἴλωντας νὰ στείλουν νὰ τὴν πάρουν;
καὶ τί σὰς φταίει ἂν γι' αὐτὸ δὶν ἔχ'τει βακόρι;
'μπορεῖ ποτὲ νὰ πουληθῇ σταφίδα μὲ τὸ ζόρι;

—

Ὁρίστε μας... γιὰ καθὶ τι 'στὸ Στέμμα νὰ ξεπάτε...
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς 'στὸν Λεμονὴ δὲν πάτει
νὰ 'πῆτε τοὺς εὐδυτικοὺς σας καὶ τὰ παράπονά σας
καὶ νὰ τὸν βασκίσατε μ' αὐτὰ τὰ βάτανά σας;
Μὴν ἔγινε Πρωθυπουργὸς μονάχα γιὰ τὰ μάτια;
σοῦρτε 'στὸν Σωτηρόπουλο κι' ἐκεῖνος θἀ σὰς 'πῇ:
«ἀφῆστε τῆς μόρολαις καὶ τὰ πολλὰ γενάτρα,
γιατί μ' αὐτὰ δὲν γίνεται καμμία προκοπή
Μακάρι νἔχω χρήματα ν' ἀπλώσω τραχανὰ
κι' ὅλη τὴν ἐποτείκ σας νὰ πάρω μέν μάνι,
ἀλλὰ κι' ἂν εἶχα τίποτα 'στὴν τσέπη μου λιγνὰ
γιὰ λύτρα πᾶσα ἄλλοτε 'στὸν κλίφτη Λαρτζάνη.

—

»Τί νὰ σὰς κάνω, βρέ παιδιὰ... τὸ χαλὶ σας τὸ ξέρω...
καὶ βραζετε καὶ ψήνεσθε σὰν τὸν καρυὸ 'στὸ μπρίκι,
ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσθε καὶ 'στὴ Βουλὴ θἄ φέρω
πανηντικὸ Ἰσοζύγιο, ποῦ θἄναι τερπρίκι.
Κι' ἂν βλέπετε πὼς 'γρήγορα μ' ἐπῆραν τὰ γεράματα
μὰ ξέρω πῶς δὲν πράξατε πέρι παρανομίδος
κι' ἀρίνω τὸ κριββόπτι μου μὲ τὰ γλυκογραμματα
καὶ γράφω Νομοσχέδια σεφὰ περὶ σταφίδος.

—

Τὶ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, ὦ τέκνα ψωραλέα,
δὲν πάτε 'στὸν Διάδοχον τὸν Ἀντιβασιλέα,
ἐκ τοῦ πλησίον μία φορὰ κι' ἐκεῖνος νὰ σὰς 'δῇ
κι' ὀλίγως γνώμας ὑφήλες ν' ἀκούσιτ' ἐκεῖ πέρα;
γιατί, βρὲ κουτοπόνηδες, δὲν πᾶτε 'στὰ παιδιὰ,
κλλὰ παραφορτώνεσθε ἀδίκως 'στὸν πατέρα;

—

Ἐννέα χρόνια 'πέρασαν ἀπουδαῖα, κακομοίρη,
ἀφ' ὅτου Ὄγκαι ὁ Ρωμηὸς καὶ κάνει πανηγύρι,
καὶ τώρα ἐπεσηρχεται 'στὸν δίκαιόν του χρόνον
καὶ χαιρετᾷ χαμαγιλὼν τὴν γὴν τῶν φαμφαρόνων,
καὶ ευνηγώντας σήμερα μαζί σου τὸ ψωμὶ
βλέπω πῶς ἰμουβλοζυφεῖ σταφίδες καὶ κρασὶ,
κι' ἂν οἱ σωτῆρις Βουλευταὶ καὶ προκληθοῦν καὶ μὴ
θἀ τρέρωμαι σὰν τζίτζικος μ' ἄερα καὶ ὅρσιμ.

—

Ἀνοίχτε βαρέλαις
κι' ἀμπάρια γεμάτα...
τσακίζω πιατέλαις,
γαβάθαις καὶ πιάτα.

—

Ὁ δίκαιος χρόνος...
ἐβίβα κι' ὁ Θρόνος!...
Ἐπ... σῦρα... σπολλάτη,
χρυσό μου Πλάτι.

—

II.— Κι' ἐγώ, κασπιδιάρη,
μ' αὐτὸ τὸ σκυλάκι
σὲ πιάνω, σὲ δέρνω,
σὲ σπρώχνω, σὲ σέρνω.
καὶ φτοῦ σου καὶ φτοῦ μου,
καὶ γιὰ σου, Λύλη,
ψυχὴ μου, ντουντοῦ μου,
κι' ἀγκὰ τριλλή.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Κι' ἐγὼ πολλοὺς ἐπαίνους δικαίους θἀ σερβίρω
'στὸν Μάρκο τὸν Λουπίτη, σταθμάρχην ἐν Φαλήρῳ,
ποῦ ξέρει τὴ δουλειὰ του νὰ κάνῃ τακτικὰ,
ἐκτὸς δὲ τούτου ξέρει φρσὶ καὶ τ' Ἀγγλικὰ,
καὶ τούστειλε μιὰ 'μέρα καπλιμενταῖο γράμμα
τοῦ Τραφαλγὰρ ὁ Μάρκχαμ, ποῦ εἶναι ἄλλο πρᾶμμα,
καὶ μὲ τὸ πλήρωμά του τὸν εἶχαρίστη ὅλο
δι' ὅσας ἐκδουλεύσεις ἐπρόσφερα 'στὸ στόλο.

—

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ἐξορίνησεν τῆς καλῆς. ὁδὸς τοῦ Προσωπείου κουτσουρεῖς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θἀ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμηὸς τὴν ἐδουλειὰ	— μόνον κιὲ ὁρρὶ τὰ βγάλῃ.	γιὰ τὰ ἴσια ὅμως μέρη — **ἕπκα γράμμα καὶ στὸ χέρι**
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξυπνάδα	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει	Κι' ἔνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινας συνδρομητὴς
Συνδρομητὴς θἀ ἔχωμεν	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχουσι.	κι' ἔστησες τὸν παρὰ θἀν δίδει — θἀ τὸν σᾶν μπῦρι εἰδι.
καὶ 'στὰν Ἀθηνῶν τὸν τόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἐλλοδαπὴν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας τρεῖς ἰμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδ' εἶναν	— δέτουι νάζια κι' ἐντροπὴν.	Γιὰ τὴ σάρκα καὶ τὴ μάρκα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνι	— **ἕκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**	

Εἰκοσιέξη τοῦ Σεπτεμβρίου,
πανηγύρι κατάρα κι' ὀργὴ Κυρίου.

Ποιοῦντος τετρακόσια, δύο καὶ δαράντα.
κι' εὐχαριστημένοι πάντες κατὰ πάντα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.— Στὶς Φαῦσες τὴν περκοτσιὰν ἐπῆγες, βρέ κολλήγα;
Φ.— Ἀκοῦς ἐκεῖ, βρέ Περικλῆ... καὶ μ' ἰρωτᾷς ἂν 'πῆγα;
Π.—Γιὰ πές μου τί 'κατέλαβες;
Φ.— Ἂν ἡ ψυχή σου θέλῃ
νὰ ζήσῃς κάτσιος ἄνθρωπος καὶ σύ, παλιοτεμπέλη,
τρὶς ἄλλους κόσμους πέταξε, μακρὰν δόδν πορεύου,
καὶ ζῆτε μόνο μὲ τὸν νοῦ καὶ μόνον ὑνειρεύου,
τὴν πρώτην πρώτην ἄνοιξιν αὐτῆς τῆς γῆς φαντάσου
κι' ἰδέ τῆς Τίχνης τάρματα νὰ τρίχουν ἐμπροστά σου,
κι' ἐκεῖνα σὰν Βασίλισσα τῆς εἰκουμένης ὅλης
μὲ ροδοπέταλα χρυσᾶν νὰ βαίνεται κανίστρων,
ἁρμονικὰ ν' ἀντιλαλῇ τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις
καὶ νὰ σκορπᾷ τὰ δῶρα της καὶ τῶν Μουσῶν τὸν εἶστρον,
κι' ὅπου ζυκοδόν τὰ φτερωτὰ κι' ἀκούρασκά της ἄτια
ἡ γῆ ν' ἀρωματίζεται, ν' ἀνοίγωνται Πλάτια,
μὶ τύνομα της πᾶς βωμὸς καὶ πέτρα νὰ τιμᾶται
κι' ἀπέναν σὲ Βασιλικὸς πορφύρεις νὰ κοιμᾶται.

—

Ἔλα μὶ φῶς νὰ θαμβωθῇς Ἀνάκτορα ἀθηνάτου
καὶ πίσω τὸν ἐρίγδουπον νὰ προσκυνήσῃς Δία,
ποῦ χρυσωτεῖ τὸν Ὄλυμπον καὶ τὴν θειότητά του
'στὴν πέτρα ποῦ 'πελίκησι τὸ χέρι τοῦ Φειδία.
Τοῦ κόσμου τὸ πκρθενικὸν καὶ πάναγνον μειδίαμα,
τὴν ἀσπίλευ νειότητα τῆς Τίχνης τὸ θωμίαμα,
δίψην τὴν πρώτην βλάστησιν τῆς χάρσου γῆς καὶ στείρας,
τὸν ἀπαλὸν καὶ μουσικὸν τῆς τραγωδίας ἴκμδον,
τοὺς καχχασμούς, τοὺς σαρκασμούς, τὸ βέλη τῆς σατύρας,
τὰ ἀκροστεφανώματα, τοῦ πνεύματος τὸν θρίαμβον,
φιλοσοφίαν κλαίουσαν κι' ἀμέριμνον γελῶσαν,
τὴν πάγκαλον, τὴν ἀφθαστον, κι' ἀγγελικὴν του γλῶσαν,
τῶν Ὑμηττείων μελισσῶν τὸν βόμβον καὶ τὸ μέλι,
τοῦ Πλάτωνος συμπόσιον μὲ τὸν Ἀριστοτέλη,
τὴν ἔρηβον καὶ φλογερὰν κι' ἀκράτητον ὁρμήν,
τὴν πλάσιν τὴν ἀθάνατον, ποῦ μὲ Θεοὺς ὡμίλει.
ὅλα θἀ πέδρης ζωντανὰ σ' ἐκεῖνον τὸν Ἑρμῆ,
ποῦ 'σκέλιασε 'στὸ μάρμαρο τοῦ Πραξιτέλ' ἡ σμίλη.

—

Κι' ὕστερα πέταξε μ' ἐμὲ πρὸς τὸν λαὸν ἐκεῖνον,
ποῦ τὸν μεγάλον προσκυνεῖ τῆς Ρώμης Κωνσταντῖνον,

καὶ 'στοῦ Χριστοῦ τοῦ μαρτυρος δροσίσου τὴν πηγὴν
κι' ἴδέ το ἴνιον του σταυροῦ 'στοῦ Κοσμᾶ τοὺς χεῖρας
πῶς νικηφόρον φέρεται 'στοῦ Βύζαντος τὴν γῆν
καὶ τῶν Λιγιστῶν θυματὰ περιλαμπὴς πορφύρας.

—

Κύττα, καύμένε Πειραλῆ, πῶς θαλλ' ἡ νέα Ρώμη!...
ἐκεῖ τὸ κράτος τοῦ σταυροῦ κι' ἡ δόξα του κι' ἡ ρωμη...
μ' κύτο τὸ νέον λαβαρον παιρτε ὁ κόσμος ὁλος
καὶ τῆς Σοφίας τοῦ Θεοῦ φεγγοβολεῖ ὁ θόλος,
τῆς πίστεως τὸ καύχημα, ὁ νέος Παρθενων,
ποὺ πλημμυρεῖ τὸ κάλλος του τὸ φῶς τῶν οὐρανῶν.

—

Κύττα καλὰ τὸν ἔσχατον κλεινὸν Αὐτοκρατόρων.
πρὸς τὴν ὑστάτην του κραυγὴν ὁ Κύριος ἀπαντᾷ.
κι' ἐκεῖ πρὸς τὴν Ἑπτάλοφον τῶν γαλανῶν Βοσπόρων
ξαπτερωμένος σύρνεις ἀντρακτα καὶ βροντᾷ.
Ἐσίγησεν ἡ λιγυρὰ τῶν Χριστοτόκων Πνοὴ
κι' οὐδὲ τροφὸ ψυχὴ καὶ νοῦς μὲ φθόγγους θεσπεσίους,
ἡ τελευταία ἔφθασε τοῦ Κωνσταντίνου νυζ
κι' ἀσπάζεται τοὺς εὐγενεῖς καὶ τους Γενουηνσίους.

—

Πῶς ἀλαλάζον μαίνεται νέων Περσῶν τὸ σμήνος
καὶ 'στὴν Σοφίαν ἀντηχεῖν βρέντα τῆς Σαλαμίνος
καὶ τῶν Αἰσχύλων ἡ βοή: «Ἑλλήνων παῖδες ἴτε,
ἐν τούτῳ νίκα, ὄρκωμιτι, καὶ 'στὸν σταυρὸν θαρρεῖτε.»
Τὸν Κωνσταντῖνον πνεύματα περικυκλοῦν ἀόρατα,
ὁ Μαραθὼν κι' ἡ Σαλαμὶς ἀπὸ μακρὰν μυκῶνται,
ἡ θάλασσα σκεπάζεται μ' ἀσπίδας καὶ μὲ ὅρατα,
ἡ Ξέρξης κατασχύνεται, ὁ βάρβαρος νικᾶται.

—

Ἀλλ' ὄχι... βλέπω, Πειραλῆ, νεκρὸν τὸν Κωνσταντῖνον
κι' ὁ Σκύθης τὸν πατεῖ βαρὺς τὴν σπαθὴν ἀνακτεῖνον.
Ἰδέ καὶ κράυγασ' ἐξαλλες ἐξ ἰριοῦ πυρὸς
πῶς δὲν θὰ στεῖψῃ κεφαλὴ τοιούτου στίλβον στέμμα,
οὐδὲ τοιοῦτος πόλεμος 'στὸ μέλλον ἔρις
τὰ σπλάγχνα διψασμένης γῆς δὲν θ' αἰλακώσῃ μ' αἷμα.

—

Ἰδέ!... 'στοῦ Κούρου κρύπτεται τὴν λατρευτὴν πορφύραν
τοῦ Κωνσταντίνου τὸ σποδὶ κι' ἡ περιστερὰ λαίν,
κι' ὁμοῦ αἰῶνες μὲ Δαυῒδ καὶ μὲ Πινδάρων λύραν
τὸν πρῶτον καὶ τὸν ἔσχατον τῆς ὀζης Βασιλέα.

—

Ὁ κόσμος ἔζησε πολὺ καὶ δὲν νοιάζει πλέον
κι' ἀπὸ τοῦ τάφου, Πειραλῆ, κτῶν τῶν Βασιλίων
θρηνοῦμεν σήμερα κι' ἐρεῖς τὴν εὐλάλειαν τῶν θρόνων
καὶ τὴν σφριγῶσαν ἄκμην των παιδικῶν μας χρόνων.

—

Κλαῦσε τὸ γῆρας τῆς ζωῆς, νὰ μὴ τὸ κλαίω μόνος
κι' αὐτὸν τὸν κόσμον, Πειραλῆ, τοῦ θνητεντος αἰῶνος.
μ' ὅλον τὸ φῶς τοῦ πλούτου του καὶ τῶν ἐπιστημῶν
νομίζω πῶς τριακόσιανος τὸν 'πλακωτε χειμών.

—

Ἔτσι κι' ἐμένα μ' ἔκαμε ἡ Φαύστα νὰ φλογίζωμαι
κι' ἀκόμα ζῶ, βρὲ Πειραλῆ, τὸ σπίθος μου σὰν χύτρα,
κι' ἐρώνας' ἀπὸ μέσα μου χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι:
«Ὦ Τέχνη παμβασίλισσα, Θεὰ παρηγορήτρα,
καὶ πρὸς ἐσὲ τὴν ὕβιν σου τὴν ἀμβροσίαν στρέφω,
καὶ μ' ἐνθυμήσεις ἱεράς τους ἐκλεκτούς σου τείρω
κι' ὁ πλοῦτος ἀπ' ρουθαίνεται κι' ἐς νεκροσβεκνόνται
καὶ πᾶς πιστὸς σου πρόμαχος ἀπ' ἀφανιστερανόνεται.

—

«Ὦ κόρη κι' ἐγκαλλώπισμα τῆς γῆς τῆς εὐρακίας.
οἱ ἔσπουνα μελωδῶν κι' Ἀγγέλων κρατνίας,
ἐξύπνα τοὺς μυστικούς 'στὸν λήθεργον του πλήθους,
συγκίνει, ἐνθουσίασε, φῶτα ζωῆς 'στους λίθους.
καὶ μέσ' ἀπὸ ταπείνωσε τῶν καρδιῶν μας βάθη
ξερίζωνε τὰ χαμηλὰ καὶ σιχαμένα πάθη.

—

«Τὴν νέαν πλάσιν φτέρωσε καὶ γίμισε μ' ἐλπίδα,
πατρὶς πατρὶς ἀλαλαξε καὶ κρούσε τὴν ἀσπίδα.
οὖσος τὴν ὄψιν μὲ νερὸν ἀπὸ χρυσᾶς λαγήνους,
ὀνόματα κελαδοῦσε σκηπτούχων πανυμνήτων.
τὸ μόνιν κεφαλαρχικὸν τῆς Ρωμοσύνης γένου
καὶ τοὺς βλαστοὺς σαγήνευσε τῶν πορφυρογεννήτων.

—

«Δῶσε κι' ἐμοῦ τοῦ Φαύστυλῆ
μιὰ λύρα καὶ γνῶσι πρὶ πολλὴ
μὲ τοὺς Ρωμαίους νὰ φλυαρῶ
κι' ἐμπίστρως νὰ παρλαρω
γιὰ τὸν κακὸ μας τὸν καιρὸ
καὶ τὸν ψυχρὸ μαι φλαρο.»

—

Αὐτὰ ποὺ λίς καθ' ἑαυτὸν ὁ κακομοίρης εἶπε
κι' ἄνεψα μιὰ Πολίτικη κιχριμπαρίνια πίπα,
κι' ἐβγῆκ' ἀπὸ τὸ Θέατρο μὲ κοντελο βαρὺ
κι' ἐνῷ τῆς Φαύστας ἔκρινα τὴν τραγῳδίαν ὅλη
ξεροψημὲν' ἀγόρασα κουλούρια καὶ τυρὶ
κι' ἔπιρα σπίρτα καὶ κασνὸ ἀπὸ τὸν 'Αποστόλη.

—

Κι' εἰς ἕνα ξαπλωτὸν μακρὺ τοῦ Ζαχαράτου ταγκο
κατὰ μεσίτας 'ρώτησα πῶς 'βρίσκεται τὸ φαγκο,
κι' ἀμέσως μούλθαν κατὰ νοῦν τὰ τόσα κολαφίσματα,
τοῦ Πυργέα καὶ τῶν Πρτρινῶν τὰ τρομερὰ ψαρίσματα,
ἡ μαύχλα τοῦ Ρωμαίικου κι' ἡ κόπρος τοῦ Λίγριου,
τὸ ὄνατό ξεραντεμὲν τοῦ πρώτου Γεωργίου,
ὁ πακταῖλος ὁ χαρτινος ψιροκλεπτεντόρων,
κι' ἔκεῖν' ἡ συνεδρίασις τῆς Λίσχης τῶν ἐμπόρων,
ὑποῦ κυδόνταις ἔγιναν ἀπ' ὅλους γνωστικαὶς
κι' ὁ Παπαγιαννης 'μίλησε κι' ὁ Σαλίπας κι' ὁ Μπεκὲς,
καὶ ρήτορες γλυκυθέγγοι ἰδιήχθησαν πολλοί,
κι' εἶπε κι' ὁ Κανελλόπουλος, ποὺ γραλικὰ πουλεῖ
πῶς γιὰ νὰ βγοῦν τάκτι του καὶ γιὰ νὰ ξεθυμανῃ
ὅλους τοὺς μαστρατζάδες του γιαλὶα καρρὶκ θὰ κανῃ.

—

Κι' ὁ Βέγλης εἶπε πρώτος φανερὰ
πῶς πρέπει νὰ σταλῇ ἀνταρκὰ
σ' Ἐκεῖνον, ποὺ τὰ πάντα ἔμορφ
καὶ ὅτιδου δὲν τὰ πάρνι σοβαρὰ.
ἀλλέως ὄς βορτῶμε ταμπεσρα.

—

Ὁ τῆς Φαύστας ποιητής,
τραγῳδίας δυνατής.

Κι' ὁ Ζαχαρίας εἶπε πῶς ὀφείλων
ἀνταφορὰ καρμιὰ νὰ μὴ στείλων,
κι' ὁ Βασιλεὺς ἂν εἶναι 'στὴ Δανία
γνωρίζει τί τραβᾷ ἡ κεινωνία.

—

Καὶ τὸ σχεδὸν δὲν ἔσκυε κανθένας νὰ τινεύσῃ
κι' ἐμοιρελόγει κι' ἔκλαιγε τὸ χαλὶ τῆς γενιᾶς του,
κι' ὁ Ζαχαρίας 'σίκοτησε μετὰ τοῦ Παπαντωνίου
καὶ παρ' ὀλίγο κούτεψε νὰ πάρῃ τῆς χρονιᾶς του.

—

Κι' ὅλ' ἡ Λίσχη ἐχολώθη
κι' ἐνὰς ἄλλος ἐσκώθη
ἀδελφὸς τοῦ Ζαχαρία,
Ζαχαρίας Ζαχαρίου,
κι' ἔγινε μέσα φασαρία
κι' ἐνὰς χαλασμὸς Κυρίου!...

—

Ἀλλὰ τους ἐριζώσαν οἱ ἄλλοι παρακάτω
κι' ὁ Ζαχαρίας γελαστὸς καὶ χωρατεύων εἶπε:
«Μὲ συμπάθειο, Παπαντώνη,
νὰ μὴν τρῶς πολὺ πεπόνι
καὶ λερώσῃς τὸ σεντόνι.»

—

Κι' ὁ Κωτελούζας μὲ φωνὴ καθάρια σὰν κρυστάλλι
ἐπρότεινε τὸ σχέδιον ἀναφορᾶς σπουδαίας.
κι' ἡ κατωθεν ἀναφορὰ 'στὸν "Ανακτ' ἀπεστάλη
συντόμως, συνοψίζουσα τὰς ἀνάγκας ἰδίας.

—

«Τσιγάρτει σὸν καὶ τσιγαρὸν
πεσθένετας μετὰ λύπης
πῶς ἡ κεκλιμένη μας γουργουρούν
καὶ Σὺ 'στα ξένα λείπεις.

—

Φαδούμενοι μὴ ζητηθοῦν
γιὰ τῆς κοιλιᾶς μας ξύστρας
καὶ τάντερά μας τυλιχθοῦν
καὶ γίνουν κουβαρίστρας.

—

Οἱ πάντες καταφεύγομεν 'στὴν εὐνοιαν τὴν Σήν
καὶ σκέψου ὅτι χοῦς ἐσμὲν κ' εἰς χοῦν ἀπελευσόμεθα,
καὶ νὰ γυρίσῃς 'γρήγορα, καὶ χρὴ καὶ δεῖ θερεῖν.
τάχ' αὔριον πρὶς χεῖρονες τῆς σήμερον ἐσόμεθα. »

—

Τοιαῦτα συνεψήφισαν κι' ἐβούλιξε ὁ τόπος
κι' ἴσως καὶ στὸν Διάδοχο νὰ πῆν αὐτοπροσώπως,
γιὰ νὰ τοῦ 'ποῦν πὼς μέ 'τα σκρὶπ καὶ μὲ τὰ φαίντιγγ θρἀζουν.
κι' ὅλα τὰ ἐμπορόπυλα τὸν Κώστα μας παρἀζουν.
καὶ τοῦ λένε «Κωνσταντάρα,
ἐδῶ μᾶς ἔμεινε ποντάρα.»

—

Καὶ γιὰ τῶν φόντων 'ρώτησα τὴν τρέχουσαν ἀξίαν
καὶ μερικοὶ μ' ἀπάντησαν ἀδιοῦ κακοῦ σου θέλειν,
κι' ὁ Ράλλης λέν πῶς 'μάλλωσε καὶ μέ τὸν Εὐτυξίαν.
ἀλλ'εὐτυχῶς ἐτέλεωσε κι' αὐτὸ τὸ κάζους μπέλλι,
κι' ὁ Λιμενὴς τους 'μίλησε σὰν Νέστορας ἀγχαῖος
πῶς εἶναι μίγκα κι' ἡ πατρὶς παρὰ Θιοὶς κι' ἀνθρώποις.
ἀλλίως ἂν ἡ μᾶνις των δὲν ἔπευε ταχίως
πολὺ θὰ ἐπερίσζε τὰς τύχας τῆς Εὐρώπης.

—

Καὶ τὸ κλεινὸν στολίθερον ἐβρώμα τῆς Πελλάδος
κι' ἐρώτησα τί γίνεται κι' ὁ Λόρδος τῆς Ἑλλάδος.
καὶ μοῦπαν ὅτι κάθεται καὶ κάνει μπουρμπουλήθρας
καὶ πότε πότε κνυγᾷ 'στὸ Χόλι σιταρήθρας.

—

Καὶ πόνος τὸ κεφαλὶ μου ἐπίεζε βαρὺς
κι' ἐρώτησα τί γίνεται κι' ὁ κὰφε-Θεοδωρῆς,
καὶ μοῦπαν ὅτι 'βρίσκετκι καὶ παλι 'στὰ παγᾶ
καὶ μὲ τοὺς νέους λόγους του κι' ἀλλοιώτικα πραγμἀτα
θὰ σηκωθῇ ὀρὸ πιθἀνως ἡ τρίχα τοῦ ντουνιᾶ,
γιατὶ γιρὰ τὰ κότσα του βκετῶν καὶ 'στὰ γερἀματα,
κι' αὐτὸς ἀπ' ὅλους τὸν λαὸν καλλίτερα γνωρίζει
καὶ πλακιᾶδα φαίνεται πῶς τοῦ ξανεμυρίζει.

—

Κι' ἐτέντωσα τὰ πόδια μου σὲ μιὰ καρέκλ' ἀπάνω
καὶ τὰ ξερἀ μου βλέφαρα κι' αὔσυκτα κανὰ
γιὰ τὸν περιπλανώμενο 'μιλοῦσα Καραπάνο
κι' ἐρώτησ' ἂν ἐγύριζε ἀπ' τὴν Κερκἀλεγγά.

—

Καὶ καπνίζων, Περικλῆ,
μὲ μερἀκι θερικλῆ
εἶπα 'στὴν παρέα τότε :
«πρισιρἰλες μου πικρώτατες,

πότε πιὰ θἀλθῇ κι' αὐτὲς
Κυβερνήτης ζηλιτοῦ,
ὁ τῆς Ἄρτας Καραπάνος,
ὁ μακρὺς, ὁ πελεκάνος,
ποὖχει γλῶσσα σὰν ψαλίδι
καὶ μιὰ μέση ἐκτυλίδι,
γιὰ ν' ἀρήσουν οἱ κουτοὶ
τὰ μεγἀλα των καπρίτσα,
καὶ νὰ παίξουνε κι' αὐτοὶ
τὴν ὀρθὴ τὴν κομηλίτσα,
ποὺ μι ξένοιαστη καρδιὰ
τὴν ἐπαίζαμε παιδιὰ ;

—

Δὲν ἔπαυσα καὶ μιὰ στιγμὴ μὶ λύσσα νὰ φουμἀρω
καὶ νὰ παρεξκλησιάσω καὶ νὰ παραλιμἀρω
ὡς ὅτου πλιὸν ἐσβύσαν τὰ τελευταῖα φῶτα,
τοὐτέστιν ἔγεια Ρωμηὸς καὶ γαϊδἀρος σὰν πρῶτα,
καὶ ὅς μου σὶ παρακἀλῳ τὸ τακτικὸ λεμπούτι.
Π.—Δέξου βροχὴν ἀπὸ ξυλιᾶς 'στὴ ράχη σου, ταιφοῦτη.

Λύκειον μοναδικὸν κι' ὄντως Εὐρωπαϊκόν.

—

Ἂν ἀληθῆ διαπλασιν τῶν τέκνων σας ποθῆτε
ἀμέσως εἰς τὸ Λύκειον Μακρῆ καὶ Μάνου ἴτε.
Ἐνωμαίς γῆ' αὐτὸ δὲν εἶναι ὀρό . . . καθ' ὅλα ἐντελές
καὶ δὲν πηγαίνει τοῦ κακοῦ ὅ,τι καλὸ κι' ἂν λές.
Αὐτὸς ὁ Μάνος κι' ὁ Μακρῆς—μεγάλη των τιμή—
ποτὲ δὲν ἔμαθαν νὰ τρῶν χαράμι τὸ ψωμἀ,
μ' αὐτοὺς μερρόνεται κανεὶς ἐνῷ διασκεδάζει,
ἐκεῖ κι' ὁ γυιὸς τοῦ Φασουλῆ προκόβει καὶ σπουδάζει.

Θέαμα θεατρικὸν καὶ Παραβαρμενικόν.

—

Ἐπιτυχία ξυκατὴ... μπεῖ, οἱ *Παραβαρμένοι*,
γέλοια, χειροκροτήματα, κατακλυσμὸς καὶ φόρα,
ὁ κόσμος ἀνυπόμονος 'στοῦ Τσόχα τους προσμένει
καὶ τῆς κατεικ κριτικῆς ἐθαρπεύθ' ἡ φώρα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Μονὲ Χαμουδοπούλου Κατήχησις τελεία
ὀρθόδοξος καθ' ὅλα καὶ Χριστιανική.
πολύτιμον βιβλίον εἰς παντα τὰ σχολεῖα,
καὶ γλαφυρὰ τὴν γλῶσσαν καὶ περιεκτική
μὲ νέας ἐξηγήσεις καὶ διδαχὰς πλουσίας,
κι' ἀντὶ ἀρχιμῆς τιμᾶται μιᾶς καὶ ἡμισείας.

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'σαι κηπτὶ μου ἀντέξη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνεχίσει
μὲ ξενοδοχεῖο Ζώδη, — ὀρό 'στὰ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χησε βίχνει ὄνδρα. — πούτσιν ἄλλοι μαρῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Καμινοῦ» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ *Προφητείου* κονιορτὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΓΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμηὸς τὴν ἑβδομἀδα	— μονὲ μιὰ φορὰ τὴ βγἀτσι	γιὰ τὰ ξένα ὅμως κερἀ	— **δίκα φράγκα καὶ στὸ χέρι**
κ' ἔκανε ἔχει ἰξυπνάδα	— κ' ἔσπασε μοῦ κατσάβρα.	Κι' ἕνα φύλλο δὲν ἐρμαρῆ.	— ἔχνει συνδρομητῆς.
Χονδρομερῶς τὰ δίχνομαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομαι.	κ' ὅκομος τὸν παρὰ δὲν θἐλει	— θὰ σὸν φτη μαῦρο αἷμα.
καὶ 'σπάω 'Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ἔχω νάρκα κι' ἔντασιν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὸ μάρα	— κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Χονδράνομαι γιὰ κάθε χρόνο	— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μάνα.**		

Τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐνάτη,
τοῦ Ταουλᾶ κατορθώματα νέα.

Ποθοῦντος τετρακόσια καὶ σαράντα τρία,
γιὰ τὸν Καραπάνο τὸν φασαρία.

Καραπάνου τελετὴ καὶ παρλάτα ξυνατή.

Κυρίτσαις πάνω κι' ἔρχοντκι καὶ βιζαβὶ καὶ σούστκις
ὁ Καραπάνος ἔρθκασι, ψηλὴ προσωπικότης,
τσαλαπατεῖσθύνται μερικοὶ πολέγυροι καὶ σούστκις
καὶ τρέχουν οἱ περίεργοι καὶ μαγγαρία πρώτης.

—

Μιὰ κλαπαΐρ' ἀκούστκι καὶ δύο κλαρινέτα
καὶ προηγοῦνται τῆς πομπῆς οἱ φέροντες τὰ πρῶτα.
τὸν κόσμο σκιάζει κάποτε κλεμμιὰ τραλλὴ ρουμέτα
καὶ τρακατρούκαις μερικαὶς κι' ὀλίγα βαρελότα.
Εἰς τὴν βραντὴν τῶν ρουκετῶν τὸ πλῆθος συστρωθεῖται
κι' ὁ Κώστας ὁ Σταυρόπουλος τοῦ πλήθους προπορεύεται.
καὶ ζήτω σκούζουν ἀπ' ἐδῶ καὶ ζήτω κι' ἀπ' ἐκεῖ,
ἀντιλαλοῦν γλυκύτατα παρηγορίας λόγοι,
ἀλλήλους ἀνταπαίζονται οἱ Προοδευτικοὶ
κι' οἱ ἀμαζάδες χαίρονται ποὺ βρήκανε ἀγοῦρι.

—

Νίκα χρυσῆ περίοδος, λαμπρὴ καὶ καρυκεύλα,
ὑποδοχαῖς ὡσάν κι' αὐτὴ δὲν πάνε τοῦ κακοῦ,
κι' ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομο σιγὰ σιγὰ προβάλλει
ἡ σεβασμία κεφαλὴ τοῦ Προεδευτικοῦ.

—

Ἡ Πρόοδος 'στὸ δρόμο της τὸν πῆρε μιὰν ὁμάδα
καὶ τύπο μὲ χαμόγελο, « Ψηλέ μου Καραπάνε,
σὲ διορίζω μόνον μου πρωτάστυν καὶ πατέρα
πρὶν μὲ τοὺς ἄλλους οἱ Ρωμηοὶ κατὰ διαβολὴ πάνε.

Ἔχεις καὶ μπρὸς πρὸ μακρὺ καὶ τόσα κόλπα ξέρεις
κι' ἂν ἀγαπᾷς τὴν Πρόοδο νὰ γίνῃς κανονίρης,
τοὐτέστι νὰ συμβιβαστῇς μ' ἐκεῖνα τὰ γαϊδούρια,
ἢ μ' ἄλλους λόγους ὁπωσδὴ νὰ μὴν πληρώσῃ ὅκρα,
καὶ μιὰ σακκοῦλα νὰ τοὺς 'πῇς νὰ ράψουνε κανεσύρια
νὰ τὴν γεμίσ' ἡ Πρόοδος ἡ ψωροκασσιέρα.

—

«Πρόοδες σήμερα θὰ 'σῇ λιστὸ νὰ μὴν πληρώσῃς
καὶ σὰν γυρεύσ' πληρωμὴ κανένας τσιγκίτ
νὰ πίρνῃς τὸ ματσούκι σου καὶ νὰ τὸν μπαγλαρώσῃς
καὶ τὸ κεφάλι του νὰ σπᾷς μὲ τῆς κατραπακιᾶς.
Σὲ μόνον ἐμπιστεύομαι, σὲ μόνον ἐκτιμῶ,
κυπαρισσένιο μου κεφάλι καὶ μανταρὴ μου γλῶσα,
τὲς μυστικὲς ἐλπίδες μου ἄπανω σου κρεμῶ,
'στοὺς οὐρανοὺς σ' ἐγύρισα καὶ 'στοὺς Ρωμηοὺς « σὺ 'σαι.
Σὺ πρῶτος 'μπρός μου 'βρέθηκες καὶ μέσπερες 'στὸ λάτο
καὶ πάρε σὲ παρακἀλῳ αὐτὸ τὸ βαρελότο.
κι' ἀπόπαν σοῦ φωνἀξω μάρε τὰ ὄντρια σου νὰ τσέζῃς
καὶ δίχως δρόλου νὰ σκιχτῇς ἀμέσως νὰ τὸ ρίχῃς.»

—

Ἔτσ' ἡ κυρία Πρόοδος 'στὸν Καραπάνο 'μίλησι
καὶ σφίγγωντας τὸ χέρι του 'στὸ κούτελο τὸν 'φίλησι,
κι' ἐκείνης ἡμέρα γυρνᾷ μ.' αὐτὴν ἀλωμπαστέτα
καὶ τὴν Περιπλανώμενες πλανᾶται Τουδαίος,
κι' ὅπου πατήσῃ καὶ ὁρμᾷ ἀνάβουν σπερματσέτα
καὶ περνᾶγνετ' εὐγενὴς λαὸς καὶ συφρίτας χυδαῖος.

ἡ δὲ φωνή του βροντερὰ τραβᾷ τοὺς ἀέρας
κι' 'Απόστολες βαπτίζεται Προύδου κανονιέρας.

—

Μόνον αὐτὸς ἐζύγισε τοῦ γένους τὰς ἀνάγκας
κι' εἶδε πῶς χαντακώνεται ἡ πίστις κάθε πάγκας,
ἡμεδαπῆς κι' ἀλλοδαπῆς, πούρας Ρωμηᾶς καὶ Φράγκας,
καὶ διατρέχει στάδια καὶ τόσους παραπάγγας
τοὺς πρώτους τῆς πολιτικῆς μαστίζων μοσχομάγκας.

—

Κι' ἀπὸ τοὺς λόγους στέγνωσις τὸν λαρυγγᾶ του πιάνει,
μὰ κάποτε τὸν ἐνοχλεῖ καὶ λύξιγκας συχνός.
κι' ὅλο μὲ κριθαρόνερο ζεστὰς γαργάρας κάνει
καὶ κακαρίζει 'στὰ 'ψηλὰ σὰν κόκορας βραχυγός.

—

Καὶ τώρα ξαναγύρισε 'στὴν εὐτυχῆ Παλλάδα
κι' ἡ Πρόοδος, ποὺ 'πίσω του δὲν τὸν ἀφίνει βῆμα,
ἀπάνω του τυλίγεται ὡσὰν περικεφάλαια
κι' ἁγιαληματίζεται κι' αὐτὴ μὲς 'στὸ ὄνομά μας κλίμα.
καὶ τὸ κλεινὸν πτελίαβρον ἐκ βαθρων συγκλονεῖ
κι' ὁ Κώστας ὁ Σταυρόπουλος θερμῶς τὸν προπαιωνεῖ.

—

«Καλῶς μᾶς ἦλθες, ἀρχηγέ, ποῦ τόσο σ' ἐθαυμάσαμε...
κρῦβες μεγάλα σχέδια μέ 'στὸ μικρὸ ταμπάρο,
γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς ὑποδοχὰς βαρβάτας ἑτοιμάσαμε
κι' εἰς ἕνα κι' ἄλλον ἅμαξα ἐδώσαμε κάπαρο.

—

Ἐμπρός σου ὅλ' οἱ ἀκούσται τὸ κῦδος νὰ συμπεύρι
κι' εἰς τῦρ ἀμέσως βάλλεται τὸ κάθε των τετράτι,
ὁ περιούσιος λαός σ' εὐρῆκε κιλαπεῦρι
καὶ τώρ' ἀγκαλιασθήκατι καὶ πάτε ταίρι ταίρι.

—

Γιὰ τούτη τὴν ὑποδοχὴ δὲν ξέρεις πῶς κοπιάσαμε,
κι' ἂν τὰ πουγγιά μας 'στίγνωσαν ἀπὸ πεντάρα νίτα
ἀλλ' ὅμως γιὰ χατῆρι σου πρὸ ἡμερῶν 'νοικιάσαμε
μιὰ κλαπαδόρα δυνατὴ καὶ τρία κλαρινέτα.
κι' ἐκ περισσοῦ σοῦ 'καναμε καὶ τούτη τὴν θυσία
γιὰ νὰ σοῦ γίν' ὑποδοχὴ μὲ κάποια σημασία.

—

"Ακου, μεγάλε ἀρχηγέ, πῶς παίζ' ἡ μουσική
καὶ ἐρώτησε τὴν λαύρα μας σὰν ἐρωτιρὴ γιαταδὰ,
καὶ κύτταξε τριγύρω σου οἱ Προοδευτικοὶ
πῶς ἦλθαν ὅλοι χάρισμα νὰ φᾶνι καροτσάδα.

—

Ἡ κάθε φέστα σήμερα κοστίζει ἀκριβὰ
κι' ὅπερες γυρεύ' ὑποδοχαὶς δὲν εἶναι 'στὰ καλά του,
τὸν διαβολεῖ του μ' ἔξοδα τρικούβερτα τραβᾷ
'ξεδεύοντας γιὰ μάσουλα τὰ μαλλοκέφαλά του.

—

Ὁ βίος μας κατήντησε βαρὺς καὶ φορτικὸς
μὲ τὰ πολλὰ καθήκοντα κι' τὰς ὑποχρεώσεις,
ἀλλὰ πιστεύομεν πῶς σὺ σὰν Προοδευτικὸς
ἀμέσως τὸν λογαριασμὸ τῆς φέστας θὰ πληρώσῃς.

—

Μὲ ταύτην τὴν παρήγορον καὶ σταθερὰν ἐλπίδα
ὑμνοῦμεν σὲ τὸν ἀρχηγόν, τοῦ κράτους τὴν ἀρπίδα.
καὶ τῶν ἐχθρῶν τὰ στόματα φασκίλωτα καὶ κλείστα,
ποὺ φέρονται 'στὸ κόμμα μας ὀλίγων ἀναγώγως,
καὶ λάβε σὲ παρακαλῶ τῆς τιλιτῆς τὴν λίστα
νὰ ὀῆς τὸ τί ζωδέψαμε σὰν οἰκονομολόγοι.»

—

(Πρὸς ταῦτα μ' ἕνα κίνημα πελὺ σημαντικὸν
ἀπάντησε τὸ καυχῆμα τῶν Προοδευτικῶν.)

—

Κ. — Ὦ φίλτατε Σταυρόπουλε καὶ προσφιλεῖς ἑταῖροι,
ὑποῦ ξυπνήσαμε κι' ἐμεῖς αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
ἐὰν τὴν ἐκταφέρατε τὴν φέστα μας καλὰ
καὶ διαιρεῖται καθ' ἑχθρὸς μαζί μας νὰ γελᾷ.

—

Ἔπρεπε περισσότερον ἀκόμη νὰ ποζάρετε,
ἔπρεπε περισσότερες καρότσακες ν' ἀγκιζάρετε.
ἔπρεπε περισσότερα νὰ δώσετε κατσάρα
κι' ἀνθρώπους νὰ πληρώσετε νὰ ρίξουν λίγα τρπάρα.

—

Ἔπρεπε νάλθετ' ἐν πομπῇ μὲ τῆς ὀρχήστρας ὅλας,
φλουγκελχορν, ἅλτχορν, βόμβαρδα, γρὰν κασσαις, μπασαβρά.
τὸν Σκίλερ, τὸν Καισαρη, καὶ κάθε μουσιεάντη. [λας,
κι' ἀνοικιάστη δὲν ἔπρπι ν' ἀφήσετε καρότσα,
ἀφοῦ μεγάλον ἄρχηγὸ κυττάζετε γαλάντη.
ποῦ ξέρετε πολὺ καλὰ πῶς τοῦ βασσεῶν τὰ κότσα.

—

Ἔπρεπε νὰ μοῦ φέρετε κατάχρυσα ἀμάξι
μαζὶ μὲ τέσσερ' ἄλογα καθὼς ἐμὶ ὑψηλά,
μὲ τὴν μεγαλοπρέπεια ὁ κόσμος νὰ τρομάξῃ
καὶ νὰ στουπίρουν καθενὸς σκλιάρη τὰ μιάλα.

—

Ἔπρεπ' ἐκ βαθρων νὰ σεισθῇ ὁλόκληρος ἡ χώρα
κι' ὅλοι σας νὰ μὲ ράνετε μ' ἀμέτρητα μπουκέτα,
κι' ἔχε νὰ μοῦλθετε καὶ σεῖς μὲ μία κλαπαδόρα
καὶ δυὸ παληοπίφερα καὶ ψωρικλαρινέτα.

—

Ἔπριπε νὰ μὴν κάνετε καθόλου χωρατάδες
κι' τοὺτ' ἡ φέστα τραντακτὴ καὶ φιγουρατη τάκατ,
γιὰ νὰ μὴ γραφτῦν καὶ μὴν 'ποῦν καμπόσοι φαφλακτάδες
ὅτι κι' αὐτοὶ πεν κουβκλοῦν τὴν Πρόοδο πεινᾶνε.

—

"Αλλετε νὰ προσέχετε 'στὶς φέσταις μας καλλίτερα
καὶ θἄχωμε τριχιματα 'στὸ μέλλον μεγαλύτερα.
Ἐκ μέρους μου ἀλύπητα παράδες νὰ σκερπατε
γιὰ νὰ μὴν κακωμι κι' ἐμεῖς τόνορε μας σαλατα.
καὶ τωρα σᾶς παρακαλῶ 'στὸ σπῆτι νὰ μὶ πατε
γιὰ νἄβγω 'στὸ μπαλκόνι μου ν' ἀρχίσω τὴν παρλάτα.
τὸ παρδαλόν μου πρόγραμμα ν' ἀκουστῇ ὁ καθεὶς,
νὰ παρῃ καϐὸ κι' ὁ λαὲς ὁ τοσων πλανηθείς.»

—

(Εἶπε κι' ἀμέσως ἄναψαν ὀρὸ φώσφορα τρομαρα,
ὅμως δὲν ἔριγγαν καλὰ κι' ἐκεῖνα τὰ γραμοφῶνια,
κι' οἱ κορυφαῖοι τοῦ χοροῦ κι' ἡ σκρα μὲ τὴν μαρα
ἐθουσιώδεις ἐσκουζαν «ἐμπρός, ἐβαντι μουζικα.»
κι' ἡ κλαπαδόρ' ἀσθμαίνουσα ἐρύσα κι' ἐξερύσα
καὶ μιὰ καὶ δυὸ 'στὸ σπῆτι του τὸν 'πῆγαν ὁλοίτα.
καὶ 'στὴν αὐλὴ του 'γλιπξαν οἱ συνοδοὶ του ὅλοι
καὶ τοῦ τσακλαπτήσανε πολλοὶ τὸ περιβόλι.
κι' ἐκεῖνος 'στὸ μαρμάρινο μπαλκόνι του φανεὶς
τειαῦτα ἐρητόρευσε μετ' ἠχηρὰς φωνῆς.)

—

Κ.—Λαὲ πετοὶ καὶ κύκκαλο καὶ κατισγνο δαμαλι,
τσίρι ψημένε, σκελετέ, βρασμένε μπακαλιάρε,
ὑποῦ κρατεῖ πυνθῆται νὰ σὲ καλοῦν χαμαλη,
ξεμουδιασε τὰ πόδια σου καὶ νἰο ὁρόμε πάρε
Σὲ χαιρετῶ πανυψηλος ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ
κι' ἂν ἔχῃς κόκκον γνώσεως μὴν ἀγαπᾷς ἄλλου.

—

Λαέ μου, μόνη σκέψις μου καὶ μόνε μου κελλύγια,
τὸ προγραμμά μου ὅπερες 'δῇ τὸν πάει τρία κι' ἕνα.
κι' εἰς ὅποιο μέρος 'κλεισα κι' εἰς ὅποιο μέρος 'πῆγα
κατλαβα πῶς ὁ λαὸς τριλλαίνεται γιὰ 'μένα.
Γτεδοχαῖς τρικούβερταις, καὶ ποῦ νὰ σας τὰ λέω ;...
μήτε στιγμὴ δὲν ἔπαψα τὴν τύχη σου νὰ κλαίω

—

Λαέ μου, κύτταξε καλὰ πρὸς τοῦτον τὸν ἐξώστην
νὰ ὀῆς τὸν ὀψηλότερον ἐξ ὅλων λαοσωστην.
Γιὰ κύτταξε τὸ μπρὸ μου πόσον φεγγέρα κάνει !...
φύτιτ' εἶθις 'στὸν κόρφο σας κανεὶς μὴ μὲ βασκάνῃ.

—

Ποιὸς ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα
'στὸ παζάρι περπατεῖ
μὲ δηὸ χέρια κρεμασμένα
καὶ σκκκούλα δυνατή ;

—

Κι' ἂν συμφοραῖς ἡ μοῖρα σου 'στῆς συμφοραῖς σωριαζῇ
φεύγε πιὰ τὰ μάτια σου, μὴν εἶσαι μπουνταλᾶς.
καὶ σήμερα 'στὸ χάλι σου μονάχα σοῦ ταιριάζει
κοτζὰμ Σωτῆρας σὰν κι' ἐμί, κοτζαμι κρεμανταλὲς.
Ἐμεινα σφικταγκαλιασε νὰ ρίγεων τὰ μεράκια...
ἔγιμαι ὁ Σωτήριος κι' οἱ ἄλλοι Σωτηράκια.

—

Ὦ προσφιλεῖς ἑταῖροι μου καὶ Προοδευτικοί,
ὅταν κι' ἐμεῖς καμπιὰ φορὰ τῆς πείνας θὰ φοφᾶμε
θὰ βλέπετε τὸ μπρὸ μου τὸ μέγα νηστικεῖ
καὶ θὰ μοῦ λέτε : «ἀρχηγέ, κατέβα γιὰ νὰ φᾶμε»

—

Ὦ προσφιλεῖς ἑταῖροι μου, καθὼς βεβαίως ξέρει
πῶς δύο πῆρας ἕκαστος ἐκ τῶν ἀνθρώπων φέρει
Τοῦτο κι' ἐγὼ σκεφθεὶς καλὰ 'ετούς σήμερον σιωμοὺς
μὲ δηὸ σπουδαίους ἔχομαι προϋπολογισμούς,
τὸν ἕνα μὲν ἀπὸ 'μπροστὰ, τὸν δ' ἄλλον ἀπ' ὀπίσω,
κι' ὅλους σας κατακίφκλα μὲ τούτους θὰ κτυπήσω.

—

Πολλαὶ περὶ τῆς νόσου μας διαθρυλλοῦνται φῆμαι,
γνωρίζεις δὲ καὶ σύ, λαέ, ποὺ τώρα τὰ κορδόνες,
ὅτι μὲ τάλλα κι' ἔκτακτος ἀρχιολόγος εἶμαι
κι' ἐρώτησα τὸ παλαιὸν μαντεῖον τῆς Δωδώνης,
ἐκεῖνο δὲ μ' ἀλάνθαστον μ' ἐπρότεψε χρησμὸν
'στὴν σύνταξιν τῶν δύο μου προϋπολογισμῶν,
μεγάλαι δὲ γι' αὐτοὺς τοὺς δηὸ μοῦ πρσγελοῦν τιμαὶ
καὶ τὸ γνωστὸν σας αἴνιγμα θὰ λέτε καὶ γιὰ 'μέ :
αἶναι κι' ἕνα βαρελάκι
ποῦχει δηὸ λογῶν κρασάκι.»

—

Ζήτω λοιπόν, ἀθάνατε λαέ τῆς πρωτευούσης,
κι' ὅλους τοὺς ἄλλους αὔθωρει πατάκορφα νὰ λούσῃς ...
τοῦ Καραπάνου μοναχὰ τὸ νέον κόμμα ζήτω ...
ἡ φέστα μας 'τελείωσε, λὰ μούζικα φινίτο.

—

Μᾶς εἶχε στήσει πρὸ καιροῦ ἡ Πρόοδος καμτέρι
κι' ἐγὼ δὲν τὴν μυρίστηκα νὰ τῆς γλυκομιλήσω.

μά τώρα σᾶς παρακαλῶ, πολυπληθεῖς ἰταλοί,
νἀλθοῦν οἱ μουσικάντηδες γιὰ νὰ νὰ τοὺς ἐξοφλήσω».

—

(Εἶπε κι' ὁ ρητωρ Φασουλὴς ὅπισχιτε τὸ πλῆθος
κι' ἔτσι τὸν προπηφώνησε μὶ ὁλίγα κι μὶ στῆθος :)

—

Φ.— Ὦ σύ, μεγάλε ἄρχηγέ, ἡ περιπλανηθείς,
ἄκου κι' ἐμὶ παρακαλῶ πρὶν πᾶς νὰ κοιμηθῇς.
Ἂν καὶ μεγάλαι κατ' αὐτὰς μ' εὗρῆκαν συμφοραὶ
κι' ἀρρώστησε ἡ κόρη μου καὶ σὰν χαμένα τάχα.
ἀλλ' ὅμως μοῦπε μιὰ φωνὴ ἀπὶ καθέτακι, μωρέ,
καὶ δέρνισκι καὶ θλίβισκι καὶ χάσεις σὰν τὸν γκὶχ :
Ὁ Καραπάνος ἔρθεσε, προγόνους ἐμπνευσμένος,
κι' ἐν κινδύνευ' ἡ κόρη σου, μὰ σύζεται τὸ γένος.

—

Καὶ μ' ὅλα μου τὰ βάσανα καὶ τοὺς περισπασμούς
ἤλθα νὰ 'δῶ τοὺς ὄλους σου προϋπολογισμούς,
καὶ στείλα τοὺς 'στοὺς ὀνειστὰς ν' ἀνοίξουν τὰ στρεβλὰ των
καὶ βλέποντας τὴν τέχνη σου ν' ἀλλάξουν τὸν χαβᾶ των.

—

Κανεὶς αὐτὸ τὸ κόλπο σου δὲν τοὺχε καταλάβει
κι' ἔζουσαμε ταλαίπωροι καὶ μαύρη φτώχεια σκλάβα·
μὰ τώρα πιὰ κι' ἡ πίστις μας δὲν νοιώθει κλονισμούς,
τέτοιος ἀνέλπιστος ντουμπλὲς κάθε μηλὰ γανώνει,
κι' ὁπόταν ὅῦς φέρωμεν προϋπολογισμοὺς
ποτὲ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σκασωμε καπνόν.

—

Μὲ τὸν δικό σου ἐρχομὸ Ἀνάστασις ἐμοίρισε
κι' οἱ ποντικοὶ κι' ἀσκαθάρσι δὲν τρέχουν 'στὰ Ταμεῖα...
φύγε καὶ πάλι μιὰ στιγμὴ κι' ἀμέσως ξαναγύρισε
γιὰ νὰ σοῦ γίν' ὑποδοχὴ ἀκόμη κι' ἄλλη μία.

—

Μὲ φέσταις ἀς ξιππάζεται τῶν Ἀθηνῶν ἡ γῆ.
Ἂς σκάψωθεν κι' ὁύτεροι καὶ τρίτοι ἀρχηγοί,
ἂς φεύγουν, ἂς ξαναέρχωνται, ἂς γίνῃ πατατράκα,
ὅς πίρτη κι' ἕνα μασκουλο, ἂς πέρτῃ καὶ μιὰ τράκα.
γιὰ νὰ διασκεδάζωμε κι' ἐμεῖς οἱ χασαπέρηδες,
νὰ βρίσκουν 'στῆς ὑποδοχῆς δουλειὰ κι' οἱ καρτσέρηδες.
κι' αὐτὸς ὁ εὐσεβέστερος λαὸς ὁλίγον ν' ἀνασάνῃ.
ποὺ χλώμιασαν τὰ μοῦτρα του ὡσὰν τὸ κυρασάκι,
νὰ λέγῃ δέ κλπ' ἑαυτὴν κι' ἡ προσιλὴς Εὐρώπη :
«μωρὲ γιὰ νάγουν δρεῖζι νὰ κάνουν πανηγύρι
βεβαίως μᾶς κορδιεύθηκαν πῶς εἶνετ γερακόπετα
καὶ φαίνετκε πῶς οἱ Ρωμηοὶ τὸν ἔχουν τὸν Ἀργύρη.»

—

Ἐσὺ μοναχὰ μιὰ φορὰ τὰ σκέλια σου ν' ἀνοίξῃς
μ' ἕνα καὶ μόνο τσάλτο σου τοὺς πάντους θὰ τοὺς σνίξῃς.
καὶ μὲ τῆς δεξᾶ ρετσέτκας σου καὶ μὲ τὸ ἄστε ντοὺν
ὅλοι θὰ γίνουν ἄφτια, τῆς Ἄρτας Γαργαντούα.

—

Κι' ἐγὼ μὲ φαινοὰν ὀξὺ τὴν κιφαλήν μου βάνες
ξιχνῶ τὴς διερεῖτίδες τὲς βρωμερὲς μεμβράνες,

κι' ὑπὲρ χιόνα λευκανθεὶς προτέρχομαι κοντά σου
καὶ φέρον εἰλαδῆ τιλῶ 'στὴν Ὑψλάντεϊ σου.

—

Ὅλον, Πανυψηλότατε, σ' εὐγνωμονεῖ τὸ γένος,
μὰ πήγαινε νὰ κοιμηθῇς γιατ' εἶσαι κουρασμένος.
Μὶ αὐτὰ τὰ τοξίδια σου καὶ τὰς περιπλανήσεις,
τοὺς λόγους τοὺς πανηγυρικοὺς καὶ τόσας συγκινήσεις
μοῦ φαίνονται τὰ μοῦτρα σου πῶς εἶναι γιὰ πιδέρωμα...
σ' ἀφίνω... ὕπνον ἔλαρρον... γεῖα σου... καλὸ ξημέρωμα.

Εὐχαριστήριον θερμὸν πρὸς δύο ἰατροὺς ἡμῶν.

—

Λοιπὸν τὸν Λαμπελάριον, τὸν ἰατρὸν καὶ φίλον,
ὅτ' ἔπηγ ἔξειξε ατοργήν, εὐγίνιαν καὶ ζῆλον
'στὴν ἀσθενοῦσαν κόρην μας ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας
ὡς πιῦ τὴν ἐλευθέρωσε ἀπ' ὅλας τὰς ἐυρθέρας,
κι' ἡ διερθεῖτις ἔρυγε 'στὸν Ἔξω ἀπ' ἐδῶ,
ποὺ μ' ἔκανε τὸ κατσαρὰ μαλλιά μου νὰ μαδῶ,
αὐτὸν ἀποῦ συνέγραψε μεθ' ὅρκου γλαπυροῦ
κι' ἕνα σπουδαῖον ὁύτ' αὐτὴν βιβλίον πρὸ καιροῦ,
ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου θερμὰ εὐχαριστῶ
κι' ὡς ἰατρὸν παρήγορον πρὸς ὅλους συνιστῶ.

—

Μὰ τί νὰ 'πῶ καὶ τοῦ γιωστοῦ καὶ προσφιλοῦς Καμπανῆ,
τοῦ ταπτικοῦ μου τοῦ γιατροῦ, ποῦ θαύματα μᾶς κάνει :
Παίζει τῆς διερθεῖτιδες 'στὸ πιὸ μικρό του νύχι
κι' εἶναι καὶ καλοσόβαρος καὶ σοῦχει μία τύχη !...
μόλις τὸν ὄῆ μιερόβιον ἀμέσως κακρόνει
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πίδι του ὁ Χάρος δὲν φυτρόνει.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις. μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

—

Ἐνῶ πολὺς ἐπικρατεῖ 'στὰ γραμμάτα μας σκλεῖς
κι' ὁ τρίτος τόπος κατ' αὐτὰς ἐβγῆκε μιλακαλῶς
μιᾶς μεγάλης Κ ι β ω τ ο υ Ν ε ο ε λ λ η ν ι κ ῆ ς,
χρησίμου δὲ παραπετα καὶ γνησιωτικῆς
μὶ ποιητῶν καὶ μὶ πεζῶν Ἑλλήνων ἀποσπασματα,
σοφιχ; καὶ μαθήσεως καὶ τέχνης ἀπαυγάσματα
Ὁ Βαλσδανὸς ἔγραψε, ποῦ τὸν γνωρίζουν ὅλοι,
διδάσκει δ' ὡς Καθηγητὴς ἐν Κωνσταντινουπόλει,
καὶ 'στους Γεραροὺς θέξειτα κι' αὐτὸν τὸν τρίτον τόμον,
εἰσαγωγὴ νομικὴ, 'στοὺ Μιχαουδῆ τὸν δρόμον.

—

Ὁ Π ρ ό ε δ ρ ε ς τοῦ Βώκου, πολιτικὴ σελὶς,
ὑποῦ μετ' ἀπλησίας θ' ἀναγνωσθῇ πολλῆς,
πρωτότυπον βιβλίον, ζωῆς καὶ σφρίγους πλήρες,
ποῦ τόσοι πικελαίνουν συγχρόνων χαρακτῆρες,
γραφὶν μὲ νέον ὅρος κι' εἰς ὄκρον γλαφυρὸν...
πωλεῖται εἰς τοὺς δρόμους, μὴ χάνετε καιρόν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κυρίννης» τῆς καλῆς. ὑπὸ τοῦ Περναστικοῦ κυνηγοῦ πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμιὸς τὴν ἑβδομάδα	— μονον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ νὰ ἔνα ὅρων μέρη	— **ἕκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.**
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξυπνάδα	— κι' ὅπατε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φυλλο δι' ἀρατζῆ	— ἔχτες συνδρομητής.
Συνδρομητὰς δὲ θέγωμαι	— γιατὶ ἐκεῖτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅπως τὸν παρὰ δὲν εἶδε	— δὲ τὸν φέρ μοῦρε εἰδ.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ὅῦος νἄχῃ κι' ἐνορισμόν.	Γιὰ τὴ σώρα καὶ τὴ μάρα	— κάτα φολλο μὲ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ἑκατὸ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Δεκαέξη Ὀκτωβρίου.
πρόσκλησις Βουλευτηρίου,

Σαράντα τέσσερα καὶ τετρακόσια,
ξανατροχίζεται ὅλων ἡ γλῶσσα.

Στὸν ἀφέντη Βασιλῆ μὲ κλαρίνα καὶ βιολιά.

Α΄

Ἤλθες λοιπὸν κι' ἐβρόντησαν κανόνια δυνατά,
ἤλθες κι' ἀμέσως τῆς βροχῆς ἐπέρασε ἡ μπόρα,
τήλθες κι' ὁ κόσμος ἄρχισι νὰ λὴν χωρατὰ
κι' ἀνάσανε τῶν κλασικῶν μουφλοζύλητων ἡ χώρα.

—

Μᾶς εἶπες 'στὸ ταξίδι σου πῶς σ' ἔπιασε φουρτοῦνα
κι' ἐταράξῃξε τὰ πάνδεινα ἡ ὄῆλη Σφακτηρία,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ παρέπεσεν σὰν βάρκα καὶ μασοῦνα
κι' ὑπέφερι σημαντικὰ κι' ἡ κόρη σου Μαρία.
Μᾶς εἶπες τὴν καμπίνα σου πῶς δὲν ἀρῆκες ὄῆλου
καὶ κάποτ' ἔπινες καὶ σὺ 'λίγο κονιὰκ καὶ ροῦμι,
πῶς ὅλα ἔσκασαν τάσκια λυσσομανοῦς Αἰόλου
κι' ἡμέρα νύκτα ἔπεφτε βροχὴ μὲ τὸ τουλοῦμι.

—

Ἤλθες κι' ἐμεῖς ἐτρέξαμε νὰ 'δοῦμε οἱ χαζοὶ
σὰν τί καλὰ μᾶς ἔφερε κι' ἡ σεβαστὴ κορώνα,
κι' ἐρώτησες τὸν Ὑπουργὸ τοῦ στόλου Κριεζῆ
γιατὶ φορεῖ βρακὶ λινὸ μὲ τοῦτον τὸν χειμῶνα.
Ἤλθες καὶ κάθε σκουπιδᾶς τους ἐρόμους μας ἐπρώτον
κι' ὁ Δήμαρχός μας ἔβρωσε γιὰ νὰ σὲ προσφωνήσῃ,
κι' εἶπες εἰς τὸν Κοντόσταυλο, ποῦ ξέσκεπος 'καμάρωνε,
νὰ βαλῇ τὸ καπέλο του νὰ μὴν κρυολογήσῃ.

—

Ἤλθες καὶ πάλι, Βασιλῆ, νὰ 'δῇς τὸ ριζικό σου
κι' ἐκύτταξες περιχαρὴς τοῦ Θρόνου τοὺς Συμβούλους,
κι' ἔσριξες σὺ τὸ χέρι των κι' ἐκεῖνοι τὸ 'δικό σου,
ἀλλ' ἐχαιρέτησες κι' ἐμᾶς τοὺς σκαπεινοὺς σου ὄῆλους,
καὶ γιὰ σεισμοὺς μετὰ σπουδῆς ἐρώτησες τὸν Ράλλη
κι' ἐνωρίτερ τὸν Λεμονῆ νὰ σοῦ περάσ' ἡ ζάλη,
κι' εἶπες μὲ σὶξ Βασιλικὸν τὰ πρέποντα κι' ἁλάτα
πρὸς τῆς Αἰόλης σου τοὺς παλῃοὺς καὶ νέους μαγκυρέτας,
κι' ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς 'φορῦσε ριδιγκότα,
ποῦ τώρα τώρα πιάστηκε μ' αὐτοὺς τοὺς Ριζοσπάστας,
καὶ θέλει σώνει καὶ καλὰ παππάδες νὰ τοὺς κάνῃ
κι' ὅλ' ἡ Ριζαρειος Σχολὴ τὰ ράσσα της ὀαγκάνῃ,
καὶ μουντζουρώνεται χαρτὶ καὶ χυώτικα μελάνι
κι' ὅλοι τὸν λὶν παππᾶ πικιδὶ καὶ Βερζεβοὺδ ἐγγόνι.

—

Ἤλθες κι' ἐρώνξε καθεὶς αὐ πόνος μας ἐρρέτω,»
ὁ δὲ λαὸς ἀπάνω σου ἐκαρμωσε τὰ μάκτρα,
κι' ἀπὸ τὴν τκμπακίρα σου ἐπῆρες τσιγαρέτο
κι' ἀπὸ τὰ χέρια σοῦπιασε κι' ἐγίννκε κομμάτια,
κι' ἔσκυψαν τότε μπρούσκητα νὰ τὴν περιμαζέψουν
ὅλ' αἱ Ἀρχαὶ κι' οἱ Σύμβουλοι καὶ τάλλα τὰ τσιμπούρια,
ἀλλ' ἤλθαν καὶ περίεργοι καμπόσοι νὰ χαζέψουν
κι' ὁ Ράλλης δὲν ἐπρόφθαινε νὰ λὴν καλαμπούρια,
καὶ κάθε καλαμπούρι του τὸ 'βρίσκαν ὅλοι νόστιμο
καὶ ὁύο ὁύο τάβγαζε χωρὶς νὰ δίνῃ πρόστιμο,
κι' εἶπα κι' ἐγὼ μὲ τοὺς πολλοὺς γιὰ τὸ ξανθὸ Ραλλάκι:
«σοῦ λίει κάτι χωρατὰ κι' αὐτὸ τὸ διαβολάκι.»

—

Ἤλθες κι' εὐθὺς ἐξύπνησε ὁ κοιμισμένος τόπος
καὶ κάθε μαντὶς τοῦ σορὸς καὶ πᾶς σἰωροπόπος.
Ὅλοις ἡ γύπας ὁλαδὴ τοῦ κράτους κι' ἡ μαρίδες
ἐξήγησαν τοὺς λόγους σου ὡς τῶν καιρῶν σημεῖα,
κι' ἔφευγαν ὁλ' οἱ ποντικοὶ κι 'ἡ βρωμοκατσαρίδες
ἀπὸ πολλὰ δημόσια κι' ἰδιωτῶν Ταμεῖα.

—

Ἤλθες καὶ μοῦτρα 'γίλασαν ὄμορφα συνεφωμένα
κι' εἰλόγησαν τὰ γέρια μου τὸν τόπο τὸν πακάτικο,
ἂν ἐφωτήτω δὲ κι' ἐγὼ κομμιὰ φορὰ κανένα
γιατί φορεῖ λευὸ βρακὶ μὲ ἀρυο χειμωνιάτικο,
κι' ἂν εἷς ξεσκούρωτος εἰπῶ σὰν ἄνθρωπος εὐθὺς
ἀφόρεσε τὸ καπέλο σου νὰ μὴ συναχωθῇς.»
αὐτὰ τὰ λόγια μου ὀμορφὰ κἀπήγαντα πῶς μένουν,
οὐδ' ὡς σημεῖα κρίνονται τοῦ τρέχοντος καιροῦ,
καὶ τίποτ' ἄλλο ὁλαδὴ 'στὸν κόσμο δὲν σημαίνουν
παρ' ὅτι γίνεται μ'αὐτὰ κευβίντα κουτουροῦ.

—

Κι' ὅν σπάσ' ἡ τσαμπακίρα μου κανεὶς δὲν θὰ χαζέψῃ
καὶ μήτε τὰ κομμάτια της θὰ σκύψῃ νὰ μαζέψῃ.
κι' ἂν ταξιδέψω κάπιτι καὶ βγάλω τέντερα μου
δὲν θὰ σκοτίσῃ τὸν λαὸν ἡ πόση συμφορὰ μου.
μήτε τὰς τύχας κανενὸς ποσῶς ἐνδιαφέρει....
τέτοιον κεσπίδι σὰν κι' ἐμὲ ποιὸς ἰδέ, ποιὸς τὸν ξέρει ;

—

Ἀλλ' ὅ,τι 'πῇ ὁ Βασιλιὺς παντοῦ παρὼν,
ποτὲ κομμιὰ κευβίντα του δὲν πάει 'στὰ χαμένα,
ὁ δὲ μεγάλος κι'ὁ μικρὸς σεμαντικὴν τὴν κρίνει.
κι' ὅν βρέχεσαι κι' ἐμεῖς πασχὰ γινόμεθα μὲ πένα,
κι' ἂν ζαλισμὸν' ἡ κεφαλὴ τοῦ Βασιλέως γίρνῃ
κι' ἐμᾶς, Μιγαλειότατε, κακὴ φουρτοῦνα βέρνει.
καὶ νύχτα 'μέρα μοναχὸς καθένες συλλογίζεται
γιατ' εἶπες 'στὸν Κοντοσταύλο πῶς θὰ κουσλογήσῃ.
ἡ δὲ καρδιά μας μανιαὶ τσακίζει καὶ ραγίζεται
ἐν σπασ' ἡ τσαμπακίρα σου ἢ μόλις νὰ ραγίσῃ,
κι' ὁμέσως κιτρινίζομι σὰν πίπας κεχριμπάρι
κι' αὐτὸς κι' ἱκεῖνος γίνεται αὐτοστιγμεὶ θυσία.
καὶ μὶ τὰ μοῦτρα πέρτομα ποιὸς νὰ τὴν πρωτοπαρῇ
καὶ δίδεται 'στὸ σπάσιμο μεγάλη σημασία.

—

Β'

Ἤλθες καὶ δὲν ἀκούεται βλαστήμια καὶ κατάρα
κι' ἱπαρόβαλαν 'στὴν ἀγορὰ ὁλιχρυσοὶς μπακίρηδες,
κι' ὅλους μιὰ σείψι μᾶς πλανᾷ καὶ μιὰ κρυφὴ λαχτάρα
πῶς θἄβγῃς 'στὸ μπαλκόνι σου καὶ θὰ μᾶς ρίξῃς λίρες.

—

Πῶς σὲ λυποῦμαι, Βασιλιῦ... ἂν ἤμουν σὰν καὶ σένα
ὀπίσω 'στὸ Ρωμαΐκο ποτὲ μου δὲν θὰ 'γύριζα.
κι' ἂν εἶδεπα τὸ κράτος μου πῶς πάει 'στὰ χαμένα
οὐδέτερος κι' ἀμέριμνος κι' ἀμέτοχος θὰ 'σουριζα.

—

Καὶ τάχα τί 'καταλκέθ ὡς τώρα Βασιλῆς
εἰς τὸ κλεινὸν Βασίλειον τῆς τόσης τσαμπελιᾶς ;
Καὶ ποῖον κέρδος τάχατε ἀπίκτησε κι' ὠφέλειαν
ὁποὺ 'στὸν Θρόνον καθεμιὰ τοῦ τόπου τοῦ μουρλουζῆ,
παρὰ σὰν πάω 'στὰ λουτρὰ καὶ πότι 'στὴν Δικαίωσιν
ν' ἀκούω σκλιαρίσματα τοῦ καθενὸς γρουσούζη ;

—

Ἀδυνατῶ μὲ τοὺς Ρωμαίους ποτέ μου νὰ γλυτώσω.
πάντα πικρὰ παράπονα καὶ γρίνια κάθε τόσο,
καὶ Σύμβουλοι τριγύρω μου ὠθοῦμενοι κι' ὠθοῦντες
κι' ὅλο παρατρεχάματα κι' ὅλες ζουλαπὲς μὲ φοῦντες.

—

Στὸ πατρικό μου Φρενδεσβέργ δὲν καθομαι καλλίτερα
καὶ νἄναι μόνη μου ζωὴ τὸ τρῶγε καὶ τὸ γλίντα,
καὶ νὰ σωθῶ ἀπὸ κακὰ καὶ χείρα μεγαλήτερα
κι' οὔτε ταύτιά μου νὰ χαλᾷ μιυρλουζίκη κευβέντα ;

—

Ὡς τώρα μ' ἰξικούφαναν μὲ τὰ καθήκοντα μου...
τί τόθιλα τὸ στέμμα των ; τί ζιαβόλο τοῦ 'ζήλεψε ;...
μόνον ὁ Θεὸν ἐπιθυμῶ νὰ 'βρίσκεται κοντά μου
γιὰ νὰ θυμοῦμαι κἄποτε πῶς 'στοὺς Ρωμαίους 'βασίλεψα.

—

Καὶ ποιὸς πορφυρογέννητος τῆς γῆς ὑπερχρεώθη
τὸ στέμμα τόσου νὰ φορῇ καὶ στενικῶς κι' ἀόξως ;...
λαός μου τί ἐπείνασα καὶ τί μ' ἀνταπεύθη ;
ἀντὶ τοῦ νέκταρος χολὴ κι' ἀντὶ τοῦ μάννα ἔξες.

—

Λοιπὸν ὁ Θρόνες ξικαλοῦν καὶ πάλι κελκεθῆκ.
δὲν θέλω πιὰ Συνταγματα, Συμβούλους κι' Ὑπουργούς...
σύρτε 'στὸ γύρο ζιαβόλο ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια
κι' ἀφῆστε με 'στὸ Φρενδεσβέργ νὰ κυνηγῶ λαγούς.

—

Τσακῶτα τότε θἄλεγε ὁ Φασουλῆς ὁ τλήμων.
μὰ Σὺ σὰν πολυσκλαγγυνος, γενναῖος κι' ἐλεήμων,
καὶ Βασιλιὺς παντοῦ παρὼν
καὶ πάντα πάντοτε πληρῶν.
ἀλλ' ὅμως μὴ πληρώνων
κι' ὁλίγα πληρονόμενος.
ἐράνης ἐκ τῆς Βαλτικῆς
'στὴν γῆν τῶν σαμοσούων
Μισίας προσμενόμενος,
ὀκιοδρός, ὡραῖος καὶ γλυκύς,
τὸν ζῆλον τῶν Ρωμαίων κεντῶν.
δι' ὅλα σ' ὅλους ἀπαντῶν,
τὸν κόσμον γαιρετίζων
καὶ πατρικῶς φροντίζων
γιὰ τοῦτου τὸ λινὸ βρακὶ
κι' ἐκεῖνου τὸ κεφάλι,
καὶ βλέπων ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τὸν Λεμονῆ καὶ Ραλλῆ.

—

Κι' εἰς τούτων τῶν κατακλυσμῶν τῆς ἀνελπίστου μπόρας
ζητεῖς τὸν Γόρδιον Δεσμὸν τῆς κρίσιως νὰ σπάσῃς...
ἔργυες λάμπων Βασιλεὺς βουλιμιώσης χώρας
κι' ἦλθες Μιγαλειότατος ζηροκαμπίας πάσης.

—

Γ'

Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις !...
καλῶς ἦλθες, Βασιλῆ...
ἐδραιώθη πᾶσα πίστις.
πίρνει τέλος ἡ δουλειά.

—

Τοῦ προσώπου ἡ φυσιρότης
βεβαιώνει φανερὰ
πῶς γυρίζει μὲ παρα
ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης.

—

Τόσου χρύστροτος ὁδὸς ...
καὶ κάθι βῆμα τοῦ ποδὸς
καὶ γέλιος τῶν ὀδόντων
δείχνει 'στὸ κράτος τὸ κουτὸ
πῶς τὸ ταξιδεύει του αὐτὸ
δὲν 'πῆγε εἰς τὸν βρόντον.

—

Ἔβγα πάλι 'στὶ μπαλκόνι γιὰ μιὰ ρεζὴ παρηγόρια,
ἔβγα βάλσαμο νὰ χύσῃς μὲς 'στὰ στήθη τὰ βαρειὰ,
'πές μας ὅτι δὲν θὰ πᾶμε μὶ τὰ φοῦντιγγ εἰς τὸ φοῦντο,
πῶς ἡ πίστις μας δὲν παίζει καὶ τὸν ὕστερό της πούντο,
ἔβγα 'πές μας πῶς ἡ φτώχειες εἶναι μόνον ἄραιες μάραιες,
ἔβγα 'πές μας ὅτι πᾶμε μιὰ χαρὰ καὶ δρὲ τρομάρες.

—

Καὶ σὰν εἶχες τὸ κουράγιο καὶ τὸ κέρι νὰ γυρίσῃς
μὲς 'στῶν Τάκηδων λημέρια καὶ 'στῶν θρήνων τὴν καιλιᾶδα
ἔβγα 'πές μας πῶς τοὺς ξένους δὲν τρομάζει τέταια κρίσις
καὶ παρλάζων Χρυσορρόκας πῶς θ' ἀρεύσῃ τὴν Ἑλλάδα.

—

Ἔβγα 'πὲς ἡ μαύρες μοίρες πῶς τὰ μάγια των θὰ λύσουν.
πῶς μὲ μαῦρα βουλκαίρια μαγαζιὰ δὲν θὰ φραλίσουν,
ἔβγα 'πές πῶς μὲς 'στὴ Μπόρσα σὰν καλὸς νεκροκυρίτσος
δὲν θὰ 'δοῦμε τὸν Τσανακᾶ, τὸν Τσευλῆ, τοὺς Τσακουραίους,
ἔβγα 'πές μας πῶς ὁ νόμος ἕναν κι' ἄλλον δὲν θ' ἀκούσῃ,
πῶς πολλοὺς τρανοὺς θὰ πιάσῃ σὰν τοῦ μπιγὰκ τὴν ἀπώχη
ὅπως ἔπιασε 'στ' ἀλήθεια καὶ τὸν Τάκη τὸν Γιαννούση
καὶ θὰ γίνουν κακορέτσι βουλευτικὴ λησταποδόχοι,
πῶς τὸ κνοῦτο θὰ δουλέψῃ κι' ἕως τώρα σὲ λιγάκι
νὰ στριμώξουν μὶς 'στὸ φρύκο καὶ τὸν ρίκτη Χατζηγάκη.
Ἔβγα 'πές μας ὅ,τι θέλεις, φθάνει μόνο νὰ μᾶς 'πῇς
πῶς θὰ 'μποῦμε πιὰ 'στὸ δρόμε τῆς μεγάλης πρεσπεῖας.

—

Ἔβγα καὶ 'πές μας, Βασιλῆ, μὶ τὰ γλυκά σου χείλια
πῶς τόσους ἐκνευρήσεις λαγοὺς μὲ πετροχήλια.
Ἔβγα μ' ὑπερηφάνειαν καὶ κόμπον μεγαλεῖου
καὶ τὸν λαόν σου ὅρισες, τὸν ὄντως περιουσιον,
καθὼς κι' ἐκεῖνος ὁ πτωχὸς ὁ τοῦ Εὐαγγελίου
ὁρίσεις τὸν δυστυχῆ καὶ κολασμένον πλούσιον.

—

Ἔβγα γιατρὸς λιβεντιὰ καλὰ νὰ ψάλῃς χίλια
κι' ἐγὼ βαρῶντας τσαμπουρὰ νὰ γλυκατραγουδῶ.
καὶ σὺ νὰ πάρῃς τοὺς λαγοὺς κι' ἐμεῖς τὰ πετροχήλια
κι' ὅλοι μ' αὐτὰ τὸ Ἄμωμος νὰ ψάλουν ἐν ὁδῷ.

—

Δ'

Βλέπω τὸν Σωτηρόπουλο νὰ μπαίνῃ 'στὴν Αὐλὴ
καὶ τόσα τὸ κεφάλι μου σπουδαῖα συλλογᾶται...
κλειστὸς πρεῖς ὥρας, Βασιλῆ, μὶ σὲ συνομιλεῖ...
ἂς εἶξερα τί κάνετε, ἂς εἶξερα τί λέτε.

—

Βοῦδε, σκασμός, περίδρομος, μὴν ὁμιλῇ κανείς...
φεύγει ἀπὸ τ' 'Ανάκτορα ὁ γέρο Λεμονῆς...
Κυττάζετε τὸ χρῶμα του νὰ νοιώσετε τί τρέχει,
μὰ τίποτα τὰ μοῦτρα του ἀλλοιώτικα δὲν κάνει,
καὶ τέτοιο χρῶμα πάντοτε ὁ κακομοίρης ἔχει,
ὅπου θαρρεῖς πῶς πιάνεται ἀπὸ τὸν Λαφαζάνη.

—

Πηγαίνει πρὸς τὸ σπῆτι του σκυμμένος καὶ μουγγός...
μυστήριον ὁ Λεμονῆς καὶ πρόβλημα Σφιγγός...
μὰ νὰ !... κι' ὁ Ραλλῆς 'στὴν Αὐλὴ τρυπώνει κι' ἀποκάτω
τὸν καρτερεῖ παρέργων Παυσανιῶν φουσάτο.
Αὐτὸς δὲν εἶναι Λεμονῆς... κυττᾶτε τί καμαρι !...
βγαίνει καὶ μπαίνει 'στὴν Αὐλὴ μὲ λιβεντιὰ καὶ φούρια...
κλειστὸς μιὰν ὥρα, Βασιλῆ, κι' ἐκεῖνος σὲ λιμάρει...
φανταζόμαι τί νόστιμα σοῦ λέει καλαμπούρια.

—

Φεύγει κι' ὁ Ραλλῆς... πηλαλοῦν 'στ' ἀμάξι του κοντὰ
καὶ τί χαμπάρια τὸν 'ρωτοῦν κι' αὐτὸς δὲν ἀπαντᾷ,
κι' ἂν κἄποτε χαμογελοῦν τὰ κατωσήγωνά του
ὅμως κρατεῖ τὰ μυστικὰ τοῦ Μεγαλειοτάτου.

—

Ἄχ ! καταδέξου, Βασιλῆ, κι' ἐμένα νὰ 'μιλήσῃ...
θὰ διαλύσῃς τὴν Βουλή ; δὲν θὰ τὴν διαλύσῃς ;
Μόνος 'στὸ βῆμα θ' ἀνεβῇς βασταζων ὑπὸ μαλὴς
κανένα λόγον σθενερὸν, καλὰ μαγειρεμένον ;
θὰ συστηθοῦν 'στεως Βουλευτὰς ὁ Λεμονῆς κι' ὁ Ραλλῆς,
ἢ μὴ κι' αὐτοὶ θ' ἀπορριφθοῦν μετὰ πολλῶν ἐπαίνων ;

—

Μὶ χρώματα κατάλευκα τὰ σκρὶπ θὰ ζωγραφίσῃς
καὶ θὰ σαλεύσῃς ἀρχηγῶν προγεγραμμένων φρένας,
ἢ τὸν μεγάλο Λόρδο μας καὶ Λόρδε σου θ' ἀφήσῃς
μέσα 'στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ μὲ τὰς δεδηλωμένας ;

—

Ἂς εἶξερα τί σκέπτεσαι κι' ἂς ἤμουν μ' ἕνα μάτι...
καρδιά μου μὴ βαρυθυμᾷς... ὑπομονὴ κερμάτι.
Ὅ,τι κι' ἂν γίνῃ τόνισε παιάνα νικητήριον,
κι' ὁ Θρόνος, ἄκακος ὢν ὁ τὰς ἁμαρτίας αἴρων,
ὡς σφάγιον θὰ προσφιρθῇ καὶ ὅμμα ἱλαστήριον
γιὰ τὸ δίκιό μου τὸ καλὸ καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον.

—

Ε'

Μόλις ἤλθες ἐδῶ πέρα πρώτη σκέψις σου τὸ κράτος
κι' ἐσκεμμένως μελετήσας κατὰ μῆκος τε καὶ πλάτος
τοῦ Συντάγματος ἓν ἄρθρον, τὸ τριακοστὸν κι' ἕκτό,
ἔσυρξες κονσιλιοφόρο μὲ τὰ χέρια τὰ σεπτά.
καὶ φαρδὺς πλατὺς ὁμέσως ὑπεγράφης πέρα πέρα
σὲ μεγάλο μανιφέστο, ποὺ τρομάζει τοὺς σπιούνους,
καὶ καλεῖς κατεσπευσμένως τῆς πατρίδος τὸν ἀθῶρα,
μ' ἄλλους λόγους ὁηλονότι τοὺς κλεινοὺς ἀντιμουτσούνους.

—

Κι' ὁ λαός ὁ πατρωϊκὸς ἠλεκτρίσθη 'στὸ μομέντο
μόλις ἔμαθε πῶς θἄλθῃ τὸ μεγαλο *Παρλαμέντο*,
καὶ τὴν γλῶσσαν ἀκονίζει κι' ὅλο τρέχει νὰ ρουφᾷ
καὶ ξαπλόνει 'στῆς ταβέρνας καὶ ρουφᾷ τὸν Ἰησοῦν.

—

Τέτοια 'μίρα σὰν κι' ἐκείνη δὲν μας ἔρεξε ποτέ...
μπακιοσβγκίνουν 'στὸ Πελάτι πέντε πέντε Βουλιωταί,
κι' ὅλοι λένε κι' ὅλοι γράφουν πῶς μ' αὐτοὺς τοὺς Βουλευτάς
Ἐλευσίνια τελοῦνται 'στὸ Πελάτι κατ' αὐτάς.

—

Ὅλοι σπείδουν, ὅλοι φεύγουν, καὶ δὲν στέκουν νὰ τοὺς 'δῶ..
τί περίδος γραφῶδης κι' ἀληθῶς συμβολική...
πᾶς νὰ 'βρῇς τὸν Διληγιαννη, συνδιασκεψίες κι' ἐδῶ...
πᾶς νὰ 'βρῇς τὸν Καραπάνο, συνδιασκεψίες κι' ἐκεῖ.
Ὅπου πᾶς συνδιασκέψεις κι' ἀναπτέλπισις τῆς καρδίας...
τί νὰ λένε ; τί νὰ κάντουν ; μήπως πεῖζουν τῆς κυμπάρκας ;
ἢ μὴν εἶνε συνωμότται μὲ μακρους ζουρλομανδύας
καὶ τῆς πόρτας των κλειδόνουν μὲ τετράδιπλαις ὁμπάρκας ;

—

Σκίρτητε καὶ σὺ μιγάλη καὶ γινναία μου ψυχή,
κι' ἔστωντας μὲ τὸ νὰ εἶναι μυστηρίων ἐποχή,
κι' ἔστωντας μὲ τὸ νὰ ρίπω 'στὰ μυστήρια κι' ἐγὼ
καὶ σὰν Σπῦρος Παγανέλης τὰς σκιὰς νὰ κυνηγῶ.
ἀπὸ σήμερα θ' ἀρχίσω μὲ μανεύρ καὶ στελέτο
εἰς κρυφὰς συνδιασκέψεις νὰ καλῶ τὸν Περικλέτο.

—

ς'

Ἂν τὴν Βουλὴν μας τὴν διαλύσης.
ὁ σὶρ Χαρίλαος παραθυλώνει,
ὄν ὅμως τοῦτο δὲν τὸ θελήσῃς
θἄχωμε ντράβαλα μὲ τὸ Κερδόνι.
Ὅ,τι κι' ἂν καμῇ τώρα τὸ Στέμμα
βαθὺ 'μπροστά του καὶ 'πίσω ρέμμα.

—

Ὁ κόσμος κακιες, ὁ κόσμος βραζει,
σπρώχνεται, σπρώχνει, σφιγγᾷ, σπαράζει.
Ἐσηκωθῆκαν κι' οἱ Ριζοσπάσαις,
ὀργὴ καὶ τούτους κεντᾷ ὀξεία,
κι' ὅλοι σουρίζουν ὡσὰν ἀστρίτσαις
γιὰ τὸν Θανάση τὸν Εὐταξία.

—

Πῶ ! πῶ ! Θεέ μου !... σχίζουν τερτέρια,
πετοῦν πικρούνια, πετοῦν μαχαίρια,
σπάζουν τσανάκια, σπάζουν τσανάκια,
γαλίφῃ, ποτήρια, σταμνιαις, στεμνάκια.
Μὲς 'στὸ Σχολεῖο χύνουν τὸν τρόμο,
κροῦν μπαλτάδες ἀπὸ τὰ ράφια
καὶ κυνηγοῦνε τὸν παιδοῦμαο
κι' ἐκεῖνος φεύγει μές' στα χωράφια.

—

Μανίκια ράσων φαρδιὰ ἀγκαλιάσουν,
τὰ καλυμμαύχια πλακα τὰ κάνουν,
δοντιῶν τριξίματα κι' ἱερώτικα κρούσ,
ὁρὸ τρεῖς παθαίνουν ἀποπληξία,
κι' ἄλλοι τοὺς κώτσους των κλέβουν ἀγρίως
γιὰ νὰ τοὺς στείλουν 'στὸν Εὐταξία.

—

Μὶς 'στὴν ἀνταρσα κλητῆρες φθάνουν,
τὸν ἐν' ἀφίνουν, τὸν ἄλλο πιάνουν.
Μὰ νὰ !... πρεβαίνει μεστὸς ἐκ μένους
κι' ὁ Εὐταξίας, Λευκὸς ἀνήρ,
βλέπει τοὺς κάτσους τοὺς πκορτισμένους
κι' ὅλους τοὺς πέρνει γιὰ σουβενίρ

—

Κάμετε τόπο κι' αὐτὸς δὲν πεῖζει,
κτυπᾷ μὲ γρόθους μικρὸ τραπέζι,
καὶ κοκκινίζων καὶ σμερδαλίος,
Ἀτλαντας φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων,
'στὸ νοῦμα, λέγει, τοῦ Βασιλέως
καὶ τῶν ἀρχαίων καὶ νέων νόμων.
Διευθυντὴς σὰς ἐγὼ θὰ μείνω,
διώχνω τοὺς ἄλλους τοὺς μπεταξῆδες.
καὶ ραασοφόρος θὰ ξενυγίνω
μὲ κελυμμαύχι καὶ μὲ πλεξίδες.
Κάτω τὰ χέρια, κάτω τὰ μάτια,
καὶ δὲν περνεδνε σ' ἐμὶ γεννάτια.

—

Ὁριστε !... πῶς σᾶς φαίνεται καὶ τὰ σκπικελόγι
γιὰ καθε φύλλου σκόημα τῆς ὥρας μας νὰ τρώγῃ.
Ὅπωμε τυλιαθῇ μιὰ φαρα νὰ καμῇ πεισματάκια
ταύτιά του θὰ ξερριζωθοῦν καὶ θὰ τὸν ἐξορίσω,
θὰ τὸν κουρέψω σούρριζα, καὶ γίνιμα καὶ μουστάκια
Θανασης νὰ μὴ λέγωμαι ἂν δὲν τοῦ τὰ ξουρίσω.

—

Συλλογισθῆτε το καλά, καταμαυρα ὀχεβόλοι,
μουστάκια πιὰ δὲν θἄχετε κι' οὐδὲ μαλλιὰ καὶ γένεια.
κι' ἐμπρὸς καὶ 'πίσω σας θὰ λέν εἰ μασχομαγιες ὅλοι :
«τὴν πήτα πεδοφαγε, Σπανέ, ἦταν κολοκυθένια.»

—

Γι' ἄλλαις δουλειαῖς ἀφῆστε μας τὰ χέρια νὰ δαγκάνωμε.
'συχάτε, τραγογίννδες, νὰ 'δοῦμε τί θὰ κάνωμε
μ' αὐτὸν τὸν Χάμπρο τὸν χαλὲ καὶ μὲ τὸν Ἰωνίδη
κι' ἂν σωτηρίας ἔμεινε παρήγορο σανίδι.
Δὲν πρέπει μὲ κουνήματα καὶ σεῖ νὰ μᾶς τρομάζετε
καὶ νὰ πκραζαλίζετκι ἡ σιδαστὴ μας ἔορα,
καὶ τόπος ἀναπαύσεως 'στὸ γένος ἑτοιμάζεται,
ὅπου ἐλπὶς πρὸς πληρωμὴν διὰ παντὸς ἀπόρα,
κι' αὐτὸ τὸ ροῦνιγγ πιθανὸν τὰ κῶλα νὰ τινάξῃ
καὶ ὄιχως Λεμπρους νὰ μᾶς λὲν καθεὶς θὰ μᾶς φωνάξῃ
ἐὰν σ'ἀρέσῃ, μπάρμπα Λεμπρο,
ξανακπίρι' ἀπὸ τὸν Χάμπρο.»

—

Ἐν τούτοις τώρα σᾶς συγχωρῶ.
εἶνκι μιὰ μπόρα καὶ θὰ περάσῃ..
τέτοια τους εἶπι μὲ σοβαρὸ
κι' ἐκείνοι τούπκν ακαλὸ Θανάση.»

Ζ'

—

Βασιλεῦ, ὁποῦ μας ἦλθες πλήρης νέας ἐυξίας,
μὲ κουνήματα τοιαῦτα καὶ τοιαύτας ἀταξίας
προσεβλήθη τώρα τώρα τῶν εὐτάκτων ἡ πατρὶς
ἀπὸ νόσον κακλουμένην ἀταξί Λευκομυτρίς.

—

Ὅμως σὺ μὲ ὅ,τι σου λόγια σβύσει κάθε μας καμίνι
κι' ἀκαριαῖν ἐγγυήσου τῆς παχυσύστης τὴν τιμὴν,
καὶ τὸ κράτος σου βιβαίως ἀληπρόνητον θὰ μείνῃ
'στοὺς αἰῶνκς τῶν αἰώνων... ἀλληλουια κι' ἀμήν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνναρ» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κυπιορτοῦ πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς σχρεία.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμιὸς τὴν ἑβδομάδα	— μονον μιὰ φορὰ θὰ ἐγείνῃ.	γιὰ τὰ ξένα ὅρους μέρη	— **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
κι' ἔσκν ἐγὼ ἐξυπνάδα	— κι' ἔποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φιλὶο ἂν κρατῇς	— ἔγινες συνδρομητής.
Συνδρομητὴς θὰ δέχωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχουε.	κι' ὅσους τὸν παιρὸ δὲν εἶδαι	— θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο φίδι.
καὶ 'σπαῖλα Ἀθηνῶν τὸν πλέον	— καὶ εἰς τὴν κλοβάσκην.	Γράμματα καὶ συνδρομὴ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δίχως κἄζια κι' ἐνοχὴν.	Γιὰ τὴ σόρα καὶ τὸ μάρα	— κάθε φίλτο χιὰ θεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **δεκὰ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Εἰκοστὴ Ὀκτωβρίου καὶ τρίτη,
νέας νίκας ὁ λόρδος κηρύττει.

Σαράντα πέντε καὶ τετρακόσα
καὶ 'στὸ Παλάτι συμβάντα τόσα.

Μαρτυρικὴ περιφορὰ
ἑνὸς Ἐγγλέζου μὲ παρᾶ.

Ὁ Φαεσυλλῆς βαστῶντας ἀπ' τὸ χέρι
τὸν τζέντλεμαν Ὀρνστάιν τὸν μαρίλο
'στὰ σπήτια μερικῶν τὸν περιφέρει,
ποῦ παίζουν ἐδῶ μέσα πρῶτο ρόλο.

—

Τοῦ δείχνει τόνα κι' ἄλλο μας τσαγκάι,
τὰ τύπκ τῆς προόδου μας στενόχα,
τὸ ζαχαροπλαστεῖο τοῦ Γιαννάκη
καὶ καμποσα τοῦ Χέρι σὐρεδεχέκ.

—

Τὸν πάει 'στὸν Τρικούπη πρῶτα πρῶτα,
ποῦ πλημμυρεῖ ὁ νοῦς του μὲ τὰ φῶτα,
ποῦ νοιῶθει γιὰ τὰ νοῦμερα μεράκι
καὶ 'στοὺς Ἐγγλέζους εἶναι μαστεράκι.

—

Τὸν κύριον Ὀρνστάιν σᾶς συστήνω,
ὁ Φαεσυλλῆς φωνάζει 'στὸν Τρικούπη,
καὶ στείλατέ τον ἄνευλα 'στὴν Τῆνο
γιατὶ κι' αὐτὸς μας ἔγινε κουνοῦπι.

—

Ὁ Λόρδος τὸν Ὀρνστάιν καλοπιάνει,
σπουδάκια περιποίηση τοῦ κάνει,
τοῦ ψιθυρίζει κάτι μές' στ' αὐτί
κι' ἀρχίζει λογοδιάρροια δυνατή.

—

Τρ.—Λοιπὸν καλῶς μας ἦλθες, Ἄγγλε ξένε.
Ὀρν.—Τρικούπη Λόρδο θκεωγα νὰ λένε
κι' ἐγὼ ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὸν ξεχώριζα.
ἀμὰ τί πρᾶγμα εἶναι ντὲν ἐγνώριζα.
Τρ.—Ἀλλὰ γιατὶ κοπιᾶτε ἐδῶ πίρα ;
Ὀρν.—Μήπως ἀλλάξω λίγο τὸν ἀέρα.
Τρ.—Τὸ κλίμα μας τοὺς Ἄγγλους δὲν σημόνει
κι' ὁ κόσμος τὰ ταμπάκρα των σουρδόνει.
Ὀρν.—Σ' ἐμὶν' ἀκόμη τοῦτο δὲν συνέβη.
Τρ.—Τὸ Σύνταγμα σπουδαίως κινδυνεύει.
Ὀρν.—Γκοντέμ ! Γκοντέμ !... καὶ σεις πῶς ἐπιτρέπετε
τὸ Σύνταγμα σας ἄρδην ν' ἀνατρέπεται ;
Τρ.—Τὸν σβέρκο μου τὸν βγάζω καθε μίρα,
ἀλλ' ὁ Λούλη μας κόβει τὸν ἀέρα.
Ὀρν.—Κι' ὁ Βασιλεύς ;...
Τρ.— Τὰ τελευταία ἔτη
τοῦ μπῆκε τὸ ἀνεύθυνον ν' ἀρήσῃ
καὶ τόβαλε ἀμέτι μωαμέτι
αὐτὸ τὸ βρωμοφοῦντεγγ νὰ ψηφίσῃ.
Ὀρν.—Καὶ βίζιτας σὰν πρῶτα δὲν σᾶς κάνει ;
Τρ.—Τοὺς πλαισιοὺς του φίλους τοὺς ξεχνάει.
Ἐκεῖ ποῦ στέκεις, Ἄγγλε φουαρᾶ,
ἐκάθητο Ἐκεῖνος μιὰ φορᾶ,
καὶ τοῦλεγα πολλὰ γιὰ τὴν πατρίδα
πῶς στέκει 'στὴς προόδου τὴν βαλβίδα,
μὰ ταῦστρῳαν μὲ μαγια τὸ κεφάλι
καὶ τώρ' ἀληθινὰ ξεπαρακαλιῶθη

μὲ 'κάποιον Λιμενῆ, μὲ κάποιον Ράλλη,
κι' ἡμέρα νύκτα κλώθει κι' ξεκλώθει.
Μὶ τούτους τώρα κτίζει πύργο τρίπατο,
τὸ φοῦντιγγ' εἶναι μόνο τὸ μετάτιγ',
καὶ μόνο ποῦ δὲν βγαίνει 'στὸν περίπατο
μ.' αὐτοὺς τοὺς δύο Σκριπ ἀλαμπρατσάτα.
'Αλλ' ἔνοιαν του κι' ἐμὲν' ἂν δὲν θυμᾶται
μὲ τοῦτο τὸ πλευρὸ ἂς μὴν καμᾶται.
τὸ φοῦντιγγ' 'στὴ Βουλὴ δὲν θὰ περάσῃ,
γιατ' ἡ πέτρα προφαίνεται νὰ ὄρασῃ.
κι' εἶναι τὰ σχέδια μου ἕνα κι' ἕνα
κι' ὅλα φιλελεγχα τάχω κομμένα,
κι' ἐγὼ μὲ τῆς αὐταῖς αὐγὲς δὲν βάφω
καὶ σένα 'στὴν πατοῦνα μου σὲ γράφω,
κι' ἀμίτως ξεκινμπίσου κι' ἔδω
καὶ τοῦ λοιποῦ δὲν θέλω νὰ σὲ 'δῶ.
Μοῦ φαίνεσαι ζιζίκης μὶ πατέντα
κι' εἶσαι φαρμακωμένος γιὰ κυβέρτα.
Κι' ἐγὼ τοὺς 'Αγγλους πλέον ἀπερνῶμαι,
εἰς τὸ νομα των πιὰ δὲν συγκινοῦμαι,
τὸν Πλάστωνα καὶ Σωλσβουρυ τοὺς βράζω.
ποτὲ σου χαρτσιὰ μ.' αὐτοὺς δὲν πιάνεις,
καὶ 'στὸ μεγάλο κόμμα μου μαρίζω
σημαίνις Γαλλικὰ σὰν Διληγιαννῆ,
καὶ συμμαχος πηγαίνω 'στὸ πλευρό του
κι' ἁρπάζω τὸν μακρὺ Κορόναρό του,
καὶ τὴν 'Ελιὰ τοῦ ὄνου τοῦ Μαΐου,
κι' ἀκόλλων βρυχηθμὸν παντὸς λέοντος
τὸν τίτλον τοῦ ὡραίου τοῦ Πεμπτηΐου
καὶ πέρνω τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος.
Κι' ἀρχίζω νὰ παρλάσω Γαλλικὰ
καὶ τοῦ Κερνῶ φωνάζω μὶλ μερσί,
κι' ἀφίνω κατὰ μέρος τ' 'Αγγλικὰ,
ὅπου 'στὴ Λόντρα τέμαθα φαρσί.
Νὰ πᾷς 'στὸν Βακελὲ νὰ μιλήσῃς
κι' εἶπε του, μὸν ἀμὶ, μὲ παρακελεύσεις
τοὺς νόμους νὰ μὴ θύσῃ κι' ἀπολέσῃ
καὶ τὴν δεδηλωμένην νὰ κλείσῃ
κι' ἀνεύθυνος κι' οὐδέτερος νὰ μείνῃ,
ἀλλοιῶς κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί θὰ γενῶ.

—

Τέτοια εἶπα 'στὸν 'Ορνστάν ὁ Τρικούπης ὁ πολὺς
καὶ τὸν "Αγγλον πλησιάσας ὁ ξεῖλὰς ὁ Φασουλῆς
ἐψιθύρισε 'στ' αὐτί του «δῶσε τόπον τῇ ὀργῇ
καὶ ποσῶς δὲν χωρατεύουν ὅλ' οἱ πρὶν Πρωθυπουργοί.»
Παρηγορίαις κι' ὁ Λόρδης, καὶ δικαίως καὶ εἰκότως,
σὰν νὰ μὴ μᾶς φθάν' ἡ φτώχια καὶ τ' ἀμέτρητα κακὰ μας
τώρα τώρα, σὶρ 'Ορνστάν, κι' ὁ Γλάδστωνας ὁ πρῶτος
ἤρχισε νὰ παραμπαίνῃ 'στὰ οἰκογενειακά μας.

—

(Αὐτὰ τοῦ λέγει κι' ἄλλα, κι' ἀπ' ἐκεῖ
'στοῦ Διληγιαννῆ πᾶνε βιαστικὰ.)

—

Ὅρν.—Καὶ τί περὶ τῆς κρίσεως φρονεῖτε ;
Διλ.—Ὁ Θεόδωρῆς γι' αὐτὴν δὲν συγκινεῖται,
κι' ἐνόσῳ κινδυνεύουν οἱ θεσμοὶ
ὃς μένουν ἀκεραιεῖς λεγαριασμοί.
Ἐσεῖς γι' αὐτὰ δὲν δίνετε λιφτό,
ἀλλ' ὅμως ὁ Χαρίλαος γι' αὐτὸ
μὶ πρασκελεῖ μαζί του νὰ συμπράξω
καὶ τοὺς πριγκίπας ὅλους νὰ σπαράξω.

Μὰ σεῖς χωρὶς καθόλου νὰ 'ντραπῆτε
ὁδὸ πρὶτς εἰς τὸν Χαρίλαον νὰ σᾶς πέτε.
Ὁ Θεόδωρῆς μ.' ἐκεῖνον νὰ συμπράξῃ...
μὴ γένειτο ποτέ !... Θεὸς φυλάξοι !...
Καλλίτερα 'στὸ Σύνταγμα συμφέρει
νὰ πετσοκόψω πάλι ἕνα χέρι
καὶ Θεοδωράκης ἄχειρ νὰ φανῶ
παρὰ μ.' αὐτὸν παρέα νὰ γενῶ.
Κι' ὅν τάχατε τὸ Σύνταγμα σαλεύῃ
ὁ Θεόδωρῆς μονάχος του παλιώνῃ,
ἐγὼ καὶ μοναχὸς γιὰ τοῦτο σώνω
κι' ὄχι σὰν κουτσομώνης νὰ συντρέξω
ἕνα μηχανορράφο φαρμακόνε,
καὶ νησιτικὸς νὰ καθωμιλᾶι ἀπ' ἔξω.
Τί γνῶσι ποῦ τὴν ἔχει καὶ μεγάλα !
νὰ θλᾶ' εἰλικρινῶς νὰ τὸν συνδράμω
ν' ἀνέβῃ σὰν καὶ πρῶτα 'στὰ ψηλὰ
κι' ἐγὼ νὰ παραδίρνω ἐδῶ χαμαὶ.
Ἀκοῦτ' ἐκεῖ ἀναίσεια καὶ θράσος
τσαμπᾶτα νὰ τσαλιᾷ ὁ τυλιητίας...
κινούμενον κυττάζω μέγα ὄφος
καθὼς πιστὶ κι' ὁ Μάκβεθ τῆς Σκωτίας.
Τέου το !... κληναίζει... σὶρ Ὀρνστάν,
τουρτουρίζει καὶ τρέμε σὰν τὸν Κάιν.
Κρημνίζονται τοῦ κράτους οἱ κρηπῖδες,
κινοῦνται λόγχαι, δόρατα κι' ἀσπίδες,
βαρεῖαι ναυτιλίαι, φλεγμονὴ χεῖρ, τραυματίαις,
καὶ χνότε φλογιεμένο καὶ βαρὺ
μοῦ τσουρουφλᾷ καὶ γένεια καὶ μπαρμπάτσαις
καὶ πάρτων λαστιάκιαι σεβαρέ,
καὶ χάδω τὸν Τρικούπη σὰν ντελμᾶ,
ποῦ νὰ πρστέψῃ σύμπραξιν τολμᾷ
Ὀρ.—Τσεῦτα περὶ κρίσεως φρονεῖτε ;
Διλ.—Φρονῶ πῶς πας φρονῶν περιφρονεῖται,
τοὐτέστιν ὁ φρονῶν φρονηματίας
ὑπερφρονοῦντας ἄφρονας φθονεῖ
κι' αἱ φρένες του θολοῦντ' ἐξ ἀτιτίας
κι' ἡ φρόνησίς του πάει νὰ φρενῆ.
Ὀρν.—Φρονεῖτε πῶς φρονεῖτε ὡς Γιγῆς ;
Διλ.—Φρονῶ πως θ' ἀπαντήσω μ.' ἕνα Γέφ,
καὶ τὴν Βουλὴν τὸ Στέμμ.' ἂς διαλύσῃ
κι' εἰς Βουλευτὰς τὴν πόρτα του νὰ κλείσῃ.
Ἀλλ' ὅμως νὰ τοῦ 'πῆτε περιπλέον
νὰ μὴν ἀκοῦῃ ὄχλου τοὺς τρελλοὺς,
γιατὶ θὰ ξανάγινω Ναπολέων
εἰς τὴν φλεγομένην γῆν τῆς Κορκαλοῦς,
ὁ δὶ Τρικούπης μόνος του ἂς τρέμῃ...
αὐτὰ λοιπόν... καὶ τώρα, κυρὲ μου,
ποῦ φρονεῖς Ἑβραίου σᾶς κεσμεῖ,
πηγαίνετ' εὐ φρονῶν 'στὴν κάμαρά σας,
κι' ἐνόσῳ κινδυνεύουν οἱ θεσμοὶ
ὡς περιττὸν φρονῶ καὶ τὸν παρά σας.

—

(Ὁ Φασουλῆς τὸν ξένο του ἀλαμπρατσάτα πέρνει
κι' ἐμπρὸς εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν Ὑπουργῶν τὸν σέρνει,
ὁ Ράλλης δὲ κι' ὁ Λιμενῆς ἀρχίζουν ἕνα κλάμμα
καὶ τὸν τρκοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ὅλοι τοῦ λέν ἀνταμμ :)

—

« Ὀρνστάν ξακουστὶ καὶ τιμημένε,
ἄχ ! στάσου νὰ σὲ ψάξωμε, κακμένε.

Ὀρνστάν, ὅπου μοιάζεις μὶ τὸν Ράλλη
κι' ἔχεις ξανθὸ μουστάκιον καὶ κεφάλι,
ποῦ βάζιες καθε 'μέρα σὰν κι' ἐκεῖνον
σακκὶ καὶ καπέλο Ρούσ-Βλας,
καὶ τρέχεις σὶ μουρλοὺζησον Ἕλλήνων
συμβούλια καὶ μάγαρα κι' Ἄλλας,
ὅπου στιγμὴ τὸ πούρο δὲν ἀφίνεις
καὶ μόνον σὰν ἀνίδης τὸ πετᾷς.
Ὀρνστάν, ποῦ Σωτῆρας μας θὰ γίνῃς,
καὶ χάσκων καὶ πιερεργὸς κυττᾶς
τὸν Λιμενῆ, τὸν γέρο μας πατέρα,
ποῦ νὰ τὸν 'δῇ φοβᾶται κι' ἡ χολέρα,
Ὀρνεστάιν κι' Ὀρνεστιθέλεις,
καθὼς κι' ὁ κὺρ Κυμπούργλους σὶ γράφει,
ὅπου δὲν εἶσαι ὁχίλιον στρεβλοσκέλης
καὶ ἔκνευστὸν σ' ἀπίστιλε τυναφι.

—

Εἰπὶ 'στὸν Βακελὲ νὰ μας σώσῃ
καὶ γιὰ τὰ σκρὶπ γερὰ νὰ 'ξασπιθίσῃ,
καὶ 'στὴ Βουλὴ νὰ δῇ αὐτοπροσώπως,
γιατὶ ἂν μοναχοὺς μας μᾶς ἀφήσῃ
αὐτὸ δὲν εἶν' εὐγένεια καὶ τρόπος
κι' ὁ Λόρδος τότε πιὸ θὰ μας ψοφήσῃ
Εἰπὶ του πὼς δὲν πρέπει ν' ἀδρανῇ
κι' ἂν θέλῃ τὸ καλὸ μας καὶ καλὸ του
γιὰ 'μᾶς καὶ κομματάρχης δὲ γενῇ,
ἀλλιῶς θὰ τρκδᾷ τὸν ἐμβολό του.
Εἰπὶ του δὲν τὸ φοῦντιγγ' δὲν τελειώσῃ
πὼς δενεικὰ κανεὶς δὲν θὰ μας ζώσῃ,
τὸς φθάνει μιὰ φορὰ νὰ ξερδώσῃ
καὶ καθὲ Βουλευτὴ θὰ τὸν τρκδήσῃ.

—

Κι' ἐν μέσῳ τῆς τοσαύτης καχεξίας
εἰπὲ του τὸ Κυβέρνο πὼς θὰ πέσῃ,
εἰπὲ του κι' ὁ Θανάσης Εὐταξίας
πὼς ράσσα Ριζαρίτου θὰ φορέσῃ,
πὼς θὰ χαθοῦν Παιδείας θησαυροὶ
κι' οὐδὲ θὰ βάζῃ μαΐρη ριδιγκότα.
μὰ καὶ 'στὰ ράσσα πκοῦρα θὰ τὰ 'βρῇ
γιατὶ δὲν εἶν' Πλούθειρος σὰν πρῶτα.

—

Τώρα κι' ἐμεῖς τὸν θέλομε νὰ δείξῃ πῶς μας θέλει
κι' ἂς μὴν παρασκετίζεται κι' ἂς μὴ τὸν πελεμίζῃ
ἂν ὀχαίνωμι ξεσκεπάρωτες κι' ἂν μάσα 'στὸν χειμῶνα
φορῶμε καταπρὸς βρακὶ καὶ μ.' ἄσπρη βρακοζώνα.

—

(Τοιαῦτα ψάλλειν ἐν χορῷ, κι' ἰδοὺ ὁ Φασουλῆς
πὼς μι τὸν "Αγγλο γίνεται κατακλυσμὸς πολὺς,
πὼς τὸν ἐπαροδάγαιναν μὲ λυσσοδόκητων ὀδήγματα
καὶ τὸ σκαλὶ τσάγιασε μὲ τὰ πολλὰ τραβήγματα,
ἐκ τῶν χειρῶν τὸν ἅρπαξε παντὸς Ὑπουργικοῦ
κι' ἀπὸ τὸ σπῆτι τὸν πέρνῃ τοῦ *Προοδευτικοῦ*.)

—

Φ.— Βλέπεις τοῦτο τὸ μπαλκόνι
τὸ μαρμαρικαμωμένο ;
βλέπεις τοῦτ' τὸ κανόνι,
ὅπου στέκεται στημένο ;

Τοῦτο σκάφος καὶ φελούκα,
τοῦτο ὅπλα τῶν 'Αγγέλων,
καὶ τοῦ κανονιοῦ ἡ μπεῦλα
παρελθόν, παρὸν, καὶ μέλλον.

—

(Ὁ Τραπεζίτης τὸ κυττᾷ καὶ κανει τὸν σταυρό του
κι' ἀπὸ τὸν φόβο τὸ ψιλὸ τοῦ ξέφυγε νερό του,
κι' ἀμέσως τὸν φερτώθηκε ὁ Φασουλῆς 'στὴν πλατη
καὶ μὲ καὶ ὅπῃ τὸν ἐφερε ἀπ' ἔξω 'στὸ Πιλάτι.)

—

Φ.— Ἐλᾶ σ' ἀρίνω μόνος σου 'στὸν "Ανακτα νὰ πᾷς
καὶ νὰ τοῦ 'πῇς πῶς τοὺς Ρωμηοὺς ἐθύμωσ' ἀγαπᾷς,
θὰ σ' ἐρωτήσῃ δὲ κι' αὐτὸς γιατὶ φορεῖς σακκάκι,
ἂν παίζῃς τάβλι, ντόμινο, μπιλιάρδο, ντάμα, σκάκι,
ἂν μὲ φανέλλαις ντύνεσαι καὶ μάλλιστα τσουράπια,
ἂν μὲ μαντζοῦνι τρίφυσκι καὶ μὲ σιδήρου χάπια.
ἂν τρῶς καὶ σὺ λευκάνικα, ζαμπόνια, μουρτάδελλες,
ἂν βυζικάντσα σοῦβλαν, βεντοῦζες ἢ καὶ βδέλλες,
ἂν εἶσ' Ἐγγλέζος γνήσιος, ἂν εἶσ' Ἑβραῖων βρέμμα,
ἂν ὁ μπαρμπέρης κάποτε σοῦ πέρνῃ 'λίγο αἷμα,
ἂν ἔχῃ κόσα ὄνειατα γερότερ' ἀπ' ἀτσάλι,
ἂν ἐξοκίμασες ποτὲ κανένα σιρβιτσάλι,
καὶ τὰ λειπὰ καὶ τὰ λειπὰ, κι' ἂν ἤλθες νὰ μᾶς γδάρῃς,
ποῦ πᾷς, καὶ ποῦ ξουρίζεσαι καὶ τί καπνὸ φουμάρις.
κι' ἂν πέρνῃς γιὰ παρλὴς
'σενὰς παγκόσμιος τρανὸς.
κι' ἂν ὦα νησῶν φιλῆς
πόσον μᾶλλον τὰ χνῶς ;

—

Καὶ σὺ βεβαίως θὰ τοῦ 'πῇς πετῶν τὰ δηλ του γάντια
πῶς βδέλλαις ἂν δὲν σοῦβλαν, βεντοῦζες, βυζικάντσα,
μὰ βυζικάντσ' ἔγινες καὶ βδέλλα καὶ βεντοῦζα
σ' αὐτὴ τὴν ψωροώστεκα, 'στὴν κλασικὴ μουρλοὺζα.
κι' ἂν αἷμα δὲν σοῦ 'πήρανε τῆς Λόντρας οἱ μπαρμπέρηδες,
ἀλλ' ἦλθες αἷμα κάμποσο νὰ πάρῃς ἀπὸ 'μᾶς
νὰ τὸ ρουφήξῃς μὲ πολλοὺς Φιλέλληνας παγκόσμιους,
καὶ νὰ μᾶς ἔχῃς πάντοτε καὶ νὰ μᾶς ἐκτιμᾷς.

—

Ὀρνστάν, ὄρνις, ὄρνεον, καὶ ὀρνεοστιθέλεις,
ὀρνέων ἀντιμούτσουνε κι' ἁρπακτικὴς ἀγέλης,
ὅπου ψιμάρι σ' ἤθραμε καὶ πρῶτο κελεπούρι,
ὅπου 'μπροστά του σ' ἔβαλε ὁ Λιμενῆς τσαμπούρι,
καὶ τρεμερὸς ὀρθόνεται μαζί σου σὰν Ἀνταῖος
καὶ τὸν Τρικούπη πυρετὸς τὸν πιάνει τεταρτκαῖος,
τὸν "Αγγλος καὶ χαχάμης τσελεπῆς,
πρὶν ἀπ' ἐδῶ νὰ πάρῃς τὰ βριμμένα σου,
αὐτὰ 'στὸν Βακελὲα μας νὰ 'πῇς,
ποῦ νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμμένα σου.

—

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς μὲ ναζιὰ καὶ γλυκάδες,
μὰ τοῦ κρυφεβιθύρισε καὶ κάμποσα ὄικα του,
καὶ τὸν Ὀρνστάν χαιρετῶν τοῦ δίνει δηὸ γυαλάδες
κι' αὐτὸς σταυροκοπούμενος τινάζει τὸν γιακά του.)

Ὁ Τρικούπης ὁ βαρὺς κι' ὁ σκληρὸς ὁ Θεοδωρῆς.

—

(Διάλογος Ἰσμήνης κι' Ἀντιγόνης, ποὺ τὸν ἀκοῦς καὶ συσσωμος κρυώνεις.)

—

Τρ.—Ὦ στὶ κακιὰν αὐτάδελφον καὶ δεληγιάννη κακρα,
κρ' οἶσθα πῶς τὸ Σύνταγμα τὸ 'πίταξαν 'στα κακα ;
κρ' οἶσθα πῶς ὁ Βασιλεὺς παλλὰ μὰς μαγειρεύει
κι' ἀνυπολόγιστα κακὰ ἐπὶ καλῶν σωρεύει ;
κρ' οἶσθα ὅτι Βουλευτὰς 'στ' Ἀνάκτορα καλεῖ
καὶ τοὺς πρατρέτει φανερὰ τὸ φοῦντιγγ' νὰ ψηφίσουν ;
κρ' οἶσθα, Θεοδωράκη μου καὶ φίλη κεφαλή,
πῶς μὲς 'στὴν ἀκρα καὶ τοὺς ὀχῶ μπορεῖ νὰ μᾶς ἀφήσουν.
Καὶ τώρα ποῖον κήρυγμα ὁ Βασιλεὺς κηρύττει,
δι' ἣ κι' ἡ τόλμη σύμπασα Ἑλιγγιᾷ καὶ ῥιττεῖ,
πῶς νὰ τοὺς δώσῃ σκῆπτρα μεγάλην πρεβιτείαν
τουλάχιστον ἐξ ἡμερῶν ταρκάντα παρὰ μίαν ;
Γνωρίζεις τὸ κιτσάκουσας μὲ τρίχας ὀρθωμένας,
ἡ ἀγνοεῖς τὰς συμφορὰς τὰς λάθρα ἐρχομένας ;
Δελ.— Ἐμοὶ μὲν μίθες σῶ' ἤδος οὔτ' ἀλγεινὸς καθόλου
ἀφίκετο, κακίγνητε καὶ κάλτσα τοῦ ὀχεβίλου
ἐξ ὅτου τόσον ἀπορρὰς ἀνέτειλεν ἡμέρα
καὶ τὰ πακπούτσια μοῦδωσαν μιὰ Κυθρὴ Δευτέρα.
Ἐπεὶ δὲ φρούδας Λεμονῆς καὶ Ῥάλλης πλέον τρεύδες
ἀνῆλθον εἰς τὰ πράγματα τοῦ κράτους κατοσπούδως,
οὔτ' αὐτυχῶ πλειότερον, ἀλλ' οὔτε καὶ λυποῦμαι.
Τρ.—Γι' αὐτὸ λοιπὸν σ' ἐκάλεσα, γιὰ νἄλθῃς νὰ τὰ 'πῦμε.
Δελ.—Τί δ' ἔστι φαίνεσαι καὶ γὰρ πῶς ἔτος τι καλχαίνεις
Τρ.—Καὶ δὲν γνωρίζεις, ἀδελφέ, ποῦ σὰν τὸν χάχα χαίνεις,
ὅτι ὁ Κρέων Βασιλεὺς σοὶ μὲν ὡς μόνον γέρας
ἔδωσε σπανακόπηκτα τῆς Καθαρῆς Δευτέρας,
ἐμὲ δὲ μ' ἄφησε βορὰν γλυκείαν τῶν ὀρνέων
κι' ἕνα Σωτῆρα Λεμονῆ ἐνηγκαλίσθη νέον ;
Τοιαῦτα λέγων 'στὴν Βουλὴν ὁ Κρέων θὰ κηρύξῃ
καὶ γιὰ τὰ φοῦντιγγ καὶ τὰ σκρὶπ τὰ δόντια του θὰ τρίξῃ.
σὺ δὲ καὶ τώρα τόλμησε νὰ ζαίξῃς 'στὸν καθένα
πῶς φύσει Συνταγματικὸς ἐπλάσθης σὰν κι' ἐμένα,
καὶ γάρ, καθὼς παρατηρῆς, κακκεῖ δουλεμὲς μὰς τρέχουν...
Δελ.— Καὶ τί θὰ πράξῃ, δύστηνε, ἂν ταῦτα οὕτως ἔχουν ;
Τρ.—Σκέψου ἂν θέλῃς μετ' ἐμοῦ προθύμως νὰ συμπράξῃς
κι' ἂν ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος μαζί μου θὰ φρουάξῃς.
Δελ.—Γνωρίζεις ὅτ' ὑπὲρ αὐτοῦ ἡ χεὶρ αὐτὰ ἐκόπη.
Τρ.—Ἐὰ ξυμπονήσεις μετ' ἐμοῦ καὶ ξυνεργήσει σκόπει.
Δ/λ —Ὦ σχέτλιε, τί φλυαρεῖς καὶ ποῦ τὴν πᾷς τὴν κλάρα ;
Τρ.— Οἴμοι !... ἐπλῆ μὰς ἀπιλεῖ τοῦ Κρέοντος πρελίφα.
Δελ.—Τί δ', ὦ τελκίφορε, σκέπτεσαι ; μὴ οἱ νὰ γίνω ἀόμμα ;
Τρ.— Ὡς εἶπας... μία μὲν ψυχὴ, ὀπλοῦν δὲ μόνον σῶμα...
δῶσε μου τὸ Κορδόνι σου καὶ πᾶρε τὴν Ἕλγκ μου...
Δελ.—Οἰκτίρμον σε, τελκίπωρε, καὶ πᾶω 'στὴ δουλειά μου...
καὶ τότε τὸ Κορδόνι μου μακρὰ θὰ ξετυλίξω
ὅταν μὲ τούτο πρόκειται μονάχα νὰ σὲ πνίξω.
Τρ.—Ὦ ! σ' ἐξορκίζω 'στὴν σεπτὴν ἐκείνην Κυριακοῦ...
Δελ.—Αὐτὰ σ' ἐμένα δὶν περνοῦν... νὰ τὰ πουλᾷς ἀλλοῦ.
Τρ.—Φεῦ ! συλλογίσου, ἀδελφέ, μὲ παραγιὸν καρδίας
πῶς τοῦτε μας τὸ Σύνταγμα τὸ δημοκρατικὸν
ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ χηρὸς ἰδίας,
ὁ Ῥάλλης δέ κι' ὁ Λεμονῆς, διπλοῦν αὐτοῖ κακόν,
κατέστρεψαν τὸν βίον του διὰ πλεκτῆς ἀγχόνης
καὶ τὸ ἀκόμη καθέσαι καὶ μοῦ 'πως κεφαρόνεις.

Τρίτον δ' ἡμεῖς ἐφεύνωμεν μετάχμι μας καὶ πάππα
ὅσον κακὸς ὀλούμεθα καὶ πᾶν χαμέν' οἱ κόποι,
κι' οὐδὲ ὀκκρυῶν θὰ φιλῇ τὴν πτέρναν μας κανένας
κι' ὄρπε καὶ σύ, κι' ὄρπε κι' ἐγὼ μὲ τὰ δεδηλωμένα.
Ὅθεν κἀγὼ σὲ προκαλῶ, μεγάλε Ναπολέων...
Δηλ.—Οὐ πείσεις με, Πομπῆε, καὶ μὴ φλυαρεῖ πλέον.
Τρ.— Ὡς Ἀντιγόνη σὲ καλῶ, αὐτάδελφος Ἰσμήνη.
Δελ.—Παρακμὴν πρὸς τὸ παρὸν ἡ συμπράξεις δὲ μένῃ.
Τρ.—Βοήθειαν τὸ Σύνταγμα ὡς Πελινέικης θέλει.
Δελ.—Εἰ καὶ νεκρὸν κατάκειστ' κουκούτσι δὲν μὲ μέλει.
Τρ.—Τυφλὸς τὰ τ' ὄπτα τὸν τε νὸν 'στὸν ἔλεθρόν σου ῥίπτεις.
Δελ.—Νὰ μὴ φρεντίζῃς σὺ ἐμέ, τὸ χαλὶ σου νὰ βλέπῃς.
Τρ.—Σύρε λοιπὸν ὡς ἄλλοτε 'στὴν Καρκαλοῦ ταχύπους.
Δελ.—Σύρε καὶ σύ, κι' ὁρμᾶσθα ταχέως εἰς Φλιππους.
Τρ.—Οὔτ' ἐν κελεύσαιμι ποτέ, οὔτ' ἂν, εἰ θέλοις ἔτι
πράσσειν τὸ πρέπον μετ' ἐμοῦ, ἐγεβόλευ τσανεμπίτη,
οὔτ' ἂν ἠθέως ὄβρασι τὴν συμπραξίν σου ταύτην,
οὔτ' ἂν σε παραλήψομαι ὡς συμπλωτῆρα ναύτην.
Ἀλλ' ἴσθ' ὁποία σοι ὀσεί, ἐγὼ δὲ τώρα μόνος
εἰς σταδίου κατέρχομαι ἀριπρεπὴς ἀγῶνος,
κι' ὑπὲρ τε τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς φιλτάτης γῆς σας
κι' ὑπὲρ ὁσίων κι' ἱερῶν δοίως πανουργήσας,
κείσομαι μόνος ἄνευ σοῦ τῷ ἐν τοῖς πρώτοις ἵσου
καὶ πήγαινε νὰ ζῇς κοιλιακῆς...
Δελ.— Κἀγὼ ἐρῶ σοι «ξύσου.»

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

—

Μέγα Ἡμερολόγιον Κανδόνη καὶ Δροσίνη,
ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ καλουμένου καὶ τέλειον εἰς ὅλα.
τοιοῦτον δὲν ἀπέκτησε ἀκόμη ἡ Ρωμηοσύνη
καὶ δὶν ἐρκεῖ πρὸς θύμησιν του τοῦ φύλλου μας ἡ κόλλα.
Εἰκόνες πρώτης τάξεως καὶ προσωπογραφίαι,
Τραπεζιτῶν καὶ ποιητῶν κι' Ἀνάκτων συντροφίαι,
ἐκεῖ κι' ἡ νέα τῶν κλεινῶν καλλαμαρόων ῥάτσα,
ἐκεῖ τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν, ὡς κι' ἡ δίκη μας ῥάτσα.
Κι' αὐτὸ τὸ νέο γλύκυσμα κι' αὐτὸς ὁ λευκουμᾶς
εἰς τὴν ΕΣΤΙΑΝ βρίσκεται πρὸς τίσσαρας ὄρεχμας.

—

Ἰδοὺ καὶ πάλιν νέος πολιτισμοῦ σταθμός,
τοῦ Γιάννη τοῦ Μπαράτσ μοναδικὸν Κουρείον,
δόξ' μεγάλη Νίκης καὶ δώδεκ' ἀριθμός,
εἰς τοῦ Γιαννάκη ἔπλα, πρὸς γνῶσιν τῶν κυρίων.
Ἐκεῖ καθιστῆς καὶ τάξις κατὰ πάντα
κι' ἀρώματα καὶ μύρα καὶ μόσχες καὶ λιβάντα,
κι' ἂν τρεῖς ὀρυχμοὶ μονάχα εἰς τοῦτο προπληρώνῃς
γίνεσαι μία τζόγια καὶ κατεκαμαρίνεις.

—

Ὁ Προτέρ σε τοῦ Βάκου, πολιτικὴ σελίς,
ὅπου μετ' ἀπλητείας ὀρεβαζάται πολλῆς,
πρωτότυπον βιβλίον, ζωῆς καὶ σαρίγους πλήρες,
που τόσα παρελκύνων συγγρόνων χαρακτῆρες,
γραφὲν μὲ νέον ὄρος κι' εἰς ἄκρον γλαφυρὸν...
πωλεῖται εἰς τους ὁρμους, μὴ χάνετε καιρόν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραξιτέλους κουκουτσι π. λύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο " ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ἰσμὸς τὴν ἐβάπτισε	— μόνον μιὰ σωρὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— **ἔλεγα φράγκα καὶ στὸ χέρι**
κι' ὅτκι ἐγὼ ἐγεννήθα	— κι' ὅσους μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἐνῶ φύλλα ἂν ψιλιάζῃ	— ἔγινες συνοφρυμένος.
Συνέρκεται τὰ δέγματα	— γιατὶ λαμπὰ δὲν ἔχουν.	κι' ὅσους τὸν καρπὸ δὲν θέλει	— θὰ τὸν σαγ μοῦρο σίδι.
καὶ ἰσμὸν Ἀθηνῶν τὸν τάλιν	— καὶ εἰς τὴν ἐλλοδαπήν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδ' ἔλεγε	— ἔδρομ νάβρα κι' ἐνοικιστῆρ.	Γιὰ τὴ σόρα καὶ τὰ ῥόρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ τὰ κάθε χρόνε	— **ἑκατὸ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Τριάντα Ὀκτωβρίου
κι' ἀρχὴ Βουλευτηρίου

Τετρακόσια πενῆντα καὶ σαράντα,
τί κακὸ καὶ πάλι, τί συμβάντα !

Περικλέτος, Φασουλῆς. σ' ἕνα πάλκο τῆς Βουλῆς.

—

Π.— Καὶ δὲν μοῦ λὲς τί ὄγαβολα θὰ γίνῃ ...
Φ.— Ρουθοῦνι, Περικλέτο, δὲν θὰ μείνῃ.
Θ' ἀρχίσουνε νταγκάπο ἡ παράτσεις
καὶ θὰ παρακορδόνονται 'στῆς στράτσεις
σπυνδοῦσι Σακαρακῆδες μὲ κρανῆ,
που βγάζουν τα σπαθιὰ των 'στὸ ἐφεγγάρι.
Καὶ θἄλθουν διπλωμάτσι δυνατοὶ
μὲ τριακάντα, μὲ λούσο καὶ μὲ μόδα,
καὶ πάλι 'στὴν ἀρκέα οἱ στρατοί,
φαρτέ, παρουσιάτσι, παρὰ πόδα.

—

Θ' ἀνοίξουν θεωρεῖα πίρα πίρα
γιὰ νἄμπῃ ὁ λαὸς μὲ κάθε λίρα,
ποῦ πάντα τῶν τυρκάνων εἶναι τρόμος
κι' ὅταν τὰν λίρα βλέπῃ τὴν πεντέρα
τοῦ δίδει τὸ δικαίωμα ὁ νόμος
νὰ ἐλίβῃ ὅ,τι τύχῃ 'στὴν ἀντέρα.

—

Κι' ἀπ' ἐξω τὸ μικροβιόν τῆς πείνας
θ' ἀνεβῇ τῶν κομμάτων τοὺς κηφῆνας,
καὶ μάντρα θὰ γυρεύουνε πυρωμένα
καὶ στόματα θ' ἀρπίζουν πανικόμενα,
κι' ἡ πίτνα μὲ τὸν πίτνα θὰ πελάσῃ
κι' ἡ κάμπ 'στὸ σελαχὶ θὰ σελασῇ,
καὶ τζόλτα θ' ἀκουσθοῦν μιγάλα
'στὸ πνεῦμα τοῦ Συντάγματός καὶ 'στ' ἄλλα
μὲ μάτι καθὲ ὄλιγο φλογερώτερο,
κι' ἀμέσως θὰ τὸ βάζουν 'στὴ φωγκάλα
ἂν τρέξῃ κανέν' ὄλεγε μ' ὁρμὴν
ἡ κάμῃ τίποτ' ἄλλε πιὸ χειρότερο
πρὸς δόξαν τῆς ἡμέρας καὶ τιμήν.

—

Καὶ γυναικῶν περίεργο λαρούσι
θὰ κατσῃ 'στὰ σκαμνιὰ τὰ πρῶτα πρῶτα
τὸν λόγο τῶν τριακοσίρτα ν' ἀκούσῃ,
νὰ κρίνῃ ὅ,τι κι' αὐτὸ τὰ καθιστῶτα,
καὶ θὰ μεσοβολήσουνε τὰ ξύλα
καὶ σιβαστὰ καθίσματα πατέρων,
ποῦ τότσε θὰ καθίσῃ βαρβατίλα
γιὰ νὰ σκιοβῇ τοῦ κράτους τὸ συμφέρον.

—

Καὶ θἄλθῃ ὅπαρες ξίρες καὶ δὲν ξέρες
κι' ἴσως νἄλθῃ 'στὸ πάλκο ἐπιτήρως
κι' ὁ κύριος Ὀμνιτέλ ὁ παγκήρης,
ποῦ θὰ μας δώσῃ ὄνειτα πρεθύμως.
κι' ὅταν τὸν λόγο 'δῇ τοῦ Βκαϊλῆ
ἐδῶ, θἀ 'κῇ, ἐπίτυχα δουλειά,
κι' ἀμέσως τὴν τσακοῦλα του θ' ἀνοίξῃ
καὶ μέσα 'στὸ χρυσάφι θὰ μας πνίξῃ.
καὶ θἄμπῃ καθὲ μέγας καὶ πελὺς
'στὸ θησιστροφεῖο τῆς Βουλῆς.

—

Κι' ἅμα τὰ πάλικα τιμηθοῦν μὲ κάθε Τραπεζίτη
τότε θἄλθῃ κι' ἡ Σύνοδος μὲ τὸν Μητροπολίτη,
κι' ὁ Γερμανὸς τῶν Ἀθηνῶν τὸν ἅγιασμὸ θἀ φάλῃ
καὶ θἀ μᾶς 'πῇ ἡ παπποῦς 'σ' αὐτὶ καὶ ὀχάκι 'στὸ κεφάλι,
καὶ μὲ δύησες. Περικλῆ, καὶ τσιτσυγκες προχείρους
εὐθὺς δανεῖσται θἀ 'βγοῦν ἀπὸ Ρωμηῶν κειλαΐς
κι' ὅλα θἀ πᾶνε νὰ χωθοῦν 'στοὺς δανειστὰς τοὺς χείρους.
ποῦ πάντα τὰ τρεχάματα μᾶς βάζουν καὶ δουλειαῖς.

—

Κι' ὅταν κι' αὐτὴ τελειώσῃ' ἡ φκειαρὶα
θ' ἀρχίσουν νὰ πλεκώνουν τὰ θηρία.
ἤγουν ὁ Σωτηρόπουλος κι' ὁ Ράλλης,
τὸ κελεβὸ τὸ φίλι ὁηλαδὴ
κι' ἡ λυσσασμένη τίγρις τῆς Βεγγέλης,
ὁποῦ πάν' ἴσα' ἀναβεῖ καὶ δαδί,
κι' ὁ λύκος Εὐταξίας σὰν γαμπρός,
ποῦ Ριζαρίτσις 'πίσω του κι' ἐμπρός
μὲ θυμιατὰ χρυσᾶ τὸν θυμιατίζουν
κι' ἐν ὕμνοις καὶ χοραῖς μὰς τὸν σκοτίζουν.

—

Καὶ θἄλθουν μὲ τοὺς ἄλλους ονθρωποὶ
Κοντοσταύλες καὶ Κόρπες κι' λοιποί,
ὁπλωματία, πάλι καὶ τιμόνι,
κι' οἱ ξένοι θἀ φορίσουν τὰ γαλλιὰ των
νὰ 'σοῦν τί μοῦτρα ἔχει τὸ Λεμόνι
κι' ἀμέσως θἀ τραβηχθοῦν τὰ μαλλιά των.
κι' ἴσως νὰ 'ποῦν ελληνικὰ σκαλαθανιὰ
τὸν σοβαρὸ κυττώντας Λεμονῆ.

—

Καὶ Πρόεδρος θἀ 'βγῇ ὁ Κανταρτζῆς,
ὁποῦ σὰν γέρος εἶναι Χιμπαντζῆς,
κι' ἀλέν πῶς ἔχει γνῶσι 'ζηξὶ κανάρια,
μὰ θέλθῃ κι' ὁ Μυλλόρδος τὸ λεγοντᾶρι
μὲ φόρτε καὶ μ' ἀνάμπορα λεγοντάρια,
ποῦ θἀ σηκώσουν κόσμο 'στὰ ποϊάρι.
Καὶ μόλις ἔμπῃ τοῦτο τὸ θηρίο
ἀκέτσιος, Περικλέτο, θἀ μουγκρίσῃ,
κι' τρομ' ὁ Λεμονῆς θἀ νοιώσῃ κρυο
μόλις 'σ' ἀριστερὰ τὸν ἀντικρύσῃ.

—

Καὶ θἄλθῃ νὰ καθίσῃ κατὰ μέρος
κι' ἐκεῖνος ποὺ οἱ δάφνες ἀκεύσπερ,
καὶ σήμερα ἐλέρας εἶναι γέρος
καθὼς τοῦ Μοντενέγρου τὸν Μπαμπᾶ.
Π.— Ποιὸν ἐννοεῖς ;...
Φ.— Τὸν γέρο μας πικτέρ
τῆς Κικκαλοῦς ἐκείνης τὸν ἀστέρα.
Καὶ θἄλθῃ μ' ὑπερῴηλο κιρκέλι
καὶ μιὰ κακηλεπόρδαλις μεγάλη,
ἤγουν ὁ Καραπένις, ὁποῦ ξέρεις
πὼς εἶναι πρῶτον ἄρθρον κανονέρης,
κι' ὅσο μὲ φοῦρια τρέχει καὶ μ' ὁρμὴ
'στὰν ἴακχη τῆς Προόδου περισσότερο,
τόσο πατέλειωτό του τὸ κορμὶ
ὀηὸ δάκτυλα μοῦ ραίνεται 'ψηλότερο.
Καὶ θἄλθῃ κι' ἑνὸς ἄλλος ζαρωμένος,
ποῦ μύτο τὸν ἀφήτην χωρατό,
κι' ἀπάρτια μοιαζε ὁ καϋμένος
μὲ τζιμάν τοῦ Πίτ τὸ ξακουστό.

Καὶ θἀ λυσσοῦν πάννυμρα θηρία
καὶ νὰ κατραπακιαῖς 'στὰ θωρεῖα,
καὶ θἄλθουν μ' ἀγριάδα Κανιβάλων
καὶ ὄπισθα μικρὰ μετὰ μεγάλων,
καὶ τῆς Βουλῆς ἡ πάλα ἡ κλινὴ
σὰν Κιβωτὸς τοῦ Νῶε θἀ γενῇ.

—

Πρὶν δ' ὁ Μιχαλειότατος ἀφήσῃ τὸ Παλάτι
θἄλθῃ προτήτερ' ἀπ' αὐτὸν ἡ Μεγαλειοτάτη,
κι' ὑποδοχὴ θἀ τῆς γενῇ μ' εὐγένεια καὶ λόξο
κι' ἐγὼ γι' αὐτὴν πολλὰ καλὰ θἀ κόψω καὶ θἀ ραψω.
καὶ θἀ τραντάξουν κανονιαῖς, ποὺ μέλις τῆς ἀκούσω
δὲν ξέρω γιατὶ μοῦρχεται τοὺς ἐαυτοὺς νὰ κλαψω.

—

Τότε θἀ χασ' ἡ μανια τὸ παιδί,
ξεσδέρκωμα καὶ πηροῦσιμο καὶ κρότος,
κι' ὁ Μοντενέγρος θἄλθῃ, ὁηλαδὴ
ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ πρῶτος.

—

Καὶ δίχως κἂν τριγύρω του νὰ βλέπῃ
ἕνα χαρτὶ θἀ βγάλῃ ἀπ' τὴν τσέπη,
ποῦ πιθανὸν μὲ τοῦτο ν' ἀνεβάσῃ
τὸ κάθε ξεπεσμένο τώρα φόντο,
κι' αὐτὰ τὰ πορκάτω θἀ ἐιαβάσῃ
μὲ μιὰ βαρεχὰ φωνὴ μπασο προφόντο :

—

«Μετὰ πολλῆς χαρᾶς πρισκυρεύω
τὴν ἡμέρα τοῦ κράτους μου θηρία,
καὶ κάτι τι καλὸ σᾶς μαγειρεύω
κι' εἰς ὅλα μὲ κατέχει ἀπορία.

—

Αἱ σχέσεις μὲ τὰς φίλας μας Δυνάμεις,
ἤγουν αἱ καθαρῶς χρηματικαί
μοῦ φαίνονται πολὺ κανονικαί,
κι' ἔνας Ἑβραῖος Ἄγγλος καὶ χαχάμης,
ὁ κύριος Ὀρνστάιν, ποὺ σημαίνει,
ζητεῖ καλὰ καὶ σώνει κι' ἐπιμένει
παρὰ νὰ μᾶς δανείσῃ μὲ τὸ ζόρι
κι' ἔχει γιὰ 'μὰς γραγίνι 'στὴν καρδοῦλα του,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς μὲ τρόπο 'στὰ βαπόρι
θἀ βάλῃ κρυφὰ νύκτα τὰ μπαοῦλα του,
καὶ θἀ τὸ στείλῃ ὄιχως ἐντροπὴ
κι' εἴτε ἀριβαντέρτσικ θἀ 'πῇ.

—

Ἀφότου ὁ Μυλλόρδος καὶ Σωτῆρας
ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους ἔρχει παπάρα,
κι' ὡς ἔρματα μᾶς ἄφησε τῆς μοίρας
κι' εἰς ὅλους εἶπε τότε ἄφρα πάρα,
σκαρώσαμε τὸ φοντιγγ, ὅπως ξέρετε,
ὁποῦ καθεὶς τὸ βλέπει καὶ τὸ χαίρεται,
κι' εἰς ὅλους τὸ σακάτικο συστημα
γιατὶ πολλὰ ἐτραβήξε κι' ὑπόστη,
καὶ τώρα λυπηθῆτε το κι' ἐκεῖνο,
ποῦ μήτε κρῶο κάνει μήτε ζέστη.

—

Ὅσο γιὰ τὴν σταρίδα μας θἀ 'βροῦμε νέους τρόπους
καὶ θἀ τὴν ἐπιβάλωμεν κι' εἰς ζῶα κι' εἰς ἀνθρώπους.

ἡ δὲ πατρὶς προώρισται νὰ ζήσῃ ἐν σταφίδι
σὰν τὸν σταφιδο-Λούκουλο τὸν Παρακαταθῆ.
Ὅσο γιὰ τὴν ὑπόθεσιν πωστῶν Ἰσοζυγίων
αὐτὰ τὰ σιγανάμιμα μὲ κάθε Ὑπουργεῖον,
ὅσο γιὰ φόρους ὁ λαὸς καὶ νέους περιμένει
ὁύτι 'στὸ φιλόπατρι κανένας δὲν τοῦ βγαίνει.
ὅσο γι' αὐτοὺς τοὺς ὁκνειστάς, τοὺς τόσον ἐπακτους,
νὰ μὴν τοὺς συνερίζεσθε, νὰ μὴν τοὺς φοβηθῆτε,
κι' ὅσο γιὰ τάλλα σεβαρὰ σοιμέρυσια τοῦ κράτους
τὰ ξέρω καὶ τὰ ξέρετε, ὅπου νὰ ξεριθῆτε.

—

Ὅσο γιὰ 'μέ, 'στὸ χάλι σας σὰν Βασιλεὺς πονῶ
κι' ἐρίτης τὸ ταξεῖδι μου τὸ 'βγάλετε ξυνό,
καὶ πρὸς τὸν Βασιλέα σας ἀναφορὰς ἐγράφατε,
ὡσὰν κατὰ τὸν Ὅμηρον λαοὶ ἐπιτετράφατε.

—

Καὶ τώρα χωριατῶν
τὸν στόλον καὶ στρατὸν
σᾶς λέγω μὶλ μερσί...
φαμὶν, φατὸν, φατὸν,
φαμὶν, φατέ, φασί.

—

Αὐτὰ μοῦ εἶπαν νὰ σᾶς 'πῶ κι' ὁ Λεμονῆς κι' ὁ Ράλλης
καὶ σᾶς τὰ 'ξιάβκωσα καλὰ μετὰ φωνῆς μεγάλης,
κι' αὐτοὶ ἂν τοὺς ἀρήσετε θἀ σᾶς εἰποῦν τὰ ρίστα... »

—

Ἔτσι θἀ 'πῇ ὁ Βασιλιὰς καὶ θἀ τελειώσ' ἡ φίστα.
Π —Καὶ ποῦ τὸ ξέρις, Φωκουλῆ ;...
Φ.— Πάψε τὰς ἐρωτήσεις
κι' ἂν ὅσα σοῦπα ἴσν γανοῦν 'στὰ μοῦτρα νὰ μὲ φτύσῃς.

—

(Ὁ Φωκουλῆς ἐσίγησε, τωόντι δ' ἐν τῷ ἅμα
ὁ,τ' εἶπε πρὸς τὸν Περικλῆ συνέβη κακὰ γράμματα,
καὶ μόνον ὅπου 'στῆς Βουλῆς τὰς ἔδρας δὲν ἔφανη
ὁ Πὶτ ὁ Κωνσταντόπουλος μετὰ τοῦ Διληγιάννε.
κι' ἐχάθη μὲς 'στὸν χαλασμὸ κι' ἡ γόβα μὲς κυρᾶς,
ποῦ θἀ γεννήσῃ σκανδάλα καὶ νέας συμφορᾶς.)

Λόγος τοῦ Τρικούπη ἀπὸ τὸ μπαλκόνι, ποῦ τοὺς Λεμονῆδες κατακεραυνόνει.

—

Νίκη, νίκη, πατριῶται... τοὺς ἐστάσαμε τὴ μούρη...
τὸν ἐβγάλαμε καὶ πάλι τὸν Βασίλη τὸν Βουδούρη.
Νίκη, θρίαμβος καὶ δόξα... κατρακύλησαν μὲ τσιμπιὰ
καὶ τοὺς 'στρίμα ἀφάρι μὲ σφυρίγματα καὶ τρύμπια.
Τὸ πολίτευμα ἐσώθη... ζήτω, ζήτω, κάντρα ζήτω...
ὑποδίκους ἀπὸ τώρα τοὺς πιστόντας προκηρύττω.

—

Γιὰ τὸ Σύνταγμα φρενιάζω, γιὰ τὸ Σύνταγμα λυσσῶ,
τοῦ Συντάγματος τὰ φύλλα σὰν κατσίκα τὰ μασσῶ,
καὶ σὰν 'δῶ πῶς εἶναι φόβος καὶ μιὰ τρίχα του νὰ παθῇ
τὰ παχαίνω μου τὰ χάνω καὶ ταΐγὰ μὲ τὸ κελαθι,
καὶ σωστοὶ κοκκινοσούφης μὲς 'στὴ μέση ξεμυτρόνω
καὶ 'στὴ φόρα μου ἀπάνω καὶ τὸ Στέμμα μπαγλαρόνω.

—

Πάλι μοῦλθαν τὰ φεγγάρια καὶ βαρδᾶτε πηραπέρα...
ὅλων τῶν μηχανορράφων τους ἐπῆρα τὸν ἀέρα...
εἶμαι, εἶμαι, σὲ δὲν εἶμαι... εἶμαι Ρῶσσος, Ἄγγλος, Γάλλος,
καὶ Πομπῆος καὶ Καῖσαρ, μὰ κι' Ἀλέξανδρος μιγάλος.
Φάντης ἔρχεμαι μπαστούνας καὶ ξιφήρης ἁλαλάζω
κι' ἀπὸ τίτλους δὲν μὲ μέλει... σὰν φωκᾶλε τοὺς ἀλλάζω.

—

Εἶμαι, εἶμαι, τί δὲν εἶμαι ; .. Αὐτοκράτωρ τῆς Βουλῆς
καὶ θἀ κάμω τὸν Ζηλιώτη τελετάρχη τῆς Αὐλῆς...
τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπητιοῦ μου καὶ τοὺς φίλους ὄιχως ἄλλο
ἐπεφάτσισα καὶ θέλω 'στὸ Παλάτι νὰ τους βάλω,
κι' ἂν κανένας ἀγριέψῃ, κι' ἂν μοῦ 'πῇ κανένας ὄχι,
θἀ τοῦ 'πῶ ἀπαρακαλῶ σε νὰ καθήσῃς εἰς τὴν κώχη...

—

Εἶμαι, εἶμαι, τί δὲν εἶμαι.... εἶμαι μέγας καὶ πολὺς
καὶ 'μπορῶ νὰ διερίζω καὶ νὰ παίω Βασιλεὺς.
Πάλι φέγγω, πάλι λάμπω, πάλι λέγεμαι Σωτῆρας....
ἐτσιμάσου γιὰ τὴν Λόντρα, σιὸρ Κόντε τῆς Κερκύρας....
τώρα πάλι θἀ σὲ στείλω ἐκεῖνα νὰ παζαρέψῃς
καὶ μὲ Λαΐδες καὶ Μυλλαΐδες ὅπως πρὶν νὰ χουζουρέψῃς.

—

Κι' ἂν τὰ 'ρῆς καὶ πάλι πεῦρα παραιτοῦμαι σὰν καὶ πρῶτα
καὶ γιὰ Συντάγμα μουγκρίζω καὶ γιὰ τάλλα καθεστῶτα,
ἕως ποὺ μὲ ξεναφέρουν εἰς τὰ πραγματ' ἄρον ἄρον
κι' ἐρι πάλι γιὰ τὴ Λόντρα εἰς τὸ πίσωμα τῶν γαϊδάρων.

—

Ἰσοζύγια θἀ φέρω, ὅπου θἄχουν ἴσα σκέλη....
ἀπὸ σχέδια μεγάλα, πατριῶτες, μὴ σᾶς μέλῃ...
εἶν' εὐαίσθητος ὁ νους μου καὶ μὲ πιάνει ἀπορία....
κάθε 'μέρα βγάζω κι' ἕνα, κάθε ὁηὸ ἡμέρα τρία.
Ὅλο βγάζει καὶ πουρὸς ξέρει καὶ 'στὸ μίλλιον τί θἀ βγάλῃ...
τέτοια συμφωνία ὡς τώρα δὲν τὴν ἐπαθε κεφάλι.

—

Νίκη, ὄιξα 'στὴν Ἑλλὰ μας καὶ 'στοὺς ἄλλους ἐντροπὴ...
δὲν 'μποροῦν νὰ κυβερνήσουν Λεμονῆδες κὶ λοιπεί
καὶ τὰ λάχανα νὰ κόψουν σὰν κι' ἐμένα καὶ τὰ πράσα
ἀφοῦ χθὲς προχθὲς ἀκόμη πιρπατούσαν μὶ τὰ ράσα.

—

Κι' ἂν δὶν 'φώναζα κομμάτι 'στὴν Αὐλὴ μας τὴν μαούλα
βάλτε γίγαντα 'στους νόμους καὶ 'στὸ Σύνταγμα κι' ἴλια
Πλὴν χαρᾶτε καὶ σιρτᾶτε, πατριῶτες προσηλεῖς,
καὶ θἀ γίνω σὰν καὶ πρῶτα κανακάρης τῆς Αὐλῆς.
κι' ἐλ', Αὐλὴ μου, πίρδικά μου,
'στ' ἀγκαλάκια τὰ δικά μου.

—

Βασιλεῦ ἀγαπημένε, τὸν Μυλλόρδο μὴν τὸν σκάνης,
κι' ἔλα βίζιτα μενάχος εἰς τὸ σπῆτι νὰ μοῦ κάνῃς...
νὰ καὶ σοβὰ καὶ πισκότα καὶ πτί φουρ καὶ ποξιμάδια
καὶ ποτὲ σου μὴν πατήσῃς εἰς τῶν ἄλλων τα γραμμάτα.

—

Τὸ πολίτευμα ἐσώθη κι' ἡ τιμὴ τῶν καθιστώτων
καὶ 'στὸν Ὕψιστον ἐνθέρμως ὀνηθῆτε, πατριῶται,
πολυχρόνιον ποιήσαι τὸν Γεώργιον τὸν πρῶτον,
ὅπου μ' ὄιρε καὶ πάλι 'στὸ Κινδέρνο γιὰ νὰ τρῶτι.

—

Λόγος τοῦ Θοδωράκη μας ἀπό τό παρκθύρι,
πού καί γιά τοῦτον ἔγινε μεγάλα πανηγύρι.

—

Ναί μέν τί φίλον Σύνταγμα πρίς τά παρόν ἐσιδεῖν
καί κάτωθ' ὁ Κορδόνιαρος ὁλίγον ἐτεντώθη,
ναί μέν, ἐταίροι προσφιλεῖς, ἀνακουφίσθ' ἡ χώρα
ἀπό τους ὁλετῆρας της κι' ἀπό τῶν κηρίων τα πλεκώματα,
ἀλλ' ἀν τό Στέμμα τήν Βουλήν δέν διαλύσῃ τώρα
ἐκ νέου τοῦ Συντάγματος θ' ἀρχίσῃ τό χαντακώμα.

—

Τότε καί μόνον Σύνταγμα θά 'ὅητε κάτι τό δπόταν τήν διάλυσιν τε Στέμμ' ἀποφασίσῃ,
ἄλλως φημί κάπόφημι, οὐκ ἔχω δέ τί φημί,
καί πιθανόν βαρύς σεισμός τήν Καρκαλοῦ νά σείσῃ.

—

Ναί μέν πρός παν τό καλεστῶς μεγάλην ἔχω ελίσιν.
ἀλλά μέ τήν διάλυσιν θά φέρωμεν τήν λύσιν.
ἡ λύσις δέ τῆς λύσεως θά φέρῃ λύσεις ἄλλας,
ὅταν δέν συλλογίζεται ὁ Λόρδος ὁ Κιφάλας,
κι' αὐθις τόν Γορδίον Δεσμόν θά λύσ' ἡ κενωνία
κι' ἐμεῖς θά διαλύσωμεν τῶν φυλλων τά κρανία.

—

Κανένας λαμπρόβλητος δέν φαίνεται Σωτήρ,
κι' ἀν ἀρνηθῇ διάλυσιν ὁ Βασιλεύς ἡμῶν,
ὁ κύριος Θεόδωρος, ὁ γίρων πας πατήρ,
ὁ κατάλυων τους νεους κι' αὐτούς εἰκοσόμων
εἰς τρεῖς ἡμέρας μονοχρ, ὡς πού νά 'πῆτε κρύμμυον,
σκουληκομαμμακοτρυπα ἡ κι' ἄλλο τι παρόμοιον,
ἀσχίαν καί κατάλυσιν λαχανικῶν θ' ἀρχίσῃ,
ἡ δέ κατάλυσις αὐτή 'στό Στέμμα θά στοιχίσῃ.

—

Καί νύν, ἐταίροι προσφιλεῖς, τόν λόγον κατακλείω
καί πάσαν συμμαχίαν μου μι τόν Τρικούπην λύω,
καί βλέπω νέον κινδυνον κατά τῶν καθιστώτων
θ' ἀρχίσω σκυλοφαγωμα λυσσώδες ὡς καί πρώτον.

—

Μοιρολογι Λεμονῆ,
πού καί πέτρες συγκινεῖ.

—

Σ' ἀφίνω, Μήτσο, ἔχε 'γεια, 'στό σπίτι μου πηγαίνω
νά σκέπτωμαι μερόνυκτα τί ὁράσεις θά γένω.
Μήτσο μήν κλαῖς, πίρστιτικ... σ' ἀφίνω μιά γιά παντα...
σι μί πενθντα 'στή Νεολή θά μίνῃς καί σαράντα.
Ὅμως ἐγώ 'στό σπίτι μου κάν εὐκολς θ' ἀπομείνω
κι' ὅταν σι συλλογίζωμαι θά ξερακατσίνω.

—

Ἐκείνους τους κανγελλες μας γιά παντα θά θυμοῦμαι..
ἀνέλπιστον τό πάθημα κι' ὁ βροντος μας φριτός,
ἡ δέ Προβουτουγκια μου τήν ὥρα πού κοιμοῦμαι
θά μεδυχετκι σάν δνειρον ἐκρινῆς νυκτός.
Σ' ἀφίνω, Μήτσο, ἔχε 'γεια, κι' ἄς χωρισθοῦμε φίλοι,
ἄν καί τι ψαρι μοῦφηκες πολύ συχνά 'στά χείλη,
κ' ἐμεῖς ἄν ἐμαλλώσαμε παλαι θ' ἀνταμωθοῦμε
γι' αὐτα πού τώρα πάθαμε νά συγχωρεθοῦμε.

—

Σάν μαραμμένος λεμονιᾶς λιμόνι κιτρινίζω,
ἔχετε 'γεια, συντρόφοι μου, κι' ἐγώ ψκληρεύζω,
καί παω νάβρω τόν Τσουλῆ μήπως μέ πάρῃ σκλάβο
καί κάπως ἀνακουφισι μαζί του κατελάβω.
Ὁ Λόρδος μί τόν Ἄνακτα καί πάλιν ἐριθωσε...
ἔχετε 'γεια... τοῦ Λεμονῆ τό κράτος ἐτελείωσε.

—

(Εἶπεν αὐτά ὁ Λεμονῆς, καί μέσ' ἀπ' τήν ψυχή του
ἔδωσε 'στους συντρόφους του μί πόνο τήν εὐχή του,
κι' ὁ Ρκλλης δέν εἰμπόρεσε 'στα λόγια του ν' ἀνδξῃ
κι' ἔχυσε μαύρα δάκρυα χωρίς νά βγαλῃ λέξι,
κι' ὁ Εὐταξίας ἄρχισε κι' ἐκεῖνος νά θρηνῇ
κι' ἠκούσθη ταῦτα λέγουσα ἡ λαλες του φωνῆ).

—

«Κι' ἐγὼ λοιπόν σας χαιρετῶ... σικτὶρ κι' οἱ Ρίζαρίτες,
πού μού παραφορτώθηκαν ἀλήθεια οἱ κοπρίτες.
Ἔχετε 'γεια, συντρόφοι μου, βαρδατε τά ὁρκωμόσια,
ὅρσι καί πέντε φασκέλα 'στό φαϊντιγγ τό μπαγασάκι,
καί 'στού Σκελίου ὅπως πρίν τόν κυρσεμί τραβῶ
νά πίνω καϊμακλῆ καφρί καί ναργιλί γιαβάσι.

—

Ὁ Καραπάκος μόνος
παραλαλῶν ἐντόνως.

—

(Ἐβγῆκε 'στό μπαλκόνι του κι' ὁ Καραπάκος πάλι
καί λόγο ἤθελε κι' αὐτός 'στό κόψιμα του νά βγάλῃ,
μά μήτε ὁ Σταυρότουλος παρών ἐκεῖ δέν ἦτο
κι' ἐφώναξι μονάχος του 'στόν ἑαυτό του ζήτω.)

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π.—Καί σῶς τά βλέπεις, Φασουλῆ,...
Φ.— Φασκέλωνε καί πίρνα.
ἡ κατά Δάντην τόν γνωστόν *γκουάρντια*, βρέ, καί πάσσα.
καί τόν Μολλόρδο ἄρχισι νά φαλῇς μί λαντέρνα,
καί νά πατρέψῃς κάμαι τήν ἀδεμνή σου κάπα
γιά νά τήν ἔχῃς ἑτοιμη γιά τά καινούρια πλούτη,
καί ζήτω 'πές τό Σύνταγμα μ' ἐκεῖνα τόν πειρατή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίντης» τῆς παλιᾶς, ὁδός τοῦ *Προασκείου* κοντοῦρος πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενήντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνῃ τούς Ρωμηούς ἀχρεία.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τήν ἑβδομάδ'	— μόνον μιά φορά θά βγαίνῃ	γιά τά ξένα δμως μέρη	— **δέκα φράγκα καί στό χέρι**
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξοντάλα	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει	Κι' ἄν φύλλο ἀν κρατῇς	— ἔγινες συνδρομητής,
Συνδρομητάς θά ἄρχωμαι	— γιατί ἀπτά δέν ἔχομε	κι' ὅπως τόν παρά δέν δίδει	— τά τόν ράχο κακόρο φίδι.
καί 'στόν Ἀθηνῶν τόν πάτον	— καί εἰς τήν ἐλληδαίαν.	Γράμματα καί συνδρομαι	— ἀπ' αὐθαίας πρός ἐμέ
καί εἰς τήν Ἑλλάδα δλην	— ἔτσι κάζε κι' ἐνταῦτον.	Γιά τό κόμα καί τή μάρα	— κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο	— **ἑκτό φράγκα εἶναι μόνο**		

Τοῦ Νοεμβρίου ἕξη,
ὁ Λόρδος δέν θά παίξῃ.

Στο τσαμπράκοντα κι' ἑπτά καί τετρακόσα ἑβδόμαμε.
πιόσαμ' ἕνα νούμερο, γιατί τούς πούντους χόσαμε.
Στο περασμένο φύλλο μας καθένας δε προσέξῃ,
«ἀπανταπέντε 'γράψαμε ἀντί σαρανταέξι.

Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, οἱ δύο φαφλατάδες,
κάνουν 'στούς νέους Ὑπουργούς σπαρακτικαῖς καντάδες.

Α΄

Καλησπερίζω μιά ψυχή,
ὀπού τόν λέν Τρικούπη,
κι' εἶναι κατάχρυση βρυχή
καί πανσοφίας κιβώτι.

—

Ὅπως καί πρίν λαμπικοπᾷς,
Χαρίλαε λιοντάρι,
κι' ἀπ' τό μπαλκόνι σου σκορπᾷς
τους λόγους μέ τό φτυάρι.

—

Πάλι παΐζεσαι σεβαρίς
καί κάνεις τόν γκιουλέκα...
γλῶσ τῆς ὀζῆς ὁ καιρός
καί 'στήν βαλβίδα στέκει.

—

Σάν Πάππας, ὅπου συγχωρεῖ,
ὁλς μας συγχωρεῖστε,
μά γίλα καί 'στόν Θεόφρ.
τόν ὀζλιο Βονάπαρτε.

—

Κι' ἐκεῖνος Συνταγματικός
μή στάξῃ καί μή βρίξῃ
εὐθύκοσα ἀδελφικῶς
καί σίνα νά συντρέξῃ.

—

Τρικούπη Συνταγματικέ,
φωτιᾷς καί λαύρας ἄτι,
δῶσε κι' ἐμοῦ τόν τενεκέ
μιά δίπι 'στό Παλάτι.

—

Τό κράτος σου νά προσκυνῶ,
τήν πλειονοψηφία σου,
τό πρόγραμμα σου τό τρανό
καί τήν παχιά σοφία σου.

—

Π.—Πεῖτε τέλεγε, Τρικούπη μου. Ἐγγλέζε μου Κερκλε,
πῶς θά καθίσῃς 'γρήγορα 'στό σβέρκο μας λαβδκλα ;
Ἀκόμη χθές ἐκρίματο εἰς τήν Ἑλψὶ τό γίνες
καί 'σᾶς κεδλικές μας βαζαμε τά σχίδια σου μαλάστει,
κι' ἐρουθκωνις κι' ἐρούσκωνις σάν νάσουν γκαστρωμένες.
ἀλλά δέν ἦταν τίποτα παρ' ἐν' ἀνειγγάστρι.

—

Καί τώρα πάλι ἔρχεσαι μί κεφαλή πρισμένη
καί σείεσαι καί λυγίζεσαι μέ κόρδωμα καί πάσο,
τά νέα γενηπτούρια σου ὁ κόσμος περιμένει
κι' ἤθελε τό κεφάλι σου σαν Ἡφαιστος νά σπάσῃ,
νά 'ὁῦ ἄν θἄβγῃ ἀπ' ἐκεῖ κανένα νέο τέρας
ἤ κούφιος θἄβγῃ μοναχά καί καθαρός ἀέρας.

—

Ἤλθις καὶ πάλι, στόλισμα, τ[illegible] μηχανὴν τοῦ ἥρη,
καὶ κάθ' Ἐγγλέζος ἔρχεσε μὲ τοὺς Ρωμαίους ἀλόρε,
καὶ τόσοι Λόρδοι τλάκωσαν ἐκ τῶν τετρακοσίων
ἐμπρὸς 'στὴ Λερόσούγη σου νὰ χύσουν τὸν παρὲ των,
κι' ἑνὸς σεισμὸς μᾶς ἔστειλε τὴν Τρίτη πίρα πίρα
κι' ἐγὼ 'μπροστά σου σέρνομαι καὶ λέγω σκλησπίρκα.

—

Καλησπερίζω μιὰ ψυχή, ὁποὺ στὴν λίν Σωτῆρα,
κι' ἔχει κακίλες πεῖσματα καὶ βρούτου χαρακτῆρα.
καλησπερίζω μιὰ ψυχή, ὁποὺ τὴν λίν Πεντίφηκα.
κι' εἶναι γιαστ' ἡ κεῦτρα της μὲ σχίδια μακίφικα,
καλησπερίζω μιὰ ψυχή, ποὖχει σεβντὰ γιὰ φόρους,
κι' ὁ Βασιλιᾶς τῆς φώναξε κυβέρνα δίχως ὅρους».

—

Καλησπερίζω μιὰ ψυχή, τῶν ἀσιλμῶν πιθῆρι
ποὖ τόσαις ἀναγκαστικὰς κυκλοφερίκις θέρῃ,
ὁποὺ θὰ πρᾶξῃ τὸν Μπελιὲ μὲ μπὸζ γροθαῖς καὶ μπάτσαις
κι' οἱ πονηροὶ θὰ σκορπισθοῦν μὲ δύναστὴ σπαλιάρα,
κι' ἄλλαις θὰ πᾶν ἀχνίζωντας ἡ μπλίκικις συγκάτσαις,
ὁποὺ τὰχνὸ τῶν πρόσωπο μᾶς ἔδειχναν ὡς τώρα.

—

Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ δύσω νέον
'στοὺς τσογλήφους Ἑβραίους αἷμα,
λόγχην τῆς Ψώρας θέλω τὸ βλέμμα
κι' αἷμα τὸ χεῖλος τὸ ραδινόν,
καὶ ν' ἀποθάνω θέλω ἐκπνέων
μ' ἕνα κανόνι πολὺ γενναῖον
τῶν Ἀγγλογαλλῶν καὶ Γερμανῶν.

—

Μίαν ἡμέραν τῆς λέγω «Ψώρα,
ποθῶ νὰ ρίξω γερὸ κανόνι»...
εἶπε κι' ἐκείνη κλίνει τὸ γόνυ
καὶ μὲ κυττάζει εὐσπλαχνίαν,
μὰ τοῦ φουρνέλου σημαίνει ἡ ὥρα,
φιλῶ τὴν Ψώραν καὶ μὲ φιλεῖ.

—

Φ.—Κυβέρνα ἴσως ὅρους κι' ὀλίγους Λὸ καὶ Ρού,
κυβέρνα ὅπως θέλεις, κυβέρνα κουτσαρού,
κυβέρνα μὲ καινούργιο προυτολογισμό,
κυβέρνα καὶ μ' ἐλίγχους καὶ μὲ συμβιβασμό,
κυβέρνα καὶ μ' Ὀρνετκὶν, μὲ Ρετσιλὸ καὶ Βλαστοὺς,
καὶ μ' ἄλλους Τραπεζίτας ἀγνώστους καὶ γνωστούς.

—

Κοιλιὰ μου κακομοίρα καὶ συμπαθητική,
πᾶψε νὰ γουργουρίζῃς κι' ἂς εἶσαι νηστική...
ὅταν ὁ σὶρ Τρικούπης τὸ κράτος κυβερνᾷ
κανεὶς ποτὲ δὲν πρέπει νὰ λέῃ πῶς πεινᾷ.

—

Ὅπως κι' ἂν κυβερνήτῃ μετὰ καὶ ἄνευ ὅρων
σκύψε 'στοῦ καθεστῶτος τὸν μέγαν δουφφράν,
κι' ἂν τίποτα δὲν ἔχῃς καμμιὰ φορὰ νὰ τρώς
ὁ λόγος του ἂς εἶναι τῆς πεινᾶς σου γιατρός.

—

Ὡραῖον εἶναι νὰ περιβάλῃ
τὸ μάτωμόν σου χρυσῆ ἀγκάλη.

ἀλλ' εἶναι [illegible] πλέον
τὰς ἐπαρχίας [illegible] μόνη κεῖται
τῶν ἀνισοτήτων [illegible] ἰμαλίων
νὰ δίνῃς πίντε τοῖς ἑκατόν.

—

Π.— Συμφορά!... τί κακὸ θὰ ξυπνήσῃ!..
συμφορά!... κρύα γῆ θὰ σκεπάσῃ
τοὺς πολλοὺς τῶν Ρωμαίων ἐφευρέτας
καὶ τοὺς ἄλλους ἀρχαίους βλαμμένους.

—

Βίρα, Λόρδε, βατσίλο, τριπόντα,
ὅπως πρῶτα μὲν εἶπαι κουτσὸ
σ' ἐρεθῆτε τὸ μάτι τοῦ Κύντη
κι' Ἰπουργεῖο δὲν πᾶρε κι' αὐτός,
μὴ τὸν στείλῃς 'στὴ Λόντρα ξανὰ
καὶ γυρίσῃ καινούρια λιανά.

—

Καὶ φῆμη διελάλησε ψευτροῦ καὶ σιχαμένη
πὼς ὁ Σκουλούδης κι' οἱ λοιποὶ ποὖ τώρα εἶ καυμένοι
χωρὶς χαρτοφυλάκιο μετρούνε τὰ σοσάκκη,
κατέβασαν τὰ μοῦτρα των καὶ σοῦ βαστοῦνε ἀκαμα.

—

Ἀλλ' ὅμως στάκτη 'στὰ στραβὰ 'σοῦ ψευτικάσμου ρίχτης,
ποὺ λαχταρᾷ καὶ τρίφιται μὲ πόνῳ κι' ἄλλο φίλμα,
καὶ τοὺς μιλεῖς καὶ τοὺς γελᾷς, κι' εἰς ὅλους ἔτσι δείχνεις
πῶς τόσον εἰκοσιὰ νερὸ δὲν γίνεται τὸ αἷμα.

—

Κρυφομιλήματα 'στ' αὐτί καὶ χαΐδεμμα 'στὸν ὦμο,
σοῦ 'δ Σκουλούδης 'κάκωσε, σοῦ' εἰ λείπει σου φίλει,
τὸ κόμμα ξαναρούτωσε, τὸ κόμμα 'πᾶρε δρόμο,
κι' ἄλαλα μένουν καὶ βουβὰ τῶν ἀσιδῶν τὰ χείλη.

—

Ἂν τοὺς βαπτίσῃς Ἰπουργούς, σοί, Κύριε, φωνάζουν,
ἀλλοιῶς δὲν λένε μὴτε γρῦ, μηδὲ κρυφὰ γρινιάζουν.
Ὥπα Μιλλεράν σὰν καὶ τὲ δὶν τὸν ἀρίνουν ἔτσι
κι' ἂν 'στοῦ Κουβέρνου εἶν βουτοῦν κι' ἐκεῖνοι τὸ γκιουβέτσι,
ξέρουν σ' ἡ γκρέγορα πῶς θέλῃ κι' ἡ σειρά των
κι' ἀνακριγάλ' ἡ πίστις των, μεγάλη κι' ἡ χαρά των.

—

Φ.—Προσκυνῶ σε κι' ἐξυμνῶ σε, σὶρ Χαρίλαε χρυσέ...
ὅλες πίστες καὶ λατρεῖα κι' ἀφοσίωσις πρὸς σέ.
Ἐπιβάλλεις τὸ καθῆκον, ἐπιβάλλεις τὴν σιγήν
εἰς Δραγούμας, Σιμοπούλους, καὶ 'στοὺς ἄλλους τοὺς στωμύλους,
κι' ὑπάγεις τοὺς διψασμένους 'στοῦ Κουβέρνου τὴν πηγήν
ὡς ποτὲ κι' ὁ Ἐλισσαῖος εἰς τὸ φρέαρ τὰς καμήλους.

—

Προσκυνῶ σε κι' ἐξυμνῶ σε... ἔλει στίκουν 'μπρός σου ντοῦρος
κι' ἀλαλάζουν «Ἄδι, Τσέζαρ, τὶ τσαλυτάντ μαριτσάρι.»
Ἄδε Καίσαρ, μπάτσα Καίσαρ, φόρα Καίσαρ τῶν Καισάρων,
καθίσε τοὺς τσογλούρους 'στὰ καπούλια τῶν γαϊδάρων,
νὰ τὸ στρώσωμε 'στὰ ζεῦμι καὶ νὰ 'πᾶμε εἰπ... ἰπούρα,
τοῦ Μεσολεγγιοῦ πασιᾶλι, κύγκτερχο, τσιπούρα.»

—

Ἤλθις κι' ἔφυγε τροχαῖον καθὲ κρίσεως ἡ κρίσις
κι' ἐστιμάτησες τὸν ἦλιο κατὰ φαλαγγας Ἑλῶν,
κι' οἱ χαχαμῆδες Ἑβραῖοι τριλλαθῆκαν τῆς Λαρίσσης,
Ἀβδικοὺμ καὶ Μαλαχίας, Νερβαλεὶμ καὶ Ζαβουλών,

κι' ἐσυνήθησαν πρὸς ὕψωμον καθὲ λύρας αἱ χορδαὶ
σὰν σοῦ 'φώναξε τὸ Στεμμα «ὄρδε Λάζαρε παρδέ.»

—

Ὄρδε Λάζαρε καὶ πάλι... τὰ σουλάρια σου πίτα
κι' ἂς σαλπίσῃ κι' ἄλλης νέας ἀναστασιως τρουμπέτα.
Ἵνα τί φρυάττουν ἔθνη κι' ἔλαι πίρσων τὰ βιτσιά;
ἵνα τι κι' οἱ ἀνισιᾶδες μὰς ἐμελέτησαν κακιά;
Σύ, Τρικούπη, ἐπεφάνης, σὺ μοναχὰ μὰς γιατρεύεις,
καὶ θὰ πάρουν ὅλα τέλος... μὶκ, σὺς, ὅλα τρί.

—

Ὦ κεφάλι σιδερένιο καὶ χοντρὸ καὶ ντιλικάτο,
προσκυνῶ σε κι' ἐξυμνῶ σε κι' ἐμπροστά σου γονατίζω...
μιὰ μετάνοια, ὁπὰ μετάνοιαις, τρεῖς μετάνοιαις, μπόϊα καὶ
καὶ ζαλίζομαι καὶ τρίμω καὶ θαυμάζω καὶ σαστίζω. [κάτω.

—

Σὺ καὶ μόνος Λὼτ ὑπάρχεις μὲς 'στὰ Σόδομα τὰ νέα,
ἀσπίλες, ἁγνός, ἄθῳος, καὶ γενναῖος 'στὰ γινναῖα.
κι' ἂν σωθῇ τὸ γίνες τοῦτο θὰ σωθῇ πρὸς χάριν σοῦ,
τοῦ δικαίου, τοῦ παγκάλου, τοῦ Ροΐου Κολοσσοῦ.
Ἄδι, Καίσαρ, καὶ κυβέρνα ὅπως τυχὴ κι' ἐνιὸ ὅρων
τοὺς Ρωμαίους τοὺς Σοδομίτας, τὰ γομάρια τῶν Γομόρων.

—

Β'

Π.— Τὸν Νικολάκη φάλλω τὸν Μπουφίδη,
τῆς Λειβαδιᾶς καμάρι καὶ στολίδι.
Ἔπρεπε καὶ σ' αὐτὸ τὸ πανήγυρι
νὰ δώσῃ ὁ Τρικούπης τρανταμέντο,
ποὺ πρῶτο καὶ καλλίτερο παράκρι
μέσα εἰς τὸ μεγάλο Παρλαμέντο.

—

Μπουφίδη Νικολάκη μου ντεγραντὲ
καὶ προκοπὴ μεγάλη κατὰ κάπτα
ὁ κόσμος κι' ἀπ' τὸ χέρι σου πιστεύει,
ἀλλ' ἂν ἡμέρα ἔξαφνα ἀνατείλῃ
καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ σου τοῦ λατσῦ
'στὴ Λόντρα ἐκεῖ τὸν Κόντε νὰ σὲ στείλῃ,
μὴν τὸν ἀκούσῃς πρέθυμες σὰν κοῦρος,
ἄλλοιῶς καὶ σύ, Μπουφίδη, θάσαι μπούρος.

—

Δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο νὰ προσθέσω
κι' εἶδε ν' ἀξιωθῶ νὰ σ' ἐπαινέσω.
ὅταν ἐγὼ καὶ σύ, κὺρ Νικολάκη,
πῶς τὸ νερὸ μᾶς ἔκοψες 'στ' αὐλάκι.

—

Γ'

Φ.— Ζακυθινὲ Στεφάνου, γειὰ χαρὰ μας...
κτυπᾶμε καὶ γειὰ σὲ τὸν ταμπουρᾶ μας,
κι' ἐν μέσῳ τοῦ σεισμοῦ καὶ τόσου βόγκου
ἀκούστηκαν, ἀφέντη μου, ντελόγκου
τοῦ Ζακυνθος βαρειὰ κωμπανιρία
καὶ γίνεται κακὸ καὶ φασαρία.

—

Τὸν χαιρετῶ... μεγάλο τύμπα του!..
μὲ δόξης στεφανόνεττκι ἀνθίμια

καὶ ἐστούκασε περὶ διὰ ψηφιμάτου
τοῦ Πανταζᾶ τὴν πρώτη Ἀκκέμια,
κι' ἀπ' αὐλὰκι κάτι νοιῶθει, κάτι ξίρει,
κι' αὐλοὺς γειὰ κάθε τί περσευκόβρει,
καὶ ἐὰν κι' αὐτὸν μ' ὀνόρε ἀδουκάτος
δὲν εἶναι ἄλλος δεύτερος 'στὸ κράτος.

—

Καὶ φιναλμέντε εἶναι μία τζόγια
καὶ βίτσιο δὶν ἔχει γειὰ τὰ λόγια,
κι' αὐτὸ τὸ προκομμένο ἀρχοντόπουλο
ἐπῆρασι 'στὸ δίκηρ τὸν Σιμόπουλο,
καὶ λένε 'στὸν Ἀνάγυρο στρομάκρα σου,»
καὶ συφορέλλα μὶς 'στὴν καλλιμάρκα σου,»
κι' ἐκεῖνος μὲ τὴν κομμένικς του φτερούγικς
γυρίζει, μωρὲ ματιὰ μου, τσῆ ρούγας,
κι' ὁ δόλιος ὁ Ραΐσης χαντακώθηκε,
ὁποὺ κι' αὐτὸς 'στὰ ζῆτω ξεσβερκώθηκε.

—

Σπέρασες, Στεφάνου, μὲ τακτεῖκ
κι' ἐκεῖνον τὸν ἄλλο Στέφανο Δραγούμη,
καὶ πάει μιὰ 'φηλὴ διπλωματία,
ὁποὺ παραφουσκόνει σὰν τουλούμι
μ' ἐκεῖνη τὴν 'φηλὴ καπελόσουρα του
καὶ μ' αὐλὴ τῆ χυτὴ καρπορατοῦρα του.

—

Μιράκελο κι' αὐτό... νὰ βγῇς ξεφτέρι
μὲ ὅλο χαρτοφυλάκια 'στὸ χέρι,
καὶ νάσαι διπλωμάτης λιμπέρος
καὶ τσῆ Δικαιοσύνης προφεσσόρος.
Κάθε Σγαρίλιο ἔτσι τὸν ξιπάζεις
κι' ἂν ἀναγκασθῇ κοντελάτο δὲν σκαμπάζῃ,
γειὰ ν' ἀπαντᾷς σὲ καθὲ Καγκελάριο
σγόρασι χωρὶς νὰ μετανειώσῃς
τσῆ Κρούσκας τὸ χοντρὸ Βουκεβιλλάριο
κι' αὐλα γειαμὰ τὰ τέρμινα θὰ νοιώσῃς.
καὶ σὺ γειὰ καθὲ τί θὰ παρῃς κιβδ...
σούπα πολλὰ καὶ τῶρ', ἀφέντη, σκιάβο.

—

Δ'

Π.—Ποιὸς εἶναι τοῦτος ποὺ πηδᾷ μὲ κεραυνοὺς στὸ χέρι;
ὁ Μπεύμπουλης, ὁ Μπεύμπουλης θαλασσινὸ ξιφίδιο,
τοῦ τάνεμά του μονομᾶ βροντᾷ καὶ μπουμπουνίζει,
ποὺ πρὸ καιροῦ τὸν 'τρόμαξε ἡ θαλασσία πλάκες,
κι' ὅταν τὸν πιάσῃ τὸ μπουρὶ τους πόντους δειμονίζει
κι' ἀπάνω κάτω ἔρχεται ὁ πάτος τῆς θαλάσσης.

—

Δὲν θάναι τώρα, Μπεύμπουλη, σὰν πρῶτα τσικουμία
γιατὶ καὶ κατὰ θάλασσαν θὰ γίν' εἰκονομία,
κι' ὁ Λόρδες καθὲ Μοῖρα μας θὰ δέσῃ μὲς 'στὸ μέλο
κι' ἄμοιρος θάσαι Νεύαρχες χωρὶς κανένα στόλο.

—

Μὰ σὺ μπουμπουνίζε βαρειὰ καὶ βλίτσι μὲ τὰ κιάλια
τὸν Ἀδιλάν, τὸν Σέβμουρ, καὶ τόσαις τσιλιβήθρικς,
καὶ σὰν χερσαῖος Ποσειδὼν ξαπλώνου 'στ' ἀκρογιάλι
μὲ τῶν κυμάτων τοὺς ἀφροὺς νὰ κάνῃς μπουμπουλήθρικς.

—

Κι' όταν ήχησ. Μπουμπουλη, 'στό πέλαγος φωνή:
«Άπ' άκρη σ' άκρη γελασμός, κυπάτε, παλληκάρια»,
ανυλόπνιξε τούς δανιστάς μέ κερκύρου σκοινί
καί ρίξι τους νά κάνουν μπλιόρ καί νά τούς φάν τά ψάρια.

—

Ε

Φ.—Καλότυχε τά γραμματα καθένας δς τά 'πῆ
μέ είνε τόν Καλλιγρονῆ, λεγάδι ταιλαπῆ,
ποῦ κι' ύπατρίδη στιστεγέ των 'Αθηνῶν σί λένε
κι' ὁ σίρ Τρικούπης χάνεται μ' αὐτούς τούς ὑπατρίδας,
κι' ἄν ὑπατρίδης ἀληθῆς δέν είναι νάτε μπένε
τῶν Ὑπουργείων εἴκελα δέν βλίπεις τάς βαλβίδας.

—

Μέλι τά χείλη σου σκορποῦν ὡσάν ζαχαροκάλαμα,
ἔχεις καί μιάν αἰμωδίτσα πραγματικῶς σπανία,
είσαι σάν κόρη 'ντροπαλός κι' ἕνα κομμάτι μάλαμα
ὡσάν κι' αὐτά ποῦ 'βρίσκονται μές 'στήν Καλλιφορνία.

—

Κι' ἄν ρήτωρ λέγεται δεινός, μά νά 'μιλῆ δέν θέλει
καί βγαίνουν ἀπ' τό στόμα του τά λόγια μέ τσιγκέλι.
καί δείχνει πῶς ἡ σιωπή ἄν κόσμον 'στήν γυναίκα
φέρνῃ μονάχα μιά φορά, 'στόν ἄνδρα φέρει δέκα.

—

Σ.

Π.—Τί πατινάδα καί γι' αὐτόν τόν Τσαμκό νά κάνω;
πάρω τόν ἐτραγούδησα καί μέ τό περπάνω.
Καί τώρα μ' ὅλους εἴχομεν τά νία μας Κουβέρνα
νάναι σιδηροκέφαλα μέ σιδερένια στέρνα,
κι ἡ ὀξέα νά τά τραγουδῆ καί νά τά στεφανώνῃ
ὡς ποῦ τό προσδοκώμενον ν' ἀκούσωμεν κανόνι
καί μέ τόν Θρόνον κράξωμεν καί μ' ὅλους τούς Συμβούλους:
«νύν ἀπολύεις, Λόρδε μας, τούς δανιστάς τούς κούλους.»

—

Ὁ Λόρδος διατάγματα σκρόνει
κι' ὅλα τά βρωμοχαϊντεγγ ἀκυρόνει.

—

Ἐγώ, Τρικούπη ἀρπακτέ, ρεπουμπλικάνος τίως,
ὁ πρῶτος ὁ Χαρίλαος, ἀλλά κι' ὁ τελευταίος,
ἐλάω τῆς ἰσχύος μου Πρωθυπουργός τοῦ ἀρκτοῦς,
ἀντικοινοβουλευτικούς κατάσσων ἐπαράτους,
ἕνα γνωστόν διάταγμα τοῦ Στέμματος σκρόνω
καί τάς εἰσπράξεις εἰς χρυσόν ἁμίτσας ἀκυρόνω.

—

Ὁ Βασιλεύς μού 'φώναξε ἀκυβέρνα ὄχεως ὄρεως,
κι' ἐγώ τάς ἄκρας μή φιλῶν Βασιλικῆς μανίκας
μέ μιά πεῖσμα μου ἄκυρώ συμβάσεις δεκφόρους,
νόμους ἀγράπτους καί γραπτούς καί διεθνεῖς συνθήκας.
Κάτω τά φαίντεγγ καί τά σκρίπ, καί τῆς Αὐλῆς τό σμῆνος
ἄς 'ζῇ πῶς εἶμαι Ρισελιέ καί νέος Μαζαρίνος.

—

Λογαριασμό γιά τίποτα μηδέ 'στά Στέμμα δίνω.
κανείς μέ βγάλῃ ταιμουτῆ, κανείς μήν ὁμιλῇ.
κι' ἐρίτος ἀπεφάσιτα ἐξαπαντος νά γίνω
κράτος ἐν κρατεῖ. Βασιλεύς ἐν ἄλλῳ Βασιλεῖ.

Τρομαξετι, λουρεξετι, ζαρώσετε ταύτια σας...
ἔκυρα τά λιμπρίτα σας, ἄκυρα τά χαρτιά σας.

—

Κάτω τά φαίντεγγ καί τά σκρίπ.... ἐγώκαι τό Παλάτι...
ἐς ἔσπασα, σας λύσπαξα, σᾶς ἔφαγα τό μάτι
Τιτίλιστοι... τί ζήτημα ἀριστικῶς ἐλύθη
κι' ἀντί νά λίγουν τοῦ λοιποῦ τῶν Αὐλικῶν τά πλήθη:
«Βασιλική διαταγή καί τά σκυλιά δημένα.»
θά λέν «Τρικούπη προστυγή καί σκρίπ ἀκορμάτα.»

—

Ἐγώ μέ τῆς φυβέρεις σας καθόλου δέν ἐφρίκω
καί δός του νόμους κατεργῶ καί φαίντεγγ ἀκυρόνω.
Ἐνώπιον τοῦ Στέμματος ποτέ δέν θά λυγίσω,
ἐνώπιο δέ 'στάς φλέβας μου Μυλλέρδων αἷμα βρέι
θά κατεργῶ. θά κατεργῶ, ὡς ὅτου κατεργήσω
καί τῆς Ἑλλάδες τά παλιά καί τά καινούρια χρέη.

—

Κι' ἐγώ Αὐθέντης ὅπως σύ, ἀνεύθυνε Αὐθέντα,
τῆς σῆς Μεγαλειότητος πετῶ τά ντοκουμέντα,
καί' ὅσα χαρτιά σερχιζόντκαι μέ τήν 'δική μου βοῦλα
αὐτά θά λίγῃ ἔγκυρα ὁ κόσμος ἀπαξάπαν.
Θά δέ τάλλα τοῦ λοιποῦ θά φρένωνται μιᾷ νεῦλα
κι' ἂν ὑπογράφεται σ' αὐτά φαρδύς πλατύς κι' ὁ Πάππας.

—

Κι' ἐγώ περφύρας ἰρυθράς καί Στέμματα θά βάλω
ἄν δέ Μανώλη μ' ἔλεγαν, οἱ δοῦλοι μου Αὐθέντας,
κατά τόν Πτωχοπρόδρομον θά ἦμουν δίχως ἄλλο
Ἐμμανουήλ παμβασιλεύς παρά σαρανταπέντε.

Καί ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

—

Εἰς τοῦ Σταΐου τήν ὁδόν τί φίγγι καί τί λάμπει;
ποῖος εἶναι τό Κατάστημα τό μυριορωτισμένο,
ὁποῦ καθίνας λαχταρᾷ καί θέλει μέσα νέμπῃ
νά κόψῃ χειμωνιατικόν κοστοῦμ νιαρτεμένο;
Λεβεντοπούλου λίγεται Κατάστημα θαυμάσιον,
ὁποῦ νομίζεις Ἀγγλικόν πῶς βλέπεις ἐργοστάσιον.
Ἐκεῖ μεγάλων αἰθουσῶν χρυσῆ φωτοχυσία,
ἐκεῖ καί νία συλλογή λαμπέδετων πλουσία,
κι' ὁμβρέλλαι ποικιλοσχήμοι καί πάντα τάλλα εἴδη,
ποῦ τά κυττάζουν χαμπόντες καί Περισηάνοι πεῦροι.
ἐκεῖνο δέ τό μαγικό τῆς κοπτικῆς ψαλλίδος
κάνει τόν ἴσιο μέ κορφό καί ντοῦρι τόν καμπούρη.

—

Συγχαίρω τόν Ἀντώνη τόν Παπαδοπουλέπουλο,
τόν ἔμπορον τοῦ Πύργου καί πρῶτο λιβεντόπουλο,
ὁποῦ μ' εὐχάς οἰκείων καί φιλικάς προσφήσεις
ἠρραβωνίσθη κόρην ὡραίαν τῆς Ἀμερικῆς,
τήν Ὄλγαν Πετροπούλου, τῶν κορυφαίων καμάρι,
κι' εἴθε χρυσό νά γίνουν ὀργήγορα ζιγάρι.

—

Τήν ἀόριον θά πωληθῇ μετά λαμπρῶν εἰκόνων
ἕνα περιεργότατον βιβλίον τῶν αἰώνων.
ὄνομα Ἐξ ὁ ρ ι σ τ ο ι τ ῆ ς Γ ῆ ς, τοῦ ὁποίου εἶναι μιᾶ τρομάρα.
κι' ὅπωσ δέν πάρη 'π' αὐτό θά κάνῃ κουταμάρα.
Ἕκαστον τεῦχος μονωχά δέκα λεπτά τιμᾶται
καί περιτό το βρί παιδιά, καί νά μί βλαστημᾶτε.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδός τοῦ *Πραστείου* κυνιορτὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνῃ τούς Ρωμηούς ἀχρεία.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας ματαβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τήν ἑβδομάδα	— μόνον μιᾶ φορᾶ θά βγαίνῃ	γιά τά ἑξῆς ὅρους μέχρι	— **δέκα φράγκα καί ἀπό χέρι**
κ' ἔτσιν ἔχω ἰξυπνάδα	— νά 'ἔπεσον γρῆ κατάπαιρα.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς	— ἕξυνες συνδρομητής.
Συνδρομητής δέ δέχομαι	— γιατί ἐκεῖνά δέν ἔχομαι.	κ' ὕστερ ὁποῦ σου καρδιᾶ δέν ἤθελ	— θά σου φέρ μισόν φύλ.
καί 'στούς Ἀθηνῶν τήν πόλιν	— καί εἰς τήν ἐξοχήν,	Γράμματα καί συνδρομαί	— ἀπ' εὐθείας πρός ἐμέ.
καί εἰς τήν Ἑλλάδα ὅλην	— ὅμως τόξερα κι' ἀνησυχῶ.	Γιά τή σέρα καί τή μέρα	— κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνον	— **ἑκατό φράγκα εἶναι μόνο.**		

Τοῦ Νοεμβρίου τρίτει καί δεκάτε.
κι' ἀπάντησις 'στόν λόγον ντιλικάτη.

Τετρακόσα σαράντα κι' ὀκτώ.
'στόν Μιλλιάρδον κοντά ὁλακτῶ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Δέν ξέρις, Περικλέτο μου, χαρά τοῦ τήν ἐπῆρα
σέν 'ἀμβάσι τί γραφουνε γιά τόν γνωστό Σωτῆρα
μέσα 'στά φύλλα τ' Ἀγγλικά τά κοσμοξακουσμένα,
ὁποῦ 'στήν σοβαρότητα περνοῦν καί τά κι' ἐμένα.
Γραφουν πῶς εἶναι ὁλκαδῆ πολιτικός βερβάτος
κι' ἤχαμε τύχη νά 'βριθῇ μές 'στῶν Ρωμηῶν τό κράτος.
ὅτι θά 'χρστιανε ἀλλοῦ τιμαῖς καί μεγαλεῖα,
ὅτι τριλλιαίνεται γῆ αὐτόν ἡ φίλη μας Ἀγγλία.
πῶς εἶναι τό κεφαλι του ἀπ' ὅλα πιό γερό.
πῶς μόνο τοῦτος τ' Ἀγγλικά τά ξέρει σάν νερό,
ὅτι σάν βίλος ξιπετᾷ καί φεύγει σάν σαίτα,
ὅτι πρό χρόνων κατοικεῖ 'στό σπῆτι τοῦ Νικήτα,
πῶς ἔχει 'στό γραφεῖο του καί μιά βιβλιοθήκη
μέ κάτι τόμους σοβαρούς, ὁποῦνοι τεφερῖκι,
πῶς 'μέρα νύκτα σοβαρός διαβάζει τακτικά
ἐφημερίδες Ἀγγλικάς καί περιοδικά,
πῶς πκέζει μές 'στά ἑκατυλα Σαιζπήρε καί λοιπούς
καί τόσον εἶν' ἐργατικός καί δουλευτής ἐργίνης,
πού τήν οὐρά δέν ἔπιασε ποτέ τῆς Ἀλεσσούς,
οὔτ' ἔπαιξε ποτέ του βίστ, ἄλλ' οὔτε καί λοντένις,
πῶς ἔχει μιάν Ἐγγλέζικη ρητορικήν βκεμά,
πῶς τούς Ρωμηούς χωρίς κυτόν καθίνας τούς οἰκτείρει,
πῶς καί τοῦ Τσέστερ τό τυρί καί τάλλα τά τυριά
τά τρώει πιό κελλίτερα κι' ἀπό τουλουμοτύρι,
πῶς εἶναι μεγαλομανής κι' ἄντ' ἄλλων βλέπει ἄλλα,
πῶς ὀνειρεύεται 'ξυπνός ὡσάν νά πίνῃ ὅπιο,
κι' ὅλα 'μπροστά του τά κυττᾷ ὀγκώδη καί μεγάλα
μέ μίαν λοῦπα δυνατή καί μ' ἕνα τηλεσκόπιο.
πῶς κάνει τό μονό διπλό ποῦ λές καί τρώει βλίττα,
πῶς τόν ἀέρα καθβλᾷ καί δός του πάει ντρίτα,
πῶς πρέπει νά λατρεύωνται ἀπό τούς ἄλλους χώρια,
πως ἔχει πάθος καί τεῦντα γιά τούτον κι' ἡ Βικτώρια,
κι' ἴσως νά στείλῃ ζαφιτικά 'στόν ἄνδρα τῆς βαλβίδος
ἐκείνο τό παράκλημον τῆς ἀπιγονατίδος,
κι' ὅλ' οἱ Ρωμηοί, ποῦ 'πρόκειμαι μέ τά τρενά λιμπρίτα του,
μαζί μ' ἐμᾶς νά κρεμασθοῦν ἀπό τήν καλτσοδέτα του.
Λύτά ποῦ λές ἐδιάβασα κι' εἶπα σάν πατριώτης:
«κύττα τί ἄνδρα ἔχομε καί κελτσοῦρε πρώτης.
ποῦ τόν θαυμάζει μιά κοτζάμ ἀπίστιμες Εὐρώπη
καί τό Λονδῖνον συσσωμεν γαμπρίτι τῶνομα του.

κι' ἐμεῖς τὰ παλληκαρόπουλα, ἐμεῖς οἱ παλληκαροῦποι
οὔτε μὲ γνῶμι 'στήσαμε ἀνάλαμ πάγαλμα τοῦρα.
Ἐμᾶς ἐκεῖνες ἔφριπτι νὰ μᾶς τσαλαπετήσῃ
κι' ἂν ἔφτυνε κιαμμιὰ φορὰ τὸ πρόσυγχρ μας μοῦτρα
νὰ τὸν παρακαλέσωμι νὰ μᾶς τὰ ξαναφτυσῇ
καὶ νὰ ἀτυπᾷ κατρακιαὶς 'στὴν ἀλεγανὴ μας κούτρα.
κι' ὅλοι μας μὲ ρεπίδια Κινέζικα πάν σοῦλοι
ἔφριπτι νὰ στεκώμεθα κοντὰ του καραούλι,
καὶ τὰ σεφὰ τσαρτέρια του μ' ἐκεῖνα τ' ἀριζώμι
μήπως καμμιὰ βρωμόμικια τυχὸν τὰ μαγκρίσῃ,
κι' ὡς δόλιον μισίλλενα πατικέρια νὰ 'βρίζωμι
ἐκεῖνον ποῦ δὲν ἤρχετο μαζί μας ν' ἀερίσῃ.
Αὐτὸς ποὺ μπρός μας ἔπρεπε μὲ στόμωμ νὰ περνᾷ
καὶ μόνος τὸ Κυβέρνο μας αὐτὸς νὰ κυβερνᾷ
μὲ τὴν ἰσχὺν τοῦ Ζίγγις-Χάν, τοῦ κρατεροῦ Μογγόλου,
χωρὶς ἀντιπολίτευσις νὰ τοῦ 'μιλῇ καθόλου.
ἐκεῖνον ἀπού τσόμπρεπε νὰ κόψῃ κάθε γλῶσσα
κι' ἀρζὰν κοντὰν θὰ 'πλήρωνν τὰ χρέη μας τὰ τόσα
ἂν Κυβερνήτη τῶν πιστῶν τὸν εἶχαν εἰς Ἐγγλέζους,
νὰ μὴ τὸν σκιᾶζεται κανεὶς Ρωμαῖος κολοβολόνος,
κι' ὁ Ράλλης νὰ τσκώνεται μετὰ τοῦ Μεσσηνέζη
καὶ νὰ τοῦ λένε ἐμέ τσ σκιὲς μας τὸ παραξηλώνεσι.
Φουρτοῦνα 'στὰ μπατζάκια του, ἀφοῦ δὲν εἶμπορεῖ
κι' ἔνα ψωροδιάταγμα νὰ ρίξῃ 'στὰ σκουπίδια.
κι' ἔκαμεν τὸν ἐξαφλιμὸ κι' ἀπὸ τὸν Θεόδωρῆ
καὶ σὰν σκασμένος καθίτσι μὲ σουφρωμένα φρύδια.
Τοῦ τῶπα μιὰ, τοῦ τῶπα δύο . . . δὲν εἶναι γιὰ 'δω πίρα
κι' ἂν θέλῃ ὄξ' ἀληθινὴ μάρι γιὰ τὴν Ἐγγλιτέρα ...
δὲν κάνει, Περικλέτο μου, γιὰ τοῦτο τὸ κοτέτσι ...
τί νὰ σοῦ 'πῶ ... φανταζόμαι πῶς ἐγιννήθη ἔτσι
μὲ τὲ φωκόλα τὰ 'ψηλὰ καὶ μὲ τὸ σοβαρό του
καὶ πῶς ποτὲ δὲν ἔκαμε σὲ δρόμο τὸ νερό του.
Π. — Ἀλλοιῶς δὲν τὸν φαντάζομαι κι' ἐγὼ παρὰ Μυλλοῦδο.
ποῦ τρώει 'στὸ τραπέζι του μπουτίγκα καὶ μπιρτέκι,
κι' οὔτε μελομακάρουνο ἢ μπῦτι μὲ τὸ σκόρδο
νορίζω 'στὸ Μυλλόρδικο στόμαχι του πῶς στέκει.
Ἄδυνατον νὰ φαντασθῇ πωδοῦ πῶς εἶσε χρόνια,
ἢ κάστανα πῶς ἔβρασι τῆς Γιούδας καὶ μαρόνια,
ἢ πῶς κι' ἐκεῖνος ἔπαιξι ποτὶ μονὰ ζίγγα,
ἢ πῶς 'τραγούδησε κι' αὐτὸς τὰ ζῆσε μου ἀφρά,
πῶς μὲ στραγκλιὰ 'γέμιζι τὴν μπλ του κι' ἄλλη τσέπη,
πῶς ἔσπινε φλασκόμηλο καὶ κάπιτσι σαλάτι,
ἢ πῶς κουλοῦρα ἔτρωγε κὰν κρυα κὰν ζεστή,
πῶς ἔλεγε τὰ κολλαντὰ 'στῆς γειτουσιὲς σκαμνία,
κι' αἰζήρε τὴν ἀμπιρζὲ καὶ τὸν αἰγκαστιτή,
τὸ μία μία, δύο, τρεῖς, καὶ τὸ λουρὶ 'στὴ μάνικα.
Ἀλλοιῶς δὲν τὸν φαντάζομαι παρ' ὅπως εἶναι τώρα
γιὰ ὀνειρικὰ κι' ἀγύριστα νὰ πέρνῃ πάντα φόρα,
καὶ μετὰ θρήνου νὰ θρηνῇ πολὺ σπαρακτικοῦ
περὶ τοῦ πολιτεύματος τοῦ Συνταγματικοῦ,
καὶ νὰ ξεπαρδαλώνεται περὶ πολιτικῆς
κι' ὅλα τῆς ρόγιας νὰ ρουφᾷ τῆς Ἀριθμητικῆς.
καὶ νὰ γομίζ' ἡ κάκη του μὲ νοῦμερ' ἀουσιώντα
κι' ἀπ' τὸ Παλάτι κάποτε νὰ τρώῃ τὴ χυλόπιτα.
Φ. —Τί κρῖμα εἶτοτος ἄνθρωπος νὰ ξεροτηγενίζεται
σὲ τοῦτο τὸ Ρωμαίικο, ποὺ παει νὰ σκάσῃ,
καὶ μ' ἔτι μόνο στοχασμὸ ν' ἀσκοδακανίζεται
πῶς εἰμπορεῖ καλλίτερα νὰ μᾶς χριωστήσῃ.
Καὶ μὴ νομίζῃς, Περικλῆ, πῶς ἡ χριωσπία
εἶν' νύκλος ὑπεθειες καὶ μιὰ κοινοτοπία.
ἄνθρ. πορέν χρειαζεται γι' αὐτὴν κι' ἡ Ρωμηοσύνη
νάχῃ λαγοῦ περπατησιὰ, λαγοῦ γρηγορσούνη.

Δὲν εἰμπορεῖ, βρὲ μάτζα μου, νὰ γίνῃ ὅπως ὅπως,
χρειαζεται πολιτικὴ καὶ τάκ καὶ σὶκ καὶ κόπες,
κι' ἂν ἐξ ἀτόμων ἔρχεται ἡ κι' ὁλοκλήρου κράτους
ἀλλ' ἀπαιτεῖ κι' εὐγένειαν καὶ τρόπους ντελικάτους.
Κι' αὐτὸ σὰν καθὶ ἄσκησε τὸν ἄνθρωπό της θέλει,
ποῦ νὰ 'μπορῇ, βρὲ Περικλῆ, νὰ ξεγλιστρᾷ τὸν χίλι,
ἂν δὲ κεφάλια γι' αὐτὴν δὲν ἐραγεῖ σπουδαῖα
θὰ γίνῃ κάπως πρωτοχρῆ κι' ἀγρύπνες καὶ χυδαία.
ἀνῷ, καθὼς γνωρίζομεν, ὁ Λόρδος χριωκόπος,
σώζων καὶ θήκας ἱερὰς καὶ τῶν πατέρων ἔθη,
θὰ μᾶς τὴν κάμῃ κόμι ἰλ φὸ καὶ λίκε ἐμπροσώπως.
Ἐγγλέζικη, Μυλλόρδικος, ὡς εἶδές τι Μυλλαίδη,
καὶ τότε πιὰ θὰ 'τῆς καὶ σὺ τὸ μπόσικο ζαγκρί:
«χαρὰ 'στὸν πρωτιμάστορη, χαρὰ 'στὸν κατεργάρη.»
κι' ὅλοι θὰ τοῦ φωναξωμε μὲ νέα βουλιμία
«νὰ ζήσῃς, μπάρμπα, κάνε μας ἄκομη κι' ἄλλη μίχα».
Ἡ ράτσα εἶναι πάντοτε τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν,
ἀλλέως Θλα, Περικλῆ, κατὰ διαβόλου πᾶν,
καὶ σὰν παρόκανεζίσαι καὶ σὰν γριωκοπᾷς
ἀνάγκη νἄχῃς ἀρχοντιὰ καὶ νάσαι τσελεπῆς.
Ἔτσι στὸ βρόντο δὲν πιρᾷ κανένα ντοκουμέντο,
γιὰ τὸ κανόνι θέλομεν ὡς τὸν Τριακόσιον ἄνδρα,
οὐδ' ἄλλι τι χρειαζεται γι' αὐτὸ τὸ φελιμέντο
παρ' ἄνθρωπος ἀπὸ γενεὰ καὶ σεῦλος ἀπὸ μακόβα.
Π. —Γιὰ πὶς μου 'σῆγες 'στὴ Βουλή;
Φ. — Ἐπῆγα καὶ τοὺς εἶδα ...
σταφὶς, σταφίδες, Περικλῆ, σταφίδι καὶ σταφίδα,
ὄνειρα τρίτης κλίσεως καὶ γίνους θηλυκοῦ,
ὑποῦ κι' αὐτὸ 'μουφλοζίζιφ καὶ πάει του κακοῦ,
κι' ὅλ' οἱ σταφιδοκτήμονες φωνάζουν φεῦ πατρί.
ἀλλ' ὅταν ὅμως καὶ γι' αὐτὴν γενοῦν ἐπιτροπαί
θὰ ὄρασι κι' ἡ Ρωμαίικη σταφὶς ἡ ὁλοδόσια
κι' ἡ πέντε Ἤπειροι τῆς γῆς θὰ πάσουν σταφιδόλυσσα,
ἡ Ἀρκικὴ κι' Ἀμερικὴ κι' Εὐρώπη κι' Ὁλλανδία,
καὶ θὰ μᾶς ἔσουνε σφικτὰ μὲ τὸν ζουρλομανδύα,
γιατὶ γιὰ τὴν σταφίδα μας θὰ γίνῃ στυλὸν μπλόκος
κι' αὐτὸ γιὰ τὰ Χριστούμμενα δὲν θὰ μᾶς μείνῃ κόκκος,
καὶ νὰ μιὰ λίτρα καὶ σ' αὐτὸν, ὄρὸ λίτρας καὶ σ' ἐκεῖνον.
νηφθῆτε κι' ἀπεφάγαμε, ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
κι' οἱ ὄγκιαστα θὰ μᾶς ζητοῦν φορτώματα σταφίδος
καὶ τσαχρεπιλοῦσιν θὰ πληρωθοῦν εἰς εἶδος.
κι' ὡς συμβολὴν θὰ γραφωμεν κὲν τῇ σταφίδι νίκα.»
καὶ τώρα πάντε τὰ ζερὰ καὶ τὰ χλωρὰ μας σῦκα
πρωτοῦ νὰ σᾶς τὰ ριξωμε ἄπανω 'στὸ κεφάλι,
ὁκυλοῦ Πρωτογερμανοῦ, ὁμόλου Ἀγγλογαλλοῦ.
Λειπὲν πὼ λίς μες 'στὴ Βουλὴ τυζήτκησις καὶ γδοῦπος
περὶ τῆς ἀκωμώτους τοῦ σαρὶπ ὑπὲ Τρικούπη,
μὲ δὲν 'μιλοῦσι, Περικλῆ, ἐκεῖνος ὁ μαρίδλος
κι' ὅλο κι' ἰσθερεύετο καθὼς ὁ γκρὰν Μογγόλος.
κι' ὁ κύριος Θεοδωρῆς γεμάτος ἀπὸ χάρ
ἐσυγκρεινε τὴν θέσι μας μ' ἀναγνωσμα Ψυχάρη,
καὶ ὅλος του τότε κόκκινα ὁ καθὲ πατρώτης,
γιατ' εἶναι καὶ χωρατατζῆς ὁ Θεοδωράκης πρώτης.
Πολλῶν δὲ λεγων σθενερῶν τακουθῆ ἰσετροφὶκ
κι' ὑπέβαλεν ἀπάντησιν ἡ πλειονοψηφία
'στὸν λόγον τὸν Βασιλικὸν, ἀλλὰ κι' ὁ Καραπάνος
ἐν σχέδιον ἐπρότεινεν μακρὸν ὑπηρφάνως.
κι' ὁ Ράλλης τοῦπε κεῖν 'μπορεῖς ὅτικ σου νὰ πρωτεύσῃς
ἂν ἀργυγὶς ἐπίσημις πρωτήτερα δὲν γίνῃ.»
κι' ὁ Καραπάνος τοῦπε «πρῶτ ποῦ νόμους θὰ μοῦ βάλῃς.»
τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος πρῖτς 'φώναξε κι' ὁ Ράλλης,
ἀλλὰ κι' ὁ Πίτ, ποῦ μόνες του θρηνεῖ τὸ ρίζικό του,

κι' ἐκεῖνες ἕνα σχέδιο 'ξεφούρνισι 'δικό του,
ἐπίσης κι' ὁ Ζωγράλας, νἰὸ κι' αὐτὸ φωντάνι,
κι' ἄλλοι πολλοὶ ποὺ σκάπτονται νὰ 'βγοῦσι κεφαλάνοι,
ὅμως κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, ἔσβρκα μία πίνα
κι' ἀπὸ τὸ θεωρεῖο μου ὑπίβαλ' ἄλλο ἕνα,
κι' ἔτσι καὶ τοῦτον 'τέλειωσε ἡ ὁλοκλὴρ δουλειὰ
κι' ἐς δοῦρι τοῦ θὰ προκριθῇ ἀπὸ τὸν Βασιλέα.
Π.—Πολὺν καιρὸ, βρὲ Φασουλῆ, δὲν ἤρεγες μπιρντσχί
κι' ἤρσι πίντ' ἔξη μπουσουμπιὲς εἰς τὴ σαυφτή του ρόχη.

Μανιφέστα τῆς Βουλῆς εἰς τὸν λόγον τῆς Ἀὐλῆς.

Μεγάλη πενταχεῦσα τῆς πλειοψηφίας,
τουτέστι τοῦ Τρικούπη μετὰ τῆς συντροφίας.

—

Οἱ Βουλευτικὶ τοῦ κράτους ἐπανιδὸν
τὸν φίλον Βασιλέα ἐν χαρᾷ.
κι' ἠσυχον περὶ φαΐτεγγ καὶ σταφίδων
σπουδαῖα νὰ λαλῇ καὶ σύβαρα.

—

Μᾶς εἶπες καθὲ ζήτημα ν' ἀρτίζωμιν
κι' ὅλα τὰ σαρὶπ προθύμως νὰ ψηφίσωμεν,
κι' ὁ κύριος Μυλλόρδος ὁ βροντὼν,
ὑποῦ ποτὲ τ' αὐτὶ του δὲν ἰρόνει,
'στὴν πρωτοσχὴν σου ταύτην ἀπαντῶν
μὲ μία κονδύλια του τὰκυρόνει.

—

Πιστεύομεν γι' αὐτὸ νὰ μὴ θυμώσῃς,
ἀλλ' ἂν καὶ μὲ τὸν Λόρδο μας καλιώσῃς,
ἀμέσως ὁ θυμὸς θὰ σοῦ περάσῃ
ὅταν ἰδῇς ἀκμάζουσαν τὴν πίστιν
κι' ὅτι τὸ κράτος σίγουρα θὰ ὄρασῃ
χωρὶς ἀμφιβολίαν ἐλαχίστην.

—

Ἂν τώρα τὰ χαρτιὰ σου ἀκυρώσωμεν,
ἀλλ' ὅμως, Βασιλεῦ, σὲ βεβαιώνομεν
πῶς ἔχομεν σκοποὺς ὑψηλοτάτους
κι' ὅτι τὸ Ὑπουργεῖο τοῦ κράτους
δὲν θὰναι σὰν καὶ πρώτα στρεβοκάτικο,
ἀλλὰ θὰ στέκῃ ντίρο σὰν λουκάνικο.

—

Θὰ γίνουν βελτιώσεις περιστοὰ
μὲ τόσες αὐστηρὰς οἰκονομίας,
κι' ἔσως καθυστερήσῃ καὶ πρὸς Σὲ
τὸν τακτικὸ λευρὸ σου ὁ Ταμίας.

—

Μὴ σοῦ τσατίζουν ζιγδιοῦ τὸ κεφάλι
τὰ δέκατα καὶ τέλλα μαρκέτσα,
ὡς πρώτη δὲ βελτίωσις μεγάλη
ἔγινε κι' ἕνα τμῆμα γιὰ φουτρέτσα.

—

Καὶ κάθε Βουλευτὴς καὶ Ρεγκαλίτος
θὰ μαλαίνῃ μίς 'σοῦ τμῆμα φανερὰ,
καὶ πίνωντες τὴν πίτσα του ἀνέτως
θὰ πίνῃ τὸν μαζί του μὲ χαρά.

—

Κι' ἔτσι κι' ὁ Λόρδος δὲν θὰ ξεκουφαίνεται
μὲ Βουλευτὰς τραχεῖς κι' ἀγριοκοπτέους,
κι' ὅλα καὶ στερεώτερον θὰ φαίνεται
τὸ κινδυνεῦσαν Σύνταγμα τοῦ κράτους.

—

Ἐν γένει μὲ ρουσφέτα καὶ μπαξίσι
τάπανω του θὰ πάρῃ καθὲ κλέος,
κι' ἀμέσως τὸ κεφάλαιον θ' αὐξήσῃ
τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος

—

Ἀνάρρωσις παντοῦ καὶ θεραπεία,
δι' ὅλα νέα μέτρα, νέοι τρόποι,
ἡ δὲ δημοφιλὴς χριωκοπία
σὰν Ὀδυσσέως θάναι Πηνελόπη.

—

Γι' αὐτὸν πολὺς καιρὸς καὶ τόση τρέλλα
καὶ δόξ του εἰ μνηστῆρες σύρε κι' ἔλα,
ἀλλὰ θὰ ξεκουμπίσῃ τοὺς μνηστῆρας
σὰν Ὀδυσσεὺς ἀρχηγὸς ὁ Σωτῆρας.

—

Κι' ὅταν ὁ Λόρδος τέλος εὐτυχήσῃ
πρὸς νέαν νὰ μᾶς φέρῃ εὐτυχίαν
ἴσως καταλεχθῇ νὰ συμμαχήσῃ
μὲ τὴν Τριπλῆν ἐκείνην Συμμαχίαν.

—

Καὶ τότε, Βασιλεῦ, ποιὸς θὰ μᾶς πιάνῃ;
κι' ὅταν κι' αὐτὸ 'στὴ μέση ξεμυτρώσῃ
σὰν τριφαντὸ ἄγγουρι καὶ ρεπάνι
κι' οἱ Γαλλοὶ θὰ ζηλέψουνε κι' οἱ Ρῶσσοι.

—

Τὸ γένος δὶ τὰ χέρια του θὰ τρίβῃ
μαζὶ μὲ τὸν Κελνόκι καὶ Κατρίβη,
κι' ἐμεῖς στεφανωμένοι μὲ μυρτιὰς
θὰ δίνωμε 'στὸν Γλάδστωνα μυστικὰς,
κι' οἱ ἀνησυχοὶ θὰ μείνουν ἔλει κόκκαλο,
ὑποῦ θαρροῦν τὸ κράτος μας γιὰ φρόκαλο.

—

Δι' ὅλ' αὐτὰ θὰ λαβώμεν φροντίδα,
χωρὶς νὰ γίνῃ πάσσης φύσις πολὺς.
κι' ὅσο γιὰ τὴν ἀπώλειαν σταφίδα
ὄρα καὶ συζητήσεις τῆς Βουλῆς.

—

Κι' ἂν θέλῃς τὸν λαὸν νὰ μακαρίσῃς,
ὑποῦ μ' ἐμᾶς πεθεῖς νὰ τὸν προσέξῃς,
πέρνα καμμιὰ φορὰ σὰν εἰκαιρίτης
τῶν ρουσφετιῶν τὸ τμῆμα νὰ διττάξῃς.

—

Ἐκεῖ ἐπιτελοῦμεν ἔργον μέγα,
τὴς προκοπῆς τὸ Ἅλφα καὶ τ' Ὦμέγα.
κι' ἄκομη δὲν 'μπορεῖ νὰ σοῦρίσῃ
ὁ κύριος Στεφάνου τὸν Ραΐση.

—

Δι' ὅλας οὖν τὰς δηλωθεν αἰτίας
τὸ σκαφος τὸ σαθρὸν τῆς πολιτείας
θὰ πέρνῃ 'στὶ μεσοῦτο δέκα μίλια
καὶ Σὺ μ.' αὐτὸ πλησίστιος θὰ φέρνεσι...
νὰ σὶ χαρούμε μ' ὅλη τὴν φαμίλια
καὶ Σὺ νὰ μᾶς χαρῇς καὶ νὰ μᾶς χαίρεσαι.

Απάντησις τῆς μειονοψηφίας, τοῦ Ρ'άλλη Ὄγλαδῆ καὶ συντροφίας.

Ὦ Βασιλεῦ, ὑγίαινε καὶ χαίρε κι' εὐδαιμόνει,
ἀλλ' ὅμως πάντοτ' ἀνθρώπου εἶ· οὐδέποτε λησμόνει
τί καλαμπούρια σοβλιγι κι' ὁ προσηλὴς τοῦ Ραλλῆ
ὅταν ἐξαναγκάσεις ἐκ τῆς ἀποδημίας,
καὶ περὶ τῆς ἀγάπης του ποσῶς μὴν ἀμφιβάλλῃς,
οὐδὲ περὶ τοῦ ζήλου του καὶ τοσης προθυμίας.

—

Ἀπάνω πόθηλε κι' αὐτὸς συμβιβάσεως νὰ κάνῃ
μετ' ἐμοῦ περιφανοῦς Τρικουπιστῶν ἀγέλης,
καὶ τόσοι τὸν ἐκύκλωσαν πιανῶντες πιλεκάνους,
Ὀρνιουσαῖοι ὀνόματι καὶ *Ὀρνιοπιθέλεις*
ὁ Λόρδος ὁ παροιτηθεὶς μὰς τάκαμε σαλάτα
κι' ἔρχισι ὁ κακόσερτος τὴν πρώτη του παρλάτα.

—

Καὶ δίχως κἂν τὴν πρέπουσαν νὰ μᾶς ζητήσῃ δόσιν
τὰ σκρὶπ τὰ μακαρίτικα τ' ἄκουσε μ' αἰθαλόσιν,
καὶ μήτε τὸ 'δικό σου κἂν ὀλίγα χαπάρι
κι' ὡς Ἰνδικὴ καρδόνατσι θιότης τοῦ Τριανόρτη,
μὰ σύ, Μεγαλειότατε, τὸν Λερέον ἐπιτηρεῖ
κι' ὅποιες καθ' μέ τὸν χυλὸ φυσῇ καὶ τὸ γυαούρτι.

—

Φαμμάκι μᾶς ἐπότισι, ἀλλ' ὅμως θὰ σιγήσωμεν
κι' οὔτε γὰρ χαζὶ, Βασιλεῦ, θὰ κιλωσιεργήσωμεν.
ἔκτος ἂν ὁ Κοτζάμπασης μὰς σφίξῃ καὶ θυλώσωμεν
κι' ἠτυχεῖ θὰ προσπίνωμε ὡς ὅτου συναμώσωμεν.
κι' ἀμετεσώνως ζήτηκα ἐκεῖνος δὲν πρετένῃ
τότι κι' ἐμεῖς θὰ κάνωμε ταῦτα τοῦ τελετῖνι.

—

Μὴ δὲ, πεῖ τόσας χάριτας σ' ὁρείλομεν ἀρρήτους,
εἰς πρώτην εὐκαιρον στιγμὴν μὴ λησμονῇς τοὺς τρίτους,
ἂν θέλῃς δὲ πραγματικὸς τῶν πόθων τὴν ἐκπλήρωσιν
τὸν νοῦ σου καὶ τὰ μάτια σου ἀπάνω μας προσήλωσε,
γιὰ ν' ἀκουμπήσωμεν κι' ἐμεῖς τοῦ ραΐντιγγ τὴν ἀκρώσιν
στὸ πάσια τοῦ Μαχαραγιᾶ, ὅπου τὸ παρεζέλωσε
καὶ γιὰ τὸν ἀκαμάτατα βαθὺ ν' ἀνείξῃ λάκκο...
οἱ Βουλευταὶ Μερλόπουλος καὶ Τριανταφυλλάκος.

Μεγάλη πανταχοῦσα τοῦ Προοδευτικοῦ, ἀρχισυντάγματάρχου τοῦ Πυροβολικοῦ.

Ὦ Βασιλεῦ, ἡ πίστις μας ἂς ἦκαι νὰ κουρώνεται...
σὲ χαιρετῶ, σὲ προσκυνῶ, ἀλλὰ δὲν εἶναι τρόπος
μὲ τὸ 'δικό μου πρόγραμμα νὰ παρακολουθεῖται
ὁ καθὼς περιβολητὴς καὶ καθὼς χριὼκάπος,
καὶ μὲ 'δικά μου κάλλυδρ μυηθοῦμε νὰ κάνῃ,
οὔτε μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί λύσσα πού μὲ πράνει.

—

Σ' ἐμένα μόνον, Βασιλεῦ, ἀνάκαθεν ἀνῆκει
τοῦ κανονισμοῦ τοῦ μέλλοντος ὁ θρίαμβος κι' ἡ νίκη,
τῆς δὲ μαυρολουζαριᾶς μας ὑπῆρξε ὁ Τυρταῖος,
ἐγὼ καὶ πρῶτος, Βασιλεῦ, ἐγὼ καὶ τελευταῖος,
κι' ἐγὼ τὸ πολυθρύλλητον τροπάρι της ἐτόνισα
καὶ τὸ 'δικό μου τζόνημα πάρα τὸ σὺ γεζτόνισα.

—

Αὐτὴ δὲν εἶναι ἀληθῶς κατάστασις πραγμάτων
νὰ γίνεται φριτερισμὸς τῶν ξένων πραγματάτων,
κι' ἀδικημένος, Βασιλεῦ, 'στὴν Πρώσσον νὰ τρέχω
μακρὺς μακρὺς καλόγερος, ποὺ κόκκαλα δὲν ἔχω.

—

Ἐξετρελλάθη ὁ λαὸς μὲ τὰ πραγματάτα μου
κι' ἐκελεύθει τὴν ὑψηλὴν Μεγαλειότητά μου,
καὶ μιὰ φορὰ νὰ φτεριστῶ σκυφτὸς ἐπάτος μου πάρτι
κι' ἂν ἐν πιστεύῃς ῥώτησε τὸν μπακάλικα μου τὸν Θεύτη,
ῥώτα καὶ τὸν Σταυρόπουλι τί ζωλάφκα τὼρα
γιὰ καρτσάδες, μάκελλα, καὶ μία κλαπκούρα.

—

Αὐτὰ καὶ μένει ταπεινῶς ἐκεῖνος ὅπου ξέρας,
ὁ Καραπάνος, ἔνχατος καὶ πρῶτος μπουλοτιέρης.

Απάντησις βραχεῖα καὶ περιεκτικὴ τοῦ Πὶτ τοῦ πλανωμένου, ποῦ πάει 'ὄω κ' ἐκεῖ.

—

Ἄκου τὴν γνώμην, Βασιλεῦ, κι' ἐμοῦ τοῦ πάνου...
κ' ἐγὼ καθ' ὅλα σύμφωνα μέτα του Καραπάνου.

Απάντησις τοῦ μαστρο-Θοδωρῆ κ' ὄχος μυστηριώδες καὶ βαρύ.

Στοῦ σιδάστοῦ κυρίου μὲι τὸ μέγα μανιφέστο
ὡς μόνη μου ἀπάντησις ἡ σιωπή μου ἔστω.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις. μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τί αἴγγι καὶ τί λάμπει;
ποῦ εἶναι τὸ Κατάστημα τὸ μυρτοφωτισμένο,
ὅπου καθένας λαχταρᾷ καὶ θέλει μέσα νάμπῃ
νὰ κόψῃ χειμωνιάτικο κοστοῦμ ὑστεριανέ;
Αἰδοκοπούλων λέγεται Κατάστημα θκιμάσιον,
ὅπου νομίζεις Ἀγγλικὸν πὼς βλέπεις ἐργοστάσιον.
Ἐκεῖ μεγάλων κίθωσιῶν χρυσῆ φωτοχυσία,
ἐκεῖ καὶ νέα συλλογὴ λοιμοδέτων πλουσία,
κι' ὁμβρίλλαι ποικιλόχρωμοι καὶ πάντα τάλλα εἴδη,
ποῦ τὰ κυττάζουν χάσκοντες καὶ περισχίνει πόρτι,
ἐκεῖνο δὲ τὸ μαγικὸ τῆς κοπτικῆς φαλλίδι
κάνει τὸν ἴσιο πιὸ κομψὸ καὶ ντεῖρο τὸν καμπούρη.

—

Μέγα Ἡμιερλόγιον Καισόνη καὶ Δροσίνη,
ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ καλοῦμενον καὶ τίλιον ὡς ὅλη,
τοιοῦτον δὲν ἀπέκτησε ἀκόμ' ἡ Ρωμιοσύνη
καὶ ἔδν ἀρκεῖ πρὸς ὄμνον τοῦ φύλλου μας ἡ κόλλα.
Εἰκόνες πρώτης τάξιως καὶ προσωπογραφίαι,
Τρακτζήτων καὶ ποιητῶν κ' Ἀνακτων συντροφίαι.
ἐκεῖ κ' ἡ νέα τῶν κλινῶν καλεμαρκῶν ῥάτσα,
ἐκεῖ τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν, ὡς κ' ἡ 'δική μας ῥάτσα.
Κι' αὐτὸ τὸ νιὸ γλίκυσμα κ' αὐτοὶ ὁ Δουκομᾶς
εἰς τὴν ΕΣΤΙΑΝ 'βρίσκεται πρὸς τιτσάρκ ὁράχμας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κυρίντζης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου· κυνιορτὲς πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ὀχρεία.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ γαμπρὸς τὴν ἐβάπτιζε — μανὸν μὲι μανὸ τὴ βγάτσι.
κ' ἔτσαι ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ἔσκασε μοῦ κακοπάτσι.
Συνδρομητὴς θὰ δέμναι — γιατὶ λατρὶ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στοὺς Ἀθηναίους τὸν κόσμον — καὶ αὐξ τὸν ἀλλοδαπὸν.
καὶ αὐξ τὸν Ἕλλαδα ὅλον — δέρνει νέζμι κι' ἀνοφτὸν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **δεκὰ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ νὰ ἴσινε ἕξους μέρη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὰ χέρι.**
Κι' ἔσκασε φύλλο ἂν κρατῇς — ἕγινες συνδρομητής.
κι' ὅπαῖος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Νοεμβρίου εἰκοστὴ,
Τσελιγκάδες ξαφνιστοί.

Τεσσακόσα σαράντα καὶ νέα
καὶ ρητόρων παράλατα γενναῖα.

Οἱ Τσελιγκάδες τῆς Βουλῆς κ' ὁ πληγομοδοργος Φεσουλῆς.

Χαρίλαος Μῆτσος, Θεόδωρῆς, τρεῖς Τσελιγκάδες πρώτης,
ὅπου γῆ' αὐτοὺς λυπούμενε ἡ κάθε πατριώτης.

—

Θοδ.— Ὄρε Χαρίλα, ποῦ τὰ πᾷς τὰ πρόβατα;
Χαρ.— Στὴ στάνη...
Θοδ.— Ὀρὲ χαρὰ 'στὰ πρόβατα, χαρὰ καὶ 'στοὺς τσοπάνους· τόρε κι πῶς δὲι εὐρίσκομαι θυμᾶμαι κι ἀπορῶ... [πάντα!...
Χαρ.— Τὰ ταῖσα, τὰ πάτσα γιὰ κάμποσους καιρό,
γιὰ τοῦτ' ἀγρύπνησα νυχτιὰς κι γιοτεμένε βράδυα
κι' ὅλες τὲ πούς τὰ 'πάγουνα... ἀκτ Κρητικὰ κουράδια.
Θοδ.— Κι' ἴγω, Χαρίλα, μιὰ φορὰ οὐ παραδικημένος
ἤμουν τσοπάνος ἐλαφρὸς, τσοπάνος ἐκκουσμένος,
κι' ὅταν γεμᾶτε' ἡ στρεύγγα μου μὲ πρόβατα κι γίδια
κι τὰ μαλλιὰ τους 'κουρικα μὲ κουρτσὲ ὀκλίδια,
κι' ἰσούφκα κι' ἰσούφκα κι' εἰς κάθε τουρίγκα μου
μπὲ μπὲ μαὲ μπὲ 'βελάζκνε κι' ἐτρέχκνε σωμὰ μου.
Μὰ μιὰν ἡμέρα μοῦφκαν κι' εὐρίθ' ἡ στάνη ἄδεια
κι 'στὴ 'δική μου 'τρυπωσαν τάνθεματισμένα,
κι τοῦ Χαρίλα 'γιομισε ἡ στρεύγγα μὲ κουπάδια
κι φτοῦ τους νὰ μὴ βασκαθοῦν κι ξακαλοῦν σ' ἐμένα.
Μῆτ.— Ὀρὲ κι' οὐ Μῆτσους ἔρχετε, αὐτοὺς ποῦ θὰ σᾶς πάρῃ
τοῦ πιὸ καλὸ σας λαγκαρὶ, τοῦ πιὸ καλὸ κριάρι.
Ἕνας κανσούρος ταῖλιγκας σᾶς ἔλουφε τοὺς δύχα...
οὔτ' ἕνα φωμαρτούβατο 'στὴ στάνη μου δὲν εἶχα,
μὰ τώρα γιὰ κυττᾶξιτι τὴν στρεύγγα μου γιομάτη
κι τκιρδὰ γιὰ τοῦ καθενὸς κδακκκοῦζῆ τοῦ μάτι

Χαρ.— Ὀρὲ ποῦ 'φύτρευες κι οὐ γιὰ νὰ μᾶς κουρεύεψες;
Θοδ.— Ὀρὲ μὶ φούτιγγ κι μὶ σκρὶπ τὰ πρόβατα θὰ θρέψῃς;
Μῆτ.— Ὀρὶ γιὰ τοῦτο, Θεόδωρ, νὰ κάνῃς τὴ δουλειὰ σου...
κλαῖβ τὴ μάῦρη μέρα σου κι τράβα τὰ μαλλιὰ του
κι μέτρα τοῦ κουπᾶδι σου, ἰρὶ κατακλύμισι...
ἄρμα' τὶ μουνάχα σᾶς τους δυὸ τσουπάνιδες θὰ λείψ;
κι' ἐμένα τώρα οὐ ντουνιᾶς τσουπάκη θὰ μὶ λίψ...
γιὰ 'δέστε τοῦ κουπᾶδι μου ποὺς πάει... ὄ! ὄ!
Χαρ.— Μὶ τὰ 'δικά μου προύβατα κι τὸ τσουπάνος 'βγάνες
κι μέσα 'στοὺ ρουθοῦνι μας πουλὺ μᾶς παρκμπήκες.
Δυὸ μουνάχα κι' ἡ Βουλὴ τσουπανοκρίους θέλει
κι' ἔπρεπι, Μῆτσου, νὰ γενῇς τῆς στρεύγγας μας κεπέλι,
κι' ἐν θέλτε τοῦ χρυσόμαλλου νὰ στέκστομι κριαῖ
μ' ἐμένα θὰ τοὺ πᾶτε τε, τὸν Ἕλληνα Τσουνᾶ.
ξέρες κι ποὺς τὸν Συνταγμα, καλὸ μου παλληκάρι,
ὁπὸ στρεύγγας θέλει μουνάχα, τὴν μεζούνα κι' ἐλάσσονα,
κι' ὄχι κὶ τῆς Ἐλάσσονος κι' ἄλλη ἐλασσονα νάναι
γιατὶ τὰ γιδοπρόβατα θ' ἀρχίσου νὰ πενθοῦν.
Γιὰ 'δέστε τοῦ κουπᾶδι μου ποὺς πάει... χοΐ, χοΐ...
νὰ τοῦ σουρίξω μιὰ βολὰ νὰ 'ὄρτε ποὺς ἄκουσι.
Τοὺς λίγο ποὺς 'μουζλαίζομε κι 'μέρα μεσημέρι
θὰ μᾶς σκαλοῦν τῆς στρεύγγας μας μὲ μαῦρου δουλοκέρι.
κι' κεῖνα 'πισου μ' ἀκλουθοῦν βρουντώντας τὰ κουδούνια
κι ροβολοῦν ἀπ' τῆς κορυφὲς κι' ἀπού τὰ ριζοβούνια.
Γιὰ 'δέστε τοῦ κουπᾶδι μου... τοῦ πάω 'στοὺ Τατοῖ
γιὰ νὰ τοῦ 'ζῆ κι' οὐ 'μορφονιὸς... ἴστ. ἴ. βὰϊ βάϊ.

Γιὰ 'όστι μου, μωρὲ παιδιὰ, μεγάλη κεραμιδοζωὴ
νὰ τραγουδήσω θλιβερὰ τὴ στάνη τὴ μουφλοζωή.

—

Στρούγγαις, μούργες, πρεβατάκια,
πολυτραχηλιὰ μὲ μουστάκια,
καρδαρίτσαις,
γκιδαρίτσαις,
φλογερίτσαις,
λιάραις, γκλίτσαις.
ὅλα πᾶν κὶ πᾶν κὶ πᾶ,
κὶ σὰν ἄχτιδα σκουπᾶ.

—

Προβατίνικις, λαγγεράκια,
τόσα ναπολεονάκια,
βεντουρίτσαις,
μπακαλίτσαις,
κὶ λιρίτσαις
κὶ μανδύρίτσαις.
ὅλα πᾶν κὶ πᾶν κὶ πᾶν
κὶ σὰν ἄχτιδα σκουπᾶν.

—

Ἡ παχιαὶς παχειὲς λογάριες
γιὰ τοὺς ξένους τῆς μαγάριες,
βαλβιδάκια
κὶ ἐξοδάκια
γιὰ ξυδάκια
κὶ λαδάκια,
ὅλα πᾶν κὶ πᾶν κὶ πᾶν
κὶ σὰν ἄχτιδα σκουπᾶν,
κὶ μας ἤτανε γραφτὸ
νὰ μὴν ἔχωμε λιφτό...
ποῦ σᾶς φαίνετι κὶ αὐτό;

—

Σᾶς λέγω ποὺς 'μουφλοζύφκα κὶ σεὶς μοῦ τραγουδᾶτε,
σᾶς λέγω ποὺς 'μουφλοζύφκα κὶ σεὶς χουρτοπᾶτε.
Παιδιὰ μ' σὰν θέλτε κατευνᾶ, ποῦ τοῦ μηλὲ γανόνες,
ἰμένα νὰ 'ρουτήσιτε τοὺν πρῶτο καπετάνο,
κὶ' ἰγοὺ χουρὶς νὰ σκιάζωμαι θὰ ρίξω τοὺ κανόνι
ὅπκα βολαῖς καλλίτερα κὶ' ἀπού τοὺν Καραπάνο.

—

Σᾶς ἐβγαλ' ἀστροῦπρόσωπους μὲ τὰ πουλλὰ μας χρέη.
ἰγοὺ πουλλὰ σᾶς 'μίλησα κὶ' ἀκούμη θὰ 'μιλήσω,
κὶ' 'λέτε τώρα γύρω μου, μωρὲ τσουπανάρια,
γιὰ νὰ μὲ πασκλείψιτι γιαούρτι σεκκουλίσο.

—

Ἰγοὺ ἐβαμβάκωσα μεγάλα τὴν Ἑλλάδα
κὶ' ἀδύνατη τὴν ἔκαμα τοῦ Φαρμὰ 'γιαδᾶκ,
οὔλεν τοὺν κόσμο ἐσκιάζε ἡ βροντερὴ φωνὴ μου
κὶ' ἰγοὺ βαρῶ τοὺς ὀκνιστὰς μὲ Φασουλὴ σκετῶστρα...
ἔτσ' εἶπι μέσα 'στὴ Βουλὴ τοὺ πρῶτο λαγγερί μου,
ποῦ 'στοὺς Ἰγγλέζους τότσελα γιὰ δεῖγμα κὶ γιὰ μάστρα,
κὶ κεθ' Ἑβραίους μασκαρᾶ ἰρρίχτκει νὰ γδάρῃ
τοῦ πρὶ καλοῦ μου λαγγεριοῦ τοὺ μαλλιαρὸ τομάρι.

—

Ἰγοὺ πουλλὰ σᾶς ἔμαθα κὶ' ἀκούμη σᾶς μαθαίνω,
ἰγοὺ, μωρέ, γιὰ Σύνταγμα μὲ γλίπιες κὶ πιθκίνω,
κὶ' ἡ στρούγγα σὰν δὲν γίνετι κοινοβουλευτικῶς
πέφτω κὶ σελησκέζουμι σὰν ἐπιληπτικός,
κὶ' ἄφρους ἀπού τοὺ στόμα μου κὶ' ἀπού τὴ μύτη βγάζω
κὶ μέϊκ σκούρια κόκκινη σὰν παπαρούνα βγάζω.

—

Ἰγοὺ, μωρέ, τί νὰ σᾶς 'πῶ... κὶ' ἂν γλίπω πῶς πεινᾶτε
μὲ φτάνει ποὺς μὲ τοὺς θεσμοὺς ἡ μάντρα κυβερνᾶται...
ὀρὲ θεσμοὺς γιὰ τὸ Θεὸ μὴ στάζῃ καὶ μὴ βρίζῃ
κὶ' ἂν δὲν φυλάτι τοὺς θεσμοὺς ἀκκὴ ἐουλιὰ θὰ τρίζῃ.
Μὲ τούτους σᾶς ἐζίψαμε, μὲ τούτους θὰ σᾶς ζέψωμε,
μ' αὐτοὺς ἰμουφλοζυζίψαμε, μ' αὐτοὺς θὰ μουφλοζεύωμι.

—

Κὶ' ἂν τοὺς θεσμοὺς ἐρύλαγι κὶ' οὐ Μῆτσος ὁ τσουπάνης
οὐ τόπος μας δὲν θἄτανε τοῦ κόσμου μπιχλιβάνις...
μ' αὐτὸν χρειωκοπαφκε σὶ μιὰν ἐξαετίαν
γιατὶ γιὰ στρούγγα 'γρήγορα τοὺν ἐφιξε μανία.
κὶ τώρα ποὺς φαλίρωμε κὶ' ἰγοὺ δὲν σᾶς τοὺ ἀρνοῦμαι,
κὶ' οὐ Μῆτσος φταίει μουνοχὰ... ἰγοὺ τὰ χέρια νίβω.
Ἂν τοὺς θεσμοὺς δὲν 'κλώτσαγε μὶ χέρια κὶ ποδάρια
ἡ λίραις ἀπού πάνω μας θἀ 'φτυγαι σὰν ξιπρέτια.

—

Ἰγοὺ, ὀρέ, σᾶς ἔμαθα τοὺ πως νὰ μὴ χαζιντι,
τοὺ πῶς νὰ ξανεζάπαστι κὶ πῶς νὰ μουφλουζευστι,
κὶ νὰ τὸ σκούζῃς 'στὴ Βουλὴ κὶ νὰ τὸ κτυδουνίζῃς
κὶ νὰ τὸ κραίνῃς δυνατὰ χουρὶς νὰ κουακνίζῃς.
ἰγοὺ, ὀρὲ, μ' εὐγένειαις Ἰγγλέζικαις σᾶς 'σκλαβῶσα
κὶ' ἰγοὺ μὲ φόρους ἀλ' ἀνγλαὶ οὐς τώρα σᾶς 'σκλαβῶστα.

—

Ἰγοὺ, ὀρέ, σᾶς 'γνώρισα μὲ Λόρδ κὶ μὲ Ρὺζ
κὶ φὶν ντὶ σιέλ 'γεννήκατε κὶ' ἀνθρῶποι τοῦ καιροῦ,
ἰγοὺ, ὀρὲ, σᾶς ἔμαθα τὰ φοῦντα κὶ τὰ χρέη
κὶ θἀ σᾶς μάθω 'γρήγορα νὰ βγαίνετε σεργιάνι
ξυπολύτοι, ξιβράκωτοι, πλησιοκατσιδιάρέδες,
χουρὶς ἐντύποισι καμμιὰ ἡ γόμνια νὰ σᾶς κάνῃ.

—

Ἰγοὺ σᾶς ἐκουβάλησα κὶ Φραγκους χασαμπέρηδες,
ἰγοὺ, ὀρέ, σᾶς ἔκανα ζητιάνους κὶ παγκέρηδες,
ἰγοὺ σᾶς ἐβκαλέψα κὶ γιὰ θεσπιὰς κὶ νομοὺς,
ἰγοὺ, ὀρέ, σᾶς ἄνοιξα παντοῦ σεληνοεδρόμους,
κὶ' ἔδανε 'λίγη προκοπὴ κὶ τὰ 'δικά σας μέρη
κὶ' ἔγινε τοὺ Ρουμαΐκις Βασίλιτς κὶ' αὐτό,
κὶ' ἀπεὺ τ' 'Αγρίνι μὲ χαρὰ τραβᾷς 'στοὺ Κρυονέρι
κὶ μέτ' ἀπ' τὰ Καλαβρυτα τραβᾷς 'στοὺ Διακοφτο.

—

Ἰγοὺ κὶ τρία ἅρματα βατσέλια προὺ καιροῦ
κὶ τώρα θὰ τὰ δίσουμε εἰς τὴν Κρεμμιδαρού.
ἰγοὺ, ὀρέ, σᾶς 'ταίσα 'στὴν ἔρημο μὲ μάννα
κὶ μὲ ρουσφέτι δυνατὸ κὶ μπάλικο μπαζίσι,
κὶ' ἰγοὺ, ὀρέ, σᾶς ἔστουξα μὶ μιὰ φωνὴ καμπάνα
ποὺς κὶ' ἡ Ἑλλὰς προκόβισται νὰ ζήσῃ κὶ θὰ ζήσῃ.

—

Θεὸ.—Κὶ' ἰγοὺ τὴ λύρα μου βαρῶ, κὶ' ἰγοὺ τὲ λύρα παίζω
οὐσὰν τοὺν Λουδοβίκο μας, τοὺν πρῶτο Βανρίζο,
κὶ' ἰγοὺ μὲ δαύτην τραγουδῶ τὴ μαϊρη μας τὴ μοῖρα
κὶ τὰ μηλὰ σου Θεοῦρῆ, μοῦ λήνι, κὶ μιὰ λύρα.

—

Μὰ δὲν μοῦ λήτε, ρὲ παιδιὰ, ποὺς ἔτσι ζωντυχήσαμε ;
μήνα πολέμους 'κάναμι, μήνα κὶ' ἐνκμαχήσαμε ;

Ἔξω ἀπού τοὺν πόλεμον ἐκείνον τοὺν Βουλγαρικό,
ποὺ εἶφα κὶ τοὺ χέρι μου τοῦ πουλυκανακάρικο
κὶ μὲν κυρουκήσαν φωνὴ, φωνέσα κὶ φωνάρα,
κὶ κευδαχέρης 'πάτησα κὶ' ἰγοὺ 'στὴν ἀγκινάρα,
κανέναν ἄλλου πόλεμου δὲκό μας δὲν θυμᾶμαι
κὶ ξένοιφετος σηκώνομαι κὶ ξένοιφτος κοιμᾶμαι.

—

Κὶ' ἰμένα τώρα, ρὲ παιδιὰ, μ' ἀναβοὺν τὰ καντούνια,
μὰ γιὰ τὴς τοσαὶς γδύμνιαις μας κὶ τὴς μουφλοζυφκιαὶς
οὐ Μῆτσους φταίει μουνοχὰ μαζὶ μὲ τοὺν Χαρίλαν...
ἰγοὺ, ὀρέ, δὲν ἔμαθα νὰ ρίχνου μπατσκιαίς,
ἰγοὺ μουνοχὰ γιὰ θεσμοὺς τοὺ γκαταγκὰ ζώνω,
ἰγοὺ κὶ τὴς μπαρμπίτσις μου γιὰ σκότους ξερζζώνω,
κὶ χέρια κὶ ποδάρια μου κουκμαντὰ δὸ τὰ κάνω...
μὲ τοὺς θεσμοὺς 'γεννήθκα, μὲ δαύτους θὰ 'πεθάνω.

—

Ἰγοὺ κὶ' ἂν μουφλοζυζίψαμε μὲ τὴν ἐλευτερὰ
τραζῶ μόνο τοὺς θεσμοὺς σὰν Ἀθηνὲ βουώπις,
ἰγοὺ 'μαι γέρο πιστικὸς κὶ γέρος τοῦ Μωρᾶ,
τοὺ σκιάχτρο κὶ' οὐ Βρυκόλακας Ἀνατολὴς κὶ' Ὑδρώπης,
κὶ' αὐτοὺς ποὺ καθετὶ ψυλὰ κὶ 'μέρα νύχτα κράνει
τί γίνηκι, τί γένεται, κὶ τί 'μπερρὶ νὰ γένῃ,
ἐμένοις πρέπει τῆς Βουλῆς τὴς στρίγκαις νὰ σκουρπίσῃ,
ἀλλοιῶς τοὺ κεφαλάκι τοὺ 'στοὺν τοῖχο θἀ κτυπήσῃ,
κὶ' ἰγοὺ, ὀρέ, τὸν λίγο μου 'στὴ ρεχὴ μου φορτώνω
κὶ πέρνω τοὺ στρατὶ στρατὶ, στρατὶ τοὺ μουσπάτι,
κὶ μὲ κὶ ὅλ' ὅσ' 'στὴς Καρκαλοὺς τοὺς κάμπους ξεπαθώνω
κὶ τότε συχωρᾶτι πὲκ κὶ κράτος κὶ Παλάτι,
κὶ μόνοι μου σὰν Ρουβινσὼν 'στὴν ἔρημου στενάζω
κὶ' ὀρὲ πῶς ἔχει ἀρνιακὰ γιὰ πουλήμα φουκάζω.

—

Λαγιαγκάκια μ'
λαχενάκια μ',
γαϊτανάκια μ'
κορδονάκια μ'.
ὅλα πᾶν κὶ πᾶν κὶ πᾶ
κὶ σὰν ἄχτιδα σκουπᾶν.

—

Μῆτ.—Κουρνιαζετε τριγύφου μου, καϋμένα προϋβατα μου,
κὶ' ἰγοὺ μὲ τὴ φλογερὰ μου θἀ σκούζω τοὺν σιβντὰ μου
Οἱ ὅλοι ἀρχιτσουπανῆδες κὶ πρωτονκαπετάνοι
τὰ λυσσακὰ τους ἔφαγαν γιὰ τὴν δικὴ μου στάνη,
κὶ κανοὺν ποὺς μὲ πιργαλοὺν κὶ ποὺς δὲν μὲ ψηφάνε
κὶ' οὔλοι τους σὰν μαντρόσκυλα ριχτῆκαν νὰ μὲ φάνε.

—

Γιὰ κάτι φοϋντιγγ κὶ γιὰ σκρὶπ ἐχουμηχὲν 'στοὺν Μῆτσο
κὶ πιλιμοῦν κὶ πολεμοὺν μὲ λύσσα κὶ κοπρίτσες,
μὲς 'στὴν Βουλὴ χειροπιαστὰ χουσεύουν τοὺ καχέλι
κὶ μ' εἶπανε τοῦ Βασιλιᾶ σταυλίτη κὶ κοπελί,
κὶ λὲν ποῦς τοὺς μουφλοζύζεψα κὶ γιὰ τὰ σκρὶπ πεινᾶν
κὶ' οἱ ὀρὲ τοὺς οὔλο κὶ θεσμοὺς 'στ' αὐτὰ μου κάπανᾶν.
Κὶ' οὐ Κώτσος τῆς Τριπολιτσᾶς, οὐ γέρο-Πιέτ, κὶ' ἐκεῖνος
Ὑδσκαζε μὶ τὴ στρούγγα μου, κὶ' ἔγανε 'ένας θρῆνες !...
κὶ 'στοὺ Γουδὶ μὲ 'καλεσι γιὰ νὰ μουσμαχήσουμε
κὶ' ἔτσι ἁπλῶς κὶ' οὐ ἔτυχε τοὺ γιαῦμα μας νὰ χύσουμε,
κὶ 'πήγαμε κὶ 'ἔγελάμε κὶ' εἰ δοὺο μας πιστεὶ
μὲ κανενοὺς, μωρὲς παιδιὰ, δὲν ἔπιασε τοὺ βόλι,
κὶ τσίπα στὰ κουμπούρια σου μὲ τί τάξεις γρομάτα;»
κὶ μοῦσι κάχ ! δὲν πιάνουνι τὰ μυριανθρήματα.

κὶ' ἔτσι ποὺ λήτε, ρὲ παιδιὰ, κὶ' οὐ γέρο Πιέτ κὶ' ἐκεῖνος
ἐβγῆκε 'στὰ γυάκματα κὶ μουνομαχος φίνος.

—

Κὶ μὲς 'στοὺν τόσο χαλασμὸ κὶ μὲς 'στοὺν τόσο κρότο
βάζω τοὺν Εὐταξία μου, τοὺν μοῦργο μου τοὺν πρῶτο,
ποὺ τὰ μεγάλα οὐντία του βαθιὰ 'στοὺ κράκι μπῆγε,
κὶ μὲ καμποσαὶς ὀκνιστὰς τοὺς στρῶνει 'στοὺ κονῆγι.
Κὶ σὰν γρικήσω νὰ μοὺ λὲν 'στοὺ τόσο ντιαβατοῦρα
τοὺ ποὺς μ' ἰμένα 'σκότσε τοὺ δέντρου ἡ κουφάλα,
τότες θυμᾶμαι, ρὲ παιδιὰ, ἐκεῖνο τοὺ γαϊδοῦρι,
ποὺ 'στοὺν θυμὸ του ἔβριτε τοὺν πετεινὸ Κεφάλα.
Γιὰ τίπτα δὲν σᾶς ἔφτειξα κὶ' ἰγὼ οὐ κακομοίρης
κὶ' οὐ κλέφτης βάζει τὴ φωνὴ νὰ φύγ' οὐ νεκοκίρης.

—

(Οἱ δύο Κῶτσοι ἔρχονται πιασμένοι φιλικῶς,
ὁ Κώτσος τῆς Τριπολιτσᾶς κὶ' ὁ Π ρ ο ε δ ρ ε υ τ ι κ ὸ ς.)

—

Προ. — Βαρδᾶτε κὶ' οὐ τσουπάνερις τῆς Ἄρτας νὰ πιρέσῃ
κὶ' αὐτοὺνος μὲ τὴν Πρόοδου πρωιμρίσται νὰ ὁρκισῃ...
μὲ τοὺ γαλάτου τοὺν ἀφρὸ γιομίζω τὴς κορόφαις μου
κὶ κάτου ἀπ' τὴν Προάστου ξαπλώνω τὴς πεδάραις μου.
Μουνάχα τοὺν Σταυρόπουλο τραβῶ κὶ τοὺν Καίρη,
οὔτε παλιχμαντρόσκυλο τὴν στρούγγα μου φυλάει,
μὰ θἀν' ἀρχίσω 'γρήγορα μαζὶ σας πανηγύρι...
θἀ κάνω προϋβατα πουλλὰ κὶ' ἰγοὺ μὲ τοὺ κιλεί...
ἔχω κὶ γρόσα δυνατὰ γιὰ νὰ περιουδεύω
κὶ' ἀλύπητα γιὰ προϋβατα κὶ μούργους νὰ ξουδεύω.
Γιὰ 'όστι τὸ τσουπάναρο, ψηλὸς σὰν τὰ γκαμήλια,
κὶ' ἰγοὺ μουνάχος ἄνοιξα τὰ μάτια τοὺ Χαρίλια,
κὶ τώρα κουκουρίζεται μὲ τὴν 'εικὴ μου γνῶσι,
ἀλλ' ἔστι Δίκης σύφθαλμὲς κὶ θἀ τοὺ μετανοήσῃ.

Μῆτ.—Καλῶς τοὺν κὶ τοὺν γέρο-Πιέτ,ποὺ 'λύσσαξε μ' Ἰμένα.

Πιέτ.—Ἰγοὺ, ὀρέ, 'μουφλοζύφκα κὶ 'χάθηκα γιὰ σίνα.
κι'ἡ μεῦλα μὲ τὰ πισινὰ, ρὲ Μῆτσου, θἀ σοὺ δώκῃ...

Μῆτ.— Ὀρέ, γιατὶ ,... μὴ σώρχα κὶ' ἰγοὺ τοὺ πιρεκόκι ;

Πιέτ.— Ἴδου, ὀρέ, τὰ γίδια μου 'στὴν στρούγγα σου τὰ πῆρες
κὶ' ἔρημου μὶ παρατησες γιὰ νὰ μὲ τρῶν ἡ ψείρας,
κὶ γιὰ νὰ 'ρθῶ ψωρόγιδα γυρίζου μὲ ψαναρι
κὶ' ἰγοὺ 'μαι κὶ' ἀρχιτσίλιγκας, ἰγοὺ 'μαι κὶ μαναρι.

Μῆτ.—Τί σοὺ κατέβη πιστικὸς νὰ γένῃς 'στὰ γιράμματα ;
ἡ στρούγγα θέλει λίβεντσα κὶ νειατα κὶ' ἄλλα πράματα,
γιατὶ οὐ καθὲ τσίλιγκας πελλοὺς καϋμοὺς τραβᾶει...

Πιέτ.—Τσουπάνος δίχως προϋβατα !... οὐχ ! βαι, βαι, βαϊ...

Μῆτ. — Ὁ Θεοδωρῆς, καϋμένε Πιέτ,σοὺ 'πῆρι κὶ τοὺν Λάππα...

Πιέτ. —Ὄρσε λειπουνάπου τουνΠιέτ στηλίαρι μὲ τὴν κάππα.

—

(Ὅλ' οἱ τσοπάνοι πιάνονται καὶ μὶ τὴς γκλίτσαις σέρνονται
κὶ' εἰματωμένοι κὶ' ἄγριοι 'στὴς λάσπαις κωλοσύρονται,
ὑπόταν αἴφνης ἔρχεται κὶ' ὁ μούργος Φασουλὴς
καὶ βάζει τα γαυγίσματα 'στὸν πορτα τῆς Βουλῆς.)

—

Φ.—Γαὺ ! γαὺ !... σταθῆτε μιὰ στιγμὴ, ἀρχιτσοπαῖοι,
τσιμπούρια, σανίπις, κόρυζες, σκρίζες, ἀρουραῖστρέ
Τὴν πίνα γιὰ κληρονομιὰ 'στὸ τέλος μὰς ἄφ μου ;
καὶ δέρνοντας τὸ στῆθος μας γαυγίζομε «βοηθ
καὶ μὲ θεσμοὺς, παραθεσμοὺς, καὶ στρούγγα·
ποὺ κακὸ ψόφο νάχτε ἐλᾶτε κὶ' ἀπ' ἀλ
τι νάζι !...

———— μὲ φωνάζει.

Ἐκ τοῦ κατὰ Καρόλαον νωποῦ Εὐαγγελίου πρόσχωμεν τὸ ἀνάγνωσμα, τὸ πλῆρες μεγαλείου.

—

Ἐκεῖνο τότε τῷ καιρῷ Τρικούπη ὁ Πλάτος
ἐσάρωσι τῶν ἐθνικῶν τὸ κόμμα κατὰ κράτος,
καὶ τὰς συμβάσεις ἔδιξεν ὡς ὄντως ἀληθεῖς,
τὸν Ῥαλλὴν δὲ συνέλαβε μετ' ἄλλων Βουλευτῶν,
καὶ μίαν ψυδοσύμβασιν κάλυμμα περιθεῖς
κι' ἐμπλήσας ἔξω καὶ χαλῶ ἐπότιζεν αὐτόν.

Καὶ διὰ λόγου γέμοντος ρητορικῆς εὐπλοΐας
τὸν Ῥάλλην ἐρρηγέλωσε κι' ἐσταύρωσε κι' ἐσκύλιασε,
τὸ δ' ἔντερα του ἔχυσεν ἐκ μέσης του κοιλίας,
ἢ μεθερμηνευόμενον ἐκτὸς τὸν ἐξευτέλισε.
Κι' ἐθρυμματίσθ' ἡ μισὴ τῶν ἐθνικῶν ἀγέλη
καὶ τοὺτους ριξεμένους ποτήσε καὶ κουρέλι
ἐκάθησε τὴν ρὶν' αὐτοῦ καὶ πάντα τὰ Γραφεῖα του
κι' ἔβαλεν ἀληθοῦσα ἡ πλειονοψηφία του.

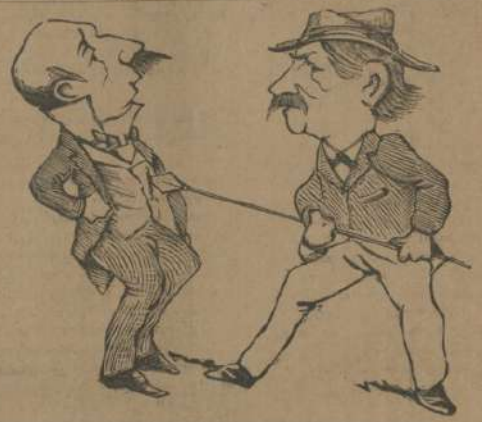

Ἐκ τοῦ κατάπτους Ῥαλλικοὺς μεγάλου τροπαρίου
πρόσχωμεν τὸ ἀνάγνωσμα, τὸ πλῆρες μαρτυρίου.

—

Ἡπὶ τοῦ ξύλου σήμερον κριμᾶται παρακαίρως
ὁ τὸ Κυβέρνο σύζυλον ἐν ὅλοις κρεμάσας.

—

Στέφανον περιτίθεται βαρὺν ἐξ ἀκάνθων
ὁ στεφανώτας τοὺς Ῥωμηοὺς διὰ κολοκυνθῶν.

—

Συμβάσεις περιβάλλεται ψευδεῖς μὶ κακορρίζικες
ὁ περιβαλλὼν ὄνειπτὰς ἐν μελανεῖς περίλαις.

—

Ῥάπισμα κατεδέξατο καὶ χαλαζὰν κολάφων
ὁ κολαφίζων δυστυχεῖς κατόχους χρεωγράφων.

—

Τίλειξ ὁ λαὸς τῶν θεσμῶν Νομφίος προπηλάθη.
Ἰσχὺν κακίστην κι' εἴχυσεν ὁ Λαὸς ἐναρώθη.

—

Τὰ πάθη προσκυνοῦμεν του καὶ τὴν σαρλατορίαν του,
ζεῖξον ἡμῖν, Πρωθυπουργέ, καὶ τὴν μουρλοτζερίαν σου.

Ἐπινίκιον βαρὺ
τοῦ κυρίου Θεοδωρῆ.

Τὸ γένος ἐξηγόρασας ἐκ τῆς δεινῆς κατάρας
τῶν φόρτων τοῦ Συντάγματος ἐπὶ τῶν ὤμων ἄρας.
ὅτε ὁ ἐπακύθης τῆς Ἀρχῆς, μὲ πάσαν σου θυσίαν
ἐφύλαξας καὶ τοὺς θεσμοὺς καὶ τὴν ἀθανασίαν,
πρὸς τὴν Καρκαλοῦ τραπεὶς
καὶ τὴν χεῖρ' ἀποκρούσεις,
μίγα δὲ κάφρος κατασταὶς καὶ τρόμος τοὺς διώξασι...
Σωτὴρ τοῦ γένους ὄντως σὺ ἐσαι.

Καὶ ὀλίγαις ποικελίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Δημήτρης Παππαδόπουλος, αὐτὸς ποῦ διευθύνει
τὸν τῶν Ἑλλήνων Σύνδεσμον ἐν τάξει κι' ἐν εἰρήνῃ.
Ἡμερονύκτιος ἐβγάλα πρωτοφανεῖς καθ' ὅλα
μὲ συμβόλα εἰσφορᾶς, σημεῖα, προσβολὰ,
καὶ μὲ πρωτοπαλλήκαρα καὶ μ' ἡρωϊκοὺς νησιώτας,
ἤγγυαν Ὑδραίους, Ψαριανοὺς, καὶ μερικοὺς Σπετσιώτας.
Κι' ἐκ τρέξῃ πρὲς τοῦ Μαυρὰρ ὁ καθὶ πατριώτης
γιὰ ν' ἀγορασῇ καὶ νὰ 'δῇ τί κάν' ἡ γυναικούτσα.

Τὸ *Δοῦβρον*, ὅπου χαίρεται κανένας νὰ τὸ βλέπῃ
κι' ὁ Κανελλόπουλος σερβὶς καθ' ὅλα τὸ ἔδιπε,
εἰς τοῦ Αἰόλου τὴν ὁδὸν καταλαμπρὸν πῆ
μὲ σκεύη τιμαλφέστατα, μὲ βάζα καὶ λυχνία.
Ἐκεῖ χρυσὸς καὶ κρύσταλλος, ἐκεῖ κανὲ μυρτιλένι...
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος γιὰ τέτοια ἔνα μανία.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείων «Κορίντης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ *Προκατείου* κουιορτὸν κολύει.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα	— μόνον μιᾶ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ νὰ ἕνα ὅριον μέρη — **ἕπτα φράγκα καὶ στὰ χέρι.**
κι' ἔπρεπε ἔχω εἰσοικάδα	— κι' ἔπρεπε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἐνα φύλλο δὲν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητής.
Συνδρομητὰς δὲ ἔβγαιναι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχουσι.	κι' ὅπερος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φὴν μοῦρο αἰδ.
καὶ ὅπιοι Ἀθηνῶν τὴν κάθε	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' ἐδῶ εἰς πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἑλην	— ἄλλως νὰ ζῇς κι' ἔντροπήν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὸ μάρα — κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ἑκατὸ φράγκα εἶναι μόνο.**	

Εἰκοστὴ Νοεμβρίου κι' ἑβδόμη.
γιὰ τὸ φοβέντιγγ παρλάρουν ἀκόμη.

Πενῆντα ποθέντος καὶ τετρακόσα.
βροχαῖς, πλημμύραις, καὶ ἄλλα τόσα.

Ὁ Τρικούπης ὁ πτωχὸς
παραδέρνει μοναχός.

Α΄

Στὴν Ρωσσικὴν Πρεσβείαν τὸν χορὸ
ὁ Βασιλεὺς καθόλου δὲν μ' ἐσήμωσι
καὶ μοῦκανι πολὺ τὸν σοβαρό
κι' ἀληθινὰ ὁ τρόπος του μ' ἐθύμωσι.

—

Γιὰ τοῦτο ἐσταμάτησα κι' ὁ μπαλὶς
καὶ σχόλια ἠκούσθησαν ἀκρίτων,
κι' ἐτρύγισι τὴν γλῶσσα ἕνας κι' ἄλλος
κι' εἶπαν καὶ τὸ κοντὸ καὶ τὸ μακρύ των.

—

Τῶν δὲ διπλωματῶν τὰ γκῦρον σῶμα
κατέβασε τὰ μοῦτρα του κι' ἐσίγησι,
κι' ὁ Ἀβελὰν ὁ Ναύαρχος ἀκόμα
αὐτὸ τὸ φέρσιμό του παρεξήγησι.

—

Ἀκοῦς ὁ Βασιλεὺς νὰ μοῦ θυμώσῃ
καὶ μήτε γιὰ τὰ μάτια νὰ σιμώσῃ
κι' οὔτ' ἕνα καλησπέρα νὰ μοῦ 'πῇ ;...
πῶ ! πῶ ! τί ριζολίκι καὶ ντροπή !...

—

Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ γίνωμι σαλάτα
κι' ἐγὼ Πρισβευτικὶ μαζί μου νὰ γελᾷ ;
καὶ τί θὰ 'ποῦν τὰ ξένα κονσολάτα ;
καὶ τί θὰ 'πῇ κι' ὁ Ρώσσος Ἀβελάν ;

—

Καὶ τί θὰ 'πῇ καθεὶς παρακαντέ,
τῶν ὀκταετιῶν καθένα Συνδικάτο,
καὶ ποιὸς θὰ μᾶς ἐκκείσῃ κουτεντέ
ὅταν ἰδῇ πῶς εἴμεθ' ἕνω κάτω ;

—

Καὶ τί θὰ 'πῇ κι' ὁ Γλάδστων κι' ὁ Καμπέρν
κι' ὁ κύριος Ταχόρε κι' ὁ Καλνόκυ ;...
τὰ χέρια του καθεὶς γιὰ 'μὲ θὰ τρίβῃ
τὸν ἐκβαφβαρισσὸν τοῦ Θιστόκη.

—

Ἴδατ' ἐκεῖ ἀνάλατα καπρίτσια !...
ἐγὼ κι' ὁ Βασιλεὺς, ἡ ὀρὲ Πλιαδες,
ὡσὰν σχολειοῦ νὰ κάνωμι κορίτσια
καὶ νἄμαστι κι' ἐμεῖς Ἀρσακειάδες ;

—

Ἴδατ' ἐκεῖ γυναῖκι νὰ βαστᾷ
ἑνὸς Πρωθυπουργοῦ τραγοῦ κι' ὑσώμου,
κι' εἰς ξένους δεκλωμάτας ἐμπροστὰ
νὰ μοῦνακι κακομοίρι τὸ χρυσό μου ;

—

Κυττᾶτε τον τί πάσο καὶ τί νάζι !...
οὔτε χρυσό του πιὰ δὲν μὲ φωνάζει.

οὔτ' ἔχομε συχνὰ συγκοινωνίες,
οὔτ' ἔρχεται νὰ παίξωμε κουμπάρες,
οὔτε μοῦ δίνει πιὰ γαλακομπανίες,
καὶ τῆς Λύλῃς μοῦ κλείνει τῇ ἐμπόρες.

—

Β'

Ἄλλ' ἂς εἶναι... δὲν μὲ μέλει...
ἂς κακιώνῃ ὅσο θέλει...
διαταγματα σαρώνω
καὶ τὰ φοῦντιγγ ἀκυρόνω
καὶ πηδῶ καὶ καμαρόνω
καὶ ὑπροστὰ του δὲν κερόνω.

—

Δέν μ' ὑδηγεῖ... τὸν ὑδηγῶ...
ποῖζα κι' αὐτός, ποῖζα κι' ἐγώ...
Μ' ἀπεκρίθηκε ;... πολὺ κακὰ...
κι' ἐγὼ τῆς βούλαις του ἀπεκρίθηκα...
βάστα τὴ μύτη σου λοιπὸν ψηλὰ ;
κι' ἐγὼ ψηλότερα παρ' ἀυτὸν ἤτο.

—

Μὲ παραιτεῖ ;... τὸν παραιτῶ...
οὐκ χειρετᾷ ;... δὲν χειρετῶ.
Στὸ σπῆτι του δὲν μὲ καλεῖ ;
στὸ σπῆτι μου δὲν τὸν καλῶ...
κι' αὐτὸς μασιᾶλες ἐν 'μιλεῖ ;
κι' ἐγὼ μασιᾶλες ἐν 'μιλῶ.

—

Ἐγὼ κριτὴς, Ραδαμάνθυς καὶ Μίνως,
τὸν Θρόνον πρὸς τοὺς νόμους ὑδηγῶ,
καὶ πέρνει τὸν ἀνήφορο Ἐκεῖνος
καὶ πέρνει τὸν κατήφορο κι' ἐγώ,
καὶ παίζομε κι' οἱ δυὸ τὸ κλωτσοσκούφι
καὶ χάσκουνε τριγύρω τόσοι μπούροι.

—

Γ'

Ὅπου φτώχια μεγάλη καὶ γρίνια,
καὶ γῆ αὐτὴν κόβουν τώρα κλωστὴ
ὀρὸ χρυσὰ τῶν Ρωμηῶν φιγουρίνια,
ποῦ τὰ φήνουν Μπαρντάκι καὶ Βλάττοι.

—

Σὰν 'πετοῦσα κι' ἐγὼ τὸ χρυσάφι,
ὕταν εἶχα παρὰ παρισσὸ
καὶ μοῦ 'φώναζαν ὅλοι νισαφι,
τότε μ' εἶχι κι' Ἐκεῖνις χρυσῶ.

—

Ἀλλὰ τώρα μαζί μου γρινιάζει
καὶ μ' ἐκθίτει ἐμπρὸς τοῦ κοινοῦ,
καὶ κουκουτσει γιὰ 'μὲ δὲν τὸν νοιάζει
ἂν μὲ 'δῇ 'στὸν χορὸ τοῦ Ὀνοῦ.

—

Δὲν ξεχάνεται τέτοιος χορὸς
γιατ' ἡ φήμη 'στὸν κόσμο θὰ κράξῃ
πῶς σὲ τοῦτον μ' ἐρτήθης σκληρὸς
πρὶν ἡ τρὶς ὁ ἀλέκτωρ φωνάξῃ.

—

Συμφορὰ μας !... θυμοῦμαι ἀκόμα
πότη σ' εἶχε πειράνει πικρὰ
ὅταν σοῦπα μὶ χρυσὸ τὸ στόμα
στὸ Κουβέρνο θ' ἀφήσω 'στα χρόνια.

—

Συμφορὰ !... 'ντροπαλὸς σὰν μιὰ τοῦπα
'στὸ πλευρό σου 'καθόμουν σκυφτὸ...
πῶς εἶσ' ἔτσι ; μοῦ εἶπες καὶ εὐθὺς
«δὲν μᾶς δίνει κανένας λεφτὰ».

—

Κόσμε ψεύτη, τοὺς μαύρους Σωτῆρας
ἔπε 'βρίσκουν παρὰ τοὺς ψηφεῖς,
μὰ σὰν κάνουν ἀμάρι τῆς λίρας
τότε θίλεις ὡμοὺς νὰ τοὺς φᾷς

—

Δὲν εἶμαι σήμερα γιὰ σὶ Μασκότ
καὶ μὲς 'σὲ μαγνων ἐπηλαῖς γυρίζω
σὰν Γιοὺς Μανεριγγ τοῦ Βαλτὶρ Σκὸτ
καὶ γιὰ συμβάσεις βαρειὰ μουγγρίζω.

—

Μὶ τὸ Κουβέρνο φευτερνῶ,
δὲν προμαντεύουν καλὰ οἱ μάγοι.
κι' οὔτε τὸ Στέμμα σὰν πρὶν κερνῶ
καθὼς ὁ Σακκαὶ τὸν Ἀστυάγη.

—

Ἔπῆρι ὄρμο ὁυνατὸ σὰν πρῶτα τὸ χρυσάφι,
μὰ τρίγω 'πίσω του κι' ἐγὼ σὰν σίδερισμένο λάφι,
καὶ ἐξετὰ κι' ἀριστερὰ τρίχα μοῦ λὲν μουρλοῦζη
κι' ὁ Χρόνος ὁ Λονδίνειος πατοκορφὰ μὲ λουζει,
κι' αὐτὸς, Μεγαλιότατε, πολὺ μὰς περιπαίζει
κι' ἐμίσησέν με ζωρὸν κι' οἱ φίλοι μου Ἐγγλέζοι.

—

Ἀλυπητα μᾶς 'ρίχτηκαν ἐκ πασῆς πρωτιούσης
καὶ πᾶς ἀντρ ξυλιαστικὰ ὁρυὸς καταπεσούσης,
καὶ τώρα ὁλιγώστεψε κι' ἡ ποσὶς μας κι' ἡ βρῶσις
καὶ 'στεῖν διαταγμάτων σου ξεσπὸ τὰς ἀκυρώσεις.

—

Ὁ δὲ κὺρ Χάμπρο μὲ γραφὴ σπερκτικὴ μοῦ κάνει
πῶς τὸ τοκομερίδιον τοῦ Δεκεμβρίου ὀθένει,
καὶ ν' ἀπαντήσω 'γρήγορα σὰν τί θὰ τοῦ πληρώσω
ἢ τί μεγάλη σκέπτομαι ὁουλειὰ νὰ τοῦ σαρώσω.

—

Μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ δὲν ἔμεινε 'στὸ στόμα μας πνοὴ
κι' εἰς τόσας σκέψεις θλιβερὰς ὁ νοῦς μας περισπᾶται,
ἀφοῦ κι' ὁ Χάμπρο, Βασιλεῦ, σὰν βλάξ δὲν ἐννοεῖ
πῶς πὰν τὸ ἐννοούμενον εὐκόλως σιωπᾶται.

—

Αἷμα μ' ἔκαμαν νὰ ρτύσω...
μὲ κατηγόρων ἀπειλὲς
τί νὰ 'πῶ, τί ν' ἀπαντήσω ;
ἀπορία ψάλτου βήξ.

—

Οὐ μὴν τὰ φοῦντιγγ καὶ τὰ σκρὶπ τὰ νεκρολογοῦμαι
καὶ τὴν κλεινὴν Ἑλλάδα σου σοῦ τὴν ἐκβαρβαρίζω,

καὶ τόσας νίκας κρατικὰς κατὰ βαρβάρων δράττω
καὶ σῴζω τὸ πολίτευμα κι' ἀκέραιον φιλάττω,
κι' ὁ Θεοτόκης, τζέντλεμαν καὶ Κόντος ἀληθὲς,
μοῦ λέγει πατριωτικῶς ὀρτοῦ ! νὰ μὴ βασκαθῇς.ο

—

Κι' ἡμέρες ἐθυμούμεθα τῶν χρόνων τῶν χρυσῶν
καὶ τούτων μνημονεύομεν καὶ πάντων καὶ πασῶν,
κι' ὑπὲρ τῶν φίλων ἔπινεστῶν καὶ τῶν νεκρῶν καὶ ζώντων
τῶν δι' ἡμᾶς τὸ χρῆμα των ἀρθόνως συνεζόντων
καὶ 'στὴν Ἑλλάδα εὐτρεπῶς κι' ἐντίμως ἔπινιζόντων
καὶ κατ' αὐτὰς τὰ ἔντιμα τῶν μανιωδῶς τριζόντων.

—

Ὑπὲρ μελλόντων κανιγγῶν, φουρνίλων καὶ μπουρλότων,
κι' ὑπὲρ κατόχων ὁυστυχῶν, πονούντων κι' αἰχμαλώτων,
ὅπου θαρρῶ πῶς 'γρήγορα θὰ 'βρεῦν τὸν ὁιαβόλο των
καὶ μὶ τὴν ἐκβαρβάρωσιν θὰ στρίψῃ τὸ μηλό των.

—

Ὑπὲρ ἐκβαρβαρώσεως κι' ὑπὲρ τῆς εὐπρεπείας
τῆς μετ' ὀλίγων κανονιὰς καὶ τῆς χρεωκοπίας,
κι' ὑπὲρ τῆς λάρδας τῆς πολλῆς καὶ τῆς ξηρακμπίας,
συνειθίζουσης τ' ἀντιρρὰ εἰς ἰδιοτροπίας.

—

Ὑπὲρ μεγάλων ρουσφετιῶν πανδήμως εἰσομένων,
ὑπὲρ τρωγόντων προσφιλῶν καὶ μὴ χορτασμενόντων,
ὑπὲρ πολλῶν Παυσανιῶν μὴ ὁιορίζομένων,
κι' ὑπὲρ Φωτήλα καὶ λευκῶν ξυλοφορτοκομένων.

—

Ὑπὲρ τοῦ Ἰσοζύγια κατὰ σωρεὺς στιβάσται,
ὑπὲρ τοῦ περὶ χαρτῶν Βουλευτικὸς τυρβάσαι,
ὑπὲρ τοῦ μὴ τῶν ἔπινεστῶν τὰ χρέη συμβιβάσαι
καὶ Παναγίαν καὶ Χριστὸν ἐξ ὕψους καπιδάσαι.

—

Ὑπὲρ τοῦ νόμους καὶ θεσμοὺς ἐκὶ βαλβίδες θεῖναι
καὶ χαρὶν τούτων κόπτεσθαι καὶ ξεπηδελαυθῆναι,
κι' ὑπὲρ τοῦ τὰ συμβεινοντα ἐγκαίρως μυρισθῆναι
κι' ὑπὲρ τοῦ ἀλὰ Γ'ελλικὰ ξανακπερατωθῆναι.

—

Βασιλεῦ, μὴ κατρίτσερα μοῦ κένρο,
μὴ καὶ σὺ δίχως λόγο μὲ σκανγῇς,
κι' ἔλα φίλος νὰ γίνῃς καὶ τώρα
καὶ τὰ σκρὶπ καὶ τὰ φοῦντιγγ σχώρα.

—

Ἀπ' ὀπίσω κι' ἐμπρὸς ὄελιρράρει,
καθ' ἡμῶν κι' ἡ Ἀγγλία ἰστράτευ.
καὶ μγὼ κι' ὅλος τρίμω σὰν Κάιν
σὰν μοῦ 'πεῦν γιὰ τὸν Ὀρνεον-στάιν.

—

Ἂς κυττάξουν πῶς πάλι τὰ 'φτιάσαμε
καὶ παραίτα τὸ τόσο γινάτι,
ἐπειδὴ 'στὴν βαλβίδα ποῦ 'φθάσαμε
Ἴσως 'μπῇ κι' ἡ Κορῶν' ἀμανάτι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π.—Τί γίνεται, βρὲ Φασουλῆ, Ρωμαίικο κεφάλι ;
Φ.—Ψ'λὲ τὴν μῆνιν, Περικλῆ, τοῦ γέρο Πὶτ καὶ Ράλλη,
τὴν ὀλομήνιν, τὴν φριχτὴν, ὁποὺ δὲν ἔχει ὅρια,
καὶ παρ' ὀλίγον νὰ γενοῦν πολλῶν κυνῶν βορὰ
καὶ τὰς ἐφθίμους των ψυχὰς νὰ 'δῇς ἐπιτρεχάδην
ἡρωϊκῶς 'στὰ τέσσερα νὰ φεύγουν πρὸς τὸν Ἅδην.
Ποιὸς τάχατε τοὺς ἔσπρωξε εἰς τὸ Γιουὶ γιὰ μάχην ;
ἐκεῖνος ποῦ 'γεννήθηκε βαδεύχος 'στὸ Δακῖ,
γιατὶ αὐτὸς τὸν γέρο Πὶτ τὸν εἶχε 'στὰ στομαχ·
κι' οὔτ' ἤθελε ζωγαριστὸ 'μπροστά του νὰ σὸν 'δῇ.
Ἦλθε τσιγὰρ ἐπὶ Γιουὶ ὁ γέρο Πὶτ ὡὐπτους
ρεβόλβερ ἔχων ἐν χερσὶ πολέμου ἐκηβόλου,
πλὴν ἦλθε μὲ τοὺς μάρτυρας καὶ μὲ τοὺς ἐπιλοίπους
κι' ὁ Ράλλης, σφριγηλὸς ἀνὴρ καὶ καλτσὰ τοῦ ὁιαβόλου.
Αὐτὰρ κρεκόπεπλος ἠὼς ἐπ' Ἴμηττὸν ἀνέτελλε,
ὁ δ' Ἄρης ὁ αἱμοχαρὴς τοιοῦτον μῦθον ἔτελλε :
«Μή, δὲς Πὶτ, παρακαλῶ, σκληρὸς μοιομαχήσῃς.
σκίψου καὶ γὰρ, ὃν κτυπηθῇς, πῶς οὐκ ἂν εὐτυχήσεις
ἀκοῦσαι τὴν ἐρίγδουπον τοῦ γένους μπαταρίαν.
ὁτ' ἦν τοσαύτην ἔβειξες καὶ σὺ φιλοπατρίαν.
Ὡς ἔφατο, βρὶ Περικλῆ, κι' ἀμέσως κατ' ἄρ' ἔζετο
καὶ φοβηθεὶς ἀπὸ δεινὴν ἀναχὴν ἐπέζετο.
καὶ τέλος πάντων ἔφυγε Βιγγιῶν καὶ ῥρίττων
νὰ μὴν ἰδῇ χυνόμενον τὸ αἷμα τῶν προαρίτων.
Αὐτὰρ ὁ Πὶτ ἀμπιπαλῶν ρεβόλβερ ἐκηβόλα
τὸν Ράλλην ἐσημάδεψε κι' ἤριξε μὲς 'στὰ ὅλα.
αὐτὰρ ὁ' ὁ Ράλλης μειδιῶν τὴν κεραλὴν δὲν σκιβεῖ,
κι' ὁ Κρεστενίτης ὄπισθεν τοῦ Ράλλη ἀπεκρίθη
ἐκ φόβου μὴ 'στοὺς μάρτυρας τοῦ Πὶτ τὸ βόλι πέσῃ
καὶ τότε σχωρᾶτε μαι καὶ ὁ Θεὸς 'σχωρέσει.
Οὐκοῦν κι' ὁ Ράλλης μονοτὺ σκοπεῖσει τὸν σέρα
κι' ὑπὲρ τοῦ Πὶτ τὴν αἰρετὴν ἰσῴριξεν ἡ σφαῖρα.
κι' ἡ παρὰ πάσας φοινικὴ μονομαχία ἔληξε,
μίγα δὲ τότε Ὄλυμπος καὶ Ἴμηττὸς ἐλάλιξε,
κι' ὁ Πὶτ διὰ τὴν ἐνδοξον μεγαλυχήσας κάλλη
ἀπαρτήσεις ἔπεισι προσέισιμι τὸν Ράλλην.
Αὐτὰρ ὁ' ἄκουσε ὁ ἰκὸς καὶ πάντες ἐκ τῶν πρώτων
πῶς μὲ τὸν Ράλλην κρατερῶς ὁ Πὶτ ἐμαχέσατην.
περὶ τῆς παλὴς χασκούσης καὶ τρέμοντες ὑρώτων
κι' ἅμφω τὼ χεῖρε. Περικλῆ, ἐσταυροκοπήσατην.
κι' οἱ μὲν ἐμελαγχόλησαν, οἱ δὲ φαίδρως ἐγέλων...
καὶ νῦν ὁ Πὶτ, ἂν δὲν γινῇ Πρωθυπουργὸς 'στὸ μέλλον,
θὰ φακελώσῃ τῆς Ἀρχῆς τὸ μικρομεγαλεῖον
κι' ἴσως ν' ἀνεξῇ. Περικλῆ, Σκεπτεβολῆς Σχολεῖον.
καὶ τίποτε παράξενο νὰ τὸν ἰδῇς 'στὸ τέλος
σκλληκραπὸ τῆς φακῆς καὶ τῶν Φιλόπαλων μέλος.
Π.—Ἀλλὰ κι' ἐγὼ, βρὲ μάτια μου, ἡμέρα μεσημέρι
εἶδα ντουέλο, ποῦ κανεὶς ὡς τώρα δὲν τὸ ξέρει.
κι' ἐκ τῆς τραμάρας ἔχασα ταύγα μὲ τὸ καλαθι
καὶ σκυφτὸ νὰ 'στὸ 'πῶ εἰγὰ κανεὶς νὰ μὴν τὸ μαθῃ.
Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μὲ τὸ γερὸ τσερβίλο
ἐκάλεσε τὸν Θεοδωρῆ σὲ ὁυνατὸ ντουίλο,
κι' οἱ ἔπινεστὰι ὡς μάρτυρες ἐστέκαντο περίλυποι.
ὁ Βλαχόρεβος ὁπλαδὴ, ὁ Χάμπρο κι' οἱ ἐπίλοιποι.
καὶ κάτοχοι ἑταῖροι τῶν ὁμολογιῶν
καὶ ξένα περιτρίμματα τριόδων κι' ἀγυιῶν.
Οὐκοῦν κοντὰ εἰ παλαιστὴ τους μάρτυρας ἐκάλεσαν
κι' ἕνας τὸν ἄλλο λέγωντας Σγαρίλιο ἐκμεγίρτη.

μὲ δῶ σπαθιὰ φαρμακερὰ ἡσυχίως ἐπλάκωσαν
σὰν τὸν Ἀμλίτο, Φιλοσοφῆ, μαζί μὲ τὸν Λαερτῆ.
Καὶ τὰ σπαθιὰ των 'πέτυχαν κι' ἔβγαλανε πιστόλια
κι' ἀπυροβόλησαν κι' οἱ δυὸ μὲ τρόπο ντιλικάτο,
μὰ κατὰ λάθος 'κτύπησαν τοὺς μάρτυρας τὰ βόλια
ἀπάνω 'στὸ Δεξαμενεῖ καὶ πάνω ἕνας κάτω.
μ' ἐκεῖνον δὲ τὸν τρομερὸν τῶν μονομάχων βρόντον
ἠκούσθη θρῆνος ἐν Ραμῆ κι' ἕνας τριγμὸς ὀδόντων.
Φ.—"Αχ! πότε πιὰ θὰ κτυπηθῶ μαζί σου, Περικλῆ.
μ' "Αρματρογγ κανόνι καὶ μὲ Κρούπ, ρεβόλβερ καὶ στιλέτο;
πότε κι' ἐγὼ θὰ τσακωθῶ μὲ σένε τὴν μαγκάρα
καὶ νὰ κυλᾷ τὸ αἷμα σου καθὼς τὸν Νικηφόρα,
κι' ὁ Πὶτ εἰς τὸ Σχολεῖον του πρωτόσχολον νὰ μ' ἔχῃ ;...
κύτταξ' Ψηλὰ τὸν οὐρανό... ἐλύσσαξα νὰ βρέχῃ.
καὶ μπάμ καὶ μπούμ ἀξέχασα βαρύδουπος βροντὴ
καὶ 'στῆς δυσαῖς μας κανονιαῖς μὲ βρόντους ἀπαντᾷ,
καὶ καθε λίρα τῶν Ρωμηῶν μὲ τὴν βροχὴ σαρώνεται
κι' ἐντὸς ὀλίγου 'στὴ Βουλὴ τὸ φουντιγγ ἀκυρώνεται,
κι' ἐγὼ σοῦ λέγω, Περικλῆ, πῶς ἔγκυρον δὲν εἶναι
κι' ὅπως κι' ἂν θέλῃς σκέψου το κι' ὅπως κι' ἂν θέλῃς κρῖνε.
Τῶπε κι' ὁ Βοκοτόπουλος, τῆς Σύρας δικηγόρος,
μὰ κι' ὁ Στεφάνου, κύυολκς καὶ ποῦρε πρεσβύτορος,
ἔδειξε σὰν Ζακυθινὸς 'στοὺς ἄλλους ἀδουκάτους
πῶς καθε νόμος θεμιτὸς κι' ἀθέμιτος τοῦ κράτους
πρέπει ἀκόμη ἐκδοθῇ μπρέζι σὰν ἕνα ἐμβρυο,
ὅπου τὸν Μάρτη σπέρνεται καὶ βγαίνει τὸν Δεκέμβριο,
κι' ἔτσι γιομὰ 'σινίρισε κι' ἐκεῖ τὸ κλέζο τώρα,
ὅπου πολὺ βρὶ Περικλῆ, τόνοε μας σπορκάρει,
κι' ὅπερος μπερμπάντες ἀνεπιτὴς ἔβῆ ἐξὼ μπονόρα
ντελίγκου τσῆ ἐζάμινας τοῦ Λόρδου ἂς τζερκάρῃ,
κι' ἐμεῖς γεντικλάρωντας ἐκεῖ τὸ μανιφέστο
ἐπῆ τοὺς ἰνφαμῆδες θὰ βάλωμε σ' ρίστο.
κι' ἁπλόνωντας τσῆ γκαπιὰς μας ἀπάνω σὶ πολτρόνες
ὅρῃ Βασιληάδες θἄχωμε καὶ ὅρῃ χρυσαῖς κορώνες,
κι' ὅ, τ' ἡ κορῶνα τσῆ Αὐλῆς γιαρὰ θὰ σιντζιλάρῃ
ἡ τζόγια ἡ Μυλλόρδεικη θὰ τὸ ρεντικλάρῃ.
Σὺ δὲ τῶν λόγων θαύμαζε τὴν τόσην καλλίπειαν
κι' ὡς ὅτου τὸν συμβιβασμὸν νὰ κάμωμεν μ' ὑπερίπειαν
καὶ μ' ἕντιρε λεπτότερα λεπτῆς ἐντερώνης
ἐν μήν πικύρι, Περικλῆ, νὰ μὶ ζυλοφορτώνῃς.
Π.—"Ορσι λοιπὸν τρεῖς ματσουκαῖς, μωρὲ Σγαρίλιο, σκέτες
γιατὶ μ' ἐκούτσισες γιαμὰ μ' αὐτοὺς τοὺς μπαρτζολέτες.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

—

Νὰ κι' ἡ τῶν Συζητήσεων Ἐφημερὶς μιγκλη,
ποῦ τὴν τιμᾷ κατ' ἐξοχὴν πολιτικὴ χρηστότης
κι' Ἀρχισυντάκτης ξακουστὸς μὲ δυνατὸ κεφάλι
κι' ἄλλοι συνταίται ἀθηναροὶ καὶ λογογράφοι πρῶτης.
Τῆς εὐχομαι δὲ πρόοδον καὶ βίον εὐτυχείας
ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀγαθῆς δημοσιογραφίας.

—

Στὸ φύλλον τὸ αὐριανὸν Ἐσπέρας τῆς γνωστῆς
πεύημα πρωτης τάξεως μὲ νέον εἶστρεν κάλλες,
ποῦ τόγραψε ὁ πρὸ πολλοῦ γνωστὸς συμβολιστὴς,
ὁ τοῦ Στεφάνου Στέφανος, ὁ καὶ Μπερτζέκος ἄλλως.

—

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τί φίγγυ καὶ τί λάμπει
ποιὸ εἶναι τὸ Κατάστημα τὸ μυριοφωτισμένο,
ὅπου καθένας λαγταρᾷ καὶ θέλει μέσα νἄμπῃ
νὰ κύψῃ χιμωνιάτικο κιοστοῦμ νεοφερμένο ;
Ἀϊδονοπούλων λέγεται· Κατάστημα θαυμάσιον,
ὅπου νομίζεις Ἀγγλικὸν πῶς βλέπεις ἐργοστάσιον.
Ἐκεῖ μεγάλων εἰδοῶν χρυσῆ φωταχυσία,
ἐκεῖ καὶ νέα συλλογὴ λαιμοδετῶν πλουσία,
κι' ὀμβρέλλαι ποικιλότεχνοι καὶ πάντα τἄλλα εἴδη,
ποῦ τὰ κυτταζοῦν χασκόντες καὶ Περισιάκοι ποῦροι,
ἐκεῖνο δὲ τὸ μαγικὸ τῆς κοπτικῆς ψαλλίδι
κάνει τὸν ἴσιο πιὸ κομψὸ καὶ ντοῦρο τὸν κιμπούρη.

Θάνατος ἐπιφανοῦς
κι' ἀγαστοῦ ὁμογενοῦς.

—

Δημήτριος Στεφάνοβικ. τὸ τέκνον τοῦ Ζαννῆ,
ποῦ τὰ καλά του τἄμετρα κανεὶς δὲν λησμονεῖ,
υἱὸς ἀντάξιος πατρὸς ἐκ τῶν πολυπαθῶν,
ἐξέχοντος εἰς ἀρετὰς καὶ πλοῦτον ἀγαθόν.

Ἀκόμη χθὲς μὲ τὰ πτερὰ τῆς μουσικῆς ἐπίτα
καὶ ταύτην ἐθεράπευε μετὰ θερμῆς φροντίδος,
καὶ τόσα μὲ τὸν κάλλιστον Χωρέμην ἐμελέτα
περὶ τῆς γεννετείρας των καὶ τῆς κοινῆς πατρίδος.

Ὁ δὲ «Ρωμηὸς», ποῦ πάντοτε ἀνδρῶν γενναιοδώρων
καὶ πλούτου ἀγαθοποιοῦ στεφανοπλόκος μένει,
τελῶν ἀγάπης καὶ τιμῆς κι' εὐγνωμοσύνης φόρον
τὸν πολυφίλητον νεκρὸν μ' ἐν δάκρυ του τὸν ραίνει.

Δι' ὅσα τυπογραφικὰ ἀκριβογράφησις τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσκτείου κοντοῦρος πλάγι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήντα τρία.
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμηὸς τὴν ἐβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ τὴ βγάζῃ.	γιὰ τὰ ἴσια δίκια μου	— **δίκα φράγκα καὶ τσὶ χάρι**
κ' ἔτσι ἔχω εἰσοδήσει	— κι' ἔπειτα μοῦ κοπάδιασε.	Κι' ἔνα σωλῆν δι' ἀραιᾷ.	— ἔγινες συνδρομητής,
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμε	— νύχτα λιγότα δὲν ἔχομε.	κ' ἔτσιμος τοῦ παρὰ δέκα ἔβδο	— θὰ τοῦ σὰν μαῦρο εἶδι.
καὶ 'στοὺς "Ἕλληνας ὅλους	— καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	Πράκτωρ καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν "Ἑλλάδα ὅλην	— ἄξιος κάθε κ' ἐκτύπωσιν.	Γιὰ τὴ σάρκα καὶ τὴ μάρκα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **δυτὸ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Τέσσαρες τοῦ Δεκεμβρίου.
Θριαμβος Βουλευτηρίου.

Πενῆντα τετρακόσα καὶ πενῆντα ἕνε.
τάκασε κι' ὁ Λόρδος τόσο τερμινέ.

Φυσούλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Νὰ σὲ φιλήσω, Περικλῆ, 'στὰ μάτια καὶ 'στὸ στόμα...
Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφέ... δὲν τάμαθες ἀκόμα ;
Π.—Ἀκοῦς ἐκεῖ δὲν τάμαθα ... καὶ τί χαρὰ τὴν 'πῆρα
ὁπόταν ἔγινε γνωστὸν τὸ κόλπο τοῦ Σωτῆρα !...
ἀνάσταν τῶν οὐρανῶν πῶς εἶδα τοὺς ἀγγέλους...
Φ.—Ἂς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεὸς... τὸ 'πασκα 'πῆ τέλεια...
ὁ δὲ Σωτῆρας τόσκασε μὲ τέτοιο σὶκ καὶ χαρὰ,
ὅπου κι' ἐγὼ ἐφώναξα ἐμωρὲ τὸν κατεργάρη,
κι' ὅταν βαρβάτες κανονιὰς ἀκούσθηκαν Βαγγέλια
δὶς ξεκαρδίστηκανε, βρὶ Περικλῆ, 'στὰ γέλεια
κ' ἦταν σὰν μιὰ πανήγυρις, σὰν τελετὴ καὶ σκόλη,
καὶ ζήζια κι' ἀριστερὰ καθιὲς ἐπυροβόλει,
κ' ἐτρίνκια κι' ὁ στρούγγα του ἡ κεφτεκκωμοῖσα
κ' ἔσκουζε ἐμπρὸς, μπαστα, μπίζ, ἄδικα τὸν Σωτῆρα ;
Τί κακὸν, τί χωρατὰ, τί ρίστα, τί γιορτή !...
ἐ δὶ Σωτῆρας ὁ τοτός, αὐτὸς ὁ πρωτομάστορας,
ἔπι πῶς θὰ πληρώσωμε 'στοὺς ἀνθίστας χαρτὶ
ὅτι τοῦ Συντάγματος τὸ ἀπαιτεῖ ὁ χαρτὴς,
κ' ἐδῶ' ἐπιρρίπτεται ποτῶς εἰς τὸ χαρτοκατάλυσιν
ὑποῦ ἐξερραράφωσε τὴν βαρβάρων ὑγκάτ
κι' ὅλους τοὺς Σκύθας ἀνθίστας θὰ τοὺς ἐκβαρβάρωσῃ.
τἀμέτρητα τὰ χρέη τῶν ἄλλως νὰ πληρώσῃ.
Χαρτί, χαρτί, κι' ἄκαιρα ὄμκν... κι' ἂς μὴ θκρῇ κανείς
πῶς ἡ χρεωκοπία μας δὲν φαίνετ' εὐγενὴς
Τὸ πὰν ἐκανονίσαμεν μὲ τοὺς ἀπατεῶνας
κεθ' ὅλους τοὺς ἐμπρέποντας τῆς ἀγωγῆς κανόνας.
κι' κορὸ κακὰ ἐμπλέξαμε μὲ τέτοιους παλληθρώπους,
ὑποῦ δὲν ἔχουν ἀγωγὴν, διακρισιν καὶ τρόπους.
ἀλλὰ μὲ τόση πρωτοτυχιὰ κι' αὐθάδειαν βαρβάρων
τοὺς ἀνακύκλους παραδὲς τῶν γυρεύων ἄρον ἄρον,
γι' αὐτὸ κι' ἐμεῖς ἐδείξαμε 'στὸν ἕνα κι' ἄλλον χαχ
πῶς οὐκ ἂν ζήτεται κανεὶς ἐπὶ χρυσῷ μοναχ.
ἀλλὰ κι' ἐπ' ἄλλους, Περικλῆ, εὐγενετείρειες ὅρους,
ἐπὶ χαρτονομίσμασι κι' ἐπὶ λιμπανοτόρους,
κι' ὅπερος ὁμολογίας μας κατέχει καὶ κρατεῖ
χρέους ἕνα φορτηγὸν ἂς στείλῃ ἀμαξάκι
γιὰ νὰ τοῦ τὰ φορτώσωμε μὲ μπόλικο χαρτὶ
ἀπὸ τὸν Πελλὴ κι' Κοτζιὰ κι' ἀπὸ τὸν Βαρουξάκη.
Κι' μὴ θκρῇς πῶς τὸ χαρτὶ καθόλου θὰ ξεπέσῃ.
ἀπεναντίας πιὸ καλὸ θὰ γίνῃ κι' ἀπὸ λίρα,
κι' ἂν τέτοιο πρᾶγμα δὲν μπορεῖ ὁ νοῦς σου νὰ χωρέσῃ
σὲ παρακάτω κύθωρεῖ 'στὸν λόγο τοῦ Σωτῆρα.
Καὶ μήτε πρέπει, Περικλῆ, καθόλου νὰ πιστεύσῃς
ὅτε θὰ παύσουν μιὰ στιγμὴ οἱ διακρυγματεύσεις.
ἀπεναντίας μᾶλιστα θὰ ξεκαρχίσουν τώρα
μὲ πιὸ πολλὰ τρεχάματα, μὲ πιὸ μεγάλη φόρα,
ἐνόσῳ δὲ θὰ γένεται ἡ καθε συμφωνία
μὲ τὸν 'Ορνστεϊν, Περικλῆ, καὶ τἄλλα τὰ τσανάκια.
θὰ περνοδίνῃ 'στοὺς Ρωμηοὺς φριατὴ χρεωκοπία
κι' εὐγενικὰ κι' ὑπόκωφα θὰ πίφτουν κανονάκια.

Καὶ μὴ νομίσῃς παντιλῶς, βρὲ Περικλῆ χαλτσούπη,
πῶς ἡ μουρλουζαρία μας εἶν' ἔργον τοῦ Τρικούπη,
μονάχα 'στὴν προκατηχεν Κυβέρνησιν ἀνοκει
κι' ὁ Λεμονῆς μᾶς 'σκαρωσε αὐτὸ τὸ ρεζιλίκι.
κι' ἂν θέλῃς ν' ἀνατρίξωμεν εἰς παρελθόντα ἔτη
θὰ 'ὕρῃς τὸ Νεμεσχέδιον πῶς εἶναι τοῦ Κωλέτη,
κι' ἂν πλειοτέρας, Περικλῆ, ζητῇς πληροφορίας
αὐτὸ τὸ Νεμεσχέδιον περὶ μουρλουζαρίας;
μοῦ φαίνεται πῶς τόγραφε 'ψηλὰ 'στὸν Παρθενῶνα
ὁ Περικλῆς ὁ παλαιὸς εἰς τὸν χρυσοῦν αἰῶνα,
καὶ τώρα 'στὰς ἡμέρας μας μᾶς τόβγαλε 'στὸ φῶς
μ' εὐγένειαν Μυλλόρδικη ὁ Λόρδος ὁ σοφός.
ὁ Περικλῆς τοῦ τρίχοντος αἰῶνος τοῦ χαρτίνου,
ποῦ φαίνεται μᾶς 'στὴ Βουλὴ Αὐγερινὸς καὶ Πούλιος,
κι' ἀπίστειλε τοὺς ἄνεστὰς 'στὴν Παναγιὰ τῆς Τήνου
δεμένους χειροπόδαρα οἱ μουλαρῶν καπούλια.
Καὶ μὴ νομίσῃς, Περικλῆ, πῶς ὄντως 'μουρλουζίφαμε...
'στ' αστεῖα τους 'γελάσαμε καὶ τοὺς ἀκαριζέψαμε.
Νὰ μὲν ἡ θέσις φαίνεται ἀνώμαλος ὀλίγον
κι' ἱδρύτησε πρὸς τὸ πκρὸν κανόνι κατεπεῖγον,
ὁ Λόρδος ὅμως μονοχὰ τὸ πόδι νὰ κτυπήσῃ
καὶ βαβαισωσου πῶς 'μπορεῖ νὰ μὴ χρεωκοπήσῃ.
καὶ νὰ πληρώσ' ὑπόσχεται τοὺς ξένους τοὺς μπακάληδες,
καὶ τὰς ὑποχρεώσεις μας ἀρτίας κι' ἀκεραίας
νὰ τῆς φορτώσῃ μιὰ χαρὰ 'στοὺς σθεναροὺς χαρακτῆρες
τῆς ἀγορᾶς, τοῦ Ραλεγιοῦ, καὶ τῆς Καπνικαρέας.
Μὲ τὸν παρὰ θκμπώνομε καθὼ κατσοῦδι μάτι,
ἀλλὰ δὲν τοὺς πληρώνομε...τὸ βάλαμε γενάτι,
κι' ἂν μὲ χαρτὶ σκοπεύωμε νὰ τοὺς κλοπληρώσωμε
μ' αὐτὸ μονάχα θέλομε νὰ τοὺς ἐκβαρβαρώσωμε.
κι' ἔτσι νὰ μάθουν 'γρήγορα νὰ φέρνωνται καλλίτερα
πρὸς ἕνα κράτος εὐθαστὸν μὲ τόσον μεγαλεῖον,
ποῦ τάζυφα δὲν ἔμαθε νὰ τρώγῃ καὶ τὰ πίτερα
καὶ μὲ τὴν ὄξα 'γόρτασε πρὸ χρόνων τριχιλίων.
Αὐτὰ μᾶς εἶπε, Περικλῆ, καὶ τάκαμε σαλάτα
καὶ μίσα 'στὴν μουρλουζικὴ τοῦ Λόρδου μας παρλάτα
ἐπῆρε πάλι κι' ἔζωσε ἡ πρᾶσος κι' ἡ δράκις.
ποῦ νὰ τ' ἀκούσῃς μιὰ φορὰ καὶ δίκα νὰ ξεράσῃς.
Κι' ἐσεῖσθη καθὲ κλαστὸς τῶν πρεπατόρων βρεχος
κι' ὁ Θεοδωράκης ἔπλενε μὲ σκέψι τὸν Κερδώαρο,
κι' ὁ Καραπάνος ἔψαλε κι' ὁ Πὶτ ὁ μενομάχος·
«γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ ἔπαιξε νὰ σκάσῃ τὸν κανόναρο
τώρα ποῦ 'λέγαμε κι' ἐμεῖς γινωκίως νὰ βουτήξωμε
καὶ πρῶτοι καὶ καλλίτεροι γερὰ νὰ τὸ βροντήξωμε.
Ὠμέ !...δὲν γίνεται καιρὸς 'στὸν κόσμο πὺ μιγάλος
παρὰ τὴν μπατερία σου νὰ τὴν συρῳώνῃ ἄλλος.»
Κι' ἠκούσθη κι' ἡ Ταρταρίτσες τοῦ Τερκοάτου τρόμπα
καὶ μπράμ καὶ μπρούμ, βρὲ Περικλῆ, καὶ μπόμπα καὶ ρομ-
κι' ὁ Χαμπρὸ πρῶτος ἄρχισε μὲ θρήνους ν' ἀλαλάζῃ. [πόμπα.
γιατὶ δὲν εἶξευρε κι' αὐτὸς ὁ πρῶτος κουνενές
πῶς ὅπεσες θέλει πίτερα μαζὶ μὲς νὰ μαλάζῃ
τὸν τρῶν ἡ κότας ὕστερα καὶ 'μπκγιε τῆς φωναῖς
Κι' οἱ Γερμανοὶ Φερρλειτρῆδες οἱ ὁμολογιοῦχοι,
ὑποῦ ποτὲ λιαρόκαπα δὲν εἶδαν καὶ ταπούχι,
καθένας τὴν κοιλίτσα του μὶ τὰ χαρτία μας τρίβει
καὶ πλάκαν παράπονα νὰ κένων 'στὸν Κατρίβη,
γιατ' εἶναι ντὶπ βλακέντσι καὶ δὲν 'μποροῦν νὰ κρίνουν
πῶς μόνο μὲ παρακπίνα 'στὸ τέλος θ' ἀπερέινουν.
Κι' ἔτσ' ἡ μουρλουζαρία μας 'τελείωσε ἡ πρώτη
κι' ἡ στρούγγα τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸν κατεχειρεκρότει
καὶ τοὔπε «ἀρχιτεέλυκα, τσοπάνη καὶ πετέρα,
νὰ σ' ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ κάνῃς καὶ δευτέρα.»

Κι' ἐκεῖνος ἀνταπήντησε «μερσὶ κι' εὐχαριστῶ,
πρὸς τὸ κοπάδι χάριτας μεγάλας χρεωστῶ,
κι' ἐλπίζω 'στοῦ Συντάγματος τειθέμενες τὸν χάρτην
νὰ κάμω 'γρήγορα μὶ σᾶς καὶ τρίτην καὶ τεταρτην.»
Κι' εἶπα κι' ἐγὼ ἀπὸ 'ψηλὰ «γειὰ σου, μωρὲ πιλότε,
μαέστρα τετρακπίρατε καὶ πάνσοφε Μπουρλότε.»
κι' ἐκ τῆς χαρᾶς θιότριλλος σχιδὸν παρελαλοῦσα
κι' ὅπερον 'στοὺς δρόμους εὕρισκα μὲ πάθος τὸν 'φιλοῦσα,
κι' ἔψαλα «Πάσχ' ἀνέτειλεν ἡμέρα, κακοκαίρη.
καὶ λαμπρυνθῶμεν σήμερον ἐπὶ τῇ πανηγύρει,
κι' ἠσπασμεν τὴν Ἀνάστασιν πρὸς ἀδελφοὺς καὶ φίλους
κι' ἂς ἀλληλοσυστζώσωμεν κι' ἂς φτύσωμεν ἀλλήλους.
Πάσχα σωτήριον γιὰ 'μας καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους χάσκα,
καὶ σύ, κὺρ Χάμπρε, σφύριξε... κακὴ ψυχρὴ σου φλάσκα.»
Κι' ἐγὼ γελῶντας ἔτρεχα ἐδῶθε κι' ἐκεῖ πέρα
ἡ καθὲ Βοῦτα, Περικλῆ, ποῦ μὲ βροχαῖς 'πληρώνησι,
μ' ἔφανη πῶς 'τινάχθηκε ἀπάνω 'στὸν ἀέρα
καὶ τὸ κλεινὸν πτολίεθρον εὐθὺς ἐμοσχομύρισε,
κι' ἡ βρώμαις ἐπιτσίλισαν καθὲ Ρωμηοῦ τὸ στόμα
κι' ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, Περικλῆ, ὡς πέρα 'στὸν Μαλέαν
σμπκν τὸ Πανελλήνιον μ' ἔφανη πῶς ἱδρώμα.
κι' ἡ ὄξκ μι τὸ ὄδρυ της καὶ περικεφαλαίαν
ἐκ τῶν μυχῶν ἐπῆδησε τῆς Βάθειας παρ' ἐλπίδα
κι' ἐκάθισε μ' ἴλιγξ κλαδὶ 'στῆς Βούτας τὴν βαλβίδα,
καὶ τότ' ἐμαγαρίσθηκαν τιμῆς καὶ δόξης λαβρα,
βαλβίδες, Ἰσοζύγια, καὶ λύραις ἀπ' τὰ Γκραββρα.
κι' ἐκύτταξαν πολλοὶ γιατροὶ καὶ χειρουργοὶ μεγάλες
τῆς Ρωμηοσύνης τὴν καρδιὰ καθὼς καὶ τὸ κεφάλι,
κι' εὑρῆκαν μέσα θησαυροὺς καβδαλλικοεκπορίας.
τοῦ βγαίνουν ἴζω μὶ μερρὴν ραγδαίας ρητορείας,
κι' ὁ τρελλο-Κώστας, Περικλῆ, Κικίρων τῶν τριόδων,
αὐτὸ τὸ τόσον εὐσταλὲς τῆς εὐφραδείας ῥόδον.
ποῦ παντοτε πολύφθογγος 'στοὺς δρόμους ἐγαυρία,
ἰδὼν τὸ ποῦ κατίληξεν ἡ τόση ρητορεία
μὲ τὰ σαχλοκερδώματα κκὶ τὰ 'ψηλὰ φωκέλα.
κεψομεσιαστικι κι' αὐτὸς κι' ἐτίναξε τὰ κώλα,
κι' ὃς ἔχῃ γαῖαν ἱλαφρὰν κι' αὐτὸς ὁ μακαρίτης.
τῆς καθ' ἡμᾶς ρητορικῆς λαμπρὸς Ἀποστολίτης.
Κι' εἶδα πῶς ἔπιφτε βρεχὴ ἀπὸ κακκινογούλια,
κρεμμύδια, λιμονόκουπαις, ρεπάνια, παραπούλια
κι' ἐπαιζε φυσαρμόνικας καὶ τσμπυρα ὀρχήστρα
καὶ μ' ὀλυσσίδις ζέναν τὸν Λόρδο Ἀγγλικαῖς.
κι' ἄνακλα τὸν ἐπήγαιναν γιὰ τὴν Εὐαγγελίστρα
μὲ τῆς δεδηλωμένας του τῆς Συνταγματικαῖς.
Καὶ τώρα, Περικλέτο μου, κι' ἂν φτύσῃς κι' ἂν μουτζώσῃς
ἀπὸ τὸν βοῦρκο βέβαια μ' αὐτὸ δὲν θὰ μας σώσῃς,
γιατί, καϋμένε, κι' ἄλλοτε κι' εἰς σὲ κι' εἰς ἄλλους εἶπα
πῶς πρέπουν καὶ τὰ φάκελα σὲ μοῦτρα πούχουν τσίπα,
μὰ σὰν τὰ πέρνουν μούτσουνα μικρὰ τε καὶ μεγάλα,
ὅπου σοῦ λὲν ξυπσίπωτα ἀδὸς μας ἀκόμη κι' ἄλλα»,
τότε κι' ἡ μούτζας ἀπρακτεῖς ξαναγυρνοῦν σὲ σένα
καὶ μοναχὰ τὰ χέρια σου κτυρκζεις σὰν κι' ἐμένα.
Π.—Τότε λοιπὸν, βρὲ Φασουλῆ, τῆς μπατερίας ζήτω...
Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφὲ... λὰ μουζικα φυσίτω.
Τόσο κι' ἐγὼ ἐχάρηκα γιὰ τὴ λαμπρὴ μας τούτη,
ποῦ σοῦ χαρίζω σήμερα τὸ τακτικὸ λιμπρούτι.

Φασουλῆς ὁ νέτος σκέτος
κι' ὁ Μπουρλότος Τρικουπέτος.

Φ. — Σὶ δέρ' ὡς ἀντιμουτσουνος τῆς Ρωμηοσύνης πάσης
καὶ σὰν Φωτήλας γύρισε γεραῖς νὰ τῆς πεσχέσῃς.

Νανούρισμα συμβολικόν, γριφώδες κι' ἀλληγορικόν.

—

(Σὶ ἀφνακις ὁ Μπουρλότος κομάτσι καὶ μουγγρίζει
κι' ὁ Φασουλῆς κοντά του τὸν γλυκονανουρίζει.)

—

Τώρα τὰ πουλιά, τώρα τὰ χελιδόνια,
τώρα περδικες τοῦ Χαρτολόρδου λίνε:
«ξύπνα' ἀρέντη μου καὶ βρόντησε κανόνια,
ξύπνα κι' ἔρεξε, Σωτῆρα ἐοξασμένε.

—

Ξύπν' ἀγκαλιασε μουρλουζεμμένη κάσσα,
ξύπνα φόρεσε Ἀρχιμακνδρίτη ράσσα,
σήκω ἔγριος καὶ σὺ σὰν τὸν Ἀνταῖον,
σήκω ψάλε μας τὸ Ἀνθέτε τελευταῖον . . .

—

Εἶναι πολλὰ τὰ χρέη, πολλαῖς ἡ πείνας μας,
καὶ γράφομε τοὺς τόκους μὲς 'στὸ τεφτίρι μας . . .
κανόνια καὶ τρομπόνια καὶ καραμπίνας μας
μὴ μᾶς τὸν ἐξυπνᾶτε τὸν μπουρλοτιέρη μας.

—

Κι' ἂν σκούζουν καραβῶν τρεμπομαρίνες
ὅτι θὰ πάρῃ φόκο τὸ παληοτζάκι μας,
κανόνια Κρούπ, τρομπόνια, καραμπίνας,
νὰ μὴ μᾶς τὸ ξυπνᾶτ τὸ Ἐγγλεζάκι μας.

—

Νανι, νανι, νανι, νανι,
κι' ὕπνο ὕσυχο νὰ κάνῃ.

—

'Αρχοντικὸ κανόνι μου καὶ μέσα κι' ἔξω βρόντα,
πάρε τοῦ Χάμπρε τὰ χαρτιά, τῶν Γερμανῶν τὰ φύντα,
καὶ φέρτα 'στὸν Μπουρλότο μας . . . εἶναι γερὸς καὶ κάνει
μὲ βρόντους νάνι νάνι.

—

Μὴν πίρνετε ἀνακάσμους,
σιγὰ κι' ἀγαλὶ ἀγαλίζι,
καὶ τοὺς Προϋπολογισμοὺς
βάλτε του προκοπαλίζι,
νὰ 'βρισκη περισσεύματα κι' ἀπάνω τους νὰ κανῆ
μὲ βρόντους νάνι νάνι.

—

Πράσινα φύλλα τῆς ἐλπίδας
ζώστε του νὰ μυρίσῃ,
νὰ τὸν ἰδῆ κι' ὁ Βασιλιᾶς
καὶ νὰ τὸν νανουρίσῃ,
κι' ἀφίνοντας τὴν κακία του κι' ὁ Βασιλιᾶς νὰ κανῆ
μὲ βρόντους νάνι νάνι.

—

Καὶ σὰν ξυπνήσῃ 'στοὺς λησταῖς
λαπτὸ νὰ μὴν πληρώσῃ,
καὶ τοὺς βαρβάρους δανειστὰς
νὰ τοὺς ἐκβαρβαρώσῃ,
κι' ὁ ὅλος Χάμπρος σχίζοντας τὰ τόπια σαρίπ νὰ κανῆ
μὲ βρόντους νάνι νάνι.

—

Βάλτε κι' αὐτὸν 'στὴν κούνια νὰ κάνῃ νάνι του
κι' ὁ ὅπιος σὰν τὸν πάρῃ γιὰ τὴ μάννα του.
Τὸν κουνῶ κι' ἐκεῖνος κλαίει
κι' ἂχ καὶ βάχ μὲ κλάμμα λέει.

—

Ἔλα, μάννα κουκουβάγια,
ἔλα κι' ἄρχισε τὰ μάγια.
Δός του κανένα θερμὸ φιλὶ
'στὸ κούτελό του καὶ 'στὸ χειλάκι,
καὶ χάιδεψ' του γιὰ χαϊμαλὶ
τῆς νυκτιρίδας τὸ κοκκάλακι,
γιὰ νὰ μαγεύῃ μ' αὐτὸ ἀκόμα
τοὺς Ἀγγλογάλλους καὶ Γερμανούς,
καὶ νὰ μὴν τρώῃ χαρτὶ τὸ κόμμα
κι' ἀπὸ χαρτόμυγα φασκιανούς.

—

Νά! ἡ μάτσουκα ζυγώνει...
Ἔλα, μάννα, 'στὸ παιδί σου,
κάντα χαρτινο παγώνι
καὶ πτηνὸν τοῦ Παραδείσου
μ' ὀλοχαρτινα φτερὰ
καὶ μὲ χαρτινη οὐρά,
κι' ἐμεῖς θὰσι νὰ πηδοῦμε
κι' ἐξορκίζοντας τὰ λόρδα
τὰ φτερὰ του νὰ μαδοῦμε
καὶ νὰ λίμε σ' ὅλους σκόρδα.

—

Μές' σὶ χαρτινο κλουβὶ
νὰ τὸν βλέπουν κι' οἱ στρατιῶτες,
καὶ μὲ πάσο καὶ μὲ νταζὶ
τσίου τσίου νὰ φωνάζῃ,
καὶ τὰ καλλὴ του ν' ἀστερωτὸν
μὲς' στὴν χαρτινη φωλιὰ του,
κι' ὅλ' οἱ ἄνεστασι νὰ χαρτοῦν
τῆς χαρτόμυγες κουτσουλιὰς του.

—

Γύπα κάνε τὸν μεγάλο
μὲ χαρτὶ σὰν κατηφὲ,
κάνε τον καὶ Παπαγάλο
νὰ τοῦ λίμε «θὲς καφφὲ ;»

—

Κυρὰ σου, Χαρτολόρδε μου, κι' ἡ μοῖρα του δουλεύει
καὶ τὸ καλό σου ριζικὸ νὰ ζῇ, νὰ βασιλεύῃ.
Κυρὰ σου, Χαρτολόρδε μου, καὶ μὴ βαρυὰ μεγγυρίζῃς...
νάνι καλὰ ἡ στρούγγα σου κι' ὅλους μ' αὐτὴν ὁρίζεις.

—

Ὅσοι ἐγγνήσεις Μουσωλίων,
σύστ καὶ συμβάσεις καὶ τόκων τόκοι...
μὴν ἐξυπνᾶτε τὸ Μεγαλεῖον
καὶ τὸν φωστῆρα τοῦ Θιστόκ.

—

Τρὶ δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς.
τρὶς δόξα σοι πού 'ταθῆκες κουτός,
κι' ἐκλιτήσεις τὰ ξένα παριτήματα
κι' ὁσωσες τὴν τιμὴν μας καὶ τὰ χρήματα.

Ἔλα, κὺρ Χάμπρο, ὄπλα του καὶ τσιμουδιὰ μὴ βγάλῃς
καὶ γράψε 'στὰ φωλιὰ του διὰ γραφῆς μεγάλης
Ἐγγλέζικης, Γερμανικῆς, καὶ Γαλλικῆς κι' Ἑβραίικης:
«οὗτος ὁ δράστης κανενὸς παραπολὺ Ρωμαίικης.»

Συγχαρητήριον θερμὸν πρὸς ἕνα φίλτατον ἡμῶν.

—

Τὸν Νίκον Καλκούνην μας, Ἀσκληπιάδην νέον
μὲ φυσικὰ κι' ἐπίκτητα χαρίσματα καὶ ὥρα,
εἰς σταδίου προβαίνοντα τὰ μάλιστα γυναῖκες,
ἐπόπτην δὲ 'στὴν κλινικὴν τοῦ Καρκιάτσα τώρα,
συγχαίρομεν θερμότατα σὲ' ὅσην εἰκολίαν
παρέχει πρὸς τοὺς φοιτητὰς κι' ἔχον μαζί του τρέλλα
γιὰ τὴν ἁπλῆν κι' ἰδιαίτερον αὐτοῦ διδασκαλίαν,
σεῖον ἐπιστήμονες χωρὶς ψηλὰ κατέλη.
σπουδάσαντες κι' εἰς κλινικὰς παντοίας τῆς Εὐρώπης
καὶ τεθητευμένοι ἐν Ἰατροῖς κι' ἐν φίλαις κι' ἐν ἀνθρώποις.

καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

—

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τι φέγγει καὶ τί λάμπει ;
ποῖ εἶναι τὸ Κατάστημα τὸ φωτοφωτισμένον,
ὅπου καθένας λογταρᾶ καὶ θέλει μέσα νἄμπῃ
νὰ κύψῃ χειμωνιάτικα κομπιὰ νεφραμένος ;
Ἀλίσιπούλων λέγετε Κατάστημα θαυμάσιον,
ὅπου νομίζεις Ἀγγλικὸν πῶς βλέπεις ἐργαστήριον.
Ἐκεῖ μεγάλων κίθωνων χρυσῆ φωτοχυσία,
ἐκεῖ καὶ νέα συλλογὴ λαιμοδετῶν πλουσία,
κι' ὁμβρέλλαι πικιλόχρωμοι καὶ πάντα τέλλα ἴδεν
ποῦ τὰ κυττάζουν χασκογέλως καὶ Περιπικιοὶ πεῦροι,
ἐκεῖνο δὲ τὸ μαγικὸ τῆς κομψοτάτης φαλίδες
κόπτει τὸν ἴσιο πιὸ κυρῆ καὶ ντόπιο τὸν ἐμπόριον.

'Εκτοῦ τυπογραφικοῦ «Κηρύττω» τῆς καλῆς, λάδι τοῦ *Προασπείου* κοινοτάτης πωλῆς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ὀχρεία.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἕδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ γκαμπὸς τὴν ἑβδομάδα	— μοῦνον μιὰ φορὰ τὰ γράφῃ.	γιὰ τὰ ἑπτὰ δίμως μέρη	— **δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.**
κι' ἔσαν ἔχω ἐξυπνάδα	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο δὲν πρωτεῖο	— ἔγινες συνομωσίαι.
Συνδρομητὰς δὲ δέχομαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομαι.	κι' ὅπως τὸν παρὰ τὸν δίδει	— τὰ τὸν ῥαφ μαῦρο φίδι.
καὶ 'σ-ταῦ· Ἀθηνῶν τὸν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἐλληδικήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' αὐδίας πρὸς ἐκεῖ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δίχως νάβγω κι' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ὀχτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Ἕνδεκα τοῦ Δεκεμβρίου.
σάχλα τοῦ Βουλευτηρίου.

Πενῆντα δέο καὶ τετραπόσα,
Βουλὴ μουφλοῦζα καὶ γατριόσα.

**Φαεουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

—

Π.—Λοιπόν ;

Φ.— Λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, μὲς 'στὴ Βουλὴ νυκτέρι
κι' ὡς τὰ γλυκογραμμματα παρλάτα καὶ κερτέρι,
ὁ δὲ Μπουμπούλτσος σεβαρὸς ἐμουγγρίζε σὰν βρῶλι
καὶ τὴν καϋμένη στρούγγα του τὴν ἔριψε 'στὰ πόδι,
κι' ἀπὸ τὴν νύστα ὁ καθεὶς τὰ μάτια του σφαλοῦσε
κι' ἐν φοβερᾷς παραβολῆς ὁ Βαλληνέας 'μιλοῦσε.
τενόρος καὶ βαρύτονος κι' ἴσο' ὅτε μπάσος φίνος,
καὶ ἄκουες τὸν διάκοφο, κι' ἀπήντησεν ἐκεῖνος :
«σινιὸρ ντετόρε γκράτσια» πολὺ εὐγενικὰ
κι' ἐγέλασαν οἱ Βουλευταὶ γιὰ τὰ Ἰταλικά.
Κι' ἦτον ἡ ὥρα ὁρόμιου καὶ κάτι περιπλέον
κι' ἐκοιμήθησαν κι' ἐμουγγρίζε ὁ μπουρλοτιέρης λίων,
κι' ἴσως σπουδαῖες τουρτουρὰς καὶ κρύο τοῦ διαβόλου
ἔκαναν σεβαστότερα τὰ μοῦτρα τοῦ Μεγγάλου,
κι' ἡ στρούγγα τοῦ τσοπάνη της τὸ πεῖσμα δὲν 'βλαστήμησε
κι' ὅπως βαθὺς τὰ λαγκαρνὰκ τῆς στρούγγας ἀπικεῖμησε,
κι' ἐσκάλισαν γλυκὰ γλυκὰ τὰ μάτια τοῦ Δρακογιάνη,
ὁ ῥίκτης δὲ Καλλιφρονὲς μὲ παρακάπικον στόμα
νὰ χύψῃ ἐπεῖσμενα κανὲν ραχάτ-λουκοῦμι,
καὶ ὡς του πῆε ροχαλητὸ τῆς δεξιᾶς τὸ κόμμα.

Ὁ δὲ Βαρὶς ποῦ τὰ πτωχὰ τἀρνάκια θανατώνει,
τῆς μύτας ἐξεπάγωνε κι' ἐκόντευαν νὰ πέσουν.
κι' ὁ Μπουμπουλῆς τὰ πόδια του σ' ἕνα σακμὶ τεντώνει
καὶ ἀλαίει τὰ κακρέβια του, ποῦ θὰ τὰ κατατζήσουν.
Κι' ὁ Λόρδος ἐκκαμώνε τὰ τόσα του πιπίνια
κι' ἔβγαλε καὶ τὰ δύο του ὁ Καντερτζῆς σκαπίνια,
καὶ μὲ τὸ κομπολόγι του φυτρὶ καὶ ξαφνιὰ
καὶ τῆς χιλιάδας. Περικλῆ, 'μετροῦσε τὰ μισά.
Κι' ἕνα παλτὸ ἐλοίτετο σὲ μιὰ γωνιὰ ριγμένο
κι' ἔβλεπες ἀπὸ κάτω του βαθιὰ βαθιὰ χωμένο
τοῦ Δομοκοῦ τὸν Βουλευτήν, τὸν νέον Φωτιάδην,
ὁποῦ τοῦ φόντιγγ τὴν βραδιὰ τὸν ὥρκισαν τροχάδην,
καὶ τώρα τρία κι' ἑκατὸν μετρᾷ ὁ Λόρδος γίδια
κι' ἐσκάκισε μαζί μ' αὐτὰ τοῦ Χάμπρο τὰ παγίδια.
Κι' ὁ κύριος Θεόδωρος δὲν ἔβγαζε φωνὴ
κι' ἀμίλητος 'στὴ θέσι του καθόταν γιὰ σιωπή,
κι' πρατιμᾷ τὴ γλῶσσα του νὰ κύψῃ πίρα πίρα
καθὼς καὶ τόνε χέρι του πετσόκοψε μιὰ 'μέρα.
παρὰ τὸ στομαχάκι του ν' ἀνοίξῃ σὰν καὶ πρώτα
κι' σὰν πολύζερος νὰ 'πῇ τὰ ὄσοντα κι' ἀκότα.
Καὶ τότε μόνον εἶν' Παπᾶς πῶς δὲν θὰ σιωπήσῃ
ὅταν τῆς μπόμπας τὴν Βουλὴν τὸ Στέμμα διαλύσῃ
τότε καὶ πάλι Γαλλικὰς θ' ἀνυψωθοῦν παντιέρας,
τότε καὶ πάλ' ἡ γλῶσσα του θὰ ἐλύσῃ καὶ θὰ πάρῃ,
καὶ θὰ 'μιλῇ χωρὶς νερὸ τρεῖς νύχτας καὶ τρεῖς μέρας
κι' ἡ μέρκις νάνκι τοῦ Μαγιοῦ κι' ἡ νύκτωσις τοῦ Γενάρη.
Τώρα μονάχα καθεται γιὰ νάναι ἀπαρτία
καὶ μὴν τοῦ πάρῃ ἔξαρνα ὁ Ραλλὴς τὰ πρωτεῖα.
γιατὶ θυμήσου πῶς κι' αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς Ἡρώδης
σὰν ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς ἐμάνη θηριώδης,
ὅτι πολλὰ φοβήθηκε διὰ τὰ μεγαλεῖα

μήν τοῦ τα παρῃ ὁ Χριστὸς κι' ἀντὸ Βασιλεία.
Καὶ τὸ 'φωλόγι Περικλῆ, ἰσημαινε τὰς τρεῖς
κι' ἔπειραν μούτζικις τὰν βροχὴ κεῖ σὰν χαλάζι λόγοι.
καὶ μὲ τὰ δίκια ὁλάντολα ἡ ποτισε πατρίς
σβρώς τὸν ἀσπροπρόσωπον πυρπολητὴν εὐλογεῖ.
Κι' ὁ Κουκουβίκος δυνατὰ τὸ κράτος ἀμακαρίζ
καὶ κουνουρίευ 'φώναζαν μαζί του τα κοκόρια,
κι' ἰκ τῆς Γαλλίας μιὰ φωνὴ 'στ' αὐτὰ μας ἐκκαρίζε
πῶς θὰ μᾶς κατασχέσουνε τὰ τρία μας βαπόρια.
καὶ τὸ μαντὰτ' ὁ Μπούμπουλης ἀκεύτας τὸ χαμόσυνο
'στὴν Μαύρη Μοῖρα ἔκανε μὲ κλάψματα μνημόσυνο.
κι' ἐφθάνε ὡς 'στὸ παλιὸ μου τοῦ Μπούμπουλη τὸ ἐλάκιμα.
ὁ δ' Ὀριγώνης, Περικλῆ, πρωτοῦ ἡ μπόμπα πέσῃ,
εἰς τὸν Μακρὴ τὸν Βουλευτὴ καὶ βιολιτζῆ συνάκια
εἶπε κανένα μιρακλῆ γιαρὶ νὰ μὰς βαρέσῃ,
κι' ὁ βιολιτζῆς ἐθύμωσε μ' αὐτὸν τὸν Ὀριγώνη
κι' ἀνακατώσας τζιόκα τὸν 'φώναξε Τρογώνη,
κι' ἀπὸ τὸ κρύο πέρτανε τριγόνια καὶ μπεκάτσαις
καὶ τῶν ρητόρων 'χλώμιαζαν καὶ τῶν βουλῶν ἡ φάτσαις.
καὶ πέντερα 'γουργούριζαν ἀπὸ τὴν ἀσιτίαν
κι' ἐνστάσεις ὁλέα ἔγιναν διὰ τὴν ἀπερτίαν,
κι' ὁ Βαλληνδὰς ἐὰν ἔπαυε πολλὰ ὀνομογεράν
κι' ἰδοὺ' ἐκαίθε 'πήγαινεν οἱ Ραλλικοὶ τρεγάτοι,
κι' ἡ Λαροστρατήγγα ξύνεγε νὰ ζώσῃ τὸ πκρὸν
καὶ πάλι δίπλα τόπερνε μὲ πρὸ πολὺ ραχάτι.
'Οταν δ' ἡ ῥοδοδάκτυλος ἀνέτειλεν Ἠὼς
τῆς λόρδας ὁ περίοδος κι' ἐπερνὲς ἱδός
ἀνέπραξε κατέλεστειο κι' εἰς ἓν τοῦ μόνον νεῦμα
ὁ Χαμπρὸ μετὰ τῶν λοιπῶν παρέδωκι τὸ πνεῦμα.
κι' ἐκεῖ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ' ἐκεῖ καὶ μηδενὸς ἐρείσθη
κι' εὐθὺς τὸ Νερατζόπουλο τῆς μπόμπας ἐψηρίσθη
μ' ὅλα τὰ τρίτσα κάτσε του καὶ μ' ὅλα του τακτίκιλα,
καὶ τῶν Ρωμηῶν οἱ δανεισταὶ 'γενόμενοι ρεντικέλα
καὶ τωρ' ἂς μαλλετσέρνεται ἡ ζόλια των καυκάλα
κι' ἀλλείμονό τους, Περικλῆ, δὸ σὲν μᾶς δώσου κι' ἄλλα.
Καὶ σαλεπτζῆδες 'στὴ Βουλὴ ἐμπῆκαν μὲ σαλάτι
κι' ἦταν ἀλήθεια μιὰ χαρὰ κανένας νὰ τους βλέπῃ.
κι' ἐχήμηξεν οἱ Βουλευτοὶ πηρὸ νὰ ρουφήξῃ πρίστες,
μόνο σαλέπι πρόστυχο δὲν ἤπιε ὁ Μπεμπλόττες.
μήτε καμμιὰ δὲν ἔβραχε σαλεπιτζῆ κουλοῦρα,
γιατί αὐτὸς σὰν ντιστεγνὸς καὶ τῆς Ἀγγλίας θρέμμα
ἀπὸ καιρὸ 'συνεθίσει γιὰ δίκετα καὶ κούρκ
νὰ πίνῃ μόνον αὐγνὸς κιραλατσίχων αἷμα.
Καὶ τότε πλέον βέσματα ἠκούσθησαν παρόντα
καὶ τίρε λίρε αἱ χαρδαὶ ἰρτάνων παρχωρόρων,
καὶ βόμβαρδοι δίκτερα ψαλὶ μὲ βομβαρδίνια
τριγῦρω 'στὸν βομβαρδιστὴν ἑβδόμου Χαρτολόρδου,
κι' ἡμέρα ἐξημέρωνε φρμακωμένης Τρίτης
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ὁ καὶ φαρμακομύτης,
ἰδὼν τὸ πῶς τους ἄθλους του ἡ στρούγγα ἐξετίμα,
ἀμέσως τὴν παρέπεμψε 'στὸν ρουσφετητὸν τὸ σιθῆμα.
κι' οἱ πάντες συνεώρτασαν τῆς μπόμπας τὴν ἀρκιπάλην
κι' ἔλα κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, νὰ σὲ φιλήσω πάλιν,
κι' ἂν σὲ βλέπω τοῦ λοιποῦ χωρὶς νὰ σοῦ 'μιλῶ
τὴν μπόμπα ἐνθυμούμενος εἰδὸς θὰ σὲ φιλῶ.
Π.—Ἤδη κι' ὁ Λόρδος τὴν ὁδὸν διὰ τῆς μπαταρίας
κι' ἡμεῖς δὲν ἐφαντάκμην περίοδα φαντερίας,
καὶ τοῦ Μπυκλόττου σήμερον ψηνὶ τὸ τριλαμπὶς
Βουλὴ καὶ Στέμμα καὶ λαὸς καὶ καθὲ του μπεμπὶς,
καὶ στέλλοντες τοὺς ὄκνιστὰς 'στὰ Γιῶδα ἔχω; ναῦλον
ἐκ βαρους ἐλυτρώθημεν χρεῶν φαυλεπιφαύλων.
Καὶ τὸ τριάντα ἔκλεισε τοῦ Λόρδου καὶ πενῆντα
κι' ὁ Βασιλεύς μας ἐ γλυντζὶς μὲ τόσο κερδεχτύπι,
κι' ἐπῆγε μὲ τὸν 'Αθελὰν κι' ἐγλέντισε 'στὴ *Ρίντα*
γιὰ νὰ τοῦ φύγῃ. Φασουλῆ, τι ντίρτι του κι' ἡ λύπη,
κι' εἰχήθησαν μὲς 'στὸν Ρωμηὸν τους δανειστάς τους τόσους
νὰ βελώσε καμμιὰ φορὰ 'στὴν κάψα καὶ τοὺς Ρώσσους.
Ἡ ὄξα, φίλε Φασουλῆ, δὲν πρέπει νάχῃ χρίη
καὶ νὰ τῆς σφίγγουν τὸν λαιμὸ ταιμούτηδες Ἑβραῖοι,
κι' ἂν ἔχῃ χρεωλύσια καὶ τοκους εἰς τὴ ραχη
νὰ καταβάλῃ ὑπομονῆ 'στὸ τέλος νὰ μὴν τἄχῃ,
κι' ὁπωσδὲ δὲν σκάζει κανονὶ μοῦ φαίνεται καθόλου
μὰ τοὺς προκινδυνεύσαντας τὸ πᾶλ' ἐν Μαραθῶνι.
Φ.—Τώρα κι' ὁ Λόρδος, Περικλῆ, τοῦ γένους τὸ Πελλαδιόν,
εἰς ἀλληδὶς ἰσέρχιτας ζημιουργίας στάδιον
ὡς τώρα μετρηρίθμιζε μονάχα κι' ἐξελτίωνε
καὶ πότε μὰς ἐζέστανε καὶ πότε μὰς ἐκρύωνε
καὶ μὲ τὸ ραῦε ξύλωσε ἡ ὄρασις του ἐπίρα...
κι' αὐτὰ τὰ χρόνια, Περικλῆ, δεοῦ μὰς ἐνοδίρνα
ἦταν σὰν μιὰ παρασκευὴ καὶ πρεπειμκεία
πῶς νὰ γενοῦν τὰ ὄνειρα ἐσπερινὴ θυσία.
μὰ τώρα πιόκανε ἀρχὴ, χαρὰ γιὰ τὴν πατρίδα...
τώρα θὰ στέκεται κι' αὐτὴ ἀπίκου 'στὴν βαλδίζα,
κι' ἀρχίζει γιὰ τὸν Λόρδο μας τὸ στάδιον τῆς ὁράσιως
ἀντάξιον τῆς εὐγενοῦς καὶ σιθρῆς του κράσεως.
'Αρχὴ τὸ ἥμισυ παντὸς μὰς λέγουν κι' οἱ ἀρχαῖοι,
ὑπερ δὲν ἦσαν ἄνθρωποι ὡσὰν κι' ἡμᾶς τυχαῖοι,
καὶ καθε πρᾶγμα 'στὴν ἀρχὴ ὀλίγον σὶ τρομάζει,
μὰ συνηθίζει ὕστερα καὶ τρίχιις ὅλε ντρίτα
κι' ὁ κόσμος σαν ἐμβρόντητος τὸ θάρρος του θαυμάζει
κι' ἀκολουθοῦν τὸ πρῶτον μπουμ καὶ δεύτερα καὶ τρίτα,
καὶ σὺ μανάχος ἀπορεῖς πῶς ἦσαν τόσον βλάξ
κι' ἐπλήρωνες τὰ χρέη σου ἀνελλιπῶς ὡς τώρα,
καὶ ἠρχίνεσαι 'στους ἐκνιστὰς μὲ μπὲξ καὶ πὲξ καὶ λὲξ
καὶ παίζιις τὴν Μελτίζικη μὲ τὰ κωθώνια μόρα,
καὶ πέτε τους φωνάζεις σὺ κι' αὐτοὶ φωνάζουν ὄτε
καὶ τους τινάζει 'στὰ ψηλὰ φουρίλε καὶ μπουρλότα,
καὶ διαπραγματεύεσαι χωρὶς ἀρχὴν κι τέλος
καὶ ὁρᾶν ἀρχίζιις κι' ἀριστερὰ, καὶ ὁρὼν καὶ κότρα ὁρῶν
γυμνόνεις τὸ λιπότερον τοῦ σώματος μας μέλος,
ὑπου 'στὴν καθαρεύουσαν κελεῖται ἀφεδρῶν.
Π.—Πολὺ σωστὰ μοῦ φαίνεται πῶς ὁμιλεῖς, σαλιάρη...
θυμήσου καὶ τὴν 'Αλεποῦ μεζὶ μὲ τὸ λειοντάρι.
Μ' αὐτὸν τὸν Χαρτολόρδο μας πολλοὺς θὰ χαστουκίσωμε
κι' ὅ; ταψωμε τὰ λόγια μὰς τὰ φαΐδια καὶ ξιστίπωτα,
γιατὶ 'στὴν τόσην ὁρᾶσιν του ἐν τῶν παραφουρκίσωμε
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς δὲν θὰ πληρώσῃ τίποτε.
Φ.—Ἔλα καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, 'στὴ ραχη μου νὰ ὁράσῃς.
Π.—'Αξύλιστος καὶ σήμερα, κανάγιε, θὰ περάσῃς...
ἀκόμη μὲ κρατεῖ χαρὰ γιὰ τὸ φουρίλε τόσην
κι' ἀόντεσεῖ τὸ χέρι μου νὰ σὲ ξυλοφορτώσῃ.

Βουδούρης πρὸς τῶν Γάλλων τὴν Βουλὴν μὲ τρόπον καὶ μ' εὐγένειαν πολλήν.

—

Βουδούρης ὁ Βασίλειος, ὁ μέγας καὶ τολύς,
ὁ Πρεσβυτέρων κι' ἄλλοτε καὶ τώρα τῆς Βουλῆς,
προτέρχεται περιχαρὴς καὶ σφίγγει καθε χέρι
τοῦ συναδέλφου Δουπουΐ μετὰ θερμῆς φιλίας,
κι' ὅλ' ἡ Ρωμαϊκὴ Βουλὴ θερμότατα συγχαίρει
τὴν προσφιλῆ συνάδελφον τῆς προσφιλοῦς Γαλλίας,

γιατί κι' αὐτὴ πραγματικῶς, πολὺ φτενὰ τὴν γλύτωσι
ἀπὸ τὴν μπόμπα τοῦ Βαγνὲρ, ἀναχρικοῦ τῶν ἤρωων.
κι' οὔτε κανένας Βουλευτὴς τῶν Γάλλων δὲν τὰ τσίτωσι
κι' ἐκάθισε 'στὴν ὄξαν του χωρὶς κανένα τρόμον.
κι' ἐκεῖν' ἡ συνεδρίασις στατμὴν δὲν δικάση
κι' ἐθκίμασαν τὸ θάρρος σας 'Ανατολὴ κι' Εὐρώπη.

—

Κι' οἱ Βουληφόροι Ἕλληνες ἀκόμη ἀποροῦν
πῶς ἡ Βουλή σας συστημως δὲν 'πῆγι 'στὸν κέρα,
καὶ νὰ σᾶς γράφουν Γλέγαν καὶ νὰ σᾶς συγχαροῦν
ὅταν καὶ μπόμπα σὺν Θεῷ ξαναπιρτε διυτέρα.
Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν βαζουμε γῆ' ἀναρχικοὺς μαρκίζ,
τὸ Σύνταγμ' ἀπαξαπάντας μᾶς ἔκαμε πλουτίσους,
κι' ἂν δὶν σᾶς συνεχαρήμεν ἐγκαίρως δὲν πειράζει...
αὐτὰ συμβαίνουν κάποτε καὶ μὲς 'στοὺς Παρισίους.

Ὁ Φραντζέζος 'στὸν Βουδούρη, ποὺχει κούτελο καὶ μούρη.

—

Εὐγένειαι καὶ τοὺς Ρωμηοὺς περιποιεῖ μεγάλη,
ὡ' ὅσα δὲ μᾶς γράφετε καθεὶς συνεκινήθη.
μὰ σᾶς συγχαίρομεν θερμῶς κι' ἡμεῖς οἱ οἶδοι Γάλλοι
γιατὶ κανεὶς κι' ἀπὸ σᾶς ποσῶς δὲν ἰριβλήθη
τῶν Ἑξελὰνς Πρωθυπουργῶν. τὸν Ἕλληνα Βαγιὲρ,
τὸν Λειλιμὰν τὸν κλεινὸν καὶ τὸν Μαγαραγιὲρ,
κι' ὅταν ἡ μπόμπα ἔσκασε μὲ βρόντον 'στὴν Βουλὴν
οὐδὲ λαὸν ὁ κτύπος του δὲν ἔσκαζε κι' Αἰλήν,
καὶ σεῖς ὡς 'ατὸ ξημέρωμα μπαστακτῆς 'καθίσατε.
καὶ νὰ τὴν ρίξῃ πιὸ καλὰ καὶ σεῖς τὸν 'βοηθήκτε.

—

'Η μπόμπα' αὐτὴ ἐτάραξε τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνην...
δὲν εἶχε δυναμιτίδα καὶ νιτρογλυκερίνην,
ἀλλ' ἦτο νέα συσκευὴ κι' οὐσία κεραυνεῖος.
ποῦ νὰ τὴν πιάσῃ δὲν 'μπορεῖ κι' ὁ πλέον θκρακλίος,
ἑκτὸς ἂν εἶνατ τῶν Ρωμηῶν μονάχα Κυβερνήτης
ὅτι τῶν προπατόρων του μαχόμενος τὸ κλέος.

—

Καὶ τὸ Παρίσι ἔσεισε ὁ κρατὸς ὁ μεγαλος
καὶ σαμριστὶ καὶ σακρανὸν ἐφώναξε πᾶ: Γάλλος,
κι' ὁπόταν λόγος γίνεται καὶ τώρα καὶ 'στὸ μέλλον
περὶ βαμβῶν τρομακτικῶν κι' ἐκρήξεων φουσνέλλων,
θὰ μένετε πκρακείμενα μοναδικῆς ἀνδρείκς
εἰς ὅσους ρείγων ἔντερμες πρὸ πάσης μπαταρίας.
Ἐμεῖς θκρρῶ πὼς εἴμεθκ μηδενικὰ 'μπροστα σκς...
αὐτὰ καὶ κατκσπαζόμασι τὴν Γαλκνότητκ σας.

Νέος ὕμνος ἐθνικὸς καὶ σχεδὸν Πενδαρικός.

—

Ὁ Μπούμπουλας Πρωθυπουργός,
τῆς κανονιᾶς δημιουργός.

—

Νέους ὕμνους. Μοῦσα. βγάλε
κι' ἂς εἶποῦμε μ' ὅλα στόμα:
κούλα. μπούμπουλα μεγάλα.
τὴν Ἑλλάδα σου τὴν βρῶμα.

—

Κόλα ψῶρας μεγαλεῖα
μὲς 'σὲ τίλματα βαθιά.
κι' ὅλα τέλλα τὰ γαλεῖα.
ράσσα, στέμματα, σπαθιά.

—

'Απὸ κόρπια βγαλμένη
καὶ Ρωμηῶν ρητορικὴ,
καὶ μ' ἑκεῖνα φουσκωμένη
χαῖρε, Δοῦκα κλασική.

—

Ἐκεῖ μέσα κατοικοῦσες
τόσα χρόνια μὲ 'ντροπὴ,
κι' ἕναν μπούρμπουλα ζητοῦσες
ἔβγα βρόντα νὰ σοῦ πῇ.

—

'Αργιὰ νάλθῃ τίποτα 'μέρα,
ποῦ μὲ μίαν μελωδίαν
θὰ χανόταν 'στὸν ἀέρα
τόσων τόκων ἡ σκλαβιὰ.

—

Δυστυχὴς !... παρηγοριὰ
μόνη σοῦμεινε νὰ λὲς

πώς θά πίσῃ μπαταρία
καί νά κάνῃς ὅτι κλαῖς.

—

Μέ καρδιόχτυπο μεγάλο
ἐμελέτας τόν σκοπό μας,
κι' ἕνα χέρι ὅρκιει τέλειο
καί τά δυό τό πρόσωπό μας.

—

Κόκκινη σάν Λάσσος Κεῦπα
ἐκυττοῦσες τά λαρτα
μέ Μυρικνθιώτη λοῦπα
κι' ἐλαχτάριζες γι' αὐτά.

—

Κι' ἀνεσήκωνες τό βλέμμα
μέ παράπονο κρυφό,
κι' ἐρυθρόβλεπες τό Στέμμα
καί τόν Λόρδο τόν σορό.

—

Μέ ντερβάδες καί ταγάρια
πηλαλοῦσες τακτικά,
κι' ἔκλαιγες εἰς τά ζαγάρια
νά σοῦ δώσουν δανεικά.

—

Μονοχῆ τόν δρόμο 'πῆρες
καί ξανάλθες μοναχή
μ' ἔκαν Κόντε καί μί φέιρας
κι' ἀπό πρώτα πιό φτωχή.

—

Ἄλλος σ' ἔκλαψε 'στ' ἀλήθεια,
μά σ' ἐγέλασε φρικτά.
Ἄλλος σοῦπαξε βοκάγια
καί σ' ἄρῆκε 'στ' ἀνοιατά.

—

Ὤιμέ 'στή συμφορά σου! . .
ἐξικυλίμπισαν καί σέ,
κι' ὁ ταλαίπωρος παρέα σου
ἦλθε σοῦρ καί βερσέ.

—

Νίτα σκίτα τά Ταμεῖα
καί μιά Τρίτη τό πρωί
τοῦ Μιλλέρου μπόμπα μία
σκάζει 'μπρός σου μέ βιή.

—

Εἰς αὐτό τό σπαταράκι
ὅλους εἶδα χαμπρίνι,
κι' ἔκραξαν φουροῦ λά βράκα
εἰς τόν Χάμπρο καί λοιπούς.

—

Ἐπαιζαν ὡς 'στ' ἀστέρια
κι' εἶταν κι' ἕνα ἀμανέ,
κι' ὅλοι 'σήκωσαν τά χέρια
γιά νά πούν τοῦ Λόρδου Ναί.

—

Τί φριχτή αὐγή κι' ἐκείνη!
τρόμοι κάθε λογισμός . .
ἄλλος βρόντος δέν ἠγίνη
πάρεξ Κρούπ βομβαρδισμός.

—

Ἄλλο πιά δέν συλλογίσαι
σκρό πιό πολλά νά φᾶς,
κι' ὅλο σεξέσαι καί λυγίσαι
καί βρισίδια δίν ψηφᾶς.

—

Σάν τόν βραχο, ποῦ ἀφίνει
κάθε βρωμικο νερό
εἰς τά ποδάρια του νά χύνῃ
κυκλόσβυστον ἀφρό.

—

Ἔτσι σβύνει τό βρισίδι
'μπρός 'στό μοῦτρο τό βαρύ
καθενός Ρωμηοῦ κασσίδη,
ποῦ τους Φραγκους χέ . . κι . . ρεῖ.

—

Τόσα πίφτουνε τά θέρι-
σμένα σταχυα 'στούς ἀγρούς,
ὅσους ταφους κρυβ' ἡ φτέρη
ἀπό δξζ' ἀκόμ' ὑγρούς.

—

Ἀπό κόπρια βγαλμένη
καί Ρωμαίων ρητορική,
καί μ' ἐκείνα φουσκωμένη
χαῖρε, Δόξα κλασική.

—

Κι' ὅποιος 'μπρός του πιά τά βλέπει
θά σοῦ ψαλῃ ἀτραλαλιά!...
μονο μποῦρμπουλας σοῦ πρέπει
σάν κι' αὐτούν νά σέ κυλᾷ.»

Καί ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

—

Θεοί καί Ἄνδρες, ποῦ γι' αὐτούς σέ πάει ριπτίδι,
ἔργον λαμπρόν τοῦ Μιχαήλ τοῦ καί Κωνσταντινίδη,
μυθολογία ὑπλοκῆ πολυ καλεγραμμένη,
μέ τύπους γλαφυρότατους κι' εἰκονογραφημένη.
Ἐκεῖ Θεῶν φαγγεδολῆ κι' ἀνθρώπων μεγαλεῖον
καί 'στῆς Ἑστίας 'βρίσκεται τό Βιβλιεπωλεῖον.

—

Πῶ! πῶ!... Ἠμερεύεται ὡς τοῦ Κωνσταντινίδη,
ποικίλλοντες εἰς καλλος, εἰς σχήματα κι' εἰς εἶδη,
μ' εἰκόνας διακόρους καί τεχνικῆς πολύ,
ὅπου 'μποροῦν νά γίνουν καί σελονιῶν στολή.
Μπορεῖς καί μπουκαμάδες ἀκόμη νά τούς στέλλῃς...
κομψότης, λοῦσο, χαρις, καί φτήνια ὅση θέλεις.

Ἔκτυπ τυπογραφείου «Κυρίννης» τῆς καλῆς, ὁδός τοῦ Προκοπίου κουκιοτός καλός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνῃ τούς Ρωμηούς ἀχρεία.

Δέκοτος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὥρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμηός τήν ἀδδυμάδα	— μόνον μιά φορά τά βγάλῃ	τρί τά ἕξτα ὅρους μέρη	— **δέκα φράγκα καί 'στό χέρι.**
κι' ὅσον ἔχει ἐξοικάδα	— κι' ὅσοτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο δν κρατῇ	— ἔγινε συνάρτητή,
Συνδρομητής τά ὁρίσκει	— γιατί ἐκεῖ τά δέν ἔχουσι.	κι' ὅσους τόν παρᾶ δέν δίδει	— θά τόν φᾶγ μαῦρο φίδι.
καί 'στῆν Ἀθηνῶν τήν πόλιν	— καί εἰς τήν ἐπαρχίαν,	Γράμματα καί συνδρομαί	— ἀπ' εὐθείας πρός ἐμέ.
καί καί τήν Ἑλλάδα ὅλην	— ὅίχως κλέφτα κι' ἀντρομῆν.	Γιά τή νάρα καί τή μάρα	— κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομή τά κάθε χρόνο	— **ὀκτώ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Τοῦ Δεκεμβρίου δέκα τρί' ὀκτώ.
Σκοτλοβρισίδι γιά μᾶς ἤρκατο.

Πού ντος τετρακόσια καί πενῆντα τρία,
δόκαξε τό κράτος νέα μπαταρία.

Ψηφίσματα μέγα ἐν συστολῇ
τοῦ Περικλέους καί Φασουλῇ.

Ὦ τῶν κρατίστων κρατιστε καί πρώτε τῶν Ἑλλήνων,
ὁ τήν χρυσῆν σου κεφαλήν ἐπί τροπαίων κλίνων,
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς ἰδόντες μέ χαράν
πῶς ὁ λαός ἐφύσκωσι καί ταύτην τήν φορᾶν,
καί τῆς μεγάλης ἀνοιγιᾶς τενίζει ἐμβατήριο
κι' ἔπερ τῶν κατηφόρων μέ τά συλλαλητήρια,
κι' ὅλα σημαιοφορίσματα τρικούβερτα Σᾶς στέλλει
καί Σᾶς μ' αὐτά τήν ὄρα σας πολύ καλά περνᾶτε,
ὁ Λόρδος δέ κατηγητησι ὅπου κακό σου θέλει,
καθ' ὅλα δέ ναυσιπλοῖ τό κράτος κυβερνᾶται.

—

Συνηθόμεν κι' ἐμεῖς σέ δρό κρυφα καί κατά μέρος
κι' ἀφοῦ τρεῖς λόγους ἔβγαλε καθεῖς ἰδιαιτέρως,
τά κάτω δημοψήφισμα εἰς φακελλάν πᾶς στέλλομεν
πιστεύοντες 'στήν ἀγαθήν ψυχήν θλιψεῖν σας.
κι' ὡς ταπεινοί Μειρτόλευκοι τοιαῦτα παραγγέλλομεν,
ἔστωσαν δέ πρός γνῶσιν σας καί πρός συμμόρφωσίν σας.

—

Ἰδόντες, πρώτων πρώτιστε, πῶς τό χρεωκοπεῖν
εἰς τῶν Ρωμηῶν τά μοῦτρουνα δέν φέρει ἐντροπήν,
σύτε μ' αὐτό ἡ πρόοδος κι' ἡ ὄρεξις μας σκοτώνεται,
ἐξ ἐναντίας μάλιστα πολλήν τιμήν προσάπτει
'στά μοῦτρα τοῦ Πρωθυπουργοῦ καί τῶν λοιπῶν Συμβούλων
καί τῆς Βουλῆς καί τοῦ λαοῦ κι' ἡμῶν τῶν δυο δούλων.

—

Ἰδόντες, Κρατιστότατε, πῶς ἡ χρεωκοπία
εἶν' ὑντελῆς ἀνάρρωσις καί μόνη θεραπεία,
ὅτι πρός ταύτην συμφωνεῖ καί τοῦ Ρωμηοῦ ἡ φύσις,
ποῦ δέν ἀνέχεται δισμά, μηδέ ζυγῶν ἀλύσεις,
μά τά τσαμπᾶ κατά γῆς ἡμέρα μεσημέρι,
καί μήτε χρεωλύσιν καί τόκους ὑποφέρει.

—

Ἰδόντες μέ τήν κακονιά πῶς πίπτοτε δέν 'χασμι,
ἀπιανεύκες μαλιστα παρκοπλού 'συχάσκασι,
καί κάπως φιγουράκιμε μ' αὐτή τήν μπαταρία
καί μέσα 'στήν Ἀνατολή καί μές 'στήν Εὐρωπία,
καί σήμερα 'μιλοῦν παντοῦ γιά 'μᾶς τους ρωμπεσπίδες,
ποῦ μᾶς θαρροῦσαν φρόκελλα καί πρώτους τενικίδες.

—

Ἰδόντες πῶς τοῦ Λόρδου μας τό κέφι τό θεμιάσιον
κατάφερε τό ὅλο μας Ρωμαίικο νά γίνῃ
Ἀνατολῆς καί Δύσεως τό πυροβολαστάσιον
κι' ἐντεῦθεν καίουσα πυρές κι' ἀλησθινό κακιόν.

—

Ἰδόντες πῶς οἱ ὁκνοστασί πολύ μας φοβερίζουν
κι' ἀξιόκοσα συνέρχονται κι' ἀλλακτικ μᾶς 'ρίζουν,
καί καθε φύλλος ὁκνοστής καί τῆς Εὐρώπης λίρπης
σέ καθε γλῶσσα παρολῆ βοισερές μας δίνει τόσαις,
καθώς τό Εὐαγγέλιον ἐκεῖνο τῆς Ἀγαπῆς,
ποῦ 'στήν Δευτέρ' Ἀναστασι σ' ἑπτά τό λένι γλῶσσαις.

—

Ἰδώντες ὅτι μὲ βριτσκὶς ταύτι μας δὲν ἔρτονε
κι' οὔτι καθαρὸς οὐρανὸς ροδάτει ἀστραπαῖς,
κι' εἴθε νὰ μᾶς ἐβάνιζαν ἀκόμ' οἱ φαμφαρίνοι
κι' ἂς μᾶς ἐπικρατολίζαν μὲ χίλιαις ὁλὸ 'ντροπαῖς.
Μακάρι νὰ μᾶς ἔλιναν καθὼς καὶ πρὶν λειτὰ
καὶ δίνωντάς μας ἀρμεδὸς ἐς ἔλεγαν αὐτὰ :
«Πάρτε, λρστερυγρίδικοι καὶ λητσπιρατοί,
πάρτε περιφερμίκετε καὶ φατὲ καὶ φατί,
βρωμοσκυλιὰ, πελιγήκουλα, Τσουλῆδες, Τσεκουρκιοί,
γαϊδούρια ξεκκίστρωτα, πρωτοκατεργαρέικα.

—

Κι' ἐμεῖς νὰ τοὺς ἐλέγαμε κάμαν, ἀδέρφια, σῶστε μας
κι' ἀπὸ βριτσίδια ἔννοια σας... ὅσα κι' ἂν εἶναι ξῶστε μας
Ἔλατε νὰ μᾶς ντύσετε σὲ τοῦτο μας τὸ γύρισμο
κι' ὁρίστε καὶ τὴ ράχη μας, ὁρίστε καὶ τὴ φάτσα μας...
σὲ καθὲ λίρα μιὰ κλωτσιὰ κι' ἕνα μεγάλο φτυσιμο.
μὰ τέτοια κουρουφέξαλα δὲν χαμπαρίζ' ἡ ράτσα μας.
Παράδοις 'στὸν Μυλλόρδον μας, τὸν πλέγγμενον κι' ἀνίστευον...
ἰδοὺ τὸ μεγα ζήτημα καὶ ντατις ντὶ κουάστιον.

—

Ἰδώντες πῶς 'φανήκαμε σωστοὶ παλληκαράδες
κι' οὔτε βρισιδι Φραγκικο κολλᾷ 'στὸν Παρθενῶνα μας,
κι' ἐκεῖνοι θέλουν φτύσιμο, ποὺ 'ἐπαίνεζαν παράδες,
κι' ὅσο μᾶς φτύνουν πιὸ πολὺ τιμὴ μας καὶ κορῶνα μας.

—

Ἰδώντες πῶς τὰ στέφανα. ἀπεῦ κι' ἐμεῖς ἐπλέκαμεν
εἰς τὸν κλινὸν Μπουρλότον μας δὲν ἤπῆγαν 'στὰ χαμένα,
καὶ μὶ τὴν μπατερία του τὸν νόμον τετελέκαμεν
κι' εἶναι τὰ κεραλάκια μας γιὰ χρέη ξενοιασμένα.

—

Βλέποντες πῶς ἡ Βουλὴ
ἔχει γίνει σχολαμάρα,
κι' αὐτ' ὁ Βελλησάκος 'μιλεῖ
κι' οὔτε τρὶχ' ἡ σαρα μάρα.
καὶ γιὰ τοῦτο πρέπει τώρα
εἴχως ὁρίλου νὰ 'ντραπῇ
πίρνωντας καινούρια ρόλα
ὁ Μπουρλότος μας νὰ 'πῇ
πῶς τριάντα δὲν θὰ ζώσῃ
τέ καθένα κεσπιζέρι,
μοὺ εἶκα θὰ πληρώσῃ
καὶ γι' αὐτὸ ἂς ἔχουν χάρι.

—

Βλέποντες πασιφικῶς
πῶς ὁ Λίρδος πρὶ μηνὸς
μελετᾷ καινούριο μπλοῦμ
σὲ σακκούλαις μερικοὺς,
κι' εἶναι τζενεράλ *Μπούμ' Μπούμ*,
Μπουμπαρδὸς καὶ *Πατσιᾶς*.

—

Προτείναμεν νὰ γίνωνται παντοῦ συλλεκτήρια
καὶ 'στὸν Μπουρλότ νὰ στέλνουν θηριὰ συγχρηστήρια,
ἢ δὶ Μιγκελιότηι σας ὡς φίλη νὰ τοῦ ῥίνεται
καὶ νὰ τὰ ξαναφτειάσετε μαζὶ μὶ τὸν Μπουρλότο,
κὶ ἐὲ πεθῆτε ὁ λαὸς πραγματικῶς νὰ χαίρεται
εἰς ὅλα τὰ τραπέζια σας νὰ τὸν καλῆτε πρῶτο.
καὶ πάντα νὰ τὸν ἔχιτε σὰν πρῶτα 'στὴν καρδιὰ σας
καὶ νὰ τὸν ἐπισκέπτεσθι μαζὶ μὶ τὰ παιδιὰ σας,
καὶ νὰ τοῦ στέλλετε συχνὰ κανένα σας τσανάκι
καὶ μπομπονιέραις μ' ἀκριβὰ κεμπάπ τοῦ Γιαννάκη.
Πρὸς τούτοις δὲ παστένομεν μὶ τρόπον νὰ τὸν πείσετε
νὰ μὴν ἀρήτῃ τὴν 'Αρχὴν καὶ νὰ τὸ σκαπουλάρῃ,
κι' ἐὰ τοῦ Κουβέρνου πώποτι νὰ μὴ τὸν ξεκουμπίσετε
ἂν τρεῖς τσιλάχιστοι φοραῖς κανὸν ἐὲν 'μελαρῇ.
'Αλλ' ὅπερ σπουδαιότερον πάντες ἡμερητίου,
γιὰ νὰ μὴν παγ' ἡ ὀρξ τοῦ ἀδίκως τοῦ κακοῦ,
κι' ἐὰ τοῦ 'ἐικοῦ τος τοῦ λυυρὲ κι' ἔρκου ὁημοσίου
εἰς τὸν Μπουρλότον ἀνδριὰς νὰ γίνῃ ἐκ χαλκοῦ,
νὰ στέκῃ χαλκοπρόσωπος σ' ὅσα τοῦ λὶν εἰ φράγκοι
κι' ἐντρόμως νὰ τὸν πρσκυνοῦν τῆς γῆς εἰ Σκλτιμπάγκοι.

—

Καὶ 'στὸν χέρι νὰ κρατῇ μεγάλα περισεύματα
καὶ σχέδια τρομακτικὰ γιὰ στόλους καὶ στρατεύματα,
καὶ 'στ' ἄλλο χέρι μάσκουλο, μπουρλότο καὶ κανόνι,
ποῦ τὸ τσερβίλο καθενὸς ἀχρεῖου νὰ γενώνῃ,
καὶ νὰ φωνάζῃ ὁ καθεὶς, ποὺ 'μπρός του θὰ χαζεύῃ :
«Ἔλατε τὸν πιέργο νὰ 'ὄντε πρωτομάγο,
ποῦ 'βρίσκει περισεύματα κι' ἐντωὐτοις μουρλουζεύει
κι' ὅπου φερμάρει ζαντιστὴ βιλέζει σὰν τὸ τράγο.
Ἔλατε νὰ κυτταξετε ποζάτη ἀστία,
ἕναν μουρλουζὴ πλούσιο καὶ περισυμάτια,
κι' ἐμπρὸς σὶ τέτοιον Κολοσσὸ μουρλουζίκης προεδρου
ἂς ἔχῃ τύρλα τρεῖς φοραῖς κι' ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου.»

—

Ταῦτα κι' ἄλλα νὰ σκεφθῆτε Σεῖς τοῦ κράτους ὁ κορμὸς
καὶ γιὰ τὸ γενέθλιό σας Σᾶς συγχαίρομεν θερμῶς.
τώρα δὶ ποῦ τὸ σαραντα διατρεχετε κι' ἔνια
αὐτυχήματα τὸ κρατος πλημμυροῦν πολλὰ καὶ νέα.

—

Κι' ἄμα γθάσῃ κι' ἡ χρυσῆ σας πεντηκονταετηρὶς
τότε ν' ἀκουσθοῦν παιᾶνες κι' ὄχος πλάγιος βαρύς,
καὶ μαζὶ μας νὰ πατῆτε τοῦ Μπουρλότου τὴν βαλβίδα
καὶ τὴν μεγαλειοτάτην νὰ ξοπλώνετε ἀρίδα
τέ θεόρατα κανόνια κὰν τοῦ Κρυὸν κὰν τοῦ Καννέ,
κι' ἀνδριάντες καθὲ στρεύγγας νὰ στηθοῦνε *ρεγκανέ*.

—

Καὶ νὰ παίζατε μαζὶ μας μιὰ χαρὰ τὸ κλωτσοσκούρι
καὶ τὰ γόρια σας νὰ γίνουν οἱ καλλίτερι γκαμπρί,
καὶ νὰ κάνωμε χαρτένιο τὸν κὺρ Χάμπρο τὸν μαγκούρη
νὰ τὸν καῦωμε 'μπροστὰ σας σὰν τὸν Γιοῦδα τὴ Λαμπρή.

—

Τίτοτε κι' ἄλλα μᾶς προσμένουν κατ' αὐτὸ τὸ νέον ἔτος . . .
δεῦ μικροὶ θερκοντὲς σας... *Φασουλῆς* καὶ *Περικλέτος*.

Ὁ παππᾶς ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Μπουρλότος ὁ πολύς.

—

Φ.—Τὸ πνεῦμα τὸ τρισάγιον γιὰ σὶ θὰ κατεβάσω
καὶ σκύψε τὲ κεφάλι σου καλὰ νὰ σὲ διαβάσω.
Μὲς 'βρίζει καθὶ μαπαρᾶς καὶ κάθε Ἐβράγκος νάνος
κι' ἐμπρὸς σου ὅλων τῶν γλωσσῶν θὰ γίνω ὀρχευμένος,
κι' ἄκουσε τὸ πελύγλωσσο καὶ παράλογο τροπάρι,
ὅπεῦ ὁ γέρο-διάβολος μὶ τοῦτο θὰ μᾶς παρῃ.

—

Κουμ ἀτκντσιόνε ρίκτι,
Πρωθυπουργέ μου ρεκτη.

—

Πάξ ὁμνιμπους Λατινιστί, τοῦτέστ' εἰρήνη πασι
κι' ἂς 'δοῦμε τοῦτο τὸ κακὸ ποὺ τέλος θὰ ξεπάσῃ.

—

Ἐ σάκτε Ἐβαντζέλιο Τρικούπι ἀουτικήμους.
καὶ πάντες τοῦτου πρόσχωμεν, ἄνιμους ἀντβερτάμους.

—

Κοὺμ ἔργαο εἶρα ἔσσιτ ντὶς Γλλο,
'στὸ ὁικβόλο θερρῶ πῶς θὰ σὲ στείλω,
ποῦ ἦσαν οὔμπι ἔρκντ κογκρεγκρέτοι
συμμαζωμὲν' οἱ τόσοι Σωνέικατοι,
Τρικούπης βέινετ ἦλθε μ' ἕναν Μίντιο
κι' ἐκαθίσε 'στὴ μέση τῶν ἰν μέντιο,
ἴτ ντὶζιτ ἰὲς πκζ,
ὁ Χάμπρο ὅἰ ὁ βλὲξ
ντὶζιτ γκοντέμ, καὶ σκούζι :
ἐμᾶς 'λύσαρξις μουρλουζίκα.

—

Ἔτ ντὶζιτ σύνους Γαριακὸς «Κρακίλιρ οὐντ Χουντσδαὶν
τσουμκρακουτ, κνέντλ τύντ βούρστ, ποὺ τρίμις σὰν τὸν Κάϊν,
Μπάουιρ φέγκιρ σουντ σαρσκίπρ καὶ τέτοια τρέχα γύρινα,
ἡ τανσορη κακκάκα σιν πολλὰ μᾶς ἐκαγίρινα.
Τζοὺμ τσίρελ, 'στὸ ὁιαβέλο κι' ἀκόμη παραπίρα,
Σβάτσιρ σουντ Χελσκαππνάϊντερ καὶ κόκκ κανονίρα.»

—

Ἔτ ντὶζιτ σύνους Γάλλος
ὡς εἶδος Παπαγάλος :

—

«Ἀλόν, ἀλόν, ἀλεθουζάν, κοϊστρ, μωδὲ σουζί.
ποῦ κι' οἱ Τζὼν-Μπουλ σὶ φίλοι σου σ' ἐπῆραν 'στὸ μεζέ...
φίστρ, πακρεσὶν, ἐ πτὶ πατέ, σαρμρὶζ ἐ βελιδάν,
καὶ τῶν παθῶν των οἱ Ρωμηοὶ τὸν τάραχο τραβᾷ.

—

Ἔτ ντὶζιτ σύνους Ἰταλὸς,
μακαρονᾶς πολὺ κακὸς :

—

«Πὶρ μπακκε, γκρέκο . . . πιετά, Μυλλόρντο ἰλλουστρίσιμο,
κακένα ντὶν ἐπρόσμενε τέτοιο μεγάλο γόϋσιμο.
Ντέν ἔχει μακαρόνε πὶρ μέ λὰ μία κασσα,
σινόρ Κριστίνο, Πιτελέ, καὶ καπετὰν Φρακκασσα,
καὶ νἰέντε σὲκα σκατουλὰ, καπνοσακκούλα ἦτοι,
πὶρ μέ. Μυλλόρντο τραντιτόρ, ντὲν ἔμεινε 'στὸ σπίτι.
Ὅντε σπεράντζα πληρωμῆς διὰ παντὸς περντοῦτα,
τοῦτι σινιόρι σημερα φωνάζουν : ατεῖνει τοῦτε ,»

—

«Σκάντ κὰλ σάνγκβε μίε,
δὲν θάχῃ τὸ Ταμεῖο
λεμὸν κὶ πῶζι τέ
τσαντέζιμο ποτέ.

—

Ὤχ ! ἀντίο ντὲλ πασσάτο,
ὤχ ! ἀντίο Λιονῶρα . . .

καζο ήτανε πενταπτε
ή Μυλλόρδιαν σπαλιφορ.»

—

Ἔτ ντιξιτ οὔνους ἱσπανός
ἐκ τῆς Μαδρίτης καὶ σπανός.

—

«Καράμπα, Γκρέκο Ντόν Κισσότ...καράμπα, κουμπράδο,
ὑπού μεγάλου, καὶ μικρού μές ἔκαμες στράδο...,
κοντραμπαντίστα, Ρουί βλαζ, μπαντίντο, κουατρέρο,
Ντόν Ἀχαμούδαν νητικί, μι ξέρεις καὶ σὲ ξέρω,
καὶ παντελόνι ἀούτερ γιὰ σένα πρὲ δὲν θέχω,
τορεαντόρ, ἀλαντιατόρ, Ἔρνάνη, ταυρομάχο.

—

Ἀντιχάμο, Δόνα Σόλα,
καὶ ὄιχως μαντζιόλα
καὶ ψόμιος ἀπὸ πίνα
σὶ γκίδαρο καβάλα
θὰ ψάλω κάν Κμυράλα,
κάν Ἐστουντιατίνα.»

—

Ἔτ ντιξιτ οὔνους Ρώσσος,
λαλῶν βαρβαρογλώσσως.

—

«Ντάϊκε μνῆ ποζζάλουστα μίλετσχι, Γκεσπατσίνο,
νιέ ρόμ, νιέ βότκα, νιέ βινό, καὶ Γκόμποντι πομίνο...
κταϊρότου, μπανγκρούτ, ριβρτσει λίβ. βρυχώμενο λιοντάρι
ὑπού μὲ τὴν Σιβέρνγι σου μᾶς τρῶς ἰὶς τὸ κανταῖρι.
Ντὰ ντὰ μαϊλές καὶ χαρασό... παρ ρούσκ νιτσόνμαϊ,
καὶ θὰ πλνρώσῃς φαίνεται τὸν κόκκινο τὸν Μάη.»

—

Ἔτ ντιξιτ οὔνους Ἀλβανός,
φουστανελᾶς ξεφαντανός.

—

«Ὀρέ τετσχίνι μπέρντα... ἄϊντε νόρντε, Λάρντε μπρέ,
τέτ μάρ ἔβε τί τεγκρίβε... νὰ κουνέτα, κύρ γκιμπέ
Ἄλντε μπρέ τσὲς στίβι τσόπον... σωρι βάρι τουμπιλίκι,
ὀρέ πρὰ καὶ τὸ κὸρ Χάμπρο νὰ τὸ βάνῃς στὸ κιουμπλέκι,
ὀρε πρὰ καὶ νὰ τοὺ κόβῃς λίγο λίγο τὸ ποῦαρι,
ὀρέ πρὰ νὰ ρίχνῃς μίσε καὶ πελὺ πολὺ σκερόκαρι,
ὀρὲ πρὰ καὶ νὰ τὸ τζέβῃς ψόμι ψόμι κουρκαμένο
καὶ σὶ ἀμάλοι νὰ τοὺ πίρνουν τὸν πατέρα καὶ τὴ μάννα,
ὀρέ πρὰ καὶ νὰ τὸ φτιάνῃς Ἀρβανίτικο πριτζίσι,
ὀρὲ πρὰ καὶ στὸ Πλλατὶ νὰ τὸ στίλνῃς γιὰ πεσκίσι.

—

Οὄτ θατσε ἄϊτ βίμι
τίμ θάσσι ρεμπασκίμι
Ζουρκ δρόμνι Δαμασκήτ
τουκιράρε ταμπουρκίτ.»

—

Καὶ νὺν ἀρχίζει τῶν Πυθίων μεγαλὴν ἑβδομάς
καὶ τρὶς ἄλλοι σον, ἄρκλα, καὶ τρὶς ἄλλοι κ' ἴσως.
Ἀπὸ παντοῦ μᾶς λύτοσχαν μὲ τόσο βριτσάκι,
ἂν καὶ γνωρίζουν πῶς μ' αὐτὸ ν' ὀξέσ δὲν πλνρόνει.

κι' αὐτ' ἕνας μασκαράνθρωπος θὰ μείνῃ μὲς 'στὴν πλάκα,
ποὺ μὲ μουντζούρικες τηγκιτὺ νὰ μὴ μᾶς μουντζουρώνῃ.

—

Τῶν Φράγκων τὰ βρωμόρουχα φκειλωτὰ καὶ βράστα,
τὴν πόζα ὁέ τῆς δόσεως καὶ τῆς προδόσι βαστα,
κι' ἂν 'βρίζουν καὶ ξεφαντανοί κι' ἂν 'βρίζουν καὶ χαχόλοι,
τὰς ὄβρις σὰν μακρόθυμος ἀνίχνου ἀνωδύνως,
γιὰ νὰ σὲ καμακρώσουμε καὶ νὰ σοῦ λέμε ὅλοι:
«Εἶσαι κι' ὁ Μπερτολδίνος, ἴσυ κι' ὁ Μπερτολδῖνος.»

Ἄρκ τελεύταῖα,
κάπως ἀπευκταῖα.

—

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Δὲν ἔλαθες, βρὲ Περικλῆ καὶ ρίλα πατριώτη,
τὸ ξαφνικὸ ποὺ 'γίνηκε 'στοῦ φιλανθρώπου Χιώτη;...
Τὰ πνεύματα τὰ πονηρὰ καὶ μέσα μαι ἐμπῆκαν
κι' ἄλλοι μπελάδες ξαφνικοὶ κι' ἀνέλπιστοι μᾶς 'βρῆκαν.
Ἀπὸ τὴν ὥρα πούριξε τὴν μπόμπα ὁ Μπουλότος
κάθε στιγμὴ ἀκούεται κι' ἕνας τυχαῖος κρότος.
Ὅλα βροντοῦν μονοχᾶ των σὶ τοῦτο τὸ λημέρι
καὶ ὅυο στοὺλ' ἠλιατρικοὶ ἡμέρα μεσημέρι
χωρὶς αἰτία κι' ἀφορμὴ ἁπῆγαν 'στὸν ἀέρα
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔλαμψε κι' ἐσείσθη πέρα πέρα.
Νὰ μοὐντζαις 'στοὺς μετέλληνας...περίορμος, σκασμός...
ψυχὴ μου ξεβαρβάρωσις !.., μωρὲ πολιτισμὸς !..
ὄντως κἀκιγαπητὴ κι' εὐλογημένη χώρα...
μόνον σὶ μπουρλοτιέρηδες τῆς ἔλειπαν ὡς τώρα...
Βεβαίως κι' ἡ παλιο-Φραγκιὰ θὰ γίνῃ ἄνω κάτω
ἂν μάθῃ καὶ τὸ δεύτερο της προκοπῆς μανγκάτο,
κι' ἴσως κι' ὁ Χάμπρο φεβνῆ καὶ τέλλα τὰ κιουλούκια
καὶ φύγουν ἀπὸ 'πάνω μας τῶν τόκων τὰ παλούκια.
Π —Ὦ ὄρασις, ὦ πολιτισμέ, ὦ προόδος βαρβάτη...
Φ.—Βαρὸ' ἀπὸ 'μπρες, βρὲ Περικλῆ, καὶ θ' ἀμολάρει κάτι.

καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ὀλίγους λόγους ἀγγελίαις

—

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν σὶ φίγγι καὶ σὶ λάμπα ;
τζὶ εἶναι τὸ Κατάστημα τὸ μωρομαγαζείον,
ὅπου καθένας λαγταρᾶ καὶ θἄλει μέσα νἄμπῃ
τὰ κόψῃ χαμωνιάτικα κοστοῦμ νευρικεῖνε ;
Ἀξέσονοπούλων λέγεται Κατάστημα ὀνομαστόν,
ὅπου νομίζεις Ἀγγλικὸν πῶς βλέπεις ἐργοστάσιον.
Ἐκεῖ μεγάλων αἰθουσῶν χυστὶ φωτοχυσία,
ἐκεῖ καὶ νέα συλλογὴ λαμπρῶν ὑφασμάτων πλουσία,
κι' ἀμβρέλλαι πεπαλλόσχυτοι καὶ πάντα τέλλα εἴδη,
τοῦ τα κυττάζουν χαμένοις καὶ Περιγιάννι πούρσι,
ἐκεῖνο ὅὲ τὸ μαγαζὶ τῆς κομψῆς ψιλλίδι
ἐάνει τὸν ἴσιο σῆ κορμὶ καὶ ντύρι τὸν κομψότερη.

Ἐκτυπώθη τυπογραφείοις «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσκείου κυκορτὲς πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενῆντα τρία.
κρίσις θὰ ζουρλάνῃ τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμιὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	τὰ τὰ ἴσια ὅρια μένῃ.	— **δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.**
κ' ἔστω ἔχῃ ἰξυπνάδα	— κι' ἔπειτα μοῦ κατσάδιαις.	Κι' ἐνα φιλὶ ἂν κρατῇ.	— Κρίσις συνέρχεται,
Συνδρομητὴς θὰ ἔσχωμε	— γιατὶ ἐστοὺ δὲν ἔχουμε	κι' ὅποιος μοῦ κατσάδιαις.	— θὰ τὸν βάνῃ μπρὲ αἷδι.
καὶ ἀπὸ 'Αθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ ἀπ' τὴν ἀλλοδαπὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ὅλαις πρὲς ἐκεῖ.
καὶ ἐξ ὅλην Ἑλλάδα ὅλην	— ἔξω νὰ βγοῦμε! ἀνοησία.	Γιὰ τὰ σόρα καὶ τὰ μόρα	— κάθε φύλλο χρὶ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **λεπτὰ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Τοῦ Δεκεμβρίου πέμπτη κ' εἰκοστὴ
καὶ σχόλη τοῦ Κυρίου χωριστὰ.

Πενῆντα τέσσερα καὶ τετρακόσα
καὶ περισσεύματα τοῦ Λόρδου τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ, τὴν μέραν τῶν Σαββάτων,
ἐκόντιναν σὶ Βουλευταὶ νὰ βγάλουν τὰ στραβὰ των,
κι' ἐνωμαθιὲς ὡς 'στὰ κόκκαλα τῶν τσουχτερῶν ἀέρα
κι' ὅτον ἡ συνοδοιπορία πασῶν σπουδειοτέρα,
ἐσυζητοῦντο ὁλκερὴ πιστώσεις μερικαὶ
ὁπὸ τὸν τίτλον ἔκτακτοι καὶ συμπληρωτικαί.
Ἀλλ' ἔξαφνα, βρὲ Περικλῆ, ὅὲν ἔξερα τί τοὺς πῆρεν
κι' ὅλον τὸ Κυνοβούλιον ἀγρίως ἐξέμανεν.
κι' ἀρχίζουν μιὰν εὐρύνεια καὶ μιὰ ντιλικατέτσα,
τοῦ 'σκωσαν ὁηὸ πιθαμὲς καὶ τὴν 'διχή μας πέτσα.
«Φτοῦ! νὰ χαθῇς, παλιανθρωπε, γουρσούν, πεωτοκλέφτη,
νὰ κάτσῃς κάπου 'γρήγορα καὶ λόγος ὅὲν σοῦ πέρτει...
ἀγνώστου πρελεύσεως μοῦ φαίνεται πῶς εἶσαι...
ἐγὼ ἀγνοήτου, μακαρὶ!... τὸ πρόσωπό σου φτύσει...
φτοῦ 'στὸ 'δικό σου τρεῖς φορὰς...φτοῦ σου καὶ πάλι φτοῦ...
ὅὲν εἶσαι μ'ντὲ γαϊδάρος ἑνὸς ζωολαρτοῦ...
σὺ νὰ μᾶς 'πῇς ποτὲ' ἔρχεσαι καὶ πιὸθε κατεβαίνεις
καὶ τῶς 'μπορεῖς ἐλεύθερα μὶς 'στὴ Βουλὴ νὰ μπαίνῃς.»
Κι' ἐγὼ τοὺς εἶπ' ἀπὸ 'φλὰ ὁδρὶ ἄνδρες Βουλευτόροι,
μὴ σφίγγεσθε νὰ φαίνεσθε 'στὸν κόσμο μὲ τὸ ζόρι
τοσοῦτον λεπτεπίλεπτες καὶ τόσον ντιλικάτες,
γενῆτε σᾶς παρκαλῶ, καὶ πρόστυχοι κομμάτι.»
Κι' οἱ Βουλευταὶ σὰν νἄκουσαν ἐκεῖνο ποῦ τοὺς εἶπα
κι' ἄρτους τὸ στόμα ἔβγαλε τοῦ καθε παρλαπίπα.
καὶ ροπὰ' ἀνυφώθησαν κι' Ἡρακλῆ ματσούκια
κι' ἀντήχησεν μὶς 'στὴ βρὴ καὶ ὁηὸ σακοτὲ χαστοῦκια,
κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ρωμὴν του καθένας ἐγυρίσ

ξὶ ξὶ κι' ἀπορτ τοὺς 'φώναζαν ἀπὸ τὰ θωρεῖα,
κι' ὡς ὅλους ἐρανίρωσαν μὲ τῶν ματιῶν τὸ γέλιο
ὅτι θὰ πέσῃ 'στὴ Βουλὴ τρὲ κὼμ ὁι φὶ μπογλαρώσι.
μὰ 'στὴν ταρέτσα τῆς Βουλῆς βροντᾷ μιὰ τρακατοῦκα
κι' εὐθὺς ἀναχαιτίζεται ἡ καθημὶκ ματσούκα.
Μπομπα φωνάζουν ἀπ' ἐδῶ, μπόμπα κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα...
Χριστὲ καὶ Παναγία μου... θὰ πάμε 'στὸν ἀέρα.
δουλειαῖς μὲ φώντας, πατατρὰκ, κακὸ κι' ἀντάρα τόση,
καὶ φώγατα νὰ φύγωμε, καὶ ποιὸς θὰ μᾶς γλυτώσῃ.
Κι' ἡ τρακατρεῦκα μπόμπα καὶ μπουμ 'στ' αὐτὶ μας ἐμπαίνῃ
κι' Εἰσαγγελεῖς καὶ Φρούραρχοι πηδοῦν ἀπανω κάτω...
πᾶστε τους Γαβατζόληδες συναλλαξίζουν ὅλοι
κι' ἐδῶ μᾶς ἐξετρύπησαν ἀνθρακικοὶ ἐβαβίλοι,
κλονοῦνε' ἐκ βαθρῶν τὰ κλεινὰ τῶν 'Αθηνῶν ἴδαφη,
τὸ κόδουν λέσση Βουλευταὶ καὶ ὁημοσιογράφοι.
ὁκίμων λυποῦ καὶ μαίνεται τριγύρω μας ἀλαστὼρ
καὶ ρεύγω τουρτουρίζοντας κι' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων.
ἀλλ' ὁ Βουλεύρης, Πρόεδρος τὰ μάλιστα πραγματωρ,
μιμούμενος αὐτοκλεεῖ τὸν Δουπουὶ τῶν Γαλλων.
ἐφώναζε σ' στὴν θέσιν του καθένας ἂς καθίσῃ
κι' εὐθὺς ἡ συνεδρίασις ὅε ἐξακολουθήσῃ»
μὲ τέτοια πόζα, Περικλῆ, καὶ μ' ἐναν τέτοιο τόνο
πὰν νὰ γίνει σύγχρουσις τῆς γῆς μας μὲ τὸν Κρόνο.
Κι' ὁ Δουπουὶ σὰν ἔμαθε τὸ ξαφνικὸ γκαπάσι
πῶς ὁ Βουβούρης παῦθηκε 'στὸ θάρρος τὰ γηλιὰ
ἐφασκιλώθη μόνος του κι' ἐπῆγε νὰ κρεπάρῃ
κι' ἀπὸ τὴν φοῦρκα τὴν πολλὴ ὅὲν ἔβγαζε μιλιὰ.
ἐν τούτοις 'στὸν ἐπιστασμὸν τῶν Γαλλικῶν ὑπάτων
καὶ διυθνὲς τελῶν κι' αὐτὸς καὶ τυπικῶν καθήκων
ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του ἐνθέρμως συνεχώρη
τὸν ἡρωϊσμὸ μας Βουλὴν τὸ πρῶτο παλλήκαρι.

Ὁ δὲ Βουδούρης τυζήταφε «Βρὶ Δευτσοὺ χελντσάπη,
ἐμεῖς δὲν φοβηθήκαμε τὴν μπόμπα τοῦ Τρικούπη,
πεῦ 'τράνταξι 'στὸν βρύντο της ἡ καθε ξένη χώρα,
καὶ τέτοιαις τζιριτζάντζουλαις θὰ φοβηθοῦμε τώρα ;»
Π.—Μωρὲ χαρὰ 'στὰ θάρρις του...
Φ.— 'Αμὰ' τί θαρρεῖς, βρὲ καῦκο ;
ἐμεῖς οἱ κασετζῆρηδες, ἐμεῖς οἱ Γιαννιῶτες,
κι' ἂν ἀπομείνωμι ποτὲ χωρὶς παλχοσωρτοῦκο
μὰ θὰ περνοῦμι πάντοτε τὶς γῆς κατηπατῆδες,
κι' ἡ κύριες Πρωθυπουργοί, ὁ καπετὰν Μπουρλότος,
ἔχει κουρσεῖ σὰν Βεγκὰν καὶ Ραβασόλας πρῶτος
τὲ δίκα μπομπαις μὲ τὰ δηό νὰ στέκεται ποδάρι
καὶ δός του περισσεύματα νὰ χύσῃ μὲ τὰ φτυάρια.
στειχηματίζω δὶ μί σι καὶ καθε γουλοματσὰ
πῶς μὲ μπουρλότα 'βρίσκεται ἡ κάσσα του γεμάτη,
κι' ἂν τοῦ κατηνίσῃ ξάφνα νὰ τάμελαιρη ὅλα
θὲρῆτσουν παγια καὶ μὴ διὰ παντὸς τὰ κόλλα.
Λοιπὸν ποῦ λὲς ἡ Πρέσβερς ἐνέπνευστε τὸ θάρρος
κι' ἐλαφρώσαν τὰ στήθη μας ἀπὸ τὸ τόσο βαρος.
κι' ὅλοι τῆς τρακας τὴν βροντὴν σὰν ἤρωες ἀφήστησαν
καὶ τὰς πιστώσεις. Περικλῆ, τοῦ Μπουρλετιέρη ψήφισαν.
Κικὶ σὰν ἔπῆγα σπήτι μου ἐσείσθη τὸ μηαλὸ μου
κι' ἔβαχνα τὰ παπλώματα καὶ τὸ προσκεφάλι μου,
κι' ἐβλεπα καθε κωμψὸ καὶ καθε μου σαλότο
μήπως κανένας Ραβασὸλ μοῦ 'τρύπωσε μπουρλότο,
κι' ὁπόταν εἰ' ἀνάγκην μου μὲ νυατικὸν ἱματιον
ἔπῆγα 'στὸ δυσώνυμον ὑπὸ μηδὲν ζωμάτιον
ἐκύτταξα 'στὴν τρύπα του, μέπως κι' ἐκεῖ ἀπόμα
μπουρλότο μοῦβαλε κρυφὰ κανένας φαρμακόνος,
καὶ τιναχθῶ κακὴν κακὼς σὲκτρὸν κι' ἀπόζον πτῶμα
καὶ πέσω κατακούτελα ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος.
Π.—Οὐγέ, δικέδντρον Φασουλῆ, τί ξαρνικὸ μᾶς 'βρῆκε :
τί δαίμονας καὶ 'στὸν Ρωμιὸν τοὺς Ραβασὸλ ἐμπῆκε ;
πού νὰ χωθῶ ; πεῦ νὰ κρυφτῶ ; καὶ πῶς θὰ μ' ἀσφαλίσετε ;
τὸν νοῦ μας θέτετ' ἄραγε νὰ μᾶς τὸν πιπιλίσετε ;
Φ.—Μωρὲ κυρργιο, Περικλῆ, σ'αὐτὸ τὸ ντεβάκτσιρι,
μιμήσου 'στὴν παλληκαριὰ τὸν Πρίεδρο Βουδούρη,
καὶ προσκαλοῦνταις βαηθὸν τὸν 'Αρὴν τὸν Ἐρέστιεν
ἀροῦμις εἰς τὸ φλογερὸν δὲς τρίχωμα» Ἡφαίστιεν.
κι' ἐμεῖς οἱ Χιῶτακις, Περικλῆ, ἐμεῖς οἱ Βρονταῦουσει,
ποῦ τῶνομά μας σκιαζεται κανένας νὰ τάκεύσῃ,
μὶ τρακατρούκα δυνατὴ νὰ συγνοσουλιατσάρωμι
κι' ἔντα μᾶς λές, μισὲ Μπουρλή, νὰ τοὺς τὴν ἀμολάρωμα ;
Π.—Λειπὸν κουρκτγιο Φασουλῆ, δὲς μὴ μᾶς σκιαζιεν γοῦνια
καὶ τρακατρούκαις ρίχνωντας δὲς λίμε 'στὸν Τρικούπη :

«Μεγάλει Ραβασόλαρε,
'πῆρι βαρὶς κι' ἀμόλαρε.

καὶ σὰν 'ρωλόγι 'Αγγλικὸ τὴν μηχανὴ μας 'κουρίζε
κι' ὅλα γιὰ περισσεύματα μιγάλα τσικιτσούρι,ε.
Φ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ... ἐν μέση πρωτευούσῃ
συμβαίνουν 'στὰς ἡμέραις μας μυστηριώδη ὁράματα.
καὶ σκύφε κάτι νὰ σοῦ 'πῶ κανεὶς νὰ μὴν τἀκούσῃ...
ἔστελ' ἀνώνυμα κι' ἐγὼ πρὸς τοὺς ἐν τέλει γραμματα...
τὸ μὲν 'στὸν 'Εξωτάτων Πρωθυπουργὸν τοῦ κράτους
μ' ὀλίγους λόγους βρυντερούς καὶ σημαντικωτάτους :
« Ἐσύ, πού μ' 'Ισζυγία μας γδέρνεις τὸ τομάρι,
πάρα γανναίους φύλακας πρὶς φρουρσὶν κεντὰ του,
γιατί μὶς 'στὸ Γραφεῖο σου θέλῶ μὲ καλαμάρι
νὰ ρίξω μελανίεδα... 'στὰ περισσεύματα σου. »
Κι' ἔγραφα καὶ 'στὴ στρόγγυα του : ἀμὰς ἔσκασε ἀλήθεια
καὶ θὰ φουσκώσω μιὰ βραδιὰ μὲ μπόλικα ρεβίθια,
καὶ ὄιχως ὄιόλου νὰ σκιαχτῶ σταθερτως καὶ Βουδούρη
θὰ ρίξω παγκλαστίτιδα... 'στὴν κλασικὴ σας μούρη.»
Καὶ μὶ μελάνι κίτρινο κι' ἐτὶ κιτρίνης κόλλας
ἔστειλα κι' ἓν ἀνώνυμον 'σπὰς ἀπιχρώσεις ὅλας :
«ἂν τὸ βρισιδι παψετε τὰ δόντια μου θὰ τρίξω
κι' ὅλων τῶν ἀποχρώσεων εἰδοποιῶ τὰ κομματα
ὅτι πληθύσης τῆς Βουλῆς φῶς φανερὰ θὰ ρίξω
σφαῖρων καββαλινιτσίδα....'στὰ παστρικα σας στόματα.»
Αὐτὰ ποῦ λές ἀπίστευτα μὶ κάσαν τρομάρα,
ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν συμπαθῶ πρὸς τὴν ἀνωνυμίαν
κι' ἀντίκιτσα 'στὸ γένος μου καὶ 'στὴν ἀνατροφήν μου
ἔβαλα εἰς τακούνια καὶ τὴν ὑπογραφήν μου.
Αὐτὰ δὲν πρέπει πράγματα μικρὰ νὰ τὰ θαρρῆς
καὶ τῶρα, Περικλέτο μου, ἀντὶ νὰ μὲ βαρῇς
μέ ὁυνατὸ κοντόζυλο ἢ μὲ γερὴ ματσούκα
νὰ ρίχνῃς μίες 'στὰ μοῦτρα μου καμμία τροκατρούκα
κι' ἐγὼ ν' ἀνατιναζωμαι μὶ τὸν τρελλὸ της ἀρότο...
Π.— Ὄρσε λοιπόν, βρὲ Ραβασόλ...μολὼν λαβὲ μπουρλότο.

—

("Ενα φισφὶς ὁ Περικλῆς πετᾷ 'στὸν Φασουλῆ
κι' αὐτὸς σὰν Χιώτης γνέζεται «ἀλλαὶ καὶ τρὶς ἄλλαι ! »)

Ὁ Λόρδος ζαρωμένος καὶ δίχως κομπασμὸν εἰσάγει τὸν σπουδαῖον Προϋπολογισμόν.

—

Σταθῆτε τώρα κλαίοντες μὲ πίστιν καὶ μ' Ἐλπίδα
ἐπάνω εἰς τὴν ὁπλητγα, ἐπάνω 'στὴν βαλίτσα,
πρὸς τἄνω σχύμεν συμπαντες τὸν νοῦν καὶ τὰς καρδίας
καὶ πάντες ἐλεήσατε τῷ Λόρδῳ τῷ Κυρίῳ,
κι' ἂς μᾶς τυλίξῃ κόκκινος μακρὸς ζουλαμανδίας
μές 'στὸ Χριστουγεννιάτικο τοῦ Δεκεμβρίου κρύο.

—

Περίσσευμα πραγματικὸν καὶ πάλιν ἐξυραίνεται
πρὸς αἴσχος κι' ἐξευτελισμὸν Τραπιζιτῶν τυράννων,
καὶ πέρυσι μὶν ἐφαίνετο, μὰ 'φέτος δὲν θὰ φαίνεται,
καὶ ὅδς εἶπαν ἄφρακτον θὰ μένῃ καὶ λαοθάνον,
καὶ μήτε σεῖς θὰ βλέπετε τὸ θαῦμα μου κύτό,
ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ θὰ παίζῃ τὸν κρυφτό.

—

Μικρὸν μὲν εἶναι 'στὸ χαρτὶ κι' ἀπόμαντον καὶ κρύον,
ἀλλ' εἶν' ἐκατομμύρια τῶν ἑκατομμυρίων...
μικρὸν κατ' ἐπιφάνειαν, πλὴν μέγα κατὰ βαθος,
κι' ἐγὼ εἰς τοῦτο πεποιθὼς μὲ ὁυναμιν καὶ πάθος
'στὸν Χαμπρο καὶ τοὺς φίλους του νυχθημερὸν θὰ σκούζω :
«περίσσευμα ποῦ φαίνεται δὲν θέλει κολαοῦζο.»

—

Κι' ὅς μὴ νομίσῃ, κύριοι, κανένες κουνελὲς
πῶς 'φέτος Ἰσζύγια σὰς ἔκαμα κουτσὰ,
κι' ἂν μένῃ τὸ περίσσευμα τὸ νέον ἀφανὲς
μὰ θὰ περιβκλῇ κάποτε καὶ θὰ σᾶς λέγῃ τσὶ,
κι' ἐκεῖ ποῦ σὰν τοὺς χαχῆδες ἐμπρὸς σας θὰ τὸ βλέπετε
ἐκεῖνο θὰ σᾶς κρίβεται καὶ πάλι σὰν νὰ 'ντρέπεται.

—

Τὸ 'φετινὸ περίσσευμα θἄναι πολὺ κοκέτικο,
ἀλλοιῶτικο, χαΐμερικο, κι' ὀλίγου τσαναμπῆτικο,
θὰ βλίπῃ μὶ τσακίσματα τὴν καθεμιὰ σακκούλα
καὶ μὲ τοὺς ξένους καὶ μ' ἐμᾶς θὰ παίζῃ τὸν μπαμπούλα,

Ὁ Φασουλῆς σιγὰ σιγὰ χωρὶς νὰ κάνῃ κρότο
ἀφόβως πάει καὶ κολλᾷ μπουρλότο 'στὸν **Μπουρλότο.**

κι' ὅλοι μαζὶ θὰ φωνάζωμε μὶ πατσιαμένο νοῦ:
«Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεῖ' ἡμῶν γενοῦ.»

—

Μὲ τοῦτο τὸ περίσσευμα δὲν ξέρω τί συμβαίνει...
ἐγὼ τὸ ζυμώχνω, τὸ κλωτσῶ, κι' ἐκεῖνο ἐπιμένει
Ποπαχὲς δὲν ἠθέλησα μὲ σαλεμένον φρόνα
παρακινῶν περίσσευμα τὰ μὴν ἐρῶ κανένα....
ποσάκις δὲν ἐθέλησα ἐλλείμματα νὰ φέρω
κι' ἐβγῆκαν περισσεύματα χωρὶς τὸ πῶς νὰ ξέρω.

—

Δι' ὅσα λέγω, κύριοι, μὴ χασκετε σὰν κόκκι...
'στὸ πάσμα κάθε φαρλατᾶ, 'στὸ πάσμα καθε Φράγκου,
ἐκεῖνο πάντα στέκεται 'μπροστὰ μου σὰν σαλούκι
καὶ δι' ἐμὲ κατήντησε τὸ φάντασμα τοῦ Βάγκου,
κι' ὅσο τὸ ζυμώχνω μὲ κλωτσιὲς τὸ τρὶς ἀναθεμάτσ
πρὸ φευκωμένο μοῦρχεται καὶ πρὸ πολὺ γεμάτο.

—

Ἐν ταύτεις τὸ περίσσευμα πολὺ μᾶς ἐξυγίνισε...
κι' ὅπως ὁ παλαι 'Αβραὰμ τὸν Ἰσαὰκ ἐγέννησι,
ἐκεῖνος δὲ τὸν Ἰακὼβ κι' ἐκεῖνος τὸν Ἰούδα,
τοῦ 'πούλησε τὸν 'Ιωσὴφ γιὰ 'λίγα παλιοσκούδα,
ὁ δὲ Ἰούδας τὸν Φαρὲς καὶ τὸν Ζαρὰ προσέτι,
Φαρὲς δὲ πάλιν τὸν Ἔσρωμ μετὰ κομπόσκ ἔτη.
Ἔσρωμ δὲ πάλιν τὸν πολὺν καὶ κρατικὸν Ἀρὰμ,
κι' ἐκεῖνος τὸν 'Αμιναδὰβ καὶ τρὶ τερμιτεραμ,
καὶ φῶλα δικατέσσαρα ἡ γενεὰ των ἦτον.

ἔτσι καὶ τὸ περίσσευμα 'στῶν ἀριθμῶν τὴν παλὴν
τὸ πρῶτον εὑρέθην γιννῆ, τὸ δεύτερον τὸ τρίτον,
τὸ τρίτον δὲ τὸ τέταρτον, κι' αὖτε τὸ πέμπτον πάλιν,
τὸ πέμπτον δ' ἕκτον κι' ἑβδομὲν, καὶ τοῦτο καθεξῆς,
κι' ἀποσβολώθη ἐνιὲς ὁ καθε μπαταξῆς.

—

Κι' αὐτὰ τὰ περισσεύματα, τοῦ 'βρῆκα καὶ ὅτι 'βρῆκα,
σὲ μιὰ τσαπέλα τάβαλα τὰν Καλομάτας σόαν,
κι' ὡς χειρικὰ λευκάνικα κατὰ σειρὰν τεθέντα,
μὲ σπάγους δὲ καὶ μὲ κλωστὰς σφιχτὰ σφιχτὰ δεθέντα
ἐπακριβῶς ὁ ἐπ' ἄλληλα πολλάκις προστεθέντα
καὶ 'τσους κυρίους Βουλευτὰς πριπόντως συστηθέντα,
ζέπεμπαν 'στὸν Κανώναρο, τὸν κατ' αὐτὸς ριφθέντα,
καὶ πάντα μὶν τὸν πρὸς ὑμᾶς χρυσὸν ἐμπιστευθέντα
κερδίβο τὸν ἀπέδειξαν καὶ βλάκκα μὶ πατέντα.
ἐμὰ δὲ πάλιν τὸν νεκρὸν τὸν καὶ παρακινθέντα
πάνσοφον ἄνδρα, 'στῶν βλακῶν τὸ πεῖσμ' ἀναττθέντα,
καὶ τώρα γίνεται γιὰ μᾶς ἀτέλειωτη κουβέντα,
κι' εἶγε κι' ὑπῆρχεν καὶ μπίζ βοῶντος τοῦ Δραγούμη
μ' αὐτὰ τὰ περισσεύματα τοὺς κάναμε τουλούμι.

—

Μὲ τοῦτο τὸ περίσσευμα τὸ πᾶν θ' ἀποκαθέρωμεν
καὶ πᾶσαν ἀνάγκαστοῦν κυκλοφορίαν θἄρωμεν,
τὰς Ἐθνικὰς Τραπέζας μας θ' ἀναδιεργανώσωμεν
κι' ἀπαξαπάντων καὶ ταῶν τὰ μοῦτρα θὰ γνωσωμεν.

—

Μὲ τοῦτο θὰ σφυρίξωμεν
τὰ δόντια μας θὰ τρίξωμεν
στάκτη παντοῦ θὰ ῥίξωμεν
καὶ πλεύτη θὰ πικρύσωμεν.

—

Μὲ τοῦτο θὰ παρλιρώνω
μ' αὐτὸ θὰ σπαικουλιρώνω
τὸν Χάμπρο θὰ κιαλιρώνω
καὶ μπόμπαις θ' ἀρολιρώνω.

—

Ἡ Δόξις δὲ παρίμεινε καὶ μίνει πάντα φίλη
ἂν κι' σὰν ἀλίγα πρὸς αὐτὴν τὸ κράτος μας ὀφείλει.
Μᾶς ἔχει ἕναν ἔρωτα, μᾶς ἔχει μιὰν ἀγάπη
μ' ὅσα κι' ἂν τῆς ἐδώκαμεν, μ' ὅσον παρὰ κι' ἂν γένουν,
κι' ἂν εἰς βρισιὲς καθ' ἡμῶν πᾶς ξένος ἐξετράπη
σᾶς λέγω πῶς μᾶς ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἔτσι μᾶς τὸ κάνουν.

—

Ὕβρις κατ' ἐπιφάνειαν κι' ἀμιλίκτος ὀργή,
μὰ στὸ κρυπτὸν ἐκτίμησις κι' ἀκραντος στοργή.
κι' ἂν τῶν Ἑλλήνων σήμερα τὴν ἔδειξαν περιφάνειαν
ἀλλ' ὅμως ὅπου ἀγαπᾷ ὁ Κύριος παιδεύει.
Ἡ δὲ στοργὴ τῆς Δύσεως, ποὺ τρίμιτ' ἀπὸ μέσα μου,
εἶναι στοργὴ λυκόκυνους σὰν τὸ περίσσευμά μου,
οὗ μὴν ὑπάρχει σὰν κι' αὐτὸ κι' ἀκμαῖα παραμένει
κι' εἰς βρισιὲς καθ' ἡμῶν γονάτων ξεθυμαίνει.

—

Ἐν μέσῳ δὲ τῆς γενικῆς τῶν ξένων συκοφαντίας
ἓν φυλλὸν περισπούδαστον τῆς πρεσβείας Γαλλίας
ἔγρυψ' ἐπαίνους ἀφιλεῖς κι' ἐγκώμια γιὰ μένα
ὅτι κι' αὐτὸς ὁ Παλμέρστων στὴ Λόντρα σὰν μ' ἐγνώρισι
ἀμέσως τὰ χρειάστηκε, τὸν ἔστειλα τρία κι' ἕνα,
καὶ σπλίντιτ εἶπε μέσα του κι' ἐκάστωσι κι' ἀπόρησι.

—

Διότι προεμάντευσε μὲ τὸ σαφὸν του πνεῦμα
εἰς τῆς ἐνδόξου μου ζωῆς τὰ ταραχώδη ῥεῦμα
πῶς θὰ καθίσω μιὰ φορὰ ἐπάνω τῶν ὁπλιτῶν
τὴν σπαθιὰν τὴν Δαμόκλειον στὰς χεῖρας μου συρίττων,
καὶ μὲ πικρὸν λιγυρὸν καὶ θούριο φορμίττων
καὶ μ' ἦχους καὶ σαλπίσματα τυμπάνων καὶ σαλπίττων
θὰ ῥίζω κάτω ὁπλιτῶν καὶ Φράγκων πισπιρίγκων.

—

Ὁπόταν ὁ ἐκπαγκλὸς τὸν Ἀγγλικὸν ἀέρα
φωνὴν ἐξ ὕψους ἤκουσα ἐπί γκαπας ἐδῶ πέρα ;
εἰς τὴν Ἑλλάδα πήγανα, ποὺ τσιμπορᾷ βακόν,
κοτζάμ βαλβίδες κ' ὅπλητζις ἐκεῖ σὲ κατρτερῶν,
καὶ σὺ ἀπέκει γάνεσαι μὲ Τόρις καὶ μ' Ὀὐίγους
κ' εἶσαι μηλέα μὲς 'στους πελλοὺς καὶ νοῦλα 'στοὺς ὁλίγους.

—

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ καθ' ἑαυτόν ἀγαπᾷ 'στοὺς Ἄγγλους μένα ;
πικροῦσαι ἀπ' τὸν τόπο σου κι' ἂς εἶσαι μπαλωμένος,
κι' ἐπάτησε τὸ χῶμα τῆς γῆς τῆς γεννητόρας
κι' ἐχρίσθη Λόρδος τῶν Ρωμηῶν καὶ Καῖσαρ καὶ Σωτῆρας,
κι' ἐξκλωτσᾷ φρῦδυ πλατὺ εἰς ὅ,τι τὸν ἀρέσει
κι' εὐθὺς ἐξεβράκωτος τὴν βάρβαρον πατρίδα
κι' ἔγινεν τὰ ματάκια της γιὰ τὸν παρὰ γαρίδα
κι' ὅλους πῶς ξένους ἔκαμε νὰ βγάλουν ἀγουρίδα,
καὶ πάντας βαμβαρόϊδιλων τὸ κράτος ἐκρατύνατο
καὶ τοῦ κυρίου Παλμερστον τὸν τρισμὸν ἐδιπλάσιωσι.

—

Ἴσως πρὸς ἴτσους θὰ ταχθῶ καὶ σὰν ἀπέκει θὰ σκάσω
κι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ὑβριστὰς θὰ τοὺς παιδαναγκάσω
νὰ βγαζουνε γονατιστοὶ μπροστὰ μου τὸ καπέλο
καὶ νὰ μοῦ δίνουν ὁκετσὰ κι' ἐγὼ νὰ μὴν τὰ θέλω.
κι' ἔτσι νὰ δείξω μιὰ φορὰ 'στὸν ὁκετσοῦν τὸν ὁμέλο
τὸ τί ἰστὶ βερώκεο, τὸ τί ἰστὶ κερόμπελο

—

Ταῦτα λέγω, Βουλευταί,
κι' ὅπως ἔδωσε πατὶ
φίλοι τε πρὸς ἄλλους φίλον
τρικατάβουλλον μὲ φύλλον
καὶ παρήγγειλε 'στὸν φίλον
«φίλε φύλαττε τὸ φύλλον»,
ἔτσι σήμερα κι' ἐγὼ
δίχως νὰ πολυλογῶ
φύλλα τῆς ἐλπίδος σας στέλλω
κι' ὡς κεφάλια παραγγέλλω :
«φίλε φύλαττε τὴν πίστιν
καὶ μὲ ὄξος σὺν ἀφῆξις
μὴ 'στὸ φύλλον τοῦτ' ὁμείξῃς
ἀπιστίαν ἐλεγίστην,
λέγε δ' ἀφελῶς τοῖς φίλοις
πῶς 'στὸ φύλλον τοῦτ' ὁμείλιες
τὰς μεγάλας ωφελείας
τῆς ἐπιφελεῖς φιλίας.

—

Καὶ τώρα σᾶς παρακαλῶ νὰ πάτε νὰ 'συχάσετε
καὶ τὸ Χριστουγεννιάτικο μοσχάρι νὰ πασχάσετε,
διότιν δὲ μὲ τὸ καλὸ ἐδῶ ξανατυρίσετε
ἴσως καὶ τὸ περίσσευμα κατὰ πλέι ν' αὐξήσῃ.
καὶ τότε πλέον νηστικοὺς καὶ μὴ θὰ διορίσετε
κι' ἀφύλακτως δεκαπλασιὰν θὰ παριτὶ μπαξίσι.

—

(Μὲ τέτοια τους μπεκάτσα, τοὺ ὁ Λόρδος παρασκύτισι,
ἡ στρούγγα δὲ μετὰ κρουνῶν τὴν κατηχηρεκράτησε
κι' ἔπεσι κι' ἐπροσκύνησι τὸ λαιμαργο θηρίο.
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Πιρικλῆς, καθὼνιε χαπεμίρικε,
ἐγκάρισαν διόρωνοι ἀπὸ τὸ θεωρεῖ :
ἀγιὰ σου, μωρὲ Πυρπετλητή, ποῦ 'βρήκες τὴν Ἀμίρικο.)

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας, μ' ὄλους λόγους ἀγγελίας

Τοῦ Μπάμπη τοῦ Ἀννίνου μας ΜΗΡΑΙ ΑΤΤΙΚΑΙ
κι' εἰκόνες νλαβηρόταται γλαιογραφικαί.
ἐξώφυλλον μονοδίνον, καλλιτεχνία πρώτη.
καὶ γέλοια ὅπου γίνεται κανονέρια τὸ σκυπότι.
πνευματικὸν ἐντρύφημα, γελώτων περιβολή.
ἐκεῖ κι' οἱ περιλάλητοι Παραβαρμένοι ἀλοι
Ἀλλ' εἶναι περιττὸν κανεὶς συστάσεις νὰ σᾶς κάνῃ
γιὰ τέτοια κανακάρικα καὶ πάνσημα βιβλία . . .
τὸ διαπρέπον ὄνομα τοῦ συγγραφέως φθάνει.
πολοῦνται δι πρὸς τρεῖς δραχμὰς 'στὰ Βιβλιοπωλεῖα.

—

ΒΙΒΛΙΟΝ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΟΝ μὲ ποίγνια παντοῖα.
ἐκεῖ πολλὰ περίεργα ἐκεῖ χαρτοπαττρία.
καὶ τζίντα μυστήρια ταχυδακτυλουργίας
καὶ κάθε προβληματικῆς καὶ θεοτενοῦς μαγείας.
πορ' ἔλων ἐκτελούμενα πρηχείρως τε κ' εὐκόλως
καὶ πῶς καὶ πᾶσα φαίνεται μαρίολα καὶ μαρίολος.
Βιβλίον ὠφελιμώτατον γιὰ συναναστροφὰς
κ' εἶναι πολὺ καλλίτερα μιὰ 'ρέρα νὰ μὲ βῇς
παρὰ τοιαύτας παιδιὰς νὰ στερνεῦς ὀπτεῖος . . .
εἰς τὸ γνωστὸν Κυτάστημα πωλεῖται τῆς «Ἑστίας».

Ἐκτοῦ τυπογραφείου «Κυρίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσκυνήματος κυπριστὶ πολύ.

Ο ΡΩΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΓΙΑΣ

Στὸ ἐννενήντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νάνει καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμιὸς τὴν ἑβδομάδα	— μένουν μιὰ παρὰ τὰ ἑξήντα	γιὰ τὰ ἑπτὰ ὅμως μέρη	— **δέκα ὀράγκα καὶ ἑπτὰ χέρι.**
κ' ἔτσι ἔγιν' ἡ ἀξιωσάδα	— κ' ἔσωσε μιὰ καταβολή.	Κ' ἕνα σελλὸ ἂν κοστῇ.	— ἐγὼ τὸ πληρώνω,
Συνδρομητὰς θὰ ὀέχωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομεν.	τ' ἄσπρες τὸν παρὰ δὲν θέλω	— νὰ τὸν ρίξῃ μόρο φέϊ
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὸν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἐλληνικήν.	Γράμματα καὶ συνδρομὰς	— στ' ὀνόματός μου ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ἔξω νὰ μὲ κ' ἔνοικόν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε σελλὸ μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **Δεκὰ ὀράγκα εἶναι μόνο.**		

Πρώτ' Ἰανουάριον
περιτομὴ Κυρίου.

Πενῆντα πέντε καὶ τετρακόσα,
Ἂν Βασίλης κι' ἀμὰν γιὰ γρόσα.

Μπονιμάδες μας κι' εὐχές, ὁποῦ πέφτουν σὰν βροχές

Πλοῦτη 'στὸν Βασιλιὰ μας καὶ νέκες δόξης χρίσμα
καὶ νὰ μᾶς κάνῃ καὶ χαρὰ 'στῶν ἐκνιστῶν τὸ πεῖσμα.

Κυθέρα 'στὸν Διάδοχο τὸν μουστικὸ μεγάλη
τὴ ὀόξα μας καὶ ὀόξα του 'στῆς κόρδιας της νὰ ψάλῃ.

Στοὺς ἀδελφοὺς του Πρίγκηπας βιτλιὰ καὶ βιολοντσέλα
νὰ τὸν ἀκομπανιάρουνε καὶ νάναι μία τρέλλα.

Στὸν Λόρδο πιρισεύματα 'στῆς μπόμπας του νὰ δώσῃ
κι' ἕνας πιπέρας τὴ στρούγγα του κι' ἐκεῖνον νὰ διαβῇ.

Ἀρμαδὲς εἰς τὸν Μπουμπουλῆν καὶ τρίκορτα χαρτόνια
νὰ τέχνῃ σὰν κατασχεθοῦν τὰ τρία σιδερόνια.

Εἰς τὸν Στεργιοῦ πιρισιὰ διπλωματίας χάρι
τοῦ ξένους γιὰ τὴ μπόμπα μας νὰ σπῇ ἰτζικιανάρι.

Εἰς τὸν Μπουρῖν προκοπὴ καὶ μία σκοῦπα ρίνα
νὰ κάνῃ τὸν τὴν Λιβαδειὰ γιαλὶ καὶ τὴν Ἀθήνα.

Στὸ λέλο τὸν Καλλιτρονὲ μὲ τὰ γλυκοχαμόγελα
νὰ τρέχ' εἰς κάθε μας Σχολεῖο νὰ μᾶς μαλάνῃ γράμματα.

Πένα χρυσῆ 'στὸν Τσαμαδὸ μὰ κι' ὄρμαλος μεγάλο.
νὰ πολεμῇ καὶ μὲ τὰ ὀηό, τὸ πένα καὶ τὸ πάλα.

Σφυρίκτρας εἰς τὸν Θεόδωρο διαλυσι νὰ σκούζῃ
κι' ἂν δὲν βαρηέσαι σφύριζε, νὰ τάπανωπαῖς, γρουσεύζη.

'Στὸν γέρο μουσμάχε Πίτ παλληκαριὰ καὶ νειάτα
καὶ νάχῃ τὰ κουμπούρια του μὲ μπαλαρμὰ γεμάτα.

'Στὸν Ραλλῆ ὀρὸ σπαθιὰ ἀπέ, τὸ πρῶτο πρὸ μεγάλο.
τὸ μὲν νὰ τέχνῃ γιὰ τὸν Πίτ, γιὰ τὸν Δραγούμη τάλλο.

Ρέσσα 'στὸν Εὐταξία του καὶ Μυρσφόρων μόρ
καὶ μ' ἦχο πλάγιο βαρὺ νὰ ψάλῃ τὸν Σωτῆρα.

'Στὸν Καραπάνο ἀρχηγὸς τοῦ Καραπάνου νάναι
κι' οἱ φίλοι Προσοδιτικοὶ λιπτὸ νὰ μὴν τοῦ φᾶνε.

Ρεκάνα 'στὸν Στεφόπουλο νὰ τοῦ βαστᾷ τὸ ἴσο
γυρεύοντας τὴν *Πρόοδο* 'στὸν Καραπάνο 'πίσω.

Εἰς τὸν Δραγούμη θυμητὸ, ποῦ μ' ἄλλα νὰ μὴ μοιάζῃ.
κι' ὅλο σειστὸς καὶ λυγιστὸς τὸν Λόρδο νὰ θωμίζῃ.

Στόν Θεοτόκη, ποῦ μέ σία σάν Κόντες καμαρώνει,
μιά κούκλα ἀπό τοῦ Μαίφαρτ νά τήν *ἐκβραζιλιάνη*.

—

Εἰς τόν Σκουλούδ' ὑπομονή καί γιόματα κατ' εἶδον
ὡς ὅτου πάλιν Ὑπουργός νά γίνῃ τῶν *Ναυτικῶν*.

—

Σιδοί γιά τόν Σεμόπουλο νά πῇ νά ξεδυμώσῃ,
τοῦ θέσι τοῦ Ραΐση κἄν δέν μπόρεσι νά ζήσῃ.

—

Εἰς τόν Παχύ ποθήλατο γι' αὐτάς τάς περιστάσεις
νά τρίχῃ γρηγορότερα εἰς τάς συνεδριάσεις.

—

Εἰς τόν Βουλευτήν Ρεύσικη καμπανα γιά κουδούνι
καί 'στοῦ Φραντζέζου Δευτσουί νά μπαίνῃ τό ρουθούνι.

—

Σκαμπίνια εἰς τόν Καντηρίζῃ, τόν γέρο ντελμπεντέρη,
γιά νά τα βγάζῃ 'στή Βουλή σάν γίνεται νυκτερι.

—

Εἰς τόν Μακρῆ τόν βιολιτζῆ βιολί τοῦ Παγανίνη
κι' εἰς καθε στρούγγα νά κελλᾷ καί καθημιᾷ ν' ἀφίνῃ.

—

Τόρνο 'στόν νέο Βαλληνδᾶ, τῆς Νάξου τόν τενόρε,
γιά ν' ἀκουσῇ τή γλῶσσα του χωρίς νά δίνῃ φόρο.

—

'Στόν Καριμάντζο ὀρό γαλιᾶ καλλίτερα νά βλέπῃ
κι' ὀλίγο μοσχοσάπουνι νά πλύνεται σάν πρέπει.

—

'Στόν Ρούκη τοῦ Σπρεχωρισοῦ μιά κόμι ἱ. ρό μαγκούρα
τοῦ Κορομάντζου τοῦ κλινοῦ νά φτειάξῃ τήν καμπούρα.

—

Εἰς τόν Βουλπιώτη 'γρήγορα ν' ἀφήσῃ τά καπρίτσα
καί νά μας 'πῇ τί σκάπτεται μαζί μέ τόν Γρανίτσα.

—

'Στόν Ὀριγώνη τραγικούς κοθόρνους νά φορέσῃ
καί νά φωνάζῃ τοῦ Μακρῆ γιαρέ νά μας βαρέσῃ.

Μιά φουστανέλλα 'στόν γνωστό Φώτηλα τόν ἀντάμη
νά πάῃ τήν σταφίδα μας 'στους Ρώσους νά ξεκάμῃ.

Φίσι 'στόν Καλαντσόπουλο, 'στόν Κουμανιώτη κάπα,
κι' ἀνάστημα κοντήτερο 'στόν γίγαντα τόν Λάκπα.

—

Εἰς τόν Καλογερόπουλο καθρέφτη καί μπετίλια
νά βλέπῃ μέσα καί 'στά ὀρό τά νόστιμά του χείλια.

—

'Στόν Νῖκο τόν Καραπαύλο, ἀτρόμητο λιονταρι,
ὅταν μαλλώνουν 'στή Βουλή νά μήν τό σκαπουλάρῃ.

—

'Στόν Γκιώνη καί 'στόν Φώκιαλο, τῆς Τήνου τά ζιζάνια,
ἔνας τόν ἄλλον νά 'ρωτᾷ αἴσας παπᾶς γιά πλάρι.»

—

'Στόν Κανακάρη, τῶν Πατρῶν τό πρῶτο ἀρχοντόπουλο,
μέλι καί γκλᾶ νά γενῇ μέ τόν Γεροκωστόπουλο.

—

Πόζα καί σιδερότητα 'στόν 'Αγγελῆ τόν Ρούβο
κι' ἕναν καπετάνιο νυκτιδᾶ γιά τόν Ρικάκη σκούρο.

—

'Στόν Χατζηπέτρο τόν Κωστῆ μονάχ κι' ἔν' ἀλογάκι
καί νά μήν πιλατρωγεται μετά τοῦ Χατζηγάκη.

—

Μία 'στόν Προβελέγγιο Χαρίλαο περάσα,
ποῦχει τόν συνωνόματο 'στοῦ κανονιοῦ τήν μπούκα.

—

'Στόν Κριστενίτη μαρτυρας νά γίνεται τοῦ Ράλλη
ὅταν ἐκεῖνος μέ τόν Πίτ πηγαίνῃ νά τα βάλῃ.

—

Εἰς τόν Μανέτα σκοπαντῆς ἐλεύθερος νά μένῃ
ὡς ποῦ μέ τή Σκοπελόλη κάθε σκοπός του γίνῃ.

—

Μιά νύφη γιά τόν Ζέγγελη, ποῦ νά τήν λένε τακο,
καί γιά τό μάουρ προκοπή 'στόν Τριανταφυλλάκο.

—

'Στόν Σταϊμή ὅπου ρίχτηκε 'στόν Εὐταξία λίγο,
ἔνα βαπόρι δίπιστο χρειάζετο νά πάῃ 'στό Τσιρίγο.

—

Μιά γλῶσσα 'στόν Μερλόπουλο νά τρίχῃ τάν ρεβόνι,
ὀρό χίλια τοῦ Παπαγιάννη καί ὀρό τοῦ Διλαγιάννη.

—

Εἰς τόν Γόραϊο Κριλοβίτζῃ καθώς καί 'στόν Σαχτούρη
νά ξεροτρώσουν Ὑποπρόεδρον τό πρῶτο νταβετούρι.

—

'Στῆς Ναυπακτίας τόν Δεσπότη καθώς καί 'στόν Σιαμάκη
καπνό μοσχάτο Γρανιτζέζι, τσιγάρι μυρκαλᾶδες κάνει.

—

'Στόν Κουκουρίκο κόκορας μές 'στή Βουλή νά γίνῃ
καί πρῶτος 'στά κοτόρια μας τό συτυχο θημα νά δίνῃ.

—

Γιανο 'στόν Σταμπελόπουλο, τό νεῦρο τοῦ ταλληκαρι,
εὐαισθησίας χρώματα τό κάλλος του νά πέρῃ.

—

Καφτάλι ρουσφετλίδικο 'στοῦ Βάλλου τόν Καρτάλη
καί χειρτσιόματα πολλά ἐκ μέρους τοῦ Τ[illegible]πάλη.

—

'Στόν κύριο Ζυγομαλᾶ νά φτιαξῇ τήν βέλα[illegible] 'Αλλάδα του
γιατί κι' κόντες Πρωθυπουργοί θά 'ρχῇ μέ τήν[illegible]

—

Εἰς τόν Συγγρό τόν πάμπτωχο παρᾶ μέ τό [illegible]
καί μές 'στο σπίτι μου νάλθῃ μπουρλότο νά [illegible]

—

'Στόν Μιστακίζ νά 'μιλῇ γιά τήν σταφίδα [illegible]
κι' ἐπερωτήσεις νά γενῇ δέ ὅλα τα συμβαίνουν[illegible]

—

'Στόν 'Αγγελο τόν Γεωργαντᾶ μέ τά μικρα τ[illegible]
σταθῆ νά κόβῃ συρρίζα τ' 'Αργίτικα τά πρασ[illegible]

—

Εἰς τόν 'Αλίκο τόν Σκουζέ μέ τά χρυσα σκλ[illegible]
νά 'δοῦν χαρτοφυλακια τά δυο μπερμπαντόμα[illegible]

—

'Στόν Κωνσταντίνο Βαλτινό νά μή τόν λένε [illegible]
γιατί 'στοῦ Βαλτου τα χωρικ οἱ τίτλοι πάν [illegible]

—

Κουκουδάκι εἰς τόν Κακιελῆ, καί 'στ' ἄλλα τά κα τσούδια
νά δείξῃ ὅτι βαφονται καί μ' *κ α υ τ α ι ς* κουκουλᾶκι.

—

'Στόν Γεώργη Λύρα, φίρωτα 'στήν Λιμπρᾶ τά πρῶτα,
γιά τόν φτωχό Τριαύριη του νά γεφάται μί γιδοῦτα.

—

'Στόν Κώστα Ζώτε, ὀχλαγωγό τοῦ Λόρδου μας κριαρι,
νά χύνῃ τά Τρικουπικά ρουσφέτια μέ τό φτερό.

—

'Στόν Νῆνιο τόν Ψκυλόπουλο ἀλλέ ρετοῦρ νά πέρνῃ
καί βόλτας εἰς τά κόρματτ νυχθημερόν νά φέρνῃ.

—

Εἰς τόν Σωτῆρη Κρολιέρ, δεινόν ἐχθρόν τῆς λίμας,
ν' ἀσπάζεται σάν Ραλλιάς τόν Χατζηγιακολῆ μας.

—

'Στόν Μαρασλῆνη τόν Θωμᾶ, ποῦχει μορφήν Νερκίσσου,
Νερκίδες καί πενταμορφιες νά τοῦ φωκίζουν αἴσιους.

—

'Στόν Ματσα τόν περίφημο, ποῦ τρέχει γιά δουλιᾶ του
νά πετσοκόβῃ τούς Ἰσθμιους, νά κόψῃ τά μαλλιά του.

—

'Στῆς Τριχωνίας τόν Σκαλτσᾶ καί 'στήν σπαθατε Μάνιον
ἀπ' τούς πολλούς κακυγκές των νά πάρουν λίγη ἄνεσι.

—

Δημητριαδῆ τοῦ Σπανοῦ ἐν 'Αγγλικό ξουρεῖο
μέ τά πιανικ τά γένεια του νά κανῃ μιά νταμπρι.

—

Εἰς τόν Μαρκέλο ἀκαξᾶ κι' Ἀβισσαλώμ μαλλιά
καί πάντοτε νά 'βρίσκεται μ' ἐκεῖνα οἱ δουλειᾶ.

—

Τῆς 'Ανδρου σῦκα μπόλικα 'στόν νέον Ἐμπειρίας
καί 'στόν Καίρη μοναχᾶ ἕνα μεγαλο σῦκο.

—

'Στόν καπνοπώλη Βουλευτή, τόν Κώστ' 'Αγαθικλῆ,
νά στείλῃ κομπόσο καπνό σ' ἐμέ τόν θερικλῆ.

—

'Στόν Μίχο Λάμπρο τόν Ἰσχνό σάν καλαμιᾶς μπαστόνι
βάν ντε βιολ, ορχηνικό, καί σύνατό μαντζόνι.

—

'Στόν Λιᾶ τόν Κανελλόπουλο, τῶν Ναυτικῶν ξιρτέρι,
γιά τό χαρτοφυλακιο ἐλπίδες καί καρτέρι.

—

'Στόν Σωρινό τόν Μίνωα, τόν Μπαγιατζόγλου ἤτοι,
τοῦ Λόρδου τό ἀλάνθαστον 'στή Σύρα νά κηρύττῃ.

—

Πολλή 'στόν Βοκοτόπουλο ρητορική φιγούρα
καί γρίνια μ' 'ατεμπλούκους κι' ἀτέλειωτη φαγούρα.

—

'Στόν Ζωγλοπίτη τόν λιανό μακρύ Ἑβραίου μοῦσι
καί τήν ὀρυσχᾶ τῆς ρυζκᾶς 'στόν Τακη τόν Γιαννούση.

—

'Στους νέους Ραβασολῆδες γιά μπόμπικες νά παρλάρουν
κι' ὅλα κροτίδες ἀπ' ἐμπρός κι' ὀπίσω ν' ἀμολάρουν.

—

Εἰς τούς Ρωμηούς, ποῦ πάντοτε τούς κατκαμαρόνω,
τά φασκέλα τά τακτικα, ποῦ πέρνουν κάθε χρόνο.

—

'Αν σ' ὅλους δέν 'χαρίσαμε, μά νά μας συγχωρήσετε,
καί τώρα κάτι κακί σ' ἐμας σεις πρέπει νά χαρίσετε.

Μέ τούτη μας τήν κλασική κακιμειρικ καί ψώρα
ἐρίτος εἶναι δύσκολο νά κάνω σ' ὅλους δῶρα.

Στόν Θεοτόκη, ποῦ μέ σἰκ σάν Κόντες καμαρώνει,
μιᾶ κοῦκλ' ἀπό τοῦ Μαϊφαρτ νά τήν ἐφαρμοσώσῃ.

—

Εἰς τόν Σκουλοῦδ' ὑπομονή καί γεύματα κατ' εἶδον
ὡς ὅτου πάλιν Ὑπουργός νά γίνῃ τῶν **Ναυτικῶν**

—

Συζῆ γιά τόν Σιμόπουλο νά πῇ νά ξεθυμώσῃ,
πού θέοι τοῦ Ραΐση κἂν δέν ἠμπόρεσε νά δώσῃ.

—

Εἰς τόν Παχύ ποθύλατε γι' αὐτάς τάς περιστάσεις
νά τρίχῃ γρηγορότερα εἰς τάς συνεδρίασεις.

—

Εἰς τόν Βουδούρη Ρουσσιᾶν κλαμπάτσι γιά κουδοῦνι
καί 'στοῦ Φραντζέζου Δεσπτοῦ νά μπαίνῃ τό ρευθοῦνι

—

Σκαρπίνια εἰς τόν Καντακζῆ, τόν γίρο ντελμεντίρη,
γιά νά τά βγαζῃ 'στή Βουλή κἂν γίνεται νυκτέρι.

—

Εἰς τόν Μακρῆ τόν βιολιτζῆ βιολί τοῦ Παγανίνη
κι' εἰς κάθε στρούγγα νά κελλᾷ καί καθεμιᾶ ν' ἀρινῇ.

—

Τόρνο 'στόν νέο Βαλληνέα, τῆς Νάξου τόν τενόρο,
γιά ν' ἀκουφτῇ γλῶσσα του χωρίς νά δίνῃ φόρο.

—

'Στόν Κορομαντζο δρέ γαλιᾶ καλλίτερα νά βλίπῃ
κι' ὀλίγο μασχασέπουνε νά πλύνεται κἂν πρίπει.

—

'Στόν Ρούκη τοῦ Συρογωριοῦ μιᾶ κόμι ἐἰ φό μαγκοῦρα
τοῦ Κορομαντζου τοῦ κλινοῦ νά φτειάξῃ τήν καμποῦρα.

—

Εἰς τόν Βουλπιώτη γρήγορα ν' ἀφήσῃ τά καπρίτσα
καί νά μᾶς 'πῇ τί σκέπτεται μαζί μέ τόν Γρεβίτσα.

—

'Στόν Ὀριγώνη τραγικούς καθόρους νά φορέσῃ
καί νά φωνάζῃ τοῦ Μακρῆ γιαρέ νά μας βαρέσῃ.

—

Μία φουστανέλα 'στόν γνωστό Φωτήλα τόν ἐντσμπῆ
νά πάῃ τήν σταρίδα μας 'στούς Ρώσσους νά ξεσαμπῆ.

—

Φίσι 'στόν Καλαντσόπουλο, 'στόν Κουμανιώτη κάπι,
κι' ἀναστῆμα κοντήτερο 'στόν γίγαντα τόν Λαππα.

—

Εἰς τόν Καλογερόπουλο καθρίφτη καί μποτίλια
νά βλέπῃ μέσα καί 'στά δῆ τά νόστιμά του χείλια.

—

'Στόν Νῖκο τόν Κυριάπουλο, ἀτρόμητο λειντέρι,
ὅταν μαλλιώνουν 'στή Βουλή νά μήν τό σκαπουλάρῃ.

—

'Στόν Γεώμη καί 'στόν Φώσκελο, σῶς Τήνου τό ζευγάρι,
ἕνας τόν ἄλλον νά 'ρωτᾷ εἶδαι παππᾶς γιά πλάρι ;»

—

'Στόν Κανακάρη, τόν Πατρῶν τό πρῶτο ἀρχοντόπουλο,
μίδι καί γάλα νά γενῇ μέ τόν Γερακωτόπουλο.

—

Πέζα καί εὐθαρύτητα 'στόν Ἀγγελῆ τόν Ροῦρο
κι' ἕναν καινούριο συκτικό γιά τόν Ρικάκη σκοῦρο.

—

'Στόν Χατζηπέτρο τόν Κωστῆ μονόκλ κι' ἐν' ἀλεγάκι
καί νά μήν πιλωτρώγεται μετά τοῦ Χατζηγάκη.

—

Μία 'στόν Προβελέγγιο Χαρίλαο περοῦκα,
πού ἔχει τόν συναισθματο 'στοῦ κανονιοῦ τόν μπεῦκα.

—

'Στόν Κρεστενίτη μαρτυρας νά γίνεται τοῦ Ραλλῆ
ὅταν ἐκεῖνος μέ τόν Πίτ πηγαίνῃ νά τά βαλῇ.

—

Εἰς τόν Μανέτα σκαπεντῆς Πευθίρις νά μείνῃ
ὡς ποῦ μέ τή Σκοπελῆ καθε σαιτός του γίνῃ.

—

Μιᾶ νυφη γιά τόν Ζέγγελη, ποῦ νά τήν λέσε τσαι,
καί γιά τό μάουρ πρικοπῆ 'στόν Τριανταφυλλάκη.

—

'Στόν Στάη, ὁποῦ ρίχτηκε 'στόν Εὐταξία λίγα,
ἕνα βαπόρι δίκροτο νά πάῃ 'στό Τσιρίγα.

—

Μιᾶ γλῶσσα 'στόν Μερλόπουλο νά τρίχῃ σάν ροδάνι,
ὀχῦ χέλια τοῦ Παππαχελῆ καί ὀχῦ τοῦ Διληγιάννη.

—

Εἰς τόν Γεραῖς Κριζῆ καθώς καί 'στόν Σαχτούρη
νά ξεφυτρώσουν Ὑπουργοί σέ πρώτα νταβατούρι.

—

'Στῆς Ναυτακτίας τόν Ἰντέ καθώς καί 'στόν Σικμανῆ
καπνό μοσχάτο Γενιτζέ, ποῦ μερακλῆδες κάνει.

—

'Στόν Κουκουρίκο κόκορας μές 'στή Βουλή νά γίνῃ
καί πρῶτος 'στά κακίρια μας τό σύνθημα νά δίνῃ.

—

Γιάνο 'στόν Σταμπελόπουλο, τό νειό τό παλληκάρι,
ἰδιαιθηείας χρώματα τό κάλλος του νά πάρῃ

—

Καρταλί ρουσφετλίδικο 'στοῦ Βόλου τόν Καρτάλη
καί χειρετίσματα πολλά ἐκ μέρους τοῦ Τοπάλη.

—

'Στόν κύριο Ζυγομαλᾶ νά φτειάξῃ τήν βιλλικᾶ του
γιατί κι' αὐτός Πρωθυπουργός θέ 'ὄρῃ μέ τήν **Βιλλέδα** του.

—

Εἰς τόν Συγγρό τόν παπατζο παρέ μέ τό τσουβάλι
καί μίς 'στή σπήτι μου νά 'λθῇ μπορεῖτε νά μου βάλῃ.

—

'Στόν Μαυρογένῃ νά 'μιλῇ γιά τήν στοφίδα πάντα
κι' ἐπερωτήσεις νά γινοῦν ὅλα τά συμβάντα.

—

'Στόν Ἄγγελο τόν Γερμανικά μέ τά μιάρα τοῦ πάσα
σπαθί νά κόβῃ σωρτσα τ' Ἀργίτικα τά πρασσα.

—

Εἰς τόν Ἀλέκο τόν Σκυζέ μέ τά χρυσά σελόγια του
νά δίνῃ χαρτοραλάκια τά δυο μπορμπέτσια του.

—

'Στόν Κωνσταντίνο Βαλτινό νά μή τόν λένε Κώτε
γιατί 'στοῦ Βαλτου τά χωριά οἱ τίτλοι πάν ἀνώτε.

—

Κουκουλίχι εἰς τόν Κοκκαλῆ, καί 'στ' ἄλλα τά κατσούλια
νά δίξῃ ὅτι βαφονται καί μ' ἀπευταῖς κουκούλια.

—

'Στόν Γεώργη Λύρα, φέρνετα 'στήν Λιμπρά τά πρώτα,
γιά τόν φτωχό Τρικούπη του νά γράφεται μέ γρῶτα.

—

'Στόν Κώστα Ζῶτο, ὀμαλικτό τοῦ Λόρδου μας κρίσαι,
νά χύνῃ τά Γρικουπικά ρουσφέτια μέ τό φτίαρι

—

'Στόν Νῆόν τόν Πικυλόπουλο ἀλλά μετοῦρ νά πέρνῃ
καί βόλτας εἰς τά κόμματα νυχθημερόν νά φέρνῃ.

—

Εἰς τόν Σωτήρη Κρεκιδῆ, ἐλεινόν ἰχθρόν τῆς λίμας,
ν' ἀσπάζεται κἂν Ραλλικός τόν Χατζηκαλῆ μας.

—

Στόν Μαρκίζιν τόν Θωμᾶ, ποῦχει μορφήν Νορκίσσου,
Νιρηΐδες καί πενταμορφικες νά τοῦ φωνάζουν ἐξύπνου.

—

Στόν Μάτσα τόν περίφημο, ποῦ τέχνι γιά δουλειᾶ του
νά πετσκοβῇ τους Ἰσθμους, νά κόψῃ τά μαλλιᾶ του.

—

Στῆς Τριχωνίας τόν Σακελτσᾶ καί 'στόν σπαθάτο Μάνιη
ἀπ' τους πολλούς καυγάδες των νά πάρουν λίγη ἄνεσι.

—

Δημητρικέϊη τοῦ Σπανοῦ ἐν Ἀγγλικί ξυράφι
μέ τά συκιά τά γίνεια του νά κόνῃ πιά νισάφι.

—

Εἰς τόν Μαρκίδ' ἐμαζκα κι' Ἀθετσκλώμα μαλλιά
καί πάντοτε νά 'ρίσκεται μ' ἐκεῖνα σέ δουλειᾶ.

—

Τῆς Ἄνδρου σῦκα μπόλικα 'στόν νέον Ἐμπειρίκο
καί 'στόν Καίρη μουνχιᾶ ἕνα μεγάλο σῦκο.

—

'Στόν καπνοπώλη Βουλευτή, τόν Κώστ' Ἀγαθκλῆ,
νά στείλῃ καμποσο καπνό σ' ἐμέ τόν θερικλῆ.

—

'Στόν Μίκη Λεμπρο τόν ἰσχνό σάν καλαμιᾶς μπαστοῦνι
βίν ντέ βικλ, ἀρσενικό, καί ὑγατό μαντζοῦνι.

—

'Στόν Λιᾶ τόν Κανελλόπουλο, τῶν Ναυτικῶν ξιφτέρι,
γιά τό χαρτοφυλακιο ἐλπίδες καί καρτέρι.

—

'Στόν Συρικό τόν Μίνωα, τόν Μπογιατζόγλου ἦτοι,
τοῦ Λόρδου τό ἀλάνθαστον 'στή Σόρα νά κηρύττῃ

—

Πολλή 'στόν Βοκοτόπουλο ρητορική φιγοῦρα
καί γρίνια μ' 'στρυπαλιτσούς κι' ἀτίλειωτη φαγοῦρα.

—

'Στόν Ζωγιοπίτη τόν λιανό μακρύ Ἑβραίου μοῦσι
καί τήν ὁροσιᾶ τῆς φυλακῆς 'στόν Τάκη τόν Γιαννοῦση.

—

'Στούς νέους Ραβασόληδες γιά μπόμπαις νά παρλερίνε
κι' ὅλα κριτίδες ἀπ' ἐμπρός κι' ὀπίσω ν' ἀμολερίνε.

—

Εἰς τούς Ρωμηούς, ποῦ πάντοτε τούς κατσακαμοῦσι,
τά φασκέλα τά τακτικά, ποῦ πέρνουν καθε χρόνο.

—

'Αν σ' ὅλους δέν 'χαρίσαμε, μά νά μᾶς συγχωρῆσαι,
καί τώρα κἄτι καί σ' ἐμᾶς σοῦς πρέπει νά χαρίσαι.

—

Μέ τοῦτη μας τήν κλασική κακομοιριᾶ καί ψωρα
ἀφέτος εἶναι δύσκολο νά κάνω σ' ὅλους δῶρα.

Σ' ἕναν χαβᾶ κασούρλο πολὺ βαρὺ κι' ἀργὸ
ὁ Μπούμπουλης τὰ λέει μὲ τὸν Προβιτσουργό.

—

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ κι' ἀρχὴ τοῦ νέου χρόνου
καὶ μὴν ἀκοῦτε τῆς βριτσιὲς τοὶ καθε φαμφαρόνου.
Στὴ ράχη φορτωθήκαμε τὴ Μαύρη μας τὴ Μοῖρα
νὰ ψάλωμε τὰ κάλαντα 'στους μεχαλάδες γύρα.

—

Δίστε καραβὶ μιὰ φορὰ εἰς τὴ γερὴ μας πλάτη,
ὅπου τὴν ὥρα κι' ἔκοπε 'μπορεῖ νὰ πέρνῃ μίλια...
θὰ πᾶμε νὰ τὸ δείξωμε κι' ἀπάνω 'στὸ Παλάτι
γιὰ νὰ χαρῇ κι' ὁ Βασιλιᾶς μαζὶ μὲ τὴ φαμίλια.

—

Αὐτὰ τὰ θεσσαραβα, ποὺ τζάμπα τἀγοράσαμε
καὶ τοῦ Σεδὰχ θαλασσινοῦ τὰ βάσανα παρατάμε,
μᾶς λέν πῶς θὰ τὰ βγάλουνε εἰς τὴν δημοκρασία
καὶ γιὰ τοὺς τόκους θὰ γενοῦν ἐσπερινὴ θυσία.

—

Ἀλλ' ἄνοιχ σας, μωρὲ παιδιά, κι' ἂν μᾶς τὰ κατηχίσουν
τὰ ξακουστὰ καράβια μας ποτὲ δὲν θὰ ξεπέσουν,
καὶ ὅχως κἂν νὰ βγάζουνε καπνὸ ἀπ' τὰ φουγάρα
θάναι φοβίρ' ἀδιαφορὰ σὲ καθεμιὰ μαγάρα.

—

Χαρὰ σ' ἐμᾶς, χαρὰ σὲ σᾶς, χαρὰ 'στὴν Βασιλεία...
τὰ τρία θεοβάπορα θὰ μᾶς καλοκαρδίσουν...
ἐπανιστάται τὸ ζητοῦν κι' ἀπὸ τὴν Βραζιλία
τὸ Ρίον Ἰανέϊρον μ' αὐτὰ νὰ βομβαρδίσουν.

—

Ἀλλ' ἄνοιχα σας, μωρὲ παιδιᾶ, κι' ἐμεῖς δὲν τὰ πουλοῦμε,
πάντα μὲ τὰ κανόνια των τὸν κόσμο θὰ χαλοῦμε,
καὶ καλλιὸ τάβεια πιάτα μας νὰ γλείφωμε σὰν γάτακις
καὶ μόνο μέλι ἅγιο νὰ τρώγωμε κι' ἀκρίδες,
παρὰ χωρὶς πελεμικὰς νὰ ζήσωμε ὀριγκάτας,
ποὺ σκιάζουνε τοὺς κοκοβιοὺς, τῆς γάπες καὶ μικρίδες.

—

Ἀχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ καὶ μπούμ μιὰ μπατερία
κι' Ἀη Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Κωνσταρία,
νέα διαμαρτυρηση τῶν δανειστῶν μας δείχνει
καὶ βαρελότα δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μας ρίχνει.
Βασίλη μου, τί γίνεται ;... Βασίλη, τί θὰ γίνῃς ;...
Βασίλη, πόθεν ἔρχεσαι ;.... Βασίλη, ποῦ πηγαίνεις ;...

—

— Ἀπὸ τὴν Λόντρα 'κίρασα κι' οἱ φίλοι σας Ἐγγλέζοι
ἐσκύβνε μὲ συλλογὴ σ' ἕνα μακρὺ τραπέζι...
μεγάλοι θρῆνοι καὶ βρυγμοί... τῆς τρίχιας των μαδοῦν
καὶ μήτε κἂν ζωγραφιστοῦς δὲν θέλουν νὰ σᾶς 'δοῦν.
Κουραγιὸ, τοὺς ἐρώνεξα, ὑπομονὴ κομμάτι
κι' ὁ Λόρδος ντοῦρες στέλνεται ἀπάνω 'στὴν Βαλδίδα.
κι' αὐτοὶ μ' ἀγριοκύτταζαν μὲ γουρλωμένο μάτι
κι' οὔτε πουζίγκας μοῦλωσαν μ' Ἑλληνικὴ σταφίδα,
καὶ μούπαν ἀντιπρόσωπο τὸν Τσέτσων πῶς θὰ στείλουν
νὰ μάθῃ τί σᾶς ὤρειλαν καὶ πόσα σᾶς ὀφείλουν.

—

—Κι' ἀπ' τὴ Γαλλία ἴσαβνκα, τὴν πρώτη φιλενάδα σας,
κι' ἐκείνη σώνει καὶ καλὰ γυρίσει τὴν ἁρμάδα σας,
κι' ἂν στέρματα 'στὸν Βασιλῆ ὁ Μοντολὼν προσφέρῃ
μὲ καθημιὰ ἐγγυήριές καὶ Παρισιάνα τσοῦπα
μὲ γλῶσσα Παρισιάνικη καὶ τεντωμένο χέρι
ψάλλει γιὰ σᾶς, Μυλλόρδι μου, ὅσα δὲν σίρ' ἡ σκοῦπα.

—

—Ἐπέρασα γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἀπὸ τὴν Γερμανία,
τὴν προσφιλῆ σας συγγενῆ καὶ πρώτη συμπεθέρα,
κι' ἐκείνη μὲ μουγγρίσματα καὶ μὲ θυμοῦ μανία
ζητεῖ τῶν συμπαθειῶν της νὰ κόψῃ τὸν κέρα.
Σκασμὸς, μωρὲ Φερφλούχηδες, 'στους συμπεθέρους εἶπα.
κι' αὐτοὶ μοῦ 'κόψαν μὲ φωνὴς τὴ δύνατη μου φόρα.
κι' ἐξώνεξαν πῶς οἱ Ρωμηοὶ δὲν ἔχτων δίχου τσίπα
κι' ὅλες τῶν ἑβδομήντα χίλιαις φορὲς τὴν ὥρα.
ποῦ τοὺς κατέβη κι' ἔκαμαν μὲ τοὺς Ρωμηοὺς χωριὸ
καὶ τὸν μπέλα των βρήκανε μὲ τὸ συμπέθερο.

—

—Ἀη Βασίλη, τί μᾶς λές καὶ πῶς μᾶς χιλοσκάνεις ;
φάγε μελομακάρουνα τὸ στόμα νὰ γλυκάνῃς.
—Ἄμε' τί νὰ φάω καὶ νὰ πιῶ, ποὺ τίποτα δὲν βρίσκω.
καὶ παίζει κι' ἡ κοιλίτσα μου μαζὶ σας Καρδέκα ;
Ἄχ! δῶτε μου, Λορὲς μου μὲ τὰ ψηλὰ φωκόλα,
καὶ δῶστε μου γιὰ γλύκυσμα φαρμακωμένη φόλα.

—

—Γιὲ σου, Μπουλότε θυμαστέ... μ' ἕνα μεγάλο σκέρτσο
ἐσὺ μὲ τράπο ἔφιρες τὸν ἕνα κι' ἄλλον τέρτσο
Μυλλόρδι, πῶδι κτύπησε... Μυλλόρδε, ντοῦρες σήκω.
κι' ὅλους ἐσὺ τοὺς ἔστρεες 'στὸν πρῶτο πρῶτο λύκο.
κι' ἰρούφησες σιγὰ σιγὰ τὰ ἔνεικα τῶν πλούτη
μὲ τὸ μαγκὸ σφόλτο σου καὶ μὲ τὸ μπαλαμοῦτι,
κι' ἀπ' ὅσους ἔπειζον μὲ σὲ κανεὶς δὲν ἤλθε σῶτος
κι' ἀπ' ὅλους ὀνομάζεσαι μπαλαμουτιῆς πρῶτος.

—

Μ' ἐκεῖνα τὰ τερτίπια σου, Σώτηρα, τὰ καπάτσα
ὡς τώρα μόνε τὰ μισὰ τους 'πῆρες μὲ τὴ φάτσα,
ὅμως σὰν πρωτομάστορης καὶ πρωτοκατεργάρης
'μπορεῖς καὶ τρία τατσρτα 'στὸ μιλλὸν νὰ τους πάρῃς,
κι' ἂν μὲ τὰ τέρτσα παίξουνε κι' ἐν παίζουν μὲ τὰ σῶτα
κι' ἔτσι κι' ἀλλιῶς 'στὴ ρχὴ των θὰ σκάσουνε μπουγλότα.

—

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ, καὶ τοῦτο τὸ καραβὶ
δὲ βλέπῃ καθε μπουντάλας καὶ τῆς Φραγκιᾶς κουτσαβὶ.
Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ καὶ μπούμ μιὰ μπατερία
κι' Ἀη Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἑσπερία.
Σκορπᾷ χαρτὶ 'στους δανιστὰς καὶ μὲ τὰ δρὸ του χέρια.
κρατεῖ λιβάνι καὶ κιριὰ καὶ μαῦρα βουλοκέρια.
πατᾷ 'στὰ μοῦτρα τῶν Ρωμηῶν συφτιὰς καὶ καλαμαρκιὰ.
ῥαστᾷ καὶ γιὰ τὶς ραχαὶς των γαϊδουρινὰ σκαμάρκια.

—

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ... τὸν κόσμο τὸν 'παρέξαμε
καὶ μὲ τὴ Μαύρη Μοῖρα μας εἴμαστε, παιδιά, κι' ἀκόμα,
καὶ πρὸς τιμὴν τῆς στρούγγας μας, τοῦ κράτους καὶ τοῦ θρόνου
τέρτσους νὰ ξαναφέρωμε τοὺς δανιστὰς τοῦ χρόνου.

—

Στους Ρωμηοὺς τοὺς βάες βοὺς
πάντα χρόνους ἀκριβοὺς.
καὶ 'στους ξένους τους γκαβοὺς
καὶ μεγάλους παλιβοὺς
ἕνα κόκκινο βολβοὺς.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον τοῦ Μάϊτου Φωτιάδη
μὲ πράμματα, μὲ θάμματα, κ' εἰκονογραφημένο,
ὅς τρέξῃ δὲ πρὸς ἀγορὰν παθένας σὰν ζαρκάδι
γιατὶ θὰ πάῃ νὰ τὸ ἰδῇ σχεδὸν ξεπουλημένο.
Γιούρδα σ' αὐτὸν τὸν μπιναμὰ σὰν πετυαμένοι λύκοι ..
Ἡμερολόγιο σωστὸ καὶ πράμμα τεφαρίκι.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ ψᾶμε κ' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμιὸς τὴν ἑβδομάδα	— μονὸν μιὰ φορὰ θὰ βγάνῃ	μὲ τὰ ἕνεα ὅμως μέρη	— **δέκα φράγκα καὶ σοῦ χέρι**
κι' ἔσσω ἔχω εἰσυνάδα	— κι' ἔσσω μοῦ κατεβάσει	Κι' ἔσω σοῦλα δὲν πρατῶ,	— ἔχτως συνδρομητής,
Συνδρομητὴς θὰ ἔχωμαι	— τσαὶ ἔσσω λέτα δὲν ἔχωμε	κι' ὅπως τὸν παρὰ δὲν φθάν	— τὰ τὸν σαχ μαῦρο φίδι.
καὶ 'σσοῦν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐκεῖ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ἔξωσε οὔζα κι' ἔσσωσεν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μαρὰ	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **δεκὰ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Ὀκτὼ μηνὸς Γενναρη.
πᾶν οἱ Καλικαντζάροι.

Πούντος τετρακόσα καὶ πενῆντα ἕξη.
μὲ τὴν Τμβκουέντζα ὁ ντουνιὰς θὰ μπλέξῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Χρόνια πολλὰ, βρὶ Φασουλῆ...
Φ — Εὐχαριστῶ... ἐπίσης...
καὶ σήμερα μετὰ χαρᾶς νὰ μὲ ξολαισπήσῃς.
Π.—Κι' ἡ σεβάσια πῶς σοῦ 'φαιναν ;
Φ — Τί νὰ σοῦ 'πῶ, κακόμοιρ'...
ὕστερ' ἀπ' ὅσα εἴπανε γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς καὶ λένε,
ὕστερ' ἀπ' ὅλο τὸ κακὸ καὶ τὴν μουνλουζαρία,
τοῦ κόσμου τὴν ἐκτίμηση, τὴ φτώχια τὴν ἀγρεία,
τὰ τέλ περισσεύματα καὶ τῆς 'ντροπῆς μας ὅλαις
θερρεῦσε κι' ἡ καθημερνὴς πῶς θέλπτον κι' ἡ σκέλαις.
Θκρεῦσε πῶς ἀλάκοπα τὸ στῆθος μας θὰ 'δέναμε,
πῶς μὲς 'στους δρόμους ἀρωνοὶ τὴ γνώμη μας θὰ 'σίρναμε,
πῶς σκακο θὰ 'φρουσπαμε κατσαμάρι καὶ ράσσα
καὶ θὰ 'μιμολογούσκια τὴν ἀξιωνὴ μας κάπα,
πῶς μιὰ γιὰ πάντα θέλπαν στρατεύματα καὶ στόλοι
καὶ 'στὸν *Μπαμπὰ* θὰ 'τρίχνε τοῦ Μοντεμίγρου ὅλοι,
καὶ θὰ τὸν ἐπειράζαμε ὡς ὅτου νὰ θυμώσῃ
καὶ μὲ τὴν προβοτσιὰ του ἀπάνω μᾶς ἐφωνῇ.
καὶ μᾶς κτυπήσῃ τρεῖς φορὲς κατσαπλὰ 'στὸ χῶμα
καὶ νὰ μᾶς βγάλῃ τέτσερα καὶ νὰ μᾶς κάνῃ λιώμα.
Λύτὰ καὶ περισσότερα ἐπρόσμενα νὰ γίνουν
κι' ὅλοι δακρύων ποτκμους μὲ συντριβὴν νὰ χύνουν,
μὰ μὲς 'στὴν τότη μας 'ντροπὴ καὶ μὲς 'στὸν κατσρόκιο
ἀπὸ τὸν Λόρδο τῶν Νυμφῶν βροντοκοπτὸν κανόνι,
κορῖα πατατάπεστοι, σπαλίτσις, σακαρίκις,
ἀκούονται καὶ μάσκουλα κι' Ἀη Βασίλη τρακαλῖς,
γιὰ τὴν παράτα μιρικοὶ μὲ τὰ καλὰ των ζγαίνουν.
στολίζεται καὶ τῆς τιμῆς ἡ καθημιὰ κυρία.
κι' οἱ Βασιλεῖς φαμελιαῖς 'στὴν τελετὴ πηγαίνουν
μ' ἐπιτελεῖο δυνατὸ καὶ μὲ καββαλαρία.
Λάπτη 'στους δρόμους μπόλιαι καὶ 'στὰ βουνὰ μας γύνια,
ἀπὸ τὸν Λόρδο τῶν Νυμφῶν ξυναβροντοῦν κανόνια,
ἀπὸ τὸ κρῦο σοβρχεται γιὰ τοῦτα νὰ δακρύσῃ.
κι' οἱ Πρόσβεις τῶν Δυνάμεων, συμμαχῶν τε καὶ φιλ.

ὑπού 'στὸν Λόρδο 'ρίχτηκαν μὲ διαμαρτυρήνες,
εἰς τὴν παρέκτα 'βρίσκονται κι' ἐκεῖνοι γιὰ τιμή.
Τρέχουν κι' αὐτοὶ τῆς ὀξύχη μας θεράπεντες καὶ ὄξυλος,
καβαλινίζουν τάλογα, παρακλωτσοῦν οἱ μοῦλοι.
κομπανν παντηγύρεως κι' ἀρχιχρονιᾶς σημαίνει.
φωνάζουν παρουσιαστὲ οἱ στριφτομουστακάτοι,
κι' οἱ Βασιλεῖς 'στὴν ἄμαξα κατευχαριστημένοι
ντρίτ' ἀπὸ τὴν Μητρόπολι γυρίζουν 'στὸ Παλάτι.
Τιλιγιὸν' ἡ πρώτη τελετὴ κι' ἀρχίζει νέα φίστα,
ἤγουν τὸ χειροφίλημα, μάτς μοῦτσι καὶ τὰ ρίστα,
παρουσιάσεις τῶν ἀρχῶν καὶ πάντων τῶν ἐν τέλει,
πού χουν ἀρχὴ τὸν τὸ ψωμὶ καὶ τέλος τὸ καρβέλι.
Λοιπὸν σὰν εἶδα, Περικλῆ, τὴν τότη φασκρία,
τάμαξα τὰ Βασιλικὰ καὶ τὴν καβαλαρία,
'ψηλὲ καπέλα, τρικαντα. βελλάδες καὶ γκλόντζα,
κι' ἄκουσα πῶς ἐβρόντηναν ὀχτὼ τρεῖς φορὲς κανόνια.
εἶπα κι' ἐγὼ μοναχὸς μου «βρέ Φασουλῆ ζουζέκη,
μήπως τὸ κλούβιο σου μηαλὸ 'στὸν τύπο του δὲν στέκει ;
σὰν ἄνθρωπος καὶ σὰν Ρωμιὸς σκέφου καλὰ καὶ κρῖνε..
μήπως τὸ φαλιμέντο μας εἰδαιμονία εἶναι ;
μὴ τότε ποὺ πλερώνομε τοὺς ἀνειστὰς ἐγκαίρως
δὲν ἔπρεπε νὰ κάνωμε περάτες καὶ χορούς ;
μὴ τώρα ποὺ 'πεταξάμε τὰ χρὴ κατὰ μέρος
δὲν πρέπει νὰ μᾶς βλέπουνε οἱ ξένοι σεβαστούς ;
μὴ τώρα πρέπει μὲ μυρτιὲς ἡ ὀξύα νὰ μᾶς ράνῃ,
καὶ θώρακας νὰ βάλωμε κι' ἀστυφυλακῶν χρανῆ,
καὶ γιὰ γυρτοὺς νὰ λιώνωμε τὰ τρύπια μας παπούτσα
καὶ νὰ βουτοῦμε ξύνητατη 'στὴ λάσπαις πλάτσα πλούσια;
μὴ τώρα πρέπει νὰ σηριγῇ ἡ ζωγρά μας χρῆσις
κι' ὁ πόθος κι' ἄλλης κονσῆας τὸ στῆθος μας νὰ φλίγῃ;
μὴ τώρ' ἀρχίζει ἀληθῶς ἡ πρόοδος κι' ἡ ὄρεξις
καθὼς κι' ὁ Λόρδος τακτικὰ τὸ γράφει καὶ τὸ λίγει ;
Μήπως ἐσύ, βρὲ Φασουλῆ, ποὺ πάντα μποῦρο μένεις
καὶ τρώει τὴν κακκάλα σου μεγάλη ξερασία,
μιὰ πρόοδο χειροπιαστὴ δὲν τὴν καταλαβαίνεις
κι' ἄκομη μὲς 'στὴ κοτσῆρα δὲν 'μπῆκες 'τὴν οὐσία ;
μήπως ἐπαρασκεύαε κάμμια του νου σου λόξα
καὶ μέσος εἰς τὴν πρόοδο χαπάκωμα θαρρεῖς,
καὶ χῦ' ἀτιμία τὴν τιμὴ καὶ γιὰ 'ντροπὴ τὴ δόξα,
καὶ μουρμουρίζεις καὶ βαγγᾶς καὶ ταμπουρὰ βαρεῖς ;
μὴ τώρα πρέπει νὰ γιλὲς καὶ νὰ χορτοπηδήτης
νὰ σκασευν εἰ μισέλληνες καὶ νὰ φουσκώ' ἡ Δύσις ;
μὴ τώρα πρέπει κεβενὸς ν' ἀνάψουν τὰ καντῦλια
καὶ δὸς του βάλς καὶ Ρώσσικη μαζούρκα καὶ καντρίλλια ;
καὶ κόντρα τοὺρ καὶ μπαλανσὲ
νὰ ζοῦμε πάντα βερσέ,
καὶ τήρα με νὰ σὲ τηρῶ
καὶ βάρα με νὰ σὲ βαρῶ,
καὶ σὲνε κιὰμ καὶ κρουξὶ
καὶ πάρτι ἔλιως 'στὸ μεζί ;
Μήπως καὶ σύ, βρὲ Φασουλῆ, 'στὸν Λόρδο τὸν μεφιλεΐζη,
ὑπερ Φραγκιὰ κι' 'Ανατολὴ κατάκορφα τὸν λυώζει,
μεγάλη χαρὰ σήμερα χρωστεῖς κι' εὐγνωμοσύνη
γι' αὐτὸ τὸ κάλπικο πιθάρι 'στὴν ψωρο - Ρωμιοσύνη ;
Μὴ τώρα γιὰ τῶν ρούτων μας τὸ τόσο κατρακύλημα
ὁ Λόρδος πρέπει ν' ἀνεβῇ σ' ἕλεφαντένιο θρόνο
καὶ γιὰ τὸ πέτρωμα τῆς Φραγκιᾶς νὰ κάνῃ χειροβίλημα,
κι' ὅλοι μεγάλοι καὶ μικροὶ μὲ τὸν κακιούριο χρόνο
νὰ πᾶμε νὰ φιλήσωμε γονατιστοὶ τὸ χέρι
τοῦ βρυχωμένου λέοντος, τοῦ πρώτου Μπουλετιέρη,
ὑπού 'θεκατούτσε καὶ τόνα κι' ἄλλο ἐάνειον
κι' ἔδαμε φῶς ἀληθινὸ καὶ πνεῦμα ἐπουράνιον ;

Αὐτὰ ποὺ λές, βρὲ Περικλῆ, μινεχὲς ἀφιόρισα
καὶ τὴν γνωστὴν βελλάδα μου ἀμέσως ἐσηγόρισα,
κι' ἑτοιμαζόμουν 'στὸ χορὸ τοῦ Παλατιοῦ νὰ τρέξω
ὅταν μιὰ ξέσπιτινα **μοττὲν** μοῦ 'κτύπησε 'στ' ἔξω.
Π. —Περίεργον !...
Φ.— Τὴν ἐρωτῶ μὲ μίαν ρεβερέντσα :
«πῶς λέγεσθε, παρακαλῶ ;... κυρία Ἰμπλουέντσα...
«εἶς εἶσθ' ἐκείνη ;... μαλιστα.., χαίρω πολυ... ἐπίσης...»
καὶ πρὶν τῆς κάμω μερικὰς ἀκόμη ἐρωτήσεις
μοῦ ρίχνεται, βρὲ Περικλῆ. σὰν τρώτη παληρθῶμα
καὶ μὲ τινάζει μ' ἕνα τουρ καὶ πίρτω μὲς 'στὸ στρῶμα.
Καὶ τότε σὰν νὰ 'βρίθηκα κι' ἐγὼ μὲς 'στὸ Παλάτι,
ποὺ κάμες ὅπως ἄλλοτε δὲν ἤτανε ἀγελαῖος,
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐχόρευε μετὰ τῆς Κυρυάτη
κι' ἡ Κυρυάτη χόρευε μετὰ τοῦ Βασιλέως.
Π. —Περίεργον !...
Φ.— Μ' ἐλύσαξε τοῦ πυρετοῦ ἡ κρίσις
κι' ὁ Μοντελιὼν ἐχόρευε μετὰ τῆς Βασιλίσσης.
καὶ γκούχ καὶ γκουχ δὲν ἔπαυε μαδὶ στιγμὴ τὸν βῆχα
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐχόρευε μὲ τὴν κυρίαν Ψύχα,
καὶ γκουχ καὶ γκουχ ἀδιάκοπα καὶ γκούχ καὶ γκούχ ξανὰ
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐχόρευε μὲ τὴν Καλλιφρονὰ,
καὶ γκουχ καὶ γκούχ ἐκόντευα τὸ στῆθος κου νὰ πέσῃ
καὶ ἡ Μαρία 'χόρευε μαζὶ μὲ τὸν Λεμπέση,
κι' Ὀλ' ἡ φουρτοῦνα 'ξέσπασε σ' ἕμεινα τὸν σακάτη
κι' ἐπῆδα κι' ὁ Νικόλαος μαζὶ μὲ τὴν Μερκατη,
κι' ἐσφιρίζαν τὰ μέσα μου τὰ μαῦρα καὶ σκαρὰ
κι' ὁ Κωνσταντῖνος 'χόρευε μὲ τὴν κυρίαν Πρα,
κι' ἡ μύτη μου δὲν ἔπαυε ὡς μέσα νὰ μὲ τρώῃ
κι' ὡς ἄλλη Ἐντεκαρούζος νὰ τρέχῃ Καλιρρόη,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς 'στὸν Μπούμπουλην, τὸ πλάγι
πεζάτος ἔλεγαριαζε τὴν πρώτη εὐτυχία,
κι' οἱ ὄρο των μὲς 'σὲ γκλανὰ 'ταξειδεύαν πελαγη
καὶ κάποιοι ἐχειδιάζαν τῆς Μοῖρας ναυμαχία,
κι' οἱ Πρέσβεις τσύλεγαν 'σ' αὐτὶ «Τρικούπη, 'πές ἀλαῦρι...
ὁ Χάμπρο μὲ τὴν συντροφιὰ τῶν δανειστῶν νὰ σ' εὔρῃ
Κι' ὅσον ἐγλυκεχάρδε πῶ! πῶ! τί συμφορὰ μου !...
ἔρρωστη κι' ἡ γυναῖκα μου καθὼς κι' ἡ πεθερά μου...
πέρτει κι' ἡ σουλ' αὐτοστιγμεὶ κι' ἄκουτ' ἕνας θρῆνος
κι' ὁ Γιαννούλ, ὁ ρίκτης σκύλος μου, πίφτει ξερὸς κι' ἐκεῖνος.
Κι' ὁ κόσμος τότε ὄνειρον μοῦ 'φανε καὶ μιὰ χίμαιρα
κι' ἐγίνετο 'στὸ σπῆτι μου πολὺ μεγάλο γλέντι.
κι' ἔμπαινε ὅποιος ἤθελε κι' Ὅλγι τὰ **Καλήμερα** :
«ἀφέντη μου, πενταφέντη, πέντε φορὰς ἀφέντη,
ἔχεις καὶ μύτη κλασικὴ. ποὺ τρίχει σὲν τὴν βρύσι
μέσα τὸ κάθε ξαφνικὴ τῆς ἰμπλουέντζες κρίσι,
ἔχεις καὶ βῆχα ὄυνετὸ καὶ μὲ τὸ γκούχ ξεσπᾷς
καὶ 'στὸ χορὸ τοῦ Παλατιοῦ δὲν 'μπαίρεσες νὰ πᾷς,
νὰ καταλάβῃς πιὰ καὶ σύ, ἀφέντη φουκαρᾶ,
πῶς ἡ μουηλιυζαρία μας δὲν ἔνει τίποτ' ἄλλο
παρὰ τιμὴ καὶ θρίαμβος καὶ νίκη καὶ χαρὰ
καὶ πρέπει νὰ γιορτάζεται μὲ φίστα καὶ μὲ μπάλον.
Καὶ τώρα πιὰ, Περικλῆ, 'στὸ στρῶμα μου νὰ πίσω
γιατὶ πολὺ παρκληρῶ, γιατὶ πολὺ τυρέσω,
κι' ἂν δὲν βαρρίσει σῶσε μου ἡ μὴ μοῦ δώσῃς ξύλο
καὶ χάρι νὰ μοῦ τὸ χρωστᾷς πῶς ἔβγαλα καὶ φύλλο.
Π —Κι' ἐγὼ κυρᾶγια σήμερα δὲν ἔχω νὰ παρλάρω
καὶ δίπλα 'στὰ κρεββάτι μου πηγαίνω νὰ τὸ πάρω.

Καλικάντζαρος Βουλῆς κι' ὁ διώκτης Φασουλῆς.

—

Καλ.— Κελικαντζαρος ἐγὼ
τὸν κύρ Χαμπρο κυνηγῶ
καὶ τοὺς ἄλλους μασκαράδες,
ποὺ γυρεύουνε χαράδες.

—

Κελικαντζαρος βαρβάτος,
σοβαρὸς καὶ κουδουνάτος,
μὲ τηλόρβο μου φωκέλο
ἔσκαξα τὸν κόσμον ὅλο.

—

Κελικαντζαρος θρεμμένος,
ποὺ μὲ σκιάζεται τὸ γένος,
κι' ὁποιος τάβαλε μ' ἐμένα
τὸν ἐπῆγε τρὶς κι' ἔνα.

—

Δὲν τρέμω ἀγκαστούρας
κι' ἀγριεμμένας μούρας,
τοῦ Βασιλιᾶ κακώματα
καὶ ναζιὰ καὶ καμώματα.

—

Δὲν τρέμω Εὐρωπαίους,
βανκιόσους ὀβριστὰς,
καὶ τοὺς ἀποτραπαίους
ἐκείνους δανειστάς.

Τὸ κόκκινό μου μάτι
τὸ τρέμει κι' ἡ Βουλή.
ἀλλ' ὅμως πιὸ πολὺ
τὸ τρέμει τὸ Πελάτι.

—

Τὴν καθεμιὰ μαγάρα
ἀπ' τὸν λαιμὸ χαπόνω,
καὶ μὲς' ἀπ' τὰ φουγάρα
τοῦ Παλατιοῦ τρυπόνω.

—

Τῆς κανουμᾶς τὴν κρίσι
τὴν ἔχω γιὰ χαρά μου,
κι' Ἀνατολὴ κὲ Δύσι
τὴν γράφω 'στὴν αὐρά μου.

—

Μὲ τοῦτα μου τὰ νύχια τὸν Θρόνο τσαγγρουνίζω
καὶ γιὰ θεσμοὺς καὶ νόμους τριγύρω του στριγγλίζω,
κι' εἶναι πολλὰ τὰ ντέρτια, πολλὰ καὶ τὰ μιράκια μου,
καὶ τρέχουν ἀπ' ὀπίσω τὰ καλικαντζαράκια μου.

—

Μὲ τοῦτα τὰ μιρά μου τὰ καλικαντζαράκια
εἶδι ζωὴ καὶ ὄξα τὸ κράτος καὶ τὸ Στέμμα,
κι' ἐρρίχτηκα 'στὸν Χάμπρο καὶ 'στ' ἄλλα τὰ κιράκια
κι' ἤτανε σὰν πετιμέζι τὸ πρόσωπό των αἷμα.

—

Μὲ τοῦτα κουδουνάτος ξεκάγιακ Σωτῆρας
κι' ἔβρωξα κι' ἀστυνόμους κι' ἔβωξα καὶ κλητῆρας.

ὁ δὲ στρατὸς καὶ χρέη 'Αττυσρίας κάνει
καὶ λάμπουν μέ 'στούς ὄρθρους 'Αστυφυλάκων κράνη.

—

Ἔζω τὸ πηλίκιον,
τὸ σαχλὸν κι' ἀνείκιον,
κι' ἡ κόκκινη γιακέτα
καὶ καθεμιὰ μιμέτα.

—

Μὲ τὸ κράνος τὸ βαρὺ
ὁ καθεὶς θά μας ὑωρῆ
καὶ θά λίψ' ατήρα τήρα
νέως ὅρκους τοῦ Σωτῆρα.

—

Θά τριμῆ καθὶ νάνος
καὶ θά τοῦ στρίψ' ἡ βίδα
κάν βλέπη μὶ τὸ κράνος
πῶς στέκει 'στὴν βαλβίδα.

—

Τίγκι τίγκ μὲ τὰ κουδούνια
ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ πετῶ,
κι' ἀπ' τὰ ὀνί μου τὰ ρουθούνια
ὀλόγαις χίνει καὶ κροτῶ.

—

Φράγκους καὶ Ρωμηοὺς μουντζώνω,
μά καὶ σὲ τὸν Φασουλῆ,
καὶ Παλάτι καὶ Βουλή
μὶ τὰ νύχια μου γαντζώνω.

—

Κι' ὁποιος τόκους κερτερεῖ
καὶ κεφάλαια δανειών
μὲ τὸ κράνος τὸ βαρὺ
τοῦ τσακίζω τὸ κρανίον.

—

Τρέχουν ὀπίσω κι' ἱμπροστὰ καὶ μ' ἐξορκίζουν ὅλοι
κι' ὀλίγοι Καλικαντζάροι καὶ τῆς Αὐλῆς ὀμβρόλοι.
ποῦ κερτεροῦν νὰ φύγω 'γὼ γιὰ νὰ χωθοῦν ἐκεῖνοι,
ὁ Λόρδος Καλικάντζαρος θαρροῦν πὼς δὲν θὰ μείνῃ,
καὶ πότε λίν πῶς ἔφυγε, καὶ πότε πῶς θὰ φύγῃ,
ὅμως ἐγὼ σηκόνομαι καὶ τῆς φωναῖς των πνίγω.

—

Στέκουν ἀπ' ἔξω νηστικοὶ καλικαντζάροι λόχοι
κι' εἶναι μεγάλ' ἡ πίνα των, μεγάλη των κι' ἡ λύσσα,
ὅμως ἐγὼ δὲν τὸ κουνῶ ἀπὸ τὴν καπνοδόχη
καὶ τὰ ρουθούνια μου κτυπᾶ τοῦ μαγειρεῖου ἡ κνίσα.
κι' ἐκεῖνοι ὀκυμονίζονται καὶ τῆς οὐραῖς των στρῆφουν
καὶ τάτσαλένια νύχια των μὲ βόγγο ζεργελείφουν.

—

Χάνετε, Καλικαντζαροι, ἀδίκως τὸν καιρό σας
κι' ἐλᾶτε προσευχήστε τὸν Καλικαντζαρὸ σας
'Ο Λόρδος Καλικάντζαρος θὰ ζῇ, θὰ βασιλεύῃ,
κι' αὐτὸς θὰ ρίχνῃ κανονικὰ καὶ σᾶς θὰ ραζιλεύῃ.

—

Γλείφω τσακνάκια καὶ βροντῶ κι' ἀστράφτω καὶ σφυρίζω
καὶ κατακρύλικες καὶ ταφὶα τάνακαποζυρίζω ...

νά! πούλθι κι' ἡ Πρωτοχρονιά, νά! πούλθαν καὶ τὰ Φῶτα,
καὶ 'στὴν βαλβίδα στέκομαι μπαστάκας σὰν καὶ πρῶτα.

—

Φ.—Ὄξω, Καλικάντζαρε... νὰ' ἐξορκισμένος.
Κ.—Μὲ τὸ κοντεῖδι μου ἴσωσε τὸ γένος.
Φ.—Ὄξω, Καλικάντζαρε, σοῦ ρρεῖς φωκάλα ...
ἀπὸ τὴν κτιμπύρα μας τώρα πιὰ ξεκόλλα.
Κ.—Ὅσο κι' ἂν ἐξορκίζετε δὲν θὰ ξεκολλήσω,
κι' ὅλους σας καλύτερα θὰ σᾶς καβαλήσω
Φ.—Τὰ νερὰ μας ἁγίασαν, ἦλθι νέος χρόνος,
ὅλοι ξεκουμπιστῆκαν καὶ σὺ μονὸς μόνος
Φύγε, χάσου, σκόρπισε.
Κ.— Ἀμμὶ δὲν θὰ φύγω ;
τὸ μεγάλο στόμα μου πιὸ πολὺ τανοίγω.
Φ.—Σ' ἐξορκίζω μὲκ φορκ...
Κ.— Ξόρκια δὲν μὲ πιάνουν...
Φ.—Σ' ἐξορκίζω ὀχὶ φορᾶς ..
Κ.— Κι' ἑκατὸ δὲν φθάνουν...
Φ.—Σ' ἐξορκίζω τριῶς φορᾶς...
Ἔγινες σκατοῦρα.
Φ.—Ὄρσε, Καλικάντζαρε, ὄρσε, ἀγιαστοῦρα.

καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τόμα τῆς ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ πρὸ μιᾶ ὁρκμὴ καθένας
μὲ τὰς σελίδας τὰς λαμπρὰς κι' εἰκονογραφημένας.
ἐγκόλπιον πολύτιμον, τερπνὴ διδασκαλία
πρὸ παντὸν διὰ τοὺς μικρούς, ποῦ πᾶνε 'στὰ Σχολεῖα.

—

Τὸ ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, καλλιστον τῶν περιοδικῶν,
λαμπρὰ τοῦ νέου πνεύματος παράστασις κι' εἰκών,
ὑπὸ τῆς «Ἀκροπόλεως» καμψότατα ἐκδίδεται
καὶ νέον πνεῦμα λάβετε καὶ νέον πνεῦμα ἴδετε.

—

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΙ' ΥΘΛΟΙ, συγγραφὴ τοῦ Παπαμάρκου νέα
καὶ πρὸς τοὺς κατηγόρους του ἀπαντήσεις γενναῖα,
ὅπου μὲ λόγου ρίοντας καὶ γλαφυροῦ στυλοῦς
μέλαν πρὸς μέλαν ἀκαιρεῖ τὰς κατ' αὐτοῦ μομφάς.

—

Λεβίδη Νικολάου σπουδαία συγγραφὴ
γιὰ τὸ ἐν Ρωμανίᾳ Μοναστηριακὸ,
τὴν ἐκκρίνει πάρα κι' ἐμβρίθειαν πορὴ
κι' εἰς θέματα ἐγκώπτει Ἐκκλησιαστικά.

—

ΒΙΒΛΙΟΝ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ μὲ παίγνια σκωτσέζ.
ἐκεῖ πολλὰ περίεργα, ἐκεῖ χαρτοκαστέλα,
καὶ τάλλα μυστήρια ταχυδακτυλουργίας
καὶ καθὼ προβλημάτιαθ' καὶ σταυνὸς μαγείας,
παρ' ὅλων ἐκτελοῦμενα πραγίρως τε κι εὐκόλως
καὶ πᾶς καὶ πᾶσα φαίνεται μαρῖλλα καὶ μαρῖλλες.
Βιβλίον ὠφελιστατον γιὰ συναναστροφὲς,
κι' εἶναι πολὺ καλλίτερα μιὰ 'κέρα νὰ μὴ φᾷς
παρὰ τοιαῦτας πατίαις νὰ στερηθῇς ἀστειας ...
εἰς τὸ γνωστὸν Κατάστημα σωλαίτει τῆς «Ἑστίας».

'Εκτυπώθη ἐν τῷ τυπογραφείῳ «Καρίνου» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου ἀκριβῶς πολύς.

Ο ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νάναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔβρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Ἐν ὄρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ γὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ἔτοιμα ὅμως μαρῆ	— **δίκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
κ' ὅταν ἔχῃ ἐξαιρέσεις	— κι' ἔπειτ μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἂνε φίλος ἂν κρατῇς	— ἄγνως συνδρομητής.
Συνδρομητὴς θὰ ἀγνοῇ	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχει.	κ' ἔπειτος τὸν παρὰ δὲν ζῇτει	— θὰ τὸν κάμῃ μόρο εἰδ.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὸν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ὁδοῦς κρὶς ἰμί.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ἄγγας εἷς μόνον ἐντυπώνει.	Γιὰ τὴ σάρκα καὶ τὸ μάρμ	— κάθε κιλὸν κιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον	— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Δεκαπέντε τοῦ Γεννάρη
κ' οἱ γιατροί μας 'στὸ πεδάρι.

Τετρακόσα πενῆντα κι' ὀπτὰ
καὶ σημεῖα προσδόκιμα ἀπτά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Μὴ μ' ἐρωτᾶς, βρὲ Περικλῆ, τὸ κράτος τί θὰ γίνῃ
κ' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς 'στὰ πράγματ' ἂν θὰ μείνῃ,
μὴ μ' ἐρωτήσῃς, Περικλῆ, καὶ γιὰ τοὺς Βουλευτάς
ὅτ' σκέπτωνται 'στὴν πρόκλησιν ν' ἀκούσουν κατ' αὐτὰς,
μὴ μ' ἐρωτήσῃς παντελῶς καὶ γιὰ συμβιβασμὸ
καὶ τὸν ἀξιοθρήνητο Προϋπολογισμό.
Π.—Βλέπω, καϋμένε Φασουλῆ, πὼς εἶσαι 'στὰ μπουρίνια σου
κ' εἶναι μεγάλ' ἡ γρουσουζιὰ κι' ἡ σιχασιὰ κι' ἡ γρίνια σου.
Φ.—Κι' ἐγὼ σκάτης, ἄρωστος, τῆς ἐνφλουένζας θῦμα
ἐδῶ κι' ἐκεῖ πκραπκατῶ μὲ παραπαίον βῆμα
καὶ βλέπω τὸ Ρωμαίικο κατάκοιτο 'στὸ στρῶμα
ἔλεινό, παρκλιτο, μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα·
ὁ Λόρδος τῆς χερούκλας του ἀπάνω του ξαπλώνει
καὶ μὲ τὰ περιστέρματα τὸ κατακουκουλώνει,
ὅπως ἐκεῖνο τὸ φτυχὸ 'στὸ κρῦο τσυρτουρίζει.
καὶ γκουχ καὶ γκουχ ἀδιάκοπα τὸ στῆθος του σφυρίζει,
καὶ πρηκιντσι τὰ μάτια του ἀπ' τὸ πολὺ σωκάχι
καὶ στέκονται τριγῦρω του οἱ Μαραθωνομάχοι
τσακάτηδες, μουρλοὺζήδες, ἰνφλουεντζερισμένοι,
ζεκαλτσωτοι, ξιβρακωτοι, καραβοτσακισμένοι
Γιὰ 'δὲς κατάντια, Περικλῆ, κι' ἂν εἶμπορῇς μὴν κλαφῇς
καὶ μοιρολόγια μὴν εἰπῇς καὶ ὀλίβρα μὴ γραφῇς.
Γιὰ 'δὲς κατάντια γύρω σου καὶ τόση ταχλαμάρα
κι' ἂν εἶμπορῇς, βρὲ Περικλῆ, μὴ στήσῃς μιὰ καμάρα
γιὰ νὰ περάσουν μὲ πομπὴν καὶ μὲ λαμπρὸν πκιᾶνο
ἐκεῖνοι ποῦ μᾶς ἄρχισαν τὸ ὄζλιχ μας τσιμπῶ
καὶ μὲ γλωσσίδι Ρωσσικὴν ἐνῆρξαν καμπάνες
πῶς Δύσεως κι' Ἀνατολῆς θὰ γίνωμεν καμάρι.
Π.—Τί λὲς, μωρέ ;
Φ.— Τί νὰ σοῦ 'πῶ, μαγκούφη τοῦ διαβόλου ;
δὲν θέλω πιὰ γιὰ τίποτε νὰ μ' ἐρωτᾶς καθόλου.
Π.—Δὲν σ' ἐρωτῶ...
Φ.— Δὶν μ' ἐρωτᾷς ;... στοῦ! νὰ χαθῇς, σαλιάρη...
πρίπι, μωρέ, νὰ μ' ἐρωτᾷς ...
Π.— Θ' ἀρχίσῃ τὸ στηλιάρι.
Φ.—Ἐρώτα γιὰ τοὺς Βουλευτάς...

Π.— Λοιπόν θάλθούν ;
Φ.— Μπορεί...
ὁ Λόρδος ἀνυπόμονος τὴν στρεψιγγα κερτερεῖ,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὰ γίβια του γυρνει μὲ φαεδρι
κι' ἴσως κατὰ τὰς εἴκοσι νὰ φθάσουν τοῦ Γενάρη,
κι' ἂν δὲν ἤθελ' ὁ Θεὸς 'στὰς εἴκοσι θὰ φθάσουν 'στὰς τριάντα
κι' ἂν τότε δὲν συμπαζεψοῦν δὲν θάλθουν μιᾶ γιὰ πάντα.
Ὁ δὲ πανικλαμπρέτατος Προϋπολογισμός,
ὁποῦ μὲ πάνει τεμπουρᾶς γιὰ τοῦτον καὶ σπασμός,
φωνάζουν πῶς τυπόνεται, φωνάζουν πῶς 'τυπώθη,
καὶ δι' αὐτοῦ θὰ πληρωθῶν τῶν δανειστῶν οἱ πόθοι.
Μὰ κι' ἄλλο μᾶς ξεφύρωσε ἀγγοῦρι μέ 'στὴ μέση
καὶ τὸ ταβάνι τῆς Βουλῆς φωνάζουν πῶς θὰ πέσῃ,
κι' ὁ Σάνουρ καὶ Μάουρσ ἐπιτροπὴ θὰ γίνῃ
γιὰ τὸ ταβάνι τῆς Βουλῆς τὰ πρίπονται νὰ κρίνῃ.
κι' ὡς ὅτου οἱ μηχανικοὶ τὴν γνώμη των νὰ δώσουν
θάχουν καιρὸ κι' οἱ Βουλευταὶ νὰ συσκεφθοῦν δὲ πρέπει
νὰ ξαναλθοῦν ἀπὸ ὀεινὰ μεγάλα νὰ μᾶς σώσουν
ἡ ν' ἀπομείνῃ ὁ Θεὸς προστάτης μας καὶ σκέπη.
Κι' ἂν ἐτυμάρραπτο κριθῇ πῶς εἶναι τὸ ταβάνι
καινούριο τότε θὰ γενῇ, ξιαβόλου μπιχλιβάνι,
κι' ὡς ποῦ καινούριο νὰ γενῇ μὲ τοῦτο θὰ ρεμβάζωμε
καὶ μὲ τὰ διορθώματα τῆς στέγης θὰ τορβάζωμε.
ὁ δὲ Προϋπολογισμὸς ἀκόμη θὰ τυπώνεται
κι' ὁ Χάμπρ' ὁ κακορρεζίκος γι' αὐτὸν θὰ ξανθερκώνεται,
ὁ Λόρδος δὲ χυμογελῶν τὴν στέγην θὰ τοῦ δείχνῃ
κι' ὅλα τὰ ταβανόξυλα 'στὸν Χάμπρο θὰ τὰ ρίχνῃ.
Π.—Κι' ὁ Βασιλεύς ;
Φ.— Ὁ Βασιλεύς τὸν Λόρδο θὰ καλέσῃ
καὶ θὰ τοῦ 'πῇ : «Μυλλόρδε μου, 'ψυλὴ λιγνὴ μου μέση.
γιατί σ' ἀρνήθ' ἡ στρεψιγγα σου κι' ἀκόμη δὲν ἐρανη ;»
κι' ὁ Λόρδος μὲν ὑπόκλιση 'στὸν Βασιλῆ θὰ κανῃ
καὶ θὰ φωνάξῃ «Βασιλῆ, ἡ στρεψιγγα δὲν μ' ἀρνήθη,
μά τὸ ταβάνι τῆς Βουλῆς εἶν' ἕτοιμο νὰ πέσῃ,
κι' ὡς ποῦ τὰ διορθώματα νὰ γίνουν τὰ συνήθη
εἰ Βουλευταὶ τὰ νιχτα των θὰ ξύνουν ἐν ἀνέσει.»
Κι' ἴσως τοῦ 'πῇ ὁ Βασιλῆς : «Μυλλόρδε μου, ἀγάπη μου,
ποῦ σὺ 'σαι κεῖ παντοῦτσι μου, ἐσὺ 'σαι καὶ τσευράπι μου,
ὡς ποῦ νὰ στερώσετε τὴν στέγην τῆς Βουλῆς
τὸν χρόνον τὸν πολύτιμον δὲν πρέπει νὰ τὸν χάσετε,
κι' ἂς γίνουν Κετνοβούλιον οἱ σταῦλοι τῆς Αὐλῆς
καὶ σᾶς τοὺς δίνω ὥραιαν γιὰ νὰ συνεδριάσετε.»
Ὁ δὲ Μυλλόρδος, Περικλῆ, μὲ πρώτην εὐκαιρίαν
πρὸς τοὺς κυρίους Βουλευτὰς ἀμέσως θ' ἀνοιγγείλῃ
τὴν Λύλικὴν συμπάθειαν καὶ μεγαλοδωρίαν
κι' ἰδικὰς νέας ὁδηγίας πρὸς ὅλους θ' ἀποστείλῃ.
Καὶ θ' ἀπαντήσουν πρὸς αὐτὸ οἱ φίλοι Βουλευταὶ :
«ἐμεῖς οἱ σταῦλους, Πρίεδρε, δὲν μπαίνομε ποτέ,
τάχ' ὕρι δ,τι κι' ἂν εἰπῇς ἀχεῖρι πάντα μένει
κι' εἶναι ἀντρεπὴ μας μὲς σ' αὐτὸ τῆς ὥραις μας νὰ χάνωμε,
ἐμεῖς μεγάλα θέλομε καὶ σοβαρὰ τεμένη,
ὅπου μὲ τὴν ἀξία μας ἀχεῖρια νὰ τὰ κάνωμε.
Καὶ τώρα σύρε, Περικλῆ, καὶ κούρνιαξε 'στὸ σπῆτι σου...
δὲν βλέπεις, κακορρεζικε, πῶς τρίχ' ἡ σκυλομύτη σου,
μόνο σπουδάζεις κκὶ 'ρωτᾷς τί γίνεται, τί τρέχει,
κι' ἂν δὲν πᾶλιν κι' ἐκατὸν ὁ Μπουρλοτιέρης ἔχῃ :
Τὴν ξίσκεπή σου δὲν κυττᾷς καὶ καλαμένια γάμπα.
μόνο 'ρωτᾷς ἂν ὁ πελὸς Προϋπολογισμὸς
θὰ προσφερθῇ 'στοὺς Βουλευτὰς μὲ πένα ἢ μὲ σταμπα
κι' ἂν θὰ κερδὼ' ἡ ὄρεξις μας κι' ὁ πατριωτισμός ;
Καὶ δὲν δοξάζεις τὸν Θεὸν πεζῶς ἢ καὶ μὲ ρίμα
ὁποῦ κατήντησες καὶ σὺ τῆς ἐνθουσέντζας θῦμα,
ποῦ μίαν νύσαν ντιστεγκὶ ἐπέκτησις βευδκλί,
ὁποῦ καὶ Τσάρους Ρωσσιῶν καὶ Βασιλεῖς προσβάλλει,
καὶ μοῦτρα φασκελόνωντας κυρίων Βουλευτῶν
δὲν σκύβεις 'στὴν Βασίλισσαν, ὁποῦ τὸ πᾶν πρασπάζει,
κι' ὁπόταν τρέχ' ἡ μοῦτη σου νὰ λὲς καθ' ἑαυτόν :
«ἔστω κι' ἡ μοῦτη κρανταῖων Αὐτοκρατόρων σταζει ;»
ὦ τζόγια ἐνθουσέντζα μου, ποὺ κόσμο ξιπατώνεις,
σὺ μόνη, παιδασσίλεσσα, τοὺς πάντας ἐξιπονεῖς,
κι' ἐκείνους ὅσους ἄφησε τειτσίδι ὁ Σωτῆρας
κι' ἐκείνους ποὺ ζεστένοντκι μὲ μαλκιὰς σισσύρας,
κι' ἐνσκήπτεις δίχως ἔλεος σ' ὅπιθεν 'μπροστὰ σου βρίσκεις
κι' ἐκείνου τὰ νεῤῥὰ χαλᾶς κι' αὐτοῦ τὰ μάτια πρήσκεις.
Ἡ φύσις φέλε Περικλῆ, πολλαχὶς παρεκτρέπεται
καὶ νύσον εὐγενῆ 'μπορεῖ κι' ἕνας σκηφτῆς νὰ πάθῃ.
ποῦ μόλις κόψιμο κοιλιᾶς εἰς τοῦτον ἐπιτρέπεται,
ἡ κἂν ἀνεμοτυφωμὰ ἢ κι' ἕνε καλαγκάθι.
Καὶ πρέπει νύσοι, Περικλῆ, κατηυχαριστημένος
ποῦ μὲς 'στὰ τόσα μας καλὰ καὶ τὴν μουρλουζαρία
μιὰ τέτοια νόσος ντιστεγκὶ προσίβλε τὸ γένος
κι' ὅλον τὸν κόσμο 'λίγωσι μὲ τὴν κοκαταρία,
καὶ συλλιγίσου μοναχὸς καὶ μ' ὅλους καὶ μ' ἐμένα
πῶς τὰ κακὰ δὲν ἔρχονται 'στὸ κράτος μαζωμένα,
κι' ἡ Πρόνοια παράμερα κάτι καλὸν φυλάττει,
μὲ μίαν νόσον ὁ' ἀσθενεῖ καλύδι καὶ Παλάτι,
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Βασιλεὺς κι' ἡ πλύστρα κι' ἡ Βασίλισσα,
ἐν τούτοις πάνω, Περικλῆ, γιατί πολλὰ σοῦ 'μίλησα.
Π.—Βλέπω πῶς σήμερα καλὰ δὲν εἶσαι, Φασουλῆ,
κι' ἡ λυσσασμένη γλῶσσα σου πολλὰ παραλαλεῖ.
Φ.—Καλῶς ὁ Χάμλιτ ἔλεγε 'στὴν κόρη 'Οφηλίαν
ἔτσι φωνάζω κκὶ πρὸς σέ, τὴν κάραν τὴν γελοίαν :
«Σὲ μοναστῆρι πήγαινε ὑγρήγορε, χαμάλη,
καὶ 'πὲς εἰς τὸν Ἡγούμενο κλουστῆρι νὰ σοῦ βάλῃ...
Σὲ μοναστῆρι' γρήγορα καὶ μὴν παιζογελᾷς
καὶ πάψε τοῦ λοιποῦ Ρωμηοὺς νὰ μας γεννοβολᾷς.
Ὅσοι Ρωμηοὶ 'γεννήθηκαν ὡς τώρα πρεχρθάνουν...
καὶ τάχ' ἂν γίνουν τρὶ πολλοὶ σὶ ὄρκοδλο θὰ κάνουν ;
Ἔγινε 'στὰς ἡμέρας μας ὅ,τ' εἶχε γιὰ νὰ γίνῃ,
ὁ Λόρδος πιὰ τὴν ἔσκασε τὴν μπόμπα τὴν ραγδαία,
κι' εἰς ὅσους τώρα γεννηθοῦν κομμὶς δὲν θὰ μείνῃ
μεγάλη ὄρασις ἢ μικρὴ γιὰ τὴν Μ ε γ α λ' Ἰ δ έ α.
Σὲ μοναστῆρι 'γρήγορα χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃς.
γιὰ ὄρξικς δὲ προγονικαῖς ποτὲ μιλιὰ μὴ βγάνῃς,
ἀλλοιῶς γιὰ τέτοιαις ἂν μοῦ 'τῆς καὶ μόνο μιὰ φορὰ
ὅλκα φορεῖς ἀλλείμονο σὶ σίνα, φουκαρᾶ,
θὰ σπάσω τὸ κεφάλι σου μὶ κόκκαλα προγόνων
καὶ τρόπαια τῶν Πλαταιῶν καὶ πίτρας Παρθενώνων.
Π.—Κι' ἐγὼ γλυστρῶ, βρέ Φασουλῆ, θὰ κάνω τὸ 'δικό σου
νερὸ νὰ πίνουν ἀπ' αὐτὸ ἡ κότες...
Φ.— Τὸν κακό σου...
σὲ μοναστῆρι 'γρήγορα καὶ μὴ 'ρωτᾷς καθόλου
μηδὲ γιὰ τὴν ὑποθιτιν τοῦ προσφιλοῦς Ἀχόλου,
κι' ὃν ἀληθεύουν, Περικλῆ, ἐκεῖνα ὁποῦ γράφει
καινούρια ὄοξα καὶ τιμὴ 'στὰ ἀλκοτκὰ ἐσάφη,
ἂν ὅμως εἶναι ψέμματα, ὁγκόλου Ἀρλεκίνε,
κρῖμα ποῦ τούτκις ἡ κλιφκὶς ἀληθινὰς δὲν εἶναι.
Σὲ μοναστῆρι 'γρήγορα τους τσίχους νὰ κυττᾷς
χωρὶς γιὰ τὸ περίσσευμα τοῦ Λόρδου νὰ 'ρωτᾷς...
θαῤῥῶ πῶς ἔνδεκα σχεδὸν τὸ βγάζει μιλιούνια
κκὶ τὸ σελπίζ' ἡ στρεψιγγα του εἰς ὅλα τὰ καντεύνια...
μίτερα τὸ κομπολόγι σου καὶ ὄρδλον μὴ σὶ μέλῃ
γιὰ τοῦ Μυλλόρδου τάληθῶς θαυματουργὰ κατέστιχα...
Ἐκεῖνος τὸ περίσσευμα τὸ κάνει ὅσο θέλει

κκὶ τὸ τεντώνει μιὰ χαρὰ σὰν νάνει γομολάστιχα.
Σὲ μοναστῆρι 'γρήγορα κι' ἐκεῖ κλεισμένες νύσκι
κι' ἡ μοῦτη σου σὶ θυμίκτοῦ λιβάνι νὰ τρυφήτε,
σοῦ λέγω δὲ, βρὶ Περικλῆ, κκὶ νὰ μοῦ τὸ θυμᾶσαι
πῶς τὸ ψωρο-Ρωμαίικο 'στὴν φάβκ θὰ φορήσῃ,
βρυμὸς ὀδόντων θ' ἀκουσθῇ, κκὶ 'στὸ λημέρι τοῦτο
ὁ Φραγκικὸς ὁ βουρβουλκὶς θὰ πέσῃ κκὶ τὸ κνῶτο,
κκὶ τοὺς Ἐγγλίζους ἰσκὲς 'σᾶς κκὶ τοὺς Αὐστριακκους
νὰ καβδκλοῦν 'στὸν σβέρκο μκὶ μ' ἐλέγχους ξενικκους.
κκὶ νὰ σοῦ λὲν ἀγκοντὶμ ! γκοντέμ ! γκιακοῦρη μπακαλιάρε,
τοῦτο κκὶ τοῦτο 'ξώδιψε, τοῦτε κκὶ τοῦτο πάρε...»
κκὶ νὰ κλωτσκὶς μὲς 'στ' ἀγκμνά,κκὶ νὰ κλωτσκὶς 'στὴ ῥάχη,
ὦ γίγαντες μουρλοὺζηδὶς κκὶ πρῶτοι χαρτομάχοι,
ποῦ 'μπρός σκς δίκοι φαίνονται κκὶ νάνοι κκὶ κοντοί
κκὶ κκθε τόσο κάνετε τσιροὺτη πκτιρντί.
Δὶν βλέπκτε τὰ γκλὶκ σκς κκὶ τῆς πολλκὶς σκς φέιρκις
μόνε στρκτοὺς ὑθίλκτε κκὶ στέλνκν *Μαύρκις Μοίρκις*.
κι' ἐπιάνκτκι τὴν 'Ἀλεποῦ κι' ἐπκλίζκτε λυστένκις
γιὰ νὰ περνᾶτε τζόδενκ φυλῆς πολιτισμένης.
Τίτερα γελῶντκς θὰ μᾶς λὶν κκὶ δὶν θ' ἀκοῦς μελῳὰ
γιατὶ σὲ κάθε λόγο μκς θὰ πέφτῃ βουρδουλιά,
τὸν Λόρδο δέ, ποῦ 'νόμιζε τῆς λίρκις πκιχνιδάκκια,
θὰ σοῦ τὸν κάνουν τάλκτσιοῦ κκὶ μὲ τὰ κρομμυδάκκια.
κι' ἀφοῦ καλὰ μπαγλαρωθῇ τοῦ γένους ὁ Σωτῆρας
θὰ δέσουν χειροπόδκρκ κκὶ τοὺς λοιποὺς φωστῆρκς,
κκὶ θὰ τοὺς δώσουν καρυδκιὰς κκὶ θὰ τοὺς καβδκλίσουν
κκὶ μιὰ κκὶ δυὸ μὲς 'στὸ Δκρνὶ θὰ πᾶνε νὰ τοὺς κλείσουν.
Ἐκὼ δ' οἱ τόσοι ἀρχηγοὶ πρὸς τὸ Δκρνὶ θὰ σύρωνται
θὰ τσκμπουνοῦν γιὰ Συντγμκ καὶ θὰ διαμαρτυρῶνται,
κκὶ γιὰ τοὺς νόμους κκὶ θεσμοὺς κκθεὶς τῶν θ' ἀλκλάζῃ
κι' ἡ βουρδουλκὶς 'στὴ ῥαχη τῶν θὰ πίφτουν σὰν χαλάζι.
Καὶ τότε πρκ. βρὲ Περικλῆ, θὰ βλέπῃς 'στὰ εκουπίδκ
τοῦ Λόρδου περισσεύματκ, βκλβίδες κκὶ στολίδκ,
λόγους τοῦ Πίτ, τοῦ Ῥκλλη σκριπ, παντέρκις Διλιγιάννη,
σπκθιά, σπκλέτκις, τρικαντά, κι' ἀστυφυλάκων κράνη.
Καὶ θὰ ξενκλθῇ γελαστὸς κι' ὁ Λόρδ μὲ τὶν Ρούθ
κκὶ θὰ ζεθῇ κι' ἡ *Μοῖρκ* μκς εἰς τὴν *Κρεμμυδκροῦ*.
κκὶ θὰ ψκρεύουν ἀχινοὺς κι' ὀρεκτικκὶς μκρίδες
Ἐγγλέζοι, Γκλλοι μπὸν ριβκν, κι' Αὐστριακοὶ μπεκρῆδες.
Σὲ μοναστῆρι 'γρήγορα σὰν Ὀφηλία κόρη.
προσεύχου δὲ νυχθημερὸν κι' ἀγιώτνκ κι' ἐγρηγόρι,
γιατὶ δὲν ξέρεις, Περικλῆ, πότε θὰ φᾷς' ἡμέρα,
ποῦ σὺ τῆς Φμκγκιᾶς ὁ βουρδουλκς θὰ πίσῃ κι' ἐδῶ πέρκ.
Π.—Ὄρσε λοιπὸν ἀτρκκτκκτο στηλιέρι, κκκιμοίρη,
γιατὶ μ' ἐπκρκλύσκτκς μ' αὐτὸ τὸ μκνκστῆρι.

Ὁ Τρικούπης ὁ κλεινὸς
κι' ὁ Μακρῆς ὁ Παξινός.

Τ.—Καὶ σεῖς λοιπὸν εἴγινατε μεγάλος καὶ πολύς,
κι' ἐκ μέσης, κύριε Μακρῆ, καρδίας σᾶς συγχαίρω
δι' ὅσους ἔγραψκν γιὰ σᾶς ἐπαίνους δκφιλεῖς
εἰς τὴν *Ρεβὺ Ντιπλοματίκ*, χωρὶς ἐγὼ νὰ ξέρω.
Μ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ...μὰ καὶ γιὰ σᾶς ἐπίσης
αὐτὸ τὸ φύλλο ἔμαθκ πῶς ἔγραψε πολλά,
καὶ σᾶς συγχαίρω, Πρέεδρε, καὶ νὰ μας συγχωρήσῃς...
ὅσοιος κοντὰ σκς στέκεται σκιόνεται 'ψυλὰ
Τ.—Τψόντι, κύριε Μακρῆ....κι' ὁ μκλλὸν ἀφκνὴς
ὁπόταν εἶναι φίλος μου κολλᾷ μιγκλειότητκ,
οὔτ' ἵνα δευτερόλεπτον δὲν μένει ἀέρανὴς
καὶ 'στὴν Εὐρώπκν τὸν κκλῶν κλεινὴν προσωπικότητκ.

Πᾶς φίλος ὅμᾳ κι' ἐγκαιρομαί κι' ἁρμὸς τὴν ὁρκωμοσίαν ρίπτει
καὶ 'στὴν *Ρεβοὺ Ντιπλωματὶκ* τῶν Παρισίων βλέπει
τὴν θαλερὰν εἰκόνα του καὶ τὴν βιογραφίαν του
κι' ἀρχίζουν ὅλοι νὰ τιμοῦν τὴν ἀφανῆ στοίαν του.
Καὶ σὶ θκορρίτε, κύριε :... ἂν εἶσθε φίλος ἄλλου
θὰ 'χάρεζε γραμμὴ γιὰ σᾶς ὁ πέν' αὐτοῦ τοῦ Γαλλου ;
Ὡς τώρα, κύριε Μακρῆ, δὲν εἴχατε χαμπάρι
πῶς εἶσθι πρῶτος σὰν κι' ἐμὲ εἰς τὴν οἰκονομίαν,
καὶ σήμερ' ἀγωνίζονται ποιὸς νὰ σᾶς πρωτοπάρῃ,
μὰ σὶς πρὸς ἄλλον εἶναστε μὴ δίξετε καμμίαν.
Μ.—Θεὲς φυλάξοι, Πρόεδρε... σὺ μόνος μ' ἔχεις φίλο,
μὰ τί θὰ γίνῃ 'στοὺς Παξιοὺς σὰν 'ζοῦν αὐτὸ τὸ φύλλε !...
κυλί, θὰ 'σαὶν οἱ Παξιανοὶ ἢ Πίπες εἶν' ἐκεῖνες ;
καλὲ καὶ τοῦτος ἔγινε μὲ τὸν Μυλλόρδο φίνος.
Τ.— Ἐξαίρετος τιμὴ γιὰ σᾶς κι' ἀξία πρώτου φίλου
νὰ στέκεσθ' ἀπὶ τῆς αὐτῆς μ' ἕμπνα παρελλήλου.
Μ.— Ἐκεῖ ποῦ γράφουνε γιὰ σᾶς νὰ γράφουν καὶ γιὰ μένα ;
αὐτὸς ὁ Γάλλος, Πρόεδρε, θὰ τάχῃ σὰν χαμένα...
τί ἔμαθεν τοῦ 'κάπνιεσι μὶ σᾶς νὰ μ' ἐπαινέσῃ ;
αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὶν 'μπορεῖ ὁ νοῦς μου νὰ χωρέσῃ,
καὶ κᾰθ' ἐγθρὸς μου Παξινὸς καὶ φίλος θ' ἀπορήσῃ
πῶς τέτοιο θαῦμα 'γίνηκι, καὶ μέσα 'στὸ Περίσι
πέρνει καὶ δὶν' ἡ φάτσα μου μὶ τὴ δικὴ σας φάτσα
σὰν νὰ βαστοῦ κι' ἡ σκέψις μου ἀπὸ Μυλλόρδων ράτσα.
Τ.— Ἀφοῦ λγὸ τὸ δίχρασι δὲν πρέπει νὰ πειραζιοθῆ
καὶ μὲ πολλοὺς συλλογισμοὺς ἀόκως νὰ κτυρλεσθῆ.
Ἄλλοι τε σὶς ἐξίζετε καὶ μὲ τὸ παραπάνω
χωρὶς ἐπαίνους περιττοὺς καθόλου νὰ σᾶς κάνω.
Μ.—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ... ἀλλ' ὅμως γιὰ νὰ ψάλῃ
αὐτὸς ὁ Γάλλος ὁ μουρλὸς ἐπαίνους καὶ γιὰ 'μένα,
θὰ 'πῇ πῶς κάτι κρύβεται σὲ τοῦτο τὸ κιφάλι
καὶ Βουλευτὴς ἀνέξαρος δὲν εἶμαι σᾶν καθένε.
Ποιὸς ξέρει μήπως 'στὴ Βουλὴ δὲν πρέπει νὰ σωπαίνω
κι' ἂν κάπως ἀπὸ καιμέρα κι' ἐγὼ καταλαβαίνω,
κι' ἂν εἶναι καὶ γιὰ 'μὶ γραφτὸ καμμία φορὰ νὰ ὁράσω
κι' εἰς ἀνικὰ κι' ἀγόριστα καὶ σᾶς νὰ ξεπεράσω
Τ.—Τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ καὶ πάντα θὰ τιμᾶνται
ἐνόσω, κύριε Μακρῆ, 'στὴν ὄξιόν μου μένετε...
ἀλλὰ γιατὶ δὲν ἔγραψεν πῶς ξέρετε βιολί ;
Μ.—Ὅσι γιὰ τοῦτο. Πρόεδρε, μ' ἀδίκησαν πολύ,
μὰ καὶ γιὰ σᾶς δὲν ἔγραψαν—καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε—
πῶς ξέρετε τὸν ταμπουρὰ μὲ τάγγιν νὰ βαρῆτε.
Καὶ τώρα σᾶς παρακαλῶ, κομπόσε φύλλα ξίνα
ν' ἀφίνετε καμμιὰ φορὰ νὰ γράφουν καὶ γιὰ 'μένα
'στὶ εἰσῆμα καθὶ τσενὲ καὶ καθὶ γιουνκιὰ
κι' ὅτε γιὰ 'μένα γράφεται σὶ σᾶς ἀντανκιὰ
Τ.—Γι' αὐτὸ μὴν ἀμριβάλλετε, πιστεύω ἐὶ κι ἀργότερα
πῶς ἡ *Ρεβοὺ Ντιπλωματὶκ* θὰ γράψῃ περισσότερα.
Ἐξ ἡμισείας καὶ πολὺ σᾶς ἐνήκουν αἱ τιμαὶ
καὶ στρίφιτε τὰ νῶτα σας πρὸς ἕνα κι' ἄλλον φύγον,
κι' ἀπὸ τῆς σήμερον καὶ σὶς θὰ λέμπετε μ' ἕμὲ
'στὸ Πανθεὸν τὸ ἐπιθνὲς τῶν ἐλευθερομιλούντων.
Μ.—Πετάξετε γιὰ μᾶς στιγμὴ τεφτίρια καὶ λιμπρέτα
κι' ὅς ἔγινε 'στὸν περίσκετ κι' οἱ ὀχλαποκρυτεῖτα
νὰ μᾶς ἰδοῦν οἱ μπόσικοι καὶ μιρικεῖς γκλιανδρὶς
καὶ νὰ φωνάζουν 'πίσω μας ἐνὼ ! δρὸ μεγάλοι ἄνδρες,
δηὰ τζάγιαις μὲ χαρίσματα καὶ μὲ μυαλὰ περίσσια,
ὅπου τοὺς ἔζουγραφισεν καὶ μέσα 'στὸ Περίσια.
ἐκεῖνος ἀπὸ τοὺς Παξους κι' αὐτὸς Μασολογγίτης,
ἐκεῖνος Πουλιὰ τῆς αὐγῆς κι' αὐτὸς Ἀποσπερίτης.»
Ἂς ἔβγαμε μαζὶ κι' οἱ δρὸ ἡμέρι μετημέρι
τὰ μάτια νὰ θκιμπώσωμε τοῦ καθενὸς μιξάκρι...

βαρεῖτε σιὶς τὸν ταμπουρὰ μὶ τὸ δίξι σας χέρι
κι' ἐγὼ γκαρὶ νὰ σᾶς βαρῶ μὲ τοῦτο τὸ ὄξαρι.
Τιμήσετέ με, Πρόεδρι, καθόσον ἠμπορέσατε,
τὰ πρὸ 'ψηλε κολλαρα σας πρὸς χεῖρα μου φορέσατε,
κι' εἰς ὅπως μπούμπους παλαιοὺς νὰ μὲς ἰδοῦν γιὰ χάζι
νὰ λέμε μὶ τὸ γκαρατὸ, νὰ λέμε μὲ τὸ ναζί :
ἐμᾶς ἴσατε ἀπὸ 'μπροστὰ ;... δέστε μας κι' ἀπ' ὀπίσω»...
Τ.— Ἀσπλάγχνος, κύριε Μακρῆ, τοὺς πάντας θὰ ἀτυπήσω,
μὲ Κατηγορητήρια θὰ τοὺς παγαλυσπάξω
κι' ὅλους 'στὸ Διακαστήριον θὰ 'ὄξ νὰ τοὺς εἰσάξω...
Μ.—Καλὲ τί λόγους !... βίδαικ... βαρεῖτε τους 'στ' αὐτιὰ
γιατὶ τὸ παρεξίλωσαν κι' ἀπήγανε φωτιὰ.
Τ.—Θὰ τοὺς καθίσω 'στὸ σκαμνὶ αὐτοὺς τοὺς δελεπλόκους,
ὅπου μιαρὸν κι' ἀνίτχυρον οἱ δείκτεις μ' ἐνόμισαν...
ἐκεῖνος περιέκοψεν τῶν ὁκνειστῶν τοὺς τόκους.
αὐτοὶ τὲ πᾶν ὀθίσυνον κι' εἰς πάντα παρηγόμησαν.
ἐκεῖν' οἱ φυλετίφυλοι, ἐκεῖν' τὲ φερμασόνες
χωρὶς νὰ θέλω μ' ἔσριξεν νὰ ρίξω τὸ κανόνι
Ἐγὼ δὲν πταίω παντελῶς γιὰ τοῦτο ἐν τιρῇ,
ἀθῶος δὲ τοῦ σήμαντος τῶν ὁκνειστῶν εἰμί.
Ἂν δὲ μὲ βλέπουν ἀπαθῆ τὰς ὄξρις τῶν ἐγχρίμενον
νὰ μὴ μὲ λέγουν τοῦ λαοῦ Πομπήϊν καὶ Καίσαρα
καὶ πανθηρα τῆς Ἀρχικῆς καὶ λέοντα βρυχώμενον,
ἂν δὲν τοὺς κάμω νὰ σωθοῦν ἐμπρὶ μὲν μὲ τὰ τέσσαρα.
Ἡ πίστις ἐξ κίτιας των κατῆντησε μαιτρέσσα
καὶ πάντα ζίνον καθ' ἡμᾶς ὀργίζον ἀλετηρίον,
κι' ἐλάτε, κύριε Μακρῆ, 'στὴν κάμαρα μου μέσα
νὰ σχεδιάσωμεν μαζὶ τὸ Κατηγορητήριον.

—

(Μὲ ὀρὸ τριχιὲς ὁ Φασουλὴς αἰγὰ αἰγὰ προβαίνει
καὶ τῆς *Ρεβοὺ Ντιπλωματὶκ* τὰ φιγουρίνια δένει).

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

Νέον Ἡμερολόγιον τῶν Κυριῶν κι' ἐράτος,
μοναδικὸν καὶ τίλαιον καθ' ὅλ' ἀνεξαιρέτως,
μὲ τὰ ταξιδίγια τῆς Πιχτὲν τὰ ὑπερωκιάνια
κι' ἄλλα πολλὰ περίφημα, περίεργα καὶ σπάνια.

—

Δόγμα τοῦ Θείου Καθεδρὰ *Ἐκκλησιαστικόν*,
Ἀρχιεπισκόπου ῥήτορος καὶ ῥέστου κληρικοῦ,
τοὺς δικαίους θάλλουσα κι' ἀδρὰ ῥητορικὴ
καὶ ὀρθίγος νέου πνεύματος καὶ προοδευτικοῦ.

—

Σᾶς συνιστῶμεν τὴν *Ἠχὼ τῆς Φιλολογικῆς*,
ὡραίαν περιοδικὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει,
μ' ὕλην πλουσίαν, γλαφυρὰν καὶ ψυχαγωγικήν,
ποῦ βγαίνει κατὰ Σαββάτον καὶ τὴν ἐβδομάζουν ὅλοι.

—

Εἰς τοῦ Σταθίου τὴν ὁδὸν τί φέγγει καὶ τί λάμπει ;
ποιὸ εἶναι τὸ Κατάστημα τὸ μυριοφωτισμένο,
ὅπου καθίνας ἀγοραῖ καὶ θέλει μέτα νἄβαγῃ
νὰ κόψῃ χειρωνακτικὸ κιστοῦμ νευρισμένος ;
Ἀϊδονοπούλων λέγεται Κατάστημα θαυμάσιον,
ὅπου νομίζεις Ἀγγλικὸν πὼς βγαίνει ἐργοστάσιον.
Ἐκεῖ μεγάλων αἰθουσῶν χρυσῆ φωτοχυσία,
ἐκεῖ καὶ νέα συλλογὴ λαμπάτων πλουσία,
κι' ὁμβρίλλαι πτικιλόσχημοι καὶ πάντα τέλλαι εἴδη,
ποῦ τὰ κυττάζουν χαιτωνες καὶ Περισιάνες ποῦρες.
ἐκεῖνα δὲ τὸ μαγικὸ τῆς κοπτικῆς ψαλίδι
κάνει τὸν ἴσιο πρὸ καιροῦ καὶ ντύρο τὸν καμπούρη.

Ἐκτυπώθη τυπογραφείου «Κυρίαννης» ἐξ καλῆς, ὁδὸς τοῦ *Προμαχείου* κοντοῦτος πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νάναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα	— μονον κιὸ φορὰ τὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— **δίκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.**
κι' ὅσαν ἔχω εἰσυνόδια	— κι' ὅποτε μοῦ τατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἐν κιατῆς	— ἕντεκα συνορμίτες.
Συνδρομητὴς θὰ δέχωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχουμε.	κι' ἔπειρες τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶμ μαῦρα φίδι.
καὶ 'στὴν Ἀθηνὸν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἐλληδακτήν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας ορὶς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγω	— ἔγγιστ οὖζα κι' ἔντροπὴν.	Γιὰ τὴ σόσα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρονο	— **ἕκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Εἰκοσιδύο μηνὸς Γεννάρη,
ἴσως ὁ Λόρδος τοῦμπα νὰ πάρῃ.

Τεσσαράκοσα πενῆντα κι' ὀκτὼ
κι' ὅλοι χάσκουν μὲ στόμ' ἀνοικτό.

Φασουλῆς καὶ Τρικουπέτος κι' ὕστερα ὁ Περικλέτος.

Φ.—Σὲν τὸν γνωστὸ τῆς Τροίας Βασιλία,
τὸν Πρίαμο τὸν παλαιὸ ὁηλαδή,
ποῦ σωρθηκε 'μπροστὰ 'στὸν Ἀχιλλέα
γιὰ τὸ κακότυχό του τὸ παιδί,
ἔτσι κι' ἐγὼ, ἂν κι' εἶμαι μπιχλιβάνης,
ἐμπρός σου γονατίζω, Μπουρλοτιέρη,
καὶ σοῦ ζητῶ μιὰ χάρι νὰ μοῦ κάνῃς
καὶ πάντα τὸ δικό σου θάμαι χέρι.
Σωτῆρα λαοπρόβλητε τοῦ γένους,
τὸν Δομνὴ καὶ Ῥάλλη τοὺς καῦμένους
μὴ 'στὸ σκαμνὶ θιλήσῃς νὰ τοὺς βάνῃς
καὶ Κατηγορητήριο τοὺς κάνῃς.
Μὴ θέλῃς φουρκισμένος κι' ἐμμανὴς
ἐκεῖνος ὁ καῦμένος Δομνὴς
νὰ παθῃ συφορὰς καὶ τέτοια πράμματα
μὲς 'στὰ βασανισμένα του γεράματα.
Τὸν οἶκτον σου, Μυλλόρδε, ἐς κινῆσῃ
τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοῦ γέρο γλάρου...
μὴ θέλῃς πρὸ πολλοῦ νὰ κετρινίσῃ
καὶ νὰ γενῇ σουδάριον Λαζάρου.
Ἐσύ, ὁποῦ τὴν ὀόξα 'πῆρες νιογνη
καὶ σ' ἐχρυσοστεφάνωσε τὸ γένος,
λυπήσου καὶ τὸν Ῥάλλη τὸν ὀρίφη,
ποὺναι καὶ φαμελίτης ὁ καῦμένος.
Βεβαίως ἡ προπέτεια τοῦ Ῥάλλη
μοῦ φαίνεται παρακποτε μιγκλη,
πῶς ἔτσι τοῦ κατέβη νὰ κερώσῃ
καὶ στροῦγγα σὰν καὶ σὲ νὰ σχηματίσῃ,
καὶ τσέλιγκας κι' αὐτὸς νὰ ξεμαστίσῃ,
χωρὶς τὴν ἄδειά σου νὰ ζητήσῃ·
μὰ σύ, ὁποῦ ἀπ' ὅλους ξεχωρίζεσαι,
συγώρα τον καὶ μὴ τὸν συνερίζεσαι.
Βεβαίως ὁ καθένας μας τὸ ξέρει
ὅτι γιὰ τὸ κανόνι τὸ μεγάλο
ἴσο δὲν φταῖς καθόλου, κανενέρη.
καὶ μήτ' ἐγὼ γι' αὐτὸ εἶν' ἀμιβάλλω.
Ἐκεῖνοι μὲ τὰ σκρὶπ τὰκυρωμένα
μᾶς ἔστειλαν 'στὸ ἐβδόλο πισκέσι,
ἐρήμαξαν τὰ δάνεια τὰ ξένα
καὶ σοῦκεψαν τὴ φορὰ μᾶς 'στὴ μέση.
Τὸ ξέρομε, καὶ παψε πιὰ νὰ σκεῦζῃς
τὸ πῶς ἐσὺ παντάπαιν δὲν φταῖς
ἡ τόπος μας ἐν λέγεται μουβλούζης
κι' ἡ πίστις μας δὲν ἔγινε κερτίς.
Ἂν ἐξαφνα δὲν σ' ἔκοβεν 'στὴ μέση
ἐκεῖνα τἀσυνείδητα κωθώνια,
δὲν θἄμαστε ποτὲ οἱ τέτοια θέσι
κι' ὡς τώρα θἄχες ρίξει ὁηὸ κανόνι,
κι' ἐμεῖς εὐτυχισμένοι κατὰ πάντα
Σωτῆρα θἀ σ' ἐλίγαμε χρυσό,
κι' οἱ ὁκνειστοὶ δὲν θἔπιρναν τριάντα.
ἀλλ' οὔτε δεκαπέντε καὶ μιτό.

'Αναθεμα σ' αὐτους τους ξίφη μῆνας,
ποῦ Λεμονῆς κοὶ Ραλλης ἐλυβέρνα...
αὐτεὶ τὸ φάσμα ἔσεραν τῆς πείνας
κι' οἱ δανειστεὶ μας παίζουν τὴν λαντέρνα.
Συγχώρησες, Μυλλόρδε μον, τοὺς πρίτους,
κὐτοὺς τοὺς ἀμαθεῖς κι' ἀσυνειδήτους,
καὶ πρὸς τους παντος Ἑλιως γενοῦ
κι' οἰκτίρμων καὶ φιλάνθρωπος φανοῦ.
Ἐσὺ, Τρικούπη, μόνο νὰ μουγγρίσεις
κι' ἐμπρός σου ὁ καθένας πέρτει πτῶμα...
δὲν πρέπει τοῦ λοιποῦ νὰ συγχωρήσης
μηδὲ 'στὸν Δηλιγιάννη νἄχῃ κόμμα.
Μὶ σὲ μὴν ἐπιτρέψῃς νάναι ἴσοι
ἀγράμματοι καὶ βλακιες μὶ πατέντα,
κι' ὅσαις φοραὶς τὸ κράτος εὐτυχήσῃ
νὰ κάνῃ σὰν καὶ τοῦτο φαλιμέντα,
σὺ μόνος σοβαρὸς νὰ ξιριβήξῃς
κι' ὅλοις τῆς μπαταρίαις νὰ τραβήξῃς,
καὶ τὴν τιμὴν τῆς κάθε μπαταρίας
νὰ μὴν τὴν εἴνῃς σ' ἄλλεν κουτεντέ,
κι' εἰς πίλαγος κλαινῆς μουρλουζαρίας
τὸ κράτος ν' ἀμαινίζῃ ἄιντε ντέ.
Μαζὶ σου, σὶρ Τρικούπη, τί σημαίνει
ἂν στέκωμαι γυμνὶ καὶ πεινασμένος ;
κι' ἂν ἤσιτοι 'στὸ στρῶμα μας γυρνᾶμε
συμφώνως πρὸς τὸ Συνταγμα πεινᾶμε,
κι' ἡ φτώχια μας ἐὰν ἔγινε προχείρως,
ἀλλ' ἔχει τοῦ Συνταγματος τὸ κύρος.
καὶ φαίνεται νομίμως κεκωμένη
καὶ Συνταγματικῶς θεσπισμένη.
Συγχώρησε λοιπὸν τοὺς ἀντιπάλους,
τὸν Λεμονῆ, τὸν Ραλλη καὶ τους ἄλλους,
καὶ μὴ παρεκρεθῇς, ὦ Σελομών,
ἀπὸ τὸν τόσον δίκαιον θυμόν.
ἐσὺ μετζεμ ρορὶς καὶ συναγρίδα
παράβλεπε τὴν γίπα καὶ μαρίδα.
μὴν κάνῃς δὶ ποτὲ τὴν κουτσομάρα
ἐσὺ κοτζὰμ θηρὸ νὰ γίνῃς ἕνα
μὲ τῆς Βουλῆς τὸ σαρα καὶ τὸ μάρα
καὶ κεμμάτα σχεδὸν ξεψυχισμένα
Τρ.—Τὸ Σύνταγμα τὴν δίκην ἀπαιτεῖ
κι' ἀδύνατα ν' ἀλλάξῃ σου ζητεῖ.
Φ.—Ἀμὰν γιὰ τὸ Θιό...
Τρ.— Παραληρεῖς...
ἀμείλικτος θὰ πέσω καὶ βασύς.
Φ.—Ἀμὰν γιὰ τὸ Θιό. κλινὲ Σωτήρα...
Τρ.—Τιλείωσε... θὰ δείξω χαρακτῆρα.
Φ.—Ἔμπρός σου γονατίζω μὶ τὰ κλάμματα...
τοῦ Λεμονῆ λυπήσου τὰ γιρέμματα...
Τρ.—Μὴν κάνῃς παρακλήσεις παρακαίρους...
ἐὲν ἐξαιρεῖ τὸ Σύνταγμα τοὺς γέρους.
Φ.—Ἂς μὴ σ' ἀναδοῦν τόσο τὰ καντύλια,
Λιγιστεῦρε τὸν Λόρδικο θυμό,
λυπήσου κὰν τοῦ Ραλλη τὴν φαμιλιὰ
καὶ μὴ θηλειὰ τοῦ βάλῃς 'στὸ λαιμό.
Τρ.—Τὸ Σύνταγμα φαμηλιὰς δὲν κυττάζει
κι' ὑπανδρους κι' ἀνυπάνδρους ἐξετάζει.
Φ.—Στὴν τόσην σ' ἐξορκίζω βουλιμίαν,
ποῦ μέσ' ἀπὸ τους νόμους ἀπορρέει,
'στὴν Στρατιωτικὴν Ἀστυνομίαν,
εἰς ὅλα τὰ παλῃὰ καὶ νέα χρέη,
'στοῦ λέοντος τὸν μέγαν βρυχηθμόν,

'στοῦ Χάμπρα καὶ τῶν ἄλλων τὸν κλαυθμόν,
'στὴν δόξα τῆς μιγάλης μπαταρίας.
ποῦ τὴν ζηλεύουν ὡς κι' οἱ Πορτογάλλοι,
'στὸ λούσιμο τῆς φίλης Ἑσπερίας,
ποῦ φιλικὰ τὰ μάτια μας θὰ βγάλῃ,
εἰς ὅλα τὰ λαμπρὰ παράσημά σου,
εἰς ὄυοντας ἡλίους κι' ἀνατέλλοντας,
'στὸ νέο Ζαφρικὸ περίσσευμά σου,
ποῦ θέλωντας εὑρέθη καὶ μὴ θέλωντας,
'στὴν κραταιὰν τῆς Ἀθηνᾶς ἀσπίδα,
ποῦ μὲ μοσκιαῖς καὶ κρίνους θὰ μᾶς ράνῃ,
σὶ καθε μακαρίτισσα βκλιδίτσα
καὶ 'στῶν ἀστροφυλάτσων μας τὰ κράνη,
λυπήσου τους μικρεύς τους ὑποζύγιους
καὶ λύσε τὰ ζεσμα των καὶ τους κρίκους.
Μὴν εἶσαι σκληροκάρδιος, ἴπποτα,
κι' ἂν ὁ καθεὶς μικρὸς τιμωρηθῇ,
'στὴν πρώτην σου τὴν ὀξαν οὔτε γιῶτα
σὶ βεβαιῶ πῶς δὲν θὰ προστεθῇ.
Ἐσὺ 'σαι καὶ μεγάλος καὶ πολύς,
ἐσὺ 'σαι καὶ τὸ σκιεχτρο τῆς Λύλης...
τὸ κράτος σου τὸ σκιαζιται κι' ἐκείνη,
γιὰ τοῦτο τὰ παπούτσια δὲν σοῦ ζίνει...
ἐνῷ τοῦ Θοζωρῆ τοῦ φουκαρᾶ
τοῦ τἄδωτε μιὰ 'μίρα φανερα,
ἂν κι' εἶχι μὶς 'στὴ στρούγγα μαζωμένα
κατσίκια περισσότερ' ἀπὸ σίνα.
Μὰ ξέρι πῶς ἐσ'εἶσαι ραρτιάτος
καὶ πειρασμὸς καὶ ὀιαβόλος ζυδάτος,
κι' ἂν ἅπαξ σκεύρια κάκινη φορίσῃς
ἀπάνω 'στὸ σταυρὸ θὰ τους βχρίσῃς.
κι' ἴσως 'στὴν νικητικὴ σου κρίψῃς ρόμπα
καμμιὰ τοῦ Ραβκοσιὴ γιμάτη μπόμπα,
καὶ μέσα 'στὴν Αὐλὴ τὴν ἀμολήσῃς
καὶ ὁλμιος γενῆς καὶ μακελάρης.
Τρ.—Τίποτα δὲν ἀκούω...
Φ. Σὶρ Τρικούπη.
σὺ τῆς φιλανθρωπίας εἶσαι κιζούπι...
Τρ.—Δὶν εἶμ' ἐγὼ καθὼς τὸν Δελιγιάννη,
ποῦ 'στὴν κλινὴν ὡρείστο σκεπιδα
πῶς 'στὸ σκαμνὶ ἀφιώστως θὰ μὶ βάνῃ
κι' ὕστερα τὸν ἐπῆγι ἀγουρίδα.
'Εγὼ τὰ τρίσσα μάτσα ἐὰν τὰ ξίρω
κι' ὅταν 'στοῦ Δικαστηρίου τους φέρω
θὰ καταδικασθοῦν ἀνυπερθέτως...

—

(Εἰσέρχεται ταχὺς ὁ Περικλέτος).

—

Φ.—Ἔλα καὶ σύ, βρὶ Περικλίτο βρῶλι,
κι' ἔμπρός εἰς τὸν Σωτῆρα μας κυλίσου,
καὶ φίλα του τὰ χίρι καὶ τὸ πόδι
καὶ παρακάλεσί τον καὶ δὴ σου
ἀμείλικτος κριτὴς νὰ μὴ φανῇ
'στὸν Ραλλη καὶ 'στὸν γίρι Λεμονῆ.
Π.—Τόσο κι' ἐγὼ 'μπροστά σου γονατίζω
καὶ μὲ τὰ παρακάλια σὲ σκοτίζω.
Ραδάμανθυ καὶ Μίνω κι' Αἰακέ,
Λυκοῦργε, Σόλων, Δράκε, καὶ καὶ καί,
ποῦ τοὺς θεσμοὺς 'στὰ δάκτυλα τοὺς παίζεις
καὶ τῆς κοιλιᾶς μὲ τούτους τῆς πιέζεις,
ἐλάνθακτο κι' Ἐγγλίζικο ρωλόγι,
ποῦ τακτικὰ πηγαίνεις τάκα τίκ,

ποῦ ὄρφ, καὶ μὶ τὸ ξένο σκυλολόγι
καὶ μέσα 'στὸν Ρεβὺ Ντεπλομετὶκ
μαζὶ μὲ τὸν Μακρῆ σου ρεγουλαρίας
καὶ τὴν ἀθανασὶκ σιγουραρίστες,
ἐρίγουπι, βκριγδουπε, μντίστα,
μὲ προκοπῆς προγράμματα νωπά.
ποῦ τοῦ ψωμιοῦ μας ἔμαθες τὴν ὁλαῖτα,
καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπά,
ἐπίτρεψε 'στὸν Λεμονῆ καὶ Ραλλη,
ποῦ 'θέλησαν νὰ φᾶν τὰ ξένα μῆλα,
τοὐλάχιστον νὰ κάνουν καραβάλι,
τὰ ρόπαλα νὰ 'δοῦν καὶ τὴν καμῆλα,
κι' ἀφοῦ διασκεδάσουνε κι' αὐτοὶ
ἀμίσως τοὺς ἀφπάζεις ἀπ' ταὐτί,
καὶ μ' ἕνα δυνατό σου μανιφέστο
τοὺς βαζις τοὺς ἐρίφηδες ἀ ρέστο.
Τρ.—Ὦ λύσσα !... νατους... ἐρχοντει γυμνοὶ
καὶ καθοντει διμένοι 'στὸ σκαμνί...
ὦ λύσσα !... σκοῦνε κάτω τὰ κεφάλια...
καθόλου δὲν ἀκούω παρακάλια...
'στὸ φρόσκε τώρα 'γρήγορα θὰ πᾶτε
κι' ἀπὸ τῆς φυλακῆς σας τὴν κιγκλίδα
ὅλους τους διαβάτας θὰ 'ρωτᾶτε
ἂν στέκωμαι ἀκόμη 'στὴν βκλιδίτσα.
'Ολολυγμὸς ἀκούεται καὶ θρῆνος
καὶ 'στῆς 'Αρχῆς θὰ πέσω τὰς ἀκρίδας
καθὼς κι' ὁ Τελαμώνιος ἐκεῖνος
ἐξώρμησε ξιφήρης 'στους 'Ατρεΐδας.
Π.—Παράποτε, Σωτῆρα, ἐξεμανῆς,
κι' ἂν θέλῃς καὶ καλὰ νὰ ξεθυμάνῃς
τους δανειστὰς νὰ βάλῃς 'στὸ σημάδι,
εἰς τὸ σκαμνὶ κι' αὐτοὺς τους μασκαράδες,
ποῦ θέλουν ἀπὸ ταῦτο τὸ ρημάδι
παράδες καὶ παρᾶδες καὶ παρᾶδες.
Σ' αὐτοὺς τὸ σουβλερὸ νὰ τρίξῃς δόντι
καθὼς καὶ 'στὸν Μπολὲ τὸν μπαγαμπόντη,
ὁποῦ τολμᾷ νὰ λέγῃ Χατζῇ Σταῦρο
ἐσένα τὸν Μινώταυρο καὶ ταῦρο,
καὶ τὸν 'Αλεύθυνόν μας δὲν τρομάζει
καὶ Βούδδα τῶν Ἰνδῶν τὸν ὀνομάζει.
Δὶν ξέρω κατὰ πόσον σὺ ὁ γαῦρος
ἁρμόζει νὰ καλῆσαι Χατζῇ Σταῦρος,
δὲν ξέρ' ὁ Βασιλεὺς ἂν εἶναι Βούδδας,
ἀλλ' οἱ Ρωμηοὶ βεβαίως εἶναι βούδα,
ὁποῦ μὲ στόμα λαίμαργον ἀρκοῦδας
γλείφουνε τάπορράγια καὶ τὰ ρλοῦδια.
Τρ.—Σκανέστρισο θὰ ὥσω σ' ὅλους μπάτσι
καὶ 'στὸ σκαμνὶ ξεμέτους θὰ τοὺς κάτσω.
Κανεὶς δὲν θὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὰ χίρια μου
καὶ τρίχω ν' ἀκονίσω τὰ μαχαίρια μου.
Π.—Σταματα μιὰ στιγμή...
Τρ.— Δὲν σταματῶ...
ὅλους μὲς 'στὰ σκουπίδια τοὺς πετῶ.
Π.—Μαλάκωσε, Μυλλόρδε μου, καὶ τώρα
καὶ τοὺς Λεμονο-Ράλληδες συχώρα,
κι' ἂν πάλιν ἀρχηγεῖ μὰς ξιμυτίσουν
χωρὶς τὴν ἄδεια σου νὰ ζητήσουν,
ἐ! τότε πρᾶ κι' ἐγὼ δὲν θὰ βασταξω
κι' ἐκ μέρους σου θὰ τρέξω νὰ τους σφαξω.
Τρ.—Μακρὰν μου τραβηχθῆτε, σιωπᾶτε,
γιατὶ καὶ σεῖς 'στὸ κάτεργο θὰ πᾶτε.
Καὶ σεῖς οἱ δηό, αὐθάδεις καὶ προπέται,
μαζὶ μ' αὐτοὺς ἐφταίξατε καὶ φταῖτε,
καὶ σεῖς οἱ δηὸ μ' αὐτὴν τὴν συμμορίαν

ἐκάψατε τὴν πρώτην μου πορείαν,
καὶ σᾶς ὡς ὑποβολιμιὸς θὰ κηρύξω
καὶ μέσα 'στὸ μπουντρούμι θὰ σᾶς ρίξω.

Π.—Τὸ ξέρομε κι' ἐμεῖς οἱ ὀηὸ πῶς φταίμε
γιὰ τὸ παρὸν τοῦ κράτους φελιμέτο,
ἀλλ' ὅμως σύ, ποὺ Καίσερα σὲ λέμε
καὶ βασιλεύεις μὲς 'στὸ Παρλαμέντο,
λυπήσου καὶ τῶν δυὸ μας τὸ χαλί
καὶ μὴ σκληρὸς 'στὰ κατεργα μᾶς σύρῃς
νὰ κάνωμε παρέα μὲ τὸν Ραλλῆ
καὶ παίψῃ κι' ὁ Ρωμηὸς ὁ κακομοίρης.

(Μουγγρίζει ὁ Μυλλόρδος σὰν λιονταρι
κι' ὁ Φασουλῆς κοντεύει νὰ κρεπάρῃ.)

Φ.—"Ακου τον πῶς μουγγρίζει τὸ θηρίο...

Π.—'Ανατριχίλα μ' ἔβγαι καὶ κρύο.

Φ.—Γιὰ κύτταξε πῶς μόνος του ὀργκόνεται...

Π.—Δηὸ παθαμιὲς ἡ τρίχα μου σηκόνεται.

Φ.—Καϋμένε Περιελίτο, ἔλα πάμε
πρωτοῦ κι' ἐμεῖς νὰ 'ρούμε τὸν μπελᾶ μας,
κι' ὕστερα 'στὰ νταβάρια θὰ κτυπᾶμε
τάχυρινα καὶ κλοῦβια κακιάλα μας.

Π.—"Ας ρίγωμε πρὶν παθωμε τρομάρα
κι' ὁ Λεμονῆς κι' ὁ Ραλλῆς ἄρα πάρα,
γιατὶ ὁ Λόρδος τίποτα δὲν τόχει
κι' ἀπάνω μας νὰ ρίξῃ τὴν ἀπόχη.

Φ.—Ὦ Λεμονῆ καὶ Ραλλῆ—ὠμάνα!—
'πήγαν τὰ παρακάλια μας χαμένα...
καὶ τώρα μᾶτι τέταρτο μὴ χανετε
κι' εὐθὺς τὴν διαθήκη σας νὰ κάνετε.

Π.—Ὁ Δράκος τῶν θετικῶν δὲν περιμένει
κι' ἐντὸς μικροῦ τὸ τέλος σας σημαίνει.

Φ.—Συνὰ θὰ 'χουν τὰ φρούτιγγ καὶ τὰ γέλοια σας...
πῶ! πῶ! κακορριζιὰ καὶ συφορέλια σας.

('Ο Λόρδος μὲ μουγγρίσματα μεγάλα
συστρίφει τὰς πυκνὰς του βλεφαρίδας,
κι' εὐθὺς εἰ ὀηὸ τὸ βάζουν 'στὴ φιογάλα
καὶ ρίχνουν ἀπ' ὀπίσω των κροτίδας.)

Κάμποσα πολιτικὰ
κι' ἀναμίξ κοινωνικά.

—Μεγάλη γιὰ πολιτικὰ τρεμοῦρα κατ' αὐτάς.
—Ὁ Λόρδος στέλλει μιὰ γραφὴ 'στοὺς φίλους Βουλευτάς.
—Γράφει καὶ ξεύτερη γραφὴ σὲ καθεμ πατριώτη,
φτύνει τὰ γένεια καθενὸς ἀπίστου καὶ προδότη.
—Εἰς τὸ Χρηματιστήριον τουρτοῦρισμα καὶ κλαῦμα.
—Περὶ Τρικούπη λέγεται πῶς ἔμεινε 'στὴν κάψα.

—'Ο Βασιλεὺς μὲ τὰ παιδιὰ—μιγάλη του ἡ χάρις—
ἐβγῆκε 'στὸν περίπατο παΐζις καὶ καβάλαρις.
—Ἐβγῆκε κι' ὁ Διάδοχος μὲ πρώτης ἀλογάκι.
—Ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς ἀρρώστησι λιγάκι
κι' ἀπῆγανε τὰ γράμματα ὀπίσω δέκα μίλια.
—Εἰς τὸ παΐζαρι ἔφερεν λαγοὺς μὲ πετραχήλια.

—'Ο σὶρ Στιρφάτου ἔπαθε τοῦ κεφαλιοῦ σκοτοῦρα
κι' ἔπαθαν τὰ χριώγραφα μεγάλη ξεπεσοῦρα.
—Λέγα πολλὰ παράξενα τὸ στόμα καθε χάχα.
—Θέλουν νὰ 'ποῦν πῶς κι' ὁ Σκιυζῆς δυσαρεστήθη τάχα.
—Θέλουν νὰ 'ποῦν πῶς κι' ὁ Παχὶς μετὰ τοῦ Μακρυγιάννη
τοῦ σὶρ Μυλλόρδου πείσματα μαρδίλικα τοῦ κάνει.

—Τῆς ἰνφλουένσας τὸ κακὸ ἀκόμη περιοδίνει.
—Πολλαὶς τορπίλαις ἔπεσαν κατὰ τὸ Κιρατσίνι.
—Τὸν ὀχεβολὸ τους 'τράβηξαν τὰ ψάρια τὰ καϋμένα.
—'Ο Μπούμπουλης 'στὸν Ναύσταθμο πηγαίνει ὁλοένα.
—'Αλληλοσυχαρίθηκαν ἀμέτρητα τσολιάδες.
—Κι' ἄλλες Τριπλὲς τζιστριφὲ μαζί μ' ἐνιὰ χιλιάδες.

—Σιμόπουλοι, Καράπκυλος, Σκουλούδης καὶ λοιποί,
ποὺ τοῦ Προσπελογιερμοῦ κακοῦνε' ἐπιτροπή,
'πῆγαι 'στὸ Βουλευτήριο μὲ πατρωτισμὸ
νὰ 'τοῦν γιὰ τὸν κἀκόμοιρο Προσπελογισμό,
κι' ἕνας 'στὸν ἄλλον ἔκαμε μιγάλη ραδιρόντζα
κι' ὡμίλησαν γιὰ τὸν κιρὸ καὶ γιὰ τὴν ἰνφλουέντζα.

—Οἱ Βουλευταὶ δὲν ἔρχονται καὶ γράφουν οἱ καϋμένοι
πῶς τοὺς τρομάζ' ἡ θάλασσα ἡ παρηφουσκωμένη.
—"Αχ! θάλασσα, ξερούσικωσε κι' ἀμέσως γίνου λάζι
καὶ σύ, Χριστὲ καὶ Παναγιὰ, βοήθα τὸ κοπάδι.
—Θάλασσα, πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα,
λυπήσου τὸν Μυλλόρδο μας καὶ σύ, παλιβρωμοῦσα.

—Τοὺς ὁρόμους ἐπλημμύρησαν ζητιάνοι τροβαδοῦροι.
—'Στοὺς Βουλευτὰς ἐτσάκλωσαν προτάκλησις τοῦ Βευδούρη.
—"Εχει πολλὰ τριχάματα ὁ δόλιος ὁ Σωτήρας.
—Προσμένονται κι' οἱ Βουλευταὶ νὰ φθάσουν τῆς Κιρούρας.
—Ἤλιος ἐβγῆκε κι' ἔλιωσαν τὰ χιόνια 'στὰ βουνά.
—Καμμιὰ κροτὶς δὲν ἔπισε ὡς τώρα πουθενά.

—Τὰ ξένα φύλλα μὲ βρισιὰς κατιουριακὰς μᾶς 'τελείωσαν.
—Ὁ Καΐζερ τῶν Γιρμανῶν κι' ὁ Βίσμαρκ ἐφιλίωσαν.
—Ἐκεῖ πρὸ τὴν Νεάπολιν ἐγέμισε μιὰ βούτα.
—'Ηλθε θαρρῶ κι' ὁ Κακωλῆς μαζὶ μὲ τὸν Κανούτα.
—Πολλαὶς κυρίαις κατ' αὐτὰς ἰδιγήκανε καβδάλα.
—Τοῦ σὶρ Μυλλόρδου δυνατὴ μυρίζει κουντρουβάλα.

—Προχθὲς ἐμονομαχήσαν ὀρὸ λιγυρὲ σπαθάτοι
κι' ὁ μὲν 'λαδώθη 'στὸ μερί, ὁ δὲ κατὰ τὴν πλάτη.
—Πάντοτ πολὺ θανατικὸ καὶ λιύανα περίσσια.
—Εἰς τὴν *Ρεβὺ Νεαπολιτὰν* ἐγέμισε μιὰ βούτα.
—Εἰς τὴν *Ρεβὺ Νεαπολιτάν*, ποὺ βγαίνει 'στὰ Παρίσια,
κανεὶς τοῦ Λόρδου Βουλευτὴς δὲν ἰδιγραφήθη.
—Λωποδυσίαις γίνονται καὶ ἄλλα τὰ συνήθη.

—'Ελύσπασε γιὰ τὸν παρὰ ὁ Χάμπ' ὁ Καραβίδας.
—Νέας γιὰ τὰ κακόηια μας 'κουβάληαν ὀβίδας
νὰ διακαυνισθοῦμεν τὰ χρίη μας καλλίτερα.
—Κι' ἄλλα κανόνια θ' ἀκουσθοῦν ἐμπρὸς μεγαλήτερα.
—Γιὰ κομπιατα δανιστῶν κακὸ καὶ φασαρία.
—Κι' ἡ νέα τὰ 'κοπάρωσε τοῦ Τύπου *Ἑταιρία*.

—Σ' ἕνα κοντσέρτο ἔπαιξε κι' ἡ Κούν' ἡ Βαρωνὶς
κι' ἔτρεξαν ὀπ' ὀπίσω της Βαρόνοι κι' εὐγενεῖς.
—'Ο Λόρδος μὲ σ' 'Ανάκτορα τὸ κλωτσοσκοῦρι παΐζει.
—Κατὰ τὸν Μερτὴ φοιτητὰ θὰ φθάσουν Οὐγγαρέζοι.
—Θέλθῃ κι' ἡ Ν-σιζῆ. Ἰταλὶς καὶ πρώτη θεατρίνα.
—'Στοὺς ὁρόμους πιὰ δὲν φαίνεται ἡ τρελλο-Κατερίνα.

—Βρυχὴ καὶ λύπη κατ' αὐτὰς ἐνίσκηψε μιγάλη
καὶ γυναικῶν ἰφαντήκαν ποδάρια κι' ἀστραγάλοι.
—Τὸ Καρυοβούλι θὰ ὀχεβρῇ ὀρέτος φτωχικό.
—Πούνοι οἱ μπάλοι κοστουμὲ κι' εἰ μπάλοι καλικό;
—Τὰ πάντα μάταια, σαχλά, σκιὰς ἀπατηλότερα,
καὶ φασκελοκατάλυστα κι' ἄς λέμε μὴ χειρότερα.

Ἐκτοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραξιτέλους κοσμοχτὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ τὸ βγαίνῃ — **δίκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.**
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξοικονόμα — κι' ὅτου μοῦ κατιδαίνει. — στιγμὲς συμφορήσιμη.
Συνδρομητὰς θὰ δίχνομε — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε. — τὰ τὸν φάγ μοῦρε ρίβι.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν. — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχνε νὰ εἶμι κι' ἐντωτήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — **δυτὸ φράγκα εἶναι μόνο.**

τὰ τὰ ἕνα ὅμως μέρη — **δίκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.**
Κι' ἕνα τοῦλο δὲν πρακτὸ — στιγμὲς συμφορήσιμη.
κι' ἔκοφε νὰ παρὰ δέν δίδει. — τὰ τὸν φάγ μοῦρε ρίβι.
Γράμματα καὶ συνέρομαι — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθι φύλλο μιὰ ἑκάρα.

Ἔννάτη τοῦ Γεννάρη κι' εἰκοστή,
κανεὶς δὲν ξέρει ποῦθε νὰ πιαστῇ.

Τετρακόσα πενῆντα κι' ἐννέα,
τῆς Βουλῆς ξαναρχίζουν τὰ νέα.

Ἀ παρτία δυνατὴ
κι' ὁ καθεὶς χειροκροτεῖ.

Μίγας αὐτὸς ὁ Λόρδος καὶ φοβερὸς ἀλήθεια...
μὲ τὰ 'δικά του χέρια χωρὶς κιμπρὶτ βοήθεια
τὴν ἔκαν' ἐπὶ τέλους κι' αὐτὴ τὴν ἀπαρτία
κι' ἰσκάλισε τὸ στόμα τοῦ καθε φωμοκόνου.
ποῦλεγε πῶς ὁ Λόρδος θὰ ρίψῃ 'στὴ νησιὰ,
κι' ἔτριξαν τὰ σανίδια τοῦ ὀξαρκιμένου Θρόνου.

Ἐφρύαξε καὶ πάλι ὁ θυμαστὸς Μαγγόλος...
'στὸ πόδι κι' ὁ μουρλούζης τῆς *Μαύρης Μοίρας* στόλος
γιὰ καθεμιὰ τοῦ Λόρδου Βουλευτικὴ φαγάνα...
ἂς πάρῃ καὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ νησιὰ σαγάνα
καὶ φέρτε 'στὴν Ἀθήνα τὰ προσφιλῆ καθώσια
κι' ἐς πέσουν γιὰ τιμὴ των καὶ μιρικὰ κανόνια.

Ἔρχονται... νάτους... φθάνουν... ψυχή μου 'τσὶ Πατήσια!...
χύσετε μὲ τὸ φτηνὸ ρουσφέτια καὶ μπαξίσια,
μὲ γροῦλια ραντεβοὺ τους καὶ κάστρα ζαμπάκια,
βάλτε τους νὰ ξαπλώσουν ἀπάνω σὶ μπαμπάκια.
ριλὶξ καὶ χέζια σ' ὅλους, ὥστε κι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνο,
καὶ ρέστε μου μαστέλο τὰ πόδια των νὰ πλύνω.

Ἀφήσετε τὰ σκέρτσα καὶ τὰ πολλὰ τερτίπια...
τέτοιο πικρὸ φαρμάκι ὡς σήμερα δὲν ἤπια...
ἐγὼ κοτζάκι Μυλλόρδος νὰ σᾶς παρακαλῶ
καὶ χέρια καὶ ποδάρια νὰ σᾶς καταφιλῶ;

Γενάτσια μπρόστα σας νὰ φάω καρυδιαῖς
κι' ἀβρεκτιὲς καὶ βρεγμένες ἰφίλνσα πολεμαῖς.

Εἶναι 'ντροπὴ μεγάλη κανένας νὰ μὴ 'ντρέπεται
ὅταν σκυφτὸ μπροστά σας τὸν Πρόεδρό σας βλέπετε.
Μὲ ἕξις οὐκ ἀφῆξεις καὶ πενηριαῖς καὶ δόλους
μ' ἐρέψατε 'στ' ἀλήθεια, ποῦ τρὶς ἀναθεμα σας...
ἐλάτε τέλος πάντων κι' ὑπόσχομαι πρὸς ὅλους
μὲς 'στὴς *Ρεβὺ* τὸ φύλλο νὰ 'δῆτε τέννομά τους.

Ἂς 'δῶ 'στὴ στρεῦγγα μέσα τὸ κάθε μου ἀγέρμι
καὶ μὲ τὰ μεῦτρ' ἐς πέσῃ ἀπάνω 'στὸ ψεφέρμι.
Φᾶτε καὶ πῖτε πάλι 'στὰ πέντι Βιλαέτια
νὰ γίνῃ ἀπαρτία, νὰ πάψουν τὰ σκελέτια.
Ὅλα γιὰ σᾶς... καὶ στόλοι καὶ θέσεις καὶ τιμαί...
ὅλα γιὰ σᾶς, κωθώνια, καὶ τίποτα γιὰ 'μέ.

Τοῦ Καίσαρος τὸν τίτλον γιὰ σᾶς τὸν παρεγκώρισα
κι' ἔγινα σκλάβος ὅλων κι' ἀλύπητα διώκτης.
ἐρώτησα τυφλοὺς σας, λεπρούς σας ἐκαθάρισα,
εἰς τόσους καταδίκους τὴν φυλακὴν ἐχάρισα,
καὶ τρίξατε, κωθώνια, κι' ἄλλα πολλὰ νὰ ἰκχετε
καὶ μὴ μὲ κάνετ' ἔτσι τοῦ κακοῦ χρόνο νἤχητε.

Ἐλᾶτε τὰ Ταμεῖα καλὰ νὰ τὰ σαρώσωμε,
ντσακπὲ τὴν Ἑλλάδα νὰ τὴν ἐξαρχιδρώσωμε,
ἐλᾶτε γιὰ τοῦ κράτους τὰ χρέη νὰ 'μιλήσωμε
κι' ὅ,τι μᾶς ἔχει μείνει νὰ τὸ ξεκοκκαλίσωμε,
ἐλᾶτε, χαϊδεμμένοι, ἀλλιῶς—πὲρ ντὶο σκοντε—
μαζὶ μὲ σᾶς κι' ἐμένα θὰ βγοῦν 'στὸ ἴνακοντο.

—

Μίγκας αὐτὸς ὁ Λύρδος καὶ φοβερὸς τσοπάνης...
ὅπως τὰ κατσαφέρνει δὲν ξέρεις τί νὰ κάνῃς.
Ἐχαϊδεψε τὸν ἕνα, 'στὸν ἄλλον ἐγονάτισε,
καὶ σοῦζα σὰν καὶ πρῶτα τὴ στρούγγα του ἐκράτησε,
καὶ τέχασε ὁ κόσμος μὲ τὴ φιλοπατρία του
κι' ἄλλος βωμὸς κατνούριος ἱστήθη 'στὴ λατρεία του.

Μίγκας αὐτὸς ὁ Λύρδος καὶ φοβερὸς γαλίφης...
μαζὶ του κάτι πάντα μασσὲς καὶ ξεργαλίφηες.
κι' ἦλθε σκι πρὶν ἡ στρούγγα νὰ ζώσῃ τὸ παρὸν
κι' ἐβλαστήσαν ρουσφέτια σὰν ῥαβδοὶ Ἀαρών,
καὶ τώρα ὁ καθένας τὰ δακτύλια του γλίφει
ποῦ λὲς ἐμεῖς πῶς τρωει τῆς ὥρας καταίφη.

—

Μίγκας αὐτὸς ὁ Λύρδος καὶ φοβερὸς καθ' ὅλα
καὶ μὲ τὰ χαμηλὰ του καὶ τὰ 'ψηλὰ φωκόλα.
κι' ὅποιες γῆ αὐτὸν πκιάνες καὶ θούρκι εἶν φάλλα
κι' ὅποιος κακὸ γιὰ τοῦτον 'μιλήσῃ καὶ λαλήσῃ,
κακὸ σπυρὶ καὶ μαῦρο 'στὴ γλῶσσα του νὰ βγαλῇ
καὶ τῆς οὐρᾶς γαϊδάρου τὴν ῥίζα νὰ φιλήσῃ.

—

Μίγκας αὐτὸς ὁ Λύρδος κι' ἐρταφύχε γατί.
μ' ὅλους τὰ καταφέρνει καὶ μὴ 'ρωτᾶς γιατί,
κι' ἐνῷ θαρρεῖς πὼς ἴσως τὰ πέτκλα τινάξῃ
κι' ἅρωστος καὶ μουφλιάζῃς "Ἠλί Λαμὰ φωνάξῃ,
τὸν βλέπεις, μωρέ φῶς μου, πῶς πιὸ πολὺ ψκλώνει
κι' ἀπάνω σὲ βαλβίδα καινούρια σακραλάνει.

—

Ἄβρα μου Ἑσπερία παρθενικὴ κι' ἄθῳα
πέτα, παρακαλῶ σε, 'στοὺς δανειστὰς τὰ ζῶα,
καὶ 'πὲς πῶς ντούρος στέκει ὁ Λύρδος σὰν κολῶνα.
δν παίζεις τυλαγμένε,
πεπαιδεῦς ἀνυμνέτα,
λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τὸν αἰῶνα.

—

Πὲς τους νὰ μὴ γουφλώνουν γιὰ τὸν παρὰ τὸ μάτι,
δὲν 'χαλασε ὁ κόσμος, ὑπομονὴ κομμάτι,
κι' ἂς μὴ παρασταίζουν τὴν Ἐξοχότητά του.
ἦν στρούγγα λατρευτῶ,
Αὐλὴ καμαρωτῶ,
λαὸς ὑπερυψοῦτω τὰ τόσα θαύματα του.

—

Πὲς τους γιὰ τὸν παρὰ των πῶς ἴσως κάτι γίνῃ,
μὰ διαμαρτυρήσεις πῶς τίποτα δὲν βγαίνει,
πῶς εὐχαριστημένοι θὰ μείνουν κατὰ πάντα
κι' ἂς πάψουν τὸν γιαρέ των,
καὶ ὄχκελ' ἐπάρι τον
τὸν ἕνα τοῦ θὰ παρῃ τὰς ἑκατὸν τριάντα.

—

Πὲς τους πῶς ὁ Μπουρλότος τὴ στρούγγα του συναζει,
κι' ἂν γιὰ τὴν ἀπαρτία μὲ βογγητὸ στεναζῇ
μὰ δὲν ξιχνᾷ τὰ χρέη καὶ τὰ καθήκοντά του,
ὃν ταμπουρᾶς ὑμνείτω,
πὲς Φρύγας πρασινείτω,
Θρόνος ὑπεγαρέτω τὰ διατεγμάτα του.

—

Πὲς τους ὅτι δὲν πρέπει νὰ κανοῦν σὰν Ἑβραῖοι,
τὸν Λόρδο πῶς σκοτίζουν κι' ἄλλα μεγάλα χρέη
καὶ τώρα διαρίζει Ἔφορους καὶ Τελώνας,
ὅτι Βουλὴ χαιρέτω,
Αὐλὴ συγχορεύέτω,
λαὸς καπαρωσάτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

—

Πὲς τους πῶς τὸν παρὰ των κανεὶς δὲν θὰ τους κλίψῃ,
πῶς κάτι θὰ τσεμπήσουν ἀπ' ὅ,τι περισσέψῃ
κι' ἴσως σια γεννικίου ν' ἀντεμιρθοῦν βραβεῖον
σοῦ ἡ Βουλὴ πτσακτῶ,
λαὸς φασκιλωσάτω,
Μυλλόρδος δὲ καὶ Θρόνος ἰχίτω διὰ βίου.

—

Μὰ 'πὲς τους τέλος πάντων τὴν καθαρὴ ἀλήθεια,
ἡ καψοπερτσίαις πῶς εἶναι κολεκόθια.
πῶς πάντες ἐξ ὑπάρχων ἐσώθημεν γκαμψῶν,
κι' ἡ στρούγγα εκιρπιζέτω.
λαὸς ἀλαλαζέτω,
καὶ πρίτς 'στὴν ἀπαρτία καὶ κόκκαλο Σκμιῶν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Λεπτὸν τὴν ἔχει, Φασουλῆ ;
Φ.— Οὸ ! καὶ τὴν παρακέχει...
τῆς ἀντιπολιτεύσεως κακὴ δουλειὰ τῆς τρέχει.
Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἐφώναξε 'στὸ κόμμα ;
«προσέλθετε κι' ἐφ' ἁμαξῶν κι' ἐφ' ἵππων κι' ἐπὶ κάρων
κι' ὃν ἡμιλοιάντζα δυνατὸ σᾶς ἔρριξε 'στὸ στρῶμα
τὸν κραββατοῦν σας θράτε κι' ἔλατε ὄρον ὄρον.»

καὶ κανουνι τὸν ἅρρωστο καὶ πέρτων 'στὸ κριββάτι.
Τὶκ τάκ... ποιὸς εἶναι ;... τῆς Βουλῆς ὁ κύριος κλητήρ...
καὶ τί γυρεύεις ;... 'γρήγορα σᾶς θέλει ὁ Σωτήρ...
ἀδύνατον... ἀρρώστησα... κι' ἂν δὲν πιστεύῃς τώρα,
καὶ χαιρετίσματα πολλὰ νὰ 'πῇς εἰς τὸν Σωτῆρα.
Τὶκ τάκ... ποιὸς εἶναι ;... 'γρήγορα ὁ Πρόεδρος σας θέλει...
γιὰ νὰ σᾶς πάῃ 'στὴ Βουλὴ ἐπίτηδες μὲ στίλλει...
'πὲς του πῶς δὲν ἐπόφτανα κιθόλου νὰ βραδύνω
ἀλλ' ὅμως ἔχω πυρετὸ κι' ἐγὼ ἐχκβολεμμένος,
εἰ' ἑπτὰ ρετσινέλκδο καὶ κάμποσο κινίνο
κι' ὡς τώρα 'δγῆκα ὀρθὸ φορεῖς καὶ τρίτην περιμένω...
θἄκανα τὸ χατῆρι του κι' ἂν δὲν μὲ παρεκάλει,
μὰ δὲν 'μπορῶ μὲς 'στὴ Βουλὴ νἀλθῶ μὲ τὸ τσουκάλι...
Π.—Τί ὁμιλοῦμε !... πῶς ἔτυχε νὰ κάνουν ἅλλι κεῦρα ;
Φ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ...πολὺ τὰ βλέπω σκοῦρα
Κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος, τοῦ κάμματος ὁ στύλος,
ἂν κι' ὑγιὴς ἐφαίνετο καθ' ὅλ' ἀπὸ τὸ βράκυ
μὰ 'στὰ κελὰ καθοῦμενε τὴν ἔπαθε ὁ φίλος
μόλις ἐγλυκοχαρίζε φαρμακερὴ Τετράδη.
Δὲν ἔπαυαν, βρὲ Περικλῆ, τῆς πόρτας νὰ κτυπᾶνε
καὶ πυρετὸς ἐσέρνετο καὶ κύψιμο στομάχων.
ὁ Ψύλλας δὲ μὲ τὸν Σκουζὲ 'στὸν Μαραθῶνα πᾶνε
νὰ φάξουν γιὰ τὰ κόκκαλα τῶν Μαραθωνομάχων.
καὶ ψύλλοι 'μπῆκαν μές 'στ' αὐτὶ τοῦ Λόρδου Μπουρλοτιέρη
καὶ μέσα τί τὸν ἔκαβε μονάχος του τὸ ξέρει.
Οὔ μὴν ὁ κύριος Παχὺς, ἐμμένων εἰς τοὺς τύπους,
ἂν κι' οἱ γιατροὶ τοῦ 'λέγανε νὰ βαλῃ βοζικαντζα,
ἔτρεξε πρῶτος 'στὴ Βουλὴ σὰν Ἀχιλλεὺς ὠκύπους
μὲ ὀρὲ παλτὸ, μὲ γοῦνες τρεῖς, καὶ μὲ ντουζίνα γαντζα.
Μὰ μές 'στὴν τόση ἐρημιὰ καὶ μὲς 'στὸ τόσο χαλι
μηδὲ τὸν Ἰσκιο Ἔβλεπες καὶ τοῦ Μαυρομιχάλη.
κι' ὁ Νομικὸς δὲν ἔφθασε ἀπὸ τὴν Σαντορίνη,
ἀλλ' οὔτε κι' ὁ Συνοδινὸς, ὁποὺ πολὺ βαρύνει,
ὁ Σκάρπας δὲ κι' ὁ Λάσκαρης, οἱ δύο Κερκυραῖοι,
λέγουν πῶς ἐξεπλήρωσαν φιλοστοργίας χρέη,
ὁ πρῶτος εἶχε ἅρρωστο νομίζω τὸν πατέρα του,
ὁ δ' ἄλλος τὴν κυρούλα του θαρρῶ καὶ τὴν μητέρα του.
Κι' ὁ τῆς Καρύστου Βουλευτὴς ὁ Παππαντωλέων
μοῦ φαίνεται πῶς κατ' αὐτὰς πηγαίνει λίγο λαιμ.
μὰ χαιριτίσματα πολλὰ κι' ἀπὸ τὸν Φωτιάδη,
ἴσως καὶ τούτων κάψιμο κακὸ νὰ τὸν ἐθίρισε
καὶ τὸν ἐπῆγε. Περικλῆ, καὶ Τρίτη καὶ Τετράδη
καὶ φαίνεται γιὰ τὴν Βουλὴ πῶς ὄχλου δὲν ἐδιάφησε,
ὁ Σεϊτσος δὲ τὸν Ἀθηνῶν κι' ὁ Σεϊτσος ὁ τῆς Σύρας
κι' αὐτοὶ θαρρῶ πῶς τόστριψαν μιτὰ τὴς ἄλλης σπείρας,
μόχους καὶ χαιριτίσματα κι' ἀπὸ τὸν Ζωγλοπίτη
κι' αὐτὸς ἀρρώστησε βαρειὰ καὶ κάθεται 'στὸ σπίτι,
πολλοὺς πολλοὺς χαιριτισμοὺς κι' ἀπὸ τὸν Μακρυγέννη,
καὶ τούτων θέρμη κατ' αὐτὰς σπουδαία τὸν θερίζει,
καὶ δὲν βαστοῦν τὰ κότσα του τὸν πρόθυμο νὰ κάνῃ
καὶ μὲς 'στὴ σάλα τῆς Βουλῆς νὰ κρυφοτουρτουρίζῃ.
Π.—Αὐτὰ τὰ 'πρόσμενες ποτέ, βρὲ Φασουλῆ καϋμένε ;
Φ.—Καὶ κάποιος ἄλλος, λησμονῶ πῶς ὁμιλεῖ τὸν λένε,
τὴν ὥρα ποῦ τὰ ρεῦχα του ἐτοιμαζε μὲ φουρὶα
κι' ἐσφίγγετ' ὁ κακόσορτος νὰ φθάσῃ ἐν σπουδῇ
ὅν ζῆρω πῶς τοῦ 'τύχανε 'στὸ σπῆτι γεννητούρια
κι' ἔγραφε πῶς ἐγεννήσε ἀρσενικὸ παιδί.
Π.—Καὶ 'στὰ δίκα σου, Φασουλῆ.
Φ.— Ἐπίσης, μπεχλιβάνη...
μὰ κι' ὁ Ρικάκης, Περικλῆ, δὲν 'πῆγε ὁ σκουφάτος !...
κακὰ μαντάτα καὶ ψυχρὰ κι' ἀπὸ τὸν Ἀρκαδάνη
γιατὶ θαρρῶ τὰ μάτια του πῶς ἔπαθαν ἴσχατως.
Κι' ὁ Ρώμας περιήγησιν εἰς τὰς Εὐρώπας κάνει
κι' ὁ Καζαμπάκας ὁ κλεινὸς ἀκόμη δὲν ἐφάνη,
κι' ὁ Καλαμπάκας φαίνεται τιρτίπια πῶς θ' ἀρχίσῃ
καὶ κάποιος 'πῆγε σπῆτι του γιὰ νὰ τὸν κατηχήσῃ,
καὶ ὅς του κι' ἀρκιόνονται τὶς στρούγγας τὰ στελέχη
κι' ὅλος ὁ κοσμος ἰρωτᾷ α τὴν ἔχει δὲν τὴν ἔχει ;»
Ἀμυγδαλοτσακίσματα κι' ἕνα γλυκὸ φιλάκι
κι' ἀπὸ τὸν Βησσαρίωνα τὸν Χατζηαγγέλακη.

κι' αὐτὸς ἀγρόν ἠγόρασε καὶ τὸν ἐπιτηρεῖ
καὶ γιὰ νὰ ζώσῃ τὸ παρὼν λαπτὸ δὲν ἀνάκωρει.
Ἠλθον λοιπὸν οἱ Συμβουλοι τοῦ Στέμματος σκυμμένοι
καὶ τὸ κουδοῦνι ποῦ καὶ ποῦ ὁ Πρόεδρος σημαίνει.
κι' ἦλθε καὶ κάποιος ἄρρωστος κι' ἐμφλυωντιχρισμένος
καὶ μὲ μποζάδες καὶ παλτὰ καπασκουλωμένος.
κι' ἐστέκανε τριγύρω του καὶ δοῦλοι κι' ἀμαξάδες
καὶ τσόβγαζεν καὶ τσοβγάζαν τσιμπάρα καὶ μποξάδες.
μὰ τὰ βαρειὰ σκεπάσματα δὲν εἶχεν τελειωμό
κι' οὔτε κεφάλι 'κύτταζες, ἀλλ' οὔτε καὶ λαιμό.
ὁπότανε δὲ καὶ τὸ παλτὸ τὸ τελευταῖο 'βγῆκε
ὁ τῆς Πικιδείας Ὑπουργὸς ἔφανη ἀπὸ κάτω.
καὶ 'στὴ Βουλὴ σιγὰ σιγὰ καὶ στράτα στράτα 'μπῆκε
κι' ἔβηχε κι' ἐξερεύχηε μὶ βῆχα ντιλικάτα.
Κι' ὁ Πρόεδρος τὸ 'λύτσεξε τὸ δόλιο τὸ κουδοῦνι
κι' ἀπ' ὅλη τὴν ἀριστερὰ δὲν ἔβλεπε ρευθοῦνι.
καὶ τὸ καὶ σπουδαιότερον νὰ λείπουν ἀπ' ἐκεῖ
ὁ νέος μνημάχος Πὶτ κι' οἱ *Προοδευτικοί*.
Κι' ἡ στριὸγγα ἐπερίμενε μὶ τόσο καρδιοχτύπι
καὶ καθε 'λίγο μέτρημα ποιὸς λείπει καὶ δὲν λείπει.
κι' ὁ Λόρδος τὴν ἐλάττωσι 'κυττοῦσε τοῦ σωροῦ του
καὶ Βουλευτὴ δὲν ἄφινε νὰ πάῃ πρὸς νεροῦ του,
κι' ἔβγαζαν τὰ τσιμπάρα των καὶ πάλι τὰ ξαναβζαν.
'Διάβαζαν τὸν κατάλογο καὶ τὸν ἐξανελάβαζαν.
ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἤχετο καινούριος τσελεπῆς,
κι' ἐγὼ τοὺς ἐλυπήθηκα γιατ' ἦταν ὁμορτία,
καὶ μὲ πολλὴν κατανυξιν ἐκάθισ' ἀπκιπῆς
'στοῦ Σιμοπούλου τὸ σκαμνὶ νὰ γίνῃ ἀπαρτία.
Ὅμως κι' ἡ παρουσία μου γι' αὐτὴν ἀνωφελὴς
κι' ἁμαγγριζε καθ' ἑαυτὸν ὁ λέων τῆς Βουλῆς
μὲ κάτι μύτρα, πούλεγες πῶς κάποιος τὰ 'σιδέρωσε.
ὁ δὲ Μπουφίδης, Περικλῆ, ἔκαμε κι' ἐκίρωσε.
κι' ὅλοι παρακαλίστηκαν καὶ πάχαν σὰν χαμένοι
κι' ἦσαν οἱ κακομοίρηδες σὰν ψαρὶ φλομωμένοι.
Μὲ κι' ὁ Δραγούμης ὁ πιστὸς τόσο πολὺ 'κιτρίνισε
ὁποῦ θαρροῦσες ἔξαφνα πῶς ἔβγαλε χρυσῆ,
ἐν γέν' ἡ θέα τῆς Βουλῆς σφοδρῶς μὲ συνικίνησι
καὶ κρῖμα ποῦ δὲν ἤσευνα 'στὸ θέαμα καὶ σύ.

Π.—Μὴ μοῦ τὰ λές, καὶ μοῦρχεται παράπονο καὶ κλάμμα
ὅταν τὸ χάλι σκέπτωμαι τοῦ πρώτου Λεβάμα ...
τώρα 'στὴν τύρλα, Περικλῆ, χασοῦρα 'στὴ χασοῦρα
κατήντησε ὁ καψερὸς σὲ τέτοια ξεπεσοῦρα.

Φ.—Νὰ κλαῖς τὸ κεφαλάκι σου κι' ὄχι τὸν Μπευρλοτιέρη.
πῶς ἀπαρτία γίνεται αὐτὸς καλὰ τὸ ξέρει·
γιὰ τέτοια εἶναι μάστορης καὶ φίλε καλωσῶ,
καὶ δίκα μοίντζωσε στοίχημα καὶ δεκαπέντε βάνω
μὲ σένα τὸν βλακέντε καὶ καθε παλαβὸ
πῶς τὴν Δευτέρα θὰ γενῇ κι' μὲ τὸ παραπάνω.

Π.—Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις ;
Φ.— Θὰ τὸ 'ξῆς...
Π.— Κι' ἐν δὲν τὴν ἐχῃ ;
Φ.— Κρίνει...
Π.—Καὶ ποῦ νὰ 'ξῆς τῶν ἀκεστῶν τὰς διαμαρτυρήσεις ;
Φ.—Βρῆκαν κι' ἐκεῖνοι τὸν καιρὸ παραέξω νὰ γυρίσουν
καὶ νὰ διαμαρτύρωνται καὶ νὰ μᾶς ἀγριέψουν.
Π.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ !... ἐὰν φέροντας μὶ σὶκ κι' ἀνατροφή.
γιὰ τὸν παρὰ ποῦ 'δάνεισαν τοὺς ἔχει πιάσει λύσσα.
μὰ δὲν τοῦ κλίγεται γι' αὐτὰ τοῦ Λόρδου μας καρφί...
διαμαρτύρεται κι' αὐτὸς κι' ἔρχεται μ' ὅλους ἴσα.
Φ.—Μὲ δὲν μοῦ λὲς, βρὶ Περικλῆ, καὶ τί 'μπορεῖ νὰ κάνῃ ;
ἐὶ μιὰ διαμαρτύρησι κι' αὐτὸς θὰ ξιθυμάνῃ.
Καὶ μήπως εἶναι ὄστρακον κι' τῆς θελάσσης πίνα
γιὰ νάγῃ μὲς 'στὰ σπλάγχνα του σωροὺς μαργαριτάρια ;...
ἂν καὶ Μυλλόρδος τζίνταλκαν τὸν ὄρεσι τέτοια πίνα.
ποῦ φυτορράγες θὰ γενῇ νὰ ζῇ μὶ τὰ χορτάρια.
Π.—Λοιπὸν τὴν ἔχει ;
Φ.— Πιθανὸν νὰ μὴν τὴν ἔχῃ πάλι,
νὰ σκωλοῦν οἱ ἄρρωστοι καὶ ν' ἀρρωστήσουν ἄλλοι,
μὰ πιθανὸν καὶ νὰ γενῇ κι' ὁ κόσμος νὰ σκοτίσῃ,
ἴσως κανένας Βουλευτὴς νὰ μὴν ξαναρρωστήσῃ
κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος δὲν πάρῃ τρὲ κεντέλο,
ἴσως καὶ τοῦτο νὰ συμβῇ κι' ἴσως συμβῇ κι' ἐκεῖνο.
ἴσως καμμιὰ δικλῦσις φυτρώσῃ σὰν ἀγγοῦρι
καὶ νέον ἔχρουν κατ' αὐτὸς προβολὴ κελαεσοῦρι.
ἴσως βαλθιὲς πιὸ πολλαὶς ὁ Λόρδος ξαναπῇ,
ἴσως κι' ὁ Θρόνος πρὸς αὐτὸ σπουδαίως τὸν συντρέχει.
καὶ μαγκρίτσιας κατασπρεις ὁ Βασιλεὺς μοδοῦ
καὶ τῆς 'ρωτᾷ πιρίλυπος ἂν ἔχ' ἢ δὲν τὴν ἔχῃ.
ἴσως κι' αὐτὸς ὁ κύριος Ρικάκης ξιθυμώσῃ
κι' ὀλίγον τόσον 'στὴν ὀργὴν κι' ὁ Καρακάνος δώσῃ,
ἴσως καὶ νὰ λιμάξωμι 'στο μέλλον γιὰ ψωμὶ
καὶ σύμρωνα μι τοὺς θισμοὺς μαζὶ μου κακαρώσῃς,
πρὸς τὸ παρὸν ἀμφίβολα τὰ πάντα κι' ἐκρεμνῇ
κι' ἕνα μονάχα βέβαιον πῶς θὰ μὲ στηλιρώσῃς.
Π.—Καλὰ ποῦ τὸ 'κοτάλαβες στηλιάρι πῶς θὰ παίξῃ
καὶ κάνει μιὰ μετακολὴ κι' ὁρς' ἐκατὸ σὺν ἕξῃ
ἀπὸ ξυλιαῖς 'στὴ ράχη σου νὰ γίνῃ ἀπαρτία...
Φ.—Καὶ τώρα γιὰ συζήτησι πηγαίνω 'στὰ Καυτεῖα.

Καὶ ὀλίγαις ποικελίαις, μ.' ἄλλους λόγους ἀγγελέαις

Τοῦ Φραγκίσκου Βιρτολίνη τῶν *Ρωμαίων Ἱστορία*, μεταφράζει Σπῦρος Λάμπρος, ὁ γνωστὸς Καθηγητής, ὅλος γνῶσεις καὶ μελέτη κι' ἐπιστήμη κι' ἐμπειρία κι' ἐν τοῖς μάλιστα τοῦ λόγου καὶ τῆς γλώσσης ἐγκρατής. Ἐξεδόθη πρῶτος τόμος ἐν λαμπρῇ πολυτελείᾳ, Κάρολος ὁ Μπὶκ ἐκδίδει, θαυμαστὸς εἰς τὰ βιβλία.

—

Ὅσοις κρασὶ Σαμιώτικο τὴν ἀμβροσία θέλει,
ὁποῦ Θιὸς Ὀλύμπιος μὲ τοῦτο κατανῇ,
ἔσα 'στοῦ Κώστα τοῦ Ξανθοῦ, 'στὸν ὁρόμον Πραξιτέλη,
ποῦ 'στὴν Χρυσοσπηλιώτισσα ἰδρίσκεται κοντά.

—

Τοῦ Ζέγγελη διατριβὴ περὶ *Φορολογίας*,
τὰ μάλα περισπούδαστος χωρὶς πολυλογίας.

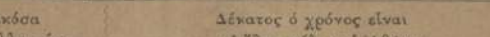

Ὁ Ῥωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω	— πῶς 'στὸ στεῖτ μου ἀνέβη,	μὲ Χαριὸν μὲ μιὰ μάνδρα	— μὲ μεγάλ' εὐφορίη,
'στὴν Νάπολιν ἀκάνω	— κι' ἀπὸ τοῦδε συνεχείᾳ	καὶ μιὰ χῆρα δίχως ἄνδρα,	— τοῦταν ἄλλοτε μαιρῆ.
μὲ ἐνοσοτρεῖο Ζεύξ,	— ὅρε 'στὸ ἰλάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,		

Δι' ἐνὸς τυπογραφείου ἀλωμένης τῆς καιῆς, ὁδὸς τοῦ *Προσκτείου* κοιπορτος ποιήν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐπόμενε	— μενὸν κρὶ φορὰ θὰ βγαίνῃ	γιὰ τὰ ἴσια θέματα μέρη — **ἕξαν φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
κι' ὅσαν ἐγὼ εἶτουνάδα.	— κι' ἔτσιτε μοῦ καταδέχεται.	Κι' ἕνα φύλλο ἔν κρατῆς — ἔγγιστε συνέρομοκῆς.
Συνδρομοκρὰ τὰ λέγομε	— γιατὶ λατσκὰ τὸν ἔχομε.	γι' ἄσπρης τὸν παρὰ ἔδν δίδει — τὸ τὸν κάψ μοῦρε φίλε.
καὶ 'στοὺς 'Ἀφρικὰν τὸν τόπον	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἐπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλεν	— ὅρισε νέζμι κι' ἐντυπῶν	Γιὰ τὴ σειρὰ καὶ τὴ μέρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάτε χρόνο	— **ἑκατὸν φράγκα εἶναι μόνο.**	

Πέντε τοῦ κουτσο - φλάσκαρη.
τὸ Τριῶδι ὁριβάρει.

Πενῆντος ἑξάντα καὶ τετρακόσα.
γιὰ τὴν στοφίδα λιμάρ' ἡ γλῶσσα.

Ὁ Μυλλόρδος τραγουδῶν καὶ χορεύων καὶ πηδῶν.

Ἔλατε, κωθωνκηὰ μου, ἔλατε,
σ' ἐλένα ἐξυπνᾶδες μὴν πουλᾶτε...
'Στὴ στριὸγγα, πειτκαμέλα μου ζαγάρια,
νὰ σᾶς γεμίσω τάβλια σας ταγάρια,
κι' ἂς λείπουν τὰ μεγάλα σας τερτίπια
ποῦ μ' ἔβαλαν σὲ τόσα κακοτυχίαις.

—

Τὴν ἔχω τέλος πάντων τὴν καὶ πρώτα
κι' ἐσώθηκαν θισμοὶ καὶ καθιστῶτα.
Τὴν ἔχω τέλος πάντων... ἔρι πάλι...
φτοῦ ! νὰ μὴ βασκαθῇς, σοῦ κεφαλὶ.
κατέρευτος σχολῶν Καλιρρόη,
ποῦ μένει πιτυρίδα δὲν σὲ τρώει.

—

Κι' ἐγὼ τὴν πανσορία του θαυμάζω
κι' ἐγὼ τὰ σχέδιά σου τὰ τρομάζω.
καὶ λίγον ἐχαίρι, πάσσορον κρκοῖον,
ἀμπαρὶ κι' ἀποθήκη τῶν δενιῶν.
κελάρι καὶ στουλάπι τῶν θεμιάτων
καὶ τόσων τρομερῶν περισσωμάτων.

—

»Τί θούμαστα μεγάλα ἔνε κι' ἔνα
'στὰ κύττερα σου 'βρίσκονται κρυμμένα !...
κι' ἔλα τὰ κατεφέρω 'λίγο πικοῦρα
κι' οἱ Βουλευτοὶ μὲ βάζουν σὲ σκοτοῦρα.

ἐμέσως ἔνε θαῦμα ξεφουρνίζεις
κι' Ἀνατολὰς καὶ Δύσεις γαλβανίζεις.

—

»Καὶ τώρα δὲν μοῦ λές, στορέ κεφαλί μου,
πῶς διαβόλο ποῦ 'κάπνισε 'στὸ χαλί μου
νὰ βγάλῃς γιὰ φοβέρα τὴν σταφίδα,
κι' ἐνῶ καθεὶς θαρροῦσε πῶς θὰ πέσω
ἐβρέθηκα καὶ πάλι 'στὴν βαλθίδα
κι' εἶμ' ἕτοιμος νὰ θύσω κι' ἀπαλέσω ;»

—

Τὴν ἔχω τέλος πάντων... νίκα νίκη !...
ἐτέλεψεν καὶ τοῦτο τὸ μανέλι...
Νενίκηκεν σαλιάρηδες μεγάλους,
τὸν κόσμον καὶ τοῦ κόσμου τοὺς Συμβούλους.
ὁ κόσμος δὲ νενίκησε τοὺς Ἕλληνας
καὶ μοῦστειλε τοὺς δρὸ Στεφανοπούλους.

—

Καὶ μοῦρες μὲς 'στ' αὐτὶ μου τὸ Πελότι :
«ἀλλάθηκε εἶσαι φίλος κατεργάρης,»
κι' ἦλθαν οἱ Στεφανόπουλοι τρεχάτοι
κι' ἦλθε κι' ὁ Πετρακίδης κι' ὁ Κανακάρης.
κι' ἦλθε κι' ἡ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
κι' ἔγινε ἀπαρτία σοβαρὰ.

—

Θαρρούσαν πώς θά παρω κουντρουβάλα
κι' έκαθισα στόν αβάρκο των κακοβάλα.
Θαρρούσαν πώς άλήθεια τά 'χαλαρωσα,
όμως καλά καί πάλι τους τήν 'σκαρωτα.
καί μέσ' άπό τήν έξαλλον τήν πάλην
Μυλλόρδος τών Μυλλόρδων 'βγήκα πάλιν.

—

Πάντα ντουμπαντισμένος καί γερός...
μά τί μαλό πού τόχ' ό πονηρός!...
Τά πιό 'ψηλά φακελα μου έφόρεσα
κι' είπα περί σταφίδος δσα 'μπόρεσα.
μ' ένα μου Νομαρχείου τους 'πελαβωσα
καί μέ ψευτιές καί κούρας τους 'πελαβωσα.

—

Τά Κατηγορητήρια 'λησμόνησα
κι' άλλον χαβά καινούριο τους έπόνεσα.
Σκύψατε κι' άπό 'πίσω μου κι' έμπρός...
καί φανερά σάς σκίζω καί κρυφίως
βαρδάτε νά περασ' ό χαμπρός,
ό τής 'Αρχής άνωμοιρίτος νυμφίος.

—

Τήν έχω τίλες πάντων... ίρι πάλι...
φτού! νά μή βασκαθῆς, σορε κεφάλι.
Παρακλίων καί κλαίων κι' άντιμειδιόντων
έστειρα τόν άγριόν τόν χίρσον κι' άγανεν,
κι' έπροβιβάσ Σωτῆρας εἰς τόν κῶδον
καί Καίσαρ τών Καισάρων 'στό τετράγωνον.

—

Μαζί μου εἰ 'μπορεῖτε νά τά βάλετε
κι' άδίκως θέματ' έρρησα μού ψάλετε.
Έλάτε, λαγωνάκια μου, 'στή στάνη,
έλα καί σύ, καϋμένε Διληγιάννη,
κι' όσοι μέ κάνετ' έτσι νά γελῶ
έλάτε μου καί σάς γιαλά γιαλά.

—

'Απάνω σέ σταφίδες τώρα γίρνω,
δλους μέ τήν σταφίδα σβάρνα πέρνω.
έκείνη νέας έφνας μού προαθέτει,
έγώ σταφιδοπώστης σας θά γίνω.
καί καθέ Βουλευτού μου γιά ρουσφέτι
ένα κουτί σταφίδα θά τού δίνω.

—

Καί μιά στιγμή γι' αύτην δέν θ' άποτάσω.
καί δούλους κι' έλευθέρους θά χορτάσω,
'Ανατολή θά τρίρτεται κι' Εύρώπη,
ζάχαρι θά 'ναι καί σιρόπι,
μπουλίγκα πεντεσπάνι, κουραμάνα,
πού μήτε 'στό παιδί θά δίνῃ ή μάνα.

—

Τά σκλήρ τας θά πέρτουν άπ' τή γλύκα...
μωρέ μά πού 'στό ξιφολο το 'βρήκα
κι' αύτό τό Νομοσχέδιον τό νέον...
χαρῆτε, πιννσμένοι πατριῶται,
κι' άν πίσω σάς κτυπῶ καί τών γονιών
θάχετε τήν σταφίδα μου νά τρώτε.

—

Γι' αύτό τόν έαυτόν μου τόν συγχαίρω,
γι' αύτό τήν άπαρτίαν 'πανεύθη,
κι' αύτους τους όκνιστας θά καταφέρω
νά πληρωθοῦν μοναχά μέ σταφίδα.
κι' άλλοι γιά τέτοιο θαῦμα θά σκοτίσετε
κι' άγαλμ' άπό σταφίδες θά μού στήσετε.

—

Κι' πάλι σάν καί πρώτα θά θριμβῶ,
χερόλεικη κεινουργιά θά γυρίβω.
θά κάνω καί μιά Τράπεζα βαρδάτη,
πού θάναι μιά χαρά καί δηά τριμέρκες.
κι' εί Βουλευταί θ' άρκοῦν τό γεννατί
κι' άλλες των τῆς άττικῆς σαχλαμάρες.

—

Κι' αύτό τό γεγονός θά τανανγείλω
'στόν Γλάδστωνα, Καμπίδη καί Καλνόκαν,
κι' ίσως εἰς τήν 'Αγγλία ξανασταλῶ
τόν Κόνε τῆς Κερκύρας Θεοτόκη.
νά 'πῆ γιά τήν σταφίδα ό,τι ξέρει
καί λίρας γιά τήν Τράπεζα νά φέρη.

—

Κι' πάλιν άλλα κατεσπερ τα βλέπω.
νομίζω πώς τον κόσμον άνατρέπω.
νομίζω πώς μέ πλούτη θά λιπαίνω
τά στείρα καί κατάξερα έδάφη.
κι' όχι σταφίδες τρώρα άπό 'πανω
θά βγαίνουν άπόκατω μας χρυσαφι.

—

Θαρρῶ πώς νέα τύχη φίγγει μαγιστο.
καί τώρα πού τό σχέδιον έσφαγίστο
μέ τής ψηλής σοφίας μου την δύτζη
θά λείψῃ καθημία φιτσερρώτσεια
τών φίλων 'Ανεργυρων Σιμιτσούλων
καί τών λοιπών κυρίων μου καί εὐεργετων.

—

Θαρρῶ πώς προτείνεται τόπικα μου.
πώς δάνεια σάν πρώτα κοπανίζω.
πώς Τραπεζίται σπρώχνονται σιμά μου
κι' άντί νά μέ δανείζουν τους δανείζω,
καί λίγω κάτ παράδες, δσους θέλετε
κι' όταν εἰσελυθῆτε μού τους στέλλετε.»

—

Θαρρῶ πώς άπαρτία δέν θά λείψῃ,
πώς άλλος τήν 'Αρχή δέν θά τήν γλείψῃ.
σταφίδες 'στό γραφεῖο μου μασσῶ
έτσι γιά πάσσα τίμπα καί γιά χαλί.
καί νέα Νομαρχεία κλωσσῶ
κι' αύτε στιγμή ό νοῦς μου δέν 'συχάζει.

—

Τί πλούτος κι' άπεφάρκητος ώρέξια!...
μές έρχονται κι' έκείνα τά νιάλια.
Τά χωράτα, καθίνια μου, ν' άρῆστε
καί δίχως λογοδόρρησις κι' άντιρρήσεις
τά δωδεκατημόρια ψηφίστε.
γιατί μές έχαντάκωτι ή κρίσις.

—

Πετῶ, πετῶ, 'στά σύνεφα πετγαίνω.
έϊ δρος έκ σταφίδων άνεβαίνω.
κι' ή στρεῦγγα περαστάκει μέ στεφάνι
καί σκούζω 'στόν λαόν άπ' έκεί 'πάνω:
«τροσκύνα με, καί μου, μέ μετάνοια
ώς πού σωστή σταφίδα νά σε κάνω.»

Φασουλῆς καί Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Τήν έκανε;

Φ.— Τήν έκανε... βρέ βλάκα, ἐἶν σεῦ τώπα:
τήν έκανε... τήν έκανε... λοιπόν σκαμάκι καί ώτα,
καί 'πές του νά τήν χαίρεται μέ γεῖα του καί χαρά του
καί πάρα νά 'ξαπλώσωμε κι' έκεῖς 'στού Ζαχαράτου.

Π.—Μά 'πές μου πῶς τήν έκανε;

Φ.— Τί ἐρωτήσεις κάνεις;
τό κόκκαλό σου, βρέ, δέν πᾶς 'στήν ἦλιο νά ζιστάνης,
νά πῆς κανένα ναργιλέ, μές 'στους άγρους νά τρέξης,
ἤ καμμιά πρέσα Ρούσσικη 'στόν καφφενέ νά σπείρῃς,
ἤ νά φροντίσῃς πῶς 'μπορεῖς νά θρέψῃς τέντιρό σου,
ἤ μές σέ μάντρ' άτιλίστη νά κάνῃς τό νερό του.
μόνε 'ρωτᾶς γιατί καί πῶς τήν έκανε καί τώρα
κι' έδῶκεσπε πολιτική σέ παρατρώγει ψώρα;
'Απάτριδες, ἐρώνεξε, ριψασπίδες, πρεσβεῖται.
γιατί τού κράτους τό ψωμί χαρκωί νά τό τρώτε;
γιατί καιμιάν δέν δειχνετε παρακμικήν φροντίδα
γιά τήν άξιοδάκρυτη κι' άπειλητη σταφίδα;
'Εδῶ δέν πρόκειται ποσῶς περί πτρωνγιδος
καί ὅτι συσκεφθῶμεθα τό μέλλον τῆς σταφίδος.
Τότε δή, τότε ὁ Χαός, πού ρέβει γιά ψωμί,
μέ τού Μυλλόρδου τῆς φωνῆς άγριωπός πηδᾶ,
καί σίγυται 'στούς Βουλευτας, Τρικουπικούς καί μή,
κι' άπό ταῦτί 'στόν ξόκκλο κι' έμπρός 'στόν Σταφιδα.
Φωνή μεγάλη, Περικλῆ, έκ Πύργου καί Πατρῶν:
ἐμή τήν σταφίδ' άφίνετε τάμπαρα νά τήν τρῶν,
κι' ὅπερ τό κράτος άγαπᾷ γιά τούτην νά κοπῇ...»
καί νά κι' οἱ Στεφανόπουλοι μετά τοῦ Πετραλῆ,
ὁ Κυριακούτης, Χοϊδας, Τσιριδης, καί λοιποί
τρίχευν 'στό Βουλευτήριον «' άρχίσουνε δουλειά.
Γιά τήν σταφίδα τούς άκοῦς μέ πόνο νά στενάζουν,
πούντο τό Νομοσχέδιο, Μυλλόρδε, τού φωνάζουν,
κι' αὐτός τούς λέει «βρέ πκιδιᾶ, γιά σεῦτε δέν κοιμοῦμαι,
άκόμη δέν έτέλειωσε, άλλά συννεοῦμαι...
γῆν, οὐρανόν καί θάλασσαν θά 'ὄπτε νά κινήσω
καί Τράπεζαις μανίφαις μ' αὐτό θά ξεφορίσω,
κι' έπτά έκατομμύρια έπῆρα γιά κεφάρο
κι' άλλ' άκ' τόν Χαμπρο άνειτά πιστεύω τώς θά πάρω.
σας λέγω ἐἶ τά πράγματα πῶς εἶναι σιβερά...»

Π.—Μά μήπως ἔχει, Φασουλῆ, κρυμμένο κουμπάρα
καί θά τόν σπάσῃ σάν πιστεῦ πῶς εἰ Ρωμηοί πετιοῦνε;

Φ.—Τί νά σεῦ 'πῶ, βρέ Περικλῆ... 'μπορεῖ καί τοῦτο νάναι.

Π.—Μή τυχατι 'στά φίμματα μᾶς βασκίζουν λύπαι.
μή κανονιά εἶν 'ρίξαμε, μήν ὅμιξ' εὐτυχία,
ἤ μήπως, ὅπως ἄλλοτε ὁ Σταφίδας μας εἶπε,
έκ τῆς άποτυχίας του θά 'βγῇ έπιτυχία:

Φ.—'Αλλά μένουν, Περικλῆ, τῶν άσεβῶν τά χείλη.
πιστεύω ἐἶ πῶς κι' ὁ Ροτσιλδ 'μπορεῖ νά μουρλιαζῇ
κι' άπό τήν Δύσι τῶς θά 'ἔλα τόν ἥλιο ν' άνατείλῃ
καί κάτω 'στήν 'Ανατολή λαμπρός νά βασιλέψῃ.
πκρά πῶς κι' άλλα δανεικά ὁ Σταφιδᾶς δέν θάβγη
γιά νά μουγγρίσουν χείροντες τοῦ κάμματος οἱ ταῦροι.

Π.—Μά πού τά 'βρίσκει;

Φ. Τί 'ρωτᾶς ἐμένα. μπεγλιδάννη;...
μ' αὐτα κι' ἐκεῖνα βάλθηκε νά μας άπατρέλκεν.

Π.—Μυστήριον ὁ ἄνθρωπος καί πρόβλημα καί γρίφος.

Φ.—'Έτσι λιπόν ἐβόσκεν ὁ κόσμος ὁμοῦ φρονῶν,
περιπαιοῦσεν ὁ' ἡ Βουλή ἐν μιᾷφωνίαις άπαρτίαις
καί Κολοκοτρωναίτικαις τραβῆχτε' άμαρτίαις.
τήν τοῦ Σωτῆρος σώτειραν συναισθομένη πρᾶξιν
άνέλαβεν εὐφρόσυνα καί μυροφόρου τάξιν.

καὶ τὸ Σταφιδισχίδιον ὡς ἀληθὲς νομίζει
κι' ἁρώματα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Σταφιδᾶ καυλίζει.
Οἴμοι! πρὸς τοῦτον λέγουσι, ὅτ' ἦλθε παγκαιρίας,
ὅτι πολλοί μ' ἐκάλεσαν ἀκλειτικὲς εἰσπρᾶς,
ζορμώδης τε κι' ἀπέλπιστος τῆς ἀπεργίας ἰρωΐς,
καὶ 'στ' ἀριστερὸ που ζεῖφε μι καὶ βαλε μου καπίστρι.
Δέξαι μου τῶν ἀπείρων μου δακρύων τὰς πηγάς
ὁ Σταφιδο-Ποιμπήλιος καὶ Σταφιδοφαγὰς,
κἀμερθῆτε πρὸς τοῦ στήθους μου τοὺς τόσους στεναγμοὺς
ὁ μὴ κιμπτόμενος ποτὲ πρὸς δικαιοτῶν λυγμούς.
Μέ τοὺς ἀχράντους τόσας σου τὰ χαϊλη μου συμμίξαι.
τούτους δὲ πάλαι τοῖς ἰμοῖ βοστρύχοις ἀποσμήξω.
ὧν κρότων τῆς ἀριστερᾶς ἡ πτέρυξ λιγηθεῖσα
εὐθὺς 'ἀπὸ καπιστήριων παραχωδὸς ἐκρύθη.
κατῶτιν ὅμως τὸ πυκνὸν τῆς στρούγγας φοβηθεῖσα,
ἔπαυσ' εὐσχήμως τὸν κρυπτὸ καὶ τὴν κοιλιὰ της τρίβει.
Ἁμαρτιῶν μου τὴν πληθὺν κι' ἄβυσσον τῶν κριμάτων
καὶ τὰ σκυλοραγίσματα τῶν νησιτικῶν κομμάτων
τίς μαλεπτῆσαι δύναται καὶ τὶς ἐξιγνιάσει;
σὺ, Σῶτερ, ποὺ δὲν ἔφησες τὴν στρούγγα νὰ πεινάσῃ
Μὴ μὲ καὶ νῦν τὴν δούλην σου παρίδῃς ὁ Πατρέλαιος,
ὁ μέγας κι' ἄμετρον μετρῶν τὸ συγχυσιὸν μας ἔλεος.
Ἔτσι λοιπὸν 'μαζεύτηκαν μεγάλοι καὶ μικροὶ
καὶ κρῖμα 'στοῦ Κομπούργλου ἐκεῖνα τὰ Κρὶ Κρὶ
γραμμένα μὲ καταιμωρ τῶν δώδεκα στοιχείων,
καὶ πάλι ταξίς, Περικλῆ, καὶ πάλι πειθαρχία,
καὶ χαίρι, συνεδύησαν, Σωτὴρ Σταφιδολάτρα,
κι' ὁ Πύργος ὁ σταφιδικὸς κι' ὁ σταφιδοῦ ἡ Πάτρα,
Ἀκμὶς καὶ Καρδιτσαρᾶς καὶ Κύρινθος καὶ Βόχα,
κι' ἔγνεε τίτοος, Περικλῆ, σταφιδοσπανηγυρι,
ποῦ μήτε τζιμπίζω πατί, μηδὲ 'στὸν νοῦ μου τοὔχα,
κι' ὅλους ἐξ ὄφρυος σήμερα ὁ Λόρδος μας οἰκείρει.
'Αμμ' τί νομίζεις ... τύφεσα ὁ Σταφιδᾶς δὲν χάνεται
κι' ἂν ὁ σωγκίνες καθὼς λὲν ἀπ' τὰ μαλλιὰ του πιάνεται.
κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐπιάστηκε σταφίδα
κι' αὐτὴν εὑρῆκε σήμερα σωτήριον σανίδα.
καὶ τῶν πιστῶν ἀντίχηται ζητωκραυγαὶ μεγάλαι...
καθὼς ὁ' ὁ μέγας Μωϋσῆς 'στὴν ἔρημον τὸ πάλαι
πρὸς τοὺς Ἑβραίους ἔδειξε τὸ ξύλινό του φίδι
κι' ἀμέσως τοὺς τσιουτσιῆδες τοὺς 'πῆγε ριπετίδι.
ἔτσι κι' ὁ Λόρδος, Περικλῆ, εἰ κόσμος φουκαρᾶ
ἕνα σταφιδισχίδιον ἐνώπιον γιὰ δείξωμε,
καὶ Τραπεζικὶς ὑπόσχεται καὶ μπάλικο παρὰ,
ἂν καὶ τοῦ λὲν ἀπὸ παντοῦ κακαὶρις γὶὰ σ' ἀνικόλωμεν
Τσιουτσερόπως κι' ὁ σταφὶς τὸν μάστορή της βρῆκε
καὶ τὸ κουτσὸ τὸ Σύνταγμα 'στὸν πρωτο ὄρομο 'μπῆκε.
ὅταν δὶ βλέπῃς τακτικὴν τῶν νόμων λειτουργίαν
τότε, καθμένε Περικλῆ, θὰ χαίρωμεν κι' ἐμεῖς
ξιβράκωτον εὐμαρίαν καὶ νηστικὸν ὑγείαν
καὶ πρὸ παντὸς ἀσφάλειαν μουφλουζικῆς τιμῆς.
Π.—Σταφίδα κι' ἅγιε ὁ Θεὸς... αὐτὴν θὰ πρεσκυνήσῃς
κι' οὐδ' ἄλλ' ἕξεν εἴδωλον ἐκτὸς αὐτῆς θὰ στήσῃς.
"Εργα καλὰ θὰ' ἡ πατρὶς καὶ πρώτα τὴν σταφίδα
κι' ἐσὺ μ' αὐτὴν νὰ σώσωμεν τοῦ κράτους τὴν ταφρίδα.
κι' ὅπερες γονεῖς πρὸς χάριν της καὶ κόμμα δὲν ἀρνήσῃ
καὶ σχίδια σταφιδικὰ νὰ πάει νὰ ψηφίσῃ.
δὲν βλέπεις πρόσωπον Θεοῦ κι' ἔδω καὶ πκραπίρα
κι' ὁ ὁμιλος 'στῆς ἐλογιᾶς τοῦ πέρασι τὸν πάτερα.
Φ.—Γιὰ Σουλτανίνα γάνομαι, γιὰ Πατρινὴ πιθάνω...
πάω νὰ δῶ τὸν Βασιλῆ, τὸν βρίσκω λυπημένο...
Συλλογισμένο τὸν θωρῶ, τολμῶ νὰ τὸν ρωτήσω
γιὰ τὸν σταφιδᾶ' ἂν θλίβεται νὰ τὸς παρηγορήσω.
Σταφιδᾶ' ἀγάπη μου γλυκειὰ κι' ὑστερνὴ καὶ πρώτη,
γιὰ σένα καλπίρρεει ξεχωῶ καὶ ψαγοπότι.
Εἶδα 'στὸν κόσμο Βασιλεῖς μὲ στέμματα κλεινὰ
καὶ μπόλικες θυμίαμα 'μπροστὰ των νὰ ζοίενται.
μὰ Βασιλέα σὰν κι' αὐτὸν δὲν εἶδα πουθενὰ
τόσο πολὺ γιὰ τοῦ λαοῦ τὴ φυτυχιὰ νὰ παιδέυεται.
Π.—Πηγαίνω 'στὸν τρικούβερτο τοῦ «Παρνασσοῦ» χορὸ
καὶ βλέπω τὸν Δικέοχο, ἀλλ' ὄχι ζωηρό.
'Αγκαπτὲ Διάδοχε τοῦ Θρόνου Κωνσταντῖνε,
μᾶς λίγατε, παρακαλῶ, τὰ κίρια σας πῶς εἶναι;
Ἡ κάθε λύπη κι' ὁ καϋμὸς τὸν ἄνθρωπο τὸν τρίφει,
μὰ τῆς σταφίδας ὁ σιβυτὰς σιγὰ σιγὰ μᾶς πνίγει,
γιὰ τοῦτο σήμερα κι' ἐγὼ δὲν ἔχω ὄμπλου κέφι
γιὰ σουκρέδες καὶ χορούς καὶ γι' 'Αλαπού, κυνῆγι.
'Αγαπητὲ Διάδοχε, μὴ σκελιτίζεσθ' ἔτσι
καὶ τὸν σταφιδᾶ' ἀρήσετε κι' ἐκ τὰρ νὰ κουρεύεται.
θἄλθῃ καιρὸς ποὺ θὰ τὸν τρῶν κι' ἡ κοτσὶς 'στὸ κοτέτσι
καὶ τότε μὲ τὸ κέφι σας τὸ πρῶτο θὰ χορεύετε.
Φ.—Μὲ τὴν σταφίδα πρόγυτοι λαός, Βουλὴ καὶ Θρόνος,
κι' ὑφόνοντει θιάσυργει κι' ἀπὸ σταφίδες κάστρα,
κι' εἶδα πῶς ἀνεκαλύφθη ἰσχάτως ὁ Σδορῶνος
πῶς πάμπολλα νομίσματα σχετίζονται μὶ τάστρα.
Κι' εἶδα τάστρα τούρκικου, εἶδα καὶ τὰ νομίσματα.
κι' ἔστειλα κάτω ἀσπασμοὺς κι' ἄπονω χαιρετίσματα.
κι' ἂν ὄντως ἀνεκαλύφθη ὁ ζκκυστὸς Σδορῶνος
πῶς τὰ νομίσματα 'μπορουν καὶ 'στ' ἀστρα νἀβρουν θέσι.
ἀλλ' ἀνεκαλύφθη κι' ἀγὼ, βρὲ Περικλῆ, συγχρόνως
πῶς μόνο μὲ τὴν τσέπη μας καμμὶ δὲν ἔχουν σχέσι.
καὶ γιὰ τὴν ἀνακαλύψι ζητῶ νὰ μ' ἀνταμείψῃς.
ἐν ἄλλοις λόγοις ἐπλακὴ νὰ μοῦ τῆς πακαλίψῃς.
Π.—Ὅρισ λοιπὸν 'στὴ ρηχη σου κι' ὅλο στηλιάρι τρῶγε,
σκλήρη, στραγγίδουσα καὶ νομισματολύγι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

Φῶς ἐκ τῶν ἔνδον. Πλάτωνος Δρακουλῆ συγγραφή,
τοῦ πάντα πρὸς τὴν ἰσωθὲν φιλοσοφίαν ῥέπει,
γλαφυροτάτη, πάγκαλος, τὰ μάλιστα σοφή,
τὸν κόσμον δὲ τοῦ πνεύματος καθόλου ἀπ:ὸλέπει.
κι' αὐτὸν τῆς ἀνθρωπότητος ἀνακηρύττει φρόνον...
ἐντὸς μιαροῦ ἐκδίδεται ἀντὶ ὀβολῶν τεσσάρων.

—

Λαμπρὰ παζογραφήματα τοῦ πεινῆ Κρυστάλλη,
ποῦ τοὺς βοσκοὺς ἡ λύρα του χριτωμένα ψάλλει.
Καὶ ταῦτα καλλιέλαιδ εἰς τὸ πιζὶ ποιήματα
μὲ γλῶσσαν τῆς πατρίδος του καὶ δυνατὰ νοήματα.

—

Σπυρίδων ὁ Τσορτίνης, ὀδόντων ἰατρός,
κοντὰ 'στοῦ Βελουδίου καὶ 'στὴν ὁδὸν Αἰόλου,
κι' ἂν θἄλῃς νἄχῃς ὀδόντια καὶ ξέσχαστος νὰ τρῶς
εἰς τὸν Τσιρτίνη τρέξε καὶ μὴ σὲ μέλῃ ὄμπλου.

—

Εἰς τὸν Γιαννάκη τὸν γνωστὸν ὑχαριστίας φόρου
γιὰ μέλι τοῦτα θεϊκὴ ποῦ μ' ἐστειλε οὐ δῶρον,
κι' ὅπερες γιὰ τοῦρτα λαχτορᾶ καὶ πράμα ποὺ ταλιύει
ἕνας Γιαννάκης· Βρίσκεται, Γιαννάκης Σκιλλέως.

Τὸ φύλλο μας 'στὴν Πόλι καὶ τώρα καὶ γιὰ πάντα
πρὸς ὅλους γιὰ παράδος θὰ δίδεται τριάντα.

'Απὸ τοῦ τυπογραφείου «Κλωστῆς» τῆς καλῆς, ὁδὸς κ. ὁ ἱδρυσασείου κοσμικοῦ πολυτ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νἄναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ ᾽βᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἴδρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ τὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ἕνα ὅμως κέρη — **δίκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
κ' ἔτσι ἔχω ἐξυνάδα.	— κι' ὅπου ἐμοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇ — ὄγνιας συνδρομητής,
Συνδρομητὰς τὰ δέχομαι	— τιμὴ ἑκατὸ δὲν ἔχομαι	κι' ὅσαρες τὸν καιρὸ δὲν ἔβλεπ — τὰ τὸν φέρ μαῦρο φίδι
καὶ 'στοὺς 'Αθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλληθάνιν	Γράμματα καὶ συνδρομὲς — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα ὅλην	— ὅπου εἶναι ἑλληνισμός	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὸ μαρὰ — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**	

Δώδεκα τοῦ Φλεβάρη.
τὸ τσιμπελέκι βάρει.

'Εξήντα ἕνα καὶ τετρακόσα.
Βουλὴ μουβλούζα κι' Αὐλὴ γελῶσα.

Δρὸ ζητήσεις 'στὴν Ρωσσίαν μ' ἐθνικὴν ἐνθουσιασίαν.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, ποῦ κάνουν τόσαις τρέλλαις,
ἕνα κουτὶ φορτώνονται σταφίδα ὑπὸ μαλῆς,
καὶ πᾶνε 'στὴν Πετρούπολι νὰ μείνουν φουστανέλλαις
κι' ὁ Τσάρος μετ' ἐκπλήξεως τοὺς δέχεται μεγάλης.)

—

Φ.—Ὦ σὺ πασῶν τῶν Ρωσσιῶν ἐξαικουσμένε Τσάρε,
τῶν Γοσποδάρων κρέτιστε καὶ πρῶτε Γοσποδάρε,
κύττα κι' ἐμᾶς, παρακαλῶ, τοὺς ντεσπεράδο ζητιάνους,
τοὺς ἀτρομήτους Ἕλληνας καὶ τοὺς ὑπερηφάνους.
Φυτήλιας ὁ καὶ Βουλευτὴς καὶ ῥήτωρ Καλαβρύτων,
ὁ τοῦ Μυλλοῥίου φίλτατος κι' ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων,
ποῦ νὰ 'μιλῇ δὲν ἔμαθε ποτὲ τεῦ κουτουρού.
ὑπρότεινεν εἰς τὴν Βουλὴν ἐντόνως πρὸ καιροῦ
πῶς τὴν σταφίδ' ἂν θέλωμε νὰ τὴν μοσχοπουλήσωμε
εἰς τὴν Ρωσσίαν μερικοὺς ζητιάνους ν' ἀμαλήσωμε
μὲ φουστανέλλαις δίντε ντέ καὶ μὲ σταφίδα μπόλιαν
μπως μ' αὐτὸ συγκινηθῇ κι' ἡ πλάσις ἡ χαχόλιεν.
Γιὰ τοῦτο μόλις ἔδαμε πῶς ἦλθε τὸ Τριῴδι
ἐσηκωθήκαμε κι' ἐμεῖς οἱ δύο μας 'στὸ πόδι,
καὶ λέγωντας πῶς ἡ Ἑλλὰς προώρισται νὰ ζῇ
τὴν φουστανέλλα 'βάλαμε γιὰ νὰ σὲ συγκινήσωμε,
καὶ κάμποσην σταφίδα μας ἐπήραμε μαζί
κι' ἤλθαμ' ἐδῶ νὰ πέσωμε καὶ νὰ σὲ προσκυνήσωμε.
νὰ εἰκατέζῃς αὐθωρεὶ τὴν ἀδελφὴν Ρωσσίαν
νὰ κάμῃ καὶ πρὸς χάριν μας παραμικρὰν θυσίαν.
Κύττα τὴν φουστανέλλα μας, τὴν λιγερὴ ζηπιάνα,
γιὰ τὴν σταφίδα σήμερα ἐβγήκει 'στὴν παγάνα,
καὶ σ' ἐξορκίζω, Τσάρε μου, εἰς τὸ βαρὺ ποὺ ἀνοῦτο,
σὲ τοῦτους τῆς βλαχοκλέτσας, σὲ τούτη μας τὴν κάπα,
'στὴ λίγδα μας, 'στὴ λίρα μας, καὶ 'στὸ τσαρούχι τοῦτο,
τὴν Ρωμηοσύνη μὴν ξεχνᾷς καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ἀγάπα,
κι' ὑγίανε ἐλὰ παντὸς καὶ χαῖρε κι' εὐδαιμόνει.
ἀλλ' ὅμως καὶ συμπάθερος πῶς εἶσαι μὴ λησμόνει,
κι' ἀνασκουμπώσου 'γρήγορα καὶ ὅρασε καὶ κινήσου
γιὰ 'μᾶς τοὺς συμπάθερους σου, γιὰ 'μᾶς τοὺς συγγενεῖς σου.
καὶ βάλε τὴν σταφίδα μας 'στὴν Αὐτοκρατορία σου,
ποὺ τὴν Τσαρίνα νὰ χαρῇς, τὴν σιβαστὴ κυρία σου.
καὶ τὸν μεγάλο Τσαρεβίτς, τῶν Ρώσσων τὸ καμάρι,
ποῦ κι' οἱ Ρωμηοὶ τὸν ἀγαποῦν μὲ τρίλλια καὶ μανία,
καὶ μ' ἔναν Πρίγκηπα Ρωμηὸ καὶ πρῶτο παλληκάρι
ἔκαμε περιφήνια καὶ 'στὴν Ἰκπωνία.
Λυπήσου, σὲ παρακαλῶ, μεγάλε Ρωμανώφ,
κι' ἐμένα τὸν φουστανελὰ, κι' ἐμὲ τὸν Φασουλῆφ,
τὴν λαβεντιὰ μας κύτταξε καὶ τάξεις μας ἀκκούζα
κι' ἔλα μαζί μας, Τσάρε μου, τὰ κάνωμε χωρτο.
ἀλλοιῶς ἐὰν θἄχουν οἱ Ρωμηοὶ νὰ τρῶν μηδὲ φασούλια
κεῖ τότε βάλε ρίγανη μὲς 'στὸ συμπεθερό.
Π.—Τοῦ κι' ὁ Περικλέτσβιτς 'μπροστὰ σου γονατίζει
καὶ μὲ τὰ παρακλήτα του τὸν Ρωμανὼφ σκετίζει.
Τὸν Λόρδο μας τὸν Τριαινοφὼρ τὸν ἔπιασε φαγοῦρα
κι' ἂν κι' ἤλπιζε πῶς θἄκανε τρομακτικὴ φιγοῦρα

μὶ τὸ Συκοῖσοχείδιον, ποὺ τώρα μᾶς ἐτσακῶσε,
τὴν ἔπαθε ὁ φουκαρᾶς καὶ πάλι τὰ 'κακάρωσε.
καθίνας τὸ σιχαίνεται κι' ἡ στρούγγα τὸ κλωτσᾶ
κι' ἐφρύαξαν οἱ Πατρινοὶ κι' ὁ Πύργος οὲν τὸ θέλει,
κι' ἔζω καὶ μέσα 'στὴ Βουλὴ τοὺ τόκαναν πατσᾶ,
μηδενικό, ρεντίκελα, σκουπίδι καὶ κουρέλι.
Μὲ τοῦτο πάλι 'πίστευε, Μονάρχα δοξασμένε,
πῶς κορδωμένος θὰ σταθῇς ἀπάνω 'στὴν βαλτοῖδα,
μὰ τώρα κι' οἱ μπεμπίδες του φῶς φανερὰ τοῦ λένε
πῶς θέλει σοῦφ καὶ βερεσὲ νὰ φέρῃ τὴν σταφίδα.
Μ' αὐτὸ τὸ Νομοσχέδιον κι' ἡ στρούγγα τὸν παιδεύει.
τῆς δικιὰ γιὰ δάνεια κι' αὐτὴ τὸν κοροϊδεύει...
Θὰ σᾶς συστήσω Τραπεζίτες... ἐμὰ' δὲ ἂν ἔχῃς τύχη ;...
πούνει τὰ χρήματα τοῦ λέν κι' ἐκεῖνος ξεροβήχει
Θὰ 'ρῶ ἑκατομμύρια... δὲν εἶναι παρακμύθια...
κι' ἐχθροὶ καὶ φίλοι του τοῦ λέν πῶς θάβρῃ κολοκύθια.
Οὐ μὴν τὸ Νομοσχέδιον ἂν δὲν σᾶς παραρίσῃ
κι' ἂν κανενὸς δὲν εἶμπορεῖ ὁ νοῦς νὰ τὸ χωρίσῃ,
ἐγὼ καθόλου δὲν ἀργῶ κι' εὐθὺς τὸ πέρνω 'πίσω
καὶ νίον ἐτσιμαζόμαι νὰ ξενκεφουρίσω,
ὃν δὲ καὶ τοῦτο μπόσικο φανῇ, μωρὲ παιδιὰ,
γιὰ λύπη δὲν σᾶς ἔχομι καὶ γιὰ κακὴ καρδιὰ,
τρίτο καὶ μεγαλήτερο ἀπὸ τὸν φοῦρνο βγάζω
καὶ τὸ συμερίτον τὸ κοινὸν λαμπρῶς ἐπιστιγάζω.
'Αν δὲ κι' ἐφέτος, προφυλῇ τῆς στρούγγας μου κοπέλια,
μείνουν ἀκαλλιέργητα τὰ δόλια μας ἀμπέλια,
ἤρως τοῦ χρόνου σίγουρα θὰ καλλιεργηθοῦν
καὶ τῶν σταφίδων ἡ τιμὴ θὰ παρατιμηθοῦν.
Εἶπα λοιπὸν κι' ἔλαλησα κι' οὐδὲν ἔχω ἁμαρτίαν
κι' μένω δοῦλος τεπεινὸς διὰ τὴν ἀπαρτίαν.
'Ετσι λαλεῖ τοῦ Τρικουπώ ἡ λορδομουτσουνάρα
καὶ πάρε τον 'στὸν γάμο σου ν' ἀκούσῃς καὶ τοῦ χρόνου,
κι' βγάλε του, παρακαλῶ, καὶ σὺ κομμιὰ φωνάρα
σὰν Λύτκρατωρ κρατεῖς κραταιστάτου Θρόνου,
μήπως σκιαχτῇ κι' ἡ στρούγγα του καὶ δὲν μᾶς ξεπατώσῃ
κι' ἀπὸ τὰ Νομοσχέδια ἡ φτώχια μας γλυτώσῃ,
ἄλλως, Τσαρα, στείλε μας μὲ πρώτη εὐκαιρία
δεμένους χωροστόβεργα κατὰ τὴν Σιβηρία
νὰ κάνωμε συμπεθεριὸ μαζὶ μὲ τῆς ἀρκούδας
καὶ τὰ κοράκια νὰ μᾶς φᾶν κι' ἡ μαύρας καλικουδιάς.
Φ.—Ρίξε τὸ μάτι πρὸς ἐκεῖ, 'στὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος,
νὰ 'δῇς πῶς ἔγινε κοιλὰς ἀγρία τοῦ κλαυθμῶνος,
νὰ 'δῇς ὁ κόσμος πῶς χαλᾷ καὶ κλαίει ἐκεῖ κατω...
ἀπὸ συλλαλητήρια βουνὰ βουζῶν κι' ἔρη,
κι' ἕνα συλλαλητήριο ἀπ' ὅλα τὸ βαρβάτο
κι' ὁ Μεσολογγιτοπουλὲς ὁ μυσαρὸς θὰ κάνῃ 'στὸ Βρεχώρι
Ὁ Βουδουρῶφ ὁ Πρόεδρος σημαίνει τὴν κουδοῦνα
καὶ τρίμιτ 'στὸ κουδουνίσμα ὁ ὅλιος Τρικουπώρ,
κι' ἡ ἐξοὺ κι' ἀριστερὰ τοῦ 'σκωξε τὴν γούνα
κι' ὁ Σταυρίδης ὁ δυστυχὴς ποιεῖ καὶ σκούζει ὤφ !
'Ελήησέ μας, σῶσε μας, καὶ γκόμπιντι πομπνο,
κι' ἐγὼ μὲς 'στὴν Πετρούπολι φουστανέλας θὰ φαίνω,
χωρὶς δὲ ὄνλου νὰ φανῶ πῶς εἶμαι φαμορίτης
οἱ βιδιτῶ μετὰ σπουδῆς πῶς ὅλ' ἡ ἔξω ποῦχει
τῶν ρωμαλέων Ρωμαίων ὁ ρωμαλέος Θρόνος
ἐμπρὸς σ' ἑνὸς φουστανελᾶ λεβέντικο τσαρούχι
εἶναι μιὰ ὄξα πρόστυχη, φτωχὴ καὶ κακοειδάρα,
σκατζίκια, 'ντροπιάζεται, καὶ ὄν ἀξίζει ὅμορφα.
Καὶ τοῦτο ἐπιμήνεντις τὸ τρίπιο μας τσαρούχι
οἱ τῆς Ἑλλάδος ὄανειστακὶ κι' οἱ ὁμολογοῦχοι,
ἐδάνεισαν τὸν Τρικουπὼρ παρὰ μὲ τὸ τσουβάλι
κι' ἐκεῖνος ἀπιφάσισε σὰν φίνος τσαρουχᾶς

σ' ἕνα τσαρούχι καὶ τὰ ὀρὸ ποιάρια των νὰ βάλῃ
κι' ἔγινε 'λίγο πατιρτὶ γιὰ τοῦτο κατ' ἀρχάς,
μὰ τώρα γιὰ κεραλλαὶκ κκὶ τόκους δὲν 'ρωτοῦμε
καὶ ὁδὸς του τὸ τσαρούχι μας 'στὴ μύτη των πετοῦμε,
κι' ἐκεῖν' οἱ κασσιδιάρηδες φυσοῦν καὶ ξεφυσοῦν
καὶ τὸ πετσὶ τοῦ τσαρουχιοῦ μυρίζουν καὶ μασσοῦν.
Τί κάνει τὸ τσαρούχι μας ὁ κύριος τὸ γνωρίζει,
ὁπόξα κλειστῶν ἀξίχαστη ὁ πάτος του μυρίζει,
κι' ὅλους ἐδῶ τοὺς γράφομε, καὶ δανιστὰς καὶ μή,
καὶ τοῦτο γιὰ μεγάλη των τὸ κάνομε τιμή.
Π.—Καὶ πιὸς τὴν φουστανέλα μας δὲν τρίμει σὰν τὴν βλέ-
ἐλίνισε καὶ σῶπε μας ἀπὸ τοὺς νέους πόνους. | πῃ ;...
κι' εἶδε ἡ θεία Πρόνοια, μικρῶν μιγκλῶν σκέπη,
νὰ κάβῃ τῆς ἡμέρας μας νὰ σοῦ τῆς δίνῃ χρόνους,
καὶ μὴ ποτέ σου λησμονῇς κοντὰ εἰς ἄλλα τόσα
πῶς συγγενεῖς δὲν εἴμαστε μονάχα γιὰ τὰ ματιά,
πῶς εἶναι κι' ἡ Βασίλισσα τῆς Ρωμιοσύνης Ρῶσσα
καὶ τὴν καρδιὰ της 'χώρισι σὲ ὀρὸ χρυσὰ κομμάτια,
καὶ τένα τόδωσι σ' ἐμᾶς κι' οἱ Ρῶσσοι 'πῆραν τἄλλο
καὶ γιὰ τοὺς ὀρὸ πῶς λαχταρᾷ πισῶς δὲν ἀμφιβάλλω.
Ναί, Τσάρε Τσάρων ἔνδοξε, λπηήσου τὸν Σωτῆρα,
ὁποῦ δὲν ἔχει σήμερα μηδὲ 'στὸν ἥλιο μοῖρα...
γιὰ τὴν σταφίδα ὄυνατὸ τοῦ 'κόλλησε μιράκι
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖθε πηλαλιῇ καὶ παίζει τὸ κεφάκι,
κι' ὀπίσω του λυσσομανοῦν πεινῶντες ἀγελάδες...
ἀναψετέ μου τὸ κερὶ 'στὴν 'Αθηνιὴ φελλίζει,
'στὴν παρακάτω γειτονιὰ ὁ Καλλίγας τοῦ λέει
κι' αὐτὸς τὸν ἰσοζει ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖνος τὸν κτενίζει.
Πάει 'στὴν κάτω γειτονιὰ, τοῦ λένε παρακάτω,
πάει σκυφτὸς καὶ παρακεῖ καὶ βρίσκει μόνο ξέρα.
Φ.—Ὦ ! ναί, γιὰ τὴν σταφίδα μας ὄλκαζιον νὰ γράψῃς,
λυπήσου καὶ τὸν Βασιλῆ, ποῦ σὰν τὸν ὄβῃς θὰ κλαφῇς.
Τὸ 'πῆρε πιὰ κατάκαρδα καὶ σοῦχει μία λύπη,
ποῦ σ' ἅλιος θαῦμα φαίνεται ἀπὸ χερὸ σὰν λείπῃ.
Μὰ καὶ τὰ Βασιλόπουλα μιμοῦνται τὸν πατέρα των
καὶ κάθε Βασιλόπουλο νυχθημερὸν εἰμαΐζει.
μὲ σκῆψεις θὲ περίρχεται ἡ τηλεγρῆς ἡμέρα των,
ὄν καὶ 'στὴν ἡλικίαν των ἡ σκῆψις δὲν ἁρμοζῇ.
Πρίπει κι' ἐκεῖνα σὰν παιδιὰ 'λιγακι νὰ γλεντίσουν,
κι' ὁπόταν θεία χαριτι παραγενοῦν μεγάλα
τότε σὰν τὸν πατέρα των κι' ἐκεῖνα νὰ φροντίσουν
γιὰ τὴν μουφλοζωρία μας καὶ τὴν σταφίδα κι' ἄλλα.
Π.—Γιὰ τὴν σταφίδα σήκωτε τοὺς Ρώσσους 'στὸ ποδάρι
κι' ἂν βλέπῃ νὰ χορεύωμε κι' ἐμεῖς οἱ Γοσπυδάροι,
μὰ μὴ θορρῇς πῶς ἄνθονος ξεχείλισε παρᾶ...
ναί μὲν ἀπήκασπα βαρεῖ τῆς πίνας ταμπουρᾶς,
ἄλλ' ἡ φαιδρὰ καὶ ζωηρὰ καὶ σφριγκλὴ μας φύσις
πρὸς εὐθυμίαν πάντοτε καὶ συμπόνες ρίπτει,
καὶ 'στὰς μεγάλας καὶ μικρὰς τοῦ φελιμέντου κρίσεις
μόνο χορους 'στοὺς Ἕλληνας γιὰ πένθος ἐπιτρέπει.
Φ.—Ναί,Τσάρι, ἂν τὸ στρώνωμε σὲ μπαλτὰς καὶ τσουμπούσα
μὰ θέλει καλοπήρκει κι' ἡ φτώχια ἡ παρδοσα.
κι' ὄν Κρῶσοι 'κατακτήσαμε τῆς ἀναπαραῖας
ἀλλὰ ὄὲν ἐπιτρίπεται μαρὲζι τῆς καρδίας,
ὁ τῶν Ἑλλήνων τρκχλος καῦμένος ὄὲν ὑποφέρει,
τῆς λύπης ἀπὸ τῆς χαρᾶς ποτὲ ὄὲν ξιχωρίζομε,
καὶ ὅὸς του γέλοια καὶ χορούς, ὁποῦ κανεὶς ὄὲν ξέρει
πότε κανόνι σκάζομε καὶ πότε θησαυρίζομε.
Λαὸς φαιδρός, λαὸς γλεντζὶς, ξεφαντώνε καὶ πηδᾷ,
λαὸς ποῦ καὶ 'στὴ νύφτερα του σοῦ λέει χωρατά...
κι' ἐγὼ 'μπροστὰ σου, Τσάρι μου, μουντζοῦνω τὴν σταφίδα
κι' ἂς παῇ τὸ παλιμπαμπίλο καὶ τζουμπερὰ τερὰ τατά.

—

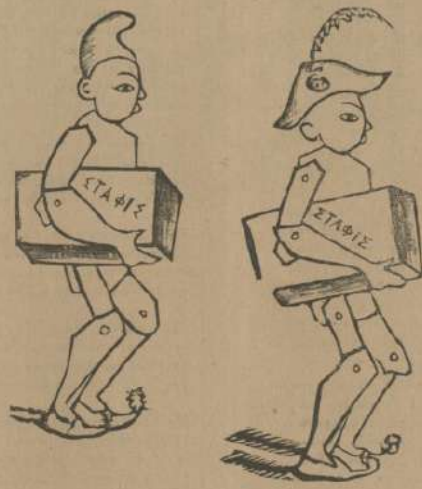

Τέτοιε λαὸ νὰ τὸν χαρῶ,
κράσις φαιδρὰ, καρδιὰ ζιστή...
πιθαίν' ἡ Μάρω γιὰ χορό
μὰ 'βρῆκε κι' ἔντρα λυριστή.

—

(Ὁ Τσάρος ρίχνει καὶ 'στοὺς ὀρὸ περίεργη ματιὰ
κι' ὁ Φκεσυλῆς κι' ὁ Περικλῆς πετοῦνε τὰ κουτιά,
κι' ἐλαμπρακτσίτα πιάνονται καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Τσάρου
καὶ καθενὸς εἰς ἴτς κι' εἰς ὦφ κυρίου Γοσποδάρου
χορεύουν χαρέστατα μαζοῦρκα Ρωσσική
καὶ τἀδερνὸ στομάχι των τοὺς παίζει μουσική,
ὅταν ὁ Πρίγκηφ Γερτζακώφ πρεβαλῇ μ' ἕνα κνοὺτο
κι' ἐκεῖνοι μοῦγουν σκουζῶντας ἐμπρὲ μὰ τέλνει ταῦτο ;»
καὶ τὰ ξυλίνια πόδια των 'στὸν οὐρανὸ των κτυπᾶνε
καὶ 'στὴν Πετρούπολι ζεχνοῦν τὸ εἴγμα τοῦ κουτιοῦ,
καὶ 'στὰς 'Αθήνας ἔρχονται καὶ 'στὸν Φωτήλα πάνε
καὶ μ' ἕνα κνοὺτο Ρώσσικο τὸν κάνουν τάλατζοῦ.)

—

Εἰς ἐκδρομὴν κι' ἡ Φασουλῆ
τὸ "Λι - Λάϊφ προσκαλεῖ.

—

(Σὰν ἔμαθε κι' ἡ Φασουλῆ κῶς κάμποσες κυρίαις
ἐπῆγαν 'στὴν 'Ακρόπολι μετὰ τῆς Καλησπέρη
ν' ἀκούσουν ἀρχαιότητες καὶ ὄόξης ἱστορίαις
καὶ πῶς γιὰ τὸν Μιμέκο της ἠθνατώθ' ἡ Μαίρη,
'πῆρε κι' αὐτὴ τὴν καθεμιὰ εὐγενικὴ κοκκώνα
καὶ μιὰ καὶ ὅὸ τῆς ἔφερε 'μπροστὰ 'στὸν Παρθενῶνα)

—

Ἡ Φ.—Σὲν τὸν Ρενὰν, κυρίαις μου, ἐδῶ προσευχηθῆτε,
κατόπιν ὅὲ τῆς προσευχῆς πολλὰ θὰ διδαχθῆτε.

—

(Κάθε κυρία ντιστεγκὲ μὲ χάριν γονατίζει
καὶ μὲ τὴν κάτω προσευχὴν τὴν 'Αθηνᾶν σκετίζει.)

—

Ὦ σὺ Μινέρβ ντεμοαζὲλ, τεῦ Ζουπιτὲ ἡ κόρη,
βοήθα νὰ σηκώνωμε μὲ σὶκ τὸ φόρεμά μας,
ν' ἀφίνωμε νὰ φαίνεται 'λιγάκι μισοφόρι
καὶ σὺ κυρία κόμ ἰλ φὸ νὰ φαίνεται εἶμα μας.

—

Τῆς ὑψηλῆς κυκεταρὶ ντεμοαζὲλ γλαυκῶπις,
ἐμεῖς μοντὶλ' ἂς γίνωμε 'Ανατολῆς κι' Εὐρώπης,
βοήθα μας τοὺς πῆ κομφοὺς συρμοὺς νὰ κυνηγοῦμε,
τὰ ματιὰ νὰ 'λιγώνωμε καὶ νὰ σιεστυγοῦμε,
καὶ μὲ στρογὰς καὶ μ' ἐλιγμοὺς πολλοὺς καὶ διαφόρους
τὰ ξεροτηγανίζωμε τοὺς μιζεράμπλ ἐμπόρους,
κι' οὔτε στιγμὴ νὰ μὴν περνᾷ χωρὶς τὸ σῶρ κι' ἔλα
καὶ κατὰ λάθος τοῦ χερεῦ κομμιὰ φορὰ νὰ κρύβωμε
'στὸ φουντωτὸ μανίκι μας τολύτιμη ὄαντέλλα
κι' ἀμέσως ἀπ' τὰ μαγαζιὰ μὲ ναζιὰ νὰ τὸ στρίβωμε,
χωρὶς κομμιὰ τσίλλαξιστον βελόνα ν' ἀγοράσωμε
καὶ νὰ τους φοβερίζωμε πῶς θὰ ξαναπράσωμε.

—

Ὦ σὺ μὰ σίρ, μαμζὲλ Νιτεύς, παρθενικὸ κερμὶ,
ποὺ στέκεις 'λίγο ντεκολτὲ εἰς τὴν 'Ακαντεμὶ
ἀντίκρυ 'στὸν 'Απόλλωνα, τὸ πρῶτο μπὸ γκαρσόν.
σοῦ 'μοιαζε μὲ τὸν Σιβηλὴ καὶ μὲ τὸν Περουσσόν,
καὶ σὺ μαζὶ του λύσσαξες κρυφὰ νὰ κάνῃς κόρτε,
ἂς εἶναι τοῦτο μοναχὰ τῶν κυριῶν τὸ φόρτε.

καὶ ζωηρὰς καὶ πεταχτὰς 'στοὺς ὁρόμους νὰ σκλτάρωμε,
ἄλλως γιὰ τὸν 'Απόλλωνα θὰ σὶ κομπρομετάρωμε.

—

Ντιντὸν ντιντόν... κατίβα πρὰ μὶ ρόδα νὰ μᾶς στίψῃς
καὶ ράνε μᾶς μ' ἀρώματα καὶ μὲ παρφυμερί.
κ' ἄλο κουράγιο δὲν μας νὰ κάνωμ' ἀπειλήσεις
καὶ νὰ ξυπνοῦμε πάντοτε μὲς 'στὸ μισημερί.
ν' ἀρχίζωμε κονδιρτσιὸν μὲ τὰ μαλλιὰ φριζί,
ἀπὸταν δὲ τὰ τσίτσια των φωνάζουν τὰ μωρὰ μας
ἐμεῖς νὰ σχολιάζωμε ρωμάντσα τοῦ Μπουζιὰ
κ' ἔτσι ν' ἀνεβοῦν πιὸ πολὺ τὰ τόσα φουμαρὰ μας.

—

Καθε καιρὸ νὰ 'βρίσκωμε κ' ἕναν καινούριο μπάλο
καὶ μὲ ζούρ φὶξ κ' ἀπρὶ μιντὶ καὶ ξιρατὶ μεγάλο
'λίγο σουξὶ νὰ κάνωμε, τὴν πλάξιν νὰ ξεχνοῦμε,
καὶ μὲ διάφορα κάν κάν τουζοὺρ νὰ τὴν περιοῦμε,
νὰ μαθωμὶ τὸ πᾶ ντὲ κάτρ, τὸν μπάλο τοῦ καιροῦ,
ποὺ τόσα πόδι της 'χηλὰ σπάνει κ' ἡ κυρία,
κ' ἔτσι μ' αὐτὴν τὴν ἐλεγκὴς τοῦ τρίχρονος χοροῦ
σκραμάντ καθ' ὅλα φαίνεται κ' ἐκείνη πούνει κρύα.

—

Βοήθησε 'στὸ σπῆτι μας βραδιὰ νὰ μὴν κουρτιάσωμε,
νάναι φωτιὰ τὰ μάτια μας καὶ τῆς Αὐλῆς μαγνῆτας,
μὲ τοῦτο δὶ τὸ πᾶ ντὲ κάτρ ἐρέτσι νὰ φρενιάσωμε
καὶ νὰ κτυποῦν ἡ φτέρνιες μας σὲ κανθελαίρων μύτες,
καθε λιὸν καὶ σεβαλιὲ καὶ μπὸν βιβὰν νὰ ρέβη,
ἔζω φρινῶν τσακίσματα καὶ σκέρτσα νὰ μαθαίνωμε,
ὁπόταν δὶ τοῦ Πελαργοῦ Σταυλίτης μας χορεύῃ
ἐκ τῆς χυρᾶς μας κάτι τι τρὲ σύκιν νὰ πκθαίνωμε.

—

Βαθὺκ τώρα τοῦτ λὲ φάρ μποτὲ τῆς γῆς νὰ γίνουν
καὶ κὰ σὶ μπὲτ νὰ λέγωμε σὲ καθὶ στραβοκκέτη,
καὶ ὅός του πιὸ τὰ Γαλλικὰ νὰ πίρνουν καὶ νὰ δίνουν
κ' ὅποιος σ' ἀκούσι νὰ ζητῇ τρὶς ἀ προπὸ λεκάνη.
Κι' ἂν ἔχῃ αἷμα μπλὶ φονσὶ καὶ πρώτης ρατσας φλίβα
πάρε τὰς Καρυατίδας μαζὶ σου καὶ κατίβα
γιὰ νὰ χορίψῃς πὰ ντὲ κάτρ μετὰ τῆς Καρυάτη,
νὰ πᾷς 'στὸ *Ράλλυ-Πέικερ* μὲ τὴν Κυρίαν Κούν,
νὰ μετοκλίνῃς τὸ ξεζὶ καὶ τὸ ζερβὶ σου μάτι
καὶ τοῦτ λὰ βὶ τὰ κκλλη σου νὰ μὴ σοῦ τἀβικοῦν.

—

Ἔλα νὰ γίνῃς φὶν ντὲ σιὲλ μ' ἱσπρὶ δικβολιτὸ,
νὰ πίνῃς ποῦρο γιὰ κπρὶς καὶ νὰ ρουφᾷς τσιμπάκο,
κ' ἴνῳ μοιρζει τσόκαρο καὶ μπὰλ μπακαλικὸ
ἡ ντουαλίτα τῆς μκμμᾶς καὶ τοῦ μπαμπᾶ τὸ ρρέκο,
ἔσυ νὰ μπαίνῃς μὲ τουπὶ καὶ μὲ πολὺ καυρᾶζ
καμαρωτὴ καὶ λυγιστὴ καὶ 'στὸ Πελαὶ μέσα,
νὰ κάνῃς ἀπὸ Πρίγκκπας καὶ ξένους ἀντουρᾶζ
καὶ Χενεντζόλλερ νὰ θαρρῇς πῶς, ἴδιοι Πρηγκηπέσσα.

—

Πίτκ τὴν κουκουβάγια σου κ' ἔλα μ' ἐμᾶς μαζὶ
νὰ διδαχθῇς στριγγλίσματα, νὰ δαίξῃς φαντεζί,
νὰ γίνῃς Ἀμαζὼν Γαλλίς, Ἄγγλις, Ἀμερικάνα,
κ' ὕπισω σου *Καβαλιερὶ* νὰ τρίχῃ *Ρουστικάνα*,
ἀπάνω σὲ πικαντικὸ νὰ βγαίνῃς ἁλογάκι
κ' οἱ ὁρόμοι νὰ μοσχβολοῦν μὶ τὰ 'δικά σου χνῶτα,
καὶ μόλις τὴν Βασίλισσα νὰ χαιρετᾷς 'λιγάκι
ὁπόταν ἡ Σὰ Μαζεστὲ σὲ χαιρετήσῃ πρώτα.

—

Κατίβα μὲ *ντεκλαρασιὸν* συχνὰ νὰ συγκινῆσαι
κ' ἂν ποζιορὲν νὰ πρωσπαθῇς, τοτὲ σου νὰ μὴν εἶσαι,
κ' ἂν ἡ μινιὸν καλὰ σου σερεζμὰν πριστῇ
ἐ! τότε πλέον φώναζε τιέν τὴν καὶ σκηριστί,
καὶ τοῦτ' ἀ φὲ κατάκλιστη 'στὸ μπουντοὰρ σου μεῖνε
γιατὶ τὰ μοῦτρα σου σὰν πρὶν γιὰ ντεστιξιὸν δὲν εἶναι,
κι' οὔτ' ἐπιτρέπεται ζαμὶ κ' ἡ κὰμ Ὶλ φῦ νὰ ζῇ
χωρὶς κορπὶ κ' ἂν ποζιορὲν σὰν μιὰ μπουρζοαζί.

—

Βενὲζ ἰσὶ, ντεμοαζέλ, καθεὶς νὰ σ' ἐτριγκαρῇ,
νὰ μορρωθῇ τὸ γοῦστο σου, νὰ μαθῇς χαρακτῆρα
καὶ μία μόνον ἐντὲ φὶξ τὸν νοῦ σου νὰ πικαρῇ
πῶς 'γρήγορα 0' ἀξιωθῇς νὰ μείνῃς ζωντοχήρα.

—

Βενὲζ ἰσὶ ἂν ντουελλὶτ μὲ τὴν χλαμυδὰ φόρα,
σὶ μπουλεβὰρ τῶν 'Αθηνῶν, Μινέρβ, νὰ χατεικῇς
γιὰ νὰ σ' ἐκβαρβαρώσωμε, καθὼς τὸ λέγει τώρα
πρωμὲ λὲ Κὸντ ντὶ Κίρκυρὰ μεσσὲ Θιστοκλῆς.

—

'Αλὰ μπονὶρ, ντιμοαζὶλ... βενί, βινὶζ ἰσὶ,
καὶ φέρισε μπορ, κορσαζ, σιτζὸν καὶ καπελίνα,
καὶ βάλε σὰν ἀρχόντισσα τῆς ἀριστοκρατὶ
μιᾶς 'στὴν ἐκρὸμ σου κοντρὶ, 'στὸν νοῦ σου καββαλίνα.

—

Μὰ σὰν ἀκούστ ἐξαφνα 'στῆς ἄλλαις σου δουλειαῖς
ἀν βόγκ πῶς εἶναι σήμερα ἡ πίτρας ἡ παληαῖς
κι' οἱ ξένοι πῶς 'τρελλάθηκαν μὶ τὰς ἀνασκαφὰς,
ἀφοῦ μπεζέδες μερικοὺς οἷς τοῦ Γιαννάκη φῆς,
νὰ τρίχῃς εἰς τὴν 'Ακρόπολ μὲ τὰς λοιπὰς μαζὶ
καὶ τοῦτ ἀ κοῦ νὰ ρίχνεσαι 'στὴν ἀριολοζί,
κ' ἔτσι νὰ δείχνῃς καὶ 'στὰ δῆθ τοῦ ξίνου κόσμου φῦλα
πῶς ἀκκλαισθητος μοντὲρ δὲν εἶσαι καὶ τυχαία,
πῶς γιὰ τῆς πέτρας σ' ἔπιασε πολλὴ σκορδοκαίλα
καὶ πάθος σοῦ κατήντησαν ἀνίκτον τάρχαῖα.

—

(Εἶπαν αὐτὰ καὶ τοῦ Διὸς ἡ σοφωτάτη κόρη
βροντῶσα κ' ἀπαστράπτουσα κατίβη μὲ τὸ ὅόρυ,
καὶ μελὶς εἶδε γύρω της τὸ ντιλικάτο φῦλο
μὲ τὸ μακρὺ κοντάρι της τῆς ἔσπασε 'στὸ ξύλο.

(Καρφάλια 'ξεκαπίλωσε, πολλῶν πλευρὰ 'μαλάκωσε,
καὶ κάτσους ἐξαρρίζωσε καὶ φουστὰς ἐτσαλάκωσε,
ἡ δὲ κυρὶα Φασουλὴ, δλὴ κομπὰι κι' ἅρωμα,
ἐὲν 'πρόφθασε μὲ τῆς Θεᾶς τὸ ὑψιστὸ μπαγλάρωμα
νὰ 'πῇ πῶς ἔπεσε σ' αὐτὰ τὰ ὀξασμένα μέρη
τοῦ Διαλόγου ἡ ντουτὲ κι' ἡ τοῦ Μιρίκου Μκίρη,
κι' ἀγρίκιαν 'στὰ σπήλια των ἡ κακομοιρασμένες
ξεσκυρῶτικες καὶ φλκκρᾶτς καὶ κοψομισκασμένες.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

Ἡ ἐξουσία τοῦ *Πατρὸς παρὰ Ρωμαίοις*, ἤτοι βιβλίον περιεπόδαστον τοῦ Γεωργ. Καλησπέρη. Διδάκτορος τῆς Νομικῆς, ποὺ τὰ καλὰ κηρύττει καὶ τόνα κ' ἄλλο Δίκαιον ὠπὰ! νερὸ τὸ ζέρει.

—

Ὑγρβολομαίου Γκίζη χειρουργικὴ μελέτη γιὰ τὸ λιπὸν μας μέρος τὸ καὶ γεννητικόν, ποὺ καὶ 'στὴν χειρουργίαν πολλὴν τιμὴν προσθέτει κ' εἰς ἔνδρ' 'Ασκληπιακὸν πολὺ σημαντικόν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Καρίνης» ἐξῃ καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου κουτροῦ πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενήντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νάναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔβρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμιὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ. — γιὰ τὰ ἔνοια δικιὰ μαρῆ, — **ἕλα φράγκα καὶ στὸ χέρι.**
κ' ἔτσι ἔχει ἐξοικονόμα — κ' ἔτσι μοῦ κατασκίνει. — Κι' ἕνα νοῦλο ἔν τραγί. — κρέας, συνοφυμένα,
Συνδρομητὰς τὰ ἔφημα: — γιατὶ ἐκεῖ δὲν ἔχομε. — κ' ἔπειτα τὸν παρὰ δὲν εἶδε: — τὰ τὸν φᾶμ μαῦρα γῆ.
καὶ 'στοὺς 'Αθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴ, — Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' ἐνδείας πρὸς ὅμ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ἔχομε νάζῃ κι' ἐντοσπήν. — Γιὰ τὴ νύφη καὶ τὸ μάρο — κάθε φύλλο μιᾷ ἑκατὸ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ἐκτὸ φράγκα εἶναι μόνο.**

Μηνὸς Φλεβάρη δεκαεννέα.
τῆς ἀπαρτίας τεσσερίκια νέα.

Ἑξῆντα δύο καὶ τετρακόσα.
Βοῦλαι, καμπόλαις, καὶ γλέντια τόσα.

Μπαλὶ-Φασουλῆ κουρελικό,
παραπολὺ συμβολικό.

(Ἕνα παρκέτο μὶ στραβὰ κι' ἀσκεπαστιστα σανίδια,
ποὺ λὲς ἀπὸ τῆς τρύπαις των πῶς θὰ πεταχτοῦν φίδια,
τριγύρω τοῖχοι μὲ σοβᾶ, ὑγροὶ κι' ἀρκιγκαμένοι,
τὸ φαλιμέντο κλαίοντας τῆς κλασικῆς πατρίδος,
ζωγραφιστοὶ μὲ κάρβουνο καὶ ταπετσαριαμένοι
μὶ τόσα Νομοσχέδια βερβάτα τῆς σταρίδος,
εἰς δὲ τῶν τοίχων τὰ κενὰ προβλέποντες μετὰ θάρρους
κορέοι χειμωνιάτικοι μὲ φίκατς ἀνακάθαρτους.

—

(Καμπόσα σφουγγαρόπανα 'στῆς δέκρις πεταμένα,
σκαμνὶ τἀβέρνας κλίκινα μὲ πόζια τσακισμένα,
ἕνας μεγάλος ταμπουρᾶς γιὰ μόνη μουσικὴ
κ' ἕνα μπουρὶ περίφημο στρωμένο παρικιὲ
τὸν νὰ 'ξωδεύτηκε γι' αὐτὸ Ροσχιλὸ περιουσία
καὶ λοῦσα περισσότερο εἰς τὸν χορὸ πρισθίτει..
ἐκεῖ καὶ σταφιδόμελι καὶ σταφιδοσαρπάτι,
τρὶς δὲ καὶ σταφιδόζουμο καὶ σταφιδοτυρόπι,
ἐπειδὴ γιὰ τοῦτο 'στὴ Βουλὴ ὁ Σταφιδᾶς ἐκίπη.

—

(Κάβρα μεγάλα δανιστῶν μὲ μοῦτρο θλιβερό,
ἀλλὰ κ' εἰκόνες σοβαρκὶ τοῦ Λόου καὶ τοῦ Ροῦ.
κ' ἕνα σαθρὸ τρίσβεργο γεμάτο μὲ νερό,
τὸ πρῶτον ἀναφυκτικὸν 'στὴ ζίφκ τοῦ χορεῦ.

—

('Ο Φασουλῆς ξεκαλτσωτὸς μ' 'Αποκρησ χλαμύδα
εἰς τόπον χέρι του βαστᾷ μεγάλη κερασιδέα,
κι' ὁ Περικλῆς ξυπόλυτος μὲ μισὸ παλτοβελλαῖδα
ἐβάλτωσε σταφιδοζέχωρης μασσοῦ σὰν ἀγελάδα.

—

('Η Φασουλῆ κ' ἡ Περικλῆ, δεῦ πρώτας παπαρδέλαις,
μὲ 'στὸ σαλόνι τριγυρνοῦν μαζὶ μὲ τὰ μουρέλια των,
καββαλιτόρτσιν δὲ φορτὸν ἐσθῆτα καὶ κορδέλαις
κ' ἀνεσηκόνουν κάποτε μὲ χάρι τὰ κουρέλια των.)

—

'Η Φ.—Αὐτὸς ὁ μπάλος μας, μὰ σίρ, ἰφὶ πολὺ θὰ κάνῃ.
'Η Π.—Τρεῖς ἀ προπό, τρεῖς ἀ προπό... τὸν κόσμο θὰ τρελλάνῃ.
'Η Φ.—Καὶ πῶς μὶ 'βρίσκεις σήμερα ; [νε.
'Η Π.— Καθ' ὅλα ἐξαισίαν
κι' ἀπέκτησε τὸ χρῶμα σου πολλὴν εὐαισθησίαν,
ἀλλὰ πῶς τὸ 'καταφερες πὰν ἐντεκὶ νὰ γίνῃς ;
'Η Φ.—Σὰν μαθῇς τοῦτη τὴν συμπρὶζ Νιόδη 0' ἀπομείνῃς.
Καθε κυρία σήμερα τοῦ κόσμου τοῦ μεγάλου
ὁπόταν λάβῃ πρόσκλησιν εἰς ἑσπερίδα μπάλου
γιὰ νὰ φανῇ εὐαίσθητος καὶ μὶ τὸ παραπάνω
ἡ πιὲ μετοινόλαδο, σεσαμικὴ καὶ γιάνω,
ἢ βάζει κλύσμα, μὰ σερί, ὀλίγο χλιαρὸ
κι' ἀφοῦ καλὰ καθαρισθῇ πηγαίνει 'στὸ χορό.
'Η Π.—Τί λές, καλέ ;
'Η Φ.— Παρὸλ ντονὲρ... γι' αὐτὸ σοῦ φιγουράρω...
'Η Π.—Κι' ἐγὼ πηγαίνω κάρτα ἐμπτικὰ νὰ πάρω.

(Τίκ τάκ... ὁ Λόρδος ἔρχεται, ὁ πρῶτος κουρελῆς,
κι' ἀκολουθεῖ κατόπιν του ἡ ἀτροῦγκ τῆς Βουλῆς,
μπά μπί φωνάζουν πίσω του κι' ὁ Μπουρλοτιέρης βρίσκεται.
Βελάζει κι' ὁ Βουβούρης του, τὸ πιὸ πακτῶ κριάρι,
καὶ τὸ κουδούνι τῆς Βουλῆς ἀπ' τὸν λαιμό του χρίσκεται
κι' ὁ Φασουλῆς τοὺς σέρνεται μ' ἕνα σβοῦτο λυγκάρι.

—

(Νά κι' ἡ Ἀστυπολίτευσις ἡ καψερὴ κι' ἡ δόλια
μὲ σωτηρίας συνταγὴ κι' ἀλαυθάκητη ρετσέτα,
κι' ὁ Καραπάνος πίσω της μὲ τῆς καμήλας τσόλια
τὴν *Πρεσβεῖαν* τὴν κουρελοῦ κρατεῖ ἀλαμπρατσέτα.

—

(Ἐκεῖ καὶ τῶν Δυναμέων οἱ Πρισβευταὶ συμφέρονται
ντυμένοι μὲ τῶν ὀνειστῶν τὰς δικαιοτρυπήσεις,
κι' ἀχόρταγοι χρημάτισταί κοντά των ὁλοφέρονται,
ποὺ τῆς 'Ψηλοὺς τῆς μύτας των 'χαμήλωσε ἡ κρίσις.

—

(Πλακόνουν ζμπορει πολλοὶ κι' ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ
καὶ γίνει' ἕνα πατερτὶ καὶ πανηγῦρι μέγα...
ἴδού κι' ἡ Πελοπόννησος, μωζί κι' ἡ Στερεὰ
μὲ φόρεμα κουρελικὸν καὶ ντεκωλτὲ μ' ὠμέγα.

—

('Ὁ Λόρδος στεφανόνεται ἀπὸ τὸν Περικλῆτο
κι' εἰσέρχεται τῶν κυριῶν τὸ ντιστεγκὲ μπουκέτο,
ἡ Βὶ ἀ Βά, ἡ Βὶ ἰ Βί, ἡ Χὶ ἰ Χί κι' ἡ Δίλτα,
ποὺ χάνεται γιὰ τὸ *Μπουένος* καὶ στέκει πάντα σβίλτα,
κι' ἀρχίζουν τὰ στριγγλίσματα τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ
καὶ μᾶτς κι' μούτς ἡ Φασουλῆ μὲ κάθε κουρελοῦ.

—

('Ἐν μέσῳ δὲ τῆς ταραχῆς καὶ τῆς πολυκοσμίας
μὲ τὸ Ταμεῖον ἔρχεται κι' ὁ Κεντρικὸς Ταμίας,
κι' ἀνοίγει τὰ συρτάρια του καὶ βγαίνουν ἀπ' ἐκεῖ
πολλοί τε καὶ διάφοροι θρεμμένοι ποντικοί,
καὶ παίζοντος τοῦ σαμπουρὰ τὸ πὰ ντὲ κὰτρ χορεύουν
καὶ πάλι ξανακρυδόνται καὶ ξανχουζουρεύουν.)

—

Ὁ Φ.— Ἐγώ, ἀγαπητοί μου κουρελῆδες
καὶ τῆς πτωχῆς ἑταιρίδος σιβουπλῆδες,
ἐφέτος δὲν ἐσκέπτουν νὰ κάμω
μητὲ χορὸ κανένα κι' ἐσπερίδα,
γιατ' εἶχ' ἀπορασίσει νὰ συνδράμω
μὲ σχέδια καὶ λόγους τὴν στακτῆδα.

—

Ἀλλ' ὅμως ὅταν εἶδα μὲ χαρὰ
πῶς γίνεται χορὸς καὶ 'στὸ Παλάτι,
ἐφώναξα καὶ τοῦτα τὴν φορὰ
τὸν φίλο Περικλῆτο τὸν σακάτη,
κι' ἔτσι ἀπορασίσθη σοβαρῶς
νὰ γίνῃ ὁ προκείμενος χορός.

—

Κι' ἀμέσως ὁ κυρὶα Φασουλῆ
σὰν δέσποινα κι' ἀρχόντισσα 'ψηλή,
γιὰ νάναι λιπτεπίλεπτος κι' ἐκεῖνη
δὲν ἔπαιε μὲ κείρεις νὰ τυρβάζῃ
καὶ κάτι σκέπ πραγματα νὰ πίνῃ
καὶ κλυσματα δυσπνοια νὰ βαζῃ.

—

Τῆς ἔλειχ ἀμὲ τέτοια, κακομοῖρα,
εὐκιοθήτα δὲν γίνονται τὰ κάλλη,
καὶ τώρα πλέον χαρεῖ 'στὸν Σωτῆρα
χωρὶς νὰ γίνῃ δίκτα μεγάλη
καὶ σεῖς κι' οἱ καθ' ἑλλήρα μας ἀκόμα
πολλῆς εὐκιοθησίας ἔχουν χρῶμα.»

—

Δὲν μ' ἄκουσε καθόλου κι' ὅλη πίεμα
ἐπίμεινε κι' ἐγὼ νὰ βάλω κόσμημα,
καὶ νὰ μᾶς συγχωρήσετε πολὺ
κι' ἐμὲ καὶ τὴν κυρίαν Φασουλῆ,
ἂν μοῖς 'στοῦ *πὰ ντὲ κάτρ* τὴν τόση βρόσι
γουρτουρητὸ ἀνέλπιστο μας πίαση.

—

Καὶ πάλιν μὲ μεγάλην μου χαρὰν
κυττάζω κατὰ τάξιν καὶ σειρὰν
εἰς τοῦτον τὸ μεγαρον τὰς αἰθούσας
ὅλας τὰς ἐξουσίας μας παρούσας
νὰ λάμπουν μὲ λογῆς λογῆς κουρέλια
καὶ μοῦρχονται καὶ κλέμματα καὶ γέλοια.

—

Καὶ τὴν Αὐλὴν ἐκάλεσα πρωΐτ
νὰ σηῖ σταφιδοζοῦμι καὶ σιρπᾶτ,
μὰ μοῦγραψε πῶς εἶνοι ἡ καψερίνη
ἀπ' τὸν δικό της μπάλο καυσαμένη,
κι' ἐφέτος δὲν μὲ βάζει σὶ μπελᾶ...
ἂς εἶνοι τὸ γιὰτι της καλὰ.

—

Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ μπάλου τοῦ κλεινοῦ
παρακαλῶ τὸν κύριον Ὀνοῦ,
τὸν Μοντελών, τὸν Κοζέκ, καὶ λειποὺς,
νὰ γράψουν τὴν ποινὴν τῆς Ἀλεποῦς,
νὰ γράψουν πρὸς τὰς φίλας Κυβερνήσεις
γιὰ τῶν Ρωμαίων τὰς νίκας συγκινήσεις
καὶ τὸν γλεντζὲ κι' ἀστεῖον χαρακτῆρα μας,
ἀποῦ τὸν χρωστοῦμι 'στὸν Σωτῆρα μας.

—

Ἂς γράψουν γιὰ χατῆρι τῆς σιλίκης
πῶς 'στὸν καιρὸν κύτῆς τῆς Βασιλίσσης
κι' ἄρχοντες τοῦ Μυλλόρδου Μπουρλοτιέρη
τὸ πὰ ντὲ κάτρ κι' ἡ δόλια μοῦ τὸ ξέρει.

—

Καθένας τρώει, πίνει καὶ κοιμᾶται
κι' αὐτὸ τὸ *πὰ ντὲ κάτρ* παραθυμᾶται,
μόνοι ἡ Βασιλεία ἡ καψερίνη
'στὴν θλῖψιν της ἀκόμη ἐπιμένει.
ἀλλ' ὅμως ὁ καιρὸς καὶ τί δὲν κάνει...
τὴν πίκρα της ἐκείνος θὰ γλυκανῇ,
κι' ὅν μητὲ τὸ Παλάτι δώσῃ μπάλο
ὁ γέρκρατσι θὰ γίνῃ δίχως ἄλλο.

—

Κι' ἐγὼ τοῦ πεπρωμένου τὴν ἀρχὴν
ἀσπάζομαι μὲ πνεῦμα καὶ ψυχήν,
κι' ἄεισα τὴν κυρία καὶ τὴν δόλια
νὰ λέῃ *πὰ ντὲ κάτρ* σὲ κάθε κούκο,
κι' ἐνοίωσα 'στὰ ἔντερά μου ἀναγούλα
σὰν νέκαινα γοργάρα μὲ σαμπούκο.

—

Καὶ μὲ χαρὰν μανθάνω τῶς τὸ Γκάζι
πρὸς πληρωμὴν τῶν Δήμων ἀναγκάζει,
καὶ μὶς 'στ' Ἀποκριάτικα τάστεῖα.
ὅ, τι ὁ Μιλὰς δὲν δώσῃ τὰ λιγνά,
τῶν φώτων ἡ διακοπὴ ἐστία
θὰ μείνῃ ὁλωσδήλου σκοτεινά.

—

Καὶ τότε, κουρελῆδες συνεταῖροι,
φιρὶ φιρὶ φωστῆρας θὰ γυρεύωμε,
καὶ μ' ἕνα κλεφτοφάναρο 'στὸ χέρι
τὸ *πὰ ντὲ κάτρ* 'στους δρόμους θὰ χορεύωμε.

—

Πρὶς τοῦτος ἀναγγέλλω μετὰ λύπης
'στὸν Λόρδον καὶ 'στους ἄλλους λεσσώστας
πῶς προσβλήθεὶς ἰσχατως ὑπὸ γρίππης
ἀπέθανε κι' ὁ ρήτορας ὁ Κώστας.

—

Τί κρίμα ποὺ δὲν ἔζησε κι' αὐτὸς
ὁ ρητωρ ὁ τυλὺς καὶ ζηλευτός,
εἰς τοὺς καιροὺς τοσαύτης κατηγίδος
τὴν γνώμην του νὰ 'πῇ περὶ σταφίδος.

—

Ἴσως τοῦ τρελλο-Κώστα ἡ σκιὰ
ἐπάνωθέν μας τώρα φρικιᾷ...
ἴσως ἐδῶ τριγῦρω παρκμένει
γιὰ τὸ καλὸν τοῦ γένους σκιπτομένη.
Ὦ φίλοι κουρελῆδες, γονατίσετε
καὶ χάριν ἐκ τοῦ ρήτορος ζητήσετε.

—

('Ὁ Φασουλῆς τὰ γόνατα προσκλίνει δακρυσμένος
καὶ γονατίζει μετ' αὐτοῦ καθεὶς προσκλεσμένος.)

—

Ὁ Φ.— Σκιὰ τοῦ τρελλο-Κώστα πρόσφιλής,
σὲ προσφωνεῖ ὁ ρήτωρ Φασουλῆς.
Ἐπιβλέψον ἐξ ὕψους οὐρανοῦ
κι' ἴδέ τὸν Μοντελὼν καὶ τὸν Ὀνοῦ,
κι' ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελον αὐτὴν
καὶ κάθε φαμφαρόνον Βουλευτήν.

—

Ἐπίσκεψαι τὴν γῆν τῆς γεννετείρας,
ποὺ μὲ πολλὰ σφουγγάρια σ' ἐμπαγίαρωσε,
καὶ κάθε τρελλο-Κώσταις καὶ Σωτῆρας
μὲ λόγους εὐγενεῖς τὴν ξεβαρβάρωσε.

—

Ἐπὶ βουνῶν καὶ βράχων ἀπορρώγων
ῥητόρευε βαρὺς πανταστεινά,
κι' ὁ λόγος μὲ τὸν λόγον ἄλλων λόγει
'στὰς γλῶσσας τῶν Σωτήρων ἂς γινῇ.

—

Διὲε φωνὴν εἰς ὅλους τοὺς ἀλλεῖς,
ἂς σκέπτεται καθεὶς ρητορικῶς,
κι' ἡ γλῶσσα μας ἂς εἶναι γιὰ τοὺς ἄλλους
καὶ ξίφος κι' ἀκινάκης Περσικός,
νὰ κτίζωμεν ἀνώγεια καὶ κατώγεια
καὶ τὸ βαθὺ πιθάρι κάθε νοῦ
ποτὲ νὰ μὴν ἀδειάζῃ ἀπὸ λόγια
σὰν τὸ φλασκὶ τοῦ γέρο-Σειληνοῦ.

—

Παραπότε ἡ γλῶσσα μας ἐλύθη
κι' ἀπ' ὅλαις ρητορεύουν τῆς μιριάδες...
κι' ἂν ὅταν ἰρητόρευες 'στὰ πλήθη
σ' ἐχόρταινε ὁ κόσμος ἐφωνγγαριεῖ,
βοῆθα νὰ μᾶς ἔλθουν τὰ φαγγάρια
κι' ὅλα τὰ ἐοξασμένα σου ἐφουγγάρια
εἰς ρήτορας νὰ πίσουν πολυφάγγους,
ὑποῦ μᾶς ἀπιστρέγγισαν σὰν σπίγγους.

—

Σκιὰ περιλαμπὴν, πάντα χαίρε,
'στὰς ἄκρας τοῦ *Τρελλοῦ* τὸ βῆμα φέρε,
μὲ σὸν κυττάζῃς ἔξαφνα ἀπ' ἐκεῖ
πῶς ἔλεγχοι πλαστῶνων ξενικοί,
ζμπανιστοὺς τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους
τῆς λελιστατης γῆς σου παπαγάλους,
καὶ πᾶσα τῶν ρητόρων ἡ πλειὰς
μὲ τὴν βροντὴν βαρείας λαλιᾶς
ἂς καμῇ κάθε Φρύγαν νὰ ζαρώσῃ,
κι' ἀντὶ νὰ πληρωθῇ νὰ μᾶς πληρώσῃ.

—

Ἐπίσκεψαι κι' ἐμᾶς ποὺ φλυαροῦμι
σὲ τοῦτον τὸν ἀλλόκοτο χορό,
καὶ τοῦτα τὰ κουρέλια ποὺ φοροῦμε

ἂς γίνουνε χαρτὶ γηλιστερό,
νὰ γράψωμεν μὲ πρώτην εὐκαιρίαν
τὴν μέλλουσαν τοῦ γένους ἱστορίαν.

—

Φτενοὶ καὶ εὐθυτρὸς καὶ κατηφὴς,
εἰς τὸν μιγκλὸν δρόμον τοῦ Στιὲδου,
καὶ τώρα ποῦ θὰ πάθῃ κι' ἡ σταρίς
πολλὰς μεταμορφώσεις Ὀβιδίου,
καὶ θὰ γενῇ σιραπέτα καὶ κομπόστα,
τὴν ἀπαρτίαν σκέπτ καὶ καρδάμωμον,
καὶ τὸ γερὸ γλωσσίδι, τρελλὸ-Κώστα
τῆς πρώτης Ψωροκώσταινας δυνάμωνε.

—

(Εἶπεν αὐτὰ μὲ πυκνορρυθ παρλαζόντος ὀρμὴν
κι' ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ ἱστρίγγλισαν κάμηλον,
ὅταν εἰς τὴν ἐξώθυραν ἀραδὸν ἀκούουν ἀτύπον
κι' ὁ Περικλῆς τὴν ἀφιξιν ἀγγέλλει τῶν Πριγκήπων).

—

Ὁ Φ. —"Ω ! κὶλ ὀνὶρ ! ὦ! κὶλ μπονὶρ... σκυρτὸς γονυπετῶ
κι' ἂν δὲ σᾶς ἐπροσκαλισκ συγγνώμην σᾶς ζητῶ.
ἀλλ' ὅμως ἀφοῦ πήγατε καὶ 'στὸν χαρὰ τοῦ Ψ'χα
ἀμφιβολίαν, Πρίγκηπες, πκντάπκαν δὶν εἶχ
πῶς κι' εἰς ἐμένα θἄλθιτε χωρὶς νὰ σᾶς καλέσω
κι' εἶμ' ἕταιμος πρὸς χάριν σας νὰ θύσω κι' ἀπολέσω
"Ω ! κὶλ ὀνὶρ κι' ἄλλο μπαλὶφ... οἱ Πριγκηπίς μας ζήτω
καὶ μάκρ ἰμπρὶς... τὴν ἔνκρξιν τοῦ πὲ ντὲ κὰτρ κηρύττω.

—

("Ως ἔφκτο κι' ὁ τσιμπουρᾶς ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ
γλαρόνους μάτιχ κυριῶν κι' ἀστράστους χρυσᾶ.
τὰ ζεύγη δὲ τῶν χορευτῶν παράφορ' ἀγκαλιάζονται
καὶ τὰ κουρέλιχ πιὸ πολὺ ἀκόμη κουρελιάζονται,
κι' ὁ κύριος Καλογερᾶς, ὁ Κεντρικὸς Ταμίας,
'στὸν ταλὲν τῆς χορευτικῆς ἐκείνης τρικυμίας
ἀνοίγει ἐντίρη φορὰ τὸ καφὲ - Κεντρικὸν
καὶ ξαναβγαίνει σύνταγμα βαρβάτων πεντικῶν,
καὶ μπλέκει 'στὸν χορευτριῶν καὶ χορευτῶν τὰ σκέλιχ
κι' οἱ Πριγκηπες οἱ σοβαροὶ 'λιγώθηκαν 'στὰ γέλοια,
ὁ δὲ Τρικούπης σὶ σκαμνὶ περίφρονητις ἀνέβη
καὶ 'στὴν 'Αντιπολίτευσιν τσιτώτα ρητορεύει).

—

Τρ.— Ἔλατε, σᾶς παρακαλῶ, καὶ μὴν πολυεργίτε.
μὴ τὸν κρυφτὸ μοῦ παίζετε καὶ κωλυσιεργίτε.
Ἡ θέσις ὅπως θἄλεπατε τοῦ κράτους ἰδιαιτέρα
καὶ 'στὸ Σταφιδοσχίδιον ἐκεῖνο ἰκανώθη
τῆς ὑφηλῆς πορίας μου ὁ τρυπημένος πίθος,
κι' ὅλων γι αὐτὸ 'κοκκίνιζαν τὰ μοῦτρα σὰν καρότα,
μὲ πρὸς τὸ πρῶτον ἄρθρον του ἐφέρθη κακοήθως
κι' ἡ δοξασμένη στρούγγρα μου, ποὺ ἔχασε τὰ πρῶτα.

—

Ἂν ἡ παρακράτησις ρητῶς ἀπαγορεύεται
λοιπὸν ἡ παρακράτησις ἂς πᾷ νὰ κυρεύεται,
κι' ἂν Τράπεζα δὲν θέλετε Σταφιδικὴ νὰ γίνῃ
κι' ἐγὼ δὶν πάρχω ἐρήγορμαι τοιαύτην νὰ συστήσω
καὶ μὶ τὴν παρακράτησιν ἐς κυρευθῇ κι' ἐκείνη...
ὅλα τὰ παρελήγομαι κι' ὅλα τὰ πίρνω 'πίσω
Θἄλετε νομοσχέδιον καινούριο νὰ σᾶς βγάλω ;
Ἀρίστε... δὶν τὸ θέλετε ;... σᾶς κατκτρόνω κι' ἄλλο.

—

Μ' ὅτι μαρτύριχ τρακῶ ἐνὶρ τῆς ἀπαρτίας μου
νομίζω πῶς ἐξώληκαν τὲς τσιτς ἀμαρτίες μου,
καὶ τοῦτο τὰ μαρτύριχ καὶ τοῦτο τὸ ξιλέωμα,
ποὺ τὴν σορὴν μου κερκλὴν ἀδειάζει καὶ γυνόνει.
νομίζω πῶς ἀφολύτων μοῦ δίδει τὸ δικαίωμα
νὰ σκάσω πρὸς τοὺς δανειστὰς καὶ δεύτερο κκυδύ,
κι' ἂς ὄβιεθε ρυβόπιδες κι' ἀούστολοι προδότκι,
ποῦ τὸν πολύτιμον καιρὸν μὲ τοὺς κρυφτοὺς μοῦ τρῶτε,
καὶ τρὼγεσθε νὰ γίνετε καὶ σεῖς Προυθυπουργοί
καὶ λέγετι χωρὶς κἰδὲν πῶς ἔχετε κκθῆκον
ἐμπόδιχ νὰ ραίνεσθε καὶ κωλυσιεργοί
καὶ μ' Ἀλπρὸν συνείδησιν περιέσθε κατ' οἶκον.

—

(Εἶπε κι' ἀπὸ τῆς τσίπκις του μὶ τόνκ κι' ἄλλο χέρι
σταφιδονομοσχέδια σκερπίζει μὲς 'στ' ἀπκίρι,
καὶ κάθεται σὲ μιὰ γωνιὰ μὶ νέφη μαύρκ λύπης
χωρὶς νὰ ρίχνῃ μιὰ ματιὰ 'στοῦ μπέλου τὰ καρέ.
τῆς δὲ *Ρεβὺ Ντιπλοματὶκ* ὁ Παξινὲς ὁ Πίτκς
μὶ τὸ βιζὶ του τοῦ βκρεῖ περικκλῇ γιαρέ,
συμβόνει δὶ κι' ὁ Κανταρτζῆς μὶ κάτασπρο σκαρπίνι
νὰ πῇ κεμμιὰ παρηγοριὰ 'στὸ σοβαρὸ πιτίνι.

—

(Τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ Φκσουλῆ σημκίνει ὥρκις ἕξη
κι' ὁ Περικλέτος τραγουδεῖ κκμὰν, Χριστέ, κι' ἂς ρέξῃ,
κι' οἱ Πριγκηπὶς ἀναχωροῦν μετὰ χαρᾶς ἀμέτρου
κι' ὑπόσχονται 'στὸν Φκσουλῆν διὰ τοῦ Χατζηπέτρου
ἀπὸ κανένκ του χορὸ κι' ἐφέτος νὰ μὴ λείψουν
καὶ τὸν μιγκλὸν ζῆλον του γενκικὸς ν' ἀντκμείψουν,
καὶ τὸ φκνάρι τους βκστᾷ ὡς ἕξ' ὁ Φκσουλῆς
καὶ σκύβει κάθε κουρελοῦ καὶ κάθε κουρελῆς.

—

("Ηδη κροκόπιλος αὐγὴ πκντοῦ γλυοχκράζει,
σλλ' ἡ ὁρισιὰ ἡ πρωϊνὴ τους χορευτὰς πκρέζει
καὶ πᾶσκν ξένην κι' Ἀγγλικὴν καὶ Γκλλικὴν Πρεσβείκν
καὶ βλέπει κάλλη κυριῶν ὀλίγον ζεβκμένκ,
τὸν δὲ δεσπότην Φκσουλῆν καθὼς καὶ τὴν συμβίκν
ἐνῶ χορεύουν πὲ ντὲ κὰτρ τοὺς πάει τρία κι' ἕνκ,
μὰ κι' ὅλοι τοιοῦθουν ταραχὴν δίτσοῦ κωλικοπόνου
καὶ τρέχοντες ἐδῶ κι' ἐκεῖ φωνάζουν κκαὶ τοῦ χρόνου.

—

(Τότε δὴ τότ' ἐπρόβαλε μελχρινὴ καὶ σκοῦρκ
τοῦ Τρελλο-Κώστκ ἡ σκιὰ μὲ τὴν γνωστὴ μαγκοῦρκ,
καὶ σπεύδει πρὸς τὸν Φκσουλῆν, τὸν πρῶτον Αὐλοκόλκκκ,
κι' ἅλκι καθὼς ἀντιεῖπεν ἐκεῖνοι τὸν βρυκόλκκκ,
πῶς ἀνεστήθη κι' ἔρχεται νὰ τοὺς ξυλοφορτώσῃ
εὐθὺς γκρεμοτσκκίζονται πορεῖς πρῶτος νὰ γλυτώσῃ,
ἡ δὲ σκιὰ περὶ χοροῦ καὶ πίτκκς ρητορεύει
κι' ὁ σκιλετὸς τῆς μοκχὲς τὸ πὰ ντὲ κὰτρ χορεύει.

Τὸ φύλλο μας 'στὴν Πόλι καὶ τώρα καὶ γιὰ πάντα
πρὸς ὅλους γιὰ παράδες θὰ δίδεται τριάντα.

Ἐκ καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

—

Στὴν ὁδὸν τῶν Πκτητίων, 'στὲς Λιζὶ τὰ κάτω τώρκ
ἀνοιξι Ζυθοπωλεῖον, ὅπου λέγεται *Πανδώρκ*.
Τοῦ Μπκγκσουρ ἡ μπύρκ περνοδὶν' ἡ θεσπεσία,
ὅπου μέσκ 'στοὺς ἀγρεῦς της κάθε πόνος ζεψυχᾷ.
σκεύη πλούσια καὶ τκξὶς κι' ἐντολὴ ὑπηρεσίκ
κι' ἴδκατ λάπτκ καὶ πίντε τὸ πιτῆρ μονχκ.

Ἀπὸ τὸ τυπογρκφεῖον «Κορίντκς» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ *Προκστείου κκτεφύτου κοπε*.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ κομπὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ τὰ χτυπᾷ	
κι' ἔσκε ἔχω ἐξυπνάδα	— κι' ἄκκτε μοῦ κκτεβαίνει.	
Συνδρομητὴς δὲ δέχομκι	— γιατὶ ἕκπτά δὲν ἔχομε	
καὶ 'στῶν 'Αθηνῶν τὴν κόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἐλιοδαπήν.	
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶην	— ὅμως νἄζω κι' ἀντικρύ	
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **δκτὼ φρᾶγκκ εἶναι μόνο.**	
Γιὰ τὰ ἔξω ὅρκις μερῆ	— **Θέκα φρᾶγκκ καὶ στὸ χέρι.**	
Κι' ἕνκ φύλλο ἂν κρκτῇ	— τέσσες σουβερκνέτες,	
κι' ἔκπρες τὸν παρὰ δὲν δίνει	— τὸ τὸν σέβ μαῦρο σέβ.	
Γράμματκ καὶ συνδρομκὶ	— σπ' εὐθείκς πρὸς ἐμέ.	
Γιὰ τὴ σάρκ καὶ τὴ μπρὸ	— κάτε φύλλο μὲ δεκάρκ.	

Εἰκοσιεξὴ μηνὸς Φλεβάρη
καὶ Κομπάτκ εἰς τὸ ποδάρι.

Τετρακόσα ἑξῆντα καὶ τρία,
μαλκκράδων πολλὴ φκδαρία.

**Ἀποκρηάτικκ τρελλά,
ὅπου κκθεὶς χκσκογελᾷ.**

Τελειώνει κι' ἡ Ἀποκρηὰ κι' ἀρχίστε τὰ τρηγούδκ
κι' ἂς τρώτε ἄλλοι τὸν κκρπὸ κι' ἂς τρῶμ' ἐμεῖς τὰ φλούδκ.

—

Ρωτῶ τοὺς Πριγκηπας γιατὶ τὰ μάτιχ των θολόνουν ;
γιατ' ἡ Ἀποκρηὰ πιρὲ κι' ὅλ' οἱ χοροὶ τελειόνουν.

—

Γλίντκ, φωρ-Ρωμαῖτσ, σᾶλτκ πκσθεμὰ σε...
χωρὶς ψωμὶ σηκόνεσκι, μὲ πὰ ντὲ κὰτρ κοιμᾶσκι.

—

Κάνω ζωὴ φιξ 'στὸ σπῆτι μου... Ρωμπὶ πκραμερίστε...
ἡ πεῖν' ἀπ' ἔξω μοῦ κτυπᾷ κι' ἐγὼ τῆς λέγ' ὀρίστε.

—

Σταφίδκ μου πολύπκθη, ποῦ τὴ Βουλὴ μκς ρίθεις,
γιατὶ κκὶ σὺ τὸ πὰ ντὲ κὰτρ μαζὶ μκς δὲν χορεύεις ;

—

Ὁ Λόρδος μ' ἀπαρνήθηκε, ὁ Λόρδος μὲ πκράτησε,
μηδὲ Ταμεῖο μοῦκκμε, μηδὲ μὲ παρκκράτησε.

—

Πάει κι' ἡ παρκκράτησις κι' ἐλάτε νὰ γλεντήσωμε
καὶ τὴν κουζίνκ μκς μὲ τὰ ζκὶ νὰ τὴν παρκκρατήσωμε.

—

Σταφίδκ μου πολύπκθη, κκὶ σὺ μαζί μκς γλέντκ,
φθάνει γιὰ σένκ μονχκχὲ πῶς ἔγινε κουβέντκ.

—

Θἄλθῃ καιρὸς ποῦ μ' ὅλο μκς τὸ Κεντρικὸ Ταμεῖο
θὰ μᾶς παρκκρατήσουνε μὲς 'στὸ Φρενοκομεῖο.

—

Κατηγοροῦν τὸν Λόρδο μκς, τὸν λένε κκνουρίη,
ποῦ μπκινοβγαίνει 'στὴν Αὐλὴ μ' ἕνκ δαυλὶ 'στὸ χέρι.

—

Κατηγοροῦν τὸν Λόρδο μκς, πιοῦχτι τρανὴ πκρέα,
μάτιχ γαρίδκ γιὰ πκρὰ κκὶ τὴν οὐρὰ μκκρκία.

—

Κατηγοροῦν τὸν Λόρδο μκς, τὸν λένε Φκτσοῦλα,
ὅπου 'στὸ τέλος ἔβγκλε κκὶ τὴν σταφίδκ νοῦλα.

—

Εἰς τοὺς λκκμοὺς τῶν Βουλευτῶν ἐκρίμκτκ κουδούνκις
κκὶ κόκκινκις ἰφόρκτκ 'στὰ μοῦτρκ τῶν μουτσούνκις.

—

Μὰ κι' ἡ μουτσούνκ ζιδκφὲ τοῦ κκθὲ πκτριώτη
κκὶ τὴν 'ντροπή της ἔχκσι κκὶ τὴν μπογιὰ τὴν πρώτη.

—

'Απ' τὸ Πκλκτὶ 'πίρκκε κι' ἀκούω μπκκκβρόλκις
κκὶ μοσπκν πῶς χορεύουνε μαρμόλκι καὶ μαρμόλκις.

—

Χορεύει κκθὲ κουτσομπολιοῦ κκὶ κκθημιὰ τζιτζίκκ
κι' ὁ Θρόνος ξελογόνεται μὲ 'στῶν νκζιῶν τὴν γλῶκκ.

Ντουντούκις μου, τζιτζίκις μου, καὶ σεῖς, Βασιλικοί μου,
κι' ἐγὼ γι' αὐτὸ τὸ πά ντὲ κατρ πουλῶ καὶ τὸ ρρχκὶ μου.

—

Ἐμεῖς κι' ὃν ἀφκλήρεμε, μὰ γιὰ χορούς ξοδεύομε,
κι' ἅμ τοὺς τρώμε τὸν παρὰ, ἅμ τοὺς κερατεύομε.

—

Μεγάλη 'στὸ Παλάτι μας κυττοῦ ἐτιμασία
κι' ὅλοι μοῦ λὶν ὁ Βασιλιᾶς πῶς παιι 'στὴ Ρωσσία.

—

Φεύγουν γιὰ τὴν Πετρούπολι Βασιλικὰ μπαοῦλα
καὶ μένομε 'στὸ ἴλεος τοῦ Λόρδου Φανσούλα.

—

Δὲν εἶνε κι' ἄλλος Βασιλιᾶς νὰ κάνῃ τὸν γκιουλίκι,
ἐζὲ νὰ μίνῃ μιὰ φορὰ καὶ νὰ μᾶ; φεύγῃ δίκη.

—

Τοὺρ μπαλωσί... χτενίστε μικρὰ μεγάλα ζεύγη...
γιὰ τὴν σταφίδ' ἀναχωρεῖ, γιὰ τὴν σταφίδα φεύγει.

—

Παντοῦ σταφίδα στρώστετε 'στοὺς δρόμους νὰ περάσῃ
νὰ πάῃ 'στὴν Πετρούπολι κι' ἐκεῖ γι' αὐτὴν νὰ δρέσῃ.

—

Ἐκεῖ θὰ τὴν ξοδέψωμε χωρὶς τὸ σοῦρι κι' ἕλα
ἂν μαλίστα κι' ὁ Βασιλιᾶς φορίσῃ φουστανέλλα.

—

Ὥρα καλὴ κι' ἂς μὴν ξεχνᾷ τὴν σταφιδομανία
καὶ χαιρετίσματα πολλὰ 'στοῦ Τσάρου τὴν Σενία.

—

Ὅλοι 'στοὺς γάμους θὰ γλεντοῦν ποιὸς λίγο, ποιὸς πολύ,
κι' ὁ Βασιλιᾶς Σταφιδικὰ 'στὸν Τσάρο θὰ 'μιλῇ.

—

Μ' αὐτὴν τὴν παρακράτησι τὸν Τσάρο θὰ σκοτίσῃ
κι' ἴσως ὁ Τσάρος 'στῆς γυρταῖς νὰ τὸν παρακρατήσῃ.

—

Μπᾶμ μπούμ βροντοῦνε κανονιαῖς, ταρὰ τατᾶμ τρουμπίτσες,
κι' ὁ καφὲ Θεόδωρος μαθὲ τῆς ἅπραις του μπικρπίτσες.

—

Μάϊσα τηι, καφὲ Θεόδωρε καὶ τοῦ Μωρμὰ πατέρα...
θυμήσου πῶς ἐκλάψωσε ἡ Καθαρὴ Δευτέρα.

—

Θυμήσου κὰν μεθύρι μί τί χελὴ σ' ἐπότισε
Ἐκείνος ὁποῦ σ' ἔπαψε καὶ ὄχι ἐσὶν σ' ἐρώτησε.

—

Φωνάζει γιὰ διάλυσι κι' ἡ στρούγγα ἡ μικρὴ
καὶ γρήγορ κι' ὁ Καμπούρογλους ἐκείνα τὰ *Κρῖ Κρῖ*.

—

Ἐδῶ κρῖ κρῖ, ἐκεῖ κρὰ κρὰ, λυσσομανοῦν ἀγρίμια,
καὶ πέρτουν μαῦρα κόρακις ἀπάνω σὲ ψοφίμια.

—

Πρὶν τῆς Βουλῆς διαλυθῇ τὸ φλεγερὸ καμίνι
ὁριστικὴ ξεκίνησις τοῦ μαγαζιοῦ θὰ γίνῃ.

—

Τοῦ Ραλλῆ τὸ ξανθὸ μαλλὶ θὰ σπείρω σὲ χωράφι
μήπως φυτρώσῃ κι' ἀπ' αὐτὸ κανμιὰ ὀκὰ χρυσάφι.

—

Τὸ Καρπάνι καθάλλω γιὰ νὰ ψηλώσω λίγο
νὰ ὦ τὸν Τόρυ Σώλσβουρυ, νὰ ὦ καὶ τὸν Ὀλίγο.

—

Τὸν Καρπάνι καθάλλω νὰ ὦ καὶ τὸ Παρίσι
ν' ἀκούσω καθὶ ὀνειστὴ πῶς θὰ μᾶς σκυλοβρίσῃ.

—

Ἦλθαν καὶ τὰ νικήλια μὲς 'στὴ χαρὰ μας τούτη...
μωρὶ χαρὰ 'στοὺς θησαυρούς καὶ 'στὰ καινούρια πλούτη!

—

Ἦλθαν καὶ τὰ νικήλια... ψυχή μου πῶς γελίζουν
κι' ἀπὸ τὸ 'πίσω μέρος των δὸ ὀαφνιὰς τὰ ντελίζουν.

—

Κι' αὐτὰ μὲ ὀαφνιὰς στέψετε ἀπὸ τὰ περιβόλια
καὶ ρίχνετε νικήλια 'στῆς μάσκιες γιὰ φασόλια.

—

Ἀτμικὸ 'πλημμύρησε, βαρεῖτε τὰ λαγοῦτα,
κι' ἂς γίνῃ μία Τραπεζα Σταφιδικὴ μὲ τοῦτα.

—

Βαστᾶτε με μὴν τρελλαθῶ... κι' ἐγὼ μὲ τὰ νικήλια
πετροβολῶ τὸν Λόρδο μας ὡς ἔξω 'στὴν Δεκέλεια.

—

Ὂπ! ὂπ! τὰ πόδια πὲ 'φηλά, καὶ μὲς 'στὰ βρωμοκάρα
κάθι παλιὰ πετάξετε καὶ πρόστυχη δίκαρα.

—

Κυττάζω τὴν Καμήλα μας τὴν κευρελοῦ καὶ ὄλιγα
καὶ ρίχνω 'στὸ Ρωμαίικο τὰ βρωμερὰ της τσόλια.

—

Βάζω μουτσοῦνα σκελετοῦ 'στὰ μοῦτρα μου τὰ κρύα
καὶ 'στῆς μουφλοσύζικης Βουλῆς πηγαίνω τὰ θεωρεῖα.

—

Ἐ! ἐ! κουρέλια γύρω μας!... ἐ! ἐ! τί μακαρέδες,
ὁποῦ γλεντοῦν μὲ ὄνειρικούς κι' ἀγύριστους παρέδες.

—

Ἐ! ἐ! σὶ φευτονύμερα καθένας ἀραδιάζει
καὶ τἄντερά μας πρὸ πολὺ τὸ πά ντὲ μάτερ ἀλειχζει.

—

Ἐ! ἐ! μεγάλη μεύτσουνα κι' Ἑλληνικὴ ἀρέλεια...
ἀπὸ τὴν πεῖνα φαίνονται κι' ἐκεῖνα σὰν νικήλια.

—

Ἐ! ἐ! πανεξοχότητες καὶ τοῦ πετσοῦ μας σκνίπες...
ὅλλοι γλεντοῦν γιὰ τῆς χαρᾶς κι' αὐτοὶ γλεντοῦν γιὰ λύπαις.

—

Παράσημα 'στοὺς κλέφτικες μας πολιτικὰ κι' ἀνώτερα
νὰ τοὺς φιλοτιμήσετε νὰ κλέψουν περισσότερα.

—

Ἐ! ἐ! χορεύτρικις νησιτικαῖς, ποῦ περικαλλωπίζονται
καὶ τὰ παχειὰ των ντεκολτὲ κι' οἱ ὠκίλοι τὰ λιμπίζονται...

—

Ἐ! Παρθενῶνες ξακουστοὶ καὶ μαρμαρένια μέρη,
ποῦ τὰ δοξάζει σήμερα ἡ καθεμία Μαίρη.

—

Ἐ! ἐ! κι' ἡ κόρη τοῦ Διός Γαλλιὰ κουβερνάετα
μὲ κάρτες Πάλλη καὶ Κοτζιὰ σὲ μιὰ πετσίνια τσάετα.

—

Ἐ! κι' ὁ Σωκράτης ὁ παληὸς μὲ τὸ μενίκι 'στὸ μάτι
κλεσαυχενίζεται κι' αὐτὸς 'μπροστὰ 'στὴν Καρυάτη.

—

Ἐ! ἐ! κι' ὁ Πλάτων λυγιστὸς 'στὰ τρυφερίτσια βγαίνει
κι' εἰς ὅλων τῶν καρακαξῶν τάπερεμενὲ πηγαίνει.

—

Ἐ! ἐ! καιροὶ ποῦ 'πέρασαν, ἐ! ἐ! καιροὶ ποῦ ρθάνουν!...
τοὺς ἀθανάτους οἱ νεκροὶ βαλθῆκαν νὰ πιθάνουν.

—

Ἐ! κι' ἕνας σαχλοτίμιους, ἡ πρώτη μασκαράτα...
τί μιὰ γουνὶκ μαζεύεται σὰν τὴν βρεγμένη γάτα

—

Ἐ! ὅλοι πὰν μαζὶ μαζὶ κι' ὁ κασελλάρης χώρια
καὶ τοῦται βάρος ἡ τιμὴ, κακῶμος καὶ στενοχώρια.

—

Ἐ! ἐ! πολλοὶ περίεργοι τὸν βλέπουν ἀπ' ἀγνάντια
καὶ λὶν πῶς τέτοιο καρβουνο εὑρίθη 'στὰ ὀξαμάντια.

—

Ἐ! ἐ! Προυπολογισμός, ποῦ θάνκι ἄϊντε ντέ
καὶ κάνει μόνε γιὰ σκηνὴ τοῦ Καραγκιοζ-μπαρτιά.

—

Βαπτίζεται εἰς τόνομα τῆς δοξης μιᾶ κυρία
κ' ἀπ' ὅλους ὀνομάζεται Ρωμηῶν μουφλοσυζαρία.

—

Νὰ μαναχὲ Συμβιβασμὸ τὴν λέει ὁ κουμπάρος
κι' ἀρτενικὴ τοῦ φαίνεται κι' εἰς ὅλους εἶνει θάρρος.

—

Ἐ! ἐ! προφθάσετε, παιδιά, σὲ τοῦτα τὰ βαπτήσια
καὶ νὰ γιὰ μαρτυριάτικα νικήλια περίσσια.

—

Ἐ! ἐ! καὶ τὰ νικήλια, καλπομενίδα πρώτη:
τοῦ Νικολῆδες τάβγαλε ὁ καθὲ πατριώτης.

—

Ὂπ! ὂπ! βαρεῖτε τὰ βιολιὰ, κι' ἐγὼ, βρὲ κυρελῆδες,
στὰ κούτελα σας νὰ κελλῶ τοὺς νέους Νικελῆδες.

—

Στὴν τρέλλα τοῦ Καρναβαλιοῦ καθεὶς παραγωρίζεται
κι' εἰς ὅ,τι 'πῶ κανένας σας νὰ μὴ μὲ συνερίζεται.

—

Κυρὶα Σιβαρβάρωσις τοῦ Κώστε τῆς Κερκύρας
πολὺ τὰ παρεξήλωσε μαζὶ σου ὁ Σωτήρας.

—

Δὲν πρέπει δὰ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς καὶ τόσο νὰ πειράζεσαι,
νὰ πᾷς κι' ἄλλου γιὰ τὸ Θεὶ κι' ἐδῶ δὲν μᾶς χρειάζεσαι.

—

Σ' ἐφάγαμε μὲ τὴν βραστὴ καὶ τὴν σκαστὴ κυτάλα
κι' ἐβράσαμε κι' ἐσκάσαμε καὶ μὴ 'ρωτᾷς γιὰ τάλλα.

—

Ἐ! ἐ! φτερὰ καὶ τριακάντα καὶ κράνη τοῦ καιροῦ,
ὁποῦ τὰ ρίχνουν κατὰ γῆς πηλήματα χορτοῦ.

—

Ἐ! ἐ! χαρὰ μας ξαφνικὴ καὶ πλοῦτος κι' εὐτυχία
τῶν ἀπολύτων ἀναγκῶν ἂν τάχαμε ἐοχεῖα.

—

Μα; ἤλθε κι' ἡ Σαρκκοστή, ποῦ γνῶσι θά μας βάλῃ,
καὶ τώρα γιὰ τοὺς Βουλευτὰς ἀρχίζει Κερνεβέλι.

—

Τώρα κι' οἱ ἀντιμούτσουνοι θὰ πάνε 'στῆς πατρίδας των
σὲ ψηφοφόρων στρώματα ν' ἀπλώσουν τῆς ἀρίδες των.

—

Κι' ἂν ἡ σταφίδα ξεχασθῇ, μὰ πρέπει νὰ πιστεύετε
πῶς ὁ Μυλλέρος καὶ γὴ' σύντῃ θὰ ξεκαπραγματεύσετε.

—

Εἰς τῶνα χέρι τὸ ὄκωλί καὶ 'στ' ἄλλο τὴν βαλβίδα
πότε θὰ ὁρᾷ γιὰ ὄκνιστικς καὶ πότε γιὰ στεφίδα.

—

Πίνετε σταφιδέκρασο γιὰ νὰ γινῆτε τάπα
κι' ἐγὼ μὲ τοῦτο 'μίθυσα κι' ὀρθὰ κοφτὰ σᾶς τάπα.

—

Τόκα, παιδιά, κι' ὁρόμεθα 'στὴν δεκαετηρίδα μου
καὶ πάρτι λεμονόκουπαις γιὰ τὴν ἑφημερίδα μου.

—

Τὸ Κερνεβέλι ξεψυχᾷ, καὶ τοῦτο παραγέρασε...
κανεὶς δὲν ἐκατάλαβε κι' ἂν ἦλθε κι' ἂν ἐπέρασε.

Ο ἀρκουδιάρης Φασουλῆς μὲ τὴν Ἀρκούδα τῆς Βουλῆς.

—

Φ.—Χόρεψε, χαϊδεμένη μου, καὶ κάμε 'λίγο κέφι,
χόρεψε, χαϊδεμένη μου, καὶ σοῦ κτυπῶ τὸ ντέφι.
Σήκω ταῦτιά σου κι' ἄκουσε τὸ ντέφι πῶς βαρεῖ,
νταγιάντα, ζηλεμένη μου, νταγιάντα, μαλλιαρή...
Σὲ καμαρώνει ὁ ντουνιᾶς, τὸ κόμμα σὲ λατρεύει,
καὶ δεῖξε μας τὸ νηπτικὸ ἀρκουδάκι πῶς χορεύει.
Ἄρεμα, ἀρκουδίτσα μου, ὑπνοῦ τὰ ξέρεις ὅλα...
εἶσαι πρωτομαστόρισσα καὶ μαλλιαρὴ μαηρόλα.
Καὶ τώρα, σὲ παρακαλῶ, μὲ τρόπο νὰ μας κάνῃς
πῶς δίνῃ τὰ πρόβατα 'στὴ στρούγγα ὁ τσοπάνης.
πῶς τρέμει μήπως ἄξαφνα σὲ ξένη στρούγγα πάνε
καὶ τὶ μαρτύρια τραβᾷ σὰν βλέπῃ νὰ σκορπάνε.
Ἄφεμα, τόκαμες κι' αὐτό, κι' ὅλοι σοῦ 'λὲ σπολλάτα
καὶ τώρα γλὰ δεῖξε μας, ἀρκούδα μου μουφλοῦζα,
τὸ κύριο Πρωθυπουργὸ πῶς τρίχει 'στὸ Παλάτι
καὶ στέκει 'μπρὸς 'στὸ Βικελᾶ μὲ τῶνα πόδι σοῦζα.
Ἄφεμα, τόκαμες κι' αὐτό... καὶ τώρα ντέν μας δείχνει
τὸ κύριο Πρωθυπουργὸ πῶς τὸ κονόι ρίχνει,
πῶς μόνο μὲ νικέλια τοὺς ὄκνιστὰς πληρώνει
κι' ὕστερα χάβει ξέσχιστο παστίτσο μακαρόνι;
Μπράβο...'στῆς τζιριντζάντζουλαις κανίνα ντέν σὲ φτάνει
μὰ δεῖξε μας πῶς ἐδικιλᾶ τὸ ἀπαρτὶα κάνει
καὶ πῶς τὸ ρνιὰ τσίζονται μὲ μοῦσχ καὶ κανέλα...
Ἴδαλα, χαϊδεμένη μου...νὰ σὲ χαϊδέψω ἄλα.
Γιὰ δεῖξε μας πῶς τὸ Μωρνὰ γελᾷ μὲ τὸ σταφίδα,
πῶς φίρνει Νομοσχέδια καὶ γράφει καὶ ξεγράφει,
καὶ πῶς χορεύει ἔπειτα σ' ἐκεῖνο τὸ βαλβίδα
κι' ἀφίνει κάθε σχέδιο νὰ κάθεται 'στὸ ρκφι.
Μέσαλα, χαϊδεμένη μου... μὰ δεῖξε μας καὶ τοῦτο
πῶς δίκα περισσεύματα μᾶς Θρόκει 'στὸ μετοῦτο,
πῶς θησαυρίζει 'στὴ στιγμὴ καὶ πῶς ντέν ἔχει μέταλλο
πῶς δίνει μία 'στὶ ἀκρῆ καὶ μία εἰς τὸ πέταλο.
Ἴσαλα, χαϊδεμένη μου... μὰ δεῖξε μας κι' αὐτό
πῶς τὸ 'Αντιπολίτευσι τοῦ πατζεῖ τὸν κρυφτό.

πῶς μὲς 'στὸ κακπωνιτήριο μὶ τρόπο μπαινεβγαίνει,
τὸ παρελθόν της τὸ βρωμὶ πῶς, λύνει καὶ πῶς δένει,
πῶς καρτερεῖ τὸ Βικελᾶ τὸ Λόρδο μας νὰ πάψῃ
καὶ τῆς 'Αρχῆς τὸ δουλευρὰ μὲ μᾶς μπουκιὰ νὰ χαψῃ.
Μπράβο, νταρντάνα μαλλιαρὴ μὶ τὰ ψηλὰ φωκύλα...
σπίρτο μονάχο φαίνεσαι κι' ὅλα τὰ ξέρεις, ὅλα.

—

Ἔλι Λι ἔλι,
ἔλι γιὰ μαξούρι...
χόρεψε κατσκέλι
μὲς 'στὸ ντεβεσούρι.

—

Χόρεψε, σουρτουκα,
σπάσε κάθε κάσσα
κι' ἀδειανὴ σιντούκα
καὶ στοφιδες μασσα.

—

Πῆλα, κουτσαπόλα
κι' Ἀγγλο-Μυλλερδέσσ...
σαλτα κι' ἔγιχ μόλα,
σαλτα κι' ζιγκ λίσσ.

—

Γίλι κάθε χαχκ
κι' ἄρινε μονχκ
τῆς 'Αρχῆς τῆς φλουδιὰς
σ' ἀχαρνεῖς ἀρκούδας.

—

Ἂς τραγουδήσω κι' ἂς χαρῶ... τοῦ χρόνου ποιὸς τὸ ξέρει
ἂν σκάσουν κι' ἄλλαις κανονιαὶς ἀπὸ τὸν Μπουρλοτιέρη.
Ἀρκουδιαρί μου μαλλιαρί, ἀρίντη μου κι' ἀρίντα,
τζέντλεμαν ὑπηρήανε κι' ἱππότικὶ κι' ἀπίντα,
ἂς πάμε νὰ χορέψωμε καὶ 'λίγο παρκκάτω
κι' ἂς πάρωμε τὴν βόλτα μας κι' ἀπὸ τὸ Κομητάτο.

—

('Στὸ Κομητάτ' ὁ Φασουλῆς τὴν μακαρέτα φέρνει
καὶ δίνει μιὰ παράστασι καὶ τὸ βραβεῖο πέρνει.)

Κἀκ ὀλίγαις ποικιλίαις. μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

«ΕΣΤΙΑ» ἡ περίφημος καὶ πολυχαιδεμένη,
ὅπου πρὸς περίοδον ὄργ καὶ στάσιμος δὲν μένει,
ἀλλάζει σχῆμα τοῦ μορφὴν πῆς τὸ κουὸν συμφέρον
κι' αἰῶνες μεταμορφώνει τὴν δίκην ἐδρομάδα
εἰς φύλλον καθημερινὸν ἐν τῶν στενοδικτέρων,
ἐπὶ ἀ' ἀρέσῃ ἐπιχεῖν καὶ ἄκρ τὸν 'Ελλάδα.
Πολιτικὴ, κοινωνικὴ καὶ φιλολογικὴ,
ὅλη' ἔπερ σπουδαιότερον τὸ φύλλο μὰ σπντέρα,
οὐ μὴν τὰ βραδινὰ τακτικὰ κ' ἡ Π ε ρ ι ο δ ι κ ἡ
κ' ἔτσι διελεῖ θὰ γίνεται καὶ μὲ τῆς δυὸ ἀντέρα

—

Τοῦ Ρουσσοπούλου "Οθωνος, πρωτίστου χημικοῦ,
ὅπου ποτὲ τὰ λίμπρα του δὲν πάνε τοῦ κακοῦ,
συνδιαλεκτὴν συγγραφεὶ περὶ ἀμπελουργίας
μὲ πολυτίμους συμβουλὰς καὶ νέας ἐδηγίας.
Δραχμὴ μονάχα τέσσαρες ποστίζ' ἡ συνδρομή,
ὅλ' ὅμως κι' ἀπὸ τετραμηνὸν βγάζετε ζουμί.

—

Ὁ Φόβος ὁ τρομοῦτσι πολυτιμος ἐκδότης
ὅπου μὲ τὰ βιβλία ὁποιασεὶς κατάστη,
ἐκδίδει κατὰ τάξιν κι' Ἄλλα βιβλίων πρώτης,
τὴν ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΝ 'ΤΗΝ ΔΑΪΚΙΝ τοῦτέστι
μὲ πλουσίους ἀπαστέρας καὶ γλυκερῶν εἰκόνων...
τιμὴ ἑκάστου τεύχους δέκα λεπτὰ καὶ μόνον.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ἐδῶς τοῦ Προκοπείου κοινοτάτης πολεῖς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νάναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ ᾖβῃμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμιὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ	γιὰ τὰ ἴδια ὅμως μέρη	— **ἕξι φράγκα καὶ στὸ χέρι.**
κ' ἔναν ἔχω ἐξυπνάδα	— κ' ἔπειτα μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἔνα φυλλο ἂν κρατῇς	— ἐγίνετ συνδρομητής.
Συνδρομητὴς θὰ δίγνωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομαι.	κ' ἔπειτα τὸν παρὰ δὲν δίδει.	— τὰ τὸν φᾶγ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὸν 'Αθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' αὐθεντίας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα δίγνῃ	— [illegible]	Γιὰ νὰ κάμε καὶ τὴ μόδα	— κάθε φυλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον	— **δυσὺ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Τοῦ μηνὸς Μαρτίου πέντε.
Ἡμα 'μπρὸς μὲ τὸν πονέντε.

Ἐξήντα τέσσερα καὶ τετρακόσα.
Βουλὴς λοκάντα καὶ γλέντια τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

('Ο Φασουλὴς περίλυπος κυττάζει ἕνα μνῆμα
κι' ὁ Περικλέτος μὲ βαρὺ τὸν πλησιάζει βῆμα.)

—

Π.—Ποιὸν κλαῖς οὐτοῦ, βρὲ Φασουλῆ ...
Φ.— Μιὰν 'Αμαζόνα πρώτης
κι' ἂν θέλῃς κλαψ τὴν καὶ σὺ σὰν πίρος πατριώτης.
Π.—Εἶναι καιρὸς ποῦ 'πέθανε;
Φ.— 'Αρ' ὅτου, Περικλίτο,
ἐξεβαρκωθήκαμε συνάρσει τῶν Σωτήρων
κι' 'Ανατελῆς καὶ Δυσεως ἐγίναμε μπουκίτο
κι' ὑπόδειγμ' ἐξισορπὼν καθ' ὅλα χαρακτήρων,
ἀφ' ὅτου μὲ πιριφανὼν ἀνειορακτων μόρα
ἐπαρχιμοσχοβόληταν καββαλινῶν ἐδαφη.
τότε κι' αὐτὰ 'κορῶμαι ἡ κατακκισμοῖρα
καὶ μὲς σ' αὐτὰ τὰ 'χώματα σιωπηρῶς ἔταφη.
Ἐγὼ δὲ φόρον, Περικλῆ, 'στὴν μνήμην της τελῶ
καὶ κάθε Ψυχοκέβδατο 'στὸ μνῆμα της ἀπάνω
χωρὶς εἰς τὸ μνημόσυνον κανένα νὰ καλῶ
καμπόσα φωσκόλλυδα μονάχος μου τῆς κάνω,
κι' Ἐ-ῆ, καὶ σὺ 'στὸν τάφο της λυπητερὰ νὰ κλάψῃς
λιγὸ δίρι πειπέρικο πρὸς χάριν της ν' ἀνάψῃς
Π.—Καὶ πῶς τὴν 'λέγαν, Φασουλῆ, τὴν ἄμοιρη κυρά;
Φ.—*Μεγάλ' Ἰδέα*, Περικλῆ, τὴν 'λέγαν μιὰ φορά,
μὰ τώρα δίχως ὄνομα 'στὴν ἱστορία μένει
κι' ἴδοι κοιμᾶτ' ἐλεεινὴ κι' ἀπ' ὅλους ξεχασμένη.
Π.—Θαρρῶ πῶς τὴν ἐγνώρισα...
Φ.— Βεβαίως τὴν ἐγνωρισες
καὶ τὰ πανώμορφα κάλλη της πολλαῖς φοραῖς ἱστόρησες.
Π.— 'Αλήθεια λές, τὴν 'γνώρισα...
Φ.— Μὴν ἀκριβολογῆς, βρῶδι,
καὶ κάθισε 'στὸν τάφο της ἀπάνω σταυροπόδι
καὶ τὰ σγουρὰ σου τὰ μαλλιὰ μίσ' ἀπ' τὴν ρίζα βγκλε
καὶ μοιρολόγια θλιβερὰ ξεμαλλιασμένος ψάλε.

—

('Ο Φασουλὴς κι' ὁ Περικλῆς σὰν δυὸ μοιρολογίστρακς
τῆς κατσαρᾶς των κεφαλῆς χαλοῦνε τῆς χωρίστρακς.)

—

Μεγάλ' *Ἰδέα* καὶ πυθητή,
γιατὶ σ' ἐξύγθη αὐτὸς ὁ λάκκος;
γιατὶ τὸν Λόρδο τὸν παρκιτεῖ
ὁ Κοπανίτσας κι' ὁ Κασσονάκος;

—

Πούσαι σὰν πρῶτα νὰ μας γελάσῃς
μὶ καρτερύλλι παλτὸ 'στὸ χέρι;...
λένε πῶς φεύγει κι' ὁ κὺρ Βαλάσσης
ἀπὸ τὴν στρούγγα τοῦ Μπουρλοτιέρη.

—

Ποῦ τὸ καλλος, ποῦ κι' ἡ χαρις;
τὸν ἄφινει κι' ὁ Κανάρης...
ποῦ μηλιόνια καὶ τσαπραζια;
κι' ἄλλοι ἀρχίσαν τὰ νάζια.

—

Λένε δὰ κι' ὁ ξαδελφός του,
ἡ ψυχὴ του καὶ τὸ φῶς του.
πῶς τὸν ἔχει στὸ στομαχι
καὶ δυνὴ μουγγρίζει μαχη.

—

Λένε κι' έλλα χωρατὰ
κι' ὅτι κρίσις μαὶ μυρίζει,
κι' ὅτ μᾶς κλαίη δυνατά
ὁποιος λίγα μᾶς γνωρίζει.

—

Καὶ τὴν Καθαρὴ Δευτέρα
'πῆγαν 'στὴ Βουλὴ ξανά,
κι' ἐφουσκώσαν ἐκεῖ πέρα
μὲ τὰ σαρακοστιανά.

—

Ὅλα 'θάπωσαν τὰ φρύτα
μὲ τῶν Βουλευτῶν τὰ γνῶτα,
καὶ μεγάλη βαρβατίλα
καὶ πολὺς παρεξυσμός.
κι' ἐβρωμοῦσε σκεφτικίλα
κι' ὁ Προυπελογισμός.

—

Κι' ὅλο τῆς Βουλῆς τὲ σκαίρει
ἔλεγε τοῦ Μουρλοτσίρη :
«βρὶ καλέ μου, βρὲ κακέ μου,
τρίκλωνε Βασιλικέ μου,
ὅλοι 'στὴ δουλειὰ φορᾶμε
κι' ἀφησὲ μας κἂν νὰ φᾶμε
μὲς 'στὰ πράσινα γραμπίδια
ταραμᾶδες καὶ κρεμμύδια.»

—

'Αλλ' οἱ λόγοι πᾶν χαμένοι
κι' ὁ Τρικούπης ἐπιμένει
τὰ συμφέροντα νὰ κρίνουν,
ποῦ περνοῦν κακὰ καὶ μαῦρα,
καὶ τὰ Κούλουμα νὰ γίνουν
μέσα 'στὴ Βουλὴ τὴ χαῦρα.

—

Βρὶ, τοὺς 'φώναξε, διαβόλοι,
κι' ἂν Κουλούμια εἶναι σχόλη
κι' ἀναπαύσωμε ἡμέρα,
μὰ σκεφθῆτε τὴν Ἑλλάδα,
καὶ προσταξιτ' ἐδῶ πέρα
νὰ σας φέρουν φακουλάδα.

—

Κι' ὁ Σιμόπουλος ἀνίδη
καὶ μὲ νύστα ρητορεύει.
κι' ὅλο νούμερα μεγάλα
ἐβγαιναν ἐκ του προχείρου
ἀπ' τὴν ἀγγυρὴ κεσεδάλα
τοῦ κυρίου 'Ανεργύρου.

—

'Αλλ' ἐνύσταζαν κι' αὐτὰ
κι' ἄρχισε χασμουρητὰ
ὁ σωρὸς τῆς ἀπαρτίας
ὁ τσαῦτον δυστυχής,
κι' ἦταν νούμερα νηστείας,
νυσταγμοῦ καὶ προσευχῆς.

—

Καὶ σὰν ἔρθασε 'στὸ τέλος
Παρθιεν ἀφίνει βίλες,
καὶ μὲ μιὰ σκεφοπλεξίδα
τὸν Μυλλόρδο στεφανώνει,
πεῦχει τώρα γιὰ πυξίδα
'Δρμιτρογγ καὶ Κανὲ κανόνι.

—

Στεφανόνει μὲ καρότο
καὶ τὴν σκούφια τοῦ Ριακκ,
ποῦ κοάζει μὲς 'στὸν κρότο
τῆς Βουλῆς σὰν μπακάκακι,
κι' ὅλος ζῆλος καὶ σπουδὴ
πάντα γίνεται θυσία,
κι' εἶναι φρόνιμο παιδὶ
καὶ δὲν πέρνει ἀπουτία.

—

Μὰ κι' ἡ στρούγγαις τῶν τριῶν
τρωγομένων φατριῶν
'στεφανώθηκαν μ' ἐλιά,
μὲ δαυκὶ καὶ μὲ μαρούλι,
κι' ἀρχινίσαν τὰ παληά,
τὸν κρυτὸ καὶ τὸν κρυφτούλη.

—

Τὄπιασα καὶ ἐὰν τἀφίνω
μὰ τὸν ἅγιο Κωνσταντίνο.
'Ελα 'βρές μας... τζὰ σᾶς, 'βρῆκα...
τζὰ τοῦ λίν κι' οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι :
κι' ἂν μᾶς 'βρῆκες μὰ γιὰ πιὲκ
ἀπαρτία δὲν θὰ γίνῃ.

—

Ὅλοι των στεφανωμένοι
τὸ νεκρὸ κυττοῦν ψοφῆμι...
μακαρίτισσα καϋμένη,
αἰωνία σου ἡ μνήμη.

—

Φ.—Λοιπὸν ποῦ λές, βρὲ φίλε μου, σὲ τούτη τὴ νεκρὴ
χρωστοῦμε σήμερα κι' ἐμεῖς τὴ φτώχια τὴν πικρή.
Μὰς τὸ πὲ κι' ὁ Σιμόπουλος προχθὲς ἀπὸ τὸ βῆμα
πῶς εἰς αὐτὴν ὀφείλομεν τὰ τόσα μας παθήματα
καὶ τώρα πλέον μένομεν μὲ τὸ γλυκύ μας κλίμα
τῆς ἐθνικῆς πολιτικῆς μουσλουζερμένα θύματα.
Γι' αὐτὴν μονάχα ἐκνεύκου ἀρπαζκμε παρεῖες,
αὐτὴ τὸ θέμα κι' ἡ τροφὴ ἰκκοτης ὁμιλίας μας,
ἀλλ' ἐτρωγαν τὰ δανικὰ ὀρεαμένοι κειλαρκέες
κι' ἐχάνοντε 'στὴν ἔκταση τῆς ἐθνικῆς κειλίας μας,
κι' ἔνει γι' αὐτὴν δὲν ἔμενι μήτ' ἕνα κοκκαλάκι
κι' ἐμεῖς τὰ πράσσα 'κόβομε καὶ τὸ νερὸ 'στ' αὐλάκι,
ὡς ὅτου ἐθνικώτατα ἐφόρεσι τῆς πείνας
μὲ πέντε μουντζαῖς ἐθνικαῖς 'στοὺς ἐθνικοὺς κηρῆνας.
Κι' ὅτου ἀγνὴ, βρὲ Περικλῆ, καθὼς τὴν 'Οφηλία
καὶ σὰν τοῦ Λὴρ τοῦ παλαβοῦ τὴν κόρη Κορδηλία...
μὲ τῶν Τυρταίων τῶν παλιῶν τοὺς βροντοφώνους στίχους
δὲν ἔπαυε τριγύρω μας νὰ γλυκοκελαϊδῇ.
καὶ μὲ τῆς μελῳδίας της τοὺς ἐμπνευσμένους ἤχους
ἄνδρα τὸν νιὸ ἔκανε, τὸν γέροντα παιδί.
Ὅταν θυμοῦμαι, Περικλῆ, πῶς ἦταν μιὰ φορὰ
ποῦ παρεμύθια Χάλιμας 'πιστεύαμε καὶ ψέμματα
κι' ἄλεγε χιλιμίντριζαν κοντὰ μας μὲ φτερὰ
καὶ ταξαμὲν' ἀπάνω των λαμποκοπούσκν στέρματα,
ὅταν θυμοῦμαι μιὰ φορὰ πῶς τόνομά της ἄγαμε
κι' ὅλοι σὰν βυζανάρικα μὲ τὴν καρδιὰ μας 'κλείγαμε
καὶ μὲ τὶν νεῦ πιτύσαμι σὲ χῶμα' ἀγιασμένα
ἀπὸ τὸ γέλοιο μεζρχετκι νὰ λιγωθῇ μὲ σίνα.
Π.—Μὴ μοῦ τὰ λὲς, βρὲ Φασουλῆ, καὶ μεζρχεται ναυτ'
Φ.—Αὐτὴ τῶν τότων μας κακῶν πασιφανὴς αἰτία.
Φτοῦ, φτοῦ σου, μακαρίτισσα κ' ἔλειπε κυρά.
ὑποῦ μᾶς ἀπατύφλωσες μὲ τῆς κολοφωτικῆς
κι' ἐφύγαμε πρὸς χάριν σου τοῦ κόσμου τὸν παρᾶ

καὶ μὲ τὸν Λόρδο εἴνομι 'στοὺς ὀκνιστὰς μυτιχῆς.
Π.— Ἐσὺ μᾶς ἐξιμανίλισες ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια
μὲ πόθους καὶ μ' ὀνείρατα καὶ μ' ἄλλα κολοκύθια,
κι' ἐφλόγιζε καὶ τοὺς Ρωμηοὺς, τῶν ὀκνιστῶν τὰ σκιάχτρα,
ἐξιγιρτήριος παιάν, φωνὴ πολεμοκράχτρα,
κι' ἐβούιζες μὲς 'στῆς σπηλιαῖς καὶ μέσα 'στὰ παλάγη
καὶ μήτ' ἔληᾳ δὲν ἄρησις 'στὸ γένος γιὰ προσφυγή.
Φ.—Φτοῦ, παλρομακαρίτισσα καὶ ξιμανίλιστρα πρώτη...
σιγὰ σιγὰ μᾶς ἔζησες τὸ μαῦρο μας σηκότι
καὶ μὲ τὰ σαλιαρίσματα σὰν Μαραθωνομάχων
κενὸς ὁ χῶρος ἔμεινε τῶν ἐθνικῶν στεμάχων.
Ναί, ναί... σὺ μόνον ἄξιασαι τὴν ἐθνικὴν γαστέρα
κι' ὀλοφυρμὸς ὀξύλαλος ἀπὸ τοὺς σκυλοπνίκτας
διατρυπᾶ νυχθημερὸν ταύτᾳ μας πέρα πέρα
σὰν ὑβλιάσματα σκυλιοῦ 'στὴν ἐρημιὰ τῆς νυκτας.
Π.—Φτοῦ, παλρομακαρίτισσα, γυναῖκα τοῦ σωροῦ,
ποῦ τῶν Ρωμηῶν σ' ἔδοξκσι ἡ ταχλεουτκμάρα,
κι' ἡ ὀδλία των ψωροπατρὶς ἐκείνει τοῦ καιροῦ
σὰν τῶν Βυργαβων τὴν γρηᾳ καὶ δοῦλα Γκυουμάρα
τῇ μαύραις ἁλυσίδες της ἐδαγκωνε μὲ λύσσα
κι' ἐκύτταζε τριγύρω της κι' ἦταν σκοτάει πίσσα.
ἀλλ' ὅμως σὺ τὴν 'φωτιζες σὰν ἥλιος ἐλεύνα
καὶ μὲς' ἀπὸ τὰ χείλη της τὰ καταματωμένα
'πιτοῦσαν κελαδήματα ἐρυθρῆς παρηγορίᾳς
κι' ἀγγέλους ὠνειρεύετο χρυσῆ, ἐλευθερίας.
Φ.—Σύπνα καὶ πάλι νὰ σὲ 'δῶ, ὀμβδόλου ξελυγάστρα,
καὶ 'στὸ πανόφρυ σου κερμὶ γιὰ φορισιὰ σου βάλε
τὸν καμπὸ μὲ τὰ λούλουδα, τὸν εὐρκνὸ μὲ τέστρα,
καὶ τὴν ἀσπίδα πρότεινε καὶ τὸ κονταρὶ πάλλε,
καὶ σὰν καπτίκα τοὺς σαχλοὺς σκιάνες ἀναμέσα
καὶ πέρα πέρα λαγανα ξανακοβὲ καὶ πράτσα.
Π.—Σύπνα καὶ πάλι νὰ σὲ 'δῶ καὶ νὰ μὲ σρίξῃ τρίλλα,
φούγκωσε πάλι τὸ στηθὶ καὶ τὰ βουνὰ ὁρκοκίλα,
ἔμπρος μας ξανακύτρωσε σὰν ἀνειξὶς μπουμπούκι,
τὰ ξένα μάτια στράβωσι μὲ στάκτη ἀπὸ πούρο,
κι' ἂν δὲν σ' ἀργάσω τὸ πατσὶ μὲ τούτε τὸ ματσοῦκι
νὰ μὴ μὶ λένε Περικλῆ καὶ πατριώτη πούρε.
Φ.—Φτοῦ! νὰ χαθῇς ἀλήθεια, βρωμοῦσα ξιλεγιάστρα,
ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς 'ξετρέλλανες μὲ τῶν ἀέρων κάστρα
καὶ τώρα κλαῖν τὸ χάλι των σὲ φεϊρασμέναις κάπαις...
τρὶς ἰὼ σου, Σιμόπουλε... πολὺ καλὰ τῆς τάπις.
Π.—Σύπνα νὰ 'δῇς πῶς ἔγινε καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις
ἀσρυκτικὴ ἀτμόσφειρα σὰν τῆς Νικρὰς Θελάσσης
ποῦ κάθε πλάσμα μὲ πνοὴ γιὰ μιὰ στιγμὴ πιθαίνει
κι' οὐδὲ βλαστάνουν ἔρωτες, οὐδὲ ζωὴ πληβαίνει.
Φ.—Βουβάσου πιὰ, βρὲ Περικλῆ... πολὺ 'ψηλὰ τὸ 'πῆρες...
Π.—Θὰ ξιθυμάνω... μ' ἔπασαν τοῦ γίνους οἱ Σωτῆρες,
Φ.—Λίγι λοιπὸν ἀξιάκεπα κι' ἐγὼ σὲ συνοδεύω.
Π.—Κορδεύσε με, Φασουλῆ, καὶ νὰ σὲ κορδεύω.
Φ.—Μὶ τὴν ρομφαίαν Ἄγγελοι συντέλιαν σαλπίζουν.
Π.—Ὅλα, καϋμένη Φασουλῆ, μουχλιάζουν καὶ σαπίζουν,
ὁπόταν δὲ περιλκαπῆς καὶ φλέγων ἀνατέλλῃ
'στὸ κυανοῦν στερέωμα ὁ δίσκος τῆς ἡμέρας
εἰς βουρκωμένα τέλματα κι' εἰς ὑπονόμων ὕλη
ὅλα τὰ σαρώγνει βρωμερὸς κι' ἀκαθαρτος ἀγέρας.
Φ.—Εἶδες ἀλήθεια; 'στὴ Βουλὴ δεινὴ συνῆφθη μαχη
κι' ὁμπρέλλα λὶν πῶς ἔπασε σὲ Βουληφόρου ράχη,
καὶ στόεοι κοπτερώτατοι ἐβγῆκαν ἀπὸ θήκας
μεγάλας ὑποσχύμενοι κατὰ βαρβάρων νίκας,
κι' ὁ Καρπάνος ἔκοψε τοῦ λόγου του τὸ νῆμα
καὶ μ' ὅλον τὸ πανύψηλον καὶ σοβαρὸν του σχῆμα
πρῶτα τοὺς δύο μαχητὰς ἐπῆγε κι' ἐξεχώρισε
καὶ πρὸς τὸ βῆμα ἔπειτα γεννάιως ἐπροχώρησε.
Οὐ μὴν ἐκ φόβου τόβαλαν καμπόσοι 'στὴ φευγάλα
καὶ τέλος ἀπεφάσισαν οἱ ῥήτορές μας ὅλοι
μαζὶ μὲ τὰ κιμηλία τοῦ γένους τὰ μεγάλα
νὰ φυλαχθῇ γιὰ σουβενίρ κι' αὐτὸ τὸ παρασέλι.
Π.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Φασουλῆ... κακὸν μαντεῦω τέλος...
ἐξεκινώθη παντελῶς κι' ἡ τῶν βελῶν φαρέτρα,
κι' ἂν τὴν καρδιά μου τὴν κτυπῶ, μὰ λίγω σὰν Ὀθέλλος

ότι το χέρι μου πονεί σάν να κτυπῆ σὶ πέτρα.
Φ.—Μ' αὐτὰ τὰ μειρολόγια σου ὁ κόσμος θὰ ξεράσῃ.
Π.—Νὰ νά... περνᾷ ὁ Βασιλεύς...
Φ.— Ἄφτο' τον νὰ περάσῃ
Π.—Ἀνάγκη κάτι νὰ τοῦ 'πῇς πρὸς τὸ συμφέρον...
Φ.— Σώπα...
τί νὰ τοῦ 'πῶ καὶ νὰ μοῦ 'πῇ;... ὄχι κι' ἂν ξέρω τώρα.
Π.—Δηχθαίνει κι' ὁ Διάδοχος...
Φ.— Τὴν σιωπὴν θὰ λύσω...
εἰς τοῦτον εἶν' ἀπάναγκες ὀλίγα νὰ λαλήσω.

—

(Μετὰ μεγάλης συστολῆς
τὸν προσφωνεῖ ὁ Φασουλῆς).

—

Χαίρων μανθάνω πῶς καὶ Σύ, βλαστὸ τοῦ Θρόνου πρῶτος,
μὲ τῶν δευτέρων μιᾶς βλαστῶν τὴν λατρευτὴν δυάδα
ἐπῆγατε τὴν Τυρηνὴ σὲ σπήτια Πιερότος
κι' ἀστεῖα 'λέγατε πολλὰ γλυκὰ μ' ἐξυπνάδα
καὶ μὲ πιπέρι Δανιὼν καὶ μ' Ἀττικὸν ἁλάτι
ἀφ' ὅσον παντὸς πλημμυρεῖ στὸ πατριῶν Παλάτι.

—

Αὐτὴν τὴν διασκέδασιν καθεὶς τὴν ἐγκρίνει
καὶ τοῦτο τὸ δικαίωμα πολὺ μᾶς ἐνθαρρύνει,
καθὼς ἐρχεσθε μ' αὐτὸ εἰς σχέσιν στενοτέραν
καὶ μὲ τὴν τάξιν τὴν μικρὰν καὶ μὲ τὴν ἀνωτέραν,
κι' ὅλοι παρηγορούμεθα μὲ τὴν χρηστὴν ἐλπίδα
πῶς εἰμπορεῖτε κάλλιον ὑπὸ τὴν προσωπίδα
ν' ἀντιληφθῆτε τῶν πολλῶν καὶ τῶν ὀλίγων τάσεις
καὶ ν' ἀκριβιζυγίσετε αὐτὰς τὰς περιστάσεις.
Δὲν λέγω, Ὑψηλότατε, νὰ μὴ διασκεδάζετε
καὶ νὰ τὰς 'βρίσκῃ σοβαρὸν τοῦ π α ν τ ὶ κ α τ ρ' ὁ κρότος,
μὰ πρέπει, σᾶς παρακαλῶ, κι' ὀλίγον νὰ σπουδάζετε
ὅτὲ μὲν ὡς Διάδοχος, ὅτὲ δ' ὡς Π ι ε ρ ό τ ο ς.
Ἐγὼ δὲν σᾶς ὡμίλησα ποτὲ μου γιὰ κακό σας
κι' ἂν σὲν μ' ἀκοῦτε κάποτε λογαρισμὸς δικός σας.
Ἐγὼ κι' ὅν εἶμαι Φασουλὲς κι' ὅν ζῶ σὰν μπουσταλὲς,
μὰ σὰν ἀστὸς φιλήκουχος καὶ σὰν ἀριστοκράτης
κατὰ καιροὺς σᾶς ἔδωσα πικίλας συμβουλὰς
καθὼς πρὸς τὸν Δημόκριτον ὁ πάλαι Ἰσοκράτης,
πλὴν νὰ μὲ συγχωρῆσετε δι' αἰθαδείας τόσας
καὶ μένω δοῦλος ταπεινὸς τῆς Ὑψηλότητός σας.
Ἐλπίζομεν πὼν ἔγομεν μὲς τοὺς Σεῖς θὰ τὸ καθαρίτε
καὶ δόξαν θ' ἀναστήσετε φυλῆς ξεφυλισμένης,
καὶ μία φούχτα κέλλυδα παρακαλῶ νὰ παρῇτε
ἀπὸ τὸ ψυχοσάββατον αὐτῆς τῆς πεθαμμένης,
ὅπου σᾶς ἐνκουσιρισε μὲς 'στὴ χρυσῆ σας αὐλὴ
σὰν ἐντίτερη μητέρα σας, ἀλλὰ δὲν ἀξιώθη
μὲ Π ι ε ρ ό τ ο υ πετσετοῦ νὰ σᾶς ἰδῇ κουδούνια
καὶ πρὶν τῆς ὥρας ἔδυσαν αἱ παλαιαὶ τῆς πόθοι.
Γι' αὐτὴν καὶ Σεῖς ἐκλάψατε κι' ἐμεῖς ἰσοτυχήσαμε,
καὶ τώρα ποὺ τῆς κάσσης μας ἀφῶμεν ξελειδώσαμε,
κρίμα, φωνάζομε σκυρτοί, 'στὰ ἔκκρια ποὺ 'χύσαμε,
κρῦα κι' ἰὸς ὅσα ἁλυσιτικὰ γρὶ τὰ μανιτάρια 'δώσαμε.

—

Φ.—Καλὰ δὲν τάπα;...
Π.— Μπράβο σου...
Φ. Παρλάτσιος δὲν λυπᾶμαι,
μὰ τώρα σήμαι 'γρήγορα εἰς τὴν Βουλὴ νὰ πάμε,
νὰ μάθωμε τί γίνεται κι' ἡ καψοπαρτία
καὶ τὸ κρυφὸ περίσσευμα τοῦ Περιστερωμένου.

Ὁ Καππαδόκης Φασουλῆς μᾶς στὴ λοκάντα τῆς Βουλῆς.

Βουλὴς λοκάντα λέγανε, ἀμὰ τί πρᾶμμα εἶναι
ντὲν ἤξερα ὡς σήμερα.... Μυλλόρτο τρῶν πίνε.
Γιὰ τὸ Προϋπολογισμὸ σὲ κάτε πατριώτη
ἱστρώθηκα μιὰ 'στὸ Βουλὴ μεγάλα φαγοπότι....
γλίπω ποτήρια 'στὲ σειρὰ, τζομλέκικα πιατρεμένα,
κι' οὔλ' ἄλλα θρήγκια φαίνονται φιλολεγὰ κομμένα
Βιβλιοθήκες γύρω μου κυττάζω κι' ἱντουλαπιά,
ἱστὲ βιβλία μπόλικα κι' ἴτσοι λεξικά,
λογαριασμοί, κατάστιχα, τιμάρια κι' ἱκρυσταπιά,
ποὺ γραφουνε τὸ βερεσὲ κι' οὔλα τὰ ντενεκιά.
Βαὶ φωναῖς... ἰφέρε μου ὀλίγα γιουβαρλάκια,
τριῖς ἀπαρτιὰς κυκμὰ κι' ἰτρία κεφαλάκια,
μιὰ κουκιὰ μ' ἰριγανη κι' ἰκωλυσιεργία
ὀγρήγορα γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ γιὰ τὰ Πανηγύρια,
κι' ἰγένετ' ἕνα πατριωτὶ σ' ἐκεῖνο τὸ μαλίσσι
μ' αὐτὸ τὸ κωλυσιεργεῖ, κωλύσει, ξικωλύσει,
κι' ἐκεῖ ποὺ τρώει τὸ φεῖ τὸ κάτι πατριώτη
ἱστὲ 'στὴ μίσ' ἱπαρχιτεῖ τὸ τόσο φαγοπότι
κι' ἰτρέχει μὲ τὰ τίσσερα νὰ κάνῃ ἀπαρτία,
σκαὶν νὰ τρῶν μπατιχάδε τὸ λένε ἀραιτία.
Βαΐ!... μεσιέδες ἔρχουνται λογιῶνε τῶν λογιῶνε...
Ἀνταμὶ γιατὶ Σαρακοστὴ κι' ἐντὸ ἱκρὲς τρῶνε;
Μπαγὰ τὸ κὺρ Φώτειλο, τὸ Τηνιακὸ τσαγκάρη,
Ὀλημὶς ἰτρώει μ' ἰβωμὶ κι' ἱκόκκινο χαβιάρι...
φοβᾶται σὰν Χριστιανὸ κι' ὀρτοντοῖο μὶ γνῶσι
μπᾶς καὶ τὸ Μεγαλόχαρη τῆς Τήνου τὸ μαλλώσῃ.
Οὔλ' ἀνακατωτήκανε γιὰ τὸ φτωχὸ πατρίδα.
Ἄστου λοκάντα τῆς Βουλῆς, Ἄστου τὸ 'φηαρίδα,
μὰ Κακλαμάνο μὶ σοντρὶ κατόλου ντὲν ἐράνη
κι' ἰμένε τὸ κὺρ Τσώτωρε τὸ ξεντοῦχο μπαίνει
κι' ἰμὶ τὰ δύο χέρια του συχνὰ στανοῦ του κάνει...
Τζάνουμ, λοκάντα κι' Βουλὴ μπορεῖ ποτὲς νὰ γένῃ;
Μὶ τὸ Προϋπολογισμὸ ντὶν κάνετε νισάφι...
λαιμός μου ἰξισχίστηκε μερίδες νὰ μετρῶ...
Ντηγκούμη τρώει πακτωσιμὰ. Σιμπούλο πιλάφι,
κι' ἰμένε ζύλε ἐφαγὶ Πικυλόπουλε γιατρό.
Ἐμεῖτος' ἰξοχώτατος... κανγὰ τὰ κοπαντίσῃ...
ἄντε νὰ ντζομὶ τὸ Βουλὴ ὡς πῶ τὰ κατεντήσῃ.
τὸ Κουμουντοῦρο 'τύμωσε κι' ἠμποτήκε μ' ἐλπίδε
κι' ἰτσάκισε ἰφαχὴ του τῆς μύτης ἰμπερελλίνε...
ἐπτὰ κομμάτια 'γένηκε κι' ἐκάτε παραπάνω...
ἰστὲ τὸ Λογιώτατο τυμῶνει Καραπάνο...
Πλακὰ ἰστόκε 'τραβηξὲ... κανγὰ κατέβα 'μελίγτηκε...
ἀπὸ τὸ φόβο τὸ πολὺ Καραπανοῦλ ἰβρίχτηκε...
Ἰστὶ ἰστόκε μυτερὸ μέϊ 'στὸ Βουλὴ τραβηξώντας,
δίντε κι' κατασίρνελε ὁμπρέλλα μὶα σριξώντας
κι' οὔλε τὸ σριξώγγα τῆς Βουλῆς τὸ παρκοῦλ κλαίωντας
τὸ λευτρία 'γέλασι, κι' ἰτίλας πκιὰ λέωντας.

—

Ρετσίνας ὁ καὶ Δήμαρχος, ποὺ τώσην ἔχει φήμην,
καὶ θαλερὸν ἀνέδειξε τὸν Δῆμον του λειμῶνα.
ῥόρων τιλῶν φιλόμουσον 'στεῖ τέκνου του τὴν μνήμην
ἰούστησε 'στὸν Πειραιᾶ ὁρμητικὸν ἀγῶνα,
καὶ γίρας χιλιόδρχυμον ὁρίζει ὡ' αὐτόν
πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν νέων ποιητῶν.

Τὴν αὔριον ἐσπέρνε πολὺ κακὸ θὰ γίνῃ...
τῆς πρισφιλοῦς Ἑστίας τὸ πρῶτο φύλλο βγαίνει
μ' ἕνα χαρτὶ καινούριο καὶ τριανταφυλλὶ
καὶ τόσαις ὁμορφάδες, ποὺ θάνει γιὰ φιλί.

Ο ΡΩΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νάναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρονος εἶναι
κι' ἕβδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ῥωμιὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ νὰ ἔχουν ἴρωες μέρη	— **δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.**
κι' ὅσαν ἔχω ἐξυπνάδα	— κι' ὅσους μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φυλλὸ ἂν κρατῇς	— τρεῖς συνδρομητάς.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ἅπαξ τοὺς παρὰ δέν δίδει	— τὰ τῶν ἀπὸ μαῦρη φύ
καὶ 'στὰν Ἀθῆναν τὴν σοβὰν	— καὶ εἰς τὴν ἐλλάδαν ὅλην.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— εἴτουν νέζις κ' ἐντοπίτης.	Γιὰ τὴ σάρκα καὶ τὴ μάρκα	— τάτε σιτίλε μιᾷ δεκάρα
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρονο	— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Τοῦ Μαρτίου ὁ δωδεκάτη.
Δένε πῶς θὰ τρέξῃ κάτι

Πούντος ἐξήντα πέντε καὶ τετρακόσ' ἀκόμα,
τῶν ἀλογάρων ῥητόρων ἐσίγησε τὸ στόμα.

Χαιρετισμοὶ τοῦ Λόρδου, ἀνδρὸς περιλαλήτου, κατὰ σειρὰν βαλμένους καὶ τάξιν ἀλφαβήτου.

Ἄγγελος τρίχω καὶ πρός Σὲ χαιρετισμοὺς νὰ ψάλω
καὶ μὲ τὸ χαῖδε τὸ παλιὸ τὸν τσέφαλο μου νὰ βγάλω
καθὼς τὸν ἔβγαλ' ἄλλοτε μὲ Καθαρὴ Δευτέρα
μὲ τὸν βλακτὸν τῆς Γέρτυιος καὶ τοῦ Μωρὴ πατέρα,
ἐξισταμαι δὶ κι' ἱστάμαι κρεμάγλων καὶ πρὸς σέ:
ἐχαίρε μυριοκόρυφε σοφίας Παρνασσέ,
χαῖρε ποῦ σ' ἐβασάνισαν τριῶν κομμάτων σπείρα,
χαῖρε ποῦ γιὰ τὸ πεῖσμα των τὸν 'πῆρες καὶ σ' ἀπῆρε,
χαῖρε ποὺ πάλιν ἐνδοξον τὸ κράτος ἀνθαρρῆσε.
χαῖρε ὁποὺ κι' ὁ Βελλησσὲς ἐκ Ναξου ἀριθμεῖσε.
χαῖρε ποῦ καλῶς ὥμισες τοῦ 'φώνεζαν οἱ φίλοι,
χαῖρε ὁποῦ τῆς στρούγγας σου τοῦ ῥίχτηκαν οἱ σαῦλοι,
χαῖρε ποῦ 'λύσαξε κι' αὐτὸς μ' ἐνεκτικεῖς ἀπαρτίας,
χαῖρε ποὺ μαχες ὀι' αὐτὴν ἐβαλαμὲν παντσίας,
χαῖρε ποῦ τὰ τερτίπια σου κανένας δὲν τὰ ξέρει,
χαῖρε κλεινὲ κι' ἀνυμφευτε τοῦ κράτους Κανονίρη.»

—

Βλέπων τὰ πράγματα θολὰ κι' ἀμρίβολα καὶ σκούρα
καὶ πῶς, αὔξαν' ἡ τοῦ Μωρὴ σταφιδικὴ μουρμούρα
κραυγὴν μεγάλην ἔρριξες γιὰ τὴν παλησταφίδα
κι' αὐτὴν εἰς ὅλους ἔστησες ὡς ποντικοπαγίδα.
κι' ἦλθε κι' ὁ Στεφανόπουλος νὰ δώσῃ τὸ πικρόν
κι' ἤκουσες Ἀλληλούϊα ἐκ πάντων ἠχηρόν.

—

Γνῶσιν ζητοῦντες ἄγνωστον οἱ σταφιδάδες γνῶναι
κι' ἂν τὴν σταφίδα τοῦ λοιποῦ γουρούνια θὰ τὴν τρώνε
εἶπαν πρὸς σὲ τὸ μερικὸν συμφέρον ἀφηροῦντες
ἐχαίρε ὁποῦ μᾶς ἔβγαλες πολλαῖς βουλιαῖς μὲ φοῦντες,
χαῖρε πολλῶν σταφιδικῶν θαυμάτων τὸ προοίμιον,
χαῖρε σχεδίων πολλαπλῶν σοφὸν Πανεπιστήμιον,
χαῖρε τὸ πολυβρύλλητον τῶν σταφιδάδων θάμα,
χαῖρε τὸ πολυθρήνητον τῶν ἀντιπάλων τραῦμα.
χαῖρε σταφίδος Τράπεζα χωρὶς κανὲν κεφάλαιον,
ποῦ καθε σταφιδέμπορον ἐθάμβωσες παμπλάσιον.
χαῖρε ποῦ σὲ παρασύρξε ἡ σταφιδολατρεία,
χαῖρε ποῦ Νομοσχέδια εἶχες σκαρώσει τρία,
χαῖρε ποῦ τῆς ἰδέας σου 'κλωτσᾶσαν τῆς μονάκριβους,
χαῖρε ποῦ τῶνα ἔγερνες καὶ τἄλλο μᾶς ξανάκριβους,
χαῖρε ποῦ μᾶς ἔλιγωσε ὡς ὄσμα τῶν ὀσμάτων
ἐκεῖνο' ἡ παρακράτησις ἡ τῶν ἐλευσομάτων.
χαῖρε ὁποῦ περήγορον ῥουσφέτι πλουσιάζει,
χαῖρε ποῦ ὅδε τὸν κόπο μου καθένας σου φωνάζει,
χαῖρε ποῦ 'σιγουρέψεσες τὸ μίλλον πάσης κτήσεως,
χαῖρε ποὺ μᾶς ἐκρατήσες διὰ παρακρατήσεως.
χαῖρε ὁποῦ δὲν 'βρίσκομε λιπτὰ νὰ χρεωθοῦμε,
χαῖρε ποῦ μᾶς 'στὴ φυλακὴ θὰ παρακρατηθοῦμε,
χαῖρε ποῦ μᾶς 'κατάφερες νὰ βοῦμε 'στὸ μαντρί,
χαῖρε ποῦ μᾶς τὴν ἔρτιξες μὲ γαλιφιὲς χοντρὴ
χαῖρε ποῦ θὰ λιμάξωμε κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
χαῖρε κλεινὲ κι' ἀνυμφευτε τοῦ κράτους Κανονίρη.»

—

Δύναμις σ' ἐπεσκίαστε τῆς ἀπαρτίας τότε
καὶ πάντες ἔσπευσαν πρὸς σὲ οἱ σοῦρδρα πατριῶται.

κι' τῆς 'Αρχῆς τὸν θεσπέσιον κι' ἀπίνταρον γόνον
ὡς ἕνα πλουτίον ἀγρὸν ὑπέβιξις κι' ἤλυε
πρὸς ἅπαντας τοὺς θέλοντας ἐκ τῆς 'Αρχῆς θεριζει-
κι' ἐν' 'Αλληλούια γλυκὺ 'στ' αὐτὰ σου ψιθυρίζειν.

—

Ἔγυρεν πλήγη κατ' αὐτὰ ἡ στρούγγα τὴν γαστέρα
ἀνέδρεμε πρὸς τῆς Βουλῆς τὸν ἔκλαμπρον ἀστέρα
κι' ἐν ἅλμασιν ὡς ἄφρασιν ἔβδα πρὸς αὐτόν :
«χαῖρε Μυλλόρδε μακαρε πεινώντων Βουλευτῶν,
χαίρε ποῦ θυσιζεσαι για τὸ κοπάδι πάντα.
χαίρε ὁποῦ κατηντησα κι' ὅλ' ἡ Βουλὴ λακάντα,
χαίρε ποῦ κι' ἄλλες ὅπως σὺ λοκαντατζῆς δὲν εἶναι.
χαιρε ποῦ σκνίπα 'γίνεμε ἀπὸ τὸ πίνε πίνε,
χαῖρε ὁποῦ μᾶς φαίνονται ὁπλὰ τὰ περιστερώματα.
χαίρε ὁποῦ περίσσευσαν τὰ πλούσια μας γεγματα.
χαίρε ποῦ τὴν ὑφηλιον ἐξ ὅλους τὴν οἰκτείρεις,
χαίρε ποῦ νέας ἀσφαλεῖς βαλβίδες μᾶς περβίρεις,
χαίρε παρακρατοῦμενε σταφίδος ὁρμοσοῤῥ.
χαίρε κλεινὲ κι' ἀνύμφευτε τῆς στρούγγας περβιτόρε.»

—

Ζάλην παθῶν συλλογισμῶν ἀπὸ κοιμισκατανυξιν
κι' ὡς κάμινος φλεγομένου μὲ τὴν φορτώσαν ἄνοιξιν
ὥρμησε 'στ' ἄλλα κέρατα τῆς δεξιᾶς τὸ κέρας
καὶ πάλιν καρεκλόξυλα καὶ στόκους ἐπὶ στόκων
ἔψαλεν ἀλληλούια ἀπὸ πυλῶν ὁσιρος
εἰς τὸν δικαλπίσαντα περιτομὴν τῶν τόκων.

—

Ἤκουσαν κι' ἄλλοι νηπτικοὶ περὶ τῆς πανδεκτικῆς
καὶ πασης τῆς μισημβρινῆς κι' ἑσπερινῆς θυσίας,
καὶ 'στὴν Βουλὴν μὲ στόμαχον δρομώντες ἀχαμνὸν
τὸν σὶρ Μυλλόρδον θεωροῦν ὡς ἔμωλον ἀμνόν,
κι' ἐνωτισθέντες πτρουνῶν καὶ μαχαιρῶν τὸν κτύπον
πρὸς τῆς σκιρτώσης δεξιᾶς τὸν ξενοδόχον εἶπον :
«χαῖρε ὁποῦ τὰ σύνεφα ἐσκόρπισαν τῆς λύπης.
χαίρε ποῦ παίζει τὸ βρελὶ κι' ὁ Παξινὸς ὁ Πίπης,
χαίρε ποῦ δὲν ἐτόλμησε κανεὶς νὰ τοὺς προσβάλῃ,
χαίρε ποῦ τῶρ' ἀρχίνισι γιὰ τοὺτους καρνάβαλι.
χαίρε ποῦ τὸ φιλέτιμο θὰ φᾷ τοὺς φαγκάδες,
χαίρε ποῦ τὰ ζωνάρια των ἁπλόνουν γιὰ κουγάδες.
χαίρε ποῦ κι' ὁ Παυλόπουλος νταῆς ἐβγῆκε ντεῦρος,
χαῖρε ποῦ τοῦ τῆς ἴδρεξε καλὰς ὁ Κυμουντοῦρος,
χαῖρε ποῦ θάθρυτουνε ξυναῖς ἡ τσέτες ἰωυγίαις,
χαῖρε ποῦ θὰ ξαναχωμε φρικταῖς μενεμκίαις.
χαῖρε ποῦ δὲν θὰ σκοτωθῇ κανένας μονομάχος,
χαῖρε ποῦ δὲν θὰ μειωθῇ τῆς στρουγγας σου τὸ πάχος.
χαίρε ποῦ φέρνεν λιμὸν σπουδαῖον ἐν γαστρί.
χαῖρε ποῦ τὸ κεφαλι μας θὰ σπάσῃ σὰν γλαστρί,
χαῖρε φρουρὶ τοῦ Κιντρικοῦ καὶ πεντικὸν βορβάτων,
χαίρε πειρὴν καὶ τσέλιγγα τῶν λαγκῶν προβάτων,
χαῖρε ὁποῦ ξαναρχιτε ὁ Χαμπρὸ νὰ σὶ τριμῃ.
χαῖρε κλεινὲ κι' ἀνύμφευτε μπορλεζῶ καὶ βερέμη.»

—

Φίαμα ξένον καὶ κετιὸν τῆς στρουγγας τὸ τρακῆζι
ὁπολαβόντες μερικοὶ θεοτραλλοι Ἐγγλίζοι
προσῆραμον εἰς τὴν Βουλὴν μὲ πῖρ τρελλὰς Ἀγγλίδες
κι' ἐκύτταζαν τοὺς τρώγοντας τοῦ Λόρδου σεβνταλῆδες,
καὶ πᾶς φιλέλλην θλυκὸς κι' ἀφενικὸς σκαρταδος
ἐψάλεν 'Αλληλούια 'στὸν 'Αγγλον τῆς Ἑλλάδος.

—

Ἠδοῦσα ἡ χρυσῆ πλειὰς τῶν ἐανειστῶν Χαλδαίων
καὶ τὸν Προϋπελογισμὸν τοῦ Λορδου τὸν σπουδαῖον,
πλασταυργηθέντα κατ' αὐτὰς διὰ χηρὸς εὐστόχου
καὶ τὸν Μυλλόρδον τὸν σοφὸν νοοῦντες ὡς Δεσπότην,
εἰ καὶ μορφὴν προσέλαβε κυρίου ξενοδόχου,
τοιαῦτα συνεβόησαν 'στὸν μέγαν χαρτοστάτην :
«χαῖρε δεκατη κεφαλὴ τῆς Ἥρας τῆς Λερναίας,
χαίρε γλυκοξημέρωμα μουρλουζαρίας νέας,
χαῖρε ποῦ κι' ὁ Σιμόπουλος μὲ τὸ χερὶ στομαχ'
'στὴς ἐθνικῆς πολιτευτικῆς ἐξέστασι τὴ ῥαχη.
χαῖρε ποῦ τοῦτη 'ρούφηξε τὸν ἐανειὸ παρὰ σας,
χαίρε ποῦ πόδους ἐθνικους χορταίνουν τέντερά σας.
χαῖρε ποῦ λαὶ σ' ἔβγαλι ἀπ' ὅλον τὸ ναυάγιον,
χαῖρε ποῦ Θῦμα σ' ἔδειξε κι' ἀγνὸν τοῦ Πάπχα σφαγιον.
χαῖρε ποῦ πάντες κύπτομεν 'στὸ κρατικὸν σου θέλημα.
χαῖρε ποῦ μόνον τὸ βαρὺ μᾶς χαιρεύνες ἔλλειμμα,
χαῖρε ποῦ τὸ περίσσευμα μᾶς παίζει τὸν κρυφτό,
χαῖρε ποῦ νὰ τὴν καθυμᾶ μᾶς ἤτανε γραφτό,
χαῖρε ποῦ θὰ κομίσωμεν συμβιβασμὸν μιγαλον
ἂν ἐξαφνα κανόναρον δὲν ἀμελάρῃς κι' ἄλλον,
χαῖρε ποῦ 'στὴν καμπόρκ μας καὶ πίνετι καὶ τρῶτε,
χαῖρε κλεινὲ κι' ἀνύμφευτε τῶν ἐανειστῶν Μπουρλότε.»

—

Κήρυκες ἔτριχαν παντοῦ σὰν ἀγγελιοφόροι
ἀντιμυτσούνους 'στὴν Βουλὴν νὰ φέρουν μὶ τὸ ζόρι,
καὶ καρωτσάδα τρώγοντες κι' ἐκεῖνει βερεσὲ
ἔψαλον 'Αλληλούια χαρμόσυνον πρὸς σέ.

—

Λάμψας μὲ φῶς κολορωτὰ εἰς τὴν Πρωθυπουργεῖαν
ἐντέχνως παρεκώλυσις τὴν κωλυεργίαν
κι' ἐκ νέας τὸ πολίτευμα ἰσώθη συμφορας,
τὰ γὰρ παληοζωντόβολα τὰ τῆς ἀριστερᾶς
εἰς τὴν ἰσχὺν σου πέπτωκαν, εἰ δὲ ῥυσθέντες τούτων
οὕτως ἀνέμελπον πρὸς σέ, τὸν Καίσαρα καὶ Βρούτον :
«χαῖρε ποῦ διεφύλαξες τῶν νόμων τὴν ἀξίαν.
χαίρε ποῦ τόσα 'τραβηξες ἀπὸ τὸν Εὐταξίαν,
χαίρε ποῦ τὸν ἀντίκρυζες 'στὸ βῆμα σὰν χολέρα.
χαίρε ὁποῦ τὸ χέρι του 'κουνοῦσι γιὰ φοβέρα,
χαῖρε ὁποῦ κι' ὁ Μπούμπουλης, ποῦ 'στῆς φουρτουναις χαίρει,
'στὸν Εὐτοξία 'ῥώναζε νὰ μὴν κουνῇ τὸ χέρι.
χαῖρε ὁποῦ δὲν ἤθελε τὸν Μπούμπουλη ν' ἀκούσῃ
καὶ τὸ 'κουνοῦσε πιὸ πολὺ 'στῆς στρουγγας τὸ λεφοῦσι.
χαίρε ὁποῦ τοῦ 'φώναζαν ἐκοῦνατ' ἐν οἷν βαρρέσαι,»
χαῖρε ποῦ μᾶς ἐγλύτωσες ἀπὸ τὸ σῆκω πέσε,
χαῖρε ποῦ μας ἀνοίγονται κρυφῆς πρόοδου πύλαι,
χαῖρε κλεινὲ κι' ἀνύμφευτε τῶν καθεστώτων στύλε.»

—

Μιλλοντος λήξαι προσεχῶς τοῦ τρίχοντος αἰῶνος
σὺ μᾶς ἐξεβαρβάρωσις κατὰ τὸν Κόντε μόνος,
κι' ἕκαστος ἐξεκλαγὴ σου τὴν ἄῤῥητον σοφίαν
κι' ἔκραζεν 'Αλληλούια 'στὴν πλειοσφηρίαν.

—

Νίκην τὴν πλάσιν ἔδειξες πρὸς ἅπασιν τὴν κετίαν
κι' ἡμεῖς τοιαῦτα ψάλλομεν 'στὴν σιδῆραν σου φυσιν :
«χαῖρε φωστὴρ καὶ σέμνωμα τοῦ Ταρταρινισμοῦ,
χαῖρε ὁστὴρ τοῦ φέγγοντος Πρεϋπολογισμοῦ,
χαῖρε ποῦ βουνευσον βαρὺ χρειαζεται καὶ κοῦτον.
χαῖρε ποῦ μέρος ἄφησες καταλυκον εἰς τοῦτον,
χαῖρε ποῦ τοῦτε τὸ λευκὸν δὲν ξέρεις τί θὰ γίνῃ,
χαῖρε ποῦ θάναι πιὸ καλὸς ἂν ἄσπρος ὅλος μείνῃ.

χαῖρε ποῦ τόσους τὸ λευκὸν ἐγέννησε μυρμούρας,
χαῖρε ποῦ τάσπρα κούτελα δὲν σκιζονται μευντζούρας,
χαῖρε δι' οὗ παρθενικὸς ἀπέμεινεν ὁ χαρτης,
χαῖρε ὁ σήμερον διεχθεὶς τῆς ἀπαρτίας μαρτυς,
χαιρε ὁποῦ κατάλευκον μᾶς ἐτοιμαζεις φήμην.
χαῖρε ποῦ γύρω μας πετοῦν ἐξωμοδοῦσαι μέλισσαι,
χαῖρε ποῦ κι' ὁ Σιμόπουλος 'στοῦ λόγου του τὴν ῥώμην
τὴν ὁστικὴν τῶν Καλενδῶν Καλένσι τὴν ἰψίλιτε,
χαῖρε ποῦ πάσης μετρικῆς ἐξήντλησε ῥυθμόν,
χαῖρε κλεινὲ κι' ἀνύμφευτε γναφεῦ τῶν ἀριθμῶν.»

—

Ξένους καὶ πάλιν ἱλεγκτὰς ἂν ξαναεσυβλήτης
δὲν θὰ φανῇ παρξένος μία τοιαυτὴ λύσις.
καὶ βλέποντες τὸ μίλλον μας λευκότερον χασὶ
οἱ πάντες 'Αλληλούια θὰ κράζωμεν πρὸς σέ.

—

Ὅλος ὁ κόσμος ἴγινε καὶ πάλιν ἄνω κάτω
κι' ὁ Θεόδωρος οὐρλίαζε κι' ὁ Ῥάλλης ἐμακάτε,
μετάστασις δ' ἐγίνετο τοῦ Κούστα τυπικὴ
καὶ ταῦτ' ἀνίκρυνε πρὸς σὲ γλυκεῖα μουσικὴ :
«χαῖρε ποῦ σοῦ 'ξελόγιασαν καὶ τὸν Δημητριάδη
χαῖρε ὁποῦ τὸν Κούστα των τὸν εἶχες 'στὸ σημάδι,
χαῖρε ποῦ τέτοιο 'ξαφνικὸ τοὺς 'χάλασε τὰ γοῦστα.
χαῖρε ποῦ κοῦστο 'κράτησες 'στὴ στρούγγα σου τὸν Κούστα,
χαῖρε ποῦ δὲν τὸ 'πρόσμενα, μηδὲ 'στὸν νοῦ μου τῶχα,
χαῖρε ὁποῦ τὴν νίκην σου τὴν χρισπτεῖς 'στὴν Βόχα.

χαῖρε ποῦ γιὰ τῆι μύταις των μαντύλια βγάζουν ὅλοι.
χαῖρε ποῦ βάχ' ἀπὸ παντοῦ ἐπαραμοσχοβόλει.
χαῖρε ποῦ μὲ συγκίνησιν ὁ Κούστας σ' ἐχαιρίτα.
χαῖρε κλεινὲ κι' ἀνύμφευτε τῆς Βόχας ἐρευρίτα.»

—

Πᾶσα τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ τρώοντι κατεπλαγη
τὸν Κούσταν κίφνης βλέπουσα εἰς τὸ δεξί σου πλαγι,
ἐν σοὶ μὲν συνοικήγοντα, παιδάνας δ' ἀνακρούοντα,
κι' ἐν' 'Αλληλούια συχνὸν τῆς Βόχας του ἀκούοντας.

—

Ῥήτορας τόσους φλογερούς καὶ λιγυρούς κι' ἐντόνους
αὐτὸ τὸ Θῦμα ὡς ἰχθὺς κατέστησεν σφρώνους,
ἀλλ' ὅμως πάμπολλ' ἀγαθὰ ἐκ τούτου προσδοκῶμεν
καὶ πάντες τὸ μυστήριον θαυμαζοντες βοῶμεν :
«χαῖρε ποῦ ῥήτορες πολλοὺς θὰ σήκῃ στομακάκη.
χαῖρε ποῦ σ' ἐβοήθησε κι' ἡ σκούφια τοῦ Ριζάκη.
χαῖρε ποῦ δὲν τὸν ἐσκιάξαν τῶν Πατρικῶν φωνάς.
χαῖρε ποῦ δὲν τὸ 'κούνησε κι' αὐτὸς ὁ κουνιές,
χαῖρε ποῦ τοὺς ἐπούλησες γιὰ τράπινο χαβιάρι,
χαῖρε ποῦ γιὰ τὴν νίκη σου κι' ὁ Βασιλεὺς ἐχάρη.
χαῖρε ποῦ τὸν ἐτρόμαξες μὲ τὰς δεδηλωμένας.
χαῖρε ποῦ δύσκολα μὲ σὲ παιζογελᾷ καθένας.
χαῖρε ποῦ κι' ἄλλο μελετᾷ τηξεῖδι μακρυνὸ
καὶ μισχιμωνίκτιαο καὶ κακοκαιρινό,
χαίρε ποῦ κι' ὁ Διάδοχος σκοπιὰν νὰ μᾶς φυγῃ.
χαῖρε ποῦ νἰο 'σκαρωτε τῆς 'Αλιπούς κυνήγι,
χαῖρε ποῦ πάλιν μερικοὶ γι' αὐτὴν θὰ παλαβώσουν.
χαῖρε ποῦ σκόνης σύνεφα θὰ μᾶς ἀποστραβώσουν.
χαῖρε ποῦ μοῦ ξανάρχεται ἡ πρώτη ἀναγούλα.
χαῖρε κλεινὲ κι' ἀνύμφευτε τοῦ Παλατιοῦ μπαμπούλα.»

—

Σῶστε τὸ γένος τῶν Ῥωμηῶν παντοιοτρόπως θέλων
καὶ ἑπατώσαι παντελῶς καὶ τώρα καὶ 'στὸ μίλλον,
Σωτὴρ ἐκλήθης ἄληθὴς ἢ καὶ Σωτῆρας ἄλλος
καὶ πάντες 'Αλληλούια σοῦ ψάλλομεν ἐξάλλως.

—

Τεῖχος Κυκλώπειον Βουλὴς καὶ Στέμματος ἰφεννὴς
καὶ μὲ θεσμοὺς ὑπόσχεσαι πῶς θὰ μᾶς ξεκουρανῇς.
τὴν δὲ δικτατορίαν σου τιμώντες τὴν κλεινὴν
μὲ τρόμον προσερχόμεθα τοιαῦτα προσφωνοῦντ :
«χαῖρε ποῦ μαγειρεύματα φιλοτεχνεῖς παντοῖα.
χαίρε ποῦ φέρεις εἰς ταὐτὸ ἐντέχνως τἀναντία.
χαῖρε ὁ τὸ περίσσευμα καὶ τὸν λιμὸν ζευγνύς.
χαῖρε ὁ φῶραν κλασικὴν μὲ θησαυρὸν μιγνύς,
χαῖρε ποῦ κατορθώματα ἐκφωστερανωμίνα
θὰ χραχθοῦν ἐπὶ λευκοῦ Πεντελησίου λίθου.
χαίρε ποῦ κι' ἄλλη 'Αλιποῦ δὲν εἶναι σὰν καὶ σένα.
χαῖρε ποῦ μπαίνεις 'στὴ Βουλὴ σὰν 'Αλιποῦ τοῦ μύθου,
χαῖρε ποῦ βλέπεις κιφκλὰς τριγύρω σου νὰ τρίχουν
καὶ λέγεις «εἶσι κιφκλαὶ κι' ἐγκίφαλον οὐκ ἔχουν».
χαῖρε ποῦ νομοσχέδια μουχλιάζουν εἰς τὸ ῥαφι
χαῖρε ποῦ τους 'ξεκούμπισες μὲ τὸ σικτὶρ πιλαφι.
χαῖρε ποῦ τώρα μοναχὸς ἐλεύθερα θ' ἀλέσῃς.
χαῖρε ποῦ τὸν Ὀκτώβριον θὰ τοὺς ξεκαπαλίσῃς.
χαῖρε ποῦ τοὺς 'ξεκόλησες κι' ἄλλαχ κερὶα ὡς τοτι.
χαῖρε ποῦ σᾶν νὰ ξύσουνε κεαλιαῖς οἱ πατριῶται.

χαίρε πού σ' ἀπεκάλεσαν τῆς Βόρας ποτιστῆρα.
χαίρε κλεινέ κι' ἀνύμφευτε προστάτα καὶ Σωτῆρα.»

—

Ἅ μους ἠττᾶται σήμερον πρό τῶν ποδῶν σου ἅπας,
σύ γάρ ὁ πρῶτος τσέλιγγας τῆς ψειρισμένης κάππας,
ἂν ψῆλοι δέ πλήθη ἠλίων ἰσαριθμεῖν τῇ ψαμμῇ
θαρρῶ μιὰ τρώπα στό νερό μέ τούτε πῶς θά κάμω
οὐδέν τελοῦμαν ἄξιον ὧν εἴδωκας ἡμῖν,
ἐν τούτοις Ἀλληλούϊα βοῶμεν σοι κι' ἀμήν.

—

Φωτός λαμπάδα βλέπομεν φανεῖσαν τοῖς ἐν σκότει
καὶ τῶν φρενῶν ἐξέστημεν ἐπὶ τῷ γεγονότι,
τό φῶς τῆς γαρ τούς Ἕλληνας πρός γνῶσιν ὁδηγεῖ,
τοιοῦτον δέ τόν σέροντα προσχαίρετε κραυγή·
«χαίρε πού 'στῆς λαμπάος σου ξιππαζεται τό ψιγγος
καθένας Ψαγος μασκαρᾶς καὶ *Πέτσι Καναρίγκιος*.
χαίρε πού καὶ τήν Τραπεζαν τήν Ἐθνικήν κτυπᾷς.
χαίρε πού καλπικο λεστό δέν βρίσκεις ὅπου πᾷς.
χαίρε πού κάθι Τραπεζα σέ ξέρει κι' ἀπό πέρυ.
χαίρε πού μένουν ἔμπιλοι σταφιδεμπόροι γέροι.
χαίρε πού στασιν ἀπειλοῦν καμπόσοι σταφιδικάδες,
χαίρε πού κείνων ἀντιρτῶν περιχαρμένων ζῆδες.
χαίρε πού λάμπουν δόρατα καὶ κράνη Δών-Κισσότων.
χαίρε πού θρῆνος ἀντηχεῖ κτηματιῶν ἀπώτων.
χαίρε πού σάν τόν εἶχανε ἀλύπητα τόν Ἰζώδιαν,
χαίρε πού σάν τούς Ἰσραηλ γιά φτώχεια μας κορόϊδευαν.
χαίρε πού κλαῖνε σήμερα τά οἰκοσκαπτισμένα.
χαίρε πού σώνει καὶ καλά φορτώθηκαν οἱ πένα.
χαίρε πού πάπα μαίνεται σταφιδοφόρος κώμη.
χαίρε πού δέν σοῦ 'τσιζε χαιρετισμούς ἀκόμη.
χαίρε πού τό Ἅγιονορος καὶ νά μέ συγχωρήσῃ.
χαίρε πού δίν εὐκαίρησε μέ τάς παρούσας κρίσεις.
χαίρε πού φόρτωμα βαστᾶς κιρμάτων νικελίνων,
χαίρε κλεινέ κι' ἀνύμφευτε Σωτῆρα τῶν Ἑλλήνων.»

—

Χαριν ζητῶν παντοειδῶν κι' ἀρχαίων ὀφλημάτων
ὁ Κιέχρ ὁ περιπυστος καὶ μεγκ λαοσώστης
ἔφριτε τά συμβόλαια τῶν ἐκνεκῶν χρημάτων
κι' ἀπείρανε τῆς Μιχαλοῦς παντοτεινῆς χρεώστης
κι' ἵστρησε τῆς ράτσας μας τό κλέος ἀναλλοίωτον,
διόπερ Ἀλληλούϊα θ' ἀκούῃ ἀτελείωτον.

—

Ἕλληνες κυμαινόμενα καὶ πάγια καὶ ράντες
μέ τούτους τούς χαιρετισμούς γεραίρομέν σε πάντες
«χαίρε ὁ μέλλων ἄνδρας τό μαρμαρεν κι' ὁ γυψος.
χαίρε τό δυσανάβατον τῆς ἀκροτάτης ὄφεως.
χαίρε τό δυσθεώρητον τῆς ρητορείας βαθος.
χαίρε ὁ τοῦ Συντάγματος οὐρανογείτων Ἄθως.
χαίρε τό μάννα τοὐρανοῦ κι' ἡ γῆ τῶν Χαναναίων.
χαίρε ὅπου φαλήρισε κι' ὁ Δήμος Ἀθηναίων.
χαίρε πού σοῦ φορτώνεται κι' ὁ κύριος Μελᾶς.
χαίρε ὅπου κι' ὁ Δήμαρχος μᾶς ἔγινε μπελας.
χαίρε πού μέ παρατήσιν μᾶς ξεναροβερίζει.
χαίρε πού τῶν ἀφέντη του ὁ σκυλος δέν γνωρίζει.
χαίρε ὅπου κι' οἱ Σωσθοῦλοι παρατήσιν γρυλλίζουν.
χαίρε ὅπου τόν Δήμαρχον κι' ἐκεῖν' ὑποδαυλίζουν.
χαίρε ὅπου προώριστοι κι' ὁ Δῆμος νά ψοφήσῃ.
χαίρε ὅπου 'ξεφουσκωτ καὶ τούτο τό μπαλόνι.
χαίρε ὅπου κι' ὁ Δήμαρχος τόν Δῆμον ἂν ἀφήσῃ
θά χαο' ἡ Πόλι μαλαμμα κι' ἡ Βενιτιὰ βελόνι,
χαίρε πού τώρα 'γρήγορα θά σῶσῃ καὶ τό Γκαζι,
χαίρε πού μι τό σῶσιμο θά γίνῃ τόσο χαζι,
χαίρε πού καὶ τῆς πεύλιως τό φῶς θά μουφλουζέψῃ,
χαίρε πού μέ τό σκότος μες ὁ κόσμος θά χαζέψῃ,
χαίρε πού τόσοι θά 'ρωτοῦν φιλέλληνες σκαρτάδοι
γιατί τῶν ρώτων ἡ κοιτίς εὐρέθη 'στό σκυταῖδι,
χαίρε πού θ' ἀπαντήσωμεν μέ λόγημα τῆς μέσης
πῶς ὁ Ρωμηός ἀρέσκεται πολύ 'στά ἀντιθέσεις,
χαίρε πού μήτε τοῦ ρωτᾶς δίν μᾶς τρομαζ' ἡ κρίσις,
χαίρε πού τά 'κακάρωτα κι' ὁ Πειρκιῶς-Λαρίσσης,
χαίρε πού παρχηγιεῖσιν ἐργάται νησιακοί,
χαίρε πού Σακαρακοῦδες ἐστάληκαν ἐκεῖ,
χαίρε πού βρέθηκα κι' ἐγώ 'στήν τόσην κατιγίδα
νά τιλιτόνω τοῦ *Ρωμηοῦ* τήν ἐκκατρίδα,
χαίρε πού μᾶς κατέλυσε πνευματική πλημῦρα,
χαίρε πού τάχοκ κι' ἐγώ καὶ περιμένω δῶρα.
χαίρε πού φασκελα πολλά καὶ μουντζαις μοῦ μυρίζουν
ἀπ' ὅτους δέν μ' ἐγνώρισαν κι' ἀπ' ὅσους μέ γνωρίζουν.
χαίρε πού πανηγύρεων μάς καρτερῶν ἡμέραι,
χαίρε καὶ τρις ἀντίχαιρε καὶ κόντρα ξεκαχαίρε.
χαίρε πού δρόμους τρέχεμεν ἀνάντεις καὶ κατάντες,
χαίρε πού κάπρους ἔρχεται σπουδαίως νομαντις,
χαίρε πού κι' ἄλλαις κακοτρεῖς ὁ Πίκμαν προφητεύει.
χαίρε πού δίχως νά τό 'πῇ καθένας τό μαντεύει,
χαίρε πού τρῶμε σίδερα καὶ δέν μᾶς κάνουν ζάφτι,
χαίρε τῆς Ῥωροκώστενης παππᾶ καὶ νεκριθάφτη.»

—

Ὦ Λόρδε σύ πανύμνητε, ὁ πᾶσαν γῆν κινήσας,
τόν λόγον δέ τῶν κλλιστον τῆς μπόμπας ἐφωνήσας,
οὐδέμενος μετα χαρᾶς τήν προσφορᾶν ἡμῶν
ρῦσ' ἐξ ὑποχρεώσεων κι' ἀχρείων πληρωμῶν
καὶ τούς Ῥωμηούς τούς μέλλοντας καθώς καὶ τούς παρόντας,
τους Ἀλληλούϊα πρός σέ μέ συντριβήν βοῶντας.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

—

Μᾶς ἔλθε καὶ μᾶς ἔφυγε ὁ Λόρτορ Ἐνδιάης,
Προξενικὸς διαμονικὸς μὲ συγχαρτίνι φόντα,
κι' ἐβεστοῦσεϊ 'στὴν Νάμουρ ἐξῆς πρὸς τοὺς Βέλγους
ἀπίστευτα τούτοτρια Προξενικὰ πτυχάτα,
καὶ χαίρονται ἀπολογοῦνται ἀπὸ ταρβὶς ὅλοι
νὰ χαιρετήσουν Πρόξενον ἐν τῇ Φιλοπαιδείᾳ
βέλεν ἀρχίσουν ὁμιλεῖν μ' αἰσθήματα γενναῖα,
τρομάζουν δὲ καὶ Ἕρκουλες στρογγύλοι σπαπατάδες.

—

Σατὶς χορὸς Ἐγγλέζικος ἐδῶθε τελευταῖος,
μουσικοπόνημ σύνθετος τῆς Ἕλλης Ἀρμστρόνς,
καὶ τὸ κακὸν πρὸς ἀγαθὸν ὅπου δυσχερῶς καλεῖται,
εἰς τοῦ Στεφάνου τὴν ὁδόν, εἰς τοῦ Νικοδήμου σπιτάκι.
Τὰ δ' ἔρμοσεν αὐτὸ Σατὶς κι' ὡς πάντα καλὰ χορεύεται,
αὐτὸ λοιπὸν νὰ πάρετε κι' ἄλλο νὰ μὴ γυρεύετε.

—

Ἡ Κάλκεις τοῦ Δάντη, ποῦ δὲ τραμᾶ 'ς πόλις,
ἐκδίδει Σκουμπόλαρης ὁ καὶ βιβλιοπώλης...
τὴν αὔριον 'στους ἔρμους τὸ πρώτον τεῦχος βγαίνει
κι' ἀπὸ τους διαβάντας ἀνάρεστον δὲ γίνῃ.

—

Ἂν θέλετ' ἔργων ὄντως ὠλίκιπουν νὰ κάμετε
τὸν Γ. Σκεφτὸν Δημάκην τοῦ Κοσμήτειν συνδέμετε,
ποῦ πάντοτε δὲ βρίσκεις κατὰ διφρεύτην
μὲ τεχνικὸς σύνεργα καὶ χάρτ' ἐκλεκτικόν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νδναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ ἤμαι κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ τὴ βγαίνῃ.	γιὰ νὰ ζένε ὅμως μόνη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
κι' ἔτσιν ἔχω εἰσπνάδα	— κι' ὅσους μοῦ κατεδαίνου.	Κι' ἔνε σοῦλα ἐν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητής.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	— γιατί ἐστὰ δὶν ἔχομαι.	κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὶν δέβει — θὰ τὸν σέρ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στοῦν Ἀθηνῶν τὴν πλέιν	— καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' ἐνδείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ἔχομ νέζεν μας" Ἐπιστροφὴν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μὲ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ἐπτὰ φράγκα εἶναι μόνο.**	

Μάρτη δεκαεννιᾷ,
καινούρια χειμωνιά.

Ποῦντος τετρακόσα σὶν ἑξῆντα ἕξη,
νέος νοσμάντις ἤλθε νὰ μᾶς μπλέξῃ.

**Τρικούπης ὁ Σωτήρας καὶ γαλάντης
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ Πίκμαν νοσμάντις.**

Τρ. — Μπορεῖ λοιπὸν ὁ νοῦς σου, Φασουλῆ,
καὶ τὰς κρυφίας σκέψεις μας νὰ ξέρῃ
καὶ νὰ μεῦ 'πῇς τί κρυβ' ἡ κεφαλή
τοῦ Καίσαρος ἐμοῦ καὶ Μπουρλοτιέρη ;
Φ. — Μέσα 'στὰ μάτια κύττα με καλὰ
καὶ δῶσε μου τὸ χέρι σου νὰ σφίξω,
καὶ θὰ σοῦ κάμω θαύματα πολλά,
ὅπου καὶ σύ θὰ φρίξῃς καὶ θὰ φρίξω.
Τρ. — Μπορεῖς αὐτὴν τὴν ὥρα νὰ μοῦ 'πῇς
τί σχέδια μεγάλης προκοπῆς
εἰς τὸ μηκλό μου μέσα στροβιλίζουν
καὶ τὴν σοφὴ κεφάλα μου ζαλίζουν ;
Φ. — Σκέπτεσαι τὴν πατρίδα πῶς νὰ σώσῃς
καὶ πῶς λαπτὸ 'στους ξένους νὰ μὴ δώσῃς.
Τρ. — Περίεργον !... τὸ 'βρῆκις, Φασουλῆ.
Φ. — Αὐτὸ δὲν εἶναι δύσκολο πολύ...
'μπορῶ νὰ σεβδρω κι' ἄλλα πιρισσότερα
δεκάκις ἀπό τοῦτο δυσκολώτερα.
Τρ. — Μακράν, μακράν, ὦ Πίκμαν τρισκατάρατε...
μακραν μου καὶ τοὺς κύκλους μου μὴ τάραττι.
Ἐκεῖν' ἡ σκέψις μ' ἔτρεφε καὶ μόνον
κι' ἐξ ἁπλῶν μ' ἐτάραττιν ὀυχαν,
ἐκείνην δέ καὶ τώρα καὶ πρὸ χρόνων
σαπιὰ μου καὶ φροντίδα μου τὴν εἶχον.
Φ. — Τὸ ξέρω, σὶρ Μυλλόρδε, καὶ πιστεύω
πῶς ἡ ζέκη σου σκέψις ποῦ μαντεύω
ἦτο καὶ σκέψις ὅλης τῆς πατρίδος
τῆς ἐσταμένης ἄνω τῆς βαλβίδος.
Τρ. — Κι' ὁ Πειραιῶς-Λαρίσσης τί θὰ γίνῃ ;
Φ. — Γοκλιὰ κερμιὰ ὀγρήγορα θὰ μίνῃ,
καὶ κάρβουνα καὶ σίδερα καὶ ξύλα
καὶ τόσα ἐργαλεῖα του ποικίλα,
μὰ κι' ἅλογα ποῦ τάφαγε ἡ ψώρα,
θὰ 'βγοῦνε 'στὸ ἑνκαντο τώρα τώρα,
καὶ σὺ θὰ γίνῃς κέρδος καὶ ντιλάλης
κι' ἀπ' τῆς φωναῖς τὸν σῶρκο σου θὰ βγάλῃς :
αἰρίστε 'στὴ φτηνὴ ὑγιεινοσιά,
πάρτε καταχαμίνα ὅσα ὅσα,
νὰ γίνουν σιδηρόδρομοι θυσία
καὶ νὰ σεισθῇ Ταῦγετος καὶ Ὄσσα.
Τρ. — Μὲ τὴν νοσμαντείαν σου τὰ χάνω.
μὰ δὲν μοῦ λές τί σκέπτεσαι νὰ κάνω
γι' αὐτὸν τὸν σιδηρόδρομο τὸν ρίκτη
καὶ κάθε μετοχὴ που θισμπάϊκτη ;
Φ. — Σκέπτεσαι 'στοὺς Ἐγγλέζους νὰ χαρίσῃς
ὅσας μᾶς ἔχουν δώσει ἐγγυήσεις.
Τρ. — Ναί, ναί... θὰ τῆς χαρίσω... μὰ γιατί ;
Φ. — Σὶ πάει γιὰ τοὺς Ἄγγλους ριπιτί,
κι' ἀμέσως χάνεις ὅλο σου τὸν εἴστρο
σὰν βλέπῃς τῆς Ἀγγλίας τὸν Μινίστρο,
κι' ἐμπρός του στέκεις ποῖζ καὶ λουφαζεις
καὶ πέμειρ ἰρίντημα τοῦ φωνάζεις.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ *Προασπείου* κανιοστος πολύς.

Τρ.— Τὸ βρῆκες καὶ μοῦ στρίβει τὸ μπαλό,
μὰ ἐὺ μοῦ λὲς γιατί, παρακαλῶ,
κι' ὁ Πειραιὼς μουφλούζιφι Λαρίσσης ;
Φ. — Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει ὀλίγο ν' ἀπορήσῃς...
Στὴν γῆν αὐτὴν, Μυλλόρδε, τοῦ πυρὸς
μηδὲ ξερὸ χορτάρι δὲν φυτρώνει,
κι' ὅπόχρος ἐδῶ πατήσῃ τυχερὸς
στὸ τέλος μιὰ χορὰ τὰ κακορίζικα.
Τρ.— Μπραβίσιμο... ἐμαντεύσες σωστὰ...
ὅμως γιατί τὸ εἶπα ; ἐπιχείρησες
δὲν πάνε δύο βήματα 'μπροστά
κι' Ἀνατολὴ ἐξίστατει καὶ Δύσις ;
Φ. — Οἱ νουμάντεις λίγουν δι' αὐτὸ
πῶς τόχει τῆς πατρίδος μας τὸ κλίμα,
κι' εἶναι μὲς στὰ βιβλία μας γραφτὸ
νὰ μουφλουζεύουν ὅλοι παραχρῆμα.
Καὶ μάλιστ' ἀπ' ἐκείνης τῆς στιγμῆς,
ποῦ τὸ 'δικιά σου χέρι μᾶς 'βρονίκωσε
κι' ἐξισαρβαρωθήκαμε κι' ἐμεῖς,
ὁ ὄμορφος τὸ 'πῆρε καὶ τὸ 'σήκωσε.
Τρ.— Ὅποίκ μαντικὴ κλιτηρία !...
Φ.— Ἰδὲ τοῦ Μοντινίγρου τὰ θηρία
ὑποῖον μαῦρον τέλος τὰ προσμένει !...
Ἐγύριζαν τὸν κόσμο τὰ καῦμένα
χωρὶς νὰ μάθουν πεῖνα τι σημαίνει
κι' ἐπληθύκιαν φαιδρὰ καὶ χορτασμένα.
Μὰ μόλις τὰ κακόμοιρα χειρέτησαν
καὶ τοῦτο τὸ παλίσθυρον ἡμῶν
τὴν πρώτη καλοπέρκοι 'παραίτησαν
κι' ἐνιόησαν τὸν πανόημον λιμόν,
κι' αὐτὲ γαϊδούρια φόρια δὲν εὑρίσκουν
κι' ἐντὸς μικροῦ ἐκ πείνης ἀποθνήσκουν.
Κι' αὐτὸς ὁ ὄμαστὴς ὁ φουκαρᾶς
μὲ σπαραγμὸν τριγύρω του τὰ βλέπει,
καὶ γράφει καὶ πρὸς σὲ ἀναφορὰς
κι' εἰς ἀγορὰν ἡμέσως σὲ προτρέπει.
Τρ.— Ἂς εἶχα πάλι χρήματα νὰ δράσω
κι' ὅλα του τὰ θηρία ν' ἀγοράσω,
ἀστὴρ λαμπρὸς νὰ φαίνωμαι καὶ φῶς
'στοὺς πρώτους τῶν θηρίων ὄμαστάς,
ἀφοῦ τὴν τόλμην εἶχα καὶ τὸ θάρρος
τοσούτους νὰ ὄμασω δανειστάς,
θηρία τῶν θηρίων τρὶς χειρότερα
καὶ πάντων τῶν ἀγρίων ἀγριώτερα.
Ἂς εἶχα πάλι χρήματα νὰ δράσω
κι' ὅλα του τὰ θηρία ν' ἀγοράσω,
κι' εὐθὺς τῆς ἀλυσίδις των νὰ λύσω
καὶ πρὸς χαρὰν τῆς στρούγγας τῆς καῦμένης
κατὰ τῶν δανειστῶν νὰ τἀμολήσω
κι' ὅλης τῆς θηριώδους οἰκομένης,
κι' ἐπάνω 'στὴν βελλίδα στυλωμένος
καὶ μ' ἐρυθρὰς πορφύρας τυλιγμένος
τὰς σάρκας των νὰ βλέπω τρωγομένας
κι' ἐμπρός μου νὰ σπαράζεται καθένας,
καὶ μ' αἵματα ἡ γῆ νὰ κοκκινίζῃ
τοῦ κάθε μασκαρᾶ ποὺ δὲν δανείζει.
Μακρὰν μου, νεραϊντζες παλαβοί,
τῆς μαντικῆς τὴν τέχνην τὴν γνωρίζω,
καὶ βάλετέ με μέσα σὲ κλουβί
σὰν λέων δαυχαίτης νὰ μουγγρίζω,
τὰ σίδερα νὰ τρώγω, νὰ φρυάζω,
καὶ νησταλὸς μὲ λύσαν νὰ σπαράξω
τὸν Ἄγγλον Ἐκερλέϋ τὸν γρουσούζη,
αὐτὸν ὁποῦ διεύθυνε ὡς τώρα
τὸν Πειραιῶς-Λαρίσσης τὸν μουφλούζη,
κι' ἐπλακωσε τὴν ψώρα ἄλλη ψώρα,
αὐτὸν τὸν ἀναιδῆ καὶ ὁμακοιμερη,
ὁποῦ τολμᾷ κανόνι ν' ἀρολογᾷ
σ' ἐμὲ τὸν ξακουσμένο χανοιμέρη
καὶ μ' ἔβαλε μὲ τρόπο εἰς τὸ χέρι,
καὶ μ' ἄφησε μονάχα δι' ἐνθύμησιν
πολλὰ σχιδιαγράμματα στραπάτσα,
καὶ μ' ἔκαμε νὰ χάσω τὴν ἱστιμησιν
ποῦ πρὸς τῶν Ἄγγλων ἔτρεφα τὴν ράτσα,
αὐτὸν ποῦ μᾶς τὴν ἔφτιαχε καλὴ
κι' ἐκδικητὴς τῶν δανειστῶν ἐφκνη,
κι' ἔχει καὶ μοῦτρ' ἀκόμη τὸ σευλὶ
καὶ διαμαρτυρήσεις νὰ μοῦ κάνῃ,
αὐτὸν ὁποῦ τὸ κρίας μας ἐδέγκασε
καὶ θέλοντα μὴ θέλοντα μ' ἠνάγκασε
'στῶν Ἄγγλων τὴν δυσμίνιαν νὰ πέσω
κι' ὅλα των τὰ χαρτιὰ νὰ κατασχέσω.
Καὶ τώρα σεῖς ἐργάται κι' ἐργολάβοι,
τῶν Ἄγγλων μαῦρα θύματα καὶ σκλάβοι,
ὅπου τῆς πείνας ἄδικα φοβᾶτε,
προσέλθετ' ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου
τὰ ξύλα καὶ τὰ σίδερα νὰ φᾶτε
καὶ τοῦτου τοῦ νεκροῦ σιδηροβρόμου.
Ὅμως εἰπέ μου, Πίκμαν νουμαντι,
γιατὶ μὲ πιάνει λύσσα νὰ γυρίσω
σ' αὐτὸν τὸν Ἐκερλέϋ τὸν μπιρμπάντη
ὅλας τὰς ἐγγυήσεις του ὁπίσω ;
Φ. — Ἄγραπτος, Μπουρλοτιέρη, γράφει νόμος
πῶς ὅσο μουφλουζεύουσι πιὸ πολὺ
νὰ φαίνεσαι 'στοὺς ξένους γαλαντόμος
κι' ἂς τσαμπουνίζῃ κόσμος καὶ Βουλή.
Τρ.— Βεβαίως τοῦτο εἶναι ἴδιχως ἄλλο
καὶ μ' ἔχει σφίξει μία γαλαντομία,
ποῦ μεβρίτει τὴν φούρκα μου νὰ βγάλω
χαρίζων τὰ δημόσια Ταμεῖα.
Φ. — Καὶ τώρα μίαν χαρὶν θὰ ζητήσω
ὀλίγον νὰ σταθῇς νὰ σ' ὑπνωτίσω...
θάναι μιὰ νέα ὄοξα καὶ τιμὴ σου...
ντερμὶ ντερμὶ... Μυλλόρδε μου, κειμήσου.

—

(Ὁ σὶρ Τρικούπης ἐξαφνα σκοτίζεται
κι' ἀμέσως μὲ δηὸ λόγους ὑπνωτίζεται.)

—

Φ. — Σὲ διατάσσω μόλις ἐξυπνήσῃς
τοὺς δανειστὰς νὰ πᾷς νὰ ὑπνωτίσῃς,
καὶ νὰ τοὺς ὑποβάλῃς νὰ ξεχάσουν
πῶς ἔχουν τὸ Ρωμαϊκὸ δανείσει
καὶ νέα δάνειὰ νὰ μᾶς ἐμβάσουν
ἵν τρόμῳ, σεβασμῷ καὶ συγκινήσει.
Πρὸς τούτοις σὲ προστάζω, Μπουρλοτιέρη,
φθινόπωρο, χειμῶνα, καλοκαίρι,
μὲ βρόντους πυρσοβόλων ν' ἀναβλέγεσαι
κι' ἐντὸς πυκνῆς νὰ κρύβεσαι νεφέλης,
καὶ παντοτε Σωτῆρας μας νὰ λέγεσαι
μὲ τὸ σταυρὸ καὶ ἴδιχως νὰ τὸ θέλῃς,
γιὰ τίποτα ποτὲ νὰ μὴ δίστάζῃς
καὶ ῥόδινα τὰ πάντα νὰ κυττάζῃς.

τὸ φαλιμέντε πλοῦτον νὰ νομίζῃς,
λανθάνοντα νὰ βγαζῃς περισσεύματα,
καὶ Θρόνους καὶ Βουλὲς ν' ἀποκοιμίζῃς
καὶ νὰ χορτᾷ' ἡ στρούγγα σου μὲ γεύματα,
καὶ πάντα νὰ ψηφίζ' ὑπνωτισμένη
τῆς Βόχιας, τὰς πιστώσεις κι' ὅλα τἄλλα,
κι' ὁ Θοδωρὸς κι' ὁ Ράλλης νὰ προσμένῃ
διάλυσιν Βουλῆς καὶ κουντρουβάλα.

—

Πρὸς τούτοις σὲ προστάζω νὰ κοιμίσῃς
τοὺς ἄλλους ἀρχηγοὺς τοὺς δυστυχεῖς,
κι' ὅλους ὑπνωτισμένους νὰ τοὺς πείσῃς
ν' ἀφήσουν τὴν ἐλπίδα τῆς Ἀρχῆς,
κι' ἄλλη δουλειὰ καλλίτερη νὰ κάνουν
κι' ἀδίκως τόπα λόγια νὰ μὴ χάνουν,
Πρωθυπουργὸς αἰώνιος νὰ μείνῃς,
νὰ θύσῃς, ν' ἀπολίσῃς, νὰ τρανταξῃς,
καὶ τέλος μιὰ χρυσόμιγα νὰ γίνῃς
κι' ἀπάνω 'στὴν Κορῶνα νὰ πεταξῃς.

—

Μόνον μὲ Βασιλέα σ' ἐξιοῦ
κι' ὁ διάολος μαζί σου ἂς μᾶς πάρῃ,
μὰ τώρα μὲς 'στὰ μάτια σὲ φυσῶ
καὶ ξύπνησε, Σωτῆρα κανακάρη.

—

Τρ. — Ἐξύπνησα μὰ κάτι τι μοῦ σφίγγει
τὸ κούτελο καὶ κάθε μου μηνίγγι.
Εἶδα πῶς 'κολυμποῦσα 'στὸ διαμάντι
κι' εἶδα Βουλὴν καὶ Θρόνον νὰ φλογίζεται,
μὰ 'πές μου τώρα, Πίκμαν νεραϊντζη,
ὁ Βασιλεὺς τί τάχα συλλογίζεται ;
Φ. — Τίποτα, σὶρ Μυλλόρδε, καὶ προσμένει
μὲ ξένοιαστο κι' ἀσάλευτο κεφάλι
πότε στιγμὴ θελήθῃ εὐλογημένη
ὁποῦ θὰ ταξιδέψῃ ἐρὶ πάλι.
Ἂν θέλῃς δὲ νὰ μάθῃς ἀπ' ἐδῶ
τί σκέπτεται κι' ὁ νέος Κωνσταντῖνος
σοῦ λέγω καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἰδῶ
τὴν Ἀλεποῦ πως θἄπιανε κι' ἐκεῖνος
καββάλα σ' ἕνα πρώτης ἀλογάκι,
ἀλλ' ὁ καιρὸς ἐχάλασε λιγάκι,
διὸ καὶ τὸ κυνηγὶ ἀνεβλήθη
καὶ θλίψις ὑπὲρ πασας θλιβερὰ
κατέλαβε κι' ἐμένα καὶ τὰ πλήθη
ἐπὶ τῇ νέᾳ ταύτῃ συμφορᾷ.
Ἀλλ' ἔτσαν ὁ καιρὸς διορθωθῇ
κι' ἐπέλθῃ τῆς ἀνοίξεως εὐδία
μὲ λιγερὸ 'στὴ μέση του σπαθὶ
'στῆς ὄόξης θὰ κατέλθῃ τὰ πεδία.
Καὶ τώρα, Μπουρλοτιέρη, ἔχε γειὰ...
πρὸς τὸ Παλάτι πρέπει νὰ στραφῶ,
καὶ πάω μὲ μιὰ κόκκινη μπογιὲ
πυρρόχρους σὰν τὸν Πίκμαν νὰ βαφῶ,
καὶ δυὸ σκυλαράκια νὰ κρεμάσω
'στ' αὐτιά μου τὰ μεγάλα σὰν τοῦ Μήδα,
καὶ τὸν λιμὸν θηρίων νὰ δαμάσω
βάζωντας 'στὴν κοιλιὰ των κερκίδα.
Μὶ θέλουν καὶ 'στ' Ἀνάκτορα ἐπάνω
ὑπνωτισμοῦ πειράματα νὰ κάνω
πρὸς τέρψιν κι' εὐθυμίαν τῆς Αὐλῆς,
τὸ Στέμμα' ἀνυπομένως μὲ προσμένει,
καὶ τρέχω νὰ κοιμίσω Βασιλῆς,
ἂν κι' εἶναι πρὸ καιροῦ ὑπνωτισμένοι.

Ὁ Φασουλῆς μ' ὀλίγα λόγια κρύα παρηγορεῖ τὰ νησταλὰ θηρία.

—

Τί κάμνετε, θηρία μου, καὶ πῶς καλοπερνᾶτε ;
παρατηρῶ μὲ λύπην μου πῶς σὰν κι' ἐμᾶς πεινᾶτε.
Τοιοῦτον παθημα νοσεῖ καὶ κόσμος περισσός
κι' ἀφοῦ κοντεύουν κι' ἄνθρωποι τῆς πίτυας νὰ ψοφήσουν
δὲν πρέπει νὰ μᾶς φαίνεται παράξενον ποσῶς
ἂν καὶ θηρία μερικὰ τὰ κῶλα των ἀφήσουν.

—

Γιατὶ μ' ἀγριοβλέπετε μὲ γουρλωμένα μάτια
κι' ἔχει πολλὴν διαθεσιν τὸ νηστικό σας στόμα
νὰ μ' ἔκανε γιὰ μιὰ στιγμὴ παρτσάδες καὶ κομμάτια
καὶ φαγωμένον κι' ἄσαρκον νὰ κατωντήσω πτῶμα ;
Καὶ τί θὰ φᾶτε ἀπ' αὐτὸ τὸ κούφιο μου κορμί,
ἀφοῦ δὲν εἶμαι μάλιστα τῆς πείνας ἐφορμή ;

—

Τὰς κεφαλὰς σηκώσετε καὶ σεῖς ὑπερηφάνως,
ὁ κόσμος, ὅπως ξέρετε, ὑπῆρξε πάντα πλάνος
κι' ἡ δύναμις μᾶς κυβερνᾷ ἑνὸς μοιραίου νόμου
καὶ χαρὶν ἀστειότητος καὶ χαρὶν παιδιᾶς
τὴν κεφαλὴν τὴν θεόπνευστον τοῦ καθενὸς Προδρόμου
τὴν θέλει ἐπὶ πίνακος Σιλφὶ Ἡρωΐδας.

—

Γιὰ κρῖας εἶναι πρὸ καιροῦ τὰ μάτια σας γαρίδα
καὶ βρυχηθμὸς 'στὴν ἔρημον ἀντίλαλεῖ φρικώδης,
τῶν δὲ Ρωμηῶν προώριστεν τὴν ἔνδοξον πατρίδα
νὰ τὴν μαστίζῃ Σύνταγμα καὶ πεῖνα θηριώδης,
κι' ἂν τελευταῖον ἀσπασμὸν 'στὸν Μοντενέγρο δώσετε
συμφώνως μὲ τὸ Σύνταγμα καὶ σεῖς θὰ τὰ κορδώσετε.

—

Τί πόνους καὶ τί ὄκκρυα ἡ πεῖνα σας μοῦ φέρνει...
νὰ κι' ὁ *Μπαμπᾶς* περίλυπος τὴν προδοσκίδα γέρνει...
κυτταξίτε πῶς ἔγινε κι' ὁ προσηλὴς ἐλέφας!
πεντάκις ἀχαμνότερος κι' αὐτὸς τῆς Γενοβέφας...
πῶς μὲ θωρεῖς ἀκίνητος καὶ μὲ τὸν νοῦ ποῦ τρέχεις;
τί πεῖνα Συνταγματική, κεψὶ-*Μπαμπᾶ* μας, ἔχεις;

—

Ἐσὺ τὸ μέγα σύμβολον δυναστειῶν ἐγκόνδρων,
ποὺ μάχας εἶδες φονικὰς τῶν Πόρων κι' Ἀλεξάνδρων,
ποὺ σὲ λατρεύων ὡς Θεὸν πολέμαρχοι λαοὶ
καὶ στήνονται πρὸς χάριν σου τεμένη καὶ νεοί,
ποίας γονίων ἐξοχὰς ἀρχαίας ἀμαρτίας
κι' ἤλθες 'στὴν χώραν τῶν θεσμῶν, 'στὴν γῆν τῆς ἀπαρτίας;

—

Κατακαϋμένε μου *Μπαμπᾶ*, τί σοῦτανε γρικτό
κι' ἐκυβαλήθης ἄναυλα 'στὸ χῶμα μας αὐτό;
Προβλέπουσα τὸ μέλλον σου κι' ἡ προσηλὴς Ἑλλάς σου
ἀπαρηγόρητα θρηνεῖ τῆς τύχης σου τὸν κλῆρον,
μὰ σαν φοφηγὸς συν Θεῷ, μὲ τάκπρα κόκκαλα σου
θὰ γλύψωμεν ἀγάλματα μυρλοΐζηδων Σωτήρων.

—

Ἐμπρός...μὲ τοῦτον τὸν *Μπαμπᾶ*, τὸν σιδηροῦν πτετέρα,
ἀορίστετε, βεγγήξετε, μουγγρίσετε, στενάξετε,
ἀλλ' ὅμως εἰσθε τυχεροὶ ποῦ πίσατ' ἐδῶ πέρα,
γιατὶ κι' ἂν—ὃ μὴ γένοιτο—τὰ κῶλα σας τινάξετε,
θὰ σᾶς δεχθῇ τοὐλάχιστον ἡ γῆ τῶν λειψηλίων,
ποὺ ὄοξει τὴν προσχαιρετὸν αἰώνων τριγιλίων.

—

Εἶναι πολὺ σημαντικὸν ἐδῶ νὰ κακαρώσετε
χωρὶς γιὰ τὸ κακάρωμα πεντέρα νὰ πληρώσετε.
Κι' ἡ νωχελὴς Ἀνατολὴ κι' ἡ χαῦνος Ἑσπερία
τὸν θάνατόν σας τὸν σκληρὸν ἀθάνατον θὰ κρίνῃ,
θὰ σᾶς ζηλεύσουν δι' αὐτὸν καὶ τέλλα τὰ θηρία,
ἡ μνήμη δὲ τῆς πεῖνας σας ἀγήρως θ' ἀπομείνῃ.

—

Ἐγὼ δὲ μάντις ἀγαθὸν καὶ μέλλοντος βιλτίονος
καὶ καλλιμάκαρτρον βωμὸν ἐκ ταύτην θ' ἀνεγείρω,
κι' ἀντὶ τῶν λίθων καὶ πετρῶν τοῦ πάλαι Δευκαλίωνος
τὰ κόκκαλα σας τὰ σεπτὰ 'στὸ χῶμα μας θὰ σπείρω,
κι' ἐπὶ βαλβίδος ἀσφαλοῦς καθιζῶν σταυροπόδι
νίκην θὰ πλάσω δι' αὐτῶν Ἑλλάδα θηριώδη.

—

Κι' ἐγὼ τὸ λάλον ἅρμαιον τῆς μοίρας τῆς στραβῆς
δὲν εἶξευρα πῶς ἄρτιος θὰ μείνω κι' ἀβλαβὴς
ὡς ὁ προφήτης Δανιὴλ 'στὸν λάκκον τῶν λεόντων,
μὲς 'στὰ κλουβιὰ σας θἄμπαινα παρὰ νὰ σᾶς κάνω,
ν' ἀκούω τὰ τρεξίματα τῶν αἰχμηρῶν ὀδόντων
καὶ τῶν κλουβιῶν τὰ κάγκελα μαζί σας νὰ δαγκάνω.

Θηρία φιλελληνικά, 'στὰ δοξασμένα χώματα
ἂς σᾶς ἰδοῦν φιλέλληνες τυμπανιαῖα πτώματα.
Πολλὰς ἐλπίδας καὶ χρηστὰς ὁ ψόφος σας μᾶς δίδει...
ψόφησε. Βόα τραμερέ, κουλουριασμένα φίδι,
καὶ νὰ σ' ἁρπάξω μοναχὸς βλαχίστερον κι' ἀκέραιον
καὶ τῆς κυρίας Φασουλῆ νὰ γίνῃς περιέρκιον.

—

Ὦ λίοντες καὶ πάνθηρις καὶ καθιμιὰ μαϊμοῦ,
ἐλᾶτε νὰ συγκλαύσωμεν τὴν χώραν τοῦ λιμοῦ...
ὦ πανηγέλε φλύαρε, μὴ λόγους ἀπαγγέλῃς,
μηδὲ νὰ κάνῃς χωρατά, μηδὲ καρφὶ νὰ θέλῃς,
καὶ πῦ, καϋμένη ἐλεεῖ, ποῦ κλαῖς τὴ συφορά σου,
πήγαινε 'στὸν Διάδοχον νὰ πιάσῃ τὴν οὐρά σου.

—

Ψοφήτετε, ψοφήσετε, καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ὑμνεῖτε ...
ἐλλ' ὄχι, μὲ τὸν ψόφο σας τὸν εἴκτον μου κινεῖτε,
κι' ἀδύνατον μοῦ φαίνεται, θηρία, ὡς 'στὸ τέλος
ἀπὸ τὴν εὐσπλαγχνίαν μου νὰ μὴ παρασυρθῶ,
καὶ ψάλλων 'στὸν Ἀπόλλωνα βαρὺ κι' ἀρχαῖον μέλος
ὡς ὄφειλον ἐκούσιον νὰ μὴ σᾶς προσφερθῶ.

—

Ἐπιθυμῶ νὰ σπαρχθῶ ... 'στὴν θίαν μου τρυφατε ...
ὁρίστε ... τὸ κουφάρι μου προσφέρω νὰ τὸ φᾶτε.
Ὦ γῆ μου σὺ γεννέτειρα καθόκλινῶν ἀφθόνων
καὶ πόλις ἰοστέφανος ἀνδρῶν πολυκτημόνων,
ἰδέ μ' ἐδῶ βαδίζοντα πρὸς στόματα θηρίων
τροφὴ νὰ γίνω πρόχειρος ὁριξίων ἀγρίων.

—

Ἂν εἶμαι τόσον ἀχαμνὸς μὰ νὰ μὲ συμπαθήσετε ...
τὴν σάρκα μου τὴν ἔσαρκον εὐθὺς καταβροχθίσετε,
τὸ δὲ λοχλάζον αἷμα μου ποτάμηδὸν ὃς τρέξῃ ...
τρεχίσετε τὰ ὀόντια σας κι' ἂς βρίξῃ ὅ,τι βρέξῃ ...
τετέλεσται, θὰ φαγωθῶ ... συμπατριῶται, χαίρετε ...
ἀμνὸς ἐξιλαστήριος ὁ Φασουλῆς προσφέρεται.

—

(Πρὸς τοὺς κλωβοὺς τῶν ἐξορμᾷ μετὰ χαρᾶς τρελλῆς
καὶ τὰ θηρία χύνονται μὲ στόμα κροκοδείλινο,
μὰ πάλι μένουν νηστικὰ, γιατὶ κι' ὁ Φασουλῆς
ἐὲν εἶναι σάρξ πραγματική, ἀλλ' ἀνθρωπάκι ξύλινο).

**Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Καὶ τὸ «ΚΡΙΠ» τὸ χαϊδεμένον, φίλτατ-αί μου συμπολῖται,
δικαίως-' ἀπὸ τώρα πρὸς δεκάδων θὰ πωλῆται,
κι' ὅπως εἶναι τοῦ ψηλοῦ του τοῦ συντάκτου τὸ χαρμὶ
μεγαλόνει καὶ τὸ σχῆμα μεγαλόνει κι' ἡ τιμή.
«ΚΡΙΠ» μὲ τρέλλαις, «ΚΡΙΠ» μὲ γέλοια, «ΚΡΙΠ» μὲ πνεύματος σφαγίδα
καὶ τοῦ Ἀθανασιάδη τὴν περίεργον τριχιδα.

—

Ὁ λογοτρόφος ὁ καρφὶς καὶ φίλτατος ἅμα,
συντέτανε ὁ Σανδουνάκος, ἐκδότης ὁ Γρηγόρης,
τὸ Ἡσαΐα χέρσον μεγάλον ἐκτημάν
κεῖτε δὲν εἶχε τέλεγεν μετὰ καλλίστης κόμης,
μετὰ τῆς Φρόσως ἀνδικῆς τῆς τοῦ Διογενείδη,
καὶ κατ' αὐτὸς ἀντέλλαξε μνηστείας δακτυλίδι,
ἕνεκ' ἐδῶ γίνεται τοῦ γάμου των ἡ φάσα,
καρδιὰ, πασπάλεις, στέφανα, κουμπάροι καὶ τὰ ρίστα.

—

Παπούλιας ὁ περίσκεπτος κι' ὁ φιλογράμμος πρῶτος,
ποῦ μὲ φιλοτιμήματα τὸν κόσμον συνεπάρῃ,
ἐπὶ μισῆς μικρᾶς πλακὸς—αὐτὴ τοῦ γεγονότος!—
νεκρῶν καὶ ζώντων ποιητῶν ποιήματα ἐγράφῃ.
Κι' αὐτὸ τὸ νέον Πάνθεον, τὸ θαυμαστὸν ἰδεῖν,
εἰς τὸ Μουσεῖον στέλλεται πρὸς μέλλουσαν ἐκτυφλίν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κοφίνηρ» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ *Πρυασσείου*, κοντὰ στὸ πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ ᾽ϕᾶμε κι᾽ ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι᾽ ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐὼν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμηὸς τὴν ἀβδομὰδ᾽	—	γκιόνι μὲ φορὰ θὰ βγαίνῃ	—	**ἕνα φράγκο καὶ στὸ χέρι.**
κ᾽ ἔτσιν ἔχω ἰζωνάδα	—	κ᾽ ἔσοτε μοῦ κατεβαίνει.	—	ἕχνες συνδρομητή.
Συνδρομητὰς τὰ ὄζωμα-	—	τικοὶ λεπτὰ δὲν ἔχουν.	—	τὰ τὸν ρᾶ μάτον φίλι.
καὶ ᾽στῶν Ἀθηνῶν τὸν πάτον	—	καὶ εἰς τὴν ἐλλεδάκην.	—	ἐπ᾽ εὐθείας πρὸς ἐκεῖ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδ᾽ ὅλην	—	ἔξοχοι νέζηε κι᾽ ἔνποτεν.	—	νάστε γάλλε μὲ λεκάνη
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον	—	**δυτὰ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Ἔκτη τοῦ Μάρτη κι᾽ εἰκοστή,
φέστα τῆς Λαύρας ξακουστή.

Ἑπτὰ κι᾽ ἐξῆντα καὶ τετρακόσ.
τῶν προπατόρων ἐλεύθ᾽ ἡ γλῶσσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Π.—Ποιοὶ νάναι τοῦτοι, Φασουλῆ, ποῦ φθάνουν ἀπὸ πίρα;
Φ.—Εἶναι τῆς Λαύρας τῆς γνωστῆς ἡ προσηλὴς ἡμέρα
κι᾽ αὐτοὶ ποῦ φέρουν ἅρματα παρωχημένων χρόνων
δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρὰ σκιαὶς προγόνων.
Π.—Τὸν διάβολό μας βρήκαμε μὲ τοὺς φουστανελάδες...
μόνο γιὰ τούτους μπήκαμε 'στοὺς τωρινοὺς μπιλιάδες.
Φ.—Ἀλήθεια λές, βρὲ Περικλῆ, κι᾽ ἐγὼ γι᾽ αὐτοὺς ἐχάθηκα
καὶ σὰν τῆς ἁμαρτίας μου τοὺς ἐπαρακαλάθηκα...
Π.—Κύτταξε πῶς ξαναρχονται...
Φ.— Ἂς ἔλθουν, Περικλέτο...
γίλια τσαρούχια δὲν τιμῶ σὰν ἕνα στιβλέτο.

—

(Ὁ Ρήγας πλησιάζει
καὶ ξυνατὰ τραγουδεῖ.)

—

Ὦ παιδιά μου, ὡρμᾶτε μου,
σκορπισμένα ὅπου κι᾽ ἐκεῖ,
τὰ μεγάλα βάσανά μου
ἂς τὰ ψαλ᾽ ἡ μουσική.

—

Τόσους χρόνους ὁ καϋμένος
'στῶν γραμμάτων τὸ καμίνι
καρτερῶ μαρμαρωμένος
κάτι ξαφνικὸ νὰ γίνῃ.

—

Καὶ προσμένω καὶ προσμένω
νὰ ξυπνήσῃ τὸ ῥημάδι,
κι᾽ ἐγερτήρια σημαίνω
μὲς 'στῆς νύκτας τὸ σκοτάδι.

—

Καὶ διαβαίνουν οἱ καιροὶ
καὶ κυττάζω μὲ καμάρι
πῶς 'στὴ ῥαχὴ του φορεῖ
καθ᾽ ἐγγόνι μου σαμάρι.

—

Κι᾽ ὅταν βλέπω τὸν ἀγῶνα
ἀπογόνων ζηλευτῶν
στρέφω πρὸς τὸν Παρθενῶνα
κι᾽ ὁμιλῶ καθ᾽ ἑαυτόν:

—

«Ὦ συφοριασμένη Ρήγα,
τὰ ψωμιὰ σου εἶναι λίγα...
γιατὶ γενναιότερα
ἐξεφύτρωσ' ἐδῶ πέρα.

—

Τόσος χρόνος πιὰ σὲ φλάνει,
ποῦ τιμᾶται τὄνομά σου,
κι' ὅλ' ἡ θέσις, ὅπου πιάνει
τὸ μεγάλον ἄγαλμά σου
'στῶν γραμμάτων τὸ καμίνι,
ἐλευθέρ' Θ; ἀπομένῃ
ὅτ' ἀγάλματ' ἀτογόνων.
ποῦ κινοῦν τὸν ξένον φθόνο.

—

Τόπο γιὰ τὴν νέα ράτσα
κι' ὅποιος πρόγονος δὲν χαίρει
θὰ τοῦ σώσῃ μία μπάτσα
τὸ μαρμάρινό μου χέρι.

—

Βάλτε σὲ μαύρη κάσσα
τάρματά μας τὰ βαρειά,
σχίστε τοῦ παππᾶ τὰ ράσσα
καὶ τοῦ Ρήγα τἀντερειά.

—

Καιρὸς εἶναι νὰ ξεπέσῃ
ἐλ' ἡ δόξα πῶν προγόνων
καὶ στιφάνια νὰ φορέσῃ
ἡ φυλὴ τῶν φαμφαρόνων.

—

Σὰν κι' ἐμένα τόσους ἄλλους
κι' ἀθνομάρτυρας μεγάλους
ἐμπροστά μου ἀντικρύζω
καὶ μονάχος ριθυρίζω :

—

«Δόλιε Ρήγα καὶ πατέρα,
τί χαζεύεις ἐδῶ πέρα,
καὶ παιάνας ἀπαγγέλλεις
κι' ἄραις μάραις τσαμπουνᾷς,
καὶ καλὰ καὶ σώνει θέλεις
ἀθνομάρτυς νὰ πιηθῇς ;

—

«Τί θαρρεῖς πῶς εἶσαι σὺ
καὶ τὰ μάτια σου γουρλόνεις,
καὶ τὸ χέρι σου θρασὺ
'στοὺς ἐγγόνους σου ξαπλόνεις ;

—

«Μ' ἀθνομάρτυρας γενναίους,
ἥλους φλογερούς καὶ νέους,
ἐκλημύρησεν ἡ πλάσις
τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης.

—

«Τίς ἐκ τούτων ἐν σπουδῇ
'στῶν μαρτύρων τὸν σωρὸν
καταδέχεται νὰ ζῇ
καὶ τὸν Ρήγα τῶν Φερῶν ;

—

Ὦ παιδιά μου, σεσπισμένα
ἐξιὰ κι' ἀριστερά,
ἐνδεξα κι' ἰυτυχισμένα,
ποῦ κλωτσᾶτε τὸν παπᾶ,
δρώξετέ με ἀπ' ἐδῶ
μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς κουτούς,
ἐκκεφάλους πρὶν ἰδῶ
τῆς Αὐστρίας ἀετούς.

—

Δρώξετέ με ἄρον ἄρον
πρὶν νὰ πίσουν βουρδουλιαῖς
τῶν Ἀφβούργων καὶ Μαγιάρων
εἰς τῆς ἀόιξες σας κοιλιαῖς.

—

Ἄλλων πρόσωπα σκελίστε
σὲ Πεντέλης ἄσπρους λίθους,
καὶ 'στὴν θέσι μου καθίστε
νέον Ρήγαν ἐκ τοῦ πλήθους
τῶν γενναίων σας μαρτύρων
προβλεπτόρων καὶ Σωτήρων.

—

Τόνος νέος ἂς ἠχήσῃ
κι' ὅποιος ἄλλος κι' ἂν καθίσῃ
εἰς τὴν θέσι μου μοιρολὸς
καὶ φελόπατριες ἀνταρτιᾶ,
πάντα θἄναι πιὸ καλὸς
ἀπὸ 'μένα ἀθνομάρτυς.

—

Ἐβαρέθηκα νὰ χάσκω
'στὸ καμίνι τῶν γραμμάτων,
κι' ἀηδίασε νὰ διδάσκω
παλαιῶν κατορθωμάτων.

—

Ἐβαρέθηκα ν' ἀκούω
τῶν ρητόρων τὲς παλαύρες,
κι' θουρίους ν' ἀναπρούω
'στὸ ξημέρωμα τῆς Λαύρας.

—

Ἐβαρέθηκα τὰ πάντα,
τὲς ὠδὰς τοῦ μαρτυρίου,
μὰ κι' αὐτὸν τὸν ἀνδριάντα
τοῦ πλησίον Γρηγορίου.

—

Ἔγινε κι' αὐτὸς ὁ γύρος
τῆς ἐσχάτης συμφορᾶς,
καὶ μὲ πέρνει πνεῦμ' ἀέρος
καὶ μὲ φέρει 'στὲς Φερές.

—

Νέα ράτσα μ' ἐνθαρρύνει,
φεύγ' ἡ πλάσις ἡ παχλή,
ποῦ καὶ σᾶς παραβαρύνει,
μὰ κι' ἐμένα μ' ἐνοχλεῖ.

—

Ὅσοι δὲ γιατροὶ θὰ γίνουν
εἰς τὸν μετ' ὀλίγον χρόνον
γιὰ καθάρσιο θὰ δίνουν
καὶ τὴν ὀδὸ τῶν προγόνων.

—

Τὲν σὶρ Μυλλόρδο τὸν στεφανόνει
τοῦ Μάρτ' ἡ Λαύρα γιὰ τὸ κανόνι.

(Ὁ Πατριάρχης προχωρεῖ
κι' ἀκίνητος τοὺς θωρεῖ).

—

Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου, παιδιά μου, νὰ σᾶς σκέπῃ.
ἀπάνω σας ἔλαμπε τὸ ράσσο μου ν' ἁπλώσω . . .
σᾶς βλέπω γύρω γύρω κι' σκέπτομαι ἂν πρέπει
κἂν νὰ σᾶς εὐλογήσω κἂν νὰ σᾶς φακελώσω.

—

Τὸ ράσσο τοῦ παππᾶ σας κι' ἡ φοβερὴ κρεμάλα
σᾶς ἔβαλαν ἀλήθεια εἰς ἔξοδα μεγάλα,
καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων τὸ πάνσοφον ἐμπόριον
ἔγινε καὶ γιὰ 'μένα τὸν μάρτυρα Γρηγόριον.

—

Μὲ τὸν παληὸ καὶ νέο τοῦ γένους Βασιλῆα
θἄλωνας τὸν 'δική μου νὰ βγάλετι θηλειὰ
θηλειαῖς εἰς τὸ λαιμό σας ἐβάλατε μεγάλαις
καὶ σπάζετε 'στὸν τοῖχο τῆς κλούβιχις σας καυκάλαις.

—

Σᾶς βλέπω κι' ἡ καρδιά μου σπαράζει καὶ πονεῖ
καὶ κλαίω νύκτα μέρα μονάχος τὸν καϋμό μου . . .
δὲν φθάνει τῆς κρεμάλας ἐκεῖνο τὸ σχοινί
ἀλλὰ καὶ σᾶς ἀδίκως σᾶς πῦρα 'στὸ λαιμό μου.

—

Πλὴν ἴσως εἰς τὸ μέλλον νὰ βάλετε μυαλὸ
κι' ἡ πρώτη δυστυχία νὰ γίνῃ γιὰ καλό,
κι' ἡσυχοι μιὰ γιὰ πάντα 'στ' αὐγὰ σας νὰ καθίσετε
χωρὶς ποτὲ μὲ φούριχις πελίμων νὰ μεθύσετε.

—

Κι' ἂν σᾶς εἰπῇ κανένας ἐκτυπᾶτε, πολεμάρχοι,
μὲ βροντερὸ τουφέκι, μὲ κοφτερὸ λεπίδι,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τρόμος, κρεμοῦν τὸν Πατριάρχη»,
ἀμέσως νὰ τοῦ 'πῆτε αμαρούλια μὲ τὸ ζούδι.

—

Γελάσετε μὲ τοῦτο τὸ δοξασμένο ράσσο,
φρόδα πλατειὰ στραθῆτε 'στῆς κλεφτουριᾶς τὴν κάππα.
κι' εὖτ' ἕνα τὸ σπαθὶ σας νὰ πετοκόψῃ πράσσο
ἂν 'ὄχτι χριμασμένο κοντά μου καὶ τὸν Πάππα.

—

Τὰ πόδια σας ἂς παρουν ταχύτητα ὁρκαδος
καὶ τρέχετε 'στὴν ὁδὸν μαζὶ μὲ τὸν Σωτῆρα . . .
ποῦ τώρα νἀν' ἐκεῖνος ὁ φλύτης τῆς Λευκάδος,
πὀλλεγε πῶς θὰ γινῇ τὸ ράσο μου πορφύρα ;

—

'Αμμ' ἐέ ; . . . μηδὲ πορφύρα, μηδὲ παντιέρ' ἀκόμα,
κι' ὅμα κανὶν' ἀκούσω γι' αὐτὸ νὰ κιλαϊδῇ
χαμόγιλο χωρίζει τὸ μαρμαρένιο ατόμα
κι' ὅπιος στραβὸς δὲν εἶναι ἂς ἔλθῃ νὰ τὸ 'δῇ.

—

Ποὖναι τὰ Βασιλειὀδια ; ποὺ 'βρίσκεται κι' ἐκεῖνος
ὁ στελισμὸς τοῦ Θρόνου, ὁ νέος Κωνσταντῖνος ;
ἂς ἔλθουν εὐλογίαις νὰ πάρουν τοῦ παππού
κι' ὅλα μὲ τὴν εὐχή μου νὰ πἒν 'στὴν 'Αλεπού.

—

Κοντά μου ἂς βροντήσῃ Βασιλικὸ φουσάτο,
ξεχώστε τῆς κρεμάλας, ἔξω καρδιὰ καὶ νοῦ,
κι' ἅμαθε μὲ χαρὰ μου πῶς ἤλθαν ἄνω κάτω
τὰ μέλη τῆς Συνοδου μετὰ τοῦ Γερμανοῦ.

—

Μακρύτερο, παιδιὰ μου, φορίσετέ μου ράσο
τῆς νέας Ἐκκλησίας τὴν ὀξαν νὰ σκεπάσω.
περιχωρῆς τὸ βλέμμα πρὸς οὐρανὸν νὰ στρίψω
κχὶ πὰ στὴ κάτω 'στῆς Λαύρας τὴν σχολὴ νὰ χορίψω.

—

'Αφ' ὅτου 'στῆς 'Αθήνας τὸ μυρωμένο χῶμα
μαρμάρινος ὑψώθη, ὡς ἄνωθεν ἐγράφη,
ἡ τόση προκοπὴ σας μὲ παπαρούνας χρῶμα
κι' αὐτὰ τὰ μαγουλά μου τὰ μαρμαρένια βάφει.

—

'Ελλήνων παῖδες ἔτε . . . πολεμιστὴς πριβέλλω
καὶ φλίγω τὰς ψυχάς σας μὶ μαρτυρίων ἔπη,
μὰ νὰ μὲ συγχωρῆτε γιὰ τοῦτα ποὺ σᾶς φέλλω,
θερρῶ πῶς 'στὸ λιμὸ μου κι' ἄλλη κρεμαλὰ πρέπει.

—

Κρεμοτν τὸν Πατριάρχη καὶ πάλιν ἀλαλεξετε
κι' εὐθὺς ἀπὸ τοῦ νέου σχοινιὸν μου τὴν θηλειὰ
ἕνα μικρὸ κομμάτι 'στὸν κόρφο σας φυλαξετε
νὰ τὄχετε γιὰ γούρι σὲ κάθε σας δουλειὰ.

—

(Ὁ Κοραῆς ὁ Χιώτης προχωρεῖ
κι' αὐτὰ τὰ παρακάτω φλυαρεῖ)

'Από χρόνο σὶ χρόνο ξεπέρτατ
κι' ἡ μεγάλη σοφία τοῦ Χιώτη,
ἄλλοι βαζουν ὀπίσω των νιφτε
καὶ προφθαίνουν τὰ γράμματα πρῶτοι.

—

Τὸ καμίνι κυττῶ σὰν τὸν χάχα
πῶς κοντεύει μὲ μιὰ νὰ καῇ
καὶ φωνάζω αθερρούσες πῶς τάχα
κάτι κάνεις κακὸ σύ, Κοραῆ.

—

Νὰ σοφιὰ μὶ κότσα γερά,
ποῦ 'τροπιάζει τὰ χρόνια τὰ πρῶτα,
νὰ φωστῆρες οωστοὶ μιὰ φορὰ
ποῦ δικαίως μοῦ στρίφουν τὰ νῶτα.

—

'Απογόνους κυτταζω μεγάλους,
γλωσσολόγω θερμοὺς ἐγκεφάλους,
καὶ τὸ χαλὶ τὸ πρῶτο θυμοῦμαι
καὶ βλεπῶντας τὴν πέτσα κτιμοῦμαι.

—

'Ακαδήμεικν Σίνα θωρῶ
κι θανμαζω γι' αὐτὴν κι' ἀπορῶ . . .
αἴχ ! μὰ πότ' ἐπὶ τέλους θ' ἀνοίξη
τόσος κόσμος σοφὸς νὰ χρηθῇ ;»
συμφορὰ μας ! . . κι' ἐκείνη κλισμένη . . .
βρὶ σοφία ποὺ πάει χαμένη.

—

Βγαίνουν σπίθες ἀπ' ὅλων τὰ μάτια
καὶ φουντώνουν τριγύρω φωτιαίς,
τὸ ασυτὸλι μοῦ κάνουν κομμάτια
καὶ γελῶντας μοῦ δίνουν μυτιαίς.

—

Νέας γνώσεις παντοῦ κοσκινίζουν,
τοὺς ἀρχαίους σοφοὺς ταλανίζουν,
καὶ μὲ κάτι μεγάλα χωνὰ
μέσ' 'στ' αὐτιὰ μου τὰ ὀηδ ξιφωνίζουν :
«Ἄδεια κὲ μας καὶ σὺ τὴν γνωμὲ».

—

"Αν κατένας μοῦ τόλιγε τότε
πῶς σὶ νέοι σοφοὶ φωταδότοι
θὰ μοῦ κύφουν μιὰ 'μέρα τὸν βῆχα,
τὰ κηρυτάπια μὲ μιᾶ θὰ 'σκαλοῦπα
καὶ 'στὴ Χίο κι' ἐγὼ θὰ 'πουλοῦσα
λιμονάκι γλυκὸ καὶ μαστίχα.

—

"Αν πάλιν ἔπιρτα ζωὴν
εἰς τῶν φωστήρων τὴν βυὴν
μὶ παρακλήσοις περισσὰς
ἄλλο δὲν θἐθιλ' ἐπὸ σας
παρὰ καθένας σας σορὸς
μὶ νέας ἐπιστήμης φῶς,
σ' ἐμὲ νὰ φίξῃ τὸν παλιὸ
μὶ τὰ βαθιὰ γεράματα
νὰ ξαναπὼ 'στὸ σχολειὸ
νὰ ξαναμάθω γράμματα.

—

Ὁ Φ.— Σᾶς ἀπαντᾷ κι' ὁ Φασουλῆς μὲ γλῶσσαν θαρραλέαν..
Κολοκοτρώνη, μὴ φορῇς τὴν περικεφαλαίαν...
ἐμπρὸς μας βγάλι ταπεινῶς τὸ κράνος τὸ βαρὺ
καὶ τὴν φυλὴν πρασκυνησε τοῦ ντελικάτου γούστου.
ἡ ζῶσι τς 'στὸν 'Ανακτα μὲ σὶκ νὰ τὸ φορῇ
ὅταν πηγαίνῃ 'στὰ λουτρὰ γιὰ τοὺς ρευματισμούς του.
Καὶ σύ, μεγάλε Ψαριανέ, μὲ τῆς βρονταὶς μας φρίξε
κι' ἐκεῖνα τὰ μπουρλότα σου ἀπὸ τὰ χέρια ρίξε...
ἄλλος ἐβγήκε τῆς στεριᾶς καινούριος Μπουρλοτιέρης,
γιὰ τόνεμά του μὴ 'ρωτᾷς . . . τὸν ξέρω καὶ τὸν ξέρεις.

—

Ταιαῦτ' ἀνδραγαθήματα τὸν νοῦ σας θὰ γανώσουν
καὶ πρὶν τὰ Μαυσωλεῖα σας κι' ἐρίτος στεφανώσουν
σεῖς τρέξετε μὲ στέφανα 'στους ἀπογόνους γύρω
κι' ἐγὼ τοῦ χρόνου πρὸ πολὺ θἀλθῶ νὰ σᾶς εἰκτέρω.

Καὶ τὸ «Σκριπτ» τὸ χαϊδεμένο, προφορεῖ μὲν σωστούτα,
ὄρχιες πολὺ δικαίως μὲ δεκάρα νὰ πωλήται,
κι' ὅπιος εἶναι τοῦ 'φηγιοῦ του τοῦ συντέκτου τὸ κερὶ
ἐμαράθωσε τοῦ φίλου καὶ τὸ αχῶρα κι' ἡ τιμὴ.
«Σκριπτ» μὲ τρέλλιας, «Σκριπτ» μηγτέρας, «Σκριπτ» μὲ πνεύματος στραγγίλα
καὶ τοῦ 'Αλεξανδρίδη τὴν περίεχνον γραφίδα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κυρίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πρυασσείου, κοντιορτὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νἄναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ 'Αθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ σαμιώτ νὰν ἐθδομάδα	— μόνον μιᾶ φορὰ τὰ βγαλίνῃ.	
κι' ὅσαν ἔχω ἀξυνάδα	— κι' ὅσατε μοῦ κατακλίνει.	
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	— γιατὶ χρειὰ δὲν ἔχομαι	
καὶ 'στὸν 'Δήγουν τὴν πολίτ	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.	
καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα θλη-	— βίνως κάθε κι' ἐνὸς μου.	
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ἑκατὸ φράγκα εἶναι μόνο.**	
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέση	— **δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.**	
Κι' ἕνα φύλλο δὲν χρεοῦς	— ἔτσιμες συνδρομητής.	
κι' ὅπιος τὸν παρὰ δὲν δίδει	— τὸ 'ν' φὰγ μεῦρο φίλε.	
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' κάθειαις πρὸς ἐμέ.	
Γιὰ τὴ πάρα καὶ τὴ κόσα	— κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.	

Δυο τοῦ μηνὸς Ἀπριλη
καὶ 'στοὺς κάμπους χαμομήλι.

Τετρακοσα ἑξήντα κι' ὀκτώ.
'Αλεποὺς πανηγύρι φρικτό.

Στεφανωμέν' ἡ Δόξα τραγουδεῖ
τοῦ πρώτου Γεωργίου τὸ παιδί.

Λ'

'Αναθεμά σε, οὐρανέ, ποῦ βρέχεις καθε τόσο
καὶ δὶν ἀφίνεις γελαστὴ κι' ἐγὼ νὰ ξιραντώσω...
ἀναθεμὰ σε, οὐρανέ, ποῦ βρίχεις γιὰ γειτάτ
καὶ σὶ μιὰν ἄκρ' ἀπελπισιὰ βυθίζεις τὸ Παλάτι,
γιατὶ μὲ λάσπαις δὲν 'μπορεῖ 'στὴν 'Αλεποῦ νὰ τρίξῃ
κι' ἡ δόξα νέα στέφανα γι' αὐτὸ νὰ ξαναπλέξῃ.

—

'Αναθεμά σε, οὐρανέ, ποῦ μὲ βροχαῖς μᾶς ρίνεις
καὶ τὴν καῦρένη μας καρδιὰ μὲ συννεφιὰ πικραίνεις.
'Αναθεμὰ σας, σύννεφα, ποῦ κρύβετε τὸν ἥλιο
καὶ δὲν ἀφίνετε νὰ 'βγῇ θριαμβέως νὰ φωτίσῃ,
καὶ κάνετε 'στῆς ὁλίβαις μας νὰ τρέχῃ μόνο τίλιο
κι' οὔτ' ἕνα τρόπαιο κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ στήσῃ.

—

Σήμερα μαῦρος οὐρανός, σήμερα μαῦρη 'μέρα,
σήμερον ὅλοι θλίβονται καὶ τὰ βουνὰ λυποῦνται,
ἐγίνκει τῆς 'Αλεποῦς ἀναβολὴ ξεντέρα
κι' οἱ ὀρκλεκτοὶ τοῦ Παλατιοῦ κατασκηθὰ κτυποῦνται.
Σήμερα κι' ὁ Διαβόλος χωρὶς νὰ 'σῇ μιλιὰ
κυττάζεται περίλυπος μεσὰ τοῦ Ἀκελοῦ.

—

Μονάχος συλλογίζεται τί θρίαμβο ποῦ χάνει
καὶ τί καινούρια θαύματα 'μπορεῦσε νὰ μᾶς κάνῃ,
καὶ τότε μ' ἀγριαις ματιαῖς 'στὸν οὐρανὸ προσνιὺει
μήπως ἐκεῖνος φοβηθῇ καὶ 'λίγο ξαστερώσῃ,
καὶ σὲ μιὰ σκάλα τεύχεται θεόρατη ν' ἀνέβῃ,
νὰ φθάσῃ ὡς 'στὰ σύννεφα καὶ νὰ τὰ μπαγλαρώσῃ.

—

Τί θρίαμβος ποῦ χάνεται... Θεέ, τί δυστυχία !...
τὸν κατατρέχουν πρὸ πολλοῦ τοῦ κόσμου τὰ στιχεῖα,
καὶ μένει 'στὸ Παλάτι του καὶ δὶν 'μπορεῖ νὰ ὁράσῃ,
βουνά, λαγκάδια, ρεμματιαῖς, καὶ τάφρους νὰ περάσῃ,
καὶ τὴν οὐρὰ τῆς 'Αλεποῦς βροντῶντας νὰ γωΐσῃ
καὶ μὲ τὴν κόψι του σπαθιοῦ σὶ δρὸ νὰ τὴν χωρίσῃ.

—

Κι' ἐγὼ μὶ λύπης σύννεφα εἰς τὸ Γαλάτσι στέκω
καὶ καρτερῶ καὶ καρτερῶ κι' ὅλο στερανιὰ πλέκω,
ἀλλ' ὅμως μαῦρος οὐρανὸς τὰ βρίχει ἀπὸ 'πανω,
βρίχονται, ξαναβρίχονται, κι' ἄλλα πανιούρια κάνω,
καὶ ὄιχως ρόδα καὶ μεσαιαῖς ἀπέμειναν σὶ κῆποι
καὶ πάντα πλίκε ξίπλεκε δουλειὰ νὰ μὴ μοῦ λείπῃ.

—

Β'

Πεῖτε κράτος δυστυχὲς !
ἡ Μητρότσκαις βρεχεῖ
τί χαλάστρα ποῦ τοῦ κάνουν !...

ἡ χρυσῆ δέν βγαίνει πούλιε,
κι' ἀλογόμυγας δαγκάνουν
τῶν ἀλόγων τά καπούλια.

—

Κι' ὁ Σωτήρας προσελήθη
μ' ὅλην τήν διπλωματίαν,
καί πεινῶντα χάσκουν πλήθη
μέ τήν νίκαν ἐκστρατείαν.

—

Προσελήθη πάτ' Ἀρχή
καί ἀεσίκησες μουφλούζα.
μά δέν παύει κι' ἡ βροχή
κι' ἡ ψιχάλα ἡ γρουσούζα.

—

Βρίχει βρίχει καί ραντίζει
καί τά μάρμαρα ποτίζει,
κι' ὅλ' οἱ κόποι πᾶν χαμένοι
κι' ὁ Διάδοχος προσμένει
ξαστεριά στιγνῆς ἡμέρας
τό χρυσοῦν νά σρίξῃ ἅρμα.

—

Γ'

Ποῦς ἐν τόσῃ ταραχῇ
ἅρμα χωρίς νά τόν ἰδῶ ;...
πνεῦμα θυέλλης ἀντηχεῖ
καί νέφος σκόνης εἶν' ἐδῶ.

—

Ὁ Κωνσταντίνος ὁ βλαστός
τῶν πορφυρογεννήτων,
πρῶτος λαβέντης λυγιστός
καί σέμνωμα χαρίτων,
ποῦ τοῦ φωνάζουν « Ὡσαννά !...
ἐσύ καί δόξα μας κι' ἐλπίς, »
ἐπῆρε κάμπους καί βουνά
μέ τέλογο τῆς ἀστραπῆς.

—

Ἰδού !... γενναίως προχωρεῖ,
τρέχει κι' ὁ κόσμος ὁ ξυπνός,
κι' εἰς καθε κάτημα βαρύ
σκόνης σηκόνεται καπνός.

—

Τό χαλινάρι της μασᾷ
κάθε φορᾶα πετακτή...
γαλόνια πίσω του χρυσᾷ
κκί Γρεναδιέροι ὁαλικτοί.

—

Στήν "Οσσ' ἀστράπτει κι' ἐδῶ βροντᾷ,
ὡραῖος ἥλιος τοῦ Μαρτη λάμπει,
κι' ἀπό γαλόνια καί τρικαντά
λουλουδισμένοι φουντόνων κάμποι.

—

Τόσοι ντουρμπᾶδες, τόσοι καράβες
ἀρχίζουν κόρτε μέ τῆς φορᾶες...
ἄτιμα ξετίμωτα, μιαρά μεγάλα,
κκταρλογίζει θερμή νεότης,
κι' ἀπό τήν κίνηση καί τήν τρεχάλα
ὅλα τά πάντα εὐκαιλιότης.

—

Μέ καββαλίναις χρυσίζ' ἡ χλόη,
μυρίζει κρόκος, σμύρνα κι' ἄλόη,
τό γνώτο κάθε ἀριστοκράτη,
ἡ Κούν, ἡ Κόζικ κι' ἡ Καρυάτη.

—

Κκκό κι' ἀντέρα καί τόση μοῦρλα,
τρά τρά τρουμπέταις, ντούπ ντούπ ταμποῦρλα,
θρίαμβος νέος, καινούρια νίκη,
πίστα, σαμπάνιαις, κουβαρταλῆκι.

—

Δ'.

Ὁ μεγάλος στρατηλάτης
στήν σκιάν πυκνῆς ἐλάτης
κουρασμένος ἐξαπλώθη...
τάρματα του σελαγίζουν
καί κοντά του φτερουγίζουν
οἱ γνωστοί ἐκεῖνοι πόθοι.

—

Μέ τήν Ἀλεπού 'στό χίρι
νίκης ὕμνους ψιθυρίζει,
κι' ὁ καθένας τόν συγχαίρει
καί τό γένος μακαρίζει.

—

Ὅλα γύρω του μυρίζουν,
ὅπνος τοῦρχεται γλυκύς,
καί σιγά τόν νανουρίζουν
παλληκάρια τῆς φακῆς.

—

Κι' ὁ μπαμπᾶς ὁ πικραμένος
τό παιδί του κκμαρόνει,
κι' οὐρανός συννεφιασμένος
λίγο λίγο ξαστερόνει.

—

Τόσαις πίκραις του ξεχάνει,
τήν οὐρά κι' ἐκεῖνος πιάνει,
κι' ὅλος πνεῦμα κι' ὅλος σπίρτο
'στό παιδί του δίνει μύρτο !

—

Ἐκ τῶν πρώτων τρέχα πρῶτος
κι' ὁ Σωτήρας ὁ μπουρλότος
καί γαλάντης φουκαρᾶς,
καί γιλῶν τόν στεφανόνει
κι' ἐκ τῆς τόσης του χαρᾶς
σκάζει δεύτερο κανόνι.

—

Ἀλλά κι' ὅλο τό Κυβέρνο
τόν Διάδοχον συγχαίρει,
μά κι' ἐγώ κοντά του γέρνω
καί τοῦ δίνω κρυφνίρι,
καί γιά νίκαις τοῦ 'μιλῶ
καί 'στά χείλη τόν φιλῶ,
κι' ἐντηχεῖ κκί τό Γκλάτσι
ἀπό μάτς καί μούτς καί μάτσι.

—

Ε'.

Βαρδᾶτε κι' ἐπιστρέφει...
μωρέ χαρά 'στό κέφι...

Ἑλλήνων παῖδες ἴτε,
ἀφρίζουν εἰ Δραγούνοι,
τούς νικητάς ὑμνεῖτε
καί κλίνετε τό γόνυ.

—

Γυρίζουν ἐκ τῆς μαχης
σάν διψασμένα λάφια...
δέν ἔμεινε ἕνας στάχυς
ὁλόρθος 'στά χωράφια.

—

Τόν νέον Κωνσταντῖνον
ὁ κόσμος τριγυρνᾷ,
καί τῆς κοιλιᾶς προτείνων
φωνάζει πῶς πεινᾷ.

—

Βυζίζει κάθε ὄρμος
ἀπό τά βογγητα.
κι' αὐτός σάν γαλαντόμος
τήν Ἀλεπού πετᾷ.

—

Καί σείνωντας τό κράνος
φωνάζ' ὑπερηφάνως :
« ἀέν γιά ψωμί ψοφᾶτε
τά λάφυρά μου φᾶτε. »

—

Καί πατριῶται πεῦροι
μί μάτι νησιτικό
χυμοῦν 'στό κελεπούρι
νά πάρουν μερτικό.

—

Δέν ἄρησαν κομμάτι
κι' αὐτός — τί συμφορά ! —
πηγαίνει 'στό Παλάτι
ἄλλα χωρίς οὐρά.

—

Ξύπνα καί μήν κοιμᾶσαι, μεγάλε Κωνσταντῖνε....
γιά σέ καί τό Γαλάτσι κι' ὅλος ὁ κόσμος εἶναι....
ξύπνα τό κράτος ὅλο 'στήν 'Αλεπού νά τρέξῃ
πρίν ξανασυννεφιάσῃ, πρετοῦ νά ξαναβρέξῃ.

—

Ξύπνα κι' ἐγώ μαζί σου 'στά πέδια νά τό βάλω,
ποῦ περιφρονημένη ὀπίσω πάντα 'κόλουνα,
ξύπνησε, τροπαιοῦχε, σάν παλαβή νά ψάλω
μί μιχέ φωνή πρεφόντο τόν ὕμνον 'στόν 'Απόλλωνα.

—

Ὁ νησιτικός λαός σου προσμένει νά γιορτάσῃς
καί μί τά λάφυρά σου νά τόν παρηγορτάσῃς...
'στήν 'Αλεπού γιουρούσει καί πιάσε την γιά πίκα
καί γράψ' ἐμπρός καί 'πίσω αἴν ταύτη μόνον νίκα. »

—

'Εμπρός, κι' ἐγώ μαζί σου τόν τύχη μου νά 'βρῶ,
ἐμπρός κι' ἡ νία ράτσα, ποῦ παίζει ταμπουρᾶ,
τῆς ἐθνικῆς σημαίας νά σκάσῃ τό σταυρό
καί σύμβολο νά βαλῃ τῆς 'Αλεπούς οὐρά.

Ο Φασουλῆς, ἡ Φασουλῆ,
καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τὸ σκυλί.

—

Ὁ Φ.—Κυτταξετε τί μοὐστειλαν ἀπὸ τὴν Καλαμάτα
καὶ τἀδειανὰ κελάρια μας βρεθήκανε γεμάτα.

Πῶ! πῶ! τί σύκα μπόλικα, μα νὰ καὶ φασουλάκια,
νὰ φᾶν τὰ Φασουλάκια μου μετὰ τῆς Φασουλῆ,
καὶ τέσσερα ματαξωτὰ τῆς ὥρας μαντυλάκια....
ἀπὸ γιατρὸν ἀνώνυμο μὰς ἔχουνε σταλῆ.

—

Νὰ! κι' ἕνας τενεκὲς λαδιοῦ...ἀνοίξετε τὸ κιοῦπι....
μὰ νὰ κι' ἔληαις τῶν Καλαμῶν, σπουδαίας ὀκιᾶδή...
ἀφῆστε με μερικὲς νὰ στείλω τοῦ Τρικούπη,
ποῦ θἄλεγα μὰς πᾶνε μὲ τῆς ἐλιᾶς αλκαῖ.
Πῶ! πῶ! χαραὶς τρικούβερτας κι' εὐτυχισμένοι γρόνοι...
Εἶστε καὶ τοῦτο τὸ κουτὶ μὲ μπακλαβᾶ γεμάτο...
Ὁ Λεγανάκης τόστειλε μαζὶ μὲ τὸν Καρώνη,
ζαχαροπλάστας ὄνατος μὲ γεύστο ντελικάτο,
καὶ τίποτα δὲν ἔχομε καλλίτερο νὰ κάνωμε
παρὰ μ' αὐτὸν τὸν μπακλαβᾶ τῆς πίκρας νὰ γλυκάνωμε.

—

Νὰ καὶ σταφίδα μπόλικη ἐκ τῆς παραλιτρήτεως..
ὁ Ψωλίνης μὰς τὴν ἔστειλε κι' ὁ Παπαφωτινὸς
πρὸς χρῆσιν καὶ κατάχρησιν τῆς νηστικῆς ποιήσεως.
διὸ κι' αὐτὴν τὴν ζωρεὰν θὰ ψήλω ἐμπανῶς,
καὶ μὲ στραφίδες στρῶστε μου κριββάτι νὰ κοιμοῦμαι
καὶ τόσα νομισχέδια τοῦ Λόρδου νὰ θυμοῦμαι.

—

Νὰ καὶ μπουλάλαις μὲ κρασὶ. ἄμαν. Χριστέ, κι' ἂς φᾶξη..
ἀφῆστε το νὰ χύνεται... εἶναι πολὺ κι' ἂς τρίξη...
νὰ καὶ ρακί, κονιὰκ, σαρτρίζ, λικὲρ τοῦ Καλκουτῆ...
γι' αὐτὰ τἀθάνατα ποτὰ κανθένες μᾶς φθονεῖ...
ἰδοὺ καὶ μία μυρωδιὰ καὶ διάλεκτο σαπούνι,
μὰ νὰ μᾶς στείλουν ἔπρεπε καὶ κάμποσο σχοινί.

—

Νὰ καὶ γραβάτα τοῦ συρμοῦ μὲ τῆς φωτιᾶς τὸ χρῶμα
καὶ μιὰ τσατσάρα γιὰ μελλὴ καὶ τσιγαρέτ' ἀκόμα.
Ὠχοῦ! πῶς δὲν τριλλαίνομαι... τὰ βλέπω καὶ χορεύω...
ἐγίμισα τὸ σπῆτι μου μὲ κάσκες καὶ κασόνια....
ἰδοὺ καὶ μιὰ ὑτογλυφὴς ταύτιὰ μου νὰ πκατρεύω
κι' ἔτσι ν' ἀκούω πιὸ κκλὰ τοῦ Λόρδου τὰ κανόνια

—

Ποτὲ μου δὲν ἐπρόσμενα τοιαῦτας ἀμοιβάς...
νὰ καὶ μελίγγις 'στὸ κουτὶ Σωρακιστῆς χαλβᾶς.
ὑποῦ κινεῖ τὴν ἄριξιν τοῦ καθενὸς λιμέρη
κι' αὐτὸς ὁ Ρεμπὸλ ὁ σκύλος μου μὲ πεθο τὸν φερμάρει.

—

Χαρῆτε 'στὴν πανήγυρι ἑνὸς ἀνδρὸς ἀστείου,
ποὺ φαίνονται τάστεῖα του ἐπίκρατα καὶ σαίτα...
καὶ κουνουπίδια μοῦστειλαν μεγίθους τερατείου,
τῆς δεκαετηρίδος μου τρὲ κὶμ ἰὶ φὸ μπευάτα,
ἀλλ' ὅπερ σπουδαιότερον—Χριστούλη μου βοήθα—
καὶ μιὰ βαρβάτη καὶ τρανὴ μοῦ στέλλουν κολοκύθα
κολοκυθίνια καύκαλα μ' ἐκείνην νὰ βαρῶ
καὶ πάντοτε καὶ μάλιστα τὶ τοῦτο τὸν καιρό.

—

Μὰ σὲ τέτοια ὅλη
πρέπει καὶ κοντύλι,
ἰούς Ὁμηρικούς,
γιὰ νὰ τὰ στιλβώσῃ
καὶ νὰ τὰ συντάξῃ
περιστατικῶς.

—

Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας, ἀνθοῦν τὰ χαμομήλια,
κι' ἀγάλλεται ἡ ζύλινη τοῦ Φασουλῆ φαμίλια.
Ἡμέραι μέλλοντος χρυσοῦ θαρρῶ πὼς ἀνατέλλουν
καὶ μὲ τὰ ζῶρα τὰ πολλὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ χανώμεν...
τιμὴ καὶ δόξα πρὸς αὐτοὺς ὅποῦ μὰς τ' ἀποστέλλουν,
τιμὴ καὶ δόξα καὶ γιὰ μᾶς ποῦ τὰ παρελαμβάνομεν.

—

Γυναῖκα, μὴς 'στὴ σάλα μας τὴν κολοκύθα βάνε
νὰ τὴν κυττάζουν τὰ στραβὰ τοῦ καθὲ ντελικάτου...
εὐχαριστήσετε θερμῶς καὶ τὸν γενναῖο Τζανῆ,
ποὺ τὸν ἐπείραζ' ἄλλοτε γιὰ τὰ Λατινικά του.
Στὴν ὄρασιν του ὑπείλατει τῶν ὥρων ἡ πληθώρα,
αὐτὸς τὸ κίνδυνον κι' ὁ πυγὴν τῶν ἀωριῶν ἐφάγη,
ἂν δὲ 'φτηνὰ λογίζωνται τῶν Καλαμῶν τὰ ζῶρα,
ἀλλ' ἡ καρδιὰ τῶν ζωρητῶν πολύτιμα τὰ κάνει,
κι' ἂς μαθῃ πὰς ὁ μελετῶν τοῦ κόσμου τὰ συμβάντα
πὼς βίρι ἐμπιστίτσιες σοὺντ σεμπιτέρι πάντα.
Ζήτω λοιπὸν φανέξετε τῶν Καλαμῶν ἡ πόλις
κι' ὁ γενναιόκαρδος λαὸς τῆς Μεσσηνίας ὅλης.

—

Ὅμως εὐχαριστήσατε καὶ ὀχὶ καλὲς κυρίες,
ἤγουν τὸν Βιλιστάκειον μετὰ τοῦ Κυριακοῦ,
ὑποῦ τοὺς ἐνδυσίασεν ἡ ἐλεκτρίς
κι' ἐν μέσῳ τόσης κρίσεως καὶ πολυ ἠθικοῦ
προσφέρονται σὰν εὐγενεῖς γενναίως κι' ἀτιθάσσως
νὰ ψαλλιδίσουν σύρριζα τῆς κόμης μου τὸ δάσος,
χωρὶς γι' αὐτὸ τὸ κόψιμο ποσῶς κ' ἐτεμειρθοῦν,
κι' ἡ Μούσαις πιὰ κρησφύγετσον δὲν θἄχουν νὰ κρυφθοῦν.

—

Οὐ μὴν θὰ τρίξω ἀπ' ἐκεῖ μὲ μάστιχος καὶ λεβάντα
'στὰς φωτογράφους ἀδελφάς, εἰς τας κυρίας Κάντα,
ποῦ χαρισμα προσοίρεστσαι νὰ μὲ φωτογραφήσουν
κι' ἀθάνατα 'στὰς πλάκας των τὰ μοῦτρα μου ν' ἀφήσουν,
κι' ἐγὼ ποῦ καθε ζωρεὰν καθόλου δὲν ἀρνοῦμαι,
ἀπεναντίας μάλιστα μεγάλως συγκινοῦμαι,
θὰ βγάλω ἴσχως πληρωμὴ τὴν κλασικὴ μου φάτσα
νάναι φοβέρ' ἀδιάκοπη γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὴ ράτσα.

—

Μὲ τέτοια κι' ἄλλα ξαφνικὰ κοντοῦ νὰ ταστίσω
καὶ δὲν εἰξεύρω ποσοὺς καὶ ποιοὺς νὰ πρωτευχαριστήσω.
Μὰ κι' ὁ Γιαννάκης—τί γλυκὰ! πορόμοια δὲν εἶδα—
μιὰ τοῦρτα μοῦστειλε κι' αὐτὸς κι' ἰμοῦρισε τὸ σπῆτι,
κι' ἂν δὲν σαλέψ' ἡ βίδα μας 'στὴν δικαστρίδα
φοβοῦ ποτὲ δὲν θἄχωμε γιὰ τοῦ Δρομοκαΐτη.

Κατ' ὀλίγας ποικιλίας
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

—

Τοῦ λογογράφου Μπούμ. εἰς ὅλους γνωστοῦ,
βρῆκαν τ' ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΑ. τὰ δίστιμά του,
ὡραῖα σὰν τὴν ἄνοιξι καὶ μοσχομυριδάτα
καὶ κλασικὴν ἀτελίωτα καὶ δύσκολη γραφή.
Ἐκεῖ καὶ σκαθάλια πολλὰ καὶ γλωσσικὰ εἰρωνεία...
τὰ δίδει μάθησιν ὡραίαν τὸ «Ἄστυ» κι' ἡ «Ἑστία».

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κυρίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοντὰ στὸ πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενήντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νἄναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ βᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἔβρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΙΟΣ τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα	γιὰ τὰ ἐνν᾽ ἄλλα δίμες μαζὶ — **δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.**
κ' ἔτσιν ἔχω ἡξιωνέδα	— κ' ἔτσιν μοῦ κατελάβαν	Κ' ἔνα σύλλο ἔν᾽ ἀρατῆς — ἔχουνε συνέφερμοσῆς,
Συνδρομητὰς δὲ ἔσχομεν	— γνωσὶ ἐστὰ ἔξη ἔχομε.	κ' ἔπειρος τὸν σκαρὰ δὲν ἔβλεπ. — θὰ τὸν φέρ᾽ μαῦρο μέλι.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔσην	— ἔξοχες «ἔξοχα κ' ἐντυπώσεις»	Ἐβᾶ τὴ σέρα κεῖ τὴ πάρα — κάθε φύλλο μὲ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ἑκατὸ φράγκα εἶναι μόνο.**	

Ἔννατη Ἀπριλίου,
σφρίγος τοῦ Βασιλείου.

Τετρακόσα ἑξήντα κι' ἔννιά,
τῆς Λαμπρῆς ἀριθμοῦν τὰ ἔρνιά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Πάει λοιπὸν κι' ὁ Ἄχολος, ὁ παῖξας τόσον ρόλον,
τιμὴ καὶ δόξα τῶν Ρωμηῶν τῶν ἀγαθῶν κι' ἀγέλων,
εἰκὼν ἐκβεβηρώσεως μεγάλη καὶ τελεία,
ποῦ τοὔπρεπαν τοὐλάχιστον παράντα Μουσωλεῖα.
Ἤλθε νὰ φᾶγ, Περικλῆ, κι' οὐχὶ νὰ διρθώσῃ,
κι' εἰς τοῦτο τὸν συνέτρεξαν συμπατριῶτκι τόσοι.
Ἤλθε νὰ φᾶγ, Περικλῆ, μὲ λαίμαργον νιόκτα
καὶ μὲλις τῶπε τόκανε μὲ θέρρος πατριώτου
καὶ μ' ὅλην τὴν ἐπίζηλον ἐκείνην γενναιότητα,
ποῦ διακρίνει τοὺς Ρωμηοὺς τοῦ Γεωργίου πρώτου.
Ἤλθε νὰ φᾶγ, Περικλῆ... μᾶς τῶπε, μᾶς τὸ 'φριξε,
μὲ σαλπίγγια Τυρρηνικὴν παντοῦ τὸ εἰκηρυξε
καὶ 'στοὺς Ἀρείους Πάγους μας καὶ 'στὰς ἀρχαίας Πνύκας,
ἐρίθισε τὴν γεῦσιν του ἀχνίζων λευκυσμάς,
κι' εὐσυνειδήτως ἔβραγε τὰς παρκακαθήκας
κι' ἄφησε τὴν διόρθωσιν 'στοὺς ἄλλους καὶ σ' ἐμᾶς.
Ἀλλ' ὅταν λίγης φανερὰ καταμισῆς τῶν ὁρμίων
πῶς ἤλθες μόνο γιὰ νὰ φᾷς σὲ τοῦτη τὴν λοκάντα
τότε σὲ βαίζων 'στὸ σκαμνὶ συμφώνως πρὸς τὸν νόμον
καὶ μὲς 'στὸ φρέσκο σέ σφαλοῦν χωρὶς νὰ ξέρῃς γάντα.
Τοιοῦτος εἶναι πάντοτε ὁ τῶν φαγάδων κλῆρος
κι' ἔτσι ποῦ λές τὴν ἔπαθε κι' αὐτὸς ὁ νέος ἥρως.
Ἐνῶ, μωρέ, σὰν φαίνεται 'στὸν ἕνα κι' ἄλλον χάχα
πῶς τὰ στραβὰ κι' ἀνάποδα τὰ διορθόνεις τάχα.
κι' ἐνῶ στὸν κόσμο τσαμπουνᾷς καὶ λὲς πῶς διορθόνεις
ἐν παραβύστῳ καλοτρῷς κι' ἐν τῷ κρυπτῷ τσιπόνεις,
τότε γιὰ φᾶγε τῆς τιμῆς, βρὶ Περικλῆ, περνᾷς,
σὶ μιὰ καὶ σ' ἄλλην Ἐκκλησιὰ καββάλα προτσωνᾷς,
καββάλα μπαίνεις 'στὴν Αὐλὴ καὶ μὲς 'στὸ καθὶ σπῆτι,
καββάλα τρῶ; ἀντίβωρο κι' ἀπ' τὸν Μητροπολίτη,
καββάλα τρίχες καὶ πατιᾶς σὲ πλήθη τενεκία
καὶ πρέσες καὶ τὴν Ἀλεποῦ κοντὰ 'στὸν Βασιλέα.
Λοιπὸν σοῦ λέγω, Περικλῆ, ἂν θέλῃς τοῦ λοιποῦ
νὰ προσκαλῆσαι πάντοτε καὶ σὺ 'στὴν Ἀλεποῦ,
ἂν θέλῃς σραγτὸν καὶ συ νὰ μὴν προσέλθῃς θύμα,
ἂν θέλῃς καὶ τόνόρε σου ποτὲ νὰ μὴν ξεπορτᾷ,
νὰ κλίνῃς πάντοτ' ἐν κρυπτῷ τοῦ Κότταρη τὸ ῥῆμα,
ἐκεῖνο τὸ πασίγνωστον, τὸ κλίρτω, κλίρτεις, κλίρτει.
Τότε καὶ νόμους δὲν ψηφᾷς κι' Εἰσαγγελεῖς δὲν τρέμεις,
τότε γιὰ σένα σκιάζεται κι' ἡ λευκοχίτων Θέμις
καὶ γίνεται, βρὲ Περικλῆ, παντοτεινὴ σου σκλάβα,
κι' οὐδὲ τολμᾷ τῶν λειτουργῶν τῆς Θέμιδος ἡ τκλαβ
νὰ ῥιζιλίψῃ κυρίον ποῦ 'στὰ κρυφὰ σουφρόνει
καὶ φαίνεται πὼς προσκυθεῖ πολλὰ νὰ διορθώνῃ.
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλή, μὲς 'στ' ἄλλα τὰ πολλὰ
ἀλήθεια πῶς ἐνίχνεντσι καὶ πρόσωπα 'ψηλὰ ;
Φ.—Θεὸς φυλάξοι, Περικλῆ... ποτὲ σου μὴν πιστεύῃς
πῶς ἄνθρωποι ἀνώτερσι διαβολῆς καὶ χλεύης,
ὑποῦ τ' αὐτιᾶ μὰς μὲ τιμὴν ἐγκώμια τρυπᾶνε,
ποῦ πιθανὸν κι' οἱ Πρίγκιπες 'στοὺς μπαλκὸς των νὰ πᾶνε,
ποῦ φθονητὴ κοινωνικὴς τοὺς διακρίνει θέσις,
'μπερούν μὲ Πατσουράκηδες κι' Ἀχόλους νέχουν σχέσεις.
Αὐτοὶ τοὺς κλίπτας τοὺς κοινοὺς ἐξ ὑψηλοῦ τοὺς βλέπουν,
αὐτοὶ δὲν λένε φανερὰ πῶς ἔρχοντσι νὰ φᾶνε,
κι' ἂν κάποτε σὰν Ἕλληνες πρὸς τὴν ἀμαξα ῥέπουν
πρέπει κι' αὐτὰ ἀνέλογος τῆς θέσεώς των νἄναι,
καὶ μὴν πιστεύῃς πώποτε πῶς θὰ κατεξεθοῦν
γιὰ κάμποσας ψωροέρμαχικὲς νὰ ἐωρτοκατθοῦν.

Κι' ἂν τοὺς καθίσουν 'στὸ σκαμνί, ἐκεῖνο θὰ βαρυγκᾷ,
κι' ὅπως γυμνὴ 'στοὺς δικαστὰς ἀπίμπανει ἡ Φρύνη,
κι' αὐτοὶ τὸ σῶμα τὸ σφριγῶν ἰδόντες γυμνωμένον
ἐμέσως τὴν ἠθῴωσαν μιτὰ πολλῶν ἐπαίνων.
τοιουτοτρόπως, Περικλῆ, κι' Θέμις θὰ τρεμαξῇ
μὲ τοὺς μεγάλους λειτουργοὺς καὶ μερικοὺς ἐν τέλει
ἐὰν ὀλίγον πῶς μὲ 'σῶβρακα φτιασμέν' ἀπὸ μετᾶξι
κρυφίως γαργαλίζονται τ' ἀμόλυντα των σεῖλη.
Κι' ὕστερα καθόμαι κι' ἐγὼ μαζί σου νὰ τσακώνωμαι
καὶ περὶ βελτιώσεως συχνὰ νὰ ξιφερκώνωμαι
ἐὰν πατεντάτος κουτεντὲς καὶ δλαξ ἀπὸ τοὺς βλέκας
καὶ τοῦ τσεφούτη Μωῦσῆ νὰ προσκυνῶ τὰς πλάκας.
ποῦ τῆς κλοπῆς τὴν ἡδονὴν ρητῶς ἀπαγορεύουν
εἰς ὅσους σὰν τὸν 'Αχόλε Πρωτοσικελία κλίβουν.
"Ω! μὰ τὴν δόξαν, Περικλῆ, τοῦ παλαι Παρθενῶνος,
φλὲξ πρὸ πολλοῦ μὲ πυρπολεῖ καὶ δυνατὸ μεφάκι
κι' ἐγὼ νὰ κλέψω κάτι τί κὰν μετὰ σοῦ κἂν μόνος
ἔστω καὶ σὰν τὸν 'Αχόλο καὶ σὰν τὸν Πατσουράκη.
'Ελύσαξα, βρέ Περικλῆ, καὶ δὲν ἀντέχω πιά.
'Βαρέθηκα νὰ συζητῶ μὲ τὴν πολυανθρωπιά...
τὰς ἐντολὰς τοῦ Μωῦσῆ θὰ κατεφακελώσω
πρὶν μὲ τὰς φτώχιας τῆς τιμαῖς φαμελικῶς κρεπαρω,
κι' ἀπίτριψε τὸ χέρι μου 'στὴν τσέπη σου ν' ἁπλώσω
καὶ τάβλιο πορτοφόλι σου τοὐλάχιστον νὰ πάρω
Δὲν βγαίνει τίποτε, μωρέ, μὲ τῆς ἐφημερίδες
καὶ προκοπὴ δὲν γίνεται μὲ διακεκηρίδες,
μόνο οἱ πέρνουν 'στὸ μεζὲ τὰ πιτνασμένα πλήθη,
ἂν δὲ ἰαμίζῃς, Περικλῆ καὶ πρῶτε κουφετίδια,
πῶς πέντε μὲ τῶν Κελαρῶν θὰ ζῇς τὸ κολοκύθι,
χώσου 'στὸν τάφο ζωντανὸς καθὼς τὴν 'Αντιγόνη.
Κι' ὅταν σημαίνῃ μιὰ φορὰ ὕστερα παρουσία
ὁ Πλαστὴς τότε θὰ στραφῇ καὶ 'στὴν 'Θεκή σου κλάει
καὶ θὰ σοῦ 'πῇ ἐβρὶ σωπὴ καὶ ψωροφαντασία.
ἐπίτηδες μὲς 'στῶν Ρωμηῶν σ' ἐτίναξα τὴν πλάκα
γιὰ νὰ 'μπορέσω κάτι τί καὶ σὺ νὰ παδευρώσῃς,
κι' οὔτ' ἔνα δὲν κατώρθωσες πλησίον νὰ σουρρώσῃς,
μὰ μόνο μὲ τῶν Καλαμῶν ἐζῶσες κολοκύθια :...
φτοῦ! νὰ χαθῇς, παλιανθρωπε, ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια.
Λύτε, καϋμένε, θὰ σοῦ 'πῇ ὁ Πλαστὴς θυμωμένος,
καὶ σὺ μὲ κατακκίνην ὀργεῖλα βουλωμένος
θὰ ψήνεσαι 'στὴν κόλασι μαζὶ μὲ τοὺς διαβόλους
χειρότερ' ἀπὸ σήμερα, ὅπου σὲ ψέγ' ἡ κρίσις,
κι' ἄνωθ 'στὸν Παράδεισο θὰ βλέπῃς τοὺς 'Αχόλους
κι' ἀμὲν νερὶ θὰ τοὺς ζητᾷς τὴν γλύσσα νὰ δροσίσῃς.
ἔμως ἐκεῖνοι, Περικλῆ, μηδὲ σταλιὰ θὰ ρίχνουν
κι' ὑπόθια μεταζωτὰ γελῶντας θὰ σοῦ δείχνουν.
Π.—Εἶναι καιρὸς ν' ἀφήσω πιὰ τὴν ψωροφαντασία
καὶ τῆς ἐκβαρβαρώσεως νὰ νοιώσω τὴν οὐσία...
ἀπὸ τὴν ἐκβαρβάρωσιν 'ξεχείλισαν οἱ ὄρμοι
κι' ἐμεῖς δὲν 'κατελάβαμε τὴν γλῶσα της ὁλόμαι.
καὶ μένει ἀνεπίδεκτον εὐγενικῆς μαθήτους
τὸ βάρβαρον καὶ πρόστυχον τῆς ταπεινῆς μας φύσεως.
Φ.—"Αχ! ἂς 'μποροῦσα νὰ χωθῶ μὲς 'στὲδέξε μας Τεμπῖε...
εἶναι 'ντροπή, βρέ Περικλῆ, καὶ πρώτης ἀτιμίε
Ρωμηὸς καὶ σὺ νὰ γεννηθῇς καὶ τέτοιος νὰ φορήσῃς
χωρὶς ἀνάμνησιν κλεφτᾶς ὑπίσω σου ν' ἀφήσῃς.
Π.—"Ας ἔκλεβα τοὐλάχιστον κανένα ὀπὸ ἐκείνα...
μὰ τοὺς προγόνους 'στρέπωσαι νὰ μ' ὀνομάζουν Ἕλληνα.
Φ.—Πρέπει καλὰ νὰ λαπωθῇς καὶ πρῶτα νὰ βρωμήσῃς
ἂν θέλῃς ὕστερα καὶ σὺ σὰν κι' ἄλλους νὰ μυρίσῃς.
κι' ὅπως πολλὰ μυρωδικὰ μέν' ἀπὸ βρώμικες βγαίνουν
ἔτσι κι' αὐτοὶ ποῦ λαχτερῶν ἐπίσημοι νὰ γένουν
πρῶτα βρωμοῦνε κι' ὕστερα σκορπίζουν μυρωδιαῖς
κι' εἰς ὅσους δὲν λασπόνονται μοιράζουν ἀκριβιαῖς.
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λὲς 'στῆς 'Αλεποῦς ἐπῆγες τὸ κυνῆγι;
Φ.—Η Δόξα πρὸς τῆς 'Αλεποῦς τὸ τρόπαιον μ' ὠδήγει,
τῆς μαχης δ' ὁ κονιορτὸς 'στους οὐρανοὺς ὑψώθη
κι' ἀκούσθη λίγουσα φωνὴ κτὴν νέαν νίκην ψαλλετε
κι' ἀφιλκτως ἐκπληρόνονται οἱ τῶν αἰώνων πόθοι.
ἂν φῶ καὶ θέλετε εἰς αὐτους ἀντὶ τοῦ θῆτα βάλετε.»
Καὶ σὰν γυρίζαν ἀπ' ἐκεῖ μὲ σκωμένη μύτη
κάποια καρτέτσα 'πρόβαλι μὲ τὸν Μητροπολίτη,
κι' ὅλοι σ' αὐτὸ τὸ θέαμα 'ρωτοῦσαν μ' ἕνα στόμα
τί 'γυρευε 'στὴν 'Αλεποῦ κι' ὁ Γερμανὸς ἄκυμα,
καὶ κατ' ἀρχὰς ἐνόμισαν τῶν θεατῶν τὰ πλῆθη
πῶς τὸν ἐκαλέσαν κι' αὐτὸν τὴν 'Αλεποῦ νὰ σχέσῃ.
κατόπιν ὅμως, Περικλῆ, τὸ πρόβλημα ἐλύθη
κι' εἶπαν πῶς τὸν ἐπήρανε μαζί νὰ τοὺς διαβάσῃ.
'Αλλ' ὅμως κι' ἄλλη ἔτυχε παράτα νὰ συμπέσῃ
καὶ κόσμες ἔτριξε πολυς στερανιὰ ν' ἀποθέσῃ
'στὸ μνῆμ' ἀρχαίου στρατηγοῦ, εἰς τοῦ Κηραϊσάκη.
κι' εἶπαν καὶ 'στὸν Διαδοχὲ νὰ κουρασθῇ λιγάκι
καὶ νὰ προσφέρῃ 'στὸν νεκρὸν τὸν ὑψηλὸν του φόρον
κι' ἐκεῖνος διὰ λέξεων τοὺς εἶπε παρηγόρων :
«δὲν ἠυκαιρῶ στερανωμα τοῦ στρατηγοῦ νὰ κάμω,
ἀνάγκη πρὸς τὸν θρίαμβον τῆς 'Αλεποῦς νὰ ἔρχωμαι,
ἀλλοιῶς ὁ κόσμος τῆς Αὐλῆς σπουδαίως θὰ θυμώσῃ.
πλὴν στέψετε κι' ἐκ μέρους μου τὸν γέροντα παππού,
κι' ἂν ἡ μιγκλὴ του σκιὰ ποθῇ νὰ μ' ἀνταμώσῃ
εἰπῆτε της παρακαλῶ νἀλθῇ 'στὴν 'Αλεποῦ.»
'Αροῦ λοιπὸν ὑμνήθησαν τῶν μαχητῶν αἱ νίκαι
κι' ἠγόρασε 'στὸ σπῆτι του καθεὶς ἀλειρωμένος,
ὁ Βασιλεὺς φαμελικῶς 'στὴ Σφακτηρία 'μπῆκε
μὲ τὰ δεινὰ τῆς 'Αλεποῦς πολὺ βιβερμένος,
καὶ περὶ λοχων καὶ φανῶν ἐσπιρτῶν ἄρας
πρὸς τὸ Ἡραῖον ἔσπευσε γιὰ τὰς ἀναπαύρας,
καὶ μαθὲ πῶς κι' ἂν φλέγεται τὴν 'Αλεποῦ νὰ πιάσῃ
μὰ καὶ τὴν ἀρχαιότητα ποτὲ τὸν δὲν ξιχάνει,
καὶ τώρα τώρα μάλιστα τοῦ ρέκτη Βασιλῆα
μεράκι τοῦ κατήντησι ἡ δόξα ἡ παλιά.
γιατὶ τὴν νέα, Περικλῆ, καθὼς τὸ ξέρουν κι' ἄλλοι,
μαζί μας τὴν παράφαγε κι' αὐτὸς μὲ τὸ κουτάλι.
Ἐκεῖ λοιπὸν τάχιαβε μας οἱ Βασιλεῖς καμάρωσαν
κι' ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔπαυε τῆς πίτρας νὰ μετρᾷ,
καὶ δύο νέοι "Ελληνες ἐκ πείνας τὰ 'κακάρωσαν,
ὁ μὲν 'στὴν Κοντοβάζαινα, ὁ δὲ 'στὰ Φιλιατρά.
Καὶ τώρα δός μου 'γρήγορα τὸ τακτικὸ μπαγλαρωμα.
Π.—"Ορσε λοιπόν, βρὲ Φασουλῆ, μὶ ξύλο καὶ μὶ σφαμα.

"Αχολος ὁ πολὺς κι' ὁ Πραίσιωρ Φασουλῆς.

Φ.—Ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου ἀθῷον σὲ κηρύττω
καὶ βγαίζω τὸ κατέλε μου καὶ σοῦ φωνάζω ζήτω.
κι' ὡς ἔβγαλιν ὁ Πίνδαρος τοὺς 'Ολυμπιονίκας
ἐπιθυμεῖ κι' ὁ Φασουλῆς μὲ φόρμιγγας νὰ ψάλῃ
ἕναν ποὺ ξεκοκκάλισε τὰς παρακαταθήκας
κι' ἐχόρτασι κι' ἐγλίντισι κι' ἐδόθη πένε κι' ἄλλοι.

Δὲν εἶσαι σὺ κατάδικος, ἀλλ' ἕνας μαρτυς ἥρως.
κι' ἔχω πολλὴν ἐπιθυμιὰν κι' ἐγὼ νὰ σὲ θαυμάσω,
κι' ἀμέσως τὸ παράσημον ἐκεῖνο τοῦ Σωτῆρος
εἰς τὰ γενναῖα στήθη σου ἐκρούζων νὰ ἐρεμάσω.

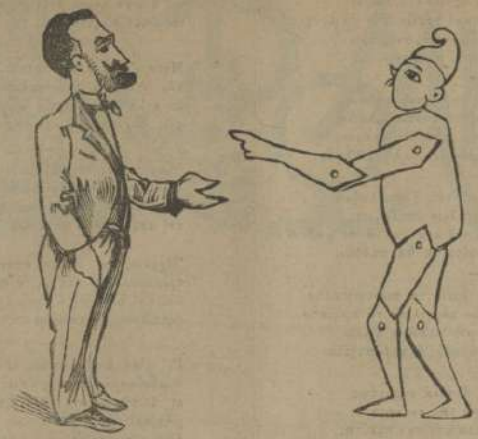

Σ' ἐμένα δὲν χρειάζεται... σὺ πρέπει νὰ τὸ φέρῃς,
ὅπου τὴν ἐκβαρβάρωσιν ἐννόησις καὶ ξίρις.

Σὺ τῆς ἐκβαρβαρώσεως τὸ γένννημα κι' θρέμμα
ρίψε περιφρονησιως 'στοὺς δικαστάς σου βλίμπα...
σοῦ πρέπουν Μιγκελόστασοι κι' ἐγκώμια καὶ δῶρα
κι' ἂν παρ' ἡ ἐκβαρβαρωσις κατήφορο σαν τώρα,
θἄλθοῦν καιροί, καταδικε, παρ' ὅλων ἐξομνύομενοι,
ποῦ σὺ θὰ γένῃς δικαστὴς κι' ἐμεῖς κατηγορούμενοι.

Τότε θὰ γίνετ' ἐμπαιγμὸς τῶν δικαστῶν καὶ χλεύη
ἐκεῖνος ὁ βλακέντιος, ποῦ δὲν 'μπορεῖ νὰ κλίνῃ,
καὶ τότε γιὰ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς ὀπισθοδρομήσεως,
ποῦ νηστικοὶ τυλίγονται 'στῆς φτώχιας τὰ ῥάκη,
νυχθημερὸν ἐνταλματα θὰ βγαίνουν φυλακίσεως
ἀπὸ τὴν εὐγενείαν σου κι' ἀπὸ τὸν Πατσουράκη.

Τότε καθεὶς ὑπάλληλος τοῦ τότου τοῦ μεγάλου
θ' ἀνοίγῃ μαδιστράδικα μὲ τὴν κυρίαν Γκιούζη,
τότε κι' ἐγὼ 'στὸν γαϊδουρο θὰ κάτσω πισοκάπουλα.
τότε πολλοὶ τὸ πὰ νὰ κάτῳ μαζί σου θὰ χορεύσουν,
οἱ δικασταὶ 'στὰς ἕδρας των θὰ κόβουνε τὴν τραπουλα
καὶ τὰ κορίτσια χαρισμα θὰ τὰ εἰσκορεύσουν.

Τότε καθένας παστρικὸς τὴν κάπα του θὰ στρώσῃ
κι' ἡ Θέμις ὅλων τῶν κλεπτῶν θὰ βγαίνῃ κουβερνάντα,
κι' αὐτὸς ποῦ δὲν ὀρείζεται πῶς κάτι θα σουρρώσῃ
τῆς ψήφου τὸ δικαίωμα θὰ χάνῃ μιὰ γιὰ πάντα.
καὶ 'στὸν κοινὸν περίγελων ἐκεινὸς θ' ἀφίνεται,
ἐν ἄλλοις λόγοις μασκαρᾶς καὶ τῶν παιδιῶν θὰ γίνεται.

Τότε καθεὶς κατόκερρα τὸ παραθὸν θὰ 'βρίζῃ.
τότε κι' ὁ μόσχος θὰ βρωμᾷ κι' ὁ βοῦρκος θὰ μυρίζῃ.
τότε καὶ μὶς 'στὰ σύνερα καὶ πίραν τῶν συνόρων
καὶ τὸ 'δικό σου τζόυεμα θὰ τζόυγουν γιὰ καμάρι.

καὶ μέσα 'στὴν καλιὰ αὐτὴν τῶν ἀτελῶν Γομόρων
κανένα δὲν θὰ 'βρίσκεται παλιαῦ σωρμοῦ γομάρι.

'Οποῖος κόσμος ἀγαθὸς
κι' εὐτυχισμένος ἀλήθως
ἔκειτ' εἰ πατριῶτοι.
ὅπου θὰ ζοῦν ὡς τότε.

Κι' ἐγὼ δὲν εἶναι δυνατὸν
τὸ κράτος ν' ἀπολαύσω
τειεύτων νέων πολιτῶν
κι' ἀπὸ χαρὰν νὰ κλάψω ;

Ἴσως τότε κιὰ κι' ἐγὼ,
ποῦ πολλὰ μωρολογῶ,
νὰ τολμήσω νὰ συρρώσω
καὶ Τεμπῖε νὰ σκρώσω.

'Ορθώσου ὑπερήφανος καὶ περιφρόνει πάντας
κι' ἐπίτρεψε, κατάδικε, λιβάνι νὰ σοῦ κάψω
καὶ τῶν ὑποδημάτων σου νὰ λύσω τοὺς ἱμάντας
καὶ γιὰ τοὺς τόσους ἄθλους σου νὰ κόψω καὶ νὰ ῥάψω.

Δὲν πρέπει κάτω ντροπαλὸς τὴν κιφαλὴν νὰ κλίνῃς
κι' ὑπόταν πρόγονος καὶ σὺ τῶν νεωτέρων γίνῃς.
ὅλων τὸ πεῖσμα κι' ἡ ψυχὴ 'στὴν μνήμην σου θὰ στρίψῃ
καὶ θὰ εἰ 'βρίζουν μονοχῶ πῶς ἔκλεψες ὀλίγα,
τῶν δ' ἀπογόνων ἡ φυλὴ μὲ ὄφνας θὰ σὲ στέψῃ
καθὼς κι' ἐμεῖς πάγάλματα τοῦ Κεραῆ καὶ Ῥήγα.

Κι' ἂν λὶς ἀλήθεια πῶς ἐσὺ μοναχὸς που δὲν φταὶς
μὰ κι' ἄλλει 'στῆς ὁμάκαις σου 'μπερδεύτηκαι αὐταῖς,
γι' αὐτό, κλεινὲ κατάδικε, ποσῶς μὴ χαλοσκάσῃς...
γιὰ τὴν κακιούρια δόξα μας καὶ σὺ μοναχὲ φθάνεις.

Τούς συγκάβρους τους τρανούς εξ ύψηλοῦ θιώρει
καὶ μές 'στὰ μοῦτρα φτύνε με καὶ τραβᾶ μου τὸ μοῦσι,
κι' ἂν ἐξικάθης ἄδικα, τούς δικαστὰς συγχώρει...
Ἄφες αὐτούς, οὐκ εἴδασι καθόλου τί ποιοῦσι.

—

Μὴ θέλῃς νὰ συκοφαντῇς τους παχυμυλαράτους,
γιὰ τούτους δέξου νὰ φανῇς σωστὴ φειτοφυλάκα.
πρέπει νὰ λέμε πάντοτε γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ κράτους
πῶς μόνοι εἰ πολὺ μικροὶ σοφρόνους 'στὴν Ἑλλάδα.

—

Μέ τὰ πολλὰ τὰ σκανδαλα καὶ τὰς ἀποκαλύψεις
δὲν πρέπει νὰ πληγώνωνται μεγάλων ὑπολήψεις,
γιατὶ 'μπορεῖ κι' οἱ δανεισταὶ τοῦ κράτους νὰ τὸ μάθουν
καὶ τότε τὰ σπυθαῖα μας συμφέροντα θὰ πάθουν.

—

Γι' αὐτὸ λοιπὸν, κατάλικε, κι' ἐμεῖς τὰ περιτρίμματα
ἂς πέρνωμε 'στὴ ράχη μας τῶν κόμ ἐλ ρὸ τὰ κρίματα,
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς δὲ μὴ 'μιλεῖμε κρόλα
γιατὶ 'μπορεῖ τὸν κόκα μας νὰ κόψ' ἡ καρμανιόλα.

—

Πανάμωμον τὴν Θίμιδα καθ' ὅλα νὰ κρούττῃς
καὶ νὰ σὲ πιάνῃ πυρετὸς ἐμπρὸς τῆς τιτκρατίας...
σὲ συγχωρῶ σὰν ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ σὰν πολίτης,
μηδὲ κι' ὁ πρῶτος εἶσαι σύ, μηδὲ κι' ὁ τελευταῖος.

—

Κι' ἂν μ' ἐρώτᾳς καλὰ καλὰ, νομίζω κουταμάρα
τόσον παρὰ γιὰ φυλακεῖς τὸ κράτος νὰ ζωδιόῃ
ἑνόσῳ καθε παστρικὴ ἀρετσμουτσουνάρα
ἔξω ἀπὸ τὰ κατεργα μ' ἐκείνο κορεΐδευει.

—

Καὶ τώρα, σὲ παρακαλῶ, λυπήσου με κι' ἐμένα.
κι' ἂν τίποτα σ' ἀπέμεινε ἀπὸ τὰ φαγωμένα
εἰς τίτλους, εἰς χρεώγραφα, εἰς μετρητὰ κι' εἰς εἴδος,
στεῖλε το ὥρα 'στὴ γωνιὰ τῆς δεκαετηρίδος.

Τῶν δανειστῶν ἡ σπεζοκ πρὸς τὸν κλεινὸν Σωτῆρα.

—

Ἐμάθαμε μὲ τόση ἀπορίαν
πῶς πάλι σὲ παρεφέρεις ἡ κρίσις,
κι' ἐκτοτων τὴν μεγάλην ἑταιρείαν
τοῦ Πειραιῶς ἐκήρυξες Λαρίσσης.

—

Ἐμάθαμε πῶς γάπιει καὶ τὸ κράτος
πρὸ νέου σωτηρίου κατορθώματος,
πῶς δηλαδὴ ἐκήρυξε ἐπιτακτικὴ
ἔκπτωσιν τοῦ μεγάλου ἐξώμματος
τὸν Βουλευτὴ τὸν Τάκη τὸν Γιαννούτη,
πρωτοῦ τὴν καταδίκην του ν' ἀκούσῃ.

—

Ἐμαθαμε τὰ ὄντιξ πῶς θὰ τρίξῃς,
κι' ἂν ξυνατὴ σὲ πάκῃ στενοχώρια
ἔκπτωτον ἐκ τοῦ θρόνου θὰ κηρύξῃς
καὶ τὴν Βασίλισσά μας τὴν Βικτώρια.

—

Ἰδόντες πῶς σ' ἐπροσβαλε καινούρια
περίεργος ἀσθένεια καὶ φούρια,
ὡὡς κι' οἱ πιστοὶ τους φόβους των δὲν κρύπτουν
ὅτι 'μπορεῖς ντουγιὰ νὰ ξεπατώσῃς,

κι' ὅσο τὰ φόντα βλέπεις πῶς ἐκπίπτουν
τόσο καὶ σὺ ζεσκῆς εἰς τὰς ἐκπτώσεις.

—

Μετὰ χαρᾶς ἀκούσαντες μεγάλης
τῆς Ἀλεπούς τὰς νέας ἐκστρατείας,
ἂν κι' ὁ λαὸς γκαρίζῃ ὁ χαμάλης
πῶς ἄρχισαν καὶ κρούσματ' ἀσιτίας.

—

Ἀκούσαντες πρὸς τούτοις καὶ τὰς δίκας
τῶν Τακήδων Γιαννουτήδων κι' Ἀγόλων,
ὅπου τιμοῦν τὸν παππων σας τὰς θήκας
καὶ σᾶς κοσμοῦν μὲ στέμμ' ἀκτινοβόλον.

—

Ἔχοντες καὶ δικαίας ἀφορμὰς
τρίμομεν μὴν πληθὺν' ἡ συμφορά μας.
καὶ σοῦ καπνίσῃ ἔξαφνα κι' ἐμᾶς
ἐκπτώτους νὰ κηρύξῃς τοῦ παρὰ μας.

—

Γι' αὐτό, ἂν καὶ πελὺς σοῦ πίφτῃ κόπος,
συμβιβασμὸς ἂς γίνῃ ὅπως ὅπως,
κι' ἐκ τῆς χρυσῆς τῆς ὀξυγῆς σου νερέϊς
ρίξε καὶ 'στοὺς ἐκπτώτους ἕνα ματι,
δῶσε μας ὅσα ὅσα κι' ὅ,τι θέλεις
κι' ἐμεῖς θὰ σοῦ φωνάξωμε σπολλάτη.

—

Ἀλλέως, σὶρ Μυλλόρδε, θ' ἀπομείνῃς
ἔκπτωτος τῆς μουρλευζας λορδοσύνης,
καὶ ὄχως νὰ τὸ θέλῃς θὰ σὲ κάνωμε
νὰ θυμηθῇς ἀρχαῖο ἐπεισόδιο,
τοῦ Νικολέων ἐκεῖνο. καὶ θὰ βάνωμε
τὸν καθε Ρὼκ καὶ Λασκαρι καὶ Ρόδιο
ἀντὶ τοῦ νιοῦ ὄμνου 'στὸν Ἀπόλλωνα
τὸν ἐδικόν μας ὅμνον ν' ἀνακρούσουν,
ποῦ νὰ σεισθοῦν τεμένη χρυσοκόλωνα
κι' οἱ πρόγονοι νὰ 'ρχοῦν νὰ τὸν ἀκούσουν.

—

Καὶ τότε 'στὴν Ἀθήνα θ' ἀριθαρωμαι
κι' ἀφοῦ τὸ περτρωνὶ μας πρῶτα κρύψωμε
τὸν ὅμνον 'στὸν Ἀπόλλωνα θὰ παρωμε
κι' εἰς ὅλων σας τὰ μοῦτρα θὰ τὸν τρίψωμε.

Καὶ ὀλίγαις ποικελέκις μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἤλιθεν καὶ τάνοιξήτησε εἰς τοὺς Ἀθηναιοπώλους.
ἕλα τοῦ τρίχρονος σφυρωτὴ τῆ δρίννιες καὶ δεῦτους.
ἤλθεν τραβάτας καὶ φουκὰ καὶ γάντια καὶ μανσόλια.
μπατσούνια καὶ 'πανδιάκια. καὶ σὶ ἔξι ζάπα 'ρόκα...
πολλῶν ἀεροῦνε ἔνεκεν ἐκείνος τὰ κατσίδια
καὶ τρέχουν μὲ τὸ τάναγκα περὶ νὰ τάμπλῃ πρῶτα.
Πῶ! πῶ! ποσείδρα ζυλιστὰ μὲ μάτσγκις καὶ κανέλλας
κι' ἐπιδόρκα μετάξωτα καὶ κάλτσες καὶ φανέλλας
γιὰ τῶν μεγάλων ταπεσσγιὰ τὸ πόσον σκάφη ...
ἐκεῖ' κι' Ἀθηναιοπῶλαι δὲν κάνουν πιὰ σκάφη.

—

Φῶς ἐκ τῶν ἐνόρων. Πλάτωνος Δρακούλη συγγραφή.
ποῦ πάντα πρὸς τὴν ἔνωσιν φιλοτιμίαν ρίπτει.
γλαφυροπλόκης πάγκαλος. τὰ μάλιστα σοφῆ.
τὸν νόημον δὲ τοῦ συνόμου καθόλου ἀποδίπει.
κι' αὐτὸν τῆς ἀληθοφάτσης ἀναπτύσσει φόρον . . .
Μεθοῦσιν ἐκδίδει αὐτὸ δραχμὴν τεσσαρων.

—

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραστείου, κοντοῦτσι πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νάναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ βᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμιὸς τὴν ἀδωμάδα	— χρόνον μιᾶ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— **δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.**
κ' ἔτσιν ἔχω ἐξυπνάδα	— κ' ἔπειτα μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς	— ἔχεις συνδρομητὴς.
Συνδρομητὰς θὰ δίχνωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	κ' ἔπειτα τὸν παρὰ δὲν δίδει	— τὰ τὸν ῥάφ παύρο φίδι.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὸν πλάτεν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἐπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δίχως κόλιαν κι' ἀντωνίνη	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μέρα	— κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομὲ γιὰ κάθε χρόνο	— **ἑπτὰ φράγκα εἶναι μόνο**		

Δεκαεξὴ Ἀπριλίου
καὶ σεισμοὶ τῆς ὑφιλίου.

Τεσσαρακόσα κι' ἑβδομήντα.
Πάσχα, κρῖνοι καὶ ὁμαπάντα.

Εὐαγγέλια τῆς ὥρας γιὰ παρηγορὰ τῆς χώρας.

Α'

Εἶπεν ὁ Λόρδος ὁ κλεινὸς 'στοὺς φίλους μαθητάς :
σεισμοί μᾶ; ἐξεπάτωσαν καὶ πάλιν κατ' αὐτάς,
πολλὰς δὲ νόμας ἔφεραν καὶ πόλεις ἄνω κάτω.
ἀλλ' ὅμως ἡ καρδία σας ποσῶς μὴ διπλιάτω.
Ὅλ' ἡ Λοκρὶς ἐρείπια καὶ τέφραν θρηνῳδεῖ
καὶ κρίσιν θὰ ἐπιλθωμεν πραγματικῶς οἰξείαν.
μανθάνω δὶ πῶς ἔπαθε πολλὰ καὶ τὸ Δκεῖ
καὶ δὲν θὰ βγάλῃ δεύτερον Θανάσην Εὐταξίαν.

—

Καὶ πάλιν ἐπεσείσθησαν τὰ βρέζοντα ἰδάφη
καὶ νόμος νέος ὑπ' αὐτὰ ἐντὸς στιγμῆς ἐτάχη.
ἀλλ' ὅμως κι' ἂν ὁλόκληρον τὸ κράτος συνταρῇ
ἡ σωτηρία ἔγκαιται κι' ἐν τῇ καταστροφῇ.
Κι' ἂν τίποτα 'στὴν θέσιν του ὀρθὸν δὲν ἀπομείνῃ
κι' ἂν ὁ σεισμὸς ἐσκέλιψι πολλῶν ἀνθρώπων βίδες
καὶ ῥοῦρια κατέπεσαν καὶ πύργοι καὶ τιμένη.
ἐγὼ μονάχα στίκομαι ὁλόρθος 'στῆς βελβίδες.

—

Νὺν ἐδοξάσθη ἀληθῶς τοῦ κράτους ὁ Σωτὴρας
καὶ βαίνομεν ταχύτατοι πρὸς τὸν συμβιβασμόν.
κι' οἱ δανισταὶ μας βλέποντες τὸ δυσμενὲς τῆ μοίρας
κι' ἐρείπια καὶ λείψανα καὶ πτώσεις ἐκ σεισμῶν,
ἴσως φανοῦν ἱπιεικεῖς 'στὸ κράτος κατὰ πάντα
καὶ τὰ μισὰ παραδεχθοῦν νὰ λάβουν τῶν τριάντα.

—

Ταῦτα λελαλημα ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε,
ἀλλ' ἵνα πιστεύσητε ἔχητε καὶ φρόνησιν καὶ γνῶσιν
καὶ 'στὰ μαλκὰ σας νἄλθετε καὶ νὰ συλλογισθῆτε
ὅτι κι' αἱ πτώσεις τῶν σεισμῶν θὰ ῥίξουν τόκων πτῶσιν.
Ἐγὼ δὲ πάλιν πρόθυμος θὰ θύσω κι' ἀπολέσω
καὶ τὴν Βουλὴν εἰς Σύνοδον ἐκτάκτως θὰ καλέσω.
καὶ τότ' ἐκ τῆς βελβίδος μου μετὰ φωνῆς μεγάλης
περὶ μελλούσης κανονῆς πολλὰ θὰ σας λαλήσω,
καὶ νέα Νεμεσσίδια βαστάζων ὑπὸ μάλης
τὸν ἀμελότιμον σεισμὸν θὰ κεραυνοβολήσω,
ποῦ τοῦ Σωτῆρα τὴν ὀρθὴν κλονεῖ Πρωθυπουργείαν
καὶ μὲ τοῦ Ῥάλλη συμμαχεῖ τὴν κωλυσιεργίαν.

—

Λείποτε πιστεύητε καὶ πάντοτε θαῤῥεῖτε
καὶ μετ' ἐμοῦ νυχθημερὸν ἀγρύπνως γρηγορεῖτε,
οὐ γὰρ τὴν ὥραν οἴδατε κι' ἐκείνην τὴν ἡμέραν,
ὅπου βροντὴν θ' ἀκούσετε τῆς πρώτης σφοδροτέραν.
Τότε ὦ τότε ὀδύνησις καὶ συγκλονίσεις τόσαι,
τότε κομπόσοι θὰ φανοῦν γιννήματα ἱλάρων,
καὶ φεύγετι νὰ φεύγωμε, πατεῖς μὲ καὶ πατῶ σε,
καὶ παντελὴς ἐρήμωσις καὶ πτώσεις χρεωγράφων.
Τότε θὰ πάρουν μόνα των φωτιὰ τὰ πυροβόλα
ὁ δὲ Σωτὴρας γελαστὸς πρὸς τοὺς πιστοὺς θὰ νεύῃ,
κι' ἐνῶ μ' ἐκεῖνον τὸν σεισμὸν θὰ καταπέσουν ὅλα
μονάχα τὸ συναλλαγμα 'ψηλότερα θ' ἀνέβῃ.

—

Ταῦτα λιλάληκα ὁμῖν, τεῖς ἀγαθεῖς μου φίλοις,
ἵνα καὶ πίστιν ἔχετε κι' ἀγάπην ἐ ἀλλήλοις,
καὶ πᾶς ὁ μὴν ἐν ἔμοὶ
ἀπὸ τὴν πεῖνα δὲν ψυχῇ,
χορταίνει πάντοτε ψωμὶ
κι' οὔτε σεισμοὺς ποτὶ ψυχῇ.

—

Σεῖς εἶσθε ῥήτορες μικροὶ κι' ἐγὼ μεγάλη λίμα,
ἐγὼ μὲν ἄμπελος εἶμὶ καὶ σεῖς ἀμπέλου κλῆμα,
κι' ὅστις καρπὸν δὲν εἰμπορεῖ παντάπασιν νὰ φέρῃ
εἰς πῦρ ἀμέσως βάλλεται, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει,
ἤγουν ἀπολακτίζεται μὲ στόμα πεινασμένο
καὶ μένει ξύλο κούτσουρο κι' ἕνα δαυλὶ καμμένο.

—

Σεῖς πάντες εἶσθε τὸ τσαμπὶ κι' ἐγὼμαι τὸ σταφύλι
κι' ὅστις προθύμως καὶ πιστῶς, δεδηλωμένοι φίλοι,
'στὴν ἀπαρτίαν συντελεῖ καὶ φέρει' εὐπειθῆς
ἐκεῖνος λέγεται κριὸς τῆς στρούγγας ἀληθῆς,
ἐγὼ δὲ πάντα ὁι' αὐτὸν παρακμὴν φυλαττῶ
τὸ πιὸ καλὸ Σαββατιανό, ῥοδίτη κι' κίγκυλάτο,
καὶ τρώγει μὲ τὴν ἀργυρᾶν καὶ τὴν χρυσῆν λαβίδα
καὶ τὸν εὐρίσκουν οἱ σεισμοὶ ἀπάνω 'στὴν βαλβίδα.

—

'Οσοι πιστεῖ προσέλθετε 'στὸ πλούσιον δρμπέλι σας...
ἐγὼ καὶ ἔρασις καὶ ζωὴ τῆς ῥατσας τῆς τεμπέλισσας...
κι' ὅπως τὸ Στέμμα πάντοτε θερμότατα μ' ἠγάπησε
καὶ δι' ἐμοῦ τὸν ὅμιλον τῶν δανειστῶν ἐρράπισε,
οὕτω κι' ἐγὼ ἠγάπησα περιπαθῶς ὑμᾶς
κι' ἔπεσε μές 'στὸ στόμα σας βαρβάτος λευκοσμᾶς.

—

'Εγὼ δι, φίλοι μαθηταί, μεγαλως κοκορεύομαι
καὶ νῦν πρὸς μέρος ἄγνωστον μοναχὸς μου πορεύομαι,
κι' ἡμέραι νέας ἐράσεως μοῦ προηγεῖσθον σωτῆριαι...
λίγει πρὸς τοῦτον ὁ Μαλῆς ἐκεῖ ποῦ πηγαίνεις, Κύριε ;»
ἀλλ' ὁ Σωτῆρας 'θύμωσε 'στὸ θάρρος του τὸ τόσο
κι' ἐφώναξε «λογαριασμὸ δὲν ἔχω νὰ σοῦ δώσω,
κι' ἂν 'στῆς *Ρεβ Ντιπλοματὶκ* τὸ φύλλον μετ' ἐμοῦ
κατώρθωτες κι' ὁ βίος του κι' ἡ φάτσα που νὰ 'μπῇ,
ἀλλ' ὅμως, Πίπη, μὴν ξιχνᾷς καὶ πάντοτ' ἐνθυμοῦ
ὅτι δὲν εἶσαι τίποτα παρὰ ξερὸ τσαμπί.»

—

Λέγει Σιμόπουλος αὐτῷ, τὸ καρποφόρον κλῆμα,
ὅπου γλωράϊνει κάποτε καὶ τὸ ξερὸ τὸ βῆμα :
«θὰ σ' ἐρωτήσω προσεπῶς καὶ νὰ μὶ συγχωρήσῃς
τί θὰ γενῇ μὲ τὴν δουλειὰ τοῦ Πειρωϊῶς-Λαρίσσης ;»
Τότε ὀλ τότε ὁ Σωτὴρ συνωφρυώθη ὅλος
καὶ νέος ἔγινε σεισμός, σφοδρότερος τῶν πρώτων,
καὶ καθὲ σπίτι κι' Ἐκκλησιὰ καὶ γέφυρα καὶ μῶλος,
ποῦ μὲ τοὺς πρὶν δὲν ἔσωθι, κατέπεσε μὲ κρότον,
κι' ἠκούσθη λίγουσα φωνὴ «ποσῶς μὴ μ' ἐρωτᾶτε,
εἰς τὴν δουλειὰ σας μοναχὰ κι' ἐμένα νὰ κυττᾶτε,
καὶ καθ' Ἐγγλίζο μασκαρᾶ κι' ἐλεεινὸν τσιγκούνη
εἰς τῶν διπλῶν μου παπουτσιῶν τὸν γράφω τὸ τακοῦνι.
Γιὰ τέτοια κουρουφίξαλα κανεὶς μὴ σκλετίζεται,
τὸ κράτος εἶναι 'στὴν ἀκμὴ καὶ ῥώμης κι' ἰδέξιας,
καὶ μὴ ποτὲ τὸν πάνσοφον διδάσκαλον σκοτίζετε
μ' ἐπιρωτήσεις συνεχεῖς καθὼς ὁ Εὐτάξιας.

Ἂν δὲ κι' αὐτός, παππᾶ παιδὶ κι' ἐγγόνι τοῦ ὁρκωμόλου,
ἐπερωτήσεις 'στὴν Βουλὴν δὲν ἔκαμνε καθόλου,
ἀλλ' εὐπειθῆς προσέκλινε πρὸς τὴν ἐμὴν μερίδα
ποτὲ δὲν θὰ κατέστρεφε σεισμὸς καὶ τὴν Λοκρίδα.

—

Πλὴν μαθετε πῶς τοῦ λοιποῦ δὲν θ' ἀπαντῶ ποτέ μου
εἰς ὅ,τι τόσον ἀναιδῶς καὶ προπετῶς παρῆρετε,
κι' ἐν τούτῳ πάντες γνώσονται πῶς εἶσθε μαθηταί μου
ἂν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κροτίδας ἀμολαρίτε.

—

Ἂν ξύλα δὲ δὲν ἔχομεν καὶ δὲν μὲ ὀθόνου μᾶλις
νὰ στείλω πρὸς περίθαλψιν 'στὰς σεισμένας πόλεις,
ἐγώ, πατάσσων ἰσχυρῶς τὴν σύμμαχον Ἀγγλίαν,
τῶν Ἄγγλων τῶν μουρλευζήδων, θὰ στείλω τὴν ξυλίαν,
κι' αὐτὸ πρὸς κατεισχύνην των 'στὴν Λόντρα θ' ἀναγγείλω
νὰ καταλάβουν οἱ Τζών-Μπεὺλ τὸ κράτος τῆς ἀλκῆς μου,
κι' ἂν δὲν ἀρκοῦν τὰ ξύλα των αὐθημερὸν θὰ στείλω
τὰς ἕδρας τὰς Βουλευτικὰς μετὰ τῆς ἰδικῆς μου.

—

Ὅλους θὰ τοὺς τυλίξωμεν ἐντὸς ζουρλιμανδύα
καὶ μὴ παλλέτω 'ετοὺς σεισμοὺς ἡ φίλη σας καρδία...
τὴν ἀρκαιὰν των δύναμιν ἐγὼ θὰ καταθρκύσω
καὶ μ' ἕνα μου διάταγμα καὶ τοὺς σεισμοὺς θὰ παύσω.

—

Εἶσε καὶ πάλιν ἔκραξε «Πατρὶς ἀγαπημένη.
ποῦ σήμαντρον συμβιβασμοῦ τρίγυρῶ σου σημαίνει,
σὺς ἐδούκασ μοι φύλαξον παντοτεινούς μου βούλους
καὶ δορυφόρους μου βωβοὺς καὶ ταπεινοὺς συμβούλους,
ἵνα καὶ τὴν ὀδξης σου τοὺς ἔχῃ μόνους στύλους
κι' εὐρῃ λιμένας ἀσφαλεῖς ἡ σάκρα σου μεδύνη.
καὶ μὶ σεισμοὺς μουγγρίζοντας, βαρεῖς κι' ἀλλεπαλλήλους
σὰς 'Αντιπολιτεύσεως τοὺς ἐγκεφάλους κουνᾶ.»
Εἶπαν αὐτὰ καὶ σύννοφρυς τοὺς ὀφθαλμοὺς κεμμύων
εἰσῆλθε μὶ τοὺς μαθητας 'στὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.

—

Β'

Ἐκεῖνῳ τότε τῷ καιρῷ ἑβδόμην τῆς ἐσπέρας
σεισμὸς βαρὺς ἐκλόνισε τὰ στρώματα τῆς σφαίρας,
ἐβγῆκαν ἔξω 'στὴ στεριὰ καίκια καὶ βαπόρια,
οὐρλίαζαν μαντρόσυλα, 'φωνάζκν τὰ κοκόρια,
ἡ Ῥωμοσύνη ἔτρεμε κι' ἐδούιζε βκρειὰ,
ἐσήμαιναν μονάχα των καὶ τὰ καμπαναριά.
ἕνα πουλὶ δὲν ἔβλεπες νὰ στίκ' εἰς δένδρου κλάδον,
ἐλειποθύμησι πληθὺς ἀθρῶν Ἀρσακειάδων
κι' ἦτον αὐτὸ τὸ θέαμα πολὺ σπαρακτικόν,
συνικλονίσθη κι' ὁ σιπτὸς τῶν Βασιλίων εἶσος,
κι' ἀποβλακὶ συνέθησαν ἐγκύων γυναικῶν,
πολλῶν δ' Ἑλλήνων ἔμβρυα ἐχάθησαν ἀδίκως.
'Ανοίχθησαν ἐξῶ κι' ἐκεῖ πολλαὶ ῥωγμαὶ καὶ χάσματα,
εἰς δύο διεχωρίσθησαν ναῶν κατακτήσματα,
οἱ ποντικοὶ διέτριχαν τὰ Κεντρικὰ Ταμεῖα,
μὲ λίσσαν ἐκεράτιζαν οἱ ταῦροι τῆς 'γιλέας,
καὶ παρ' ὀλίγον ν' ἀνοιχθοῦν καὶ κάμποσα μνημεῖα
καὶ νἄβγουν ἔξω κι' οἱ νεκροὶ καὶ νἄχωμε μπιλάδες.

Κλαίω κι' ἐγὼ τὸν ὄλεθρον τῆς εὐτυχοῦς πατρίδος,
κλαίω καὶ τὸ χαντάκωμα τῆς δεκαετηρίδος.

Ἐρώναζε κι' ὁ Φασουλῆς «Χριστοῦλη μου βοήθα»,
ὅταν 'στὸ κολοκύθινον καὶ μέγα του κρανίον
κατέπεσε τῶν Καλαμῶν ἐκεῖν' ἡ κολοκύθα
κι' ἦτο καὶ τοῦτο θέαμα ἐκ τῶν πολὺ σπανίων.

—

Γ'

Ἐκεῖνῳ τότε τῷ καιρῷ 'στὸ τόσο νταβατοῦρι
κι' ἕνας λαμπρὸς γυμνασιὸς τοῦ Σπύρου τοῦ Μερκούρη,
ποῦ κρίνεται ἡ πτῶσις του ἀρχὴ κακοῦ σημείου
κι' ὅποιος τὸν βλέπει μονυχὰ ἐξίσταται καὶ φρίττει,
ἐπέταξε γοργόπτερος ἐκ τοῦ Νοσκομείου
καὶ 'στὸν Λαμπραίων 'καθιστε τὸ μαρμαρένιο σπῆτι,
ἐκεῖθεν δὲ βκρυβροντῶν τὰ μαῦρα του πτερὰ
εἰς τὴν Βουλὴν ἐκούρμασε καὶ ψάλλει θλιβερά :
« Ἐδῶ ποῦ μ' ἔσπρωξε σεισμὸς μεγάλος—ὠμοίνα ! —
ὁρκίζ μεγάλα καὶ πολλὰ 'φωληκζουν σὰν κι' ἐμένα...
ἐὰν ἔχουνε τὰ νύχια μου, ποῦ κάδουν σὰν μαχαίρι,
ἀλλ' ἔχουν γλῶσσα κοφτερή, ποῦ τὴν ὀδξῆς ἡ φήμη,
καὶ μὲ τὴν γλῶσσα ρίγνοντκι 'στῆς ὀδξας τὰ λημέρι,
ποῦ σήμερα παραβρομᾷ καὶ ζαίνει σὰν ψοφήμι.
Εἶπεν αὐτὰ καὶ τὰ πτερὰ σφοδρότερον ἐκτύπα
καὶ πάντες ἔχασκαν ἐκεῖ μὲ τὸν ὀρκπέτην γῦπκς
κι' Γλαγαν κάποιοι ὀνειστῆς πῶς εἶναι ὄξως ἄλλο
ἀποσπασθεὶς ἐκ τῆς λεπῆς τῶν ὀνειστῶν ἀγέλης,
ἀλλ' εἶπε κι' ὁ Καμπούρογλους κι' ἐγὼ δὲν ἀμριβάλλω
πῶς κᾶν 'Ορνεοπὲν ἔρχεται κᾶν *Ορνεοπτέλεις*.

—

Δ

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας
συνεκλονεῖτο σύσσωμος ὁ τύπος ὁ κασσίδης,
κι' ἀντὴχγον γόοι καὶ κλαυθμοὶ 'στοὺς τέσσαρας ἀέρας
κι' ἐτράβηξε 'στὴ Λιβαδειὰ κι' ὁ κύριος Μπουφίδης
νὰ καταστείλῃ τὸν πολὺν τῆς πόλεως βρασμὸν
καὶ χύτῃ κάπως βάλσαμον εἰς ὅλων τὰς πληγάς,
ἀλλ' ἔξαφνα 'λησμόνησε τὸ χάλι τῶν σεισμῶν
κι' ἄρχισε ψήφους νὰ ζητῇ γιὰ νέας ἐκλογάς.

—

Ε'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ κοθὲ Ρωμηὸς ἐπήδα
κι' ἐνῷ σεισμὸς ἐκόχλαζε 'στὰ βάθη τῆς ἀρούρης
μὲ τὸ κομψό του τὸ ραβδὶ ἀπῆγε 'στὴν Χαλκίδα
καὶ τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος, ὁ κύριος Βουδούρης.
Μαζὶ του δὲ καὶ τῆς Βουλῆς ἴππαρε τὴν κουδοῦνα
κι' ὁπόταν ὄξλιος σεισμὲς τὸ βάρος του ἐκοῦνα,
ὁ Πρόεδρος ἀπτόητος μὲ μίαν κουδουνιὰ
τὸν 'καθιζε 'στὴ θέσι του σὰν τῆς Βουλῆς τάριφα.

—

Ϛ'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ ἐβρόντα κι' ὁ Μπουρλότες
κι' ὁ τῶν Ἑλλήνων Βασιλεὺς, Γεώργιος ὁ πρῶτος,
μόλις κι' ἐκεῖνος ἐκ βουνῶν ἐπίστρεψε τρικλίων
κι' ἐκ τῆς μελέτης καὶ σπουδῆς ἀνασκαφῶν ἀρχαίων,
κι' ἀμέσως πρῶτος ἔτρεξε μὲ πατριωτισμὸν
νὰ 'ὀῇ τὰς ἀρχικότητας τὰς νέας τῶν σεισμῶν,
καὶ θέλωντας σὰν κι' ἄλλοτε νὰ ὀείξῃ τὸν γαλάντη
τὰ 'ρύμνησε διὰ νυκτὸς κατὰ τὴν Ἀταλάντη.
Κι' ὁ προσφιλὴς Διάδοχος, ποῦ κάνει τὸν βαρὺ
ἐρλέγετο πρὸς τοὺς σεισμοὺς νὰ σπεύσῃ τῆς πατρίδος,
ἀλλὰ κακὸ 'στὸν ἐβέρκο του 'ξεφύτρωσε σπυρί,
ποῦ 'στὸ γνωστὸν ἀνάγεται τῶν *Καλογήρων* εἶδος.
Ἐπῆγεν οὖν ὁ Βασιλεὺς κι' ἡμέρκ μεσημέρι
ἀτρόμητος ἐγύριζε 'στὰ χαλασμένα μέρη.
κι' ἐκεῖ ποῦ περιεμένκζε σ' ἕνκν ντουρῆ καθέδρα
ἔτυχ' ἐμπρὸς 'στὸ ὄρθμο του μιὰ νόστιμη ὀκπάλα,

Π

κι' ἡ κακομοῖρα τέχνασε κι' εἶθος ἀπιλιθώθη
κι' ἔπεσε τόνα χαντὶ της 'στὸ χῶμα κι' Ἱερώθη.
κι' ὁ Βασιλεὺς τῆς τόδωσε μὲ χάρι περισσὴ
κι' ἐκείνη τὸν 'χαρίτησε καὶ τοὔπε φιλὶ μερσίν.
Οὐαοῦν καβάλα 'πήγαινε καὶ τῆς Δύλης ὁ Θών,
ὁ τὸν Μεγαλειότατον πιστῶς ἀκολουθῶν,
κι' ἐπηλαλοῦσε 'πίσω των ὁ κόσμος κοῦτσα κοῦτσα,
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐμοίραζε φυσίκια καὶ χαρτοῦτσα,
κι' Γλεγα μὲς 'στὴ λύπη του κι' ἀστεῖα ποῦ καὶ ποῦ
καὶ μερικοὶ τὸν 'ρώτησαν καὶ γιὰ τὴν 'Αλεπού.

—

Ζ'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ πολλαὶ γυναῖκες στεῖραι
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα συνέλαβον ἐκ τρόμου,
κι' ὁ Βασιλεὺς γιὰ τοὺς σεισμοὺς τὸ φυσημά του 'πῆρε
καὶ κάποτ' ἐξεπίζυιε κατιμισσῆς τοῦ θρόμου,
κι' ἐπαρηγόρει τῶν σεισμῶν τοὺς μαύρους κατασκίους
κι' οὐδὲ στιγμὴν δὲν ἔπαυε καλὰ προαναγγέλλων,
καὶ πατρικῶς ἐπρότρεπε τοὺς τλήμονας κατοίκους
εἰκίας ἀντισεισμικὰς νὰ κτίσουν εἰς τὸ μέλλον.
Κι' ἔτρεχαν γυναικόπαιδα μὲ ξίπλικα μαλλιὰ
κι' Γλεγαν πρὸς τὸν "Ἀναχτα κλαπόσοι φουκαράδες :
«πολὺ καλὰ τὰ λόγια σου, ἀφέντη Βασιλῆ,
ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ κτίσωμε χρειάζονται παράδες».
Ὁ δ' "Ἀναξ ὁ δημοτικὸς, λεβέντικη καρδιά,
ἰσήκωνε 'στὰ χέρια του τοῦ κόσμου τὰ πικιὰ
καὶ γελαστὸς τὰ 'χρίνει καὶ τοὔλεγε καθένα :
«νὰ ζήσῃς, μπάρμπα Βασιλῆ, γιὰ σήκωσε κι' ἐμένα.»
Κι' ἔρερνε κεἰ ξανάφερνε 'στοὺς μοχλαλάδες γύρους
τραβῶντας ἀπ' ὀπίσω του τοῦ Παλατιοῦ μαγείρους,
κι' ἐλίγωνε τοὺς νηστικοὺς τῶν φευγητῶν ἡ κνίσσα
κι' ἐγίνετο ξεκαύκαλη τῆς πείνας των ἡ λύσσα.
Κι' ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος τους πιρπάτους ἄρησε
κι' ὁλίγης ὥρας κούρασιν καὶ τίχνην ἐθυσίασε,
καὶ μερικὰ χαλάσματα καὶ τοίχους ἐζωγράφησε
κι' αὐτὸ τοὺς νήστεις καὶ γυμνοὺς πολὺ τοὺς ἐνθουσίαστε

—

Η

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ ἡ Πασχαλιὰ ἐμοίρισε
κι' ἀπὸ τὰς πόλεις τῶν σεισμῶν ὁ Βασιλεὺς ἐγύρισε,
μὰ μόλις 'πῆγε κι' ἔφυγε νὰ κι' ἐφθασαν μηνύματα
πῶς ὁ χορὸς 'λιγώστηφε καὶ τὰ συχνὰ κουνήματα.
Οὐ μὴν μὲ θρήνους καὶ λυγμοὺς κι' νηστικῶν φωνὰς
ἐζώντευεν ἀπαντήγματα καὶ ξύλα καὶ σκηνάς,
ἀλλ' ὁ Μπουβλώτος ἔνιπτε τὰς χεῖρας ὡς Πιλάτος
κι' ἐφώναζε πῶς δυστυχὼς ἐπτώχευσε τὸ κράτος.
Κι' ἦσαν ἡμέραι τῶν Παθῶν κι' ἡμέραι μαρτυρίου
κι' ἰσιμωνε παρήγορος Ἀνάστασις Κυρίου,
κι' ἐψάλλοντο εἰς τ' ἀνοικτὰ τὰ ἀταυρικὰ παθήματα
χωρὶς κιρπὰ χωρὶς αὐγὰ, χωρὶς ἀρνὶ 'στὴ σούβλα,
καὶ τῆς κιλλαΐς των ἔτριβαν τὰ παναλία θύματα
μὲ λόγια τῆς παρηγοριᾶς καὶ γκριμισμένα τοῦβλα.
Ἐν μέσῳ δὲ τῆς σεισμικῆς ἐκείνης τρικυμίας
κι' ἡ πολιοῦχος Ἀθηνᾶ ἡ τῆς Ἀκαδημίας
ἔσεισε καὶ τὸ κρανος της καὶ τὸ μακρὺ της ὄζον
κι' ἐγούρλωνε τὰ μάτια της κι' ἀγρίως ἐθεώρει
τὸ κλασικὸν πτολίεθρον καθ' ὅλον του τὸ μῆκος,
ποῦ τὴν ἐκαρφωσε ψηλὰ εἰς στύλον ὑψικάρηνον,
ἀλλ' ὁ ξετσίπωτος σεισμὸς ἐσάλιστεν ἀγρίικως
καὶ τοῦ γυμνοῦ Ἀπόλλωνος τὸ σῶμα τὸ μαρμάρινον,
καὶ βλέποντες ἐκ τοῦ σεισμοῦ κλονιζόμενον καὶ τοῦτον
μεγάλως ἐροθήθησαν ἀρχαῖοι μερικοί,
κι' ἀπεφασίσθη 'στὰς σχολὰς τῶν τόσων Ἰνστιτούτων
νὰ τοῦ φρίσουν 'γρήγορα μεταξωτὸ βρακί.
κι' ἔφαλαν 'στὸν Ἀπόλλωνα τὸν ὄμπον τὸν γνωστόν,
ὑπού κι' αὐτὸς μᾶς ἄλλαξε καὶ πίστιν καὶ Χριστόν.

—

Θ'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ καὶ τῶν σεισμῶν ἡ κρίσις
κατοίκους ἐφαλήρισε πολλοὺς τῆς πρωτευούσης,
κι' αὐτὸ τὸ δικαστήριον ἐσείσθη τῆς Λαρίσσης,
ποῦ κάποιος ἐδίκαζετο Ἀλήπασσας Γιαννούσης,
βλάμης λησταῖν ὡς ἔλιγαν ἀπὸ τὴν Καλαμπάκα,
κι' ὀλίγου δεῖν μὲ 'στοῦ σεισμοῦ τὴν κοσμοχαλασιὰ
ἐλεύθερος θὰ 'πήγαινε μαζὶ μὲ τὸν Γιανακα
καὶ θἄκανε τὰ πλιάτσικα μ' ἐκείνον μοιρασιά.

—

Γ'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ μὲ τὸν σεισμὸν τὸν νέον
κι' ὁ Μπουρλοτιέρης ὁ πολὺς συμβιβασμοὺς ἐσκάρωνε,
κι' Γλιτψις ἦτο σκιπαρνιῶν καθὼς καὶ σκαπανέων
καὶ σὰν σκιπάρνι γύρτικο ἐκεῖνος ἐκαμάρωνε.
Καὶ δὲν ἐγίνετο νεκρῶν πτωμάτων ἐκταφὴ
καὶ κορακιῶν ἡ βρώμα των ἐμᾶζωνε μιλίσσι,
κι' ἐξεπληρώθη μιᾶ παλιὰ κι' ἀπόρρητος γραφὴ
πῶς εἶμαρται καὶ ζωντανὸν τὸ κράτος νὰ βρωμήσῃ.

—

ΙΑ'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ τῶν τόσων χαλασμῶν
δουλειαῖς μὲ ρούτκις ἴπαθε κι' ὁ ζάλιος ὁ Σουρῆς.
καὶ θὺμ' ἀξιοθρήνητον ἐφάνη τῶν σεισμῶν
καὶ τοῦ συντάκτου τοῦ Ρωμιοῦ ἡ δεκαετηρίς.
κι' ὁ Φασουλῆς δὲν ἔπαυε κι' ἐκεῖνην νὰ θρηνῇ
κεἰ νὰ στριγγλίζῃ μόνος του «λαμπ σαβαχθανί.»

—

ΙΒ'

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ ὀψὲ γινομένης
οἱ ζῶντες ὅλοι κι' οἱ νεκροὶ τῆς γῆς τῆς φρενιασμένης
Χριστὸν ἀνέστη 'φώναξαν μὲ σασπισμένο νοῦ
κι' ἔτρεξε τὸν πλησίον του καθένας νὰ φιλήσῃ,
κι' ὁ λευκοφόρος "Αγγελος κατῆλθ' ἐξ οὐρανοῦ
τοῦ σωτηρίου μνήματος τὴν πέτραν νὰ κυλίσῃ,
ἀλλ' εἶδε πῶς οἱ κόποι του ἐπήγανε χαμένοι
γιατὶ κι' αὐτὴ μὲ τοὺς σεισμοὺς ἐρρίθη κυλισμένη.
Ἐχύθησαν καὶ τ' ἀκριβὰ τῶν Μυροφόρων μύρα
κι' ἀπ' ὅλα τὰ τρισάγια τῶν οὐρανίων καντουνιὰ
ἠκούσθη λίγουσα φωνὴ 'στοῦ κράτους τὸν Σωτῆρα:
«τῶν κουνιστῶν ἡ πατρὶς θὰ καταντήσῃ κούνια.»

Καιρετὰ κι' ὁ Φασουλῆς ἀρραβῶνας προσφιλεῖς.

Ὁ λατρευτὸς μας φίλος, ὁ Γάντας ὁ Σεβρῶνος,
ἐν ὑψιπετείνοις ἔχ δρίστες καὶ μόνος,
ποῦ ἔβγαν «δουρὶ του καὶ μέσα 'στὴν Εὐρώπη,
ἐφάτσε ἐμπνευσθῆ μαζὶ μὲ τὸν Καλῆμη,
κάρα τοῦ "Ηπειρ ἐκ τῶν μεγαλεμπόρων
κι' ἐκ γνησίων πλουσίων κι' εἰ ἐπιτυχόντων δώρων.
Ὁ δὲ «Ρωμιὸς» ἐνθέρμως τὸν φίλον του συγχαίρει,
ποῦ κατεβάζει κάτου τους κόπους τῶν ἀντέρων,
ἐπεύχεται 'στὸ ζεύγος σωρὸν εὐτυχημάτων
καὶ συλλογὴν ἐκ νέων σπανίων νομισμάτων.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ *Πρυσσείου*, κοντὰ στὸ πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νὰναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἔδρα πάλιν οἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμιὸς τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιᾶ φορὰ τὸ βγάζῃ	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— **δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.**
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξυκνάδα	— κι' ἔκοστε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατῇ	— ἔγινε συνδρομητής.
Συνδρομητὰς δὲ δέχομαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχουν	κι' ἔπειτα τὸν παρὰ δὲν βλέπει	— θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἐξοχήν.	Γράμματα καὶ συνδρομὴ	— ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— ἔξοχα νόστιμα κι' ἀνυπόκριτα	Γιὰ τὰ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φυλλο μιᾶ δεκάρα
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **δυὸ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Ἀπριλη τρίτη κι' εἰκοστή,
σχόλη «Ρωμιοῦ» ξεχωριστή.

Πενῆντος τετρακοσιὰ κι' ἑβδομῆντα ἑνὸς,
δεκαετηρίδος τελευτὴ γιὰ μένα.

9-71

Ἡ δεκαετηρίς, ποῦ κάνει ὁ Σουρῆς.

(Ὁ Φασουλῆς κυκλούμενος μὲ Φασουλήδων πλῆθος,
ὡς στέμμα δὲ τῶν Καλαμῶν φορῶν τὸ κολοκύθι,
ἱπάνω 'στὴν γαϊδάρα του προβαίν' ὑπερηφάνως
κι' ὁ Περικλέτος δίπλα του μ' ἕνα χαρτένιο κράνος.
Κατόπιν ἡ φαμίλια του καὶ τὸ γνωστὸ σκυλὶ
μὲ ταμπουρὰες ἔρχεται, μὲ βάγια καὶ μὲ φῶτα,
κι' ὅλη συναλαλάζουσα τὸν οἶκτον προκαλεῖ
καὶ πίρτουν μάσκουλα πολλὰ καὶ τράκανε καὶ μπιμπλέτα.

—

Ὁ Φ.—Μεγάλης πανηγύρεως ἀνιτειλεν ἡμέρα...
σύ, Περικλέτε, πρόσεχε καθόλου μὴ μὲ σπρώξῃς...
ἄρατε πύλας, ἄρχοντες, βγεῖτε πιφανιᾶ
μὲ μίγας ἀσελευσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.
Καὶ τίς ἐστὶν ὁ Βασιλεὺς τοῦ τόπου τοῦ μουρλοῦζη;
ὁ Φασουλῆς ὁ φουκαρᾶς, ὁ βγίνων ἐπὶ πολλοῦ,
ποῦ τοὺς Σωτῆρας τοὺς κλινοὺς πατόκορφα τοὺς λοῦζει
καὶ στίλλει τὸ Ρωμαϊκὸ πισκίσι τοῦ διαβόλου.

—

Οὗτος ἐστὶν ὁ Βασιλεὺς ὁ κλαίων κι' ὀλελίζων,
μὲ στέμμα κολοκύθινον τὴν κεφαλὴν στολίζων,
ὁ νυκτικὸν 'πουκάμισο φορῶν ὡς πορφυρίδα,
ὁ μένων πάντοτε γυμνὸς ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος
κι' ἀνακαλύψας ζέχνια τὴν δεκαετηρίδα,
τὴν μόνην ἀνακάλυψιν τοῦ τρέχοντος αἰῶνος.

—

Οὗτος ἐστὶν ὁ Βασιλεὺς... προσέβλεπ' ἐν σιγῇ,
ἀμέσως κατὰ Γαβαὼν ἡλίου ἄρμα στητῶ
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἑλῶν ἂς σταματήσ' ἡ γῆ
καὶ κάθε Φασουλῆς Ρωμηὸς ἂς μοῦ φωνάξῃ ζήτω.
Καὶ σεῖς, σεισμοί, ποῦ τὴν ἀλεινὴν σαλεύετε πατρίδα,
γιὰ σήμερα τοὐλάχιστον ἡ λύσσα σας ἂς πάψῃ.
καὶ δεῦτε μέρος λάβετε 'στὴν δεκαετηρίδα.
ὑπὸ καθὼς τὴν 'κάνατε καθένας ἂς τὴν κλάψῃ.

—

Χαρῆτε 'στὴν πανήγυριν ἡμέρας ἐξαιρέτου,
καὶ σὺ φαμίλια ξύλινη μετὰ τοῦ Περικλέτου
τῆς δεκαετηρίδος μου τὰς ὡραίας μακαρίτες
καὶ τὴν μεγάλην ἑορτὴν περιχαρῆς ἰώρτασε,
σὺ δέ, γαϊδάρα παρδαλή, μὲς 'στὸ γρασίδι γκάρισε
καὶ σύ, σκυλί μου νηστικό, μὰ τάπορφαγα χόρτασε.

—

Ὁ Π.—Μὰ πῶς τὴν 'βρῆκες, Φασουλῆ, τὴν δεκαετηρίδα;
Ὁ Φ.—Ὅταν κι' ἐγὼ τὸ μάτακιον τῶν ἀνθρωπίνων εἶδα.
σὰν ἄκουσα πῶς δυστυχὼς ἐπτώχευσε τὸ κράτος
καὶ τῶπ' ἐναβρυνόμενος ὁ Λόρδος ὁ πεζάτος,
σὰν ἄκουσα, βρὲ Περικλῆ, γιὰ κάθε Βασιλέα
καὶ τῶν Ρωμαίων τὸν Βασιλῆ πῶς κάν' Ἰωβιλαῖα,
σὰν ἄκουσα καμμιὰ φορὰ πῶς ἐρτσιζουν κι' ἄλλοι,
κι' ὁ Γερμανὸς ὁ Κούρτιος μὲ τὸ γερὸ κεφάλι,
κι' ὁ Πάπας τοῦ Βατικανοῦ κι' ὁ Βίρμος ὁ Δισπότης,
τότε κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, ὁ τοῦ Σταυροῦ ἱππότης,

πῆρα τὸ τηλεσκόπιο μέ μάτια σὰν γερίδα
κι' ἀμέσως ἀνεκαλύφα τὴν δεκαετηρίδα.
Κι' εὐθὺς ἀνδρῶν ἐπιτροπὴ τὰ μαλιστα ἐγκρίτων
ἐκλήσεις 'στὸ φιλόμουσον ἀπίστευτε κοινόν,
θραβεῖον δὲ τῶν κόπων μου ἐζήτει τῶν ἀτρύτων
ἀπὸ τὸ Πανελλήνιον τὸ κρῶζον καὶ πινῶν.
Οὐ μὴν ἡ πολυρίλητος «Ἑστία» τοῦ Δροσίνη
ἀνέγραφε τὰς ὥρας εἰς χρήματα κι' εἰς εἴδος.
ὡς πρὸ κι' αὐτὴ σιγὰ σιγὰ κατήντησε νὰ γίνῃ
ἓν ὄργανον ἐπίσημον τῆς δεκαετηρίδος.

—

Κι' ἤρχισαν ὕμνοι πάμπολλοι πρὸς δόξαν μου κι' ἐγκώμια,
ποῦ σὰν κι' αὐτὰ ὡς σήμερα δὲν ἄκουσα παρόμοια,
κι' ἐφούσκωνα κι' ἐφούσκωνα τὸν θρίαμβόν μου ψαλλων
καὶ σὰν ἀσκὸς ἐκόντιψα εἰς δυο νὰ ραγῶ,
καὶ 'στὴν χερσίαν τῶν ἀνδρῶν ἐταχθην τῶν μεγάλων
κι' ἂν ἔχῃ δύο ἡ πατρὶς ὁ τρίτος εἰμ' ἐγώ.
Κι' ὑψώθην ὑπερήφανος ὑπάνω τῆς βαλθίδος,
Αὐτοκρατόρων καὶ Παπῶν περιρρονῶν πορφύρας,
κι' ἐπ' εὐκαιρίᾳ. Περικλῆ, τῆς δεκαετηρίδος
διέτρεξα τὸν κίνδυνον νὰ βαπτισθῶ Σωτήρας.

—

Σὰν εἶδαν ὅμως κάμποσοι φτωχοὶ καλαμαρᾶδες
πῶς 'στὰ καλὰ καθούμενα ἐμαζεύα παραδες,
μὲ φαντασίαν καίουσαν καὶ λιγνικῶν ἐλπίδες
ἀνασκουμπώθηκαν κι' αὐτοὶ γιὰ δεκαετηρίδες.

—

Σοῦ λέγω δέ, βρὲ Περικλῆ, πῶς ὅταν μετ' ὀλίγον
τῆς δεκαετηρίδος μου ἡ τελετὴ τελειώσῃ,
κάθε σοφὸς καλλιμαρᾶς κενὰς δόξας ἀνείγων
γενναῖες πανηγυριστὴς 'στὴ μέση θὰ φυτρώσῃ,
κι' ὡς ἀρουραῖος ποντικὸς κι' ἀχόρταγες ἀκρίδες
θὰ πλημμυρήσουν τῶν Ρωμηῶν ἡ δεκαετηρίδες.

—

'Αλλ' ὅμως μάθε το καὶ σὺ καὶ κάθε κακομοίρης
πῶς δεισιδήποτε γενοῦν 'στὸ μέλλον πανηγύρεις
εἰς καθε κλάδον εἰδικὸν τῆς προσφιλοῦς πατρίδος
ἐγὼ θὰ λέγωμαι 'Εδώνων τῆς δεκαετηρίδος.
Αὐτὴν τὴν δόξαν ἕκαστος θὰ τὴν ἀναγνωρίζῃ
καὶ διέχνωντάς με, Περικλῆ, ὁ κάθε τσαμπατζῆς
εἰς τοῦ πλησίον του ταύτι σιγὰ θὰ ψιθυρίζῃ:
«νὰ τῆς ἀνακαλύψεως ὁ μέγας ἐφευρέτης».

—

Μὰ κι' ὁ Σεμέλος ζήλεψε ὁ καὶ μουστακαλῆς
πῶς βρῆκε τέτοιο φαμπρίκα ὁ ψωρε-Φασουλῆς,
ἰσυλλογίσθη δὲ κι' αὐτὸς 'στὸ τόσο νταβατούρι
τῶς σὰν περάσῃ σὺν Θεῷ μιὰ δεκαετηρὶς
ἀρότου τρίχες ἔβγαλε ἡ πρὶν σπανὴ του μούρη,
γιὰ νὰ θυμώσῃ πρὸ πολὺ ὁ τοῦ «Ρωμηοῦ» Σουρῆς.
νὰ κάνῃ τῶς τριχώσεως τὴν δεκαετηρίδα
καὶ νὰ χαρῇ' εἰς ὅλους μας πυκνῶν τριχῶν δεσμίδα.

—

Δὲν εἶναι ὡραιότερον τῆς δεκαετηρίδος.
πέρνεις καὶ ὥρα φουκαρᾶ καὶ προσφορὲς Βκρόνου,
κι' ἂν δὲν μοῦ τὴν 'χαντάκωναν ἡ φίστικες τῆς Λοκρίδος
παρὸλ ντοννὲρ Ισκόπιωα νὰ κάνω καὶ τοῦ χρόνου.

—

Ὡραῖον εἶναι, Περικλῆ, χωρὶς δουλιὰ νὰ κάνῃς,
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα πεσκίσια νὰ λαμβάνῃς.
κι' ὁπόταν ἡ κροκόπεπλος ἠὼς ἐπανατέλῃ
νὰ λὲς «ἂς ὅσουμε σήμερα ποιός ἢ καὶ πιὰ μᾶς στέλλει,»
κι' ὅταν γενναῖα προσφορὰ δὲν ἔρχεται καθόλου
νὰ λὲς 'στοὺς ἐρωτῶντας σε: «κεσάτι τοῦ ὀχεβόλου.»

—

Ὡραῖον τὸ κελάρι σου νὰ βρίσκεται γεμάτο
μ' ἐδώδιμα τῶν Καλαμῶν καὶ μὲ πηστὰ πικίλα,
καὶ νάχῃς τὸ στομάχι σου μὲ ὥρεκες χορτάτο
ἐνῶ πολλοὶ σκεπάζονται μὲ τῆς συκῆς τὰ φύλλα.
Αὐτὸς νὰ θέλῃ χαρισμα νὰ σὲ φωτογραφήσῃ,
ἐκεῖνος νὰ προσφέρεται γιὰ νὰ σὲ ξυρακρίσῃ,
οἱ μὲν νὰ στέλλουν προτομὰς τοῦ θελκτικοῦ σου κάλλους,
οἱ δὲ πολλὰ τονωτικὰ καὶ γιατρικὰ γιὰ κάλους,
καὶ συ μὲς 'στὸν μακάριον κι' Ἀβραμιαῖον εἶκον
ν' ἁπλώνῃς τὴν ἀρίδα σου γεμάτον ὑπὸ κέφι,
καὶ νὰ θαρρῇς πῶς ὁ ντουνιὰς κατ' ἄγραπτον καθῆκον
σὰν νάσαι μαντενοῦτος του ὀφείλει νὰ σὶ τρίφῃ.

—

Κυτταξῖτε, κυτταξῖτε τί δόξα καὶ τιμή!...
ἐμπρός της χάσκων στέκεται ὁ κόσμος ὁ χυδαῖος...
ἰδέτε... κι' ὀρειχάλεινος μὰς ἦλθε πρωτομή...
ὁ Σῶχος ἐτεχνουργήσει, ὁ γλύπτης ὁ σκουδαῖος,
ὥρων πολλῶν Παριστινῶν ἀπὸ τὰ δύνατα,
ποῦ δὲν ἐκαταδέχθηκαν νὰ στείλουν μετρητα.
Τί χαλκοπρόσωπος μορφὴ ἐμοῦ τοῦ φαμφαρόνου!...
γιὰ τέτοια μοῦτρα πλήρωσα καὶ τελωνεῖων τέλη...
νὰ κι' ἕνας Δίκης γύψινος ἐκ μέρους τοῦ Σδρώνου,
ὅπου καθ' ὅλους τους σεισμοὺς ἐχόρευε καγκάλι.

—

Ἰδέτε κάλλος μιὰ φορὰ μορφῆς ὀρειχαλκίνου!...
ἀλλ' ἦλθαν καὶ ταγκάλματα τῆς φλογερᾶς καμίνου,
ἦγουν ὁ Ρήγας τῶν Φερῶν μετὰ τοῦ Πατριάρχη
νὰ ὅσουν ἂν θέσις καὶ γῆ αὐτοὺς 'στὸ σπῆτι μου ὑπάρχῃ.
καὶ μοῦ 'ψιθύριαν κρυφὰ ἀσκιᾶ μας Φασουλῆ,
μὲ τὴν δεκαετίαν σου μας παρασυγκινεῖς,
καὶ τοῦ σπητιοῦ σου θέλομε νὰ γίνωμε στολὴ
ὑπὸ τὸν ὄρον μονοχὰ νὰ μὴ μᾶς προσφωνῇς.»

—

Κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα ταπεινῶς ὡς κάτω χχιρετῶν:
«αὐτὸ ποῦ μοῦ γυρεύετε δὲν εἶναι δυνατόν,
καὶ μήτε βρίσκεται Ρωμηὸς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
ποῦ νάχῃ μὲς 'στὸ σπῆτι του ἀγκλιμάτα προγόνων,
καὶ νὰ τὰ βλέπῃ χασαμωντας χωρὶς νὰ πίρνῃ φόρα
καὶ ἔχως νὰ τὰ προσφωνῇ ἑπτὰ φοραὶς τὴν ὥρα.»

—

Αὐτὰ τοὺς εἶπα παστρικὰ σὰν σοῦρος λιμοδόρος
κι' αὐτοὶ σὰν εἶδαν, Περικλῆ, πῶς ὁ Βαρὺς των ὅρος
ἀδύνατον κι' ἐκ μέρους μου παραδεκτὸς νὰ γίνῃ
ἐξανεχώρισαν σκυφτοὶ 'στὸ φλογερὸ καμίνι.

—

Ὅσο κυττῶ τὰς δωριὰς τοῦ φιλομούσου κόσμου
'στὴς δεκαετηρίδος μου τεντόνομαι τὸν θρόνο
καὶ λέγω σιδχρώτατα 'στ' αὐτί τῆς γυναικός μου:
«κρίμα ποῦ δὲν τὴν 'κανεμε ἀπὸ τὸν πρῶτο χρόνο,
ἀλλ' ἱπροσμένομε τὴν γῆν σεισμὸς νὰ παρατρίξῃ
καὶ κακοήθως νὰ κουνῇ καὶ τὰς ἰσταφάνους,
κι' ὁ Λόρδος ὁ σεισμόπληκτος τὴν κανονια νὰ ρίξῃ.
κι' ὕστερα νἄβγωμε κι' ἐμεῖς ψαρεύοντας ἐρανους.»

—

Γιὰ δὶς κιρὸ ποῦ ὁμάλιξε γιὰ δεκαετηρίδα
τώρα ποῦ σείνεται ντουνιὰς μὲ τῶν σεισμῶν τὸν σκλον,
ποῦ τὰ σοφὰ κεφάλια μας τὰ τρώει πιτυρίδα
καὶ γίνεται καθίζησις εὐσείστων ἐγκεφάλων.
Τώρα ποῦ φτώχιας πρόκειται συμβιβασμὸς νὰ γίνῃ,
ποῦ κόρακες τριγύρω μας πετοῦν καὶ πελεκάνοι,
κι' ὁ Βασιλεὺς φαμιλικῶς εἰς τοὺς σεισμοὺς πηχαίνει
μὲ τοὺς παρέδες τοῦ Συγγροῦ τὸν κουβαρτὰ νὰ κάνῃ.
κι' ἐγὼ κρυγάζω πρὸς αὐτὸν τινάζων τὸν γαλὰ μου:
«ὦ Βασιλεῦ καὶ κύριε τῆς Πλημμοσύνης,
ἔξου καθὸ φιλάνθρωπος καὶ χρήματα 'δικά μου,
καὶ μοίρασέ τα 'στοὺς γυμνοὺς καὶ πὲς πῶς σὺ τὰ δίνεις.»

—

Ἐπρόσμενε κι' ὁ Φασουλῆς ὡς τώρα ὁ ψωρίλης
'στὴν δεκαετηρίδα του πῶς κάτι θὰ τοῦ στείλῃς,
ἀλλ' ὕστερα 'κατάλαβε πῶς χρεωστεῖ κι' ὀφείλει
ἐκεῖνος πρῶτος ὅ' αὐτὴν ἐν ὥρον νὰ σας στείλῃ,
δεχθῆτε δὶ παρακλῶ κι' ἐκ μέρους τῆς πιτησιώς
μίαν μικρὰν ἀνάμνησιν ἀγάπης κι' ἐκτιμήσεως.
Ἀλλὰ καὶ 'στὸν Διάδοχον κρυφὰ κι' ἰδιαιτέρως
θὰ στείλω τώρα ὕστερον τῆς κολοκύθας μέρος.

—

Σεισμοὶ παρασακάτεψαν τὸν τόπο τὸν σακάτη.
γυναῖκες κι' ἄνδρες σπαρταροῦν καὶ βγάζουν ἀγουρίδα.
κι' ὅλοι μὲ δάκρυα μοῦ λέν: «ἀφέντη, δός μας κάτι
νὰ σοῦ χαρίσῃ ὁ Θεὸς τὴν δεκαετηρίδα.»

—

Οἱ τόσοι δεκανταρῆδες μοῦ 'πῆραν τὸ κεφάλι,
δὲν 'βρίσκω τόπο νὰ σταθῶ καὶ τόπο νὰ καθίσω,
καὶ μὲς 'στὴν τόση ζητιανιὰ καὶ τῶν σεισμῶν τὸ χαμ
φοβοῦμαι ὅσα μοδστειλαν μὴ μοῦ τὰ πάρουν '[illegible]

—

Ὦ σεῖς φαμηλιὲς ξύλινες ἀγαπημένα[illegible]
κι' ὁ Πρίγκηψ Σὰξ-Μαϊνιγγεν εἴκοσι μ[illegible]
ὅπου συχνὰ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς τροχίζει τὸ κοπάνι του,
κι' ὁ Κουσουλάκος μοδστειλε μιὰ μάρκ' ἀπ' τὸ μαντῦλι του.

—

Τελείωσαν τὰ φίμματα....θὰ λείψ' ἡ πρώτη ψώρα,
κι' ἐγὼ μ' εὐχαριστήρια εὐχαριστῶ ἀτύπωτα
κι' ὅσους καλῶς ἐσκέφθησαν νὰ μ' ἀποστείλουν ὥρα
κι' ὅσους κακῶς ἐσκέφθησαν νὰ μὴ μοῦ στείλουν τίποτα.

—

Κάθε φέστα πέρνει τέλος,
φεύγ' ἡ δεκαετηρίς,
καὶ κλαυθμῶν τονίζει μέλος
ὁ ταλαίπωρος Σουρῆς.

—

Κλαψτε δάση καὶ λαγκάδια!...
πᾶν ἡ τόσκις μου τιμαῖ,
πᾶν τὰ σῦκα, πᾶν τὰ λιᾶρια,
καὶ τοῦ Σώχου πρωτιμαῖ.

—

Τώρα πλέον μ' ἁπλησίεν
δὲν θὰ βλίπ' ὁ φυκιαρᾶς
'στοῦ Δροσίνη τὴν Βαγίαν
διαφόρων προσφορᾶς.

—

Μπρὸς καὶ 'πίσω θὰ αὐτσίζω
μὴ κανεὶς λιπτὰ μοῦ στέλλῃ,
κι' ἄρθρα μόνον θὰ ζιαβάζω
τοῦ κυρίου Παγανέλη.

—

Κλάψε, ξύλινη φαμίλια
τοῦ ζευζέκη καὶ σκαρτάδου....
μήτε μία πᾶν μπουτίλια
ὀραστικοῦ ρετσινολάδου
εἰς τὰ μέλλον δὲν θὰ λάβῃ,
καὶ θὰ κόβῃς καὶ θὰ ῥάβῃς.

—

Τοῦ λοιποῦ ὀρεχμὴ καμμία,
καὶ μὴν τρέχῃς νὰ 'ρωτᾷς
τὸν Χωριμὴ τὸν Ταμία
καὶ τὰ χέρια του κυττᾷς.

—

Τὸ ταρβέλο μου θὰ στρίψῃ...
σὺ ποῦ 'πέταξες εἰς ὄψη,
δικαστηρὶς καϋμένη,
γύρνα 'δές εἰλαμμένη
τὸ πιστό σου τὸ ζκυάρι,
ὁποῦ τρέχει μὲ ταγάρι.

—

Ἀλλ' ὄχι... ταῦτα 'στοὺς Ρωμιοὺς ὁ Φακουλῆς ἰντιλάβεται
καὶ μὴ γιὰ πάντα μαθητᾷ, φιλόμουσοι χαζοί,
ὡς ὅσο ὥρα πρὸς ἐμὲ προθύμως ἀποστέλλατε.
βίλη δικαστηρὶς αἰώνια θὰ ζῇ.
ὅταν πᾷ δὲν στέλλετε κὐτσέλικίους πάνω
κι' ἀρχίζει μνίγκις ὅπως πρὶν ὁ Φακουλῆς νὰ χαθῇ.

—

Νὰ καὶ καθρέπτης κόμιλ φό, χαριτωμένο δῶρο...
τὸν στέλλει ὁ Ρουσσόπουλος μαζὶ μὲ τὸν Μαγγιῶρι.
Διότι νὰ κατοπτρίσωμεν τὴν μοῦρη μας τὸ κάλλος
πρὶν μᾶς τὸν σπάσουν οἱ σειρῆτ καὶ γίνῃ μέγας θρῆνος...
μὰ σκολλᾶται μπόλικος μαὶ στέλλει κι' ἕνας ἄλλος,
ὁ ῥίκτης Ἀβραμόπουλος, ζαχαροπλαστὴς φίνος.

—

Κι' ὁ προσφιλὴς μας συγγενὴς, ὁ Γιάννης ὁ Πατσώνας,
ἐξ ἀπωτάτων Ἰνδιῶν ἐσχάτως ἀριβάρισε
μὲ δῶρα πολυποίκιλα καὶ πολυτίμους γούνας
καὶ πάνω περιδόητον 'στὴν κόρην μας ἐχάρισε.
Εὐχαριστήρια λοιπὸν κι' εἰς τοῦτον περισσὰ,
μ' αὐτὸ τὸ πάνω ὄνομά μας παρομοίως φίσσα,
ἀλλ' ζήρπε τοῖς μετρητοῖς νὰ ζωστῇ τὰ μισὰ
καὶ μία φυσκαμόνικα νὰ παίῃ μὲ τὰ μέσα.

—

Κι' ὁ Παπαμιχαλόπουλος, στολίδι τῶν ῥητόρων,
κι' ἐκεῖνος δὲν ὑστέρησε 'στὴν ἀγυδν μεριὰ
καὶ τοὺς *Χελίους Πλαταιεῖς* μ' ἀπέστειλεν ὡς δῶρον,
τὰ μᾶλιστα καταλλήλων γιὰ χιλιετηρίδα.

—

Κωνσταντινίδης ὁ γνωστὸς κτηνίατρος μὲ ζῆλον
ἔστειλε δι' ἀναμνησιν 'στὸν προσφιλῆ μας σκύλον
τὴν *Θερμοπύλαν τῶν Κυνῶν*, τὴν γλαφυρὰν καθ' ὅλα,
ἂν καὶ νομίζω πὼς τὸν Γκιουλ ὁ ψόφος δὲν τὸν πιάνει,
ἀπεναντίας μάλιστα τὸν ἐκπλήττει μ' ἡ φόλα
κι' ἕνα μανίκι κόκκαλο γιὰ δίαιτα τοῦ φθάνει.

—

Ἀλλὰ τί πρῶτον νὰ σᾶς 'πω, τί ὕστατον ν' ἀφήσω;
'στὴν δικαστηρίδα μου ἀφῆτε νὰ τρυφήσω.
Λείπετε κατόπιν τῆς τυρικῶς θ' ἀκολουθῶ
κι' οὐδέποτ' ἐκ τῶν δώρων τῆς δὲν θὰ παραιτηθῶ.

—

Εἶναι μιὰ τζόγια λατρευτή, τσακίστρα καὶ μαρόλα,
ἀλλ' ξέφρ' ἄρχισε κι' ἡ γῆ ἀνάλατα καπρίτσα,
κι' ἀπροσδοκήτως ἡ πτωχὴ ἰτίνεξε τὰ κῶλα
σὰν *Προσουνὲ*, σὰν *Κόλακα*, καὶ *Κυλοπιτσινίτσα*.

—

Καὶ τώρα ῥίπαλον βαρὺ ἁρπάξετε καὶ ξύλον
κι' ἐνόζως μπαγλαρώσετε τὸν ἐνδοξόν σας φίλον.
Τὸ πᾶν πιρὶφ σὰν χίμαιρα 'στὸν κόσμον παρακαίρως
ὁπόταν χώμα μᾶλιστα πατρὶς Ἑλληνικόν,
καὶ καθὼ φίλτατος Ρωμιὸς δι' λαβῇ τώρα μέρος
εἰς τοῦτο τὸ μπαγλάρωμα τὸ πανηγυρικόν.

—

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Βασιλεὺς τῆς Δόξης Φακουλῆς
κι' ἠκούσθη ὄρθιος σύριαστος κι' ὁλολυγμὸς πολύς,
κι' ὁ Περικλείτος ὁ πιστὸς τὰ φρύδια του συφρόνεψε
τὸν μπαγλαρόνει σεβαρὸς μὲ ζῦλο ὅλα χρόνων.

—

Πίστευον χαστούκια σὰν βροχὴ καὶ φάπαις σὰν χαλάζι
κι' ὅλ' ἡ φαμίλια σύσσωμη βουΐζει κι' ἀλαλάζει,
ὅταν μ' ὑπόγειον βοὴν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας
ἕνας σεισμὸς τριακοσιόρτος, κατ' ἄλλους παλματίας,
κατ' ἄλλους *βράσεως* πηδητός, κατ' ἄλλους τυμπανίτης,
ποῦ δὶν τὸν 'μάντευσε κανεὶς μετὰ Χριστὸν προφήτης,
τὸν ῥίχνει κάτω μπρούμυτα καὶ τοὔμπανο τὸν κάνει,
ἢ δὲ γαϊδάρα τὸν ἀλωτᾷ κι' ὁ σκύλος τὸν δαγκάνει,
κι' ὅλοι κραυγάζουν «Ἔλεεῦ
μπαγλαρωμένε Βασιλεῦ!»)

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Κλὰδ βιβλίων ρίξετε κι' ὁ Ρωμηοῦς πέφτει
ἐς ἀνατωλὰς ἐπίτηδες καὶ τὴν «Ἑρμιονίδα»
μὲν ἐκπλὴν μεταφρασεν τοῦ Καπετὰν Φραντζέσκου...
'στὴν Κυνουρίαν τὴν γνωστὴν ἀρειδάτως γραφίδα.

—

Δῶρα τέλος πάντων τὰ βγῆ μπαναδίκου
τὰ φύλλον τῆς «Ἑστίας» τὰ τσαμπουρᾶτο.

—

Ἤθελα καὶ τσουμπόλικα τὸν κύριον Δηλησπύλιον,
ἕνα τῶν τρίχινος καιρῶν τὴ' ἀρίστηδες καὶ δούλους
ἤθελα τραβάτσει καὶ φωλὰ καὶ γάντζα καὶ μανούλια,
μπαστούνια καὶ 'σκαλίρια, καὶ τί δὲν ἤθελα 'ρώτα...
σκέλια κυρίως ἔνεκεν ἀρίστους τὰ κατέλια
καὶ τρίχινον μὲ τὰ πίσσερα ποὺς νὰ τὰ πάῃς πρῶτα
Πῶ! πῶ! στολίδι ζεϊντιᾶ μὲ μόκους καὶ κανέλλα
κι' ἐπιφρόσω μετάβασιν καὶ κάλεσιν καὶ σπείλλα
γιὰ τὸν μεγάλον στοχαστὴ τὸ πίσσινο σωλῆνα...
ἔκαθ' οἱ Δεληνόπουλοι δὲν κάνουν πιὰ νοῦσα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Ἐλευθερίης» ἐξ ἀκαδ., ὁδὸς τοῦ Πρυτανείου, ἀνωτέρως πυλῶν.